ROBERT ADAMS
SABRANA DELA

Prevod sa engleskog na srpski jezik urađen je pomoću AI, bez lekture

Predgovor

Robert Adams je rođen zreo za buđenje. Već kao dete video je Ramanu Maharšija ispred sebe. Nije znao ko je to. Kasnije u školi video ga je po drugi put. Nakon toga je naišao na fotografiju Ramane Maharšija i prepoznao je da on taj starac koji mu se ukazivao. Otišao je u Ramanašram i Ramana ga je dočekao kao starog prijatelja. Ostao je tu do Ramanine smrti. Nakon toga je neko vreme bio kod Nisargadate. Vratio se u SAD potpuno probuđen. Povremeno je održavao razgovore sa onima koji su bili spremni da ga razumeju.

Postoji najmanje 250 snimljenih govora Roberta. Sakupili smo 248 transkripata u ovoj e-knjizi. Takođe je dostupno i 7-tomno izdanje dizajnirano za štampu. Pored toga, imam nekoliko stotina stranica članaka iz biltena objavljenih pre nego što je došao u Los Anđeles pod pseudonimom M. T. Mind. (Robert je imao čudan smisao za humor.) Robert nije bio baš učenik u tradicionalnom smislu Ramane Maharšija. Probudio se sa 14 godina i otišao u Indiju pet godina kasnije. Ali od Ramane je konačno razumeo prirodu svog buđenja. Robert je bio najneobičniji čovek koga sam ikada sreo. Nije bio sa ovog sveta. Nije ostavio trag. Bio je nepoznat i nespoznatljiv. Izbegavao je javnu pažnju i stoga je bio malo poznat dok je bio živ. Nije želeo mnogo učenika. Rekao je da želi desetoricu koji će podučavati posle njega. Zato što je bio bolestan i nije mogao da radi, njegovo izbegavanje javnog priznanja ostavilo ga je u relativnom siromaštvu. Rekao je da ga je baš briga, i da nije bilo njegove žene i kćeri, ne bi ništa radio. Satima bi sedeo gledajući kroz prozor u Capitol Butte u Sedoni, ne pomerajući oči ni trepćući. Uvek je, kako mi je rekao, bio u Sahaja Samadhiju. Većina oko njega imala je samo najslabiju svesnost njegovog stanja bića, Turije, Četvrtog Stanja večnog počinka u Sopstvu u kome ništa nije postojalo kao objekti odvojeni od njega. Spoljašnji svet nije postojao. Drugi nisu postojali za njega kao nešto odvojeno, objektivno. Sve je bilo samo Sopstvo. Podučavao je samo dva načina buđenja iz sanjanja (mašte, mišljenja, procesa zamišljanja, Maje) nestvarnosti - samoistraživanje, gde je osećaj Ja, osećaj postojanja, osećaj živosti praćen unutra, naniže kroz lažno Ja vezano za telo i ljudsko postojanje, do Velikog Ja apsolutnog, nepokretnog Sopstva. Svi njegovi govori se bave ove dve stvari: svet nije stvaran, pa ga ostavite na miru; vaše istinsko Sopstvo nema nikakve veze sa vašim telom ili čovečanstvom, i iskustvo korenskog Sopstva se postiže samoistraživanjem ili potpunim predavanjem guruu. Kada čitate Robertove govore, najbolje je da čitate veoma polako i pustite da reči prođu kroz vas i procure do najnižeg nivoa vašeg bića. Ne žurite. Priđite Tišini u tišini. Sopstvo je suptilno, tako da morate postati suptilni, tihi, posmatrajući da bi vas moglo odvesti, potpuno odvesti na drugu obalu s one strane života i smrti.

Morate Imati Svoje Sopstveno Iskustvo

3. Avgust 1990.

Robert: Dobrodošli ste mi od sveg srca. Ovo telo ne pretpostavlja da ima bilo šta novo da vas nauči. Obratiću se ovom telu kao Ja, da skratim. Nemam ništa novo da vam kažem. Nisam filozof. Nisam propovednik. Nisam dostojan. Jednostavno imam priznanje. Priznajem vam, vašu sopstvenu stvarnost. To nije učenje, to je priznanje. Govorim svom Sopstvu, priznajući, a vi ste moje Sopstvo. Vi ste sat-chit-ananda — znanje, postojanje i blaženstvo. Vi niste telo ili um. Ono što izgledate da jeste nije istina, to može biti činjenica, ali nije istina. Činjenica je nešto što izgleda istinito ali se menja. Ne možete biti onaj za koga mislite da ste, jer kada ste bili beba, bili ste sasvim drugačiji. I kada ste bili dečak ili devojčica, takođe ste bili drugačiji. I način na koji ste sada je potpuno drugačiji nego što ste bili pre. Shodno tome, kako možete biti telo? Šta ste? Ko ste Vi? Sat-chit-ananda? Šta je to? Čak i ako vam ovo kažem, to ne znači apsolutno ništa. Morate imati svoje sopstveno iskustvo. Ne smete verovati ni jednoj reči koju kažem. Zašto biste mi verovali? Šta ja znam? Ja jednostavno priznajem vam da postoji samo para-Brahman, svest, blaženstvo, biće, svesnost, čista inteligencija. Ovo je bilo moje iskustvo. Ništa drugo ne postoji. Sve ostalo je iskustvo uma, pojava, poput hipnoze. Svet izgleda stvaran, isto tako i san. Šta je ovaj svet? To je kao da ste se upravo probudili iz sna i još uvek se sećate sna. U snu ste išli na mesta, venčavali se, imali decu, starili, onda se probudite i napola se sećate sna i napola se sećate sveta u kome ste se probudili. Dakle, koji je stvaran, svet ili san? Po mom iskustvu, oba su ista. Nema stvarne razlike. Vezujete se za ovaj svet, na isti način na koji se vezujete u svom snu. Da ste sanjali i sanjali da padate niz planinu i da ja padam pored vas. I da sam vam rekao: "Ne brini, ništa ti se ne može desiti, sanjaš," ne biste mi verovali, bili biste ispunjeni strahom i rekli biste, "Zar ne vidiš da padamo, zar ne vidiš šta se dešava, kako mi možeš reći da sanjam?" Neposredno pre nego što udarite o tlo, probudite se i smejete se, "Sve je bio san." Na isti način ste se vezali za bolest, za zdravlje, za dobro, za zlo, za sreću, za nesreću, sve su to koncepti. Vezali ste se za osobu, mesto ili stvar. Zaboravili ste da je ovo san. Verujete da je stvarno i zato što verujete da je stvarno, patite. Kada napustite svoje telo, moraćete da se vraćate iznova i iznova i iznova, sve deo sna, sve dok ne postanete nevezani. Kako to postižete? Jednostavno posmatranjem šta se dešava oko vas i ne vezujući se za to. Bivajući budni za svoju stvarnost. Razumevajući sebe da niste činilac. Sve što radite je predodređeno. Biće urađeno. Morate se mentalno prepustiti svakom uslovljavanju, svakoj objektivnosti. I morate smiriti svoj um. Učinite svoj um mirnim, poput nepokretnog jezera. Tada stvarnost dolazi sama od sebe. Sreća dolazi sama od sebe. Mir dolazi sam od sebe. Ljubav dolazi sama od sebe. Sloboda dolazi sama od sebe. Ove stvari su istoznačne. One se dešavaju bez da ikada pomislite na njih. Ali prvo se morate rešiti pojma da sam ja telo, ili um, ili činilac, a onda će se sve desiti samo od sebe. Budite mirni i znajte da sam ja Bog. Nekada davno postojala je devojka koja je rođena u kući javnih žena. A preko puta, ispred pijace, bio je propovednik, sveti čovek. On je isticao vrline Boga i govorio o kući javnih žena. Kako je bila puna grešnika i govorio je ljudima da se pokaju. Ipak, devojka koja je odrasla u kući javnih žena imala je dvadeset tri godine. Svakog dana je gledala kroz prozor i plakala u sebi govoreći: "Kako bih želela da sam kao taj sveti čovek, kako bih želela da sam duhovna," i zamišljala je u svom umu da je sveta osoba, a ipak je nastavljala sa svojim poslom. Oboje su ostarili i umrli i otišli kod Svetog Petra da uđu u raj. Sveti Petar je rekao čoveku: "Ne možeš ući, moraš da ideš u pakao," a devojci je rekao: "možeš ući." Sveti čovek se zaprepastio i rekao: "Zašto? Svih ovih godina sam proglašavao tvoju dobrotu i tvoje vrline. Govorio sam ljudima da se pokaju. Kako možeš nju pustiti unutra kada je bila prostitutka, a mene ostaviti napolju?" I Sveti Petar je rekao: "Bio si licemer. Bio si veoma zaslužan i mnogo si pričao, a ništa nisi rekao. U svom srcu si mislio da su svi grešnici osim tebe. Dok je devojka u svojoj mašti, u svojim osećanjima, uvek mislila na Boga. Zato ona može ući, a ti ne možeš." Poenta je sledeća: Nije važno šta govorite. Nije važno šta proglašavate. Važno je ono što je duboko, duboko, duboko u

vašem srcu, ono određuje šta će vam se desiti. Nije čitanje knjiga, nije učenje, nije pohađanje časova. To je sedenje u osami, postajanje tihim, odlazak dublje i dublje u sebe. Prevazilaženje svog uma i svog tela dok se nešto ne desi. Kada vam misli dođu, jednostavno se zapitajte: "Kome ove misli dolaze? Odakle dolaze ove misli?" Pratite misli do njihovog izvora. Pronađite izvor svojih misli. Otkrićete da je izvor vaših misli Ja. Pratite Ja-nit do njegovog izvora pitajući: "Ko sam ja?" ili "Šta je izvor Ja? Odakle je ovo Ja došlo?" Shvatićete da je zamenica Ja, prva reč koja je ikada izgovorena i sve ostalo je prikačeno za Ja. Svaka druga reč. Svaka druga misao, svako drugo osećanje, svaka druga emocija, sve su prikačeni za Ja. Ja sam srećan. Ja sam tužan. Ja sam bolestan. Ja sam zdrav. Ja sam siromašan, Ja sam bogat. Sve je prikačeno za Ja. Ako Ja postane rastvoreno, rastvara se i sve ostalo i postajete slobodni. Pronađite za koga postoji Ja i otkrićete nešto neverovatno. Otkrićete da Ja nikada nije postojalo. Nikada nije bilo Ja. Otkrićete da vi nikada niste postojali. Ne postoji takva stvar kao što ste vi. Otkrićete da ste vi nepropadljivo Sopstvo. Da nikada niste rođeni i nikada ne možete umreti. Otkrićete da ste sveprisutnost, sveznanje, svemoć. Da nema drugih. Nema sveta. Nema univerzuma. Nema Boga. Postoji samo Sopstvo. Sve je ovo Sopstvo. Sve što posmatrate je Sopstvo i "Ja-jesam" je to. Ovo će vam dati osećaj slobode, blaženstva, sreće. Nećete izgubiti svoju svesnost. Kada govorim o ovim stvarima, ljudi veruju da postaju potpuno uništeni i ništa ne ostaje. Stapaju se u veliki okean nirvane. Ovo nije nužno tačno. Uvek ćete biti svesnost. Uvek ćete biti čista inteligencija, jer je to vaša stvarna priroda. Uvek ćete biti blaženi. Osim što ćete razumeti da niste ono što izgledate da jeste. Vaše telo će i dalje izgledati da radi stvari, da prolazi kroz svoje pokrete. Izgledaćete kao obična osoba, ali ćete znati. Podigli ste se iznad grubog sveta u nebeski svet čiste svesti i bićete u miru. Ima li pitanja o tome? Slobodno recite šta god želite:

SA: Zdravo Roberte, razmišljao sam o praksi učenja u svetu u svakodnevnom životu. Razmatrao sam onu nedavnu priču o problemu dve Hrišćanske Naučnice u Bostonu čije je dete umrlo. Nisam siguran da li si svestan toga? Ovo je bilo u vestima nedavno. I naravno da su postojale jake sličnosti između učenja i Hrišćanske Nauke. I naravno da su ovi roditelji verovali da je bolest greška i želeli su da projektuju samo zdravlje, samo božansko zdravlje, božansku stvarnost koja je bila sve što postoji prema učenju, bilo da je Hrišćanska Nauka ili ovo učenje ili bilo šta drugo. I tako su odbili da priznaju da je dete bolesno. Šta imaš da kažeš o ovoj temi, da li želiš da verujemo da ti projektuješ drugačiju stvarnost, istinsku stvarnost ili ne?

R: Ovo nema veze sa sistemom verovanja. Morate razumeti šta se dešava i gde ste. Ako ste bolesni, idete kod lekara, ako ste gladni, jedete, ako ste na suncu i izgarate, izađite sa sunca. To nije verovanje. Zato vam kažem da ne verujete ni u šta. Ne verujte u ono što govorim. Ne verujte ni u šta. Hrišćanska Nauka nažalost veruje da ne treba ići lekarima čak i ako ste bolesni. Ali oni imaju sistem verovanja. Sistem verovanja ne čini nešto istinitim. Morate imati svest Istine. Zato postoje neki Hrišćanski Naučnici koji ne idu lekarima i to funkcioniše, ali većina onih koji ne idu lekarima umire jer nisu dovoljno visoke. Ne možete samo mentalno prihvatiti ovaj sistem i reći: "Tako je kako je." Morate postati živo oličenje učenja i onda to funkcioniše. Drugim rečima, ne možete se učlaniti u crkvu Hrišćanske nauke i više nikada ne ići kod lekara. Morate raditi na sebi. Morate učiniti određene stvari unutar sopstvene svesti dok se ne podignete iznad i izvan obične ljudske greške, tada stvari počinju da se dešavaju. Ali naravno, ono što vam govorim jeste da odete izvan bolesti i zdravlja, izvan siromaštva i bogatstva, izvan dobra i zla. Ne pokušavamo da zamenimo loše za dobro, to su dve strane istog novčića. Pokušavamo da siđemo sa točka. Da postanemo potpuno slobodni od ljudskog dobra i ljudskog zla. To je potpuno druga dimenzija. Ako zamenite loše za dobro, moraćete da zamenite dobro za loše. Jer živimo u svetu dualnosti. Za svako dobro postoji zlo. Za svako zlo postoji dobro, za svako gore postoji dole. Za svaku količinu pritiska koji gura na ovu stranu, jednaka količina pritiska gura na drugu stranu. Kao kod letenja mlaznih aviona. Bez pritiska avion ne bi mogao da leti, bez otpora. Ovo je svet u kome živimo. Ja govorim o transcendenciji sveta, odlasku izvan ograničenja ovog sveta.

Postajanju čistim blaženstvom, čistom svešću dok smo u telu. Potpuno drugačije, da li pratite? (SA: Da.)

SH: Pre tri nedelje rekli ste nešto što bih želeo da pojasnite, mislim da je prelepo, rekli ste: "jedini izbor koji imate jeste da ostanete ili ne ostanete u Sopstvu"

R: Oh, mislio sam na to, sve što vam se dogodilo u ovom životu bilo je predodređeno, niste slobodni koliko verujete. Svaka dlaka na vašoj glavi je izbrojana, svaki vaš pokret: ako pomerim prst ovako, (pomera prst) sve je bilo predodređeno.

SA: Šta je izvor toga? Zašto je uopšte počelo?

R: Nije. Nikada nije počelo, to je hipnoza.

SS: Ko je to predodredio? (R: Niko.) Ne vi sami, ništa? (R: Ne.) Veliko ništa?

R: Ne, to je hipnoza. Uvek koristim primer da je nebo plavo. Ne postoji stvarno nebo i ne postoji plavo. Ako poletite gore, samo je prostor, ali mi vidimo nebo kao plavo. Ako ste u pustinji i vidite optičku iluziju i vidite vodu i jurite vodu, to je fatamorgana. Nije postojala. Ista stvar.

SM: Dakle, kažete da je um taj koji mora da veruje da ima izvor. (R: Um.) To odbacivanje samog sebe?

R: Kada um nestane, svi ti koncepti nestaju sa njim. (SM: Ti koncepti takođe, uh-uh?) Dakle, ono na šta sam mislio, jedina sloboda koju um ima – a ovo se odnosi na um – jeste da se okrene ka unutra i pronađe izvor. (SM: To je skoro kao povezivanje na isti krug, samo oslobađanje od uma.) Da, morate koristiti svoj um da uništite svoj um. (SM: Je li tako, da.) Um nije ništa drugo do gomila koncepata. Sve što um jeste jeste gomila misli iz prošlosti i budućnosti. Ako razumete da je sve predodređeno, nemate o čemu da brinete. (SS: Da li je to ono što ljudi kažu, da imate stav: "Šta te briga, predodređeno je?") Ne, to nije dobro, drago mi je da ste to pomenuli, morate se ponašati kao da ništa nije predodređeno. (SS: Iako jeste?) Iako jeste. (SS: Zašto onda?) Zbog činjenice da bi to dalo ljudima (umu/egu) dozvolu da rade šta god hoće.

Prosečna osoba nikada ne bi trebalo da čuje ovako nešto. Jer bi svi otišli i radili najrazličitije čudne stvari. Zato kažemo, vaš život je predodređen, ali ne sedite skrštenih ruku i govorite: "Ionako će se desiti." Ponašajte se kao da nije, ponašajte se kao da ste slobodni, ali shvatite da je predodređeno i sve će se rešiti samo od sebe. (SS: Jer ste u konačnici posmatrač?) Da, vaša istinska priroda je sloboda. (SS: Ali kada imate sve one tačke zaustavljanja između, da li je to vredno?) To je um, sve dolazi iz uma, čitava tvorevina postoji u umu. Vaš univerzum, ono što vidite i osećate, proteže se iz vašeg uma. Vi stvarate svoj sopstveni univerzum, svakoga dana. Način na koji vidite stvari svojim očima i čulima, to je produžetak vašeg uma. Kada povučete svoj um i smirite svoj um u svom srcu, nalazite se u potpuno drugačijem univerzumu. (SS: Ne treba vam mantra za to?) Ne, samo svesnost, to je proces buđenja.

SS: Kada meditirate, postoji toliko mnogo stvari o meditaciji, kontemplaciji, koncentraciji i tako dalje, da ću odnedavno početi, ući ću, počeću s ovom mantrom pa ću preći na onu mantru, pa ću onda misliti samo misli... Imam različite mantre sada, vrlo je vrtoglavo, ali postoji i ideja praznine, ne želimo nužno ni prazninu, to nije samo praznina, zar ne?

R: Ne postoji takva stvar kao što je praznina. (SS: Ipak postoji svesnost?) Postoji čista inteligencija, apsolutna stvarnost, ali to je neizrecivo, ne možete to objasniti, morate to iskusiti sami. Ono što u budizmu nazivamo prazninom jeste čista svesnost. To nije zaista praznina, naziva se prazninom jer transcendira svet, izvan je svega što znate, pa je praznina što se toga tiče, ali je zapravo čista svesnost. (SS: I zato u meditaciji, ako nemate nikakvo iskustvo, to ne znači ništa?) Apsolutno ništa, nije važno. Iskustva nisu stvarnost. (SS: To govorim jer želim potvrdu osećaja koje sam već imala, potvrdili ste mnoge misli.) Svi oblici meditacija, afirmacija, joge, vežbi disanja služe da zaustave um, da smire um, da učine um tihim, ali to je teži način. Najbrži način da se ovo uradi jeste da sebi postavite pitanje: "Kome dolaze ove misli?" Kao što

sam pomenuo ranije, morate koristiti svoj um da uništite svoj um. I postavljanjem pitanja "Kome dolaze ove misli?" ali bez odgovaranja, sve će se rešiti samo od sebe. (SS: Bez odgovaranja?) Ne odgovarajte, zbog činjenice da kada odgovorite, vaš ego odgovara. Vaš ego izgleda ima sve prave odgovore i nikuda ne stižete. Ne odgovarate, ali osećaj će vam doći: "Ove misli dolaze meni, ja osećam ove misli," i sledeće pitanje treba da bude: "Odakle dolazi to ja?" ili "Ko sam ja?" i opet ne odgovarate. I jednoga dana ćete otkriti da ja ne dolazi ni odakle, to je hipnotisanost, ne postoji ja, nikada nije postojalo ja, postoji samo ja-jesam, sloboda, blaženstvo, svest, postojanje, sve su sinonimi. I osetićete svoje Sopstvo ne kao telo već kao sveprisutnost. Shvatićete sve kao svoje Sopstvo. Postoji samo jedno, pa čak ni jedno ne postoji. Nema reči koju biste mogli upotrebiti. Postoji Sopstvo. To je jedina reč koju možete koristiti. Sve je Sopstvo i vi ste To. (SS: Dakle, pronađite to Sopstvo?) Kada koristite reči, to kvari stvar.

To je izvan reči, izvan misli. Dolazi vam. To je kao da se probudite, kao da ste spavali svih ovih godina i onda iznenada se probudite i znate. To je kao priča o Budi. Sedeo je ispod Bodhi drveta trideset dana i odlučio je da će sedeti tamo dok ne umre ili dok se ne probudi. I njegovi učenici su sedeli svuda oko njega, posmatrajući. Oko tridesetog dana otvorio je oči i sijao je, smešio se. Njegovi učenici su ga upitali: "Učitelju, šta ti se dogodilo, jesi li video Boga?" Rekao je: "Ne," "Jesi li postao samospoznat?" "Ne," "Pa šta se dogodilo," i on je jednostavno uzviknuo: "Budan sam!" Stoga sve ove reči, samospoznaja, prosvetljenje, svesnost, samo su reči. Vi se jednostavno probudite iz sna. Upravo sada osećate svoje telo. Osećate svoje emocije. Osećate bol. Osećate povređenost. Osećate svakakve stvari koje se dešavaju u ovom svetu. Gledate TV, gledate vesti i uznemirite se, sve te strašne stvari, ti podli događaji koji se odvijaju u ovom svetu, ali kada se probudite, svi ti osećaji su nestali. Shvatate iluziju, san, i više niste to.

SS: Da li se onda drugačije ponašate u svetu, da li vas stvari koje su vas nekada interesovale više ne interesuju?

R: Na neki način to može biti tačno, ali na neki način i dalje možete raditi iste stvari, samo što više niste vezani za njih. Na primer, ako imate dobar posao. Budite predsednik banke ili ako ste đubretar, nema nikakve razlike, radićete svoju dužnost šta god morate, bolje nego što ste ikada radili. Više nećete gledati na vreme. Više nećete misliti da ste vi činilac. Samo ćete raditi ono što mora da se uradi. Šta god vaše telo treba da uradi, biće urađeno. Vaše telo je pod zakonom karme i šta god morate da uradite, uradićete. Ali nećete imati vezanost, imaćete samilosnost, imaćete ljubav, imaćete ljubaznost i milost, ali bez vezanosti. (SS: Da li se to jednostavno desi (pucketa prstima) tako?) Da. (SS: Dakle, nismo u procesu toga?) Ne, izgleda kao da ste u procesu. (SS: Da, to mislim, osećam da sada više znam ili sada znam da ne znam, kako da ovo kažem?) Proces je privid.

SA: Zar ne biste mogli reći da je ovo ipak neophodno preliminarno stanje? (R: Ne.)

SS: Znači, neko ko radi u autopraonici dole mogao bi odjednom samo (pucketa prstima)... (R: Da.) Ne bi prolazio kroz nikakve gimnastike... (R: Upravo tako.) ...kroz koje bismo mi prolazili?

R: Neki ljudi ovo nazivaju Božijom milošću, ali ima u tome i više od toga. Morali ste biti u ovome u prethodnom životu. Radili ste svoju Sadhanu, radili svoje duhovne vežbe, svoje duhovne prakse u prethodnom postojanju i sada se budite. (SS: To zvuči kao proces.) Tako izgleda, to je privid.

SA: Zar to ne bi važilo i za momka u autopraonici? Ako je radio nešto u prethodnim životima, dok je prao automobile i iznenada se probudio?

R: Da, sve je to privid, govorite o svetu privida. U stvarnosti niko nikada nije ništa uradio i niko nikada nije postao obmanut. Svi su već slobodni. Poistovetite se sa svojom slobodom. Poistovetite se sa krajnjom stvarnošću. Ne poistovećujte se sa iskustvima kroz koja prolazite telesno, ostavite ih na miru, pustite ih. Uradite šta god morate da biste se pobrinuli za njih, ali ne

usmeravajte svoj um na to. Držite svoj um na svojoj slobodi, na svojoj apsolutnoj stvarnosti i onda ćete videti šta će se desiti.

SB: Šta tačno znači kada Ramana kaže: "Um pada u srce? Um počiva u srcu kao srce?"

R: Srce na koje on misli jeste apsolutna stvarnost, čista inteligencija. Um je izašao iz srca i čini svu štetu tako što vas navodi da verujete da ste ovozemaljski. Kada se vratite nazad, um se vraća u srce, u apsolutnu stvarnost iz koje je došao, jer nikada nije zaista postojao. I apsolutna stvarnost ponovo zasija u svoj svojoj slavi i sjaju. Baš kao sunce kroz oblake. Kada oblaci prekriju sunce, neznalica kaže da nema sunca. On ili ona ne shvata da sunce uvek sija, ali oblaci sada prekrivaju sunce. I kada se oblaci raziđu, sunce ponovo sija. Tako je i sa nama, izgleda da imamo nevolje i probleme i svakakve besmislice koje se dešavaju u našim životima, to su oblaci, ali vaše istinsko Sopstvo pokušava da zasija. Ne dozvoljavate mu jer zamišljate da su vaši problemi stvarni. Poistovećujete se sa zlom, sa negativnošću. Poistovećujete se sa pogrešnim uslovljavanjem. Tako sprečavate oblake da se raziđu. Čim se okrenete od svojih problema i okrenete ka svetlosti, oblaci vaših problema će se ponovo razići i vaše srce ili vaše sunce će prosijati i sve će biti razrešeno.

SB: Kako se to odnosi na fizičko telo, postoji li ikakva veza? (R: Ne.) Nije li Ramana govorio da se to može osetiti na desnoj strani grudi?

R: Da, ljudi su uvek želeli da znaju gde je apsolutna stvarnost, pa im je dao mesto na desnoj strani grudi, da se fokusiraju tamo. Drugim rečima, ljudi su ga pitali za proces: "Ramana, gde treba da meditiram? Na kom delu tela?" Pa je shvatio da ništa ne razumeju, pa je rekao: "U redu, meditirajte na desnoj strani grudi, tamo je vaše duhovno srce, vidite stvarnost tamo. Hajde, skočite na desnu stranu, tamo je." Nije govorio doslovno, samo je davao ljudima mesto na koje da idu jer nisu mogli da shvate apsolutnu stvarnost. (SB: Ali biti utemeljen u apsolutnoj svesti, ili biti utemeljen u Samadhiju, čini se da se zasniva na apsolutnoj veri da nismo osoba, da smo svest?) Naprotiv, vera nema veze s tim. (SB: Mislim na poverenje u Božansko, a ne na poverenje u mene kao ego? Znate, poverenje u taj Samadhi...) Ne. (SB: ...poverenje da se mogu prepustiti Samadhiju, znate?) Zapamtite, osoba koja želi da veruje jeste ego. Zato ne želite da radite nijednu od tih stvari. Samo želite da se probudite i ne želite čak ni to da radite. Samo budite svoje Sopstvo, budite svoje Sopstvo. Pitajte sebe: "Ko želi da veruje? Ko želi da se probudi?" i videćete da je to sve vaš ego, to je ja. Ja želim ovo da uradim, ja želim ono da uradim, ja želim iskustvo, ja želim ovo. Sve to mora da ode. Kada sve to ode, sunce će zasijati samo od sebe. A način na koji se rešavate ovih stvari jeste pitanjem: "Odakle dolaze? Odakle dolaze?" Drugim rečima, "Odakle dolazi ideja da moram da verujem u neku silu? Dolazi od mene. Ja verujem u to. Ko sam ja koji veruje u to?" Samo posmatrajte svoje misli. Ne pokušavajte da ih promenite. Ne pokušavajte da ih ispravite. Samo ih posmatrajte. I možete sebe pitati: "Kome dolaze ove misli?" ili možete jednostavno svedočiti svojim mislima bez ikakvog pitanja, i proces će se rešiti sam od sebe. Znaćete šta da radite. Ono što ovde ponekad koristimo, što je vrlo dobar početak, jeste ja-jesam meditacija. Opustite telo i udahnete i kažete: "Ja," i izdahnete i kažete: "jesam, ja-jesam." Ovo možete raditi dok ste budni, dok hodate, dok perete sudove, dok se odmarate. Ono što čini jeste da čini vaš um jednousmerenim, tako da prestaje da misli. Drugim rečima, koristite bilo koju metodu koju imate da smirite svoj um. Čitava tajna je da utišate svoj um. Da ga sprečite da misli. Da ga sprečite da bude aktivan. Vaš um je gomila talasa. Želite da zaustavite talase i želite da vaš um postane miran, a najbrži način da to uradite jeste samoistraživanjem ili posmatranjem svojih misli, gledanjem svojih misli, postajanjem svedokom svojih misli.

SS: Bio sam u grupi dugo vremena, da li ste upoznati s Mauriceom Nicollom? (R: Ne.) Napisao je Psychological Commentaries on the Teaching of Gurdjieff and Ouspensky. Govorio je o samoposmatranju. Mislio sam da je previše intelektualno, previše naporno. Kažu: "Šta posmatram?" "Posmatram ljutnju," i onda bi izvukli, šta je suprotnost ljutnji, i onda bi rekli šta bi

bila karakteristika svesti. Ali osećao sam da je to čitava... (R: To je čitava procedura.) ...procedura baš kao svaka druga škola ili klinika i mislio sam da to više ne mogu raditi. (R: Šta god mislite da vam treba.) Imam pitanje o bolesti. (R: U redu) Da li su lična pitanja prikladna? (R: Naravno.) Ovo što zovem ja, u novembru '88. sam se razboleo, postao sam veoma umoran, otišao sam kod lekara, bilo je posle nekog tretmana. Ne mogu ništa za mene, nazvao je to "sindrom hroničnog umora, S. T. R. I." Pa mi je neko predložio da odem kod naturopatskog lekara. Osećam da sam sebe hvatao kako pokušavam da radim te stvari i palo mi je na pamet da dok god tražim zdravlje, uvek ću imati bolest. I kada mi više nije stalo da li postoji stanje zdravlja ili stanje bolesti, to je mesto gde želim da budem. (R: Na pravom ste putu.) Ne postoji učitelj koji je tako iskren i znate šta sada treba da radite i to je sve.

R: Šta god da je vaša karma, desiće se, bez obzira šta radili. Pa zašto se brinuti? (SS: Pa ipak, da ignorišem telo?) Vidite, šta god da ćete uraditi, nećete moći da zaustavite.

SS: Znam, to i primećujem. Zapišem, kažem: "Zašto dozvoljavam sebi," posmatram sebe, vidite, išao sam ovde, išao sam onde, išao sam kod ove osobe, pitao sam ovu osobu, vidim šta radim, zašto to dozvoljavam? Kada mogu biti ovde u ovom mirnom stanju, sedeći u svojoj stolici za ljuljanje, gledajući u drveće ili tako nešto, a ipak to radim, ali svaki put kada to uradim, osećam da učim pomalo.

R: Način da to vidite je ovakav. Pustite svoje telo da radi šta god mora. Ne razmišljajte previše o tome. Ne poistovećujte se s tim. Ne vezujte se za to. Sve je bilo predodređeno pre nego što ste došli u postojanje. (SA: Ali ipak mora postojati racionalan proces?) Sve će se rešiti samo od sebe. Jabuke rastu, trava raste, sunce sija, postoji toplota koja omogućava ljudski život, postoji sila koja se brine o svemu i nema nikakve veze s našim mislima.

SA: U redu, dozvolite mi da vam ovo vratim. Znam da ste se nedavno preselili, da ste promenili stan. Niste mi to rekli, mislim da mi je Dana to rekla. Dok je pričala, rekla je da ste se preselili u bolji stan i da je bilo raznih prednosti. Očigledno je neki oblik razmišljanja ušao u to, niste jednostavno odlučili da ćete se preseliti u stan. Dakle...

R: Naprotiv, jednostavno se desilo. (SA: Niste razmišljali o tome?) Ne, postao je dostupan, jednostavno sam to uradio.

SB: Ali zar ne bi bilo inteligentno saznati potrebe tela i onda zadovoljiti te potrebe i onda jednostavno zaboraviti na to?

R: Ako je to vaša karma, daću vam primer: Tokom jednog od mojih iskustava u Indiji, bio sam sa jogijem po imenu Nimkarali Baba. I jednoga dana grupa nas, i jedan od ljudi tamo bio je Ram Dass, sećate se Ram Dass, bio je i on tamo. Sedeli smo ispred njega, kada je stara žena prišla i progovorila na hindiju, koji god jezik da su govorili zaboravio sam. I rekla je da joj muž umire, "Molim vas, dođite i spasite ga, jer samo vi možete doći i spasiti ga." I Nimkarali Baba me pogledao i rekao: "Da li da odem?" i rekao sam "da, idemo, idemo svi." Pa smo prešli oko dve milje do male kolibe i muž je ležao na krevetu, umirao od neke vrste bolesti. I pogledao ga je i odjednom su sveće počele da trepere. Pa se okrenuo i istrčao iz kuće (Robert se smeje) i počeo da trči nazad ka ašramu i svi smo ga pratili. I kada smo konačno stali, rekli smo: "Baba, šta se dogodilo? Zašto ste otišli?" i rekao je: "Ah, Bog želi da umre," i umro je. Poenta je sledeća: vaš život, vaše zdravlje ili vaša bolest, vaše bogatstvo ili vaše siromaštvo, sve je predodređeno zakonom Karme. I kroz šta god ćete proći, proći ćete. Ako je suđeno da postanete zdravstveni fanatik i pazite na svoje zdravlje i jedete prave stvari sve vreme, radićete to, a ako nije, nećete. Ako je suđeno da idete srednjim putem, radićete to. Sve je predodređeno, planirano pre vremena. Jedina sloboda koju imamo jeste da se ne poistovećujemo sa procesom, čak iako vaše telo prolazi kroz njega. Ne vezujte se za ono kroz šta vaše telo prolazi. Držite svoj um iznad toga, držite glavu u nebu i noge na zemlji. Dakle, nemamo izbora u ovoj stvari. Šta god da će se desiti,

desiće se. Dakle, ako moramo da radimo razne stvari i zateknete sebe kako trčite od jednog lekara do drugog i tako dalje, ne vezujte se za to, ali ipak to činite jer ne možete drugačije.

SA: Možete li pokušati da ovo malo razjasnite, upravo ste govorili o karmi, a ipak znam da verujete da karma ne postoji, hoćete li komentarisati to, karma postoji i karma ne postoji?

R: Opet, Buda je rekao: "Karma je nadzornik za budale i sluga za mudre," što znači, ako smo na nivou karme u umu, patićemo i to će postati naš nadzornik. Ali ako podignemo svoj um dalje od stanja i držimo svoj um na apsolutnoj stvarnosti, nećemo patiti bez obzira kroz šta telo prolazi.

Ko pati? Um, ne telo, telo ne može da pati. Telo je samo gruda mesa, kostiju i krvi, ali ga pokreće um, tako da um pati i dozvoljava telu da pati, ali telo ne može ništa samo od sebe. Dakle, ako se um odvoji od tela, desiće se nešto drugo, bićete slobodni. (SA: Koja je bila ona rečenica? Budina rečenica, karma je nadzornik za budale...) ...i sluga za mudre, sluga je jer ne obraćate pažnju. (SA: Kontrolišete je.) Upravo tako, posmatrate je i ne odgovarate. Tako vam postaje sluga kada ne odgovarate na karmu, onda je prevazilazite. Drugim rečima, ako se neko naljuti na vas i vi ne odgovorite, nema karme, i bićete slobodni. Karma je opet kao osoba koja vam govori i govori i govori, a vi ne govorite ništa. Šta će ta osoba uraditi? Ustaće i otići. Dakle, kada vaša karma vidi da ne obraćate pažnju na nju, ona se raspršuje i vraća u ništavilo iz kojeg je došla. (pauza) Hajde da pustimo muziku. Zašto ne uključiš ventilator dok to radimo? (traka počinje naglo nakon što je muzika odsvirana dok Robert nastavlja) ...Da vas uverim da postoji sila koja zna kako da se pobrine za sve stvari ako joj verujete. Ta sila ste naravno vi, ali vi to ne znate. Već neko vreme pokušavam da dođem do jedne određene slike Ramane Maharshija, ali prvo treba da vam kažem da sam, kada sam imao sedamnaest godina, bio vođen tajanstvenim putevima do Arunachale, gde sam sreo Ramanu. Neću sada elaborirati o tome, ali postojale su tajanstvene okolnosti koje su to izazvale. Dakle, vraćajući se sada, pokušavao sam da nabavim sliku Ramane Maharshija koja mi se sviđa, i zaista, prošle nedelje mi Džordž donosi istu sliku kao poklon, u boji, koju sam dugo tražio. Odneo sam je kući i okačio na zid. Ali u međuvremenu sam imao posetioca sa Havaja. On je bio jedan od mojih učenika, došao je da me vidi, putovao je kroz grad i doneo je lej i stavio mi ga oko vrata. Pa sam skinuo lej i stavio ga oko Ramanine slike, i on mi je rekao – nakon što je bio na ovom putu takozvanih deset godina ili više, rekao je: "Nisam znao da obožavaš guru-e." Sad je trebalo da zna bolje. Pa sam mu objasnio činjenice. Ramana nije guru, on je isto što i moje Sopstvo, ja jednostavno odajem počast svom Sopstvu. Postoji samo jedno Sopstvo i svi smo mi to. Dakle, kada ga počastim lejem, to činim sebi jer je on niko drugi do moje Sopstvo, a vi takođe niste niko drugi do moje Sopstvo. Dakle, to nije obožavanje guru-a, to je naklon Sopstvu, molitva Sopstvu, obožavanje Sopstva, jer Bog prebiva u vama kao vi. Ali ovo samo pokazuje da postoji sila koja zna kako da se brine o vama, koja vas voli, koja je uvek na vašoj strani. Zahteva samo jednu stvar, predavanje. Predajte se svom Sopstvu. Bog, guru i Sopstvo su jedno, poklonite se svom Sopstvu, volite svoje Sopstvo. Kada govorim o vašem Sopstvu, ne mislim na vaše ego sopstvo. Postoji nešto u vezi sa vama čega možda još niste svesni. Apsolutna stvarnost o kojoj smo govorili. To ste vi, to je ono što obožavate, to je ono čemu se klanjate, to je ono što izražavate.

Nikada ne skrnavite svoje Sopstvo mrzeći sebe. Nikada ne verujte da postoji bilo kakva greška koju ste napravili koja će ustati protiv vas. Svi su pravili greške, zaboravite to. Počnite da shvatate ko ste, počnite da volite sebe duboko, imajte milosti prema sebi, podignite se i postanite slobodni, bilo kakva pitanja o tome?

SA: Roberte, znam da je greška uzimati ove reči doslovno, kao što ste mnogo puta rekli da govorite o Jednome, o jednom Sopstvu kao čistoj inteligenciji, a zatim govorite o njegovoj velikoj ljubavi, pa je tako teško shvatiti da je ova stvar izvan ovih reči koje, na našem nivou, ne možemo a da ne povezujemo sa opipljivijim identitetom. (R: Da.) Te reči, čista inteligencija, o čemu prirodno mislimo, mislimo o funkcionisanju uma.

R: Ljudska inteligencija? (SA: Da.) Naravno, zato kažem, ako uopšte išta kažem, ako govorim, slušajte svojim srcem, a ne svojom glavom. Uklonite svoju glavu sa puta. Ne pokušavajte da analizirate jer možete analizirati samo svojim sopstvenim konceptima. Umesto toga, pustite, neka bude, postanite otvoreni i onda stvari počinju da se dešavaju.

SA: Još jedna stvar koja mi je prošla kroz um, ovo je potpuno drugačija, koja ukazuje da su grčka učenja ista kao vaša. Čitao sam da je na ulazu u grčke misterije ispisano: "Spoznaj samog sebe" što je zaista vaše učenje.

R: Pa, ovo učenje nije ni grčko, ni hebrejsko, ni hrišćansko, ni hinduističko, to je samo univerzalna poruka istine, stara kao brda, nije ništa novo. Samo funkcioniše, nešto se dešava da nas podigne iznad običnog i u slobodu. I znaćete kada se desi jer ćete imati osećaj besmrtnosti, osećaj prostranosti. Sada se osećate vezanim za telo. Kada postanete slobodni, vaše telo vas više neće sputavati čak i ako izgleda da ga još uvek imate. Osetićete sveprisutnost. Čitav univerzum bićete vi i bićete u blaženstvu sve vreme, ali ćete i dalje izgledati kao obična osoba većini ljudi.

SS: (Učenik pita da li sebe zavarava time što postaje tiha i piše sebi?)

R: Na neki način da, jer zar to nije privremeno? I onda se stanje vraća u drugačije vreme? To je kao korišćenje droge da biste se uzdigli. Čini da se osećate dobro neko vreme, a onda kada siđete, osećate se gore, sve što je privremeno jeste iluzija. Bolji način je da se zapitate: "Kome dolazi ova depresija?" i sačekajte i vidite. (SS: Da ne pišem?) Ako vam pisanje pomaže da se osećate bolje, onda to možete koristiti neko vreme, da, zašto biste prestali? Ali bolji način je da se zapitate: "Ko je depresivan?" Vidite, vaše Sopstvo nikada ne može biti depresivno, vaš ego je depresivan, igra igrice s vama. U stvarnosti ne postoji ego, tako da nema ničega što bi bilo depresivno, slobodni ste. (SS: Nikada zaista ne odgovara ništa o pitanju koje postavljam, (smeh) Reći će: "Ne znam takvu stvar kao što je depresija.") Hm. Vaš um se igra s vama, igra igrice s vama, ali ako vas čini da se osećate dobro neko vreme, nastavite. (SS: Dal mi je uvid.) Dakle, nastavite neko vreme. Neće vas učiniti slobodnim, ali će vam bar dati nalete sreće. Dakle, ako morate da nastavite, onda činite to. Ali bolji način je da se zapitate: "Kome dolazi ova depresija?" i shvatite da nema mesta da dođe. Nema nikoga kod kuće da bude depresivan. Vaše istinsko Sopstvo nikada ne može biti depresivno, ono je slobodno i srećno. Moramo raditi šta-

god moramo na početku. Na primer, ponekad imate depresiju koje se ne možete rešiti bez obzira šta radite. Dakle, dobar način da vam pomogne jeste da se istuširate hladnom vodom. Ako se lepo istuširate hladnom vodom, to će promeniti molekularnu strukturu vašeg tela i osećaćete se bolje, ili stavite led na potiljak (SS: Je li i to igra uma?) To je igra uma. Oslobađa je na trenutak, na neko vreme, ali sutra ćete možda opet biti depresivni i tako sve dok se ne rešite čitavog koncepta depresije.

SS: Na taj način, kako postaje manje intenzivna, umu je lakše da se odvoji od nje? (R: Da.) Ako okrenete (svoj um), stalno ne radite ništa povodom toga.

R: Da, potpuno okrenite svoj um. (SS: Ponekad. Neko vreme sam se bavio baštovanstvom.) Šta god morate da radite, i kada se osećate bolje, radite na sebi i praktikujte samoistraživanje, to je najbrži način.

SB: Dakle, um stvara sopstvenu depresiju? (R: Da, stvara je.) I pokušava da izađe iz nje. (R: Da, pokušava.) Dakle, ako samo shvatimo da ćemo jednostavno prestati da stvaramo depresiju. (R: Da.) Ako želimo biti srećni, jednostavno budimo srećni umesto da stvaramo depresiju. (R: Naravno.)

SS: Ne otkrivati zašto je tu? (R: Ne.) Pitam se ipak zašto? Šta ju je izazvalo?

R: To ćete raditi zauvek. To je kao osoba koja ima tumor. Umesto da pronađe uzrok, natera doktora da ga izreže. Pa izraste ponovo na ovoj strani, onda ga iseku sa ove strane, pa izraste na nozi, nikada ne prestaje. Ali ako biste pošli za uzrokom, zašto je imao tumor? Možda bi pronašao

lek, tako da je ista stvar. Ne gledajte na posledicu, već idite svom Sopstvu jer je Sopstvo uvek slobodno. (SS: Ne pitate zašto smo se razboleli?) Ne, samo pitajte: "Kome dolazi?" i shvatićete da ne dolazi nikome, niko nije depresivan. To je deo sna.

SH: Znate li kako sam došao do te slike? (R: Recite nam.) Bilo je pre otprilike dve nedelje, otišao sam da sednem ujutro, da meditiram. I setio sam se jedne od Ramaninih knjiga, zove se Ramana ??? Mislim da je urađena u Indiji i video sam tamo prelepu sliku Ramane. Gledao sam je i podigao je i bio je osećaj, tako lep osećaj povezivanja sa slikom Ramane i rekao sam, moram da je uvećam, uzmem je i napravim kopije velikim kompjuterskim grafikonom. Nisam mogao da nađem vremena da to uradim, ali u ponoć sam otišao negde da to uradim. Bio sam zauzet jednu nedelju, druge nedelje konačno nalazim vremena za to i tada sam vam je doneo. (R: Hm.) Ne znam zašto sam to uradio ili kako sam to uradio, jednostavno sam morao. (R: Zanimljivo.) Želeo sam da vam ponudim sliku, to je bio osnovni osećaj...

R: Pre otprilike tri meseca, video sam istu sliku negde, ne sećam se gde sam je video, neko mi je pokazao i rekao sam sebi: "Nisam ranije video ovu sliku, stvarno bih želeo da nabavim takvu sliku," i vi ste je poklonili, smešno je kako stvari funkcionišu. (SS: To nije slika koja je u knjigama?) Ne, imao je oko četrdeset osam godina na ovoj slici... (traka se naglo prekida) [TOC]

Nema Rođenja! 12. avgust 1990.

Robert: Razmislite i upitajte se: "Zašto sam danas došao ovde? Dolazimo u vruću prostoriju zbog čega? Mogli smo otići na plivanje, kuglanje, mogli smo biti kod kuće i gledati TV, ali nešto nas je motivisalo da dođemo ovde, šta?" Pitajte se. Postoji tajanstvena sila koja motiviše ljude da rade ono što rade. Neki ljudi su motivisani da idu u kuću zle reputacije. Neki ljudi su motivisani da idu u bioskop. Neki ljudi su motivisani da idu na duhovne skupove, šta to uzrokuje? Ko to čini da se desi? Možemo reći da Bog to čini, ali naravno Bog je unutar vas samih, a neke stvari koje radite, nikada ne biste dozvolili Bogu da vas natera da to uradite, ako je Bog vaše sopstvo. Dakle, morali bismo reći da je to vaša karma. Vaša karma je ta koja vas motiviše da dođete ovde ili da odete bilo gde drugde. Kada dođete na ovakav skup, možete biti sigurni da ste radili na sebi u prošlim životima. Vežbali ste mnogo života. Zapamtite, ovo nije crkva i ovo nije učenje, ovo je ispovedanje stvarnosti. Kad god koristim zamenicu "ja," ne mislim na sebe, mislim na ja-jesam. Dakle, kada govorim o svom ispovedanju, mislim na naše ispovedanje, sveprisutnost. Zapamtite, kad god koristim reč "ja," to znači sveprisutnost. Dakle, ovde sam da ispovedim apsolutnu stvarnost, nerođenost, krajnje jedinstvo, čistu inteligenciju, prazninu, nirvanu. Ispovedam sve ove stvari za vas. Hajde da razmislimo o ovim stvarima dok zajedno meditiramo. [svira muzika, zatim Robert nastavlja] Ako zaista želite da se pokajete, samo sedite u tihoj meditaciji i vidite savršenu stvarnost u sebi, jer svakakve zablude jednostavno nastaju u pogrešnoj misli, i poput jutarnje rose pred izlazeće sunce, mogu biti savršeno eliminisane blagotvornim svetlom i mudrošću. Om, šanti, šanti, mir. Kada ovako meditiramo, to je u svrhu pražnjenja uma. Um je poput kante za smeće. Prepuna je unapred stvorenih ideja, misli, koncepata, ne samo iz ovog života već i iz prethodnih života. Ima puno stvari u tom umu. U istini ne postoji um, ali sve dok izražavate koncepte, ideje, mišljenja, onda ćemo govoriti o umu. Dok sedite u tihoj meditaciji i posmatrate svoje misli, primetite kako dolaze i odlaze. Posmatrajte kakve misli vam dolaze. Ne pokušavamo da ih promenimo. Ne ponavljamo afirmacije. Vi samo posmatrate misli i one odlaze same od sebe.

Ovako se nosiš sa svojim umom. Posmatraš svoje misli, postaješ svedok svojih misli ili se pitaš, "Kome dolaze ove misli?" jedno ili drugo. Ako ovo radiš dovoljno često, doći će dan kada ćeš postati potpuno slobodan i shvatiti i razumeti šta mislim kada kažem, "Ti si nerođen, ti si nirvana, praznina." Šta mislim kada kažem da si nerođen? Sada, mišljenja koja vam iznosim ne moraju biti prihvaćena. Zapamtite, govorim svom Sopstvu. Ja-Jesam govori i Ja-Jesam je beskonačno, apsolutna stvarnost. I kažem vam u istini Ja-Jesam nerođen, sve je nerođeno. Uzmi

drvo na primer, šta je rodilo drvo? Seme, odakle dolazi seme? Od drugog drveta? Odakle dolazi drvo? Od drugog semena, i tako ideš unazad i nema odgovora, nema valjanosti. Uzmi na primer, stvorenja, crve, bubašvabe, bubice, ko im je dao rođenje, prvobitno? Odakle su došli? Cveće, mesec, sunce, zemlja, zvezde, ljudska bića, ideje, intuicija, diskriminacija. Kažem vam nijedna od ovih stvari ne postoji. Ništa nikada nije rođeno. To je lažna pretpostavka u koju veruješ. Menjanje lošeg u dobro, želja za pozitivnim iskustvima, sve su to gluposti. Razlog zašto ne želiš pozitivno iskustvo je taj što nikada nisi imao negativno iskustvo. Nema rođenja. Šta je rodilo bilo šta? Odakle je došlo? Da li znaš šta je bilo šta? Nemaš pojma šta je ikoja stvar, samo joj daješ ime. Na primer, mačka, šta je mačka? Nemaš pojma. Bila je ovde kada si došao u postojanje i nazvali smo je mačkom. Zašto je ne nazovemo drvetom? Zovemo je mačkom. Svemu dajemo ime. To je prva greška jer nijedna stvar nije ono što izgleda da jeste. Stoga se prvo pravilo istinskog duhovnog puta zove božansko neznanje. Božansko neznanje. Nemaš pojma šta je ikoja stvar, samo pretpostavljaš da znaš. Želiš da se ponašaš inteligentno, da zamišljaš da nešto znaš. Zato učiš više, da naučiš relativno postojanje. Ali ono što ne shvataš jeste da učiš sebe pravo u grob. Učićeš i studiraćeš i postaćeš nešto kako izgleda, i staraćeš i staraćeš i staraćeš i pre nego što umreš pitaćeš se o čemu se radi u bilo čemu. Nemaš pojma šta je ikoja stvar, ali ponovo vam kažem, sve je nerođeno. Ništa zapravo ne postoji i jedino objašnjenje je da je poput sna. Kada sanjaš, da li rađaš sve? San jednostavno počinje, sa svime onako kako se pojavljuje. Ne ideš do početka, niti do kraja. San jednostavno počinje iz ničega i traje dok se ne probudiš. Stanje budnosti se zove smrtni san. Sanjamo smrtni san. Sve stvari koje te interesuju, svi tvoji strahovi, sve tvoje frustracije, dobra i zla, sva tvoja sreća i tuge, sve je san. I što se više vežeš za njega, to postaješ ljudskiji. To je kao vezati se za san i nikada se ne probuditi i nastaviti živeti san. Shodno tome, stvaraš sopstvenu reinkarna

ciju jer si vezan za osobu, mesto i stvar. I to te vuče nazad u telo, iznova i iznova i iznova dok ne naučiš da se prepustiš, dok ne počneš da praktikuješ prazninu. Zapamtite, nema bića i nema ne-bića. Nema rođenja i nema smrti. Samo saznanje ovoga donosi vam privid mira. Samo razmišljanje o ovim stvarima čini vas srećnim. Ali to je izvan ljudske sreće. To je izvan ljudskog mira. To je izvan smeha. Smeh je kada je telo srećno zbog nečega. Kada shvatiš da nema tela, gde je smeh? Gde je plač? Gde ulazi biti nepristrasan? Nijedna od tih stvari ne postoji. Stoga postavljaš pitanje, "Pa da li postojim?" Moraš se pitati, "Šta mislim pod ja? Da li postojim kao ljudsko biće? Kao mehanizam reagovanja? Kao osoba koja se uključuje i isključuje?" To je lažni koncept. Zove se lažna imaginacija. Zamišljaš svet naseljen insektima, drvećem, mesecom, suncem, ljudskim bićima i svime ostalim što izgleda da postoji i imaš diskriminaciju. Ovo ti se sviđa, ovo mrziš, ovo uživaš, to prezireš, ali kažem vam, morate otići izvan ovih koncepata ako želite biti slobodni. Samo zamisli kako si miran kada tvoj um prestane da misli, prestane da pokušava da menja uslove, prestane da pokušava da se osveti, da se bori za svoja prava. Kakva prava? Nemaš prava. Kao ljudsko biće imaš prava, i uvek ćeš morati da se boriš za njih, jer će se pojaviti da neko pokušava da ti ih oduzme, ali u stvarnosti nema prava. Nema ničega za šta treba da se zalažeš. Možda ćeš pitati, "Pa šta postajem, ništa?" Ne, praznina nije ništa. Zove se prazninom jer znači da ništa ne postoji onako kako izgleda. Ali postoji nešto, tajanstvena sila koja je oličenje ljubavi, samilosnosti, mira, sreće, radosti, blaženstva. Ipak, te reči su besmislene. Ne odaju joj pravdu jer je mnogo više iza toga. Moraš to iskusiti da bi razumeo. Moraš iskusiti da bi otišao izvan uzroka. Metafizika vas uči da postoji uzrok za sve, ali to je vrtić. Uzrok ne postoji. Nikada nije bilo uzroka, jer bi morao postojati neko ko je napravio uzrok, da proizvede uzrok i naravno većina ljudi to zove Bog. Tako ulazimo u dualnost, u razdvojenost. Kažemo da je Bog stvorio uzrok i mi doživljavamo efekat. Stoga vas pitam, "Odakle dolazi ovaj Bog koji je stvorio uzrok? I ko je stvorio Boga?" Sve su to koncepti, sve je relativno mišljenje. Ne pokušavajte ovo razumeti svojim konačnim umom, ne možete. Beskonačno nikada ne može shvatiti konačno ili konačno nikada ne može shvatiti beskonačno. To su dve različite stvari. Dovoljno je reći, da ste vi kakvi sada postojite potpuna praznina. Vi ste čista inteligencija, čista svesnost, apsolutna

stvarnost, nirvana. Baš onakvi kakvi ste sada! Ne razmišljajte o tome, ako razmišljate o tome pokvarite ga. Ne pokušavajte ovo razumeti svojim konačnim umom, ne možete. Beskonačno nikada ne može shvatiti konačno ili konačno to nikada ne može shvatiti beskonačno, to su dve različite stvari.

Dovoljno je reći, da ste vi kakvi sada postojite potpuna praznina. Vi ste čista inteligencija, čista svesnost, apsolutna stvarnost, nirvana, baš onakvi kakvi ste, upravo sada! Ne razmišljajte o tome. Ako razmišljate o tome pokvarite ga, baš onakvi kakvi ste u ovom trenutku. Vi ste čista inteligencija, apsolutna stvarnost, vi ste nerođeni, ali svaki put kada vam misao uđe u um pokvarite je. Kada se prvi put probudite, onih nekoliko sekundi između ustajanja, buđenja. Neposredno pre nego što se probudite, tada ste u svom istinskom stanju. Upravo ste otvorili oči i niste pomislili nijednu misao, to traje nekoliko sekundi. Razmislite o tom trenutku, zar se zaista ne osećate dobro u tim sekundama. Pre nego što počnete da razmišljate o dnevnim aktivnostima, to je stvarnost. Pokušajte da uhvatite sebe sutra ujutro čim otvorite oči. Pre nego što dođe misao. To je vaše istinsko stanje i to ste vi. Zaboravite na svoje probleme. Postoji sila koja zna kako da se pobrine za sve umesto vas, ako joj dozvolite. Morate joj dozvoliti. Morate predati svoj ego, svoj ponos, svoje koncepte, svoja mišljenja, svoja pitanja, svoje odgovore, sve mora biti predano i sila deluje po sopstvenoj volji. Veliki Učitelj je rekao, "Ne brinite se šta ćete jesti, šta ćete obući, kuda ćete ići, nego tražite prvo carstvo nebesko i sve ovo će vam se dodati," to je ista stvar. Ali koliko često brinete? Većina ljudi brine svakog trenutka, uvek mislite, brinete, pokušavate nešto ispraviti, pokušavate to shvatiti. I to vas drži dalje od carstva nebeskog. Dakle, šta radite, ništa. Ne pokušavate ništa popraviti. Čak ne pokušavate ni da se promenite. Jednostavno postajete svoje Sopstvo, baš onakvi kakvi zaista jeste. Ostavljate svet na miru. Ostavljate stvari na miru, ostavljate ljude na miru. Pa kažete, "Kako mogu postojati? Moram ići na posao? Moram se mešati sa ljudima? Moram donositi odluke?" Ne bojte se. Činićete sve te stvari, ali biće drugačije. Potpuno ćete razumeti da vi niste činilac. Vaše telo je došlo na ovu zemlju da uradi nešto i ono će obaviti svoj posao. Vi apsolutno nemate ništa s tim. Prestanite da se borite, prestanite da pokušavate da naterate stvari da se dese, usmerite svoj um na svoje Sopstvo. Šta mislim kada kažem, "Usmeri svoj um na sebe?" Tvoje istinsko Sopstvo je tvoje srce, ne tvoje ljudsko srce, nego tvoje duhovno srce. Tvoje srce je Bog. Drži svoj um usredsređen na Boga u svom srcu. Ako želiš za početak da koristiš svoju maštu, možeš zamisliti sferu bele svetlosti u svom srcu na desnoj strani grudi, tvom duhovnom srcu. I dozvoli svim svojim mislima da se stope u tvoje srce. Drugim rečima, ne dozvoli svojim mislima da izlaze napolje. Kada tvoje misli izlaze napolje, dešavaju se uslovi. Kada držiš svoje misli centrirane u svom srcu, iznenada nalaziš mir, čistu sreću, dolazi sama od sebe. Moramo dozvoliti sili koju ne razumemo da se stara o nama. Ova tajanstvena sila zna šta su tvoje potrebe.

Sećam se kada sam prvi put video sliku Ramane Maharshija u tinejdžerskim godinama i morao sam da odem u Indiju da ga vidim. Nisam imao pojma zašto? Nisam imao novca. Par meseci kasnije moja tetka je umrla i ostavila mi četrnaest hiljada dolara. I ostavio sam svoju porodicu i otišao u Indiju. Ne znam zašto? I tako je bilo celog mog života. Tako sam naučio da predam svoje želje, svoje prohteve, svoj ego, sili koja zna put. I ova sila će vas uvek nositi na potoku blaženstva ka vašem najvišem dobru, ako joj dozvolite. Ali morate postati ponizni i morate se osloboditi straha. Ovo činite metodama koje podučavamo, kroz samoistraživanje i postajanje svedokom. Ovo se zove satsang, što znači da ne bih trebalo ni da pričam onoliko koliko pričam, već samo da odgovaram na pitanja i razgovaram napred-nazad. Pa hajde da to uradimo sada. Izrazite svoje ideje, postavite pitanja, uradite nešto, podelite sa nama neka od svojih iskustava:

SD: Imam pitanje Roberte, razumem koncept predavanja, ali na najvišem nivou kažete dozvoliti, ali kako biste uopšte mogli da ne dozvolite sveprisutnost?

R: Izgleda kao da to činite, to je sve deo pojavnosti. (SD: To je na smrtnom planu?) Da. (SD: Ali mislim, ako se sve odvija kako treba i predodređeno je, na najvišem nivou kako to ne

dozvoljavate?) Ne pokušavate to da ne dozvolite, ali čujete ove reči i više ne reagujete na to. Ne reagovanjem to ne dozvoljavate. Jer da niste čuli reči, i dalje biste se borili. Ali sada posmatrate i vidite kako se odvija pred vašim očima. Ipak ne reagujete na to jer shvatate ko ste. Vi ste poput ogledala, kao ono ogledalo tamo i odraz se dešava. Ali vi niste odraz, ostajete kao ogledalo, tako da se ne borite, ne raspravljate, ne plašite se i niste preterano srećni. (SD: Niste preterano srećni?) Da, fizički. (SD: Ne znam nikoga ko je preterano srećan.) (smeh) Ako vi, ako je neko osvojio četrdeset miliona dolara na lotou sinoć? Ako ste osvojili četrdeset miliona dolara, biste li bili preterano srećni? (SD: Na neko vreme.) (smeh) To mislim, postanete preterano srećni na neko vreme. Ali ako razumete o čemu govorim, sve to prestaje. (opšti razgovor između učenika)

R: Koje je drugo pitanje Dana?

SD: Oh, moje drugo pitanje je da na izvesnom nivou prihvatam da ne znamo ništa, a ipak mislim da je Arnold pre neki dan spomenuo da evolucioni proces koji ima izvesnu logiku, bi li to, pretpostavljam da bi to bilo samo deo sna, drugim rečima, to bi bilo objašnjenje unutar sna? (R: Sva objašnjenja su san.) To je tačno jer kako mogu biti, to ne postoji?

R: Nema uzroka, nema rođenja ničega. Tako da nema objašnjenja, gubite vreme pokušavajući da objasnite. (SD: To je tačno jer objašnjavate umom.) Ljudi pišu ogromne tekstove o glupostima, o postojanju. I čitamo i uključujemo se i pokušavamo da budemo inteligentni u vezi toga i patimo. Sva patnja prestaje kada prestanete da tražite i prestanete da se borite.

SB: Dakle, Roberte, kažete, pošto zaista ne znamo šta je bilo šta, i pošto ne znamo ko smo, stoga bismo bili oslobođeni u dispoziciju, ako zaista ne znamo

šta je bilo šta i ako shvatimo da je sopstvo koje mislimo da jesmo, sve perceptivno ili je iluzija, to bi nas automatski oslobodilo u uslov bez-sopstva? (R: U prazninu?) Poput oslobođenja u prazninu.

R: Ali zapamtite da praznina nije stvarna praznina, to je blaženstvo. (SB: To je kao bez-centra, nije kao regularni duhovni put, oni uvek pokušavaju da vas vrate u centar i to vas drži u ego-sopstvu, znate. Ali ovo je kao oslobođenje.) Potpuno oslobođenje, potpuna praznina, nema centra. (SB: Dakle bez centra, to je ogromno.) Jer da postoji centar odakle je došao? Nema centra. (SB: Da i sve dok postoji mišljenje, postoji centar. Mi se razdvajamo tu, zar ne?) Upravo. (SB: Kada ste oslobođeni nema centra.) Dakle nema misli da se nema centar. (SB: Onda nema razlike između stvari?) Nikakve diskriminacije.

SD: Oslobođenje je zastrašujuće za ego.

SB: Oh, to je smrt, to je smrt. Niko to ne želi. Koliko ljudi je ovde, vidite ceo Los Anđeles da ovo želi, niko ovo ne želi.

R: Zato uvek kažem na početku, samo iznosim svoju ispovest, ono što osećam, iskustva kroz koja sam prošao, i ne tražim ni od koga da prihvati, ali tražim od vas da radite na sebi i vidite šta se dešava.

SA: Imam pitanje o samoistraživanju i samoposmatranju. Pre otprilike nedelju dana bilo nas je samo troje ovde, Sem, ja i Dana. Zamolili ste nas da govorimo o tome šta se dešava u našim životima i svi smo nekako govorili i svi smo dali kratak, vrlo pozitivan sinopsis prethodnih nedelja. Vrlo veselo, vrlo gore, svako od nas. I razmišljao sam o tome i razmišljao o važnosti biti pozitivan o čemu govorite i projektovanju pozitivnog napolje. I želim da upotrebim jedan mali primer koji će vam pomoći da dođete do moje suštine, koja nas vodi u literaturu. Postoje dve vrste knjiga, rekao bih, jedna je vrlo poznati bestseler tip gde ljudi prolaze kroz određena iskustva i sve se dobro završava i postoji prava ljubav i sve te vrste stvari i ljudi su privučeni tome, a zatim postoji, rekao bih, Rat i mir. Ne znam koliko je ljudi čitalo Rat i mir? Gde se zaista uključite u život na način na koji većina literature ne dozvoljava da se uključimo ili većina iskustava. Postoji crno i belo u Ratu i miru. Postoji jin i jang. Tolstoj je stvorio ogroman svet i

bola i zadovoljstva itd, itd. Za razliku od ovih drugih knjiga. Dakle, moja poenta je da se vratim na ono gde sam bio pre. Kada čitate Rat i mir, konačno iskustvo je biti pomeran ka višoj stvarnosti, biti pomeran nečim izvan sebe. Vodi vas ka nečemu drugom, dok ova druga literatura, iako u privremenom smislu izgleda pozitivna, ne vodi. U redu, sada da se vratim na svoju prvobitnu poentu, moj prvobitni primer. Svi smo govorili vrlo pozitivno o našim nedeljama. Svi smo dobri mali vojnici, dobri mali izviđači i izviđačice. Da li je ovo bilo validno iskustvo samoposmatranja ili je ova pozitivnost za kojom su svi ludi u Los Anđelesu, ili je to bilo izobličenje? Ili bi bilo bolje za nas na duge staze da smo rekli nešto poput na primer, znate, danas, jutro je bilo pakao, ovo i ono je bilo pakao, popodne se osećam bolje, mogu videti određene stvari. Drugim rečima, dati iskustvo u jin i jang, crno i belo koje izgleda da vodi ka ovim višim realmima.

R: U pravu si. Uvek budi istinit prema sebi. Ne glumi, ne zamišljaj da stvari idu dobro kada nisu. Budi slobodan i budi svoj. Kada si slobodan možeš se izražavati pozitivno i negativno i nemaš strah ni od jednog jer su oba ista što se tiče ljudskog puta. Ali kada nisi slobodan pokušavaš da sakriješ negativno i naglasiš pozitivno i kao što vidiš grešiš jer samo zavaravaš sebe i u svojoj podsvesti skrivaš svu negativnost.

SA: To je ono što ovde jako osećam i ovo je posebno za Južnu Kaliforniju koja je, zbog stalnog sunca i svih tih stvari i ljudi žele da imaju zadovoljstvo i žele da budu pozitivni, to je pogrešno tumačenje onoga što znači biti pozitivan, čini mi se. (SD: To je kao nasmejana lica.) To je kao sva nasmejana lica stalno. I krajnji rezultat je da ako je iko pošten - pričali smo o ovome - jeste da ljudi zapravo nisu srećni ispod površine, to je površinska pojava, to je opet iluzija.

R: Ali ti ljudi prolaze kroz ono kroz šta moraju proći. Zato kada se postavi pitanje, "Šta mogu učiniti da promenim svet i nateram sve da znaju istinu?" Odgovor je postati samorealizovan, jer kada si samorealizovan to nije sebičan odgovor. Samorealizacija znači sveprisutnost i kada si samorealizovan vidiš svet onakvim kakav zaista jeste. Ali kada ga vidiš ljudskim očima, vidiš patnju, vidiš dobro i vidiš zlo i misliš da je istinito. Dakle, tvoja sveprisutnost samorealizacije pomaže drugima, jednostavno time što si svoje istinsko Sopstvo. Na početku izgleda sebično jer kažeš Ja-sam i samorealizovan, šta je sa drugim ljudima koji pate? Šta je sa beskućnicima? Prvo postani samorealizovan i onda vidi šta misliš o beskućnicima, imaćeš potpuno novu ideju.

SD: To Maharshi uvek kaže, zar ne? Samo radi samoistraživanje i svet će izgledati drugačije.

R: I to izgleda čudno i ponekad čak izgleda kao izbegavanje. Jer kažeš, "Radi na sebi i pomoći ćeš drugima," kako to možeš? Ali istinito je, jer kao što znaš, Bog je u svakome i u svemu i kada postaneš samorealizovan, postaješ Bog. Tako postaješ Sopstvo svih. Istinsko Sopstvo svih je savršenstvo. Dakle, kada postaneš istinsko Sopstvo svih, vidiš savršenstvo u svemu. I viđenje savršenstva, ne svojim očima, nego svojim duhovnim Sopstvom, to savršenstvo uzrokuje savršenstvo u drugima.

SA: Pa to je drugačija vrsta pozitivnosti nego samo reći, "Da, divno je... (R: Oh da, naravno.) ...divan je dan i biću divan?" (R: Naravno, potpuno drugačije.)

SA: Da li biste analizirali ovu stvar koja mi se desila juče, šta se zapravo dešavalo s ovim. Otišao sam na žurku, porodičnu žurku i imao sam iskustvo sa nekim drugim u porodici pre nekoliko nedelja. Znate, nekada sam pisao knjige i dosta pisao i desilo se da sam bio sa tim ljudima i ovaj moj rođak je pročitao jednu od mojih knjiga i završio je

i bacio je na pod i ovo... (R: Stvarno mu se svidelja, ha?) (smeh) ...bilo je prilično iskustvo. To je vrlo neobična stvar za nekoga da uradi.

SN: Uzeo bih to kao kompliment. (smeh)

SA: Dakle, juče sam bio sa ovim drugim članovima porodice i hteo sam da ispričam ovu priču. Uživao sam u pričanju ove priče, kao prvo zato što je bila zanimljiva priča za ispričati, a kao

drugo, mogao sam da probudim intenzivno interesovanje mojih rođaka, u čemu uživam. Šta sam radio? Da li je ovo bilo negativno iskustvo za mene, jako sam želeo da komuniciram i takođe sam, u ovoj komunikaciji, oslobađao sebe od napetosti ovog iskustva jer se desilo (nisam komentarisao) ovom čoveku koji je to uradio. Nisam ništa rekao jer je to vrlo teška situacija sa tim bračnim parom, ne bi mogli da razumeju bilo šta što bih mogao reći. Zato sam sve potisnuo. Imate li komentara na to?

R: Da, kako se zvala knjiga? (Smeh.) Pitaj sebe, "Kome se ovo desilo i ko želi da komentariše?" Tvoj ego igra sve ove igre. Da si dolazio iz svog istinskog Sopstva, ne bi bilo važno, ne bi imao osećanje za ili protiv.

SA: Ali pošto sam još uvek uključen u ego, ne bi li bilo bolje za mene samo – sada pokušavam da opravdam svoje postupke, naravno – ne bi li bilo bolje za mene da...? (prekid na traci, zatim traka počinje naglo dok drugi učenik postavlja pitanje)

SB: ...imamo trenutke kada smo u stanju da radimo samopostojanje i to se desi, a zatim samo trenutak kasnije navike pažnje, svest je zavisna od obrazaca navika i iznenada samopostojanje jednostavno izgleda da nestane i ponovo smo u egu u pokretima pažnje. I nikada ne možemo da transcendiramo tu ego pažnju. (R: Ne reci nikada.) Ne nikada, ali izgleda da traje samo vrlo kratko vreme i onda se po navici vraćamo. Onda je tu pažnja koja se kreće unutra, tu je želja i ja i sećanje. Znate, cela stvar opet, znate?

R: Naravno, na početku je to sasvim tačno, ali recimo da pokušavaš da postaneš hirurg. Moraš stalno da vežbaš, praviš greške, zato vežbaš na leševima i mrtvim telima. (SB: Da, to upravo pokušavam sada.) Šta radiš? (SB: Sam, vežbam na leševima.) (smeh) Da, nastavljaš da vežbaš, vežbaš iznova i iznova i imaš još leševa za vežbanje, dok ne dođe dan kada izvedeš savršenu operaciju, onda postaješ hirurg, isti princip. Nastavljaš da se hvatas. (SB: Da, pokušavajući da prepoznam kroz prepoznavanje...) Nastavljaš da pamtiš da se uhvatiš i to se dešava sve češće, sve češće. (SB: I tome istraživanje pomaže...) Da. (...neprestano me podseća da sam ponovo u sebi.) Vremenski razmak postaje sve bliži i bliži stvarnosti i počinje da joj se približava.

SB: Zaista je zanimljivo jer kada radiš čak i malo samopostojanja u izvesnoj meri, bez obzira na sve stvari koje te ljute kada si u egu, ne smetaju ti, znate ljudi voze, presecaju ti put, obično se stegneš i skupiš i naljutiš, ali kada samopostojiš samo se odmaraš, mogu bilo šta, ne reaguješ, oslobođen si, nisi napet, dan teče glatko...

R: Ako zaista to radiš, donosi ti savršeni mir. (SB: Savršeno blaženstvo, da.) Zaista donosi. Tako da nastavljamo da pamtimo, pamtimo, zaboravićemo. Onda ćemo se opet setiti, ponekad ćemo se zgaditi cele stvari i prestaćemo na par meseci, ko zna? Ali onda ćemo se vratiti tome. Ako nastavimo da postojimo, stići ćemo tamo i postati slobodni. Ali opet, ako ne stigneš to je u redu, jer ćeš se vratiti opet i bićeš ispred igre. (SB: Ali način na koji sada govoriš izgleda da ćemo stići tamo. Izgleda da nismo tamo, zar nije tačno da smo tamo...) Naravno. (SB: ...samo što se ometamo?) Naravno, ometaš se. Možeš se probuditi bilo kada. (SB: Da, ali to nije cilj koji treba dostići, samo treba prepoznati.) Probuditi se, baš kao iz sna. Nastavljaš da sanjaš isti san dok se ne probudiš. (SB: Dakle, probudićemo se u ono što je već stvarnost, istina, tu smo, zar ne?) Naravno. I jedina razlika između ovoga i sna je što ovo izgleda duže, to je sve.

SD: I još jedna razlika, čini mi se da, uz retke izuzetke i pretpostavljam da biste to nazvali lucidnim snom, ali obično ne pokušavamo da se probudimo iz sna noću kada imamo noćne snove. (R: Ali neki ljudi pokušavaju.) Da, u lucidnom snu pokušavate. (R: Zavisi od sna.) Jer znaš da sanjaš, ali u većini snova ne pokušavaš da se probudiš unutar sna i u ovom snu pokušavamo. Svesno pokušavamo da se probudimo u ovaj drugačiji san.

R: Imao sam zanimljiv san pre neku noć. I sanjao sam da držim čas i da je ušla Kraljica Elizabeta i sela i skinula krunu i stavila ruke u krilo, onda sam se probudio. (SD: To je zanimljivo.) Šta god

to značilo? (SD: Da li je imala krunu, hteo sam da pitam da li je imala jednu od onih smešnih kapa, ali imala je krunu.) Imala je krunu i skinula je i stavila je u krilo.

SA: Znam da ovu reč ne možemo bukvalno shvatiti, ali nekako vodi do izvesnog konflikta. Govorite o velikoj stvarnosti, ponekad čista inteligencija, mislim da sam ovo već istakao više puta, ali koristite termin čista inteligencija. Tako mi je teško prihvatiti taj termin i ne verovati da inteligencija vodi ka nečemu drugom. Inteligencija za nas u našem trenutnom stanju implicira toliko drugih stvari, tako da ova inteligencija kada koristite reč, i znam da mislite nešto više od inteligencije.

R: Mislim na nediskriminaciju, nevezanost. Kada postoji nediskriminacija i nevezanost postoji čista inteligencija jer vidiš stvari onakvim kakve jesu. (SA: Ali zar nema sugestije da se nešto razvija iz ove vrste inteligencije, da je to trudna situacija.) Ako to tako prihvatiš, ali to nije značenje. Značenje je samo čista inteligencija, tačka. Nema koncepata, nema definicija, nediskriminatorno, ništa za šta se držiš, to je čisto postojanje, čisto znanje, ista stvar, čisto blaženstvo, te reči su sve sinonimi. (SA: To me podseća na - rekao sam vam da sam ponovo čitao Plotina, Plotin kaže, "Ništa se ne može reći o Jednom. Nijedan atribut se ne može dati Jednom, iznad bilo čega takvog.") To je tačno. Zato to zovemo krajnja jednost, nema definicije.

SN: Ne možeš ga čak ni nazvati jednim. (R: Uopšte nije jedno!) Jedno je takođe koncept.

SB: Zato to zovu nedualno, umesto jedno zovu ga nedualno, jer nije dva. (R: Ili praznina.) Roberte, imao sam ideju o tome za koju mislim da bi mogla biti zanimljiva. Mislim da je to zaista realizacija svesti. Živeo sam kao realizacija uma. Znate, ja želim da znam, želim da se realizujem, znate, želim da budem oslobođen. Zaista sam živeo kao realizacija mene, realizacija uma, sa sećanjem, uslovljavanjem. Mislim da cela ova stvar dolazi na početak kao realizacija svesti, samo svest, ne svest o nečemu nego samo svest. I kada se ta pozicija drži, odmara u njoj, uspostavi u toj poziciji, dešava se nešto magično.

R: Da, govoriš o nerealizaciji. Realizacija svesti je zapravo, nerealizacija jer nema nikoga ko realizuje. (SB: Da, bez sopstva?)

SD: Zar se to ne zove čista svesnost? (R: Ista stvar, apsolutna stvarnost.)

SA: Zen budisti govore o bez uma, to je uobičajen termin. (R: Bez uma.)

SB: Bez Sopstva. (R: Ili nirvana, ista stvar.)

SD: Pa Arnolde, kada misliš na čistu inteligenciju, možda bi mogao misliti na čistu svesnost ili čistu svest. (R: Zašto misliti?) (smeh) Kad bismo samo mogli prestati. (R: Ko je to rekao?) Kako piše, moj ego. Oh, imam vrstu dileme koja mi se ponekad javi u meditaciji i to je, recimo da potraje dugo dok slušamo muziku i svi, domoroci postanu nekako nemirni, i mislim u sebi, znate, "Pa ko je nemiran?" i mislim kao što ste nas naučili, "Ja jesam," onda pomislim, "Ko je ja?" ali to je kontradiktorno jer pravo ja ne bi moglo biti nemirno.

R: Naravno da ne, ali kada shvatiš ko je tvoje ego-ja i pratiš ga do njegove kulminacije, pratiš ga do praznine, do ničega. (SD: Dakle, to je ego-ja koje pitamo kada kažemo, "Ko sam ja?") To je ego-ja. (SD: I ono će se jednostavno uništiti time...?) Uništava se kada ga odvedeš do njegovog izvora, koji je nigde. (SD: Jer sam dugo mislila da je to ja koje je svesnost?) To postoji samo po sebi, ali kada to ne znaš, onda govoriš o egu-ja. (SD: Dakle, u samoistraživanju kada kažeš, "Ko sam ja," govoriš o egu-ja?) O egu-ja, da.

SA: Malom ja, moglo bi se reći.

R: Da, i kada puštam muziku između, nije da biste se lepo osećali slušajući muziku. Zato što vam daje prostor da posmatrate svoje misli dok muzika svira i vidite kako reagujete, vidite šta radite. Uvek posmatrajte, uvek budite svesni, uvek posmatrajte sebe, posmatrajte kako reagujete, posmatrajte kako mislite, posmatrajte kakve vam misli dolaze, dok muzika svira, dok meditirate. Budite svesni svih ovih stvari i što svesniji postajete to više nestajete. Svi ti koncepti počinju da

nestaju, samo time što ste svesni njih. To je kao igranje žmurke. Pokušavaš da nađeš osobu koja se krije. Tako pokušavaš da nađeš misli koje vrebaju duboko duboko u podsvesti i one same izlaze i ti kažeš, "Vidim te. Znam da si tu. Ne možeš me više zavaravati. Strah je tu, vidim gde si," i pitaš se, "Ko se boji? Odakle si došao strahu? Ko ti je majka? Ko ti je otac? Ko ti je dao rođenje? Nemaš rođenje? Ne postojiš?" Nastavljaš da pričaš sam sa sobom ovako, tako da taj deo tebe više ne postoji i nestaje sam od sebe. Tako radiš na sebi.

Hajde da pustimo još muzike. (muzika svirana) Kada kaže, "Ne treba mi niko ili ne treba mi ništa i slobodan sam," on to ne misli bukvalno. Misli da nije vezan za ljude, mesta i stvari. Postoji velika razlika. Možda se pitaš, "Kako mogu imati vezu a da ne budem vezan?" Možeš imati najlepšu vezu koju možeš zamisliti. To ne znači da postaješ usamljenik na ovom putu. To znači da imaš prijatelje, imaš voljene, ali im daješ svu slobodu na svetu i nisi vezan za njihove emocije ili bilo šta drugo. To znači potpuno neobavezujuća ljubav. Malo je drugačije od onoga što većina ljudi radi. Biti nevezan znači biti samilosan, biti pun ljubavi, biti ljubazan. Sada znaš šta milost znači. Pomagati svom prijatelju pre nego što pomogneš sebi. Ako si vezan misliš prvo na sebe, ali ako nisi vezan misliš prvo na drugu osobu, tu ima mnogo toga. Ima li komentara?

SB: Roberte, biti oslobođen od sopstva, mislim da umesto da se zove samorealizacija trebalo bi da se zove, realizacija da nema sopstva. (smeh) To bi bilo bliže...

R: Bilo bi komplikovano za neke ljude. (SB: Jer samorealizacija ljudi misle, "Oh, ja kao sopstvo ću realizovati nešto," ali to je apsolutno suprotno.) To ih dovodi unutra. Tako počinješ. (SB: Dovodi ih unutra, na početku misleći da će ego dobiti nešto. To je upravo suprotno od toga, to je samo gubljenje svega.) Naravno.

SD: Ali takođe je shvatanje da je Sopstvo sve što postoji.

SB: Da. Ali znate moj um... to je tako čudno stanje. Kao da um nije naviknut da se šeta okolo oslobođen od sebe. Kao da se šetamo okolo kao da se stalno grlimo, kao ja, ja i pokušavam da zgrabljim sve, znate. I razumevanje ovoga bi bilo oslobođenje od svega, šetati okolo kao zombi. Drugačije je od onoga na šta smo navikli. Kao obrazovana osoba, kao dete, znate navikli smo na mene i svet, znate. To je vrlo čudno stanje i umu se ne sviđa. Znate, teško je morati stalno potkrepljivati, biti u stanju da...

R: Prvo iskusi stanje i onda vidi koliko je čudno. (SB: To je kao zombi stanje.) To je tvoje prirodno stanje. (SB: Da, prirodno je, ali mi smo tako neprirodni.) Da. (SB: Sopstvo je tako neprirodno i to je sve što znamo. Dakle, ugledaš ga na sekund i onda otrčiš nazad i ponovo se uhvatiš za sebe, znaš.) Tako se dešava. Zato nastavljaš da radiš na sebi, radiš na sebi. Nastavljaš da pamtiš šta da radiš dok ne postane druga priroda. (SB: Gotovo je kao plutati okolo, znaš tako je lagano, nema napetosti.) Postaješ lagan, to je tačno. (SB: Tako je lagano, prijatno je.) Da.

SN: Kako znaš da nisi u blaženstvu. (smeh)

SB: Drugim rečima, moraš ići na potpunu nulu, sa tačke gledišta uma. Dakle, to je kao umiranje, ići na potpunu nulu.

R: Pa nije to tako loše zaista. Ono što radiš jeste da samo menjaš svoju odanost. Pre si imao veru u svet i ljude, mesta i stvari. Sada imaš veru u sveprisutnost, u beskonačno. U nešto što ne možeš osetiti, okusiti, dodirnuti, pomirisati ni videti. I što više vere imaš u ono što je tvoje Sopstvo, više vere imaš u svet, stvarni svet, kao svoje Sopstvo. (SB: Znači zapravo počinje činom vere u to...) Vera u nevidljivo. (SB: ...u nevidljivo, tako da nastavljaš sa tim.) Odbacuješ svoju samovažnost. I prestaješ da imaš sukobe sa ljudima, mestima i stvarima. I jednostavno počinješ da voliš i postaješ samilosan. I shvataš da su ti svi braća i sestre i sve se dešava samo od sebe.

SD: Nije li u pravu kad na neki način kaže da se oseća kao umiranje, jer mislim da je to bio Sveti Pavle ili neko ko je rekao: "Ja umirem svakodnevno?"

R: Da, Sveti Pavle je to rekao, svakodnevno umireš svetu. Ali to nije negativno iskustvo, to je dobro iskustvo. Svaki put kad se nečega oslobodiš, osećaš se bolje. (SB: Samo-transcendencija?) Na primer, recimo da imaš posao i brineš se da ćeš dobiti otkaz, inflacija, povišice, štrajkovi, ali kako počinješ da razumeš ovo učenje, puštaš sve te misli, shvataš da ćeš uvek biti na svom pravom mestu i niko ti ne može oduzeti tvoje pravo mesto. Tako da gde god je tvoje pravo mesto, tamo ćeš i biti. Potom prestaješ da brineš o svom poslu, o otkazima, o štrajkovima, o povišicama i samo radiš svoj posao bez straha i postaješ bolji radnik kao rezultat. Tako dobijaš unapređenje, dobijaš povišicu i sve se dešava samo od sebe, ali sav strah nestaje.

SB: Zaista je neverovatno ne biti vezan za telo-um i za ljude, mesta i stvari.

R: I život se nastavlja. Ali se nastavlja onako kako treba da se nastavi, prirodno, beskonačno i sve je dobro. (SB: Mislim da bi te to učinilo zdravim jer nisi sav nervozan oko stvari.) Poboljšava te na svaki način. Svi delovi tebe će se poboljšati. Neverovatno je kako to funkcioniše. Prestaješ da vidiš zlo. Prvo prestaješ da vidiš zlo u sebi, nekako opraštaš sebi za sve svoje greške. To je kao ponovno rođenje i onda možeš oprostiti svima drugima, potpuno, u potpunosti. Postaješ slobodan, od-učiš sve i osećaš svoju sveprisutnost. Shvataš da nisi ti kao osoba, ti si Sopstvo kao univerzum, to je veličanstven osećaj. (SB: Pričaj nam o aspektu blaženstva.) Blaženstvo, ljubav, radost, sreća, te reči su sve sinonimi. Ali uzmi najsrećnije iskustvo koje možeš zamisliti kao ljudsko biće, koje je zaista srećno iskustvo koje si imao u životu. Iskustvo koje te zaista pokreće. Sad u poređenju sa blaženstvom, to nije ni atom blaženstva. Eto koliko je blaženstvo moćnije, nema veze sa ljudskom srećom. Milijardu puta je moćnije, neobjašnjivo je, neizrecivo je, ništa o čemu možeš čak ni misliti. Možeš samo biti u njemu i uživati u njemu, ali ništa za objašnjavanje.

SB: Kako je moguće ostati svestan ako je tako dobro? (R: Ko je svestan?) Ako je nešto zaista bolno, gubiš svest. Pa bih mislio da ako je nešto nepodnošljivo ekstatično, takođe bi izgubio svest.

R: Govoriš ljudskim terminima, zato to nazivaju transcendentalnim. Transcendiraš ljudske termine i nalaziš se u potpuno drugačijem prostoru, tako da nema koga da izgubi svest. Možeš izgubiti svest samo kao ljudsko biće, ali ako transcendiraš svoje ljudstvo, nema nikoga ko bi izgubio svest. Mora postojati telo da bi izgubilo svest, ali kada vidiš "ja nisam telo," nema nikoga ko bi izgubio svest, razumeš? Da bi imao bilo kakvo iskustvo, mora postojati neko ko će imati iskustvo. Ako se rešiš nekoga, onda postaješ prirodan i ne gubiš svest kada smo prirodni. (SB: Znači više nema iskustva?) Uopšte nema iskustva! (SB: Onaj koji doživljava je transcidiran, nestao je.) Mrtav je. (SB: Znači realizacija je ne-iskustvo, to je kao primarno...) To nije čak ni to, to je izvan toga, potpuno je transcendentalno.

SD: Ne možeš doživeti blaženstvo, je li to tačno? (R: Tako je!)

SB: Zaista osećaš blaženstvo, mislim, osećaš blaženstvo, ali je drugačije, nije um taj koji doživljava blaženstvo.

R: To je kao sunce koje pokušava da doživi toplotu. (SB: (smeh) To je dobro.) Ne možeš. (SB: Postoji blaženstvo, ali nema nikoga ko doživljava, postoji samo blaženstvo.) To je prirodno stanje. (SB: Da.)

SA: Govoreći o suncu, ne znam da li je iz spekulacije, ali postoji učenje da je svet, zemlja, inteligencija. Zemlja prolazi kroz svoju evoluciju i bori se za svoja sopstvena otkrovenja, svoje sopstveno prosvetljenje, kao što smo mi deo ovog načina života. I isto važi za sunce. (R: Hmm.) Imaš li učenje o tome?

R: To je mentalni nivo. Na mentalnom nivou sve je živo. Ne postoji mrtva materija. Sve živi i želi da se izrazi, mesec, sunce, zemlja, cveće, sve. Ali kada odeš iznad toga, to ne postoji. Postoji samo na mentalnom nivou, ali u istini ne postoji mentalni nivo. Tako da ništa od toga ne postoji, to je

kao san. Uvek se vraćaj na san. (SA: Znači celi univerzum, solarni sistem i univerzum su projekcije u izvesnom smislu takođe.) Projekcija uma.

SD: Sve deo Maje? (R: Sve Maja.)

SB: I svi unutrašnji nivoi takođe? (R: Svi unutrašnji nivoi, projekcije uma.) Astralni, kauzalni, fizički, sve to?

R: Za koga su te stvari, odakle su došle? Za koga su? Sve su projekcije uma. Kada um ode, sve ostalo odlazi. Zato kada slediš ja, ja je um i ego. Kada odeš do izvora, sve je vezano za um — sve stvari o kojima smo raspravljali — sve su deo ja-misli. Ja vidim sunce, ja opažam mesec. Kao što si rekao, "Ja opažam zemlju kao živu." Ja radim te stvari. Ali kada ja bude transcidirano, ko ostaje? Samo ono samo i sve te stvari su nestale. Tako da postoji mir, nema nikoga ko bi brinuo o tim stvarima, kojima se oni bave.

SA: Kada kažeš da ideš iznad, podseća me na stih iz knjige koju jako volim, zove se "tajna učenja tibetanskih Majstora" i jedna od fraza koju koriste Tibetanci je, "Ići iznad iznad."

R: (smeh) Je li to od Pola Brantona? (SA: Ne, Aleksandre Dejvid Nil, Francuskinja iz Tibeta.) Ne poznajem je.

SB: Da li je Pol Branton bio realizovano biće? (R: Da.) Mislio sam da jeste jer je imao čitav niz knjiga.

SA: O to je veoma debela knjiga, veoma je sažeta, što je divno. Ona govori o zabludama sopstva o tome da ima bilo kakav identitet, više zastupa naučno stanovište da je sve u stalnom toku, iako ne vidimo promene iz trenutka u trenutak, stvari koje si naravno rekao. Želimo da se držimo ove ideje identiteta koja jednostavno nema stvarnost, lični identitet.

R: Na mentalnom nivou sve je u stanju toka, ništa nije čvrsto, sve se kreće. Jer ne postoji jer je nedualnost, nedualnost postoji. Dualnost je kada je sve u stanju toka, onda postoje atomi, postoji energija, postoje molekuli, i postoje stvari i one su u potpunom kretanju. Ali ako odeš izvan molekula i atoma i energije, onda ćeš imati ništa, prazninu, i to je stvarnost. To je kao priča koju pričam o monahu koji pita Učitelja, "Šta je stvarnost, šta je stvarnost," i Učitelj reče idi uberi smokvu. I on ubra smokvu sa drveta i Učitelj reče, "otvori smokvu" i monah je otvorio. I Učitelj reče, "Preseci seme" i on je presekao seme i reče, "šta vidiš?" I monah reče, "Prazninu," i Učitelj reče, "to je istina, sve dolazi iz praznine," jer u semenu smokve postoji šupljina, nema ničega. Tako je iz ništavila nastalo stablo smokve i tako je nastalo i sve ostalo. (pauza) Zapamtite, volim vas sve i uvek mislim na vas, ali zapamtite da volite sebe, da se molite svom Sopstvu, da se klanjate svom Sopstvu, da obožavate svoje Sopstvo, jer Bog boravi u vama, kao vi, mir. Vidimo se sledeći put, Bog vas blagoslovio... (traka se završava dok se učenici organizuju za odlazak u restoran)

Moja Ispovest 16. avgust, 1990.

Robert: Ono što podučavam je potpuna besmislica, naklapanje. Nema značenja osim mom Sopstvu. Nemam učenje. To je jednostavno moja ispovest. Beskorisno je za većinu ljudi jer vam ne dajem smernice. Ne govorim vam da meditirate dvanaest sati dnevno ili da stojite na glavi ili da izgovarate mantre, nema instrukcija. Postoji samo moja lična ispovest, način na koji se osećam. E sad, nekima to čini dobro jer je nevidljiva instrukcija, samo time što ste ovde, samo time što otvorite svoje srce, nešto se desi. Zato ne slušajte glavom. Ne pokušavajte da analizirate ili sudite ili dolazite do bilo kakvih zaključaka. Kao što uvek kažem, "Ne verujte ni reči koju kažem," zašto biste? Ko sam ja? Ja sam niko, niko važan. Slušajte svoje sopstveno srce. Ja sam kao ogledalo. Ono što vidite u meni je vaše sopstvo. Shodno tome, način na koji osećate prema sebi je način na koji osećate prema meni jer gledate u ogledalo. Iskreno mogu reći da sam krajnje jedinstvo, apsolutna stvarnost, praznina, nerođeni, nirvana, ja sam to što jesam. Kada mnogi ljudi čitaju duhovne knjige o Advaiti Vedanti ili o Džnana Margi, odmah pokušavaju da

glume ulogu i pamte mnoge od tih citata, izreka, postaju beskorisni. Morate proći kroz duhovne discipline da biste stigli do mesta gde se budite. Po mom sopstvenom iskustvu, verovatno sam radio te discipline u prethodnom postojanju, jer kada sam bio vrlo mlad, osećao sam te stvari. Nisam imao pojma šta je to dok nisam pročitao knjige, pa je čitanje knjiga potvrdilo moje iskustvo. I onda sam otišao da vidim Ramanu Maharšija, jer sam to već osećao. Postoji razlika. Moram biti veoma oprezan šta govorim, jer ova putanja ponekad daje ljudima dozvolu da postanu arogantni, gnevni, nepristojni. Potpuno je suprotno ako zaista imate Džnanu, znanje, pokazujete ljubaznost, milost, samilosnost, radost i izražavate svoje Sopstvo kao to. Mnogi od nas veruju u uzrok. U metafizici učimo da postoji uzrok za sve. I čak na putu Džnana Marge kažemo da postoji supstrat. Ali to je samo da objasnimo da postoji temeljna sila. Ali u istini vam kažem da nema supstrata, nema uzroka. Nema uzroka ni za šta. Pošto nema uzroka, nema ni posledice. Ono što govorim je jednostavno ovo: Uvek tražite razlog, zašto ste takvi kakvi ste, zašto imate te navike, zašto izgledate i pojavljujete se na ovaj način, zašto ste dobri ili zašto ste zli. Uvek tražite razlog, rešenje, uzrok, ali

nema razloga, nema uzroka, nema posledice, postoji praznina. Praznina je Sopstvo i Ja sam To. Kada govorim o ja-jesam, ne mislim na Roberta. Mislim na sveprisutnost. Ja-jesam je To. Stoga kada izgovorim ja jesam, govorim za sve nas. Jer postoji samo jedno, krajnje jedinstvo i mi smo svi krajnje jedinstvo, nema razlike. Ljudi mi postavljaju čudna pitanja. Meni su čudna, ali njima verovatno nisu. Na primer, neko me je pitao ove nedelje, "Kako to da su svi veliki Mudraci umrli od bolesti, ne svi, ali neki od njih, kao Ramana je umro od raka, Nisargadata je umro od raka, Isus je razapet na krstu?" A pitanje je bilo, "Ako su ti ljudi tako veliki, zašto su toliko patili?" I mogu se samo nasmejati kad čujem ovakvo pitanje. Odgovor je: ko vidi patnju? Za koga postoji patnja? Zato u mojoj situaciji, ljudi kažu da imam Parkinsonovu bolest. I pokušavaju da mi pomognu lekovima i moram da ugrizem usnu da se ne nasmejem jer vidim savršenstvo. Savršenstvo je sve što postoji, jedinstvo, krajnja stvarnost, ništa drugo ne postoji. Ali vi kažete, "Ali ja vidim te ljude kako pate, varaju li me oči?" I onda odgovaram, "Nebo je plavo," kada me neko izvede napolje i kaže, "Roberte, pogledaj prelepo plavo nebo," pa se složim, ali znam da u stvarnosti nema neba i nema plavog! To jednostavno ne postoji! To je optička iluzija – fatamorgana u pustinji – pojavljuje se oaza sa vodom, ali kada priđeš bliže, tu je samo pesak. To je ista stvar. Oči te varaju, čula te varaju, stvari nisu onakve kakvima izgledaju. Sve je dobro i sve se odvija kako treba. Nema grešaka. Nije napravljena nijedna greška, ne pravi se nijedna greška, i nijedna greška nikada neće biti napravljena. Sve je savršeno baš onakvo kakvo jeste. Shodno tome, kada vidiš neko stanje, pre nego što prosudiš moraš da se zapitaš, "Ko vidi to stanje? Za koga je to stanje?" Na primer, uzmimo jednostavan primer. Ako bismo svi gledali ovu sobu i pitao bih vas, "Kakav je vaš utisak o ovoj sobi?" Jedna osoba će reći, "Oh mislim da je divna," druga osoba će reći, "Mrzim je!" Druga osoba će reći, "Premala je," neko drugi će reći, "Prevelika je," neko drugi će reći, "Veoma je čista," neko drugi će reći, "Veoma je prljava," tako to ide, vi vidite sebe. Ne vidite ništa osim sebe. Svet je odraz vašeg uma. Univerzum je emanacija vas samih. Da ne postojite, ne bi bilo univerzuma. Univerzum postoji jer vi postojite. Vi ste univerzum i to je tačno za svaku takozvanu činjenicu u vašem životu. Činjenica je da neko umire i ako neko umre, to je činjenica, ali nije istina. Istina je, svi smo nerođeni. Niko nikada nije rođen. Ako niko nikada nije rođen, kako možeš umreti? Niko nije rođen i niko ne umire. Opet izražavam svoju ispovest. Tako se meni pojavljuje. To mislim kada kažem, "Ovo učenje je beskorisno većini ljudi," jer ne možete ništa sa njim, a ipak se stvari dešavaju, životi se poboljšavaju, duhovnost raste, sreća nastupa, blaženstvo dolazi. Sve se dešava spontano. Samo time što ste prisutni i o tome se radi u satsangu. Time što ste prisutni, bez razmišljanja, bez

manipulacije, bez igranja umnih igara, bez pokušaja da se poboljšate, bez razmišljanja o sebi, bez razmišljanja o drugima, sve dobro se dešava, samo od sebe. Zašto? Jer je praznina dobrota,

nirvana je apsolutna stvarnost. Nerođeni je Sopstvo i vi ste to, šta drugo mogu reći. Pa šta mislite o ovome. Otvoren sam za pitanja.

SG: Imam pitanje: Brdo na kojem je Ramana Maharši proveo svoj život, Arunachala, kakvu je funkciju to imalo u njegovom prosvetljenju? I kakvu funkciju prirodna područja, harmonije koje su tamo vani i uravnoteženi ekosistemi sveta imaju da bi bilo važno da ostanemo u kontaktu sa njima?

R: Važno je za neke ljude. Arunachala je iz nekog razloga imala ogroman uticaj na Ramanin život. Arunachala je drugo ime za Šivu, a Ramanina porodica, njegovi preci, bili su svi obožavaoci Šive. Tako je brdo dozvalo Ramanu u ranom uzrastu. Neka tajanstvena sila ga je dovela do brda, to je bilo njegovo iskustvo. Bilo je i drugih koji su šetali oko brda i osetili apsolutno ništa i bilo je besmisleno za njih. Isto važi i za druga mesta o kojima govoriš. Za većinu ljudi ne znače ništa. E sad, ono što se dešava većini ljudi, posebno na Zapadu, oni zamišljaju da nešto osećaju, to je umna igra. To je kao sa lekovitim svetilištima. Uzbuđuješ se i jedva čekaš da stigneš do tog lekovitog svetilišta. Pa naravno, kada odeš tamo, doživiš izlečenje. Nije svetilište to uradilo, već ti sam jer si se uzbuđivao. Tvoj um je to prouzrokovao. I ispričaću istinitu priču koja se dogodila na ovaj način. U Italiji, u jednom malom gradu, postojalo je lekovito svetilište. Ljudi su dolazili sa svih strana sveta i penjali se uz stepenice i klečali i stotine hiljada ljudi su zaista bile izlečene od raznih bolesti. E sad, očevi grada su saznali od nekih naučnika da će biti zemljotres u tom gradu. Ovaj članak je bio u Tajm magazinu oko 1967. Pa su očevi odlučili da uklone ostatke sveca koji je bio sahranjen ispod svetilišta na drugo mesto u gradu gde nije bilo zemljotresa. Počeli su da kopaju, i gle čuda, nikakav svetac nikada nije bio tamo sahranjen, nije bilo ničega. Sagradili su svetilište na ničemu. Šta je izlečilo? Kako to da su sve te hiljade ljudi bile izlečene? Sve je u umu. Kada se psihički napumpaš, možeš postići skoro sve. Pa opet da odgovorim na tvoje pitanje, većina tih stvari je besmislena. Arunachala je mnogo značila meni. Imao sam iskustva unutar Arunachale. Ali za većinu ljudi to je samo brdo. Pa opet, odgovor je sledeći: Radite na sebi, obožavajte sebe, pronađite sebe, saznajte ko ste. I kada to učinite, sve postaje Sveto, i kao što je Mojsije rekao, "Tle na kojem stojim je Sveta zemlja." Sve postaje Sveto, ne samo određena mesta, već sve. I to samo zato što ste vi postali to, vaše Sopstvo. Vaša sveprisutnost čini to Svetim. Postali ste jedno sa svime što postoji i iskreno možete reći, "Sve ovo je Sopstvo i ja sam to." Ima li smisla? (SG: Da) Dobro. (SG: U kom smislu je duh cele zemlje naša majka?) Naš brat? (SG: Naša majka, kao da nam rađa drugo stanje bića.) Zemlja nema moć bez tebe, ti

si moć i zemlja je u tebi samom. Tako da kada postaneš moćan, zemlja ima moć. Kada si slab, zemlja je slaba. Zemlja je, kao i univerzum, emanacija tebe samog. Majka, otac, sve je u tebi. Sve je u tvom Sopstvu. Ne postoji moć izvan tebe samog. Kada vidiš moć koja dolazi sa nekog mesta, to je zato što joj ljudi kolektivno daju svoju moć. Ali ljudi su moć. Oni pogrešno razumeju. Misle da stvar ima moć sama po sebi. Ništa ne postoji osim tebe samog. Ništa ne postoji jer se sve menja, ništa nije isto. Ono što se menja, ne može biti stvarno. Uzmi svoje telo na primer: Nisi uvek izgledao ovako. Kada si bio začet, bio si veći od glave čiode, to si bio ti. I onda si postao mala beba, tinejdžer, odrastao i evo te sada. Tako da nikada nisi bio isti kao pre godina. Ovo važi za sve. Ova stolica je nekada bila komad drveta, drvo. Sada je postala stolica. Sve dolazi iz istog izvora, ničega. Ništa ne postoji, osim Sopstva. Sve je kao san. Kada sanjaš, sanjaš da letiš avionom, ideš u Kinu i Japan, onda se vraćaš ovde i ideš na spavanje. I onda se probudiš, bio je san. Ovaj život je takođe kao san. Jednog dana ćeš se probuditi i shvatiti ko si i shvatićeš da nema moći izvan tvog Sopstva i čak da nema moći u tebi samom. Nikakva moć ne postoji, samo Sopstvo postoji, ništa drugo nije potrebno. Tako da izmišljamo sve te igre, sve su to umne igre. One nas ne vode ka samorealizaciji, vode nas ka daljoj obmani. Zato se rađamo iznova i iznova i iznova, dok se ne probudimo. I onda reinkarnacija prestaje i onda postajemo potpuno oslobođeni i slobodni, što već i jesmo.

SS: Kada izađeš i poričeš da postoji plavo nebo? Da li vidiš plavo nebo? Ili nema nikakve razlike?

R: Ne, vidim plavo nebo, ali vidim svoje Sopstvo, kao plavo nebo. (SS: I uživaš u tome?) Naravno, uživam u svom Sopstvu. Uvek uživam u svom Sopstvu dvadeset četiri sata dnevno.

SD: Pitao sam ga istu stvar jednom, šta je sa čokoladama i zalascima sunca? I on je rekao, "Ti si zalazak sunca u kojem uživaš." (SS: Ali to je nakon što se ego rastvori, onda si sposoban da...) Uništi ego.

R: Hajde da zamislimo da veruješ da uživaš u plavom nebu, onda sledećeg trenutka dolaze grmljavina, munje i uplašiš se i plačeš. Šta se desilo sa tvojim uživanjem? Kada shvatiš da si Sopstvo, plavo nebo, grmljavina, oboje su isto. Ništa ti ne može nauditi. (SS: Znači možeš uživati u oba?) Nema nikoga ko bi uživao, ti jednostavno jesi te stvari. Ti si blaženstvo. Postao si sat-čit-ananda – biće, svest i blaženstvo. To je tvoja istinska priroda. Zato sam na početku rekao, ove reči su besmislene, osim ako nisi iskusio To, inače ne znače ništa. (SS: Da, opet si me izgubio.) (smeh) Većina ljudi voli da ide na časove. Gde učitelji pevaju mantre i daju ti relativno znanje i govore ti kako da poboljšaš svoje finansije i svoje zdravlje i svoj životni stil. Ti ljudi okupljaju hiljade

sledbenika, ali naravno te stvari ne postoje. One postoje neko vreme. Dobiješ dobar osećaj. Poboljšaš svoj život na neko vreme, ali moraš da nastaviš sa svojim životom i uskoro umreš i gde si onda? NIGDE. (SS: Zato idem i kada odem, to mi daje dobar osećaj, uvek nešto nedostaje.) Sve je dobro kada ti treba, ništa nije loše u bilo čemu. (SS: I dalje ću dobijati dobre osećaje i...) Da. (SS: ...pevati i sve to, ali osećam da postoji nešto više, kao da ne mogu tu da stanem.) Onda ćeš ići dalje. (SS: Izvinite?) Ići ćeš dalje gde god treba da ideš. (SS: Vidi disciplinu, ponekad imam osećaj da jednostavno nisam dovoljno disciplinovan pa treba da odem negde takvo da bih stekao disciplinu, kao, nemam dovoljno toga ili...?) Kao što sam ranije rekao, ova putanja je ponekad kontradikcija jer je tačno da ti treba disciplina, a opet ne treba ti disciplina. Postoji vreme kada ti treba i vreme kada ne treba, ali, ako slediš principe koji su uključeni, pitajući sebe, "Ko je taj kome treba disciplina?" Shvatićeš da tvom istinskom Sopstvu nikada nije trebala disciplina, ali tvom egu treba. I pošto ti nisi ego, nema nikoga kome treba disciplina, sve se samo izjednači.

SD: Kada govoriš o disciplini, šta misliš pod tim? Šta bi bila definicija?

R: Pa mislim ne biti nepristojan prema drugim ljudima, ne biti gnevan, biti ljubazan i pun ljubavi, stavljati druge ljude na prvo mesto, imati samilosnost, pomagati drugima. (SD: Znači ne govoriš o meditaciji ili mantrama?) Pa meditacije i mantre su dobre, ali one služe samo da te učine jednousmerenim, da um učine jednousmerenim, tako da možeš dezintegrisati um.

SS: Znači nije važno, čak ni sada, raditi meditaciju?

R: Važno je za neke ljude. Opet, ako možeš da smiriš svoj um, onda je nepotrebno, ali sve duhovne discipline na koje se pozivaš služe samo da se um smiri. Kada je um tih, sve se dešava samo od sebe. Kada je um bučan, svet postaje stvaran i užasan za tebe. Zato mantre smiruju um. Meditacija smiruje um, sve vodi smirivanju uma. (SS: Gledanje daha?) Da bi smirio um. (SS: Znači ne treba ti ništa fiksno ni fiksno vreme ni snaga uma da bi se sve to radilo?) Ipak postoje neki ljudi kojima treba ta vrsta discipline jer su takvi u ovom životu. (SS: Kako bi znao?) Sve je karmički. Tvoje srce će ti reći, šta se dobro oseća, šta se čini pravim.

SS: Na putu dovde danas na auto-putu, radio sam to, "kome pripada ovo stanje?" ili tako nešto i radio sam to na putu dovde i bio sam stvarno miran. Čak i kada sam pomislio na žurbu, "kome je došla ova ideja vremena?" Znaš, mislim, um je išao neprestano postavljajući ta pitanja, ali iako je išao, nisam se osećao uzdrmano ili uznemireno jer se nisam poistovetio ni sa jednom od stvari koje su se pojavljivale. (R: To je odlična psiho-terapija.) Je li to sve što je, ipak? (R: Ne, to je najviši oblik.) Mislim, stalno se pojavljivalo, ali između je bilo tišine jer, mislim, čim bi se nešto pojavilo, pitanje bi bilo tu da poništi svako dadadada, maštanje koje ide s tim. Kada jednom počneš da razmišljaš o vremenu u saobraćaju i – znaš kako um radi – tako da je jednostavno

stalo. I još jedna stvar koju je uradilo, možda je potpuno nepovezano, ali svaki put kada sam to uradio, video sam da postoji neka vrsta – ne znam?

R: Dok nastavljaš taj zamah, bićeš iznenađen šta se dešava. (SS: Pa da, mislio sam, ako bi mogao ovo da radiš sve vreme, sve bi se rastvorilo.) Da, moraš se uhvatiti. Kakve god misli ti dođu, jednostavno se zapitaš, "Kome dolaze ove misli?" (SS: Čak i ako su bile dobre stvari, radio sam to, znaš, i učinilo je i one u redu, ali ne znam kako da to kažem.) Razumem, dobro radiš, to je dobro. (SS: Mislio sam, bože, ako bih mogao to da radim sve vreme, bilo bi dobro.) Onda se zapita, "Kome treba da to radi sve vreme?" Kada to radiš dovoljno često, počeće da radi tebe. (SS: Kao da je radilo mene nakon nekog vremena.) (smeh) Nije bilo neprijatno, bilo je veoma prirodno, veoma prirodno mesto za biti.)

SD: Čini se da te malo odvoji i da se ne osećaš lično uključenim, što je odlično.

R: Da, čini. Samo to raditi je dovoljno za većinu ljudi. (SS: Šta je to?) Samo raditi ono što radiš je dovoljno za većinu ljudi. (SS: Ali možeš li postaviti previše takvih pitanja?) Ne, ako želiš da ideš dublje, možeš ići dublje sa tim, ali nemoj to raditi dok voziš auto. Dok voziš auto, ono što si uradio je dovoljno, ali kada odeš kući, onda možeš to raditi drugačije, možeš se zapitati, na primer, ako se osećaš depresivno, "Kome ovo dolazi?" i onda shvatiš da dolazi tebi. Pa kažeš, "Dolazi meni, osećam ovo, osećam se depresivno, osećam se užasno." Onda se zapitaš, "Ko je ovo ja? Odakle dolazi ovo ja koje se oseća užasno?" Ali ne odgovaraj. Samo ga prati, prati ja do njegovog izvora i shvatićeš da je sav život, relativni svet, vezan za ja. I kada se ja rastvori, sve ostalo se rastvara sa njim. Dešava se samo od sebe. Jednostavno ideš dublje sa ja, duboko, duboko, duboko. "Odakle dolazi ovo ja? Odakle ovo ja dolazi?" ili "Ko sam ja?" Šta god ti prija i shvatićeš da ja dolazi niotkuda. Ne postoji. Nikada nije ni postojalo. Slobodan si, sjajan si i blistav, ti si taj jedan. (SS: Nećeš sedeti i samo posmatrati svoj pupak ceo dan. I dalje ćeš raditi svoje aktivnosti i sve to?) Naravno da hoćeš. Čak ćeš svoje aktivnosti raditi bolje nego ikada pre. (SS: Ponekad osetim, kada sam ušao u jogu, video sam sebe kao snažnog.) Imaš pogrešno iskustvo. Pravi način je da pustiš svoje telo da radi šta god mora da radi. Tvoje telo je došlo na ovu zemlju sa svrhom, tako-se-čini, i tvoje telo će raditi šta god je došlo ovde da radi, ali to nema veze sa tobom.

SD: Znači to misliš kada kažeš da nismo činilac?

R: Upravo tako, ne moraš se brinuti o poslu ili ne-poslu, šta god treba da radiš, radićeš, sve je predodređeno, samo budi srećan.

SS: Šta se dešava kada ti nestane novca i nisi u stanju da radiš?

R: Zašto veruješ da će se to desiti? Vidiš, daješ mu snagu. Misaono razmišljaš da bi se ovo moglo desiti. (SS: Možda je blizu sada, tako se čini.) Pa misaono razmišljanje o ovome to čini jačim. Što više brineš o ovome, to postaje jače, ali, ako gurneš tu misao daleko iz svog uma, tvoja sveprisutnost će iskoračiti.

SD: Šta ako kažeš, "Kome dolazi ova misao? Kome dolazi ovaj strah?"

R: Možeš i to, da.

SN: Strah od siromaštva je samo zato što se ego boji da je siromašan.

R: Naravno, zapamti da drveću ne nedostaje lišće niti cveće propušta da procveta, sve je prelepo i takav si i ti. Nikada ne možeš doživeti oskudicu, osim mentalno. Imaj veru, veruj svom Sopstvu i veruj moći koja zna put. Koja je u tebi, sve će biti u redu.

SD: Sećam se da si rekao, ako je sve predodređeno - onda bar na zemaljskom nivou - možda ne izgleda kao da pokušavamo da budemo siromašni ili bogati, ne bi li mogao i dalje gledati sa istom nevezanošću na to manje-više?

R: Pa, ali za koga postoji siromašan ili bogat? Ko mora gledati sa nevezanošću? Vraćamo se na ego opet.

SN: Što se više bojiš da ćeš biti siromašan, to je ego jači. Za Sopstvo, bogatstvo i siromaštvo su isto. Tako da što više straha imaš, to si dalje od Sopstva i ono što Robert kaže, "Je predodređeno," tako da briga o tome ga zaista ne menja. Ne da ne treba da radiš ništa povodom toga, ali shvati ko si. Ko je bogat i ko je siromašan? Kada dostigneš mir, on je izvan bogatstva i siromaštva. Pa kad god postoji strah od siromaštva, to je samo ego, a kada je Sopstvo, uvek si bogat. Knjiga "Ljiljani poljski" i to je ono što ona kaže, zašto brinuti o siromaštvu, ali naravno možemo to raditi ali to je... (SD: Cilj.)

R: Istina je da nikada ne možeš patiti, nikada, ako tečeš sa Dharmom, nikada ne možeš patiti, nemoguće je. (SD: Ali ako izgleda da patiš, onda je to ego koji pati?) Ego pati, moraš raditi na sebi. Ako menjaš uslove, nije dobro. Na primer, ako misliš da ti muž zadaje teško vreme i da je nezaposlen i ne može da te izdržava, pa kažeš, zameniću ga za drugog muža. Onda kada dobiješ drugog muža, imaš druge probleme, jer to nisi rešila u svom sopstvenom umu. Mora početi i završiti sa tobom. Ne možeš menjati spoljašnje uslove. Samo se privremeno čini da možeš, ali uvek se vrati. Pilići se uvek vrate kući na gnezdo. Pa kuda god ideš, kuda god bežiš, moraš povesti sebe sa sobom i ako imaš svest siromaštva, kuda god odeš doživećeš siromaštvo. Zato ne menjaj ništa, već radi na sebi i vidi ko si zaista i šta si zaista i nikada više nećeš morati da brineš o siromaštvu.

SD: To je kao što je Isus rekao, "Tražite prvo Carstvo Božije i sve ovo će vam se dodati," jer mi zaista ništa ne radimo u tom stanju jer si se prepustio, znaš.

SS: Pa, zato što nisam radio i jer sada imam invaliditet. I da li treba da koristim umnu stvar zamišljanja sebe kako sam sposoban da radim i to je isto tako loše. Samo da to radim, ili na drugi način koji je samo privremen. I mislim da ću zamišljati sebe kako radim to i to...

R: Da. Najbolje što možeš da uradiš je da se učiniš srećnim. Sreća će se pobrinuti za sve ostalo. Zaista budi srećan iz dubine svoje duše. Ne gledaj na uslove. Uslovi se menjaju, ali učini sebe istinski srećnim jer si ti to što jesi. Ne zato što imaš nešto, već zato što si ti to što jesi. Sreća nema veze sa osobom, mestima i stvarima. Sreća je stanje uma. Ako možeš biti srećan, to će promeniti sve u tvom životu. (SS: Uključuješ prekidač samoistraživanjem?) Da, ali zaboravi na prekidač. Budi svoje Sopstvo i znaćeš šta da radiš. Nisi došao na ovu zemlju da patiš, došao si da pronađeš sebe i budeš srećan... (pauza na traci dok Robert nastavlja)

R: ...i veliki prihod, da mislimo da smo imućni. Pogrešno je, naše vrednosti su potpuno iskrivljene. (SD: I moraš reći, "Ko ima najviše igračaka kad umre, pobedjuje." (smeh) To je tako ironično u Sopstvu jer koga briga za ovo ili ono...) Vidiš, siromaštvo i blagostanje su sporedni. Prva stvar je da pronađeš svoje Sopstvo. Zato si došao na ovu zemlju. Sve ostalo će se pobrinuti samo za sebe.

SS: Bio sam u obe situacije, nikad nisam imao pravo siromaštvo, okej, ali imao sam velike kuće i automobile i sve te stvari, a onda sam imao, gde sam imao, taman dovoljno da zadovoljim svoje potrebe i oba načina su mi okej, osećam taj teret nekako nastavljam da zadovoljavam svoje potrebe, okej kao... (menja temu) Zdravstveno osiguranje? Iako skrećem s teme, ali zdravstveno osiguranje, zar to nije stvar straha? (R: Naravno.) Ali da li ga ipak uzimamo jer živimo u ovom... (R: Ako ti treba.) ...ako ti treba. Dosta sam ga koristio ove godine. Nekih godina ga uopšte ne koristim, ali znaš, imam krov nad glavom i hranu za jelo, stvari za koje mi treba novac su moj telefon, moje zdravstveno osiguranje i moje auto osiguranje i ako treba da kupim par odeće. Kupim to s vremena na vreme, ne treba mi zaista mnogo.

SD: Ali ponekad kažem sebi i mislim da me je Robert naučio ovome, da u svakom datom trenutku imaš sve što ti treba i ta misao u svakoj datoj sekundi. (SS: Znam upravo sada.) Upravo

sada, jesi li gladan? (SS: Ne, ne, osiguranje je plaćeno. Vraćam se na to zdravstveno osiguranje poslovanje. Ima nešto u vezi s tim?)

SN: Postavljanje protiv Sopstva. (Da.) Bilo koja vrsta osiguranja.

R: Moraš da uradiš šta moraš da uradiš.

SD: Možda je bila vođena da ga ima za ovu potrebu sada, možda joj više neće trebati?

R: Uzmi ovo Telo kao primer, ne posedujem ništa. (SS: Ne duguješ ništa?) Ne posedujem ništa. Ne postoji ništa što posedujem, ali imam sve. Nemam ništa, ali imam sve. (SD: Ali ti si toliko napredniji, napredniji od nas.) Pa, ne znam o tome, osim što nemam potreba. Živim na dobrom mestu, jedem propisno, ali ne posedujem ništa, samo sam tu. (SS: Ni ja ne posedujem ništa.) Nemam osiguranje. (SS: O da, znam to ali imam korišćenje automobila, ali ne posedujem zaista automobil i ne posedujem kuću u kojoj živim.)

SD: Mislim da si ti u boljoj situaciji od mene. (smeh) Način na koji ja osećam o osiguranju, ovo je možda glupa zemaljska reakcija ali se nekako povezuje s ovim, ali kvote su samo za novac. Te kompanije ne bi ostale u poslu ako ne bi zarađivale novac. (SS: Verovatno sam koristio osiguranje sada, ove godine i zašto bi one? One su daleko iza.) (smeh) Ili će povećati stope. (smeh)

R: Ali moraš biti veoma oprezan kad pričaš o ovim stvarima. (SS: Daješ im moć?) Ne, mislim, ako nemaš Svest, možeš izazvati dosta problema za sebe. Sećam se pre mnogo godina imali smo čas o nečemu sličnom ovome i pričao sam o tome kad sam živeo na Havajima, i pričao sam o činjenici da

nikad nisam zaključavao svoj auto i ništa nikad nije ukradeno jer nikad nisam osećao da trebam zaključavati svoj auto, tako da nikad nisam. Ali očigledno sam rekao pogrešnu stvar nekome, jer je postojala jedna osoba u grupi koja je uvek zaključavala svoj auto jer nije verovao nikome. Kad je čuo mene kako pričam o ovome, rekao je da će uraditi istu stvar. Bio je prodavac košulja. U gepeku svog auta imao je uzorke oko dvadeset različitih košulja i jedini put kad nije zaključao svoj auto, neko je ukrao sve košulje iz njegovog auta. (smeh) Pa sam rekao, "Nisam ti rekao da ne zaključavaš svoj auto" rekao sam, "Ja ne zaključavam svoj auto!" Ali moraš da uradiš šta moraš da uradiš dok ne dođe vreme da ne moraš to da radiš više. Svako je drugačiji. (SD: To sam mislila pod tim da si napredniji, znaš.) Ne mislim da sam napredniji, jednostavno se tako desilo.

SS: Ljudi su prijatni s tim, nemaš nikakav strah u vezi toga.

R: Ni ne mislim o tome. (SS: Stvar sa osiguranjem je da ako još uvek mislim o njemu, verovatno ga samo uzmem.) Tako je. (SS: To znači da njegovo kupovanje ne znači da te učini bolesnim nužno? Ne, zašto bi trebalo da te učini bolesnim, osim ako misliš da moraš da se razboliš da bi ga koristio. (SS: Ne, ne, bilo je dosta puta kad sam ga imao i nisam ni znao da ga imam i nisam ga ni koristio.) Neki ljudi misle da plaćaju ni za šta i kažu, "Pa zašto jednostavno ne obolim? Moram da iskoristim svoje osiguranje." (smeh) (SS: Ne, da, nije me briga da li ga koristim, doniraću novac.) (smeh) (pauza dok učenici uzimaju osveženje)

SN: Roberte, imam par pitanja. Da li smatraš Ramanu svojim Guruom?

R: Smatram Ramanu kao svoje Sopstvo. Gledam na njega kao na više od Gurua. Gledam na njega kao na Univerzum, kao na sam život, koji nije ništa drugo do moje Sopstvo. Tako da je on jednostavno drugi aspekt mene. Kad sam bio s njim, odavao sam mu počast jer je bio moje Sopstvo. Tako da sam odavao počast sebi, da li to pratiš? Ophodio sam se prema njemu kao što bih se ophodio prema sebi. Kad sam dolazio, donosio sam hranu, donosio sam cveće jer ja sam cveće i ja sam hrana. Sve je jedno. Ali stvarna reč "guru" znači učitelj. I Ramana nije bio ničiji učitelj. Bio je jednostavno radio istu stvar koju ja radim. Jednostavno je priznavao Istinu o sebi. I ljudi koji su želeli da sede oko njega bili su dobrodošli. Nije ga bilo briga. Drugim rečima nikad nije rekao ja sam učitelj i ovo su učenici. Gledao je na svakog kao na sebe i samo je nastavljao sa

svojim svakodnevnim aktivnostima i ljudi su jednostavno sedeli svuda oko njega. Kad bi otišao da spava na kauču, cela sala bi otišla da spava na podu.

SN: Pa, recimo, neki ljudi će čitati neke knjige, kao "Ko sam ja?" i govoriće da je "Ramana moj guru." (R: Pa ne može škoditi.) (smeh)

SD: U smislu Učitelja? (R: Ne može škoditi.)

SN: Čitao sam jednu knjigu od Ramane. (SD: Da li ju je zaista napisao?)

R: Samo je napisao nekoliko stihova, ali greška koju većina ljudi pravi u vezi toga je što postoji previše odvojenosti. I dok god postoji odvojenost biće problema. Jer ako se zaljubiš u gurua, prvu grešku koju guru napravi, tako se čini, onda ga mrziš. Jer fizička Ljubav je druga strana novčića mržnje. Ali kada gledaš na gurua kao da nije osoba, već kao svoje Sopstvo, to je drugačije. (ST: Možeš li

ponoviti to?) Kada gledaš na gurua kao da nije osoba već kao svoje Sopstvo, to je potpuno druga priča. Grešku praviš prema svom mišljenju. Vidiš, jer daješ mu svoje sopstveno... (ST: Bezegično? Da si bez ega...) Da, upravo sam hteo reći to. Želiš da Bog živi u skladu sa tvojim očekivanjima. (smeh) (SS: I to je tvoj Ego koji želi slobodu?) Da, drugim rečima, stvaraš Boga po svom liku. Tako da očekuješ od gurua da radi ovo. Na primer, recimo da si u celibatu, naravno da ćeš očekivati svog gurua da bude u celibatu. Recimo da živiš u pećini, želiš da tvoj guru živi u pećini takođe. I ako on živi u kući reći ćeš da to nije Guru jer živi u kući, trebalo bi da živi u pećini. Vidiš, dajemo sva svoja očekivanja guruu.

SD: Zar to ne radimo i Bogu? (R: Bogu, ista stvar.) I antropomorfiziramo.

R: Tačno, ali pravi način je potpuno se predati svom Sopstvu. Tada ćeš biti vođen istinskom sat-guruu koji nije ništa drugo do tvoje Sopstvo i tada će biti harmonija. Jer tada te uopšte ne bi bilo briga šta guru radi jer je guru tvoje Sopstvo.

SN: Roberte, zar se to ne dešava i u ličnim odnosima, pre nego ljubav prema guruu, imaš tu ljubav u svojim ličnim odnosima i imaš očekivanja i onda bivaš razočaran? (R: Naravno.) Nije nimalo drugačije? (R: Naravno.)

SD: Mislim da se većina ljudi zaljubi u sliku druge osobe, i šta obično se dešava u vezama je da nijedna osoba ne može ispuniti očekivanja druge tako da druga mora da se pomeri napred.

R: Ne očekuj ništa i nikad nećeš biti razočaran. (SN: I trebaš li takođe videti drugu osobu u vezi kao svoje Sopstvo?) Da, trebaš. (ST: Kako to radiš?)

R: Jednostavno shvati da postoji jedno Sopstvo i to Sopstvo sam ja. Tako da smo ti i ja jedno, stoga, šta god da mi uradiš ne mogu da se ljutim na tebe. (SS: Da, ali kako to radiš? (smeh) Radeći na sebi. (SS: Samoistraživanjem?) Kroz samoistraživanje, kroz kontrolu Uma. (SD: Da li bi pitao sebe, "Ko oseća povredu?") Možeš pitati sebe "Ko oseća povredu? Ko vidi sve ove stvari? Kome dolaze ova osećanja?"

ST: U svakoj situaciji, radije nego da promeniš situaciju, moraš promeniti sebe gde god da ideš?

R: Da, moraš poneti svoje Sopstvo sa sobom. (ST: (traka nejasna)) Ista stvar tačno. Pa, moraš povući liniju negde, nekad, zavisi od tvog napretka, tvoje zrelosti. Ali ako živiš sa osobom s kojom se ne možeš slagati i želiš da se razvijaš, a ne možeš biti u tim okolnostima, onda treba da ih promeniš. Ali ako ne radiš na sebi, ako promeniš svoje okolnosti, one će iskrsnuti negde drugde.

SS: Ali ima dosta veza gde jedna osoba radi na sebi a druga osoba nije nimalo briga šta se dešava i one se slažu. Da li je to tačno?

R: Da, ali kako budeš radio na sebi, znaćeš šta da radiš. Na primer, ako neko dođe kod mene i kaže, "Hoću tvoj auto." To mi nije čudno. (SS: Žele tvoj auto?) Žele moj auto, ako sam raspoložen

da im ga dam, reći ću, "Uzmi ga," ako nisam, reći ću ne, i zaboraviti na to. Ali neću razmišljati o tome ili neću se upetljati

u borbu. "Zašto ona želi moj auto? Šta će on raditi s mojim autom?" Ne razmišljam na taj način. (smeh) Reći ću, "Ako ga želiš, uzmi ga," ako ne mislim tako reći ću, "ne, ne mogu ti ga dati," i to je kraj toga. Nema o čemu razmišljati, nema čega brinuti. Jednom sam imao prelep prsten i neko ga je zaista voleo, pa sam ga skinuo i dao mu jer nisam vezan. Ono što je zaista moje nikad ne može biti oduzeto, a to je moje Sopstvo, sve ostalo dolazi i odlazi.

ST: (traka nejasna)

R: Ne postaješ vezan ali imaš osećaj ljubavi, ljubazan osećaj. (ST: Pa kako bi to uradio?) Biti vezan znači da ih poseduješ. To je kao da poseduješ osobu i oni moraju da rade što ti želiš, to je vezanost.

SD: Ali može li biti obrnuto tako da oni poseduju mene?

R: Da, može, ista stvar, ali ako si slobodan onda ih voliš, ali ne dozvoljavaš im da te pregaze. Ali ih i dalje voliš. Radiš što je neophodno. (SD: To je kao priča o čoveku i njegovim sinovima?) Nešto kao to, da. Sada, ne želim da ovo zvuči hladno i proračunato. Mislim, volim vas više nego što vas iko može ikada voleti u životu i vi to ne znate, ali nisam vezan. Da li vidite razliku?

SS: Čak i da vas nikad više ne vidimo, ne bi napravilo nikakvu razliku.

R: A ipak bih dao svoj život za tebe, možeš li to pratiti? Ti si ja, mi smo jedno i ne bih mogao ništa drugo nego da te volim. Jer nemam život. (SS: Oh?) Čiji život ćeš dati? Nema šta da se da.

ST: Pa kako se nosiš sa emocijama?

R: Pitaš sebe, "Kome one dolaze?" (ST: Da, ali zašto su tu?) Nisu, ti misliš da jesu, to je kao hipnoza. Odgajan si na način da imaš emocije ali one zaista ne postoje. Zato kada pitaš sebe "Kome one dolaze?" one će nestati.

SD: Emocije dolaze od mišljenja, zar ne, i mišljenje dolazi od Ega?

R: Da, ali opet možeš reći, "Ali volim da imam dobre emocije, ne želim da se rešim svih emocija." To je teško objasniti, ali kada si prazan, imaš ljubav i Blaženstvo i Radost i imaš ta osećanja prema svemu. Tako da ti ne trebaju one emocije o kojima pričaš, to su iz Uma. Jednostavno pitaš sebe "Kome one dolaze?" (ST: Misliš da je tako lako?) O da, ali moraš misliti ono što govoriš.

SD: I posle, okreneš se opet unutra? (R: Da.) Jer smo tako programirani i nismo svesni toga.

SN: Nije mehanički, nije mantra "Kome one dolaze?" (SS: Kako možeš sprečiti da to ne postane mehanički?) Mehanički je "Kome one dolaze? Kome one dolaze? Kome one dolaze? Kome one dolaze?" (SS: Tačno.) Ali kada zaista pitaš "Kome ove dolaze?" to je razlika.

R: Kada pitaš iz Srca, umesto iz glave. (SS: Verovatno drugačija vrsta osećaja na neki način?) Naravno.

SN: Pa, jedno je kada zaista pitaš, drugo je samo mehanički, uopšte ne pitaš.

SS: Tako postanu afirmacije, samo postanu mehaničke - ali nije bilo ničega što me je umirivalo i sve što sam pokupio ili pročitao što mi je pomoglo u prošlosti nije značilo ništa.

R: Reći ću ti šta afirmacije rade. Recimo da moraš da uhvatiš avion i kasniš, pa moraš da afirmišeš sebi, "Uhvatiću ovaj avion. Sačekaće me. Ja ću uhvatiti ovaj avion." Tako odeš na aerodrom i avion kasni i uhvatiš avion i kažeš, "Brate, ove afirmacije rade," onda se avion sruši. (smeh) (SS: Pa nećeš koristiti tu.) (smeh) Zaboravi na afirmacije. (SS: Pazi šta želiš.) Dobićeš to. (SS: To je baš stvar sa zdravljem, želeti to ili želeti...) Vidiš, to je smiješno meni, znaš zašto? Jer ako želiš zdravlje to znači da imaš bolest. (SS: Da, to je afirmacija za bolest.) Tako da afirmišeš da bolest postaje sve veća i veća stalno. Kažeš želim da sam zdrav, želim da sam zdrav, biću sve zdraviji i zdraviji svakog dana. To znači da si sve bolesniji i bolesniji svakog dana da bi mogao

biti sve zdraviji i zdraviji. (SS: Kako to formulišu, psiholozi, Emile Coue?) Emile Coue. (Francuski psiholog/optimistička autosugestija.) (SS: Da, i on je imao ovo svaki dan i za...) "Iz dana u dan na svaki način." (SS: ...svakog dana se osećam sve bolje i bolje.) To pomaže do neke mere. (SS: Na neko vreme, ali ako ne rešiš to iz korena, uvek će se vraćati i biće dve strane novčića.) Da, te stvari su za neurotične ljude, sve ove afirmacije, bolje mi je, radim ovo, radim ono. Zaboravi na to, nema nikoga da bude bolji jer niko nije bolestan. (SS: Nema boljitka.)

SG: Zar ne postoji drugi aspekt introspekcije? Koji je deo kreativnog procesa manifestovanja JA JESAM i zar ne postoje dva pravca u cilju traženja ili ispitivanja, "Ko sam ja?" i rezultat toga, dar iz tog ispitivanja, odgovor na to pitanje, "Ja sam Ovo" i zar nemamo odgovornost da stvorimo Sopstvo. (R: Ne.) Da manifestujemo Sopstvo?

R: Sopstvo ne mora da bude, ne, jer ko manifestuje Sopstvo? U Stvarnosti ništa, samo Sopstvo postoji i niko ne treba da ga manifestuje. To je kao tražiti Boga da manifestuje Boga. Ti već postojiš kao Sopstvo. (SG: Da li smo stvaraoci? Imamo Um koji želi da stvara?) Um je stvaralac. (SD: Stavi Um u Ego carstvo.)

SS: Ali Um se stapa u Srce, zar ne? Okej, kad dođeš do te tačke. Da li o tome govoriš Džone, kad dođeš do te tačke kada se Um stapa sa Srcem.

R: Sve što Um stvori, stvara probleme. (ST: Tako da Um nije zaista potreban?) Da.

SG: Da li je muzika problem ili umetnost?

R: Umetnost i muzika su deo materijalnog sveta, na višem su nivou, na su više Svesti. (ST: Najvišoj Svesti?) Ne, višoj, ali su i dalje deo relativnog sveta. Kad si svoje Sopstvo, ti si muzika. Tako da ne moraš da stvaraš muziku.

SD: Ali mislim da Džon govori o onome što uči Joel Goldsmith, koji je bio jedan od Robertovih učitelja, kada je rekao: "Nema ko da traži obilje jer si ti obi-

lje." Obilje nije imati demonstraciju, ti si obilje i to su jednostavno manifestacije tvog obilja.

SG: Pa, ono što mi ima puno smisla je da samoistraživanje je da odgovor na pitanje nije afirmacija, nije, "Ja sam ovo, ja sam ono." U pitanju, "Ko sam ja?" Odgovor se može desiti prirodno. Umesto uslovljenog odgovora onoga što verujemo da jesmo.

SD: O, tačno, jer ne treba čak ni da odgovoriš kako Robert kaže, samo čekaš odgovor i odgovor će ti na kraju doći.

SG: Tačno, ali postoji taj aspekt procesa, postoji - sve što mogu učiniti je pitati, zar ne? "Ko sam ja?" ali tu je takođe i odgovor koji se dešava, zar ne, i da li je to kreativnost?

R: Nije zaista kreativnost. Vidiš, odgovor već postoji sam po sebi. I istraživanjem, otvaraš se za odgovor, ali odgovor je već tu. (SG: O, vidim.) Tako da niko nije potreban da stvori bilo šta.

SG: Ali zar ne otvaramo takođe svoja tela, svoj Ego, svoja osećanja i svoje Umove, koji su bili u prošlosti zatvoreni, ili ih ne otvaramo za odgovore tako da mogu da se izraze kroz naše Umove?

R: Možeš to nazvati otvaranjem, ali te stvari koje si spomenuo ne postoje. Stoga, kada se otvoriš samo postaješ, ali ne moraš da prolaziš kroz proces o kome govoriš. Jednostavno postaviš pitanje i odgovor dolazi sam od sebe. To je kao biti u prostoriji tame. Da bi došao do svetlosti ne moraš da prolaziš kroz niz procesa. Samo upališ prekidač i svetlost postoji. Ista je stvar. Ne moraš da stvaraš svetlost, ne moraš da se moliš za svetlost. Ne moraš da napraviš nešto da bi svetlost došla, jednostavno upališ prekidač. (SD: I bila je tu sve vreme.) (SG: Tačno) Dakle, postavljanjem pitanja, to je prekidač. (SG: Ali ako prestanemo da pitamo, onda svetlost se opet gasi, uh?) Bivaš uvučen u svet, bivaš uvučen u svet. (SG: Da.)

SD: Takođe, imam pitanje i reci mi ako grešim, ali odgovor ne uvek dođe do tebe i zato nastavljamo da radimo nešto za to. Kada dođe, zar to nije tvoje buđenje?

R: Da, to je kao sunce i oblaci. (SS: Doći će u rečima?) Ne, to je kao sunce i oblaci. Sunce uvek sija, nikad ne odlazi, ali ponekad ga oblaci blokiraju. Tako da je neznalica osoba koja kaže da nema sunca. Šta moram da uradim da nateram sunce da izađe? Da se popnem na merdevine i gurnem oblake u stranu. Ili da uzmem mašinu za vetar i duvam oblake dalje. Oblaci su uvek tu zbog Neznanja. Kada se oblaci raziđu, sunce ponovo zasija. (SD: Ali nikad nije prestalo.) Nikad nije prestalo. Svetlost u nama je uvek sjajna i blistava ali je prekrivamo Egol i Umom. Kada su Ego i Um uklonjeni, ponovo sijamo u svom sjaju, kako treba. (SD: Da li su Ego i Um ista stvar?) Otprilike, Um zapravo stvara Ego, ali to su samo pojmovi? (SD: Pa ako se rešiš Ega, rešiš se i Uma i obrnuto?) Da, Ako pratiš Ja nazad do njegove kulminacije, oboje

odlaze. (SD: O, tačno, jer si rekao da je Um projektor, a Ego je ekran.) Da.

SG: Vidim da je najviši aspekt umetnosti iz perspektive publike alat da privuče nekoga u Stvarnost. (R: To je tačno, tačno.) Kao budistički, Mendorla. Ali znam da bez maske svog Ega nemam perspektivu da stvorim nešto. (R: Kako znaš?) Zato što sam prošao kroz to u ranijim godinama, shvatajući da sam imao talenat u određenoj oblasti, kao što je pozorište. Takođe sam se osećao izgubljeno jer nisam imao perspektivu. Nisam znao šta želim da komuniciram.

R: Ali i dalje govoriš u Egoičnim terminima, jer je Ego bio izgubljen. Ego se osećao izgubljen. (SG: Zar ne postoji pozitivan aspekt Ega što se tiče maske misli gde je igra u pitanju?) Tako se čini. Ako želiš da se upetljaš u igru života, onda radi te stvari o kojima govoriš, to je tačno. (SG: I možemo li nositi masku i biti svesni da je to maska i videti da postoji funkcija za nju u svakodnevnom životu, snalaženju u svetu?) Ako želiš, ali će te i dalje povući nazad na zemlju jer si vezan za nešto. Da bi postao potpuno slobodan moraš biti nevezan za sve. To ne znači da nećeš to raditi. Možeš postati veliki umetnik i ne biti vezan i raditi prelepa umetnička dela. Tako da možeš raditi šta god želiš, ali jednostavno nemoj biti vezan. Shvati da nisi Činilac. (SG: Da li postoji određena količina vezanosti koju Bodhisatva mora preuzeti da bi opstao u svetu?) Ne, tvoje Telo će se pobrinuti samo za sebe. Postoji sila koja upravlja univerzumom i brine se o telima. Ali ti nisi Telo. Tako da radiš na sebi i tvoje Telo će se pobrinuti samo za sebe i uradiće ono za šta je došlo ovde. (SS: Bilo da je pozorište ili ne.) Bilo da je pozorište, bilo da nije, bilo da je ništa. Šta god da si došao ovde da uradiš, uradićeš, ali ti nemaš ništa s tim.

ST: Ali kako znaš da li si to već uradio?

R: Ne moraš da znaš. Nešto zna i nešto će te voditi i usmeravati. Ali nemoj biti vezan za svoje Telo. (ST: Za svoje Telo?) Da. Bićeš vođen. Bićeš usmeren na pravi način. Nema čega da se brineš. Ako si došao ovde da budeš medicinska sestra, ma koliko pokušavao da ne budeš medicinska sestra, bićeš medicinska sestra. Ništa te ne može sprečiti, ma šta radio.

SD: Zbog predodređenosti i Karme? (R: Da.)

SG: U ranijim godinama života, zar ne postoji funkcija da, ono što želim da budem je Ego, zar ne? Ali zar ne postoji određena količina koja je neophodna da nas provede kroz školu i tako se obuka može desiti, jer ako odlučimo pre nego što smo prošli kroz to da smo Bog i to je ono što želimo da budemo, onda možda nećemo osećati da moramo prolaziti kroz obrazovanje i procese postajanja.

R: Ako si realizovan, sve zavisi od toga šta je tvoje Telo došlo ovde da radi. Neki ljudi idu u školu, neki ne, svako je drugačiji. Ali nije važno. Vidiš, upetljamo se u sve ove misli. Nastavi da misliš o svom Sopstvu i sve će se

pobrinuti samo za sebe.

SG: Kao da moramo imati nešto da bacimo u vatru za početak. Znaš šta mislim? Zar ne mora postojati nešto, prvo Ego, da bi izgoreo?

R: Ego sagoreva poslednji. To je kao da se borimo sa svim svojim mislima i rešimo se svega i štap koji koristimo je Ego i onda moramo baciti i štap takođe. (SD: Ali mislim da on pita da li je Ego

neophodan do određene tačke? SG: Da.) Ego nikad nije neophodan. (ST: Zašto onda postoji?) Ne postoji. Ti misliš da postoji. (smeh) Zato što pričamo.

SD: Zato što pričamo o zemaljskoj ravni i evoluciji sveta, zar ne? (R: Da, tačno.) Sve je deo sna.

SN: Znajući kraj, ne moraš zaista da postavljaš pitanja i jedini razlog zašto postavljaš pitanja je da dođeš do realizacije da ne moraš da postavljaš pitanja. Imam pitanje. (smeh) (SP: Ne moraš da ga postavljaš.) Dana, jesi li rekla da je obilje Kadilak?

SD: Ne, rekla sam da obilje nije Kadilak. Rekla sam da je obilje u tebi. Ti si obilje, a Kadilak ili Ferari, šta god, je manifestacija obilja, ali... (R: Šta je sa Folksvagenom?) (smeh) ...i to takođe, ne moraš pitati sebe ili Boga ili bilo koga drugog za obilje, nije kao, "Molim, molim, molim, mogu li..." jer ti si obilje i ta realizacija će manifestovati ove stvari, ali stvari nisu obilje. Moramo napraviti tu razliku. Stvari nisu obilje, ti si obilje.

SN: Imam pitanje o Svesti. Pretpostavljam da je pitanje, šta je Svest? I da li je Svest Sopstvo? I stvar koja je dovela do pitanja je da sam razmišljao o četvrtom stanju, budnom stanju, stanju sanjanja, stanju bez snova. Sada, u stanju bez snova, da li postoji Svest? I u mom iskustvu nema Svesti i pitao sam se šta je Svest i šta je Sopstvo? I da li su Svest i Sopstvo ista stvar?

R: Svest je aspekt Sopstva. Svest je kreativni princip istinitog Sopstva, sledeći je korak pre istinitog Sopstva. To je kreativni princip koji stvara sve. Sve što se čini stvorenim dolazi iz Svesti. Tako da si u Stvarnosti ti Svest. To je drugo ime za Svesnost. Sva ova imena su sinonimi zaista. Svest, Svesnost, Sopstvo, Bog, ali ipak su takođe različiti aspekti. Svest je kao univerzalni Um.

SN: Ali da li postoji Svest u dubokom snu?

R: Da, postoji ali nisi svestan toga. (smeh) (SN: To je ono što pokušavam da dokučim. Sećam se da sam čitao da u budnom stanju, stanju sanjanja i stanju bez snova, postoji i dalje Sopstvo. Mogu se povezati sa budnim stanjem, mogu se čak povezati sa stanjem sanjanja. Za mene stanje bez snova je, pre nego što odem u krevet budan sam, i onda zaspim, i onda se probudim i period između odlaska na spavanje i buđenja je samo jedna sekunda, iako je bilo toliko sati. Tako da gde je Svest ili gde je Sopstvo? I koja je razlika između njih dvoje?) Svest prožima sve i kada si Džnani, svestan si stanja bez

snova, u stanju si bez snova ali si ga svestan. Obična osoba je svest dok spava i u snu bez snova nije svesna toga, to je jedina razlika. (SN: O, tako da je samo pitanje nivoa?) Nivoa, pitanje je nivoa Prosvetljenja. (SN: Dakle, Džnani je svestan tokom sna, sna bez snova.) Džnani je uvek u stanju bez snova, ali je svestan toga. (SN: Tako da čak i kada spava, svestan je?) Da. (SN: Ali osoba koja nije Džnani, kada je u dubokom snu, nije svesna?) Nije svesna.

SG: Teško mi je da shvatim Svesnost bez subjekta/objekta, bez nečega čega treba biti svestan.

R: Evo primera: Uzmeš bebu. Beba spava, ali majka daje bebi flašicu i beba sisa flašicu, ali nije svesna toga jer spava, ali ipak sisa flašicu. Tako da u snu bez snova nisi svestan onoga što radiš, ali si čista Svest. Pa kada postaneš samorealizovan, ti si čista Svest ali si je svestan. Ti si budan! To je razlika.

SN: Tako da smo u osnovi svi uspavani i tek kada se probudimo možemo biti svesni tokom sna bez snova? (R: Tako je.)

ST: Pa šta snovi znače? Postoji li nešto u Svesti o čemu govori? Kad sam sanjao o nečemu i probudio se, zašto sam sanjao o tome kada to mogu raditi?

R: Snovi su deo relativnog sveta. (ST: Oni su deo relativnog sveta?) Imaju veze sa tvojim iskustvima u životu. Deo su toga. (ST: Šta ako sanjaš o nečemu čega se bojimo?) Snovi su jednostavno slike koje dolaze zbog tvoje prošlosti iskustava. Drugim rečima, ako si odgajan u strahu, i bojiš se stvari, sanjaćeš strašne snove o stvarima koje se nikad nisu desile, ali biće strašni jer si ih stvorio u svom umu snova.

SD: Da li kažeš da su deo postojanja zemaljske ravni? (R: Da.) Ako se probudiš da li bi i dalje sanjao?

R: Ne možeš sanjati dok si budan, možeš samo sanjati dok spavaš. (SD: Dakle, Džnani nikad nema snove, zar ne?) Ne, Džnani ponekad ima snove. Ali snovi su besmisleni većinu vremena. (SD: Snovi su besmisleni?) Da, ne obraćaj previše pažnje na snove. (ST: Zašto se onda dešavaju?) Zbog tvog stanja stvari. Odušak su za emocije. Oslobađa bes, emocije. (SD: Tako da imaju smisla u tom smislu, zar ne? Da nas spreče da glumimo neke od ovih stvari tokom dana?) Da, to je oslobađanje energije.

ST: Ali šta ako se probudiš i imao si onu vrstu sna koja nije bila prijatna i kad se probudiš utiče na tvoje raspoloženje?

R: Onda promeni svoje raspoloženje. (ST: Mislim, da li je to moguće?) Jednostavno shvati da je san i pitaj sebe, "Ko je imao san?" Opet je tvoj Ego taj koji sanja. Tvoj Ego sanja, ne tvoje Sopstvo. To je treća osoba koja gleda. Tako da ne daješ previše moći snovima. Puno ljudi izvlači mnogo stvari iz snova. (traka se završava) [TOC]

Četiri Principa Samorealizacije Plemenite Mudrosti 19. Avgusta, 1990.

Robert: Želim da vas upoznam sa malom tajnom. Ne postoje problemi. Ne postoje problemi. Nikad nije bilo problema, nema problema danas, i neće nikad biti problema. Problemi samo znače da se svet ne okreće onako kako ti želiš. Ali u Istini, ne postoje problemi. Sve se odvija kako treba. Sve je u redu. Moraš zaboraviti na sebe i proširiti svoju Svest dok ne postaneš ceo univerzum. Stvarnost iza univerzuma je čista Svesnost. Ona nema probleme. I ti si to. Ako se identifikuješ sa svojim Telom, onda postoji problem, jer tvoje Telo uvek upada u neku vrstu nevolje. Ali ako naučiš da zaboraviš na svoje Telo i svoj Um, gde je onda problem? Drugim rečima, ostavi svoje Telo na miru. Vodi samo dovoljno računa o njemu. Vežbaj ga malo, hrani ga pravom hranom, ali nemoj previše misliti o njemu. Drži svoj Um na Stvarnosti. Stopi svoj Um sa Stvarnošću i iskusićeš Stvarnost. Živećeš u svetu bez problema. Svet se može činiti da ima probleme drugima, ali ne tebi. Videćeš stvari drugačije, iz više perspektive. Imao sam interesantan telefonski poziv ove nedelje. Neko me je pitao: "Da li samorealizovane osobe sanjaju, ili imaju vizije?" Sada, da bi imao san ili viziju, mora postojati neko ko je ostao da je ima, a ipak ako si samorealizovan, nema nikoga kod kuće. Nikog nema. Tako da je to kontradikcija, kao što je Istina. Sva Istina je kontradikcija, paradoks je. Odgovor je, Mudraci ponekad sanjaju i imaju vizije. Ali su svesni sanjača. Drugim rečima shvataju da nisu osoba koja sanja ili ima viziju. Ali dokle god postoji telo negde, biće snova i vizija. Iako nema nikoga kod kuće, i dalje će, s vremena na vreme, biti san ili vizija. Na primer, Ramana Maharši je često sanjao i imao vizije. Nisargadata je sanjao i imao vizije. I obojica su bili samorealizovani. Ali opet, pitanje je, ko sanjati, ko ima viziju? Nema Ega više, dokle god je sanjač odvojen od Ja. Mogu govoriti samo iz svog iskustva. Nema razlike, za mene, u budnom stanju, stanju sanjanja, stanju spavanja ili stanju vizije. Sva su ista. Svestan sam svih njih, ali ja nisam oni. Posmatram ih. Vidim ih kako se dešavaju. Kao stvar činjenice, ponekad ne vidim razliku. Ponekad ne znam da li sanjam, ili sam budan, ili imam viziju, ili spavam. Sve je isto, jer napravim korak unazad, i gledam sebe kako prolazim kroz sve ove stvari. I tako, iz nekog razloga, u poslednje vreme, sanjao sam o kraljici Engleske. Dolazila je u satsang. Ne znam zašto... otprilike tri noći zaredom. Ali jesam...

jednu interesantnu viziju jutros oko četiri sata, a ostatak vremena provešćemo diskutujući o njima, jer mi je bilo veoma interesantno. Kao što mnogi od vas znaju, imao sam stalnu viziju, periodično, sebe kako idem do Arunačale, svete planine gde je Ramana Maharši živeo. I planina je šuplja, u viziji. I prolazim kroz planinu, do centra, gde je sjajna svetlost, hiljadu puta svetlija od sunca, ali je ipak prijatna i mirna, i nema toplote. A onda srećem Ramanu, Isusa, Ramu Krišnu, Nisargadatu, Lao Cea i druge. I smešimo se jedno drugom, hodamo jedno prema drugom, i istopimo se u jednu svetlost, i postanemo jedno. Zatim je tu zaslepljujuća svetlost i eksplozija,

nekako. I onda otvorim oči. To sam već delio sa vama. Ali jutros, po prvi put, imao sam veoma interesantnu viziju, koju ću ponovo podeliti sa vama. Usnio sam da sam negde na otvorenom polju, prelepom polju. Bilo je jezero u blizini, drveće, šuma. I sedeo sam ispod drveta, na ovom otvorenom polju. I na sebi sam imao narandžastu odeću odricanika. Mora da sam bio Budista. Odjednom stotine bodisatvi i mahasatvi dolaze iz šume i počinju da hodaju ka meni. I svi sednu u polukrug oko mene, u meditaciji, i pitao sam se šta radim. Tada sam shvatio da sam postao Buda. I svi smo sedeli u tišini oko tri sata. Zatim je jedna od bodisatvi ustala i postavila pitanje. Rekao je: "Učitelju, šta je tvoje učenje?" Nije bilo na engleskom. Ne znam koji je jezik govorio. Ali sam razumeo sasvim jasno. I bez oklevanja sam rekao: "Podučavam Samorealizaciji Plemenite Mudrosti." I seo je. Sedeli smo još oko tri sata u tišini, a onda je druga bodisatva ustala i postavila pitanje. "Učitelju, kako možeš znati kada je neko blizu samorealizacije? Kako možeš znati kada će neko uskoro postati samorealizovan? Kako neko zna?" I ovo je ono o čemu bih želeo da diskutujemo danas. Kako možemo znati da li smo na pravom putu? Dao sam četiri principa, što zaista nikad ne radim u budnom stanju. Nikad nemam učenje. Ali davao sam učenje, pa ću ga podeliti sa vama. Objasnio sam četiri principa, pomoću kojih znate da ste blizu samorealizacije. Naravno, svi smo već samorealizovani. Princip broj jedan: Imate osećaj, potpuno razumevanje da sve što vidite, sve u univerzumu, u svetu, emanira iz vašeg uma. Drugim rečima, osećate ovo. Ne morate da mislite o tome, ili da pokušavate da ga izazovete. Dolazi samo od sebe. Postaje deo vas. Spoznaja da je sve što vidite, univerzum, ljudi, crvi, insekti, mineralno carstvo, biljno carstvo, vaše telo, vaš um, sve što se pojavljuje, manifestacija vašeg uma. Morate imati taj osećaj, to duboko razumevanje, bez pokušavanja. Pa se zapitate: "O čemu mislim po ceo dan?" Naravno, ako se nečega bojite, ako brinete, ako verujete da je nešto negde pogrešno, ako mislite

da patite od oskudice, ili ograničenja, ili bolesti ili bilo čega, onda ste potpuno van toga, jer ne razumete da su sve te stvari jednostavno manifestacija vašeg sopstvenog uma. I ako brinete o ovim stvarima, postajete vezani za lažnu imaginaciju. To se zove lažna imaginacija. Bili ste vezani za energiju navike dugi niz godina, i sve te vezanosti i verovanja dolaze iz energije navike. To je kao gledanje TV emisije i postajanje jednim od likova, kada znate da niste čak ni u televizoru. Ali verujete da ste jedan od likova u TV emisiji. Tako je i sa svetom. Ne upuštajte se. Ne mislim da postanete pasivni. Mislim da vaše telo radi ono što treba da radi. Zapamtite, vaše telo je došlo na ovu zemlju da uradi nešto. Uradiće nešto bez vašeg znanja. Brinuće samo o sebi, ne brinite. Ali ne poistovećujte svoje telo sa svojim Sopstvom. Ona su različita. Vaše telo nije vaše Sopstvo. I dokazaću ovo. Kada se odnosite na svoje telo, šta kažete? Zar ne kažete: "Moje telo?" Ko je to "moje" na koje se odnosite? Kažete: "Moj prst," "moje oko." Na koga se odnosite? Ne možete govoriti o svom telu, jer kažete da je moje telo, kao da ga posedujete. Ko ga poseduje? Ovo dokazuje vama samima da niste svoje telo. Zato ne poistovećujte svoje Sopstvo sa telom i svetom. Stoga je prvi princip, da vidite koliko ste blizu samorealizacije: Ne osećate da se poistovećujete sa svetom. Vi ste odvojeni i osećate sreću, jer je vaše prirodno stanje čista sreća. Jednom kada se poistovetite sa svetovnim stvarima, pokvarite je. Sreća nestaje, rasipa se. Ali kada ste odvojeni od svetovnih stvari, sreća je automatska, prelepa, čista sreća. Dolazi sama od sebe. Dakle, to je prvi princip. Drugi princip koji sam objasnio bodisatvama bio je ovaj: Morate imati snažan osećaj, duboku spoznaju, da ste nerođeni. Niste rođeni, ne doživljavate život, i ne nestajete, ne umirete. Niste rođeni, nemate život, i ne umirete. Morate osećati ovo, da ste od nerođenog. Da li shvatate šta ovo znači? Ne postoji uzrok vašeg postojanja. Ne postoji uzrok vaše patnje. Ne postoji uzrok vaših problema. Neki od vas još uvek veruju u uzrok i posledicu. Ovo je tačno u relativnom svetu, ali u svetu stvarnosti nema uzroka. Ništa nikada nije napravljeno. Ništa nikada nije stvoreno. Nema stvaranja. Znam da je teško shvatiti. Kako postojim ako nisam rođen, nemam život i ne nestajem u starosti? Postojite kao JA-JESAM. Oduvek ste postojali i uvek ćete postojati. Postojite kao čista inteligencija, kao apsolutna stvarnost. To je vaša istinska priroda. Postojite kao sat-čit-ananda. Postojite kao blažena svest, ali postojite. Postojite kao

praznina, kao nirvana, ali postojite. Zato ne brinite o nepostojanju. Ali ne postojite kao telo. Ne postojite kao osoba, mesto ili stvar. Da li to osećate? Ako imate snažan osećaj u vezi sa tim, onda ste blizu samorealizacije.

Princip broj tri: Svesni ste i imate duboko razumevanje odsustva ega svih stvari, da ništa nema ego. Ne govorim samo o svesnim bićima. Govorim o mineralnom carstvu, biljnom carstvu, životinjskom carstvu, ljudskom carstvu. Ništa nema ego. Nema ega. I da li shvatate šta ovo znači? To znači da je sve sveto. Sve je Bog. Samo kada ego dođe, Bog nestaje, ono što nazivamo "Bog." Sve postaje Bog. Imate poštovanje prema svemu. Kada nema ega, imate poštovanje prema svakome i svemu. Dakle, morate biti svesni odsustva ega svih stvari. Životinje nemaju ego, minerali nemaju ego, biljke nemaju ego, i ljudi nemaju ego. Nema uzroka, tako da ne može biti ni posledice. Postoji samo božanska svest, i sve postaje božanska svest. Dakle, ako gledate na svog bližnjeg i životinje i sve ostalo kao na odsustvo ega, videćete ih kao svoje Sopstvo. Zar to ne vidite? Ego je taj koji uzrokuje razdvajanje. Kada sam pun ega, postajem jak u sebi. Postajem potpuno odvojen. Dakle, što više volite sebe kao osobu, to je vaš ego veći. Kažete: "Pa, zar ne treba da volim sebe?" Trebalo bi da volite sebe, ali o kom sopstvu govorimo? Ne govorimo o vašem telesnom sopstvu, jer to dolazi i prolazi. Govorimo o vašem trajnom Sopstvu koje je uvek bilo ovde. I vaše trajno Sopstvo sam ja, ste vi, je svet, je univerzum, je sve, to je vaše trajno Sopstvo, odsustvo ega. To je jedini put kada možete voleti svoja ljudska bića, kada nemate ego. Tako možete znati gde ste, ako ste blizu samorealizacije. To je princip broj tri. Princip broj četiri je jednostavno ovo: Imate duboko uverenje, duboko razumevanje, dubok osećaj toga šta je samorealizacija plemenite mudrosti zaista. Šta je za vas Samorealizacija Plemenite Mudrosti? Nikada ne možete znati pokušavajući da saznate šta je, jer je apsolutna stvarnost. Možete znati jedino saznavši šta nije. Zato kažete: "To nije moje telo, to nije moj um, to nisu moji organi, to nisu moje misli, to nije moj svet, to nije moj univerzum, to nisu životinje, ni drveće, ni mesec, ni sunce, ni zvezde, to nije nijedna od tih stvari." Kada prođete kroz sve i ništa ne ostane, to je ono što jeste, ništa, praznina, nirvana, konačno jedinstvo. U svakom slučaju, objasnio sam ova četiri principa svim bodisatvama i svim mahasatvama. Onda smo sedeli tri sata u meditaciji i oni su ustali i vratili se nazad u šumu. Zatim je bio bljesak svetlosti, i otvorio sam oči. Šta mislite o tome? Ima li pitanja?

SD: Da li je to bio san ili vizija, i kako razlikujete to dvoje?

R: Pa, ne znam baš, da vam kažem istinu. Obično sam svestan šta se dešava, tako da sam sve vreme bio svestan da se vizija/san odvija. (SD: Uključujući i ovaj put?) Da, shvatao sam da radim sve te stvari. Bilo je kao da posmatram sve što se odvija. Ali nikada nije bio trenutak kada sam zapravo postao san ili vizija. (SD: Ili

potpuno bio uhvaćen u to? Uvek si to posmatrao.) Tačno, uvek sam posmatrao. Ali to je bilo kao sveprisutni posmatrač. Dakle, to je učenje, tako znate kada se približavate samorealizaciji. Dakle, da li se sećate četiri principa? Glene, zašto ih ne ponoviš za Džordža pošto je došao kasno? (SG: Mislim da se ne sećam četiri.) Mislim da je veoma važno da ih zapamtite. Kojih se sećate? (SG: Da je drugi princip da su sve stvari bez ega.) Ne, to je treći. (smeh) Sem, šta je sa tobom? Koji je prvi?

SM: Prestani da poistovećuješ... (R: Vidite kako lako zaboravljamo?) (Dalje nagađanje)

SD: Sve emanira iz uma?

R: Tako je. Da je ceo univerzum manifestacija uma, sve. Morate to osećati i znati da je istinito.

SS: Sve dok smo poistovećeni sa telom ili umom, onda nismo daleko.

R: Tačno. Deo ste sveta. (SS: Kako to kažemo u kratkoj rečenici?) Osnovni? (SS: Prvi?) Prvi je da je sve, i mislim sve, mineralno carstvo, biljno carstvo, životinjsko carstvo, ljudsko carstvo, sve što vam čula pokazuju, emanacija uma. Projektujete sliku, baš kao što projektujete film, i sve što

vidite sada, u ovoj sobi, dolazi iz vašeg uma. Možete reći: "Kako možemo kolektivno videti istu stvar?" To je zbog energije navike u kojoj smo odgajani. Tako kolektivno izgleda da vidimo istu stvar, istu sliku. To je broj jedan. Šta je broj dva? Ko mi može reći? Da li se sećaš, Bene? (Učenici pokušavaju da se sete.)

SN: Nismo uvaženi, mi smo samo ništa?

R: Mi smo samo ništa? Ne zvuči baš dobro (smeh) (SN: Nismo rođeni i niko ne umire?) Tako je, ali postoji nešto između. Nismo rođeni. Nemamo postojanje. Između vremena kada smo rođeni i kada umiremo, mi zapravo nemamo postojanje. I ne umiremo. Nema nestajanja.

SD: Kako biste to saželi? Da smo nepostojanje, ili da nemamo početak ni kraj? (R: Oboje je tačno. Nemamo uzrok.)

SM: Dakle, kažete da postojanje podrazumeva relativni uzrok... (R: Da.) ...i postojanje se odvija samo u relativnom svetu... (R: Da.) ...i mi zapravo nismo deo toga? (R: Tačno.)

SN: A nepostojanje? (R: Nepostojanje takođe ne postoji.)

ST: Ali zar onda ne biste mogli reći da um ne postoji. Mislim, kažete da sve što postoji... (R: Ništa što možete objasniti ne postoji.) Ali ranije ste rekli da sve emanira iz uma. Pa kako to možete reći? (R: Da, jer projektujete sliku.) Ali onda imate um. (R: Nemate um.)

SD: Mislim da misli na sve u svetu zemaljske ravni.

R: U relativnom svetu. U stvarnosti nema uma. Tako se slika pojavljuje. Um projektuje ceo univerzum. Dakle, ako se rešite uma, nema univerzuma. Moramo ubiti um i ceo univerzum je uništen, jer um projektuje univerzum i priča nam sve ove priče. Pomislite, na trenutak, na sve probleme za koje verujete da ih imate. Pomislite na ono što vas muči. Možete mi pričati svoju priču četiri sata. Ovo je pogrešno i ono je pogrešno. Sve je to projekcija uma. Dakle, rešavanjem uma, sve prestaje, i lepota, i radost i blaženstvo nastupaju. Ali prekrivate lepotu, i radost i blaženstvo kada brinete, kada se bojite, kada mislite da je nešto negde pogrešno. Dakle, to je pravilo broj dva. Šta je broj tri? Ko mi može reći?

SN: Bez ega.

R: Tačno, sve je bez ega. Ne samo ljudska bića, već sve, planine, drveće, sunce, ništa nema ego. To znači da nema postojanje. Pa odakle je došlo? Kada imate san, odakle san dolazi? Isto mesto, niotkuda, iz lažne imaginacije.

SD: Ne razumem izraz "lažna imaginacija," jer reč imaginacija podrazumeva izvesnu lažnost.

R: Zamišljamo lažni svet i lažni ego. (SD: To je nekako paradoksalna izreka.) Naravno, sve je paradoks, jer ne postoji. Ali tako to zamišljamo. To je razlog zašto se uvek vraćam na to da je nebo plavo. Neko me izvede napolje i kaže: "Pogledaj prelepo plavo nebo." I slažem se sa njima, ali duboko u sebi znam da to nije tačno. Nema neba i nema plavog, ne postoji. Ili oaza u pustinji, voda, ne postoji, to je fatamorgana, svet je ista stvar. Univerzum postoji samo u stanju snivanja. To je kao san. A šta je četvrto pravilo? Šta je broj četiri?

ST: Ima veze sa tim da smo mi ništa.

R: (smeh) Pa sve ima veze sa tim. Ali zapravo je imati razumevanje, i duboku spoznaju, toga šta je Samorealizacija Plemenite Mudrosti.

SD: I kako se plemenita mudrost definiše u odnosu na običnu mudrost?

R: Nije, to je ista stvar, samo više reči. To je budistički izraz.

ST: Imaju sve te zaista dugačke izraze. I onda uvek kažu šta jeste. Nazivaju ga onakvim kakvo jeste, radije nego što mu daju ime.

R: Osmostruki put i onda im trebaju godine da ga objasne. Ali kada uđete u najviše učenje, nema ničega. (ST: Da li biste prošli kroz četvrti ponovo?) Četvrti, jedini način da se zna šta je

samorealizacija je znanjem šta nije. I šta god ostane, to je to. (SD: I to je plemenita mudrost?) Ista stvar. Zato kažete nije telo, nije um, nisu moji organi, nisu moje misli, nije svet, nije sunce, nije univerzum, nije Bog, nije stvaranje, i nastavljate, dalje i dalje. Kada ostanete bez daha i bez reči, to je to.

SD: Da li to znači izraz "Neti-neti"? (R: Ne ovo, ne ovo, da.)

SN: To je nekako kao ni-negde, ni-negde, ako razdvojite dve reči, nema gde.

SS: Da li je dosadno? Ako sve to ode i nema ničega?

R: (smeh) Ne! Vidite, to ljudi misle. Zato sam ranije objasnio, um će vas naterati da to kažete jer ne želi da bude uništen. Želi da vlada vama i potpuno vas kontroliše, jer to je njegova priroda. To je priroda uma koji ne postoji.

SD: Zvuči kao instinkt preživljavanja. Ego želi da preživi. (R: Ego želi da preživi, naravno.) Instinkt preživljavanja. (R: Tačno.)

ST: Kada meditirate, da li ste potpuno odvojeni od ovog fizičkog sveta i svega?

R: Kada ko meditira? Kada lično meditiram? (ST: Mhm.) Pa, obično ne meditiram. Ponekad sedim zatvorenih očiju, ali to je samo da odmorim kapke. (smeh)

SD: Jer nema nikoga tamo, zar ne? Nema ko da meditira.

R: Mora postojati neko ko meditira. (SD: (Učenik razgovara sa drugim učenikom sa pitanjem) On oseća da je ništa, nijedna stvar. Dakle, dok ste samorealizovani, treba da znate o čemu bi meditirali?) To ne znači da treba da prestanete da meditirate. To znači da treba da pogledate ova četiri principa i uporedite ih sa tim gde ste vi sami, i radite na sebi kako biste mogli da primenjujete ove principe na sebe svakog dana, dok ne dođe dan kada više ne morate da govorite o njima. Jednostavno postanete potpuna manifestacija tih principa.

SS: Radite na njima, ali nikada ne ulažete napor? To je ono što nalazim...

R: Samo shvatite. Postanete svesni. (SS: Možete se igrati igre uma i sa tim. Postoji princip i kažete, "Okej, neću gledati u stvari i poistovećivati se sa njima." Ne znam da li je to način da se počne?) Ne, ne počinjete tako. Počinjete sa svesnom pažnjom. (SS: Sa čime?) Sa svesnom pažnjom, tako što ste svesni svih svojih akcija od trenutka kada ustanete iz kreveta ujutru. (SD: Ili posmatranjem sebe.) Posmatranjem sebe. Na primer, koje su prve misli na koje pomislite kada otvorite oči? Nije važno, ali samo posmatrate. Ne pokušavajte da ih promenite, tada će vam se um suprotstaviti. I tada počinju igre o kojima govorite. Ali ako ne ulažete napor da bilo šta promenite i samo posmatrate, to će ga ubiti.

SD: Dakle, samoposmatranje i svesna pažnja su ista stvar? (R: Da.)

ST: Još jedna stvar koju me je ovaj čovek naučio, kada govorite o samo posmatranju svega? Takođe je govorio o prihvatanju svega.

R: Ista stvar, da. Ne borite se, ne pokušavate da promenite. Ali ne volim da koristim reč prihvatanje jer ako vam dođe neka užasna misao, zašto biste je prihvatili? Ne prihvatate je i ne odbacujete je. Samo je posmatrate. (SS: Dakle, kao kada ste imali vizije ili šta već, samo ste sedeli i posmatrali ih?) Samo sam posmatrao. Nije bilo dobro, nije bilo loše. Samo posmatrajte.

SA: Mogu li da dam komentar o ovome? Vodi ka ovome. Trenutno sam uhvaćen u toj oblasti, oblasti strogosti. (R: Okej.) Razmišljao sam o drugačijem pristupu ovome. Čini mi se da na primer, ako koristimo ventilator, i zato što osećamo ovaj hladan vazduh, naša pažnja je zaista...dolazi zbog naše pažnje prema telu. Svi sedimo ovde i svi učestvujemo u ovome, i usput, možemo učestvovati u bilo čemu samo zahvaljujući pozitivnim naporima ostalih. Što govori da postoji stvarnost i da postoji evolucija i da postoji rast u tom domenu. Dakle, ne bi li bilo bolje da odbijemo ovu pažnju prema fizičkom sopstvu? Ne bi li bilo bolje da se jednostavno rešimo ventilatora? Ne bismo morali misliti da je vruće, moramo hladiti telo. Korišćenjem ventilatora...i

naravno ovo je samo jedan primer, priznajemo stvarnost tela. Priznajemo stvarnost Sopstva jer smo zaista zabrinuti u ovom konkretnom trenutku, ovde i sada, za status sopstva u fizičkom svetu. I naglašavamo ga, bavimo se njime, razvijamo ga. Zašto ne bismo krenuli u drugom smeru? Zašto ne bismo ugasili ventilator?

R: Zato što, dok ste na putu, zašto ne biste bili udobni? Jednostavno kao to. (SA: Okej, zašto ne mogu imati rols-rojs napolju, bilo bi mi veoma udobno.) Pa samo napred, ko je rekao da ne možeš? Vidite, mi ne govorimo kako da živite. Živeti ovo u svetu nema nikakve veze sa tim. Možete biti bogati, možete biti siromašni, možete biti zdravi, možete biti bolesni. Nema nikakve veze sa tim uopšte, u tome je poenta.

SS: Pa kako će se ovo desiti?

R: Zbog vaše karme. Ako karmički treba da imate rols-rojs, vaše telo će imati rols-rojs, bilo vam to pravo ili ne. Ali nema veze sa tim.

SD: Moj osećaj je takođe da ovo dolazi od toga što smo veoma osetljivi na toplotu, ali da ventilator nije uključen, bio bih više fokusiran na telo nego što sam u udobnosti. (SA: Da, ali to je posebna situacija.) Pa zar se ne odnosi na sve da kada ste udobni, niste toliko ometeni? (SA: Svestan sam zadovoljstva upravo sada. Svestan sam...moja pažnja se okrenula mom telu jer svaki put kada osetim ventilator, osetim senzaciju.)

SN: To je dobro, svaki put kada ventilator prođe, to je dobro.

SA: Dakle, pažnja je usmerena ka prolaznom i fizičkom, radije nego ka drugom...

R: Onda morate raditi na tome. Da je ventilator isključen, znojili biste se, mislili biste o tome.

SD: To je ono što sam govorio. Da nam je neudobno, ne bismo li bili više...

SA: Bilo bi gore, to je ono što govoriš, da. Ali to je veoma važna tačka.

SS: Veoma ste hedonistički.

R: To su dve strane istog novčića.

ST: Možda sada dok smo na putu ka samoaktualizaciji. Možda kasnije u našem napretku budemo mogli sedeti u sobi bez ventilatora i osećati se udobno. Sada dok smo...

R: Samoaktualizacija je Mazlov, ne govori o tome. (smeh)

ST: Znate, to je jedna stvar koju sam želeo da pomenem. Imam najteže vreme sa rečima. Volim da mogu komunicirati bez reči. (R: To je dobro. Možeš) Zbog pravih definicija... (R: Znam.) ...to je bilo nešto što sam hteo da vas pitam, da li imate teškoća da nam date definiciju samorealizacije?

R: O da, jer moram koristiti reči. Zato kada me bolje upoznate, sedimo u tišini i ne govorimo previše. I tada dobijete direktno učenje koje je tiho. U tišini dobijate najviša učenja. Ali ako moramo koristiti reči, moramo dati sve od sebe. Pa pustimo malo muzike. (Muzika je svirala.) (opšti razgovor se nastavlja tokom prashada o različitim temama)

R: Postoje tri metode koje koristimo da nam pomognu na putu, kako bismo mogli ostvariti ono o čemu smo ranije govorili. Broj jedan je samopredavanje, gde se potpuno predajemo Bogu, ili Sopstvu. Ali to je teško učiniti za većinu ljudi. Zvuči lako, ali nije. To znači da nemate svoj sopstveni život. Predajete se potpuno i totalno, sve Bogu, totalno. Svaki deo vašeg života ide Bogu. "Ne moja volja, nego tvoja." to je predanost, bhakti. Opet, nekima zvuči lako, ali nije kada uđete u to, jer znači da je svaka odluka koju morate doneti prepuštena Bogu. Dajete svoj um Bogu, totalno, potpuno i apsolutno. I to vas vodi do samorealizacije. Broj dva je svesna pažnja, o kojoj smo govorili, postajanje svedokom. Neprekidno posmatranje sebe. Posmatranje svojih misli. Posmatranje svojih akcija. Sedenje u meditaciji i posmatranje šta se dešava u vašem umu. Bez pokušaja da bilo šta promenite ili ispravite. Samo posmatranje. Postajanje svedokom svojih misli u meditaciji, i svojih akcija u budnom stanju. I broj tri je onaj koji ja zastupam,

samoistraživanje. Pitate se: "Kome dolaze ove nevolje? Kome dolazi ova karma? Kome dolazi ova patnja? Dolazi meni? Pa, šta sam ja? Ja sam ja. Ko sam ja? Odakle je došlo ja?" I praćenje ja do njegovog izvora. Možete koristiti bilo koju od ove tri metode, onu koja vam najviše odgovara. Ali svakako uradite nešto. Ne trošite svoj život na frivolnosti. Radite na sebi, ako želite postati slobodni. Ne znači da morate odustati od odlaska u bioskop, ili odlaska na posao, ili bilo čega. Ničega se ne odričete. Samo postanete svesni šta radite. Postajete svesno biće. Postajete svesni svojih akcija. Postajete puni ljubavi, samilosni, nežni prema svim ljudima. Prestajete da pazite na broj jedan. Većina nas kaže: "Broj jedan. Ja sam broj jedan." Zaboravite. Tako patite, to je ego. Teško je razumeti, kada se odreknete svog ega, kako možete imati bolji život? Ali imate. Pokušajte i videćete. Kada prestanete da mislite o sebi, i počnete da mislite na sebe, ali vaše sopstvo postaje sveprisutnost, to znači da mislite o svima drugima kao o sebi. Dakle, ako bilo koje ljudsko biće pati, i vi patite. Ali na neki način se razlikujemo od budizma, ne mnogo, ali malo.

Jer bodisatva kaže da neće biti realizovan dok svi drugi ne budu realizovani. Ali onda imaju višu bodisatvu zvanu Arhat. To je kao Avadhut u hinduizmu, koji postaje samorealizovan, sam, jer razume da je njegovo Sopstvo Sopstvo svih. I to je ono što prihvatamo. Drugim rečima, ako želite pomoći svom bližnjem, ako želite učiniti ovaj svet boljim svetom za život, prvo pronađite sebe, a sve ostalo će se pobrinuti samo za sebe. Ima li pitanja o tome?

SF: Pominjali ste, samoposmatranje ili posmatranje svojih misli... (R: Da.) Zar to nije ista misao samo pomešana u posmatrača i posmatrano ili isto...?

R: Samo kada joj date moć, samo kada mislite da to radite. Ali kada jednostavno stanete i posmatrate, nema akcije koja se odvija, ništa se ne kreće. (SD: Zar posmatranje nije akcija?) Ali vi ne posmatrate, samo posmatrate, gledate, ali niste. Niste vi, ali nešto jeste, ali to niste vi. Samo kada pomislite da ja posmatram, problem nastaje.

SS: Zar to nije glas koji kaže: "Kome dolazi patnja?"

SD: Da, to bi bilo isto. (R: Da, ista stvar, da.)

SS: Jer sam posmatrao taj glas, jer ako posle toga osetite smirenost, ili nešto počne da se rastvara, onda počnete to da radite...

R: Pa zapravo ono što radite je da koristite um da uništite um. (SS: Ali se ne poistovećujete sa njim?) Ne poistovećujete se sa njim, ali koristite um kada kažete: "Kome ovo dolazi?" (SS: To nije Sopstvo, zar ne?) To je um. (SS: Još uvek je um.) Ali koristite ga da se rešite uma. (SS: Postaje sve više jednousmereno tako da se možete rastvoriti.) Da. Samo kada mislite da ste to vi, postoji bilo kakva Karma ili akcija.

SF: Dakle, u zreloj fazi posmatranja misli postoji tačka u kojoj nema svesnosti posmatranja? (R: Nema svesnosti, ne.) Posmatranje, i stvari se posmatraju bez da je neko svestan posmatranja i to je zrela faza posmatranja? (R: Tačno, da.)

SS: To je teško uraditi, kada prvi put počnete posmatrati, reći: "Kome ovo dolazi?" i ponekad osetite osećaj rastvaranja ili šta već, a u drugim trenucima telo je jako snažno. (R: Naravno da jeste. Pa probate nešto drugo.) Pa, okej, onda ćemo ovo popraviti... (smeh)

R: Samo pokušate da se zapitate, ili posmatrate sebe, ili se predate. Možete reći sebi: "Okej Bože, uzmi ovo od mene, sve ti dajem." To je potpuno predavanje Bogu, dajte sve Bogu, predajte. (SS: A ako je to ono što ne želim da ode.) Ali to je ono što morate učiniti. (SS: Ako imate bol ili nešto i kažete, "Uzmi ga?") Dajte to Bogu, recite: "Uzmi, uzmi Bože, tvoje je, ja nemam ništa sa tim." Morate uraditi ono što morate, u zavisnosti od toga gde ste u svesti, ali svakako uradite nešto, ili biste mogli samo sesti i ne raditi ništa, i to pomaže.

SD: Mislim da je puštanje isto kao preuzimanje kontrole nad sobom, samo malo lakše, sa malom razlikom.

SS: Šta je sa spavanjem? (R: Šta sa tim?) Ako osećate određene osećaje i onda kažete, "Samo ću leći."

R: Onda morate to uraditi, to je ono što radite. (SS: Da li je to slično puštanju?) Na neki način. (SS: Borim se protiv toga, znate. To mi se ne sviđa.) Ne borite se ni protiv čega. Daje vam još jednu priliku da se opustite i kada se probudite možete početi ponovo.

ST: Ponekad se ipak čini da kada imaju probleme, izgleda da odlaze na spavanje i spavaju i spavaju. (SD: Da, to može biti stvarna depresija.)

R: Pa, to su ljudi koji ne rade na sebi, ali mi ovde shvatamo...

SS: Možete posmatrati to u sebi da se borite u snu, iako je to zapravo ono što želim da uradim, ali možda mi nešto govori, možda je to ono što treba da uradiš i pusti i ne bori se protiv sna.

R: Zato kažem, ne borite se ni protiv čega, samo idite na spavanje i kada se probudite počnite ponovo gde ste stali. (SS: Ponekad sam se osećao gore kada sam se probudio. Zato izbegavam spavanje.)

SD: Jer ga koristite kao bekstvo.

SS: Ne, legitimno sam se osećao veoma, kao da jednostavno nisam mogao... Kao da samo sedim ovde, "zašto jednostavno ne dopustiš sebi da zaspiš, okej, samo ću dopustiti sebi da zaspim," i zaspim i probudim se i treba mi oko sat ili dva da se vratim...

R: Od ovog trenutka nadalje, kako ćete reagovati kada se probudite i osećate bolje? (SS: Odvojiti se od toga?) Posmatrajte, gledajte, čak i ako se osećate loše, bez obzira koliko loše se osećate. (SS: Ne bojati se? Dobijam strahove, vidite to se dešava, "Pa šta ovo znači?" Vidite, počinjem da preispitujem. Vidite to se dešava i preispitujem "Zašto se to dešava?") Možete pitati: "Kome to dolazi?" Ali posmatrajte, gledajte, dozvolite sebi da se bojite, ne pokušavajte to promeniti.

SK: Posmatrati sebe kako se bojiš? (R: Samo budite pažljivi na ono što se dešava.) (učenici diskutuju o različitim načinima sa drugim učenicima)

SA: Rekao bih da je danas moj um pun jeresi. (smeh svuda okolo). Danas je veoma teško pustiti ideju iz Biblije da, "Ja sam vinova loza, vi ste grane." Da se velika drama realizacije proživljava u svakome različito, u svakom ljudskom biću i u tom proživljavanju, ta drama je važna! (R: U relativnom svetu.) Ne mogu to danas prihvatiti. (R: Nemoj!) (smeh) Moj osećaj je, mogli biste reći, da božansko biće, ili Bog, da li treba tako reći, da uživa u individualnoj drami, individualnoj avanturi. (R: U relativnom svetu to je tačno.) Hteo sam, Roberte, da pitam o ovome, moje razumevanje, ne znam da li dolazi do iste tačke? Pitao sam se, zar nije samopredavanje, samopredaja nije li...na primer odlučiti živeti naravno uvek u kontekstu predanosti Bogu, pokušati živeti kao što se živi sa svim svojim demonima, svim svojim zlim delima, svime, i prihvatiti život kakav dolazi i prihvatiti ga. Naravno znajući da kon...

sekvence dolaze iz akcije i akcija će doći i prihvatanje svega. Razumem da ako je predanost jaka, stvari će početi da se kreću malo po malo, pojavljujući se kao lepe, ili bolje integrisano biće i možda počeci samoostvarenog. Drugim rečima, ako postoji predanost, samopredavanje, bez obzira šta radite, stvari će se same pobrinuti za sebe.

R: Tačno, to je vrlo istinito. Ako se predate Bogu, ne morate više da brinete o svom životu.

SF: Mislim, ne morate kompulzivno da posmatrate egoistički nagon ili...?

R: Ne ako se ispravno predate Bogu. (SF: Jer možete da delujete, na primer, iz drugog posmatrača, ali nastavljate da sledite tu predanost i predavanje čak i kada tražite posmatrače, spoljašnje posmatrače...) To je kao kada, zamislite da imate kantu prljave vode, muljevite vode. Stajala je godinama i voda je veoma prljava. Ali postoji rupa na krovu i svaki put kada pada kiša, kap uđe i počinje da čisti vodu. Možda posle dvadeset godina voda će nestati i biće čista. To se

dešava nama. Što se više predajemo, kao što kažete, sve smo čistiji, malo po malo, po malo, po malo i sve će se pobrinuti samo za sebe, ako se ispravno predate.

SD: Nije li to bhakti, nije li to ono o čemu ste govorili o različitim metodama koje koristimo? (R: Da.) Manje-više isto kao predana bhakti? Nasuprot samoposmatranju. (R: Da.) Nasuprot samoistraživanju? (R: Da.)

SN: Horat je pomenuo prihvatanje, i Dena je takođe pomenula prihvatanje, i Robert je ranije rekao, "Ne prihvataj, samo gledaj," jer kada prihvataš postoji neko ko prihvata. Samo gledaj, jer kada prihvataš, zvuči kao da ponovo potvrđuješ svoj ego, samo gledaj. Dakle, prihvatanje je dobro, ali možeš i samo da gledaš. (SD: Da, gledaj bez osuđivanja.) Možda su to samo reči ponovo. I takođe Arnoldovi komentari o Bogu i lozi i drvetu i granama, i Robert je rekao, "Pa to je samo relativni svet," i to je opet nekako subjekt/objekat. I u knjizi Ramana je rekao, "Dok god veruješ da si ti sopstvo, postoji Bog." Tako da to je nekako prelazak iz nedualnosti u dualnost. Dakle, ako radiš na nivou dualnosti, ono što govoriš je istinito, ali kada uđeš u nedualnost onda važe drugačiji principi. Pa Arnold kaže, "Ove nedelje sam u nedualnosti, sledeće nedelje sam u dualnosti, ne znam da li bi to pomoglo Arnoldu. Vidiš li šta govorim?

SA: Znam šta govoriš.

SN: Dok god veruješ da si ti sopstvo, onda postoji Bog, onda ti principi važe. Ali onda ako uđeš u nedualnost, onda si ti Bog. Dakle, postoje drugačiji principi, znaš, ne koristiš analogiju drveta i grana jer si ti drvo i ti si grane. (SF: Ono što si hteo da pitaš je kao da kažeš da Bog kaže da je dobro vreme, dobra igra se odvija, zašto to prekidati?) (smeh) Da, da, da, on je tako mudar. (smeh)

SA: Ne baš, Bog kaže da zbog njegove igre, kada je igra gotova, ja sam igra, to je istinito, ali kada je igra gotova, znaću više o sebi. Biću na drugačijem mestu nego kada je igra počela, zbog igre i svih učesnika u igri. I kroz učesnike, kroz glumce koji su živeli u svakom od glumaca, biću na drugačijem mestu posle toga.

R: Da, ali moraćeš ponovo da se vratiš i igraš drugu ulogu, iznova i iznova i iznova. (SS: Zato što smo još uvek poistovećeni sa glumcem?) To je ono što se misli u budizmu, sići sa točka. Želiš da siđeš sa točka. Da prestaneš da se okrećeš, okrećeš se iznova i iznova i iznova. Želimo da siđemo.

SA: Ali šta ako Bog stoji i gleda ovo i zna da je on na neki način, njegove projekcije su deo toga, ali je njegova suština odvojena od igre? Ali čak i ta suština koja je deo biće na neki način promenjena. Neću biti na točku jer nikada nisam ni bio na točku.

R: Ali dok god veruješ u dualnost, na točku si. Dok god prilaziš Bogu izvan sebe, na točku si.

SS: Imam pitanje, na šta ste mislili kada smo govorili o predavanju Bogu, prihvatanju Boga izvan sebe, a opet tu je...sa stvari predanosti jer osećam da sam...mislim sa sve tri ove, možete reći, možete izabrati jednu od ovih, ili možete koristiti sve tri. (R: Naravno.) Gde zapravo one nisu u sukobu? (R: Ne, nisu.) To govoriti o Bogu i ako se predate Bogu zvuči kao izvan vas. (R: Tako zvuči, da.) Kako možemo da se predamo Bogu i budemo ispunjeni svetlošću, jer imam određeni deo sebe koji ima taj predani deo, ali imam i deo koji je više deo znanja, znaš. (R: Hm.) Ali volim oba, sviđa mi se kombinacija, želim kombinaciju. Pa kako da...ja kleknem sa "O Bože ti si prelep" znaš. Kada to čujem, osetim to u svom biću, ne mislim na to kao na nekog čoveka sa bradom tamo napolju, osećam to ovde unutra. U pogledu predavanja, kako to možemo činiti bez stvaranja razdvajanja?

R: Jednostavno se predaj sebi. To je sve. (SS: Ne znamo to u ovom trenutku, jer nismo ostvarili.) Pa gde je Bog kome želiš da se predaš? Gde on živi? (SS: Ovde je unutra, pa ne znam stvarno?) Sve ima veze sa tvojim sopstvenim umom. Govoriš sebi, predaješ se svom Sopstvu. Moraš se pomiriti sa svojim Sopstvom. (SS: Dakle, to je preko ega, preko uma, i predati se tome?) Možeš biti vrlo skroman i imati puno poniznosti i govoriti Bogu, ali shvati da govoriš svom Sopstvu.

SD: Ne znam za vas, ali čini mi se da je predavanje dualističko.

R: Tako se čini. Ali možeš to tako zadržati ako želiš.

SS: Ipak će nestati posle nekog vremena, ha?

R: Ako ne nestane, i dalje ćeš se osećati odlično. Ako se potpuno predaš, kao Rama Krišna. On nikada nije želeo da postane jedno sa Bogom, želeo je da obožava Kali. Što je bila slika Boga i činio je to celog svog života, ali na svoj način je bio samoostvaren. Na svoj način. Ali nikada nije odvajao Boga od sebe. (SS: On je tražio predavanje Kali, ali nikada nije.) Nikada nije. Bio je jedinstven. (SS: Ali da li se onda vratio na točak ili ne?) Pa bio je potpuno slobodan, jer je postao jedno sa Kali, stopio se sa Kali, što je Bog. (SS: Imam kasete kod kuće i volim da ih slušam i volim da mislim, "Pa je li to u sukobu sa..." ili je ovo drugačiji put i kažem, "pa ovo je u sukobu sa ovim, ili je ovo razdvajanje, ili je ovo dualnost?") Vidiš, ti to činiš sukobom u svom sopstvenom umu. Nema sukoba. (SS: Samo voli i uživaj u tome?) Tačno, nema sukoba osim onog koji ti zamišljaš.

To se zove lažna imaginacija. Zamišljaš da postoji sukob, pa postoji sukob. Ali ga nema. Sve je jedno.

SD: Kao kada čuješ, "O Bože prelep" trebalo bi da znaš da jesi, jer ti si Sopstvo. To je samo znanje, način opisivanja toga, šta god to bilo. (SS: Da, ne moraš to da kažeš, iako su to samo reči ili nešto o tome.) Ali znaš da si ti, čak je to dualizam.

SF: Roberte, nije li istraživanje ogromno predavanje? (R: Ogromno šta?) Predavanje.

R: O da. (SF: Potpuno predavanje. Da bi prošao kroz to, to je tako...) Predanost se pretvara u samoistraživanje, čista predanost. (SF: Ili čak kada intenzivno ideš u samoistraživanje, ti stvarno predaješ ego?) Da, predaješ. Tačno, sve je isto.

SS: I dalje je predano kada to radiš, imam osećaj predanosti ili predavanja kada...

R: Postoje različiti putevi do vrha planine, ali svi vode do istog vrha. (SS: Šta su?) Postoji mnogo puteva koji vode do vrha planine, ali svi stižu do vrha. Tako da možeš koristiti bilo koji put koji ti odgovara.

SA: Roberte, zašto ovo učenje, koje je u suštini istočnjački misticizam, kako ga ja razumem. Zašto izumire širom Azije? svakako se čini da jeste?

R: Istina nikada ne izumire. Ne znam šta misliš pod izumiranjem.

SA: Pa pogledajte zemlje poput Indije, Japana, gde su budizam i hinduizam imali veoma jaka uporišta i sada vidite da se ova učenja praktikuju, koliko ja razumem, od strane veoma malog broja ljudi, sve manje i manje ljudi. Onda čujemo o ogromnom rastu u Bombaju, zemljište u Bombaju košta više nego u Njujorku. Indijci su dobri biznismeni, pa recite vi meni. Sve postaje izuzetno zapadnjački.

R: To je način sveta, ide gore i dole, ide gore i dole. Tako je od početka vremena. Ali ti gledaš svet. Gledaj svoje Sopstvo, ne brini o svetu. Svet je uništen brojne puta, i ponovo izgrađen. Imali smo mnogo civilizacija na ovoj zemlji. (SA: Za koje ne znamo?) Za koje ne znamo, tokom milijardi godina postojanja. Ne možemo misliti o tim stvarima jer su izvan našeg uma. Moramo znati ko smo mi, tada ćemo znati sve ostalo. Tako da ne treba da se previše bavimo istorijom, ili da se previše upuštamo u svetsku situaciju, jer nas to može uvući, već treba da radimo na sebi i onda će se sve pobrinuti samo za sebe.

SS: Zar se stvari ne menjaju kako se tvoja svest podiže, postaješ manje zainteresovan za određene stvari?

R: Pa prirodno, baš kao kada si bila devojčica, odbacivala si stvari, a sada te zanimaju druge stvari.

SS: Hoću li postati asocijalan ili kao kad si pozvan na venčanje i gledam to i mislim, "ok, ako odem na venčanje i vratim se kući, drago mi je što je gotovo..."

R: Postaješ selektivan, nema ništa loše u tome.

SS: Ali ne želim da misle da me nije briga da idem na venčanje njihove sestre i sada idem na njihovo venčanje. Ali meni nije bilo važno što sam otišla na venčanje. Jednostavno nisam imala puno interesovanja za to.

R: Ali da li si srećna?

SS: Kada sam bila tamo, bila sam tamo. Kada sam otišla na venčanje, bila sam svesna da sam na venčanju. Nisam sedela i mislila, "Jedva čekam da odem kući." Nisam se žalila ništa. Ali mogla sam biti jednako srećna kod kuće i više sam naučila iz neke obaveze ili znaš porodica će biti tamo pa bi trebalo da budem tamo. Onda se pojavljuje persona koja kaže da bih mogla nešto propustiti...znaš, takve stvari.

R: Nema ništa loše u tome, to je dobro, bilo da propustiš ili ne propustiš. (SS: Ne, nije važno.) Idem na mnogo funkcija, ali gde god da sam, u redu je. (SS: Ali si i dalje aktivan u vezi toga? Mislim, nemaš obaveze?) Nisam normalno selektivan ni po čemu, sve se jednostavno dešava. (SS: Ali ne prihvataš sve.) Vidiš, ja ne brinem, ne razmišljam o svim ovim stvarima. Bilo da sam selektivan ili neselektivan, bilo da sam ovo ili ono. Ja jednostavno jesam, i šta god da se desi, desi se.

SD: Dakle, isti si gde god da si? (R: Šta god da radim.)

SA: Šta ako bih te nazvao u 2 sata u nedelju popodne i rekao, "Ima dobar film, Bob, voleo bih da ideš, trajaće satima," i svi se okupimo ovde, to znači da si selektivan. (R: Zašto?) Potrudio si se da budeš ovde. (R: Potrudio sam se da budem ovde?) Da! (R: Misliš, ne mogu doći jer si otišao u bioskop.) Ne, ono što govorim je da se ta opcija pojavila. (R: A, vidim.) Morao bi da kažeš ne. Očigledno kažeš ne drugim stvarima jer si ovde svake nedelje. (R: Oh, naravno, ali to nije selektivnost, to je način života.)

SD: Ne možeš biti na dva mesta istovremeno.

R: To je način života. Ne razmišljam o tome, jednostavno to radim.

SG: Ne moraš biti selektivan ili neselektivan. Nije važno, možeš biti selektivan ili neselektivan. (SN: Mora postojati ti da bi bio selektivan.) Da, tako da ne moraš govoriti, "Ja sam neselektivan."

R: Znam da je teško razumeti, ali ja ne donosim odluku, jednostavno radim šta treba da se uradi. Nema misli, nema misaonog procesa. Ako neko kaže, "Hoćeš da ideš u bioskop?" Reći ću, "Ne, idem na sastanak," i zaboravim na to.

SA: To je najbolji način. (SD: Dakle, nema trenutka neodlučnosti ili...?)

R: Nema energije.

SS: Treba li da idem na venčanje ili da li me brine da li ću ići na venčanje ili da ne idem na venčanje i ideš napred-nazad. Ali ako smiriš um...

R: Ako uopšte ne pokušavaš da odlučiš, donećeš ispravnu odluku.

SA: Za tebe jeste. Ona je dobar primer važnosti selektivnosti. Zaista je potrebno mnogo procesa selekcije i odlučivanja da bi se uopšte bilo ovde, inače ne bi, ili

ne bi mogao biti ovde. (SS: Morala sam to malo danas, da.) Morao bi to raditi svaki dan da bi prošao kroz ono kroz šta prolaziš.

R: Ako budeš ovde za šest meseci, nećeš više morati to da radiš. (smeh)

SS: Posle danas ne znam. Telo mi je dosađivalo, znaš, "Zašto se ne istuširam," to me ponekad pokrene, pa kažem, "ok, probaću to," osim što sam nastavila, samo sam pokušavala da ne mislim

ni o čemu. (SA: Ali imala si fokus.) Istuširala se, jela, ušla u auto i stigla ovde. (SA: Onda si stigla ovde.) Ali ne volim taj deo napred-nazad.

R: To je ono što moraš raditi sada, ali će se promeniti.

SG: Jednostavna analogija je kada kažeš, treba ti ventilator i ne treba ti ventilator uključen ili takođe kada gasiš ventilator i pokušavaš da ne budeš telo. Takođe ideš na jednu stranu pola. Dakle, ventilator može biti uključen ili isključen i ne bi trebalo da bude važno. Jer takođe praviš svesni proces da ne budeš telo birajući jedan određeni pol, nedostatak nečega, ili imati nešto ili nemati nešto.

SA: Teoretski to ima smisla, ali zato sam pomenuo termin strogost, ali kada daješ utehu i radost i udobnosti telu, podstičeš telo da želi više. Dakle, hraniš... (SG: Pa to su dve strane istog pola.) ...jer da li onda kažeš... (SG: To je isto kao strogost.) Nije isto. Ako sedimo ovde bez ventilatora i znojiš se. Naša tela ne bi želela da se više znoje i da imaju više vrućine, ali mi želimo da nam bude hladnije i prijatnije. (SG: Ali možeš i okrenuti na drugu stranu i reći, "Tako što osećam prijatnije moram više paziti da ne osećam prijatno.")

SS: Da, to su dve strane istog novčića.

SA: Ali to je bio ceo razlog za strogosti širom sveta, bilo hrišćanstvo, ili hinduizam ili budizam, zbog tih razloga, jer ventilator podstiče telo. Podstiče sve nas da želimo, da želimo zadovoljstvo i više radosti za telo.

SG: Ali to je kao reći da je bolje biti monah. Brže je biti na duhovnom planu kao monah nego kao igrač, recimo, ili biti u situaciji kao igrač. Ali sa druge strane, biti u svetu sa svim tim stvarima oko sebe, takođe možeš, to je isto povlačenje...

SA: Možda je to istina za neke ljude. Znam da jeste. Druga stvar je veoma važna stvar koju treba razmotriti.

SN: Čak i u strogosti, "Ko je strog?" I dalje je sopstvo, sopstvo dobija sve ovo, i dalje je ego. Dakle, ego je taj koji juri za stvarima i ego je taj koji beži od stvari, ali i dalje je ego, tako da nema razlike.

SA: U izvesnoj meri dok si u telu, pažnja mora biti posvećena ovim stvarima. Sve je to oštrica brijača, ali zato što smo ovde u trodimenzionalnom svetu, jednostavno stalno padanje na tu ideju vodi do problema jer moramo održavati fizičko telo.

R: Ko kaže da nećeš? Ko kaže da nećeš? Ako praktikuješ duhovnu sadhanu, tvoje telo će se pobrinuti samo za sebe, ti ćeš se pobrinuti za njega. To je to.

SS: Mislim, bićeš svestan toga ali ćeš samo otići tamo i nećeš misliti, ovo me čini bolje i pruža mi udobnost, nećeš prolaziti kroz sve te procese.

R: To je to, tačno! (Studenti pričaju među sobom jedni preko drugih.)

SS: Pa nema ništa loše u tome da budeš u ovom mjuziklu i da uživaš u njemu, jeste li to rekli? (R: Da.) Ali ono što govorite je da uživajući u tome hranimo to? Ali vidi, to je još jedan koncept uma. (R: Naravno.)

SD: Pa mislim da bi suštinsko pitanje bilo, pošto je Arnold pokrenuo dobru tačku da su kroz istoriju postojale strogosti, da li su strogosti neophodne?

R: Neophodne su dokle god su tu, ali kada se probudiš, nestaju.

SD: Dakle, to bi manje-više bila stvar karme da li si strog ili ne?

R: Tvoje telo je karmičko. Došlo je na ovu zemlju sa određenom svrhom i ispuniće tu svrhu hteo ti to ili ne. Nema veze sa tobom.

SD: Dakle, bilo da živiš u strogosti ili ne, to bi bila tvoja karma ili ne... (R: Tačno.) ...i utiče na ostvarenje.

R: Da ti je to karma, rodio bi se u Kambodži ili Vijetnamu.

SA: A šta je sa Parizom? (smeh) Hajde da pričamo o Parizu.

R: Pariz? Francuska rivijera. (smeh) Da ti je to karma, Las Vegas.

SS: Kroz nevezanost opet, možeš reći, ako sediš ovde i kažeš, ovo je potpuno u okviru udobnosti mog tela, ovo je potpuna dualnost i možeš zaustaviti svoj um u tom trenutku i posmatrati to i stati i reći, "Kome dolazi ova udobnost?"

SD: Da, i "Kome dolaze misli o tome?"

R: To je istina, sve je isto.

SS: Ili "Odakle dolaze ove misli?" Bilo koje od toga bi funkcionisalo? (R: Da.) Postavljaš oba, "Odakle ovo dolazi?" i "Kome ovo dolazi?" (R: Nema razlike.) Međutim, ove nedelje sam primetila i posmatrala kako donosim sud i mislila "Kome dolazi ovaj sud?" jer sam osetila da sam možda donosila sud o nekom, naravno da nema nikog drugog tamo, ali sam osetila, "Odakle dolazi ovaj sud?" umesto "Kome dolazi ovaj sud" jer to je kao pokazivanje prstom. (R: Šta god te pokreće.) Da, pretpostavljam, sve dok je posmatranje tu kao sredstvo.

SA: Vidiš, problem je što teoretski svi ponavljaju ovo i ima vrlo smisla, razumem to kao učenje, ali, i pitao sam vas pre otprilike dve nedelje, rekao sam, "Čini mi se da je učenje veoma opasno," i vi ste rekli, "da, jeste." Vaš odgovor je bio, "Da, jeste," i sada da nastavim sa onim što govorite... Hajde da pogledamo dalje, iza puta. Recimo da idemo sutra na posao dosadni kao pakao, "Kome se ovo dešava?" Ne dešava se nikome, pa posao...počinješ da radiš sve manje i manje na poslu. Da skratim priču, jedno vodi drugom, prvo što se desi nađeš se na ulici... (R: Ali zašto radiš sve manje i

manje?) ...I onda te neko pita i ti kažeš, "Ne dešava se nikome," (R: Zašto radiš sve manje i manje?) ...I ideš dole i dole i dole...

R: Ok, hajde da se vratimo na prvu premisu. (SA: Da.) Zašto radiš sve manje i manje? (SA: Zašto šta?) Zašto radiš sve manje i manje posla?

SD: Da, zašto pretpostavljaš da radiš sve manje i manje?

SA: Zato što nije zabavno i kome se dešava? Ionako niko ne sedi za stolom, pa kakve veze ima? (smeh) (SN: Da li to znaš, ipak?) To je nešto što praktikujem. Samoistraživanje mi kaže da tamo nema nikoga. (SN: Ali to je takođe tvoj um.)

SG: Da si u tom stanju, ne bi mislio to. (SS: To su samo reči u ovom trenutku.)

SN: To je kao reći, "Imam istu svest kao Robert," iako nemaš. Teoretski je to istinito, ali mi to ne doživljavamo, tako da to nije stvarnost.

SA: Dakle, onda moramo donositi izbore, moramo biti selektivni i moramo shvatiti da nam ventilator pruža zadovoljstvo i to može dovesti do želje za njim.

R: Jer to je ono što sam rekao ranije Arnolde, moraš raditi na sebi. Ako si na tom poslu, ako radiš na sebi ispravno, radićeš sve više i više, ne manje i manje.

ST: Nešto mi je palo na pamet kada smo pričali o ventilatoru. Kada sam ušla u ovu sobu moja prva misao je bila, "Tako je vruće," i stvar je u tome, svi u ovoj sobi sede ovde, da li neko misli, "Moram da izađem odavde?" (SN: Ja mislim) (smeh) Ne, htela sam reći, ako mnogi od vas to misle, onda na neki način prihvatate nešto što je čak i poput, ne želite da radite, sve je u umu. Mislim, ne shvatamo da je to patnja jer nam je ovde udobno. Da, i na tvom poslu, ako imaš posao koji radiš i smiriš um, to je kao da zaboraviš o čemu se radi i radiš ga...

SA: Većina ljudi pušta stvari i sve vreme su svesni toga, to nije tačno, ne zaboravljaš. (SS: Pa možda će se tvoj posao promeniti kada radiš na sebi?)

SD: Pa ne zaboravi šta si upravo rekao o, "Tražite prvo carstvo nebesko i sve ove stvari će vam biti dodate," i mislim da to uključuje produktivnost tvog posla. To je kao što je Robert rekao, "Fokusiraj se na Sopstvo i onda vidi kako se osećaš u vezi toga."

SA: Sve ovo se vraća na zapadnjačku ideju da postoji rast i evolucija, ali ako se koncentrišemo na te stvari, onda smo u izvesnoj meri u boljem stanju. Ako prihvatimo relativni svet i priznamo ga i zaista mu posvetimo svoju pažnju i svoju energiju, na mnogo smo boljem mestu da bismo se na kraju pomerili u druge oblasti.

R: Ali relativni svet se menja, nikada nije isti. (SA: Dakle, moramo se menjati sa njim, zato je fleksibilnost važna.) Ali onda se menjaš sa njim dok ne umreš i nisi stigao nikuda. Cela ideja je da promeniš sebe, ne svet.

SD: Ovo se vraća na, "Tražite prvo carstvo nebesko." Robert često kaže, "Radite samoistraživanje i onda vidite kako svet..." još uvek mislimo, "O Bože moj zašto je svet u takvom

neredu, zašto bi sve...u Kuvajtu...bla-bla," ali ako se više koncentrišemo na samoistraživanje svet ti može izgledati drugačije. Nećeš znati dok ne probaš.

SA: I dalje mi deluje veoma opasno.

SS: Šta misliš pod tim kada si rekao da je Robert rekao da je ovo učenje opasno.

SA: Pa jeste rekao, sećaš se da je to rekao? (Robertu)

R: Da, rekao sam. Opasno je za nove ljude jer im daje dozvolu da izađu i rade šta god žele. (SS: Mislila sam da si unapred određen, tako da...) Ništa nije važno. Ali to ne funkcioniše tako.

SA: Ali takođe se čini da je u fazama, na neki način povlači energiju i pažnju od relativnog sveta. Tako da nema...i tako je teško opstati u svetu. Tako da kada ta energija i pažnja budu iscrpljeni u svetu, ostaneš u nekakvom limbu, i malo je teže pronaći sebe. (R: Ko sam ja?) I pre nego što shvatiš nešto se desilo i mogao bi biti povučen dole.

R: Ko iznosi tu tvrdnju? Ko to kaže? Tako se ti osećaš u vezi toga, ali uopšte nije tako.

SA: Ali me podseća na vrlo jednostavan kult zasnovan na "Uvidu u ništavilo," jednog holandskog pisca koji je otišao na Istok i počeo da prodaje knjige. U svakom slučaju, pre nego što je napustio Amsterdam, raspravlja o svojoj potrazi i svojoj duhovnoj želji sa svojim ocem i njegov otac kaže, "Da, ali budi oprezan, poznavao sam čoveka koji se osećao isto kao ti i jednog dana ambasada u Iranu je izvestila da je pronađen u jarku na seoskom putu." I to je uvek ostalo u mom umu jer mislim, te stvari se uvek dešavaju - ili slične stvari...

R: Ali ti radiš u relativnom svetu, sve je ovo relativno.

SD: Na neki način, to je samo telo koje je bilo u jarku.

SN: Pa stvarno, ima ljudi koji se upuštaju u drogu i slične stvari, koji završe u jarku, ne samo ljudi na duhovnoj potrazi. Slična stvar se dešava na Havajima, neki ljudi upadnu u nevolju tamo jer odu u džunglu gde uzgajaju svu marihuanu, kao da traže nevolju.

SA: To nije tačno, istorija je puna priča o ljudima, samo katolička tradicija na primer, časne sestre, monasi, možda veliki broj njih poludi, postanu psihotični. Odu u manastire samo zbog svojih duhovnih želja, a ipak ih prakse izlude... (traka se naglo prekida.) [TOC]

Četiri principa ponovo razmotrena 23. avgust 1990.

Robert: Dobrodošli ste mi svim srcem. Većina nas je tražila stvarnost mnogo godina. Išli smo kod mnogih učitelja, mnogih grupa. Ali još uvek nismo našli mir. Zašto? Zato što tražimo. To je direktan, sažet odgovor. Zato što tražimo nešto. Bez obzira koliko puta naglasim da nema šta da se traži, ljudi i dalje traže. Ponekad bi bilo bolje da pokidamo sve knjige. Knjige su samo da nas motivišu, da nas navedu da znamo da postoji nešto drugo. Ali dođe vreme kada moramo da uđemo unutra i pokušamo da razumemo šta je ovo telo zaista. Istina je, naravno, nije učenje. Ja

ne filozofiram. Ne dajem učenje kao takvo. Jednostavno dajem ispovest i većini ljudi to ne znači ništa. Ali ne pokušavamo da privučemo većinu ljudi. Oni koji osete nešto u svom srcu uvek će doći na satsang. I uvek ćete privući učitelja koji vam više odgovara. Ne smatram sebe učiteljem ili guruom. Ne smatram sebe bilo čim uopšte. Ali, stvarnost koja ostaje je vaša stvarnost. To je sveprisutnost. Postoji jedna nekvalifikovana stvarnost i to je to, upravo ovde, upravo sada. Ovde nema tela. Ono što vidite je vaša sopstvena stvar. Kada vidite druge, pravite grešku. Nikada nije bilo drugih. Uvek tražimo nešto. Želimo da pronađemo pravog učitelja. Ali, kao što često kažem, vi ste pravi učitelj. Pravi učitelj je tamo gde ste vi. Osoba, mesto ili stvar nije pravi učitelj. Verovatno ste gledali film Sidarta, gde je pronašao reku i mir šume. Čak je i to greška jer je uzeo reku ozbiljno i previše se obazirao na šumu. On je bio šuma. On je bio reka. Ono što tražimo je potpuna besmislica. Nema šta tražiti. Dobijam toliko poziva. Ljudi mi pričaju svoje probleme stalno. I zaista ne znam kako da odgovorim. Kome da kažem svoje probleme? Jednostavno ne postoje nikakvi problemi. Nema problema, nikada nije bilo problema, i nikada neće biti problema. Možda kažete sebi, "Kad bi on samo znao moje probleme." Ali ako živite u trenutku, postoji li problem sada, ovog sekunda? Nema ničega. Ništa je vaša prava priroda. Problem počinje samo kada počnete da mislite. Ali ako naučite da ne mislite, gde je problem? Dakle, moramo isprazniti um i onda se rešiti uma. I ne možemo isprazniti um razmišljanjem, samo posmatranjem. Samo kada nema misli, postoji stvarnost. Nema smisla govoriti sebi, "Ja sam parabrahman, apsolutna stvarnost. Ja sam nerođen." To su samo reči. I sledećeg trenutka imate problem, imate emociju, osećate da nešto nije u redu. Ali nastavljate da izjavljujete, "Ja sam nerođen. Ja sam apsolutna stvarnost." Bolje je ne reći ništa, ne verovati ni u šta, biti ništa, i to je upravo biti svoj. Bolje je samo sedeti i ne misliti ni o čemu i pokušati postati ništa, nego

pevati mantre, ili praviti afirmacije, ili stalno govoriti, "Ja sam Brahman." Samo sedenjem postaćete svoj. Prošle nedelje sam vam dao četiri principa, što inače ne radim. Ali podelio sam četiri principa sa vama, i svi su bili u strahopoštovanju. Ali u narednih nekoliko dana primio sam telefonske pozive od ljudi, koji mi i dalje pričaju svoje probleme. Ako ste razumeli principe, gde je problem? Čak i ako ste razumeli jedan princip i razmislite o njemu, bili biste u miru. Dakle, koja su četiri principa? Ko mi može reći? Sem, da li se sećaš?

SM: Znam ali ja uh...

R: Ali ipak znaš o hrani, znaš o snu. Znaš o devojkama.

SM: Nemoj mene u to. (smeh)

SD: Znam prvi. Da sve emanira iz uma.

R: Da. Razmislite o tome. Sve u ovom univerzumu, osoba, mesto ili stvar, sve, vaše telo, vaše misli, stvaranje, Bog, sve o čemu možete misliti... (SD: Jedni druge?) ...da, sve, i mislim sve, je projekcija vašeg uma. Ako zaista ovo razumete, kako možete imati problem? Ali možete reći, "Pa, kirija mi dospeva prvog i nemam novca, pa kako mi ovo može pomoći?" Bili biste začuđeni šta to čini za vas. Da li drveću nedostaje lišće? Da li cveće ne cveta? Ako biste mogli spoznati istinu, da je sve emanacija vašeg uma, postali biste svoj, i vaše Sopstvo je sveprisutnost. Ono uključuje sve za opstanak vašeg tela. Razmislite o tome. Vaše telo dolazi iz vašeg uma. Ali dok god verujete da je vaše telo vaše sopstvo, i razumete da ono dolazi iz vašeg uma, biće zbrinuto, baš kao što su listovi zbrinuti za deblo drveta. Dakle, ovo učenje je prilično predvidljivo i može se koristiti za poboljšanje vaše ljudskosti. Ne pokušavajući da poboljšate svoju ljudskost direktno, tu imate problema, već zaboravljanjem na svoju ljudskost i shvatanjem da je sve mentalna projekcija. Opet, šta se dešava? Kada shvatite da je ceo univerzum manifestacija vašeg uma, postajete sveprisutnost. I u sveprisutnosti su sadržane sve vaše potrebe, i sve vaše potrebe su ispunjene iznutra. Ali, kada počnete da brinete ili mislite o tome, pokvarite to. Onda morate raditi ljudske stvari da biste se pobrinuli za sebe. Ali ako ostavite ljudskost na miru, i vratite se razumevanju da je sve u vašem umu, automatski puštate svoj um, i Sopstvo preuzima, dovodeći

prave ljude u vaš život, pravu situaciju, pravu adresu. Zapamtite opet, vaše telo je došlo na ovu zemlju zbog karme. I proći će kroz šta god mora da prođe. Ali vi nemate apsolutno ništa sa tim jer vi niste vaše telo. Ali ako mislite o tome, pokvarite to. Stoga, dozvolite svom telu da radi šta god je došlo da radi. Ne mešajte se. Ne borite se. Jednostavno posmatrajte. Ne reagujte. Bićete dobro. Robert Adams Satsangsi: Sabrana dela

SC: Da li je u redu postavljati pitanja tokom ovoga? (R: Naravno.) Šta je sa praćenjem svojih unutrašnjih osećaja? Ono što radim u poslednje vreme je da se više vodim svojim unutrašnjim osećajima. Ovo mi deluje zaista ispravno. Da li je ovo takođe...

R: Moraš da paziš na sebe jer su većinu vremena unutrašnji osećaji zapravo energija navika iz prošlih života... (SC: OK.) ...i iz ovog života kada si bila malo dete. Razvila si određene navike. Većina ljudi veruje svojim unutrašnjim osećajima. (SC: Pa, osećam da idem protiv svojih unutrašnjih osećaja, kao crkva. Ostala sam tamo protiv svojih unutrašnjih osećaja i to me je rastrzalo da ostanem tamo. Sada se osećam mnogo jasnije otkako sam otišla.) Pa, bilo ti je suđeno da odeš, tako da jesi. (SC: Izvinite?) Bilo ti je suđeno da odeš. Nije ti bilo suđeno da budeš tamo.

SD: Pa, šta je sa ovim unutrašnjim glasom o kome ljudi govore? Da li je to nesvesno, i koliko je to pouzdano?

R: Većinom je to gomila besmislica, jer kome dolazi unutrašnji glas? Umu. (SC: Sve je to deo tela?) Da. Sve je to deo astralnih ravni, mentalnih ravni, kauzalnih ravni. Sve ima veze sa tvojim telom. Zato moraš da se zapitaš: "Kome dolazi unutrašnji glas?"

SD: Da li bi se to razlikovalo od instinkata?

R: Razlikovalo bi se u mentalnoj ravni. Kada govorimo o mentalnoj ravni govorimo o razlikovanju između instinkta i intuicije. (SD: I da li je jedno bolje od drugog?) Oboje su isto. Kada govorimo o ovom putu uviđamo da intuicija, kao i instinkt, dolaze egu. Ego je taj koji oseća ove stvari. Sopstvo je sveprisutno. Nema mesta ni za šta drugo. To je praznina, nirvana, nerođeno.

SC: Da li je moguće da ovo telo i um mogu nastaviti da žive, kako izgleda, možda pratiti unutrašnje osećaje, možda ne, da uvek gledam iza toga u ko sam ja?

R: Tvoje telo će nastaviti da živi ionako. (SC: Tačno.) Pobrinuće se samo za sebe. (SC: Tačno.) I sve te misli dolaze iz ega. (SC: Okej. Dakle, to je poenta, ako pogledaš kako treba.) Da. (SC: Da se vidi da se to odvija samo po sebi.) Upravo tako. (SC: Okej.) Ali ne brini se šta ćeš jesti, šta ćeš obući, ili kuda ćeš ići. (SC: Dakle, sve postaje očigledno?) Svakako. (SC: Sve postaje očigledno, to je dobro.)

R: Postoji nešto u tebi što te vodi. Uputiće te kada postaneš miran, kada um učiniš tihim, mirnim, spokojnim. Tada ćeš biti vođen da znaš šta da radiš. Istina je da neki ljudi koriste svoju intuiciju i postižu velike stvari. Ali koliko dugo to traje pre nego što privuče bedu sebi? Sve dok živiš u svetu uzroka i posledice, svetu dualnosti, za svako dobro postoji loše, za svako loše postoji dobro. Za svako gore postoji dole. Ne daj se zavarati. Koristiš svoju intuiciju, čuješ glasove, i oni te vode i govore ti da uradiš ovo, i postaneš uspešan. I misliš da si učinio nešto dobro. Ali pre nego što se okreneš, poreska te uhvati (smeh) i bace te u zatvor. (SC: Pa, pretpostavljam da te jednog dana oteraju u grob.) Naravno.

SD: Mislim da je pitanje: "Da li je unutrašnji glas superiorniji od regularnih osećanja?"

R: Ništa nije superiornije od Sopstva. Budi svoje Sopstvo, boravi u svom Sopstvu i nikada nećeš pogrešiti. Ali kada čuješ glasove, to dolazi iz tvog uma. Zarobljen si. (SD: I um je Maja.) Um je veoma moćan.

SC: Nije li to jedno od pitanja: Ko je svestan ovoga?

R: Pa reci mi ko je? Ko je? (SC: Ko je?) Ko je toga svestan? Nema nikog ko bi bio svestan ičega, nema nikog kod kuće, praznina. (SC: Osećam da je to istinito.) Ko to oseća? (SC: Uh-huh okej.) Čak je i osećaj pogrešan. Samo boravi u Sopstvu. Nema osećaja. Postoji nirvana, postoji praznina, postoji stanje nerođenog. (SC: Zaista je zanimljivo kako sve manifestacije mogu ukazivati na to. Čak i reči, "Ko sam ja?" One jednostavno kažu, "Oh." Meni to govori da je nešto svesno toga. To seme.) Seme mora da ode. (SC: Izvinite?) Seme mora da ode. (SC: Seme?) Mora da ode. Ne treba da imaš nikakav osećaj. (SC: Kao ja?) Kao ti, ali nešto će preuzeti. Nešto što je izvan reči. Postoji nešto što će doći. Može se nazvati sat-čit-ananda, blaženstvo. Zovi to kako god želiš. Ali nešto će preuzeti, i osećaćeš se božanstveno, i bićeš u redu, baš onakav kakav jesi. E, koji je drugi princip o kome smo govorili? Vidiš, tajna je, kao što sam vam rekao u nedelju, da razmišljate o ovim stvarima čim otvorite oči ujutro. Čim otvorite oči, o čemu razmišljate? Razmišljate o hrani, razmišljate o svom danu, razmišljate o poslu, razmišljate o novcu, razmišljate o prijateljima, vezama, ali ne razmišljate o tome da je vaš um projekcija svih stvari koje se dešavaju. Šta god mislili ujutro nosiće vas kroz dan. Stoga, morate misliti o pravim stvarima ujutro čim se probudite. Ne čekajte. Dakle, koji je drugi princip koji smo razmatrali u nedelju? Ko se seća? (Učenici nagađaju.)

R: Vidite? Opet vas pitam, čega se sećate? Sećate se svojih ličnih problema, sećate se svojih potreba, i mislite da ste ljudski. Neprestano mislite o telu. Zato postoje problemi sa samospoznajom. (Zvoni zvono na vratima dok neko stiže i biva pozdravljen, zatim Robert nastavlja)

R: Dakle, morate istražiti svoj um i posmatrati ga stalno. Vidite šta vam radi. Gledajte kako vas kontroliše. Čini vas emocionalnim. Navodi vas da verujete da je nešto loše. Čini vas ljutim. Sve ove stvari dolaze iz uma. Ideja je da budete svesni ovoga. Sama svesnost vas vodi ka svetlosti, samo biti svestan toga. Ne morate znati nikakvo knjiško znanje. Samo budite svesni šta vaš um zaista jeste. Tako pobedite svoj um. Tako što ste svesni njega, i više ne odgovarate na njega, više ne reagujete na um. Nešto što vas obično naljuti, pre biste reagovali, i želeli biste da pobedite u svađi, ali sada je vaša reakcija bez reakcije. Jednostavno se osmehnete i posmatrate. Kada vaš um vidi da nema odgovora, postajaće sve slabiji i slabiji, dok ne nestane. To je isto kao svađati se sa osobom. Šta se desi ako prestanete da se svađate? Osoba ode. Ne zna šta da misli. Jednostavno neće imati ništa sa vama. Jednostavno ode. Dakle, kada prestanete da odgovarate na svoje misli, vaš um će otići, i postajaće slabiji, i slabiji, i slabiji,

dok ne nestane um. Dakle, koji je drugi princip? (SD: Dajte nam nagoveštaj.) Neke reči koje sam izgovorio su bile one. (Učenici ponovo nagađaju.)

R: Vidite, razmislite o ovome. Toliko mnogo stvari pamtite. Ali sve se odnose na vaše telo. Istina? (Još prisećanja.)

R: Okej. Drugi je bio da imate dubok osećaj i spoznaju da ste nerođeni, da ne postojite, i da nikada nećete nestati. Sećate se? Nikada nećete umreti. Razmislite o tome. Samo pomislite u sebi da ste nerođeni. Ne postoji uzrok za vaše rođenje. Uzrok ne postoji. Nema razloga za vaše rođenje. Nikada niste bili rođeni. I što se tiče vašeg postojanja, ono ne postoji. Ne trajete od rođenja do smrti. Ništa se ne dešava, apsolutno ništa. I ne starite, ne nestajete, ili ne umirete. Razmislite o tome. Kako ćete postati slobodni kada shvatite šta ovo znači. Divan je osećaj znati da nikada niste bili rođeni, da ste uvek postojali, ali ne onako kako mislite da ste. Vaš život kakav je sada, šta god mislite da radite, koliko god vam bilo važno, potpuno je besmislen. Zašto? Jer će uskoro nestati. Dakle, u šta god se upuštate, šta god vas uzbuđuje, samo je na vreme. Uzmite Elvisa Prislija, ljudi ga i dalje pamte. Ali hoće li ga iko pamtiti za pet stotina godina? Uzmite vaše velike klasične muzičare, koncerte, Baha, Šuberta, sve ostale, Rahmanjinova. Važni su vam sada, ali za pet stotina godina niko ih uopšte neće pamtiti. Sve će biti toliko drugačije da će biti kao da ste u drugom univerzumu. Dakle, poenta je, ako se previše upuštate u te stvari promašujete cilj,

jer ne razumete svoju pravu prirodu. Ne razumete ko ste zaista. Trebalo bi da tražite smisao sebe, i provodite 80% vremena radeći to. Znam da nije lako za neke ljude jer izgleda da su upleteni u život. Ali ipak možete to. Nije bitno. Ne morate da odvojite vreme za meditaciju. Možete to raditi dok vozite auto, dok ste na poslu, dok svirate muziku. Samo budite svesni sebe, ko ste zaista, i shvatite da je sve ostalo projekcija vašeg uma. Biti svestan ovih istina vas oslobađa. Samo biti svestan njih.

SD: Da li bi to bilo isto kada kažete da ste nerođeni ili da nikada nećete umreti, da li bi to bilo isto kao reći da ništa ne postoji?

R: Da, jeste. Ništa, kao što mislite ili kako se pojavljuje, ne postoji. Izgleda da postoji, ali i san. San izgleda veoma stvaran. Ali postoji li stvaranje u snu? Postoji li kraj? Sve samo počinje, i završava se kada se probudite. Svet je isti.

SG: Ne treba da kažete da ništa ne postoji, jer čak i "postoji" je ideja.

R: To je ideja. To mora na kraju da ode. Na početku, kada pronalazite sebe, shvatate da postojim. "Ja sam onaj koji jesam," znači postojim, ista stvar. Ali onda otkrijete ko je to Ja koje postoji? I to pratite do kraja. I to mora da ode.

SG: I Ja mora da ode?

R: Sve mora da ode. Obična osoba će pomisliti, "Ako sve ode, šta ostaje?" Ono što ostaje je sve, ostajete kao svoje Sopstvo, i to je izvan objašnjenja. Onda se vraćate sebi i postajete skromni, samilosni, puni ljubavi, jer ste svesni da ste ceo univerzum. I možete reći, "Sve je ovo Sopstvo, i Ja sam To." (SC: Da li je to iskustvo?) To je iskustvo. Ono je izvan iskustva. To je otkrovenje. Ostaje sa vama sve vreme. (SC: Jer izgledi otpadaju?) Upravo tako, istina. To se može nazvati sahaja samadhi, kada neprestano boravite u Sopstvu. Ali to je neizrecivo, van reči je.

SC: Da li je važno, da li je to koliko duboko, zaista važno?

R: Ne postoji tako nešto kao duboko. Duboko je koncept uma. Ili si to ili nisi. Dakle, koji je treći princip? (Tišina)

R: (Robert se smeje) Pitaću vas ponovo u nedelju. Bezegotičnost je u osnovi svega. Sve nema ego. Ne govorim samo o svesnim stvarima, sve. Mineralno carstvo, biljno carstvo, životinjsko carstvo, ljudsko carstvo, i tako dalje. Nema ega iza toga.

SD: To je broj tri, da nema ega u postojanju.

R: To znači da nema uzroka za njeno postojanje. I samo potpuno razumeti ovo, čini da živite u trenutku sve vreme. Centrira vas. Razmislite šta to vama lično znači, da nema ega iza bilo čega. Nema uzroka da bilo šta postoji. Kao sa snom ponovo, postoji li uzrok za san? Odjednom se nađete usred sna i sve postoji. Odakle je došlo? Došlo je iz uma. To je san. I jedini način da izađete iz sna je šta? Da se probudite! Dakle, i ovo je na neki način san, nema supstance. Sve je prolazno, nema ega iza toga.

SD: Ne razumem baš da su to što nema ega i što nema uzroka ista stvar, zaista? (R: Ego je ono što čini nešto stvarnim.) Čini da izgleda stvarno?

R: Razlog zašto vaše telo radi ono što radi je zbog vašeg ega. To je uzrok funkcionisanja vašeg tela, ego. Dakle, ako nema ega, nema nedostatka, nema ograničenja, nema bolesti, nema smrti, nema ničega sličnog.

SD: Da li su ego i um isto, ili pravite razliku?

R: Mogu biti sinonimi, na neki način. Uzmite na primer, imate neku vrstu bolesti. Ako shvatite da nema ega iza nje, nema uzroka, odakle je došla? Nije došla ni iz čega, tako da ne postoji.

SD: Dakle, možete li isto tako reći da ništa ne postoji?

R: Ali da li je to smisleno za vas kada to kažete? Vidite, mora biti smisleno za vas. Ako kažete ništa ne postoji, vaš um i vaš ego će doći i boriti se protiv vas i reći, "Kako to misliš? Pogledaj, stolica je čvrsta. Postoji." Tako ćete postati razočarani.

SD: Moj nepostojeći ego će biti razočaran. (smeh)

R: Ali kada razumete ceo princip, da je sve bezegotičnost, sve, onda jednostavno postojite u trenutku, ovako (pucne prstima). Postojite u sekundi, u trenutku, i u tom trenutku sve je dobro, i sve se odvija kako treba, u tom trenutku. Ali čim počnete da mislite, onda postoji uzrok.

SC: Dakle, jedini uzrok je proces mišljenja. (R: Upravo.) Ono što nam govorite, istina je. (R: Da.) Da, jer ja to upravo sada doživljavam.

R: Upravo. I možda mislite da je teško tako misliti, tako biti, ali nije. Samo sećanje na bezegotičnost svih stvari će vas probuditi. I postaćete slobodni. E, koji je četvrti princip? (Još nagađanja, uključujući, nijedan od ovih principa ne postoji.)

R: U pravu ste. Obično ovo ne radim, ali dajem vam ove principe da vam pomognem. (smeh) Tačno. Ne postoje, u pravu ste. Ali sve dok verujete da vaše telo postoji i oni postoje. Sve dok osećate da svet postoji, vaše telo postoji, i vaš um postoji, onda i principi postoje. I karma postoji, i Bog postoji, i stvaranje postoji. Niko se ne seća četvrtog principa? Pa, podeliću ga ponovo sa vama. (Još nagađanja)

R: Pa, ako se sećate. Morate imati snažan osećaj i spoznaju šta samospoznaja znači. I koji je jedini način na koji to možete učiniti? Sećate se? (Još nagađanja)

R: To pomaže. Shvatanjem šta ona nije. Dakle, u pravu ste. Ne možete znati šta je samospoznaja jer ste to već. Ali možete znati šta nije. Dakle, eliminišući sve, ono što ostaje je samospoznaja.

SD: Kako biste jednostavno definisali broj četiri?

R: Shvatanjem da nema tela, nema sveta, nema Boga, nema organa, nema uma. (SD: To nekako sažima sve ostale.) Da, da ničega nema. Dakle, svaki put kada pomislite na nešto kažete, "Neti-neti. Ne ovo, ne ovo." I idete sve do kraja dok ne ostane ništa da se kaže. Onda ste to. (SD: I dalje bih voleo jednostavno objašnjenje, tri ili četiri reči.) Tri ili četiri reči? (smeh). Nema drugih. Ništa drugo ne postoji osim Sopstva, i Ja sam To. Morate sami da razradite u svojoj glavi. Morate koristiti svoj um da uništite svoj um. (SD: Ali zasnovano je na neti-neti?) Da. (SD: Radije nego na emociji?) Upravo. Čak i ako vam dođu misli poput, "Ja sam savršen." Oslobodite se toga. (SD: Nikad nisam imao taj problem.) (smeh) "Ja nisam telo." Oslobodite se te misli.

SN: Zapisao sam, shvati šta nije.

R: To je dobro. Šta god da smislite, to nije to, dok niste potpuno prazni. Kao pražnjenje kante za smeće. Dokle god je okrećete nazad, smeće će ostati unutra. Morate je držati naopako dok svo smeće ne ispadne. Dakle, imamo mnogo samskara, prošlih tendencija, karme. Sve to mora otići. Dakle, praznimo sve tako da ništa ne ostane. (SG: Ostanite naopako.) Ostanite naopako. Onda postajete slobodni. Zaista je jednostavno. Nije komplikovano. Ali ako se sećate principa, to vam pomaže. To je sve što imam da kažem. Pitanja? Vidite, mi koji dolazimo ovamo umorni smo od igranja umnih igara. Želimo da postanemo slobodni, a postajete slobodni tako što ne želite da postanete slobodni. To je samo boravljenje u Sopstvu. Biti svoj. I ako sledite ta četiri principa, postaćete svoje Sopstvo veoma brzo, ali morate misliti na njih sve vreme.

ST: Mogu li da vas pitam nešto? (R: Naravno.) Kada ste govorili o prvom principu, mnogo ste govorili o onome što se dešavalo sa mnom, i shvatam da je odgovor stresan. Takođe mrzim situaciju. (R: Promenite je.) To sam hteo da pitam, da li da je prihvatim ili promenim, relativno govoreći. (R: Zavisi odakle dolazite.) Još uvek nisam uspeo da je transcendiram. (R: Onda je promenite.) Kako da to učinim? Nemam alternative.

R: Pogledaj svoju prošlost, pogledaj svoju pozadinu. Ako vidiš da si mnogo stvari menjao u životu i stvari su i dalje loše, onda nemoj menjati, već radi na sebi. Ali ako nisi imao negativnih iskustava i ovo je prilično loše za tebe, onda promeni.

ST: Imam obrazac negativnih iskustava. Jedno posebno je da radim u svetu, različite poslove, samo zarađujem za život u svetu. Kao predavanje za sada, a onda preuzimam rutinske poslove, pa se vraćam predavanju. I sa ovim poslom koji se upravo završio, malo me vraća na noge.

R: Otkrij ko prolazi kroz ta iskustva. Ti ne prolaziš ni kroz jedno od tih iskustava, ti si slobodan. Otkrij ko je slobodan a ko prolazi kroz ta iskustva. Razdvoji ih.

ST: Mogu li ipak promeniti posao, on se i dalje predstavlja kao mogućnost. (R: Svakako.) I tako sam na poslu koji, moje srce kaže, mrzim. Teško mi je da ustanem ujutro da odem na njega, veoma teško. Ne moram da se prisiljavam da zadržim posao ako to znači da radim svoju praksu, da li je to pogrešno usmereno? (R: Nije.) To znači da nisam zaista dovoljno dubok, znam da nisam dovoljno dubok.

R: Naći ćeš da će se stvari popraviti za tebe ove godine. (ST: Izvinite, nisam vas čuo.) Stvari će početi da se poboljšavaju ove godine za tebe, po tvom ukusu.

SD: Rekli ste, pitaj kome se ove stvari dešavaju, i to je samoistraživanje, zar ne?

R: Naravno da uvek jeste, ako to radite na pravi način.

SD: Jer ako pitate, "Ko mrzi ovo?" ispostavi se da je ego taj koji mrzi.

ST: To ne funkcioniše za mene, ne kao iskustvo. (R: Onda nemoj to raditi.) Da, bilo kakvu intuiciju ću podeliti, ali me ne vodi do iskustva da nisam um i telo, ne zaustavlja patnju. Patnja ne prestaje, ne dolazim do tačke prestanka patnje tela, putem istraživanja, a ipak je učenje istinito, ono što znači. Ono što delimično funkcioniše za mene je predavanje, odustajanje, ali nije dovoljno. Odustajanje nije dovoljno. Shvatam to, slušam to, bilo da je to snaga ili uvid, i dalje postoji borba, delimično odustajanje i još uvek ogromna patnja.

R: Onda jednostavno umiri svoj um, sedi mirno i ne radi ništa. Sve će se desiti samo od sebe. Kao što sada radiš, postani miran. Ne pokušavaj da uradiš bilo šta sebi. Ako

misli dođu, samo ih posmatraj i sve će se pobrinuti samo za sebe. (ST: Ne istraživati i predavati se. Znate, to ima smisla, to ima savršenog smisla, stvar je dubine.) To je kada boravite u Sopstvu, kada ne radite ništa i sve se zaustavlja, sva akcija prestaje i bez obzira kako vam stvari dolaze, nije vas briga, jednostavno ne reagujete. Čak i smrt, nema razlike. (ST: Da li biste rekli da postoji nešto važnije od svih sadhana?) Ne možete to reći jer je to opet ego, ali kada samo sedite i sav strah vas napusti, nešto drugo će zauzeti njegovo mesto i to će biti blaženstvo i sreća. Kada prestanete da se plašite. (ST: Da.) Zato samo sedite i pustite sav strah da dođe. Osmehnite se i sedite mirno.

SD: Mislite, samo ih gledati i odvojeno?

R: Samo ih posmatrajte. Pustite ih da dođu, pustite ih da urade najgore, pustite ih da vas izlude i ne marite, pustite ih. Ali vi pokušajte da stanete, sada, pustite ih. Samo zviždući, pevajte pesmu, ne radite ništa i gledajte šta se dešava. (SD: Dakle, govorite u suštini o samoposmatranju, Roberte?) Ne čak ni samoposmatranje jer morate misliti o tome, da biste se samoposmatrali. Vi zapravo samo radite apsolutnu nulu. Isključili ste se i imate stav, čak i ako umrem sada, pa šta, nije važno. Čak i ako se moj najgori strah ostvari, dobro, neka. (smeh) (SD: Čini se teškim.) Ne, zapravo nije, čini se teškim ali je lako ako to uradite, probajte. Budite sami i samo sedite, stavite ruke sklopljene i ne radite apsolutno ništa. Ne govorite sebi da posmatrate ili da praktikujete bilo šta. Odustanite od svih praksi, svega se odrecite.

SC: Dakle, čak i preispitivanje, "Ko sam ja?" je još uvek ego?

R: Da, definitivno, odrecite se svega i pustite najgore da dođe.

ST: Jedan problem sa mojim poslom je što moram da ustanem u 5:30 ujutro i najbolje meditiram ujutro, a to je eliminisano iz mog života u poslednje tri nedelje i teško mi je uveče jer dođem kući toliko pod stresom. I dalje ću pokušati, ali sam se osećao osakaćeno što ne mogu da meditiram ujutro... (SD: Možeš li da ustaneš pola sata ranije?) Onda bih morao da ustanem zaista rano zapravo. (smeh)

R: Ne, tvoj problem je sledeći, misliš da moraš da meditiraš. Ne moraš ništa da radiš. (ST: Razumem da ne radiš ništa ili misliš da ne možeš baš da sediš?) Ne, samo budi svoje Sopstvo. Ne moraš da meditiraš, ne moraš ništa da radiš, budi svoj baš onakav kakav jesi.

SN: Put koji Robert podučava zaista mi je oduvao um jer sam bio na drugom putu i meditirao sam oko osam godina i učili su me da mi treba meditacija, bio je to dualistički put. (ST: Ja nisam u tome, bio sam.) Pa šta god, ali stvar u vezi onoga što me je Robert naučio, mislim, glavna stvar je, pre svega, da rast ne dolazi kada ste svesni toga, čak ni ovde ne dolazi kroz reči. Ipak se dešava, nije kroz reči, a isti rast u vašem životu ne dolazi kada sedite i meditirate. Nije da je to loše, ali čak i dok meditirate i pokušavate da meditirate. Nekada sam morao da sedim i imam praksu. Sada ako sednem da meditiram, prema onome što sam naučio od Roberta, to je samo, to je kao, ja-jesam, Ja Sam Onaj Koji Jesam, ja-jesam. To što ja-jesam je osećaj koji stoji iza kada kažem, "Ja-Jesam." Dakle, bez obzira koji je taj osećaj... Ne radim ništa, ne mislim, ne znam ništa i samo pokušavam da budem kao Robert i gledam kako on sedi. Dakle, rast koji se dešava, na neki način je govorio da možda ne morate da meditirate, ako želite da meditirate, to je u redu.

ST: Korisno je, biti miran, i shvatam da možete biti mirni u akciji, ali zaista nalazim, posebno kada predajete, nije samo mirno.

SN: Nije samo biti miran, ali i dalje volim da sedim, ali onda Robert kaže da čak ne morate ni da sedite. I razumem kako se rast dešava kada pokušavam da se smirim i kako Robert kaže, samo mislite i pokušavate da budete to, i sedenje u tišini mi pomaže da to uradim. Iako, ne rastete samo kada sedite mirno, to je dvadesetčetvoročasovni podvig i za mene se menja, ako sam napolju tokom dana možda pitam, "Ko sam ja? Kome dolazi ovo iskustvo...?"

R: Važno je da uprostite svoj život. (ST: To je stvar, moj je veoma komplikovan.) Ali kada kažem jednostavno, mislim na vaš um. (ST: Oh?) Osoba može raditi dvadeset različitih stvari, ali mentalno ne radite ništa. Odvojite se od svega. Idite na posao ako morate, dođite kući, operite sudove, jedite, radite šta radite, ali ne mislite o tome. Ne upuštajte se u proces mišljenja. Samo time će vas nešto pomeriti gde god treba da budete. Drugim rečima, ono što govorim, kada mentalno izađete iz ove situacije, bićete primorani da odete, momentumom vašeg uma. Kada radite ono što radite, bez vezanosti, bez toga da ste činilac, bez mišljenja da je teško ili lako. Kao kada ste u školi i diplomirate, i momentum će vas podići i staviti na sledeći plato gde god treba da budete. Dakle, ako treba da budete u Kini, nešto će vas staviti tamo i završićete u Kini. To je vaš sledeći korak. Vi nemate ništa sa tim.

SI: Da li ste tako otišli u Indiju?

R: Upravo tako, nemaš apsolutno ništa sa tim. Postoji tajanstvena sila koja se brine o svemu, sve što treba da uradiš je da boraviš u Sopstvu, a to činiš ostajanjem mirnim.

SD: Dakle, on nam govori da nismo činilac.

SN: Znate kako ste mi oduvali um, pošto su me uvek učili toliko različitih puteva meditacije, ključna reč je nekako, samospoznaja. Skoro prvi put kada sam sreo Roberta rekao je, "Nema Sopstva i nema ništa da se radi i samo... nema reči.

SC: Da li se ne raditi ništa razlikuje od praktikovanja svedočenja?

R: Da, razlikuje se, jer ne svedočiš. (SC: Da li je svedočenje raditi nešto?) Da. Nema nikog da svedoči. Samo si prazan. (SC: Pa, mogu videti da je to istinito, okej, i stvari se pojavljuju, i nema nikog ko zaista svedoči jer to još nije nastalo, što se tiče svedočenja, tako da očigledno nema

nikog ko to radi?) Da bi svedočio mora postojati ego. (SC: Dakle, svedok bi došao kasnije i rekao, "Moram ovo da svedočim.") Da, samo gledaj. (SC: Može li se reći da se svedočenje jednostavno odvija bez svesnosti?) Bez svesnosti. (SC: Izvinite, bez svesnosti?) Da, jednostavno se dešava samo od sebe. (SC: Zaista se dešava samo od sebe. Uvek se dešava. U ovoj manifestaciji se uvek dešava.) Kada niste svesni svojih dolazaka i odlazaka to znači da ste stigli. (SC: Okej, mislite kao osoba?) Kao osoba, kao um. (SC: I kao emocije, postoji li razlika?) Kao osoba, to su sve tvoje akcije, um su sve tvoje misli. (SC: Okej, dakle misli su i dalje nešto?) Kada nema nikoga ko bi obraćao pažnju na dolaske i odlaske tvog tela ili tvog uma, onda si stigao. (SC: Okej, obraćanje pažnje je ključ za taj prostor.) Ključ, da. (SC: Pažnja... Okej, dakle, ako su misli tu, baš kao što su zgrade tu i nebo je tu i tako dalje.) One su jednostavno tu. (SC: One su jednostavno tu, ti nemaš ništa sa tim?) Ništa sa tobom. (SC: Neko?) Upravo tako! Zato je primer koji uvek koristim svaki put, "Nebo je plavo." Ako izađeš napolje i pokažeš mi nebo i kažeš, "Pogledaj Roberte kako je lepo plavo." Složiću se sa tobom, ali u stvarnosti nema neba i nema plavog. (SC: Tačno.) Dakle, u stvarnosti nema misli i nema akcija. Nema nikog ko deluje i nema misli, to je kao hipnoza. (SC: Da li treba da to shvatim?) Samo treba da budeš to. (SC: Okej.) (smeh) Kao da si bio hipnotisan. (SC: Možeš li jednostavno videti istinu toga?) Ne radiš čak ni to, ne. (SC: Ovo je dobro.) Nema reči da se objasni, jednostavno, jednostavno si tu. (SC: Ko je Sopstvo?) To je ono što je blaženstvo. (SC: Da, ima dodira toga. Nekako je to kao praksa bez praktikovanja.) Tako je.

R: (Okreće se drugom učeniku) Džone, šta ti misliš o svemu ovome?

SJ: Trudim se da ne mislim. (smeh)

R: Kako misliš da ovo utiče na tvoju muziku? (SJ: Mislim da su Brahman i Šakti ista stvar, da su manifestacija i nemanifestacija ista stvar.) Upravu si, istina. Muzika će se nastaviti, ali ti nemaš ništa sa tim. (SJ: To je posao koji moram da uradim, ako je vreme da se nastavi, onda je moj posao da se maknem s puta.) Muzika će postati lepša, ali tvoj ego neće biti umešan.

SJ: Hm, i dalje cenim lepotu... pa, svi cenimo život. Moram da volim život i manifestaciju života i mislim da je taj aspekt manifestacije ista stvar kao i aspekt majke Boga. (R: Ali odakle dolazi?) Nedavno sam pročitao priču o Rama Krišni i kako ga je njegov učitelj uveo u Samadhi. (R: Da.) I Rama Krišna nije mogao da ga iskusi jer je bio previše vezan za majku. Njegova ljubav prema obožavanju majke - zaboravio sam šta je njegov učitelj uradio, ali mislim da je uzeo komad stakla i pritisnuo ga između njegovog čela.

R: Pritisnuo je Krišnu između njegovih očiju. Pritisnuo Krišnu između njegovih obrva.

SJ: Da i da ga dovede u... (R: Jedinstvo, tačno.) ...jednousmerenost i tako mogu videti kako možemo biti previše vezani za lepotu prirode. (R: Pa, pogledaj to ovako.) Ali takođe, kasnije je Rama Krišnin učitelj počeo da shvata da je Šakti jednostavno ista stvar. Da u cenjenju lepote drveta, takođe cenite i nepostojanje drveta ili Boga, i da je to ista stvar. Da možemo obožavati Boga u bezumlju ili jednousmerenosti pitajući, "Ko sam ja?" Takođe, kada neko vidi Boga u manifestaciji, zar ne, nije li to isto stanje?

R: Zavisi iz kog stanja svesti govoriš. Sve dok si svestan da su sve stvari tvog uma. Da stvaraš univerzum iz svog sopstvenog uma, onda možeš obožavati šta god hoćeš. Ali pogledaj to ponovo ovako, cenim cvet, pa uzmem cvet u svoju sobu i obožavam cvet i za dva dana je mrtav, pa šta sam postigao? Postao sam razočaran, obeshrabren. Tako je

i sa životom, obožavamo nekoga, obožavamo nešto i sve se menja i sada postajemo razočarani, ali kao što si rekao ranije, ako obožavamo te stvari kao Sopstvo, to je druga priča.

SD: Ako vidiš da je sve jedno, to je druga priča. (R: To je drugačije.)

SK: Možeš reći i da manifestacije zapravo nisu napolju? (R: Istina.)

SJ: Da li je to Rama Krišna radio?

R: Hm. Vidiš, zato u početnoj fazi učiš da se kloniš svega, jer shvataš da je sve dualnost. Prolazno je, dolazi i odlazi. Ali onda, ostvareni mudrac, počinješ ponovo da voliš sve jer je sve deo Sopstva. Jednostavno vidiš drugačije.

SD: Dakle, njegovo cenjenje prirode je cenjenje Sopstva, zar ne? (R: Upravo.) Ti si ono što vidiš? (R: Da.)

SJ: Mogu videti da takođe unutar dualnosti postoji svetlost i tama. Bog ili Brahman takođe ima kvalitete šakti da možda razumevanjem majke da postoji život, da postoji smrt, da postoji stalna promena, možda je to takođe aspekt oca, stalno obnavljanje. Da Bog nije stagnantan. On leži izvan koncepta. Ako možete zamisliti život i smrt u isto vreme, stalno obnavljanje i stalno umiranje u isto vreme. I da je možda priroda, znate, aspekt planinskog lava koji jede jelena, jednostavno aspekt Brahmana koji jede sebe.

R: Hm. Ako to možeš tako videti, onda si u redu, to je dobro. (SJ: Mislim da je priroda jednostavno manifestacija kvaliteta Božanstva i...) To je istina, ali iz tvog govora imaš tendenciju da razdvajaš oboje. Opet, Bog je moje Sopstvo, sve je Sopstvo. Dakle, kada govoriš o postizanju spoznaje, govoriš o Sopstvu. Govoriš o svom Sopstvu. (SJ: Tačno.) Tigar koji jede jelena, tvoje je Sopstvo. To se dešava unutar tebe. (SJ: Tačno.) Ali ako to vidiš iz tog aspekta, onda se možeš vratiti u dualnost, nije važno.

SG: Dakle, u tom trenutku ne postoji ni dualnost ni manifestacija.

R: Tako je. Postoji samo blaženstvo.

SJ: Vidim onda u ekosistemu taj aspekt prirode koji je imao hiljade godina da razvije ravnotežu, i život koegzistira sa životom i u tom ekosistemu funkcioniše kao muzika. Pomaže mi da razumem kako mogu da uravnotežim svoj život i pomaže mi da vidim Boga.

R: Ali i dalje razdvajaš sebe. (SD: Razdvajaš sebe od Boga.)

SJ: Pa, sada govorim kao ego, kao Ardžuna.

R: Pogledaj to ovako, ovako je. Kao da sanjaš, ali si svestan da sanjaš. Budan si u snu i znaš da učestvuješ u snu, ali znaš da sanjaš i da ćeš se probuditi. (SG: Misli na to kao na lucidan san.) Ista je stvar. Osim što, ono što imamo tendenciju da radimo, jeste da se upletemo u san. Mislimo da je san stvaran. Upletemo se i imamo emocije i san postaje moćniji. Tako dajemo moć snu. Time patimo. Zato patimo. Ali ako smo uvek svesni da je san, ne možemo patiti.

nemoguće je patiti jer si svestan da sanjaš i san se odvija i ti si u njemu. (SJ: Pitanje se pojavilo o tome da li promeniti svoj način života ili ne?) Ne promeniti svoj način života? (SJ: Da li ili ne? Doneti odluku da promeniš nešto u svom životu ili da to prihvatiš.) Ne postoji standardan odgovor jer je određeno osobom ili karmom i svim ostalim, svako je drugačiji.

SJ: Ono o čemu sam razmišljao je koju ulogu igra takozvana, "Nauka uma," kreativna vizualizacija, koju ulogu to igra u našim životima u smislu zamišljanja nečega prvo pa onda to manifestovanja.

R: To je potpuno moć uma. Sve je um. (SJ: Da li je prirodno, ali? Da li je prirodno za nas da to radimo kao ljudska bića?) Moramo takođe da naučimo da to radimo. To je kao prelazak iz osnovne u srednju školu gde učimo sve o umu. Kada naučimo sve o umu moramo da idemo više i potpuno odbacimo um i odemo izvan uma.

SD: Plus Ričarde, zar ne bismo stvarali u sopstvenoj stvarnosti kako se uči u tim putevima. Takođe, sve je to predodređeno, tako da bi se bez obzira koju stvarnost stvorili na određenom nivou, to već dogodilo. Bio si predodređen da to stvoriš u životu.

SJ: Zar nismo mi ko-kreatori sa tom sudbinom ili deo nje?

R: Ne, mi uopšte nismo ko-kreatori. Postoji samo jedan kreator, samo jedan. Ne postoji 'ko' i ti si taj jedan. Sve ostalo je mentalno.

SJ: Gledanje na um kao na alat u procesu kreativnosti. (R: Ko vidi?) Znam da nisam um, ali zar ne mogu da naučim kako da koristim svoj um prirodno u procesu kreativnosti?

R: Sve dok koristiš um moraš da patiš. Recimo da koristiš um da postaneš veliki muzičar i treba da sviraš koncert u Londonu i avion se sruši i ti si mrtav. To je od korišćenja tvog uma, ali ako odeš izvan toga i razumeš šta je um i odakle dolazi, onda počinješ da shvataš da je jedina sloboda koju imaš da se okreneš ka unutra i vidiš istinu. Sve ostalo je karmičko.

SG: To je samo po sebi put ka kreativnom procesu, pretpostavljam, jedan nivo toga, jer gledamo kako se nešto manifestuje, ali posmatraš sebe kako to radiš, umesto da budeš uronjen u to. (SD: Nekako znaš da nisi činilac, zar ne?) Da. Mnogo manje ego te smeta zbog toga i onda je kao da radiš posao, kao da radiš bilo šta drugo, radiš to bolje, jer nisi tu, tu si ali nisi tu. (smeh) (SD: Zvuči paradoksalno kada znaš da nisi činilac, jednostavno to radiš. To zvuči kao paradoks ali zaista funkcioniše.)

R: Vidiš, možeš stvoriti ceo svet svojim umom. Um je veoma moćan, ali moraš paziti šta stvaraš.

SG: Frankenštajn. (smeh) (SC: Stvaramo čudovišta.) (smeh)

R: Ono što bi trebalo da uradiš je da se zapitaš, "Kome dolazi ovaj um? Odakle je došao um?" Saznaj, imaš moć, "Odakle je došao? Odakle dolazi sva moć u ovom umu?" Pitaj sebe.

SJ: Ono do čega me je ovo razmišljanje dovelo je da postoji taj aspekt uma, podsvesnog ili svetskog uma ili univerzalnog uma koji je u stanju da vidi šta mi treba u životu, bolje od mene i tako

reči "Traženje carstva" imaju smisla. Meni ima smisla da je to deo kreativnosti, da li ću tražeći carstvo manifestovati u njemu, da li ću takođe stvarati u njemu, kao deo svoje stvarnosti i ako je to slučaj, onda nema potrebe da mislim ili stvaram bilo šta drugo osim toga, jer univerzalni um zna šta nam treba da bismo živeli uravnotežen život.

R: Kako on zna? Odakle mu znanje? Odakle je znanje došlo? (SJ: Sopstvo?) Tačno, tako da si mu stalno davao moć. Mislio si da je izvan tebe jer si sve vreme dolazio odatle. Uzmi nazad moć. Ne misli da bilo šta ima moć izvan tvog Sopstva. (SJ: Ako vidim da je svet takođe Sopstvo, mogu to da razumem, ali iluzija je takođe Sopstvo, zar ne? Ne postoji ništa osim Sopstva?) Ali o kom sopstvu govoriš? (SJ: Brahman?) Ako govoriš sa stanovišta parabrahmana, onda sve postaje ljubav, samilosnost, radost i blaženstvo.

SD: Sopstvo sa velikim "S." To je to.

R: Drugim rečima, isto postupaš sa svojim neprijateljima i voljenima. Gledaš životinju i ljudsko biće i oboje su ista stvar. Prestaješ da praviš razliku. Ne radiš to svesno, jednostavno se tako dešava. Dakle, što si bliže samospoznaji, više se jedinstvo otkriva. Kao da postaješ jedno sa svakim živim bićem. Nema razlike. (SD: I sve što radiš je Sopstvo?) Da. (SD: Jedno si sa svim stvarima?) Sa svim stvarima.

SC: (traka nejasna.) (R: Zavisi ko govori.) Ali niko ne govori.

R: Zato je tišina najveći učitelj. Kada su Nerada i Džoj došli kod mene neki dan, bilo je još nekih ljudi. Vodio se veliki razgovor. Šta sam ja radio? (SN: Sedeo u tišini.) Samo sam sedeo. (SN: Mnogo sam naučio iz toga. Raznelo mi je um. Video sam to.) Tako da nisam neki dobar konverzacionalista. (smeh)

SN: Video sam to. Bilo je veoma očigledno jer je sedeo u stolici i skrivao se usred sobe i ja sam bio kao, ništa se neće desiti osim što će se sastanak raspasti i bilo je to nešto. Druži se sa Robertom malo više sledeće nedelje jer bi video. Kao što sam ranije govorio o meditaciji, to je kao samospoznaja, nema Sopstva, nema ničega za spoznati, tako da kada sediš i meditiraš, nema tebe, nema... Samo sediš i sve je savršeno kakvo jeste. I kada sam video Roberta kako sedi, to je

kao da sam vizualizovao, video sam ono što sam znao. Znaš, bilo bi savršeno kada bi samo mogao da dođe ovde i sedi u tišini.

R: Zato me ne pozivaj na svoju zabavu. (smeh) Ne, takođe zapamti, nisam svesno rekao, "Sedeću ovde i ništa neću reći." Jednostavno nije bilo ništa za reći. Drugim rečima, ne glumi. Ne zamišljaj da si takav. Sećam se jednom kada sam bio u Folzbergu, Njujork. Muktananda me je pozvao da ga vidim, dok je Muktananda bio živ. Imao je svu tu Šakti, i svi su skakali gore-dole i radili svašta... (smeh) ...i vrištali i ludovali. Bio sam zaista zabavljen. I otišao je do svih monitora, rekao je, "Izbacite ovog tipa, izbacite onog tipa, izbacite ovog tipa, jer svi oni glume, svi se igraju igrica." Zamišljaju da im se dešavaju svakakve stvari

i duhovi su tu i sve vrste gluposti. Dakle, poenta je, "Budi svoje Sopstvo". Ne glumi ništa, ne zamišljaj da si neko drugi, jednostavno budi svoj.

SC: Rekao si mi telefonom da postoje dva načina, drugi je da budem svoj tokom dana i budem što prirodniji. (R: A šta je sa noći?) Izvini? (R: Šta je sa noći?) Šta je sa noći? Ista stvar, ista stvar. (R: Dr Džekil i Mister Hajd.)

SD: Da li kažeš, "Budi svoje Sopstvo," ili "budi Sopstvo?"

R: Ista stvar. Kada jednostavno misliš... (SC: Ne odvajaj to?) Ne odvajaj, "Ja sam svoj." Samo to već pokreće nešto.

SC: Da li je to isto kao reći, ne čini ovo Sopstvo drugačijim? (SD: Od tog Sopstva?) Od svega ostalog?

R: Tako je. U početnim fazama pokušavaš da odvojiš svoje Sopstvo od svog tela. Kažeš, "Nisam telo." Onda moram biti nešto drugo, tako da je to dualnost. Ali kako napreduješ, shvataš, "Nema tela. Nikada nije bilo tela, postoji samo Sopstvo i ja sam To." (SD: Što je četvrti princip, zar ne?) Da, tačno. Drugim rečima, ono što veruješ da je tvoje telo je Sopstvo, ali ti misliš da je telo. (SD: Jer je sve Sopstvo?) Naravno. Nisi ograničen na telo.

SJ: Da li je moguće iskusiti Sopstvo kroz fokusiranje na, recimo, vodopad, ili drvo, ili nešto izvan prisustva sopstvenog tela?

R: Može ti dati dobar osećaj, dati ti veoma visok osećaj, ali mora postojati iskusilac koji iskusi. Ipak, ne postoji nijedan iskusilac. Dakle, dokle god si ti iskusilac, iskusićeš sve vrste fenomena. Kada transcendiraš iskusioca, onda si ti vodopad ili planina ili šta god. Nema razlike.

SJ: Ista je prepreka, zar ne? Prepreka koja stoji na putu spoznaje Sopstva unutar tela ista je kao i spoznaja Sopstva u vodopadu.

R: Da, ti si prepreka, tačno. (SC: Da li si rekao da si ti prepreka?) Da, ti si prepreka. (SC: Misliš na um?) Na um, da.

SJ: Ako je Sopstvo u drvetu kao i unutar nas, zar onda ne bi trebalo biti moguće biti u dodiru sa Sopstvom meditiranjem na drvo umesto na sopstvene čakre? Pitaj ko je drvo? (Robert se smeje) (R: To je odvajanje)

SG: Dobra analogija bi bila, umesto da pokušavaš da gledaš drvo, gledaj na sve kao na jedno veliko Ja. Da smo svi jedno, da je ovo Ja koje vidi, ali sve je ovo Ja. Nema šta da se gleda. Ja koje jednostavno postoji samo po sebi, što je isto kao Ja. Nema šta da se gleda. Ti si Ja i to je Ja. Ne gledaš ništa jer tada gledaš nešto i kažeš to nije... (SJ: Onda bi zamišljao Ja, umesto...) Ne, ne zamišljaš Ja, jer je sve Ja. Ne zamišljaš Ja, ti si to, ti si već Ja i to je Ja i ono ne gleda. Vodopad je Ja i to što gleda vodopad je Ja.

R: Kada prosečna osoba gleda drvo, ona zapravo ne vidi drvo. Ona ima koncept drveta.

SC: Roberte, imam iskustvo koje se oseća kao da je sve ja i onda se ponekad preokrene i oseća se kao da nisam tu, tako je očigledno iz tog iskustva. Nekakvo iskustvo iz ove tačke gledišta, kada sam u tome, kao da očigledno nema nikoga, samo stvari koje kao da... teško je objasniti... (R:

Znam na šta misliš.) I kasnije kažem da sam to iskusio, ali u tom trenutku nema nikoga ko bi to iskusio, tako se oseća.

SD: Da li osećaš išta?

SC: Ne osećam ništa. Ne osećam se kao da sam čak ni ovde. Videći da je to samo iskustvo, ne, nije iskustvo, sada kažem iskustvo, oseća se kao da nema nikoga tamo, nema nikoga nigde i sve je... (SD: Samo bitisanje, zar ne?)

R: Pa moje pitanje za tebe je, "Da li si srećan?" Tokom ovih iskustava.

SC: Da li sam srećan tokom iskustva? Oseća se veoma... gotovo mogu reći srećno, to je transcendentna vrsta sreće, postoji...

R: Ako imaš privid stvarnosti, to je neizreciva sreća, ekstremna sreća. Dakle, to je mentalno stanje. Ili si Sopstvo ili nisi. Ne postoje postepeni nivoi. Sve ostalo je mentalno. (prekid trake, dok Robert nastavlja i završava satsang)

R: Šanti, šanti, mir, mir. Jesi li dobio odgovor na svoje poslednje pitanje? Kada sam rekao, "Pa šta, koga briga?" (ST: Da.) Zapamti da tvoj problem nema supstance. To je kao šok, ako se pojavi, pa šta. Ne postoji osnova za problem. To su samo uznemiravanja u tebi. Izbaci to iz svog uma. Nije dobro. Dakle, bilo je lepo biti sa vama. Zapamtite da volite sebe, da obožavate sebe, da se klanjate sebi, da se molite sebi, jer Bog prebiva u vama kao vi. Mir. (kraj trake) [TOC]

Tri vozila samospoznaje 26. avgust 1990.

Robert: Dobro veče. Drago mi je što vas ponovo vidim, ko god je ponovo ovde? Molim vas, nemojte biti šokirani nekim stvarima koje možda kažem. Nisam učitelj, ni predavač, ni sveštenik. Ja sam samo ogledalo u kojem možete videti sopstveni odraz. Ono što mislite o sebi, vidite u meni. Možda ću reći neke stvari na koje niste navikli. Budite strpljivi sa mnom. Ne treba da prihvatite ništa što kažem, niti da verujete u bilo šta što kažem, dok ne budete u stanju da to sami dokažete sebi. Jednostavno dajem svoje priznanje, da nisam telo, ni um, ni fenomenalni svet, da sam čista inteligencija, apsolutna stvarnost, sat-čit-ananda, božanski um, nerođenost, praznina. Kada koristim reči "Ja jesam," ne mislim na Roberta. Mislim na "Ja jesam koji jesam," sveprisutnost, beskonačnost. Dobijam mnogo telefonskih poziva od ljudi koji me pitaju svakakva pitanja. Jedno pitanje koje većina ljudi iznova postavlja je, "Šta mogu da uradim da rešim svoje probleme? Možeš li mi dati afirmaciju, mantru, meditaciju, vežbu disanja, nešto što mogu da koristim?" Ove stvari imaju svoje mesto, ali neće vas probuditi za vaše istinsko sopstvo. U svim višim svetim spisima piše da je put Advaita Vedante ili Dnana Marge samo za zrele duše. A šta to znači? To je za one koji su u prethodnom životu već praktikovali sadhane, vežbe disanja, jogijske tehnike itd., i sada su spremni da se probude kroz ovu vrstu učenja. A budistički sveti spisi proglašavaju da su oni koji žele da rade joge ili vežbe disanja prostoumi i neznalice (on se kezi). A šta oni pod tim misle? Ne žele da vas uvrede, već misle na one koji su vezani za svet, one koji veruju da je svet stvaran i koji osećaju privlačnost sveta. Žele da koriste svakakve trikove da se oslobode svojih problema, ali ne da budu potpuno slobodni. A šta uči Dnana Marga? Učimo jednostavno ovo: - Ne prihvatati ništa osim ako to možete demonstrirati. - Ne verovati ni u šta osim ako to možete koristiti za sebe i videti da je istinito. Raditi afirmacije, mantre, jogijske vežbe i tako dalje, neće vas probuditi. Počinjete od početka. Jednostavno priznajete sebi da postojite. To je istina. Vi postojite, zar ne? Dakle, kažete sebi, "Postojim. To sigurno znam. Postojim. Postojim. To je sve što znam. Neznalica sam o svemu ostalom, ali znam da postojim jer evo me.

I, dok nastavljate da govorite ovo sebi, "Postojim," počinjete da stavljate više prostora između "Ja" i "postojim." "Ja... postojim." Govorite to sebi: "Ja... postojim, Ja... postojim." Ako ovo radite ispravno, ubrzo ćete otkriti da su "Ja" i "postojim" dve odvojene reči. Drugim rečima, doći ćete do zaključka da postojite kao Ja. Morate se zapitati, razmisliti, "Ko je ovo Ja koje postoji? Šta je

Ja?" Nikada ne odgovarate. Doći će vam samo od sebe. Kada spavate i probudite se, kažete, "Spavao sam." Kada sanjate, kažete, "Imao sam san." I kada ste budni, naravno, kažete, "Bujan sam." Ali to Ja je uvek tu. Počinjete da istražujete unutar sebe, "Šta je ovo Ja koje postoji u svakom trenutku? Ono postoji kada spavam, kada sam budan, kada sanjam. Ko je ovo Ja?" I sada počinje istraživanje. "Odakle dolazi ovo Ja? Odakle dolazi Ja?" Pitate sebe. Odgovori su unutar vas. I nastavljate da se pitate iznova, iznova, i iznova, "Odakle dolazi Ja? Odakle dolazi Ja?" Ili, "Ko sam ja?" I sačekate malo, i ponovite isto pitanje, "Odakle dolazi Ja?" Dok to radite, pratite Ja duboko, duboko unutra. Nastavljate da pratite Ja. Idete sve dublje i dublje u Ja. "Odakle dolazi ovo Ja? Ko je ovo Ja?" Koji god odgovor da vam dođe, pogrešan je odgovor. Ne prihvatajte ga, ali ga ne poričite. Jednostavno ga ostavite po strani. I nastavljate sa samospoznajnim istraživanjem. "Ko sam ja?" I čekate. I ponovo pitate, "Ko sam ja?" To nije mantra. Odakle je došlo Ja? Kako je dospelo tamo? Ko ga je rodio? Šta je izvor Ja? Nastavljate da boravite u Ja. Kako nastavite ovaj proces, jednog dana će se nešto desiti. Nekim ljudima dolazi kao eksplozija iznutra, gde su sve misli izbrisane. Jer vidite, Ja je prva zamenica, i svaka misao koju imate na svetu vezana je za Ja. Ona je sekundarna. Razmislite o tome. Šta god imate da kažete o sebi, sadrži Ja. Sve na svetu je o vama. Ja idem u bioskop. Ja idem na kuglanje. Ja hoću da plačem. Ja se osećam užasno. Ja se osećam divno. Ja sam bolestan. Ja sam dobro. Uvek postoji Ja, Ja, Ja. Šta je ovo Ja i o čemu se tu radi? Sve je vezano za Ja. Shodno tome, kada je Ja izbrisano, sve ostalo je izbrisano i nevolje su gotove. Sve misli odlaze sa Ja. Sada, ne postoji odgovor na "Ko sam ja?" Kada dođete do odgovora, biće praznina, prazno. Bićete od nerođenog. Ali to nije praznina kakvu zamišljate. Nije praznina kakvu zamišljate. U nedostatku bolje reči, možete to nazvati božanstvenošću, nirvanom, sat-čit-anandom, svešću blaženstva, apsolutnom stvarnošću. Nije važno koje ime date. Postaćete to, i neće biti objašnjenja. Jednostavno ćete postati to, i osetićete duboki mir kakav nikada niste osetili. Osetićete blaženstvo koje je bezuslovno. Pokušaćete da objasnite sebi i svojim prijateljima, ali ne možete, jer konačno ne može da shvati beskonačno. Ne postoje reči. To je metod koji koristite, samospoznajno istraživanje. Pratite misao Ja do njenog izvora. Koliko dugo traje? Zavisi od vas samih. Koliko ste iskreni, šta još

radite sa svojim životom. Ako ovo koristite kao što radite sa svim ostalim... Na primer, ako kažete, "Pa danas ću vežbati misao Ja, onda ću ići u bioskop, onda ću ići na kuglanje, onda ću gledati TV, onda ću sutra raditi istu stvar." Naravno, šta će se desiti u takvom slučaju? Veoma malo, ali ako uložite svoju energiju u to, i vežbate to svake prilike koju dobijete, i stavite ovo na prvo mesto u svom životu, videćete neverovatne rezultate, neverovatne rezultate. Ali morate to staviti na prvo mesto u svom životu. Razmislite sada, šta je prvo u vašem životu? Nemojte mi reći, samo razmislite. Šta je prvo u vašem životu? Možete li to poneti sa sobom kada umrete? Zar do sada ne vidite da živite u svetu stalne promene? Da je jedina trajna stvar u životu promena? Sve činjenice se menjaju. Samo je istina stvarna, i istina je ne-lična. Morate je naći za sebe. Iskreni bhakta ili učenik će ovo staviti na prvo mesto u svom životu, i onda ćete početi da vidite rezultate. Ali ako se još uvek brinete i plašite nečega, i mislite da druge dužnosti dolaze prve, onda morate raditi na sebi. Zato vam, sa velikom samilosnošću, dajem određene stvari koje možete raditi pre nego što uđete u samospoznaju. Neposredno pre nego što postanete samospoznati, počinjete da osećate određene stvari. A to su četiri principa koja sam vam dao prošle nedelje. To vam dolazi automatski. Ali, kao što sam pomenuo prošle nedelje i četvrtka, morate po buđenju postati svesni ovih principa. Ne možete o njima razmišljati u svoje slobodno vreme. Nekako morate navesti um. Morate navesti svoj um da misli o četiri principa čim otvorite oči ujutro. Dakle, imate dve stvari da radite. Kada otvorite oči, možete se ili zapitati, "Odakle je došlo Ja? Ko sam ja koji je sinoć spavao? Ko sam ja koji se upravo probudio? Ko sam ja koji sada postojim?" ili možete misliti o četiri principa. Šta god vam odgovara. Ali, svakako, ako želite samospoznaju, i želite da postanete slobodni, i želite da budete slobodni od okeana samsare, svetovnosti, i postanete blaženi, onda je to na vama. Mogu podeliti ove stvari sa vama, ali ne mogu vas naterati da to radite. To je kao da vas mogu dovesti do zlatnog rudnika, ali morate

sami da kopate. Šta je ponovo prvo u vašem životu? Šta god je prvo u vašem životu, to postajete. Na kraju ćete morati da napustite svoje telo, svoje misli, svoje posedovanje, svoje voljene. Sve će biti ostavljeno, na kraju. Dakle, mudra osoba traži istinu sada i pokušava da postane slobodna sada. Dakle, hajde da ukratko pređemo preko četiri principa ponovo, jer mislim da su veoma važni. Još jedna stvar koju radim je ovo: Većina sveštenika, učitelja, šta god, filozofa, oni uvek traže novo znanje. Istražuju, istražuju, istražuju, i onda dele sa svojim vernicima ili studentima nešto duboko, nešto novo svake nedelje. I naravno, uvek zaboravite prethodnu nedelju i ulazite u nove reči. To je igra reči. Možete učiti o astralnim ravnima, kauzalnim ravnima, reinkarnaciji. Možete učiti o tome kako postati pozitivan u svom životu, kako privući pravog partnera, kako privući novac, zdravlje, i sve vrste stvari. Kako kanalisati, kako raditi ovo, i to je veoma uzbudljivo za ego. Ono što mi radimo ovde je da pokušavamo da uklonite svoj

ego da se ne biste uhvatili u svetu. To je jedini način da postanete srećni, istinski srećni, i samospoznati. Zato ponavljam, i ponavljam iznova i iznova, isti princip. Tako da može duboko prodreti u vaš podsvesni um, i možete postati živo oličenje ove istine. A šta su četiri principa? Ko može da mi kaže? Ko se seća? Koji je prvi?

S: Sve emanira iz uma.

R: Tako je, ali morao si da misliš. Trebalo bi da ti bude kao druga priroda. Kada ti je kao druga priroda, onda ćeš naći istinsku sreću u svom životu i dostići svoje ciljeve. Ali kada prvo moraš da misliš o tome, to znači da je tvoj um impresioniran nečim drugim. Imaš druge misli o kojima razmišljaš većinu vremena. Prvi princip, ponovo, je da sve, i mislim sve, univerzum, svet, tvoje telo, tvoji strahovi, tvoji problemi, tvoja sreća, sve o čemu možeš da misliš, sve što tvoja čula opažaju, jeste manifestacija tvog uma. To je osobina uma. Kada zatvoriš oči, nestaje. Kada spavaš, transcendiraš je. Ali kada si budan, svet postoji. Svet postoji samo zato što tvoj um postoji, a tvoj um postoji zato što tvoj ego postoji. Stoga, kada počneš da radiš na sebi, i počneš da shvataš da sve dolazi iz tvog uma, prestaješ da se plašiš i prestaješ da brineš, jer shvataš da je to od uma. I kako počneš da menjaš svoj um, transcendiraš svoj um, anihiliraš svoj um, blaženstvo, sreća, mir, ljubav, radost, istina, dolaze sami od sebe. Um je taj koji ti je neprijatelj. Šta je tvoj um? To je konglomerat misli o prošlosti i budućnosti. Brineš o prošlosti i brineš o budućnosti. To je sve što je tvoj um. On ti nije prijatelj, stoga, ignoriši svoj um. Ne veruj u ono što kaže. Jednostavno ga posmatraj, gledaj ga, postani njegov svedok. Ali samo shvatanje da je sve emanacija tvog uma, to samo po sebi te oslobađa. I moraš da praktikuješ samospoznajno istraživanje, shvatajući da sve izlazi iz tvog uma, pitajući se, "Šta je moj um? Odakle je došao?" I shvatićeš da je Ja um, Ja je takođe um. Jer kažeš, "Ja mislim," zar ne vidiš? "Ja mislim," a um su misli. Tako se vraćamo na Ja ponovo. Uvek se vraćamo na Ja. Shodno tome ponovo, ako želiš da ukloniš svoj um, uklanjaš Ja. Pitaš se ponovo, "Ako je um Ja, onda odakle sam došao? Šta je izvor ovog Ja? Ko sam ja?" Uvek se vraćaš na Ja. Sve vodi ka istoj stvari, zar ne? Svi procesi koje koristimo vode ka istoj stvari, ka Ja. Prvi princip: Ceo univerzum je projekcija mog uma. Onda kažeš, "Moj um. Ko je 'moj'? Mislim na 'moj' um." I onda ponovo kažeš sebi, "Ja mislim. Vratio sam se na Ja ponovo. Ja mislim na svoj um." Opet se vraćaš na, "Odakle je došlo ovo Ja? Ko ga je stvorio? Šta je njegov izvor? Ko ga je rodio?" I nastavljaš da ispituješ na ovaj način, ponovo, i ponovo, i ponovo. I, kao što sam rekao ranije, kod većine ljudi, jednog dana će doći do eksplozije, i Ja će se razneti u

komade. I videćeš svetlost, ogromnu svetlost. Postaćeš svetlost. Svetlost hiljadu sunaca, ali to nije odgovor. Moraš proći kroz svetlost, u prazninu, u nirvanu, u apsolutnu stvarnost, koja se zove Parabrahman, ništavilo. To ništavilo postaje sve. Sada se vraćaš na drugi princip. Ko se toga seća?

S: Sopstvo je bezpočetno, bez početka?

R: Nije baš, na pravom si putu, ali nije baš. Još dobrovoljaca?

S: Nema rođenja, nema postojanja, nema smrti?

R: Na pravom si putu.

S: Ja nisam rođen? Ja ne trajem, ja ne umirem?

R: Da. Vidiš, ako se sećaš ovih stvari, preneće te preko okeana samsare, u zemlju samospoznaje plemenite mudrosti. Ali moraš misliti o ovim stvarima stalno. Drugi princip je ovaj: Ti si nerođen, ne traješ, i ne nestaješ. Drugim rečima, nikada nisi rođen, život koji doživljavaš ne postoji, i ne umireš. Oduvek si bio. Ono što kažem je da nema uzroka ni za šta. Šta je njen uzrok? Naravno, Biblija će vam reći Adama i Evu. To je lepa priča ako volite priče. Ali ako govorite o stvarnosti, jednostavno je počelo iz ničega. Šta je prvo došlo, seme ili drvo, kokoška ili jaje? Možete mi reći, "Rođen sam, majka i otac su me rodili." Pa, idi sve unazad. Ko je bio prvi otac i majka, baš kao što se pita šta je prvo došlo, drvo ili seme? Zbunjujuće je. Najbolji način da se objasni (je), pogledaj svoje snove. Kako stvaraš san? Da li počinje sa početkom? Čim počneš da sanjaš, nema stvaranja. San jednostavno počinje. Sve je već tu. Drveće, nebo, zemlja, cveće, trava, ljudi, insekti, ptice, cveće, sve se jednostavno pojavljuje. Da li umire na kraju? Samo se probudiš, i sve je nestalo. Ono što sada radimo je življenje smrtnog sna. Verujemo u svoja tela, u svoje postojanje, tako reći. Verujemo da je svet stvaran, um je stvaran, naša iskustva su stvarna, i uključujemo se u njih, kao što se uključujemo u film. Znaš da nisi film. Gledaš film, on se završava, i ideš kući. Što se više uključuješ u svetske situacije i u sebe, malo sopstvo, svoje pojave tela-uma, više bivaš uvučen u neznanje. Moraš se olabaviti od ove maje i razmišljanja svakog dana, da si nerođen, da nemaš lični život, i da ne postojiš, i da nećeš nestati, samo razmišljanje o ovim stvarima nešto čini sa tobom. Počinješ da se osećaš drugačije. Počinješ da se osećaš živim, ali ne kao telo, kao sveprisutnost. Počinješ da razumeš šta je Mojsije rekao kada je rekao, "Ja sam koji jesam." Počinješ da se osećaš slobodno, neokaljano. Tvoja prošlost je rastvorena jer nikada nije ni postojala. Nemaš prošlost. Nema uzroka. Sve je manifestacija tvog uma. Kako razmišljaš o ovome, postaješ potpuno slobodan. A koji je treći princip?

S: Sve je bez ega.

R: Da. Treći princip je: Bezegačnost svih stvari. Moraš imati duboku spoznaju i dubok osećaj da nijedna stvar nema ego. Nijedna stvar nema uzrok, ponovo. Nema razloga ni za šta da postoji. Ništa zaista ne postoji. Nisi grešnik. Nisi zla osoba. Tvoja prošlost je mrtva, zaboravi je. Ponovo si rođen, sada, i sve je slava i radost. Ovo znači biti ponovo rođen, shvatiti da postojiš sada, u ovom trenutku. Ni trenutak ranije, i nema veze šta će se desiti za trenutak od sada, ali ti postojiš u ovom trenutku kao čista inteligencija, bezuslovna ljubav, apsolutna stvarnost, neuslovljeno jedinstvo, to si ti. Živiš u toj stvarnosti. I ponovo, to te oslobađa. A koji je četvrti princip? Dokle god ih se ne sećate, ponavljaću ih svake nedelje dok vam ne dosade.

S: Neti-neti.

R: Da, ali koji je princip?

S: Spoznaja ili znanje istine kroz odbacivanje neistine.

R: Da. Četvrti princip je: Imati osećaj, dubok osećaj, spoznaju, onoga što samospoznaja plemenite mudrosti zaista znači. I, naravno, ne možeš to objasniti, zato to negiraš. Drugim rečima, misliš o tome šta nije. Samospoznaja nije svet, nije univerzum, nije moje telo, nije bilo šta o čemu mogu da mislim. Nije moj um. Šta je onda samospoznaja? Koji god odgovor da ti dođe, pogrešan je, jer nema odgovora. Ne postoje reči koje to mogu opisati. Zaboravi na svoj intelekt. Ljudski intelekt je bezvredan, on ne postoji. Zašto? Jer umire sa tobom. Govorimo o nečemu što je večno, što je oduvek bilo i uvek će biti. Morate postati svesni ovih principa. Dajem vam ove stvari sa velikom samilosnošću, da imate nešto da radite svaki dan osim gledanja televizije ili čitanja stripova. Misli, ali ne intelektualno. Hajde da pusti malo muzike... (muzika svirala)

R: Zbog Ričarda i Džima koji se vraćaju u Santa Kruz, pokriću nešto drugo, što mi je upravo palo na pamet. Nakon što naučite četiri principa, i oni postanu živo oličenje u vama, onda učite o tri vozila koja vas nose preko okeana samsare u zemlju samospoznaje plemenite mudrosti. Zato se i zovu vozila. Ali možete osetiti ova vozila tek kada savladate prethodno. Prvo vozilo je ovo: Imaš dubok osećaj, sad zapamti, ovo je pre samospoznaje, kasnije nije važno šta radiš, imaš duboku čežnju, dubok osećaj, da budeš sam. Na Zapadu ti kažu da je to antisocijalno ponašanje, ali imaš osećaj... drugim rečima, ne kažeš mentalno sebi, "Želim da budem sam," kao Greta Garbo. To nije mentalna igra koju igraš. Zbog tvog istraživanja, i tvog osećaja i poznavanja četiri principa, imaš osećaj da budeš sam, tako da te svet ne povlači nadole, da ti pruži priliku da četiri principa i samospoznajno istraživanje deluju za tebe. Tako da uživaš biti sam. Želiš da budeš sam. Gledaš

za trenutke kada možeš biti sam sa sobom tako da možeš raditi na sebi, i to postaje potpuna radost za tebe. To je poput potpunog raja biti sam sa sobom, ne sve vreme, ali većinu vremena. Samo kada si sam sa sobom možeš da raspravljaš sa sobom, i možeš da izgrdiš svoj um, i možeš malo da vrištiš ako želiš, i da radiš šta god moraš da uradiš da bi se oslobodio ega i uma. To je prvo vozilo. Drugo vozilo je: imaš dubok osećaj, duboku želju, da uvek budeš na satsangu. Sada, satsang nije samo duhovni sastanak, kao što većina vas zna. To nije okupljanje ljudi kada slušaju predavanje. Ko može da objasni šta je satsang? Šta kažeš ti Nerada? Šta je satsang za tebe?

S: Pa, na kraju krajeva, pretpostavljam da se to zaista ne može izraziti rečima, tako da shvatiti da razumem šta je suština satsanga, da se ne može izraziti rečima. Satsang je poput oličenja učenja. Tako da mislim da postoji rast u satsangu koji se odvija, rast koji se ne odvija u rečima.

R: Okej. To je dobro objašnjenje. Da li još neko želi da kaže šta je satsang? (S: Boraviti u Sopstvu.) Da, tačno. Biti zajedno sa ljudima koji borave u Sopstvu; spoznaja da postoji jedno Sopstvo, i ti si to. Dakle, biti na satsangu znači biti u podnožju Boga. To bukvalno znači, sedeti u podnožju Boga. A Bog nije niko drugi do tvoje Sopstvo. Zato želiš biti sa sobom kada se okupiš sa nama. I ti si i dalje sam. I dalje si sam sa sobom jer su svi ljudi sa tobom tvoje Sopstvo.

S: Zar to obično ne uključuje prisustvo Mudraca?

R: Da, ali zapamti, Mudrac, guru i Bog su tvoje Sopstvo. Sve je isto. Pod tim mislim da ne želim da me gledaš kao Mudraca, ili kao išta drugo. Kada me vidiš, kao što sam pomenuo na početku, ja sam ogledalo. Ti vidiš sebe. A kada vidiš sebe kao božanstvo, takođe ćeš videti i sve druge ovde kao božanstvo. Svi smo jedno. Nema razlike. Treće vozilo je: Imaćeš dubok osećaj, i duboku želju, da budeš okružen ljudima poput sebe. Drugim rečima, tvoji stari rođaci, tvoji stari prijatelji, tvoji stari ortaci, sa kojima si nekada pio, i drogirao se, ili šta god si radio sa njima, oni te više ne uzbuđuju. Želiš biti sa duhovnim ljudima poput sebe. Ne glumiš. Ne intelektualizuješ. Ne zamišljaš da to želiš zato što sam ti ja rekao. Iz tvoje prakse postaješ takav. To je unutrašnji osećaj, dubok unutrašnji osećaj. To su tri vozila. Sada ponovo, pošto Ričard i Džim odlaze, doneo sam nekoliko lekcija. S vremena na vreme dajem lekcije koje sam napisao pre mnogo godina.

R: Okej, sada ćemo uzeti malo prašada, a onda ćemo imati pitanja i odgovore.

S: Imam pitanje za tebe, o meditaciji. Rekao si sedi i ne radi ništa. Moje pitanje je, kada to uradim, misli prestanu, ali se svet pojavljuje. Pod neradinjenjem ičega misliš da se svet ne pojavljuje?

R: Neka se svet pojavi, ali ne reaguj na njega. Neka se pojavi šta god se pojavi, ali jednostavno ne daj nikakav odgovor. (S: Treba li sedeti zatvorenih ili otvorenih očiju, ili to pravi ikakvu razliku.) Ne pravi nikakvu razliku. (S: Plus, ako bi pokušao da učiniš da se svet pojavi ili nestane, radio bi nešto. Naravno, ako bi mogao ništa ne raditi...) (S: Bio bi ostvaren.) (S: Bio bi tu.) (S: Zato je tako direktno.)

R: Naravno, ispravna akcija koju treba preduzeti kada se svet pojavi jeste da upitaš, "Kome se svet pojavljuje?" Ali ako to ne funkcioniše za tebe, jednostavno ne radi ništa.

S: Takođe sam probao, radeći to, probao sam principe koje si dao. Recimo ako mislim na nekoga, ono što sam primetio je da ako je sve bez ega, to kao da uklanja mnogo bilo kakvog suda koji sam imao o drugima ili o sebi.

R: Tačno, naravno, to je ono što radi. (S: Uklanja ga. Baš tako (pucketa prstima). Zaista je lepo.) To je ono što treba da radi. (S: U svakodnevnoj situaciji čini se da se isplati koristiti i to.) Naravno. I što više misliš o tome, dublji osećaj postaje, i veće je iskustvo. (S: Nisam baš razmišljao o tome. Samo sam pomislio možda da ga koristim kako situacija nalaže.) Možeš to da radiš. Šta god pomaže.

S: Pa, kako se nosiš sa ovim? Recimo da se suprotstavljaš snažnoj negativnoj sili, veoma destruktivnoj sili, ljudima koji oličavaju tu silu. Moraš da se suočiš sa njom i radiš protiv nje, znajući da u sili nema ega?

R: Ne, ti to uopšte ne radiš. Jednostavno se zapitaš, "Kome ova sila dolazi?" (S: Ne suočavaš se sa njom?) Ne, ne izbegavaš je niti se suočavaš sa njom. (S: U redu, šta ako smo u opasnosti da izgubimo živote upravo sada? Šta bismo radili?) Šta god moraš. (S: Šta?) Tvoje telo zna šta da radi. (S: To bi onda bilo suočavanje sa njom.) Ali ti nemaš ništa sa tim. Tvoje telo će uraditi šta mora. Ali to nema nikakve veze sa tobom. (S: Misliš, bežaćeš ili ćeš se boriti?) (S: To je više spontano od mišljenja?)

R: Da, sve će se desiti spontano. Tvoje telo zna šta da radi. Postoji sila koja se stara o tvom telu. Ona će znati šta da radi.

S: U redu, ali šta ako je apstraktnije. Tu sam upotrebio primer nečega neposrednog. Recimo trenutna situacija na Bliskom istoku, da ćeš biti pozvan ili tako nešto. I to je takođe veoma destruktivna i strašna sila. Kako bi naša tela reagovala na to?

R: Ostavi to Bogu, Bog zna kako da se stara o univerzumu. Fokusiraj se na sebe. Zapítaj se, "Kome ovi osećaji dolaze?" (S: Ali šta ako dođe do toga. Šta ako stigne telegram ili telefonski poziv?) Onda radiš šta moraš. Tvoje telo će znati šta da radi. Pobrinućeš se za sebe. Ako si major u vazduhoplovstvu, upravljaš avionom. Ideš gde god moraš. (S: Sve vreme pitajući ili podsećajući se kome to dolazi?) Sve dok si svestan da to nema veze sa tobom. Ti nisi svoje telo. Ti nisi svoj um. Ti nisi situacija. Ti si slobodan od toga.

S: Zar to nije kao gledati sebe kao da si lik u predstavi? (R: Da.) ...ili gledati sebe na filmu. Znaš ako si ikada imao to iskustvo. Gde znaš da si to ti, ali nisi...

S: Okej, ali mi je i dalje zbunjujuće. Recimo, da pratim ovu malu mogućnost, mogu otići i upravljati avionom i tako dalje, i mogu reći da to zapravo nisam ja koji to radi, ili mogu ostati kod kuće i reći da ne želim biti deo tog uništenja, i to takođe nisam ja koji to radi.

R: Ne, oboje je pogrešno. Ako moraš da kažeš, "To nisam ja koji to radi," onda si ti koji to radi. Ne kažeš to nisam ja koji to radi. Postavljaš pitanje, "Kome to dolazi?" Postoji razlika. To potpuno izostavlja mene iz toga. (S: Očiglednije je od toga. Očiglednije je da nisi ti koji to radi, da si ti koji to radi.) Vidiš, kada kažeš, "To nisam ja koji to radi," veruješ da si ti taj, ti si telo. (S: U redu, hajde da precrtamo taj deo iz zapisnika. Ipak mi se čini da izbor mora biti napravljen.) Izbor će biti napravljen. Ali ti nemaš ništa sa tim. (S: To je veoma teško, veoma, veoma teško.)

S: Hoćeš li biti vođen?

R: Nešto će se pobrinuti za tebe. Kada si došao na ovu zemlju, sve je bilo predodređeno. Nešto je svesno kako da se stara o tebi, i kroz šta ćeš proći. Ali to nema veze sa tobom. Tajna je ne reagovati. Samo uradi šta mora biti učinjeno. I uradićeš šta mora biti učinjeno. Ne možeš da se suzdržiš. Ako ti je suđeno da ideš u borbu, ma koliko se trudio da se zaustaviš, ne bi mogao. Ići ćeš u borbu. Ako ti je suđeno da budeš pacifista, ne bi mogao da se boriš čak i da želiš. Da su ti dali milion dolara, ne bi mogao jer si predodređen. To je tvoja karma. (S: Znači kažeš da ako se suočiš sa odlukom, i ona je već bila predodređena?) Da. Sve će se srediti. Tajna je ne

poistovećivati se sa svojim telom ili svojim umom. I onda, ako to radiš ispravno, stvari će se promeniti i spolja.

S: Mogu to prihvatiti teoretski. To je isto učenje, isti odgovor, koji su imali rabini, mudri Jevreji, u vreme holokausta. Uđi u stočni vagon, ideš u Aušvic, i rabini kažu, "Pa znaš, to je Božja volja. Kakve to razlike pravi? Nije važno." I sada kada smo preživeli holokaust, sada mislimo da su možda trebali nešto reći.

R: Postoji razlika. U pravu si. Postoji razlika između poznavanja istine i pukog dopuštanja da gaze po tebi. To ne znači da postaneš tepih na kome neko gazi. Ne postaješ otirač za noge ni za koga. Ti boraviš u Sopstvu. Kada boraviš u Sopstvu, sve će biti u redu. Nisi kukavica. Ne bežiš ni od čega. Boraviš u Sopstvu. Kada boraviš u Sopstvu, ako moraš uzeti mač i boriti se, hoćeš. Ako moraš bežati, hoćeš. Ali ćeš uraditi šta moraš. Ali to nema veze sa tobom. Drugačije je nego što misliš. Nije kako misliš. (S: Ja teoretski mogu... sve ima smisla. U stvarnoj praksi se zbunim.) Da ima smisla, ne bi bila istina. (S: Kakav odgovor može očekivati kada pitaš za koga je to? (R: Nema odgovora.) Dakle, akcija bi bila ne-lična.)

R: Tačno. Ako postoji odgovor, to je pogrešan odgovor. Vidiš, svih ovih godina smo imali posla sa konačnim umom, sa našim intelektualnim procesima, sa našim unapred stvorenim idejama, sa našim konceptima. Ali ja kažem da moramo prevazići to i koristiti novi deo nas koji nikada ranije nismo koristili, a to je Sopstvo. Dakle, kada boraviš u Sopstvu, sve će biti u redu. Sve će se srediti. To nema veze sa pasivnošću,

ili nasiljem, ili bilo čim drugim. To je potpuno nova igra. Ti si na Božijem timu i dobro si zbrinut, ali je drugačije. Nema reči koje to mogu objasniti. (S: Moraš sada otići unutra da bi to razumeo.) Da, imaš duboko razumevanje i duboko znanje, da je sve dobro i da se sve odvija kako treba.

S: Roberte, onda je imperativ da imamo vodiča ili Učitelja, zar ne? Ljudi ne mogu samo ovo raditi sami.

R: Zavisi, vrlo malo njih može. Ali većina ne može. (S: Da li je Ramana imao gurua?) Ne. Ali on je jedan u milijardu. (S: Znači ono što takođe kažeš je da u predodređenju duša bira da se rodi u određenom vremenu ili u određenom životu kako bi nastavila sa svojim postojanjem.) To je deo pojavnosti. I ako veruješ u svoje telo, i veruješ u svoj um, onda je karma stvarna, i predodređenje je stvarno. Ali ako boraviš u Sopstvu, sve ostalo postaje suvišno.

S: Zbog tvoja četiri principa koja smo... (R: Da.) ...i ako postaneš ostvaren možeš sići sa karmičkog točka.

S: Ali u međuvremenu, na ovoj zemaljskoj ravni, ili ovoj posebnoj ravni, jedan od načina da se opiše je predodređenje. Odgovor je tu, ali ako gledaš na to kao na kontinuum, to je deo četiri principa. Ništa se ne pojavljuje na početku, nema kraja

R: Da, tačno. Da stavim u lakšu perspektivu tako da možeš razumeti, ako veruješ u svoje telo, ponovo, ako veruješ u svoj um, ako veruješ da si telo, onda sve ostalo postoji, karma, Bog, kreacija, sve postoji. Ali kada ti dođe spoznaja da ja nisam telo, i ja nisam um, sve nestaje. Poput četiri principa. Zato je tajna vežbati boravljenje u Sopstvu. Onda će se sve ostalo desiti samo od sebe. Ne pokušavaš da se oslobodiš svoje karme ili da se oslobodiš negativnih situacija, jer to je poput odsecanja tumora na jednoj ruci, koji ponovo izraste na drugoj ruci. Ideš pravo na izvor, Sopstvo. I onda je sve rešeno. (kraj) [SDR]

Rad sa Četiri Principa Samoostvarenja 30. avgust 1990.

Robert: Pozdravi i salutacije. Možemo biti potpuno neformalni. Sve što mogu je da vam kažem o svojim ličnim iskustvima, ne onome što sam pročitao. I mogu vam reći da ništa ne postoji onako kako se pojavljuje. Sve je pojavnost, a zamka je što bivamo uvučeni u pojavnost. Reagujemo na nju. Osećamo povređenost. Osećamo klevetanost. Osećamo kao da je nešto naopako. Imamo emocije i one postaju negativne, jer nas je zavara lažna pretpostavka, a lažna pretpostavka je da

je svet stvaran. Zapravo, svet nije stvaran, a ni ti nisi. Ono što moramo da uradimo jeste da prestanemo da reagujemo na bilo šta. A jedini način da to uradimo jeste da otkrijemo ko si ti. Kada otkriješ svoju istinsku prirodu, kada se probudiš u svoju istinsku prirodu, sve postaje savršeno jasno. U miru si. Ako se nešto sredi, sredilo se. Ako ne, nije. Ali ne gledaš na to na taj način. Tvoja osećanja su preobražena. Više ne osećaš ono što ljudska bića osećaju. Samo imaš veliku ljubav prema svim stvarima, veliku samilosnost. I znaš da je supstrat celokupnog postojanja harmonija, mir, praznina, i osećaš se divno sve vreme. Šta te može uznemiriti ako si u miru? Ako si pronašao istinski mir, šta te može uznemiriti? Svet dolazi i prolazi. Jednog dana svet je ovakav, sledećeg dana je onakav. Ali kakve to veze ima sa tobom? Nema, ti si slobodan. Ti nisi svet. Ti nisi svoje telo, ti nisi svoj um. Ti si potpuna sloboda, potpuna radost, potpuna ljubav. Moraš se probuditi u tu činjenicu. To je istina. Nauka počinje da to vidi sve više i više. Počinju da vide da je jedina stalna stvar u životu promena. Izgovaramo mnogo reči, preduzimamo mnoge akcije, ali čemu? Da li je to važno na kraju? Gradimo svoj život, posedujemo imovinu, rađamo decu, i šta se desi na kraju? Puf! Sve je nestalo. Sve jednostavno nestane (smeje se). Ničega nema. Pa koja je svrha? Ljudi kažu, "Činim ovaj svet boljim svetom za svoju decu." Oni samo sanjaju. Svet nikada neće biti bolji, nikada neće biti gori. Svet je jednostavno san postojanja i ovakav je jednog dana, onakav sledećeg dana. Ali ti nisi svet. Moraš se probuditi u tu činjenicu. Ti nisi svoje misli. Ti nisi svoje karmičke izraze. Ti nisi svoje sklonosti iz prošlih života. Ove stvari izgledaju stvarne sve dok veruješ u njih. Na primer, ako veruješ u đavola, đavo će ti se pojaviti, jer sam stvaraš đavola. Ako veruješ u boga, bog će ti se pojaviti. Na primer, Rama Krišna je verovao u boginju Kali. Kali je postajala veoma stvarna za njega,

i znao je da pleše i peva sa Kali (smeje se), i to je bilo istinito koliko se njega ticalo. Ali on je stvorio Kali. Zato niko drugi nije mogao da je vidi osim njega. I tako mi stvaramo svoje živote. Pomisli na stvari kojih se bojiš u svom životu. Recimo da se bojiš da ćeš se razboleti, bojiš se sironaštva, bojiš se razvoda, bojiš se braka. Šta god da se bojiš je koncept stvoren tvojim sopstvenim umom. Nema pitanja trebam li se venčati ili ne trebam se venčati. Nije važno. Ono što je važno je kako reaguješ na to, kako to vidiš, šta očekuješ od toga. Ovo je istinito za svaki aspekt tvog života. To je ono što si treniran da veruješ od malih nogu. Počelo je u vrtiću. Tvoji učitelji su ti isprali mozak, tvoja porodica ti je isprala mozak, spoljni svet ti je isprao mozak, sistem ti je isprao mozak, i eto te. Ispunjen si idejama, konceptima, pojmovima, osećanjima, stavovima i to te čini onim što jesi: jadnim. (smeh) Čim se probudiš, sve to nestaje. Ništa što je destruktivne prirode se nikada ne može dogoditi. Apsolutno ništa te nikada ne može uništiti. Ne možeš biti uništen. Tvoje telo može izgledati kao da nestaje, ali to je poput sna. Sanjaš o sebi, radiš nešto, i bivaš upucan, i nestaneš. Ali onda se probudiš. Dakle, moje pitanje za vas je, "Šta veruješ o sebi i o svetu? Šta ti je najvažnije?" Zato osećam da duhovni put, ne nužno ovaj, ali istinski duhovni put, treba da bude prva stvar po važnosti u tvom životu. Zašto? Zato što te budi. Bez obzira koliko dobar život živeo, možeš postati najbogatija i najpoznatija osoba na zemlji, moraćeš iskusiti drugu stranu istog novčića jednog dana i biti najsiromašnija, najjadnija osoba na zemlji. Tako to funkcioniše. Možeš mi reći, "Moj komšija nikada nema problema. Kao da je upao u lonac zlata. Sve što dotakne pretvara se u novac. Zdraav je kao konj. Ima prelepu ženu, veliku kuću, sve što mu može trebati, a pogledaj mene! I znam da se život tog tipa nije promenio za četrdeset godina." Donosiš pogrešan zaključak. On je to karmički zaradio, i ako se ne povuče od toga, možda će provesti ceo život u dobroti, ljudskoj dobroti. Ali onda će biti povučen nazad, po zakonu karme, koji je u njegovom umu, a on to ne zna, i ovoga puta će biti beskućnik. I šta god da radi, neće moći zaraditi ni prebijenog dinara. Trudiće se najbolje što može, ali će uvek biti pogođen siromaštvom. Neće moći zaraditi ni prebijenog dinara ma koliko se trudio. Zato nikada ne treba da sudimo. Nemaš pojma kroz šta tvoj komšija prolazi. Nikada ne reci, "On ili ona ima divan život, a pogledaj moj. Zašto sam ja siromašan? Zašto sam ja bolestan? Zašto sam ja ovakav? Zašto sam ja onakav?" Ideja je da se probudiš, ne da gledaš u sebe, ne da sažaljevaš sebe, ne da se poredиš sa drugima, već da se probudiš. Kada se probudiš, nešto se desi što je

neobjašnjivo. Nema ljudskih reči kojima se može objasniti. Kada se probudiš, jednostavno razumeš, čak ni ne razumeš, ti

znaš, osećaš, i te reči su neadekvatne, postaješ, božanska harmonija. Više nisi zavaravan osobom, mestom i stvari. Više ne reaguješ. Na primer, neko ti kaže, "O, dobio si na lotou, dobio si pedeset milijardi dolara." U redu je. Ne postaješ rob tome. Neko ti kaže, "Izgubio si pedeset milijardi dolara," ista stvar, ista reakcija. Ne postaješ rob tome. Ono što se dešava u ljudskom životu nije važno. Kada znaš ko si, ne kažeš da nije važno. Jednostavno postojiš. Postojiš kao svoje Sopstvo. U miru si. Niko ti nikada ne može oduzeti mir, ma koliko se trudio. Nisi zavaran stvarima. Umesto toga, ono što radiš jeste da daješ od sebe. Možeš dati sebe jer postaješ živo Sopstvo. Stoga možeš pokloniti sebe i još uvek si tu, jer si postao beskonačno Sopstvo, božanska majka, sveprisutnost, potpuno jedinstvo sa svim stvarima. Tako da možeš davati od sebe i ipak si uvek tu. Kada su Ramana Maharšija pljačkali razbojnici, njegovi sledbenici su hteli da napadnu razbojnike, a on je rekao, "Ne, ne, ne. Naša je dharma da budemo ono što jesmo, i to je njihova dharma da budu ono što jesu. Ne treba da se mešamo u njihovu dharmu. Zato im dajte šta žele," i to je veoma duboko. Mi smo duhovni ljudi. Svet nije. Stoga delujemo u skladu sa duhovnim principima. Ovo zapravo znači da mi, kao ljudska bića, postajemo poslednji, ne prvi. To je Isus mislio kada je rekao, "Oni koji idu prvi biće poslednji, a oni koji su poslednji biće prvi." Moraš razviti veliku poniznost. Ne čezni ni za čim. Ne čezni da budeš slavan, ili bogat, ili velik. I ne govori, "Želim biti siromašan i nemati ništa," takođe, oboje je pogrešno. Samo budi svoje Sopstvo. Kada si svoje Sopstvo, bićeš zapanjen kako se univerzum stara o tebi. To je kao sa telom i vitaminima i lekovima. Tvoje telo, znaš, je prirodna fabrika lečenja. Zaista zna kako da izleči samo sebe. Ali kada počnemo da uzimamo previše vitamina i nedovoljno šećera (smeje se), kada počnemo da uzimamo lekove previše, telo kaže, "Pa, napravio si od toga svog boga, tako da sada moraš zavisiti od toga." I onda moraš stalno gutati vitamine do kraja života ili ćeš se razboleti. Zaista, razmisli o tome.

SD: Ili postaneš ludi zavisnik.

R: Ili ludi zavisnik, nije važno. (smeh) Ali razmisli o tim stvarima. Moraš se osloniti na svoje Sopstvo da se stara o svemu. Tvoje sopstvo je tvoje Sopstvo. Postoji jedno Sopstvo, tako da se staramo jedno o drugom. Ali ne misliš o tome. Kada misliš o drugima, praviš grešku. Osećaj će ti doći jednog dana da si ti svi drugi. Nema drugih, postoji samo Sopstvo, koje se pojavljuje kao drugi. Dakle, kako postupaš sa drugima? Kao što postupaš sa sobom. Ne razmišljaš o tome. Ne kažeš da je ta osoba vredna, a ova nije, pa ću pomoći ovoj osobi, a ne onoj. Daješ od sebe automatski. Ne razmišljaš o tome jer je sve tvoje Sopstvo, a to uključuje mineralno carstvo, biljno carstvo, životinjsko carstvo, ljudsko carstvo, i sve ostalo što ne razumeš. Sve je deo jednog. Ono

što činiš jednom, činiš svemu. Kako postupaš sa jednom osobom, tako postupaš sa celim univerzumom, jer je sve jedno. Sada, ova četiri principa koja sam vam dao (nazad na četiri principa) imaju veze sa svim ovim stvarima. Trebalo bi da razmišljate o ovim stvarima. Kako radite sa ovim principima? Prvo, ko može da mi kaže šta su? Izvoli. (Student ih nabraja)

R: Sada si ih izrekao ispravno, na neki način, ali to je kao da recituješ predavanje.

SD: To je zato što ih tek učimo.

R: Ali važan je način na koji to govoriš sebi. Čim otvoriš oči ujutro (govoriću u prvom licu) moraš reći sebi, "Osećam, i spoznajem, i razumem, da je sve, sve, reci sve dvaput, projekcija mog uma." I razmisli o tome šta to znači, zaboravi na ostala tri. Radi na tome. "Sve! Sve! Osećam to, spoznajem to, razumem to, da je sve projekcija mog uma." I onda možeš misliti na probleme koje imaš, ako ih imaš, i kažeš sebi, "Ako je sve projekcija mog uma, odakle ovi problemi dolaze? Odakle su počeli?" Onda spoznaš, "Pa, došli su od mene. Ja sam ih projektovao. Ja sam ih stvorio." I onda kažeš, "Ko je to Ja koje ih je stvorilo?" Vidiš? Sada stižeš do mesnatog dela, do

suštine. "Ko je Ja koje je stvorilo svu ovu obmanu u mom životu? Odakle je došlo Ja? Ko mu je dao rođenje? Moj um, odakle je došao moj um? Od Ja. Pa, oboje su isto! Ja i moj um su isto," i to je potpuno novo otkrovenje. Misliš u ovom pravcu. "Odakle dolazi um-Ja i kome ono dolazi?" I pratiš ga duboko, duboko u sebi. Ako to uradiš ispravno, spoznaćeš da nema Ja, nema uma, tako da nema problema, i biće gotovo, i počećeš da se smeješ. Zaista ćeš početi da se smeješ sebi. Reći ćeš, "Pomisliti, bojao sam se ovoga i bojao sam se onoga." I jednom kada uđeš u tu svest, nešto će se desiti da te zapravo fizički oslobodi problema, ili onoga što misliš da je problem. Sve dok veruješ u svom umu da postoji problem, bilo da je mali ili veliki nije važno, oboje je isto, ali sve dok veruješ da imaš problem, imaćeš problem, i rastaće, i ne možeš ga promeniti. Može izgledati da ga menjaš, ali se pretvara u nešto drugo gore prirode, kada pokušaš da radiš sa samim problemom. Nikada ne pokušavaj da radiš sa problemom, već pitaj odakle je problem došao. "Kako sam ga dobio? Kako sam dobio ovo rođenje? Odakle je došlo?" To je problem, rođenje je problem jer veruješ da si rođen, imaš problem, i možeš nastavljati u nedogled. Tako radiš sa principom. "Sve! Osećam i razumem da je sve projekcija, manifestacija, mog uma. Čiji um? Moj um. Ko je moj? Ja, moj? Ja i moj. Ko sam ja? Ko sam ja koji ima ovaj problem?" I dok postavljaš sebi ovo pitanje, počećeš da se osećaš bolje, i bolje, i bolje. Zaista ćeš

početi da se osećaš bolje, i kako se osećaš bolje, problem postaje sve manje važan, i nestaće. Ovo je sjajna psihoterapija. Deluje. Kada bi psihijatri ovo davali pacijentima, ne bi morali da im daju nikakve lekove. Dakle, razumeš, osećaš, da je sve emanacija tvog uma, ili inače ne bi postojalo. Celokupno postojanje, od najmanjeg atoma do najveće kosmičke galaksije, sve dolazi iz tvog uma. Ali čak i ako ti ovo kažem, i dalje osećaš da je nešto stvarno, zar ne? Osećaš da je nešto stvarno. Možeš reći, "Sunce je stvarno." Možeš reći, "Pa, Bog je stvaran." Možeš reći, "Atom je stvaran," ali ne shvataš da ti stvaraš ove stvari. One su sve projekcija tvog uma. Da nemaš uma, ne bi imao ove koncepte. Zato nam je rečeno da uništimo um, da ubijemo um, nema uma, nema koncepata. Sve ove ideje dolaze kako počinješ da spoznaješ da je sve projekcija tvog uma.

SD: Možeš li reći da je Sopstvo stvarno ili je stvarno termin koji ne postoji?

R: Pa, ako kažeš da je Sopstvo stvarno, to zapravo ne misliš. Da si mislio, ne bi morao to da kažeš, ali možeš to reći kada sebe obučavaš, jer te čini da se osećaš bolje. Pomaže ti da živiš. Bolje je nego reći da je moj svet stvaran ili da je moj problem stvaran. Bolje je reći da je Sopstvo stvarno nego to reći. (SD: Ali bolje bi bilo...) (R: Ćutati.) (SD: ...da ništa nije stvarno?) Nemoj ni to reći, reci ništa. Kada sebi postaviš pitanje, "Odakle dolazi um?" ili "Odakle moji problemi dolaze?" I ostaneš miran, to je stvarno. Praznina je stvarna. (SD: Zar praznina nije isto što i Sopstvo?) Da, ali kada govoriš, kvariš to u izvesnoj meri. (SD: Tako je jer Sopstvo ništa ne zna.) Kada kažeš sopstvo je stvarno, postaje lično. Kada postoji tišina, postaje sveprisutno. Tišina je uvek najbolja politika nakon što kažeš sve te stvari sebi. I u tišini se tvoji problemi jednostavno rastvaraju. Probaj, zaista deluje. Kada ostaneš miran nakon što kažeš sve ove stvari, tvoji problemi će se rastvoriti sami od sebe. Ne misli, "Oslobađam se svojih problema," jer to pojačava probleme. Uopšte ne misli o problemima, već radi na sebi da vidiš svoju sopstvenu stvarnost, a u stvarnosti nema problema. Ipak, takođe primećujem da su većini ljudi, ma koliko puta ovo rekao, njihovi problemi veoma stvarni za njih. I drže ih se kao stega. Zaista osećaju svoje probleme. Pa tim ljudima kažem, "U meri u kojoj možeš spoznati da je tvoj um stvorio ove probleme, i da si u stvarnosti bez-uman, u toj meri će tvoji problemi početi da se rastvaraju." Ali ovo radi kada se probudiš, kada otvoriš oči ujutro. Ne prolazi kroz četiri principa odjednom i reci, "Završio sam. Sada mogu da brinem o svojim problemima," (smeh) Uzmi jedan po jedan, čak i ako ne stigneš do drugog tog jutra. Prošlo je sat ili dva i radiš na prvom, to je dobro. Možeš raditi na ovim stvarima celog života, ako je potrebno. Bolje je nego brinuti o svojim problemima. Ali uzimaj ih jedan po jedan.

Sada prelaziš na drugi i radiš na drugom baš kao na prvom. Šta je drugi, reče li Sem?

SM: Nikada nismo rođeni?

R: Tačno, ali važan je način na koji to govoriš sebi. (SM: Tačno.) Koristi svoje reči koje su ti prijatne. Moraš nekako reći nešto poput ovoga: "Ja opažam, osećam, razumem da nikada nisam rođen ili sam nerođen. Ne postojim. Sve moje postojanje ne postoji, i nikada neću nestati."

SD: Možeš li reći, "Ja opažam" ili "Ja razumem" pre nego što je tvoj um zaista potpuno prihvatio?

R: Šta god ti je privlačnije. Šta god možeš da koristiš. Ali daj sebi do znanja da to opažaš i da to razumeš i da to osećaš. (SD: Mislim, da li bi bilo poštenije reći, "Počinjem da opažam ili...?") Nema početka. Pa kada kažeš, "Počinjem," počinješ, i počinješ, i počinješ, svakog dana. Nikada se ne završava. Govori u korist istine. Možeš reći, "Postoji nešto u meni što opaža, postoji nešto u meni što zna da nikada nisam rođen, da ne postojim, i da nikada neću nestati. I ja sam taj koji zna." Tako počinješ da radiš na tome. Šta ovo znači, "Nikada nisam rođen, ja sam nerođen?" Zvuči kao kontradikcija jer kažeš da su mi otac i majka dali rođenje. Ovo izgleda istinito. Ko je njima dao rođenje? Moja baka i moj deda. Onda ideš sve unazad. Ko je njima dao rođenje? Ko je njima dao rođenje? I ideš nazad do početka. Odakle su došli prvi muškarac i žena? Ko je ovo započeo? Ko je započeo ljudsku rasu? Ko je započeo ideju rođenja? Sada nemoj dolaziti do svojih odgovora jer um odgovara. Možeš reći, "Adam i Eva, Bog." Neko ti je to rekao. Naučio si čitajući Bibliju. Ali da li je istinito? Odakle je došao Bog, koji je sve stvorio? Tako da ideš nazad do početka i možeš reći sebi, to je kao reći, "Šta je došlo prvo, kokoška ili jaje? Drvo ili seme?" To je ista stvar. "Šta je došlo prvo, muškarac ili žena? Kako su se njih dvoje spojili? Ko ih je stvorio?" Onda ćeš spoznati da oni ne postoje. Ništa ti nije dalo rođenje. Jer celo poreklo je lažno. To zovem lažnom maštom. Celo poreklo rođenja je lažno. To je san. Ne postoji. Stoga, ja ne postojim onako kako izgledam da postojim. Onda se vraćaš pravo na prvu pretpostavku. Onda, "Ko sam ja?" Vidiš, uvek se vraćaš na samo-istraživanje. "Ko sam ja koji postoji? Ako nisam telo, jesam li svoje misli? Ne mogu biti svoje misli jer se one stalno menjaju, menjaju. Onda ko sam ja?" Onda ćutiš neko vreme. Znaš da radi kada počneš da dobijaš tih, pun ljubavi osećaj. Počinješ da osećaš mir kakav nisi osećao ranije, i počinješ da osećaš da je sve dobro. (SD: Šta ako kažeš, "Ja sam večno sada?" Čak je i to proizvod uma?) Da, jeste. To je privremena pomoć, jer um to stvara. (SD: Ne treba da postoji znanje, samo unutrašnje znanje?) Da, ako ovo radiš dovoljno često – zato ovo moraš raditi svaki dan, kada se probudiš – uskoro ćeš početi nešto da osećaš. Zaista, osećaćeš sreća koju nikada pre nisi osetio, ekstremna sreća, i ne bi te bilo briga ako ti spuste bombu na glavu. Osećao bi ovu sreću jer ćeš znati da ne možeš umreti. Vidiš, trenutno su to samo reči. Ali jednog dana ćeš zaista znati da jednostavno ne možeš nestati. Ništa te ne može ubiti. Ubijanje je samo reč koja znači nešto što si prihvatio. To je samo neuka reč. Izmišljamo reči i stavljamo osećanja iza njih. Govori to sebi neko vreme. Vidi kako zvuči smešno, Ubij, ubij, ubij, ubij, ubij, ubij, ubij, ubij, ubij, ubij, ubij, ubij, ubij, ubij. To je samo engleska reč koju ljudska bića izmišljaju da označe nekakvu opasnost. Ali reč nema moć osim moći koju joj ti sam daš. Kada je um tih, onda stvarnost dolazi sama od sebe. Kada misliš, misliš, misliš, onda te svet ima i postaješ ponovo svetovan. Zato samoistraživanje čini um tihim. I nakon što poradiš na tome, nastavljaš. "Ja ne opstajem." Pa kažeš sebi, "Misliš, moje celokupno postojanje, od kad sam bio beba, dok ne umrem, ne znači ništa?" I onda kažeš sebi, "Upravo sam dokazao da nikad nisam rođen, jer sam otišao daleko nazad do početka. Pa ako nikad nisam rođen, kako mogu opstati? Šta opstaje? Ko opstaje?" I videćeš da um opstaje. Um želi postojanje, želi snagu, želi moć. Čini da veruješ da si telo. Pitaš sebe, "Kome dolazi um? Odakle dolazi um? Ko mu je dao rođenje? Kako je nastao? Šta je njegov izvor?" I onda ućuti, ostani miran. I počećeš da se smeješ jer ćeš zaista osetiti, makar na trenutak, da uma nema. Zaista ćeš osetiti ne-um. U početku može potrajati trenutak ili dva. Ali kako svakodnevno praktikuješ, ti trenuci ne-uma postajaće sve veći, i veći, i veći i veći. I onda nastavljaš i reći ćeš, "Nikada neću nestati." Pa se sada ponovo smeješ jer shvataš, "Ko nestaje? Ono što nikada nije postojalo nestaje. Ali ja sam ne-um, pa kako mogu nestati?" I ovo postaje veoma značajno za tebe, i dok to radiš svakodnevno, postaješ sve jači i jači u svesnosti. I dogodi

se nešto tako lepo da ne mogu opisati. Osetiš takvu ljubav, takvu radost, takav sklad, takvo blaženstvo. Onda nastavljaš. A koji je treći princip? (Učenik odgovara.)

SM: Nije li to da je sve bez ega?

R: Reci to onako kako treba da se kaže. Počinješ sa "Osećam." (učenici se smeju) Vidiš kako lako zaboravljamo. Moraš to osetiti. Moraš reći, "Nešto u meni oseća, razume, bezegovost svih stvari." Svi ovi principi su slični. Jesi li već došao do tog zaključka? Svi imaju isti izvor: ništa. Ali moraš raditi sa njima dok ne stigneš tamo. Osećam i razumem bezegovost svih stvari. I kažeš, "Sve stvari," ne samo neke stvari, nego "Sve Stvari," od najveće galaksije do najsitnijeg atoma. Ništa nema ego. Ako nema ego, nema ni izvor, jer da bi imao ego mora postojati izvor, i jednostavnim shvatanjem ove velike istine postaješ slobodan istog trenutka.

To ti raznese um. Kao Zen koan. Odjednom nešto pukne u tvom umu i tvog uma nestane jer nema izvor, pošto nema ega. Nikada nije postojao, i osetiš se tako dobro. [Ovde je došlo do prekida trake - Mora da je bilo pitanje o Huseinu i Zalivskom ratu - Ed.] (Robert nastavlja) Mogu ih voleti ili ne voleti. Jer ovo je svetska stvar a ti nisi od ovog sveta. Zato reaguješ potpuno drugačije na takve stvari. Kada raspravljam o ovim stvarima sa vama, to je da bih vodio razgovor. Ali to ne postoji. Doći će i otići. Bilo da je rat ili nije rat. Činjenica ostaje da ćeš i dalje umreti. Šta je važnije? Raspravljati ko je dobar a ko loš u svetu, ili pronaći svoje istinsko Sopstvo i osloboditi se svega. (SD: Samo sam mislio, da li bi to pomoglo nečemu takvom, nije važno?) Naravno da pomaže jer ih čini da nestanu. (SD: Da.) Shvataš da je to deo uma, kao ćebe, kao radio. (SD: I samo reći da je on bez ega ne znači to na način na koji bismo mi to rekli. Ali znači da nema izvor, došao je ni iz čega.) Kako se pojavljuje ne postoji, baš kao i njegovo telo, ista stvar. Vidiš, kada kažeš, "Ja nisam telo" ne govoriš o svom telu. Govoriš o "telu", univerzalnom telu. Niko nije telo. (SD: Pa mogao bi reći, "Ja jesam nije telo?") Da, možeš to reći. Zato ti kažem da to ne koristiš previše, jer to činiš previše ličnim. Još uvek si u sebi kao individua. Kada čitaš u udžbenicima, "Ja nisam telo, ja nisam um," odnose se na univerzalno telo i univerzalni um. Da ne postoji telo, niko, niiiiiko telo. (smeh) Niko ne postoji. To zvuči smešno prosečnoj osobi. Sada možeš reći, "Šta mi ovo čini?" Čini ti sve. Ako si kreativan u muzici, ili u umetnosti, ili bilo čemu drugom, postaćeš veći muzičar ili veći umetnik bez želje za tim, bez traganja za tim. Tvoje telo će raditi šta treba. Neće biti karmičke vezanosti. Kao primer, ako si bio veliki umetnik i veliki muzičar, ili veliki stolar, ili veliki besposličar, ili veliki beskućnik, i ljudski juriš za tim, to je ono što te drži za zemlju, i moraćeš da se vraćaš ponovo, i ponovo, i ponovo, jer si se učinio zemaljski vezanim, zar ne vidiš? Bilo šta za šta se vežeš vuče te nazad na zemlju, bilo dobro ili loše. Ako nešto mrziš, isto je kao ako nešto voliš. Vuče te nazad na zemlju. Moraš pustiti. Ako si pročitao onu lekciju o nevezanosti koju sam ti dao prošle nedelje, sve objašnjava. Ne radi se o ravnodušnosti. Samo se pušta jer znaš, "Ja sam moj brat i moj brat sam ja. Ja sam sve." Zato ne moram vezati sebe ni za šta. Bezegovost svih stvari. I sada idem na poslednji princip, koji je? (Jedan učenik odgovara.)

R: Dobro! Ne, reci, "Ja opažam i razumem šta je realizacija. Ja znam, nešto u meni razume i oseća šta je samospoznaja," i ostaneš miran. Onda će ti doći misli da je jedini način da se sazna kroz negaciju. Pa

možeš reći sebi, "Nije sunce, jer je sunce projekcija mog uma. Nije mesec, ista stvar. Nije moj muž ili moja žena, nije moje telo, nisu moji organi. Nije Husein, nije mir, nije rat." I sve što imenuješ, nije. Pa kada se umoriš od imenovanja stvari, ućutiš, i to je to. Sve je tišina. Sva četiri principa završavaju u tišini, svi su isti. Ima li pitanja o tome?

SA: Da, imam pitanje u vezi dve stvari koje si rekao sa kojima imam poteškoća. Jedna od stvari koju si rekao je da se nikad ne baviš problemom. (R: Tačno.) I znam da ako se koncentrišeš na pozitivne stvari o kojima govoriš, to je suštinsko učenje, da izraziš sve ideje o kojima si već danas govorio. Shvatam da je to energija koja se mora uložiti. Ali ipak, u ovom periodu života

koji imamo, dok izgovaramo ove izjave i dok se krećemo ka ovom cilju koji mogu prihvatiti, i ovu teorijsku ideju koju prihvatam – ovu apstraktnu ideju – ipak postoji život koji treba živeti i postoje pitanja kojima treba baviti. (R: Da.) Pa mi se čini da ako kažeš, "Ne bavi se problemom," to dovodi do ogromnih problema.

R: Naprotiv, ti razdvajaš oboje. Stavljate ih u dve kategorije. Ali, oni su samo jedno. Kao primer, recimo da te neko prevario i ti ga tužiš na sudu. Kada tužiš nekoga i uključiš se u nešto takvo, stvaraš energiju. Čak i ako dobiješ slučaj, moraćeš da tužiš nekog drugog, pa onda nekog drugog, i to nikad ne prestaje, jer si stvorio obrazac za sebe. Ali, ako kreneš drugim putem, ako znaš istinu o sebi, takođe znaš istinu o tipu koji te prevario, jer ste oboje jedno.

SA: U redu, daj mi drugi primer. Recimo da smo svi ovde i svi ostanemo ovde i nemamo novca. I sutra smo gladni. Svi smo gladni ujutro i kažemo da se nećemo baviti ovim problemom, ali pošto je naša glad tako velika i stalno raste, zaista ne možemo misliti ni o čemu drugom. Na kraju ne možemo misliti ni o jednoj od ovih ideja koje si nam rekao jer smo tako izuzetno gladni.

R: Tvoja prva pretpostavka je pogrešna. Ne funkcioniše tako. Nikad neće funkcionisati tako. Ako si gladan, desiće se nešto što će utoliti tvoju glad. Vidiš, ono što ti zamišljaš je da sedneš i ne radiš ništa. Ne funkcioniše tako. Kada znaš istinu, neko će pokucati na vrata i doneti ti hranu.

SA: Doneo sam primer pre nedelju ili dve o holokaustu, i sećam se da sam rekao kako je stav Jevreja, a posebno Rabina bio da Bog živi u nacistima, Bog se manifestovao kroz Aušvic i ostalo, i da moramo to prihvatiti. Da li bi rekao da je to stav koji su Jevreji trebali imati?

R: Naprotiv, jer je to stav, ne govorim o stavovima. (SA: Ali to je problem kojim treba baviti?) Govorim o realizaciji. Vidiš, čitanje Biblije i navođenje citata je jedno. Biti živo oličenje istine je drugo. Ne kažem da trebaš biti pasivan. Postoje trenuci kada nisi pasivan. (SA: Onda, kažeš, "Bavi se problemom?") Naprotiv, ako si u istini, problem će se sam rešiti.

SA: Da, ali govoriš o stanju kome težimo, i priznajem šta kažeš. Verujem da bi se to desilo, ali mi još nismo u tom stanju. Mislim, jesmo, ali nismo potpuno u tom stanju jer ga ne možemo potpuno shvatiti i manifestovati.

R: Ako to shvatiš lično i poradiš na sebi kao što sam rekao, učinićeš šta je ispravno. Nećeš biti pasivan.

SG: Pa rekao bi da će tvoje telo samo uraditi pravu stvar. Nije stvar u tome da pokušavaš da misliš o tome ili ne misliš o tome. To je najlakši način da se gleda na to, upravo tako.

SA: Nije to uopšte. Tvoj um ti govori da obučeš odeću i izađeš i nađeš hranu ujutro. I telo takođe, ali to je telo-um koji rade zajedno.

SD: Sećaš se šta je Hrist rekao kada je rekao, "Tražite najpre carstvo nebesko i sve ovo će vam se dodati." Nije li to otprilike ista stvar koju ti govoriš? (R: Da, jeste.) Ako se posvetiš samoistraživanju ili samospoznaji, nekako će se ove stvari rešiti, možda čak i kroz telo.

SA: Nije li Hrist takođe rekao, "Podajte caru carevo?" I to je ključna tačka ovde. Nema spora sa konceptom, idejom i ciljem i apstraktnom stvarnošću toga. Govorim o prelaznom periodu dok živimo u svojim svakodnevnim telima kroz dan. (SD: Pre nego što smo realizovani.) Da, i zato pominjem ove probleme ventilatora, koje sam pomenuo drugi dan, i hrane, kao primere ovih stvari sa kojima moramo da se bavimo svakog trenutka.

R: Tvoje telo i tvoj um su motivisani karmom. Zakon karme brine o njima. Ali ti nisi svoje telo. Ako si svestan da nisi svoje telo, ispravna akcija će uslediti.

SD: Misliš, možeš biti svestan da nisi svoje telo, a ipak će tvoje telo izaći i nabaviti hranu. (R: Tačno.) Ali znao bi da nisi činilac.

SA: Ali ti kažeš, "Ako si svestan," to su tvoje reči, "ako si svestan da nisi telo." Rekao bih iz mog razumevanja učenja, postoje stepeni svesnosti. Ako si potpuno i kompletno i apsolutno i totalno

i potpuno svestan da nisi telo, onda ok, priznajem ti. Ali postoje ti stepeni svesnosti, i ako nisi u tom određenom stanju onda moraš podati caru carevo.

R: U stvarnosti, ne postoje stepeni. Dakle ili jesi ili nisi. Ako misliš da nisi, onda moraš da se snalaziš za sebe. Ako misliš da jesi, mislićeš o ovim stvarima, i onda ćeš otići i učiniti nešto. Ali ti to nećeš raditi. Radiće se samo.

SD: To je ono što sam hteo reći. Odgovor za mene je ono što nam je Robert ranije govorio o nebiti činiocem. Realizacija da nisi činilac je čak ono o čemu je Hrist govorio. To jest, boraviš na Sopstvu, na realizaciji, i tvoje telo će nastaviti da radi šta god je karmički potrebno, ali tvoja realizacija da nisi telo i da nisi činilac ne znači da se ne obavi.

SA: Pa, sada smo stvarno došli do suštine. U redu, onda ono što predlažeš je ovo. Hajde da pričamo o sutra ujutro. I gladan sam, pa ako moj telo-um kaže idi napolje i pokušaj naći nešto novca za doručak, ali sve vreme dok ovo radim mogu i dalje misliti da

ja ne radim ovo (R: Ne, ne.) Ja neću uzimati novac. Ja neću jesti. Ali oboje mogu postojati istovremeno. (SG: Ne misliš o tome.)

R: Ne, ne, ne. Vidiš šta će se desiti kada radiš na principima, i ako imaš glad u svom telu, automatski, spontano ćeš otići da uzmeš hranu.

SD: Ali nećeš boraviti na tome. (R: Tvoj um će biti negde drugde.) Da li bi mogao reći, "U redu, evo idem u La Bread Bakery, ali ovo je samo san?"

SG: Nećeš ni to reći. (SD: Da, ne bih, razumem.)

R: Vidiš, uzmi moj život, na primer. Kada ustanem ujutro, nemam pojma šta će se desiti sledeći dan ili taj dan, ili tokom dana, ali sam aktivan i nisam aktivan. Radim određene stvari ali ne radim namerno. Dešava se spontano. Nisam tražio da držim ovakve časove. Desilo se. Nikad nisam ništa tražio. Ali dešava se jer moje telo to radi, spontano. Ali moj um nije svestan toga i nisam uključen u to. Ali sam hranjen, živim u kući. Dolazim na ove sastanke. Ali nikad ne kažem da ću to uraditi. (SD: Ne planiraš?) Ne planiram. Možda planiram par sati unapred, ili tako nešto, ali nemam dugačke planove. Ali sve funkcioniše. Znam da je teško shvatiti. Zaista je teško shvatiti kako živim.

SA: Moja druga tačka je povezana sa ovim i rekao si na početku današnjeg govora. Citirao si Ramanu, o tome kako je bio opljačkan. I rekao si da je rekao svojim sledbenicima da daju. Da dopuste pljačkašima da uzmu šta žele i da je to njihova karma. (R: Njihova dharma.) I bila je njegova karma da to ima i da to da. Zašto ne bi mogla biti njegova karma da zaštiti ono što ima?

R: Jer to nije bila njegova dharma, nije bio njegov put. (SD: Koja je razlika između dharme i karme?) Dharma je način na koji stvari jesu. Istina načina na koji stvari jesu.

SG: Pa drugi prosvetljeni učitelj je mogao reći bilo šta. Mislim, oboje su dve strane istog novčića u stvarnosti, zar ne? (R: Na neki način to je tačno.) Samo reci, "Idi ubij ih" iako... znaš, mislim nemoj ih ubiti, ali mislim, u stvarnosti nema razlike.

R: Pa u pravu si. Baš kao u Bhagavad-Giti sa Arjunom. (SG: Da, tačno.) Kada mu je Krišna rekao da ide da se bori. (SG: Ili tuži ih ili se bori protiv njih.)

SA: Pa mogao je reći, "Hajde da zaštitimo ono što imamo?"

SG: Da i to je stvarno isto, ali to nije bio njegov... (R: Rekao je, "Ovo nije naš put".) Ovo nije njegov put?

SD: Kažeš dharma? Vidiš, imam isto pitanje jer sam mislio da su dharma i karma ista stvar. (R: Ne.) Pa nisu, dakle dharma bi bila učenje, da ih uči da se ne opiru, ali karma bi mogla biti da ih istučeš do daske. (R: Da.) (smeh) Ali ako si dovoljno svet, išao bi sa dharmom bez stvarnog...

R: Zavisi od puta na kome si. Ljudi su na različitim putevima, pretpostavljam. Ali najviše učenje od svih, ne samo to, sam Krišna se nije morao boriti, zar ne? Rekao je Arjuni da se bori. (SG: To je tačno.) Vidiš.

SA: Pa lako je reći drugome da se bori. (smeh)

R: Kada dođeš do najvišeg, tu je mir.

SG: Nema potrebe. (R: Nema potrebe ni za čim.) Nema potrebe ni za čim. Možda samo da pokažeš, možda kao demonstraciju za nekog drugog, mogao bi reći, "Bori se ili se ne bori." Mislim kao produžetak... (R: Za svoje učenike.) ...za svoje učenike, da.

R: Kao u borilačkim veštinama, kada neko postane toliko vešt u borilačkim veštinama. Mislim vešt, najviše što može ići, više od toga. Ne rade ništa. Čak se i ne brane. Okrenu se na drugu stranu, samo sede. Prihvataju biti ubijeni. Nema se šta boriti. Ali Arjuna nije bio na tom nivou, pripadao je ratničkoj klasi.

SA: I mi pripadamo, ili jedan od više...

R: Pripadaš onome u šta veruješ. (SG: Kaste su kao verovanja u tvom umu.) Dakle pripadaš onome u šta veruješ. Sve je u tvom umu. Ako želiš da veruješ da se moraš boriti, onda se bori. Ako moraš da veruješ da moraš da brineš o sebi jer ako ti ne uradiš, ko će, onda moraš. Moraš uraditi šta moraš. Ali ja govorim o najvišem učenju. Gde je sve zbrinuto. Pogledaj ponovo Ramanu kao primer. Kada je bio dečak, bio bi mrtav da nije bilo te misteriozne sile koja se brinula o njemu. Samo je otišao u džunglu, ušao u pećinu i tamo sedeo. Nije znao odakle će mu hrana doći. Nije čak ni mislio o tome, kako će se brinuti o sebi. Nije mu padalo na pamet. Samo je sedeo nepomično, danima, dok jedna žena nije došla uz brdo i počela da ga hrani.

SD: Ali on je bio manje-više rođen prosvetljen, a mi se samo mučimo.

R: Pa, ja samo govorim o najvišem idealu. Ono što pokušavam da vam kažem je da ako imate poverenja i vere, postoji misteriozna sila koja će se brinuti o vama i obezbediti sve što vam treba.

SN: Arnold, nekoliko puta si pomenuo, podajte caru carevo ali nastavite podavati Gospodu ono što je Gospodnje, i da čovek ne živi samo o hlebu, nego o svakoj reči koja izlazi iz usta Gospodnjih. Pa zapitajmo se, "Šta je car?", "Šta je Gospod?" i šta je "Hleb života?" Čini se da sam život tela nije održiv, život se ne percipira samo kroz telo.

R: To je dobra tačka. Sam Isus nikada nije podavao caru. To je rekao narodu. (smeh) (SN: Uvek je to prenosio dalje.) (SD: Bolje ti nego ja.) (smeh)

SA: Ne vidim to uopšte u onome što govoriš, ali moj problem je priznanje hlebnog dela, kako se nositi sa tim, i mislim da ljudi imaju te konkretne probleme, kao u svetu, noseći se sa svetom... svi vi to radite istovremeno sa delom Gospodnjim i sve to. Dok obraćate pažnju na duh. Istovremeno imate ove druge probleme. To je činjenica.

R: Arnolde, zapamti Arnolde, govoriš iz svoje tačke gledišta.

SN: U krajnjoj liniji, problema nema i stvar je u tome gde stavljamo svoju pažnju. Gde god stavimo svoju pažnju, to postaje naša stvarnost. Dakle, ako se fokusiramo na hleb, ako se fokusiramo na cara, ali šta ako se zapitamo, "Šta je izvor našeg života?" Da li je od

cara ili od hleba? To je pitanje, pa čak i ako rešiš problem hleba, onda si nahranjen, ali ako nikad ne saznaš ko si, naknadni problemi su neizbežni. (SA: To je tačno, ne poričem to.) Dakle, nije samo pronalaženje ko smo, već i pitanje... da postoji tok, i shvatiti taj tok, i povezati se sa tim tokom. I iz toga toka dolazi hleb i to nismo samo mi, već sve stvari. Dakle, nije samo savladavanje tog jednog problema. Kada savladaš problem Sopstva, svi ostali problemi su savladani.

SA: Teorijski, ali takođe se sećam da sam ranije pomenuo ovo. U svakoj kulturi, u svakom vremenu, bilo u katoličanstvu u srednjem veku, na Zapadu ili u budizmu na Istoku, zbog svesnosti ovog problema, oni koji su bili u kontroli osnovali su zajednice, uspostavili su puteve u svetu da proces teče dalje, i zato još uvek postoji. Zato manastiri postoje. Zato postoje grupe učitelja sufija u pustinji svuda i tako dalje. Ili gde su napravljeni aranžmani za opstanak dok procesi...)

SN: Čak i dok su ti aranžmani napravljeni, oni zapravo nisu napravljeni, desili su se sami od sebe i opet to je tok.

R: Vidiš, govoriš o pojavnostima. Tako se tebi pojavljuje. To sam rekao na početku, ovo je tvoja tačka gledišta, tako to sada vidiš. Ali nije tako.

SN: Sami Ašrami nisu rekli, "Hajde da napravimo Ašram". Desili su se sami od sebe jer ljudi koji su bili uključeni u to su se sami odvijali. Sve se odvija samo od sebe. Naš život će se odvijati sam od sebe. Ali kada mislimo da smo mi činioci, onda nastaju problemi. Nije da ne radimo ništa. Nije da ne radimo ništa, nije da radimo. Budimo ono što jesmo. Odvija se samo od sebe. Nema zaustavljanja akcije i nema akcije.

SA: Možda je samo semantika, hajde da probamo drugi napad. Kada sam došao ovde, Sem mi je rekao nekoliko puta da treba da dođem ovde. To se jednostavno desilo. Nisam otišao do Sema, nisam rekao, "Molim te reci mi šta da radim, gde da idem?" Nisam čak bio ni svestan da misli na mene. Došlo mi je baš na način o kome smo govorili. I jesam. Ipak svake nedelje moram da organizujem da dođem ovde. Dakle dve energije postoje istovremeno u ovoj ravni, kako vidim.

R: Ne, ova ravan ne postoji, ali dokle god veruješ da postoji, postoji jer je ti stvaraš. Ti joj daješ moć. Ti si izvor moći. Kada oduzmeš moć, sve jednostavno jeste.

SN: To nekako dovodi do pitanja koje imam, nije baš pitanje i nekako znam to. Osećam da je malo beskorisno za mene da postavljam pitanja?

R: Ne, to je u redu. (SN: Pa, osećam da to radim i radi razgovora, jer shvatam da sam u tački gde sam iznad pitanja ali, sve je emanacija uma?) Umm, da? (SN: Ali um ne postoji?) Tačno! (SN: Dakle imamo različite nivoe ovde. (Pauza) U redu; Sve je emanacija uma, ali um ne postoji. Sve je emanacija uma kao da je san, međutim san zapravo ne postoji. Dakle jedan nivo je prvo, ako je sve emanacija uma, onda postoji proces koji je san, a ipak um ne postoji. Sam san nema stvarnost. Stvaran je ali nije istinit.)

Bolje je postavljati pitanja sebi nego davati izjave. Kada dođeš do ovog zaključka, pitaš sebe, "Čiji um ne postoji? Odakle je došao um? Kome pripada?" i ućutiš. Onda će tvoj odgovor biti praznina, nirvana i znaćeš.

SD: Koja pitanja sam trebala sebi postaviti?

R: Pitanje koje meni postavljaš, trebaš postaviti sebi, "Ko ima sva ova pitanja?" (SD: Misliš, "Ko mora ponovo da sredi svoj život?") Sve te stvari. Počneš sa shvatanjem da, "Moram da uradim ove stvari." Onda se vratiš na ja i kažeš, "Odakle je došlo ja koje mora da uradi sve ove stvari?" i pratiš ja kroz njegovu kulminaciju, do njegovog izvora.

SA: Dozvoli mi da probam drugi pristup da izrazim ove ideje. Roditelj ima dete i dete, recimo da se dete plaši bauk ili slično. I znamo da deca imaju ovaj život fantazije i znam kao roditelj kako se postupa sa decom. Ako imaš malo dete koje ide na spavanje, znaš vrlo dobro da te fantazije koje ima, nisu stvarne. Znaš da neće imati nikakvog supstrata u njegovom budućem životu ili u tvom životu, uopšte nema supstrata. Ipak, jer znaš da je dete i znaš da je na određenom nivou, ideš uz to i znaš da se postepeno kreće ka većoj realizaciji kako stari i kako mu stvarnost sveta, ili nestvarnost ako hoćeš, postaje očiglednija. Ali ipak moraš da se odnosiš prema njemu na tim nivoima i zato će roditelj reći, "Oh, ne mislim da će taj strašni čovek ući na vrata," i pričao bi mu

o svemu tome i ideš uz njega na njegovom nivou iako znaš da nije stvarno i on to takođe zna na neki način unutra.

R: Ali sve to radiš u snu. To je sve deo sna. (SA: To je tačno, ali time mu omogućavaš da se pomeri ka višim nivoima realizacije. Ako bi rekao detetu, "Neću raspravljati o ovome jer tu nema stvarnosti, neću to raditi." Onda sprečavaš dete da se kreće.) To je san, ono što govoriš je san. Ali ako se samo probudiš, sve to ne postoji i ne bi morao da radiš sve te stvari. (SA: Šta bi uradio sa detetom, šta bi rekao detetu?) Dokle god ne slušaš, kažeš šta misliš. (SA: Šta bi rekao kada si duboko u stvarnosti?) Imam dve devojčice i kada su bile bebe čitao sam im knjige i radio ono što si rekao, ali shvatio sam da nisam činilac, to je poenta. Prošao sam kroz sve to. To ne znači da neću raditi bilo šta. Shvatio sam da samo igram ulogu. Nisam bio činilac pa sam im čitao knjige, smirivao njihove strahove i radio ono što otac mora. Ali znao sam da nisam činilac, to je razlika. (SA: Da, ali time si pomogao devojčicama da pređu na više nivoe. O devojčicama razmišljam kao o važnom pitanju ovde. Koristim to kao primer našeg sopstvenog položaja u životu. Ljudi koji su...)

R: Ideš li Sem? (SM: Da.) Idi u miru.

SD: Svirate li muziku? (SM: Da.)

R: Kada shvatiš da nisi činilac. Tvoje telo će raditi šta god je došlo na ovu zemlju da radi. Tvoje telo prati karmu i tvoje telo će raditi šta god trebaš da radiš. Ali to nisi ti. I to se može samo iskusiti.

SD: Upravo smo pričali dok si bio van sobe. Ne znam da li je ovo tačno ili ne, ali na neki način kako ja to opažam, to je uzimanje pregleda i znanje dok prolaziš kroz ove telesne radnje, to je san. Uhvaćen si u snu, i gledaš sebe kao na videu, znaš da nisi i znaš da si ti...

SN: Radiš sve svetske stvari. (R: Umm.) Ali kažeš, "Ali nisam činilac."

R: Ne kažeš to, ako moraš to da kažeš, onda jesi. (SD: Tačno.) Samo shvataš da si univerzum i igraš sve uloge. (SD: Ali ne možemo samo reći, "Nisam činilac," Roberte?)

SN: Neka druga učenja bi rekla, "Da nisi činilac" ali ovo ne misli to. Znaš, mi to tako tumačimo ali to nije ono što se govori.

SD: Pa slažem se sa Arnoldom da smo svi na različitim nivoima na kojima jesmo.

R: Tako se pojavljuje. (SD: Čini se da su nam potrebne reči.) Zato moraš istraživati, "Za koga postoje nivoi?" (SD: Pa nakon "Nisam činilac," moraš reći, "Ko je ja?") Ne, kada znaš da nisi činilac, nećeš ništa reći. (SD: Ali u međuvremenu čini se da moram reći, "Nisam činilac," da podsetim sebe, jer sam na nižem nivou ili osećam da sam na nižem nivou. Trebaju mi takve reči da mi kažu.)

SN: Bolje da ne govoriš to, nisam činilac, jer je to vrsta određenog obrasca. Bolje je da se pitaš, "Ko je činilac?" nego da kažeš, "Ja sam činilac." (SD: To je dobra tačka.) Da, vidiš to je poenta. Poenta je da, "Ja nisam činilac" nije ova praksa. Pitanje. (SD: Jer je to dualnost?) Pa nije samoistraživanje. (SD: Pa moglo bi dovesti do samoistraživanja, mogao bi reći, "Ko je ja?", ja je nepostojeće.) Kada pobediš nešto u svetu i kažeš, "Ja nisam činilac," to nije ono što ovaj put uči. To je kao negacija. Ti niti potvrđuješ niti negiraš. Ovo je nedualnost, pitaš sebe, "Ko je činilac?", "Kome ovo dolazi?" Ne "Ja nisam činilac" jer u izvesnom smislu ono što govoriš je, "Ja jesam," već potvrđuješ sebe, govoreći "Ja nisam činilac" kažeš, pa, ja postojim. (SD: Mogao bi reći, "Ja jesam nije činilac.") To je drugačije! Da, ali u tvom umu, šta radiš? Vidiš, kada sam govorio, u Bibliji piše, "Budite mirni i znajte da sam ja Bog." Pa, dobio sam jedan utisak kada sam to radio, ali kada sam rekao, "Budite mirni i znajte da ja jesam je Bog," dobio sam potpuno drugačiji utisak jer sam postao Bog, pre nego Bog izvan mene. Dakle, kada to pređemo, moramo biti veoma pažljivi. (SD: Da.) Bolje definisati i reći, "Ja jesam" ili "Kome ovo dolazi?" nego...

R: Zapamti da nikad ne možeš postati Bog jer je Bog ti. Ne postaješ ništa jer ne postojiš kako se pojavljuješ. Vidiš, seti se pre par nedelja pomenuo sam ovo je moje priznanje. Ovo je način na koji ja osećam o tome i većini ljudi je smešno. To je bezveze, ne znači ništa, ne deluje praktično u početku, većini ljudi, jer većina ljudi želi nešto praktično čime mogu poboljšati svoje ljudsko postojanje. Ali najviša istina je, ljudsko postojanje ne postoji i ako dođeš do tog zaključka, tvoj život će biti blaženstvo.

SD: Ali nije li jedna od svrha Satsanga da postavljamo ova pitanja koja postavljamo tako da težimo da razumemo?

R: Da, o tome se radi u Satsangu. Ali onda moraš praktikovati stvari koje ti govorim i gledati šta se dešava. Drugim rečima, ne možeš otići kući i biti uhvaćen u svetu i zaboraviti ovo do sledećeg sastanka. Moraš raditi na sebi, raditi na sebi i videćeš šta se dešava.

SD: Ali mislim da je tako uzaludno, Roberte, razlog zašto Sem nije mogao reći četiri fundamentala sa osećajem, kao glumac ili tako nešto, je što smo još uvek u tački učenja i shvatanje svakog pojedinačnog će doći kasnije. Veoma je korisno što nam kažeš da proširimo svaki ili možda radimo jedan po jedan. Ali ako znamo da ćemo biti ispitani kada dođemo na čas, noć pre ćemo biti spremni, znaš. Inače, ne moraš li početi tako pre nego što izađu iz potkrovlja?

R: Da, radiš na jednom dok ne postaneš živo oličenje toga. Možeš ponavljati sva četiri sebi ili kada radiš na sebi, uzmeš jedan po jedan. (SD: Tačno.)

SA: Voleo bih da ih zapišem tvojim rečima ako mogu što je moguće sažetije, je li to u redu? (R: U redu je.) Trebaće mi olovka. (SD: Mislim da sam ih zapisala drugi dan. Svaki put kad ih kaže, nekako je drugačije.) Možeš li mi reći četiri kao...

R: U redu, Broj Jedan: Ja razumem, ja osećam, ja opažam da je sve, Sve dvaput sve, dva puta sve. Sve, naglasi drugo sve. Podvuci ispod toga. Manifestacija mog uma. Broj Dva: Ja osećam i duboko razumem da sam nerođen, ne opstajem i ne nestajem. (SD: Ili umirem ili nestajem?) Ista stvar. Broj Tri: Ja osećam i razumem bezegovost svega, celokupne tvorevine. Broj Četiri: Imam duboko razumevanje šta je samospoznaja. To je to.

SD: Nije li broj četiri, kraj toga, po onome što nije?

R: Tako radiš na sebi, kroz negaciju. (SD: Jer uvek to kažeš drugačije, način na koji si mi rekao je, "Možeš otkriti šta je samospoznaja po onome što nije?") Da. (SD: Ili Neti-neti.) Da citiram iz knjiga, govorio bih istu stvar stalno, ali kažem kako dolazi i to je jedina razlika.

SN: Da, kada si rekao da opažamo i imamo duboko razumevanje i iako to ne osećamo, to kažemo?

R: Dobro je to reći kada se probudiš jer pokreće nešto. (SN: Ali kažem tokom dana ako radimo principe, da li kažemo istu stvar?) Možeš to malo promeniti. Tokom dana možeš samo misliti o tome, da je sve samo projekcija tvog uma. Ali ujutro je dobro reći, "Ja opažam, ja razumem," znaš zašto? Jer kada prvi put otvoriš oči, još nisi budan i ti si svoje istinsko Sopstvo. Dakle zapravo priznaješ svom Sopstvu svoju istinsku prirodu. Da ja opažam, ja razumem i to ide dublje u podsvesni um. Kada si se upravo probudio, svež si, tvoj um je svež, nema ideja. I tokom dana kada te svet ima, možeš samo reći, "Sve je projekcija mog uma, SVE!" i izostaviti ja opažam prekinuto. (SN: Da, ali da li drvo misli Ja Jesam?) Da, ali da li drvo postoji? (studenti se smeju) Vidite, to je percepcija vašeg uma. (SN: Pa, neka od načela su lakša od drugih. "Sve je projekcija uma," to mogu da pratim, ali, "Ja nemam početak." Ne postoji osećaj u meni da nemam početak jer se identifikujem sa telom.) Ja postojim, zapamtite. Radite sa "Ja postojim," to je početak, jer ne možete reći da ne postojite. Dakle, vi postojite i kažete sebi, "Ja postojim" i stavljate više prostora između "Ja" i "postojim" dok nastavljate. "Ja," "postojim" i onda se pitate, "ko je to Ja koje postoji? Odakle je došlo?"

SD: Moja majka je to usađivala u nas, govorila je, "Gde ćeš provesti večnost?" Kao da je večnost u budućnosti. A ja bih rekao čak i tada, "Majko, kako večnost može biti nešto što dolazi kasnije. Ona nema ni početak ni kraj." (SG: I šta je ona rekla?) Hule, vrsta reči.

R: Vidite, pravi satsang je neintelektualan. (SD: Onda šta je, da li je emotivan?) Nije emotivan. To je stvarnost osobe koja ga daje. Kad god imamo nove učenike, oni će postavljati ista pitanja, ali to je njihova percepcija. Otuda oni dolaze. I bez obzira šta ja kažem, oni neće moći da vide dok to ne postanu. Jer su identifikovani sa svojim telom. Ali vi napredujete jer shvatate stvari više prirode. (SD: Što više napredujem, to sam više zbunjen.) To je dobro, to je dobar znak. (SD: (smeh) Ne znam, da li je? Što više znam, to manje znam. Što više znam, to više ne znam šta je išta.) To je dobro jer se oslobađate svog ega. Ego želi da zna. Mora da zna. Jer kada počnete da osećate "sve manje znam," to je dobar znak za vas, jer znate manje o svetu a više o Sopstvu. (SD: (Nerazumljivo) To je dobro. (SD: Čak i Sopstvo. (smeh)) Nastavi tako, to se dešava.

SN: Arnolde, da li osećaš da su tvoje percepcije drugačije iz nedualne tačke gledišta otkako dolaziš na satsang već neko vreme?

SA: Pa ne naročito jer sam svestan ovog učenja već dugo vremena. (SN: Nedualnosti?) Da, o da. Rekao bih da otkako dolazim ovde postoji dublji kvalitet spoznaje, ali intelektualno sam bio svestan ovoga već dugo. (SN: Ne, pa ne mislim intelektualno, samo kažem, u suštini da li osećaš ikakvu razliku.) Pa rekao bih da, da. Rekao bih da je to više proželo mene, moje ne-sopstvo.

R: Vidite, što ste više zbunjeni, to se ego više razbija, znali to ili ne. (SD: Da li to postaje ili ne postaje nekako lakše za upravljanje?) Ne, on se razbija. Kada je ego... (traka se završava) [TOC]

Tri Vozila 2. septembar 1990.

Robert: Pozdravljam vas svim srcem. Dobro je ponovo vas videti. One koji ste novi, dobrodošli. Priznajem vam da nisam fenomen uma-tela. Da sam večni duh. Kada koristim zamenicu Ja, mislim na sveprisutnost. Ne govorim o sebi, lično. Govorim o univerzalnom, Ja. Dakle, kad god koristim tu zamenicu, na to mislim, i tako kada iznosim priznanje, ne govorim o Robertu. Govorim o svakom svesnom biću na ovoj zemlji. Ja sam apsolutna stvarnost. Ja sam nerođen, besmrtan i ne nestajem. Ja sam večno blaženstvo, bez početka i bez kraja. Ja sam to što jesam. Ja sam čista inteligencija, uvek dostupna, sveznajuća, svemoćna, prebivam u svemu. Ja sam to, sat-čit-ananda. Sve znanje, postojanje, blaženstvo. Ja sam Nirvana. Ja sam praznina. I zato što sam to, sve je dobro. Nema problema. Ništa nije pogrešno. Nema stvaranja. Ništa nikada nije stvoreno. Ja sam ta večna nešto što je uvek postojalo od početka, postoji sada i uvek će postojati. Sve je dobro. Nema problema. Nema anksioznosti. Mir, harmonija, ljubav, blaženstvo, ja sam to. (pauza na traci) Dobijam nekoliko telefonskih poziva od raznih ljudi širom sveta. U suštini postavljaju ista pitanja. Kako da rešim svoje probleme i kako da postanem samoostvaren? I to je za mene smešno pitanje. To je kao osoba koja stoji usred okeana i traži vodu. Samoostvarenje je vaša sopstvena priroda. Vi ste već to, ali zato što smo vezani za maju, mi smo zemaljski. Koristimo diskriminaciju i verujemo da je sve što vidimo stvarno. Zbog toga, zato što verujemo da je telo stvarno, um je stvaran, to postaje kao oblaci koji skrivaju sunce. Ne kažete da nema sunca, čekate da se oblaci raziđu i sunce ponovo zasija u svom sjaju i raskoši. Vi ste Božanstveni. Vi ste sjajno biće svetlosti. Samo su oblaci neznanja, po svemu sudeći, pali na vas i tako verujete da ste ljudi. Verujete da imate probleme. Verujete da vam treba prosvetljenje. Mislite da je nešto negde pogrešno. Ali ja vam kažem da nema grešaka. Nikakve greške nisu napravljene. Nikakve greške se ne prave. Nikakve greške neće biti napravljene. Sve je ispravno baš takvo kakvo jeste. Sve je prelepo. Sve je Bog. Sve je apsolutna inteligencija, apsolutna stvarnost, parabrahman. To ste vi. To je vaša prava priroda. Kako smo se izgubili? Opet, jedan način je previše čitanja. Toliko je knjiga. Toliko toga za čitanje, postajemo zbunjeni. Ne znamo kojim putem da sledimo. Uplićemo se u razne vrste pseudoreligioznih kultova i to nas vuče nadole, tako reći, sve dok se ponovo ne pronađemo. Čitanje je samo za motivaciju. Pazite šta čitate. Ima previše knjiga. Ako razgovarate

sa onima koji su se zaista prosvetlili, otkrićete da su jedva uopšte čitali. Možda par knjiga, ali ono što su radili, bila je sadhana, duhovne prakse koje su potrebne. Radili su na sebi dosledno, stalno, 24 sata dnevno. Koliko jako želite ostvarenje? To se određuje onim što radite. Ako ste više zainteresovani za zabavu, TV, žurke, piće, često izlaženje, provođenje vremena sa idiotskim prijateljima, šta očekujete? Dobijate od života ono što u njega uložite. Ako zaista tražite prosvetljenje u ovoj inkarnaciji, pre nego što napustite telo, to je moguće, ali morate činiti određene stvari, i kroz istraživanje, otkrili smo da je najbrži način za prosečnu osobu da oseti nagon za prosvetljenjem da sedi u satsangu. To vam kažu i Upanišade. Samo oni koji sede u satsangu će dostići konačni cilj. To znači da ne morate čak ni da čitate. Ne morate praktikovati meditaciju, formalno. Sve što treba da uradite jeste da sedite u Satsangu i stvari počinju da se dešavaju same od sebe. Automatski počinjete da istražujete sebe. Počinjete da ispitujete. To se dešava spontano. A ovo je važna tačka. Većina ljudi čita knjige, Advaita Vedantu, Ramana Maharshija, Nisargadattu, šta god, i vide šta su oni radili, ali ipak ne rade ništa slično sami. Oni nikada ne istražuju. Čitaju knjige i stiču intelektualno znanje, znanje uma, glave. Ako imaju dobro pamćenje mogu citirati odlomke, pamtiti frazeologije, određene klišeje, određene izreke, ali nikada nemaju iskustvo. Iskustvo dolazi samo kada imate potpunu poniznost. Kada se jednostavno prepustite, svom malom ja. Kada prestanete da brinete o sebi. Prestanite toliko da mislite o svom malom ja. Prestanite da govorite, "Treba mi ovo i treba mi ono," i "Moram postati ovo, i moram dobiti ovo." Odustanite od svake želje. Odustanite od svih vezanosti za osobu, mesto ili stvar. Opustite se. Neka vam život bude veoma jednostavan. Sedite u tišini, istražujte. Pronađite ko ima probleme. Pronađite ko se oseća depresivno. Pronađite ko nije prosvetljen i smejaćete se. Jer vi ste sjajno svetlo u svetu tame. Vi ste božanstveni. Vi ste divno biće. Nikada se ne kritikujte. Nikada se ne obezvređujte. Mislite o sebi kao o Bogu i ponašajte se u skladu s tim. Dajem vam ove informacije da biste mogli nešto da uradite sa sobom, nešto praktično. Dajem vam tri vozila koja prelaze okean samsare do zemlje samoostvarenja. Ali morate koristiti vozila. Morate raditi s njima dan za danom. Kada se prvi put probudite. Kada prvi put otvorite oči. I ova vozila će vam početi imati smisla nakon što praktikujete četiri načela koja sam podelio s vama. Prvo Vozilo je ovo: Imate snažnu želju da budete sami. To ne znači da postanete antisocijalni. To znači da morate naći vreme da budete sami. Na primer, juče pre 10 sati, dobio sam tri telefonska poziva, pozive da idem ovamo, da idem tamo, da idem u bioskop, da idem na ovo mesto, ali sam odbio. Bio sam sam u kući. Ja

seo sam i gledao u drveće i pre nego što ste shvatili, bilo je pet sati, ali sam bio ispunjen blaženstvom, ispunjen radošću, ispunjen srećom, koja nikada ne odlazi, ionako. Postoji vreme da budete sami i vreme da budete s ljudima. Ali oni koji zaista žele da postanu prosvetljeni, moraju naći vremena da budu sami. Tako da mogu razmišljati o četiri načela. Mogu istraživati, "Odakle dolazi um? Ko misli ove misli?" Posmatrajte misli, gledajte šta vam rade, posmatrajte ih, ne reagujte na njih, već pitajte, "Kome one dolaze," i shvatite da dolaze vama. "Ko ste vi? Ko sam ja?" i dok pratite nit ja do njenog izvora, nastupiće savršeni mir u vašem životu. Mnogi ljudi pitaju, "Da li je ovakav put praktičan?" i uvek odgovorim šta podrazumevate pod praktičnim. Da li je vaš život sada praktičan? Nemate pojma, kažem, šta je život uopšte. Nemate pojma da li ste živi ili mrtvi, vi samo postojite. Otkrijte ko postoji? Otkrijte ko ste vi. Što se tiče praktičnosti, dok otkrivate ko ste, vaše ljudstvo kao da se povećava i postaje bolje, jer vibracije koje stavljate u svoju sliku-telo, koje vam izgleda stvarno, su više vibracije i život vam postaje lakši. Prestajete da se borite. Prestajete da reagujete. Jednostavno postojite i poput božanskog magneta, kao da privlačite sve što vam treba u životu. Ali to se dešava samo kada ste istinski na putu. Sve je pribavljeno u pravo vreme. Pravi ljudi ulaze u vaš život u pravo vreme. Prave stvari se uvek dešavaju. Ali imate ljubaznu blagonaklonost prema svim stvarima. Vaša narav, vaš ego, vaše emocije su se stišali. Više se ne ljutite na stvari koje ne idu vašim putem. Jer shvatate da nemate svoj put. Više ne pokušavate da Boga napravite po svom liku i verujete da je Bog Deda Mraz i molite Boga za darove ili da se smiluje vašoj duši. Shvatate da sve što je Bog to ste vi. I

istražujete u sebi, "Kome dolazi ova emocija? Kome dolaze ova pitanja?" Ovo prošenje od Boga za stvari, "Kome ono dolazi?" Shvatićete vremenom da je to vaš ego i to će se desiti samo od sebe. Nešto će vam reći, vaš ego mora biti poništen, uklonjen, uništen. To činite kroz samoistraživanje, "Ko ima ego? Odakle je došao? Ko mu je dao rođenje?" Doći ćete do sopstvenih odgovora i odgovori nikada nisu rešenje. Ali dolazite do odgovora da pomognete svom ljudstvu. Stvari se odvijaju pravilno, na pravi način. Nema čega da se borite. Ništa da menjate. Sve se dešava samo od sebe. I pitanje koje mnogi postavljaju, "Kako stvari mogu da se dešavaju same od sebe? Kako to može biti?" Pa, kada razumete ko ste, shvatate, ono što nazivate svojim telom, programirano je pre nego što ste rođeni. Kada ste prvi put došli u ovo telo, sve je već bilo isplanirano za vas. Šta će telo postati. Gde ćete završiti. Čak i dan takozvane smrti tela, sve je isplanirano, sve je isplanirano i ništa se ne menja. Pa zašto brinuti? Opet, to ne znači da imate dozvolu da radite šta god hoćete. Kao što sam prethodno rekao, morate imati ljubaznu blagonaklonost prema svima. Poniznost, milost, uvek morate pamtiti,

"Ja sam moj brat i moj brat sam ja." Ono što je dobro za vas, dobro je za vaše prijatelje i rođake i sve ostale. Ne odvajajte se od bilo čega. Sve je jedno. Ne samo ljudska bića već životinje, minerali, biljke, sve je jedno. Kako god tretirali bilo šta, zaista tretirate sebe. Ceo svet je ogledalo za vas. I ono što vidite je ono što dobijate. Pa šta vidite? Zbog toga je tako često. Ja sam samo ogledalo za vas. Kada vidite mene, vidite sebe. Pitanje je stoga, "Šta vidite, kakvo sopstvo vidite?" Ako vidite nešto ružno, nešto negativno, morate raditi na sebi. Ne pokušavajte da menjate druge ljude. Ne pokušavajte da menjate svoje okolnosti. Ako se oslobodite jednog skupa okolnosti, druga istog karaktera će se pojaviti kasnije. Ne možete se osloboditi sebe dok ne promenite sebe. Morate raditi na sebi sve vreme i iznad svega morate imati strpljenje. Strpljenje je ključ, posebno kada praktikujete ovaj put. Morate imati puno strpljenja. Ne pitajte kada. Živite svaki trenutak kako dolazi, u lepoti i radosti. Jednog dana ćete se probuditi i bićete iznenađeni i smejaćete se histerično, ali strpljenje je ključ. To je kao priča o dve žabe, koje su živele u fabrici mleka u šumi, debela žaba i mršava žaba. Jednog dana su nehotice skočile u kadu s mlekom i nisu mogle da izađu. I debela žaba reče, "Brate žabo, veslamo ovako već dugo, nikad nećemo izaći odavde, valjda smo osuđeni da umremo." A mršava žaba reče, "Brate žabo, imaj nade, imaj vere, nastavi da veslaš, nešto će se desiti, neko će nas spasiti, nikad ne odustaj." Pa su veslali još nekoliko sati i još uvek nisu mogli da izađu, i debela žaba reče, "Brate žabo, ovo je kraj, umaram se, beznadežno je. Ne vidim da spas dolazi, nemoguće je, nema izlaza." A mršava žaba reče, "Brate žabo, ne gubi nadu, nastavi da veslaš, ne misli o tome, samo veslaj, nešto će se desiti, nešto će popustiti, bićemo spašeni." Pa je veslao još par sati i debela žaba reče, "Brate žabo, ne znaš o čemu pričaš. Nema nade, ovo je kraj. Odustajem." I prestao je da vesla i potonuo je u mleko i udavio se. Ali mršava žaba je nastavila da vesla bez razmišljanja. Nakon nekog vremena osetila je nešto čvrsto pod sobom. Bila je izbuckano mleko u puter i mogla je da iskoči iz kade. I to je kao mi. Ne vidimo nadu. Mislimo da je kraj. Niko nas ne voli. Imamo neizlečive bolesti. Nemamo posao. Svet izgleda kao da se bliži kraju. Ratovi su. Nečovečnost čoveka prema čoveku. I ne znamo kada će se završiti, ali za koga je ovo? Za vas? Otkrijte za koga je svo ovo uništenje. Za koga su negativna stanja? Nije za vas, jer vi niste vaše telo. Dokle god verujete da ste vaše telo, svet vam postaje veoma stvaran. Dokle god verujete da ste vaš um, onda će vas vaše misli plašiti, prepadati i terati da radite čudne stvari. Navešće vas da mrzite ljude, budete sumnjičavi, puni sumnje. Imaćete sve vrste problema. Ali kada istražite, "Za koga je um? Za koga je telo?" sve prestaje. Vidite, supstrat sveg postojanja je blaženstvo. To je suština, jednostavno

rečeno. Supstrat sveg postojanja je blaženstvo. Dolazite iz blaženstva i odlazite u blaženstvo. To je vaša prava priroda. To je kao da gledate film i u filmu su dobri ljudi i loši ljudi i razne vrste ljudi, a ipak gledate. Ne uplićete se u film, iako gledate film, znate da će se završiti i probudićete se iz filma i ustati i otići kući. Život je takav. Život je kosmički film. Stvari počinju, stvari imaju sredinu, stvari imaju kraj. Sve se menja, menja se neprekidno. Ništa nije isto i uvlači vas. Uvlači

vas u ono što zovemo maja, u veliku iluziju. Navodi vas da verujete da je život vrli i zanimljiv i uvlači vas u određene stvari ovog sveta. Dok se potpuno ne upletete i kada se potpuno upletete, vidite da ispadne drugačije nego što ste očekivali. Drugačije je nego što ste mislili. Onda jurite nešto drugo i jurite nešto drugo, nikad ne prestaje. Dok ne postanete toliko obeshrabreni da ne znate šta da radite sa sobom. Ovo je istinito za svako ljudsko biće, za sve. Pa šta učiniti? Odvojite vreme za sebe, razmišljajte o ovim stvarima. To je prvo vozilo. Budite sami, budite srećni što ste sami, gde vas niko ne uznemirava. Jer samo tako što ste sami možete razmišljati o ovim stvarima i preuzeti kontrolu nad svojim umom i svojim telom. Provodite puno vremena sami. Biti sam nije usamljenost, kada razumete šta radite. Počnite da volite da budete sami. Jedva čekate vreme da možete biti sami. Broj dva, Drugo Vozilo: Volite da budete u satsangu. Satsang doslovno znači, sedeti pred Učiteljem praznog uma, ne sa unapred stvorenim idejama. Ne sa sumnjama. Ne sa borbenim duhom, već otvorenog srca. Ljubav prema satsangu vodi ka prosvetljenju. Ali morate biti oprezni na ovom svetu, kome idete, gde idete. Ima toliko pokreta, toliko organizacija, toliko pseudoduhovnih grupa da je teško odlučiti gde ići. Najbolji način da znate je da se zapitate, budite sami sa sobom. Ako ste iskreni, ako ste marljivo radili na sebi, nešto u vama će vas odvesti na pravo mesto. Gde možete rasti i procvetati predivno. Vozilo Broj Tri: Morate imati želju da se družite sa ljudima na putu poput sebe, svojim prijateljima. Da se družite sa Mudracima, sa ljudima koji misle kao vi. Koji pokušavaju da procvetaju. Lako je da vas svet povuče nadole. Možete se družiti sa pogrešnim ljudima i oni vam deluju veoma interesantno. Povlače vas dole u maju i onda morate početi iznova, da se probijate naviše. Morate biti pažljivi, morate biti svesni gde idete. S kim se družite. Neka vam srce kaže. To su tri vozila. Sada ćemo pustiti muziku. (Muzika se pušta) Satsang je obično mesto gde ne pričam toliko koliko obično pričam ovde. Gde postavljamo pitanja o duhovnom životu. I znam da imate pitanja o putu i o onome o čemu sam pričao, generalno o bilo čemu i ovo je prilika da

saznamo šta se zaista dešava. Jer ako ne pitate, nikada nećete znati. Zato slobodno postavljajte pitanja u ovom trenutku. Bilo šta što biste želeli da razjasnim, o čemu da pričam ili šta god osećate unutra. Nerada?

SN: Drugo načelo: Imam dubok osećaj da nikad niste rođeni.

R: Da ste nerođeni, ne opstajete i ne nestajete. (SN: Kada kažete da ne opstajete?) To znači da vaš život između takozvanog rođenja i smrti ne postoji. (SN: Ne postoji? U redu i pokušavajući to pomiriti sa, kada smo radili meditaciju, "Ja postojim.") "Ja postojim." Kada mislim na, vi ne postojite, mislim ne postojite kao entitet kao osoba. (SN: Dakle, "Ja postojim" je samo samoistraživanje da se otkrije ko postoji?) Upravo tako. (SN: I kada kažete, ne opstajem, ne opstajem kao ego entitet.) Kao ego entitet koji radi razne stvari u svetu (SN: Ali opstajem kao Sopstvo?) Sopstvo jeste. (SN: Istrajnost?) Istrajnost je ego. (SN: Ali Sopstvo je ??? razmišljanje.) Drugim rečima, ono što pokušavam da kažem je ovo, izgleda da ste stvarni kakvi jeste, ali nauka je dokazala da ništa nije onako kako izgleda. Razmislite na trenutak, ako biste bili veličine atoma i našli se u mom telu. Da li bih bio telo? Znate li koliko je mali atom? I da ste se našli u mom telu, svaka ćelija mog tela bi bila ekvivalent udaljenosti od Zemlje do Meseca i do Marsa i svih planeta. Bilo bi ćelija i kao atom biste mogli pogledati gore i videti univerzum kao što vidite sada i to bi bilo moje telo ili vaše telo ili telo bilo koga. Dakle, kao što vidite, niste ono što izgledate da jeste. To su vaša čula koja vas varaju. To je vaš ego-um koji vam govori da ste telo i izgledate ovako i morate jesti i piti i starite i umirete. To je laž! Ali dokle god kolektivno verujemo u to, laž postaje sve jača i jača i jača. Dakle, kada radite na sebi sa načelima i ovo je drugo načelo: imate dubok osećaj, duboku spoznaju, da ste nerođeni. Nije postojalo vreme kada ste rođeni. I to dokazujete ponovo shvatajući, ko vam je dao rođenje? Vaši roditelji. Ko je njima dao rođenje? Njihovi roditelji i idete unazad sve do kraja. Sada kada dođete do kraja šta dobijate? Ništa. Ko je prva osoba koja je živela? Ako verujete u biblijsku priču, verujete u Adama i Evu, ali to je besmislica, to je bajka za decu. Vi se samo pojavljujete kao u snu. Kada sanjate, da li sanjate o

Adamu i Evi koji rađaju ljudsku rasu? Naravno da ne. San jednostavno počinje usred, kako se pojavljuje, kao da je sve već ovde. Ovaj život koji nazivate stvarnim je isti kao san, samo duži. Sve se samo pojavljuje zbog vašeg uma i sve se nastavlja pojavljivati zbog vašeg uma. Kada se um prevaziđe, sve prestaje i budite se. Baš kao buđenje iz sna. Dakle, morate razumeti da nikada niste rođeni. Nemate život koji se čini stvarnim, samo privid, san. I ne nestajete na kraju, ne umirete, jer nema mesta gde biste otišli, pošto ste sveprisutnost sama. Ali ne dozvolite da vas ovo zbuni. Neka vam bude jednostavno u vama. Neka poruka ode duboko u

vašu podsvest. I sami ćete saznati istinu, ne intelektualno, već ćete postati živo oličenje istine u pitanju i postaćete slobodni. Ono što zbunjuje neke ljude je to što ponekad mešam apsolutne termine sa relativnim terminima. Govorim o sopstvu kao ljudskom i Sopstvu kao božanskom. Zaista postoji jedno Sopstvo, ali radi rasprave, moramo ga podeliti da vam pokažemo da vaše ljudsko sopstvo nije stvarno, ali vaše pravo Sopstvo jeste stvarno. Zato nemojte da se zbunjujete.

SS: Pominjali ste čitanje i da možete to raditi za motivaciju i za inspirativne reči. To me podiže iz maje na neki način. (R: Na neko vreme.) Na neko vreme, privremeno je, da.

R: Pa, to je kao ljudi koji puše travu, podiže ih na trenutak, čini ih da se osećaju uzvišeno, ali onda padaju ponovo. I onda moraju nabaviti jaču travu i jaču travu, ganju i najbolje što mogu kupiti i onda moraju preći na kokain, da dobiju veći haj. Knjige su iste. (SS: Ali onda mislite da je bolje uopšte ne čitati.) Ponekad, ako imate ovakvu grupu kojoj idete, čitajte veoma malo.

SS: Džoel Goldsmith i Paramahansa Jogananda, da li su ti putevi ili ta štiva u sukobu sa onim o čemu ovde pričamo?

R: Postoji sukob samo kada nema spoznaje. Kada postoji spoznaja, nema sukoba. (SS: Pa onda postoji sukob u ovom trenutku.) (smeh) Vidite, pravi Mudrac nikada ne piše previše ili jedva išta. Svaki stadijum koji sam sreo u Indiji ili drugde, Budisti, Indusi ili bilo ko drugi nije bio puno čitan. Tek nakon što su postigli prosvetljenje, ljudi su im davali knjige. I počeli su da potvrđuju sopstvena iskustva. Dakle, nakon što ste prosvetljeni, možete gledati bilo šta, to više ne utiče na vas jer znate ko ste. Ali pre toga ste veoma podložni uticajima, bivate uvučeni u pogrešna učenja. Džoel Goldsmith i Jogananda su dobra učenja ali morate biti oprezni. Bolje je sedeti sam sa sobom i prepirati se sa sobom, vikati na sebe i istraživati sebe, pronaći sebe, raditi sa sobom, provoditi više vremena radeći to nego čitajući. Neko mi je dao tri knjige tokom meseca i pokušavam da ih stignem, ali ne mogu. Jer kao juče ujutro sam vam pričao, bio sam sam ceo dan. Otvorio sam knjigu i pročitao odlomak ili rečenicu ili pasus i obuzme me blaženstvo i moram spustiti knjigu i izgubiti se u svesti. Ali čitati i čitati i čitati nije previše zdravo, morate biti oprezni.

SS: Da li su Jogananda i Džoel Goldsmith bili ostvarena bića ili ne?

R: Ko može reći? Ne mogu ulaziti u takve stvari, nije bitno. Ono što je bitno je vaš život, vaše prosvetljenje. Kada ste u zgradi koja gori, ne zaustavljate se da se divite slikama na zidu. Izlazite iz zgrade što brže možete. Dakle, kada ste obuzeti majom, ne trošite vreme gledajući sve. I govorite ovo je interesantno i ono je interesantno i ići ću ovde i ići ću tamo. Radite na sebi, marljivo, pre nego što napustite telo u ovom životu. Tako da ne morate ponovo da se vraćate i bićete slobodni. Bez obzira gde smo, bez obzira šta mislimo o sebi, uvek možemo raditi na sebi. Nema nikoga ko ne može raditi na sebi jer postojite i dokle god postojite... (prekid na traci dok Robert nastavlja) ...i posmatrajte i radite sa

sobom. Nešto će popustiti, nešto će se desiti, sačekajte i videćete. Ali morate to uraditi, ne gubite vreme.

SS: Opustite se s tim, pretpostavljam. Mislila sam, ako neko izgubi posao, onda postoji ta rupa i automatski idemo i pokušavamo da popunimo tu rupu, često, zar ne?

R: Naravno da radimo. Morate prestati toliko da mislite o sebi. (SS: Morate pustiti rupe da budu?) Pustite sve da bude, prestanite da se borite. Stopite se u to, postanite jedno s tim. Ne borite se. Ne pokušavajte ništa da menjate. Već samo gledajte sebe, posmatrajte sebe, otkrijte ko ste i sve ostalo će se pobrinuti samo za sebe. (SS: Dakle, trebalo bi da volite ništavilo. Uživajte u tom prostoru ništavila?) Pa ne uživajte u prostoru, kao što kažete, zbog činjenice da uživate u njemu kao ego. Ne činite to. Ne volite i ne mrzite. Ostavite to na miru. Samo posmatrajte, postanite posmatrač. Posmatrajte osećaje, posmatrajte misli, posmatrajte kako se ponašate, posmatrajte sebe i vidite šta se dešava. Tako počinje i dok nastavljate da posmatrate sebe, sva negativna stanja će početi da se smanjuju i počećete da osećate mir kakav nikada niste imali. Osetićete radost, mir koji je izvan razumevanja. (SS: Da li se ponekad uplašimo i pokušavamo da se držimo tih stvari, je li to ono što se dešava?) Pa naravno, ali moramo se zapitati pre nego što se to desi, "Ko se plaši? Kome dolaze ti osećaji?" (SS: Kao da gubim svoj identitet.) Ko gubi? Pitajte sebe, šta god da osećate pitajte sebe. Svi odgovori su u vama.

SS: Dok sam dolazila ovde, pojavila se misao. Kako želimo da se držimo određenih identiteta i pomislila sam, da li je odlazak na satsang pokušaj popunjavanja prostora? Po čemu se to razlikuje?

R: Nije drugačije, ali morate se pitati, "Odakle dolaze ove misli? Odakle dolaze ti osećaji i emocije koji mi to govore? Odakle su stigle? Kako su stigle ovde? Kome dolaze? Koga one smetaju?" Tako pristupate tome. Šta god da se desi, postavljate sebi isto pitanje, "Kome to dolazi? Šta mu je dalo rođenje? Kako sam dobio ovaj osećaj?" I kada to radite neko vreme, vaše srce će vas odvesti na pravo mesto i znaćete šta treba da uradite. Verujte svom Sopstvu. Mislite o sebi kao o božanskoj osobi. Zaboravite na staro ja. Podignite se i obožavajte svoje Sopstvo. (SS: Pominjali ste pozitivno razmišljanje jednom.) Pa pozitivno razmišljanje je bolje od negativnog razmišljanja. Kada praktikujete samoistraživanje, vaši obrasci razmišljanja počinju da se menjaju automatski. Tako da ne morate brinuti o tome. (SS: Dakle, ne praktikujete ni pozitivno ni negativno.) Ne, ne praktikujete. (SS: Ali ako se uhvatite u negativnom razmišljanju?) Pitajte sebe, "Kome to dolazi?" To je sve što treba da uradite.

SS: Jednom ste pominjali pozitivno razmišljanje, zar ne? Ne znam da li je to bilo kad sam razgovarala s vama telefonom?

R: Pa, to sam uradio jer postoje neki ljudi koji jednostavno ne mogu praktikovati samoistraživanje. Pa moraju raditi sledeće najbolje. Morate raditi šta god morate. Ali samoistraživanje je najbrži i najbolji način da se oslobodite sebe i postanete svesni ko ste.

SG: Samo sam radoznao, šta mislite o tome. Mislim kao alternativu, samo sedenje u tišini. Da li je to brzo kao samoistraživanje ili zavisi od osobe?

R: Zavisi od osobe. Tišina je najbolji način. Ali kada govorimo o tišini, to nije zaista tišina, to je blaženstvo. Samo koristimo tu reč. (SG: Ne tišina, ali...) Baš kao praznina. (SG: Čak ni to, to je samo...) Nije zaista praznina. (SG: ...ne može se opisati.) Ali morate biti sigurni da sedite u pravoj tišini. Zato je samoistraživanje bolje jer vas dovodi do tišine na pravi način. (SG: Tačno. Ako tišina nije tišina, ali nije ni ništa ni nešto.) Ako osećate radost. Ako osećate nešto što ne možete objasniti. (SG: Nešto sveobuhvatno.) Onda znate da ste na pravom putu. Kada pratite ja, kada pitate "Ko sam ja?" To vas vodi do tišine jer ne odgovarate. To je prava tišina. Ali ako ste u okultnom, ili ako ste u kanalisanju, ili ako ste u ostalim tim stvarima, ako pokušate da sedite u tišini, bićete bombardovani glasovima, stvarima, svim vrstama besmislica i sve one dolaze iz vašeg sopstvenog uma jer verujete u određene stvari. Zato ljudi kažu, "Ti entiteti su uzeli moje telo," jer su boravili u tim stvarima i veruju u duhovne entitete. Tako ih prirodno stvaraju u sebi, ali misle da dolaze odnekud drugde.

SN: Dakle, kada sedimo u tišini, vidim kako misli nastaju. Trebalo bi da istražimo, "Kome dolaze ove misli?"

R: Tačno, stalno. Kad god se misao pojavi, to je kao da imate pištolj, pucate je samoistraživanjem, pitajući, "Kome ona dolazi?" To je nestalo, onda dolazi druga misao. (SN: Ako sedimo i misli se pojavljuju, ali ne istražujemo, da li je to takođe druga praksa?) To je druga praksa, takođe deluje, samo posmatranjem i nereagovanjem na nju. Ali morate biti sposobni da to radite. I nije lako za većinu ljudi. Ali ako možete posmatrati svoje misli, one će jednostavno nestati same od sebe, ali morate biti sposobni biti svedok, posmatrati. (SN: Znate, ako se misli pojave, radije nego da kažem, "Kome dolaze ove misli?" ako kažete, "Ko sam ja?" to daje drugačiji utisak.) Možete to uraditi. To će promeniti vaš način razmišljanja. (SN: Znate šta sam primetio, da ako radim "Ko sam ja?" počinje da postaje kao mantra.) Ne bi trebalo da bude mantra, nije mantra. (SN: Tačno.)

SS: Da li to radite brzo kada to radite? (R: Ne.)

SN: Radije nego da radim samoistraživanje kroz "Ko sam ja?" Ako jednostavno pustim misao da nastane i onda pitam, "Kome dolaze misli?" to daje drugačiju praksu.

R: Da, daje. Kad god istražujete, "Ko sam ja?" ne ponavljate iznova i iznova kao papagaj, već uzmete prostor i odmarate između svakog i kažete, "Ko sam ja?" onda to možete promeniti i reći, "Odakle dolazi ja?" "Ko sam ja?" i naglašavate ja, "Ja," "Ko sam "Ja," ja? Odakle je došlo ja?"

SF: Roberts, ili samo sedenje sa ja, da li ima isti efekat?

R: Da, ima. Ako možete samo sedeti sa "Ja, Ja." Ima isti efekat kao "Ja-Jesam." (SF: Ili "Ko sam ja?" takođe?) Ima isti efekat. Zavisi kakva je vaša priroda. Svačija priroda je drugačija. Ako ponavljate, "Ja - Ja," možete to raditi kao mantru. Možete reći, "Ja - Ja, Ja - Ja," to je kao reći, "Ja-Jesam, Ja-Jesam, Ja Sam To Što Jesam," to možete raditi kao mantru.

SN: Šta je "Ja - Ja?" (R: Ja sam to što jesam, ja sam ja) Ja sam ja, u redu, hvala vam.

SF: Iako ima mantrički izgled, to je manje-više ekvivalent istraživanju?

R: To jeste istraživanje, da. Ja prolazi. Izlazi napolje. To je veoma dobra stvar koju treba raditi. Radite šta god morate da uradite, ali pojednostavite svoj život, ne komplikujte ga. Drugim rečima, ne govorite: "Moram ovo da uradim do 5 sati večeras." Polako, opustite se. Zaboravite na vreme. Zaboravite na dane. Zaboravite na živote. Samo radite šta morate i pustite prirodu da ide svojim tokom. Sve će se desiti kako treba.

SB: Kada istražujem, uvek me vodi nazad do gole svesti. Što je poput bezlične misterije.

R: I to je dobro. Sve dok mislite da je to bezlična misterija, nešto radi duboko u vama i nešto će se odazvati pozivu i biće vam rečeno šta je misterija, ali ne pokušavajte da je shvatite. (SB: To je kao ne znati ništa i ne biti ništa, nema prostora, bezprostornost, nema dimenzije.) Kako se osećate? (SB: Osećaj toga je divan osećaj.) Onda je dobro. (SB: Verovatno radost.) Onda nastavite tako, nešto će se desiti. (SB: Oseća se kao biti zaljubljen u Sopstvo.) To je dobar osećaj.

SG: Imao sam sličan osećaj, mislim pre dve subote. Neverovatan mir, nije bilo kao da sam imao eksplozije ili tako nešto, bilo je tako čvrsto da se sve skupilo u sebe. Nije bilo... osećam da je bilo jače.

R: Pa, kako ste se osećali posle? (SG: Ne znam kad je prestalo?) Vidite, kada imate ove osećaje i oni su stvarni osećaji, oni utiču na vaše ljudsko biće. (SG: Da, nisam se osećao emocionalno, osećao sam se veoma mirno. Teško je objasniti.) Da. (SG: Ljubav prema svemu, ali nije bilo potrebe za ljubavlju prema svemu, znate, jer je već bila tu.) Imate osećaj besmrtnosti. (SG: Da.) Samo znate da je sve dobro. (SG: Da.) Vidite, smešna stvar u vezi ovoga je što prosvetljenje ne čini vas proricateljem ili mađioničarom. Ne izvodite okultne radnje. Kada sam bio sa Ramanom Maharšijem, sećam se da su ljudi dolazili i gledali u njega, a onda bi pogledali u mene i rekli: "On je samo smešan starac, ništa ne dobijam od njega, ko je on?" i otišli bi. Vidite, ljudi koji cene takve mudrace i koji znaju odakle dolaze, morali su nešto da rade na sebi mnogo godina. Mnogo života. Inače jednostavno ne mogu da shvate, ili nećete razumeti o čemu se radi jer tražite nešto, a nema apsolutno ništa da se traži jer sve jeste. Sve je dobro.

SS: Da li su zato neki ljudi nezainteresovani za duhovne puteve? Vidim ljude kako se venčavaju, njihove bebe bivaju krštene i deluju dobro i srećno i nemaju problema ili bilo čega lošeg, ili su možda već tamo. (smeh)

R: Pa, to ima veze sa karmom. Vidite, govorite na ljudskom nivou. (SS: Da, jer izgleda da ih uopšte ne zanima ova vrsta stvari.) Svako ko iskusi ljudsku sreću moraće da iskusi ljudsku nesreću. One su dve strane istog novčića. (SS: Možda čak ni u ovom životu?) Možda ne, ali nije na nama da sudimo, na nama je da budemo. Vidite, učimo da ostavimo svet na miru jer je svet tako jak, zgrbiće vas, prevariće vas, reći će pogledaj ovu osobu, pogledaj onu osobu, one su dobre, one su ovakve, one su onakve, ne rade ono što ti radiš. Ali ne nasjedajte na to, oni imaju svoje probleme.

one su onakve, ne rade ono što ti radiš. Ali ne nasjedajte na to, oni imaju svoje probleme.

SS: Išla sam na večeru sa prijateljicom pre otprilike šest meseci i stalno je govorila "hajde da se nađemo na večeri", stalno sam morala da kažem: "Pa, ovo nije dobar trenutak", konačno smo otišle. Posle prvih pet ili deset minuta nisam imala šta da kažem, osećala sam se veoma neprijatno što sam tamo jer je sve što smo govorilo bilo više ćaskanje, nije imalo značenje. Pretpostavljam da te stvari jednostavno otpadnu.

R: Ne brinite se zašto vam se stvari dešavaju.

SS: Mučilo me je što sam bila tamo i jedva čekala da odem kući. Sledeći put ću imati više izgovora jer nisam mogla da nađem stvarni razlog da se nađemo.

R: Ponovo, ne komplikujte svoj život, držite ga jednostavnim. Pokušajte da budete sami. Družite se sa ljudima koji misle kao vi. Pokušajte da se osećate srećno i mirno. Ne komplikujte život ljudima ili mestima.

SS: Nema previše ljudi u Okrugu Orindž koji su u ovome. Nadam se da ste upoznati sa Okrugom Orindž, ali je prilično konzervativan. Pretpostavljam da tamo postoje ljudi.

R: Ako radite pravu stvar, prava stvar će se desiti. (SS: Znači ti ljudi će sresti druge ljude.) Slično privlači slično. Zato ne kritikujte sebe. Ne tražite ništa, budite svoje Sopstvo. Budite prirodni, budite svoji, budite jednostavni, spontani, budite srećni. Ne tražite stvari koje komplikuju život. (SS: Na neki način detinjasto?) Da, jednostavno. Još jedna stvar koju je Ramana radio. Ljudi su mu govorili da dolaze neki intelektualci da ga vide, neki Panditi. Koji dolaze da vode raspravu s njim o religiji, o hinduizmu, o ovome, o onome. Zato bi on izašao napolje ispred svog mesta, a uvek je nosio samo pregaču. I namazao bi se blatom i postao prljav i seo u blato. I kada bi naišli, rekli bi: "Gde živi mudrac?" a on bi rekao: "Otišao je, ne živi više ovde," a onda bi oni raspitivali uz brdo i neko bi rekao: "Upravo ste prošli pored njega kako sedi u blatu." (smeh) I oni bi se razočarali i otišli. Nije bilo vremena za prepirku. Niko ne pokušava ništa da dokaže. Niko nije bolji od bilo koga drugog. Jednostavnost je ključ. Ne pokušavajte nikoga da preobratite, budite svoji i onda će vas pitati: "Kako to da si takav, želim da saznam," onda im možete reći. Postanite živi primer i ljudi će vas slediti. Pustite još muzike. (prekid trake, zatim Robert nastavlja nakon što je muzika odsvirala) Ovo je vaš čas.

SM: Koliko dugo ste bili u Indiji sa Ramanom Maharšijem i kada ste primili svoje prosvetljenje? Ako želite da pričate o tome?

R: Duga je priča, ali bio sam sa Ramanom Maharšijem dve godine pre nego što je umro, 1948. do 1950. i ne znam ništa o prosvetljenju. Oduvek sam bio ovakav. Osim onoga što sam pročitao u knjigama kad sam bio tinejdžer, da se to zove samospoznaja. (smeh)

SS: Da li ste pričali o spoznaji dok ste bili sa Ramanom?

R: Otišao sam da ga vidim jer se osećao kao i ja. Imao je ista iskustva.

SS: Imali ste to od detinjstva? Da.

SB: Pre nekoliko nedelja, Roberte, rekli ste da ste dok ste bili sa Ramanom imali duboko iskustvo.

R: Oh, naravno, ali to nije bilo iskustvo koje nisam imao ranije. Samo sedeti tamo, stvari se dešavaju. (SB: Da li je tada postalo trajno?) Ne, uvek je bilo trajno. Samo – kada ste sa nekim takvim, jednostavno se stopite sa njima i dobijete dodatnu dozu blaženstva. (smeh) (SB: Koliko godina ste bili sa njim?) Dve godine. (SB: Dve godine ste bili u njegovom prisustvu?) Da, ne sve vreme. To mi je bilo glavno sedište, ali sam išao na različita mesta i vraćao se.

SB: Rekli ste da ste otišli da vidite Ananda Mai Ma. Da li je ona bila velika spoznata osoba?

R: Oh da, bila je velika osoba. Bila je kao Ramana, ženska verzija. Znam da volite da slušate priče o tim stvarima, ali namerno ih skraćujem jer bivate oduševljeni pričom i zaboravljate na svoje Sopstvo. Važno je zapamtiti da ste vi Ramana. Ono što je on imao, vi imate, i da probudite sebe za tu činjenicu kroz samoistraživanje.

SB: Znate, upravo sam razmišljao, Roberte. Ceo ovaj proces je sličan, kao gusenica koja odbacuje svoje guseničko stanje i postaje leptir. (R: Može se reći.) Znate, to je kao kada smo mi um, moje sopstvo, ovo ego sopstvo i ovo znate. Postajemo više svest i manje um i to je kao postati potpuno drugačija životinja poput... (R: To je dobra analogija.) A ipak smo to bili sve vreme, potencijal toga, a nismo bili. Bili smo mehanizam, aparat uma, umesto da budemo svest koja smo zaista bili. To je jednostavno obrnuto. Animirajući i glumeći um, zaboravljajući na svest koja je naš stvarni život, a sada samo odlažemo um i koristimo ga samo kad nam treba i boravimo u svesti i onda se nešto magično desi, onda postajemo leptir, kao u potpuno drugoj dimenziji.

R: Da. Kada smo bebe, slobodni smo i zapravo imamo privid samospoznaje, kada smo mala beba. Ali nas onda isperu mozak naši roditelji, a zatim škole, crkve i okruženje i eto nas, potpuno ispranog mozga verujući da smo nešto što nismo.

SN: Roberte, da li ste videli ovu vrstu metamorfoze kako se dešava ljudima usput?

R: Da, jesam. Podosta, ne baš podosta, ali podosta. (SN: Da li je to bilo trajno?) Oh, to je trajno. Kada vas ovo pogodi, to je kao zarazno. Pogađa vas trajno i onda su i svi drugi pogođeni. Ali to ne dolazi i ne odlazi. To je nešto što ostaje sve vreme. Ako dolazi i odlazi, to nije to, to je nešto drugo. (SN: I onda ti ljudi nastavljaju da žive svoje svakodnevne živote?) Da. Telo radi ono zbog čega je došlo. Ponovo, to je nešto što ljudi i dalje ne mogu da razumeju. Ne mogu da razumeju zašto bi spoznata osoba radila ovo ili ono, ili se ponašala kao obično ljudsko biće. Ali činjenica je, tako vi to vidite. To nije ono što ja vidim, to je ono što vi vidite.

Kao kada je Ramana umirao, smejao se i njegovi učenici su plakali, govorili su: "Učitelju, ne napuštaj nas, videli smo da si lečio druge ljude, samim tim što su bili u tvom prisustvu, zašto ne možeš da izlečiš sebe? Ne odlazi," a on je rekao: "Budale, šta sam vas učio? Gde mogu da odem? Nema kuda da se ode. Uvek ću biti ovde." Video je nešto drugo. Živeo je u svetu, ali je video stvarnost. Video je sebe kao večno blaženstvo, kao apsolutnu stvarnost i nije umirao. Ali oni ljudi koji nisu prosvetljeni vide smrt i to je težak deo za shvatanje. Pokušajte da zapamtite da je sve što vidite svojim očima pogrešno i lažno. Zato kada neko želi da se raspravlja sa mnom o tome, uvek kažem: "Nebo je plavo." Jer u istini nema neba i nema plavog. To je optička iluzija. Takav je naš život, optička iluzija, ne postoji onako kako se pojavljuje i kada se probudimo, videćemo to.

SS: Rekli ste da možemo da radimo samoistraživanje i dok vozimo? (R: Da, možete.) Ali ako želite da to učinite više navikom, ako je prilično novo, mislim, meditirao sam, ali samoistraživanje mi se čini drugačijim od meditacije jer nekako se opustim ili tako nešto. Postoji li određeno vreme koje biste preporučili za to?

R: Ako želite vreme, možete koristiti dva sata ujutro pre nego što ustanete, kao ako ustajete u sedam, ustanite u pet. (SS: Pre nego što bilo šta uradite?) Kada je tiho u vašem domu i niste

uznemiravani. Sedite sami. I radite to dva sata pre spavanja, sedite sami, ako vam treba vreme. Ali neka se nastavi tokom celog dana. Ono što ću uraditi, daću vam mantru koja će vam pomoći. Ovo je mantra za samoistraživanje i možete je smenjivati sa ovim i svim ostalim što radite. Evo kako ćete je koristiti. Kad god vas nešto muči, kad god se osećate loše, kad god osetite da nešto nije u redu, prestanite da mislite o svom problemu i izgovarajte mantru. Radite je pre spavanja i čim ustanete ujutro. Ovo će vam ogromno pomoći. Možete je smenjivati sa četiri principa. Kad vam dosadi razmišljanje o četiri principa, možete raditi ovu mantru. I veoma je moćna i čini čuda. Počinje sa vašim disanjem, evo šta radite. Udahnete i kažete: "Ko sam ja?" i pre nego što izdahnete kažete: "Ja sam On," zatim izdahnete i kažete: "Ja nisam telo." Udahnete i kažete: "Ko sam ja?" pre nego što izdahnete kažete: "Ja sam On," pre nego što izdahnete kažete: "Ja nisam telo." Jednostavno. Ima li pitanja o tome? (prekid trake, zatim učenik postavlja pitanje)

SS: Prođite kroz principe, prvo četiri principa koje ste dali?

R: Možete smenjivati. Ako vam dosade četiri principa i tri posude, koristite mantru. (SS: Kada kažete koristite četiri principa, mislite prisetiti ih se u umu, posmatrati ih i biti tihi?) Da, ali kada vam dosadi da to radite, koristite mantru, ili tokom dana možete koristiti mantru, ili šta god želite, šta vam je lakše. Dakle, imate nešto da radite i nešto da koristite sve vreme. To je važno, da vaš um bude zauzet.

SM: Da li biste ponovili?

R: Udahnete, kažete: "Ko sam ja?" dok zadržavate dah kažete: "Ja sam On" i izdahnete i kažete: "Ja nisam telo." Veoma je jednostavno, ali veoma moćno. Stvari će početi da se dešavaju ako ovo radite. (SN: Ovo ne bi trebalo da zameni samoistraživanje?) Ne. Ono što pokušavam da uradim jeste da vam dam municiju. Da možete da izađete na kraj sa svakom situacijom koja se pojavi. (smeh)

SB: Dakle, ovo radite kada ste uznemireni i vaš um trka, ljuti? (R: Da.)

SN: Kada ne možete da radite samoistraživanje. (R: Da.)

SG: Ne bi trebalo da bude umesto, jer bi neki ljudi mogli da se vežu za mantru.

R: Neće vam naškoditi. Biće vam dobro. Dobro je biti vezan za nju. Jer izgovarate istinu. (SS: U redu je biti vezan za tu mantru?) Da. Štaviše, hajde da to uradimo odmah. Udobno se smestite i videćete kako ćete se dobro osećati. Možete zatvoriti oči ako želite. Prvo se opustite tako što ćete uzeti deset dubokih udisaja, dijafragmalnih udisaja, deset dubokih udisaja, radi opuštanja. (tišina) Sada postavite pitanje, udahnite i kažite: "Ko sam ja?" zadržite i kažite: "Ja sam On," izdahnite i kažite: "Ja nisam telo." "Ko sam ja, Ja sam On, Ja nisam telo." Ako misli ometaju, jednostavno ignorišite svoje misli i vratite se ponovo na to. (tišina) Da li se nekom desilo nešto zanimljivo? Ovo je veoma moćna stvar.

SM: Zaista duboka energija.

R: Da li su vas misli ometale i smetale? (SM: Definitivno.) Vaše misli su veoma moćne. One ne žele da budu izostavljene. Zato će upasti i počećete da mislite o večeri ili šta ćete sutra obući ili tako nešto. Kada se to desi, ne borite se, već se jednostavno na blag način vratite mantri i nastavite da je ponavljate iznova i iznova i misli će dolaziti sve manje. Ovo vas čini jednousmerenim.

SG: Dok sam to radio, nakon nekog vremena se rastvorilo. (R: I šta se desilo?) Sve je nestalo. (R: Kako ste se osećali?) Oh, bilo je sjajno, mislim, bilo je sjajno, nije bilo iskustvo po sebi, bio je samo veoma dubok stan bez ičega. Veoma miran stan.

R: Utiče na različite ljude na različite načine, ali to je dobro. (SG: Veoma miran stan, želeo sam da ostanem duže. (smeh) Nije bilo misli.) Da, sve ove stvari vas dovode do bezmislenosti, do svesnosti. (SG: Da.) Bez napora, nema borbe, nema guranja. Jednostavno pustite da se desi samo od sebe.

SS: Osetila sam smirenost i onda sam uradila samoistraživanje i osetila sam da me nema i trgla sam se ovako jer sam počela da padam u san. (smeh) (R: Hm. Dobro je za vaše telo.) Uplašilo me je isprva, ali čim sam se uhvatila, vratila sam se na to.

R: Učiniće vas mirnim i smirenim. (kraj trake) [TOC]

Satsang naspram Prakse 6. septembar 1990.

Robert: Četvrtkom smo veoma neformalni. Imamo priliku da uđemo u stvari o kojima obično ne govorimo nedeljom. Trebalo bi neprestano da podsećamo sebe na Istinu, na to ko smo i šta smo. Ne dozvolite sebi da budete uhvaćeni u svoje poslove ili u svoj rad, ili u bilo šta što radite, gde zaboravite na sebe. Uvek priznajte Istinu sebi. Zato kada se ispovedam, govorim u prvom licu, "Ja Jesam". I kao što znate, kada kažem "Ja Jesam", ne mislim na Roberta. Mislim na "Ja Jesam", sveprisutnost. Koja uključuje sva svesna bića. Tako ispovest uključuje vas, ne mene. Jer ja ne moram ništa da govorim. Zato zatvorimo oči i podsetimo se ove Istine. Ja sam apsolutna stvarnost. Ja sam nedokučiva mudrost. Ja sam čista inteligencija. Ja sam sat-čit-ananda, parabrahman. Ja sam od nerođenog. Ja sam savršena inteligencija. Božanski um. Nirvana. Praznina. Nikad nisam rođen i nikad neću nestati. Ja sam ono što jesam. Ovo je Istina o meni. Ovo je moja ispovest. Ovo je moja stvarnost. (tišina) Ko sam ja? Ja sam On. Ja nisam telo. (telefon zvoni) Ja nisam činilac. Ja nisam um. Ja sam čista svest, parabrahman, sveprisutnost, svemoć, sveznanje. Ovo je moja Istina. (kratka tišina, Robert nastavlja) Om Šanti, šanti, šanti, mir, mir. Možete otvoriti oči. Budite svesni ove istine sve vreme. Ne dozvolite da prođe sat vremena, a da niste svesni ove istine o sebi. Neko me je u utorak pozvao i postavio mi ovo pitanje: "U nedelju ste rekli da je najbolji način da se probudite biti na Satsangu sve vreme, a kasnije ste rekli da je najbolji način da se probudite praktikovati učenje kod kuće. Šta je šta? Zvuči kao kontradikcija." Ko može da mi kaže razliku? (Učenici nagađaju)

SD: Mogu da pretpostavim da je satsang manje-više stav.

R: Na pravom ste putu. Ima li još odgovora?

SK: Satsang je mesto gde možete okusiti ili razumeti šta je stanje i odete kući i razvijate to kroz svoju praksu?

R: Na neki način, i to je tačno.

SD: Šta je bilo originalno pitanje?

R: Rekao sam da je Satsang najbolji način da se probudite, ali sam kasnije rekao, ako praktikujete stvari kod kuće koje učimo. To vas takođe budi. Pa šta je stvarno? Šta je bolje? (smeh) (Učenici razmišljaju i nagađaju)

SF: Nema razlike?

R: Nema razlike? Ali zapamtite, razgovaramo sa učenicima. Ako je osoba pravi bhakta, onda je Satsang za njih. Ali ako su učenik, ili ako su student koji ide od učenja do učenja, onda bi trebalo da praktikuju kod kuće. To je glavna razlika. Da li vidite? Za pravog bhaktu, sve što vam treba je Satsang, ništa drugo. (SD: Nastavite da učite kod kuće?) Ne, kad god ste tamo. To će učiniti za vas.

SG: Nikad nisam razdvajao to dvoje. (R: Zavisi od vaše diskriminacije.)

SN: Roberte, jednom ste održali Satsang o razlici između bhakte i učenika. Vredno je čuti. Mislim da imam to na traci. Roberte, postoji li razlika između bhakte i učenika i između bhakte i džnanija?

R: U stvarnosti, kao što znate, nema razlike. Ali na nivou sa koga neko dolazi, ili gde misli da dolazi, postoji razlika. Dakle, zavisi o kom nivou govorite. Bhakti vodi do Džnane. Sve vodi do Džnane. Kada volite Boga svim srcem i svom dušom, postajete Bog. Tako postajete Džnani.

SD: Zar Džnana nije takođe priznavanje bhakti sa predanošću? (R: Da.) Znači predanost vodi do konačne stvarnosti?

R: Da, i kada ste predani Bogu, zaista predani, i zaista predate svoj život Bogu. Tada ćete se stopiti sa Bogom.

SN: Ako odete na satsang sa predanim stavom, razumem kako bi vas to učinilo bhaktom. Međutim, ako ste više skloni ka džnaniju, da li biste i dalje osećali tu predanost na satsangu? Vidite na šta mislim?

R: Da. Kada prisustvujete satsangu, vibracija za bhaktu čini vas jednakim sa džnanijem. Postajete jedno sa džnanijem. (SN: Ali ako ste više skloni tome da budete džnani, da li je ta predanost blizu?) Predanost je blizu. (SN: Znači čak i ako ste džnani, i dalje možete osećati veliku ljubav.) Da, uvek osećate veliku ljubav. (SN: Pa u čemu je onda razlika?) U toj fazi nema razlike.

SD: Ali ako na sanskritu razložite reči, postoji mala razlika između predanosti i znanja, Bhakti znači predanost, a Džnana znači znanje, to je sve.

SN: Ali zar nije u pitanju imati ljubav, ali i razumevanje?

R: Sve je jedno. Za koga postoji razlika? Za adžnanija. Osobu koja još uvek misli da je telo. Tada postoji razlika. I to je osoba o kojoj govorimo. Na primer, imamo neke studente koji idu od učenja do učenja. Čitaju sve vrste knjiga. Rade sve vrste stvari. To je više tip učenika. Ta osoba mora da praktikuje i dolazi na satsang. Ali pravi bhakta, kao osoba o kojoj uvek govorim

koja je mahala Ramani. Koja je vukla lepezu i mahala Ramani četrdeset godina. (smeh) To je sve što je radio. Bio je bhakta i kada je pao mrtav, Ramana je rekao: "Ne vraća se." (SD: Znači dostigao je prosvetljenje kroz predanost.) Mahajući lepezom. (SD: Što je predanost?) Da. (SN: Nije morao ništa drugo da radi?) To je to. Uvek je bio na satsangu.

SF: Hteo sam da vas pitam nešto, Roberte. Naravno, izgleda da pored džnaničkog gesta ili istraživanja, mislim samoistraživanja, ali ipak predanost guruu per se takođe vas vodi do Sopstva, zar ne?

R: Predanost guruu? (SF: Guruu.) Oh, Guruu, oh da, naravno, ali to ne znači da morate da obožavate gurua. (SF: Ne.) To znači da ako ste predani guruu, predani ste Bogu i svom Sopstvu.

SD: To nam je govorio, čovek koji je mahao lepezom Maharšiju, bio je bhakta i ta predanost ga je dovela do prosvetljenja.

SF: U redu. Dakle, da li biste rekli da u procesu samoistraživanja neko može biti više bhakta nego učenik, ili bi to mogao biti sledeći korak, zar ne?

R: Pa, ono što se obično dešava jeste da bhakta postaje džnani, a džnani postaje bhakta. Ali svi su isti, nema razlike i bhakta je usmeren ka Sopstvu. Počinju da vide, ako je neko popout Ramane, kao ceo univerzum. Gde god pogledaju vide Ramanu.

SD: Onda kažete da je bhakta dostigao prosvetljenje? (R: Moguće.) U slučaju čoveka koji je mahao Ramani, on nije znao u ovom životu da se neće vratiti, tako da je pri njegovoj smrti...

R: Pa čak i dok je bio živ jer nije znao ništa drugo. (smeh) Sve što je znao bilo je Ramana. Nije više imao svoj um, njegov um je nestao. Njegov um je postao Ramanin um. (SD: Bi li on bio prosvetljen u smislu da je to radio četrdeset godina?) Da, nikad nije ništa rekao.

SN: Znate kako kažu u Bhagavad-giti. Misao, poslednja misao koju imate pre nego što napustite telo, mislite na nju i nije toliko poslednja misao koliko progresija, ono što jeste, postajete. Tako je on postao Ramana za svog života.

R: Pa ne samo to, ako shvatite bukvalno. Ako kažete: "Pa, ne moram ništa da radim, pri poslednjoj misli misliću na spoznaju Boga i postati spoznat." Ali trik je u tome što nećete moći.

SN: Nećete moći? (R: Ne) I zar ne postoji princip kada napustite telo da tada postajete prosvetljeni, kao u tom trenutku je to poput iznenadnog ili konačnog prosvetljenja? Zaboravio sam koji je termin, razmišljao sam o tome.

SD: To je dživan-mukti kada ste prosvetljeni dok ste živi i postoji druga vrsta, zaboravio sam reč, ali druga vrsta muktija?

SU: Za koga se sve ovo dešava? (R: Tako je.) Ko želi da zna. (smeh)

SD: Imam pitanje, i znam kakav će biti vaš odgovor, ali kada ste nam rekli da zatvorimo oči i manje-više ponavljamo sa vama ili upijamo ono što ste govorili o "JA JESAM." Uvek postoji deo mene, i znam da će ovo biti vaš odgovor na ovo, "Ko misli to", ali to se oseća suviše beznačajno i skromno da bih poverovao u te stvari. (R: Samo posmatraj.) Posmatraj da postoji deo mene koji se oseća suviše beznačajno.

R: Posmatraj šta se dešava, postani svestan toga. Samo biti svestan toga, oslobađa te toga.

SG: To je samo razlika između Ja Jesam i vašeg malog sopstva.

SN: Ali ja bih rekao, istina je da ste vi to. Pre svega, da, vi! Da, vi! Ali takođe osećati se skromno na takav način, pa ne skromno, ali... (SD: Pa, to je skromno i beznačajno.) Beznačajno, to je nekako bogohuljenje opet jer se sećam da sam jednom pomenuo Robertu: "Pa, ja sam samo neuk" i on je rekao: "Pa to je bogohuljenje." (SD: Pa, možda osećam to kada preispitujem vaše reči, ali bez obzira, tako se osećam, to me drži na isti način.) Pa, ono što pokušavam da kažem, to je neka vrsta obrnute psihologije jer jedno je kada ego kaže: "Pa, ja sam velik" što nije specifično, a drugo je kada kaže: "Pa, jadan ja." Što je ista stvar jer je i dalje ja. I to je ista stvar, Da, vi!!" Rekao bih: "Da, Vi!" (SD: Pa, znao sam da ćete reći: "Pa, ko se oseća beznačajnim, zar ne?")

R: Pa, ne samo to, već samim tim što ste svesni svojih osećaja, ti osećaji nestaju. Samo biti svestan njih. Gledati ih. Posmatrati ih.

SD: Ponekad se ne osećam dostojnim kada kažete: "Ja Jesam." Počeo sam da pitam da li treba da se oduprem tom osećaju, ali ga samo posmatram.

R: Ne, ne odupirite se ničemu.

SG: Uđete u to i nema ega koji bi se osećao u tom smislu.

SD: Da, to je tačno, ima li još neko ko teško podnosi svoju sveprisutnost?

SN: Pa, ja jesam, jesam, i onda kada je Robert to izneo na videlo, video sam mehanizam. (SD: Dve strane toga?) Da, Dakle, moja poenta vama je da razumete mehanizam. To je ista sila koja pokazuje svoje lice kroz različite stvari, i znajte da jeste, vi ste to, vi ste to, vi ste sve to. I kada mislite, osećate kao što Robert kaže, četiri principa. Kada to mislite i osećate i razumete, postajete to, ne odupirite se. "Ko, ja?" Ne govorite to, to je bogohuljenje. "Da, ja! Ja sam To!" I ja sam se osećao tako, osećao sam se tako i Robert mi je to ukazao i meditirao sam o tome i nikad nisam nikoga obezvredio, nikad ne obezvređujte sebe.

R: Bez obzira koliko grešaka napravite. Samo se podignite, otresite se i počnite ispočetka. Još jedno pitanje koje mi ljudi postavljaju. Neko me je pozvao pre par nedelja i postavio mi pitanje koje je zaista interesantno. Rekli su: "Nekada sam bio džnani, (smeh) ali ono što se desilo je, nije mi donelo nikakvo dobro." (smeh) (SD: Nekad sam bila žena ali...) "...ali nije donelo nikakvo dobro fizički." (smeh) (SN: Onda sam počeo da igram bejzbol.) (smeh) Upravo! (SD: Šta ste rekli?)

R: Pa, objasnio sam da ako ste bili džnani, uvek biste bili džnani, nema povratka. Ne možete to intelektualizovati i reći da ste džnani, ali važna poenta je sledeća, zapravo, kakav značaj ima, kakvo dobro vam čini u svetu? Pa, za početak, teško je objasniti, jer kada shvatite da niste svoje telo. To bukvalno znači, niste svoje telo. Iako je privid tela i dalje tu. Iako ljudi gledaju u telo i kažu, pa vidim vaše telo. Ko vidi telo? Adžnani vidi telo. Ali telo nije tu, ono ne postoji i u svetu

privida telo izgleda kao da prolazi kroz sve vrste stvari. Baš kao što je nebo plavo. Nebo nije plavo i ne postoji nebo. Ali kažemo da je nebo plavo jer izgleda plavo i izgleda kao da postoji nebo. Na isti način, izgleda kao da postoji telo, ali ovo je kao hipnoza. Ovo je smrtni san. Vidimo svojim čulima i vidimo svojom lažnom maštom i verujemo da je ono što vidimo stvarno. Tajna je da ne identifikujete niti sudite svojim očima ili svojim čulima, stvari koje vidite.

Samo posmatramo kao da gledamo film. Ali shvatamo da nema supstance. Nema uzroka, bez ega, sve je emanacija mog uma. Tako treba da govorimo sebi i oslobodimo se osećaja koji nas uznemiravaju kada primetimo nešto što ne volimo. Ali ponovo, pitanje je zapravo, dok nisam prosvetljen, kakvu korist imam od toga? Da li će me učiniti bogatim? Da li će mi dati novu kuću? Nova društva? Da li će mi dati ljubav, sreću, radost? Naravno, pokušavam da objasnim, te stvari su vaša sopstvena priroda. Zato vam ne može dati te stvari jer vi ste te stvari. Ali sve dok verujete da niste, put ka ovoj Džnana Margi, put ka Džnani učiniće da sanjate bolji san. Da li vidite šta govorim? (SD: Da) Kako se razvijate, iako i dalje verujete da ste telo, postaćete srećniji, imaćete više mira. Stvari će ići bolje bez obzira kako izgledaju.

SN: Stvari izgledaju bolje sa Robertom. (smeh)

R: I prestaćete da brinete. Sve vaše brige će jednostavno prestati kako se budete razvijali. Dok ne dođe vreme kada shvatite, nikog nema kod kuće. Nikad nije bilo tela, nikad nije bilo uma, ali do tada se vaše takozvano ljudsko biće poboljšava ako sledite put. Drugim rečima, stvari koje su vas mučile ranije će prestati. Ranije ste gledali slike sveta. Postali biste razočarani, postoje ratovi, nečovečnost čoveka prema čoveku i brinuli biste, bili biste tužni. Svi ti osećaji će nestati. Ne zato što vam je svejedno, već zato što shvatate šta se zaista dešava. Znaćete istinu o svetu, kao što ćete znati istinu o svom telu. Razlog zašto je svet takav kakav jeste jeste zato što verujete da ste telo. Rađate sliku. Ali onda kažete: "Pa Roberte, svi drugi rađaju istu sliku," tačno, jer kolektivno svi sanjamo smrtni san.

SD: Da li svi sanjamo isti san? Mislio sam da je razlog...???

R: U stvarnosti je i to tačno, ali svi sanjamo.

SN: Ali mi opažamo ljude na određeni način i onda kada ih upoznamo, otkrijemo da nisu takvi. Samo smo mislili da su takvi. Nikad zapravo ne znamo. Ne možemo suditi knjizi po koricama. To mi se neprestano dešavalo i onda sam rekao: "To znači, ne sudi."

R: Ostavljamo stvari na miru. Prestajemo da se borimo, prestajemo da pokušavamo da se revanširamo. Prestajemo da pokušavamo da menjamo ljude, da ih nateramo da veruju u ono što mi verujemo. Jednostavno smo lagodni i nežni i posmatramo. Imamo ekstremnu samilosnost, milost i samo posmatramo. Plovimo kroz svet. U svetu smo, ali nismo od sveta, ali opet, odgovor na pitanje je, vaš život se poboljšava. Ono što sada nazivate svojim životom. Zato ponekad kažem, opasno je izlagati ove istine ljudima koji nisu spremni, jer im se čini da im daje dozvolu da rade što god hoće, a to ne možete. To je kao ono o čemu smo pričali u kolima. Pričali smo o pravilima i nekim drugim ljudima i rekla si: "Pa to je njihova Karma." Ali to je greška koju nisam želeo da komentarišem. Iako je to njihova karma, moramo se ponašati kao da karma ne postoji. Dok ne shvatimo da mi ne postojimo.

SD: Da li misliš i na učenike, ili na sve?

R: Sve. (SD: Svi moraju da se ponašaju kao da karma ne postoji?) Da. Upravo zato što karma postoji samo zato što veruješ da si ti telo.

SN: Mislim, mogu to da vidim u vezi sa sobom i rekao sam da je to njihova karma kao da pokušavam da radim na sebi, pokušavajući da razumem da ja nemam karmu, dok oni to ne rade, pa su zato vezani svojom karmom.

R: Ali nije tvoja stvar šta oni rade. (SN: Tačno.) Drugim rečima, da si u nevolji, recimo da si juče išao na sud, je li tako? I da si bio zatvoren. (SN: Jesam išao na sud juče.) (smeh) I da sam čuo za to, došao bih i izvadio te iz zatvora.

SD: Čak i da si mislio da je to njegova karma? (R: Ne bih razmišljao o tome.)

SG: Jednostavno bi to uradio. (R: Jednostavno bih to uradio.) Iz samilosnosti ili šta već, jednostavno bih to uradio. Bez analiziranja. (R: Upravo tako.)

SD: Da, ali mogao bi da misliš da je tvoja karma da ga izbaviš i to bi moglo da ide...?

R: Tako to vidi adžnani. (SN: Da, ali mogao bi da gledaš na oba načina.) Ko gleda na oba načina? (SN: Adžnani?) Tako je. To je lažna imaginacija. Džnani jednostavno radi ono što je prisutno. (SN: U redu, moje pitanje je, treba li ne samo da se ponašamo i razumemo kao da mi nemamo karmu, već i kao da drugi ljudi nemaju karmu?) Da, upravo tako. Vidiš, mi imamo mudrost koja ide uz to. Ne postajemo otirač na koji ljudi gaze. Ali ako je neko u nevolji, pomažemo. Ako su na našem putu.

SD: Pa zar ne kažeš da Džnani živi u sadašnjosti?

R: Spontano. Sve je spontano. Znači, neko mi kaže: "Glen je u zatvoru", ne razmišljam o tome, nije me briga šta si uradio. Neću pokušavati da analiziram. Jednostavno ću otići i izvaditi te. (smeh)

SN: Znači, kad kažem pa, taj i taj prolazi kroz ovo, ali to je njihova karma.

R: To zvuči pomalo hladno. Znaš na šta mislim? (SN: Da, vidim to, da.) Čini to kao da smo mi bolji od toga, znamo da je njihova karma, pa zaslužuju. (SN: Pa da.) (smeh)

SG: Zato što oni veruju da moraju proći kroz karmu i da karma za njih postoji.

R: Da, ali nije naša stvar. (SN: Znači, kad kažeš da je to hladno, kako bi onda trebalo da gledamo na to?) Tako što uopšte ne gledamo na to, jednostavno jesmo. (SN: Misliš, potpuna objektivnost?) Da.

SF: Šta je sa osećajem krivice, to je problem jer ja...?

R: Pitaj: "Za koga su osećaji krivice?" Posmatraj ih. (SF: U redu, onda preispituješ sebe u vezi sa akcijom?) Za koga postoji akcija? (SF: Ispravna akcija?) Tako je, ispravna akcija. Ako živiš spontano, znaćeš šta da radiš. Preduzećeš ispravnu akciju. Bilo šta što uradiš biće ispravna akcija. Ako to radiš spontano. Ali ako moraš da razmišljaš o tome, to je nešto drugo. (SF: U redu, znači radiš po svom prvom impulsu?) Zavisi ko to radi. Jer prvi impuls može biti da nekoga ubiješ. (smeh) (SF: Prvi impuls može biti egoičan ili može biti spontan, u zavisnosti od toga šta radiš?) Pa, pogledaj to ovako. Ako si na istinskom Duhovnom putu i predan si tom putu, ne moraš da brineš o tim stvarima, sve će se srediti. Ali ono što sam rekao je takođe kontradikcija. Jer recimo da te Rahul zove i probudi u tri ujutro i kaže: "Glen, odvezi me do zubara." (smeh) Onda ono što treba da uradiš, ako si zaista na putu, spontano kažeš: "Rahule, voleo bih da te odvezem, ali jednostavno ne mogu jer moram da spavam, to mi je veoma važno. Žao mi je, pokušaću da ti pomognem drugi put, dovidenja." I zaboraviš na to, bez osećaja krivice, bez ikakvih osećaja. Jednostavno radiš ono što je ispravno. Ali čak ni ne razmišljaš o tome. Tako se desi na pravi način ako to uradiš spontano. Ali ako te pozove i onda: "Možeš li me odvesti do zubara" i ti kažeš, razmišljaš o tome i dobiješ osećaj krivice i kažeš "bože, pitam se da li bi trebalo, pitam se da li ne bi trebalo," i osećaš se ljutito i besno. (SF: Sve su ovo opet analogije i onda nastavljaš da se kotrljaš i kotrljaš.) I nikad ne prestaje. Cela stvar se nastavlja u nedogled.

SF: Znači, Roberte, bavljenjem duhovnom praksom, stvari će se same srediti?

R: Da. Zato sam vam u nedelju dao tu mantru. Ako radiš na njoj sve vreme. Kada te um počne uznemiravati, kada imaš osećaj krivice. Kada osetiš da je nešto negde pogrešno. Odmah se uhvati i uradi tu mantru.

SD: Rekao si nam da mantre ne vode do prosvetljenja. Mogu pomoći da se um smiri.

R: Pomaže da se um smiri. Sve što sam vam rekao, sve što vam dajem, jeste da um učinite mirnim. Jednom kada postoji prazan um, ti si realizovan. Te stvari su važne kada si uznemiren.

SD: Da li ti boraviš u "ja-jesam" kao Džnani, ali da li ti lično udišeš "ja-jesam"?

R: Pa, upravo si odgovorio na pitanje. Da li ja lično? Postoji li još uvek osoba? Da li bih još uvek mogao biti tu? Da postoji osoba. (SD: Šta je sa Robertom?) Robert ne postoji.

SG: Ne mogu da razumem, Robert ne postoji. (R: Robert postoji samo za tebe jer ti postojiš.) Znači stvarno nisi došao ovamo. (smeh)

SN: Šta je sa drugim mantrama koje drugi ljudi dobijaju, ima li razlike? (R: Sve su proizvedene iz iste stvari.) Znači nema razlike. (R: Nema razlike.)

SK: Šta je sa mantrama koje zapravo izgleda da ti nešto daju?

R: Ko je taj "ti" koji dobija bilo šta? (SK: Ne znam?) Ne postoji ti kome bilo šta treba. (SK: Istovremeno, na relativnom nivou, čini mi se da postoji nekakav osećaj da je prijatno.) Ako ti pomaže, koristi je. Ako ti pomaže da se oslobodiš osećaja koji si upravo opisao, koristi je. (SK: Ili ako ti daje božansku energiju neke vrste i takođe vodi ka stanju praznine uma.) Onda je koristi dokle god pomaže.

SD: Robert je ranije pomenuo, bilo šta što smiruje um čini te jednousmerenim.

R: Ali uvek zapamti kome treba mantra? Telu, umu.

SN: Znači, Roberte, ljudi mogu postati samorealizovani na bilo kom putu, sve dok je to obično ili kroz predanost ili kroz Džnanu, što skoro svaki put poprima jednu od ovih boja, zar ne? (R: Da.) Znači, samorealizacija se može desiti na bilo kom putu kroz ove metode? (R: Da, može.) Jer na kraju svi vode do samoistraživanja.

R: Ali nažalost, ono što se dešava na većini puteva, izgube se u procesu.

SD: Prva lekcija u knjizi Anande Mai-Me, rekla je: "Na bilo kom putu, koji god put ti odgovara, sledi ga svim srcem i dostići ćeš prosvetljenje."

R: Da, ali je morala da uzme tu izjavu, "sledi ga svim srcem." "Sledi ga svim srcem," razmisli o tome. (SD: Pa možda sam to pogrešno rekao, ne u istom kontekstu.) U pravu si!

SG: I promene koje se dešavaju kada bhakta postane Džnani i Džnani postane bhakta. To su veoma mučne slike koje nikad nisam video u sebi. Sve je to ego sopstvo?

R: Da, jeste. (SG: Ako neko ko je bhakta postane Džnani, da li ikada ponovo ode u stanje bhakte?) Ne, ne baš, ali kada si Džnani, jednostavno imaš bezuslovnu ljubav, predanost. Ako odem u neki sveti hram negde, počnem da plačem.

SD: Ti bi to video kao bhakti... (R: Upravo tako.) ...i ja, šta je to u vezi s tim, postoji li sveta energija ili tako nešto. Nalazim to u crkvama i hramovima, čak i ne onim mojim...

R: Postoji božanska energija, to je ono što si zaista ti i tvoje srce se jednostavno otvori.

SD: Postoji li nešto na tom mestu? Bar na zemaljskom nivou, nešto što je prikupljeno, kao u starim crkvama, kao što si rekao na svetom mestu, znaš li šta čini ovo svetim?

R: Nešto u tebi se seća, seća se tvoje božanstvenosti.

SD: Čini se da postoji kolektivna svest na određenim mestima, svetim mestima. (R: Da, ali to si ti.) Tako je, jer ti si kolektivna svest?

R: Sećaš se, iz prošlih života, iz prošlih iskustava. Sećaš se svoje božanske prirode. Onoga što si zaista i počneš da plačeš. Zašto plačeš? Zato što si verovao da si telo svih ovih godina i ne znaš to. (SD: Meni se samo čini da je ono što sam osetio bio osećaj oslobođenja.) Da. (SD: To nije tuga, tvoje suze jednostavno poteku.) Upravo tako.

SF: Roberte, u nekoliko tradicija vidim, mislim da govore o realizaciji koja dolazi sa eliminacijom misli. Da li je to tačno ili je mislilac taj koji to stvara i misli se i dalje dešavaju kod Džnanija? Naravno, verujem da se misli dešavaju kod Džnanija, samo što se on ne identifikuje s njima ili ne misli?

R: To je tačno. One kao da se odbiju. Misli dolaze i nestaju u istom trenutku. Dođu i odu, dođu i odu.

SD: Tako je, ne zadržavaš se na njima, zar ne? (R: Upravo tako.)

SF: Ali Džnani ili realizovani ih ne vidi kao stvarne činjenice.

R: Zaista, tako je. Ne, misli se jednostavno vraćaju u ništavilo. Dođu i istope se. Poput leda. Dođu i istope se i odu, i dođu i istope se i odu. (SF: Nikakvog držanja?) Nikakvog držanja, nikakve vezanosti. (SF: Znači to znači eliminacija misli?) Da, možeš tako reći. (SF: Jer zapravo, misli će se uvek dešavati, po prirodi stvari, dok živiš u ovom svetu.) Nije to kao misli koje ima prosečna osoba. Misli koje meni dolaze. Shvatam da nisu stvarne. Pa ih samo pogledam i one odu. (SF: Znači dobijaju novi kvalitet?) One su drugačijeg kvaliteta misli. Ali u pravu si, dokle god je nešto prisutno, neki deo tela je još uvek prisutan, misli dolaze, ali ne dolaze meni. One samo prođu. Kao prazan um.

SD: Indira Devi, sećaš je se? (R: O da.) Govorila je o tome da su kao oblaci iznad jezera koji uopšte ne dodiruju jezero, samo prolaze. (R: Da.) Oni se na neki način odražavaju, ali ne utiču na mirnoću niti je uznemiravaju. (R: Možeš tako reći.)

SN: Roberte, misao mi je došla, pa da li Džnani plače? A onda sam pomislio, pa da li se Džnani smeje? A onda sam pomislio, pa da li Džnani jede? To je tako glupo. (smeh) (R: Upravo.) Da, mislim, znaš, um želi da kaže: "Pa da li Džnani plače?" Ali onda razmisli o tome.

R: To je karma tela, ali ja nisam telo. Tako ti to vidiš.

SD: Ako ti plačeš ili Robert plače, da li je to ono što ostaje od tebe kao tela, da li je to stvarno?

R: Ne, ono što vidiš, to je kao da vidiš telo, telo prolazi kroz to, ali ja nisam. (SD: Zar nisi ti stvarno Sopstvo pokrenuto tim osećajima?) Nema šta da bude pokrenuto, ali tako se pojavljuje. (smeh)

SN: Jer znaš, Ramana je plakao, pa da bi razumeo. (R: To je teško razumeti.) Da, tako da je to veoma duboka stvar jer će neki ljudi reagovati: "Pa zašto Džnani ili zašto Robert ovo radi? Zašto je Ramana to radio?" Naravno, oni ne razumeju, naravno da možeš videti zašto to pitaju. Dakle, nešto za razmišljanje.

R: Da, ima nešto za razmišljanje jer je izvan reči. Samo kada dotakneš najdublji deo svog Sopstva možeš to razumeti. Čini se da hodam, čini se da spavam, čini se da sanjam, čini se da sam ovde s vama, a ipak ne radim ništa od toga. (SD: Ali nekako dobijamo emocije od tebe.) Tako se pojavljuje, to je pojava. (SD: Pa, čini se da se dešava samo u tvom prisustvu.)

R: To je kao što je nebo plavo opet, kao fatamorgana u pustinji.

SN: To je kao kada dođeš da vidiš Roberta, dobiješ priliku da se pogledaš u ogledalo i onda kažeš: "Ah, evo me, to sam ja." (R: Ono što vidiš je ono što dobiješ.) Ali rekao si prošlog satsanga da ljudi misle kada postaneš samorealizovan da imaš sidhe ili šta već, i mislili bismo da je neko ko je samorealizovan apsolutno savršen. Zato

ne plaču, ne prde, znaš, oni su jednostavno savršenstvo i to nije ono što ovaj put govori. (pauza na traci dok drugi Robert nastavlja)

R: Postoji misteriozna sila koja te je pripremila za nešto ovakvo i dovela te ovde, i postoji misteriozna sila koja je učinila da se ja pojavim na ovaj način.

SD: Znači, ta ista sila nas je spojila. (R: Upravo tako.) Zato kažu: "Kada si spreman, Učitelj će doći."

R: Da. Pripremili smo se za ovaj put davno, u prošlim životima, u svemu što smo radili, i eto nas ovde.

SF: Svaki pojedinačni osećaj ili misao, bez obzira na kvalitet, to sveznanje, blaženstvo od tebe, Roberte? (R: Blaženstvo? Uvek osećam blaženstvo.) Sa mislima ili bez misli, sve vreme.

R: Bez misli. Postoji neopisiv osećaj ljubavi i mira i blaženstva i sreće. Uvek je dostupno. (SD: Mir.) To je uvek tu, ali ne mogu to opisati, jer je to prirodno stanje. (SD: To je naše prirodno stanje.) Da, nema reči da se opiše.

SF: Ono što mislim je sami Džnani. Svaka misao, svaki osećaj, sve, ponekad može biti prisustvo, ponekad može biti ograničenje. Ali imam osećaj da možda Džnani vidi sve u blaženstvu. Dakle, to je blaženstvo sa stimulusom sve vreme.

R: Vidim svoje Sopstvo gde god pogledam. Dakle, ono što jesam, vidim gde god odem. (SD: Znači vidiš savršenstvo, zar ne?) Sve je savršeno. Opet, to je teško objasniti.

SN: Ipak, mi vidimo sebe u svemu što vidimo, takođe. Osim što ti vidiš savršenstvo, a mi vidimo šta god da je naša projekcija.

R: Svako vidi drugačije. Ako vas zamolim da pogledate kroz prozor i pitam vas šta vidite? Dobiću šest, sedam različitih odgovora. Jedna osoba će reći: "Vidim prljavštinu na ulici." Druga osoba će reći: "Vidim plavo nebo." Neko drugi će reći: "Vidim kako mi odvoze auto." Svako će videti nešto drugo. U skladu sa tvojim stanjem svesti. To je ono što vidiš. Ali kada ja vidim. Vidim jedinstvo. Kao pokretnu sliku i vidim iza ekrana.

SG: Ne znam kako da opišem ovo, ali postoji osećaj koji dolazi. To je mirnija, moćnija tišina. Iza same tišine, ali prožima sve. Čak i najbučniju situaciju. Bio sam na koncertima i čak i unutar toga, čak i glasnih rok koncerata ili žurki, ili najmirnijeg scenskog parka, još uvek postoji temeljni ogroman mir koji nije bitno gde sam i kao da je ta stvar tako daleko od tebe, a ipak te prožima i nije bitno gde si. Možeš biti bilo gde i postoji ogroman - ne mogu to opisati. (R: Na si pravom putu.) Postoji zaglušujuća tišina, koja je jednostavno... (SD: Koju uvek možeš pozvati?) Ne, tu je, ne moraš je pozivati. Nije bitno gde si i u kakvoj si situaciji. Ne mogu to opisati, ali...

R: Recimo, evo još jednog primera. Recimo, na primer, započeo si tuču i svi se tučete međusobno. Dakle, ja vidim tuču, nije da ne vidim tuču, ali vidim kroz nju, kao što si govorio. Vidim kroz tuču. Tako da nisam uznemiren jer znam, sve je dobro. (SG: Kao da ne postoji. Postoji, ali postoji nešto što prožima kroz to...) Kao

kada odeš u bioskop, gledaš nasilje na ekranu. Ali nešto u tebi ti govori da to nije stvarno. To je samo film.

SD: Bez obzira koliko se uneseš u to, možeš ustati i otići.

R: Upravo, to je ista stvar. Gledam svet i vidim kako svet funkcioniše. Ali shvatam da svet ima sredinu i početak i kraj. I ovo će takođe proći. Tako da se ne upetljam ni u jedan minut iluzije.

SG: U praksi na putu, možeš koristiti svaki trenutak i svaku situaciju i ne treba samo pokušavati pronaći mirna mesta ili mirne trenutke, već treba prožimati to u svakom trenutku i pronaći to svuda. (R: To zvuči dobro.) Teško je na početku, znam.

R: Zato, ako pogledaš tri posude koje sam ti dao. Prva, kada počinješ, moraš biti sam. Moraš naći vremena da budeš sam, dosta. Da bi mogao raditi na sebi i postati jak, onda možeš raditi ono što si rekao. (SG: Da.)

SD: Znači, vozila ili posude su put do tog osećaja? (R: Da.)

SG: Znači, sve je sveto i nesveto, mislim, sve je isto u tom trenutku.

R: Kada si dugo sam i radiš na sebi, postaješ sve jači i jači i jači. (SD: Neki ljudi jesu, a neki postaju mrzovoljni.) Pa, to je zato što nemaju praksu. (SD: Da, a šta je sa ljudima koji su usamljeni?) Ne govorimo o tim ljudima. Govorimo o ljudima na duhovnom putu. (SD: Znači, čak i samo biti sam, ali i razmišljati o duhovnim stvarima?) Zato si sam.

SN: To je želja da se bude sam. (R: Da.) Neki ljudi su sami, ali ne žele da budu sami. (SD: Tako je. Nije čak ni želja da se bude sam, već šta radiš kada si sam.) I to.

SF: To je čežnja.

SN: Jer neko bi mogao čuti za prvo vozilo, pa jer sam čuo ovo, trebalo bi to da radim, a nije to, to je nešto što želiš, nešto što razumeš, nešto što radiš. I to je takođe poput meditacije jer kada sam bio na drugom putu meditacije, govorili su da meditaciju treba raditi s ljubavlju, ne treba da bude teret, i za toliko ljudi je bila teret i promašili su celu poentu.

SD: Da li bi sada bilo dobro vreme da podeliš ono o povlačenju na koje si išao, jer nam nikad nisi ukratko rekao o čemu se radilo na tom putu i kako si se stalno vraćao na njega. (Nerada priča o svom iskustvu na povlačenju)

R: (Robert odgovara na Neradino iskustvo) Moraš biti oprezan kada nekome kažeš: "Ti si Bog." Kada u Upanišadama piše: "Aham Brahman," prava interpretacija toga je: "Ja Jesam je Brahman." Znači, Ja Jesam je Bog, ne Ja sam Bog, jer "Ja sam Bog" govori da je moj ego Bog, a to nije tačno. (SN: Ili, šta kažeš na "ti si guru"?) Pa, koji deo tebe je guru? (SN: Samo reći da si ti guru?) Možeš to reći, ali objasni to preciznije. Jer ovaj momak može reći: "U redu, ja sam guru, to je sjajno." Ali kada kažeš: "Ja Jesam je Bog," govoriš o svojoj stvarnoj prirodi.

SD: A, tako, jer govoriš o svemu. Jer sve je Bog.

R: Zato budi oprezan s tim, jer to može takođe izgraditi tvoj ego. Znači kažeš: "Ja sam Bog, vau, to je sjajno, ja sam Bog, zamisli to, divno je i mogu da radim šta god hoću." (smeh) I zapravo možeš poludeti, video sam da se dešava. Ljudi odu i opljačkaju banku, ili ubiju nekoga, nije ih briga, ja sam Bog, ne mogu ništa pogrešno da uradim.

ST: Pročitao sam zanimljivu priču - tibetansku priču - bio je jedan mladi dečak i njegov otac je bio slikar u jednom od tih hramova i slikao je te demone i polubogove i dečak je umro. I dok je prelazio u druge svetove, video je ova ista bića jer je to bilo sve što je vizuelno doživeo i nije ih se plašio, jednostavno se ponašao prema njima na potpuno isti način i oni su jednostavno otišli. Samo je rekao, ne plašite me. (SD: To je samo kreacija uma.) Da, upravo tako. Pa, to je jednostavno gde je bio i kako je pristupio tome.

SD: Pa, nije li to treća osnova, da je sve bez ega i da nema izvora, nije li to ono o čemu on govori? (R: Možeš tako reći, da.)

SG: Ali da se plašio tih stvari, onda su bile stvarne, veoma stvarne. (R: Jer njegov um im daje moć.) Tako je.

SD: Nije li to ista stvar koju si rekao o zlu, konceptu zla? Da postoji samo ako veruješ u njega? (R: Da, tačno.) Rekao si, ako veruješ u njega, dao si mu moć i postojanje. (R: Tvoj um ga stvara. Tvoj um stvara sve.)

SD: U prvoj osnovi, da li je isto reći da je sve manifestacija, emanacija ili projekcija?

R: Nije važno, ne moraš to menjati. Ali moraš zapamtiti ove stvari, posebno ujutro kada ustaješ iz kreveta. Tvoj um će početi da misli čim se probudiš. Uhvati se i ne dozvoli mu da misli. Ako sažaljevaš sebe, uhvati se i uradi nešto povodom toga. Jednostavno shvati da je sažaljevanje sebe mentalna emanacija, nije istinito, nije stvarno. Ne postoji niko ko bi sažaljevao. (učenici pričaju među sobom)

R: Samo shvatiti da su sve stvari emanacija uma, zar te ne čini dobrim? (SD: Pa, znaš kako mi pada na pamet, ako je sve emanacija mog uma, zašto jednostavno ne mogu to učiniti više po

svom ukusu?) Možeš. (SD: Da li to zovu stvaranjem sopstvenog...) Kreativni umovi. (SD: Kao nauka uma, nekako?) Da. (SD: Da, ali to je još uvek na smrtnoj ravni?) Na relativnom nivou.

SD: Ako neko ide prema tebi s nožem i ti kažeš: "Pa, ovo je samo projekcija mog uma," kako bi...

R: I onda te ubodu. (SD: Ionako je samo san. Ne, ali kako bi to promenio?) Promenio bi to tako što bi izvukao pištolj i upucao ga. (SD: Ili bi sklonio s puta, ne bi razmišljao o tome jer je to opet um koji razmišlja o tebi koga ubadaju.) Moramo koristiti zdrav razum. (SD: Pa, možeš li mi dati primer kako to možeš promeniti ako stvarno...) Evo šta bi uradio. Prvo bi morao da se skloni s puta ili šta god treba da uradiš da zaustaviš situaciju, a onda kada dođeš kući i sam si, postavio bi sebi pitanje: "Zašto sam ovo privukao? Šta sam ja to što sam privukao ovakvu situaciju?" jer da nije tvog uma, ne bi

je privukao. Dakle, postoji nešto u tvom umu što te je povuklo ka toj situaciji. (SD: Da li je to tvoj um ili karma?) Oboje, ista stvar. Isto. Tvoj um je karma. (SD: Tvoj um je karma?) Da.

SK: Karma je akcija, samo drugo značenje za to.

SD: Znaš, čuješ te čudne stvari, poput nevine mlade devojke ubijene same u svom stanu, teško mi je da razumem kako bi ona to mogla privući. Lakše mi je razumeti kako bi to moglo biti karmički.

R: Tako je to privukla, kroz karmu. (SD: Kumulativna karma?) Da. Ali ako shvatiš treći princip, bezličnost svih stvari, nema karme. (SK: Da li je rastvaraš takvim mislima?) Da, odmah.

SD: Znači, ako si želeo da promeniš svoju zemaljsku stvarnost i pitao bi: "Kako sam to privukao?" Tako bi to promenio? Razmišljao bi: "Koje obrasce misli ja..."

R: Radio bi na sebi. "Odakle je ovo došlo? Kako sam se upetljao u ovu situaciju?" (SD: To je tačno. Nauka uma nije loš put, ali je definitivno mentalno orijentisana. To bi bilo otprilike ono što oni rade u osećanju naše stvarnosti?) Ne, ono što oni rade je da je ponovo i ponovo i ponovo i ponovo stvaraju, to ne prestaje. (SD: Znači ostaju na karmičkom točku?) Da.

SK: Ovaj proces izgleda da rastvara sve. (R: Da.)

SN: Kako konačno prekidaju taj ciklus?

R: Shvatanjem istine o svom Sopstvu. (SN: Šta bi razlikovalo jednog od drugog na istom tom putu?) Nema razlike, kada znaš istinu, ceo ciklus prestaje.

SF: Karma je samo za ne-sopstvo?

R: O, da, naravno. Dokle god veruješ da si telo, postoji karma. Znači, sve se vraća na prvi princip. Sve je emanacija uma. I ne postoji um, tako da se ništa ne dešava.

SD: Zato to dovodiš do stepena da možeš pretvoriti u put na zemlji?

R: Ako radiš sa svojim umom. Um izgleda veoma moćno. I možeš mnogo toga uraditi s njim. (SD: Znači, Nauka uma nije netačna, samo je relativna u odnosu na zemaljsku ili astralnu ravan, je li tako?) Do izvesne mere.

SN: Kako je onda nastalo neznanje? (R: Nikad nije.) Da, to je paradoks, savršeno. (R: Kako to da je nebo plavo? Nikad nije bilo.)

SD: Već smo realizovani, ali ne shvatamo to, zar ne? (smeh) Nema šta da se postane, zar ne? (R: Upravo tako.) Mi smo samorealizovani. Ali o tome govorimo.

R: Ali ne želiš da veruješ u to, pa nastavljaš da radiš na sebi dok ne saznaš. (SD: Ko ne zna?) Ti, svi. Tvoj ego.

SN: Pa, to je kao reći život je san. Ali san ne postoji. (R: Da.)

SK: To je božanski paradoks. (SG: Zato se probudi!) SD: Iako nisi zaspao.

SF: Znači, Roberte, čuo sam te nekoliko puta da kažeš da je sve predodređeno i ono što će se desiti desiće se, bez obzira šta radio, ono što mora da se desi desiće se. To implicira nedostižni egoični entitet jer u stvarnosti ništa ne postoji.

R: Da, upravo tako. Vraćamo se na staru izreku: "Dokle god veruješ da si fenomen telo-um, šta god da će se desiti, desiće se." (SF: U redu. Onda u tom smislu, adžnani će morati da ostavi sve stvari koje ne bi trebalo da mu se dese?) Moraće da prođe kroz to. (SF: Mora da prođe kroz to? Ali te stvari nisu od bilo kakvog značaja za Džnanija.) Ne, jer te stvari zapravo ne postoje. (SF: Tako je. Znači ako Džnani može videti iste stvari kako se dešavaju njegovom telu?) Da. (SF: I imao bi mir.) Da.

SD: Da, jer to je samo jedna vrsta karme, ne bumerang karma, već karma poput strele koja je ispaljena i još uvek mora stići do svog odredišta, ali za Džnanija bi bila nepostojeća. (SF: Ali njegov život više nije briga za Džnanija.) Da, ali on brine o svom telu dok je u njemu, ali zna da nije stvarno. (smeh) (Učenici diskutuju kako Robert brine o svom telu i kako to čini džnani)

R: Vidiš, uzimam sve stvari koje mi Bob donosi. Ustanem ujutro, rano i razmislim o tome. Sve bacim u blender, sve. Onda izmešam... (SG: Kakvog je ukusa?) Ukusno je. (SD: O da, kladim se.) Ne bih pio da mi se ne sviđa. (SD: Ali ako nemaš, ne uzimaš, zar ne?) Ne uzimam ako nemam. Ali ne razmišljam o tome. To je kao igra. Stavim u blender, onda sve izmešam, onda prelijem preko... (SD: Ali to radiš kad imaš, ali ako nemaš, ista je razlika.) Pojedu nešto drugo. (SD: Da, ili ništa.) (Učenici nastavljaju diskusiju u ovom pravcu)

R: Pa, sve postaje spontano, ujutro odšetam do parka. Radim sklekove na šipkama. I neko me pita: "Zašto radiš sklekove?" Pa kažem: "Zato što su šipke tu." (smeh) Da nisu tu, ne bih ih radio.

SD: Hvala Bogu što su šipke tu radi nas. Volimo da brinemo o tebi u ovom trenutku jer našem egu trebaš u ovom trenutku.

R: Samo to govoriš. (SD: Ne, volim te Roberte, želim te u svom životu.) Uvek sam tu. (SD: Znam, ali nisam dovoljno jak da shvatim da si sa mnom. Osećam te sa mnom sve vreme, ali ako i kada napustiš svoje telo, nadam se da ću imati snage da to shvatim.) Verovatno ću nadživeti sve. (SD: Verovatno ćemo mi prvi umreti, a ti ćeš raditi sklekove na šipkama.) (smeh)

SN: Ramanini učenici to ipak nisu razumeli. (SD: Znam. Seti se, molili su ga da ne ode, a on je rekao: "Gde bih išao?") Čak ni Hristovi sledbenici nisu razumeli.

R: Čuješ samo za one koji nisu razumeli. (SD: Moralilo je biti nekih koji su shvatili?) Oni ćute.

SN: I Robert je rekao, prošlog satsanga, pitao sam ga da li ljudi doživljavaju samorealizaciju i pitao sam ga da li je svedočio ljudima koji su imali to iskustvo i rekao je da je video dosta puta.

SD: Kako većina ljudi reaguje, da li počnu da se smeju, plaču?

R: Jednostavno se probude. (SD: Kako to izgleda?) Jednostavno se probude. (SD: Zar ponekad ne počnu da se smeju kao da je šala?) O, da, to je posle. (SD: Da li plaču od olakšanja?) To je posle. (SD: O, to je posle. Trenutak realizacije je poput otvaranja očiju ili se veo sklanja?) Kao buđenje ujutro. Kažeš: "sada vidim." Nema ničeg misterioznog u vezi s tim. (SD: U vezi sa procesom?) Da, to je kao da smo svi u snu i svi pitamo: "Kako je kad se probudiš, kako je kad se probudimo," a ja stalno govorim: "Samo se probudiš." Ali ti kažeš: "Ne razumem, kakav osećaj imaš?" Isti osećaj koji imaš kada se sada probudiš. Samo se probudiš. (SD: Da, eto te.) Ali ne kada misliš. (SD: Šta je ona stvar koju si rekao da bi voleo da imaš na telefonu, kad se probudiš, eto te.) (smeh) Znaš na šta mislim, kada kažem "samo se probudi" - to nije kao kada se sada probudiš i tvoj um počne da misli. To je trenutak pre nego što počneš da misliš, tako to izgleda. (SD: Nisam svestan toga, Roberte.) Uhvati sebe, pre nego što pomisliš o tome. Razmišljaj o tome prethodne noći. (SD: Misiš na svesnost tog trenutka pre nego što počneš da misliš?) Da. (SD: Jer prva stvar koje sam svestan je moja misao.) Zato što si počeo da misliš. Ali postoji delić sekunde tamo, između

buđenja i mišljenja, u kojoj si samorealizovan. (SD: Znači, razmišljaš noć pre, nekako pokušavaš da programiraš sebe da budeš svestan tog stanja.) Na neki način možeš to uraditi, da.

SG: To je kao kada sanjariš i buljiš, ali ne buljiš ni u šta posebno i ne misliš.

SN: I takođe, znaš kako si veoma umoran? Meni se to često dešava i sednem u tu stolicu i slušam trake i čekam dok ne postanem umoran i ponekad meditiram čak i tokom dana i onda zaspim dok meditiram i ponekad ne ustanem odmah ili ne legnem u krevet, samo ulazim i izlazim, ulazim i izlazim, tako da dobiješ privid buđenja ujutro kada si u tom stanju. Zato noću ponekad treba da pokušaš da ostaneš budan malo kada si pospan i ulaziš i izlaziš.

SD: Da li je to otprilike ono što u zemaljskim terminima nazivaju alfa stanjem?

R: Pa, alfa stanje je više psihološko stanje. Na neki način je to tako, ali to je više kao samadi. (SD: Šta, alfa stanje je više kao samadi ili stanje o kome govoriš?) Stanje o kome ja govorim je izvan samadija. (SD: Izvan je samadija? Znači alfa je kao samadi?) Da. Pa, naravno, stanje o kome ja govorim nije nikakvo stanje. Dokle god je stanje, to nije to. Jednostavno postaneš svoje Sopstvo. Sopstvo koje si uvek bio. Evo me, da, daa. (smeh)

SK: (Učenik priča o emisiji Twilight koju je gledao na TV-u prethodne noći. Podseća na ovo stanje)

R: Doneo je malo prašada. Pa hajde da isečemo jabuku i pojedemo je. (opšti razgovor među učenicima)

R: Kada jedemo prašad, moramo znati šta radimo, znaš. Ne treba samo da ga jedemo. Jer moramo shvatiti da jedemo Boga. Imamo nekakav stav zahvalnosti. U mogućnosti smo da jedemo blagoslovljenu hranu. To je deo rituala, ali je i dalje dobro.

SD: Poput lomljenja hleba? (R: Da.)

SK: Da li je to originalno značenje blagoslova pre hrane? (R: Da.) Hrana je takođe Bog, ali onda je postalo blagoslov Boga.

SD: Ali sve je Bog, tako da su i ovaj tanjir i šolje, čak i stiropor. (smeh)

R: Ali hrana koja je prasad je nešto što jedemo, pa se stapa sa tvojom krvlju i tvojim crevima i svim ostalim.

SD: Sećam se da si jednom rekao da morate jesti meso misleći na jedenje mesa, da bi svi jeli Boga. Zar se to ne bi odnosilo na svu hranu? (R: Da.) (više opšteg razgovora)

R: Još jedan od znakova koje vidiš u sebi na putu ka samospoznaji jeste da počinješ da osećaš poštovanje prema svemu. Tlu po kome hodaš, mineralima, životinjama, povrću. Imaš poštovanje i strahopoštovanje prema svemu.

SD: Čak i prema stvarima koje deluju negativno? (R: Da.) Stvarno? (R: Prema svemu.)

SD: To mi je teško jer (pominje nešto o smogu?)

R: Zato što ti to vidiš. Ko to vidi? (SD: Moj ego, um.) Dakle, kada imaš poštovanje prema nečemu, nemaš zamerku prema tome. (SD: Ali ja imam zamerku na smog.) Onda će te povrediti. Šta god da imaš zamerku na to, ima moć da te povredi. Ali kada se pomiriš sa smogom, on gubi moć da te povredi. (SD: Da li je pomirenje isto što i poštovanje?) Na neki način. Uzmi ljudsko stanje. Ako imam zamerku na tebe i ako se pomirim sa tobom, onda imam poštovanje prema tebi, onda ti više ne želiš da me povrediš... (traka se naglo prekida) [TOC]

Duhovno isceljenje 9. septembar 1990.

Robert: Pozdravljam vas svim svojim srcem. Šta mogu da vam kažem što već ne znate? Mogu dati samo svoju sopstvenu ispovest. Kada koristim zamenicu "ja," mislim na sveprisutnost. Dakle, kada dajem svoju ispovest ne govorim o sebi. To uključuje sve nas. Ja jesam je svest. Svest je sveprisutnost. Kada kažem, "Ja sam ono što jesam" to znači da smo u stvarnosti ništa drugo do

čista svest. To je kao školska tabla. Možete crtati slike na tabli — Indijance koji se bore protiv kauboja, ali šta se dešava sa tablom? Ništa. Možete izbrisati tu sliku i nacrtati drugu. Ovoga puta crtate plažu i sunce i pesak i to je lep blag dan od oko sedamdeset pet stepeni. Šta se dešava sa tablom? Ništa. Sada to izbrišete i nacrtate oluju ili uragan. Ljudi bivaju odneti — vetar devedeset milja na sat — šta se dešava sa tablom? Ništa. Ovo je istina o našim životima. Bez obzira šta doživljavate, kakvo god iskustvo bilo. Mogu vas uveriti da to nema apsolutno nikakve veze sa vama. Bilo da prolazite kroz užasno iskustvo, prelepo iskustvo, vi ste poput školske table. To je samo slika, igra na svesti. Slobodni ste. Sjajni ste i blistavi sve vreme. Poput sunca. Ponekad oblaci prekriju sunce, da li kažete, "Nema sunca?" Kada se oblaci raziđu, sunce ponovo zasija u svoj svojoj slavi i sjaju. Dakle, kada izgleda da imate problema, kakvi god bili. Ne pokušavajte da rešavate svoje probleme kao svi ostali. Već radije uklonite oblake tame. Dozvolite oblacima da se raziđu. Kako to činite? Smirivanjem uma. Kada je um tih. Sunce vašeg srca će ponovo zasijati i bićete slobodni od problema. [Prekid na traci dok Robert počinje samoispovest za sve] Ja-jesam to. Ja-jesam ta apsolutna stvarnost. Koja nikada nije rođena i nikada neće prestati da postoji. Ja-jesam čista inteligencija. Ista juče, danas i sutra. Ja-jesam prazan prostor. Nirvana. Ja-jesam sat-čit-ananda — biće, postojanje, blaženstvo. Ja-jesam blaženstvo-svest. Voda me ne može udaviti. Vatra me ne može spaliti. Uvek sam bio i uvek ću biti. Ovo je istina, nepromenljiva je. Poput školske table. Bez obzira koje se slike pojave, to nema apsolutno nikakve veze sa mnom. Boravim u Sopstvu. Sopstvo je moja zaštita. Sopstvo je moje Sopstvo. Možda izgleda da imam telo, um, ali ovo je neistina. Ovo je hipnoza, mesmerizam, iluzija, maja. U stvarnosti ja nisam telo ni um. Ja nisam činilac. Ja sam čista svest, apsolutna stvarnost, parabrahman. To je istina. Ah, neko me je zvao jutros, nije ovde danas. Htela je da kažem nešto o duhovnom isceljenju. Razmislite o tome duh, duhovno isceljenje? Ko treba da bude isceljen duhovno? Ko može da mi kaže? Učenik: Niko

Robert: To je odgovor, tako je. Nema nikoga ko treba duhovno isceljenje. Ali u našoj obmani vidimo drugačiju sliku. Ljudi mi kažu, "Pa, Hrist je isceljivao ljude, kako to?" Kako to? Ne znam. Jer mu se tako htelo, pretpostavljam. To je bila njegova dharma. Ali, da li ste se ikada zapitali šta se desilo sa tim ljudima nakon što su bili isceljeni? (smeh) Uzmimo na primer Lazara, koga je vratio iz mrtvih. Za početak, Lazar je imao oko 50 godina i u ono vreme živeti do 50 godina bilo je kao 90 godina danas. Smatran je starim. Dakle, kada ga je vratio iz mrtvih, koliko je dugo živeo nakon toga? Da li je živeo zauvek? Godinu dana, mesec, dan? Niko ne zna. Ljudi koje je iscelio od slepila, gube ili bilo čega, koliko su dugo ostali isceljeni? Rekao je, "Idi i ne greši više!" što znači, nemoj nastaviti da misliš onako kako misliš. Jer je tvoj um prouzrokovao tvoj takozvani problem. Naravno, nisu razumeli o čemu je govorio i ne možete promeniti svoj um tako brzo. Tako da su se očigledno vratili svojoj bolesti. Tako bi izgledalo. Ako boravite u Sopstvu, nema nikoga ko treba da bude isceljen. Postoji još jedna priča o Ramani Maharišiju. Jedna od njegovih ženskih predanika, koja je bila sa njim oko četrdeset godina. Bila je bhakta, ležala je i živela u kući jednog učenika. Setite se razlike između učenika i bhakte. Učenik je neko ko povremeno dolazi na sastanke i čita razne materijale i zbuni se i odlazi na sto različitih sastanaka nedeljno i nikada ništa ne praktikuje, to je učenik. Bhakta je neko ko ostaje uz sastanak ili uz osobu i živi za taj sastanak i za to učenje. I tako, njegova bhakta je ležala u krevetu umirući od raka i jedan učenik se starao o njoj. I rekla joj je, "Pogledaj šta ti se dešava" i počela je da plače. "Da li je ovo Bhagvan učinio tebi? Ako je ovo Bhagvan, onda ne želim ništa s njim." Ovo govori učenik. "Pogledaj sebe, izmučena si, koža i kosti, umireš, kako se ovo moglo desiti tebi, bila si toliko odana Bhagvanu četrdeset godina?" Čuvši ovo, bhakta je uspravila u krevetu, brzo se uspravila i rekla, "Ti budalo, da li ovo znači Bhagvan tebi? Tvoj um vidi ovu sliku. Ja ne umirem, kako mogu umreti? Ti vidiš ovu sliku. Zato plačeš. Ti misliš da sam ja telo i sažaljevaš telo, pa se ljutiš na Bhagvana, mene i sebe. Zar ne vidiš da ja nisam telo. Nema nikoga ko je bolestan, nema nikoga ko umire." I imala je prelep pogled i osmeh na licu i s tim se ponovo naslonila i napustila svoje

telo. I imala je najmilostiviji izgled. Blažen osmeh na njenom licu. Kada je Bhagvan čuo ovu priču rekao je, "Ona se ne vraća, oslobođena je."

Šta vidimo? Kada pogledamo svet, da li vidimo oskudicu, ograničenje, nečovečnost čoveka prema čoveku. Da li vidimo bolest, siromaštvo, ratove ili vidimo ljubav, sklad, mir, radost? Ono što zaista vidimo jesmo mi sami. Ako postanete užurbani i zabrinuti i uvek verujete da će vam se nešto negativno desiti i uvek pravite planove unapred, da biste se spasili, vi zapravo ubijate sebe. Ne razumete da je vaš um stvorio tu sliku za vas i način da se nosite s tim nije da pokušavate da poboljšate stanje već da usporite svoj um. Da um učinite mirnim, tihim, spokojnim, blagim. Kada um postane blag i tih i spokojan, božanski sklad automatski nastupa. Svako negativno stanje koje vidite u svetu je laž. Svako pozitivno stanje koje vidite u svetu je laž. Stvarnost je iznad pozitivnog i negativnog. Zašto vidite ove stvari? Zašto brinete i sekiraćete se o svom životu ili o životu nekog drugog? Šta vam se uopšte može dogoditi? Kuda možete otići? Ko pati? Samo telo-ego-um pati. U meri u kojoj možete shvatiti da niste telo-ego-um, u toj meri postajete potpuno, apsolutno slobodni. Mislim da sam vam ispričao ovu priču o tome kada sam bio sa Nimkarali Babom. I jedan od njegovih bhakti je došao k njemu i rekao, "Učitelju, moj muž umire, samo ti možeš da ga spasiš." I on je bio smešan stari tip, pogledao je oko sebe i rekao, "Ja? Ja mogu da ga spasim?" pogledao je u sve svoje bhakte i rekao, "Šta da radim?" i njegove bhakte su rekle, "Idi spasi ga." Pa je rekao, "U redu." I tako smo svi odšetali milju niz put, do male kolibe i tamo je bio njen muž u krevetu sa svećama oko sebe, ležeći tamo. Nimkarali Baba ga je pogledao i dok je gledao sveće su počele da trepere i ugasile su se. Onda je Nimkarali Baba počeo da trči nazad ka svom Ašramu i svi su trčali sa njim. Kada se vratio tamo pitali su ga, "Učitelju, zašto si pobegao? Šta se desilo?" I on se okrenuo i rekao, "Ah, Bog želi da umre." I to je bio kraj toga. Drugim rečima, ono što je nečija dharma, desiće se, ali ti nemaš apsolutno nikakve veze s tim. To uključuje i tebe samog. Šta god tvoje telo prolazi, bilo je predodređeno pre nego što si uzeo ovo takozvano telo. I tvoje telo će proći kroz ono što mora da prođe. Moraš shvatiti da nisi telo i da nemaš apsolutno nikakve veze s tim. U meri u kojoj shvatiš ovu istinu, u toj meri ćeš postati srećan i miran i prestaćeš da brineš i sekiraš se i prestaćeš da pokušavaš da menjaš stvari. Bićeš miran sam sa sobom, kod kuće, gde god bio. Bićeš u svetu ali ne od sveta. Dakle, duhovno isceljenje je laž, jer pretpostavlja da je neko bolestan ili da je neko van formi ili neko pati od nečega. Bilo da je to depresija ili nedostatak društva, šta god da je. Sve je ovo laž i moraš početi da spoznaješ istinu. Pogledaj u sebe. Ovo ne znači da treba da sedite i ne radite ništa. To znači da će vaše telo, bez obzira na šta je namenjeno, to i uraditi. Iako ne postoji. Vaše telo je zaista

vaš Atman. To je čista svest. To je apsolutna stvarnost. Ovo je ono što je vaše telo. To je razlog zašto nikada ne treba sebe da omalovažavate i nazivate imenima i mislite da ste loši ili slabi ili da nešto nije u redu sa vama. Vi niste ono što se pojavljuje. Kada dajete takve izjave, negativne izjave o sebi, ono što zapravo radite jeste da bivate povučeni nazad u maju, dublje i dublje i dublje u iluziju, u svest tela i uma, u san i san postaje stvarniji za vas i potpuno se uhvatite u njega. To je kao da gledate film i umesto da gledate, uskočite u ekran i želite da igrate deo filma i zaboravite da niste deo filma. Ali počnete da glumite film dok se toliko ne uhvatite u njega da zapravo mislite da ste u filmu. Tako je sada. Razmislite o sebi i takozvanim iskustvima kroz koja prolazite. Koliko duboko ste uhvaćeni u njih? Razmislite, možete reći po načinu na koji se osećate. Ako se bojite, ako imate sumnje, strepnju, podozrenje, onda znate da ste zaista uhvaćeni u svojoj sluzi. Mislim na zelenu sluz koju pijem svakog jutra. (smeh) Pa kažete, "Šta je sa tobom? Ti piješ zelenu sluz, kako to?" Pa, ono što radim svakog jutra jeste da jednostavno ustanem. Spontano bacim sve u blender, ne razmišljam o tome. Bilo da me čini bolesnim ili zdravim ili šta god da radi. I pomešam sve zajedno i onda to prelijem preko granole i onda jedem. Slučajno uživam u ukusu ili ne bih jeo. Ne bih to radio da mi se ne sviđa. Ali kada završim, to je kraj. Ne razmišljam o tome. Ne osuđujem to niti opravdavam, samo radim. I tako pristupam svemu,

spontano. Sada mislite, ako mislite da niste telo, vaše telo neće pravilno funkcionisati. Ili ćete upasti u nevolju. Upasćete u nevolju samo kada se pretvarate. Drugim rečima, kada se pretvarate da ste duhovni. Ali kada ste pravi bhakta istine, Sopstva, automatski, vaše takozvano telo je dobro zbrinuto. Imate intuiciju. Dolazi samo po sebi, čak i ne znate da je intuicija. Radite prave stvari za sve koji su u pitanju. I dešava se samo po sebi i može biti zaista smešno, kao ova priča koju ću vam ispričati. Bio jednom jedan pravi škrtac. Zaista škrt, imao je milione dolara. Ali uvek se pravio siromašan. Nije mogao da priušti autobusku kartu pa je hodao. Nije mogao da priušti čašu limunade pa je bio žedan, zaista škrt. Siguran sam da znate takve ljude. Pa je ostario i trebalo je da umre i imao je osećaj krivice jer nikada nije pomogao nikome svojim novcem. Samo ga je gomilao, imao je milione dolara uštеđevine u bankama. Ali verovao je u raj i pakao. Pa je stalno brinuo o ovome. "Pa šta da radim?" Posledično je poslao po sveštenika, ministranta i rabina. I razmišljao je o ovome i rekao, "Slušajte, evo šta ću uraditi. Daću vam svakom po tri miliona dolara ako se molite da odem u raj." Pa su svi razgovarali o tome i pogledali jedni druge i rekli, "Pa tri miliona dolara, nije loše. (smeh) Rekli su, "U redu, uradićemo to." Pa je sastavio testament i svi su ga potpisali.

Šest meseci kasnije, sveštenik, rabin i ministrant su dobili obaveštenje da tip umire i da će umreti. Otišli su do njegove postelje i on ih je pogledao i rekao, "Oh, u redu, daću vam novac," ali počeo je da razmišlja o ovome. I misao mu je došla, i misao je rekla, "Šta ako otkriju nešto da me vrate iz mrtvih godinama od sada? I biću izlečen i isceljen i neću više biti mrtav. Pa ako im dam svoj novac sada, neću imati ništa kada se vratim." Ali onda nije bio siguran pa je rekao, "U redu, evo šta ću uraditi, daću vam svakom po pet miliona dolara umesto tri, pod ovim uslovom. Kada umrem i vi prođete pored mog kovčega, svaki morate ubaciti milion dolara u kovčeg. Pa ako se vratim i otkriju nešto da me izleče i vrate iz mrtvih, imaću lepu svotu novca." Pa su ga svi pogledali kao da je lud i razgovarali su o tome i rekli, "Pa šta dovraga, četiri miliona je bolje nego ništa," i pristali su. Konačno je umro. I imao je sahranu i njegov kovčeg je bio otvoren i svi su prolazili i gledali. Ministrant je prošao pored kovčega i pogledao ga i rekao, "Pa ti sine jedan, ne znam šta radim i šta ćeš ti sa novcem, ali obećanje je obećanje," i bacio je milion dolara u kovčeg. Zatim je sveštenik došao i rekao, "Pa, ovo je sve ludo, ali ovo je ono što želiš, u redu" i bacio je milion dolara u kovčeg. Onda je rabin posmatrao sve ovo i rekao, "Mora postojati neko rešenje za ovo." I išao je na Džnana-Marga sastanke, rabin. I radio je iz svoje intuicije. Pa je prošao i pogledao novac u kovčegu. Izvadio je svoju čekovnu knjižicu i napisao ček na tri miliona dolara i pokupio dva miliona u gotovini i rekao, "Kada nađu lek za tebe, možeš da unovčiš svoj ček. (učenici se smeju) I nije li ovo kao mi. Uvek zamišljamo da će nas neko isceliti. Idemo i gledamo sve te iscelitelje, psihike, čenelere, sve u gradu. Želimo savet iz psihičkih čitanja. Želimo da znamo šta će nam se dogoditi. Šta vam se uopšte može dogoditi, ako nikada niste ni rođeni? Nemate istoriju. Vi ste čista svest. Zaboravite na isceljenja. Zaboravite na psihike. Zaboravite na čitače i čenelere. Okrenite se svom Sopstvu za odgovore. Sve je unutar vas. Naučite da budete mirni. Pronađite ko brine, ko se boji, ko je nesrećan, ko je depresivan, ko je bolestan i reći ćete, "Ja sam, ali ko sam ja?" i pratite ja do njegovog izvora. I "ja" će nestati samo od sebe. Doći će spoznaja da ste apsolutna stvarnost i da je sve dobro i da se sve odvija kako treba. (prekid na traci dok Robert nastavlja) Govinda i Gopala su različita imena za Krišnu. Gopala je beba Krišna. Postoji samo jedan razlog zašto ljudi pate, a to je zato što se identifikuju sa fenomenom tela i uma. To je jedini razlog, nema drugog razloga. Znam da možete navesti mnogo razloga, ali oni nisu stvarni. Ako skrenete misli sa svog tela i onda se potpuno rešite svog uma, ko ostaje da pati? I morate se zapitati,

"Ko vidi patnju? Ja. Pa, ko je to 'ja' koje vidi tu patnju?" Saznajte. Pratite ja i vidite ko pati. Ima li pitanja o tome? Ima li pitanja o bilo čemu? Zapamtite, ja nisam predavač.

SL: Šta znači pratiti ja?

R: To znači boraviti u svom Sopstvu. Ja je tvoje Sopstvo. Počinje kao ego, ali kako pratiš ja, ono postaje tvoje Sopstvo. I tvoje Sopstvo nema postojanje. Stoga postaje ništa, praznina, prostor. Poput crne table, školske table. Sve se dešava oko nje, na njoj, ali ona sama nije pogođena. To znači pratiti ja. Ja postaje tvoje Sopstvo i boraviš u svom Sopstvu.

SD: Roberte, možda ako objasniš samoistraživanje i to će možda objasniti praćenje ja-misli. (R: Pa oni znaju samoistraživanje.) Izvini?

R: Oni znaju za samoistraživanje, zar ne?

SD: (Pita drugog učenika) Da li razumeš kako patnja prati ja-misao?

SL: Mogu to suptilno razumeti.

SM: Bezegovnost u svemu.

R: Upravo tako, nema uzroka za postojanje. Ako nema uzroka za postojanje, nema uzroka za patnju ili bilo šta drugo. Jednostavno nema uzroka. Nije došlo niotkuda. Istorija je poput sna. Nikada nije postojala. Kada se povučete u bezegovnost, sve što vas je mučilo biva transcendenirano i mirni ste sa sobom i svetom. Jer spoznaja postaje da ste vi svet. Vi ste univerzum. Ceo univerzum emanira iz vašeg uma. I kada vaš um stane, univerzum staje i ostaje samo Sopstvo. Sopstvo se pojavljuje kao blaženstvo-svest kao ja-jesam, i to je vaša prava priroda.

SN: Roberte, dok ne dođemo do te spoznaje, onda ne znamo Sopstvo, je li to tačno?

R: Ne, nije tačno. Uvek znate Sopstvo, samo što nećete to da priznate, želite da priznate nešto drugo. Vi ispovedate da ne znate Sopstvo. Ali to nije tačno. Samo se pustite svih svojih sumnji i Sopstvo će ponovo zasijati. Ne verujte da ne znate Sopstvo. Ne preispitujte to previše. Spoznajte to. Postanite to i stavite svoje sumnje na počinak. Ja sam Sopstvo koje je uvek postojalo i uvek će postojati. Nikada neće prestati da postoji. Ja sam čista inteligencija, apsolutna stvarnost, svest, praznina, prostor. Ja sam ono što jesam. To je vaša prava priroda. Ispovedajte to sebi. Ne govorite sebi da niste Sopstvo, jer lažete. To je kao reći, "Nema sunca," jer oblaci prekrivaju sunce i vi se kunete govoreći, "gledaj Roberte, nema sunca, sunce ne postoji!" ali ako vas povedem avionom iznad oblaka, tamo je sunce. Isto je i sa nama. Toliko smo pokriveni obmanom da verujemo da nismo Sopstvo. Budi Miran I Znaj Da Sam Ja Bog. Stoga samo treba da budete dovoljno mirni i znate i sve će biti dobro.

SN: Ali do tada, da li znamo? (R: Do kada?) Do tada.

R: Ne postoji tada. Ne postoji vreme kada niste Sopstvo.

SN: Ispitujem ovo, vidite, kada spavamo, da li je Sopstvo isto?

R: Ja-jesam je uvek isto. Jer kada ustanete kažete, "Spavao sam." Ko je spavao? Ja sam sanjao.

SN: Čini se da identifikujem ja-jesam sa svešću, kada smo ranije govorili o svesti. Recimo, na primer, Sopstvo između misli je ja-jesam, to je svest, ali kada spavam nema svesti, nema ničega. Dakle ja-jesam je jednostavno ništa.

R: Ti misliš da nema ničega. (SN: Tačno.) Ali kada ustanete kažete, "Spavao sam." Ja sam uvek bio prisutan. Ja-jesam je uvek prisutan. Čak i kada spavate, samo što niste svesni toga. (SN: Dakle, kada postanete realizovani, svesni ste čak i kada spavate?) Upravo tako.

SD: Jedan Džnani je svestan sanjanja i sanjanja unutar sna.

SN: Dakle, dok ne postanemo realizovani — vidite, pokušavam da napravim vezu sa Sopstvom — i zato kažem, "Pa kada spavam nisam svestan Sopstva, pa kada sam budan, da li sam svesnost?" Pa pokušavam da ne obmanjujem sebe.

R: Ono što bi radije trebalo da uradite jeste da kažete, "Kada spavam, ko je svestan Sopstva?" Postavite sebi to pitanje. "Kada spavam, ko je svestan Sopstva?" I shvatićete ja-jesam. Uvek ste svesni Sopstva osim kada spavate. Niste svesni toga. Ali se ipak nastavlja.

SB: Roberte, da li je to zato što kada spavate, svest nije povezana sa fizičkim mozgom. Je li to to?

R: Ne, fizički mozak nema veze s tim. Kada spavate, sanjate isto kao kada ste budni. Ovo budno stanje je isto kao stanje sna. Tako da ne kažemo da je to samo zato što smo povezani sa mozgom. To je zato što smo obmanuti da verujemo da nismo Sopstvo. Tako da to pojednostavljujete. Mozak nema veze s tim jer je mozak deo tela. Ako telo ne postoji, ni mozak ne postoji. Dakle, kada spavate, mozak miruje, telo miruje, ali vi i dalje boravite u Sopstvu. Uvek boravite u Sopstvu, samo niste svesni toga. (SB: Šta se dešava sa svešću koja je...?) Ništa. I dalje je tu, samo što je isto kao sada. Uzmimo budno stanje. Kažete, "Šta se dešava sa stvarnošću dok sam budan?" Stvarnost je i dalje tu, ali i dalje verujete u telo i um. To je kao da vam dam primer da je nebo plavo. U stvarnosti nema neba i nema plavog. Dakle, u stvarnosti nema tela i nema nikoga ko je nesvestan. (SB: Kada boravite u svesti u budnom stanju, da li će vam to pomoći da zapravo budete svesni spavanja, dubokog sna takođe?) Da, hoće, jer postoji samo jedno stanje.

SB: U nekim knjigama o Ramani piše da kada sve više i više boravite u Sopstvu, vaš duboki san će biti svestan. (R: Da.) Jednom sam bio u dubokom snu i bio sam svestan, bio sam zapravo svestan da sam u dubokom snu i to je bilo kao biti u pećini. Postojala je svest, bilo je veoma čudno.

R: To je dobar znak, tako je to. Kada postanete realizovani...

SB: Bilo je kao veoma slatko blaženstvo, ne snažna ekstaza, već nekakva, samo pozadinska, nekako nejasna ali veoma slatka blaženstvo i bilo je kao biti u pećini. Izgledalo je kao pećina i bilo je kao spavanje dok si budan.

R: Pa to su samo slike koje ste nacrtali za sebe. Ali kada se probudite, bićete budni u tri stanja: spavanju, sanjanju i budnosti.

SB: Dakle, ako možemo da se držimo ove pozicije svesti koju imamo na satsangu, ako možemo da održimo tu čistu svest bez dodavanja celog uma i budemo utvrđeni u tome, onda je to...

R: To je boravljenje u ja, upravo tako. (SB: Dakle, to je sve što je zaista.) To je sve. (SB: Upravo u ovom trenutku smo to, ako ne dodamo celo sebe na vrh.) Upravo tako i nemojte sebe omalovažavati, ne govorite, "Nisam svestan svog Sopstva. Ne znam ko sam," spoznajte istinu kao što ste upravo rekli.

SB: Pa ipak, u ovom trenutku boravimo u Sopstvu bez uma, ne možemo reći da smo realizovali Boga jer postoji određeni proces koji se dešava, zapravo, zar ne? (R: Bolje je ne govoriti ništa.) Da, jer postoji proces koji se dešava dok se osoba utvrđuje u tome. Nešto se dešava.

R: Svaki put kada kažete, "Nisom realizovao Boga" vučete sebe unazad. Ali kao što je Narada rekao, ne zavaravajte se. Dakle, morate hodati srednjim putem, oštricom žileta, između realizacije i nerealizacije.

SB: Dakle, zapravo smo samo zaglavljeni sa odnosima svesti i asocijacijama svesti i jednostavno nismo čista svest, bez dodavanja svih tih asocijacija na vrh. (R: Tačno.) To je to. (R: To je to.)

SF: Roberte, zapravo, ovo telo-um nikada neće boraviti u Sopstvu? (R: Ne, jer je lažno.) Dakle, kada kažem, "Boravim u Sopstvu," kada dam tu sugestiju to znači — to je izraz, a ne biće.

R: To je izraz. To znači ja jesam boravi u Sopstvu. (SF: Ja-jesam?) Ja-jesam. Isto što i Sopstvo. To je izraz, kao što kažeš. Ali kada kažete ja jesam, ne mislite na svoje telo. (SF: Ne na svoj um?) Ne mislite na svoj um, mislite na svoje Sopstvo. To je kao reći, "Ja sam ono što jesam." Ista stvar. "Ja-jesam boravi u Sopstvu, ja sam ono što jesam." Govoreći ove stvari sebi, približava vas tom stanju. (SF: Da, to je vrsta procesa eliminacije tvog ega.) Možeš tako reći. Zato ne treba da

govorite ništa negativno o sebi. Nikada ne govorite ništa loše o sebi. Uvek govorite, "Boravim u Sopstvu, ja sam Sopstvo." I onda bi vam neko mogao reći, nešto što ovo "ja" može reći, "Ne, nisam, jer osećam probleme." Zato praktikujete samoistraživanje i pitate se, "Ko oseća ove probleme? Kome oni dolaze?" i vratite se boravljenju u Sopstvu. (prekid na traci)

R: Jedini razlog zašto karma postoji je zato što verujete da ste telo. Jednom kada shvatite da nema tela. Za koga postoji karma? Karma je za telo, ne za vaše Sopstvo. Ali dokle god ne verujete u to, onda postoji karma.

SD: I Robert nam je takođe objasnio da vas samospoznaja skida sa točka.

SN: Roberte, kada spavamo, da li smo bliže ili dalje.

R: Bliže, samospoznaja je kao biti u dubokom snu. U dubokom snu, samo što ste svesni i svesni ste blaženstva. Dakle, kada ste u dubokom snu, u blaženstvu ste, ali niste svesni toga, to je sve.

SN: Sada, kada smo na satsangu i imamo predana osećanja — recimo kada dođemo na satsang da bismo razvili nešto, postigli nešto, što ne dobijamo kada smo sami ili u svetu, kada dođemo na satsang i osetimo nešto, predano osećanje, da li je to Sopstvo?

R: To je Sopstvo koje pokušava da izađe. Da, to je Sopstvo. Pokušajte da boravite u tim osećanjima. (SN: Sada, kada spavamo, ipak, više je, to je kao bez emocija.) Zato što spavate, niste svesni, ali kada biste bili svesni bili biste u blaženstvu. (SN: Ali bilo bi drugačije od osećaja koji imamo kada imamo predanost?) Ne, ne bi. Bilo bi samospoznaja. (SN: Drugim rečima, osećaj koji dobijam je ljubav prema svemu. U redu, ali kada spavam nije kao ljubav.) Kako znaš? (SN: Da, pa ne znam.) Spavaš? (SN: Da, to je cela stvar. Pokušavam da napravim vezu — da li je to taj osećaj?) Osećaj ljubavi boravi kada spavate, samo što niste svesni toga jer niste svesni. Kada ste prosvetljeni, onda ste svesni spavanja i onda shvatate da se to samo zove spavanje, ali ste u ljubavi, u blaženstvu. (SN: Da li je ta ljubav Sopstvo?) Ljubav je Sopstvo. (SN: Ali ono što pada na pamet je pitate se, "Pa ko voli?") Zašto biste to pitali? (SN: Pa samo da ne bih obmanjivao sebe. Da vidim da li je ovo stvarno ili je ovo samo još jedna igra uma?) To je samo kada volite svoj kasetofon više od bilo čega drugog. Pa se zapitate, "Ko voli moj kasetofon?" i shvatićete da je to vaš ego i kada se ego ukine, postoji samo kasetofon. Tačka.

SF: Roberte, čak i egotična ljubav, egoistična ljubav ili ljubav Džnanija prema osobama ili objektima, meni se čini da bi ta vrsta stvari trebala biti ljubav Sopstva koja je bila pogrešno usmerena?

R: Da, jeste, upravo tako. Šta god da radite u životu, čak i lopov ili pljačkaš banke zapravo pokušava da pronađe sebe. Zato radi te stvari. Svi mi nesvesno tragamo za Sopstvom i ne znamo to. (SF: Dakle, svaka želja koja me privlači je Sopstvo?) Da, svaka želja, svaki nagon je potraga za Sopstvom. Ali smo pogrešno usmereni. (SF: Sa samoistraživanjem ono što radite jeste da idete duboko, niz rupu?) Idete izvan svesnog i skačete duboko kao da ronite u okean. Ronite dublje i dublje i dublje dok ne uspostavite kontakt sa stvarnošću. To je dobro.

SF: Roberte, o tome kada Džnani govori o sveznanju i kaže, "Ja sam sveznajući." Džnani ima koncept o sveznanju i to je obična vrsta sveznanja. Džnani kaže da je sveznajući, mora znati sve. Mora znati sva obična znanja. To nije ono što se podrazumeva u izjavama Džnanija, zar ne?

R: Upravu si! Sveznanje za Džnanija znači biti u svemu, ali ne nužno i znati šta se dešava u Kini. To je druga vrsta sveznanja.

SF: Zato što ljudi danas koriste sveznanje, kažu da su kanalizatori. (R: Da.) Misle da su kanalizatori, veoma su znalački i nekako misle da je to oblik sveznanja. Ali to nije ono što mi zovemo Džnani. (R: To je ograničeni oblik sveznanja.) Da.

SD: Da li je sveznanje isto što i sveprisutnost?

R: Sveznanje je sveznajuće, sveznajuće. Sveprisutnost je ista stvar, zaista. To je sveprisutnost. Prisutan si svuda. (SD: Zar nisu isto?) To je kao svemoć, sveznanje, sveprisutnost. Sva moć, svo znanje, kao biti svuda u isto vreme. (SD: Govorio si, ne nužno znati šta se dešava u Kini, već znati jedinstvo svih stvari?) Da. To je kao da postaneš stena, ali spavaš na steni, jer stena nema moć da se pokrene, ali ti postaješ stena. (SD: Kada si sveprisutnost, ti si stena?) Da. Postaješ stena, ali nisi svestan toga. Ti si jednostavno čista nesvesna svesnost. (SD: Dakle, nisi svestan ničega, tačno.) (Robert se smeje) Na pravom si putu. Ti jednostavno jesi. Čisto bivstvo. Apsolutno bivstvo. Ti si sve. To je nešto kao kada spavaš i proširiš se u snu i u tom snu znaš šta se dešava u snu, ali spavaš. Tako i sa Džnanijem koji je sveprisutan, sveznajući, ti si sve, ali nisi svestan svega. (SD: Svestan si bivstva onda.) Svestan si bivstva, jednostavno bivstvovanja.

SK: Postoji li način da se bude svestan svega takođe?

R: Sve dok nosiš telo, nećeš biti svestan bilo čega drugog jer tvoj mentalni proces to neće dozvoliti.

SD: Čini se da ako si svestan toga, sve je iluzija biti svestan toga, zar ne?

R: Kada odbaciš svoje telo, nije drugačije. Kada odbaciš svoje telo, nema razlike, proširiš se malo više.

SB: Roberte, kako to da budisti kažu da su Vedantisti obmanuti jer traže Brahmana i Sopstvo i da ne postoji Brahman i ne postoji Sopstvo i koriste drugačiju terminologiju? Da li je praznina svih stvari isto što i Sopstvo kada se to desi?

R: U pravu su! Jer ne postoji Brahman i ne postoji Sopstvo. To su samo reči koje to opisuju. (SB: Lako je pomešati ego-sopstvo sa stvarnim Sopstvom.) Zato o tome raspravljamo, jer ego-sopstvo je Ja i kada Ja nestane, postaje Ja-Jesam. A Ja-Jesam je čista praznina. Nirvana.

SN: Roberte, kada si rekao da je najbolji način da pomogneš drugim ljudima da upoznaš Sopstvo. Dakle, kada upoznaš Sopstvo postaješ drugi ljudi. (SM: I shvatiš da si ti drugi ljudi.) Dakle, to sam pokušavao da kažem ranije. Kako da saznam šta je Sopstvo? Koje je to Sopstvo koje moramo upoznati? I čini mi se da ponekad znam šta je, a onda zaboravim. I sada mi se vraća, osećam to. Ako imam osećaj ljubavi, to postaje ekspanzivno i mogu razumeti šta to znači. Postaješ sve ili sve postaje ti ili šta god da je.

SD: Da li je samospoznaja svesnost ili jedinstvo svega?

R: Uvek zapamti, ako znaš šta je, to nije to, jer konačni um ne može znati. To je izvan konačnog. Dakle, kada misliš da znaš, upitaj se: "Ko zna?" I vraćaš se svom egu. Samo ego zna. (SN: Ali šta ako kažeš: "Ko zna?") To je dobro. (smeh)

SK: Šta je sa realizovanim bićem da ko god dođe pred njega, da tako kažemo, oni mogu znati sve o njima. Ne samo šta je njihovo Sopstvo jer je isto kao i njihovo sopstveno Sopstvo, već o njihovoj aroganciji ega i sukobima uma?

R: Ne moraš biti realizovano biće da bi to radio.

SK: Da, shvatam. Dakle, uzimajući mišljenje od bića koje se smatra realizovanim takođe se to dešava. On može primetiti kada je spontano da nešto o tom biću možda će ih usmeriti ka duhovnom putu. Kao Isus koji je lečio druge.

R: Ali istinsko realizovano biće ne mora to da radi. Samom svojom prisutnošću, promene se dešavaju. (SK: Ali nisu svi tako prijemčivi ili otvoreni.) To je kao milost. Božija milost je uvek dostupna, ali samo je neki ljudi prihvate. (SK: Da.) Ista stvar.

SK: Ponekad mi se čini da se ta milost pruža i onda se može učiniti neka akcija koju ta osoba može razumeti više nego samo suptilno. I možda neće imati efekta odmah, ali može imati efekta u životu te osobe šest meseci, godinu dana kasnije.

R: To je moguće, ali opet, realizovano biće se ne meša ničiju karmu. Ako su pripremljeni i spremni, i oni postaju realizovani. Samom svojom prisutnošću. To je kao opet Ramana, vraćamo se na Ramanu. Ljudi su mu dolazili izdaleka i govorili: "Pogledao sam tvoju sliku i izlečio se, ti si me izlečio." "Zaradio sam milion dolara i ti si to učinio." Ovo se dešavalo i ono se dešavalo. A Ramana bi pogledao svog pratioca koji povlači lepezu i rekao: "Zašto mi uvek govore da sam ja uradio ove stvari? Nisam ništa uradio." (SD: Ali njegova milost je možda to učinila.) To je moguće. (SD: Jer je mogao dati daršan.) Ali on nije mogao biti svestan toga. Jer da bi bio svestan toga, morao bi neko ostati da bude svestan. (SD: Ali je mogao to činiti nesvesno?) Da.

SK: Nije ništa govorio ljudima koji su mu dolazili. (R: Ne.)

SN: Čak i kada je njegova milost, moraš razumeti da je sve jedno. Pa čija je to milost? (SK: Čija je milost?) Tačno, čija je milost? To si ti! Sve si ti i ovo je slično pričama kada je osoba dotakla Isusovu haljinu i bila izlečena i Hrist je uvek govorio: "Neka ti bude po veri tvojoj."

SM: Zar ne misliš da osoba koja tako jako želi da bude izlečena skoro sama sebe izleči?

SN: To je cela poenta, sve je Sopstvo. (SM: To je Sopstvo.) I Ramana je bio Sopstvo, i oni kažu: "Ramana, ti si ovo uradio" i to je tačno jer su to sami uradili, jer su oni to.

R: Pa poenta je, istinski realizovano biće ne čini ništa.

SN: Nije toliko da je on realizovano biće, on je realizovano ne-biće. (smeh) (R: U redu.) I uvek mislimo u terminima realizovanog bića kao Ramane, kao da je telo i ideja Sopstva su jedno. Robert je ispričao priču o ženi, on i on sam su jedno, lečenje i Sopstvo su jedno, i Ramana i Sopstvo su jedno, i to Sopstvo... vidiš, uvek pokušavam da shvatim ovo Sopstvo svojim umom i tu se izgubim. Ali sada znam ako se spustim dublje od uma, intuicije, srca, šta god, onda mogu objasniti, Oh to...

SB: Drugim rečima, shvatio je da nema Sopstva. Shvatio je da ne postoji nikakvo Sopstvo. Shvatio je ništavilo. Ali cela stvar se rastvara u velikoj misteriji. (R: Tačno.) I onda šta god da će se desiti, desiće se spontano.

R: Ramana je bio jednostavno skromna osoba. Ljudi bi mu dolazili sa svim svojim problemima, svim svojim problemima po ceo dan. "Pomozi mi, molim te pomozi mi da prevaziđem ovo." Na kraju dana bi pogledao svog pratioca i rekao: "Kome da idem ja po pomoć?" Svi dolaze meni.

SD: Jedna od mojih omiljenih priča je da je postojao svami koji je mogao izvoditi trikove ili magiju ili šta god i živeo je blizu Ašrama. Dakle, mnogo ljudi na putu da vide svamija bi svratilo da vidi Maharišija. Samo bi zavirili u njega jer su takođe čuli za njega i rekao je jednom od svojih sledbenika, jer je imao mnogo problema sa stopalima, rekao je: "nastavi da trljaš moja stopala i videće da sam samo stari bolesni čovek i ostaviće me na miru." (smeh)

R: Ne postoji ništa posebno u vezi sa realizovanim bićem.

SF: Roberte, čini se da sa malo razumevanja, pod znacima navoda, "Ako postoji Džnani, ili bilo ko mu priđe, to je karmički, sve je karmički." sve karma. (R: Da, da, to je tačno.) Međutim, činjenica da postoji licemerje u tom citatu o Sopstvu jer prisustvo Džnanija, može biti, možda neka vrsta ubrzanja, katalitički efekat... (R: To je takođe tačno.) ...i to je takođe karmički? (R: To je takođe tačno.) U zavisnosti od otvorenosti učenika, sledbenika?

R: Da, učenje je puno kontradikcija. To je tačno, u pravu si. Sve ove stvari su tačne.

SB: Dakle, Roberte, ti zaista ideš u bitku sa svojom karmom. (smeh) Suočavanja sa našim neznanjem, zar ne?

R: Ako ti tako kažeš, neka bude. Vidiš, zato naglašavam iznova i iznova, moramo razviti veliku poniznost, veliku samilosnost, veliku ljubav. Ne igrati se trikovima i imati sve te side, moći i materijalizovati razne stvari. Svako to može naučiti, ako dovoljno vežba.

SK: Kako čovek izražava ove stvari? (R: Izražava šta?) Samilosnost i ljubav.

R: Tako što budeš svoje Sopstvo. Ako postaneš svoje Sopstvo, to je automatski. Ako prebivaš u Sopstvu. Moraš imati samilosnost i ljubav prema sebi prvo i to činiš tako što puštaš svoje misli. Kontrolišući svoje misli, samilosnost i ljubav i poniznost dolaze same od sebe. Uvek se vraća na to. Vraća se na tebe. Ne možeš sam razviti dovoljno ljubavi. Mora doći iznutra, iz tebe. Čini se da svet ima veoma snažan uticaj na nas i moraš pokušati da mu se odupreš svakodnevnim praktikovanjem ovih stvari. Zato sam vam dao sve ove tehnike. Moraš se svakodnevno prisećati. I uskoro će postati automatski. Osećam da je ovo veoma važna meditacija koja nam pomaže. Jer ono što radi, ide duboko unutar podsvesti i uskoro počinje da radi tebe, umesto da ti to radiš, zaista je pomoglo mnogim ljudima da vide put. A način na koji to radiš je, opustiš se i svojim disanjem udišeš i kažeš: "Ja," izdišeš i kažeš: "Jesam." Ovo možeš raditi i po ceo dan. Kada voziš svoj auto ili autobus, bilo da pereš sudove, bilo da spremaš večeru ili ručak ili doručak. Možeš pratiti svoj dah i raditi Ja-Jesam sa svojim disanjem. Hajde da to uradimo zajedno. Udobno se smesti i možeš zatvoriti oči da ukloniš smetnje. Stekni dobar osećaj u sebi i formalni način da to uradiš je prvo, opustiš svoje telo. Da bi bio siguran da je svaki deo tebe opušten. Možeš početi sa svojim kolenima, opusti kolena. Opusti sve ispod svojih kolena, svoja stopala, svoje nožne prste. Opusti sve iznad svojih kolena, svoje butine, opusti svoje kukove, svoj stomak opusti, svoja grudi opusti, opusti svoja leđa, prste, šake, ručne zglobove, podlaktice opusti, nadlaktice opusti, ramena, vrat. Zatiljak opusti. Potiljak, teme. Tvoje čelo, tvoje lice. Svaki deo tebe je sada potpuno opušten. Usmeri pažnju na svoje disanje. Pre nego što uradiš Ja-Jesam, možeš praktikovati Vipasanu meditaciju, budističku meditaciju, gde posmatraš svoj dah. Posmatraj sebe kako dišeš. Posmatraj senzacije u svom telu. Samo posmatraj. Ne reaguj na njih. Na primer, ako imaš bol u butini, posmatraj, ne reaguj na to, posmatraj to i posmatraj svoj dah u isto vreme. Ne forsiraj svoj dah samo diši prirodno. Ako se izgubiš u mislima, čim se uhvatiš, vrati se svom disanju. Nemoj se obeshrabriti. Ne teraj svoje misli napolje, ignoriši ih i vrati se posmatranju svog disanja. (kratka tišina) Sada se upitaj: "Ko je posmatrač? Ko posmatra moje disanje?" Naravno, odgovor je: "Ja Jesam." Sada sa svojim disanjem započni "Ja Jesam" meditaciju. Udahni normalno, reci: "Ja," izdahni i reci: "Jesam," sa svojim normalnim disanjem, ne naglašavaj svoj dah. Normalno disanje, "Ja Jesam." "Ja" udah, "Jesam" izdah. Opet, ako ti um luta, nemoj biti ljut na sebe, već se nežno vrati na "Ja Jesam" i ignoriši svoje misli. (duga tišina i pauza na traci dok Robert završava) Zapamti da voliš svoje Sopstvo, da obožavaš svoje Sopstvo, da se moliš svom Sopstvu, da se klanjaš svom Sopstvu jer Bog boravi u tebi, kao ti. Om Šanti, Mir. Drago mi je što ste mogli doći. Vidimo se uskoro. To je sve što je napisala. (traka se završava) [TOC]

Dva Puta do Samospoznaje 16. septembar 1990.

Robert: Postoje dva puta za koja mislim da vas približavaju samospoznaji. Naravno, već smo samospoznati i ne moramo se približavati, samo moramo ukloniti oblak koji nam govori da smo ljudi. Ali postoje dve metode za koje mislim da vas kroz godine razumevanja dovode veoma blizu samospoznaji. Jedna je satsang koji sada radimo, a druga je praktikovanje svih stvari koje naučimo, kod kuće. Sada, satsang je veoma sveto učenje. Ako dođete na satsang, preuzimate moć koja ide uz njega. Kod nas je to direktna loza do Ramane Maharišija. Dakle, ono što ovo znači u satsangu jeste da smo svi zapravo Ramana Mahariši, svako od nas. Nema razlike i svi smo jedno. Ovo znači da svi imamo znanje koje nam je potrebno, i dok nastavljamo da dolazimo na satsang, postaje sve jasnije i jasnije i jasnije. U početku kada prvi put ovo čujete, zvuči čudno, ali nije tako čudno. Ako studiraš da postaneš doktor, družiš se sa doktorima i to nekako prelazi na tebe i osećaš vibraciju. Ako studiraš da postaneš pravnik. Družiš se sa pravnicima i vibracije nekako prelaze i uvek osećaš ego. Dakle, kada dođeš na satsang, postoji direktna loza sa osnivačem, ili ponovnim otkrivačem, trebalo bi reći, Advaita Vedante, a to je Ramana Mahariši. U svakom slučaju, svi bismo trebali osetiti nešto, duboko u svojim srcima i dozvoliti tome da procveta samo od sebe bez forsiranja. A ovo se dešava jednostavnim pohađanjem satsanga. Kako pohađaš satsang, postaješ slatka osoba. Pod slatko mislim, odustaješ od svog besa, izliva besa, sumnji,

sumnjičavosti. Prestaješ da brineš i počinješ da se otvaraš poput cveta, sa čašicom prema suncu. Jednostavno se otvoriš. Počinješ da se osećaš dobro bez ikakvog razloga. Primećuješ da te stvari prestaju da muče. Više nisi zabrinut, ne mislim da ti nije stalo, veoma si samilosan, mislim da razumeš prirodu sveta, da je to maja, prolazno je. Ništa nikada nije isto u svetu. Tako svet prestaje da te uzbuđuje, na ovaj ili onaj način. Svet te više ne čini ni previše srećnim, ni previše tužnim. Postaje bezličan do izvesne mere. Ali i dalje radiš svoj posao. Tvoje telo radi ono zbog čega je došlo ovde, ali si uvek na nebu, mentalno. Ako ne možeš doći na satsang ili ne osećaš tu vrstu predanosti. Onda marljivo praktikuješ lekcije, učenja Advaita Vedante. I tada ćeš otkriti da se iste stvari dešavaju tebi na malo drugačiji način, ali ćeš se takođe otvoriti. Divno je ako možeš raditi oboje. Ali to su dva načina koji će te približiti realizaciji.

Zatim moraš da se zapitaš: "Šta radim sa svojim životom? U kom pravcu idem?" I pogledaj svoj život, analiziraj ga. Od trenutka kada ustaneš iz kreveta dok se noću ne vratiš u krevet. Šta radiš sa satima dok si budan? Da li traćiš svoje vreme. Šta radiš? Moraš zapamtiti da imaš samo toliko godina da živiš u ovom svetu, a onda ćeš samo nestati ako ne znaš ko si. Ponavljaćeš lekcije iznova i iznova i imaćeš mnogo prilika da razumeš i otkriješ svoju istinsku prirodu. Ali mudra osoba počinje otkriće odmah. To je kao kopanje zlata. Možeš pričati o zlatu. Možeš samo napraviti par rupa lopatom i reći: "Vratiću se sledećeg meseca" ili se zaista možeš upustiti u to. I uzeti pijuk i početi da kopaš. Dok ne otkriješ zlato i iskopaš ga, istog dana. Izbor je uvek tvoj. Postoji priča o prelepom drvetu, velikom prelepom drvetu. I na donjoj grani, živela je mala ptica i ptica je skakala sa grane na granu, ogromno drvo. Jela je slatke bobice i pevala i zviždukala i bila je veoma srećna. Onda bi skočila na drugu granu i tamo su bile kisele bobice i uznemirila bi se, prestala da peva dok ponovo ne nađe slatke bobice. I ovo se nastavljalo godinama, slatke bobice, kisele bobice. Bila je srećna kada bi našla slatke bobice, nesrećna kada bi našla kisele bobice. Zar ovo nije kao mi? Kada mislimo da smo našli nešto što volimo, postajemo veoma srećni. Ali onda kada se to promeni, kao što se sve stvari moraju promeniti, postajemo jadni. I tako je ptica počela da razmišlja o ovome i poletela je oko drveta. Slučajno je pogledala visoko gore na vrh velikog drveta i ugledala je veličanstvenu veliku pticu kako sedi tamo, prozirnu blistavu pticu. Izgledala je tako srećna i tako blistava. Ne radeći ništa samo sedeći na vrhu tog drveta, u blaženstvu. I mala ptica je rekla: "Oh, kako bih volela da mogu biti kao ta velika ptica. Pogledaj kako je srećna. Ne mora da lovi slatke bobice ili da traži bilo šta. Samo sedi tamo sama, tako blistava. Mislim da ću poleteti do nje i otkriti njenu tajnu." Tako je počela da leti prema velikoj ptici, ali četvrtinu puta uz drvo ugledala je neke prelepe crvene bobice i zastala i počela da jede bobice i bile su ukusne. Tako je zaboravila na veliku pticu. Počela je ponovo da peva, bila je srećna. Zar ovo nije kao mi? Nađemo nešto što volimo i zaboravimo na duhovni život. I kažemo: "Ovo je ono što želim, novi Jaguar, nova kuća, novi saputnik, nešto novo, ali nakon nekog vremena postanemo zgađeni, razočarani. Tako su nakon nekog vremena slatke bobice nestale i ostale su samo kisele bobice na drvetu i ptica je ponovo postala razočarana. Tako je ponovo počela da leti oko drveta i pogledala visoko na vrh i ugledala prozirnu blistavu pticu kako ponovo sedi tamo, tako veličanstvenu, tako srećnu i blaženu. I ponovo je rekla sebi: "Ovaj put idem pravo na vrh." Ali na putu gore, ponovo je prešla pola puta uz drvo, ugledala je neke prelepe ljubičaste bobice. Nije videla ljubičaste bobice godinama. Volela je ljubičaste bobice. Tako je stala i počela da jede ljubičaste bobice i ponovo postala veoma srećna, počela da peva, jedući bobice. I opet je to kao mi. Nađemo novog saputnika. Dobijemo novu igračku. Preselimo se u novu državu, šta god da radimo. Mislimo da je to to, sada ću biti zaista srećan.

Ali uskoro su bobice nestale i opet su ostale samo kisele bobice. Tako je poletela oko drveta i ponovo ugledala veliku pticu. I rekla je: "Ovaj put idem direktno do nje i ništa me neće zaustaviti, ništa," odlučno se odlučila. Tako je počela da leti gore, ali opet tri četvrtine puta uz drvo ugledala je neke narandžaste bobice i volela je narandžaste bobice. Tako je stala i počela da jede narandžaste bobice i ponovo zaboravila na veliku pticu. I nastavilo se mesecima i mesecima

jedući bobice dok nisu nestale i samo su kisele bobice ostale. I opet je to kao mi. Kažemo da smo odlučno krenuli za duhovnim životom i to je gde idemo, to je ka čemu smo upućeni. Ali onda se nešto desi. Otkrijemo neku dobru ljudskost. Nešto što volimo i kažemo: "Neka đavo nosi duhovni život, idemo za ovim umesto toga." I to radimo dok ne postanemo razočarani i ne umorimo se od toga. Opet je ptica videla kisele bobice i postala tužna i uznemirena. Ponovo je poletela oko drveta i ovog puta je rekla: "Ništa me neće zaustaviti. Idem pravo do one velike ptice i saznaću ko je ona zaista. Ništa me neće zaustaviti." I poletela je pravo prema velikoj ptici. Preskočila je sve bobice, videla je razne bobice na putu, nije je više bilo briga, već je otišla pravo do velike ptice. Kako se približavala, velika ptica je sijala sve sjajnije i sjajnije i sjajnije dok svetlost nije postala nepodnošljiva. I mala ptica je sletela tačno tamo gde je velika ptica bila i znate šta je otkrila? Bila je velika ptica sve vreme. I to je kao mi, zar ne? Govorimo o Bogu kao dalekom. Ali nemamo vremena jer moramo raditi svoj posao. Moramo raditi svoj materijalni posao, to jest. I govorimo o Bogu kao previše dalekom. Ali mi idemo ka Bogu, dok odlučno ne odlučimo da budemo na duhovnom putu. I tada otkrivamo nešto interesantno. Otkrivamo da smo sve vreme bili Bog. Da smo mi jedini Bog koji postoji. Da smo mi apsolutna stvarnost. Da smo čista inteligencija, beskonačna mudrost. Otkrivamo da postoji samo jedan život i taj život je apsolutna stvarnost, sat-čit-ananda, parabrahman i mi smo u miru. Stoga je izbor uvek tvoj. U kom pravcu želiš da ideš i znam da je ponekad teško. Neki ljudi su na duhovnom putu mnogo mnogo godina, dvadeset godina, trideset godina, četrdeset godina i veruju da nisu nigde stigli. Ali to nije tačno, tako izgleda. Ali zapamti, ako ne uspeš u ovom životu, uspećeš posle. Ali ako si bio na duhovnom putu, stičeš kredite, skupljaš dobre zasluge za sebe. Ne možeš to sprečiti. Najgora stvar koju možeš ikada uraditi je da osuđuješ sebe. Nikada ne osuđuj sebe. Čak nemoj sebe previše ni posmatrati. Shvati svoju božansku prirodu i ne dozvoli da te tvoji problemi dotaknu. Shvati da nisi svoji problemi. Nisi telo. Nisi misli ni um. I počni kontrolisanjem svojih misli. Ne dozvoli svojim mislima da postanu veće od tebe. Bez obzira šta ti tvoje misli govore, ne slušaj. Zapamti, tvoje misli nisu tvoj prijatelj. Tvoje misli pokušavaju da te zbune, da te smetu. I govoriće ti razne stvari. Ne slušaj svoje misli, čak ni svoje dobre misli. Transcendiraj sve, idi iznad svojih misli ka svom blaženstvu, ka svojoj radosti i ka svojoj sreći.

Tvoje misli će te odvesti od ovoga. Navodiće te da misliš razne stvari. Ali ako shvatiš da je tvoj um prevarant, nećeš dozvoliti svojim mislima da ti prenesu bilo kakvu poruku. Čim misli počnu da dolaze, zapitaš se: "Kome dolaze ove misli?" i one će prestati. "Dolaze meni, pa ko je to ja? Ko sam ja? Ja sam ja. Pa, ko sam ja?" I počinješ da tražiš izvor Ja. I dok tražiš, sve u tvom životu počinje da se poboljšava. Dok marljivo tražiš, stvari se poboljšavaju jer više ne reaguješ na isti način na situacije. Tvoja reakcija je postala drugačija, situacije su možda iste. Na primer, kada čuješ o sukobu Iraka i Sjedinjenih Država, pre nego što postaneš uznemiren, misliš na rat, i misliš o nečoveštvu čoveka prema čoveku i brineš o inflaciji i recesiji u Sjedinjenim Državama. I sve ove stvari su te nekada brinule. Ali kako duhovno napreduješ, shvataš da je ovo put sveta. Svet je uvek bio ovakav i vidiš ga drugačije. Počinješ da vidiš ljubav, samilosnost. Dakle, svet se nije zaista promenio, ti si se promenio. Situaciju vidiš potpuno drugačije. Shvataš da je sve ovo Sopstvo i ja sam to. Drugim rečima, ono što shvataš je prvi princip: "Sve Je Projekcija Tvog Uma." Šta god da vidiš je projekcija tvog uma. Stoga, ako vidiš nešto što nije u redu sa drugom osobom, vidiš sebe, zar ne? Ako vidiš drugu osobu koja je uznemirena ili drugu osobu koja ima probleme ili ako vidiš bilo šta loše, sumnje, strepnje, sumnjičavosti. Moraš zapamtiti da moraš imati te kvalitete da bi mogao da ih vidiš u drugoj osobi. Dakle, kako rasteš, počinješ da vidiš kroz te stvari. I šta god bilo ko drugi radi, više te ne uznemirava. Ako te više ne uznemirava, onda ta negativna vibracija ne može da ti se približi i u miru si. Ima li pitanja o tome?

SD: Kada kažeš da ne treba da osuđuješ sebe, da li je to zato što bi osuđivao ego koji nije stvaran?

R: Svakako, tačno, jer uvek osuđuješ svoje iskustvo, svoje spoljašnje iskustvo i ne možeš to osuđivati jer to čak ne postoji.

SD: Mislim da si u prošlosti rekao nešto poput: "Osuđivati sebe ili osuđivati sebe je bogohuljenje." (R: Da.) Zato što govoriš o, u tom slučaju pravom Sopstvu, zar ne?

R: Ono što radiš je da poričeš pravo Sopstvo. To je kao reći: "Taj Bog nije dobar." Dakle, govoriš da nešto nije u redu s tobom a nije. To je samo privremeno, samo tako izgleda. To je privid. (SD: Dakle, čak i kada osuđuješ malo sopstvo, takoreći, to je takođe bogohuljenje?) Da, jer ti si pravo Sopstvo. Sve je iluzija poput zmije i užeta. Mračno misliš da gaziš na zmiju, ali to je samo uže. To je greška, to je zabluda. Stoga ne osuđuješ sebe, ne osuđuješ nikoga drugog. Ostavljaš svet na miru, ali si srećan i blažen i pomažeš drugima jer ti je to priroda da to činiš.

SD: To me podseća na jednu od mojih omiljenih Maharišijevih priča jer on govori o realizaciji - kaže da je to kao gledanje trika onoga što izgleda kao zmija, ali je zapravo uže. I kaže da kada jednom vidiš uže, nikada više ne možeš videti zmiju. To je kao bilo koji magični trik, kada jednom vidiš kako funkcioniše, ne možeš ga više videti, znaš. (R: Tako je.) I mislim da je tada govorio o tome da kada si realizovan, nemoguće je postati nerealizovan, znaš?

R: Moraš imati strpljenja sa sobom. To je još jedna stvar koju treba zapamtiti. Ne izgleda da većina nas postaje savršena preko noći. Zato ne brini ako napraviš grešku.

SL: Još jedna stvar koju si govorio je da ako osuđujemo druge, privući ćemo njihove vibracije k sebi. Drugim rečima, osuđujemo druge i vidimo sebe u drugima i slabosti u drugima... (R: I postaješ slab takođe.) Tako što ih osuđujem za to? (R: Postaješ kao oni.) Dakle, ide u oba smera onda. (R: Da.) U redu, a onda si rekao da tek kada pustiš, onda se oslobodiš vibracije, tako da ne privlačiš tu vibraciju k sebi?

R: Tačno. Tvoj um postaje miran. Tvoje lice postaje spokojno. Više ne osećaš te takozvane negativne stvari oko sebe. (SL: Dakle, samo je stvar prihvatanja?) Ne, ne prihvataš, postaješ svoje pravo Sopstvo. A pravo Sopstvo je savršeno blaženstvo. Nema tu šta da se prihvati. Prihvatiti znači da si ti sam, svoje niže sopstvo i prihvataš nešto više. Ali ti ne treba ništa da prihvatiš. Ti treba da budeš, postaneš, Ja sam to što jesam. (SL: Dakle, jednostavno živi i pusti živjeti, nekako?) Da, ali opet, moraš to kvalifikovati. Ali živi i pusti živjeti, ako vidiš nekoga ko pati na ulici, ne dozvoljavaš toj osobi da pati, siđeš i pomogneš osobi, ali nemaš nikakve misli o tome. Jednostavno to uradiš. To ne znači opet da postaješ proračunat i hladan. To znači da postaješ pun ljubavi i ljubazan i radiš ono što treba da se uradi. Ali nisi uključen u to mentalno ili fizički ili duhovno. Tvoje telo jednostavno radi ono što treba da radi. I što više postaješ duhovan, više si na usluzi celom čovečanstvu. Postaješ sluga života. Egoistično je misliti da si superioran u odnosu na nekog drugog ili da si bolji ili da ti znaš a oni ne. Kako postaješ realizovan, imaš sve više poniznosti. Postaješ skroman i stvari te više ne pogađaju i više se ne osećaš povređeno. Tako možeš pomoći bilo kome i bilo čemu bez kvalifikacije.

SF: Roberte, molim te, dakle prvi princip u stvarnosti znači, sve je projekcija Sopstva ili je Sopstvo samo?

R: Ne, prvi princip je da je sve projekcija tvog uma. To te navodi da razumeš da ti nisi um, ti si Sopstvo.

SD: Sve, misliš sve... (R: ...u svetu.) ...materijalno?

R: Sve relativno je projekcija sopstvenog uma. Ne govorimo o Sopstvu, govorimo o ljudskom umu.

SF: U redu, Dživa ili egoični um. (R: Da.) Ali u krajnjoj liniji, da, um takođe dolazi iz Sopstva, naravno. (R: Da.) Ali pretpostavljam da je poenta u prvom principu koju želim da dotaknem to da, ne oduševljavaš se tvorevinama uma.

R: Ne, ne oduševljavaš, jer shvataš da je sve rezultat sopstvenog uma, zašto bi se onda oduševljavao njima? (SF: Nema moći tu?) Nema ega. (SF: Za projekcije uma?) Nema moći, 'jer nema uma. (SF: Tačno.) Zato se ne uzbudiš kada vidiš nešto što se dešava pred tobom jer shvataš da si to ti sam. I sam sebe projektuješ. To je kao da si projektor i projektuješ sliku na ekran. Dakle, um je projektor, a ekran je efekat, slika je efekat. Ekran je Sopstvo. Ništa ne menja ekran, ali slike se menjaju u skladu sa tvojim umom. Ali ekran uvek ostaje isti. Stoga je ekran poput tvog pravog Sopstva. Nikada se ne menja. Slike su poput sveta i tvoj um je poput projektora. Projektor i um moraju biti uništeni. Slike moraju biti uništene i samo ekran ostaje, to je istina. Samo stvarnost ostaje. (SF: I onda je opet sve Brahman?) Sve je Brahman, da. (SF: Uključujući i igru uma.) Naravno. (SF: U krajnjoj liniji?) U krajnjoj liniji postoji samo jedinstvo. Postoji samo Sopstvo i nema uma i nema igre. Nema projekcije. To je istina. (SF: Nema projektora, nema ekrana.) Ne.

SD: Jer je um deo iluzije ili maje. Dakle, njegovo pitanje je bilo tačno da je u krajnjoj liniji sve takođe Sopstvo, to je rekao.

R: Sve se vraća Sopstvu. Sve je Sopstvo.

SF: Sve se u krajnjoj liniji vraća izvoru.

R: Da, izvoru, jer ono što izgleda stvarno ne postoji zaista. (SF: Tačno.) Samo Ja-Jesam postoji. Sopstvo postoji, to je to. Sopstvo postoji upravo onako kako si ti sada. Ti si to. Ono što pokušavam da kažem je, ne razdvajaj sebe od sebe. Zaista je greška reći: "Pa, nisam Sopstvo jer je Sopstvo u meni." Sopstvo nije u tebi, Sopstvo si ti! Ti si to Sopstvo. Ali radi razgovora, želiš da smestiš Sopstvo negde pa kažeš: "U mom je srcu." Kada ga tražiš, u tvom je srcu. U stvarnosti postoji samo Sopstvo i ti uopšte ne postojiš. Ali kada pričaš o tome, smeštaš ga negde.

SD: Dakle, vodi te do drugog principa... (R: Da.) ...da si nerođen, i ne postojiš ili nestaješ. (R: Da.) Jedno vodi drugom, zar ne?

R: Vodi. Zato bi trebalo da praktikuješ principe.

SF: Razmišljao sam, ako je sve projekcija uma i um potiče iz Sopstva - ne znam da li je to tačno, ali um... (R: Potiče iz Sopstva...) ...potiče iz Sopstva, i onda se opet vraća Sopstvu, zar to nije razlog zašto bhakte govore da je sve Šiva ili da je sve Sopstvo? (R: Šiva, Sopstvo, Bog su jedno.) Tako da su u čuđenju i predanosti skoro svemu. (R: Da, tačno.) Čak i misli pitaju...

R: Da, zato često kažem: "Tle na kojem stojiš je sveto tle." Trebalo bi da imamo poštovanje prema svemu. Jer sve je Sopstvo.

SD: Znači govoriš na dva različita nivoa, kada kažeš da je sve projekcija uma, misliš na sve u materijalnom svetu. (R: Da.) Kada kažeš da je sve Sopstvo, govoriš na višem nivou.

R: Sve je Sopstvo kakvo se pojavljuje. Zato treba da imaš poštovanje prema svemu. Znam da zvuči komplikovano. (SD: Ne, nije, to su zaista dva različita nivoa, ti se meni obraćaš.) Zaista je jedan nivo, ali se pojavljuje kao dva nivoa. Sve je sveto, sve.

SD: Pa kako ti, ili kako reaguješ kada gledaš situaciju u Kuvajtu i vidiš je onda, da li ti je to kao film? (R: Samo gledam, ali shvatam da je to Sopstvo.) Ili shvataš da je iluzija? (R: Ista stvar.) To sam mislila pod dva nivoa, pravo Sopstvo nije iluzija.

SK: Kao apsolut nije, iluzija je, zar ne? Sa apsolutnog gledišta, to je Sopstvo, kao relativno, iluzija je. (R: Tačno.)

SD: To je dobro. Ponovi to? (SK: Kao apsolut, sve je Sopstvo, na apsolutnom nivou, na relativnom nivou je iluzija.) Pa to sam mislila pod dva nivoa. Znam šta hoćeš da kažeš, zaista postoji samo jedan nivo. Krajnja istina je jedan nivo.

R: Dakle, kada pogledam nešto, kada pogledam tebe, pogledam stolicu, pogledam knjigu, vidim Sopstvo. (SD: Da li vidiš deo Sopstva ili celo Sopstvo?) Sve je Sopstvo. Sve je celo Sopstvo. (SD:

Individualno je.) Teško je objasniti rečima, ali uzmi ovu stolicu na primer. Kada većina ljudi pogleda ovu stolicu, oni vide stolicu, ali ja vidim Sopstvo kao stolicu. Ili da kažem jednostavnim jezikom: Ovo je Bog, ova stolica je Bog. (SD: Bez obzira šta pogledaš, to je Bog?) Da. Zato nemaš zamerku ni na šta.

SK: Gledanje, samo gledanje je takođe Bog?

SD: To je utešno. Ti dobro razumeš ovo.

SN: I ti stalno misliš na dva nivoa, ali to je kao kada kažemo, ljudi kažu pa to je iluzija, dakle nije stvarno. Ali ideja je da su nirvana i samsara ista stvar. Iako kažeš da postoje dva, nirvana i samsara, ipak su ista stvar, tu je jedno, tako da je zapravo jedno. Nije da je nestvarno različito od stvarnog ili da je Sopstvo različito od manifestacije, pretpostavljam. Nirvana i samsara su ista stvar, zato gde god pogledaš vidiš Sopstvo.

SL: Dakle, čini se da su to različiti nivoi svesti, u nedostatku bolje reči?

R: Kada moraš da pričaš o tome, čini se da postoji više nivoa. Ali kada ćutiš, onda ti sve dolazi kao jedno. Vidiš, što više ulazimo u razgovor, ulazimo u svakakve stvari i svakakve nivoe. (SD: Zato što pokušavamo da raspravljamo o beskonačnom sa konačnim rečima.) I ne možeš to. (SM: Ne može se intelektualizovati, zar ne?) Ne, ne može. Zato je jedini način da uđeš u sebe i otkriješ to za sebe. Ali dok nastavljamo da pričamo o tome, uključujemo se u svet.

SK: Da li je istina da je pre iluzija to što smo odvojeni od svega ovoga, više nego da je ovo iluzija. (R: Tačno. Mi uopšte nismo ovo.) U isto vreme nismo odvojeni od toga. (R: Nismo odvojeni od toga, sve je jedno.)

SF: Što takođe dovodi do... Ako kažem da ne postojim u smislu egoičnog entiteta, sve je jednostavno kakvo jeste. Da li je to manje-više osećaj? (R: Ponovi to.) Kao kad bih...opet, to je mašta, ali kao pomoć bih rekao da ne postojim, ne postojim, ali kada kažem da poričem egoični ili Dživa deo. Onda još uvek postoji nešto što opstaje ili je tu... (R: Sopstvo. Sopstvo je uvek tu.) ...i nema nikoga da razlikuje bilo šta. Stvari su kakve jesu.

R: Tačno, u krajnjoj analizi, ti si Sopstvo upravo onakav kakav jesi.

SK: Ali ne onakav kakvim misliš da jesi. (smeh)

R: Sve dok misliš da si relativan, onda nisi to. (Smeh)

SL: Da, ne treba da misliš?

R: Ali ti si Sopstvo upravo onakav kakav si prirodno i sve je dobro i ništa nije u redu. Vidiš, možeš da gledaš na to ovako. Supstrat celokupnog postojanja je harmonija i iz harmonije dolazi harmonija. Dakle, sve je zaista harmonično. Osim što smo nekako hipnotisani i vidimo drugačiju sliku. Sve je u umu. Um nas je izdao da poverujemo da je ovo crno, a ovo belo. Kada u stvarnosti ne postoji crno i ne postoji belo. Samo "jeste". Do tog zaključka možeš doći samo u sopstvenoj svesti, kroz duboku samoanalizu, vicharu, samoistraživanje i sam ćeš doći do tog zaključka. I tada ćeš postati sveprisutan i shvatićeš da je sve Sopstvo. (SL: Zašto smo ovde na zemlji, u ovom fizičkom obliku.) Nisi, misliš da jesi. (SL: U redu, mislim da jesam, ali zašto?) Ako nisi, onda nema odgovora na to.

SD: Ali zašto ona misli da jeste? Zašto iluzija? Kako Sopstvo može biti iluzija?

R: Ne postoji Sopstvo i ne postoji iluzija. (SD: Ali mislim na više Sopstvo.) Uopšte ne postoji iluzija. Veruješ da postoji iluzija, ali iluzija ne postoji. (SD: Ali zašto verujemo da postoji iluzija?) Ne veruješ! Ništa od ovoga ne postoji. (SD: Razumem njeno pitanje koje je, zašto onda uopšte postoji pojavljivanje iluzije?) Kome se pojavljuje?

SL: Meni. Okej, da li je to ego? Dakle, to se vraća na originalno pitanje, okej.

R: Naravno, ego ne postoji. Ne daj moć egu. Neki ljudi se opterećuju egom. I kažu da, sve što osećam je ego, dakle to je ego. Oni naduvavaju ego time. I ego postaje sve jači i jači. (SL: Zato što se filozofija sa kojom se pokušavam boriti, iako znam odgovor, u toj filozofiji je da su duše te koje postoje, to "ne ja", ali Sopstvo koje postoji, ti si rekao Sopstvo. Dakle, ja tumačim Sopstvo kao dušu?) Ne. (SL: Ne?) Duša je drugi deo tela. Čini se da kada napustiš svoje telo, postoji duša. To je poput alter ega.

SD: Oh, dakle ideja o duši i postojanju između života je takođe deo maje, iluzije?

R: Sve je maja. Sve ravni su maja, kauzalne ravni, mentalne ravni, karma, ništa od toga ne postoji.

SN: Prvi princip: Sve je projekcija uma, sve.

R: I za nekoga ko to ne zna ili ne razume, čini se da nakon što napuste telo odlaze na drugu ravan i prolaze kroz razna iskustva, ali je to i dalje iluzija.

SL: Mora da je potrebno mnogo strpljenja za nekoga ko je realizovan da mora da odgovara na pitanja ljudi poput mene. Od mene koja ne postojim.

R: Ne, naprotiv, naprotiv.

SN: Ko ima strpljenja? Nema nikoga tu.

SL: Da, ali iz projekcije mog uma, moje filozofije su bile da postoji duša koja, znaš, prema tim filozofijama, duša ne postoji, samo Sopstvo. Ali sa zemaljske neuke ravni na kojoj sam - ono što je krajnje pitanje, čini se da neki ljudi jednostavno poriču sve od Sopstva, ne možeš zaista uživati u hrani, ne uživaš ni u čemu drugom jer je krajnji cilj, kao kod katolika, krajnji cilj jednostavno biti sa Bogom.

R: Pa ne možeš to tako postaviti jer Sopstvo uživa u sebi.

SL: Zato se čini da, koliko malo znam o određenim filozofijama, određenim budističkim filozofijama, to je nekako kao da si na zemlji, u ovom obliku. (R: Tako je.) Zločin je čak i biti ovde u ovom obliku. Osuđeni smo što smo ovde na ovoj zemaljskoj ravni u ovom obliku. Pa je nekako, pa ako si ovde, zašto ne pomirišeš i cveće? Zašto ne dozvoliš meni, Sopstvu, da koristi bilo koje vozilo u kome je, bilo šta u šta je pozvano, da jednostavno oseti i pomogne da donese radost, bar za ovo fizičko telo i još jednom moje neznanje što nisam prosvetljena. Znaš, kao zašto si pogrešan što si ono što jesi? (R: Nisi!) Ili projektuješ ono što misliš da želiš. (R: Nisi.) Jer je kao negirati hranu, negirati uživanje na ovoj zemaljskoj ravni.

SK: Zašto je zastrašujuće?

SL: Ne, samo razgovaram sa ljudima o različitim filozofijama budizma i svega ostalog.

R: Postaje veoma zbunjujuće. Zato je najbolja stvar koju možeš da uradiš za sebe da umiriš svoj um. (SL: Da.) I kada ti se um umiri, postaješ lepša. I uživaćeš u svemu. Mi sebi uopšte ništa ne uskraćujemo.

SD: Da, samo zato što nisi u filmu ne znači da ne uživaš u filmu.

SL: Tačno. Verujem u uživanje jer to mene čini srećnom.

R: Da, ali ćeš uživati na malo drugačiji način. Na primer: volim da imam sveže cveće na svom stolu za doručak jer je lepo, zar ne? (prekid trake, traka se nastavlja dok učenik nastavlja.)

SL: ...prihvatanje je u suštini samo puštanje da bude?

R: Samo biti svoje Sopstvo. To je sve što treba da radiš.

SL: Dakle, to su dva načina takođe sa poricanjem... (SK: To je iznad prihvatanja i odbacivanja, iznad toga.) Da.

R: Samo budi svoje Sopstvo. (SL: Samo što si upotrebio tu reč poricanje, pa uzimam tvoje reči o fizičkoj zemaljskoj interakciji koju projektuje um da bih pokušala da razumem šta sam osećala.) Zato zapamti opet da ovo nije filozofija. Filozofija je obično suve reči

i ovo uopšte nije učenje zasnovano na rečima. Mi uopšte nismo filozofija. To je više realizacija. To je više tišina, praznina. To nije poricanje bilo čega i nije prihvatanje bilo čega. To je potpuna praznina, tišina, mir, ljubav, krajnje jedinstvo. To smo mi, sat-čit-ananda. To je naša istinska priroda. Dakle, kada pogledamo nešto, vidimo radost i ljubav i mir, ne postajemo ekstatični. Ne postajemo preplavljeni. Ne postajemo tužni ili ljuti. Jednostavno uživamo u Sopstvu u svakom trenutku i to se nikada ne menja. Uvek je isto.

SD: Znači uvek si u blaženstvu, uvek?

R: Vidiš, ne mogu reći, jer ne znam šta ta reč znači. (SD: Ali sat-čit-ananda uključuje blaženstvo, dakle...) To su reči, ali osoba koja to doživljava to ne zna. (SD: To je tačno.) Jer mora postojati neko ko uživa u tome, a ako nema nikoga, ko može uživati? (SD: Nisam rekla uživanje u blaženstvu, rekla sam, uvek u blaženstvu.) Ali to je reč. (SD: To je tačno, valjda se ja opterećujem rečima.) Pa, raspravljamo o rečima, tako da...

SK: To implicira dvoje, postoji nešto što je u nečemu.

R: Moramo da pričamo, pa moramo da koristimo reči.

SD: Tako je, implicira odvojenost.

R: Da, dokle god pričamo ovako, moramo da koristimo reči. Ali stvarnost je da adžnaniji pripisuju ove reči Džnanijima. Ramana Maharši nikada nije rekao: "Ja sam u blaženstvu" ili "Ja sam srećan" ili "Ja sam ispunjen radošću", ali su njegovi učenici to govorili o njemu. On nije znao šta je.

SL: Valjda se to vraća na pitanje ko je Ja? (R: Ko je Ja? Da.) (učenici nastavljaju diskusiju)

SF: Roberte, u vezi ove stvari sa neznanjem, zapravo ne možemo dokučiti kako Džnani vidi stvarnost. Možemo samo pričati i pričati o tome. Džnani pokušava da opiše koliko god može da bi nam pomogao i da nas usmeri, međutim, pitao sam se šta je sa onima na relativnom nivou koji se pretvaraju da su neuki i jednostavno ćute ili zagovaraju neznanje?

R: Pre nekoliko meseci sam govorio o božanskom neznanju. U redu je reći: "Ja sam božanski neuk." Božanski neuk znači da ne znamo šta je bilo šta. Ako razmisliš, mi ne znamo ništa. Ne znamo šta je pas, ili mačka, ili tigar, ili ljudsko biće, ili drvo, nemamo pojma šta je to. Samo se pojavilo na ovoj zemlji u isto vreme kada i mi. To se zove božansko neznanje. Kada priznaš sebi da ne znaš šta je bilo šta. Vidiš kamen, odakle je došao. Odakle je došao prvi kamen? Šta je bilo prvo, seme ili drvo, kokoška ili jaje? Ne znamo, to je misterija. Dakle, prva stvar koju bismo trebali znati kao duhovna bića, trebali bismo se pozvati na božansko neznanje. Tvoj ego pokušava da kaže, znam ovo i znam ono i znam sve, ali mi zaista ne znamo ništa. Nemamo pojma zašto smo ovde? Zar ne? Nemamo pojma zašto bilo šta postoji. Samo razumevanje toga čini nas relativno srećnim, jer ništa nije naša krivica, jer ne znamo zašto je tako. Nemamo pojma zašto bilo šta postoji.

kasnije, kada radiš na sebi, otkriješ da, pa ništa zaista ne postoji, sve je praznina. Samo Sopstvo postoji. Ali do tada, zadaješ udarac svom egu kada mu kažeš: "Ne znam zašto bilo šta postoji", jer ego želi da znaš. On ti govori: "Želiš da budeš pametan? Želiš da budeš inteligentan? Ne želiš da budeš glupan, zar ne?" I ima odgovor na svako pitanje. Ali kada kažeš: "Ne, zaista ne znam šta je bilo šta", onda se pozivaš na božansko neznanje i to je dobro.

SD: Dakle, ko postavlja ova pitanja koja smišljamo, ego, naši egovi?

R: Koristiš svoj um da uništiš svoj um. (SD: Oh, tako je, okrenuti ga protiv sebe, kroz konfuziju ili bilo šta.) Tačno. (SD: Dakle, ne može se rečima opisati koji deo nas istražuje.) Tvoj um istražuje. On istražuje o sebi i što dublje istražuje, više nestaje.

SF: Ona je mirna. (SD: Da, pokušavam, čini se da ne mogu baš da uspem.) (smeh)

R: Zato vam uvek govorim, pokušajte da vam život bude jednostavan. Nemojte komplikovati svoj život. Nemojte imati previše mišljenja ni o čemu. Pokušajte da budete mirni, tihi i shvatite da ne znate ništa, jer ne znate. Da li se neko ne slaže sa tim?

SD: Šališ se, ko bi u ovom trenutku rekao da. (smeje se)

R: Pa neko može reći, pa ja znam zašto je ova stolica ovde.

SN: Rekao je da ne znamo ništa i na ranijem satsangu si govorio, pa jedino što znamo ili ako postoji išta što znamo, za šta mislimo da znamo, imajući na umu prvi princip, jeste da ja postojim i dokle god ja postojim možeš raditi na sebi jer možeš otkriti ko postoji kroz samoistraživanje. Ali kada istražiš ko postoji, otkriješ da... (SD: ...niko.)

SD: A ipak se sećam da sam ti jednom rekla da sam pročitala da je Krišnamurti rekao: "Ego nikada neće sam sebe uništiti," i ti si rekao da je to istina na relativnom nivou. Sećaš li se šta si mislio pod tim?

R: Pa na relativnom nivou, on se jako bori protiv tebe. Izvlači svakakve stvari iz prošlih života, iz ovog života da te zbuni. Ali ako ne reaguješ na to, ako se ne boriš protiv toga, već istražuješ: "Kome to dolazi?", postaje sve slabiji i slabiji i slabiji dok ne bude uništen.

SN: Postoji li razlika između ega i uma, jer ego ne bi želeo da uništi sebe, a ipak je um taj koji je alat?

R: Um dolazi prvi. Um stvara ego i telo. (SN: Dakle, nije ego taj koji uništava sebe, već pre um uništava ego?) Više je od ega, nije um taj koji uništava ego. Oni su obično isti pojmovi. Razlažemo ih da biste razumeli šta mislim. Ali postoji samo um i sve je projekcija uma. Ego je projekcija uma, telo je projekcija uma, svet je projekcija uma. Dakle, kada se vratiš umu i umiriš um, nema ega.

SL: Pomenuo si odgovor na Danino pitanje, pomenuo si prošle živote? Sa rečju prošli životi, zar ne postoji karma i duša i sve to?

R: Da, ali dokle god veruješ u to, to postoji, tako da moraš raditi sa tim.

SN: Zato kažeš da je sve iluzija, jer dokle god u to veruješ. Nije da je sve iluzija, to što vidiš da si odvojen od svega je iluzija.

R: Vidiš, zato kada vam dajem svoju ličnu ispovest, kažem da nema uma, nema Sopstva, nema prosvetljenja, nema nikoga ko pokušava da postane prosvetljen, nema Boga, nema drugih, nema principa, nema ničega. (SD: Ali ti kažeš da postoji Sopstvo i da je Sopstvo sve što jeste.) To je reč. (SD: Da li sada kažeš da nema Sopstva?) Ko je Sopstvo? (SD: Sve.) Da, tako se pojavljuje. Ali na kraju, čak ni Sopstvo ne postoji, to je takođe reč. Jer ako počnemo da razmišljamo o Sopstvu, počinjemo da mislimo o entitetu. Kako drugačije možemo zamisliti Sopstvo? Kada kažem da postoji samo Sopstvo, šta misliš da je Sopstvo? (SD: Jedinstvo svih stvari.) I šta je to? (SD: Sve.) Dakle, mora biti jedno. Ko je to jedno? (SD: Nikada ranije nisam razumela da ne postoji jedno. Mislila sam da je Sopstvo to jedno.) Pojavljivanje je jedno. Prvo pojavljivanje je jedno, Ja. To je jedno. I iz Ja proizilazi sve ostalo. (SD: I Ja je u obmani, vidim šta hoćeš da kažeš.)

SM: To je jednostavno sve, Roberte? To je jednostavno sve?

R: Čak ni sve nije dobro. (smeh) (SD: Svi smo pogrešili.) (smeje se)

SN: Jer ko misli da postoji sve, ko opaža da postoji sve? Ko opaža da postoji Sopstvo? Kada si u tom stanju, nema nikoga ko bi to opažao. Nema ničega za opažanje. Samo budi.

R: Dokle god koristimo reči, postoji krajnje jedinstvo. Ali kada reči prestanu - vidiš, zato su prakse koje vam dajem da umirite um. Jedina stvar koju zaista moraš da uradiš jeste da umiriš svoj um. Šta misliš šta je samoistraživanje? To je umirivanje uma, to je sve. To je najbrža stvar koja postoji da umiri um i kada Ja nestane, um je miran. Tada znaš. Šta znaš? Ne pitaj me. (smeh) Ne znam. Samo se oseća dobro. (smeh)

SF: Da, u vezi osećaja dobrog, Roberte. Kada sprovodiš istraživanje, ponekad imaš odsustvo misli na kratko. (R: Da.) Ali onda kada shvatim ovo odsustvo misli, već mislim. (R: Da.) A onda postoje neki drugi puti kada nema misli, ne znam ni za odsustvo misli, ali postoji malo dobrog, mislim osećaj dobrog. Osećaj pomalo blažen. (R: To je istinsko stanje.) Da li je to istinsko stanje?

R: Gde nema misli između misli. (SF: Tačno, međutim, one su veoma brze i onda opet nastaviš da misliš.) Da, na početku su veoma brze.

SF: Da. Na jednom od poslednjih satsanga istakao si da treba da odbacimo sve. I pitao sam se u vezi ovih pitanja o ovim malim periodima blaženstva. Treba li da se vratim i pitam: "Kome oni dolaze?"

R: Ako možeš da misliš o tome, odbaci to. (SF: Kada si u procesu mišljenja o tome, vreme je da...) Odbaci to. (SF: ...odbaciš to. Ne zanima te da li će se vratiti ili ne?) Tačno. Ne tražiš iskustva. Odbacuješ ih. Kada zaista dođe, dolazi samo od sebe. (SF: Dakle, kada počne da stvara telo u tvom umu...) Odbaci to. (SF: Dakle, vreme je da se ubije?) Da. Kada

dođe samo od sebe, dolazi kao bez-misli. To je neshvatljivo za ljudsko biće da razume. Ali to je jednostavno bez-misli. Kada nema misli, znaćeš.

SD: To je ono što je on govorio, ali njegov um kaže: "Oh, upravo sam imao trenutak bez-misli," i to je ono što odbacuješ. Misao o bez-misli.

R: Ne, odbacuješ sve. Vidiš, kada zaista imaš taj osećaj. Neće ostati nijedno telo koje bi odbacilo. (SD: Dakle, možemo okusiti blaženstvo Sopstva?) Možeš okusiti, ali je i dalje iluzorno. Zato treba da ga odbaciš. (SD: Zašto je iluzorno?) Zato što može da misli o tome. Vidiš, kada prava stvar dođe, nema nikoga ko bi mislio. Proces mišljenja je poništen. Kao da živiš u trenutku.

SL: Dakle, telo zna šta treba da radi?

R: Telo će se pobrinuti za sebe. Telo dolazi pod drugačiji program. (SL: Zašto neki ljudi samo kroz program tela ili postojanje tog Sopstva, neki ljudi možda nisu izbalansirani, duhovno i fizičko možda nije izbalansirano.) To nije tačno. U stvarnosti, kada otkriješ ko si. Telo je veoma izbalansirano i radi bolji posao i radi sve što treba da radi bolje nego ikada. I uvek si srećan i blažen i osećaš se dobro fizički, bez obzira kako to izgleda bilo kome drugom. (SL: Inače se vraća na ono što si rekao, ovaj entitet, da sam to ja, Ja ili bilo šta, pustila bih svoje telo da reaguje da se pobrine za sve što vidim da treba uraditi i onda nastavim dalje.) Da. (SL: Potpuno spontano, okej.) Tačno!

SF: Kada spavam, Sopstvo se brine o mom telu, neguje ga?

R: Da i ti nemaš ništa sa tim. Tako se brine o tvom telu i kada si budan. Na isti način.

SL: Samo moramo da ga slušamo, naše Sopstvo, da bi moglo da brine o njemu. (R: Da.)

SD: Da li moraš da slušaš nešto ili se jednostavno dešava? (R: Dešava se.)

SN: Pa Roberte, ko onda diše, da li je to Sopstvo? Da li je um?

R: Sopstvo nema nikakve veze sa dahom. Dah je deo tvog ega. (SN: Dakle, um je?) Um diše i nastavlja da diše dok ne prestane.

SD: Mislila sam da telo diše.

R: Telo i um su ista stvar. Ali moramo imati strpljenja. To je veoma važno.

SF: Roberte, da li znaš činjenicu ili legendu o Krišnamurtiju - Imao je 16 godina - Ne znam, da li je bio reinkarnacija Šive? Samo je sedeo u tišini i imao je učenike ili slušaoce koji su ga slušali, starije od njega, i on je sedeo u tišini. I mislim da legenda kaže da su ljudi koji su bili oko njega postali prosvetljeni ili tako nešto...

R: To je tačno, nikada nije govorio. (SF: Zbog njegovog prisustva, ne spominju koliko dugo ili tako.) To je priča, da. (SF: Na šta se tačno to odnosi? Da li se to odnosi na koncept milosti?) Možeš to nazvati milošću, to je ono o čemu smo govorili na drugom satsangu. Ono što ovde radimo jeste da počivamo u Sopstvu kao što je Ramana Maharši činio. Dakle, možemo reći da je milost Ramane Maharšija nad nama.

SD: Zar to nije značenje Daršana, tiho učenje?

R: Ne, nije tiho učenje. Daršan je vizija svetlosti. Postoji vizuelna transmutacija. (SD: Oh, mislila sam da je Daršan ono što dobiješ od boravka u prisustvu Učitelja u tišini.) To je milost u obliku svetlosti, vizija svetlosti.

SK: Unapred viđena stvarnost, jednostavno rečeno. (R: Da.)

SL: Šta je milost, šta misliš pod milošću?

R: Milost je uvek dostupna, samo treba da se probudiš za nju. (SD: Ali definiši milost.) Milost je dobrota, milosrđe.

SK: Pomaže ti na relativnom nivou.

SD: Ono o čemu je pričao, priča da je milost podarena u tišini i Maharši je rekao da guru može podariti milost mišlju, pogledom i dodirom i sve je to tiho. (SF: Izvini, mislio sam na transmisiju.) Transmisiju milosti?

R: I to postoji, da. (SD: Možeš li to dalje objasniti?) Pa, prosvetljena osoba je nešto poput struje u naponu, visokog napona i kada si sa tom osobom, pokupiš taj napon. Dakle, postoje neki fizički učitelji poput Ramane Maharšija koji ti mogu dati pogled, ili dodir, ili tišinom, i ako si prijemčiv, pokupiš mnogo milosti i znanja. (SD: Mislim da si ti takav?) Ko zna. Ali sve te stvari su moguće. Ono što treba da uradiš jeste da se napraviš dobrim prijemnikom, a postaješ dobar prijemnik kada prestaneš da brineš i prestaneš da se previše uključuješ u svet i počneš da voliš sebe.

SD: Umirivanje uma bi te učinilo dobrim prijemnikom, zar ne?

R: Da, ista stvar, kada radiš te stvari, tvoj se um smiruje. (SD: Govorimo o nečemu poput radio prijemnika, na neki način, zar ne?) Da. Kada voliš svoje Sopstvo, postaješ tih, prestaješ da osuđuješ, prestaješ da opravdavaš, prestaješ da donosiš previše odluka. Postaješ tih. Ali to ne znači da sediš kod kuće i ne radiš ništa. To znači da će tvoje telo raditi ono što treba da radi. Ali tvoj um će biti tih. (SD: Dakle, čak i ono što nazivamo odlukama biće spontane reakcije, zar ne?) Da. Poput drveta, drvo ne mora da misli o uzgoju voća, po svojoj prirodi voće raste. Sunce sija, trava raste. Ista sila koja se brine o tome brine se o telu potpuno sama. (SD: Ljiljani poljski koje nas je Hrist naučio.) Da. Hajde da pustimo malo muzike. (muzika puštena)

SM: Roberte, video sam na vrhu jednog od listova koje si imao, mislim da je pisalo Džnana-Marga. Možeš li malo više objasniti o tome.

R: Džnana-Marga znači put Džnane. To je ime naše grupe. (SD: I Džnana znači znanje.) (SM: To znam, ali sam se pitao o Margi.) Znači, put. (SD: Dakle, postojalo bi mnogo margi, zar ne. Mislim, postoje...) Mnogo margi, previše. (SD: Koje su neke od drugih? Kao Džnana-Marga, Bhakti-Marga, da li bi postojala bhakti-Marga?) Bilo šta što želiš da kažeš sa Marga, samo dodaj. (SM: Oh, vidim.)

SD: Put znanja. Marga znači put, Džnana znači znanje.

SL: Šta je sa isceljenjem? Znam da je unutar Sopstva.

R: Pričali smo o tome pre par nedelja zapravo. Moraš da se pitaš, kome treba isceljenje. Ko zapravo treba da bude isceljen. Saznaj ko treba da bude isceljen. Isceljenje je čudna stvar. Ima mnogo veze sa karmom i telom. Iz iskustva sam otkrio da ako ostaviš svoje telo na miru, ono ima moć da se samo isceli. Što se više petljaš sa njim, gore postaje. (smeje se) Postoji mehanizam samoisceljenja u telu. Je li tako, Horate? (SF: Verujem da jeste.) Postoji samoisceljenje u telu koje zna kako da se brine o sebi.

SF: Svakih sedam godina, kažu, telo i svi njegovi organi i tkiva imaju tendenciju da se obnove.

R: Naravno, možeš mu pomoći jedući odgovarajuću hranu, pretpostavljam.

SD: Ali šta je sa isceliteljima i onim što nazivaju duhovnim isceliteljima?

R: Mislim da je sve to karmički. (SD: Ako treba da budeš isceljen, bićeš, ako ne treba, nećeš?) Da, pre nego što si došao u svoje telo, tačno si znao šta će se dogoditi i znaš kada ćeš napustiti telo i kada ćeš umreti i kada ćeš biti bolestan i šta god. Sve je već bilo planirano. Dakle, ako treba da budeš isceljen, i to je već planirano. (SD: Možda je bilo planirano da sretneš iscelitelja i...) Da, naravno. (SD: ...da li bi to bilo karmički ili ne? Da nije uspelo, to bi bilo karmički.) Da.

SK: U svakom slučaju, ne znaš. (R: Tako je.) Ne postoji način da se zna.

SD: Tačno. Pa, Isusova isceljenja su uvek izgledala povezana sa lekcijom, uvek su izgledala da imaju poentu. (SK: Mislim da je isceljenje bez date lekcije beskorisno, ne pomaže osobi, moraju da nauče svoju lekciju. Čak ne znam ni da li bi se to uopšte moglo uraditi.) Samo znam da je žena koja je dotakla njegovu haljinu i on je rekao tvoja vera te je iscelila - on nije ništa poricao u nedostatku bolje reči - poricao je da je on bilo šta uradio, ali njena vera je to uradila i to je bila lekcija. Ali lekcija je bila da ju je njena vera iscelila, znaš?

R: Ljudi žele da žive večno, a ne možemo.

SD: Mogu li da pročitam šta Nisargadatta kaže, samo korice njegove knjige. Prilično interesantno, zar ne, ako sam donela naočare? "Stvarno ne umire, nestvarno nikada nije živelo. Zamislite veliku zgradu koja se ruši, neke sobe su u ruševinama, a neke su netaknute. Ali možeš li govoriti o prostoru kao o ruiniranom ili netaknutom? Samo je struktura pretrpela i ljudi koji su se zadesili da žive u njoj. Ništa se nije dogodilo samom prostoru. Slično, ništa se ne događa životu kada se oblici raspadnu i imena nestanu. Zlatar topi stari nakit da napravi novi. Kada jednom znaš da se smrt događa telu, a ne tebi, samo gledaš svoje telo kako otpada poput odbačene odeće. Pravi ti si bezvremen i izvan rođenja i smrti. Telo će preživeti koliko god je potrebno. Nije važno da dugo živi."

R: To je dobro.

SD: Jednostavno volim to, znaš. Stalno nosim to za Arnolda nadajući se da će biti ovde jer me je zamolio da pozajmi. Nadam se da nije još uvek bolestan, ali mora da jeste. Bolje da ga pozovem i vidim.

R: Ali to je veoma tačno. Većina ljudi, posebno zapadnjaci, pokušaće da sačuvaju svoja tela što je duže moguće, zašto? Nema ništa loše u umiranju. Nije loše, samo još jedno iskustvo. (SD: Mislim da zato što se plaše uništenja, misle da su izgubili nešto, to je strah od nepostojanja.) Da, naravno, dok si živ, dobro je biti u blistavom zdravlju. Da ne bi patio dok živiš. (SD: To je ono što je Jogananda rekao, rekao je: "Možeš dostići prosvetljenje u bolesnom telu, ali je mnogo manje ometajuće ako si zdrav.") Hm, da.

SM: Možeš dostići prosvetljenje u bolesnom telu?

R: O, da. (SM: Da li je i to predodređeno, Roberte?) Sve je predodređeno. (SM: Mislim, tvoje prosvetljenje?) Da.

SK: Ali nije ograničeno, nije fiksirano? (R: Nije fiksirano, ali je predodređeno.)

SD: Predodređeno na koji način? Predodređeno kao u kom životu ćeš se probuditi?

R: Ne, znaš život pre, ako si imao život pre toga da ćeš biti prosvetljen u tom životu. (SD: Da li znaš u kom trenutku između života?) Između života. (SD: I da li se toga sećaš?) Ne, ne sećaš se, ali to nađeš. Radiš šta god moraš da radiš. (SD: I nisi li rekao da je neko ko dostiže prosvetljenje obično tome pristupao nekoliko života?) Vežbali su sadhane pre toga. (SD: Dakle, dobijamo priznanje?) O, da. (SD: Nije kao da je tabla obrisana.) (smeh)

SL: To je poput putovanja duše koje ide od života do života, iako Robert kaže da nema duše. (SD: Znam o čemu govoriš, taj entitet ili šta god. Sve je na određenom nivou, on to ne poriče.)

R: Vidiš, zato bi trebalo da se rešimo svih koncepcija i jednostavno odemo i nađemo sebe i rešimo se svega i budemo slobodni jednom zauvek. (SD: Ja sigurno ne želim da se vratim. Znam ljude koji se opiru samospoznaji jer kažu da se raduju svojim drugim reinkarnacijama.) Pa, oni ne razumeju. (SD: Oni ne mogu da se povežu sa tim.)

SM: To je bolesno, zaista bolesno. (smeh)

SD: Pretpostavljam da misle da je realizacija kraj avanture ili tako nešto. I gledaju na različite reinkarnacije kao na avanturu, ali... (SK: Ili su bolesni ili su realizovani.) Pa, ako si realizovan, ne bi se radovao budućim reinkarnacijama. Ne bi se radovao ničemu. (SK: Osim ako nemaš motivaciju da pomogneš drugima.) Tačno. To te svrstava u drugu kategoriju.

SN: Budisti kažu: "Neću biti oslobođen dok se ceo svet ne probudi."

SD: To je depresivno, to. (smeh)

SK: Tačnije je: "Neću uzeti konačno oslobođenje," dok svako ne bude doveden do bilo kojeg nivoa prosvetljenja koji mogu dostići.

R: To je određena sekta budizma. (SK: Da.) Postoje drugi Bodisatve koji to ne rade. (SK: A?) Postoji druga sekta Bodisatvi koja to ne radi. (SK: Šta oni rade?) Ono što mi radimo.

SD: Ali zapravo u tome ima istine, jer ti si ceo svet.

R: Da, ali oni žele da ostanu u relativnom svetu.

SK: Oni zapravo daju zavet. Ali onda postižu stanje gde svesno znaju kada će se ponovo roditi u sledeći život i napišu pismo ili poruku i odu i kažu nekome ili ne? Dakle, to je oblast kontrole koja je...

R: Ali da se vratimo zdravlju. Zaista nije važno da li si bolestan ili zdrav na duge staze. To nema veze s tim. Sećati se da si ti Sopstvo važnije je nego da li si bolestan ili zdrav.

SD: Zato što si ionako samo bolestan ili zdrav u snu?

R: Naravno. Kao što smo raspravljali onaj put. Nemamo pojma o ljudima koje je Isus iscelio, koliko ih je ostalo isceljeno. Mogli su se vratiti bolesti sledećeg dana. I govorio sam o Lazaru, sećaš se? Biti vraćen iz mrtvih. Pa Lazar je imao oko pedeset godina i u to vreme životni vek je bio oko pedeset. (smeh) Čak i ako je bio vraćen iz mrtvih, koliko je dugo živeo posle toga? (SD: Da, tera na razmišljanje? Ali opet, ne sećam se koja je bila poenta, ali sva ta čuda su imala poentu.) Da bi ljudima dali više vere. (SD: Da, manje je bilo podizanje iz mrtvih nego dokazivanje ljudima da je Hrist bio ono što je rekao da jeste, zar ne?) Da.

SK: Znaš, u vreme Hrista bilo je mnogo ljudi koji su tvrdili da su Hrist.

R: Ali eto nas. Šta ćemo raditi sa svojim životima? To je pitanje.

SD: U redu je tražiti iscelitelje jer ako tražiš iscelitelje, to je ono za šta si predodređen. (R: Da.) I da li ti pomažu ili ne, takođe je predodređenje? (R: Naravno.) Dakle, nije ni dobro ni loše. (R: U redu je.)

SL: A šta je sa isceljivanjem drugih? I to je takođe predodređeno? Moći isceljivati druge.

R: To je u redu. Pa gledaj na to kao na profesiju. Ako si profesionalni iscelitelj, to je ono što radiš. To je kao biti računovođa. (SD: (smeh) Samo mnogo ređe.) To je ljudska profesija. (SD: Horac je na neki način iscelitelj. On je lekar.) Radimo šta god moramo.

SL: Postoje i drugi putevi do isceljenja, zar ne?

R: Kroz hranu, kroz post, kroz molitvu, kroz meditaciju, pronalaženje iscelitelja, sve vrste načina. (SL: Nekonvencionalni načini, kao što su neki ljudi koji izgleda mogu isceljivati samo svojim rukama.) Da, sve je moguće.

SD: Ali zar stvar koju treba zapamtiti ne bi bila opet da se to dešava unutar velike iluzije. Čak i ako je na astralnom nivou ili bilo kom nivou, svi ti nivoi su deo maje.

R: O da. (SN: Šta radiš kada si isceljen? Šta onda?) Onda se ponovo razboliš.) (SD: ...Ili ne. Zavisi od tvoje karme, pretpostavljam.)

SF: U krajnjem smislu, nije važno šta radimo ili ne radimo. (R: Tako je.) Možemo raditi šta god želimo. Naše rezerve koje možda imamo prema određenim postupcima, pretpostavljam, takođe su u scenariju. Naš entuzijazam koji imamo je takođe u scenariju, kako nam je Robert rekao.

R: Istina, znam određene ljude sa nekim bolestima koji provedu svoj život putujući svetom pokušavajući da izleče sebe. Ono što rade je gubljenje vremena i korišćenje tog vremena na pravi način pokušavajući da pronađu sebe.

SL: A šta je sa stvarima poput astralne projekcije? Šta je to? Da li ti to doživljavaš?

R: To je deo psihičkih realmova.

SD: Koji su takođe deo maje, samo još jedan nivo. Malo drugačiji od zemaljskog nivoa.

R: U Upanišadama se kaže, da ako se uhvatiš u psihičke nivoe, možeš biti uhvaćen hiljadama inkarnacija, kružeći unaokolo u psihičkim realmovima.

SD: Nije li to možda zbog činjenice da neki ljudi misle da je to krajnji cilj. (R: Mnogo ljudi misli, da.) Biti psihički nadaren ili moći nešto astralno projektovati. Oni to vide kao cilj, a ne samo kao još jedan nivo iluzije.

SK: To je kao drugo telo koje putuje fizičko telo, putuje astralnim nivoom, to je suptilniji nivo i isto je tako materijalan u izvesnom smislu, teško je...

SF: I verovatno a da ne znamo delili smo mnogo od ovih drugih nivoa iskustva. (R: Moguće je, da.) Samo sada nismo svesni.

R: Istina. Kako duhovno napreduješ, mnogo psihičkih nivoa ti se otvara, ali treba da odeš iznad toga i da se ne uhvatiš tamo. (kraj trake) [TOC]

Ja Nisam Telo! 28. September, 1990.

Robert: (traka počinje naglo) ...Ja samo izražavam ono što osećam. Ja sam Apsolutna svesnost. Ja sam sat-čit-ananda. Ne mislim na Roberta. Mislim na JA JESAM i zapamtite JA JESAM uključuje sve ovde. JA JESAM je krajnje jedinstvo. Nikada nisam rođen i nikada ne mogu umreti. Ja sam potpuno blaženstvo, beskrajna sreća, božanska svesnost, čista inteligencija. Ovo je JA JESAM. Došlo mi je do pažnje da je mantra koju sam vam dao pre izvesnog vremena malo zbunjujuća za većinu ljudi. Kada izgovorite mantru, "Ko sam ja, ja sam on, ja nisam telo." Ima male zabune. Razgovarao sam sa jednim od vas prošle nedelje i video sam gde leži zabuna. Kada kažete, "Ja nisam telo," na koga mislite? Ovo je važna tačka. "Ja nisam telo," za većinu ljudi jednostavno znači ovo: "Ja nisam svoje telo." Ali ja sam odvojen od svog tela, posebno mi sa hrišćansko-judističkom pozadinom. Kažemo, "Moje telo je hram živog Boga i Bog prebiva unutar mene." Ovo može biti istinito do izvesne mere, ali nije krajnja istina. Krajnja istina je tačno ono što kaže, "Ja nisam svoje telo." Drugim rečima, moje telo ne postoji, ali ne postoji nas dvoje. Ne postoji JA JESAM i moje telo, niti postoji Bog i moje telo. Ne postoji Bog koji prebiva u mom telu.

Jednostavno nema tela. Nikakvo telo ne postoji. Dakle, JA JESAM, jeste to JA JESAM. Ti si svest baš onakav kakav jesi, ali ti nisi telo. Drugim rečima, ono što misliš da je telo, jeste svest. Ne postoji telo i svest. Postoji telo kao svest i telo ne postoji onako kako se pojavljuje. Kao primer: Uzmite bioskop, imate pokretnu sliku na ekranu. Ne vidite ekran jer je prekriven slikama i čak ne razmišljate o ekranu. Nemate pojma da postoji ekran jer ne razmišljate o njemu. Razmišljate o slikama. Postajete uronjeni u film, početak, sredina i kraj. Ali ipak bez ekrana ne bi bilo filma. Dakle, možemo reći da film nije stvarnost. Ekran je stvarnost. I kada slike prekriju ekran, ekran je i dalje stvarnost. Ali slike daju privid poput stvarnosti. Primer za ovo je kada pokušate da ustanete i uhvatite slike na ekranu, šta ćete dobiti. Hvataćete ekran, jer slike ne postoje. I tako je i sa nama. Sve što vidite, sve što se pojavljuje su slike, ili ono što se naziva lažnom imaginacijom i jedina istina o ovim slikama je svest. Ovo su sve kosmičke slike na ekranu svesti, i to je sve. Vi i ja, stolice, kauč, nebo, mesec, univerzum su jednostavno slike, pojave, optičke iluzije.

Istina je da si ti svest, ali ne možeš videti sebe zbog maje, velike iluzije. Zato veruješ da si telo i da si činilac. Opet je kao film i ekran. Uvučeš se u film i počneš da osećaš film. Zaboravio si da postoji ekran i da je ekran stvarnost, ali si potpuno uvučen u film. I možeš mi reći sve o filmu. Ali ne možeš mi reći ništa o ekranu. Jedini put kada se setiš da postoji ekran je kada se film završi i čak tada ne obraćaš pažnju na njega jer ustaješ i ideš kući. Ali zapamti, da nije ekrana, ne bi bilo filma. Dakle, da nije svesti, ne bi bilo slika. Svest je stvarna, slike su lažne. Slike dolaze i odlaze, menjaju se neprekidno, konstantno. Ali svest ostaje ista sve vreme. Svest je kao praznina, kao prazan prostor i ti si to. JA JESAM to JA JESAM, to je značenje ovoga. Ja sam apsolutna svesnost. Onda kažeš, "Pa kako to da osećam sve ove druge stvari? Kako mogu osećati bolest? Kako mogu osećati povredu? Kako mogu osećati svoje probleme?" Razlog zašto osećaš ove stvari je pogrešna identifikacija. Ne identifikuješ se sa ekranom, identifikuješ se sa slikama. I sve dok veruješ da si slika poput filma, patićeš u skladu s tim. Tajna je stoga u puštanju i smirivanju svog uma. Identifikovanje sa svešću, a ne sa slikom koja se naziva lažnom imaginacijom. Ali možete mi reći, "Hoću li videti svog bližnjeg kako pati? Izbiće rat u Iraku. Sve vrste nečoveštva prema čoveku dešavaju se oko mene. Je li to lažno?" Sve dok veruješ u to, onda je to stvarno za tebe. Zato ti neću reći da je lažno jer ti veruješ u to. Opet je kao osoba u filmu. Kažem im da je ekran stvarnost, ali oni kažu, "Ne, slike su stvarne, vidim ih, zar ne vidiš osobu kako ubija nekog drugog? I nekoga ko umire od raka? I bombu koja pada na grad? Kako možeš reći da to nije stvarno?" Onda dođem i uklonim ekran i ne ostaje ništa osim zamućenja. To se dešava kada se probudiš. Ljudski san je gotov. Postaje ništa osim zamućenja. I postaješ uronjen u stvarnost. Stvarnost postaje blaženstvo, sreća, večna radost, sat-čit-ananda. Pitanje je stoga: Kako da se identifikujem sa svešću? Postoji samo jedan način i to je da smiriš svoj um. Tvoj um mora postati miran, tih. Kada je um tih, stvarnost zasija sama od sebe. Ali sve dok prihvataš slike, slike su problemi, stvari koje vidiš svojim očima i čulima, i misliš da su stvarne. Stvari koje osećaš. To se naziva lažnom imaginacijom. I zato što prvo osetiš ove stvari, patiš u skladu s tim. Tajna je transcenderati ta osećanja i opet jedini način da transcendraš ta osećanja je da smiriš svoj um. Kako smiruješ svoj um? Tako što odvojiš vreme da budeš miran. "Budite mirni i znajte da sam ja Bog." A ako ne možeš postati miran sam, postoje različite metode, od kojih je najviša samoistraživanje. Jednostavnim pitanjem sebe, "Čiji um nije miran? Ko oseća sve slike? Ko pati? Ko se ljuti? Ko se identifikuje sa svetom?" Opet nemoj napraviti grešku i verovati da nisi telo kao što sam pomenuo na početku. Dakle, misliš da si odvojen. Ima vas dvoje. Misliš da postoji telo, i ovo je ono što napredni ljudi koji veruju u ovo sada. Misle da nisu telo, ali telo ide samo i radi šta hoće. Ali oni su nešto drugo. Ovo ne može biti dalje od istine. Postoji samo jedno krajnje jedinstvo. Jedno! Nikada nema dva. Nikada nema tela i tvog Sopstva. Postoji samo telo kao tvoje Sopstvo. I kada to vidiš, telo nestaje i iščezava. Nestaje jer nikada nije postojalo. Ono što postoji mora uvek postojati. Ono što nikada nije postojalo mora nestati. Zato telo stari i umire, jer nije stvarno od početka, to je iluzija. Dakle, pravi ti si tačno ono što si sada, Sopstvo. Ti si Sopstvo. Ti nisi telo, ali ti si Sopstvo. To je jedno, ne dva. Telo ne postoji. Ako putuješ kroz pustinju i vidiš

vodenu površinu, uporedi vodenu površinu sa svojim telom. Veruješ u nju jer je vidiš. Ipak, kada joj priđeš, nije tamo, to je optička iluzija. Istina? Ista stvar sa tvojim telom, vidiš ga, nosiš ga, misliš da je tvoje i identifikovao si se sa njim. Zašto? Zbog tvog uma. Tvoj um je krivac. Kada um postane miran, sve nestaje i postaješ Sopstvo, koje zapravo i jesi. Moraš koristiti bilo koju metodu koju imaš da smiriš um. Moraš se upitati, "Ko sam ja? Šta je izvor Ja? Odakle je Ja došlo?" I onda pratiti Ja do njegove kulminacije. Ja postaje kao fatamorgana, ne postoji. Kada pratiš Ja duboko u svom srcu, otkrićeš da Ja nikada nije postojalo. Zapamti takođe, da je sve ostalo vezano za Ja. Svaki problem, ego, um, sve je vezano za ovo Ja. Dakle, kada je Ja transcendirano, tako je i sve ostalo i slobodan si. Ali važna tačka večeras je ovo: Kada kažeš, "Ja nisam telo." Shvati da ne postoji dvoje, postoji samo jedno. To znači da pojava tela ne postoji u stvarnosti. Ti si svest, ti si Sopstvo i to je jedina stvarnost i ništa drugo ne postoji. Ima li pitanja o tome?

SD: Čini se da kada jednom objasniš, možeš skoro jednostavno reći, "JA JESAM nije telo." I to mi se čini jasnijim tako reći.

R: Ako kažeš, "JA JESAM nije telo," onda šta je telo? (SD: Iluzija?) Tačno. Sve dok se sećaš da telo ne postoji samo po sebi, već je kao projekcija na ekranu, onda možeš reći šta god hoćeš. Cela tajna je znati ko si ti i ti si besmrtno Sopstvo. Nikada nisi rođen, nikada ne možeš umreti. Uvek si postojao. Ti si sat-čit-ananda. To si ti zaista, baš onakav kakav si sada. Baš onakav kakav jesi. Nikakve promene ne moraju biti napravljene. Baš onakav kakav si sada. Ti si Bog. Ti si svest.

Ali nemoj ovo pomešati sa telom. Ne kažem da je telo Bog. Kažem da si ti Bog. Ali ja te vidim kao svest. Vidim te kao apsolutnu stvarnost, kao čistu svesnost. To je Bog. Ako identifikuješ svoje telo sa Bogom, praviš veliku grešku. Stoga, kada ti kažem, "Ti si Bog," mislim na tvoje Sopstvo. Ne tvoj ego, ne tvoj um i ne tvoje telo. I kada se referišem na termin Bog, ili svest, ili apsolutna stvarnost, mislim na sveprisutnost. Dakle, kada kažem, "Ja sam svest," ne mislim na Roberta. Mislim na JA JESAM sveprisutnost, koja uključuje ceo univerzum, pratite li to? Sve je svest, ništa nije izostavljeno. Zbog toga imamo poštovanje prema svim stvarima, prema celom životu. Prema mineralnom carstvu, prema biljnom carstvu, prema životinjskom carstvu i prema ljudskom carstvu. Jer sve je Bog. Ništa nije isključeno. Ako mrziš bilo šta, mrziš iluziju. Ako se osećaš loše, ili se osećaš bolesno, ili se osećaš loše, ili si ljut, ili misliš da imaš loš temperament, identifikuješ se sa iluzijom. To je lažna imaginacija. To nisi ti. Što više razmišljaš o ovim stvarima, postaješ slobodniji. Ima li pitanja?

SN: Robert, postoji li razlika između živog i neživog objekta? Ili između osećajnog i neosećajnog?

R: Samo u materijalnom smislu. U apsolutu nema razlike. Sve je čista svest, bez ega, bez uma. Sve je praznina, sve je čista svesnost. (SN: Dakle, fizičke stvari su iste stvari kao i ljudi?) Ista stvar. Ali u određenoj tački relativnosti, nazivaš stvari osećajnim i neosećajnim, ali u stvarnosti nema razlike, sve je isto. (SN: Čitao sam da samo osećajno biće može postati samosvesno sopstvene svesti, šta je sa neživim objektima?) Pa neživi objekti ne mogu biti svesni na relativnom nivou, jer su neživi na relativnom nivou. Ali u stvarnosti nema relativnog nivoa. Dakle, sve je svest. Verovatno govoriš o budizmu. Bodisatva kaže, "Samo osećajno biće može spoznati apsolutnost." Na nivou o kome govori, u pravu je. Ali on govori na nivou. Ja govorim o bez-nivou, o apsolutu. Apsolut je apsolut. To je nedualnost.

SG: Dakle, možemo li reći u apsolutnom smislu da sve sadrži sve i ništa.

R: Da, isto je, ista stvar. Sve je ništavilo i ništavilo je sve. Pitanje se takođe postavlja: Kako da živim svoj život, ako ne postojim? (smeh) Kako mogu živeti? Opet, kao što vas podsećam stalno, biće vam pružena briga. Sve dok veruješ da si telo, postoji tajanstvena sila koja će te voditi i dovesti do tvog najvišeg dobra, ako pustiš i prepustiš se Bogu. Dakle, na svim nivoima si zaštićen. Drugim rečima, ako ne možeš videti apsolut i ne možeš ga razumeti, to je takođe u redu. To jednostavno znači da se moraš predati. Predati se Bogu potpuno i u potpunosti i bićeš potpuno zaštićen i zbrinut. Ali to znači apsolutno predavanje, potpuno predavanje. Dakle, možeš

koristiti bilo koji nivo koji želiš, nije važno. Sve je u tvoju korist. Ceo univerzum je tvoj prijatelj. Nema ničega protiv tebe i nema ničega što može ili želi da ti naudi, ničega. Sve je u tvojoj imaginaciji. Kada patiš od anksioznosti ili depresije, kada misliš da je svet protiv tebe ili misliš da imaš probleme, pokušaj da shvatiš da to misliš sa ljudskog stanovišta - I čak ako još ne možeš da veruješ da nisi čovek - Pusti svoje probleme. Daj ih Bogu i Bog će se pobrinuti za sve za tebe. Takođe, došao si ovde karmički da uradiš nešto na tom nivou. Dakle, uradićeš ono zbog čega si došao. Ono što pokušavam da vam kažem, nemate problema. Apsolutno ništa nije u redu. Sve je dobro i sve se odvija kako treba. Vidite, dok sedimo u tišini, šta se dešava u vašem umu sada? O čemu razmišljate? Zar ne vidite da je to ceo vaš problem? Vaše razmišljanje. Ako nema nikoga ko bi mislio, bili biste samospoznati, ali sve dok dozvoljavate sebi da mislite, stvarate sebi problem za problemom. To je kao gledanje filma i znate ko je ubica u filmu. Pa počnete da razmišljate o rešenju. Kako će policija uhvatiti ubicu i šta bi ubica trebalo da uradi da pobegne od policije. To je ono što radite u svom ljudskom ja. Izazivate sve te apstrakcije. Sami stvarate sve probleme i ne znate to. Verujete da vam problemi dolaze spolja. Ali ne dolaze. Vi ih stvarate iz svog uma. I održavate ih razmišljajući o njima svakodnevno, misleći, misleći, misleći. I najgora stvar koju možete uraditi je da mislite kako možete rešiti svoje probleme. Jer kada mislite kako možete rešiti svoje probleme, priznajete da imate problem koji treba rešiti na neki ljudski način. I možete ga rešiti na taj način ili ne. Ali ako rešite problem, drugi će iskočiti negde drugde i tome nema kraja. Jedini način da se rešite svojih problema je da smirite svoj um, odete unutra i spoznate Sopstvo. U toj meri će se vaši problemi raspršiti. Meri, zašto ne bi ispričala grupi ono što si mi rekla o svojim problemima. Želiš li to podeliti?

SM: Mnogo nesuglasica kod kuće. Moj muž ne želi da dolazim na ove sastanke, veoma je protiv svega duhovnog sada, i postalo je veoma, veoma teško za mene i pratila sam uglavnom način na koji Robert govori nama i odjednom, problemi su još uvek tu, ali sam veoma srećna. Ja sam se promenila, problemi se nisu promenili, ali sam se ja promenila. I mogu se sada suočiti sa svim. I ne smeta mi. Danas kada smo Robert i ja ušli u auto i on je rekao, "Hej, izgledaš srećno Meri," i ja sam rekla, "Srećna sam, zaista jesam." Dakle, zaista, ti se menjaš, ne problem, i zaista sam naučila da to tako funkcioniše.

R: I to je prvi korak. Sledeći korak posle toga je da će se i sve ostalo promeniti. Mora.

SL: Dakle, stav je, na ovom nivou stav se prvi dešava? (R: Da.) I onda će sve ostalo uslediti?

R: Tačno, i strpljenje je ključ, jer stvari mogu izgledati relativno gore, pre nego što postanu bolje. To se zove hemikalizacija. Stvari počinju da se dešavaju. Izgleda da će sve eksplodirati i postati relativno gore ponekad, ne svaki put. Tada moraš da se držiš veoma čvrsto. Onda će odjednom doći mir i spokoj i sve će se promeniti u dobrotu i sreću i harmoniju.

SK: Način da se ima strpljenje je prihvatiti, imati prihvatanje?

R: Ne, ti zapravo ne prihvataš. Ne volim da koristim taj termin. Ono što radiš je da se okreneš od toga i odeš unutra i vidiš istinu. A istina je da si besmrtno Sopstvo. Ti nisi situacija. I nisi telo ili okolnost. (SK: Prihvataš stvarnost.) Prihvataš stvarnost, da, to je bolji termin. (SK: Istinu.) I kada prihvatiš stvarnost. Stvarnost počinje od tebe i širi se u svet, jer si formirao novo stvaranje. Svet postaje tvoja stvarnost koju si prihvatio i sve postaje lepo.

SE: Pre oko tri nedelje, imao sam iznenadni uvid. Prepoznao sam da sam svest, a ne telo. Izgleda tako očigledno nakon trideset godina ne razumevanja šta to znači. I da stvaram svet. Šta god Ja jeste, stvara svet. Ti, telo je samo mali deo svesti. Ali nisam razumeo apsolutnu svest. Svest za mene i dalje znači sve slike, koje se menjaju, menjaju i interaguju, ali ne znam šta je pre slika, svest, apsolutna svest, kako to da pronađem?

R: To se zove parabraman, apsolutna stvarnost, apsolutna svest. Poricanjem sveta unutar sebe, posmatranjem i nereagovanjem. I ideš dublje i dublje i dublje, dok cela stvar ne nestane.

SD: Nije li to četvrti fundamental koji si nam dao, manje-više se primenjuje u tom slučaju. (R: Objasni to.) Pa, četvrti fundamental je da se samospoznaja može otkriti eliminisanjem onoga što nije. Dakle, osećam da je to ono što se misli.

R: Da. Kada vidiš ove slike i šta god još uvek vidiš, kažeš, "Ne ovo, ne ovo." (SE: Neti-neti.) Tačno, i ideš dublje i dublje i sve će se rastvoriti u svest. Ali zapamti, ti sam, onakav kakav si sada, jesi apsolutna svest. Dakle, nemoj misliti da moraš odbaciti svoje telo. Nema tela koje treba odbaciti. I to je poenta i to je najteži deo za ljude da razumeju. Ne postoji telo kojeg se moraš rešiti. Video sam veoma napredne ljude, koji su praktikovali godinama kao što si upravo rekao i i dalje govore, "Čoveče, kada se rešim ovog tela, onda ću biti slobodan." Nema koga da se rešiš. Kao što je nebo ponovo plavo. Izvedeš me napolje i kažeš, "Roberte, vidi nebo, plavo je." Pogledam i kažem, "Da," ali u stvarnosti nema neba i nema plavog. Postoji samo atmosfera. To je kao uže i zmija. U mraku vidiš uže smotano i misliš da je zmija. Ali nakon istraživanja shvataš da je to samo uže. I nikada više nećeš biti uplašen od užeta i zmije. Dakle, kada vidiš tela, slike, šta god, posebno svoje telo. Shvatiš da je ono što izgleda kao moje telo čista svest i moje telo ne postoji onako kako se pojavljuje. I što više možeš meditirati o tome, veća će ti stvarnost doći da je to tako i postaješ slobodan ili se budiš u svoju slobodu, baš onakav kakav jesi. Zato, kao što vam uvek kažem, "Šta radiš sa svojim životom? Šta je važnije od pronalaženja svog Sopstva?" Sve ostalo je samo prolazna slika. Tu je danas i nestaje sutra. Moraš biti veran svom Sopstvu. I zaista znati gde si i od čega si zaista sačinjen. Kao što kažem mnogo puta, ima toliko učenika koji tvrde da vole ovu istinu i žive za nju i jedva čekaju i to je sve što mogu. Ipak, ako bi dobili na lutriji i imali trideset ili pedeset miliona dolara, više ih nikada ne bismo videli. Jer bi bili napolju slaveći i ludujući. Dakle, gde si ti zaista? Razumevanje, naravno, nije izlaz. Novac će biti potrošen. Ako investiraš, moraš brinuti o poreskoj upravi ili o ljudima koji pokušavaju da ukradu tvoje investicije. Uvek postoje problemi u ljudskom svetu, uvek problemi. Okreni se unutra i zaista pronađi stvarnost. Kao što sam pomenuo prošle nedelje, čak i kada sam bio u Indiji i sreo sve te Sinjasije i znate Sinjasiji su odricatelji i oni su nekako poput Bodisatvi, trebalo bi da su veoma visoki. Ipak, u stvarnosti, ovi Sinjasiji nikada nisu imali šta da odustanu ili da se odreknu, jer nikada nisu ništa posedovali. I prvi ljudi koji im daju bilo kakav novac, oni se rešavaju svog svami odela i odlaze u grad. Obuku nova odela i postaju džentlmeni, da tako kažem. Dakle, nikad ne znaš kako ćeš ispasti. Nikad ne znaš od čega si sačinjen. Ali ako se dovoljno okrećeš unutra i plačeš za spoznajom. Plačeš za Bogom, imaš strast za Bogom kao što imaš za fudbalsku utakmicu. Nešto će popustiti i nešto će se desiti. Ali moraš imati tu strast i ona mora biti prva u tvom životu. I počinješ ujutro čim otvoriš oči. Možeš se upitati pitanje, "Ko je to koji je budan?" i odgovor će doći, "Ja jesam." "Ko je to koji je spavao? Ja jesam," ili "Ko je to koji je sanjao?" "Ja jesam" i primetićeš da je Ja uvek tu. Dakle, nastavljaš pitajući sebe, "Odakle je došlo ovo Ja? Ja koje je prisutno u sva ova tri stanja svesti? Odakle je došlo?" i počivaš u Ja. Počivaš u Ja i pratiš Ja do njegovog izvora, dok Ja potpuno ne nestane, poput neba i plavog, poput fatamorgane u pustinji. Ja je iluzija, ono ne postoji. I kada Ja nestane, JA JESAM će ponovo zasijati u svoj svojoj slavi i sjaju. I to je prelep način da ujutro ustaneš iz kreveta. To je prelep način da se probudiš. Ali moraš se setiti da radiš ove stvari. I ne ustati razmišljajući o šoljici kafe ili razmišljajući o svojim problemima ili šta ćeš obući ili bilo čemu. I najgora stvar koju možeš ujutro da uradiš je da upališ TV jer te stvari ostaju sa tobom ceo dan. To te sprečava da odeš unutra. Zaboravi na novine, zaboravi na TV na neko vreme. Svet će i dalje trajati, spasi sebe. Ako se nađeš u zgradi koja gori, ne zastaješ da se diviš slikama na zidu. Izbacuješ se iz zgrade što je brže moguće. Dakle, nalaziš se obuzet majom. To je kao zgrada koja gori. Dok još imaš vremena pre nego što napustiš telo, otkrij ko si. Spoznaj istinu i istina će te osloboditi. Hajde da pustimo muziku. (muzika svirana) (prekid trake dok Robert nastavlja naglo)

R: ...veruje da su telo. Sve dok veruješ da si telo, postoji reinkarnacija, postoje duše, postoji Bog, postoji svet, postoji univerzum. I postoji prosvetljenje. Ali čim shvatiš da nisi telo, sve to prestaje.

SM: Roberte, šta je sa ljudima koji ne postanu prosvetljeni u ovom konkretnom trenutku?

R: Ne postoji takva stvar. Ali ako i dalje veruješ da si telo i slučajno odbaciš svoje telo i veruješ da si telo, onda se vraćaš napredniji. (SD: Dakle, dobijaš kredite za ove kurseve, ha? Čak i ako ne položimo. Čak i ako ne diplomiramo.) (smeh) Tako je, dobijaš. Postoji gigantski računovodstveni sistem koji se brine o svemu.

SD: Ali to je unutar svetova karme i reinkarnacije, zar ne, što se ne primenjuje kada si spoznao. (R: Tačno.) Ali Meri, stvari koje umm, spoznaja te skida sa karmičkog točka. Pravila su drugačija kada si spoznao i shvatiš da je sve to uvek bilo nepostojeće.

R: Ali opet moram naglasiti. Reći ću ponovo, da je ovo na neki način opasno učenje jer kada kažem da nema pravila, to daje nekim ljudima dozvolu da rade šta god hoće. Ali oni ne shvataju da sve dok čine neko zlo negde, veruju da su telo i moraju patiti u skladu s tim. Ako postaneš spoznati, ostavljaš sve na miru.

SN: Roberte, kada si rekao da možeš raditi šta god hoćeš sa telom, možeš ga baciti u kantu za smeće, istovremeno sve postaje sveto, zar ne?

R: U poslednjoj stvarnosti, u poslednjoj analizi, sve je sveto. Ali bacanjem u kantu za smeće ne postaje manje sveto. (SN: Baci ga u svetu kantu za smeće.) Kanta za smeće je sveta od početka. (SK: Ali to ne čini ništa svetijim?) Ne, nije važno. Ako želiš prolaziti kroz sve ove rituale smrti, izvoli. Radi šta god hoćeš. (SD: Oni su skoro neophodni sve dok se identifikujemo sa telom, zar ne, jer su svi deo sna, istog sna.) Da, sve dok se identifikuješ sa telom, sve će te uznemiravati. Nikada nećeš pronaći mir, bez obzira šta radio. (SD: Ali mislim, dok prolaziš kroz rituale smrti, možda se ponovo podsetiš da to radiš u telu i da je viša istina da to nije stvarno.) Da, kada napustiš telo, odmoriš se i možeš videti sve ove stvari. Onda bivaš povučen nazad i imaš još jednu šansu.

SD: Nisi li rekao nešto o tome, sedam dana posle smrti i sedam dana posle rođenja bebe da znaju da su spoznati?

R: Postaješ svestan, da. Otprilike sedam dana. (SK: Posle smrti?) Posle smrti. (SD: I neposredno posle fizičkog rođenja takođe. Dakle, male bebe nisu tako glupe kao što smo mislili?) Ne.

SM: Da li ste ikada videli novorođenče? Nikada ne gleda u lice ili oči, uvek gleda iznad glave, uvek sam to primećivala. (R: To je istina.) I u zavisnosti od toga kakvu osobu gledaju, ponekad vrište da pobegnu od njih, a drugima su jednostavno tako srećni što su blizu njih.

R: Beba je zaista čista dok je roditelji ne uzmu u ruke. Onda je pokvarena.

SG: Da li priroda deteta govori nešto o tome kakvo će dete na kraju postati? Dakle, ako je beba veoma tiha i slatka i dobre naravi... (R: Ne nužno.) (SK: Ali verovatno u ranim godinama, dobijate naznake od njih?) (R: Možete i ne možete.)

SD: To bi bilo karmički, zar ne? (R: Sve je karmički, da)

SU: Mislim da se bihejvioralni naučnici prevrću na glavu da dokažu da dete odrasta, kao od sedme godine i već su fiksirani, ali ja u to ne verujem. Mislim da se ljudi neprekidno menjaju sa svetom. (R: Sve je moguće.) Sve, apsolutno.

SM: Ono što kažu u katoličkoj religiji, uzmite dete pre nego što napuni sedam godina i imaćete... (R: Doživotnog katolika.) Da, fiksiran (smeh) To je kompleks krivice.

R: To je ono što je Hruščov govorio. (SM: Izvinite?) Hruščov, on kaže istu stvar, "Dajte mi dete od pet godina i daću vam doživotnog komunistu." (SM: Da, znam. Mora da je to dobio sa istog mesta kao i ja.)

SL: Priznajući da je mislio da je Bog.

SU: Takođe i obuka malog deteta tokom nacizma u Nemačkoj. I oni pokušavaju da usađuju u dete, ali mislim da ni to ne funkcioniše.

R: Sve je karmički, ako funkcioniše karmički je, ako ne funkcioniše karmički je. Nema bekstva od toga, sve dok verujete da ste telo. (SU: Sve dok šta?) Verujete da ste telo. (SU: A ipak brinemo o svom telu, hranimo ga i vežbamo.) Naravno. To je kao ići u bioskop. Platite da uđete da gledate film. Vidite sve te slike na ekranu i navijate, ili vrištite, ili galamite, ili se plašite, onda odete kući. (smeh)

SE: Proces deidentifikacije sa telom ili sa egom je u osnovi problem uma, to je proces u umu? Um je taj koji shvata.

R: Da, um je krivac. Zbog uma imate telo i ego. (SE: I zbog uma gubite i svoje telo?) Da. Zato je tako jednostavno. Utišajte um i sve nestaje.

SD: Uključujući i um, zar ne? (R: Uključujući i um.) On se sam uništava?

R: Jer je um samo konglomerat misli. Što više utišavate, to se više rasipa. A kada nema uma, nema sveta, nema tela, nema nikoga. Slobodni ste.

SN: Način da se um utiša je kroz samoistraživanje, zar ne? (R: To je najbolji način.) Jer kažu da će ljudi koji žele da utišaju um odreći se sveta ili otići u pećinu. Um nije ništa drugačiji u pećini nego u svetu.

SD: Verovatno gore, jer samo biste mislili. (R: Da, tačno.)

SK: Ali možda je najbolje pročistiti ga, imati subkonfrontaciju sa njim.

R: Poludećete. Ako ne možete da podnesete u svetu ili na tržištu, biće vam gore u pećini. (SN: Ne možete to forsirati, morate pustiti da se desi samo od sebe?) Um izgleda veoma veoma moćan i preplaviće vas. Ako odete sami

i niste razvijeni, vrištaćete i galamitićete i pobegnuti kući. Ne možete to forsirati, ne. Morate ga posmatrati. Postanite svedok svojih misli i ono će se raspršiti.

SK: Šta je mozak?

R: Mozak je ništa, deo je tela. To je električni sistem za telo. (SK: Brine o telu.) Da. (SK: Ima li veze sa mišlju?) Ne. (SD: Dakle mozak i um nisu isto.) Ne, nisu. (SU: To su samo delovi funkcionisanja tela u izvesnoj meri.) Mozak je za telo.

SK: Znate, radili su eksperimente gde dodirnu određena mesta na mozgu i onda osoba misli drugačije... (R: Naravno.) Je li to kako su um, misli ugrađeni u telo, čak kažu da ljudi koji rade masažu, dodirnu mesto gde je neko uskladištio bes, emociju, ili misli, ili sve to.

R: To je sve na fizičko-mentalnom nivou. (SK: Dobro, tako da mogu biti često isprepletani.) Da, ali mozak ima veze samo sa telom. Um ima veze sa mislima o mozgu. (SK: Dakle baš kao i svaki drugi deo tela, naše misli mogu biti uskladištene sa emocijama.) O da, i onda ih možete otkloniti. (SK: Da, ali ne morate to raditi, ako se ne poistovećujete sa telom?) Hm. (SK: Možete to uraditi jednostavno rastvaranjem uma, da tako kažem.) O da, to je najbolji način, jer ako uradite na drugi način, možda budu izlečeni na neko vreme. (SK: I onda ih možete vratiti?) Ali nešto drugo se pojavi. Čak i ako izlečite telo iz ovog života, imate druge živote za obradu, nikad ne prestaje. (SK: Da, to je samo korisno na relativnom nivou. Moglo bi nekoga dovoljno osloboditi da se upusti u duhovnu disciplinu.) Da, može, ali to je još uvek pod zakonima karme. Tako je trebalo da bude. Kad god vidite situaciju, pre nego što reagujete na nju, upitajte se, "Ko vidi?"

SD: Ponekad reakcije izgledaju trenutne, možete li se upitati, "Ko reaguje?"

R: Da, možete, šta god vam je lakše. Ali mislim, pre nego što reagujete. Većina ljudi se suoči sa situacijom i reaguje besom ili čim već. Zato pre nego što se to desi, setite se da se uhvatite i

upitate se, "Ko vidi?" Onda će reakcija nestati i postaćete tihi. (SU: Rekli ste da se upitate, "Ko vidi?") Ko vidi situaciju ovakvu. Na primer, ako gledate rat u Iraku i postanete ljuti zbog toga. Uhvatite se i upitajte se, "Koga ovo pogađa?" ili "Ko vidi?" ista stvar. (SD: Ili ko odgovara, zar ne?) Šta god vam pomaže. Ko odgovara, koga pogađa, ko vidi. (SL: I ako je odgovor ja?) Uđite pravo u učenje. "Ko sam ja? Odakle dolazi ja? Šta je izvor ja?" (SL: I ne reagujte?) Ne reagujte. (SD: Jer egu je to što prilazi.)

SK: Ali ne verujte u to, saznajte. (smeh)

R: Džej je doneo hranu. (prekid na traci) (razgovori o reinkarnaciji i transmigraciji)

Robert: Veoma je retko ali se dešava nekim ljudima.

SH: Šta bi dovelo do toga da se desi? Da li postoji nešto što su uradili...?

R: Ako je neko zaista podao, zaista zloban, zaista loš i pomalo kao životinja, vratiće se kao životinja.

SE: Voleo bih da se vratim kao kamen. (SD: Ti bi?) Šala je! (smeh)

R: Sve je moguće.

SD: Ali sve u kontekstu maje, zar ne? (R: Da.) Niko se zapravo ne vraća jer nema kuda otići. (R: Tačno.) Dakle, ako bismo se samo probudili, sišli bismo sa tog točka, znate.

R: Pa, probudite se! (SD: To je dobar razlog da se probudim što se mene tiče.) Ko vam kaže da spavate. Zbog čega mislite da spavate? (SD: Znam da nam vi kažete, mi smo već budni. Reči su neadekvatne, kad bih mogao biti svestan da sam budan. Kad bih mogao to spoznati.) Ako živite u trenutku, u sekundi, budni ste. Ali svaki put kad vaš um misli, uhvaćeni ste u maji. (SD: Ako živite u trenutku, je li to isto kao biti jednousmeren?) Ne, ne, ne. Jednousmerenost znači naterati svoj um da ide za jednom stvari. Idite za stvari, utišajte um. (SD: Oh, dakle to je samo pomoć u telu?) Tada postajete jednousmereni. Ali da biste se probudili, samo treba da počivate u toj sekundi bez razmišljanja. (SD: Dakle jednousmerenost bi mogla dovesti do utišavanja uma, što bi moglo dovesti do buđenja?) Da, ali samo mislite na sekundu. Ništa se ne dešava u sekundi i budni ste.

SM: Roberte, mislio sam da će doći kao zvuk, veliki prasak. Nedelju dana?

R: Ne, naprotiv, ništa se ne dešava.

SD: Mislio sam da ste rekli da je kao bljesak svetlosti? Ili ste bili samo simbolični.

R: Ne, to je pre buđenja. Kada ste zaista probuđeni, samo otvorite oči i budni ste. (SD: Jednog minuta niste, a sledećeg jeste?) To je kao biti u prostoriji punoj tame i upalite svetlo. (SD: Ali mislio sam da ste rekli da je kao bljesak svetlosti?) To je pre. Tada imate iskustva.

SD: Hm. Mislio sam da možda govorite simbolično jer bi to bilo kao videti svetlo. Kao što sam uvek mislio u Bibliji, svetlo koje je zasjalo oko Savla ili Pavla je bilo simbolično za njegovo viđenje svetla ili buđenje?

R: Simbolično, da. To je tačno, da. To sam rekao, u tami ste, onda upalite svetlo, to je to! Ništa posebno. (SD: Oh, ali kakva velika stvar. Velika je stvar jer je to ono što svi tražimo.) Ako previše tražite, neće se desiti. (smeh) Prestanite da tražite. Samo postanite. Budite. Budite svoje Sopstvo.

SG: Mislim da je dobra analogija kada je govorila o konceptima i Bivstvovanju ovde i bivstvovanju tamo. Ako ste u stanju dnevnog sna, nema koncepata koje biste imali i nema nikoga ko bi ih imao, niti trenutka između misli. Tada niste svesni nijednog različitog stanja i niste čak ni svesni jedinstvenog stanja. Samo ste svesni. I nema nužno nikoga drugog ko treba da bude, i koristio sam analogiju ranije o Ja koje gleda napolje i svima koji su deo tog Ja, gledajući napolje. To bi moglo pomoći sa konceptualnim stanjem dnevnog sna.

SD: Mislim da je jedini razlog što sam govorio u terminima nivoa bio samo da razlikujemo ono što bismo trebali videti u konačnim terminima.

SE: Pre otprilike dve nedelje sreo sam Džin Dan koja je bila jedna od Nisargadatinih učenika. I razgovarao sam sa njom u motelskoj sobi u Toransu i posećivala je svoju majku koja je bila u bolnici. I bio sam veoma impresioniran njom i rekao sam, "Zaista imam utisak da razumete." Ona se naljutila na mene. Rekla je, "Zaista niste shvatili," rekla je, "Ljudi bi ovo govorili Maharadžu stalno i on bi se uznemirio i rekao, 'Ne razumete, vi ste me stvorili.'" I odmahnula je prstom pred mojim licem, ovako, i rekla je, "Vi ste stvorili ovo telo, vi ste stvorili učenja koje razumete od mene," bilo je to divno iskustvo, proveo sam nedelju dana idući uokolo i posedujući sve. Zidove, zvezde, sve je moje, ja sam to stvorio. (R: Ona je u pravu.) Stvorio sam učenja, Irak, Sadama, sve. (R: I stvorili ste Boga.) Stvorio sam Boga (R: Ona je u pravu.)

SK: Šta mislite o Nisargadattinom, tipu koji je preuzeo njegova dela? (SE: Rameš?) (SN: Balsekar?)

SE: Mnogo mi se sviđa. Sviđa mi se Rameš. Međutim, veoma je intelektualan. Teorije, konceptualizacije, povezivanje fizike i filozofije i to je jednostavno previše razmišljanja. Maharadž uopšte nije bio mislilac. Rameš me samo ponekad zbuni sa svim svojim konceptualizacijama. Sviđa mi se vaša jednostavnost, veoma jasno. Sviđa mi se moja jednostavnost. (smeh)

R: Isto je sa Ramaninim učenjima. Ljudi koji pišu Mountain Path, biće u San Dijegu sledećeg meseca. Pra-pra-nećak Ramane Maharšija. Ali svi su intelektualni. Video sam ih ranije u Indiji.

SK: Ko je Nom, je li to osoba? (R: Nom, pitaj Sema.) (SG: Ne poznajem ga.)

SD: On vodi ašram u Santa Kruzu. (SK: Santa Kruz. Dakle postoji knjiga Ramane Maharšija koja kaže, "From I to eternity")

R: Kako ste došli do te knjige. (SK: Samo sam je nabavio u Bodhi drvetu verovatno, pre godina.) Da li ste znali da ta knjiga treba da bude, to je tajna knjiga. (SK: Pa ljudi je uzmu i odu u prodavnicu polovnih knjiga i prodaju je kada im zatreba novac. (smeh) Pa sam je pokupio odatle.) (Učenici raspravljaju među sobom)

SG: Da li je Nom u njoj sa slikom Ramane...

R: Ne, to je bila prva. Sada postoje dve verzije.

SK: "From I to eternity," to je mala knjižica. U suštini govori, dođite kod nas i meditirajte. (prekid trake dok Robert nastavlja)

R: ...Imao je pećinu i imao je druge jogije gore u drugim pećinama i oni su bacali velike gromade na njega i pokušavali da ga ubiju. Kotrljali su gromade nizbrdo. On bi samo pogledao gore i pogledao gromadu i to je bilo kao da ga muva smeta. Samo bi stajao, bilo ga je briga i oni bi gurali te velike gromade nizbrdo na njega. I uvek bi promašili. I ovo se nastavljalo mesecima jer je više ljudi dolazilo da vidi njega nego druge ljude. Tako da nikad ne znate šta će ljudi uraditi.

SE: Je li to bilo kada je prvi put došao na planinu?

R: Kada je bio u Iskander Ašramu. Nakon što je tamo bio petnaestak godina. Vidite, toliko se stvari dešava u svetu, toliko pokreta, toliko učitelja. Zato je pravi učitelj unutar vas samih. Kontaktirajte svoje Sopstvo. Pronađite svoje Sopstvo. I ostavite sve ostalo na miru. Pokušajte da ne komplikujete svoj um. Jer ima toliko knjiga, toliko učitelja, toliko pokreta. Morate ići tamo gde vas srce vodi i nikog ne osuđivati. Samo ih pustite na miru. Ima dovoljno mesta u ovom svetu za sve. I svako ide onome što mu treba u trenutku. Drugim rečima, ako imate pokvarenu narav, otići ćete pokvarenom učitelju. (smeh) Dakle uvek ste na svom pravom mestu.

SL: Je li to ono što se meni desilo. (R: Ko zna?) Šalim se. (smeh)

SN: Naravno, kada gledate u svet, vidite sebe. To je ono što je Ed govorio.

R: Sve je na svom pravom mestu.

SE: Takođe, jedno veliko priznanje za mene je bilo, da nemam izbora na svom duhovnom putu, on se odvija. Osoba oseća kao da čini ove vrste činova volje i prakse i tako dalje, ali to je samo mehur. (R: Istina.) Dublje je od toga, dublje je od osobe. To što sam ovde, nije moj izbor, unapred je određeno davno. (R: Tačno.)

SD: To smo pričali prošle nedelje, karma. Kako je sve unapred određeno, čak i odluke sa kojima se suočavate i izbori koje činite su predodređeni.

SK: Da li vaša osoba i dalje svakodnevno praktikuje duhovne prakse? (SE: Ležim u krevetu ceo dan kad ne radim) To i ja radim. (SE: Veoma napredno.) (smeh) Nekada sam bio zabrinut zbog toga, sad ne znam šta da mislim o tome.

SE: Apsolutno sam depresivan već dve godine, više me ne zanima svet. Ljudi kažu kako si depresivan, izađi i radi stvari, a ja kažem srećan sam ležeći u krevetu i jednostavno budući u sebi. Čak više ni ne sedim u meditaciji, previše je napora. (smeh)

SN: Šta je Nisargadatta podučavao o meditaciji. (SE: Isto kao Robert, rekao bih.)

R: Podučavao je za koga postoji meditacija? Ko treba da meditira? Ali opet, nemojte dopustiti da vas to zbuni. Jer mnogi ljudi treba da meditiraju. (SK: Šta ste onda rekli?) Rekao sam da ima mnogo ljudi koji bi trebali meditirati.

SN: Gotovo osećam kao da meditiram da bih naučio da ne moram meditirati.

SK: A šta sa spavanjem, kao da delimo neku vrstu istog iskustva, ali sam zabrinut zbog toga.

R: Pa, ako ste zaista na pravom putu, vaše telo će raditi prave stvari šta god treba. Sve dok nikome ne smetate i niste okrutni prema drugima, trebalo bi da radite šta želite. (SK: Ali moj jedini problem su moje vlastite koncepcije onoga što mislim da bih trebao raditi ili na šta sam navikao u prošlosti.) Da li ste srećni? (SK: I jesam i nisam, nisam tužan. Nema tuge.) Onda nema ništa loše u onome što radite.

SD: Kada ste govorili o depresiji, zar on ne može sebe upitati, "Ko je depresivan?"

R: Naravno. Da.

SE: Nije bolna depresija, to je samo nedostatak interesovanja. (SD: Bilo da je bolna ili ne, ego je taj koji je depresivan.) Oseća se kao oplakivanje osobe. Osoba umire i postoji deo mene koji oplakuje smrt osobe. (SD: Ego bi se opirao narušavanju Sopstva.)

SK: Kao tranzicija, takođe deo tranzicije.

SL: Mislim, nije li to ono što je neko drugi ranije rekao, nečija filozofija, rekao je da oplakujete osobu, telo, sopstvo koje umire i kasnije sledeće... (SK: Slavite?) ...da i sledeći korak donosi malo više prosvetljenja.

R: I to je moguće. Sve ove stvari su moguće.

SN: Roberte, može li se ego odupreti uništenju?

R: Izgleda da može, ali u stvarnosti ako nema ega, ko će se odupreti? Ali izgleda da se opire, izgleda da se bori protiv vas. Ali kada postanete svedok i ne obraćate mu pažnju, ono će samo od sebe splasnuti. (SN: Pa kada postanete svedok, da li je to nešto što se dešava ili može desiti trenutno?) Da.

SD: Ali to je nešto što možete učiniti planski. Možete svesno postati posmatrač.

SN: Ali recimo, ako postanete svedok, zar se ego ne bori nazad?

R: Ne ako postanete svedok. Jer ako postanete svedok borbi, onda nema nikoga da reaguje, ono postaje slabo. Ego postaje veoma slab i sam od sebe splasne. To je kao kada imate prijatelja, i vaš prijatelj vam priča, priča, priča, ali mu ne odgovarate, samo ga gledate. Šta će se desiti? Vaš

prijatelj će otići i ostaviti vas na miru. (smeh) Isti princip. Kada vaš ego vidi da nema otpora, da nema nikoga za borbu. Postaje slab, i slab, i slab, i slab, i slab dok se potpuno ne raspršiti.

SN: Roberte, primetio sam u samoposmatranju, da postoji tok misli i da postoji vreme kada ću posmatrati te misli, a zatim drugo vreme kada ću se uključiti u te misli i onda se vratiti i pokušati ponovo da ih posmatram. Dakle, da li je to ego, ta stvar?

R: Pa vi ste svest, samo posmatrajte ceo proces. Posmatrajte šta se dešava ali ne reagujte. Ostanite u svojoj istinskoj prirodi kao svest.

SD: Dakle, kada kažete da je samoposmatranje biti svedok, nema ničeg magičnog u tome biti svedok. (R: Ne.) Samoposmatranje je svedočenje. (R: Ista stvar.)

SK: I magično je. (R: Zašto to nazivate magičnim?) Pa zbog efekata koje ima na ego. (R: Zapravo je normalno.) Da.

SE: Bili ste sa Ramanom dve godine. (R: Da.) I koliko je vremena prošlo pre nego što ste zaista shvatili šta vas je podučavao?

R: Pa nisam otišao tamo da me podučava, zapravo sam otišao samo da ga vidim. Imao sam sve pre toga, šta god da je. Bio sam tamo dve godine pre nego što je umro. (SD: Da li ste ostali tamo cele dve godine?) Ne. Išao sam napred-nazad jer je bio veoma bolestan, jedva je hodao. (SD: I niste mogli da podnesete da to gledate?) Ne. Uspeo sam da budem u audijenciji sa njim dvaput.

SD: Kakvo je bilo biti u njegovom prisustvu. (R: Sjajno!) Mislim, jeste li se osećali uzvišeno, jeste li se osećali kao da ga poznajete ceo život, jeste li se identifikovali sa njim ili ste bili u strahopoštovanju prema njemu?

R: Pa, ako se sećate priče, viđao sam ga kada sam bio beba u svom krevetcu, a onda sam video njegovu sliku u knjizi i onda sam otišao u Indiju.

SD: Dakle, poznavali ste ga celog života? (R: Otprilike.)

SK: Da li vam ikada dolazi u istom vidljivom obliku? U snu ili... (R: Mnogo puta.)

SG: Koliko ste imali godina kada ste otišli u Indiju? (R: Osamnaest.) Mlada dob za putovanje u Indiji. (R: Znam.) (SL: Kladim se da ste bili divlji.) (smeh)

SK: I to je bilo divlje vreme oko hiljadu devetsto četrdeset koje? (R: 1947.)

SU: Znate, četiri pravila i tri vozila i sve to - Kao, ne čitam ništa iz svih različitih filozofija i svega, tako da je kao šta god meditacija ili šta god radim, to je nekako po osećaju i ako čujem stvari koje imaju smisla za mene, jednostavno to radim. (R: Hm, to je dobro.) Dakle, četiri pravila koja kažete da treba slediti - četiri principa - da li to pomaže ljudima da postignu određenu stvar. Izgleda da pomaže, kao da je sve jedno isto samo podeljeno na različite nivoe.

R: Sve je isto, to je tačno. Pomaže vam da utišate um.

SU: Nisam mogao da se setim šta ste rekli prošli put, nisam mogao da se setim svih koraka, različitih koraka koje ste rekli, tri koraka kao "Ko sam ja?" i rekli ste između izdaha onda kažete nešto drugo i poslednja stvar je nešto o Bogu unutar nas... (R: Oh, to je mantra.) ...da, mantra, nekako preskočim stvar i jednostavno - nisam mogao da se setim — to je kao "Ko sam ja?", ja sam Bog unutra, u osnovi tako nešto.

R: Vidite, dajem sve ove stvari da zaustavim vaš um od razmišljanja. (SU: Ali to su različiti načini za pronalaženje sopstvenog...) Različiti načini da se stigne. Sve dok možete smiriti svoj um, koristite koju god metodu imate. (diskusija učenika)

SE: Sama učenja su nešto što smiruje um zadovoljavanjem, zar nije tako? (R: Tako je, tačno.) Daje vam nešto da grickate i onda možete počivati sa svojom hranom i ne morate više da mislite jer imate veru. Verujete i sa tim dolazi smirenje unutar vas.

R: Zato delim ove različite metode. Zato delim sve ove metode, jer kada vaš um počne da misli, uhvatite ga odmah, ne dozvolite da vas preuzme. I koristite jednu od metoda da zaustavite misli. Promenite misli. Koristite koju god metodu imate. Pitajući se, "Kome dolaze misli?" Čineći mantru, "Ko sam ja, ja sam on, ja nisam telo." (SD: Disanjem "ja-jesam," rekli ste.) Čineći ja-jesam. Šta god morate da uradite, uradite to!

SU: Takođe znam da u metafizici, koja je nivo niži od čega god. U metafizici je verovanje da kada meditirate, treba da sedite uspravno kako bi sve vaše čakre mogle biti dosegnute kada udišete i izdišete. Da li to pravi bilo kakvu razliku ili...?

R: To je yoga tehnika, ali za koga postoje čakre? Za ego. (SU: Drugim rečima, ako neko leži da meditira jer je to najniži nivo energije ili šta već...) Ne baš. Jedini problem sa ležanjem je što zaspite, to je sve, zato vam i kažem da ne ležite.

SD: Ali nije toliko bitno, zar ne, sve dok utišavate svoj um.

R: Nije bitno, ali većina ljudi zaspi, posebno početnici.

SU: Radim to na oba načina, obično kada se probudim ujutro, prva stvar koju uradim je da uđem u to i pre nego što zaspim, znate, smirim se i uđem u to.

R: Znam jednog Krija meditatora koji praktikuje transcendentalnu meditaciju, koji meditira od šezdesetih, dva sata ujutro, dva sata uveče i isti su. Ništa se nije desilo. (SU: Ako leže, kažete?) Ne, sede u meditaciji.

SD: Njihovi umovi rade mantre kada ne rade ništa. (R: Oni rade mantre, da.) Izgleda da veruju da je krajnji rezultat utišavanje uma, ali utišavanje uma je samo korak ka realizaciji. (R: Hm.) Oni to vide kao cilj, a ne kao sredstvo.

R: Neki postanu malo mirniji, ali sve je to dobro, pretpostavljam.

SU: Dakle, kada utišate um, šta onda radite? (R: Ne radite ništa.) To je lako, znate, legnem, utišam um i nema ničega. Probudim se u istom prostoru, tačno tamo gde sam stao.

SK: Ed se čak ne trudi da ustane iz kreveta. (smeh)

SE: Veoma napredno, zar ne? (smeh) Škola lenjih budista. (smeh)

R: Sve je dobro. Hajde da pevamo "Oh God beautiful." (kraj trake) [TOC]

Ne Postoji Sopstvo! 30. septembar, 1990.

Robert: Kada ljudi prvi put dođu da me vide, očekuju predavanje, ja ne držim predavanja. Nisam filozof. Nisam propovednik. Svi razlozi zbog kojih ste došli meni su pogrešni. Ne mogu učiniti apsolutno ništa za vas. Ono što obično radim je da priznajem sebi i pošto postoji jedno Sopstvo, svi su uključeni. Govorim u prvom licu. Kada koristim termine ja ili ja-jesam, ne mislim na Roberta, mislim na svest. Svest je sveprisutna. To znači da ste svi vi uključeni kada koristim reči ja-jesam. Dakle, priznajem da nisam telo ili princip uma. Priznajem da nisam činilac. Već da sam apsolutna stvarnost. Ja sam krajnje jedinstvo, čista inteligencija, praznina, nirvana. Nisam rođen i ne nestajem. I u periodu između života i smrti, ne preovlađujem. Ja sam ništavilo. Praznina. Sat-čit-ananda. Parabrahman. Ja sam to što jesam. To je moje priznanje vama i to je vaše priznanje meni. Postoji jedna svest, jedan Brahman, jedna krajnja stvarnost. Dok vam priznajem, setite se da ne govorim o Robertu, govorim o jedinstvu, o krajnjoj stvarnosti, o ništavilu, praznini. Ja sam to što jesam. Sat-čit-ananda. Čista svesnost. Krajnje jedinstvo. Ja, koje je svest, nikada nije rođeno i svest nikada ne može umreti. Ova spoznaja transcendira svu vašu karmu. Biti svestan samo ovoga, emancipuje vas, čini vas slobodnima, sada. Biti svestan ovoga, znači biti ovo. Dakle ponovo, ne držim govore, ne držim predavanja, nisam filozof, nisam propovednik, ja sam ništa. Ako ste došli ovde očekujući neko učenje, otići ćete razočarani jer nemam šta da podučavam. Ponovo vam priznajem, da ja-jesam nije princip telo-um, ni činilac, ni svet, ni Bog. Ja-jesam je

svest. Svest je Sopstvo. Sopstvo je samodovoljno, projektuje i manifestuje ovaj svet i ovaj univerzum. (Neko stiže na satsang) Zdravo Arti.

SN: Krevet je u redu za svakoga da sedi na krevetu.

Robert: Ako želite da pevate, "Oh God beautiful". (Nakon pevanja)

SE: To je prvi kant koji sam ikada naučio, pre trideset i nešto godina. (R: Stvarno?) I to i, "In the temple of silence." (Robert: Hm.) Prošlog četvrtka smo govorili o Sopstvu kao svesti i nakon otprilike sat vremena, konačno sam priznao da u krajnjoj stvarnosti ne postoji Sopstvo i ne postoji svest. I neki ljudi su postali zbunjeni jer upravo kada su počinjali da otkrivaju Sopstvo, ja dolazim i kažem im da nema Sopstva. Šta ovo znači, pratićemo to.

Sopstvo postoji sve dok verujete da niste samospoznati. Da li samospoznata osoba treba Sopstvo? Da li samospoznata osoba govori o svesti? Treba svest ili Brahman, ili parabrahman, ili sat-čit-anandu? To su reči, to su koncepti. Sve dok verujete u koncepte, reči, unapred stvorene ideje, to će zaustaviti vaš napredak. Stvarnost je izvan reči. Stvarnost je u Tišini. Zaista jedino što treba da uradite je da utišate svoj um. Učinite svoj um mirnim i stvarnost će zasijati sama od sebe. Ali ako idete uokolo ponavljajući kao papagaj, "Ja sam Sopstvo, ja sam svest, ja sam krajnja stvarnost." To će vas zapravo zadržati. Kažem vam istinu, bolje je ne govoriti ništa. Razlog zašto izražavam ove reči je da vas navedem da shvatite da postoji nešto drugo osim vaših telesnih iskustava. Postoji nešto osim vaših svakodnevnih događaja. I to se zove Sopstvo. Sopstvo je jednostavno samodovoljno Sopstvo, koje projektuje i manifestuje univerzum i svet. Vi ste to Sopstvo. A razlog zašto univerzum i svet postoje je zato što vi postojite. Emituje se kroz vas. Vi ste projektor. Ceo univerzum je projekcija vašeg uma. Dakle, ako nema uma, sve postaje Sopstvo. Tada možete priznati, sve je Sopstvo i ja sam to. Ali dok se to ne desi, najbolja stvar koju možete učiniti je da govorite veoma malo. Najbolja stvar koju možete učiniti je da zaronite duboko u sebe i otkrijete svoju istinsku prirodu. Ovo se može učiniti u bilo koje vreme. Kada se uhvatite u svetu, na primer. Jednostavno se upitajte, "Ko je to koji je uhvaćen u svetu?" I budite iskreni, recite, "ja-jesam" i idite dalje i upitajte se, "Odakle dolazi ja? Šta je ovo ja? Kako je nastalo? Šta je njegov uzrok?" Pratite ja, boravite u ja i ubrzo ćete doći do zaključka da ja ne postoji. Ubrzo ćete doći do zaključka da ste beskonačan prostor. I umesto posmatranja objekata u svetu, posmatraćete prostor na koji su objekti kao zalepljeni. To je kao dečja knjiga za izrezivanje. Malo dete uzme parče papira. Iseče sliku sunca, zalepi sunce na papir. Iseče sliku drveta, zalepi je na papir. Iseče sliku čoveka, zalepi je na papir. I oni postaju objekti. I malo dete je zainteresovano za objekte. Ali gde bi bili objekti bez papira? Papir je stvarnost objekata. I kada se dete prestane igrati sa tim objektima, ono jednostavno odlepi sunce i stavi mesec na njegovo mesto. Ukloni oblake i zalepi zvezde na njihovo mesto. Ukloni čoveka i stavi ženu na njegovo mesto. Ukloni drvo i stavi travu i planine. Ali da li se papir promenio? Papir je i dalje isti. I tako je sa nama. Izgledamo kao smrtnici. Prolazimo kroz različita iskustva u svetu. Izgleda da postoje nebo, planete, zvezde, drugi. Ali kažem vam uistinu da su sve ovo lažne. Samo je prostor stvaran. Prostor se nikad ne menja a sve ostalo se menja. Stoga, kako išta što se menja može biti stvarno?

Neki od vas mogu pitati, "Čemu služi ovo učenje? Da li je praktično? Šta mi može doneti?" I ja vam kažem, "Jeste li zaista srećni? Imate li nepromenljivu sreću u svom životu? Imate li mir, istinski mir?" Većina nas čak ni ne razume šta su sreća i mir. Mislimo da sreća nastupa kada stvari krenu našim putem. Koliko dugo to traje? Kao što dobro znate iz iskustva, stvari se menjaju. Jedino što je trajno u ovom životu jeste promena. Ako vaša sreća zavisi od osobe, mesta ili stvari, kada se to promeni, eto vaše sreće, kroz prozor. Isto je i sa mirom i radošću. Sve dok vam stvari donose sreću, radost i mir, bićete jadni većinu vremena. Jer te stvari se pre ili kasnije moraju promeniti i eto vaše sreće sa njima. Neki ljudi veruju da će ih ovo učenje izlečiti od njihovih bolesti. Doneti im finansijske nagrade. Popraviti njihove odnose. Možda hoće, ali nije u

tome poenta. Ne pokušavamo da poboljšamo svoje ljudsko stanje. Ako želite da poboljšate svoje ljudsko stanje, imaju puno takozvanih časova nauke o umu, kurseva pozitivnog mišljenja. Ono što pokušavamo ovde je da uništimo svoje ljudsko stanje. Potpuno ga uništimo. Naše ljudsko stanje izaziva pogrešno razumevanje, patnju. Sve dok se poistovećujemo sa telom, moramo patiti. Ovo ne znači da će nepoistovećivanjem sa telom svet postati snop radosti i da će nastupiti sreća i mir u svetu, naprotiv. Ovo znači da ćete steći nov stav. Videćete stvari drugačije. Kada počnete da razumete da ste Sopstvo. I da ste oličenje ljubavi. I da je vaša istinska priroda sat-čitananda. Parabrahman. Ako to zaista osetite, i na kraju to postanete, šta god da vidite postaće odraz vašeg Sopstva. Zato ćete moći da priznate, celi univerzum je Sopstvo, i ja sam to. Ali dok vam se to ne desi, ne pokušavajte da poboljšate svoje prilike. To je kao tući mrtvog konja. Kada poboljšate svoje prilike, one ostanu poboljšane neko vreme i onda nešto negativno iskoči negde drugde. Onda poboljšate to i onda nešto negativno iskoči negde drugde. To je neprestano, nikada ne prestaje. To je kao da vam izraste tumor i odete kod izbornog lekara i on kaže, "Pa moram da ga isečem. Daću vam lokalnu anesteziju i odseći ga ovde." I on to i uradi, ali mesec dana kasnije ponovo izraste na drugoj strani vaše ruke. Onda on to iseče. Izraste vam na nozi. Nikada nije stigao do uzroka. Ne možete uništiti posledice i očekivati sklad. Morate promeniti uzrok i postoji samo jedan uzrok a to je vaše pogrešno uverenje da ste čovek. Da ste telo i um. To je jedini uzrok vaše bede. Eliminišite to i patnja će prestati. Dakle, kako ćete to eliminisati? Jednostavnim pitanjem samom sebi, "Kome ovo dolazi? Ko prolazi kroz ove karme?" i ubrzo ćete shvatiti da je to vaš ego, ne vi. Vaš ego nema apsolutno nikakve veze sa vama. Vaš ego se reinkarnira. To je vaš ego koji se vraća iznova i iznova. Ali nema apsolutno nikakve veze sa vama. To je kao ljudi koji se rađaju i ljudi koji umiru u ovom prostoru. Ljudi dolaze i odlaze svakodnevno veoma brzo. Sačekajte dok rat u Iraku počne, onda će zaista ići. Onda će se vratiti i opet otići. Nikada ne prestaje. Dok se ne umorite od igranja igre. I kažete sebi, "Čekaj malo, igram ovu igru eonima. Umirem vraćam se i umirem i vraćam se i umirem i vraćam se. Umorila sam se od toga. Šta učiniti?" Kada konačno postavite to pitanje, nešto će se desiti. Ili ćete zgrabiti pravu knjigu, sresti pravog učitelja, čuti prave reči. Ali nešto će vam se desiti kada upitate, "Zašto moram stalno da igram ove igre?" i ubrzo ćete pitati, "Ko je taj koji igra igru? Ko prolazi kroz ove reinkarnacije? Ja, jesam? Ko je ja jesam? Odakle sam došao? Šta ga je rodilo? Jesam li imao oca i majku da ga rode? Kako se pojavilo?" I nešto će vam reći da je to kao optička iluzija. Baš kao kada vam kažem, "Nebo je plavo." U stvarnosti nema neba i nema plavog. Postoji samo atmosfera. Ali ako pogledate kroz prozor vidite prelepo plavo nebo. Ipak znamo da ono ne postoji. Ako ste u pustinji i umirete od žeđi, vidite fatamorganu, vidite oazu i potrčite da popijete vodu ali to je fatamorgana, ne postoji. To je optička iluzija. Isto je i sa vašim Ja. Vaše Ja izgleda da postoji. Ali je nepostojeće. Vaše telo izgleda da postoji. Ali je kao pokretne slike na ekranu. Samo ekran postoji. Slike koje ga prekrivaju su lažne. Ako ne verujete, pokušajte da ih zgrabite i vidite šta hvatate, hvatate ekran. Tako je i sa vašim takozvanim životom. Dolazi iz lažne mašte. Sanjate smrtni san. Verujete da ste telo. I prolazite kroz mnoga iskustva. I prolazite sve dok imate to uverenje. Čim odbacite to uverenje, stvarnost nastupa sama od sebe. Sve prestaje. Prvi osećaj koji postižete, jeste osećaj besmrtnosti. Jednostavno znate. Znate da nikada niste rođeni. I ako nikada niste rođeni, nikada ne možete umreti. Postajete svesni ovoga. Drugi osećaj je da ste sveprisutni. Niste svoje malo ja smešteno u bilo kom telu. Nema tela. Nema tela kod kuće. Slobodni ste zauvek. Sveprisutni. Sveznajući. Svemoćni. Vi ste svako, sve, celokupno postojanje a ipak ste niko. Vi ste kao ogledalo, samodovoljni i projektujete univerzum. Ali postajete svesni da ste ogledalo a ne projekcija. Pronađite svoje Sopstvo. Postanite verni svom Sopstvu. Koliko vam još godina preostaje? Šta radite sa svojim životom? Kako provodite svaki dan? Šta vam je važnije od bilo čega drugog? Počinje ujutru kada prvi put otvorite oči. O čemu prvo pomislite? Šta treba da se upitate čim ustanete, kažete, "Šta li ja dovraga radim ovde?" (smeh) To je pametno pitanje. Umesto da mislite, hoću šoljicu kafe, hoću kiflu, moram na posao, moram da zaradim nedeljnu platu. Upitajte se, "Šta li ja dovraga radim? Kroz šta prolazim? Zašto?" To je prvi korak. Biti

potpuno nezadovoljan svojom sudbinom. (smeh) Sve dok ste zadovoljni, i kažete, "Oh izgledam dobro, zgodan sam, lepa sam," i provedete tri sata šminkajući se, ili se kupajući, oblačeći svežu odeću svakog trenutka. Onda hranite mrtvog konja. Ali kada shvatite da prolazite kroz svakakve glupo-

sti i prolazite kroz gluposti celog svog života i upitate se, "Kuda odavde?" Odgovori će doći sami od sebe, zaista. Neće vam trebati nikakav učitelj. Jedini razlog što dolazite ovde je jer to ne radite. (smeh) Kada biste radili pravu stvar, zašto bi vam trebao ja? I tako počinjete da istražujete, čim otvorite oči. "Šta je ovo telo? Ko je to? Ko sam ja? Šta sam ja uopšte?" I onda se setite kažete, "Sanjao sam, imao sam lep san i takođe sam spavao čvrsto i sada sam budan." Ali evo nečeg smešnog, kažete, "Bio sam prisutan tokom svog stanja spavanja, tokom svog stanja sanjanja i tokom svog stanja budnosti. Bio sam prisutan jer sam rekao, spavao sam, sanjao sam i budan sam. Šta je ovo Ja?" I opet sledite do kraja, "Odakle je došlo ovo Ja? Koje spava, koje je prisutno tokom spavanja, koje je prisutno tokom stanja sanjanja. I sada kažem, "Ja sam budan." Ko je ovo Ja koje sve ovo radi? Kakva je njegova priroda? Kakav je njegov izvor?" I počinjete da budete svesni svojih misli. Posmatrate svoj um, dok prolazi kroz pokrete mišljenja, mišljenja, mišljenja, mišljenja, večno misleći. Kao da su vaše misli tako važne. Možete mi reći, "Pa ako ne mislim o svom životu, ko će se brinuti o meni? Moram misliti o svom životu." Da li drvo koje rađa prelepe mangoje, misli o svom životu? A ipak rađa sočne mangoje. Da li sunce misli, "Hoću li ponovo sjati sutra?" Da li trava misli, "Hoću li rasti sledeće nedelje?" Postoji tajanstvena sila koja se stara o svemu. Karmički je vaše telo došlo na ovu zemlju da učini nešto. Ono zna šta treba da radi bez vaše pomoći, hvala vam. (smeh) Ne treba mu nikakva pomoć od vas. Boravkom u Ja, vaše telo će se brinuti samo o sebi. Čak i bolje nego što vi ikada možete kada mislite. Zato pokušajte da ne mislite previše. Već radije pratite misao Ja i kada je pratite do njenog izvora, bićete iznenađeni kako lako se probudite i postanete slobodni i emancipovani. Ponekad zatvorim oči, ponekad ne. Pa za one od vas koji misle da imam neka divna unutrašnja iskustva i zato zatvaram oči, zaboravite. Samo zatvorim oči jer se umore. (smeh) Nema iskustava koja treba dobiti. Vi ste sami iskustvo. Dosta sam pričao i imaćemo pitanja i odgovore ako želite? Ovo je satsang i ne bih trebao previše da pričam. Inače bih mogao postati filozof. (smeh)

SR: Roberte, imam pitanje. Postoji osećaj da moram da radim istraživanje, da moram da postignem cilj i takođe primećujem sve misli i reakcije imaju osećaj, "da, čula sam to već, da se slažem sa tim, da, poznato mi je," i uvek postoji osećaj da nešto moram da uradim. Čak i čitava stvar sa oslobođenjem izgleda kao nešto što želim da uradim.

R: Jednostavno posmatraj te misli. Ne čini ništa povodom njih. Pošto si shvatila da je ovo nešto što moraš da uradiš, onda ne čini ništa. Samo posmatraj misli, pusti ih da dođu, pusti ih da odu i gledaj šta se dešava. Cela ideja je da smirite svoj um. Sve sadhane, sva učenja na ovoj zemlji su za jednu svrhu, da smire um. Jednom kada je um miran, emancipacija dolazi sama od sebe. Zato jednostavno posmatraj svoje misli. Neka besne, neka rade šta hoće. I one će se smiriti same od sebe, ako se ne

mešate. Ako pokušate da ih promenite, postaće jače. Jednostavno ih posmatrajte, gledajte ih. I ostavite ih na miru. One će se rasplinuti same od sebe. Ili ako se umorite od toga, upitajte se, "Kome one dolaze?" Uradite šta god morate. I ako to ne uspe tog dana, istuširajte se hladnom vodom. (smeh) To će učiniti nešto.

SD: Mislim da je za mene najbolji metod da kažem, "Kome ove misli dolaze?" jer uvek vodi nazad do, "Ko sam ja?" Uključuje sva ova pitanja, vraća se na samoistraživanje. U bilo kom trenutku kada moje misli odlutaju, kažem, "Kome ove misli dolaze? Pa dolaze meni. Kome? Ja. Ko je ja?" Vodi me do misli Ja.

R: Pa to je dobro ali Ričard to radi godinama očigledno i se umori od toga. Zato ne čini ništa.

SR: Meni se najviše sviđa, "Šta li ja dovraga radim ovde?" (R: Šta god moraš.)

SU: Rekla sam, "Šta li ja dovraga radim ovde," verovatno zbog jezika. Probudim se vrlo često i kažem, "Jesam li još uvek ovde?"

R: To je dobro. Ja sam zapravo pitao svoju majku ovo kada sam imao trinaest godina. Jednog dana sam se probudio i otišao do nje i rekao, "Mama, šta ja radim ovde?" I ona me je odvela kod lekara. (smeh) Hoćeš li nešto da kažeš Džeju? (SJ: Ne.)

SU: Bilo je nešto što si ranije rekao, govorio si — ne postoji Sopstvo za samoostvarenu osobu i onda si rekao nešto u isto vreme, ne postoji takva stvar kao svest. Jesi li mislio na to ili...?

R: U konačnoj stvarnosti ne postoji ništa. Kako je poznajemo, kako je zamišljamo. Sve dok možete da je izgovorite, lažna je. Sve dok možete da mislite o njoj, ne postoji. Stvarnost je tišina, ne reči. (SU: To je svest, zar ne?) Svest je reč koju koristim. Stalno je koristim jer vam daje nešto od čega možete raditi. Ali u konačnoj stvarnosti ne postoji.

SH: Kako je nastao pojam Ja ili mene u principu? Kako je došao u postojanje?

R: To je kao optička iluzija, jeste li ikada bili hipnotisani? (SH: Ne.) Kada ste hipnotisani možete biti navedeni da zamislite bilo šta. Ista stvar, to je masovna hipnoza, kolektivna hipnoza. Svi verujemo da smo Ja-telo. (SH: Zašto se to događa?) Ne događa se. (SH: Čini se da se događa?) Čini se da se događa. (SH: Da.) Ali zaista se ne događa. Ne događa se. (SH: Zar nije to što se svest poistovećuje sa ovim organizmom telo-um?) Ne. (SH: I zato dobijate pojam da postoji odvojeno ja?) Tako izgleda ali nije istina. Svest je nepodeljena. Svest je samodovoljna. Jer se čini da se manifestuje kao univerzum. (SH: Nešto se poistovećuje sa telom-umom?)

SE: To je um.

R: Nema uma. (smeh) (SH: Čoveče, baš sve brišeš.) (smeh) U tome je stvar. (SH: Slažem se.) Sve dok postoje reči ili koncepti, to nije to.

SX: Uče nas tome, Henri. (SH: Huh?) Uče nas tome. (SH: Uče čemu?) Da kako odrastamo uče nas ja, znaš, gde ti je nos, gde su ti oči, gde su ti zubi, znaš? (SH: Da, to je istina.) (prekid na traci i nastavak dok se nastavlja pitanje učenika)

SK: ...kada misao dođe u tvoj um da strast više nije tu kao što je bila, možda više nema potrebe za njom ili je to lažan osećaj...

R: Kada dođeš u to stanje, vidi da li postavljaš to pitanje. Jer će jednostavno biti nestalo. To je kao da si bio u mračnoj sobi celog svog života i upališ svetlo. I sada si na svetlu, mrak je nestao, nema ga, ista stvar. Neznanje je nestalo i postaješ svoje Sopstvo. Nije to velika stvar.

SK: Koja je onda razlika između ove vrste ostvarenja i one stvari koju ljudi koji praktikuju Aštanga jogu ili mistične vrste joge i druge stvari gde oni — bilo da dobiju ostvarenje ili ne — konačno ostvarenje, ali manifestuju i generišu sve vrste duhovne energije.

R: Prava aštanga joga, osmostruki put je samo da vas dovede do mesta gde um postaje miran. Ali treba godinama i godinama i godinama. Ovo je direktan put. (SK: Aha, a to nije?) Ne, indirektan je. Na ovakvom putu, možete postati emancipovani upravo sada, ako želite. Samo se probudite! To je sve što treba da uradite, samo se probudite. (SK: Kada se to dogodi, da li pojedinac, kao pojedinci sa drugih puteva generišu sve vrste duhovne energije?) Zašto? (smeh) (SK: Zanimljivo mi je, da li je to zapravo nešto...) Ako generišete duhovnu energiju, mora postojati neko ko je ostao da generiše energiju. (SK: Dakle to je zapravo...?) Kada nema nikoga, nema nikoga da generiše bilo šta.

ST: Mogu li da postavim pitanje? Nakon bezbrojnih reinkarnacija i potreban je učitelj a ipak konačni događaj ostvarenja istine se nije desio, čak i ako strast izostaje, hoće li se nešto samo od sebe dogoditi ipak? Je li to samo pitanje odvijanja procesa?

R: Volim da kažem, "Svi smo mi pakleni za raj." (ST: Ponovi to molim te?) Svi smo mi pakleni za raj. (smeh) (SH: Super, super.) (smeje se) Desiće se svima nama, hteli mi to ili ne. (ST: Drugim

rečima, osuđeni smo na samoostvarenje?) Tačno. (ST: Došao sam do tog zaključka ali mislim da sam ponekad sebi učinio veliku medvеđu uslugu.)

SR: Čudan deo u vezi s tim mi se čini da sam u ponavljajućem snu i stalno ulazim u sobe kao ovu i sada počinjem da vidim istu stvar. (smeh) I svi još uvek dobijaju obećanja o direktnom putu i niko se ne budi. I postoji lepota u tome u izvesnom smislu takođe, da san teče sam od sebe na način koji nije stvaran. Znaš šta hoću da kažem?

R: Da. Ima ljudi koji se probude, ali ih niste sreli.

ST: Obično su to ljudi koji se probude i koji ne traže da budu probuđeni, jednostavno se desi spontano. (R: Tačno.) Jednostavno dođu do neke tačke iako ništa ne ide, čak i u iluzornom smislu nešto se dešava što pokreće da se to desi. Postoji uzročnost koja izgleda da postoji, čak i unutar praznine ili tako, ne znam, teško je...

R: Samo je pitanje puštanja, pustite sve, upitajte se, "Za šta se držim?" Sve dok se držite nečega, osobe, mesta ili stvari, vezani ste za zemlju. Čim potpuno pustite, slobodni ste. (ST: Zašto je tako teško?) Kome je teško? (ST: Onome ko je vezan.) Ko je to? Vidite, nikada sebe ne obezvređujte. Vaše istinsko Sopstvo nije vezano i vi ste svoje istinsko Sopstvo. Poistovetite se sa svojim istinskim Sopstvom. Zaboravite na prošlost, mrtva je. Budite centrirani, živite u sadašnjosti. I poistovetite se sa stvarnošću, to je sve što treba da uradite.

ST: Kakvu vrstu postojanja vodi neko kada se to ostvarenje desi, nije to postojanje kakvo obično doživljavamo i priznajemo da druga osoba postoji koju možda ne poznajemo njeno unutrašnje stanje. Da li ona još uvek doživljava karmu? Da li još uvek ima obaveze u svetu?

R: Nema karme za Džnanija. Ali telo će raditi šta mora. Ali Džnani neće biti svestan toga. (ST: Nema poistovećivanja sa bilo čime što se dešava u tome?) Džnani vidi potpuno drugačiji svet. (ST: Dakle Džnani nije svestan da njegovo telo radi ono što mora?) Tačno.

SD: Nisi li rekao u jednom trenutku da si svestan samo u posmatračkom smislu?

R: Ti si kao ekran. Film se prikazuje na ekranu. Ekran je jednostavno tu. I ljudi bivaju ubijeni u filmu. Ljudi se rađaju, ljudi stare. Razne stvari se dešavaju, ratovi, nečovečnost čoveka prema čoveku, sve se dešava na ekranu. Ali ekran nikada nije pogođen. (ST: Znači gledaš sebe na ekranu onda?) Ja shvatam da sam ekran i ovo su projekcije.

SD: Ali vidiš projekciju onoga što zovemo Robertom? (R: Da.) Ti si svestan kao ekran slike na ekranu? (R: Da, poistovećujem se sa ekranom.)

ST: Je li to Sahaja Samadhi? (R: Da.) Nekako kao radna Nirvana. (R: Da, jeste.)

SR: Pitala sam se ovo ranije i nikad nisam dobila odgovor. Ko je smislio celu ovu šemu? (SH: Ti si.)

R: Pa nisi ti. (SR: Mislim da nisam ja?) Ne, u stvarnosti nema šeme i niko je nije smislio. Ne postoji. (SR: Ali desilo se ipak?) Ne, nije se desilo.

SD: Pa ko sanja? (R: Niko. Nema sna, to je pojava.) Znači ono što zovemo kosmičkim snom, samo po sebi je pojava?

SR: Ko je onda autor pojave? (R: Nema pojave i nema autora.) Šta radim? Ko sam ja? (smeh) (R: Saznaj.)

SK: Izgleda da postoji pojava.

R: Uvek koristite primer, nebo je plavo. Kada izađete napolje i pogledate u nebo, to je prelepo plavo nebo. Ali ako odete gore, nema neba. Nema plavog.

SR: Ljudima se čini da postoji konsenzus da jeste — iako možda nije — zaista nije — ali način na koji su naše percepcije podešene, svi se slažemo oko ovih iluzija da je plavo iako znam da je to

samo ono što sam rekla. (R: To je kolektivni san.) Kolektivni? (R: ...san.) U redu, kolektivni san. (R: Probudi se! Izađi iz sna, probudi se.)

ST: Zašto je rečeno da onaj ko se probudio ima obavezu da se vrati i probudi druge? Kakve to veze ima?

R: To nije tačno. Govoriš o budizmu. Bodisatva (ST: Pa čak i u joga tradicijama kažu, "Vrati se, vrati se radi čovečanstva.") Ko ti to govori?

SK: Ko može da se vrati?

R: Pa možeš se vratiti ako želiš, ali ko ti to govori?

ST: Shvatio sam da je to deo inicijacije za položaj svamija?

R: Pa to je u svamijstvu. Da, to je tačno za svamijstvo. Ako želiš da budeš svami, samo napred. (ST: Razumem. Ali cilj svamija nije samoostvarenje, zar ne ili...?) Jeste, ali na zaobilazan način. Cela ideja je, ako želiš da spasiš svet, postani samoostvaren, jer postaješ sveprisutan i postaješ svet. Dakle, ako se ostvariš, onda je tvoj svet takođe ostvaren. (ST: Razumem to intelektualno.)

SD: Na ovom putu nema želje da se bilo šta prouzrokuje, zar ne?

SH: Da li nam se svima nama činimo ostvarenima tebi? (R: Naravno.) Vidiš savršeno jasno da smo potpuno budni? (R: Svako jeste.) Zašto se onda pretvaramo da nismo? (R: Ko kaže da jesi?) Ja nisam. (učenici se smeju) (R: Onda nisi.) Šta? (R: Onda nisi.) Da. (prekid na traci, nastavak sa pitanjem učenika)

SR: Brojna iskustva bliske smrti počinju da isplivavaju u medijima i nekako su kao pukotina u iluziji ili provirivanje kroz iluziju?

R: Ne baš, veća je iluzija. Stvara ogromnu iluziju. Uključuje sve vrste stvari. (SR: Ali ipak omogućava ljudima da misle dalje od konačnog?) Pa kao što stoji u Upanišadama. Jednom kada počnete da se igrate sa okultnim, možete zaglaviti hiljadama inkarnacija pre nego što postanete slobodni.

SD: Robert nam je ranije objasnio da su astralni nivoi svi relativni i kauzalni itd., svi su deo kosmičkog sna ili maje ili iluzije.

SK: Roberte, govorio si o smirivanju uma i primetio sam da izgleda da se um smirio ali ostaci toga izgledaju isto kao kada je um veoma uznemiren, jasno to osećam.

R: Ne obraćaj pažnju na uznemirenost ili smirenost. (SK: Znači kakvo god je stanje uma, ne obraćam pažnju.) Ne obraćaj nikakvu pažnju. (SK: Da li je bolje fokusirati se samo na svesnost toga?) Tačno. Pusti um da se brine sam o sebi. Ako ti zadaje problem, ne obraćaj pažnju, izvući će te iz problema, kada se ne mešaš. To je kao kada imate prijatelja, i ako se ne mešate u život svog prijatelja i ostavite ga na miru ili nju na miru, šta vaš prijatelj radi? On vas ostavi, jer se ne mešate u njihov život neće imati ništa sa vama. Kada nemate ništa sa svojim prijateljem, on će otići. Isto tako, kada nemate ništa sa svojim umom, on će se rasplinuti. Ponašajte se kao da ga ne posedujete, nije vaš.

ST: Mogu li te nešto pitati, rekao si da si pitao svoju majku pitanje o, "Šta ja radim ovde," tako da si očigledno bio veoma napredan po tom pitanju kao dečak. Pitam o

nečemu što sam čuo pitati dvadeset puta, nadam se da neću dosaditi ljudima. Ali voleo bih da znam nešto o tvojim sopstvenim iskustvima, Roberte. (R: Pa ne sada, radio sam to prečesto.) U redu, poštujem to.

R: Jer kakvu korist to ima za tebe, zaista. (ST: Nikakvu.) To je samo zanimljiva priča. I čuo si mnogo priča. Uđi u srž stvari, uđi u sebe i postani slobodan. Zaista nema nikakve razlike kroz šta sam ja prolazio.

SH: Bio si sa Ramanom Maharšijem tri godine, je li to tačno? (R: Poslednje tri godine njegovog života.) Kako divno. Zaista si iskočio. (učenici se smeju) (R: Nije bila moja krivica.) (smeh) Nije bila tvoja krivica? (R: Jednostavno se desilo.)

SX: Roberte, neću te pitati ništa lično, ali sam takođe radoznala u vezi malog deteta koje pita svoju majku, "Pa, šta ja radim ovde?" I druga pitanja i da li je moguće da mala deca od 3, 4 ili 5 godina budu u ostvarenom stanju? (R: Da, moguće je.) Možeš li to izgubiti i ponovo dobiti?

R: Ako to stekneš, nikada ne možeš izgubiti. Ako je istinsko stanje. Ako je istinska stvar, nikada je ne možeš izgubiti.

SK: Da li je onda preporučljivo podsticati ili ohrabrivati decu da istražuju u sebi?

R: Preporučljivo je ali neće se nužno desiti. Sve ima veze sa tvojom karmom. Karmom dece. Znam decu koja su godinama bila sa duhovnim roditeljima i postanu divlja... (SK: Odbace to, postanu suprotno.) Da. (SE: Propovednikov sin.)

R: Tačno. Sve ima veze sa tvojom karmom. Ništa na ovom putu nije predvidljivo.

SX: Takođe, Roberte, ako osećaš da si to imao kao malo dete, možda nije bilo u okviru prihvatanja kulture. Mogao si biti svoje istinsko Sopstvo i to zakopati. Povremeno izbije. Drugim rečima, jednostavno ne osećaš sve vreme kao da...

R: Ne baš, jer ako imaš taj osećaj unutra, manifestuješ ga u svojim postupcima. To se meni desilo. Uvek sam bio čudan.

SL: Mislim da si rekao svestan ili čudan? Čudno svestan. (smeje se)

ST: Jesi li video da manifestovanje svega što si radio predstavlja ono što bi normalni ljudi koji su neostvareni mogli zaustaviti da ne izgube svoju svesnost?

R: Bio sam svestan u veoma ranom uzrastu, da je ovaj svet predstava, igra. Nije stvaran. I pitao sam se zašto ljudi to ne mogu videti. (SD: Jesi li razgovarao sa njima o tome?) Prestao sam kada sam postao pametan.

SR: Jesi li video fizički bol i psihološki bol na taj način takođe, da nisu stvarni i da su predstava?

R: Na neki način, da. Mislio sam da svi osećaju istu stvar. Ali ko sam bio ja da znam?

ST: Ali ti si zapravo, bio si ostvaren tada? (R: Ko zna?)

SE: Šta se desilo sa tim osećajem nestvarnosti? Da li se produbio, jer ja osećam to stalno, da je ovo potpuno nestvarno, svet je potpuno nestvaran, ali nikad nisam bio ostvaren. Samo osećam nestvarno, stvarno nestvarno.

R: Šta te navodi da misliš da nisi ostvaren? (SE: Da.) Nikada sebe ne obezvređuj. To je istinska bogohuljenje. Bogohuljenje znači kada obezvrediš svoje Sopstvo. Nikada

to ne čini. (SE: Nikada nisam imao to iskustvo koje mi je omogućilo da imam potpuno poverenje u sebe.) Verovatno se ne sećaš. Svi smo imali iskustva ali ih se ne sećamo, zaboravljamo. To je kao oblaci koji skrivaju sunce i neuki ljudi kažu, "Nema sunca, nema sunca." Ali sunce uvek sija. I kada se oblaci razidu, eto sunca. Naše istinsko Sopstvo je uvek svesno, uvek tu. Ali oblaci neznanja izgleda da ga prekrivaju. Sve što treba da uradimo je da se osvrnemo na svoje istinsko Sopstvo i oblaci će se razići.

SH: Činiš to tako jednostavnim, lepim.

SN: Imao sam slično iskustvo kao što je Ed govorio o oslanjanju na Sopstvo i verovanju u Sopstvo. I proklinjao sam sebe, jedno vreme sledeći gurua ili drugi put verujući u sebe a onda ne verujući u sebe i ne znajući šta je stvarno. Gde je bila ova stvar unutar mene i govorio sam sebi da možeš biti iniciran, ovo ili ono i konačno sam morao da se suočim sa sobom. Veoma dramatično za mene i bilo je to nekako unutrašnje traganje, pretpostavljam da je to bila vrsta samoistraživanja a da nisam bio svestan i u osnovi sam prešao od neverovanja u sebe, ne

verujući u sebe do zaključka da je u tom smislu Sopstvo sve što postoji. I našao sam neku utehu kada sam čitao budističku Dharmapadu gde piše da, "Sopstvo je gospodar Sopstva, Sopstvo je utočište Sopstva. Možeš doći do Sopstva samo kroz Sopstvo." I meditirao sam na to i razmišljao o učiteljima i ovome i onome i shvatio kao što je Robert govorio da obezvređivati Sopstvo je bogohuljenje i prema ovom učenju nije da se oslanjaš na učitelja, nego se oslanjaš na svoje Sopstvo, ti si sam svoj učitelj. Robert kaže, "Može te odvesti do rudnika ali ti bolje obavi svoje kopanje." I pored toga, mi smo Sopstvo i možemo naći Sopstvo samo kroz svoje Sopstvo i ne biti zavisni od učitelja ili učenja, već od svoje sopstvene svesti, upravo ovde, upravo sada. Poistovetiti se s tim. Mislim da se ponekad u satsangu izgubimo u toliko različitih stvari, ljubavi ili predanosti ili ovome ili onome i nikada ne uhvatimo sadašnji trenutak, taj sadašnji trenutak je Sopstvo. Taj sadašnji trenutak, Robert kaže, "Pronađi ga i boravi u njemu, i onda ga sledi do njegovog izvora." Nije to nešto što nemamo. To je upravo ovde upravo sada, samo uhvati to, pronađi to. I mislim da u tome moraš pustiti um, moraš pustiti sve. To je samo puštanje da bi uhvatio.

SR: Šta znači pronaći sadašnji trenutak, kako ga ne bi mogao pronaći?

R: U njemu si, postojiš u njemu. Ti si sadašnji trenutak. Ali ostati tamo i ne ići u prošlost ili sadašnjost, ili budućnost. Jednostavno ostati kakav jesi. Uvek ćeš biti bezbedan ako to možeš. Na primer: u ovoj sekundi nemaš misli o prošlosti ili budućnosti. I kako sekunde prolaze, počinješ da misliš. Ako možeš držati svoj um centriranim na sekundi gde nema misli, bićeš bezbedan. U tom prostoru između misli, od jedne misli do sledeće misli postoji prekid, ostani u prekidu. Boravi u prekidu. (SR: Čini se da, dok god nema napora, boravim u prekidu, čim pokušam, samo ispadnem iz njega.) Ne treba da pokušavaš. Samo budi. Imamo meditaciju koju koristimo da nam pomogne i jednostavno delim ovo sa vama jer pomaže. U stvarnosti ne morate meditirati ali ovo će vam pomoći. I treba da praktikujete ovo gde god da idete. Kada vozite auto. Prvo ujutru kada ustanete.

Pa nemojte to raditi dok vozite auto. (učenici se smeju) Možete koristiti poslednji deo dok vozite auto. Zato ćemo to praktikovati upravo sada. Opustite se i učinite sebe udobnim. Ako želite, možete zatvoriti oči. Usmerite pažnju na svoj dah. Naglasite svoje disanje. Dišite iz dijafragme. Udahnite duboko, polako i nežno, proširite trbušne mišiće. Izdahnite kroz nos i usta. Stegnite trbušne mišiće u usporenom pokretu. Uzmite deset dubokih udaha na taj način. Ovo je da se opustite. Dišite prirodno i samo posmatrajte svoje disanje. Posmatrajte senzacije u svom telu. Ovo se zove Vipasana meditacija, ono što radimo. Postanite svesni svojih senzacija i svog daha. Dišite normalno, ako vam um odluta, nežno ga vratite, na svoja osećanja. Budite svedok svojih misli, ne mešajte se, samo posmatrajte. (pauza) Pitanje: "Ko je svedok? Ko posmatra? Ko je taj koji posmatra moje misli?" I odgovor će biti "Ja jesam." Sada meditacija počinje, pitate se, "Ko sam ja?" dok udišete. Pre nego što izdahnete kažete, "Ja sam On." I sa izdahajem kažete, "Ja nisam telo." "Ko sam ja" dok udišete, između izdisaja i udisaja, "Ja sam On." Dok izdišete, "Ja nisam telo." (duga tišina) Hvala vam što ste došli, setite se da volite sebe, da se molite sebi, da se klanjate sebi, da obožavate sebe. Jer Bog boravi u vama kao vi, mir. I to je kraj toga. (prekid trake) [TOC]

Nema Problema 11. oktobar, 1990.

Robert: Dobro veče. Lepo je biti ponovo sa vama, i znam da neki od vas jedva čekaju da počnem da govorim, ali kažem vam istinu, da u tišini primate najbolju poruku. Tišina je drugo ime za Boga. Mirovanje je ime za svest, mir. Sve se nalazi u tišini, ne previše u rečima, u mirovanju. Trebalo bi da pokušate da budete tihi koliko god možete, posebno kada ste kod kuće. Pokušajte da sedite u tišini i miru koliko god možete. U tišini ćete primiti poruku. U tišini se čista svesnost

otkriva vama. Nikada se ne bojte da sedite u tišini. To je vaše najveće bogatstvo. Primam mnogo telefonskih poziva. Jedan od najčešćih zahteva koje dobijam jeste kako rešiti lične probleme. Jutros sam imao jedan, telefonski poziv. I ova osoba je imala toliko problema, a ipak meditira dvadeset pet godina i još uvek ima probleme. Postoji samo jedan način da se uklone svi problemi. Nije me briga koliko veliki problem može biti. Nema razlike koliko ozbiljnim ga smatrate. Postoji jedan način da se eliminiše sve. A taj način je da shvatite: "Ja nisam činilac." Drugim rečima, problem nema apsolutno nikakve veze sa vama, iako se tako čini, to je samo privid. Šta je problem zaista? Problem je nešto što ne ide vašim putem. Svet se ne okreće onako kako vi želite, to je problem. Stvari ne idu onako kako biste vi želeli ili se dešavaju stvari nad kojima nemate kontrolu, verujete stoga da imate problem. Ali ako pogledate svakoga na ovoj zemlji, problem jedne osobe obično nije problem druge osobe. Odakle dolaze ovi problemi? Rečeno nam je šta je dobro a šta loše, pa ako nemamo dobro koje mislimo da bismo trebali imati, imamo problem. Ali zaista, ništa nije dobro i ništa nije loše, već mišljenje to čini takvim. Ako stoga rešite svog uma, nećete imati nikakvih problema. Glavni aspekt našeg učenja je uništenje uma i ega. Kada se um i ego prevaziđu, neka misteriozna sila preuzima i brine se o vama bolje nego što biste ikada mogli sami. Ali prvo um i ego moraju otići. Teško je većini Amerikanaca da rade ovakve stvari jer smo učeni da koristite svoj um. Um je sve i većina vas veruje da ako ne koristite svoj um vegetiraćete. Naprotiv, šta je vaš um? To je samo gomila misli o prošlosti i budućnosti. Obično brinete o prošlosti i plašite se budućnosti. Jer vaš um iznosi razne stvari ne samo iz ovog života već i iz iskustava prošlih života, samskare, sklonosti koje imate. Ako počnete da shvatate "Ja nisam činilac" gde je problem? Za početak, univerzum je vaš prijatelj i nikada vas ne može povrediti. Supstrat celokupnog postojanja je ljubav. Posledično, ako razvijete svest ljubavi neće biti problema, jer ljubav će se pobrinuti za sve. Ljubav je isto što i apsolutna svesnost, čista inteligencija. Ljubav je isto što i parabrahman. Ponovo, to je supstrat celokupnog postojanja. Dakle, ako imate dovoljno ljubavi, nema problema. Problem nastaje samo kada mislite da ste ljudsko biće i mislite da ste činilac, drugim rečima, kada verujete da će se, ukoliko ne uradim ovo, nešto strašno desiti. Ali ponovo, nešto strašno je samo unapred stvorena ideja, nije istina. Nešto strašno je nešto u šta ste bili isprani mozak da verujete. Ponovo verujete da morate živeti na određeni način i ako ne možete živeti na taj način, strašno je. Morate imati određene posed, određene stvari u svom životu. Ako to ne uradite, strašno je. Kada počnete da razumete šta znači "Ja nisam činilac", postajete slobodni od svih problema. Šta to znači kada kažete: "Ja nisam činilac?" (I ovo je ono što treba da uradite kad god mislite da imate problem.) Za početak, prvo shvatite da je sve, i mislim sve, bilo određeno pre nego što ste došli na ovu zemlju. Sve je planirano za vas. Čak i dan kada ćete napustiti telo. Sve je predodređeno. Ako ovo prihvatite i osetite, gde je problem? Šta je najgore što vam se ikada može desiti? Ako zaista analizirate, nije tako loše. Izgleda loše ali nije. I setite se kako privid funkcioniše. To je kao zmija i konopac. Čovek izlazi iz kade u mraku i stane na konopac i misli da je to zmija i ima ogroman strah. Kada otkrije da je to samo konopac, strah nestaje i nikada se više ne plaši tog problema. Tako, u istom slučaju, kada verujete, i verujete, i mislite, i mislite da imate problem, to je kao zmija i konopac. Nije zaista problem, to je samo unapred stvorena ideja o tome šta će se desiti ako ne dobijete šta želite. Jer ste ponovo bili vaspitani da verujete da vaš život mora biti na određeni način, dok u istini i stvarnosti ne mora biti nikako. Kao primer, ako večeras odem kući i otkrijem da mi je neko opljačkao kuću, i sve su mi izneli iz kuće, da li je to problem? Sve je unapred određeno. To je bilo određeno pre nego što sam došao na ovu zemlju u ovom telu. Neću reagovati negativno. Uopšte neću reagovati. Jer osećam da sam univerzum i sve je dobro. Nema grešaka. Stoga ću blagosloviti lopova, nema nikakvog problema. Ako prelazim ulicu i automobil prođe kroz crveno svetlo i udari me, nije vozačeva greška. Sve je bilo predodređeno. Pa zašto bih se ljutio? Poenta je da je sve, sve što vam se dogodilo, bilo predodređeno. Ništa nije loše. A kako biste sada trebali da postupate sa stvarima? Prvi koncept je da shvatite: "Ja nisam činilac." Kada shvatite da niste činilac, to znači da vaše telo prolazi kroz iskustvo, ali ne vi. Sledeće što radite

jeste da se zapitate: "Ko ima ovo iskustvo? Kome dolazi? Dolazi meni. Osećam depresiju. Osećam povređenost. Osećam se loše. Osećam da sam opljačkan ili udaren od auta. Ljut sam, besan sam. Ko je ovo Ja? Kako Ja može biti toliko stvari, ljut, besan, depresivan, povređen, loše?" Vi stoga se držite osećaja Ja. Držite se tog osećaja i pratite ga do njegovog izvora. Izvor Ja je uvek svest ili apsolutna svesnost, kada ga pratite do izvora. Ali sada, jedini način na koji ga možete pratiti do izvora jeste da zaboravite na svoj problem, jer ne možete raditi oboje odjednom. Dakle, morate se odlučno okrenuti od svog problema, potpuno od problema, kao da ne postoji, i držati se mene. Držati se mene koji misli da ima problem. Čim počnete da se držite mene, ili Ja, problem će početi da nestaje sam od sebe, i počećete da se smejete, hoćete. Jer je gotovo nemoguće da vaše istinsko Sopstvo ima problem. Jer vaše istinsko Sopstvo je sveprisutno, apsolutno. Vaše istinsko Sopstvo je praznina, nirvana, čista inteligencija. Vaše istinsko Sopstvo je sveprisutno, svuda je prisutno u isto vreme. Kada razumete ko ste, ništa vas više neće uznemiravati. Sada me ljudi pitaju: "Ako razvijem osećaj Ja i pratim ga do njegovog vrhunca, da li to znači da više nikada neću imati problem?" I moram da se smejem kada me ljudi to pitaju, jer dokle god se identifikujete sa Ja, to je Ja koje ima problem. Pa kada kažete: "Da li više nikada neću imati problem?" porazili ste sopstvenu svrhu. Jer Ja je ispunjeno problemima, ne samo iz ovog života već iz prethodnih postojanja. Trik je u tome da pratite Ja do izvora, i tada će Ja nestati, potpuno, u potpunosti, apsolutno. I kada Ja nestane, nestaje i vaš problem. Drugim rečima, svet se ne menja ali vi se menjate. Vaša reakcija se menja. Baš kao ekran i njegove slike. Kada dođe vreme kada ste prevazišli Ja, postajete poput ekrana i poput slika prikazanih na ekranu. Što znači da se svet ne menja. Sve u svetu će vam se predstavljati kao što uvek i čini, ali će biti kao voda sa pačjih leđa. Neće biti više vezano za vas. Sada ćete imati identifikaciju sa ekranom, ili sa Sopstvom. Da li sam jasan u ovome? Drugim rečima, ekran i slike su isto, ali ekran je svestan sebe i takođe svojih slika, i nije pogođen vrstom slika koje prikazujete. Možete prikazati pljačku banke na ekranu, ubistvo koje se dešava, ljude koji vode ljubav, kuće koje gore, ratove koji besne. Kako to utiče na ekran? Ne utiče. Ekran nikada nije pogođen, a ipak se slike menjaju, jedna za drugom. Na isti način, vaše Sopstvo je poput ekrana. Nikada nije pogođeno problemima bilo koje vrste. Problemi dolaze na ekran, dolaze i odlaze, ali vi ostajete Sopstvo zauvek. Nikada se ne menjate. Kako početi da postajete ovakvi? Svaki put kada mislite da imate problem morate se zapitati: "Kome problem dolazi? Naposletku, ja nisam činilac. Ja nisam telo. Ja nisam um. Pa kome dolazi problem?" I naravno odgovor će biti: "Meni. Osećam ovaj problem. Problem dolazi meni." Držite se mene, boravite u meni i idete dublje, i dublje, i dublje u sebe, boraveći u Ja-svesti. Dok ovo radite svakodnevno, svaki put kada se problem pojavi, dan će konačno uskoro doći kada prevaziđete svoj osećaj Ja. Potpuno ga prevazilazite. Osećaj Ja nestaje i postaćete čista svest. To je to. Ima li pitanja?

SN: Roberte, na putu, samilosnost i poniznost su važne. Da li je to nešto što se razvija samo od sebe ili je nešto na čemu možemo raditi?

R: Dok nastavljate da se pitate: "Kome dolazi arogancija? Ko je ratoboran? Kome dolaze ovi osećaji?" Oni će početi da nestaju sami od sebe. I na njihovo mesto doći će samilosnost i poniznost. Stoga morate uhvatiti sebe. Kad god osetite aroganciju, kad god osetite ratobornost, kad god se osetite loše. Ne ulazite u taj osećaj. Ne držite ga se, već odmah se zapitajte: "Kome ovo dolazi? Ko ima ovaj osećaj? Dolazi meni. Ko sam ja?" I ponovo se držite Ja ili se držite mene. Ponovo, ako ovo radite dovoljno često, dan će doći kada ćete prevazići mene. I biće istinskije ljubavi.

SN: Dakle, nije stvar u razvijanju poniznosti ili samilosnosti same po sebi, već više prepoznavanja njene suprotnosti? A šta je sa budističkom meditacijom ljubazne dobrote?

R: Da, čista svesnost je vaša istinska priroda. Ljubazna dobrota je vaše Sopstvo. Ove druge stvari izgledaju kao da su vezane za vas, ali one zaista ne postoje. Kako počnete da istražujete: "Kome onda dolaze?" otkrićete da nikada nisu ni postojale. I bićete slobodni od njih zauvek. Ali ako

pokušate da ih razvijete na bilo koji drugi način, ne funkcioniše tako dobro. Jer možete razviti dobrotu za određeni problem, ali kada se pojavi drugi problem, dobrota neće biti tu. Stoga zaboravite na problem i istražujte: "Kome dolazi?" i kada pratite Ja, zapamtite sve je vezano za Ja, cela stvar će biti prevaziđena u ništavilo i bićete slobodni.

SN: To pretpostavlja da prepoznajemo kada ego podiže glavu. Ali vrlo često opravdavamo sopstvene postupke. (R: Ali sada kada znate, nećete.) (smeh) Hvala vam.

R: To je samo kada ne znate šta radite ovde, da opravdavate svoje postupke. Ali pošto počinjete da razumete, moći ćete da uhvatite sebe sve više i više, kad god počnete da postajete egoistični i prekinućete to u pupoljku, to će na kraju nestati.

SU: Znam da je ono što govorite istina, mislim... (R: Kako znaš?) (smeh) U redu većina onoga što govorite je istina. (smeh) (R: Zašto?) Sad čekaj malo! Pronašao sam to davno, ali onda sam otišao u drugim pravcima i vratio se problemima.

R: Ako si zaista to pronašao davno, nikada ne bi otišlo. (SU: Pa ne, nije otišlo, samo sam igrao drugu ulogu, kao da igram uloge i radim druge stvari.) Ali kada upalite svetlo, tama nestaje, zauvek. (SU: Tačno. (smeje se)) Dakle, ako si zaista to imao, imaćeš ga i sada. Nikada ne bi otišlo bez obzira koju ulogu igraš. Možeš igrati bilo koju ulogu koju želiš. Poput ekrana, možeš prikazati bilo kakvu sliku koju želiš, ubice, silovatelje, palikuce, ljubavnike šta god želiš. Ali ekran se nikada ne menja, slika se menja. Stoga, ako si to zaista jednom imao, nikada se ne bi promenio, bez obzira kroz šta prolaziš. Kako možeš izgubiti svoje Sopstvo? (SU: Pa ne znam, ponekad osećam da gubim sebe.) Nemoguće je. (SU: Stvarno, pa tako se osećam, osećam da sam sebe izgubio mnogo puta.) Ono što je stvarno je stvarno, ti se odnosiš na svoj ego. (SU: Da, tačno.) Ne svoje Sopstvo. (SU: Da, to je ego, tačno.) Ponekad ego nazivamo Sopstvom. (SU: Da.) To je slučaj pogrešnog identiteta. (SU: A-ha?) Zapamtite da je univerzum vaš prijatelj. Na vašoj je strani, ništa nije protiv vas. Jedino što je protiv vas su vaše misli. Ako naučite da smirite svoj um nećete imati problema.

SU: Pa, kao što kažete, ako problem nije vaš problem, vi nemate problem? Mislite da imate problem, ali zapravo nemate problem? (R: Hm, tačno.) Onda nije li ego stvorio ovaj problem?

R: Ego je odgovoran za sve vaše mane. (SU: Da.) Ali ego ne postoji. Dakle, nemate problema. (SU: U redu.) (smeje se) Mislite da postoji i zato što mislite da postoji, morate ga se rešiti. Ako biste odjednom shvatili da ne postoji, bili biste slobodni. Ali sve dok verujete da postoji, morate raditi sve ove tehnike da biste ga se rešili. Zato što odbijate da prihvatite da nemate ego.

SU: Ne znam, valjda imam problem sa pokušajem da budem odgovoran. (R: Odgovoran za šta?) Pa, odgovoran, ali opet, to je ego, odgovoran za ono što se dešava.

R: Postoji veća sila od vas, koja zna kako da se pobrine za sve za vas. Sve što treba da uradite jeste da budete mirni i smirite svoj um i sve će se rešiti harmonično. Uvek mislimo da moramo da se umešamo. Nema ničega što zaista moramo da radimo. Svet je bio ovde pre nego što ste došli. Biće ovde i nakon što odemo. Vaš posao je da otkrijete ko ste i šta radite na ovom svetu kroz samoistraživanje.

SH: Ako je sve unapred određeno kao što ste rekli, to ne bi ostavilo mesta za spontanost, da se nešto desi samo od sebe slobodno. (R: Tačno. Ništa se ne dešava samo od sebe.) Ali sve se dešava? (R: Naravno, ali ne samo od sebe.) Ne postoji takva stvar kao spontana akcija, zar ne?

R: Ne. Tako se čini, ali nije. Kada govorim o spontanosti, mislim na to da jednostavno radite sve u trenutku, živite u trenutku, umesto da planirate budućnost. (SH: Oseća se kao da je spontano.) Naravno da se. I svet se oseća stvarnim. (SH: Niko to ne čini da se desi? Samo se dešava?) Tako izgleda. Ali ništa se zapravo ne dešava. (SH: Sve su to samo prividi koji plešu, igraju se.) To se zove lažna imaginacija. Apsolutno se ništa ne događa. (SH: Pa to je lepo znati. (smeje se) Jeste li sigurni u to?) Potpuno sam siguran. (SH: U redu, uzeću to na vašu reč.) Uzmite na sopstvenu reč!

Saznajte sami. (smeje se) (SH: Pa nisam baš to uradio, pa ću uzeti na vašu za početak.) Ne bi trebalo. (smeh) (SH: Imam poverenja u vas.) Zašto, možda sam veliki lažov. (smeh) (SH: Mogao bi biti, možda jesi, ali ne osećam to u vašem prostoru, moram se voditi onim što osećam.) Zašto biste mi uopšte verovali? Saznajte sami. (SH: Pa zato što izgledate pomalo kao on (pokazuje na sliku) imam poverenja u njega pa se malo preliva na vas.)

To je optička iluzija. (SH: Lepa je.) (smeh) Istina je, svi moramo da uđemo u sebe i otkrijemo sopstvenu istinu. U suprotnom postajemo automat.

SH: Ne, ne, ne ne računam na vas, ne zavisi od vas ni na koji način ili bilo šta. (R: Dobro, nemoj.) Neću, možete računati na to. (smeh) (R: Dobro!)

SK: Zavisiti od koga? (SH: Da koga ima na koga da se osloni?)

R: Bilo kada se oslonite na osobu, bićete razočarani. (SH: Tačno.)

SD: Mislim da grešim misleći da su lepe stvari koje nisu projekcije mog uma, znate. Kada je nešto loše kažem: "Pa to je samo projekcija mog uma," ali kada pogledam svoje mače od šest meseci ili tako nešto, mislim, Bože ako je to projekcija, sigurno je dobra, znate? (R: To je trik maje.) Puno maje je zaista prijatno.

R: Naravno. To je da vas zadrži vezane za zemlju. Što više volite nešto na ovoj zemlji, to ste više vezani za zemlju. Kada govorim o svesti ljubavi, ne govorim zaista o ljudskoj ljubavi. Govorim o čistoj svesti, čistoj svesnosti, to je ljubav. (SD: Ali ne mogu a da ne budem zahvalan za prijatne projekcije svog uma. Da li je to greška?) Da, jer kada ste zahvalni za prijatne projekcije, šta se dešava kada vaše mače umre? (SD: (smeje se) Misliti ću o tome kada trenutak dođe.) Tada ćete biti potpuno razočarani. (SD: Vredi rizika za mene.) Ali ako izađete iz oba. Ako ste u stanju da prevaziđete dobro i loše. Bili biste u potpuno drugačijem stanju ljubavi, i kada je nešto živo volite, a kada je mrtvo razumete to, jer shvatate, ništa ne umire. (SD: Već sam to zamislila.) Tako da biste bili srećni sve vreme.

SH: Ne, život ne umire, ali vozila koja on privremeno nastanjuje, svakako umiru.

R: Ali odakle dolaze vozila? (SH: Odakle dolaze vozila? Odakle dolaze tela?) Da. (SH: Nisu vam pričali o pticama i pčelama? (smeh) Ne, ne baš. Dolazi sa istog mesta odakle dolazi san.) (SH: A-ha, dakle to je san, živi san.) Smrtni san. Trebalo bi zaista da zaboravite na sebe, svoje telesno ja. I fokusirate se na Ja. Teško je za većinu Zapadnjaka da razumeju, da je telo samo privid. Čini se da je činjenica, ali nije istina. A zašto ne? Da je telo stvarno, ostalo bi uvek isto, zar ne? Nikada se ne bi menjalo. Bili biste isti kao što ste bili kada ste bili beba, ali menjate se svake godine. Postajemo stariji, postajemo drugačiji. Pa kako telo može biti stvarno? Čim se pojavi kao stvarno, ostari, a onda jednostavno otpadne. Ono što je stvarno je besmrtno, nikada se ne može promeniti. Vi ste stvarnost. Ali vaše telo nije. Stoga vi niste svoje telo. Dakle, šta ste vi? Saznajte sami. Uđite unutra i otkrijte ko ste.

SG: Možete li reći u relativnom smislu da svako od nas, iako izgleda da smo razdvojeni, postoji nešto unutar svakog od nas što je donekle jedinstveno u relativnom iluzornom smislu, ali da svi imamo svoj sopstveni self-transmitter. Ako se povežemo sa tim unutar sebe što izgleda malo drugačije, ali ako zaista pronađemo tu određenu stvar unutar naših individualnih sebe, postoji nešto što nas vodi. Čemu se možemo prepustiti.

R: To postaje pomalo komplikovano. (SG: Mislim, postaje kao autopilot. Postoji nešto što je već tu, ali je za svakoga malo drugačije.) Postoji jedno Sopstvo. (SG: Postoji jedno Sopstvo.) I sve je to Sopstvo i ja sam to. (SG: Da.) Dakle, nije zaista različito za svakoga. Isto Sopstvo je istinito za sve ljude. Mislite na način da se tamo stigne? (SG: Način da se tamo stigne, ne bi bio potpuno isti po sebi, ali postoji veza sa tim jednim Sopstvom koja je jedinstvena na neki način za svakog pojedinca. Kroz njihovo sopstveno iskustvo, koje se — ne može opisati.) Možete tako reći, ako želite.

SK: Ako biste bili dobri u tome, izgleda da biste to mogli i opisati. (smeh)

R: (smeje se) Vidite, komplikovaćemo stvari. Samo shvatite — "Ja sam to," i kraj tome. Ako svakodnevno možete reći sebi: "Ja - Ja" "Ja - Ja," i to koristiti kao mantru. To će biti dovoljno. Jer Ja je prvo ime Boga. I kada kažete: "Ja - Ja" izjavljujete istinu o sebi. Zato probajte to. Nema potrebe da budete tehnički, vrlo je jednostavno. Vi niste telo, vi ste Sopstvo. Ja-sam to Ja-jesam, čista svest, to je vaša istinska priroda, fokusirajte se na to i zaboravite na sve ostalo. Ponovo, teško je Zapadnjaku da shvati ovo jer kažu: "Pa šta je sa mojim poslom? Šta je sa mojom porodicom? Šta je sa ovim? Šta je sa onim?" Sve će biti uzeto u obzir. Nikada nećete doći do tačke gde želite da pobegnete i živite u pećini. Nastavićete kao što i nastavljate. Samo ćete poznavati sebe i bićete srećni i mirni svo vreme. Imaćete osećaj besmrtnosti. Osećaj božanstvenosti, radosti, blaženstva, sreće i delovaćete iz toga. Dakle, ako želite da donesete mir ovom svetu. Ne menjajte nikoga ni ništa. Otkrijte ko ste i to postaje sveprisutno. Pogledajte sve mirovne grupe koje smo imali od pamtiveka, šta nam je to uradilo. Stvari izgledaju relativno gore. I to nije odgovor, pokušavati da se ljudi učine mirnim. Odgovor je ponovo da otkrijete svoju istinsku stvarnost. Otkrijte svoje Sopstvo i imaćete mir. Ne mislim na to da treba da postanete otirač, da ljudi prolaze preko ili gaze po vama. Morate ponekad glumiti. Zamislite sebe kao glumca ili glumicu i tako se ponašate u svetu. To me podseća na priču, o malom selu u kome je živela džinovska gmizavka, zmija. Koja je jela svu decu. I svi roditelji su bili toliko zabrinuti, nikada nisu puštali decu da izlaze napolje da se igraju. Jednog dana se pronela vest da veliki jogi, veliki Učitelj sa raznim natprirodnim moćima dolazi u selo, prolazio je kroz njega. Očevi iz sela su mu prišli i rekli: "Učitelju, molim vas pomozite nam, ova zmija jede našu decu, šta da radimo?" Učitelj je rekao: "Ja ću se pobrinuti za to." I otišao je do zmijine jazbine, govorio je zmijskim jezikom i rekao: "Zmijo, izađi." I zmija je izašla i on je prekoreo zmiju i rekao: "Ne želim da te uhvatim kako jedeš ovu decu ponovo, ostavi ih na miru, čuješ li?" i zmija nije mogla ništa osim da ga posluša, rekla je: "Da, Učitelju." Učitelj je otišao. Šest meseci je prošlo i Učitelj je ponovo prolazio kroz isto selo. Video svu decu kako se igraju mirno. Ali tada je ugledao gomilu dece i otišao je da vidi šta je bilo. I tamo usred gomile bila je zmija, skoro mrtva. Deca su bacala kamenje na nju i zmija nije reagovala. Deca su je šutirala. Zmija nije ništa uradila. Bila je polumrtva. Pa je Učitelj oterao decu i rekao: "Zmijo, šta ti je, zašto dozvoljavaš ovoj deci da ti ovo rade?" I tada je zmija rekla: "Ali Učitelju, rekli ste mi da ne radim ništa." Učitelj je rekao: "Ti glupa zmijo, rekao sam ti da ne ujedaš, jesam li ti rekao da ne sikćeš?" (smeh) I tako je i sa nama. Ponekad morate da se ponašate u skladu sa tim. Na primer, kada odgajate decu. Ponekad morate malo da viknete, uradite određene stvari, ponašate se na određeni način, ali nikada ne smete izgubiti činjenicu o tome ko ste. Uvek se sećajte svoje istinske prirode i uvek se sećajte da glumite. Stoga kada vam kažem da imate svest ljubazne dobrote i poniznosti, ne mislim da treba da postanete otirač za ljude. Već da se ponašate u skladu sa tim, sećajući se da je to samo gluma i da će proći. Ima li pitanja o tome?

SU: Pa, to je ono što osećam da radim, glumim, slušam.

R: Dok god ste svesni da glumite, bićete u miru. (SU: I ako sam zaista svestan glume, u redu sam ali ne priređujem baš predstavu.) Ne dajte se uhvatiti u to. (SU: Da, tačno. A šta ako kažete da to morate raditi?) Ponekad morate to raditi, ali dokle god ste svesni svog Sopstva, nećete zaista povrediti nikoga drugog. Siktaćete. Slobodno pričajte o bilo čemu o čemu želite da pričate.

SK: Kako neko razume da nije činilac? Da nekako sprovodi praksu ne-biti-činilac.

R: Jednostavno kroz istraživanje: "Ko sam ja?" (SK: Istraživanje "Ko sam ja"?) Da, "Kome dolazi Ja? Odakle dolazi Ja?" Kada pratite Ja, činilaštvo nestaje. (SK: I onda?) I vaše Sopstvo izranja. Kroz samoistraživanje, oslobađate se ideje da ste činilac. (SK: I do tada?) Do tada radite najbolje što možete. (SK: Kroz samoistraživanje ili...) Vežbajte samoistraživanje, ali inače radite najbolje što možete. Neka svaka tačka vašeg života bude samoistraživanje, tokom celog dana. (SK:

Izvinite?) Tokom celog dana, čim vas pogodi pitanje neke vrste ili neka vrsta osećaja ili raspoloženja, postavite pitanje sebi: "Kome ovo dolazi?"

SN: Roberte, možemo praktikovati samoistraživanje ili možete praktikovati predavanje, takođe? (R: Naravno.) I da li je važno ako idete napred-nazad?

R: Uopšte nije važno, sve dok vam pomaže. Predavanje je kada kažete sebi: "Ne moja volja nego tvoja" i potpuno se odreknete življenja sopstvenog života. To nije tako lako kao što mislite. (SN: Zar nije reći "Ja nisam činilac" predavanje?) Na neki način jeste, da.

SD: Da li je to isto kao popularni izraz "Pusti, prepusti Bogu", je li to predavanje?

R: Da, jeste. Ali lakše je reći nego učiniti. (SD: O, svakako.) Jer to znači da zaista morate pustiti sve. Sve! Više nemate sopstveni život. Sve je prepušteno Bogu.

SN: Mislim, kada ste suočeni sa određenim okolnostima u svom životu i pokušavate da se nosite sa tom okolnošću, jedan način da se nosite s njom bio bi kroz samoistraživanje: "Kome ovo dolazi?" A druga metoda, ako smatrate da to nije efikasno, jeste da kažete: "Ja nisam činilac, ne moja volja, nego tvoja." Drugim rečima, jednostavno se predajte. (R: Ili možete koristiti običan jezik. Možete reći: "Uzmi to, Bože, uzmi.") To je ono što govorim. (R: I osetite osećaj oslobođenja, osećaj mira, to nije vaš problem nego Božji.)

SD: Ali koncept svega što je manje-više predodređeno nije li ista stvar? (R: Da.) Nije čak ni precizno Božja volja kao da je neka futuristička stvar, već je već određena.

R: Ipak, ako ne možete to da shvatite, vratite se Bogu, i predajte se Bogu. Šta god vam je lakše. (SD: Ali neko bi mogao to malo promeniti relativno u umu i pomisliti da je Božja volja već odlučena. Postoji mala nijansa, ali možda nije važna.) Pa, možete takođe misliti da je Božja volja odlučena i da morate da patite i to nije u redu. Osim ako morate paziti šta radite. Sećam se u Starom zavetu kada sam ga čitao pre mnogo godina, zaboravio sam gde, u Letopisima ili negde, piše nešto poput: "Bitka nije vaša nego Božja. Stanite, stojte mirno i gledajte spasenje Gospodnje." (SD: To je dobro.) To je ista stvar o kojoj govorimo. Postanite mirni, postanite tihi.

SK: Da li i dalje treba vršiti akciju? Ne?

R: Šta god da ćete uraditi, uradićete. Desiće se samo od sebe. Vi nemate veze sa tim. (SK: Šta ako neko otkrije da se nikakva akcija ne dešava?) Onda je to ono što bi trebalo da radite u tom trenutku. (SK: Onda se to nastavlja ono što izgleda sve duže i duže.) To bi trebalo da se dešava. (SK: Ako bi to trebalo da se dešava?) Da. Vi apsolutno nemate nikakve veze sa tim. Skinite sebe od toga. (SK: Jer je san, zaista nije važno.) Vaše telo će proći kroz ono kroz šta mora da prođe. Ali to nema veze sa vama.

SD: Mislim da ponekad postoji zabuna kada kažete: "Niste činilac" i ljudi misle da to znači da mogu samo da sede i život će im se desiti ili tako nešto, ali...

R: Neće moći. (SD: Nije baš tako?) Čak i ako pokušaju da sede, neće moći. (SD: Osim ako ne bi trebalo.) Tako je. Sve je planirano, nemate o čemu da brinete. Budite srećni.

SV: Možete li da se založite kod mog šefa da me otpusti? (smeh)

R: Ako treba da budeš otpušten, bićeš. (smeh)

SD: Ako vam neko kaže da uradite nešto kažete: "Ja nisam činilac?" (smeh) (Opšti razgovor između učenika i smeh)

SN: Roberte, ako neko ima mentalnu patnju, recimo na primer, a ipak može pomisliti, pa ovo je predodređeno ili ja nisam činilac i na neki način to mogu prihvatiti, vidite šta hoću da kažem?

R: Naravno, način da se to reši je da ne brinete o tome niti se time bavite. Jednostavno se zapitate: "Kome dolaze ti osećaji? Ko se oseća na ovaj način?" I nestaće, osećaji će vas napustiti i bićete srećni.

SN: Neko bi mogao pomisliti, recimo na primer, ako mislite "Ja nisam činilac" a ipak ovo dolazi vama, mogli biste pomisliti, pa trebalo bi da iskusim ovo. (R: Ne ako praktikujete samoistraživanje.) Tačno, zato postoji razlika između mišljenja da niste činilac, i mišljenja da je sve predodređeno, stoga bi trebalo da osećam patnju ili praktikovanja samoistraživanja koje na neki način preseca sve.

R: Vidite, sve je predodređeno. Drugim rečima, ako treba da vas udari auto i amputiraju vam noge, desiće se bez obzira kako pokušavate da to sprečite. Ali, ako ste Džnani i praktikujete samoistraživanje, neće biti važno jer to nije mesto gde se vi nalazite. Više niste svesni tela. I vidite to potpuno drugačije. Vidite drugačiji svet. Vidite celovitost, potpunost i to vas neće uznemiravati. (SN: Šta je sa adžnanijem?) Tada patite. Zato je rešenje za svet, ne reagovati ni na kakvo stanje. Već praktikovati istraživanje. I pitati: "Kome ovo dolazi?" To je sloboda koju imate. Zapravo, to je jedina sloboda koju imate. Ne reagovati ni na kakvo stanje, već se okrenuti unutra, to je sloboda koju imate.

SD: Samo što je nereagovanje toliko teško na zemaljskoj ravni, bar. Da li je sledeći korak reći: "Ko reaguje?"

R: Možete to takođe reći ako želite, ako vam pomaže. Ali ako vežbate unapred, onda ako dođe do rata, ili je mesto bombardovano, nećete biti pogođeni. Drugim rečima, ne čekajte poslednji minut.

SD: Pa istina je, ali recimo da se nešto katastrofalno desi ili izgleda da vam se desi i jednostavno ne možete telesno da ne reagujete, onda bi sledeće rešenje valjda bilo reći: "Ko reaguje? Kome ovo dolazi?"

R: Možete to reći ili možete praktikovati mindfulnes i postati svedok situacije. (SD: Da, tačno, biti posmatrač, mindfulnes, biti svedok. Kako je Arnold proverio pre neki dan, sav svet je predstava i to je jedan način gledanja na to takođe.) Radite šta god morate da radite. (SV: Ili šta god ne morate da radite?) Tačno.

SA: Roberte, razmišljao sam o svom sopstvenom iskustvu ovde i čini mi se da je, otkako dolazim kod vas, moj um aktivniji a ne manje aktivan. (smeh) (R: Da li je dobro ipak?) Ne znam, ali sam to protumačio sebi na određeni način.

R: Pa, da li je dobro za vas, da li primećujete da ste srećniji?

SA: I dobro je i loše, rekao bih. Ne mogu reći da je jedno ili drugo. Ovako sam o tome razmišljao. Pre nekoliko godina sam pročitao knjigu, "Izlazak u Kabali" divnu knjigu i njen autor kaže da ako čitate — on čita priču o Izlasku kao simbole, kao metaforu duha — kada su Izraelci pokušali da napuste Egipat, kako on to vidi, držalo ih je telo koje je faraon, pa se moj um okrenuo tome i pomislio, dok pokušavam da smirim um, um će koristiti svaku lukavštinu i svaki delić moći koji ima. Zato je intenzivnije iskustvo otkako dolazim ovde.

R: Naravno. Pa, to je jedan način da se vidi, ali razlog zašto sam vas pitao da li ste srećniji je zato što ponekad to više nije um. Mislite da je um. Ali to je vaš osećaj Ja koji to radi za vas. Trebalo bi da vas učini srećnijim. Da vam pruži osećaj mira. (SA: Mislite da bi Ja uživalo u više umne aktivnosti?) Da. (SA:

Pravo ja? Da. (SA: Pravo Sopstvo?) Da. Ne postaješ pasivan. (SA: To je zanimljivo.) To je dobra poenta. Mnogi ljudi misle kada postaneš samorealizovan, postaješ pasivan i samo sediš, kao ja. (smeh) Naprotiv. Stvari radiš bolje. Sve zavisi od tvoje telesne karme.

SG: Dakle, ne brineš o tome šta radiš i šta ne radiš? (R: Tačno.) Radiš onoliko koliko moraš i ne radiš onoliko koliko moraš, sve je isto?

R: Ono što ćeš uraditi biće urađeno. Sve je isto, biće urađeno. (SG: Dakle ne moramo da budemo mirni ili ne mirni?) Biće urađeno u svakom slučaju. Pa zašto brinuti o tome.

SN: Arnolde, kada govoriš o pokušaju smirivanja uma, znam da sam imao dosta problema kada sam praktikovao formalnu meditaciju. I problem je bio što sam pokušavao da smirim um i mislim da na ovom putu ne pokušavaš da smiriš um. Ti jednostavno budeš miran, to nije nešto... (prekid trake) ...to je ono što jesi. I to je teško objasniti i teško je razumeti. Ali što više pokušavaš, to si dalje od toga i sada, umesto da radim formalnu meditaciju samo pokušavam da uhvatim duh onoga o čemu se ovde radi i sednem u tu istu stolicu i bez stvarnog pokušaja da meditiram ili stvarno pokušaja da uradim bilo šta, samo sednem i budem. Bilo da posmatram svoje misli, bilo da radim samoistraživanje ili da se predajem. Nije isto svaki put. Dakle nije kao da imam formalnu meditaciju gde pokušavam da smirim svoj um. Svaki put sam na drugom mestu i šta god se desi, desi se. Ali to radim veoma prirodno, samo sedi u sopstvenoj svesnosti kako bi neki rekli. I otkrivam da to mogu raditi duplo, triplo duže. Zato što samo sedim tu, ne radim ništa. Dok kada meditiram to je napor i jedva čekam da ustanem i završim s tim. Dakle nije stvar pokušavanja, samo stvar bivanja. (SD: To je dobra poenta.) (SA: Veoma dobro.)

SD: Robert nam je uvek objašnjavao da meditacija nije realizacija, meditacija jednostavno pomaže da se um smiri i tako je sredstvo za postizanje cilja, ali nije cilj sam po sebi.

R: Da li Bog mora da meditira? Na koga će meditirati? Na sebe?

SH: Meditator je taj koji stoji na putu, koji dolazi da radi.

SN: Zapravo se to potpuno okrene umesto da bude teret ili šta već. Postaje veoma prijatno. Jer ako sediš tu i skoro govoriš, okej šta će mi um sada doneti? I svaka misao i svako iskustvo su kao drugačiji mehur. I postaje nekako radosno, skoro da to iščekuješ. I teško je objasniti, mislim da je teško ući u to. Samo odlaskom unutra, eksperimentisanjem u laboratoriji tela može se doći do toga. I nema sumnje da što više pokušavaš, to postaje teže. Nema sumnje u to. Eksperimentiši i vidi za sebe. Nije kao pokušaj zaustavljanja misli, to uopšte nije to. Iako misli zaista treba zaustaviti.

SD: Nisi li rekao Roberte da je tišina ili prostor između misli ono što tražimo?

R: Da. Razmišljaj o prostoru između reči. To je tvoje pravo Sopstvo. (SD: Kao prostor, postoji potpuna praznina ili nešto?) Hm-hm. Prostor je tvoja prava priroda. Svest je prostor. Zato kada postoji prostor u tvom umu, postoji svest i to se dešava samo kada postaneš tih i miran. Zato sve metode, joga, hatha joga, raja joga, Ištunga joga, sve te joge su jednostavno da smire tvoj um. Ali one idu dugim putem. Ovde nemamo posrednike. Zato se ovo zove direktni put. Nema petljanja, ideš direktno ka cilju, ne zaustavljaš se.

SU: Imaš li ime za ono o čemu govoriš? Pa, ne mislim baš tako, nego, da li je to Budizam?

R: Ne, zove se Dnjana Marga. Put mudrosti. (SU: Put mudrosti, to sam hteo da znam.)

SK: (sriče reč) G J A N A? (D N J A N A (Robert ispravlja))

SN: Ali to nije drugačije od onoga što je Ramana zapravo podučavao, zar ne? (R: Ista stvar.) Da li je imao naziv? (R: Da li je imao naziv?) (SH: Etiketu? (smeh) Treba ti etiketa za to.)

SD: Može li Dnjana pored mudrosti da znači i znanje? Jesu li to ista stvar a Marga znači put? (R: Da.) (SK: Samoistraživanje je još jedan termin koji se koristi?)

R: Vihara, samoistraživanje, ali nema razlike kako to nazoveš, radi to. (SA: Ali Vedanta je takođe ista?) Na neki način, Advaita Vedanta je na neki način ista, da. Sve je ista stvar.

SD: Dakle znanje na koje se pozivaju, jeste znanje o Sopstvu, zar ne?

R: Da, ako otkriješ sebe, znaćeš sve ostalo. To je jedino znanje koje ti zaista treba. Kada sam poslednji put bio u Ramana Ašramu, sreo sam sudiju, Indijca. I rekao je da nikada nije išao u školu. Ali od osme godine praktikuje Dnjana Margu, samoistraživanje. I kada je imao dvadeset osam godina položio je advokatski ispit u Indiji bez ikakve obuke. I tako je postao sudija deset godina kasnije. Dakle to ti pokazuje kada znaš sebe, znaš sve ostalo. Jer ponovo, tvoje telo će

uraditi šta god mora da uradi. Postoji razlog zašto je tvoje telo došlo na ovu zemlju. Ispuniće misiju. I ti nemaš apsolutno nikakve veze s tim.

SD: Često si citirao Hrista koji je rekao, "Budite mirni i znajte da Ja Jesam je Bog." Mislim da svi veliki Učitelji govore istu stvar. To je jedna od najohrabrujućih stvari koje sam otkrio.

SV: Da li si svestan svoje vlastite misije?

R: Ja nemam nikakvu misiju. (SV: Misije tvog tela?) Ja nemam nikakvo telo. (SV: Šta će tvoje telo raditi sutra?) Nemam pojma. (SV: Dakle za telo ne postoji takva stvar kao misija koja nije ispunjena na ovom svetu?) Ne. (SV: Uvek će biti ispunjena?) Misija je za adžnanija, oni vide misiju, ali za Džnanija ne postoji misija. (SV: Ali tvoje telo šta god da je ovde da radi, uradiće šta god je bilo ovde da radi bez obzira na sve?) Da. I tako ti to vidiš. (SV: Tačno.) Ali u stvarnosti niko ništa ne radi. (SV: Tačno.) Gledaj na sve što radiš kao na optičku iluziju. Pojavnost je tu. Pretpostavljam da primer koji mogu dati je da je bilo nekih od ovih velikih Učitelja poput Ramane Maharshija na primer koji je umro od užasnog slučaja raka, ali se smejao sve vreme. Jer on to nije tako video. Njegovi učenici jesu i bili su zabrinuti ali on to uopšte nije video. Jer je shvatio da nema ko da umre jer niko ne postoji. Niko ne postoji! Dakle nema tela koje umire.

SH: Kako je on doživljavao bol od raka? (R: Nije.) Nije bilo bola za doživljavanje? (R: Pa tvrdio je da je bilo blago, poput uboda pčele.)

SK: Ali nije bilo nikoga tamo da oseti bol?

R: Tačno. Davali su mu operacije bez ikakve anestezije. Pokušaj da ne razmišljaš previše o svom telu. Samo se pravilno brini o njemu. Vežbaj ga malo, jedi pravu hranu, daj mu dobar šut kada se ne ponaša, tretiraj ga kao što tretiraš psa, svog ljubimca, ali ne misli previše o njemu. Ramakrišna je zvao svoje telo, moj magarac i kada se nije ponašao ošamario bi ga, (šamara nogu) ponašaj se! Dakle ponovo, da bi se rešio svojih problema i svojih mana i svega ostalog, traganjem za svojim Sopstvom. I u tom traganju, oslobađaš se svega. Jer sve te stvari su vezane za ja. Kada ja ode, sve ostalo odlazi s njim i postaješ slobodan. Poenta današnje lekcije je ovo: Nikada ne pokušavaj da izlečiš problem na nivou problema. To se ne može učiniti. Izgleda kao da se može učiniti. Na primer, ako ti neko duguje novac, i tužiš ih na sudu. Možda dobiješ slučaj i vratiš svoj novac, ali to je nivo problema. Ali onda ćeš otkriti, neko drugi ti uzima novac na neki drugi način. I to nikada ne prestaje. Dok ne otkriješ kome to dolazi. Kada otkriješ kome se nevolja dešava, ko ima taj problem, sve nestaje. I izlečen si.

SD: Da li bi rekao da se to odnosi na bolesti tela na primer? (R: Da, na sve.) Ali pitao bi, "Kome ova bolest dolazi?" (R: "Kome dolazi?") A odgovor bi bio telu koje ne postoji? (R: Tačno. Tako postaješ slobodan.) Tačno, slobodan nasuprot izlečen? (R: Da, ali ko nije izlečen?) Tačno.

R: To je potpuno nova perspektiva. (traka se završava) [TOC]

Um Nije Tvoj Prijatelj 14. oktobar 1990.

Robert: Neki od vas izgledaju tako ozbiljno. Ovo nije ozbiljan satsang, ovo je puno zabave, osećajte se srećno. Sreća je tvoja prava priroda. Možeš i da se navikneš, preplaviće te hteo ti to ili ne. Želim da se zapitaš: Zašto sam ovde na satsangu? Zašto sam došao ovde? Jesi li došao da posmatraš govornika? Da ga uporediš sa drugim govornicima? Većina vas je otišla na toliko sastanaka, potpuno ste zbunjeni. Odlazak na sastanke za neke od vas, je poput odlaska u bioskop. Pitate, "Šta se prikazuje ove nedelje?" Na isti način pitate, "Ko govori ove nedelje?" Ali, neki od vas nikada ništa ne urade povodom toga. Slušate poruku i onda odete kući i onda kažete, "Pa nije li on ili ona bio elokventan govornik, to je bilo sjajno! Šta ćemo sada? Hajdemo na kuglanje. Hajdemo da gledamo TV" I zaboravite sve o sastanku do sledećeg puta. Neki od vas idu na sastanke trideset godina ili više. Šta ste postigli? Pročitali ste svaku knjigu koja je napisana.

Gde ste? Da li ste srećni? Da li ste oslobođeni? Da li ste slobodni? Pitajte sebe. Ono što nudimo ovde, je apsolutno ništa, nijedna stvar. Sve je u nevidljivom. Sve ima veze sa svešću i svest je tvoja prava priroda. To je zaista ono što jesi. Kada se poistovetiš sa svešću, postaješ svoje pravo Sopstvo. Kada se ne poistovetiš, ti si deo čovečanstva koje se bori pokušavajući da postane slobodno. Da bi razumeo fenomen telo-um, da nisi telo-um, prvo moraš da razumeš šta je um. Šta je um? To je samo gomila energije, misli, misli o prošlosti i budućnosti. To je sve što je um. Um nije tvoj prijatelj. Ali možeš koristiti um da postigneš mnoge stvari. Svi smo programirani, isprani mozgovi. Počelo je, kada si bio u majčinoj utrobi. Sva njena osećanja, sva njena negacija ili pozitivnost, sva njena energija bila je preneta u tebe. Ne samo to, već imaš samskare, tendencije iz prošlih života, strahove, predrasude koji takođe ulaze u tvoju podsvest pre nego što si rođen. Kada izađeš na svet, stavljen si u kolevku i pokupiš vibracije svoje kuće. Ljudi se svađaju, roditelji udaraju jedno drugo, vole jedno drugo, sve to ulazi u tvoju podsvest i oblikuje te. Kada si u godinama kada hodaš izađeš napolje i igraš se sa prijateljima i tvoje okruženje se upija u tvoju podsvest. Onda ideš u školu, ideš u crkvu, hram, sinagogu i sva ta učenja ulaze u tvoju podsvest. Onda odrasteš, dobiješ posao, imaš porodicu i eto te. Ti si proizvod unapred stvorenih ideja, koncepata. Ali da li si to zaista ti? Ti si to sve dok veruješ da si to. Kada se umoriš od igranja igara, nešto u tebi ti daje poticaj. To se zove unutrašnji guru. Gura te iznutra i nešto spolja te vodi do prave osobe, do prave knjige, do pravog okruženja u kojem treba da budeš, jer si odustao od igranja igara. Drugim rečima, postao si umoran od sveta i želiš oslobođenje. Želja za oslobođenjem mi je veoma smešna. To je kao osoba koja se tuširа govoreći, "Želim da se pokvasim." Oslobođenje je tvoja sama priroda, moraš se probuditi u to, da shvatiš da si to ti. Dakle ti si gomila misli, energije, koja te je programirala od kad si bio beba. I eto te. Dakle, sada kad si ovde i znaš kako si programiran, šta ćeš povodom toga? Ali hajde da pričamo malo više o umu. Ako znaš o umu, znaćeš čega se moraš rešiti. Um zaista ne postoji. Ali si programiran da veruješ da je um entitet, da postoji. Zato moraš igrati ovu igru, rešavanja uma. Hajde da vidimo ponovo kako um funkcioniše. Hajde da uporedimo um sa zemljom. Zemljoradnik ima dva semena. Jedno je velebilje, smrtonosni otrov, a drugo je kukuruz. Semena su misli. Zemljoradnik sadi oba semena. I jednom kada su semena zasađena, zemlja nema izbora nego da u izobilju uzgoji šta god je zasađeno. Na isti način, kada prihvatiš određene misli, tvoj um gaji te misli dok ne postanu tvoje iskustvo. I zato imaš probleme koje imaš danas. Sam si ih stvorio. Uzmi drugi primer. Jeste li ikada sadili seme? Naravno da jeste, neki od vas jesu. Recimo da zemljoradnik sadi seme ruže, seme tulipana, seme šargarepe i zamislimo da su ova semena poput nas. Mogu da misle i govore kao ljudi. I seme ruže kaže sebi, "pogledaj onu prelepu ružu, kažu da ću izrasti u ružu. Postaću ruža. Ali to zvuči nemoguće, kako ja ikada mogu biti tako lepa ruža. To je praktično nemoguće za mene." Tom samom mišlju semena bi stagnirala i ne bi rasla. Seme šargarepe kaže istu stvar, "Ja sam samo ništa, niko, kako ja mogu ikada izrasti u lepu šargarepu?" Tom samom mišlju seme bi stagniralo. Na isti način vam kažem, "Ti si apsolutna stvarnost. Ti si Brahman, beskonačna svesnost, svest." Ali vi kažete, "Kako to može biti? To zvuči nemoguće. Ja sam samo niska osoba, nisam niko važan." I nastavljate da se poistovećujete sa svojim telom i svojim umom. Sve dok se poistovećujete sa svojim telom i umom, gospodar karme, Išvara, postaje vaš Učitelj. I pod jurisdikcijom ste Gospodara Karme. Zato se iznova i iznova vraćate na ovu zemlju. I onda postajete nekako vezani za zemlju, dok potpuno ne postanete slobodni. Ali to morate učiniti sami. Morate praktikovati određene tehnike. Neko me je upravo nedavno pitao, "Kažeš da je svest, stvarnost, poput ekrana i telo, svet su slike na ekranu." A pitanje je "Pošto verujem da sam slika, mogu li promeniti svoju sliku u bolju?" Drugim rečima, sve dok veruješ da si slika i nisi svest, možeš li poboljšati svoju sudbinu? Možeš li poboljšati svoj životni stil i promeniti svoju sliku? E, to je do gospodara karme. Kao što većina vas zna, sve je predodređeno, određeno pre nego što ste uzeli svoje telo. Ali imate određenu slobodu, u zavisnosti od vaše karme. A pitanje je zaista, "Možeš li bolesno telo učiniti zdravim? Možeš li siromašnu osobu učiniti bogatom? Možeš li depresivnu osobu učiniti srećnom?" Radite

na nivou uma kada to radite. Ne idete ka konačnoj istini, već radite iz svog uma. I nikada ne možete pronaći slobodu i oslobođenje radeći iz svog uma. Kao primer: Recimo na primer, manipulišeš svojim umom dovoljno i dobio si rak. Radio si na sebi petnaest godina. Koristiš tehnike vizualizacije, koristiš kontrolu uma. Zamišljaš da bela krvna zrnca napadaju rak i konačno izlečiš se od raka. Budeš opisan u "National Inquirer." Pojaviš se na "Phil Donahue." I osećaš se sjajno i ponosno na sebe, izlečio si se od raka. Sledećeg meseca prelaziš ulicu, kamion te udari i mrtav si. To se dešava kroz manipulaciju umom. Uzmimo drugi slučaj. Radiš na sebi da postaneš bogat. Uzimaš odgovarajuće kurseve nekretnina. Učiš poslovnu administraciju. Koristiš kontrolu uma. I nakon dvadeset godina postaješ multimilioner. Oženiš se i dobiješ troje dece. Onda ti žena i deca poginu u saobraćajnoj nesreći. Neko te otme i drži za otkup. I moraš da platiš deset miliona dolara. I vratiš se tamo gde si počeo. Ono što pokušavam reći je, rad sa umom nije odgovor. Mi zaobilazimo um. Shvatamo da um nije naš prijatelj. Ideja je da se uništi um. Da se uništi misao. Kako to radimo? Kroz metod Dnjana Marga, kroz metod vihare, samoistraživanje, ovo je najbrži metod da te oslobodi konfuzije i neznanja. Kada imaš problem, kada imaš nekakvu konfuziju. Jednostavno se zapitaš, "Kome ovo dolazi? Ko ima ovaj problem? Ili ko ima ovu karmu?" I ubrzo će odgovor doći sam od sebe, "Ja." Onda dalje pitaš, "Odakle ovo ja dolazi? Šta je izvor ja?" Počivaš u ja, držiš se ja. Počinješ da koristiš meditaciju koja se zove, "Ja-Ja," Jednostavno počivaš u ja koliko god možeš. I pratiš nit ja u svoje duhovno srce. Govoriš sebi, "Ja, ja, ja, ja, ja, ja." Sećaš se da je sve na svetu vezano za ja. Zar ne? Razmisli o svim trenucima u svom životu kada si rekao, "Ja. Osećam se bolesno. Osećam se depresivno. Osećam se srećno. Osećam se loše." Ko je to ja o kome govoriš? Da li je to tvoje telo? Ne može biti tvoje telo. Jer kada spavaš i probudiš se kažeš, "Spavao sam." Kada sanjaš, probudiš se kažeš, "Sanjao sam." I kada si budan kažeš, "Budan sam." Na koga misliš kada kažeš, "Ja?"

Otkrij, idi unutra, pitaj se, "Ko sam ja? Odakle sam došao?" Ali nikada ne odgovaraj, samo postavi pitanje, "Šta je izvor ja?" i jednog dana ćeš shvatiti da ja ne postoji. Kada pratiš ja do izvora, jednog dana će doći poput velike eksplozije i videćeš bezbroj svetlosnih čestica svuda oko sebe. Tada ćeš shvatiti da je ceo univerzum ništa drugo do gomila svetlosnih čestica. Ipak, ovo nije odgovor. Jer odakle su došle svetlosne čestice? One dolaze iz ničega, iz ništa. I ništa je svest. Svest je poput prostora. Nema oblik. Ipak poprima oblik svake tvorevine. Izgleda da poprima oblik sveta, ljudi. Sve je svest. Svest je poput školske table. I objekti sveta su poput slika na tabli. Možeš nacrtati bilo kakvu sliku koju želiš. Možeš nacrtati Indijanca. Možeš nacrtati dvoje ljudi kako se tuku. Dvoje ljudi koji vode ljubav. I onda to izbrišeš i nacrtaš nešto drugo. Ali tabla se nikada ne menja. Tabla je uvek ista. Tako je i sa tobom. Prolaziš kroz sve vrste iskustava. Ali spoznaja je da nisi iskustva kroz koja prolaziš. Ti si svest, to je tvoja prava priroda. Razmisli o tome. Moja prava priroda tebi. Nisam propovednik, niti filozof. Nisam sveštenik niti predavač. Mogu samo podeliti sa vama način na koji se osećam. Kada koristim reč, "Ja-Jesam," mislim na sve vas. Ja-Jesam je druga reč za Boga, prvo ime Boga. Druga reč za svest, sveprisutnost je Ja-Jesam. Osećam da nisam telo niti um. Ja sam apsolutna svesnost. Ja sam konačno jedinstvo. Ja sam beskonačna inteligencija, nirvana, praznina, Ja Sam To Ja Jesam. Ja sam sat-čit-ananda. Ja sam parabrahman. Nikada nisam rođen i nikada ne mogu umreti. Ja Sam To Ja Jesam. Svet je proizvod moje mašte. Vidim svet kao svest. Vidim stvarnost, savršenstvo, mir, ljubav, sreću. Ovo je pravo Sopstvo i ništa drugo ne postoji. (tišina) Dobrodošli na satsang. Satsang je mesto gde sedimo zajedno i radujemo se jedni drugima. I ako imate bilo kakvih pitanja koja želite postaviti, slobodno to učinite. Ako želite dati izjavu ili reći bilo šta što volite, ovo je vreme za to. Jer ne očekujete da ja nastavim da govorim zar ne? Slobodno postavite bilo koje pitanje o duhovnom putu, ili o bilo čemu drugom.

SL: Roberte, znam da kada pokušavamo da meditiramo ili samo razbistrimo umove, rekao si da to možemo uraditi postavljanjem pitanja "ja". Neko je takođe ranije spomenuo o razbistrivanju uma samo pokušajem slušanja, da li je to takođe drugi način?

R: Nema razlike koji metod koristiš da razbistriš svoj um. Ideja je da tvoj um učiniš mirnim. Da tvoj um učiniš tihim i smirenim. Kada je tvoj um tih i smiren rešavaš problem. Sve metode, samoistraživanje, kontrola disanja, joga, sve je da se um smiri. Koristi koji god metod ti odgovara. Možeš postati svedok svojim mislima. Možeš posmatrati svoje misli dok prolaze. Kada postaneš svedok i ne mešaš se u proces mišljenja, misli automatski počinju da slabe same od sebe, dok se potpuno ne raspršе. Možeš se upitati, "Kome dolaze ove misli?" Koji god metod da koristiš je u redu. Ali svakako učini nešto da smiriš um. I opet, kada je um tih i miran, sve će se pobrinuti samo za sebe. Tajna je smiriti um. Tvoja prava priroda je samorealizacija. Kada je um smiren, jednostavno se vraćaš svojoj pravoj prirodi, onome što si oduvek bio. (SL: Ranije si rekao da je, nešto bilo najbrži put do samorealizacije? To naspram čega?) Naspram bilo čega. Dokazano je da je vihara najbrži put do buđenja. Vihara znači samoistraživanje. Istraživanjem unutar sebe i pronalaženjem izvora svog postojanja, tvoj telo-um nestaje. I postaješ svoje Sopstvo ponovo. Ali to nije za svakoga. Većina ljudi izgleda ima neku vrstu poteškoća. Onda moraš raditi ono što moraš raditi, i raditi šta god ti pomaže. Kontrola disanja, mantre, džapa, ponavljanje Božjeg imena, sve te dovodi do vrha. Ali svakako učini nešto. Zato delim ove različite metode meditacije sa vama. Ako se jedne umoriš možeš koristiti drugu. Ako nešto praktikuješ, vremenom će dati rezultate. Nešto će se desiti onome ko praktikuje.

SN: Roberte, u krajnjoj liniji, da li postoji potreba za meditacijom?

R: Ne, meditiramo samo da bismo otkrili da ne moramo. Ali ako neki od nas ne meditiraju polude. Svet ima vlast nad nama. Zato je meditacija ponovo dobra da smiri um. Ali kao što uvek kažem, "Da li Bog mora da meditira? Na koga bi Bog trebalo da meditira? Na sebe?" Kada razumeš ko si, neće biti potrebe za meditacijom. Do tada radi šta god moraš.

SN: Kada kažemo meditacija, iz ugla Dnjana Marga, da li mislimo samo na počivanje u sopstvenoj svesnosti?

R: Tačno, počivanje u Sopstvu, u ja. Kada počivaš u ja, automatski ideš ka konačnoj istini. I otkrivaš da si svest i postaješ oslobođen. Svakako počivaj u ja, uvek. (SN: Dakle kada kažemo meditacija, ne mislimo na nešto što će nas odvesti od toga?) Naravno da ne. Kao što sam rekao ranije, "Ja - Ja" je meditacija. Kada ponavljaš sebi, "Ja - Ja" i radiš to sa svojim disanjem, udišeš i kažeš, "Ja" izdišeš i kažeš, "Ja", "Ja, Ja." Razlog zašto je tako moćno je jer je ja prvo ime Boga. Zato govoriš o svom Sopstvu. I kako nastavljaš sa Ja-Ja, konačna stvarnost će ti doći. (SN: Ali ne samo puko ponavljanje, na nivou uma? Već ja kao, Ja Sam To Ja Jesam?) Puko ponavljanje je bolje nego ništa. Bolje je nego misliti na svet. Puko ponavljanje će te na kraju dovesti do realizacije. Dovešće do pravog Ja-Ja. Većina ljudi misli o svojim telima, svojim stvarima i svetu. Kada počneš da koristiš Ja - Ja, zaboravljaš na svet na neko vreme. I primetićeš koliko se bolje osećaš kada završiš. Koliko sigurnije se osećaš, koliko si srećniji postao. I to ti dokazuje da ima neku supstancu. Što više nastavljaš, veći će uslediti osećaj sreće u tebi.

SK: Roberte, kakvu ulogu igra milost u samoistraživanju?

R: Milost je uvek dostupna, baš kao što je sunce uvek dostupno. Ali ponekad se čini da oblaci blokiraju sunce i više ne dobijaš njegove zrake. Ali uvek je tu. Kada se oblaci raziđu, sunce ponovo sija. Na isti način, oblaci sumnje, podozrenja, strepnje, lenjosti sprečavaju sunce da sija ili sprečavaju milost da dođe. Ali milost je uvek tu, samo je treba prepoznati, shvatiti da je tu i učestvovati u njoj. Nema ko da daje milost. Milost je svest, to je ista stvar uvek je tu, nikada nije otišla.

SD: Onda zašto se kaže da guru daruje milost na tri različita načina? Ovo sam pročitao u učenjima Maharshija. I to može biti pogledom, mišlju ili dodirom? Ili šta je ovo darivanje milosti i da li je to nekako drugačije od milosti o kojoj ti govoriš?

R: Ista je stvar, ovo je za dobrobit adžnanija. Onih koji su u neznanju. Kaže se da guru daruje milost dodirom, pogledom, osećajem i to se zaista dešava. Za osobu koja učestvuje u toj vrsti

milosti, zapravo je oseća kada se desi. Ali uvek je dostupna za zrelog učenika. Uvek je tu. Samo se treba probuditi u njoj. Ali obe su iste, nema razlike.

SL: Kako znaš kada si se probudio u njoj?

R: O znaćeš. (smeh) Osetićeš osećaj besmrtnosti, osetićeš mir, kakav nisi ni sanjao da postoji. Osetićeš blaženstvo koje je nezemaljsko. Ne može se opisati. Ali sam ćeš ga osetiti. (SL: Onda šta je milost?) Milost je ljubav. Milost je realizacija. Milost je buđenje. Milost je svest.

SK: To je sve što postoji, zar ne? (R: Da, ništa drugo ne postoji.)

SM: Ali da li je zaista neophodna Milost Roberte?

R: Za neke ljude, da, za neke ljude, ne. Zavisi od tvoje karme. Imaš unutrašnjeg gurua i ako veruješ unutrašnjem guruu, unutrašnji guru će te odvesti kuda treba da ideš. Možda te odvede do spoljašnjeg gurua ili do drveta ili do reke ili do knjige ili do tvog Sopstva. Ali moraš se predati svom unutrašnjem guruu da bi se ovo desilo. Kada postoji potpuno predavanje, naći ćeš se na pravom mestu, radeći pravu stvar.

SL: Kakvu ulogu igra izbor u ovome?

R: Nema izbora. Jedina sloboda koju imaš je da ne reaguješ na uslove. Jedina sloboda koja postoji je da se okreneš ka unutra i transcendiraš celu tu gomilu voska. Transcendiraš karmu, svet i Boga i postaneš potpuno slobodan. Dakle na neki način možeš reći da imaš izbor. Izbor da li ćeš se okrenuti ka unutra i ne reagovati na okolnosti ili ćeš reagovati na okolnosti i ponovo igrati igru. Taj izbor je tvoj. Sve ostalo je određeno pre nego što si se rodio. To je teška izjava za Zapadnjaka koji ima veliki ego, ali mogu te uveriti da je istina. Samo kada nisi realizovan kako se čini, umešaš se u karmički trip.

SM: Postoji li bilo kakav znak kada se približava realizaciji, Roberte?

R: Ponekad postoji, a ponekad ne. Obično je kao paljenje svetla. Bio si u sobi punoj mraka godinama i upališ svetlo, jedini znak je... (prekid trake dok učenik nastavlja)

SL: Ako bi svi došli u to stanje u ovom životu, ne bi bilo tako loše vratiti se i videti kakav svet ljudi koji su realizovani mogu stvoriti.

R: Svi nikada neće doći u to stanje. To je način ovog sveta. Ova planeta je poput planete trećeg razreda, planeta dualnosti. Ideja je napustiti planetu i ne vratiti se. Neka Bog brine o svetu. Pronađi svoje Sopstvo i postani slobodan i onda vidi da li postavljaš to pitanje. Uvek se brinemo o svetu. Ali seti se ti si svet. Svet dolazi iz tvog uma, iz tvojih misli. Ti si tvorac sveta samim mislima koje osećaš. Kada tvoje misli izađu, svet je stvoren, kada povučeš svoje misli unutra, svet nestaje.

SD: Dakle, ako bismo teoretski svi postali realizovani, ne bi bilo sveta da se vratimo?

R: Tačno, jer svet nikada nije ni postojao. Svet je poput optičke iluzije, poput sna. Postoji jer ti postojiš. Ali šta se dešava sa svetom kada si u dubokom snu? On više ne postoji, ali ti postojiš. Otkrij ko si.

SL: Dakle zaista nema pitanja, zar ne?

R: Ne, nema. Ali sve dok osećaš da nisi Sopstvo, onda će uvek postojati pitanje. Jer ako si Sopstvo, koga ćeš pitati pitanje? Jer tvoje Sopstvo je sveprisutnost. (SL: Čini se tužnim napustiti ovaj svet poput...) Čini se tužnim napustiti ovaj svet? (S: Ne, napustiti ovaj svet u tako užasnom stanju bez pokušaja da ga učinimo malo boljim.) Kakve ti veze imaš sa svetom. Svet je uvek bio ovde i uvek će biti ovde. Oslobodi sebe i onda vidi da li si zabrinut za svet. Ono što pod tim mislim je ovo: Svet ne postoji onako kako se pojavljuje. Sve dok veruješ u svet postavljaćeš pitanje koje si upravo postavio, jer misliš da je svet privid stvarnosti. Ali on ne postoji. Uzmimo na primer kao ilustraciju: Imaš san i u tom snu je svet užasan nered. Ljudi ubijaju jedni druge, ima zemljotresa, kataklizmi, nečovečnosti čoveka prema čoveku, jednostavno je užasno. Onda se

probudiš, šta se desilo sa svetom? Zaboraviš na njega, zar ne? Zaboraviš svoj san i koncentrišeš se na ovaj svet. Na isti način, kada se probudiš iz stvarnosti, ovaj svet nestaje na isti način kao što je san nestao. I samo ti postojiš kao Sopstvo ili kao svest.

SK: I odatle, šta god se desi, desi se?

R: Nema šta da se desi, "Kome će se desiti?" (SK: Da, ili iz ugla adžnanija, šta god se desi, desi se sa tom osobom. Tako utiču na druge ljude.) Pa, adžnaniju se uvek dešavaju razne stvari. Ali Džnaniju se ništa ne dešava.

SK: Ali zanimljivo je jer mogu da te posmatram i vidim kako utičeš na stotine ljudi, koristiš stotinama ljudi, a ipak za tebe ovaj svet ne postoji per se. Ipak sa mog stanovišta, kao adžnani, mogu da vidim kakvu korist donosiš postizanjem realizacije.

R: Pa umesto da vidiš šta ja radim, zašto ne vidiš šta ti radiš? (SK: Ne radim ništa.) Otkrij ko si ti, ne mari za mene.

SK: U redu, moja sopstvena motivacija, ali nekako se nadam da ću baciti malo svetla na tvoje pitanje.

SL: Možda ono što vidiš, naravno, mi zaista želimo da nas uče nečemu većem od onoga što doživljavamo. Ne bismo bili ovde ako bismo želeli da budemo više u svetu i da zauzmemo fizički stav. Ali probali smo i shvatili da je nemoguće promeniti svet.

R: Ljudi pokušavaju da donesu mir ovom svetu od pamtiveka. Zapamti, naša civilizacija nije prva na ovoj planeti. Ova planeta je stara milijardama godina i imali smo civilizacije naprednije od današnjih i sve su uništene, stoga ne brini o svetu. Otkrij ko si ti i pusti svet neka se brine sam o sebi. (SL: Izgleda kao da je svet poput staze prepreka za dušu da se realizuje, ako ne prođeš vraćaš se ponovo ili tako nešto.) To je lep način da se kaže. Tako izgleda, ali u stvarnosti nema staza prepreka. "Za koga postoji staza prepreka?" Pitaj sebe. Ako sebi postaviš to pitanje i pratiš odgovor u sebi, shvatićeš da nikada nije postojala staza prepreka. Da si oduvek bio slobodan. (SL: Ali da bismo bili slobodni, čini se da moramo da naučimo određene lekcije. Zato se stalno vraćamo da bismo to postigli, da bismo bili slobodni.) Tako se čini, ali jedina lekcija koju treba da naučiš je da nisi fenomen telo-um, to je sve. Sve ostalo će se pobrinuti samo za sebe. (SL: Zato se stalno vraćamo, previše je jednostavno.) Tako je, vezujemo se za svetovne stvari i svet nas vuče nazad iznova i iznova. To je deo sna koji se zove maja. Većini ljudi izgleda veoma snažno. Zato većina ljudi nikada ne može da krene ovakvim putem jer im je to previše.

SU: Čini se da prirodni svet, svet koji je bio ovde pre ljudi, meni se čini da je to deo univerzalnog postojanja, samo drveće, vazduh i voda.

R: Kada odeš na spavanje, šta se dešava sa drvećem, vazduhom i vodom? Oni više ne postoje za tebe. Postoje samo kada se probudiš jer su stvoreni tvojim umom. Zato se zapitaj, "Za koga su drveće, voda i vazduh?" I shvatićeš da postoje zbog tvog ega. Kada se tvoj ego raspadne, sve ostalo odlazi sa njim i postaješ slobodan. Vidi, sve što postoji u svetu, tako-reći, mora propasti. Drveće traje određeno vreme. Planine traju određeno vreme. Ljudi traju određeno vreme. Sve mora propasti. Sve što je rođeno, mora umreti. Zato otkrij za sebe, "Ko je to koji je rođen i ko mora da umre?" Pitaj sebe. Istražuj u sebi i vidi šta se dešava. "Za koga su rođenje i smrt?" Otkrij. Sada, kada većina vas ode odavde, zaboravićete šta sam rekao za desetak minuta. I reći ćete, "Šta sad da radim. Mislim da ćemo otići u restoran i jesti ili ću otići u bioskop ili brinuti o svojoj budućnosti ili ću se spremiti za posao..."

"...sutra? Samo jedan od hiljadu misli o ovim stvarima sve vreme i čini nešto povodom toga. U Bhagavad-Giti piše, 'Od hiljadu, jedan traži Boga, i od hiljadu koji traže, jedan ga nalazi.' Otkrij gde stojiš što se toga tiče. Gde se uklapaš? Imaš li još uvek strahove, frustracije, sumnje, podozrenja. Da li se još uvek brineš o svom poslu ili brineš o svetu, ili brineš o svom telu ili svom životu? To te čini zemaljski vezanim. To te sprečava da postaneš oslobođen. Da bi postao

oslobođen moraš zaboraviti na svoje malo ja, na mene, mene, mene, mene sve vreme. I shvatiti da si ti Sopstvo univerzuma. Shvatiti da je sve, ceo univerzum Sopstvo i 'Ja sam to.' Sve je dobro.

SU: Da li unutar univerzuma postoje druge zvezde i planete, da li je to deo univerzuma? (R: Da.) Čiji smo mi deo? (R: Sve je deo sna.) To je deo sna?

R: Planete, zvezde, univerzum, sve, čak i Bog. Sve je deo tvog sna. Kada se probudiš nema razdvajanja između tebe i stvarnosti. Postaješ sveprožimajući, krajnje jedinstvo, čista svest i nema mesta ni za šta drugo jer si ti sve što postoji kao Sopstvo. Dakle, dobra vest je da možeš postati Dživa Mukta, oslobođen dok si u telu, u ovom životu. Ali moraš to ostvariti, do tebe je. Mislim, moraš shvatiti da nisi telo ni um. To znači ostvariti to. Uvek počinje ujutru, čim se probudiš i otvoriš oči. Koja je prva stvar o kojoj misliš? Pokušaj da se uhvatiš. Kada tvoj um počne da luta i počneš da misliš o svom poslu ili suđu ili doručku ili bilo čemu. Čim otvoriš oči shvati, ja postojim, ja postojim. Ne kao telo ili um, već ja postojim kao svest. I onda se zapitaj, "Onda za koga je telo-um?" I odgovor će biti za mene, osećam to. Drži se toga mene, prati to mene do njegovog porekla, do njegovog izvora. I otkrićeš da to mene nikada nije postojalo. To je divan način da započneš jutro. Ali uhvati sebe. Tako počinje. Kada tvoj um počne da misli, uhvati sebe. Drži svoj um od mišljenja, vrati se Sopstvu. Vrati se samo-istraživanju. Postajaće sve lakše i lakše kako budeš to radio. Svake nedelje imamo čitanje iz jedne od velikih duhovnih tradicionalnih knjiga. I Nerada je danas izabrao nešto što potvrđuje ono o čemu smo govorili. Zato slobodno to uradi, Nerada. Ako želiš prvo da daš neke najave, izvoli. Nerada: "Čovek koji je čistog srca sigurno će se ispuniti na bilo koji način na koji je poučen. Svetovni čovek traži celog života, ali je i dalje zbunjen. Odvojen od čula, slobodan si. Vezan, vezan si. Kada se ovo razume, možeš živeti kako želiš. Kada se ovo razume, čovek koji je bistar i zauzet i pun lepih reči, utihne. On ne čini ništa, on je miran. Nije ni čudo što oni koji žele da uživaju u svetu izbegavaju ovo razumevanje. Nisi ti telo, tvoje telo nije ti. Nisi ti činilac, nisi ti uživalac. Ti si čista svesnost, svedok svih stvari. Ti si bez očekivanja, slobodan gde god ideš. Budi srećan. Želja i odbojnost su od uma. Um nikada nije tvoj. Slobodan si od njegovog nemira. Ti si sama svesnost, koja se nikada ne menja. Gde god ideš budi srećan. Vidi Sopstvo u svim bićima i sva bića u Sopstvu. Znaj da si slobodan, slobodan od ja, slobodan od uma, budi srećan. U tebi svet nastaje poput talasa u moru. Istina je, ti si sama svesnost. Zato se oslobodi groznice sveta. Imaj vere, dete moje, imaj vere. Ne budi zbunjen jer si iznad svih stvari. Srce sveg znanja. Ti si Sopstvo, ti si Bog. Telo je ograničeno svojim prirodnim svojstvima. Dolazi, zadržava se neko vreme, odlazi. Ali Sopstvo niti dolazi niti odlazi. Pa zašto tugovati za telom. Ako telo potraje do kraja vremena ili nestane danas šta bi dobio ili izgubio? Ti si čista svesnost. Ti si beskrajno more u kome svi svetovi poput talasa prirodno nastaju i nestaju. Nemaš šta da dobiješ, nemaš šta da izgubiš. Dete ti si čista svesnost, ništa manje. Ti i svet ste jedno. Pa ko si ti da misliš da možeš da ga zadržiš ili pustiš? Kako bi mogao? Ti si čisti prostor svesnosti. Čist i miran. U kome nema rođenja, nema aktivnosti. Nema ja. Ti si isti i jedan. Ne možeš se promeniti ni umreti. Ti si ono što tražiš. Ti sam. Baš kao što su narukvice, grivne i zvečeći gležnjaci od istog zlata. Ja nisam ovo, ja sam On. Odustani od takvih razlikovanja. Znaj da je sve Sopstvo. Oslobodi se svake svrhe i budi srećan. Svet nastaje samo iz neznanja. Ti si jedini stvaran. Niko, čak ni Bog, nije odvojen od tebe. Ti si čista svesnost. Svet je iluzija ništa više. Kada ovo potpuno razumeš, želja otpada. Nalaziš mir. Jer zaista ne postoji ništa. U okeanu bića postoji samo jedan. Bio je i biće samo jedan. Ti si već ispunjen. Kako možeš biti vezan ili slobodan. Gde god ideš, budi srećan. Nikada ne uznemiravaj svoj um sa da i ne. Budi tih, ti si sama svesnost. Živi u sreći svoje sopstvene svesnosti, koja je sama sreća. Kakva je korist od mišljenja. Jednom zauvek odustani od meditacije, ne drži ništa u svom umu. Ti si Sopstvo i slobodan si."

R: Izvoli Henry. Henry: "Kada vrli ljudi umru, kreću se prema i žive na nebu. Period njihovog boravka na nebu može trajati 80 do 240 godina, popularno se veruje. Oni su, nakon isteka perioda svog boravka na nebu, ponovo rođeni na zemlji. Posle smrti, vrli ljudi uživaju u

zadovoljstvima na nebu kao nagradu za svoje zasluge, svoja vrla dela, svoje službe i svoje žrtve. Kada su njihove zasluge iscrpljene vraćaju se na zemlju. Ono što Krišna kaže u Bhagavad-Giti, oni su uživali u prostranom nebeskom svetu, njihova svetost je uvenula, vraćaju se u ovaj svet smrti. Prateći vrline uživajući po svetim spisima, žudeći za željama, dostižu prolazno. Ali kada se vrlina osoba vrati s neba na fizički svet, on uzima rođenje u plemenitim i vrlim porodicama. Ovo je prednost vrlih dela. Postoji dvostruka nagrada ili nagrada za čovekova vrla dela. On dobija nakon svog boravka na nebu i povratka na zemlju, dobro rođenje, sa dobrim okruženjem, sredinama i prilikama, za svoja dobra dela i unutrašnju evoluciju."

SH: I tako smo opravdali kastu. (R: Da, što se toga tiče.)

SK: Da, ali ako je kasta održana, čisto je to zaista karmički. Ali danas su kaste toliko izmešane i sve to i ne važi više per se.

R: To je tačno. Ovo sam napisao 1962. godine. Stvarnost nema veze s ovim. Ali ovo je privid. Tako izgleda. (SL: Oh, ali kastinski sistem još uvek funkcioniše u Indiji?) Kastinski sistem je širom Indije. (SL: Ako si rođen kao siromašni Indijac, ne možeš ništa po tom pitanju.) Ako si rođen kao siromašni amerikanac, beskućnik si.

SK: To više ne funkcioniše sa karmom. Ako je kastinski sistem netaknut kao što je bio davno, onda funkcioniše sa karmom.

R: Stvari su se promenile sa kastinskim sistemom. Ali karmički se ništa nikada ne menja. Nastavi. Henry: "Regresija u životinjska rođenja: Hinduistički sveti spisi kažu da čovek može postati deva, ili zver, ili ptica, ili biljka, ili kamen. Prema svojim zaslugama ili nedostacima. Upanišade takođe potvrđuju ovu tvrdnju. Karbala se takođe slaže sa ovom tačkom. Ali budizam i neke zapadne filozofije uče da nema više regresije za čoveka kada jednom uzme ljudsko rođenje. Nema potrebe za njim da se rodi kao životinja radi nedostatka zasluga. On može biti kažnjen na različite načine u samom ljudskom rođenju. Kada čovek uzme oblik deve, svi ljudski samskari, navike i sklonosti će ostati uspavani. Kada čovek uzme oblik psa, samo životinjske sklonosti, navike i samskari će se manifestovati. Ljudske sklonosti će ostati potisnute. Neki psi dobijaju kraljevski tretman u palatama kraljeva i aristokratskih ljudi. Kreću se u kolima, jedu dobru hranu i spavaju na jastucima. To su sve degenerisana ljudska bića." (smeh)

R: Hoćeš li da čitaš Mary? (SM: Oh ne, samo sam rekla da bih želela da imam kopiju ovoga.) Imamo li još kopija? Da li neko želi da nastavi sa čitanjem. (SM: Čitaću ako želiš Robert.) U redu dobro. Henry: Na dnu prve kolone, prva stranica. Počni od vrha druge kolone. Mary: "Filozofija smrti." Povremeno u trenucima mirne kontemplacije, kada smo bačeni u introspektivno raspoloženje. Ponekad se pitamo zašto je Bog koji je tako dobar, samilostan i milosrdan Otac mogao uključiti smrt u plan života. Činjenica je, smrt dolazi kao nužnost da nas podstakne u našoj evoluciji. Možeš li samo zamisliti svet u kome ne bi bilo smrti? Prenaseljenost i danas predstavlja težak problem uz svu smrtnost koja se dešava u normalnom toku. Zamislite stepen haosa i konfuzije koji bi nastao ako ne bi bilo smrti. Život više ne bi vredelo živeti. Postao bi dosadan, jednoličan, naporna rutina. Živeći u istom telu ne možemo rasti izvan svojih granica i veza privrženosti. Potpuno razdvajanje je neophodno da bi nas opomenulo na naše vezanosti. Tokom našeg kratkog boravka u ovom svetu, toliko se vežemo za ovo čvrsto tlo, da kada smrt pokuca na naša vrata, osećamo se suviše nevoljno da budemo otrgnuti iz svojih porodičnih okruženja i ostavimo svoje materijalne posedovine, tako mukotrpno stvorene. Stoga da bi se potpuno prekinula veza vezanosti, smrt je jedino rešenje. Smrt nije samo nužnost za one koji umiru. Već je takođe neophodna za evoluciju onih koji su ostavljeni. Smrt pomaže da se rastvore odgovornosti sa naših neiskorišćenih ramena. Oni prihvataju izazov života i rastu u iskustvu. Otac iznenada preminu, sin preuzima novu odgovornost, nosi je i obogaćuje svoju riznicu iskustva.

Kada dete umre u povoju, to možda nije mnogo asimilacije iskustva za njega osim za određenu karmičku propagaciju. Ali to znači utoliko više za one koji su ostavljeni. Moramo prerasti vezanost, ego i želju, da bismo uživali imunitet od patnji. Dakle pomažući nam da transcendiramo naše svetovne vezanosti, smrt igra neizostavnu ulogu. U stvari, individualna duša nikada ne bi mogla rasti bez smrti. Evolucioni proces je dug. Zahteva različite vrste iskustava siromaštva i bogatstva, čistoće i prljavštine, neznanja i obrazovanja, svake zemlje, klime, kulture, rase i religije. Zahteva iskustva oba pola takođe. U jednom telu sve ovo nije moguće asimilovati. Stoga nužnošću umiremo i ponovo se rađamo pod različitim okolnostima za drugačiji set iskustava.

R: Dobro čitaš Mary, želiš li čitati još? Mary: Završila sam za petnaest godina, (smeh) hvala ti Roberte. Mary nastavlja: Asimilacija iskustava takođe nije moguća bez smrti. U postmortalnim stanjima, svest se širi. Dela iz prošlog života imaju reakciju. I učimo mnoge nove lekcije. Često primećujemo majmune kako brzo proždiru jestive stvari a zatim ih lagano sažvaću. Slično tome, mi sažvaćemo svoja iskustva u višem i širem svetlu, koje sija nakon smrti. Tokom našeg boravka na astralnom planu, scene iz prošlog života proletaju pred našim očima jedna za drugom. Počinjemo da ponovo proživljavamo svoje živote s razlikom što smo sada poistovećeni sa svim akterima u svakoj situaciji. Osećamo kako smo činili kada smo mučili nekoga kao i onaj koji je mučen od nas, doživljavamo bol potonjeg. Ovaj proces iscrpljuje našu karmu do izvesnog stepena i pruža nam korisnu lekciju. Karmička propagacija se dešava kada su i tlačitelj i potlačeni bili u stanju da oproste jedno drugom. Odmazda samo povećava karmičku vezu. Smrt dolazi kao neophodna scena između dva rođenja. To je padajuća scena utoliko što se aktivnosti odvijaju iza zavese. Dakle nakon asimilacije jednog seta iskustava jednog života, individualna duša se ponovo snabdeva novim setom mentalnog, emocionalnog i praničkog tela, izuzetno pogodnog za njegovu sledeću reinkarnaciju. Na ovaj način, iz života u život, on putuje asimilujući svoja različita iskustva. U normalnom toku, period koji interveniše između dva rođenja je oko 4 do 5 stotina godina u okultnom govoru. Naša jedna godina jednaka je jednom danu tetrisa..." (traka se završava) [TOC]

Sve je San 18. oktobar 1990.

Robert: Uvek izvodim svog psa u šetnju ujutru i idem u park, gde srećem zanimljive ljude. Postoji jedna mala stara dama koja šeta parkom sa mnom svako malo. Veoma je duhovno nastrojena, i imamo rasprave. Jutros me je pitala veoma zanimljivo pitanje, fokusiraćemo se na to. Pitala me je, "Roberte, ti kažeš da je svet fenomen i u neprekidnoj promeni, promeni, promeni. I takođe kažeš da je svest stvarnost, supstrat postojanja. Sada, možemo potvrditi da se svet menja jer možemo to videti, ali kako možemo potvrditi svest? Kako znamo da se ona ne menja?" I pomislio sam da je to veoma zanimljivo pitanje. Sada znaš da postojiš, zar ne? Svako je svestan svog sopstvenog postojanja. Kada odeš na spavanje, i ti si u stanju dubokog sna, ti još uvek postojiš, ali svet ne postoji. I što se tebe tiče, svet postoji samo kada si budan. Ali jednom kada odeš na spavanje, svet više ne postoji za tebe, i ti si u stanju sna bez snova. Stanje sna bez snova je poput Džnane, samo-realizacije, osim što imaš svest. Ali nema poricanja da postojiš, jer kada se probudiš ti kažeš, "Dobro sam spavao." Stanje sna bez snova je poput osobe koja je umrla. Daje ti ideju šta ti se dešava kada umreš, tako-reći. Ti si u stanju sna bez snova, i obično ostaješ tako oko dve do četiri stotine godina, zemaljskog vremena, pre nego što učiniš bilo šta drugo. Dakle prvo stanje svesti je san bez snova, i ti postojiš u snu bez snova. I ti takođe postojiš kada sanjaš. Pogledaj svoje snove. Osoba sanja da je oženjen, i njegova žena ima rak. Ona umire od raka. I oboje dolaze da me vide. On kaže, "Šta da radimo? Moja žena je imala deset operacija, i umire od raka?" I ja kažem, "Jedina ispravna stvar koju treba uraditi je okrenuti se unutra, i ne reagovati na to, jer je sve određeno pre rođenja." Oni me pogledaju i kažu, "To nije praktičan odgovor. Želimo nešto praktično." I ja kažem, "To je najbolje što mogu. To je san. Drži se. Uskoro ćeš se probuditi." Ali to nije dovoljno dobro za njih, oni su uhvaćeni u san. Sada zapamti, ti sanjaš

san, sve se dešava u snu. U tvom snu postoji nebo, postoji cveće, postoji mesec, postoje ljudi, baš kao

svet. I san izgleda spoljašnji od tebe, ali ako istražiš, vidiš da se san sve odvija u tvom umu. Dok sanjaš ti i dalje postojiš kao sanjač. I u snu neko ti dolazi i kaže ti, "Vidi, doći će do recesije. Doći će do propadanja banaka." I ti imaš novac uložen u akcije i obveznice, IRA račune i sve ostalo. Sve propada. Pitaš, "Šta da radim?" Oboje odlučite, "Hajdemo da vidimo Roberta." Tako dolazite kod mene, i ja kažem, "Pa, možete dve stvari. Možete uzeti svoj novac i mi ćemo sagraditi veliki ašram i pomoći drugima da vide istinu da je to samo san ili dati sve siromašnima, beskućnicima, i nećete imati nikakvih problema." Tako oboje kažu, "Šta? Jesi li lud?" To podseća na priču o Isusu. Ako se sećate priče kada je Nikodem došao k njemu. Nikodem je bio farisej, i veoma bogat. Bio je posramljen da ide da sluša Isusa jer njegova vrsta nikada nije čula tako nešto. Nikada nisu izlazili, bili su snobovi. Iskrao se jedne tamne noći, i došao Isusu i rekao, "Učitelju šta treba da radim da uđem u carstvo nebesko?" (Ući u carstvo nebesko jednostavno znači, biti samo-realizovan.) I ako se sećate, Isus je rekao, "Daj sve svoje svetovne stvari siromašnima, i sledi mene." Nikodem nije mogao to da podnese i otišao je. I to je bio kraj toga. Tako se vraćamo u san, i kažemo oboma, "Ovo je samo san, zar ne vidiš? Ne shvatajte to tako ozbiljno." Oboje odu. Onda neko drugi dolazi k meni u snu, i kaže, "Roberte, imam puno besa u sebi. Ne verujem nikome. Nemam prijatelje. Osećam se inferiorno i imam nisko samopoštovanje. Šta da radim?" I ja kažem, "Okreni se unutra, i postaćeš slobodan i oslobođen, jer je sve san." A on kaže, "Ne mogu to, želim praktičan odgovor." I on odlazi. Dakle ti si ovde imajući san sve ovo vreme, ali onda se probudiš, i sve je nestalo. Nikada se nije dogodilo. Tvoja žena nikada nije imala rak. Nikada nije bilo recesije. I ti nikada nisi bio ljut. Ali ti si i dalje postojao dok si imao san. Dakle sada si ti postojao tokom dubokog sna bez snova, i ti si postojao tokom sna, i sada si budan, i ti još uvek postojiš. Dakle vidiš deo tebe koji postoji je trajan. To je Ja-jesam, Sopstvo. To je svest. Sve ostalo je iluzija, dolazi i odlazi. Uvek se menja, menja, menja. Ti si stvaran, ono što izgledaš da jesi je lažno. Poistoveti se sa stvarnim, ne sa lažnim. Ne prihvataj ništa što vidiš kao stvarnost. Jedina sloboda koju imaš je da se okreneš unutra, i ne reaguješ ni na kakvo stanje, i bićeš bezbedan. Jednog dana ćeš se probuditi iz ovog sna, jer je i ovo san, i bićeš slobodan. Dakle hajde da pričamo o tebi. Pogledaj sve probleme za koje misliš da ih imaš. Odakle dolaze? Kako dospevaju tamo? Zašto se uznemiriš zbog njih? Pomisli na sva posedovanja kojih se bojiš da izgubiš. Pomisli na sve bolesti za koje misliš da ćeš dobiti, ili za koje misliš da ih imaš. Gledaš u svet i postaješ bolestan

jer ti se ne sviđa ono što vidiš. Moraš se zapitati, "Za koga je svet? Za koga su ovi problemi? Za koga je bes? Jesam li ja zaista činilac? Jesam li telo? Jesam li um? Šta sam ja?" Pitaj sebe. Sada kako misli Džnani? Mogu ti reći. Recimo da postoji čovek, on je Džnani, on je menadžer banke. On ima dva sina koje voli. Jednog dana dva sina putuju u Njujork avionom, i avion se ruši. Oba sina umiru. On obavi pogrebne pripreme, ode na sahranu, i kada je sve gotovo vrati se na posao kao da se ništa nije dogodilo. Njegova žena i njegovi prijatelji i rođaci mu prilaze, i oni ga gledaju i kažu, "Ti besrčni gadu, kako možeš tretirati svoju decu tako? Ona su te toliko volela, i ti si ih voleo! Ne izgledaš da ti je stalo što su umrli. Nikada nisi pustio suzu. Nisi bio uznemiren na sahrani. Kako možeš biti takav?" A on se osmehnuo i rekao, "Sedite sa mnom. Dopustite mi da objasnim." "Dan pre ovoga sam imao san, i u tom snu sam bio kralj, i oženio sam prelepu princezu. Imali smo šest divnih sinova. Išao sam u lov sa njima, i pecanje, i zaista smo se voleli. Onda jednog dana došao je uragan, i svih šest mojih sinova je poginulo. Ali onda sam se probudio!" Dakle moje pitanje za vas je, "Za kim da tugujem? Za dvoje dece koja su poginula u ovom snu, ili za šest sinova koji su poginuli u prošlom snu?" Ovako Džnani vidi stvari. Šta misliš o tome? Nema veze sa besrčnošću. Nema veze sa neimanjem samilosnosti. Postoji velika samilosnost, ali postoji dublja mudrost, dublje znanje. Ne postoji takva stvar kao što je rođenje, i ne postoji takva stvar kao što je smrt. Niko nije rođen, niko ne umire, i niko ne ostaje između.

Ništa što se pojavljuje ne postoji. Samo Sopstvo postoji. I sve ovo je Sopstvo, i Ja sam to. Ti si apsolutna stvarnost, krajnje jedinstvo. Ti si svest, praznina, sat-čit-ananda. To je tvoja istinska priroda. Zašto ne bi počivao u njoj i bio slobodan? Zašto misliš o drugim stvarima? Čak i dok vam govorim, neki od vas misle o drugim stvarima. Ne možete pomoći. To je sila navike. Ispraznite svoje umove. Postanite mirni, i sve će se desiti samo od sebe. Zaista nema ništa što morate da uradite, samo budite mirni. Budite mirni i znajte da sam Ja Bog. Ja-jesam kao Sopstvo. Sopstvo je sveprisutnost. To znači da je svako, sve, i svesno i nesvesno, Bog, ili svest. Prihvati to i budi slobodan. Zašto misliš o drugim stvarima? Zašto se brineš o svom telu, ili svom umu, ili svetu? Zašto se zamaraš sobom? Prestani da pokušavaš da rešavaš probleme. To ne znači da nećeš činiti ništa, jer kao što sam vam često govorio, vaše telo će izvršiti radnje koje je došlo da uradi. Ako ti je suđeno da budeš računovođa, ti ćeš biti računovođa. Ako ti je suđeno da budeš propovednik, bićeš propovednik. Ako ti je suđeno da budeš beskućnik, bićeš beskućnik. Ali ti nemaš apsolutno nikakve veze s tim. Jer ti si parabraman, apsolutna stvarnost, i ti nemaš apsolutno nikakve veze sa funkcionisanjem svog tela ili svog uma. Dozvoli svom umu da kaže i misli kako će, samo se ne poistovećuj sa njim. Dozvoli svom telu da radi šta mora, ali ne reaguj na to. Sve će se desiti samo

od sebe, kada dozvoliš svom umu da misli sam od sebe, misli počinju da se rasipaju, i uskoro imaš prazan um. Prazan um je svest, realizacija. To je sve što treba da uradiš — imati prazan um. Ali sve dok veruješ, "Ja sam činilac," i forsiraš sebe da imaš prazan um, nikada nećeš, jer forsiranje čini um jačim. Umesto toga, posmatraj svoje misli, gledaj kako um misli, i ostavi ga na miru. Ne poistovećuj se sa svojim mislima, ili sa svojim telom, jer u stvarnosti nema tela i nema misli, jer postoji samo Sopstvo, i ti si to. Sve je dobro, i sve se odvija kako treba. Nema grešaka. Nijedna nikada nije napravljena, nijedna se ne prave, i nijedna nikada neće biti napravljena. Sve je percepcija. Kako opažaš stvari. Na primer, kada me pogledaš šta vidiš? Ako pitam svakog od vas dobijem sedam, osam, devet različitih odgovora, ali istina je da vi vidite sebe. Ja sam jednostavno ogledalo za vaš sopstveni odraz, ali ja sam samosadržano ogledalo. Dakle sve se ovo dešava kao slika na meni samom. Sva iskustva života su slike na ekranu večnosti. Ekran je stvaran. Slike se menjaju. Svest je ekran. Kada se poistovetiš sa svešću postaješ svest. Kada se poistovetiš sa slikom poboljšavaš sliku, i brineš se, i sekiraš se, i bojiš se i imaš sve vrste iskustava. Čim počneš da se poistovećuješ sa stvarnošću, sa svešću, sav strah te napušta, sva sumnja te napušta, sve lažno mišljenje te napušta, i postaješ slobodan. Ali to je jedini slobodni izbor koji dobijaš. Sve ostalo je predodređeno. Slobodni izbor ponovo je: sa čim ćeš se poistovetiti, sa slikom ili ekranom? Ako se poistovetiš sa svešću ti više ne reaguješ na stanja, jer razumeš da su sve stvari samo na kratko vreme, zatim nestaju. Shodno tome ništa te neće iritirati, ništa te neće uznemiriti, ništa te neće smetati jer si sada pojavljuješ kao samo slika i uskoro ćeš nestati. Pogledaj ovu planetu koja je ovde milijardama godina. Bilo je civilizacija na ovoj planeti milijardama godina, i one dolaze i odlaze. Imali smo civilizacije na ovoj planeti koje su nadmašile naše postojanje danas. Sve su nestale, bez traga. Kao stvar, pre par godina bilo je iskopavanja u Egiptu grada koji je bio zakopan pre oko 5.000 godina. Jedino što je ostalo je natpis. Dešifrovali su natpis i pisalo je, "Moje ime je Kralj taj-i-taj, i ovo je moj grad koji će trajati večno." Tako danas mislimo da ćemo napraviti bolji svet za život, i mi ćemo spasiti svet, i tako dalje. Svet ima svoju kolektivnu karmu. Prolazi kroz fazu. Tvoj posao je da spasiš sebe. Ako se nađeš u zgradi koja gori, ne zaustavljaš se da se diviš slikama na zidu, izlaziš iz zgrade što brže možeš. Dakle, kada znaš da imaš kratko vreme u ovom postojanju ne zaustavljaš se da igraš igre života, pokušavaš da nađeš sebe i postaneš slobodan što brže možeš. Ima li pitanja?

P: Možda bi mogao reći nešto o samilosnosti. U bolnici Cedars of Lebanon Hospital, jedan dragi prijatelj pati, i želeo bih da ga uskoro vidim. Osećam prirodnu zabrinutost i samilosnost za njegovu patnju, i ne znam šta da kažem ili uradim, osim da budem sa njim.

R: Automatski imaš samilosnost, to je veoma dobro. Svakako treba da pomažete jedni drugima, iz velike samilosnosti. I takođe treba da budeš svestan istine, da nema patnje i da nema smrti, ali naravno ne možeš reći njemu to jer on zaista pati. Stoga treba da učiniš najbolje što možeš da mu pomogneš dok možeš, i imaj veliku samilosnost za njega. Zapamti ponovo, ono što si ti, ono što radiš, sve je ionako predodređeno. Ako ćeš imati samilosnost, imaćeš. Ono što kažem je ne brini o tome. Samo radi šta moraš. Drži se istine. Shvati istinu. Ja nisam telo. Ovo je san, ali izgleda stvarno. Ali ponovo nemoj njemu reći to. On pati i moraš mu pomoći. Svakako treba da imaš samilosnost. Pre nego što postaneš samo-realizovan, što veću samilosnost imaš, to bolje. Ali ti ne izvikuješ to sa krovova, "Ja sam samilostan. Ja sam pun ljubavi." Ti ćutiš većinu vremena. Po tvojim delima ljudi znaju šta si.

P: Ti vidiš sve stvari kao svoje Sopstvo, i stoga si samilostan za sebe.

R: Postoji samo jedno Sopstvo, i ono što osećaš prema nekome drugom, ti osećaš prema sebi. To postaje automatski. Ono što činiš bilo kome drugom ti činiš sebi. Ako pomogneš nekome drugom, pomažeš sebi, i ako povrediš nekoga drugog povređuješ sebe. Ono što tvoje telo radi je karmički. Nema veze s tobom. Postoji mnogo načina da se ovo gleda. Kada shvatiš, "Ja nisam telo, ja nisam um, i ja nisam činilac," onda si bezbedan. Ali sve dok misliš da činiš nešto ljubazno za nekoga, onda želiš nagradu, želiš priznanje. Ali kada znaš da postoji samo jedno Sopstvo, ti si automatski ljubazan prema svima. I vrlina ima svoju nagradu. Dakle budući ljubazan, samilostan, čak iako možda ne postaneš samo-realizovan u ovom životu, bićeš rođen od boljih roditelja, i bićeš korak ispred igre života sledeći put, ako takva stvar postoji.

P: Dakle zapravo verovanje u oblast reinkarnacije nije previše različito od teorija drugih verovanja, recimo evolucije?

R: Sve su lažne.

P: Onda bi neko mogao reći, "Pa ako ne uspem u ovom životu, uspeću u sledećem životu." Ali šta ako ne prihvataš to verovanje?

R: Nemaš izbora. Ono što treba da se desi desiće se. Jedini izbor koji imaš je da ne reaguješ, i da se okreneš unutra i postaneš slobodan. Sve ostalo će se pobrinuti samo za sebe.

P: Da li ego ima taj izbor, da se okrene unutra?

R: Ne, ti imaš. Ti se dobrovoljno okrećeš unutra. Pitaj sebe, "Kome dolazi ego?" I otkrićeš da ego nikada nije postojao. On je nepostojeći.

S: Ali to je privid. Izgleda kao da je tamo.

R: Nebo izgleda plavo, ali kada istražiš, otkrićeš da nema neba i nema plavog. Kada istražiš, shvatićeš: "Nisam telo, nisam ego." I jednostavno ćeš nestati.

S: I izbor je samo prividan. Gledajući unazad kažemo: "Napravio sam izbor." Nema zapravo nikoga ko je napravio izbor, jednostavno se desilo.

R: Čini se da se dešava, ali ništa se uopšte ne dešava. Prividno se dešava, a ti prividno postaješ samorealizovan, ali nema nikoga ko postaje samorealizovan, i samorealizacija ne postoji, samo reči.

S: Dakle, samorealizacija je brisanje mene kao posebnog entiteta.

R: Da, tačno. To je takođe i brisanje ideje: "Ja sam samorealizovan." Postoji samo tišina. To je izvan objašnjenja. To je misterija. Konačno nikada ne može shvatiti beskonačno. Nema reči koje bi objasnile. Sve je dobro. Svest je blaženstvo, ljubav, ne onakva kakvu je poznajemo, već milion puta jača, i to je naša prava priroda. Budi svoje Sopstvo. Vidiš, ovo je razlog zašto obično nemam šta da kažem. Šta mogu reći? Novi ljudi dolaze ovde i očekuju duboko predavanje. Neki ljudi će mi dozvoliti da pričam sat za satom, ali kada izađu na vrata, zaborave sve. Tako da to zapravo

nije predavanje koje ste želeli čuti. Vi samo želite biti svoje Sopstvo, a ja sam jednostavno ogledalo.

S: Zašto zaboravljamo, Roberte? Zašto moramo koristiti tebe kao ogledalo? Zašto ne koristimo sebe kao ogledalo?

R: Možeš ako se dovoljno potrudiš, ali ponekad karmički smo privučeni knjizi, drvetu, učitelju ili jezeru, ili nečemu što može otvoriti tvoje srce kako bi mogao videti svoje Sopstvo zaista, ono što zaista jesi. Dakle, ja sam poput katalizatora da otvoriš svoje srce i skočiš unutra, i postaneš slobodan.

S: Zašto je tako da čim izađemo na vrata zaboravimo?

R: Samskare, prošle sklonosti iz mnogih života, veoma su jake, veoma moćne, veoma realistične. I one nas zgrabi, neke gore od drugih. Ali ako nastaviš dolaziti na satsang, ako nastaviš postavljati sebi pitanje: "Odakle dolazi Ja?" tako što boraviš u Ja, tvoje samskare postaju sve slabije i slabije, a Ja postaje sve jače i jače, sve dok jednog dana nećeš nestati, i bićeš svoje Sopstvo.

S: Sigurno je teško stići tamo.

R: Kome? Kada kažem: "Ovo je moj prst, ovo je moj nos," ko je to moj? Na koga mislim? Kao da nas je dvoje. "Ovo je moje stopalo." Ko je to moj? Otkrij! Zapitaj se i shvatićeš da je bilo dvoje tebe. Postoji tvoje Sopstvo i tvoje telo na koje misliš. Ali kada shvatiš "Spavao sam, sanjao sam, i budan sam," to će ti dati nagoveštaj o tvom postojanju, i doneće ti tišinu. I tada počineš da tragaš: "Šta je izvor Ja? Odakle je došlo?" Nikada ne odgovaraš na ta pitanja. Samo pitaš, jer ako odgovoriš, to je iz ugla ega. Zato nikada ne odgovaraš na pitanje, jednostavno boraviš u Ja. Pratiš Ja do njegovog Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

izvora. Svi tvoji problemi su vezani za Ja, i kada Ja nestane u izvoru, nestaju i svi tvoji problemi. Oni odlaze sa njim, a isto tako i tvoje pitanje.

S: Roberte, kada smo ovde na satsangu i daješ ovakve primere, čini se tako jasnim videti ko je uključen u buđenje, ko se probudio. "Ovo je moj prst, ovo je moje stopalo!" Čini se tako, tako jasnim. Ali kada sam sam, u svojoj sopstvenoj svesnosti, čini se mutnim.

R: Ovo je tačno za većinu ljudi. Opet, to je zbog prošlih samskara, prošlih sklonosti iz prethodnih života. One te povlače nazad u maju. Ali moraš se okretati iznova i iznova, i nastaviti praksu. Što više praktikuješ, manje će biti mutno, sve dok ne postaneš slobodan. Preobrati sebe u duhovni život, misli o tome celog dana, pre nego što odeš na spavanje, i kada se probudiš.

S: Da li je praksa onda uglavnom stvar obraćanja pažnje?

R: Obraćanja pažnje na sebe, svoje istraživanje, na primer, kada se probudiš ujutro i ispunjen si strahovima, kolektivnim strahovima, o svetskoj situaciji, o tome šta se dešava u Iraku, ne prati taj tok misli, već se radije zapitaj: "Kome dolazi ovaj strah?" i on će otići. Kada slediš do kraja, odgovor će biti: "Dolazi meni. Osećam ga." Tada dalje istražuješ: "Ko je izvor Ja? Odakle je došlo Ja?" i osećaćeš se bolje odmah.

S: Šta ako si u poziciji gde je duh voljan, ali je telo slabo. Kažeš sebi: "Praktikovaću ovu disciplinu, uprostiću svoj život." Ipak, kada situacije iskrsnu u tvom životu, zaboraviš. Da li je to karmički? Da li je to samo stvar vremena? (R: Sve je karmički.) Dakle, čak i ako imaš čežnju u sebi i uprostio si svoj život, još uvek stvari iskrsnu?

R: Stvari uvek mogu iskrsnuti. One su poput stubova. Ne reaguj na njih. Okreni se od njih. Jednostavno boravi u istini. Zapitaj se: "Kome je telo slabo? Ko je stvorio tu misao?" Vraćaj se iznova i iznova Ja. Nastavi boraviti u Ja, i postajaćeš sve jači i jači. Sve što treba da uradiš jeste da se vraćaš iznova i iznova. Budi strpljiv. Trebalo ti je hiljade inkarnacija da postaneš onakav

kakav jesi, zato budi strpljiv, nastavi praksu. Nešto mora popustiti, pre ili kasnije. Kako se osećaš od prvog dana kada sam te upoznao do sada? Ima li ikakve razlike u tebi?

S: O, ponovo sam rođen!

R: Pa šta se onda žališ? Nastavi ono što radiš. Budi strpljiv. Ispričaću ti priču o zen-budističkom monahu, ako je nisi čuo: Nekada je bio jedan zen-budistički monah koji je sedeo pored puta i meditirao. Očigledno je meditirao godinama i godinama, jer mu je kosa izrasla do zemlje, i ptice su napravile gnezdo u njegovoj kosi. Intuitivno je osetio nekoga ko prolazi pored, samorealizovano biće, pa je otvorio jedno oko da pogleda. I ugledao je ovog starog mudrog čoveka kako prolazi. Rekao je: "Sveti oče, kuda ideš?" A starac je rekao: "Idem da vidim Boga." Budistički monah je rekao: "Molim te, zauzmi se za mene i pitaj Boga koliko još moram sedeti ovako, meditirajući, pre nego što postanem oslobođen?"

I starac je rekao: "Hoću, sine moj." Starac je nastavio hodati. Milju niz stazu bio je još jedan zen-budistički monah, ista priča. Očigledno je sedeo ovde mnogo godina, jer mu je kosa izrasla do zemlje, i ptice su takođe napravile gnezda u kosi. I on je takođe osetio nekoga kako dolazi i znao je da je to realizovano biće. Otvorio je oči i rekao: "Kuda ideš, oče?" A starac je rekao: "Idem da vidim Boga." I ovaj monah je postavio isto pitanje. "Molim te, pitaj Boga za mene koliko još moram sedeti ovako i meditirati pre nego što postanem oslobođen?" A starac je rekao: "Hoću, sine moj," i nastavio hodati. Šest meseci je prošlo. Stari mudri čovek je ponovo hodao niz stazu. Prvi zen-budistički monah ga je intuitivno osetio kako dolazi, i otvorio je oči i rekao: "Oče, jesi li video Boga?" Mudrac je rekao: "Jesam." "I jesi li Ga pitao za mene koliko još moram sedeti ovako i meditirati pre nego što postanem slobodan?" Starac je rekao: "Jesam, sine moj." Starac je pokazao na drvo, i rekao: "Vidiš li sve lišće na drvetu? Bog mi je rekao da se moraš inkarnirati onoliko puta koliko ima lišća na ovom drvetu pre nego što možeš postati slobodan." I monah je pobesneo i rekao: "Šta? Nakon svih godina koje sam proveo meditirajući? Kakva besmislica! Ovo je sve gubljenje vremena! Gotov sam sa ovim!" I ustao je i krenuo prema gradu da se napije. Kasnije je starac prošao pored drugog monaha, koji ga je takođe osetio kako dolazi, i otvorio oči i rekao: "Oče, jesi li se zauzeo za mene? Jesi li pitao Boga koliko još moram sedeti ovako pre nego što postanem slobodan?" Starac je rekao: "Jesam, sine moj." Starac je pokazao na drvo i rekao: "Bog mi je rekao da se moraš reinkarnirati onoliko puta koliko ima lišća na onom drvetu." I monah je postao srećan, i zapevao je od radosti, i rekao: "Hvala ti, hvala ti! Moglo je biti dva drveta, ili tri drveta, ili pet drveta, cela šuma! Ali samo je jedno! Hvala Bogu!" I otišao je srećan. To je razlika među ljudima. Moramo imati strpljenja. Svi smo mi neizbežno na putu ka raju. Ne bojte se, stići ćemo tamo. Pokušajte zapamtiti glavne tačke: Rođenje i smrt su poput odlaska na spavanje noću i buđenja ujutro. Kada odeš na spavanje noću, umreš, kada sanjaš, to je kao da si na astralnom nivou, a kada se probudiš ujutro, to je kao da si rođen. Kroz ta stanja svesti neko postoji, i taj neko nije niko drugi do ti. Drugim rečima, svestan si sanjanja. Svestan si spavanja. Svestan si buđenja. Svestan si umiranja, i svestan si ponovnog rođenja. Neko sve ovo posmatra, to si ti. Ti postojiš kroz sva ta stanja. Boravi u svom postojanju, ne u stanjima. Ignoriši lažnu svest. Boravi u stvarnosti, koja se naziva apsolutna svesnost, svest. Boravi u tome i budi slobodan. Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

Postoji li nešto o čemu biste želeli da razgovarate? Slobodno sada pitajte šta god želite. Nisam drugačiji od bilo koga drugog. Nikada me ne gledajte kao nekog posebnog.

S: Roberte, jesi li oduvek imao ovu realizaciju?

R: Pretpostavljam. Nema se šta reći. Ljudi su me pitali o ovome, pa ću vam reći nešto malo o tome: Kada sam bio malo dete u krevecu, mali čovek je obično bio na drugoj strani, otprilike ovoliki. Dugo vremena sam ležao tamo i on bi razgovarao sa mnom sa ivice kreveta. I naravno, pošto sam bio beba, nisam znao o čemu govori. Koliko ja znam, razgovarao je sa mnom otkad sam rođen. Nisam mogao razumeti šta je govorio. Verovao sam da svako ima to iskustvo, i kada

sam imao otprilike pet ili šest godina, rekao sam svojim roditeljima o tome, i mislili su da se igram. Rekao sam prijateljima, i smejali su mi se. Pa sam prestao da govorim o tome. Posete su prestale kada sam imao oko sedam godina. Moj otac je umro i odjednom, mali čovek je prestao da mi dolazi. Tada sam upitao svoju majku: "Šta ja radim ovde? Ne pripadam ovde." Nisam razumeo šta govorim, ali osećao sam da sam van mesta. Moja majka je mislila da sam lud, a tako je mislilo i dosta drugih ljudi. Odvela me je doktoru, i doktor joj je rekao da će proći. Kada sam išao u školu, nikada se zaista nisam uklapao jer sam uvek sanjario. Imao sam čudna iskustva. Sedeo bih u učionici i bivao progutana u svest. Postajao sam sveprisutan. Imao sam iskustva van tela. Jednostavno bih se stopio sa svešću. Nisam mogao razumeti šta se dešava. Onda kada sam imao otprilike 14 godina, otišao sam u biblioteku da uradim izveštaj o knjizi. Prošao sam pored odeljka za filozofiju i video knjigu o jogi majstorima. Nisam ni znao šta to znači u to vreme. Otvorio sam knjigu na nekoj stranici, i tu je bila slika Ramane Maharšija. Kosa mi se naježila, jer je to bila ista osoba koja mi se ukazala kada sam bio beba u svom krevecu! Od tada više nisam bio isti.

S: To te je dovelo do Ramane Maharšija?

R: Kasnije, da. Zapravo sam otišao u Samorealizaciono Bratstvo u Encinitasu. Otišao sam da vidim Joganandu. Bio sam iniciran i trebalo je da postanem monah, ali nakon što mi je Jogananda govorio, rekao je: "Roberte, ti ne pripadaš ovde, imaš svoj sopstveni put, idi u Indiju." I jesam. Otišao sam u Ramanov ašram. To je bilo 1947. ili '48. Potvrdio sam svoja osećanja. Otkad sam rođen, nikada nisam verovao da sam telo. Vratio sam se u školu i pretvarao se da sam normalan, šta god to bilo.

S: Kada si prvi put video Ramana Maharšija, da li te je podsetio na osobu sa kojom si komunicirao kao beba? (R: Definitivno da.) Jesi li kasnije govorio o tome sa njim?

R: Ne, nikada. Samo smo se smešili jedan drugom. Imao sam nekoliko ličnih razgovora sa njim, ali čak i krajem 1947. bio je bolestan. Nije mogao dobro hodati i morali su da ga pomažu njegovi sledbenici. Imao je štap. Jedva je hodao. Obično nikada ne ulazim u

ove stvari, jer, kao prvo, to ti zaista ne može pomoći, i (pauza) zaboravio sam šta je drugo!

S: Da li bih bio u pravu kada kažem da niko spolja, njegovom milošću, ili dodirom, ili šaktijem, ne može podići tvoju svest iznad onoga što sam radiš svojim sopstvenim radom?

R: Do izvesne mere, ali neki sledbenici koji su spremni, mogu imati koristi. Određena tišina, određeni dodir, će se osloboditi ostatka njihove karme i osloboditi ih. (S: To je učiteljeva milost?) Možeš to tako nazvati, ali milost je uvek dostupna. Nije učiteljeva milost. Učitelj je ne poseduje.

S: Gotovo se čini kao da je to više milost učenika. Drugim rečima, stav ili nešto je izaziva.

R: Da, mogao bi tako reći. Pre nego što sam otišao Joganandi, upoznao sam Džoela Goldsmita. Da li ga neko poznaje? On je zapravo bio moj prvi učitelj. Objasnio mi je šta se dešavalo u mojim osećanjima, jer sam mislio da sam lud. Džoel Goldsmit mi je rekao o Paramahansi Joganandi i dao mi knjigu da pročitam. Džoel Goldsmit je bio hrišćanski mistik koji je napisao oko dvanaest knjiga. Dostupne su u Bodhi Tree. Knjige su o misticizmu, uglavnom zasnovane na Svetom Jovanu.

S: Pre otprilike četiri ili pet godina imao sam klijenta koji je bio šizofreničar, dobro prilagođeni šizo. (R: Kao većina nas.) Pokušavao sam da ga navedem da prihvati svoja osećanja, da prepozna šta se dešava u njegovom umu i tako dalje, kako psiholozi obično rade, i nakon nekog vremena on je mene obratio na duhovnost! Rekao mi je: "Ja ne radim ništa od ovoga, Bog me tera da to radim." Pokušavao sam da ga navedem da prihvati svoju individualnost i odgovornost, svoju funkciju u životu. Rekao je: "Nemam potrebe za funkcionisanjem." I pokušavao sam da ga ubedim, ali bi rekao: "Pa, s jedne strane, postoji tvoja tačka gledišta," i rekao bi mi šta je to, "a sa

druge strane, postoji moja tačka gledišta," i rekao bi mi svoju tačku gledišta. Nakon što sam počeo da čitam Nisargadatu, video sam da je njegova tačka gledišta bila dalje stvarnija od moje tačke gledišta, i počeo sam da se slažem sa njim. Rekao sam mu: "Potpuno razumem gde si," i rastali smo se kao prijatelji. Bilo je divno.

R: Čuo sam razne psihijatre kako kažu: "Šizofreničari pate od istine. Nemaju odbranu protiv istine, i istina ih sprečava da ikada postanu normalna individua." (S: Dakle, to ne znači da imaju dve ličnosti?) To znači da je društvo etiketiralo tu osobu jer ima određene vrste iskustava. To ne znači ništa.

S: Roberte, možemo li se zapitati: "Zašto verujem da sam telo?"

R: Da, možeš. To će te odvesti dublje. Treba da pitaš: "Kome je telo?" Vidiš, ono što misliš da je telo uopšte nije telo. To je Sopstvo, ali se pojavljuje kao telo tebi. Ali nema tela - samo Sopstvo. Nema tela. Nikog nema doma. (snimak se završava) [TOC] Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

Božansko Neznanje 21. oktobar 1990.

Robert: (snimak počinje naglo) ...ko dođe na ovakav sastanak, jedan će se vratiti i postati učenik. Od svakih pet učenika koji dođu, jedan će postati sledbenik. Ova vrsta sastanka nije za svakoga jer vas pogađa snažno u ego. Navodi vas da osetite da vaš bes, vaše sumnje, vaše sumnjičavosti, vaše frustracije, vaše ljubomore, vaša sitničavost ne postoje. One su vas progonile godinama i na vama je da ih se rešite. Navodi vas da shvatite da su vaše posedovanje, vaša misao o vlasništvu, briga o sebi, vaša ideja o Bogu, vaša ideja o svetu univerzuma, o vašem poslu, o vašim voljenima, sve besmislica. Većina ljudi ne voli da ovo čuje. Ljudi vole da im se govore stvari na koje su navikli. Volite da vam se kaže da ćete daleko stići u životu. Postaćete uspešan računovođa ili medicinska sestra. Zarađivaćete mnogo novca. Imaćete dobru porodicu. Ali ovo nije takva vrsta sveta. Imamo pogrešnu koncepciju sveta u kome živimo. Vidite, kakva razlika ima šta vam se dešava, ako ne shvatite ko ste? I ne govorim samo o suvom znanju. Znam da je većina vas ovde pročitala svaku knjigu koja je ikada napisana. Ali to je sve suvo znanje. Cela ideja je da ovo učinite živim oličenjem svesti. I većina ljudi ne želi da troši svoj napor da to uradi. Navikli su da nešto kupe, plate gotovinu i dobiju svoju robu, ovde na Zapadu. Ovako to ne funkcioniše. Prvi korak u duhovnom buđenju je da shvatite da ste božanski neuki, i to nije uvreda. Imali smo ljude koji su izašli kada sam ovo rekao. Zato kažem, "božanski neuki." Sa poniznošću morate ovo shvatiti pre svega. Da ste božanski neuki. Što znači da zaista ništa ne razumete. Sve vaše konceptualne ideje. Sve vaše predrasude. Sve što ste naučili kao dečak ili kao devojčica. Sve ideje i osećanja i emocije sa kojima ste odrasli, su u osnovi pogrešne. Sve su pogrešne i moraju biti prevaziđene. Jedini način da počnete ovo prevazilaziti je da priznate sebi: "Ja sam božanski neuk i zaista ne znam šta je bilo šta. Zaista ne znam ništa. Ne znam šta je bilo šta." Kao primer: Ne znamo šta je ljudsko biće. Nemamo pojma šta je to. Samo se pojavljuje pri rođenju i uzimamo zdravo za gotovo. Ne znamo šta je pas. Odakle je došao? Kako je stigao? Znamo da ima četiri noge i da je pas, tako da mu dajemo ime, pas. Kao što ti je neko dao ime Mark, Ed ili Meri. Ali šta su te stvari zaista? Ne znamo šta je drvo. Dali smo mu ime drvo, ali šta je ono zaista? Ima lišće. Neka drveta daju pomorandže, neka drveta daju grejpfrute. Zašto? Šta je

njegova svrha? Odakle je prvobitno došlo? I šta je bilo prvo, drvo ili seme? Ne znamo, nemamo pojma. Ne znamo šta je sunce, ili mesec, ili zvezde. O, možemo shvatiti šta oni rade, da nas greju, sunce. Ali nemamo pojma šta ono zaista jeste, zašto postoji? Zašto bilo šta postoji? Zašto mi postojimo? Nemamo pojma. Ali odgajeni smo u svetu efekata i počinjemo da reagujemo na efekte sveta u ranom uzrastu. Razvijamo osobine ljubomore, besa, nepoverenja, zavisti, straha, sva ta osećanja se razvijaju u ranom uzrastu. I ne znamo zašto? Ponašamo se u skladu sa tim, stvaramo probleme sebi. Pokušavamo da ih rešimo i provodimo ceo svoj život rešavajući probleme. Pre nego što se okrenemo, imamo osamdeset, devedeset godina, vreme je za odlazak, gde smo? Nemamo pojma. I oni među nama koji misle da su postigli nešto materijalistički.

Mislimo da činimo dobra dela. Postali smo uspešni u poslu, u svetskim poslovima i politici. Ipak, sve to moramo ostaviti za sobom, sve za šta smo tako naporno radili. Ništa ne ostaje. Kada je vreme da napustimo telo, sve odlazi, i sami smo. Stoga zar nema smisla da tražimo odgovore života. O čemu se zapravo radi u životu? Zar nema smisla tragati za tim, jer ako to nađemo, postaćemo slobodni. Ali ako nastavimo da se umešamo u svoje poslove, dobitak, gubitak, sreća, tuga, bolest, zdravlje i tako dalje, trosimo svoje dragoceno vreme. Istina je, sve dok veruješ da si telo, rađaćeš se iznova i iznova i iznova. I bićeš rođen od roditelja kod kojih si stao. Drugim rečima, pre nego što umreš, ako tako nešto postoji, ako si ispunjen sumnjom, besom, animositetom, pohlepom, ljubomorom i čime god, rodićeš se od roditelja sa tim osobinama. I ponovo ćeš imati te osobine. Moraćeš da ih razrešiš. Ali krajnja istina je da ništa o čemu govorim nije stvarno. To je samo za one obmanute ljude koji veruju da su telo. Reinkarnacija ne postoji. Ponovno rođenje ne postoji. Smrt ne postoji. Sve ove negativne osobine o kojima sam vam govorio ne postoje. Ali sve dok veruješ da je tvoje telo stvarno, ove osobine će ti dolaziti, one dolaze svakome ko veruje da je telo. Stoga ti je u interesu da prestaneš čitati toliko knjiga. Da prestaneš trčkarati tolikim učiteljima i tolikim sastancima. Ne pokušavam da ti kažem da dolaziš ovamo stalno. Ono što pokušavam da ti kažem je ovo: Nađi učenje koje ti odgovara na tvom stepenu razvoja. Bilo da je to neka od glavnih religija, ili budizam, ili šta god da jeste. Ako se time baviš, praktikuj, praktikuj, praktikuj i postani živo oličenje učenja. Ali ići od učitelja do učitelja, ići od sastanka do sastanka i ne praktikovati ništa, neće te nikuda dovesti. Razmisli o ovome. Moja lična iskustva su mi verovatno došla jer sam u prošlom životu ili negde pre nego što sam uzeo ovo telo, koje ne postoji, mora da sam praktikovao intenzivnu sadhanu. Inače zašto bih se rodio i video lik Ramane Maharšija kada sam bio beba? Zašto bih bio privučen Indiji? I zašto bih imao lična iskuRobert Adams Satsangs: Sabrana dela

stva, kada je moja individualnost izgubljena i stopio sam se u beskonačnu svest? Nisam tražio ova iskustva. Nisam tražio da sedim ovde danas. Sve se jednostavno dešava. Šta god da se dešava u tvojim iskustvima, nemoj se boriti protiv toga. Možda ćeš reći: "Ali Roberte, moje iskustvo je užasno." Nema razlike, ne bori se protiv svojih iskustava. Jednostavno ih posmatraj, gledaj ih, ne reaguj na njih. Ne čini ništa. Oh, tvoje telo će uraditi šta god mora da uradi. Ali ne reaguj na svoj bes. Ne reaguj na svoju sumnju. Promeni svoj um što je brže moguće. Kada ti sumnja dođe, kada ti bes dođe, kada ti strah dođe, ne zabavljaj ga. Već počni da radiš mantru. Pevaj duhovnu pesmu. Čini japu. Radi šta god moraš da radiš da se rešiš situacije u tom trenutku. A onda nastavi sa svojim dubljim duhovnim praksama. Ali ne zabavljaj strahove, sumnje, bes. Najbolji način je, naravno, da se zapitaš: "Kome ovo dolazi? Ko je ljut?" I nešto će doći i nešto će reći: "Ja!" u besu. Drži se tog ja. Ne puštaj ga. Otkrij njegov izvor. Odakle je nastalo? Ko mu je dao rođenje? Ako zaista pratiš do njegovog izvora, otkrićeš da bes nikada nije postojao. U redu je, nije važno. Niko ne može povrediti tebe, osim ako si povredljiv. Nema razlike šta svi govore ili šta rade ili šta veruješ da ih vidiš kako rade, to nije problem. Problem je tvoja reakcija. Osećaj da je nešto pogrešno. Šta može biti pogrešno? Kada bi znao ko si, smejao bi se. Ceo svet bi postao smešan. Dakle, sve što mogu učiniti za tebe je da priznam svoja iskustva. I kada koristim zamenicu Ja. Mislim na svest, na sveprisutnost. Sve postaje Sopstvo kada kažem: "Ja." To uključuje sve ovde. Tako vam priznajem, da nisam telo ili um. Nisam bilo kakvo iskustvo. Nisam svet. Nisam bilo šta što možeš videti, dodirnuti, okusiti, pomirisati ili osetiti. Ja sam apsolutna stvarnost. Ja sam svest. Ja sam beskonačna inteligencija. Ja sam satčit-ananda. Ja sam nirvana, praznina. Ja sam ljubav, čista svesnost, radost, blaženstvo. Ja Sam To Što Ja Sam. To je istina o Ja, o tebi, o meni, i ništa drugo ne postoji. Postani radostan, raduj se. Ostani centriran. Juče nikada nije postojalo. Sutra nikada neće doći. Jedini trenutak koji imaš je ovaj trenutak sada. Ono što misliš o sebi sada, određuje šta će ti se desiti sutra. Zato zašto se igrati igrica? Kao što rekoh, prestani čitati knjige. Prestani toliko ići na sastanke. Provedi vreme sa sobom. Kada si na satsangu, pronađi svoje Sopstvo. Znaj ko si i bićeš najsrećnija osoba na zemlji. Sve je svest, sve. Sve je svest. Razlog zašto neki od nas to ne mogu osetiti je taj što smo umotani u sebe. Ne

mislim na tvoje pravo Sopstvo, mislim na naše ego sopstva. Toliko smo umotani u svoje poslove, i toliko smo umotani u pokušaje da postanemo prosvetljeni da nikada nećemo. Nije pitanje pokušaja da postaneš prosvetljen. Da li znaš da u stvarnosti ne postoji takva reč. Šta je prosvetljen? Šta je samorealizacija? To su koncepti, to su reči. Ne postoji takva reč. Dakle, ono što pokušavamo da postanemo je nešto što ne postoji. Kako to ikada možemo postati? Ono što postoji ti si već. Ono što ne postoji nikada ne možeš postati. Šta misliš da si? Možeš reći po svojim obrascima mišljenja. O čemu misliš veći deo dana?

Kao primer: O čemu si mislio jutros čim si otvorio oči? Da li si brinuo o doručku? Da li si bio zabrinut da li si previše debeo ili previše mršav? Da li si bio zabrinut zbog svoje kose ili zbog druge osobe? Da li si razmišljao o svojim komšijama koje pokušavaju da te povrede? Ili te je neko prevario? Ili ti je neko nešto ukrao pre deset godina i ne možeš izbaciti iz glave? O čemu misliš celog dana? To je ono što te sputava. Moraš naučiti da se uhvatiš. Kad god neko stanje nastane, uhvati se, pitajući se: "Kome dolazi?" Čak i ako moraš ovo uraditi hiljadu puta dnevno. U redu je. Bolje je nego misliti misli koje misliš hiljadu puta dnevno. Zar nije tako? Uhvati se: "Kome dolazi?" Meni? Drži se tog meni, "Šta je meni? Ko je meni?" Pitaj se. Prati to meni do izvora. Pitaj se kako je to meni nastalo? Odakle je došlo na početku? Tada će tvoj um postati miran, možda samo na nekoliko sekundi, a onda će doći druga misao. Primeni isti postupak: "Kome ovo dolazi?" I možeš raditi i druge stvari. Možeš se zapitati: "Kakvu razliku ima šta mi se dešava? U stvarnosti sam večan, besmrtan. U stvarnosti nikada nisam rođen, nikada ne mogu umreti. Pa kakvu razliku privid čini u ovom trenutku? Čini se da prolazim kroz ono što treba da prođem karmički. Zašto bih se borio protiv toga?" Kada prestaneš da se boriš, pobedio si u borbi. Jer kada prestaneš da se boriš, tvoj um postaje smiren ponovo. I kada tvoj um postane smiren, automatski postaješ svoje stvarno Sopstvo. Onda zaboravljaš na pokušaje da postaneš samorealizovan, da postaneš prosvetljen. Zaboravljaš na te termine. Jednostavno boraviš u svom Sopstvu. To je sve što treba da radiš. A tvoje Sopstvo znači miran um, to je definicija tvog Sopstva. Miran, tih um. Kada je tvoj um miran, imaš blaženstvo, imaš ljubav, imaš samilosnost, imaš džnanu, mudrost. Kada je tvoj um bučan, imaš sumnje, sumnjičavosti, bes, pohlepu, ljubomoru. Na tebi je. Nema razlike koliko su duboke te samskare, te sklonosti. Iskoreni ih jednu po jednu, pitajući se: "Kome dolaze?" i prateći nit Ja do njenog vrhunca i bićeš slobodan. Juče sam dobio zanimljiv poklon poštom iz Njujorka, ove patike za trčanje. I nisam znao ko ih je poslao, nisam se sećao njihovog imena. Ali takođe sam dobio pismo i sećam se ovog momka. Dolazio je na sastanke pre nego što je došao ovde, kada smo bili kod Džefa. Došao je na oko šest sastanaka. Uvek je sedeo pozadi i jedva da bi išta rekao. Neverovatno je šta satsang čini za osobu. I napisao mi je jedno od najdubljih pisama koje sam ikada napisao, ikada video ili pročitao, a pročitao sam mnoga. I želim ovo podeliti sa vama jer mislim da je važno. Ne znam zašto mi je rekao da ovo podelim. Njegovo ime je Endi Kinkart, on je Ričardov prijatelj. Iz Santa Kruza, ali živi u Mahopaku, Njujork. Počinje ovde i nastavlja se ovde, Meri, da li bi volela da pročitaš? Čitaj polako. Pokušaj zaista razumeti šta govori. Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

Meri čita: "Dragi Roberte, videvši ovu kartu, setio sam te se, ali kada sam je kupio nisam imao pojma da piše nešto o rođendanu unutra. Smatraj to metaforičkim paradoksom. Nikada nisam rođen, rađam se u svakom trenutku. Nisam bio u kontaktu s tobom neko vreme. Pa samo da ti javim ko ovo piše, razgovarao sam s tobom nekoliko puta telefonom u proteklih šest meseci otprilike, nakon što sam prisustvovao par sastanaka u Džefrijerovom stanu još u aprilu. Nisam siguran zašto ti sada pišem, nemam ništa konkretno da kažem. Osećam kao da se veliko otvaranje dogodilo nedavno, a ipak se ništa zaista nije promenilo. Suština je da se Sopstvo neprekidno otkriva kao apsolutno neizbežno. Ceo ovaj svet privida nije ništa drugo do izražaj Sopstva. Ropstvo ili oslobođenje, patnja ili blaženstvo, nema razlike u svetlu istine. Mislim, bez obzira da li je ovaj um-telo identifikovan ili ne, on je još uvek svest i ništa drugo. Svest je sve što postoji. Oblik koji poprima u ovom neverovatno raznolikom svetu je nebitan. Šta zapravo znači

realizacija? Kada je sve već Sopstvo. Sopstvo realizuje samo sebe u svim oblicima postojanja. Zaista moram reći da me ne zanima da li Endi Kinkart nastavlja biti uhvaćen u ovaj konceptualni svet privida. Znam, čak i ako zaboravim da sam jedno sa Bogom i da je sve što se dešava Njegova volja, ne može biti drugačije. Bog je sve. Pretpostavljam da je najsažetiji način da se izrazi rečima to da je stvar u viđenju da ništa ne postoji nezavisno. Prava supstanca bilo čega je praznina. Čak i ovo zvuči patetično ograničavajuće. Sloboda razumevanja je odsustvo svake identifikacije. Ne mogu čak ni reći: "Netineti." Ko to kaže? Ne znam Roberte, jednostavno se čini kao da ako postoji razumevanje koje dovodi do prosvetljenja, ono zapravo ne menja ništa. Osim, možda što više nema čega opirati se. Nema nikoga ko bi bilo šta dobio ili izgubio. Sve je jedno. Koncepti su tako dosadni. Ironično, uprkos osećaju u poslednje vreme da nema šta reći ili čuti o istini, spontano zapisujem ono što bi se moglo nazvati zapažanjima. Koja neprestano iskrsavaju u poslednje vreme. Uključiću deo ovog pisma, za tvoju zabavu. Ako si tako raspoložen da ih pogledaš. U suprotnom, samo želim podeliti osećaj tihe zahvalnosti. Ne za ili prema bilo čemu posebno, samo mirna hvala, Endi. P.S. Biću u Njujorku do otprilike 1. novembra. Tada planiram da otputujem za Tajvan, iako se to stalno odlaže. Poslaću ti razglednicu, možeš pisati na ovu adresu, i biće prosleđeno ako nisam ovde." I adresa je u Njujorku.

Robert: Šta ste mislili o tome?

SM: Veoma je lepo.

R: Razlog zašto delim ovo sa vama je zato što želim da shvatite da ovo dolazi iz srca. Ne dolazi iz učenja iz knjiga, mogu reći. Mogu uzeti članak i reći vam odakle je. Bilo da je iz nečijeg srca, iz njegove svesti ili iz knjige. Ovo dolazi direktno iz srca. Ima li komentara?

SK: Zanimljivo je, počeo je da izražava i govori i nakon nekog vremena delovalo je kao da malo balavića u rečima a onda se vratio u izražavanje.

SM: Možeš reći da je pravo iz srca. Možeš osetiti, čak i čitajući sam mogao osetiti šta je govorio. (SK: Ne samo iz srca, to je nabijeno energijom.)

R: Ima doktorat iz engleskog i predaje engleski u inostranstvu.

SA: Ne znam, moram dati negativan glas. (R: Okej.) Samo da prodrmam stvari u svojoj uobičajenoj ulozi. (R: Dobro.) Pre svega smatram da postoji vrlo jaka tendencija od strane učenika ili sledbenika ili studenata da ponavljaju, da ponavljaju učenja učitelja. (R: Da.) Postoji vrlo jaka tendencija te vrste, posebno ako poznaješ ljude i čuješ ove stvari koje si čuo od učitelja. I nekako sam to primetio i kako sam čuo, učinilo mi se kao intelektualizacija božanskog toka. Možeš reći da je ono što ću reći da tonem u materijalnost. Ali činilo mi se da su ovo takođe reči, ovo su materijalne reči, ovo su ideje. Šta ako je samo rekao: "Oh sunce je bilo izuzetno vruće jutros. Osetio sam ogromnu glad. Jeo sam meso, voleo sam meso. Hteo sam da pešačim do vrha planine itd. itd." Čini mi se da bi ovo izrazilo osećaj jednosti, osećaj želje za jednim, više nego ove intelektualizacije.

R: Pa to je tvoje mišljenje naravno, i cenim ga. Ali zapamti Arnolde, on govori iz sopstvenog iskustva, mogu reći. Ono o čemu ti govoriš je takođe dobro. Zavisi od osobe, zavisi ko su i takođe zavisi kako to percipiraš. Ali to je tvoja percepcija i to je dobro. Šta drugo mogu reći. (SA: Mogu probati da budem svadljiviji ako to mogu probati.) Neću ti dati argument. (SA: Ne.)

SM: Možda je bilo kako sam ja čitao. Ali da je on bio ovde i rekao to svojim rečima iz svog srca onda bi bilo snažnije, bilo bi više osećaja, ja samo čitam tuđe reči.

SA: Ne mislim da je do načina na koji si čitao. Ne mislim to, ne, čitaš vrlo dobro.

R: Sećam se Kinkarta i on je vrlo iskrena osoba. (SA: Pa ne kažem da nije. Mislim da je iskren, ali mi se jednostavno čini da mentalni element dominira pre nego duh jednoga.) Pa ovo je njegovo priznanje. Ovo je način na koji on oseća. Meni je to čista lepota. Ali to je zanimljiv komentar. Ima li drugih komentara?

SR: Samo želim reći, van teme, ali mislim da je Meri odradila vrlo dobar posao u predstavljanju na vrlo čist, razumljiv način. (R: Da.) (SM: Hvala.)

SB: Ono što me je dirnulo je da mi se svidelo kada je rekao, jedino što je sada drugačije je da nema otpora i to izgleda da je suština cele stvari. Ranije je bio ja, imao svoju volju, pokušavao da bude prosvetljen ili želeo, a sada ne zna ništa i nema otpora prema – rekao je odsustvo svake identifikacije, poput izgubljenog u neznanju i nema otpora prema bilo čemu više. (R: To je takođe dobro zapažanje, tačno.) Ego je uvek otpor prema tom božanskom neznanju. Robert Adams Satsang: Sabrana dela

SR: Takođe sam mislila da je bilo nesebično, nije ti postavljalo pitanje kao da ostavlja tačke da bi ti nešto vratio. (R: Da.) Bilo je potpuno nesebično, mislila sam. (R: Da, to je takođe tačno.) (SM: Iz srca.)

SA: Ono o čemu govorim, ne želim da mrtvog konja bijem, ali... (R: Bij mrtvog konja!) Okej, nekako nakon što sam progovorio, ono što mi je palo na pamet su uspomene na Japan i mislim na način čajdžinice. Način na koji se čaj služi, naravno ima mnogo primera. Ceremonija čaja, sećam se ograda dok hodam niz male uličice. (R: Mhm.) Briga koju znamo da posvećuju svemu bez ijedne izgovorene reči. Mogao bi provesti dan u Zen manastiru ili u Šeng hramu. Ništa ne treba reći jer je sve tu. Izražava se u svakom gestu, svakom pokretu, baš kao sa ceremonijom čaja i tako je neizrecivo. To je izvan reči. (R: Da.) I to je vrlo dirljivo iskustvo, ako tome pristupiš na taj način.

R: Predlažeš da mi je trebao poslati praznu čestitku? (SA: Da je trebao šta?) Poslati mi praznu čestitku? (SA: Bilo bi originalnije mislim. Rekao bih da.) Piše srećan rođendan. (smeh) Ne, to je opet tvoje mišljenje i poštujem tvoje mišljenje. Ali on dolazi sa drugog mesta. To su njegova osećanja, njegove emocije, njegovo sopstvo koje se izražava.

SK: Pismo izgleda kao ogledalo i svako se ogleda u sebi. (R: Naravno, zato sam i pitao.) Shvatam, uzbuđen sam zbog čitavog koncepta.

R: Vidiš, šta god mi kažeš dolazi iz tvog sopstvenog iskustva iz tvoje sopstvene svesti. Znači govoriš o sebi, šta god rekao. Ne bih trebao to reći ili nećeš ništa reći. (smeh) Okej, sad o čemu želiš da govorim?

SB: Roberte, ako je svest sve što postoji, onda bi svest morala biti pre našeg budnog stanja, tako da mora biti čak slična i stanju dubokog sna.

R: Da, razlika između svesti i dubokog sna je u tome što u dubokom snu nisi svestan. U svesti si svestan šta se dešava. Ali u dubokom snu si u prirodnom stanju ali nisi svestan. (SB: Ali ako je svest sve što postoji, zašto gubimo svest u dubokom snu, zašto?) Ne gubiš svest. Jednostavno nisi svestan, jer si u dubokom snu. To je drugo stanje neznanja. (SB: Znači kada dođe do prosvetljenja čak ni u dubokom snu neće biti gubitka svesti?) Kada dođe prosvetljenje nećeš biti u dubokom snu. (SB: Znači u dubokom snu smo zato što...) Zato što nisi svestan. Ali to je najbliža stvar realizaciji. (SB: Je li to zato što je um još uvek nekako živ i funkcioniše.) Zato što si mrtav za svet i mrtav si za sve. I um funkcioniše kao duboki san. (SB: Um funkcioniše kao...) Kao duboki san. (SB: I kada je sve shvaćeno i um je transcendiran onda...) Onda postoji čista svesnost... (SB: Onda nema dubokog sna.) Ne, postoji samo čista svesnost.

SK: Nema misli ni tada, mozak funkcioniše ali misli ne, u dubokom snu. (R: To je tačno, da.)

SR: Roberte, samo sam želela da podelim sa tobom osećaj koji sam imala kada sam došla na tvoje prvo predavanje. Mislila sam da je ono što si rekao za mene bila apsolutna istina. Ali kada sam otišla kući i probudila se sledećeg jutra osetila sam takav bes i zapravo sam podelila to sa Edom. Frustraciju da sam zapravo obnovila

svoju ambiciju da ostvarujem stvari jer sam osetila – pretpostavljam da je problem bio u tome da je to istina, ali mi ipak imamo ulogu da igramo, očigledno postoji igra koju treba igrati i

prihvatam činjenicu da kada igraš igru moraš je igrati. Sa svim pravilima koja postoje, ne moraš verovati da je stvarna ali moraš je igrati. I ne želim da trunem i imam nihilistički stav prema životu, jer dobijam zadovoljstvo iz određenih stvari. Sticanje malih stvari u kojima uživam čitajući i proučavajući, to su samo stvari uma, ili pisanje, ili stvaranje. Ostvarivanje je zapravo jednako prijatno, ako ne i više, od tihog sedenja i meditiranja i odlaska u tu tišinu. Znam da je ono što kažeš duboko u meni tačno, znam da je istina. Ali dok smo u ovoj maloj igri, ovoj osamdesetogodišnjoj igri koju igramo, sedamdeset, osamdeset godina, osećam da ne koristim ta čula, te stvari koje su ugurane u ovo moje telo koje mi ipak daju male nalete zadovoljstva. I možda sam pogrešno razumeo šta si rekao. Propustio sam radost i ljubav i prihvatanje prirode, života, ljudi, muzike, svega što je tu.

R: To je dobro pitanje, hajde da pređemo na tvoju prvu tačku: Bio si ljut. To je upravo ono što tvoj um želi da budeš. Kada osoba čuje istinu po prvi put, ili čuje višu istinu, um će početi da se bori. Ne želi da bude poništen. Boriće se protiv tebe na svakom koraku. I stvari mogu postati progresivno gore na početku, mentalno. Sada kada razumeš šta se dešava, jednostavno posmatraš to stanje. I to je ego koji se bori protiv tebe, to je prva stvar koju sam čuo, a evo i druge stvari. Niko ti ne kaže da ćeš kada postaneš realizovan prestati da radiš sve ili bilo šta. Ako si slikar, postaćeš bolji slikar. Ako si vajar, postaćeš bolji vajar. Osetićeš radost i blaženstvo. Ali moraš imati na umu da ti nisi činilac. I šta god tvoje telo treba da radi u ovoj inkarnaciji, to će i uraditi. Nema veze s tobom. Stoga nećeš ništa izgubiti. Ako uživaš u prirodi kao što si rekao. Uživaćeš hiljadu puta više. Jer ćeš imati bolje razumevanje odakle dolazi, dolazi iz tebe. To je Sopstvo i osetićeš veće blaženstvo. Znači ništa ne gubiš i dobijaš sve. Nije pitanje odricanja, pitanje je dobijanja. Telo je po sebi vrlo ograničeno. Kada shvatiš ko si zaista, postaješ sveprisutan. I uživaš u stvarima milion puta više. Sve postaje intenzivnije, stvarnije. Ali razumeš odakle dolazi. Razumeš stvarnost. I možeš reći: "Sve je ovo Sopstvo i Ja sam To!" I to ti postaje vrlo jasno.

SR: Ali ako je istina da je sve iluzija, onda je to nekako u čemu je poenta svega?

R: Poenta je da igraš igru kao što si rekla. Shvataš da je iluzija, ali i dalje igraš svoju ulogu. (SR: Okej.) To je kao da napraviš korak unazad i posmatraš. Kao da gledaš film. Ali ipak si i u filmu. Znači odvojen si od filma i u filmu si, oboje si. Tako da možeš biti potpuno slobodan i nevezan, ali i dalje radiš posao. (SR: Pretpostavljam da je reč koju tražim dozvola da igram igru. Igrati igru je u redu, čak i ako znaš da je igra.) Ali zapamti, ti nemaš ništa s tim. (SR: Pa Sopstvo igra igru sa mnom i ja sam uključen.) Ako tražiš Sopstvo, transcendiraćeš ličnost. Ličnost postaje potpuno transcendirana i stapa se u Sopstvo ili u svest. I onda igraš igru na drugačiji način, ali igraš igru. Niko nije rekao da ćeš otići u pećinu i meditirati do kraja života. Bićeš aktivan i nastavićeš da igraš igru ali biće drugačije.

SK: Čini se da ego lično uživa u određenim stvarima i mislim da kada transcendiraš ego i lično uživanje, možeš uživati u istoj stvari ali na univerzalnom nivou i uživanje je povećano i nije da se ego bori za to lično uživanje. Meni se tako čini. (R: To je takođe tačno.) Još jedna stvar, ponekad se čini da kada prolaziš kroz ove stvari, možeš pronaći ili neki ljudi pronađu da postanu odvojeni ili neuključeni u stvari u kojima su bili uključeni na privremeno vreme. I onda kada se nešto desi, desi se neka promena i vrate se u šta god da je bilo spontano, postoji mnogo više uživanja i mnogo više entuzijazma i tako dalje.

R: Da, ali glavna stvar zapamti je ovo: U početnim fazama sva tvoja negativnost može postati gora. Možeš postati ljući, sumnjičaviji, sumnjičaviji, pun mržnje i zapamti zašto. Tvoj ego se bori protiv tebe na svakom koraku, govoreći: "Ne idi dalje sa ovim učenjem." (SK: Zato što ćeš izgubiti sve.) Da. Ego ne želi da bude poništen. Zato će se u početku boriti protiv tebe na svakom koraku. Ali ne uzvraćaj, reagovanjem. Jednostavno posmatraj i gledaj i pitaj se: "Kome se ovo dešava?" i saznaćeš. To je sve što treba da uradiš.

SR: Bila sam ljuta ranije zbog ovakvih stvari. (smeh)

R: To je dobar znak. Postoji naziv za to, zove se hemikalizacija. Dešavaju se promene unutar tebe i sve izlazi na površinu, da bude potpuno transcendirano. Zato ne obraćaj pažnju na ta osećanja. Ignoriši ih pitajući se: "Kome dolaze?" i otići će. Postajaće sve slabiji i slabiji svaki put kada postaviš pitanje. Postajaće sve slabiji i slabiji dok ne nestanu. Dešava se skoro svakome. (pauza na traci dok Robert nastavlja)

R: ...izgleda da prolaziš kroz određene nivoe. (SM: Roberte, da li prolazimo kroz te određene nivoe da bismo dosegli tu tačku da se probudimo?) Ponekad izgleda da prolaziš kroz određene nivoe. Ali u stvarnosti se jednostavno probudiš. Postoji priča o Budi, kada je odlučio da ide pod Bodhi drvo i sedi tamo trideset dana dok ne bude prosvetljen, ne trideset dana, samo je nameravao da sedi ispod drveta dok se nešto ne desi. Ili će umreti ili se probuditi. Tako nakon oko trideset dana, njegovi učenici su sedeli okolo i videli ga kako otvara oči i sijao je. I rekli su: "Učitelju, šta ti se desilo? Jesi li video Boga?" I rekao je: "Ne." "Jesi li postao samorealizovan?" rekao je "ne" i pitali su ga svašta nešto i on je odgovarao "Ne". I konačno jednoglasno su rekli: "Šta se desilo?" i on se nasmešio i rekao: "Ja sam budan!" Isto je i sa nama. Izgleda da prolazimo kroz faze i onda jednog dana jednostavno (pucketa prstima) probudimo se! Kao da smo godinama spavali. Pomisli na trenutke kada imaš dugačak san ili san koji se ponavlja iznova i iznova. I san izgleda tako stvaran,

i u snu pokušavaš da se boriš i pokušavaš da prođeš kroz sva ta iskustva, ali ne možeš da se probudiš. Zato probaš sve te duhovne prakse i onda se probudiš. Sve je nestalo. Bio je samo san. Na isti način, jednog dana ćemo se probuditi iz ovog sna, ista stvar. Vidiš, sada većina vas veruje da su stvari koje sanjate stvarne. Na primer: Kada sam dobio ovaj par cipela, nisam osetio osećaj ushićenja ili osećaj tuge, samo sam posmatrao cipele i rekao kakve lepe cipele, i obuo sam ih, to je to. Kada sam uronjen u sopstveno blaženstvo, stvari me ne čine blaženim ili srećnijim. Stvari su tu samo da uživam, da gledam, da vidim, da posmatram. Ali tvoje sopstveno blaženstvo te nikada ne napušta. Jer tvoja istinska priroda je blaženstvo, to je ljudska priroda. Sve ostalo nije ni dobro ni loše, ali mišljenje čini takvim. Zato tebi stvari koje mogu izgledati loše mogu izgledati dobre nekome drugom. Kao primer: Čoveku je dozvoljena jedna žena i to je dobro. Ali ako odeš u Arabiju, dozvoljene su ti tri žene i to je dobro. Znači to može biti loše nekima od nas ovde, ali tamo je dobro. Uzmi drugi primer: Recimo da odeš na Severni pol i posetiš svog prijatelja koji je Eskim. Prvo što će ti reći je da spavaš sa njegovom ženom. To je čast. Ako ne učiniš, biće uvređen. A koliko vas momaka bi mi dozvolilo da spavam sa vašom ženom? Shvataš šta hoću reći. Ništa nije ni dobro ni loše, samo mišljenje čini takvim. Zato pogledaj sve stvari koje te čine ljutim. Sve su besmislene, zaboravi ih i budi srećan.

SK: Imam pitanje. (R: Izvoli.) Ako su cipele stigle u paketu i bile su prljave, masne, jako smrdele i izgledale jako loše. Da li bi mislio da su lepe cipele ili da su interesantne cipele?

R: Ne bih mislio da su dobre ili loše, lepe ili ne lepe, samo bih ih posmatrao. Pogledao bih ih, ako mi se čini da ih nosim, nosio bih ih, ako ne, ne bih. (SK: Ove si posmatrao da su lepe, pitam se da li bi za one druge rekao: "Ove su interesantne?") Nisam posmatrao da su lepe, posmatrao sam da su cipele. (SK: Rekao si lepe, pa sam mislio...) Mislio sam, mislio sam da sam ih pregledao i pažljivo ispitao, nikada ranije nisam čuo za brend i jednostavno sam ih obuo. I svi mi govore kakve lepe cipele. (SK: Moje su interesantne. (smeh) Moje korišćene.) Sačekaj dok ne vidiš one koje sam nosio ranije. Imale su rupu na vrhu, bile su napola iznošene, pete su bile nestale. Ali sve se odvija kako treba. Nema grešaka, zapamti to. Sve je dobro, svuda. Baš onako kako jeste. I zapamti, jedini razlog zašto se uzbuđuješ ili ljutiš je zato što se tvoj svet ne okreće onako kako ti želiš, to je sve. Ali ako zaboraviš na svoj svet i stopi se sa svešću, sve će biti dobro. Na primer kažeš: "Moj ujak je umro." I misliš da je to loše, ali za njega je dobro, jer je slobodan i može nastaviti svoje putovanje šta god radio. Ali za tebe je loše. Nasleđuješ milion dolara, za tebe je

dobro, za tvog komšiju je loše jer postaje ljubomorna i upuca te. (smeh) (SK: Za ćerku je stvarno dobro jer ona nasleđuje.) (smeh) Ko god nasledi, dobro je. (smeh)

SB: Ali samo izgleda dobro. Možda je neko oženi zbog njenog novca, učini je nesrećnom i upuca je. I ispadne loše.

R: Naravno, nastavlja se u nedogled. Nikada ne prestaje.

SL: Za nju je dobro kada je upucaju. Oslobođena je. (smeh)

SB: Ali onda se ponovo rodi kao krokodil. (učenici se smeju)

R: Ali vidite li zašto ne treba da reagujemo? (Učenici: Da.) Jer ne znamo šta je dobro ili loše. (SB: Jer ne znamo šta je bilo šta.) Upravo tako. Nerada, neobično si tih danas. (pauza)

SB: Znači Roberte, ti spontano prebivaš u svom božanskom neznanju bez ikakvog učenja, bez ikakvog čitanja o duhovnom životu.

R: Ne. Da i ne. (SB: To je tačan odgovor, da i ne.) U početku nisam ništa čitao, kasnije jesam. (SB: Znači pre nego što si čitao, prebivao si kao božansko neznanje?) Da. Ispričao sam malu priču u četvrtak šta se desilo.

SR: Roberte, misliš li da kada se ovaj ljudski evolutivni ciklus završi, da možda na kraju, mislim u vrlo vrlo dugom planu stvari, šta god da je ovaj eksperiment ili šta god ovo je, prođe svoj tok i ova planeta će otići, i ljudski oblik će verovatno otići s njom, osim ako ne budemo prebačeni na novo mesto ili planetu ili tako nešto?

R: Onda ćemo se vratiti ponovo i sve će se ponoviti, dok se ne probudiš. (SR: Nadam se da postoje druga mesta.) U tvom umu, samo u tvom umu. Tvoj um stvara druga mesta. Ako želiš da saznaš šta se dešava na Marsu ili Veneri ili Jupiteru, uđi u sebe. Zagnjuri duboko u sebe i saznaćeš. Ono što ćeš zapravo saznati je da ove planete postoje samo zato što ti postojiš. Šta se dešava sa njima kada spavaš? U dubokom snu one nestaju, svet nestaje. Ništa ne postoji.

SK: Ne verujem u to. To je kao, ako drvo padne u šumi i niko ga ne čuje, da li je stvarno palo? Ne znam da li je palo, ali moglo je?

R: Saznaj. Shvati sebe i znaćeš, jer ako ga mentalno stvaraš, nema buke. Osim za obmanute ljude koji čuju buku. (SK: Izvini?) Osim za one obmanute, koji čuju buku. Kao većina ljudi, većina populacije čuje sve vrste buke, tako da je za njih stvarno. (SK: A ako ja ne čujem?) Onda nije stvarno. Ali ti sve to stvaraš, izlazi iz tvog uma. Kada spavaš sve prestaje. Nema sveta, nema ničega. Ali kada se probudiš, tako reći... (SK: Da, ali ja mogu posmatrati nekoga u dubokom snu.) Ne možeš. (SK: Ne mogu?) Kada si ti u dubokom snu? (SK: Ne, mogu ja posmatrati nekog drugog u dubokom snu?) To je odgovor. (SK: Kakav je to odgovor?) Oni to posmatraju kroz svoj um. (SK: Ali konkretan, relativni svet.) To je ono što vidiš za osobu u dubokom snu. (SK: Da, nemam načina da to znam, stvarno nemam načina da znam.) Ko ipak želi da zna? (SK: Ne znam, izgovaraš tvrdnju i shvatam da nemam načina da znam da li je istinita ili nije.) Jer tvoj ego to vidi, zato kažem: "Zagnjuri duboko u sebe i saznaćeš." Dokle god govoriš iz spoljašnjih svrha, nikada nećeš saznati. (SK: Mhm, to je zanimljivo.)

SM: Roberte, ovi snovi su takođe mentalne kreacije, zar ne?

R: Snovi su kreacije uma, naravno. Nema razlike kakav je san. Pomisli na san. Eksternalizovan je u univerzum i sve se odvija unutar tebe, u tvom umu. Ipak vidiš mesec, vidiš zvezde, vidiš sunce, vidiš ljude, imaš iskustva i sve se odvija kao da je stvarno. Dešava se u tvom umu. Svet je isti. Dešava se u tvom umu, ali ti odbijaš da to prihvatiš. Misliš da su ove stvari stvarne i patiš u skladu s tim. Ed?

SE: Kao odgovor na Džejino pitanje. Jedna od najvećih promena za mene bila je promena od verovanja da sam telo sa svešću unutar njega do otkrića da sam svest koja sadrži telo. (R: Da.) I kada vidiš tu tačku gledišta telo više nije stvarno, to je kao bilo šta drugo tamo, deo je toga i ti si

sva svest. Kada imaš prvo gledište, svet je stvaran. Kada si svest, telo nije stvarno. (R: To je dobra poenta.) To je samo objekat u svesti.

R: Sve je svest i sve što se pojavljuje kao oblici odvija se u svesti. Sve je ovo Brahman.

SK: Šta ako sedim ovde i moja svest izgleda kao da nije odvojena od druge svesti, a ipak nekako imam referentni okvir, dok sam ovde.

R: Ko ima referentni okvir? (SK: Ne znam ko ga ima, ali...) Ego. (SK: Okej.) Govoriš o stvarima ega. Kada se rešiš ega, neće biti referentnog okvira. (SK: Znači ako se potpuno rešiš ega, nema referentnog okvira?) Nema referentnog okvira. (SK: Znači nema ništa da se radi sa ovim telom, mislim, nisam čak ni svestan da je ovde?) Kada? (SK: Ako nema ega?) Ako nema ega, bićeš svestan ali na drugačiji način. (SK: Hoću li biti svestan svih tela?) Na drugačiji način, shvatićeš, sva tela su Sopstvo i ti si to.

SK: Da, ali ipak dolazim iz drugačijeg... (SX: Tvoja perspektiva.) Mogu to da percipiram ali dolazim odavde.

R: Ali to je intelektualno. (SK: Tačno.) Ali drugi način je duhovno, drugačije je. Dolazi iz tačke Sopstva. Shvatam da sam ja Sopstvo. Ali ja uključuje tebe. Ti si moje Sopstvo. (SK: Nema ovde ili tamo sa tobom, uopšte nema?) Zato kada vidim tebe, vidim svoje Sopstvo kao svest. Mogu videti tebe samo kao što vidim svoje Sopstvo. (SK: Ali još uvek izgleda da postoji ovde i tamo?) Kome? (SK: Tebi?) Ne. (SK: Nema ovde ili tamo.) Nema ovde, postoji samo jedno. (SK: Samo jedno?) I to si ti! (SK: To sam ja?) (smeh)

R: Budi miran i znaj da sam Ja Bog.

SL: Roberte, meni se čini da postoji nešto veoma zastrašujuće u vezi sa tom čitavom perspektivom ili osećajem i mišlju da sam Ja Bog.

R: Ne, ja je tvoj ego na koji se pozivaš. Tvoje lično individualno ja, nije Bog. Ali Ja Jesam je Bog. Vidiš razliku? (SL: Da.) Ti nisi Bog onako kako se pojavljuješ,

ali tvoje stvarno Sopstvo je Bog. Znači kada kažeš: "Ja sam Bog," ne pozivaš se na sebe kao na telo. Govoriš o stvarnom tebi, koje ne možeš videti kao sebe. Vidiš li?

SL: Takođe osećam, kada ostanem sa sobom tiho bilo koliko dugo, postanem uplašena, uplašim se toga i moram posegnuti ili ponovo uspostaviti kontakt sa — ili izaći iz sebe. (R: Da.) Ne znam čega se plašim?

R: Pa to su sve samskare. Prošle tendencije koje izlaze na površinu. Ono što treba da uradiš je da ih posmatraš i pitaš: "Odakle dolaze?" i "Kome dolaze? Šta ih je rodilo? Ko im je otac i majka?" Dolaze ni iz čega i vraćaju se u ništa kada to ispravno vidiš. Ali ako se složiš sa njima, ako ih osetiš, ako se u njih učvrstiš, onda ti postaju stvarne. Zato čim počneš da osećaš strah, odmah se uhvati i postavi pitanje: "Kome dolazi strah?" i sačekaj. I odgovor će biti: "Dolazi meni," čim dođe odgovor "dolazi meni," odmah prebivaj u meni. Počni da osećaš mene ili možeš početi da govoriš sebi: "Ja - Ja, Ja - Ja." Ja je prvo ime Boga. Pozivaš svoju stvarnu prirodu, koja je veća od straha. I strah će nestati, probaj!

SR: Roberte, ako postoji samo jedno Sopstvo, kako to da jedna osoba može biti realizovana a druga osoba može biti u neznanju?

R: Zato što niko nije stvarno realizovan. To je samo reč. Postoji samo razumevanje da je sve ovo Sopstvo. Sve što se dešava bilo gde je Sopstvo u izražavanju. Ja sam to Sopstvo! Baš kao san, ja sam san. Zar nisam? Jer sanjam o svima. Sanjam o času, sanjam o svetu i o univerzumu. Zato mogu reći da sam taj san. Vidim tebe na isti način. Ti si moje Sopstvo i postoji samo ja. Ali ti vidiš dva ili tri ili četiri ili višestruko. Znači ti imaš problem, ne ja. (smeh) Jer ti insistiraš na viđenju višestrukog. Vidi svoje Sopstvo i videćeš mene kao svoje Sopstvo. Postoji samo jedno Sopstvo, ima li smisla? (SR: Da, ima smisla.)

SE: Zvuči nekako kao da zavisi od toga da li zauzimaš poziciju Krišne ili Ardžune. Da li zauzimaš poziciju apsoluta ili poziciju onoga što je Ardžuna bio, Dživa Mukta, Dživa, individualno sopstvo. (R: Da.) Sada kada si samo svesnost, ništa nije. Ali kada nemaš svesnost, postoji mnoštvo. Kada nemaš apsolut, onda postoji mnoštvo.

R: To je tačno, da. Govorimo o apsolutu. Apsolut je jedan, inače postoji mnoštvo. To je tačno.

SK: Kada je neko oličen i stekao je Sopstvo ili razume i postane prosvetljen, onda je svest, pretpostavljam da smo ukazivali da su to bili različiti kontejneri svesti. Telo, zar ne? (R: Telo je kontejner svesti?) Relativno govoreći? (R: Postoji samo jedna svest, ne deset ili dvanaest svesti.)

SK: Znači postoji jedna svest. Znači osoba koja dostigne to konačno stanje — šta je ego? Čini se da postoji individualni ego. Neko govori o nečemu ili tako nešto, čini se da različiti ljudi govore?

R: Tako se tebi čini. (SK: Da, pa...) Odakle ti dolaziš? Džnani ili adžnani? (SK: Znači želim da pokušam da razumem intelektualno bar šta Džnani vidi.) Džnani vidi Sopstvo kao jedno. Kao što sam već rekao. (SK: I znači ja pričam, da li znaš šta ću reći?) Ne, ne znam šta ćeš reći. Znam samo da sam jedno sa svime što postoji. (SK: Okej, znači inače ne znaš per se šta ovaj ego misli u relativnom smislu.) Za mene ne postoji ego, ego ne postoji. Vidim tebe kao svoje Sopstvo i ne mislim ništa? Ne vidim sebe kao tebe. Ne vidim sebe kao tebe. (SK: Ne vidiš?) Ne hvatam tvoje misli, jer u mom stanju nema misli koje bi se hvatile. Ništa ne postoji, samo praznina. Kako mogu uhvatiti ono što govoriš? Morala bi postojati neka osoba kod kuće da bi uhvatila. (SK: Vidiš li ovo telo ovde?) Naravno, vidim tebe kao svoje Sopstvo. Baš kao ekran u filmu, kao sve forme na ekranu. Zato sam ja poput ekrana a vi ste sve forme. Znači ja sam deo tebe i nezavisan sam od tebe.

SK: Da, znači, mislim da je možda jasnije reći: "Da li je Sopstvo?" (R: Nema sopstva.) Da, jedno ili drugo, jer moje sopstvo ima malu tendenciju za mene, adžnanija, da to poveže sa egom ili samo element vrlo malo, znaš na šta mislim? (R: Ne.) Vidiš moje sopstvo, kada vidiš mene, vidiš moje sopstvo kao tvoje sopstvo? (R: Vidim Sopstvo.) Vidiš Sopstvo. (R: Postoji samo jedno Sopstvo.) Da. Da li je tvoje?

R: Jednostavno postoji. Da je moje, morao bi postojati neko drugi. (SX: Šta?) Morao bih biti neko drugi. Da bih mogao reći: "To je moje sopstvo." Moje ne postoji. Nema mene ili moje. Postoji samo sveprisutno Sopstvo. Samo Sopstvo postoji. Nije moje, nije tvoje. (SK: Znači telo je ovde i to je zapravo samo "Sopstvo".) Nigde nema tela. (SK: Pa odatle možeš videti da ovde postoji telo?) Vidim te kao Sopstvo, ne kao telo. (SK: Da, ali za neke... ne znam, ima kao vazduh između, skoro.) Za koga? (SK: Za mene ima, očigledno, ali za tebe...) Zato se pitaj: "Ko sam ja?" (SK: "Gde sam ja?") "Ko sam ja?" Saznaj.

SR: Pa mora postojati razlog za iluziju, jer toliko ljudi učestvuje u njoj, znaš ima oko pet milijardi njih koji imaju teškoća da budu naučni. Bilo bi vrlo teško dokazati im da su jedno, čak i ako je istina.

R: Ne možeš to dokazati, moraš imati sopstveno iskustvo. Takođe postoji pet milijardi ljudi koji sanjaju. Da li kažu da su snovi stvarni, naravno da ne, probude se. Ali ne bude se svi zajedno.

SR: Mora služiti nekoj svrsi, mislim, ova dualnost mora služiti nekoj svrsi inače kakva glupa stvar.

R: Nema svrhe i ne postoji. (SR: Pa kao što rekoh, postoji nekoliko milijardi iluzornih ljudi koji to percipiraju kao stvarnost za sebe.) Ko sve ovo vidi? To je tvoje gledište. (SR: To je samo moje gledište, ali dolazi iz posmatranja u svetu, nisam to izmislila.) Posmatranje koga? (SR: Onih pojedinaca sa kojima dolazim u kontakt svakodnevno. Nisam srela previše ljudi koji ne izražavaju individualnu ličnost.) I ko je posmatrač koji govori? (SR: Zaista je, sve je u meni.) Znači ko si ti? (SR: Pa.) Iz koje tačke gledišta govoriš? (SR: Samo moje male perspektive.) Onda ko si ti koji govori? (SR: Pa?) Govoriš li iz tačke gledišta mudrosti? (SR: Ne, govorim samo iz

ega.) Iz ega, upravo tako, tako ego vidi svet, lažno. To se zove lažna imaginacija. Tako ti to percipiraš. (SR: Ali bilo bi vrlo teško reći svim ljudima koji ovo iskuse.) Ali ko želi da im kaže? (SR: Ja. (smeh) Moj posao je da učinim sve druge iluzije nesrećnima koliko sam ja nesrećna zbog svoje iluzije.) Brini o sebi. (SR: A ostali će se pobrinuti sami za sebe?) Naravno. (SR: Već se brinu sami za sebe, sve dok ja sredim svoje, svi su sređeni, je li tako?) Ako veruješ u to. (SR: Pa, mora biti istina.) Ako ti tako kažeš. (SR: Učiniću da svi nestanu.) Učini to, učini da prvo ti nestaneš. (smeh)

SA: Roberte, imam pitanje. Da li si već rekao naravno mnogo puta da je karma neizbežna, da se odvija. (R: Ako veruješ da si telo.) Dok ne dođe puna realizacija. Ali pre nego što to dođe, da li bi rekao da samskare, da bi ovo mogla biti teška stvar za nekoga da dobrovoljno povećava samskare, ako je to pravi način da se kaže.

R: Povećaćeš samskare reagovanjem na svet. Drugim rečima, ako te pogodi tuga, ako ne reaguješ na nju, onda si je se zauvek rešio. Ako reaguješ na nju verovatno će te tuga pogađati iznova i iznova i iznova i iznova, povećaćeš samskare.

SA: Pa u vezi sa nečim ovakvim, znaš da sam umetnik i stvaram svetove, kao sada radim video knjige koju sam uradio i nekako sam fasciniran kao što sam bio mnogo puta ranije kada nekako osetiš da stvaraš ljude, oni imaju emocije, imaju ovo i ono i ceo svet se nekako razvija pred tvojim očima. Znači, moje osećanje je, hoću li morati platiti cenu za ovo stvaranje. Hoće li to značiti da treba da stvaram sve više i više iluzije.

R: Da, hoće. Bilo šta u svetu za šta si vezan stvara veću karmu. (SA: Pa šta kažeš ako stvaram ove svetove i ne vezujem se za njih, onda mogu nastaviti da ih stvaram.) Da, možeš. Jednom kada nisi vezan možeš raditi šta god želiš. (SA: Okej.) Ali teško je biti nevezan za neke ljude. Nemoj napraviti grešku i reći: "Pa nema veze i ti opljačkaš banku, i kakva je razlika, nisam vezan." Ti jesi vezan, jer da nisi vezan ne bi ni opljačkao banku. Znači to nije dozvola da radiš šta god hoćeš. Moraš biti vrlo pažljiv. Moraš praktikovati ljubaznu dobrotu, samilosnost, mir, radost za sebe i sve druge. (SA: Pa ne bi li ne-akcija takođe bila cilj?) Ne, zbog onoga što sam spomenuo ranije. Ako ti je suđeno da deluješ u ovom životu, delovaćeš i nemaš izbora. Koliko god pokušavao da ne deluješ. Možeš se pridružiti manastiru, ašramu, postati monah, ali nećeš moći da se održiš.

SE: Nateraće te da radiš. (smeh)

R: Da. Moraćeš da deluješ. Ako ti je suđeno da deluješ, delovaćeš.

SE: Postao sam monah da bih postao kontemplativac i stalno su me slali da radim da podržim ašram. (SK: Otišao si na pogrešno mesto.) Da, otišao sam u pogrešan ašram. (smeh)

R: Zašto ne napravimo malu pauzu i uzmemo osveženje. (Robert svira muziku dok traka završava) [TOC]

Satguru protiv Pseudo-Gurua 25. oktobar, 1990.

Robert: (traka počinje naglo) U redu, sada. U vezi s tim, pošto danas imamo nekoliko ljudi ovde. Hajde da pričamo o Satgurui u poređenju sa Pseudo-guruom. Primam mnogo telefonskih poziva od ljudi i pitaju me, da li je ova osoba stvarno oslobođena osoba? Ili je ta osoba prosvetljena? Da li je ova osoba samospoznata? I zaista ne znam šta da kažem, jer ne dajem mišljenja o drugim ljudima. Ali postoje znaci, tri osnovna znaka, po kojima možete prepoznati pravog Učitelja od lažnog. I ući ćemo u to pomalo. Pomaže znati ove stvari. O ovakvim stvarima razgovaram samo sa svojim učenicima i predanicima. Tako da vas smatram time, pa ćemo o tome razgovarati. Prva stvar koju treba znati o ovome: Kako prepoznati da li je osoba stvarna, jeste po njenom učenju. Da li ima svoje učenje ili su njegova učenja iz svetih spisa? Ne postoje nova učenja. Ako vam učitelj kaže, "Imao sam otkrovenje, pokupio me je leteći tanjir i odneo u daleku galaksiju i tamo su me inicirali i rekli mi da se vratim i spasem zemlju. I dali su mi mantru koju želim da podelim

sa vama, blebetanje, blebetanje, blebetanje, blebetanje, blebetanje, to izgovorite dvadeset pet puta i postanete prosvetljeni." Dakle, ako vam učitelj kaže tako nešto, budite oprezni. Ako učitelj ima svoje učenje budite oprezni. Ali ako učitelj potvrđuje ono što je oduvek bilo poznato. Drugim rečima, ako vam učitelj daje do znanja, da ste vi neokaljano Sopstvo. Da niste telo ili ono što se pojavljuje, već da ste vrhunska inteligencija, apsolutna stvarnost, konačno jedinstvo, onda znate da ste na pravom putu jer ovo nije novo znanje. Ovo znanje se može pronaći u Upanišadama i Vedama i u drevnim duhovnim delima. Nikada ne dozvolite učitelju da vam kaže da sam otkrio svoje učenje. To je jedan znak. Drugi znak je: Kako učitelj lično živi. Istražite, saznajte. Kako učitelj živi odvojeno od učenja? Kada je učenje završeno, da li se učitelj sastaje sa određenim prijateljima napolju i odlazi u najbliži bar i opija? Da li učitelj puši ganju? Ili ulazi u razne rituale? Saznajte kako učitelj živi. Da li učitelj primenjuje učenje 24 sata dnevno? Ili samo kada dođe na čas? Kakav život učitelj vodi? Saznajte sami. I treća tačka je: Da li učitelj naplaćuje novac za čas? Da li ima vikend seminar gde naplaćuje trista dolara i kaže vam da ćete postati prosvetljeni tokom vikenda? Budite oprezni. Istinsko učenje nikada ništa ne košta, uvek je besplatno, uvek, i o novcu se nikada ne raspravlja. Takođe je istina, da Mudrac odriče se svega kako bi preneo učenje drugima. Tako da se njegovi učenici i predanici brinu o

njemu. I to potiče iz srca. Ali on nikada ne traži novac lično. Može tražiti da pomogne prijatelju ili nekom drugom, ali nikada za sebe. To su stvari koje morate ispitati. Da biste otkrili šta je stvarno, a šta nije. I postoje dva osnovna principa samospoznaje. Jedan je atma-vichara, samonstraživanje, a drugi je Bhakta, predanost, ili samopredavanje. Pomoću ove dve metode se može probuditi. Prvi metod, samonstraživanje je najbolji, ali je i samopredavanje takođe. U samonstraživanju, pokušavate da razumete ko ste zaista pitajući sebe, "Ko sam ja? Ko je ovo? Šta je stvarno?" Postavljajući sebi ta pitanja spuštate se do stvarnosti i otkrivate istinu, ono što ste oduvek bili. Prateći Ja, razumevajući Sopstvo i boraveći u Sopstvu, na kraju rasterujete tamne oblake i ponovo zasijate kao što ste oduvek činili. Drugi metod je samopredavanje, gde se potpuno predajete svom Sopstvu koje je Bog. Govoreći, "Ne moja volja već tvoja," i shvatajući da je vaše Sopstvo Bog. Vaše Sopstvo je apsolutna stvarnost. To je vaše Sopstvo koje ste tražili svih ovih godina. Vaše Sopstvo je vaš učitelj. Vaše Sopstvo je vaš guru. Vaše Sopstvo je konačna stvarnost. Ne postoji ništa osim Sopstva. I počinjete da ovo osećate. I zaista želite ovo više od bilo čega drugog u životu. Tada činite sve što morate da činite da biste išli dublje i dublje unutar sebe i otkrili sopstvenu stvarnost. Pa hajde da ovo uradimo upravo sada. Zatvorimo oči i ako zaista želite da se pokajete, samo sedite u tihoj meditaciji i vidite tu savršenu stvarnost unutra. Jer sve vrste greške samo nastaju iz pogrešne misli. I poput jutarnje rose pred izlazećim suncem, mogu savršeno biti eliminisane kroz blagonaklono svetlo i mudrost. Ko sam ja? Ja nisam ništa drugo do Sopstvo. Ko je Sopstvo? Ja Jesam. Ko je Ja Jesam? Apsolutna svesnost. Ko je apsolutna svesnost? Ništa drugo do Sopstvo. Kako poznajem Sopstvo? Kroz tišinu. Kako postižem tišinu? Poznavanjem Sopstva. Opet, kako poznajem Sopstvo? Poricanjem svega drugog i boravkom u stvarnosti. Kako boravim u stvarnosti? Ostajanjem mirnim. kao telo. I nikada nisam imao telo, takoreći. Ovaj privid tela je optička iluzija. Ja jesam izvan tela, izvan pojavnosti, izvan misli, izvan reči. Ja jesam neprolazno Sopstvo, ja jesam to što jesam. Ja jesam sat-čit-ananda - biće, znanje i blaženstvo. Ne sada, već svakog trenutka mog života, čak i kada toga nisam svestan. Čak i kada su moja osećanja povređena. Čak i kada se osećam potišteno. Ja sam i dalje sat-čitananda uvek, u svakoj situaciji, u svakom stanju. Vatra ne može spaliti Sopstvo, voda ne može utopiti Sopstvo. Sopstvo je stalno, nepromenljivo, večno, tiho, mirno, srećno. Sopstvo je svedok svih mojih dela. Ipak, ne izgleda da se meša. Ono je transcendentno i takođe sve ostalo. Sopstvo je poput samodovoljnog ogledala. Slike su na ogledalu, ali ne utiču na Sopstvo. Sopstvo nije pod uticajem slika. Već je uvek sjajno i blistavo i slobodno. Jer Sopstvo je poput toka elektriciteta. Elektricitet teče kroz žice i možete puštati radio, TV, toster, ali vidite samo TV i toster. Ali vidite samo TV i toster i radijator. Ne vidite elektricitet. Takođe ne možete videti Sopstvo, ali

Sopstvo prožima sve stvari i ja jesam to. Ali kao Sopstvo, ja jesam blagoslov za univerzum. Samo mojim postojanjem, sunce sija, cveće cveta, hrana raste, životinje se rađaju, sve funkcioniše. Akcije se dešavaju zbog mog postojanja. Zahvalan sam za ovo znanje. Ali svet postoji zbog mene. Kada spavam, svet ne postoji, ali ja i dalje postojim. Stoga sam veći od sveta. Ja jesam Sopstvo. Ja jesam ono što je oduvek bilo, uvek će biti i nikada neće prestati da bude. Ja jesam čista svest, apsolutna stvarnost. Znam da u meri u kojoj smirim svoj um, u toj meri ću zasijati kao apsolutno biće, bezdana stvarnost, čista inteligencija. Um neka bude miran, i znaj da jesam Bog. Jer više nema misli za mene. Više nema prošlosti ili budućnosti. Postoji samo večno sada, u kojem živim, krećem se i postojim. I u tom sada sam budan. Tišina je rečitost. Govor je neznanje. (Tišina) Om, šanti, šanti, šanti, šanti, mir. Neko me je jutros nazvao telefonom i postavio mi pitanje, "Da li je vidovnjak Mudrac?" I rekao sam, "Da li je dan, noć? Baš kao što dan nije noć, tako vidovnjak nije Mudrac. Vidovnjak deluje na relativnom nivou. Ako stavite deset vidovnjaka u sobu i postavite pitanje, dobićete deset različitih odgovora. Ako stavite deset Mudraca u sobu i postavite pitanje, dobićete isti odgovor. Jer postoji jedna istina i Mudrac je podešen na tu istinu. Tako da vam mogu dati samo jedan odgovor. Jednom sam imao vidovnjakinju, na jednom od mojih sastanaka i htela je da mi da čitanje pa sam rekao, "U redu." Ona je rekla, "Roberte, ne vidim ništa u tebi." Pa sam rekao, "Hvala ti." I nekoliko meseci kasnije, drugi vidovnjak mi je dao čitanje. Rekao je, "Roberte, ti dolaziš sa daleke planete i ljudi su te doveli ovde sa te planete pre vekova. Zatim su te dotakli po glavi i naterali te da sve zaboraviš. Tako sada hodaš okolo govoreći, "Ko sam ja?" Pokušavajući da otkriješ odakle si došao? Pa sam rekao, "Hvala ti i ne hvala." Kanaleri, vidovnjaci su svi u istoj kategoriji. Kada nema koga kanalisati, odakle dolazi taj šezdeset hiljada godina star čovek? Ko ga je stvorio? Nemojte se uvlačiti u te stvari. Ostanite kakvi jeste, centrirani. Shvatite istinu o svom Sopstvu i postanite slobodni. Ima li pitanja o tome?

SN: Roberte, kada kažeš, "Sedi u tišini da pronađeš Sopstvo," prirodno reka misli teče, ali je u redu sedeti u tim mislima i samo posmatrati?

R: Kada posmatraš svoje misli, sediš u tišini. (SN: Znači to je u redu?) To je savršeno. (SN: Čak i ako sediš dan za danom i misli se možda čak i ne uspore ili tako nešto. Ali to je u redu jer još uvek sediš sam sa sobom?) Sve dok se ne poistovećuješ sa mislima, pusti misli da dođu i pusti ih da odu. Sve dok možeš biti posmatrač misli, onda si u tišini. (SN: Šta ako ne možeš?) Onda si ko si. Onda si čovek, ti si telo, ti si um. (SN: Dakle, ako ne možeš tu praksu da radiš, šta da radiš?) Pitaš, "Kome ove misli dolaze?" I probijaš ih jednu po jednu. Neprekidno se pitaš kada svaka misao dođe, "Kome

dolazi? Odakle je došla? Ko ju je rodio?" (SN: I čak i kada se umoriš od toga?) Onda ponovo posmatraj, vrati se na posmatranje. (SN: Ali ne moraš da osećaš?) Ne osećaj ništa. (SN: Znaš, kao da ne postižeš nikakav napredak?) Naprotiv. (SN: Zato što misli nisu prestale da teku, to nije ideja?) Ne, nije. Napredak se postiže kada si u stanju da apsorbuješ svoje misli u Sopstvo. I apsorbuješ svoje misli u Sopstvo posmatranjem svojih misli. Što više možeš da posmatraš, manje tvoj um misli i tvoj um počinje da se usporava. Zato nastavi da se hvataš iznova i iznova. (SN: Dakle, nije stvar u zaustavljanju misli?) Ne možeš zaustaviti misli odjednom. Ali kako ih posmatraš, postaju sve ređe.

SG: Hoće li onda doći tačka gde nema misli za zaustavljanje?

R: Naravno. To je krajnji rezultat, to je samospoznaja. Kada nema misli, prazan um, nikog nema doma.

SK: Da li je spoznaja kada nema misli trajna ili produžena?

R: Ako zaista nema misli, postaje trajna. Ako zaista ne misliš, to je trajno stanje. (SK: Ali da li je istina da se to stanje u početku postiže u kratkim vremenskim intervalima.) Ljudi su različiti. Neki ljudi to mogu učiniti odjednom, nekima treba vremena. Ali ako želiš samospoznaju, sve misli moraju prestati. I sve prakse moraju naterati um da prestane da misli. Sve prakse služe da

zaustave tvoj um od mišljenja, tišina, spokojnost. Kada um postane miran, nepomičan, smiren, poput nepomičnog jezera, tada odražava Sopstvo. Um počiva u srcu i pronalaziš mir, koji je tvoja sopstvena priroda.

SH: Ko bi zaustavio misli?

R: Niko. One same prestaju kada ti prestaneš da misliš. (SH: Kada ti prestaneš da misliš?) Tada tvoje misli prestaju same od sebe. (SH: Kako neko prestaje da misli?) Pa tada tvoje misli nastavljaju dalje. (SN: Hm?) Tvoje misli nastavljaju da teku. Zaustavljanje prestaje samo od sebe. (SN: Samo od sebe prestaje. Nema nikoga da ga zaustavi?) Nema nikoga da ga zaustavi. (SN: Onda ako postoji neko ko ga zaustavlja, onda...) Onda moraš da se rešiš tog nekoga. (SN: To je taj neko koji...) To ga uzrokuje. (SN: Iluzorni neko?) Taj neko mora da ode. (SN: Oh, onda prestaju same od sebe.) Same od sebe. (SN: Očigledno niko ne može da ih zaustavi?) Ne, što se više trudiš, više misli dolazi. Zato jednostavno odustani od pokušaja. Samo počivaj u svom Sopstvu.

SH: Ko je to "ti" na koga se uvek pozivaš kada kažeš da odustaneš od pokušaja? (R: Sopstvo.) Da li je to jedino i jedinstveno Sopstvo koje pokušava?

R: Ne, Sopstvo nema šta da pokušava, jer Sopstvo jednostavno jeste. (SH: Ko pokušava?) Niko. (SH: Ipak, pokušavanje je tu. Ljudi pokušavaju da zaustave svoje misli.) Oni misle da je to kao fatamorgana. Veruju da neko postoji koji ih tera da misle. Baš kao što nema tela, nema uma. (SH: To je kao borba sa senkama.) Tačno. Nema tela, nema uma, nema nikoga ko misli. Sve je iluzija. Ali izgleda stvarno poput hipnoze. Kao što je nebo plavo. Kao kada gledaš niz šine i one se spajaju u jednu šinu. To je optička iluzija. Poput fatamorgane u pustinji. Sve je isto. Nema nikoga ko misli. (SH: (smeh) Svakako održavamo tu iluziju univerzalno živom.) Zato što odbijaš da je se odrekneš. (SH: Poput lizalice za ceo dan, to je nešto što te tera da koristiš svoj um.) Um se plaši da pusti jer će izgubiti svoj identitet. (SH: Zašto bi strah ostao, to je tvoja sloboda.) Naravno, ali um je navikao na svakodnevne događaje. (SH: Kakav um?) Um koji nemaš. (smeh) (SH: Dobro rečeno.) Ali očigledno većina ljudi veruje da ima um. (SH: Da.) I trude se svom silom da ga zaustave. (SH: To ne funkcioniše.) Ne. (SH: To samo jača zaustavljanje.) Tačno. (SH: Dobri stari čuveni ego.) Kakav ego, kao što kažeš, kakav ego? (SH: Iluzija pod kojom svi, većina nas posluje.) Zato kada izgovaraš reči one postaju ograničene. Moraš da kažeš ti, ja, moj, ego, um. (SH: Jezik je tako strukturiran.) Naravno. (SH: Jezik je strukturiran u skladu sa iluzijom.) Tačno. (SH: Šteta.) Bilo bi nam svima bolje da smo svi slepi i nemi. (smeh) Stvarno.

SK: Šta je sa funkcionisanjem mozga?

R: Mozak je deo tela. Ako nisi telo, nemaš mozak.

SK: Da. Onda moram da pređem na relativni nivo jer na apsolutnom nivou nema akcije, ali na relativnom nivou neko me je zamolio da kopiram nekoliko traka za njih. Tako da uzmem trake, odnesem ih kući, kopiram ih, pozovem osobu i dogovorim se da dam trake. (R: Dobro, dobro, nastavi tako.) (smeh) Ili drugi primer je, neko ko zapravo razvija svoj mozak, svoj um tako da mogu biti korisniji u svetu? (R: Korisni za šta?) Možda to nije važno, recimo da su namere duhovne.

R: Zapamti, tvoje telo će uraditi ono zbog čega je došlo ovde, bilo ti to drago ili ne. (SK: I onda ide uz funkcionisanje mozga?) Naravno da ide. Ne moraš da brineš o svemu tome. (SK: Ali, može li neko biti bez misli i ipak se manifestovati i delovati?) Definitivno, naravno. (SK: Ako neko jeste, onda čak ne razmišlja, pa danas ću ovo uraditi?) Tačno. (SK: Šta se onda dešava?) Tvoje telo će to ipak uraditi.

SK: Samo to uradi. Čini se da mora postojati misaoni proces kao da uzmeš ključeve od auta i staviš ih u džep i hodaš.

R: Kome se čini? Tvom egu. (SK: Da, pa može li se to odvijati bez ikakvog misaonog procesa?) I biće urađeno bolje nego ako misliš. (SK: A šta sa razmišljanjem koju knjigu uzeti da ti pomogne

na određeni način?) Postoji tajanstvena sila koja se brine o svemu. (SK: Dakle, biće urađeno bez misli.) Sve će biti urađeno bez misli. (SK: Kada čitaš, da li postoje misli?) Sve će biti urađeno bolje nego što ikada možeš uraditi sam. To mislim pod potpunim predavanjem. Predaj sve svom Sopstvu i zaboravi na sve. To ne znači da će akcija prestati. Akcija će se nastaviti, ali ti nećeš biti njen deo. (SK: Radnja čitanja knjige, čini se da bi postojala misao?) To se čini kome? (SK: Meni.) Ko si ti? (SK: Ja sam tvoj sluga. (smeh) Čini se tako, ali pretpostavljam da ne znam.) Onda ne pokušavaj da znaš, samo pokušaj da budeš svoje Sopstvo i ti ćeš biti svoje Sopstvo tako što ćeš ćutati, ne tako što ćeš misliti, misliti, misliti.

SH: Ali u prosvetljenom stanju, da li se misli takođe nastavljaju baš kao što se telesne radnje nastavljaju?

R: One se nastavljaju trenutno i odlaze. (SH: Um se ne zamrzne i nikada više ne funkcioniše?) Ne. Um se nastavlja spontano. (SH: Da, što uključuje sve misli koje se mogu pojaviti.) Misli dolaze i odlaze trenutno. (SH: Da i nema nikoga da razrađuje bilo šta od toga.) Da, tačno.

SK: I to bi se zvalo bezmislenost? (R: Da.) Dakle, to je nešto neopisivo, nešto ili ništa.

R: Džnani je uvek centriran u sadašnjosti. Ne postoji prošlost ili budućnost za Džnanija. To je kao što Henri kaže, misli dolaze na sekund, trenutno odlaze, dolaze i odlaze, dolaze i odlaze, dolaze i odlaze. (SK: I to bi se zvalo bezmislenost?) Nema misli, ništa ih ne zadržava. (SK: Dakle, to objašnjava.)

SN: Roberte, kada si govorio o Mudracima na početku i rekao si, "Vidi šta rade sa svojim životom." Ako izađu i puše ganju (smeh) ili šta već. Nije li istina da je Rama Krišna pušio opijum?

R: Ne, to je samo glasina. (SN: Nije istina?) Ne. Znaš ko je izmislio priče poput te? Pušači opijuma. (smeh) (SN: Mislio sam da je vrlo čudno kada sam prvi put to čuo, rekao sam to ne zvuči ispravno.)

SH: Prvi put sam to čuo kada sam bio duboko u Rama Krišni dok sam živeo u Madona Society.

R: O da. Postoje svakakve čudne priče o ljudima. To su pseudo-gurui koji izmišljaju takve priče, da opravdaju pušenje trave. Istina je da u Indiji nalaziš hiljade Sadhua koji puše ganju, ali oni su ništa, oni su niko i ništa.

SN: Na početku si govorio o istraživanju i predanosti. U onom materijalu koji smo dobili sa prošlog časa koji je Bob pokupio u San Dijegu. (R: O da.) U članku je opisao, nazvao ga je predano istraživanje. Što sam mislio da je stvarno lep način da se to kaže. I jedna stvar koja mi je zapala za oko u tom članku je to što je rekao, "Moraš voleti Sopstvo, da bi bio Sopstvo i to je istinska bhakti." I pretpostavljam kada mislimo o ljubavi prema Sopstvu, ne mislimo samo na puku zaljubljenost, poput volim ovaj radio. Mislimo na ljubav u istinskom smislu reči. Ljubav iznad svih drugih stvari i mislim da ako volimo Sopstvo, svoje Sopstvo, iznad svih drugih stvari, onda bismo pronašli to Sopstvo.

R: On ne misli voleti sopstvo koje se pojavljuje. (SN: Naravno.) Voleti Sopstvo kakvo zaista jesi jer to je ono što jesi. Dakle, ljubav ga izvlači. (SN: Ali nije li pronalaženje Sopstva srazmerno tome koliko ljubavi imamo prema Sopstvu?) Pa, ne možeš pronaći Sopstvo jer ga nikad nisi ni izgubio, ali ono što se dešava kada počneš da voliš, počinješ da se otvaraš. I svi tvoji slojevi, da tako kažem, tvoji omoti, se tope, rastvaraju i ti sijaš ponovo kao što si oduvek činio, to je sve.

SK: Šta ako neko praktikuje bhakti praksu prilično intenzivno i dostigne prilično visoko stanje, onda se negde usput, kroz druženje sa drugim ljudima koji možda ne praktikuju duhovnu praksu ili možda drugačijeg tipa, nekako sumnja uvuce u tu osobu i znam odgovor na pitanje ali...

R: Ako dostigneš zaista visoko stanje, to nikada neće ući. (SK: Da, ako je bilo dovoljno visoko ne bi bilo ničega što bi moglo da spusti.) Naravno, tačno. (SK: Ako neko dostigne takvo

stanje da ipak može biti spušten i postepeno kroz vreme se to dogodilo, onda se čini da, pošto je to stanje bilo dostignuto, čim neko razjasni šta god se dešavalo u tom pogledu, mogao bi brzo da se vrati u to stanje u kojem je bio?) Pa, nikada zaista nisi bio u tom stanju jer ako si u višem stanju, kao što sam rekao, ono nikada ne nestaje. (SK: Pa, mislim samo na stanje koje je nešto više od sopstva. (ličnog sopstva)) Pa, tvoja praksa je morala biti slaba. (ponavlja) Jer ako je tvoja praksa zaista jaka, ništa je ne može oduzeti. Ali ako padneš nazad, nastavi da se penješ ponovo. Podigni se, otresi se i pokušaj ponovo iznova. To je sve što možeš.

SH: Roberte, to "ti" na koje si se upravo pozvao, bilo bi istinsko Sopstvo. Ti se obraćaš istinskom Sopstvu, ne egu?

R: Da. Istinskom Sopstvu. Jer postoji samo istinsko Sopstvo, zašto misliti o bilo čemu drugom. Ali zato vas uvek podsećam na razliku između tragača, učenika i predanika. Tragač je osoba koja još nije pronašla put. Prelaze sa sastanka na sastanak, različitim vrstama učitelja, različitim vrstama učenja. Od Sufija do Budizma, od Budizma do Hinduizma, od Hinduizma do Advaite i tako dalje i nikuda ne stignu. To su tragači. Učenik je neko ko je pronašao jedan put, ali još uvek trčkara raznim drugim učiteljima na istom putu. I svaki učitelj objašnjava to drugačije. Tako da i dalje ne mogu nikuda stići. Ali predanik je neko ko se apsorbuje u učitelja i sam postaje učitelj, unutra. Jer postoji samo jedan učitelj i to je Sopstvo. I počinje da shvata, guru, Sopstvo i učitelj su jedno. Svi su jedna osoba i to je on sam. I oni postaju predanici samom sebi jer postoji samo jedno Sopstvo. Zato pokušaj da provališ gde se uklapaš. Gde si. Šta radiš sa učenjem? Zapamti kada čitaš previše knjiga postaješ zbunjen jer je svaki put malo drugačiji. Istina je da svi vode ka istom cilju, ali metodologija je drugačija. I postaje zbunjujuće. Ali kada se držiš jednog puta stvari se dešavaju brže, imaš bolja iskustva. Šta misliš o tome?

SG: Može li se onda reći da tišina rastvara potrebu za metodologijom? (R: Naravno.) Za bilo kojom metodologijom? (R: Naravno, jeste. To je konačna istina.)

SK: Znači, zaista ćeš dostizati tu istinu. (R: Ako ćeš šta?) Zaista ćeš dostizati tu istinu. (R: Da, naravno.) Smiri um, šta drugo? (R: Ako zaista možeš ostati u tišini, onda je to sve što ti treba.) To je zaista istinska tišina.

R: Ali postoje neki učitelji koji ulaze u svakakva učenja, drevne civilizacije, Kabalu, Egipatska učenja i tako dalje. To je sve zanimljivo, ali ne vodi ka prosvetljenju, to je samo dobra istorija. I stoga zavisi od toga šta si zainteresovan. Da li si zainteresovan da postaneš slobodan u ovom životu ili još uvek želiš da se igraš igrica? Na tebi je.

SN: Roberte, da li ti išta dobijaš iz knjiga uopšte, u stvarnosti?

R: U stvarnosti, ne, ali relativno, da. Jer relativno, knjiga bi trebalo da te motiviše da nešto uradiš. (SN: Da kupiš drugu knjigu. (smeh)) Da, nažalost to je istina. (SH: Poput zavisnosti.) To je istina, u pravu si. To je kao droga.

SN: Mislim, mogu da pogledam sebe i kao što si rekao, pročitao sam svaku knjigu na svetu i mogu da uporedim sebe pre deset godina i gde sam u poređenju sa pre deset godina. I mogu stalno da govorim, "Ovo je najbolja knjiga, ovo je najnovija, ovo je najbolja, ovo je jedina knjiga." Ali sada, tek odnedavno sam shvatio da sam kroz knjige možeš da čitaš do Sudnjeg dana. I pretpostavljam osim ako ne radiš ono što knjiga kaže, shvatio sam da samo sedenjem u sopstvenoj svesnosti napredak dolazi. Ne čitanjem knjiga uopšte. Zapravo čitanjem knjiga uzbuđuješ um i to je upravo suprotno od onoga što želiš. (R: To je istina.) Mislim da najbolje što knjiga može da kaže jeste zatvori knjigu i zatvori um. Odlična knjiga! I zapravo čak i učitelj, da li dobijamo išta od učitelja uopšte ili je ono što dobijamo iz našeg Sopstva?

R: Učitelj je samo da ti pokaže da si ti Sopstvo. Da ukaže na put ka onome što zaista jesi. (SH: Ali učitelj može biti snažan pokazatelj?) Da, u određenoj meri. (SH: Ti jesi.) Ne znam.

SK: Ali učitelj je očigledno mnogo više u smislu da može dati učeniku ukus toga ili samo boravkom u prisustvu, to animira od učitelja? (R: Svi su različiti.) (prekid trake počinje naglo sa pitanjem)

SH: ...trebalo je da živi sa ovim patrijarhom i Santa je čuo jednu od Sutri koja je čitana i to je bilo to. Ne znam da li je to istina, ali to je priča.

SK: Jesi li čuo onu priču gde je učitelj zgrabio knjigu i udario svog učenika po glavi? (R: Naravno da sam čuo i to da. (smeh) Te stvari su moguće.)

SN: Sada znamo čemu služe knjige.

SH: Utišaj um. Dovoljno jako udari glavom i to utišava um. (smeh)

R: Tako je. (smeh)

SK: Dakle, problem je ako učenik vidi da je učitelj dostigao time što sedi u sobi sa učiteljem i zbunjen je svom ovom energijom, mali problem koji može nastati je da se to projektuje napolje. Drugim rečima, učenik to vidi izvan sebe, iako možda iz tog izvora prožima svuda. (R: Sve to pomaže.) Da, pomaže puno, ali je ipak projekcija napolje, zar ne? (R: Sve pomaže, zavisi od tebe.) Ako projektujem da je izvor ovde i tamo, i percipiram udaljenost, onda to nije poželjno kao ja-jesam.

R: Moraš imati veliku poniznost, veliku samilosnost. Kada postaneš ponizan i predaš se pred prisustvom učitelja, tada stvari počinju da se dešavaju. Zato moraš imati veliku poniznost, veliku ljubav. I ako imaš veliku ljubav za svog učitelja, imaš je i za svoje Sopstvo. Pa, naravno da je to ista stvar.

SK: Dakle, ideja je zasititi se toliko ili se smestiti u spoznaju Sopstva tako da je neko uvek sa učiteljem gde god da ide. Drugim rečima, nositi ono što je shvaćeno u satsangu sa sobom gde god idemo.

R: Pa, u mom sopstvenom slučaju, Ramana Maharši je još uvek živ, kao ja. Jer njegovo prisustvo je usađeno u moju svest. Postoji samo jedna svest.

SN: Da li se prisustvo Ramane Maharšija razlikuje od prisustva bilo koga drugog?

R: Zavisi, misliš u mom slučaju? Njegovo prisustvo je sveprisutno.

SK: Za adžnanija je drugačije, zar ne?

R: Da, prisustvo je svuda, ali moraš biti u stanju da ga uhvatiš. (SK: Ako ga neko uhvati iz bilo kog razloga, da li želi da bude prijemčiv da ga hvata sve vreme ili...?) Nemaš nikakve veze s tim. Dešava se zbog tvoje predanosti. (SK: U redu, u kom slučaju...) U kom slučaju to hvataš. (SK: I to je to.) To je sve što ti treba. (SK: I pusti to i onda ako situacija prestane, samo pusti to i jednostavno nastavi sa svojom praksom.) Ne razmišljaš više o tome. Jednostavno to postaješ. Postaješ praksa. (SK: I iskustvo, recimo da neko doživi prisustvo Ramane ali ne praktikuje?) Ne mora se praktikovati. Praksa radi tebe. (SK: Tako, oh, vidim, to je znak da praksa radi nešto.) Da. (SK: Dakle, neko samo nastavlja praksu i to se nastavlja, tako da pusti praksu da radi njega i ne brine ili ne misli o tome.) Samo pusti da se desi i vidi šta će se desiti. Pusti da se desi. (SK: Pustiti da se desi ili omogućiti da se desi?)

R: Pusti da se desi i vidi sam. To je kao Božija milost. Božija milost je svuda dostupna. U vazduhu je, ali postoje određeni ljudi koji je uhvate. Oni koji su podešeni na to, kao radio stanica, moraš fino da je podesiš na stanicu da bi dobio prijem, inače dobijaš smetnje. Zato adžnaniji dobijaju smetnje, dok su Džnaniji fino podešeni. To je sve.

SH: I fino podešavanje se jednostavno dešava samo od sebe spontano?

R: Dešava se zbog prethodnih sadhana u prethodnim životima. Stoga izgleda da dolazi spontano. (SH: Hm.) Ali zaradio si to nekada. (SH: Ali nema nikoga ko može bilo šta da uradi povodom

toga?) Ne. (SH: To samo stoji na putu dodatno?) Da. (SH: Produžava agoniju.) (smeh) Istina. (SG: Može li se reći da se dešava spontano jer zaista nema prethodnih života?) U stvarnosti nema prethodnih života, naravno da nema. U stvarnosti ne pokušavaš da postigneš bilo šta. (SG: Tačno.) Ali možeš li to apsorbovati? Ako možeš apsorbovati to onda nema šta da se kaže. Vidiš, to mislim kada čitamo previše knjiga. Mi pamtimo svakakve odlomke i možemo elokventno govoriti o Budizmu, o Džnani, o spoznaji, a ipak to nikada ne iskusimo za sebe. Možemo samo pričati o tome i pričati o tome i pričati o tome. Zato moramo da uhvatimo sebe u tome i da prestanemo. I da razvijemo potpunu poniznost, ljubaznu punu ljubavi, potpuno predanje. Tada će se sve desiti samo od sebe. (prekid na traci dok Robert nastavlja)

R: Ja nisam telo. Sa tvojim disanjem uradi ovo. Udahni, upitaj se "Ko sam ja?" Pre nego što izdahneš reci, "Ja jesam apsolutna stvarnost." I izdahni reci, "Ja nisam telo." (tišina, zatim Robert nastavlja) Šanti om mir. Kako se osećate? Da li vam je meditacija previše ili smo se navikli? (SK: Isto je sedeti ovde bilo da postoji period meditacije ili ne.) Ponekad ću to raditi šest sati. Jesi li spreman za to, Henri? Jesi li spreman da sediš u tišini šest sati? (SH: Sumnjam. (smeh) Sat ili dva to je u redu, šest sati to je izvan mog — pa, verovatno bih mogao.) Siguran sam da bi mogao. (SH: Samo nisam uspeo.) Samo zaboravi na svoje telo i postani apsorbovan.

(oštećenje trake, zatim Robert nastavlja)

R: Oni misle da moraju da odu. (SK: Jednog dana ću morati da odem, moram da se brinem o mački.) Um je tako jak, sve dok veruješ da moraš negde da odeš, ti ideš. Stvaraš sopstveno nebo i sopstveni pakao i tamo ideš. (SK: I tako nećemo nikuda otići, ha? (smeh) Da li je istina da nećemo nikuda otići?) Možeš biti u limbu. (SK: Dakle, to je gde idemo?) Zašto bi tamo išao? (SK: Možda ne idem nikuda, pa će to možda biti limbo.) Ali nikuda je svuda. Nikuda je blaženstvo, svest. Negde je nikuda. Nikuda o kome govoriš je neko mesto. Ali pravo nikuda je blažena svest. Neki ljudi žele da žive u svojim telima hiljadama godina, a neki ljudi žele da napuste svoja tela odmah. (SK: Neki ljudi žele da budu debeli, neki ljudi žele da budu mršavi.) Tako je. (SK: Možda bismo trebali sve to podeliti ravnopravno.) Dakle, svi ti baptisti i fundamentalisti koji veruju u nebo i pakao su u pravu, jer su ga stvorili. Ideš tamo u šta veruješ. Zato pazi na svoje misli.

SK: Obišao sam okolo gledajući Ramanine knjige. Što više gledam u njih, sve manje gledam osim slika. Gledao sam slikovnicu u boji. (R: Oh, stvarno?) I ima toliko toga. Gledam u nju i shvatam da je formatirana i gledam slike svih drugih ljudi koji su išli da ga vide i shvatam da je to samo još jedna organizacija (R: Hm.) Zanimljivo je. (R: Jeste.) Ovo je moja omiljena fotografija. (R: To je dobra.) Ovo je bila u jednom od Mountain Path koji je korišćen. (R: Oh, stvarno?) (prekid trake, Robert nastavlja dalje)

R: Nema promene, šta da se menja? Samo relativni svet se menja. (SK: I to ne utiče na tebe?) Svest nema veze s tim. Svest je nepromenljiva. U šta bi mogla da se promeni? Ona je poreklo svega. (SK: Šta treba uraditi ako neko postane uzbuđen unutra?) Unutra? (SK: Da.) Pevaj. Da, pevaj, raduj se. (SG: Pusti da se desi. SK: Uzbuđenje?) Naravno, u redu je. (SK: Može ostati unutra?) Ne zadržavaj to unutra, eksplodiraćeš. Eksplodiraće. Biće delića tebe po celoj prostoriji. (SK: Ponekad postoji tendencija da se uzbudiš od bilo čega što radiš duhovno, jer je to neka vrsta uznemirenosti, uzbuđenje da to ispuniš u svetovnoj aktivnosti ili tako nešto.) Da, to je istina, ili možeš duboko disati. (SK: Da.) Ili možeš uzeti hladan tuš. (SK: Onda se još više uzbuđuješ.) Ne, hladan tuš usporava sve. (SK: Ili pokušati da to recikliramo nazad u sebe.) (učenici listaju fotografije Ramane)

R: Ovde izgleda kao zapadnjak, zar ne? (SG: Nosio trodelno odelo.)

SK: Učitelj mog učitelja, moram da ti pokažem jednu njegovu sliku gde stoji uspravan... (prekid trake dok učenik nastavlja) ...čak i ako se ne pretvori u svetlost, da li je nužno potrebno da se pretvori u svetlost?

R: Ne mora, ali ponekad se desi. Ali ti to izazivaš jer to dovoljno snažno osećaš. I kada osetiš prisustvo dovoljno snažno, vidiš njegovu istinsku prirodu koja je svetlost. (SN: Stvarno, "svetlost" je samo metafora, zar ne?) Da. (traka se završava) [TOC]

Transkripti 19 Uspori Um I Pusti Stvarnost Da Uleti 28. oktobar 1990.

Robert: Koliko vas je zadovoljno svojim životom? (smeh) Jeste li zaista zadovoljni svojim životom? Možete biti zadovoljni svojim životom samo kada razumete stvarnost. Inače, bez obzira šta radite, uvek postoje problemi. Čak i sada, čujem vaše misli, one samo brbljaju, misleći, misleći, misleći i mišljenje je uvek o prošlosti i budućnosti, nikad o sadašnjosti. Ako se usredsredite na sadašnjost, nema vremena za prošlost ili budućnost i ne možete imati nikakvih problema. Imate problem samo kada se usredsredite na prošlost i budućnost. Dakle, dobijam dosta telefonskih poziva. I jedno od pitanja koje mi obično postavljaju je ovo: „Zašto je Bog napravio svet onakvim kakav jeste? Ako svet nije stvaran, zašto ga osećam tako snažno? I bez obzira šta radim, ne mogu se rešiti osećaja da je moje telo stvarnost.“ I ova osoba je bila iskrena koja mi je postavila ovo pitanje jer se tako svako obično oseća. Dobro je govoriti o apsolutnoj stvarnosti. Dobro je govoriti o apsolutnom jedinstvu. Dobro je govoriti o nirvani i praznini. Ali to ne rešava problem. Da biste rešili problem zaista morate zavapiti za Bogom. Morate se odreći sveta u svom umu. Mislim zaista se odreći sveta u svom umu. Ne mislim dajte otkaz i postanite pustinjak. Mislim zadržite posao, ostanite u braku ako ste u braku, ostanite razvedeni ako ste razvedeni, ostanite kakvi god jeste, ali u svom umu se odričete. Predajte svoj um Bogu. A ko je ovaj Bog? Jer uvek kažemo, „U stvarnosti nema Boga, nema drugih, nema prosvetljenja, nema dualnosti i nema nedualnosti. Pa ko je ovaj Bog?“ Pa, sve dok verujete da ste telo, Bog postoji. Ne zavaravajte se. Ne verujte da nisam telo i da Bog ne postoji jer ćete patiti. Bog postoji sve dok verujete da ste fenomen telo-um. Zato ne hodajte okolo citirajući svete spise i citirajući istinu. Umesto toga, predajte se. Potpuno predanje u svom umu. „Ne moja volja nego tvoja.“ To je najbolja stvar koju možete učiniti. Potpuno predati sve, ceo svoj život. Možete reći nešto ovako: „Bože, nije me briga šta radiš sa mnom. Ne želim ništa od tebe, ne treba mi ništa. Samo me učini svojim i radi sa mnom što god hoćeš.“

Kada se predate na ovaj način, nešto vas obuzme. Mir koji nikada niste osećali pre. I u tom miru shvatite, „Čije je ovo telo? Čiji je ovo um? Šta sam ja zaista?“ Vidite, ova pitanja dolaze automatski kada se predate, dolaziju sama od sebe. Ali kada ste arogantni. Kada ste agresivni. Kada nemate poniznost. Kada ste ratoborni i hodate okolo izgovarajući istinite izjave, one se okreću protiv vas, ne za vas. Budite pažljivi. Pazite šta govorite. Ne hodajte okolo govoreći, „Postoji samo apsolutna stvarnost.“ Dok ste ljuti na svog suseda. Ne hodajte okolo i govorite, „Postoji samo konačno jedinstvo.“ Dok varate svoje prijatelje. Budite istiniti prema sebi i bićete istiniti prema svima oko sebe. I morate biti pažljivi u vezi s tim. Ne analizirajte ono što govorim. Kada počnete da analizirate bilo šta što kažem, vaš um će protivrečiti. Priroda uma je da protivreči. Priroda uma je da vas uznemiri. Da učini da se osećate van forme. Da učini da verujete da je nešto negde pogrešno. To je priroda uma. Um vas uvek vodi na stranputicu. Ne možete imati veru u svoj um. Ne možete verovati u svoj um. Zapamtite šta je vaš um. To je zbir misli o prošlosti i briga o budućnosti. To je sve što je vaš um. Ali da biste došli do istine, morate stajati goli pred Bogom. Pod goli mislim morate se odreći svega. Svih vaših želja i težnji. Ne mislim da morate biti kao Ramana Maharši. Kada je došao u hram na početku, kada je bio dečak. Skinuo je svu odeću i stajao go na ulici i počela je kiša i obrijao je glavu. Ne mislim na to, ne morate to da radite. Ali ono što morate da uradite jeste da ispraznite svoj um. Morate isprazniti svoj um od svih misli. To nije tako teško, zaista. Kako to radite? Jednostavno posmatrate svoje misli. Gledate svoje misli. Postajete svesni svakog čina koji izvodite. Od trenutka kada ustanete iz kreveta ujutro, postajete svesni onoga što radite. Ako se probudite ljuti, odmah se uhvatite. Ne nosite ljutnju sa sobom. Ili se zapitate, istražujete, „Kome je došla ljutnja?“ Ili jednostavno posmatrate sebe ljute i ne govorite ništa. Radite šta god morate da uradite da biste prevazišli

ljutnju. Gledate sebe kako postajete ljuti. Shvatate ovo je bila moja priroda do sada. Ja sam ljuta osoba, zašto? Možda je iz mog detinjstva? Možda je iz samskara iz prošlog života? Koga briga? Cela ideja je, nemam zbog čega da budem ljut. Ali onda će vaš um ponovo preuzeti i reći će, „Pa moraš biti ljut zbog ovoga. Dobio si otkaz prošle nedelje. Bio si tamo dvanaest godina i sada si bez novca, bez posla i nemaš razloga da dobiješ otkaz. Zato sam ljut.“ Ali onda bi vaša mudrost trebalo da se umeša i kaže vam, „Ništa ne nastaje ni iz čega. Sve je predodređeno. I ako je sve predodređeno, moj otkaz je ispravan. Stoga zašto bih bio ljut?“ Kada imate takav stav, odmah prevazilazite to stanje svesti i idete korak više I više nikada nećete biti ljuti. Zaista više nikada nećete biti ljuti. Kada razumete princip ljutnje. Princip ljutnje je jednostavno da je predodređena. Bilo je suđeno da se desi pre nego što ste došli u svoje telo. Sve je bilo određeno. Čak i ljutnja. Čak i moj otkaz. Jednom kada ovo shvatite, vaš um postaje slab. Počinjete da ubijate um. Ovako poništavate um. Razmišljate o svakoj situaciji. Shvatate odakle je došla. Recite da se osećate ratoborno. Možete se zapitati, „Kome dolazi ova ratobornost?“ I naravno odgovor će biti, „meni.“ Onda se držite za mene. Mene je samo misao. To nije stvarnost. Držite se za mene koliko god možete, i na kraju će mene nestati u ništavilo i isto tako i vaša ratobornost. Jer vaša ratobornost, vaša ljutnja i sve ostalo je deo ja-misli ili mene-misli. To je samo misao. Nije stvarno. Ako to ne možete učiniti. Ponovo, jednostavno postanite svedok svoje ratobornosti. Gledate. Gledate sebe kako postajete ratoborni i vaš um će vam reći zašto se osećate tako. Kažete, „Pa moj partner me je prevario za deset miliona dolara, sada sam bez novca. Imam dobar razlog da budem ratoboran.“ Ne, nemate. Nešto će vam reći ovo je bilo predodređeno. Ili možete reći, „Razbio sam svoj automobil u drugi auto prošle nedelje. Zaboravio sam da uzmem osiguranje. Bio je nov auto i bila je greška druge osobe ali moram platiti deset hiljada dolara za novi auto sada.“ Nesreća, ne, moramo razumeti da nema nesreća. Ništa se ne dešava slučajno. Sve je predodređeno, sve je određeno. To samo po sebi treba da vas učini dobrim. Jer shvatate, osoba koja me je povredila ili osoba koju sam povredio, i to je bilo predodređeno. I to će zaustaviti vašu ljutnju. Zaustaviće ratobornost. I kada se jednom pomirite s tim, šta se dešava? Vaš um postaje slabiji ponovo. Svaki put kada ovo uradite, slabljate svoj um. Svaki put kada ovo uradite, slabljate svoj um. I uskoro vaš um postaje toliko slab, da ste u stanju da praktikujete samo-istraživanje i vaš um se neće mešati. Ali dok to ne dođe, morate se suočiti sa svakom situacijom u sebi. Morate to priznati. Morate priznati, „Ja sam bezvredna nitkova. Uvek vičem na ljude. Uvek smišljam šeme i planove. Uvek mislim da je nešto negde pogrešno. Sumnjičav sam prema motivima ljudi.“ Budite iskreni u vezi s tim, to je prvi korak. I onda shvatite, „Ko je ovakav? Ko je sumnjičav? Ko je pun sumnje? Kome dolaze ova osećanja? Ko ima ova osećanja? Ja. Koje ja, o kome govorim? Šta je izvor ovog ja? Odakle je došlo? Ko ga je rodio? Da li ja postoji? Ako postoji, gde postoji?“ Kako razmišljate ovim linijama, ja će ići dublje i dublje u vaše srce. I sa njim će ići sve ostalo. Nikad ne zaboravite, sve na svetu je vezano za ja, uključujući vaše telo, vaš um, vaše verovanje da ste vi činilac i sva vaša osećanja. Sva vaša čula. Sva su vezana za ja. Shodno tome, ne morate se rešavati osećanja samih po sebi. Rešite se ja i sva osećanja će otići sa ja.

Onda možete ići ka višim stvarima. Kada je um slab i čini se da imate malu kontrolu nad svojim umom, onda možete izjaviti, „Ja sam apsolutna stvarnost.“ I kada izjavite nešto takvo u vreme kada je vaš um slab — ali zapamtite vaš um mora prvo biti slab — šta apsolutna stvarnost znači automatski će doći u vaš um da zauzme mesto vaših misli. Tako će vam se slika predstaviti, da ste poput ekrana u filmu i sve na svetu su slike superponirane na ekranu. Sve ovo će vam doći samo od sebe. Vidite li razliku? Znate li o čemu govorim? Većina nas je hodala okolo govoreći, „Ja sam apsolutna svesnost, ja sam praznina, ja sam ništa, ja sam ovo i ja sam ono.“ Ali kada dođemo do suštine, prvi problem koji nas suoči, postajemo ljuti. Dakle, mi zaista nismo to uopšte i to su samo suve reči. Ali kada prvo usporite um, onda će vam izjava istine doći automatski. I onda možete dati svoju ispovest, kao što ja radim svake nedelje. Ja nisam telo. Ja nisam činilac. Ja nisam um. Ja nisam nikakvo stanje. Ja sam neuslovljena čista svesnost. Ja sam apsolutna

stvarnost. Ja sam konačno jedinstvo. Ja sam onaj koji jesam. Ja sam Sat-čit-ananda. I ne dajete vi ovu ispovest. Ne radite to vi, to vaše Sopstvo daje ispovest. Vi ne radite ništa, maknuli ste se sa puta. Poenta koju pokušavam da iznesem je, ne dozvolite svom egu da vas navede da mislite da ste nešto što niste. Vaš ego um je veoma moćan. Zavaraće vas stalno. Budite pažljivi, uvek ga gledajte. Zato zapamtite, uopšte ne morate davati izjave istine. Zašto? One će doći same od sebe. Sve što treba da uradite jeste da se usredsredite na usporavanje uma. I kako to radite, bilo kroz samo-istraživanje, kroz posmatranje, kroz svesnost, kroz svedočenje. Kojim god vam načinom odgovara. Šta se dešava kada se um uspori? Istina zauzima njegovo mesto. Kada čujete budistički termin, prazan um, to znači da je vaš um prazan od svih relativnih termina i relativnog življenja. Ali vaš um je ispunjen Budom. Vaš um je ispunjen stvarnošću. Vaš um je ispunjen istinom, sve samo od sebe. Zašto se ovo dešava? Jer vaša stvarnost je vaša prava priroda, to je ono što zaista jeste. Stoga ne morate ništa da radite da biste to ostvarili. Samo treba da sklonite svoje prokleto ništavilo sa puta. Kada se sklonite sa puta, stvarnost zasija i sve slike vam dolaze. Shvatate ponovo da ste poput džinovskog ekrana. Ekran je ceo univerzum i sve na ekranu su superponirane slike. One dolaze i odlaze, dolaze i odlaze, dolaze i odlaze. Ali razumete da ste poput ekrana i takođe ste poput slika. Samo slike nisu stvarne. Ali Sopstvo ili ekran je stvarno. Onda možete reći, „Sve je ovo Sopstvo i ja sam to!“ Jer shvatate šta Sopstvo znači. Ali samo davati prazne izjave reči poput te je apsurdno. To vas nikuda ne vodi. Prvo morate usporiti um i onda će sve iskočiti samo od sebe jer je sve već tu.

Sada možete reći, „Pa to je teško uraditi.“ Ako mislite da je teško uraditi onda morate početi od početka i reći, „Kome je teško? Ko smatra da je teško? Ja. Šta je ovo ja?“ I vratite se ponovo na to. „Odakle dolazi ja? Odakle dolaze slike? Slike da sam bolestan. Ja sam siromašan. Imam problema. Nešto je pogrešno.“ I pitanje što se tiče sveta, „Zašto Bog dozvoljava zlo na svetu?“ biva odgovoreno samo od sebe. I odgovor je jednostavno ovo, „To je masovna hipnoza. Svet o kome govorite, ne postoji,“ i primeri će vam doći sami od sebe. Poput neba je plavo. Nebo izgleda plavo, ali u stvarnosti nema neba i nema plavog. Postoji samo prostor i prostor je svest. I sve planete i sve zvezde i svi svetovi i svi ljudi i svi insekti i sve što možete zamisliti, sve je superponirano na prostor. I možete nazvati prostor ekranom života i vi ste prostor. Vi niste ono što se pojavljuje. To znači kada kažete, „Ja nisam telo.“ Jer ste zaista prostor. Kako ovo dokazujete? Da ste veličine atoma, a znate koliko je mali atom, i našli biste se negde u svom telu. Sve vaše ćelije bi bile ekvivalentne planetama i videli biste toliko prostora između svake ćelije. Ekvivalentno prostoru između svih planeta i bili biste u potpuno drugačijem univerzumu. Ne biste imali telo. Zato se ovaj univerzum ponekad naziva „telom Boga.“ Sve je relativno i apsolut je prostor, telo je relativno. Dakle, vi ste apsolut. Vi niste telo koje mislite da jeste. Baš kao što nebo nije plavo. Baš kao u pustinji, kada vidite fatamorganu, vidite vodu. Ali što se bliže približite, pretvara se u pesak. To je fatamorgana. Gledamo jedni druge i vidimo ljude ovde. Ali u istini mogu vam reći da nema drugih, postoji samo jedno i ja-sam to. Naravno, kada mislim na ja-sam, ne mislim na Roberta. Govorim o sveprisutnosti. Svaki put kada koristim termin ja, ne mislim na sebe. Mislim na sveprisutnost. Vaša istinska priroda je sveprisutnost. Vaše telo izgleda onako kako izgleda zbog relativnosti. Ali vaše telo je bezobličan prostor. Vaše telo je praznina. Zato zaista možete reći, „Ja nisam telo.“ Ali od sada nećete davati tu izjavu, zar ne? Šta ćete uraditi? Smirićete um. I šta će se desiti? Kada je um tih, sve će se desiti samo od sebe. Istina će izaći iz vas. Nećete morati da razmišljate o tome. Bićete svesni stvarnosti i naći ćete nepatvorenu sreću, veliku radost, veliki mir, veliku ljubav i imaćete veliku samilosnost. I bićete ljubazni prema svemu, prema insektima, prema životinjama, prema ljudima, prema mineralima, sve je živo i imaćete poštovanje prema svim stvarima. Ovo osećanje će doći samo od sebe. Ako pokušate da ga nadenete, neće potrajati. Zato mi neki od vas uvek kažete, „Roberte, osećam se odlično kada sam ovde na satsangu, ali čim izađem na vrata, ponovo se osećam loše, zašto?“ Zato, jer niste razvili svest o istini. Kada razvijete svest o istini, ona vas nikada ne može napustiti, nikada. Ne uključujete se i isključujete kao prekidač za svetlo. Jednom kada imate

svest o istini, imate je zauvek. I imate osećaj besmrtnosti. Jednostavno znate, ne izgovarate to, jednostavno znate, nikad nisam rođen, nikad ne mogu umreti i ne opstajem dok sam živ. Ja sam bez ega, sve se jednostavno dešava. Dolazi samo od sebe. Zato vam toliko puta kažem, ne čitajte previše, Džej, ne čitajte previše jer kada pročitate previše knjiga o budizmu i taoizmu, o Ramaninim knjigama, o Nisargadati i svima drugima na svetu, nastaje potpuna zbunjenost. Nije li bolje jednostavno sedeti mirno kod kuće u tišini i zaustaviti um od mišljenja? To je najlakši način, najbolji je način, najjednostavniji je način. Ako mi ne verujete, probajte. Probajte nedelju dana i vidite šta se dešava. Jednu nedelju bih voleo da eksperimentišete. Ne želim da čitate nijednu knjigu. Mislite da možete to uraditi? Ne gledajte nijednu duhovnu literaturu. Samo sedite sami sa sobom koliko god možete. I gledajte svoj um, gledajte svoj um. Radite šta god morate da uradite da usporite svoj um i onda ćete se zadiviti. Smejaćete se sebi. Jer kada um postane miran, stvarnost će uleteti. I videćete da je tako jednostavno, tako je jednostavno. Zašto nisam ovo znao sve vreme? Ranije sam verovao da ću čitanjem sveske za sveskom postati prosvetljen. Ali bilo je tako lako, samo sam morao da smirim svoj um. Oni od nas koji smo se sreli juče, ako se sećate, bićemo tihi svakog ponedeljka. Sećate li se? Mislite li da možete to uraditi? Samo jedan dan, jedan dan, sutra, budite tihi. Ne progovorite ni reč nikome. Pokušajte da provedete taj dan sami ako možete. Ako morate da idete na posao da zaradite za život, da li neko radi za život ovde? (smeh) - (Iz nekog razloga svi ljudi koje privlačimo ne rade (učenici se smeju) - Ali ako morate da idete na posao, budite tihi u svom umu. Evo kako ovo funkcioniše. Ako morate da razgovarate sa svojim zaposlenima ili poslodavcem, razgovarajte s njima ali to isključite iz svog uma. Ne zabavljajte ono što govorite. Oslobodite ga se odmah nakon što završite. Ako razgovarate o radnom problemu, rešite problem i onda se vratite u tišinu. Drugim rečima, ne nosite to sa sobom. Uopšte ne nosite to sa sobom. To me podseća na priču o dva budistička monaha. Išli su u kupovinu namirnica u gradu. Padala je kiša. I videli su prelepu mladu damu koja je pokušavala da pređe ulicu. Bila je velika bara, pa je jedan od monaha skinuo svoju jaknu, rekao svom drugom monahu, „Evo drži ovo.“ I otrčao je, podigao devojku i preneo je preko poplavljenog područja i spustio je. I nastavili su svojim poslom. Kupovali su i vratili se u ašram, u zendo. I te noći dok su večerali, drugi monah ga je pogledao i rekao, „Da li shvataš šta si danas uradio? Položili smo zavet da nikada ne gledamo ženu, a ti si je podigao i zaista preneo preko poplavljenog područja i spustio. Kako si mogao to uraditi?“ A drugi monah je rekao, „Pa ja sam je spustio jutros, ali očigledno ti je još uvek nosiš." I nije li ovo istina o nama? Uvek nosimo sa sobom stare povrede, prošlost. Nikada ih se ne rešavamo. Nosimo svoje prošle greške, stvari koje su nam se desile kada smo bili deca. Moramo pustiti sve. I zapamtite način da pustite. Ili se zapitate, „Kome ovo dolazi?“ i pratite to do kraja, ili posmatrate svoj um u akciji i ne radite ništa povodom toga. Samo posmatrate svoj um u akciji i gledate ga kako se sam gasi. Ali šta god morate da uradite, svakako to uradite. Zato ću ponoviti. Kada naučite da usporite svoj um, stvarnost će uleteti sama od sebe jer je vaša istinska priroda stvarnost. Vaša istinska priroda je praznina. Vaša istinska priroda je čista svesnost, čista inteligencija. To je ono što zaista jeste. Ne morate pokušavati da je nađete, imate je. Jednostavno pustite drugo.

SF: Dok ste ranije govorili o jednom od načina suočavanja ili konfrontiranja sa stvarima koje isplivaju, jeste shvatanje da je sve predodređeno. Kako to možemo raditi a da to ne bude verovanje, sa naše strane ili sa moje strane da je to zaista tako.

R: Pa onda praktikujete samo-istraživanje. Ako shvatite da postojite, ne morate to da radite. I doći ćete do tog shvatanja sami. Trebalo bi da imate malo vere. Znam da vam uvek kažem da ne verujete ni u jednu moju reč, ali morate imati malo vere u sebe. I ako vam to pomaže da zaustavite bučni um, svakako to koristite. Jer kada shvatite da je sve bilo predodređeno pre nego što ste došli u svoje telo, uzdahnućete s olakšanjem, reći ćete, „Ah, zašto bih reagovao?“ I to vas čini dobrim. Ali ako ne možete koristiti ovaj metod, morate praktikovati samo-istraživanje. Onda morate shvatiti da ja ima problem, i pratiti ja do njegove kulminacije, do izvora i neće biti

problema. Morate koristiti koji god metod vam je potreban u tom trenutku. Šta god morate da uradite, to morate uraditi. Ali delimo sve ove različite metode da biste mogli nešto uraditi. (SF: Kako um postaje tiši, kako se predajemo, onda bismo automatski koristili najbolji metod?) Da, u meri u kojoj vaš um postaje tiši, u toj meri vaša stvarnost postaje viđena ili osećena i to je intuitivno. Reći će vam šta da radite. Vodiće vas i usmeravati u svakom pravcu. Ali um mora biti tih, to je prvi uslov. I da biste utišali um, koristite koji god metod morate. Znam neke ljude koji se zaista naljute na svoj um, i to im je uspelo, i viču na njega, kažu, „Začepi ume, ne želim da čujem ni jednu tvoju reč, ostani miran! Ne mogu te više da podnesem. Začepi! Ne verujem ti, ne postojiš." I razgovarali su sa umom oko pola sata i um se smirio. Morate koristiti koji god metod morate koristiti. Ali cela ideja je da se um smiri i sve će se desiti samo od sebe. Ne verujte ničemu, samo praktikujte i vidite šta se dešava.

SB: Roberte, um može biti tih, ali zar nije i prisustvo neophodno? Jer dosta budističkih tekstova kaže, govore o osobi čiji je um tih, ali oni su nekako, njihova svest je maglovita, oni su kao u transu, u sanjarenju, nisu prisutni, svesni.

R: Prisustvo je uvek tu. Šta se dešava kada smirite um, prisustvo postaje dominantnije.

SG: Pročitao sam u onoj knjizi koju ste mi pokazali da je postojao učenik Ramane koji je sedeo u dvorani dugi niz sati i uspeo je da zaustavi mišljenje, ali nije bio u ispravnom stanju i Ramana ga je terao u šetnje i sve. (R: O da.) O čemu se tu radilo? Ako mu je um bio tih, a ipak nije bilo ispravno stanje?

R: Pa zato što je strah ulazio. Počeo je da bude uplašen. Pokupio je dosta straha. Način na koji je smirio svoj um, koji god metod koristio, prouzrokovao je da strahovi ulaze snažnije.

SH: Ali kako to možete nazvati tihim umom ako je strah bio prisutan?

R: Nije bio zaista tih. Nikada nije bio tih. Ali postojao je strah, pa ga je terao da šeta okolo. (SB: Oh, dakle bio je to osećaj straha.) Bio je to osećaj straha, da. (SB: Dakle to je takođe mentalna konstrukcija, strah i emocije.) Naravno. Zato kažem da ne morate koristiti jedan određeni metod da biste smirili svoj um. Radite šta god morate da uradite da biste smirili svoj um. I sve će se pobrinuti samo za sebe. Svako je drugačiji, ono što je dobro za vas možda neće biti dobro za nekog drugog. Zato nikada ne kažem, „Ovo je jedini metod." Morate raditi ono što je ispravno za vas, praktikovati, otkriti. Ako čitate previše, nikada ne možete otkriti. Budite sami sa sobom. Otkrijte šta vas pokreće i sve će se srediti.

SH: Pa, čitanje je ipak mentalna aktivnost, zar ne? (R: Naravno da jeste.) Nema načina da se to izbegne?

R: Tačno. Zato, što više čitate, to više postajete otupeli. (učenik se smeje) Zaista! Zaista postajete otupeli. Postajete osoba sa osećajem, „Znam sve sada. Pročitao sam sve, znam celu stvar, ne moram da učim ništa drugo." Ali nikada nemate iskustvo. Još uvek ste nesrećni, problemi vas muče. Imate strahove, frustracije i niste se pretvorili u živog Budu. (SH: Imate sve konceptualno razrađeno i potpuno ste van dodira.) (smeh) Da, tačno. I ima previše ljudi takvih, nažalost. Znate li da postoje ljudi koji su takvi, a ne znaju da su takvi? Misle da imaju znanje, ali možete reći. Kada ste poslednji put bili iznervirani na nekoga? Kada vas je poslednji put neko iritirao ili ste imali sumnje, podozrenja, loša osećanja? To pokazuje da je nešto negde pogrešno. Morate imati poniznost i to opet dolazi sa potpunim predanjem vašem Sopstvu ili Bogu. Mislim da je poniznost prvi uslov koji morate razviti. Ako želite ponovo da nađete svoje Sopstvo. Poniznost je veoma važna. Pa šta ako vam neko baci pesak u lice? Kakve to veze ima? Ako se sećate priča o Ramani, kada su lopovi provalili u njegovu kuću i njegovi učenici su hteli da ih se bore, a on je rekao, „Ne, ne radite ništa, dajte im šta žele. Njihova je dharma da kradu od nas, a naša je dharma da se ne opiremo. Zato im dajte šta žele." Opet, kada je Ramana hodao oko planine, Arunačale, nagazio je na gnezdo stršljena. Umesto da izvuče nogu i prokune stršljenove, ostavio je nogu tu i obratio se stršljenovima, rekao je, „Ujedite me, to je vaše pravo da me ujedete jer

sam provalio u vaš dom. Zato me ujedite koliko god želite." I došao je kući te noći sav otečen. Da li to zvuči glupo? Ako razmislite o tome, zvuči glupo. Ali ako ne razmišljate o tome (učenici se smeju) onda ćete razumeti.

SB: Pa Roberte, šta je istinska poniznost? Istinska poniznost izgleda da može biti samo... (prekid na traci, Robert nastavlja dok traka ponovo počinje)

R: ...smirite svoj um, bićete jači i nećete reagovati, u pravu ste.

SB: Većina svetaca govori o tome da su ponizni, a isto su veliki egoisti koje možete naći. (R: To je istina.) Zato što pokušavaju da budu ponizni.

R: Ne možeš, ako pokušavaš. Ali kada ponovo smirite svoj um, poniznost dolazi sama od sebe. Ali čak i ako mislite o poniznosti, to će vas naterati da smirite svoj um. Tako možete razviti kvalitet. Jedno vodi drugom, pa možete i glumiti poniznost. Glumite kao da imate poniznost, pomoći će. Sve pomaže.

SM: Ako neko ima poniznost, da li automatski ima i samilosnost, Roberte?

R: Da, poniznost vodi ka samilosnosti. (SM: Samilosnost prema svakom živom biću, zar ne?) Samilosnost prema mineralnom carstvu, prema životinjskom carstvu, prema biljnom carstvu, prema ljudskom carstvu i prema svemu ostalom, sve je sveto. Imajte poštovanje prema svemu živom.

SK: Ako zaboravite to da radite, ako nemate misli o tome da to radite, pretpostavljam da bi se u stanju bez misli to desilo automatski bez potrebe da razmišljate o tome?

R: Kada vaš um postane miran, tih, sve stvarnosti izlaze sama po sebi.

SH: Da li je vaš um trajno tih?

R: Ne sve vreme, imam misli koje dolaze i one odmah nestanu. Ne zadržavaju se. (SH: Ne zadržavaju se?) Znaju bolje nego da ostanu. (SH: Odmah su svedočene i nestanu.

R: To je to, čim se suočim s njima, nestanu. Zato mogu sedeti u stolici kod kuće možda četiri do šest sati, a čini mi se kao pet minuta da je prošlo. Jer povučem blanko. Ali u blanku, u praznini, postoji moć, fantastična moć. To nije blanko, to je neobjašnjivo. Ali postoji osećaj bezgranične ljubavi. Kao da se moja individualnost istopila u bezgraničnu večnost. (SH: U šta?) Bezgraničnu večnost, i ja jednostavno počivam na taj način. Još jedno pitanje koje je neko postavio, kažu, „Roberte, ako ste svest, zašto ne znate šta se dešava širom sveta? Zašto ne možete znati šta se dešava u Evropi, Iraku, šta neko drugi misli. Ako ste sve, kako to da ne znate?" Ko može odgovoriti na to?

SG: Nema nikog drugog ko bi znao?

R: Na pravom ste putu. (SG: Nema ničeg drugog što bi se znalo?) Svest je samousmerena. Svest nema veze sa relativnim svetom. Dakle, ako ste svest, izvan ste relativnog sveta. Relativni svet ne postoji za vas. Pa kako možete znati bilo šta relativno.

SH: Kako možete reći da nema veze s tim, kada se sve dešava unutar svesti.

R: To je privid. Ono što se dešava u svesti je privid. To nije stvarnost. (SH: Ali bez svesti ništa se ne bi desilo, tačka.) Tačno, ali svest poznaje sebe kao svest. Ne poznaje sebe kao bilo šta drugo. (SH: Oh, vidim.) To kažete. Ali ako je svest, to je svest. I sve je superponirano na

svest. Ali svest poznaje samo sebe. (SH: Inače bi bila relativna.) Naravno da bi bila relativna. (SH: Tačno.)

SB: Ali neki sveci su u stanju da to urade, u stanju su da znaju šta se dešava.

R: Oh, oni imaju sve vrste moći. (SB: ...moći da znaju šta se dešava u drugim delovima sveta i drugim ljudima.) Ljudi razvijaju side, ali to je opasno. (SL: Kako se to zove?) (SN: To su zapravo sidiji.) Sidiji da. (SH: Psihičke moći.)

SB: To je od uma, zar ne? (R: Naravno.) Dakle, ograničene su?

R: Sve knjige vam kažu, izbegavajte te stvari.

SK: Dakle, postoji još jedna grupa svetaca kojima one dolaze spontano i one spontano nastaju za pomoć drugim ljudima. (R: Da pomognu drugim ljudima?) Da.

R: Pa do izvesne mere, ali najviši način da se bude jeste da poznajete sebe kao sveprisutnost. Onda postajete drugi ljudi. I tako im pomažete.

SK: Ramana je znao srce svakoga ko mu je došao?

R: Naravno. Nije znao ništa, zato je znao srce svakoga. Bio je prazan, i svi tvrde da im je pomogao. A on je rekao, „Ja, nisam ništa uradio." Ali pripisivali su mu sve vrste čuda. Ako ste prazni, kako možete uraditi bilo šta? Nema šta da se radi.

SL: Roberte, kada kažete sedite u stolici 45 sati... (R: 45 sati.) (smeh) ...4 do 5 sati, ali u svakom slučaju to je dug vremenski period, u kojoj poziciji sedite.

R: Baš ovako, sedim ovako. Mirno sedim.

SB: Roberte, za to vreme da li ponekad osećate veliki zanos ili je uvek isto.

R: Uvek je isto. Nema čega da se oseti bilo šta, nema nikoga kod kuće. (SB: Ali veoma je prijatno, zar ne?) Blaženo je, uvek je, čak i sada je blaženo. Ne odlazi. (SB: Više kao samodovoljno.) Kada sedim sam sa sobom, to nije da bih nešto dobio, to je samo da budem. (SB: Dakle, to stanje ili to mesto je samodovoljna sreća po sebi.) To je nepatvorena sreća, nikada ne odlazi. (SL: To je samo BITI?) Samo biti svoje Sopstvo.

SH: Da li ste uvek u tom stanju bez izuzetka?

R: Ništa se nikada ne desi da me izvede iz toga. (SH: Da li je to ono što nazivaju Sahadža Samadi?) Sahadža Samadi. Možete mi odseći prste, možete mi zabiti iglu kroz glavu, pretpostavljam da bih to osetio u izvesnoj meri, ali ne možete mi oduzeti blaženstvo, da tako kažem. (SH: Ne bih probao. Želim da imate svoje blaženstvo.) Kako ga možete uzeti? (SH: Ili da li želim?) To je i vaše. (SH: Da, mora biti. Ako vi imate, svi ga imamo.) Svi smo jedno. Zato ne moram ništa da radim da bih se usrećio. Neki ljudi me uvek pozivaju napolje. Povremeno odem u bioskop sa Danom da bih nju usrećio. Ali srećan sam baš ovakav kakav jesam, ne moram ništa da radim. Ne moram nikuda da idem, ne moram ništa da radim.

SL: Koja je onda svrha nas u našoj lažnoj stvarnosti da smo ovde? (R: Šta misliš pod tim?) Lažna stvarnost znači da ako nismo prosvetljeni, onda je naše telo samo ovde da dostigne to stanje prosvetljenja?

R: Pa kažeš da nisi prosvetljen. (SL: Da.) Ali ja tebe vidim drugačije. Vidim te kao svoje Sopstvo. Ne vidim ono što ti vidiš. Vidim te kao svoje Sopstvo, produžetak sebe. (SL: Ali ja nisam prosvetljen, tako da ne vidim sebe kao produžetak tebe.) Ko to kaže? (SL: Ja.) Ko si ti? (SL: Ne znam.) Saznaj.

SM: Roberte, ti si rođen takav. Mi nemamo načina da se ponovo rodimo da bismo postali prosvetljeni, zar ne? (R: Ne, sve se može učiniti sada.)

SF: Samo jedna stvar u vezi sa pismom koje ste podelili sa nama prošle nedelje... (R: Koje je to?) Pismo, veoma je lepo pismo. (R: A, onaj momak iz Njujorka.) Ali jedna od stvari koja mi je pala na pamet jeste da ono daje do znanja da je moguće, možda je moguće za bilo koga od nas. (R: Naravno da jeste, nema sumnje u to.) Roberte, da li je to neizbežno za nas?

R: Neizbežno je, ne može se izbeći. To je tvoja priroda. (SH: To su dobre vesti.) (smeh) Naravno. (SH: Najbolje.)

SB: Ali možda će trebati mnogo, mnogo života, zar ne?

R: Zašto? (smeh) (SK: Četvrtkom i nedeljom je ono što ti treba?) Zašto? Zašto se ne bi probudio odmah sada? (SK: Da.) Samo se probudi. Prestani da se igraš, samo se probudi. Sve što treba da uradiš jeste da postaneš umoran od sveta i samo se probudiš. Dokle god imaš želje, htenja i potrebe, ne možeš se probuditi. Pa koliko vas je spremno da se odrekne svih svojih želja, htenja i potreba? Ne previše, zato se ne možete probuditi. Jer postoji nešto u vašem umu što vam je veoma važno. Oslobodite se toga i probudićete se. Čak i ako sada mislite, jedva čekam da odem kući i večeram, to je jaka želja. To vas sprečava da se probudite. Ili kad odem odavde, idem da gledam ovaj film. To je želja koja vas sprečava da se probudite. Da biste se probudili, morate biti bez želja, potpuno bez želja. To je u vašem umu, naravno. Ne znači da se morate odreći bilo čega fizički. Morate se toga odreći mentalno. Kao primer: Ako ste vezani za svoj automobil. I uvek mislite o svom automobilu, kako ga volite. Nadaš se da ga niko neće ukrasti. Te misli moraju otići. Uživaj u svom automobilu. Vozi svoj automobil, ali ne dozvoli da te on poseduje. U svom umu, mislim. Dakle, stvarno se ne moraš odricati ničega fizički. Svega se odričeš mentalno.

SB: Roberte, da li je to zato što kada je želja u umu, svest ne može biti čista?

R: Ne, svaka želja je misaoni oblik i misaoni oblik zauzima mesto stvarnosti. Dakle, kada je misaoni oblik potisnut, stvarnost nastupa. Stoga svi misaoni oblici moraju otići. A želja je jak misaoni oblik. (SB: Dakle, misaoni oblik je kao modifikacija koja sprečava, nešto celo i čisto i bezemotivno.) Možeš tako reći, da.

SM: Pa, Roberte, da li je predodređeno da svi dođemo ovamo da budemo sa tobom?

R: Definitivno. Ništa se ne dešava bez razloga.

SL: Još uvek sam zbunjen — ako nismo prosvetljeni ili ako bismo dostigli stanje prosvetljenja, da li bismo onda bili vezani za svoja tela?

R: Ne. Ako dostigneš stanje prosvetljenja, postaješ svoje prirodno Sopstvo. I kao svoje prirodno Sopstvo, obavljaš svoje poslove kao i uvek, ali ti nisi tvoj posao, ti nisi činilac. Tvoje telo radi ono zbog čega je došlo na ovu zemlju, ali to nema veze sa tobom. Ti si odvojen. (SL: Hvala.) Drugim rečima, ne moraš ići u pećinu ili džunglu na povlačenje. Možeš biti u svetu i raditi šta god imaš da radiš. Ali nisi vezan.

SB: Dakle, u suštini, identifikovan si sa svešću, ili postoji identifikacija sa svešću umesto identifikacije sa mnom.

R: Da, imaš spoznaju da si ujedno i ogledalo i odraz. Posmatraš odraz, ali znaš da si ogledalo, a ne odraz. Identifikacija je sa ogledalom. (SB: To je veoma misteriozna vrsta stanja ili veoma misteriozno mesto za biti, to je kao ne znati ništa.) Znaš mnogo. (SB: To je potpuna misterija.) Tako se čini adžnjaniju, ali to je prelepo.

SL: Kada si prosvetljen, možeš li se spustiti dole da iskusiš bilo koji nivo koji želiš?

R: Ne. Ne radiš to. Ostaješ takav. Ostaješ budan. (SL: Dakle, ne bi se upuštao u sidhije? Tako se zove?) Sidhiji su moći, moći. (SL: U redu onda, dakle ne bi ulazio u tu oblast?) Nemaš potrebe, nemaš želje. (SL: Zato što u tom trenutku nemaš nikakvu želju?) Imaš sve, šta ti još treba? Postao si sve. Ti si izvor sidhija, izvor moći. (SL: Dakle, u tom trenutku ne bi čak ni nužno želeo da znaš bilo šta.) Ni ne misliš o tome.

SK: Ipak ponekad spontano nešto nastane za njih, možda da kažu učeniku da je to od pomoći za tog učenika. Ali oni se ne upuštaju u to, nemaju želju da znaju. To jednostavno nastane. (R: O tome upravo govorimo.) Da. (R: Zato imamo satsang.)

SL: Da, primetio sam da se na različitim satsanzima ponekad različiti ljudi govorili o različitim stvarima. Pre nego što ste došli ovamo, razgovarali smo i diskutovali, a vi ste uključili svoju diskusiju u različito vreme i različiti ljudi su imali različite stvari koje su spontano iznošene u diskusiji per se. (R: To se dešava.)

SG: Da, to se dešava. Govorite o stvarima koje su veoma relevantne. Mislim, bar za mene lično, koje su mi bile na umu. Dešava se skoro svaki put. (R: Dokle god pomaže.)

SB: Započeli ste nedeljni satsang govoreći da smo uvek zaokupljeni sobom i uvek fokusirani na sebe i da nema mesta u našoj svesti da stvarnost zasija. (R: U redu?) I to je bio prvi deo toga, a zatim ste govorili o božanskom neznanju. (R: U redu. Šta je poenta?) Poenta je, čini mi se da smo uvek zaokupljeni sobom u egu, uvek zaokupljeni sobom, samomeditirajući i živeći iz tačke gledišta mene. To izgleda da je prepreka realizaciji.

R: Za osobu koja praktikuje samoispitivanje, ništa drugo nije neophodno. Meditacija nije neophodna, čitanje nije neophodno. Samo satsang, samoispitivanje je sve što ti treba. Ako ne praktikuješ samoispitivanje, sve ostalo je neophodno.

SL: Dakle, samoispitivanje je "Ko sam ja?" (R: Da.) "Ja nisam telo."

R: Zaboravi na "Ja nisam telo." Pitaj sebe, "Kome dolaze moje misli?" (SL: I pokušati da odgovorim na sopstvena pitanja?) Ne, odgovor će doći sam od sebe, "Dolaze meni." I kada možeš reći "dolaze meni", drži se za mene. Prati mene u srce centar. Drži se za mene. (SL: Misliš, pitati ko sam ja? Ko sam ja?) Ne, kada se držiš za mene, ne pitaj ništa. Samo se drži za to. Ali ako dođe druga misao da se umeša, onda se upitaj, "Kome dolazi ova misao?" Pod držanjem za mene, mislim da pratiš nit mene, do srca. "Kako je nastalo mene? Odakle je došlo?" i naravno, ako ga pratiš do njegovog vrhunca, shvatićeš da ne postoji. Mene jednostavno ne postoji. Nema mene. To je kao što je nebo plavo. Mene je samo misao. Zato i kažem, "Kada zaustaviš svoje misli, mene nestaje." Smatram da je to najbolji, najbrži način. Samo kažeš sebi, "Ja - Ja." Možeš to raditi sa dahom. Udahneš, kažeš "Ja" izdahneš i kažeš "Ja - Ja, Ja - Ja." Ja je prvo ime Boga. To je veoma moćno.

SH: To je najbolja mantra za tu svrhu? (R: O, da.) (učenik kaže drugačiju mantru)

R: To je drugačije. Ne želim da ulazim u budističke mantre. Ali "Ja - Ja" je najmoćnija koja postoji. (SH: Zaista, ha?) Da. Ako već moraš koristiti mantru.

SG: Dakle, čak i izgovaranje "Ja-jesam?" (R: Možeš reći "Ja jesam" takođe, ako ti odgovara.) Ista stvar? (R: Ista stvar sa dahom. Udahneš, kažeš "Ja", "Jesam" izdahneš. Ali zapamti, samoispitivanje nije mantra. "Ko sam ja" nije mantra! Samo stvari koje vam govorim su mantre, možete ih koristiti kao mantre.) Hajde da pusti još malo muzike. (muzika je svirala, pitanja počinju ponovo)

ST: Kada kažete ime Boga, ne mislite na nešto izvan sebe? Kakva je korist od Boga, imena Bog, da li je to nešto poput, nije deo...

R: Dokle god veruješ da si telo, onda Bog Išvara, gospodar karme, postoji za tebe. Kada shvatiš da nisi telo, ta vrsta Boga nestaje. Ali taj Bog je veoma stvaran dokle god veruješ da si telo. (ST: Ali vi koristite reči, Bog, verovanje u Boga, ali to je deo našeg Sopstva, zar ne?) Bog nije ništa drugo do tvoje Sopstvo, tačno, ali postaje egoično kada kažeš "Ja sam Bog." Bolje je reći "Bog je moje Sopstvo." (ST: A izraz predodređeno, pa to nije spolja.) To je šta? (ST: Pa to nije odvojeno od nas samih, predodređeno?) Dokle god veruješ u telo, postoji reinkarnacija, postoji karma i sve je predodređeno. Čim otkriješ ko si zaista, sve nestaje. Postaje suvišno. (ST: Onda šta je predodređeno?) Predodređeno znači da je sve bilo isplanirano pre nego što si došao u svoje telo, jer veruješ da si telo. Sve je bilo isplanirano pre nego što si došao od strane Išvare, gospodara karme. Zvuči pomalo zbunjujuće jer zapravo ne postoji. (ST: Da, to sam se pitao?) Ali dokle god veruješ da si telo, postoji. (ST: Sve je predodređeno dokle god veruješ da si telo?) Da.

SH: Da li to stvarno postoji, ili se čini da postoji?

R: Čini se da postoji. (SH: Da. Zapravo nema stvarnost.) Ali kada to kažem ja ili to kažeš ti, zvuči kao da je lako osloboditi se toga. Nije. Veoma je moćno, ili se čini

da je moćno. (smeh) (SH: Tako je predodređeno.) (smeh) Tačno. (SH: Onda ko je to predodredio?) Predodreditelj. (SE: Predodreditelj koji ne postoji?) (smeh)

R: Tačno. Ali vidiš, nekim ljudima, posebno novima, kada pričaš tako, da ništa ne postoji, oni to shvate kao dozvolu da se ponašaju kako hoće. Zato moraš biti oprezan. (SH: Pusti ego da ide vrelo ožičen.) Tačno.

ST: Ali ipak, svima nam je suđeno da budemo ovde. (R: Svima nam je suđeno da budemo šta?) Svima nam je suđeno da budemo ovde, sa vama. (R: Predodređeno je.) Ali ne verujemo više u svoje telo.

R: Ne veruješ u njega? Ako te uštinem, hoćeš li verovati u njega? (učenik se smeje) Vidiš, to sam ti prethodno govorio. Nije ono u šta veruješ, već ono što zaista jesi. Ako napraviš još jedan korak dalje, niko od nas ne postoji onako kako mislimo da postoji. Niko od nas nije telo. Ali to zvuči smešno govoriti jer osećaš da si telo. I tek kada uđeš u transcendentalno stanje, shvatiš da nisi telo. Dakle, stvar je u tome da radiš na sebi. Tada nećeš postaviti pitanje.

SN: Dakle, na neki način, ideja je da se rešiš pitanja?

R: Reši se tela prvo, onda neće biti pitanja.

SB: Ali zar već nismo svesni, već smo oslobođeni tela jer smo onaj koji gleda iz njega.

R: Oslobođen si tela, ali da li si siguran u to? Znaš li definitivno da jesi? Kada te je poslednji put nešto uznemirilo? (S: Pre šest sekundi.) (smeh) To odgovara na pitanje. Lako je izgovarati izjave istine. Ja nisam telo, ja nisam um, ja sam ovo, ja sam ono. Ali kada moraš živeti svoj svakodnevni život, tu se uhvatiš.

SK: Zato je nekako dobro živeti u LA (smeh) (R: Možeš tako reći.) Možda bismo trebali da odemo na izlet i siđemo do stena ili negde da vidimo kako... (R: Možeš prvi i kaži nam šta se desi.) Radio sam na nekoliko mesta, zaista grubih mesta u gradu, radeći noću. Video sam ubod nožem i slične stvari dok sam radio noću. (R: Kakav si posao radio?) Keramičke pločice, postavljanje pločica. (R: Noću?) Da, u prodavnicama cipela kad se zatvore, u centru LA. (R: (smeh) On je keramičar noću.)

SH: Dobijao bi duplu platu. Pametna stvar. (SK: Da, duplo obrazovanje.)

SL: Roberte, jesi li video Boga? (R: Ne, Bog je moje Sopstvo.)

SG: Roberte, ponovo, pitanje mi je palo na pamet... (R: Koji um?) (smeh) Um za koji verujem da ga imam. (smeh) Pitanje je, zašto bih, ako je moja stvarna priroda samodovoljna i bezgranična, verovao da sam ova stvar sa svim ovim problemima i svim ovim stvarima, zašto bih ušao u tako nešto...

R: Ko je to ja koje veruje? Ti nisi problemi, zar ne vidiš? Ti ne postojiš onako kako misliš da postojiš. To je kao što je nebo plavo. Ti uopšte nisi takav. Ali hipnotisan si da veruješ da jesi, ali nisi. (SG: A način da se odhipnotišeš je da smiriš um?) Smiri um i spoznaj istinu i istina će te osloboditi. Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

SB: Dakle, to je slučaj pogrešnog identiteta. (R: Možeš tako reći.) Kao u filmovima o Šerloku Holmsu.

SK: Da li si ikada gledao nekoga ko je gledao film i počne da plače? I sediš tamo i misliš, ako film nije stvaran, zašto plaču? Osećaju to, žele da se uključe, kroz želju i osećaj koji dobijaju iz toga.

R: Ima tu više od toga. Sećam se da sam juče gledao film o Ananda Maji, suze su mi navrle na oči. (SL: U kom delu?) Samo posmatrajući nju, samo je gledajući u akciji. (SL: Zašto?) Zašto? Ko zna? Zar mora da postoji razlog? Vidiš, mnogi ljudi imaju pogrešno shvatanje, da su samorealizovani ljudi hladni i da ih ništa ne uznemirava, ništa ih ne dotiče, samo hodaju uokolo kao kamen, nije tako. Osećaš i imaš samilosnost, imaš radost, imaš blaženstvo. Imaš potpuno razumevanje svog bližnjeg. Ja sam ti i ti si ja. Nema razdvajanja. Zato kada ti patiš, ja plačem. To je ono što nije u

redu sa ovim putem, jer mnogi ljudi koji slede Advaita misle da moraš biti hladan i proračunat, bez osećanja, bez emocija, ne zanima te. Nije tako, naprotiv.

SB: Roberte, ako nema nikoga kod kuće, nema ega, ko je taj koji oseća plač? (R: Ne pitaj mene?) (smeh) Sam Bog? (R: Ko zna? Nemam pojma?)

SL: Gledanje filma, da li je to slično tebi — ne tebi, nego — onome ko posmatra sebe kao da gleda film?

R: Ne, samo sam gledao film, baš kao što ti gledaš film, ništa posebno u vezi toga. (SL: Pre si rekao da kada samo gledamo sebe, treba da gledamo sebe kao da gledamo film. Kako da se vratimo jedan korak unazad?) Kada vidim tebe, kada te posmatram, vidim šta radiš, ali to dolazi i odlazi i nestaje. Dakle, ako vidim da patiš, mogu zaplakati jer ti patiš, ali ne osećam to emocionalno. Osećam to drugačije, ne mogu objasniti. (SL: A šta je sa nama samima, kako treba da gledamo sebe, svoje telo.) Smiri svoj um i to će se samo rešiti. (SL: I rekli ste da treba samo da posmatramo sebe, šta radimo?) Postani svestan, da. Počni sutra ujutro kada ustaneš iz kreveta. Posmatraj svoja stopala kako idu po podu. Vidi kako stojiš. Odlazak u kupatilo, pranje zuba, doručak. Postani svestan svih svojih aktivnosti. Posmatraj sebe, vidi koliko dugo možeš to da održiš. (SL: Biti prisutan ovde i sada.) Da, ista stvar. I to smiruje um. Ne brini o budućnosti i zaboravi na prošlost. Ostani centriran. Ali opet, teško je to uraditi osim ako ne smiriš svoj um. Dakle, samoispitivanje i smirivanje uma dolaze prvi. Sami?

SG: Možemo li reći na određenom nivou da je sve ovo Božji san?

R: Pa, nema Boga koji bi imao san. Pa ko sanja? Niko ne sanja. To je iluzija. (SG: Sopstvo?) Sopstvo ne sanja. To je kao što je nebo plavo opet, nema neba i nema plavog. Dakle, niko ne sanja ništa.

SM: Roberte, da li je ovo velika misterija koja se otkriva čoveku kada postane realizovan?

R: Ono što se otkriva jeste da si ti Sopstvo svega. (SM: To je sve?) To je sve. (smeh) Šta još želiš? Želiš i ovce i novce. (SM: Mora da postoji svrha za svu ovu patnju kroz koju prolazimo?) Kada mislimo da postoji svrha, jer imamo telo, onda mislimo da postoji svrha. Ali kada razumeš da nisi telo, nema svrhe. Nema svrhe postojanja.

SB: Ne bismo li mogli reći i da je to za radost spoznaje da nema svrhe? (R: Ne.) (smeh) Ili za radost spoznaje da ti si postojanje?

R: Kome treba ta radost? Da li Sopstvu treba ta radost? Sopstvo je samodovoljno. Ne treba mu radost o kojoj govoriš. (SB: Da spozna svoju bezgraničnost.) To je relativna radost. (SB: Dakle, Sopstvo je spoznalo svoju bezgraničnost?) Kada nisi realizovan, onda to spoznaš, onda imaš radost. Ali za Sopstvo nema radosti, jer radost je već tu, ne treba mu ništa da bi bilo radosno. Tebi treba.

SH: Tačno. (R: Tačno.) (učenici se smeju)

SL: Smirio ti je um. (smeh) (SH: To je sredilo tebe, druže.) (smeh)

R: Vidi ponovo, dozvoli mi da ti objasnim, da ja nemam pojma šta sam. Ljudi me nazivaju imenima. (učenici se smeju) Trebalo bi da čuješ neka od imena kojima me zovu. Ali ja ne idem uokolo govoreći, "Ja sam Džnani, ja sam Džnani." Jer to je reč koju ste mi vi dali. Ali ja ni ne znam šta znači. Ja sam samo svoje Sopstvo. To je to. Imamo sve te duboke ideje o samorealizaciji i to vas zadržava, zbog vaše dubokoumnosti. Prestanite biti tako dubokoumni. Samo budite svoje Sopstvo i zaboravite celu stvar. Je li tako, Arnolde? (SA: Tako je.) Tako je jednostavno, a mi to činimo tako komplikovanim. Šta radimo sa svim ovim kasetama? (smeh) (SB: To pomaže mom egu.)

R: Ne znam šta radite sa kasetama, ali ja dobijam pozive iz Njujorka, Novog Zelanda, sa svih mesta na svetu. I pričaju o kaseti. (učenici se smeju) Kuda šaljete sve te kasete?

SB: Prodajemo ih na crnom tržištu.

SM: Naše kasete su najbolji način da ostanemo centrirani. Slušam ih pre spavanja. Slušam ih prvo pre nego što ustanem ujutro, ponekad slušam noću i slušaću ih celu noć i probudim se i one još uvek idu. (smeh)

R: Ali moram reći da je to u redu koliko ide, ali najbolji način je stajati nag pred Bogom, bez ičega, bez štaka. Uzmi me onakvog kakav jesam, to je najbolji način. (ST: Pred Bogom?) Pred svojim Sopstvom. Zapamti, dokle god veruješ da si telo, postoji Bog, dakle pred Bogom. Dok ne razumeš da ja sam to. (ST: Misliš, koristite taj izraz za nas?) Da. (ST: Ali vi ne koristite taj izraz za sebe?) Ne, ne koristim.

SL: Roberte, da li je istina da dokle god veruješ da si telo, postoji Bog? Da li je to istina za ateiste? (učenici se smeju)

R: Pa, ateisti uopšte ne veruju u Boga. Ali verovali ili ne, postoji sila koja ih pokreće kao marionete. (kaseta se završava) [TOC] Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

Pre Nego Što Jesam 1. novembar 1990.

Robert: Dozvolite da vam postavim pitanje. Šta mislite da ste bili, ili šta ste bili, pre svesti? Šta mislite da ste bili? Ko može da mi kaže? Drugim rečima, pre nego što ste došli u ovo telo, pre nego što ste postali svesni, šta ste bili?

SH: Mislite pre individualne svesti? (R: Da.) Ne pre svesti per se? (R: Oboje.) Postoji li išta pre svesti? (R: Da, postoji.)

SS: Šta, svedok? Svedočenje koje opažam u snu ponekad?

R: Ne baš.

SH: Pre svesti, da li bi to bila svest u mirovanju? Da li bi to bilo bez sadržaja? (R: Tačno. Šta ste bili pre toga?) Da li svest miruje? (R: Šta ste bili pre toga?) Nema pre. (R: Nema pre? Jesi li siguran?) Da. (R: Ima li još odgovora, još pametnih odgovora?) (učenici se smeju) Ne može biti! Apsurdno je!

ST: Zašto ne bi moglo biti, zašto biste to potpuno odbacili?

SH: Jer je svest fundamentalna. Svest je sve. To je sve što postoji. Kako može postojati pre totaliteta, pre svega što jeste?

R: Reci mi, Glene? (SG: Potencijal?) Hm, još pametnih odgovora?

SE: Bilo šta što bi se reklo bilo bi samo koncept i bilo bi u fenomenalnosti. To bi potpuno promašilo poentu.

R: To je odgovor, pogodio si. Dokle god možeš to opisati, to nije to. To je misterija. To je neopisivo. Konačno nikada ne može shvatiti beskonačno. Dakle, dokle god možeš to opisati i možeš govoriti o tome, to nije to. I ovo je nešto što uvek treba da zapamtite. Dakle, odgovor je Tišina. To je tačan odgovor. Ti si prostor, a sada izgledaš kao slika superimponovana na prostor. Sada se identifikuješ sa slikom, ali pre svesti nisi bio ni prostor, zapravo, ni slika? Razlog zašto kažem da nisi bio prostor je taj što možemo govoriti o tome, tako da imaš koncept prostora, i opet, dokle god imaš koncept prostora, to nije to. Jedini način na koji možeš saznati jeste da ništa ne govoriš, tako što ćeš uhvatiti sebe između misli. Kada imaš misao i pokušavaš da shvatiš šta je, i kada misao stane, pre nego što uđe tvoja sledeća misao, to je to. Prostor između misli je ono o čemu govorimo. Dakle, stvar koju treba zapamtiti je da dokle god možeš govoriti o tome, dokle god možeš to opisati, dokle god možeš raspravljati o tome, dokle god braniš svoja prava i kažeš da je ovo ili ono, u krivu si. Nisi stvarno u krivu, samo si na pogrešnom putu, jer ako si u krivu, onda je nešto ispravno, a ništa nije ispravno, tako da nema ničeg pogrešnog. To nadilazi dualističke koncepte. Zato vam kažem da provodite toliko vremena sami, kada ne gledate televiziju, i ne slušate telefon kako zvoni, gde možete sebe odseći od radija. Samo sedite i budite

svoje Sopstvo. Tada ćete iskusiti čisto biće. Jer dokle god tražite, nikada to nećete naći. Naposletku, pitajte šta to tražite. Tražite nešto što već jeste. Zato to nikada ne možete naći. Da niste to, onda biste tražili, ali vi ste već to, tako da traženje postaje besplodno. I šta je to? To je prostor između vaših atoma. Svaka svesna i nesvesna stvar sastoji se od triliona atoma, ali prostor između je svest. Opet, koristimo reč svest u nedostatku bolje reči. (pauza na kaseti dok Robert nastavlja) Ali opet, moramo funkcionisati u svetu, tako da ne hodamo uokolo pokušavajući da budemo pametni. Umesto toga, ono što radimo jeste da funkcionišemo u svetu kao svoje Sopstvo. Budi svoje Sopstvo. Ako si svoje Sopstvo, onda si bezbedan. Drugim rečima, ne pokušavaš biti bilo šta. Samo budi svoje Sopstvo. Šta znači biti svoje Sopstvo? Živeti spontano. Većina nas živi iz prošlosti, kao što znate, i onda brinemo šta ćemo raditi u budućnosti. Ako naučiš da zaboraviš na prošlost i budućnost, bezbedan si. Kada živiš spontano, nemaš vremena da misliš, i tada postaješ svedok. Jer misli su jednostavno o prošlosti i budućnosti. Zar ne? Kada naučiš da deluješ u trenutku, kada deluješ u trenutku, ne možeš misliti jer deluješ. Stoga su tvoje misli samo na onome što radiš i kada to stane, nema misli, i prelaziš na sledeću stvar. Ali ne pokušavaš uopšte da analiziraš stvar, da li će sve uspeti, da li je dobro ili loše, da li od toga nešto praviš ili ne, da li je u tvoju korist ili protiv tebe, sve to mora otići. Primio sam poziv od jedne dame iz Santa Kruza pre neki dan i počela mi je pričati o svojim bračnim problemima, pa sam je zaustavio. Rekao sam joj da ne želim da čujem ništa o bilo kakvim bračnim problemima. Da li ona zna ko je? To je sve do čega mi je stalo. Ako ona zna ko je, onda nadilazi bračne probleme. Ona nadilazi koncepte, čežnje, potrebe, želje. Biće bezbedna. Jer jednom kada se podigneš, ništa te više ne može dotaknuti. Svet više nema moć nad tobom. Svet ima moć nad tobom samo kada se identifikuješ kao telo. Ako se identifikuješ kao telo, onda svet postaje stvaran, objekti postaju stvarni, situacije postaju stvarne, univerzum postaje stvaran, Bog postaje stvaran, sve postaje stvarno i živiš u dualnosti. Tako jednog dana patiš, sledećeg dana si srećan. Sreća vodi ka patnji, patnja vodi ka sreći. Naravno, to je ljudska sreća o kojoj govorim, ljudska patnja. Ali čim naučiš da odeš iznad toga, a to se opet dešava živeći spontano, sva patnja prestaje. Uostalom, za koga je patnja? Za onoga ko se identifikuje sa mislima.

Kao primer, neko dobije otkaz na poslu. Počnu da brinu o tome i to vodi ka brizi o budućnosti, jer kada brineš o prošlosti, dobijanju otkaza, počećeš da brineš i razmišljaš, "Kako ću platiti kiriju sledećeg meseca? Kako ću kupiti hranu?" I um to voli. Počinje da te hrani još više. Ubrzo zamišljaš sebe izbačenog iz kuće i vidiš sebe u redovima za socijalnu pomoć, i vidiš sebe kako postaješ beskućnik, i sigurno to i postaneš, jer to je ono u šta veruješ. To je ono kuda te tvoj um vodi. Dokle god osećaš da imaš um, on postaje veoma, veoma moćan. Onda možeš reći da su "misli stvari," jer će se tvoje misli materijalizovati u ovom svetu efekata, ono u šta veruješ da je stvarno. Shodno tome, ako počneš da brineš o svom poslu, o dobijanju otkaza, i počneš da brineš o hrani, i počneš da brineš o iseljenjima i svemu tome, ti zapravo mentalno govoriš sebi, "To je ono što želim da se desi," i uvek dobiješ šta želiš. Moraš paziti na sebe. Tajna nije u promeni svojih misli, već u potpunom oslobađanju od svojih misli. Ne pokušavamo da promenimo negativne misli u pozitivne, jer sve pozitivne misli vode ka negativnim mislima, negativne misli vode ka pozitivnim mislima, to je dualnost. Pokušavamo da transcendiramo čitavu tu posudu voska, da odemo iznad, i to se dešava kada živiš spontano, to se dešava samo od sebe. Živeti spontano je meditacija. Ne brini se o plodovima svojih napora. Sve će se pobrinuti samo za sebe. Drugim rečima, ono što pod tim mislim je, ako si na poslu dvadeset četiri godine, ne brini da li ćeš dobiti otkaz ili nećeš, to nije poenta. Poenta je ko misliš da si? Da li veruješ da si ta krhka ljudska jedinka koja je dobila otkaz, ili ta krhka osoba koja ima mnogo bračnih problema, ili ta krhka osoba koja ne zna da li će umreti ili živeti? Zaboravi na sve te stvari, idi iznad toga. Identifikuj se sa apsolutnom svešću. Identifikuj se sa potpunom stvarnošću koja zaista jesi. Ne identifikuješ se sa tim stvarima potvrđivanjem. Identifikuješ se sa tim stvarima čime? Tišinom. Vidiš razliku? Postoje mnoge škole koje ti kažu, promeni negativno u pozitivno, ali to je zasnovano na svetu relativnosti. Moraćeš da iskusiš oboje, i neće biti kraja tome. Ali kada je

tišina u umu, to znači da se oslobađaš svih koncepata, svih želja, svih potreba, svih htenja, svih povreda. Postaješ nesvestan svega. Tada pravo Sopstvo počinje da preuzima, koje si ti, i automatski ćeš raditi, ili gravitirati, ka mestu gde treba da budeš. Sve će se desiti samo od sebe, ali ne misli na to. Ne misli ni na šta. Nauči kako da smiriš svoj um. Nauči kako da učiniš svoj um tihim poput nepomičnog jezera. Nepomično jezero može privući, ili odraziti, sunce, zvezde, mesec, drveće, travu. Jezero koje je bučno ne može ništa odraziti. Dakle, kada naučiš da smiriš svoj um, odražavaš svoje Sopstvo, a tvoje Sopstvo je uvek harmonija, uvek blaženstvo, uvek sat-čit-ananda, uvek apsolutna stvarnost, uvek apsolutno jedinstvo. To je tvoje pravo Sopstvo. To si ti zaista. Sve zavisi od tebe.

Šta radiš sa svojim životom svakoga dana? Kako živiš svoj život? To ne znači da moraš sedeti kod kuće i meditirati po ceo dan. To znači da možeš obavljati svoje poslove. Možeš raditi. Ne moraš raditi. Možeš ići u bioskop. Možeš gledati TV. Možeš raditi šta god želiš, ali nikada se ne identifikuj sa objektom! Nikada se ne identifikuj sa onim što telo radi. Neka telo radi ono zbog čega je došlo ovamo, ali ti drži um i sebe na svom srcu, na svetlosti, na svesti. Smiri svoj um na bilo koji način koji želiš, koju god metodu da koristiš. Postani svedok svojih misli. Koristi atma-vičaru, samoispitivanje, koju god metodu imaš da koristiš, čini to, ali čini to po ceo dan, to je tajna. Ne samo kada dođeš ovamo, ne samo jedan sat dnevno, već tokom celog dana. Pa kako bi postupio ako odeš na posao i dobiješ otkaz? Umesto da brineš, postavio bi sebi pitanje, "Kome se ovo dešava? Ko prolazi kroz ovo iskustvo? Ja." Drži se za ja svom snagom. Prati ja do izvora. Gledaj na ja kao na nit koja izgleda povezana od izvora do onoga o čemu misliš. I sve tvoje misli su prikačene za tu nit, za ja nit. Svi tvoji strahovi, sve tvoje frustracije, sve tvoje želje, sve je prikačeno za ja nit, i dok se čvrsto držiš za nju; pratiš je, pratiš je u centar srca. Onda će jednostavno izgledati da nestaje. Razlog zašto kažem da će izgledati da nestaje je taj što nikada nije ni postojalo, (smeh) tako da izgleda da nestaje. Ali kada se to dogodi, slobodan si i neće te uznemiriti bilo kakvo smrtno stanje, i bićeš srećan. Ali kada kažem da ćeš biti srećan, ne mislim na ljudsku sreću. Mislim na srećnu-sreću, srećan sat, zaista srećan, bez ikakvog razloga. Opet, jer je tvoja istinska priroda sreća, tvoja istinska priroda je blaženstvo. Kada se oslobodiš ostalih stvari, tvoja istinska priroda sija bez napora. Zato ovo nazivamo put bez puta, jer zapravo nema puta. Postoji samo tišina uma, praćenje ja do izvora. Onda iznenada postaješ sveprisutnost, postaješ sveznanje, postaješ svemoć. Onda možeš reći "Ja sam To što Jesam," ali neće ostati nikoga da išta kaže. Jednostavno ćeš se kupati u suncu svoje ljubavi, svoje sreće, svog blaženstva. Neko drugi je pozvao i zamolio me da objasnim, i ovo sam već radio, ali ću ponovo ući u to, "Koja je razlika između tragača, učenika i bhakte?" Pričali smo o tome par puta, ali neki od vas zovu i pitaju me o tome, pa ću se samo kratko dotaknuti. "Tragač" je blagoslovljena osoba, zbog prethodnih iskustava u različitim životima, imao je sreću da počne da traga za istinom. Tragač provodi mnogo godina, možda mnoge inkarnacije, tragajući za istinom. Ali greška koju prave je što idu od učitelja do učitelja, od Hatha joge do Karma joge, Bhakti joge do Kundalini joge. Idu od hrišćanstva do hinduizma, od hinduizma do budizma, od budizma do Zena, od Zena do Taoa. I tragač nastavlja da ide od jednog do drugog, od jednog do drugog, od jednog do drugog. Tragač još uvek ništa nije praktikovao. Samo slušaju na različitim skupovima. Čitaju knjigu za knjigom na sve vrste tema. Postaju veoma intelektualni.

Intelektualno što se tiče istinitih učenja, i u stanju su da diskutuju o svemu pod suncem. Mogu da pričaju o svemu. Imaju svakakvu retoriku. Znaju o svim vrstama duhovnih tema, a ipak nikada nisu imali duhovno iskustvo. I to može biti opasno ako ne pronađu efikasnog učitelja koji će im objasniti šta rade, jer mogu tako nastaviti čitavog života, i ići iz jednog života u sledeći, jednog života u sledeći, jednog života u sledeći. Ostaće tragač, jer put postaje zanimljiv. Znate na šta liči? To je kao da vas je kralj pozvao u kraljevstvo da s njim delite kraljevstvo. I on živi na dvesta jutara zemlje. Zemlja je prelepa. Tako se uvezete na glavnu kapiju i na putu ste ka kraljevoj kući, ali vidite prelepo cveće i postanete fascinirani. Zaboravite na kralja i udubite se u agrikulturu i

počnete da sadite novo cveće i zaokupite se sadnjom cveća. Ali onda se setite kralja i krenete dalje. Ali ovog puta vidite prelepe pećine i kamene formacije. Postanete fascinirani pa opet stanete i zaokupite se kamenim formacijama i pećinama. Zaboravite na kralja. Godine prolaze, opet se setite kralja. Pa krenete napred i ovog puta vidite igračice kako plešu u korovu, u cveću, u šipražju. Fascinirate se time i provedete godine na toj temi, i tako dalje i tako dalje. Nikada ne stignete do kralja. Ako biste stigli do kralja, on bi podelio kraljevstvo. To je ono što tragač radi. Tragač postaje fasciniran različitim učenjima, i kupuje svaku knjigu o tom određenom učenju, postaje načitan, ali nikada nema duhovno iskustvo. Sada dolazimo do učenika. Učenik je tragač koji je dotaknut učenjem. Učenik otkrije Zen i jednostavno ga obožava. Ali umesto da ostane s učiteljem, učenik ide od Zen učitelja do Zen učitelja, do Zen učitelja. Ne kao tragač koji ide od jednog učenja do drugog. Bar se učenik smirio i ostaje s učiteljem neko vreme, zatim odlazi kod drugog Zen učitelja, pa kod drugog Zen učitelja. I tako nastavljaju iz inkarnacije u inkarnaciju. Sada je privrženik potpuno drugačiji. Privrženik je pronašao put koji traži i učitelja kojeg želi. Tako oni postaju put. Oni postaju učenje i oni postaju učitelj. Oni se brinu o tom određenom putu na kojem su. To postaje uzajamna stvar. Privrženik shvata da je učitelj njihovog Zen puta odustao od svega da bi podučavao put, pa se oni brinu o učiteljevim potrebama, osiguravaju da je put ispravan za sve, i potpuno se posvete tom određenom putu. I šta se dešava s tom vrstom privrženika? Uskoro se stope s učiteljevom svešću i postanu jedno i postanu realizovani, i to je osnovna razlika između tragača, učenika i privrženika. Ima li pitanja o bilo čemu?

SG: Postoji li uopšte izbor za tragača da bude učenik i za učenika da bude privrženik? Ili je izbor iluzija? (R: Ne, ne baš. U pravu si.) To je samo njihova sklonost ka tome?

R: Da. Uradićeš šta god si došao ovde da uradiš. Ali jedini izbor koji imaš u životu je da se ne identifikuješ s telom. Dakle, kada se ne identifikuješ s telom,

zaista ćeš gravitirati ka mestu gde treba da budeš, i sve će se dogoditi. Ali u pravu si, nemamo izbora. (SG: Ne postoji ja?) Upravo tako. Zato kažem da mi koji smo došli ovde, nismo došli po izboru, nije slučajno. Ovde si jer tu treba da budeš, tako je kako jeste, i ja sam ovde jer treba da budem ovde. Nikada nisam izabrao da budem učitelj. Nikada nisam izabrao da bilo šta budem. Ali ja sam ovde i ti si ovde. Pa šta ćemo povodom toga? Zašto se žaliti?

SH: Ako nema izbora, onda ne možeš birati hoćeš li se identifikovati s telom ili ne?

R: To je jedina sloboda koju imaš. (SH: Imaš li tu slobodu?) Imaš tu slobodu. (SH: Ali to je čisti, otvoreni izbor.) To je jedini izbor koji imaš. (SH: Bio sam pod utiskom da uopšte nema izbora, tačka!) Nema nikakvog izbora, tačka, osim da ne reaguješ na uslove i da se ne identifikuješ s telom. Da nije toga, bili bismo automati, ali nismo automati. Ali svesnost u nama, stvarnost, omogućava nam taj izbor, da se ne identifikujemo s telom i da ne reagujemo ni na kakav uslov. Sve ostalo je predodređeno.

SK: U meri u kojoj ne verujem u to, onda imam ja?

R: Nemaš. (SK: Ili mislim da imam ja?) Sve dok veruješ da imaš ja, imaš izbor. U stvarnosti nemaš ja. Ali ako bi govorio iz stvarnosti, pitanje bi bilo suvišno. Ne bi bilo potrebe za pitanjem. (SK: Ne razumem to baš najbolje.) Sve dok veruješ da imaš ja, onda imaš izbor. (SK: Izbor da li ću biti tragač, učenik ili privrženik?) Ne. Izbor je opet da li ćeš se identifikovati s telom ili ne. (SK: Razumem to. To jasno razumem.) To je jedini izbor koji imaš. (SK: Ali ja u to ipak ne verujem.) Imaš izbor jer si ja. Veruješ da si ja. I kada ne veruješ da si ja, i nisi ja, onda ništa, to je to. (SK: Da.) Nema nikog da priča o izboru.

SK: Dakle, pitanje je, u zavisnosti od toga koliko mislim da sam ja, i ne verujem da su stvari predodređene - Drugim rečima, čini mi se da mislim ili osećam da imam izbor da li želim da budem učenik ili privrženik, ili ću negde otići ili neću negde otići.

R: Tako se čini, ali opet, govoriš iz perspektive ega. (SK: Tačno, i to je to ja koje blokira razumevanje, bilo da je to zaista istinito ili ne, onoga što govoriš?) Da nisi bio ja, ne bi bilo nikog da postavi to pitanje. To pitanje se ne bi ni pojavilo. Ali sve dok si ti ja, onda razmišljaš da li imaš izbor ili ne. Samo razmišljanje o tome pokazuje da si ja. (SK: Hmm.) Shvataš? (SK: Da.) Dakle, ovo je upućeno ja-ovima. (smeh)

SE: Mislim da se ono što se javlja kod tebe, i možda kod tebe, i mene je mučilo neko vreme, jeste da Ramesh uči da je sve što treba da uradiš to da poveruješ da nisi ja. I samo učenje će obaviti svoj posao iako se oni očigledno i dalje osećaju kao ja. Drugim rečima, on ukida praksu i kaže da praksa nije potrebna. Ali mislim da to na neki način postaje konceptualna Advaita, jer on kaže da praksa nije potrebna, samo slušanje učenja, i nema prakse, i ne mislim da ima mnogo prosvetljenja iz te perspektive.

Drugim rečima, on kaže, veruj da si Krišna i poriči da si Ardžuna, čak iako si zaista Ardžuna u svakodnevnom životu.

R: On je u pravu, do izvesne mere. To je kao oštrica britve. Razlog zašto to ne volim da kažem je zato što novim ljudima daje dozvolu da rade šta hoće, da postanu arogantni i ratoborni, i kažu, "Ja sam potpuna svesnost, nema razlike šta radim. Mogu da ubijam životinje, mogu da radim bilo šta, ništa nije važno." Video sam mnogo ljudi s takvim stavovima, koji su početnici, tako da morate biti oprezni. Zato je Ramana Maharši bio tako mudar i učio je da postoje dva puta, jedan bhakte, samopredavanja, i jedan atma-vihare. I oba su ispravna.

SG: Ako si nekako tamasnih sklonosti, Ramesh kaže da ako imaš te sklonosti da izađeš i budeš arogantan, ne bi bilo važno da li slušaš ta učenja ili ne, ionako ćeš izaći i biti arogantan. Nema nikakvog izbora. Te sklonosti će te ionako odvesti tim putem.

R: To je tačno, tako da je tajna u tome da se ne identifikuješ sa sklonostima ili telom, već da se identifikuješ sa Sopstvom, i to će se pobrinuti za sve. Ali identifikovati se sa Sopstvom ponekad nije najlakša stvar, tako da morate praktikovati određene discipline, određene meditacije, predajući se Bogu, i stvari te prirode. I to će vas učiniti skromnim i pružiti vam poniznost. I to će automatski dovesti do atma-vihare, samoistraživanja. Onda će se sve dogoditi samo od sebe. Moramo biti veoma oprezni, posebno mi kao Zapadnjaci, da ne poverujemo da sam ja svest, i da sam ja Bog, i da sam ja konačno jedinstvo. Shvatamo da je to konačna istina o nama, ali onda posmatraj sebe, posmatraj svoje postupke, vidi šta si zaista. Ne koristi istinu da prikriješ svoje slabosti. Na primer, ako si korisnik droge, istina je da ako dođeš na satsang, i ako razumeš stvarnosti, na kraju ćeš prestati da koristiš drogu. Ali, u međuvremenu, činiš najbolje što možeš, fizički, mentalno i na drugi način, da prekineš naviku. I sve je ionako predodređeno, ali činiš najbolje što možeš. I dok slediš učenja, sve će se rešiti samo od sebe. Šta misliš o tome?

SK: Može li to dovesti do neuroze? (Robert se smeje) Trudiš se najbolje što možeš da uradiš nešto i predodređeno je da se to dogodi, pa nastavljaš da pokušavaš i pokušavaš i to je...

R: Pa jedina neuroza koju imaš je to što veruješ da si telo, to je neuroza. Kada skreneš misli sa tela, onda ćeš znati šta da uradiš, da prekineš naviku droge. (SK: Ali šta ako nije predodređeno da ćeš prekinuti naviku droge?) Onda nećeš. Ali, ako shvatiš da je tvoj izbor da se ne identifikuješ s navikom droge, da se ne identifikuješ s telom, da ne reaguješ na nju, to osećanje samo će izazvati nešto pozitivno da se dogodi. (SK: Kao što je možda nemati drogu u životu?) Upravo tako. (SK: U redu, dobro, onda je to celo pitanje koje sam imao odgovoreno.) Ako ti tako kažeš. (smeh) (SK: Mislim, ova stvar s predodređenošću nije kao zatvorena kutija.) Ponekad mrzim da koristim te reči, jer možeš reći sebi, "Pa ako je predodređeno, onda možda treba da nastavim da uzimam heroin." (SK: Tačno.) I nastavimo do kraja života da uzimamo heroin, kažemo, "Pa, predodređeno je, šta ću. Možda da uživam." (smeh) Zato morate biti oprezni s

tim. Predodređeno je u meri u kojoj se identifikuješ sa situacijom, to je predodređeno. Dakle, čim počneš da se identifikuješ sa Sopstvom, s potpunom svesnošću, stvari počinju da se menjaju. Promene će doći, moraju. (SK: Da, to je potpuno razumljivo.)

SH: I to će se dogoditi kada je određeno da se dogodi.

R: Da, hoće. (SH: Ne postoji ti koji to možeš učiniti?) Upravo tako. Sve je predodređeno, unapred određeno. Je li to dovoljno jasno? (SH: Kako onda možeš stati na put ako je sve predodređeno? Zasebno ja, zasebno ti se pojavljuje kao da staje na put i usporava proces i vuče noge.) Naravno. (SH: To je privid.) To je privid. (SH: Ali zapravo nije tako, stvari idu tačno onako kako treba da idu.) Da. (SH: Precizno.) Ali nemoj se identifikovati s tim. Identifikuj se sa Sopstvom. (SH: Da.) I to će se rešiti samo od sebe. Tada nećeš imati vremena da razmišljaš koliko su stvari spore, ili koliko su brze. (SH: Aha, vidim.) Kao što sam ranije pomenuo, ako radiš spontano, ako ostaneš centriran u sada, onda neće biti vremena da sažaljevaš sebe ili razmišljaš o svojim navikama, i ne razmišljanjem o navikama, čista meditacija se odvija. One prestaju same od sebe. (SH: Hmm. Niko ih ne zaustavlja, one to jednostavno urade automatski, spontano.) Jer ih nikada nisi ni imao. (SH: Pa činilo se da su tu.) I privid dolazi da si ih i zaustavio. (SH: Ne, nisam ništa uradio.) Upravo tako. (SH: Samo gledam predstavu.) Nema šta da se radi. (SH: I nema ko da to radi.) I nema ko da gleda. (SH: Tačno, ali postoji gledanje?) Ko gleda? (SH: Niko. Postoji samo gledanje?) Gledanje čak ne postoji. (SH: Što je svesnost?) Čak ni to ne postoji. Svesnost ne postoji. Kao što smo pričali o tome u nedelju, sećaš se? To su samo termini, koncepti, za džnanija da priča o tome, čista svesnost.

SH: Onda će se svesti na tišinu jer bilo koji termin koji postavimo, ti ćeš ga oboriti.

R: Da. Sada si shvatio. (SH: U redu, pošteno, opet, svodi se na to da um utihne, da se ugasi.) Zato se zapitaj, "Ko mora da utihne?" niko. Nikog nema doma. (SH: Hmm, zvuči dobro. (Robert se smeje) Miriše na slobodu, savršenu slobodu.)

SG: U praktikovanju vihare, svaka misao koja počne, čim se prepozna istraživanje se odvija, "Odakle dolazi?" onda ideš, "Dolazi meni. Onda ko sam ja?" Svaka misao bez prosuđivanja ili ne? (R: Hmm.) I to je jednostavno konstantno, nikad nema onog jašanja misli do njenog trajanja? Konceptualizovanje? (R: Ne, ne jašeš nikakve misli i nema konceptualizovanja.) Pretpostavljam da nema ni potiskivanja? (R: Ne.) (pauza na traci dok Robert nastavlja)

R: ...Sopstvo koje si oduvek bio, zasija. Tako da zaista ne želimo da postanemo previše tehnički jer su jednostavnost i realizacija sinonimi. Ne želimo da čitamo obimna dela, i ulazimo u svakakve koncepte i meditacije, i stvari koje moramo da radimo. Samo želimo, na miran način, da shvatimo da nema ničega za shvatiti, (učenici se smeju) i da budemo slobodni od cele stvari. (smeh)

SE: Kada sam bio u San Francisku posetio sam Alkatraz. (R: Jesi li.) I imali su one ćelije osam sa dvanaest stopa. I neka mesta su imala vrata koja bi se zatvorila jer je to izolaciona ćelija i

imaš onu stvar koju nosiš koja nam govori o tome kako su zatvorenici provodili dvadeset do dvadeset dva sata dnevno u svojoj ćeliji, a ostatak vreme vežbajući. Osetio sam, "Kako divno." Ne morati ništa da radiš, samo moći da sediš tamo i dobijaš obroke. I Kerema je bila zgrožena što sam imao takav stav. (smeh)

R: Pa znaš, u pravu si. Jer pogledaj koliko monaha živi u ćeliji, u manastiru, u zendu, u ašramu. Oni biraju da žive u maloj ćeliji godinama i godinama i godinama. (SK: To je šala koja se ponavlja. Kada ćemo ići u zatvor, ali naravno drugi aspekti su verovatno loši.) Ali moraš ići u ozbiljan zatvor. Da dobiješ one specijalne ćelije. (smeh) (SK: Ne vredi, zar ne?) Za šta sada koriste Alkatraz?

SE: Turistička atrakcija, samo dovode turiste da pogledaju zatvor i zarađuju novac od toga. Postao je očuvani park. Mislim da bi trebalo da ga preuzmemo. (smeh) Indijanci su ga preuzeli

sedamdesetih. Vreme je da ga Džnaniji preuzmu. (smeh) Da uzmemo komad stene. (smeh) (SH: Preuzmi stenu, Roberte, i svi ćemo doći i pridružiti ti se.)

R: S mitraljezima.

SE: Primetio sam razliku. Pre dve godine, kada sam naišao na Nisargadattina učenja, i naišao sam samo na prazninu unutra. Sada, nakon što sam s tobom mesec dana ili tako nešto, osećam vrlo definitivno osećaj ja-stva lociranog u ovom području, i to je nekako bolno, i blaženo, i ljubav, u isto vreme, ali definitivno je tu, praznina više nije tu. I imam osećaj da to ima veze s prirodom učenja, i stilom podučavanja. Ti si više za praksu, i za koncentraciju na ja. Ali Nisargadatta govori iz apsolutne tačke gledišta, i nema ja, postoji samo praznina. Imam osećaj da se desio pomak u fokusu moje svesnosti zbog boravka s tobom.

R: Određeni ljudi privlače određene učitelje, to je sve.

SK: Čini se da postoji razlika između konceptualne prakse i prakse takođe. Čini mi se da su mnogi ljudi koje sam video na Rameshovim učenjima takođe bili u konceptualnim stvarima. I mislim da ista opasnost izlazi - možda ne toliko dozvola da se nešto uradi, ali misle da su nešto dostigli. Misle da su dostigli nešto suštastveno, suštastvenu realizaciju, kada samo konceptualno razumeju ono što bi trebalo da imaju iskustvo od. Tako da uzimaju stvarno dobro konceptualno razumevanje kao samo iskustvo, i možda su obmanuti.

R: Ko zna? Ne poredim učitelje. Čak ne znam ni šta radim. Nemam učenje. Samo sam ovde. Ništa nije planirano, koji metod ću koristiti. (smeh) (SH: Bez formata?) Bez formata. Ovo čak nije ni učenje. To je ništavilo, praznina. Možeš to nazvati kako god hoćeš. (SH: Da li si u stanju da to podeliš?) Sa kim? (SH: Sa mnom.) Ali ti ne postojiš. (SH: Pa, teoretski govoreći, nas, one koji dolaze, citiram, da sede pred tvojim nogama.) Na tebi je da to pokupiš. Ja sam samo ovde. (SH: Ali to u potpunosti zavisi od ispravnosti učitelja.) Tako je, jer za mene, ne postoji niko s kim bih podelio, jer tebe vidim kao sebe. Postoji samo jedno. (SH: Svi se pojavljujemo upravo tako, svi, svuda.) Sve je isto. (SH: Ne samo ovde, svi koje vidiš?) Opet, to je kao ogledalo i njegov odraz. Identifikujem se s ogledalom, ali takođe vidim odraz. Ali shvatam da je odraz ogledalo. (SH: Ogledalo koje sebe zavarava?) Ogledalo koje stvara svoje slike, odraze.

(SH: Ogledalo koje stvara svoje pogrešne koncepcije, pogrešne misteriozne slike?) Ali one zaista ne postoje. (SH: Ako su iluzorne, one zaista ne postoje.) Ne postoje. (SH: To je čudna stvar za ogledalo da uradi, zar mu nikad ne dosadi ta besmislica?) Pa ogledalo to zapravo ne radi. Čini se da to radi. (SH: Onda šta to radi?) Ništa. (SH: Ništa to radi?) Nema radnje koja se odvija. (SH: Samo se dešava?) Ništa se ne radi. (SH: Jednostavno se ne dešava?) Ne dešava se. (SK: Zato je sve mirno kada nema uma.) Zato, kada ti je um tih, pronalaziš blaženstvo.

ST: Ne razumem zašto Ed oseća ja u grudima, iako ti govoriš o ništavilu.

R: To se dešava. Naravno, ali pre nego što dođeš do ništavila možeš to osetiti u grudima. To se desilo mnogim ljudima. Govorimo o ništavilu, ali da li doživljavaš ništavilo? Govoriti o tome i doživljavati to su dve različite stvari.

SH: I postoje različiti nivoi i toga takođe? Ed je osećao da tamo nema ničega, da je on ništa na nekom nivou, ali očigledno nije bio najdublji nivo jer se sada osećaj ja ponovo javlja, uzrokujući mu bol. (R: Nekim ljudima se čini da postoje nivoi.) To je još jedna iluzija, u redu. Iluzije se svakako pojavljuju kao da su tu. Privremeno, znaš da su privremene, ali dok traju izgleda da su tu.

R: Pa zato uvek pominjem da je nebo plavo. Uvek misli na to kada se zbuniš, jer u stvarnosti, ne postoji nebo i ne postoji plavetnilo. (smeh) Postoji samo prostor. Ali mi mislimo da je nebo plavo. I zmija je uže i uže je zmija. Mislimo, u mraku, da je uže zmija, ali nakon istrage nalazimo da je uže, i jednom kada utvrdimo da je uže, nikada više nećemo biti prevareni. Tako da, jednom kada pronađeš svoju stvarnost, nikada više ne možeš biti prevaren. Ali kao fatamorgana u

pustinji, kada vidiš vodu, nakon istrage nema vode, ima samo pesak. Tako da vidimo stvari, vidimo slike. Naša čula nam govore da su svuda slike, ali nakon istrage otkrićeš da uopšte nema slika. One ne postoje. Postoji samo prostor. I slike su superimponirane na prostor. Ali slike ne postoje same od sebe. Da Sopstvo ne postoji, ne bi bilo slika. (SH: Znači Sopstvo proizvodi slike?) Očigledno. (SH: Očigledno ili stvarno?) Očigledno. Jer Sopstvo zaista ne proizvodi ništa. Ali čini se da proizvodi. (SH: Indukuje ih indirektno?) Sopstvo je sadržano u sebi. Sopstvo je samosadržano. Ono apsolutno ne radi ništa. Ali sve dok smo mi slika, ili verujemo da smo telo, Sopstvo se čini da projektuje slike. Ali kada shvatiš da nisi telo, sve to prestaje. (SH: To je maja toga?) To je maja, lila. (SH: Previše lile.) (smeh) Pa mnogi ljudi uživaju u igri, jer žele da nastave. Nastavljaju da se identifikuju sa svojim uslovima, i svojim situacijama, i problemima sa zdravljem, sa svojim bankovnim računima, sa svojim ženama, sa svojim muževima. Nastavljaju da se identifikuju sa tim stvarima, i sve dok si vezan za bilo šta ne možeš pronaći slobodu. Ne kažem da ne treba ništa da imaš. Poseduj sve što želiš, ali nikada ne budi posednut svojim posedima. (SK: Ili tuđim posedima.)

SE: Pričala sam s jednom ženom koja te je videla, koju sam preporučila da dođe ovde i rekla je, "Robert je suviše napredan za mene. Volim maju, samo želim da bude udobnija." (smeh)

R: To je stanje većine ljudi, naravno. (SE: Ali je bila jasna po tom pitanju.) Zato je svet u tako nesigurnom stanju jer je svako zaokupljen svojom sopstvenom igrom, da tako kažemo. (SK: Zato je ovo posebno oštra oštrica britve, ovaj put. To je kao oštrica britve.) Može da te poseče.

SH: Bilo bi u redu ako niko ne ometa moju igru, onda bih mogao da sprovodim svoju igru potpuno i bez ikakvih problema, (R: Tako je.) Ali je u sukobu sa igrama svih ostalih. (R: Upravo tako. To je ironija.) (smeh)

SK: Postoje li neki ljudi koji mogu imati i kolače i jesti ih? (SH: Svi pokušavamo.)

R: Sve dok to još uvek zoveš kolač, to je kao da ima nešto za tebe ovde. Šta je kolač? (SK: Kolač je živeti i uživati u svetu, a glazura je imati realizaciju.) Kada shvatiš istinu, praktično je nemoguće uživati u svetu. (SK: Pa da, to i ja mislim.) Jer se svet neprestano menja, menja, menja. (SK: Zaista ne postoji način da imaš kolač i jedeš glazuru, zar ne?) Opet, svet nije kolač.

SK: Mislim da postoji samo jedna osoba u ovoj sobi koja to može. (R: Ko je to?) Sem.

SS: (Sem odgovara) Šta? (smeh) (R: On je jeo dosta kolača.) Nije bio kolač.

R: Ramana Maharši je rekao da je jedini problem koji zaista imaš to što veruješ da si rođen. (ST: To je bilo tvoje vodeće pitanje danas.) Bilo je? (ST: "Šta smo bili pre nego što smo rođeni?") Pre svesti. (ST: Što je zapravo u trenutku rođenja, zar ne?) Šta je u trenutku rođenja? (ST: Svest?) Da, u trenutku rođenja svest se javlja. Ali pre svesti nije bilo ničega - prostor.

SK: Nije bilo čak ni potencijala za svest? (R: Apsolutna nula.) Ali je postojalo nešto tamo što je bilo koncept, pre.

R: Sve dok postoji nešto, to nije to. Uopšte ne postoji nijedna stvar. To je izvan reči i misli. (ST: Ali postoji nešto.) Šta je to? Šta? (ST: Ako nikada nismo bili rođeni, to znači da je postojalo nešto pre nego što smo mislili da smo rođeni.) Šta je bilo? Ko je mislio? (ST: Oh, izvini. Upotrebio sam tu reč.) Ne, ali šta je bilo? Ko je bio to nešto? To je misterija. Niko ne zna. (ST: Ne znamo šta, ali je postojalo nešto.) Nema ničega. Ali ništa je izvan čula, tako da zvuči glupo. Kada ti je um tih i miran, i sediš u tišini, onda postaješ to na šta se pozivaš i to nije ništa drugo do tvoje Sopstvo. Ali ne pokušavaj da objasniš Sopstvo. Jednom kada pokušaš da ga objasniš, to nije to. To mislim kada vam uvek kažem, budite svoje Sopstvo, budite svoje Sopstvo i bićete bezbedni. Ne budite ovo i ne budite ono, već budite svoje Sopstvo. Ne budite žena, ne budite muškarac, ne budite bilo šta. Samo budite svoje Sopstvo. (SH: Sopstvo je onda samo reč koja ukazuje na nešto što je bez reči, neopisivo i ne može se moguće objasniti.) Da (SH: Ali ukazuje, to je kao prst koji pokazuje.) Strelica. Prst koji pokazuje na mesec. (tišina)

R: Dok smo sedeli u tišini par minuta upravo, kakve su misli dolazile u vaš um? Ne govorite mi, samo razmislite u sebi. Kakve god misli bile, dobre ili loše, one moraju otići. Čak i ako ste mislili kakav divan satsang, to mora

da ode. Sve misli moraju da odu, jer vas vaš divan satsang neće dovesti do realizacije, praznina hoće, nirvana. Mnogo puta kažem novopridošlicama na sastanku, "Molim vas, ne verujte ničemu što kažem." Zašto biste? Ali eksperimentišite na sebi i vidite šta će se dogoditi. Ali nemojte slepo prihvatati ono što kažem. Otkrijte sami. Ne dozvolite da prođe dan a da ne praktikujete nešto na sebi - postavljanjem pitanja, bivanjem svedokom, korišćenjem mantre Ko-sam-ja. Ko-sam-ja nije mantra, zapamtite, već metoda koju podučavamo, ako želite mantru, sa svojim dahom. "Ko sam ja?" sa udahom, "Ja sam Brahman," između udaha, i "Ja nisam telo," sa izdahom. Ako praktikujete ove stvari, to bi trebalo da vas drži zauzetim od razmišljanja. To je jedina svrha. Da vas učini jednousmerenim, da možete prestati da mislite toliko. Jer mnogi ljudi dolaze i kažu mi, "Direktan put je veoma težak za mene jer ne mogu da prestanem da mislim. Uvek mislim o nečemu, misli mi jednostavno dolaze. Čak i kada pitam, 'kome dolaze?' ne mogu ih zaustaviti." Zato im dajem tu mantru, i onda mogu da je koriste kao zamenu neko vreme. I dok koriste zamenu, oni postaju jači a um postaje slabiji. Oni postaju jači a um postaje slabiji sve dok um ne prestane da misli. Naravno, drugi način je potpuno predanje Bogu ili vašem Sopstvu. Čak i kada kažem potpuno predanje Bogu, neki ljudi i dalje veruju da se moraju predati nekakvom spoljašnjem božanstvu, ali ne postoji spoljašnje božanstvo. Potpuno predanje Bogu znači predati se sebi, odreći se svih svojih želja, svih svojih potreba, svih svojih htenja, svih svojih pitanja, i jednostavno reći, "Neka bude volja Tvoja." To je to, i pustiti sebe ili Boga da se pobrine za sve. Nemajte anksioznu misao ni o čemu. I ako se zaista potpuno predate Bogu bićete dobro. Bićete zbrinuti. Koji god metod da koristite, on će vas samo voditi naviše.

SG: Ponekad sam otkrila da je s viharom um tih. Drugi puta je kao baraža misli. To je kao gađanje glinenih golubova i ponekad mi treba mitraljez za svaku misao koja prođe. (R: Da.) Onda ponekad nađem gde mislim da je tiho, odjednom se pojavi pokret misli koji nisu reči, ali to je, ups, evo je, kao velika riba ispod okeana.

R: Da. Pa, prvo je posmatraj i ne reaguj, a zatim pitaj, "Kome dolazi?" Dakle, radi oboje, posmatraj i postavi pitanje. (SG: To je zapravo zabavna igra.) Da, jeste. (Prashad se služi.)

R: Okej, evo svesti. (ST: To je kao reći, "Evo ničega.") Ništa je ono što jesi. Dobar si ni za šta. Zar nisi srećan što sam ti to rekao? (ST: Oh, ne verujem u to.) Dobar si ni za šta! Ništa je sve. (ST: Oh, okej, prihvatam to. (smeh) (SG: Jesmo li svi dobri ni za šta?) Naravno! (pauza na traci dok Robert završava satsang)

R: Zapamtite da volite sebe, da obožavate sebe, da se molite sebi, da pronađete radost u sebi, jer Bog prebiva u vama kao vi. Mir. Hvala što ste došli, i volim vas sve. Živite dobro. (kraj trake)
[TOC]

Roberts Iskustvo 4. novembar 1990.

Robert: Zapitaj se, "Šta ja radim ovde na ovom satsangu?" Zašto si došao? Zapitaj se. Jesi li došao da posmatraš govornika, da ga uporediš s drugim govornicima, ili si umoran od igranja igara i želiš da pređeš na stvar? Koji je pravi razlog što si došao večeras? Nisi imao kuda drugde da ideš? Video si sve filmove, sve TV programe? Tražiš novo lice? Zapitaj se. Tvoj život je vrlo kratak. Šta radiš s njim? Osim ako se probudiš u ovom životu, vraćaćeš se iznova i iznova, i nastavljati da igraš ovu igru iznova i iznova, sve dok ne dođe dan kada se probudiš. Jedina sloboda koju imaš je da se okreneš ka unutra i ne reaguješ na uslove. Obično ne govorim o sebi, ali danas sam dobio zanimljiv telefonski poziv od jedne dame iz Santa Kruza. Rekla je, "Roberte, ako ne kažeš nešto o sebi, niko neće znati odakle dolaziš. Misiće da si dobio ovu informaciju iz knjige ili od drugog učitelja. Neće znati da dolazi direktno iz Sopstva." Tako sam razmislio o tome, i na par minuta ću govoriti o svom životu do četrnaeste godine. To bi trebalo dovoljno da

vas dosadi. Rođen sam 21. januara u Menhetnu, Njujork. Od samog početka, koliko god unazad se sećam, kada sam bio u svom krevetiću, mali čovek sa sedom bradom i belom kosom pojavljivao se preda mnom na drugom kraju krevetića, visok oko dve stope — visok dve stope, i govorio mi nerazumljivo. Mislio sam da je to normalno i da svi imaju to iskustvo. Naravno, kao dete nisam razumeo ništa što je govorio. Tek u kasnijim godinama, kada sam počeo da čitam knjige, shvatio sam da je ta osoba Šri Bagvan Ramana Maharši. Ali ipak, pojavljivao se preda mnom dok nisam napunio otprilike sedam godina, a onda je prestalo. Onda se desilo nešto veoma zanimljivo. Kad god bih poželeo nešto, čokoladicu, igračku, izgovorio bih Božje ime tri ili četiri puta i to bi se pojavilo odnekud. Na primer, ako bih poželeo čokoladicu rekao bih, "Bože, Bože, Bože." Neko bi mi je doneo ili bi došla odnekud. Kada sam išao u školu nikada nisam učio. Kada bismo imali test rekao bih, "Bože, Bože, Bože," i odgovori bi došli. Jednom sam poželeo da sviram violinu i moja majka je rekla da bi mi bilo preteško da sviram, pa mi neće kupiti. Onda sam rekao, "Bože, Bože, Bože," i nekoliko sati kasnije pojavio se moj ujak, kojeg nisam video otprilike pet godina, i doneo mi je violinu. Mislio je da mi treba violina. I ovo se nastavljalo i nastavljalo dok sam išao u školu.

Kada sam imao četrnaest godina, desio se čudan fenomen. Bio sam u svom razredu u nižoj srednjoj školi. Bilo je oko trideset petoro dece. Učiteljica se zvala gospođa Rajli. Imala je oko tri stotine funti, i kada bi se naljutila skakala bi gore-dole, pa smo je naravno ljutili. Ono što bih uradio bio bih pozajmio ukosnicu od devojčice i postojao je šraf na zadnjoj strani sedišta. Zabio bih ukosnicu u šraf i zveckao njome i ona bi poludela. Nije znala odakle dolazi buka i skakala bi gore-dole, veoma zanimljiv fenomen. U svakom slučaju, bio je kraj semestra, i polagali smo završni test. Bio je to test iz matematike. Nikada nisam učio za njega, tako da nisam ništa znao. Pa sam rekao, "Bože, Bože, Bože." Umesto da dođu odgovori, soba se ispunila svetlošću, sjajnom jakom svetlošću, hiljadu puta sjajnijom od sunca. Bilo je kao atomska bomba, svetlost od bombe, ali nije bila goruća svetlost. Bila je to prelepa, sjajna, blistava, topla svetlost. Samo pomisao na to me sada natera da zastanem i divim se. Cela soba je bila potopljena u svetlosti, svi, sve. Sva deca su izgledala kao bezbrojne čestice svetlosti, i onda sam se zatekao kako se topim, nekako, u blistavo biće, u svest. Stopio sam se u svest. Nije to bilo iskustvo van tela. Iskustvo van tela je kada tvoja duša napusti telo. Ovo je bilo potpuno drugačije. Shvatio sam da nisam svoje telo. Ono što je izgledalo kao moje telo nije bilo stvarno. I otišao sam izvan svetlosti u čistu blistavu svest. Postao sam sveprisutan. Moja individualnost se stopila u čisto apsolutno blaženstvo. Proširio sam se, postao sam univerzum. Osećaj je neopisiv. Bilo je to potpuno blaženstvo, potpuna radost. Sledeće čega se sećam jeste da me učiteljica trese. Svi učenici su otišli. Bio sam jedini koji je ostao u učionici. Učiteljica me je tresla, i ja sam se vratio u svest, ljudsku svest. Taj osećaj me nikada nije napustio. A šta ovo ima s tobom? Sve, jer kada kažem, "Ti si apsolutna stvarnost, apsolutno blaženstvo," kada kažem, "sve ovo je Sopstvo i ja sam to," ja-obuhvata sve, svakoga. "Ja sam to" obuhvata čitav univerzum. Ja sam to, čista inteligencija, konačna stvarnost, sat-čit-ananda, parabrahman. Govorim iz svog iskustva. Smrt postaje šala, ne postoji takva stvar. Tvoja prava priroda je besmrtnost. Tvoja prava priroda je čista sreća, konačno jedinstvo. To je ono što zaista jesi. Probudi se u to i budi slobodan. Kako se budiš? Pa, u stvarnosti, već si budan, ali sanjaš i ne znaš to. To je kao kada odeš na spavanje i u tom snu dođe zemljotres. Svi umiru oko tebe, i ja dođem i kažem, "Ovo nije stvarno. Sanjaš, zar ne znaš?" A ti mi kažeš, "Ti si lud, Roberte. Ovo nije san, ovo je stvarno. Zar ne vidiš zemljotres. Zar ne vidiš ljude kako umiru oko tebe?" Ali ja kažem, "Ne, to je san!" Ti odbijaš da mi veruješ. Onda, iznenada, probudiš se, zatekneš se u ovom svetu. Jedina razlika između ovog sveta i

svet iz snova je da je ovaj svet malo duži, ali to je san. Svet nije stvaran sam po sebi. Krajnja stvarnost, čista inteligencija, praznina, prostor — to je stvarnost. To je poput gigantskog ekrana koji zauzima čitav univerzum. Taj ekran je svest, i svi svetovi, planete, sunca, ljudi, sve su slike na ekranu. Kada ekran ne bi postojao, ne bi moglo biti ni slika. Stoga, ne možeš reći da su slike

stvarne. One su stvarne samo dok ekran traje. Ali ako se ekran ukloni, nema mesta za prikazivanje slika. Na isti način, tvoja istinska priroda je svest, čista svest. Tvoje telo je nadovezano na svest. Napravio si grešku poistovećujući sebe sa telom i umom. Zbog toga, telo i um izgleda da kontrolišu tvoj život. Ali čim promeniš identitete, čim počneš da se poistovećuješ sa svešću, sve se menja za tebe. Postaješ srećan, miran, radostan, blažen. To se dešava samo od sebe. Sve što treba da uradiš je da promeniš identitete, poistovetiš se sa stvarnošću. Kako to radiš? Svaku sliku koja ti dođe u um, negiraš je. Shvatiš da to nije istina, i postaviš pitanje: "Kome ovo dolazi? Meni." Držiš se "mene". Pronađi izvor "mene". Izvor "mene" nije ništa drugo do tvoje Sopstvo. Jednom kada uspostaviš identitet i probudiš se u svoje Sopstvo, svi tvoji problemi su gotovi. Pomisli na probleme o kojima sada razmišljaš. Misli! Ko ima problem? Tvoje pravo Sopstvo ne može imati problem, jer to je blažena svest. Problem dolazi egu. Samo ego ima problem, ništa drugo. Sve ostalo je slobodno, srećno, bez problema. Otkrij ko si, otkrij svoje Sopstvo. Skoči u sebe. Budi svoje Sopstvo. Postani slobodan. Ništa ne postoji onako kako se pojavljuje, ništa. Sve je svest, i sve je slika nadovezana na svest. Sve tvoje misli, šta god prolazi kroz tvoj um, nema osnovu, nema uzrok, nema ego. Sve što vidiš je projekcija tvog sopstvenog uma. Možeš to zaustaviti pronalaženjem izvora svojih misli. Odakle tvoje misli dolaze? Otkrij. Uđi u sebe. Pitaj sebe. Počinješ ujutro kada prvi put ustaneš iz kreveta. Posmatraš svoje misli. Posmatraj šta misliš. Posmatraj šta radiš. Šta god ti dođe u um, postavi sebi pitanje: "Kome ovo dolazi? Ja mislim ovo." Prati misao "ja" do izvora. Drži se "ja" i čekaj. Ne radi ništa. Apsolutno ništa ne radi. Ostani miran. Kada dođe druga misao, upotrebi isti postupak. "Kome ovo dolazi? Meni? Ko sam ja?" Prati misao "ja" do izvora. Ne radi ništa. Ostani u tišini. Ne pokušavaj ništa da analiziraš. Ne pokušavaj da dođeš do bilo kakvog zaključka. Ako tvoj um postane raspravljački, pitaj sebe: "Ko je raspravljački? Ja sam." Sve pripada "ja". Čitav univerzum je vezan za "ja". Kada pronađeš izvor "ja", sve ostalo nestaje. Pronađi izvor "ja" i postani slobodan. Život je zaista jednostavan. Zašto ga komplikovati? Zašto dozvoljavaš svim svojim mislima da te kontrolišu, da te kontrolišu, da te kontrolišu? Zašto popuštaš svojim mislima? Ako želiš da postaneš slobodan, moraš prestati da misliš, potpuno, totalno. Kada ti misli

dođu, šta god da ti govore, moraš sebe da pitaš: "Kome ove misli dolaze? Ko im je dao rođenje? Ja?" Pa, ko sam ja?" Ne dozvoli svojim mislima da ti budu Učitelj. Ono što nazivaš realizacijom je samo prazan um. Kada tvoj um je prazan, sve se dešava samo od sebe. Stvarnost zasija. Kada je tvoj um pun smeća, postaješ ratoboran, arogantan, divlji i nemaš mira. Zato posmatraj sebe, gledaj svoje misli. Vidi kuda te vode. Preuzmi kontrolu nad njima i postani slobodan. Ja nisam predavač, ne držim govore, ne držim propovedi. Ja sam samo ovde i dostupan sam vam. Dakle, ako ima bilo kakvih pitanja, rado ću odgovoriti ako mogu. Slobodno razgovarajte o bilo čemu što volite o duhovnom životu.

SM: Roberte, ako je sve ovo tvorevina uma, šta je sa velikim raspuštanjem svega? Ima li tome ikakve svrhe?

R: Veliko raspuštanje je takođe od tvog uma. Sve što se dešava, sve, sve je projekcija i manifestacija tvog uma. Kada shvatiš da nisi telo-um fenomen, sve prestaje. Cela igra prestaje i ti postaješ slobodan. Za tu osobu ne postoji takva stvar kao rođenje ili smrt. Sve ostaje mirno i tiho. Sve prestaje. Nema raspuštanja. Nema skrnavljenja. Postoji samo mir. Ali moraš zaustaviti svoj um od mišljenja, a najbolji i najbrži način da to uradiš je kroz atma-vihara, samoistraživanje. To je najbrži način koliko ja znam. Jednostavno postavi sebi pitanje: "Za koga je pustoš? Ko doživljava ove stvari?" Otkrij, i otkrićeš da si suštinski slobodan. Uvek si bio slobodan. Uvek si bio Sopstvo, slobodno, blaženo i srećno. To je tvoja prava priroda. Dok ti govorim, pogledaj misli koje prolaze kroz tvoj um. Pogledaj sve te misli koje prolaze kroz tvoj um. Zašto im dozvoljavaš da te kontrolišu? Zašto? To povređuje samo tebe, nikoga drugog. Samo mislilac pati. Naravno, teško je prestati misliti, ali postavljanjem pitanja "Kome ove misli dolaze?" tvoj um počinje da usporava i konačno se stapa u tvom srcu, i tada više nisi kontrolisan

umom. Više nisi kontrolisan ničim. Tvoja individualnost će se stopiti u beskonačno, i postaćeš slobodan.

SB: Roberte, kako to da ove male suptilne misli imaju moć da ometaju?

R: Nemaju, jer tvoje misli ne postoje. Kako mogu imati moć? Samo ono što je stvarno ima moć, a ono što je stvarno je svest, apsolutna stvarnost, totalna svesnost. Misli nemaju moć. Izgleda da imaju moć. Ti si im dao moć. Ti si sam dao svojim mislima moć verujući u njih, obožavajući ih, radeći ono što one naređuju. Tvoje misli ti kažu da ideš da ubiješ, ti ideš da ubiješ. Kažu: "Idi viči," ti ideš da vičeš, "budi ratoboran," ti ideš i postaješ ratoboran. Ti si kontrolisan svojim mislima. Ali mudra osoba će stati, i razmisliti, i pogledati unutra i pitati: "Kome ove misli dolaze? Odakle dolaze?" Otkrij i shvatićeš da nikada nisu ni postojale. Sve je optička iluzija. Baš kao konopac i zmija za koje ste svi čuli. Misliš da je konopac zmija jer je mrak

i ne vidiš, ali jednom kada otkriješ istinu, da je to samo konopac, nikada više nećeš biti prevaren. Nikada se više nećeš bojati. Dakle, misli su poput konopca i zmije. One nemaju moć, ali se bojiš svojih misli, stoga im daješ moć. Jednom kada shvatiš da su ne-entiteti, da su ništa, tada postaješ svoj sopstveni i slobodan si. (tišina)

SG: Naši problemi postoje samo za ego. Zar nije ego taj koji nas vodi na duhovni put ili prakse?

R: Ego izgleda da praktikuje i preduzima duhovni put, ali postoji nešto dublje od ega. Sopstvo te gura iz sebe. Ego pokušava da se odupre. Ego je iz jednog razloga samo, da uništi sebe. Samo kada uništiš svoj ego, koristiš svoj ego da to uradiš. To je jedina svrha kojoj služi. Inače te kontroliše potpuno i skroz. Ego i um su sinonimi. Um je samo skup misli o prošlosti i briga o budućnosti, to je sve što um jeste. Ego pojačava um. Oboje su isto. Ego je poput svetla za um, ali samoistraživanjem svetlo se gasi tako da um nestaje sam od sebe i postaješ slobodan. Ne daj svom egu moć verujući u njega. Gledaj ga kao što gledaš napolje u nebo. Kada kažeš da je nebo plavo, svi će se složiti sa mnom da je nebo plavo. Ali kada istražiš otkrićeš da nema neba i nema plavog. To je samo prostor. Na isti način, svi veruju da postoji ego, ali istraživanjem ćeš otkriti da nikada nije postojao. Ne postoji. Samo Sopstvo postoji, i ti si to. Zato istražuj, otkrij za sebe. Ne veruj ni jednu reč koju kažem. Proveri, eksperimentiši. Otkrij i vidi. (traka se prekida ovde)

SL: Šta mogu učiniti kada vidim bedu i mučenje u svetu? Kakva je korist samo da se koncentrišem na svoj um. Zar ne treba da se odreknem ovog uživanja u sopstvu, gledajući u sebe, i pomognem ljudima u svetu?

R: Ti si sveprisutna stvarnost i ti si samilosnost. Samo kada upoznaš svoje Sopstvo možeš biti od koristi drugima. Kada postaneš oličenje ljubavi, koja je takođe svest, svi oko tebe to osećaju i tako činiš ovaj svet boljim mestom za život. Međutim, na početku nemoj da se zbunjuješ time. Ako želiš da pomogneš svetu i pomogneš drugima, prvo otkrij istinu o sebi. Ako ne, to je slepi što vodi slepe i svi padaju u jarak. Sada, opet, kada otkriješ istinu o sebi, tvoje sopstvo nije pojedinac. To je sveprisutnost, tako da postaješ univerzum. Stoga, možeš reći sve je ovo Sopstvo i ja sam to. Pogledaj svoje snove. Odakle dolazi san? Dolazi iz tvog uma. Spavaš i sanjaš. Sve emanira iz tvog uma, i u tom snu voziš se u mlaznom avionu, ideš iz zemlje u zemlju, igraš golf, venčavaš se, imaš decu, stariš i umireš. Sve je to u snu. Odakle je san zaista došao? Iz tvog uma, i tako je i u stvarnom životu. "Ko sanja

o ratovima, ko ovo oseća, ko ovo vidi, ko se plaši?" Pitaj sebe, otkrij, istražuj, i bićeš zadivljen onim što otkriješ. (traka počinje ponovo ovde)

R: Kada govoriš o ljubavi i samilosnosti, da li obični ljudi zaista imaju ljubav i samilosnost? Oni imaju ljubav samo kada im neko nešto daje. Ako neka osoba voli tebe, kažeš da je voliš. Kada te ostave zbog nekog drugog, mrziš ih. Dakle, ljubav i mržnja dolaze. One su dve strane istog novčića, ali prava ljubav je iznad ljudske ljubavi. Prava ljubav je beskonačno. Ne može se opisati.

To je svest. To je apsolutna stvarnost. Prava ljubav je tvoja prava priroda, i nikada zaista ne možeš znati kako voleti dok ne znaš ko si.

SL: Osećam da kada praktikujem, idem izvan svog uma i osećaš se mirno. Kako da odeš izvan toga?

R: Ako si zaista pogledao svoj um i tvoj um je zaista nestao, ne bi bilo potrebe za pitanjem jer bi osećao krajnji mir. Ali ono što se zaista dešava nekima od nas je da mislimo da idemo izvan uma, verujemo da gledamo u um, ali nešto nije u redu jer ne gledamo. Jednom kada zaista posmatramo um i shvatimo da je on ništa, već smo izvan njega, slobodni smo i srećni. Ali ponekad, kao što rekoh, mislimo da to radimo, a ne radimo. I možeš reći. Jednom kada uhvatiš tračak samorealizacije, nikada se nećeš vratiti. Nema povratka. Ili si je dobio ili nisi. Nema koraka do nje. To je kao kada si u sobi tame i pronađeš prekidač za svetlo. Tama jednostavno nestaje. Nema postepenih koraka. Ne postaje svetlije, i svetlije, i svetlije. Svetlo jednostavno upali, tama nestaje. Kada je tvoj um zaista prazan, realizacija dolazi sama od sebe.

SL: Kada kažeš da gledaš u um, ono u šta gledaš je misao? (R: Misao, tvoj um su misli.) Ako vidiš misli, onda one nestaju.

R: Dok posmatraš misli, one nestaju, ali dolaze nove, dolaze nove, čak i kada si završio sa njima iz ovog života, doći će ti iz prethodnog života. Nikada ne prestaje. Zato moraš nastaviti da postavljaš pitanje: "Kome one dolaze? Kome one dolaze?" I nastavi da posmatraš i pratiš misao "ja" i ne radiš ništa, i jednog dana će sve biti nestalo, i bićeš slobodan. Ali moraš imati strpljenje i istrajnost. Zapamti, trebalo nam je toliko godina da budemo onakvi kakvi jesmo, šašavi, ludi, bezumni. Pa sada će trebati malo vremena, možda, da se preboli. Ali ne brini o tome, jer smo svi pakleno usmereni ka raju, hteil mi to ili ne. Svako stiže tamo, pre ili kasnije. Naš posao je da budemo opušteni i smireni, mirni, da posmatramo sebe, da ne reagujemo na okolnosti. Zapamti, svaka okolnost koja ti dođe je karmičke prirode. Nije slučajnost. Kada reaguješ na okolnost, sve što radiš je gomilanje dodatne karme za sebe i to nikada neće prestati. Tajna je da jednostavno gledaš, posmatraš situaciju i ne reaguješ. Kao primer, ako se večeras voziš kući i imaš nesreću, i udariš nečija kola jer su prošli kroz crveno svetlo, i čak i ako je njihova greška fizički, u stvarnosti nije ničija greška. Ako reaguješ postajući besan, ratoboran, sve što radiš

je gomilanje dodatne karme i moraćeš ponovo da prođeš kroz tu situaciju, iznova, i iznova, i iznova, i suočavaš se sa sličnim situacijama sve dok to ne odbaciš i ne prestaneš da reaguješ. Tada dobijaš bitku, i ne moraš imati takvu situaciju ponovo u svom životu.

SL: Rekao si da nikada nećeš imati tu situaciju ponovo u svom životu?

R: Nikada, ako se suočiš sa njom i ne reaguješ na nju, onda si gotov sa njom. Šta god da ne reaguješ, nestaje, gotovo je. To je kao kada imaš prijatelja, i tvoj prijatelj ti govori. Ako ne reaguješ na svog prijatelja, ne odgovaraš ili ne kažeš ništa, šta se dešava? Tvoj prijatelj te napušta. Istina? Ista je stvar sa okolnošću. Ako ne reaguješ na okolnost, okolnost te napušta. Odlazi. Nikada se ne vraća.

SL: Da li moraš postepeno eliminisati reakcije da bi stigao do potpune slobode?

R: Jednostavno posmatraš sebe. Gledaš kako reaguješ na okolnosti. Ne radiš ništa osim što gledaš. U procesu gledanja, tvoj um će usporiti. Postaće sve slabiji i slabiji dok potpuno ne nestane, tada ćeš biti slobodan.

SL: Dakle, ne moraš da pitaš misao-"ja", samo moraš da gledaš um?

R: Automatski je pitaš dok gledaš. Dok gledaš, postavićeš pitanje: "Kome ovo dolazi?" Tada ćeš otkriti da to uopšte ne dolazi tebi. Dolazi tvom egu. Pa opet, gledaš ego i postavljaš pitanje: "Kome ego dolazi?" Odgovor će doći: "Meni." Drži se tog "mene". Pronađi izvor "mene". Nema izvora. Postoji samo praznina, tišina, i postaješ slobodan. Ali za onoga ko zna da nije telo ili um, ne postoji prarabdha-karma za tog. Ali za posmatrača, izgleda da jeste. Za adžnanija izgleda da

postoji prarabdha-karma, ne za Džnanija. Drugim rečima, adžnani može videti probleme, i to je karma koja dolazi svom kraju, ali za Džnanija nema problema. Da li pratiš? Šta ti misliš? Zašto se toliko brinemo? Uvek smo zabrinuti zbog nečega, zar ne? Zašto? Svet se odvijao bez tebe mnogo godina pre nego što si došao, milionima godina. I odvijaće se i nakon što odeš. Dakle, dok tvoje takozvano postojanje u tvom telu traje, zašto brineš, zašto se bojiš? Čega se bojiš? Budi miran, budi tih. Nauči da voliš jedni druge, imaj samilosnost, praktikuj ljubaznost, budi svoje Sopstvo. Uvek zapamti da je tvoja prava priroda apsolutna inteligencija, kao krajnja jednost, božanska harmonija, blažena svest, sat-čit-ananda, parabraman. To si ti zaista. Poistoveti se sa tim i budi slobodan. Pa, šta ti misliš o tome?

SH: Ego pozicija je samo svest koja se privremeno igra da je taj određeni ego? (R: Ne baš.) Odakle drugde može doći?

R: Svest je samodovoljna, stoga ego nije zaista deo svesti. To je optička iluzija, ne postoji. Izgleda da postoji. (SH: Da.) I nije došao niotkuda. Dolazi iz tvojih maštanja, ali svest mu nikada nije dala rođenje. (SH: Poistovećenje svesti sa telo-umom proizvodi ego?) Izgleda tako, ali nije istina. Svest se zaista ne poistovećuje ni sa čim jer je samodovoljna. Svest zna samo svest. Sve ostalo je optička

iluzija koja jednostavno ne postoji. Čak i ako je pojava jaka, ne postoji. I uvek možeš misliti o ovim primerima. Kada si u pustinji i umireš od žeđi, vidiš fatamorganu koja je voda, voda, i puziš ka vodi i šta dobiješ? Pesak. Ali voda ti se pojavila tako stvarna, zar ne? Na isti način, sve stvari ovog sveta pojavljuju se stvarne, ali su poput optičke iluzije, poput fatamorgane, poput neba koje je plavo, poput peska koji se pojavljuje kao voda. To je lažna imaginacija, pogrešna identifikacija. Okreni se, uđi u sebe, zagnjuri duboko u svoje Sopstvo, poistoveti se sa Sopstvom i postani slobodan zauvek. Mislim da ono što neki od nas rade je da čitaju previše knjiga i čine to previše tehničkim, i misle da moraju da rade stvari. Moramo ovo i moramo ono, i dajemo svemu imena, i kažemo da je svest svetlo koje sija u umu koje postaje ego. Ne moramo da znamo o ovim stvarima. Sve što moramo da znamo je da ja nisam telo-um fenomen. Ja sam apsolutna stvarnost, to je sve što moraš da znaš, i prati apsolutnu stvarnost, postani to, uradi šta god moraš da uradiš da bi postao to. Praktikuj posmatranje, svesnost, gledaj svoje misli, Vipasana meditaciju, samoistraživanje. Šta god moraš da uradiš, uradi to, da smiriš um, i tada ćeš videti nešto potpuno novo. Shvatićeš da nikada nisi ni rođen, da ne postojiš ni sada i nikada ne možeš umreti. Slobodan si.

SF: Roberte, ne postoji materija van svesti?

R: Ne. (SF: Ništa nije van svesti?) Svest je opet samodovoljna. (SF: U redu, ali ništa ne postoji izvan svesti?) Ništa ne postoji izvan svesti. Dajemo joj imena poput čista svesnost. (SF: Misli su um u tom pogledu. Kako da...) Kako da ih zaustavim? (SF: Ne, mislim, ako ništa ne postoji izvan svesti, misli kao i um moraju biti unutar svesti, deo nje?) Ne baš, jer misli i um ne postoje. Da postoje kao entitet, bili bi deo svesti. (SF: Iluzija per se.) To je iluzija. (SF: Iluzija, po definiciji, je nepostojeća?) Tačno. Dakle, one nikada nisu zaista postojale, stoga ne mogu biti deo svesti. Da su deo svesti, to bi značilo da su postojale, i svest im je dala rođenje i sada moramo pokušati da ih se rešimo. Ali, nemačega čega treba da se rešimo jer nije postojalo. Boriš se protiv ničega. (SF: Dakle, iluzija, po definiciji, bila bi nešto bez svesti?) Bila bi ništa, ne-stvar. Nikada nije postojala i nikada neće postojati. Deo je tvoje lažne imaginacije. Odakle je došla? Došla je niotkuda jer jednostavno ne postoji.

SU: Onda svesnost ove fatamorgane takođe ne postoji.

R: To je tačno, u pravu si. Svest takođe ne postoji. Sve je koncept. Konačno nikada ne može spoznati beskonačno. Nema reči da se to opiše. Moraš zaroniti u sebe i iskusiti to sam da bi shvatio. Nema definicija. Svešto kažemo je unapred smišljena ideja, koncept. Idi izvan toga, a izvan toga ideš zaustavljanjem svojih misli, prestani da misliš. Tako ideš izvan toga, i prestaješ

da misliš kroz samoistraživanje i kroz posmatranje i kroz svesnost, gledanje, postajanje svedokom.

ST: Roberte, zar nije moguće da mnogi od nas, ili bar svi mi, od ranih vremena kojih se sećamo kao deca, uvek smo imali deo nas koji je gledao po strani, i s vremena na vreme imamo osećaj da su naši životi nestvarni, možda iz želje za ko-kreacijom ili šta već i osećamo se zarobljeno zbog svega ovoga, a ipak živimo svoje živote i imamo ove jake osećaje da to nije sve što postoji, telo nije sve što postoji? Nikada nisam stigao do uma sam da bih video da li je to validna stvar, ali... (R: Okej, dakle, šta je poenta?) Poenta je da mnogi od nas koji se tako osećaju, i i dalje ako imamo dualnost življenja svojih života, posebno kada smo mladi imamo jake želje, onda kako one blede, i dalje smo zarobljeni time što opažamo telo.

R: Zbog toga moraš sebe da pitaš: "Ko je zarobljen? Ko ima ove misli i osećaje? Kome one dolaze?" Idi izvan svega što si upravo rekao. Idi izvan toga. Zaboravi na ono što si upravo rekao i jednostavno idi izvan toga. Pitaj sebe: "Kome ove misli o zarobljeništvu, o tome da si mlad, o tome da si star, o mislima dolaze?" Ništa od toga ne postoji. Idi izvan svega postavljajući pitanje: "Kome ove misli dolaze? Meni? Ko sam ja? Šta je izvor 'ja'?" Prati izvor i postani slobodan. Prati izvor u srce i ne radi ništa osim posmatraj i gledaj i otkrićeš da nema izvora, nikada se nije dogodilo. Uvek si bio slobodan. Uvek si bio sjajan i blistav. Sve ostalo su gluposti. (ST: Misliš, to je samo sećanje?) Naravno, sećanje je, koncepti su, unapred smišljene ideje. Sve su to stvari, ali ne misli o tim stvarima. Zaboravi kako si stigao tamo, kako su došle. Shvati ko si sada. "Ja nisam ovo telo. Ja nisam ovaj um. Ja nisam ove misli. Ja nisam ovo stanje ili situacija." "Onda ko sam ja?" Onda stani i pitaj ponovo: "Onda ko sam ja?" I dok nastavljaš da pitaš ovako, primetićeš da prostor između "ko sam ja" postaje sve veći i veći, i u tom prostoru ćeš pronaći svoju slobodu. (tišina)

R: Nema ničeg novog pod suncem. Imamo li kakvih najava?

SN: Neki ljudi su predlagali da pomerimo četvrtkove večernje sastanke malo ranije jer ne izlaze sa posla do 4 sata. Tako da je to otvoreno za diskusiju. (Opšti razgovor i diskusija)

SL: Kada si putovao, gde si boravio? (R: Ramana ašram.) Boravio si tamo? (R: Da, kao baza.) Šta si tamo radio? Ako si bio slobodan, zašto si boravio tamo? (R: Samo zbog mira, samo zbog ničega, bez razloga.) Bilo je veoma lepo biti, bilo je prelepo. (R: Mhm.)

SG: Kako si prošao na testu, Roberte, matematičkom testu?

R: Nula, nisam polagao test. Nisam ga polagao.

SB: To je dobra razmena, padneš na testu iz matematike i spoznaš Boga umesto toga.

SG: Ko je Šri Ganešvar? (R: On je urednik časopisa Mountain Path.) Da li si i dalje povezan sa tim ašramom? (R: Nisam povezan ni sa jednim ašramom.)

SN: On je bio tamo kada je Ramana bio tamo.

SK: Da li svi doživljavaju stvarnost na isti način, sa svetlošću?

R: Ne postoji poseban način na koji se to dešava. Drugačije je sa svakim. Stvarnost dolazi nakon sveg tog materijala, nakon svetlosti, nakon iskustva. Stvarnost je praznina, ništavilo.

SB: Roberte, svi ovi ljudi na putu dvadeset, trideset, četrdeset godina, pročitali sve knjige, znaš. Većina njih tragaoci, bili su u Indiji nekoliko puta, imali su pet, šest guru-a, radili su sve meditacije, kako to da ne realizuju svoje sopstvo, znaš?

R: Zato što su i dalje tragaoci. Moraju prestati da budu tragaoci i preći na posao. (smeh)

SK: Ali ko su ti ljudi koje opisuješ koji nisu realizovali Sopstvo? Ja nisam sreo nikoga ko nije realizovao nešto. (SB: Zaista?) (Dva učenika odgovaraju: "Ja sam jedan.") (SB: Pa, svako je imao mala iskustva, ali nešto što je trajalo i ne samo mala unutrašnja iskustva.)

SX: (Učenik objašnjava iskustvo koje je imao, ali smatra da ima problem sa verovanjem da je fizički univerzum iluzoran kako Robert objašnjava)

R: To je dobro. Okej, hajde da zamislimo da sanjaš. I razgovaramo baš ovako u tvom snu i ti pokažeš na stolicu, sediš u stolici i kažeš: "Ne mogu da zamislim da je ovo iluzorno." I govoriš mi istu stvar koju mi govoriš upravo sada, i onda se probudiš. Razumeš li šta govorim? Ista je stvar. (SX: Isti učenik daje svoje razumevanje onoga što smatra da je san.) Okej, pa šta je pitanje? (SX: Pitanje je da ne vidim kako ova dualnost može biti razrešena. Izgleda da je dualnost svuda. Evo nas. Sedimo u sobi i očigledno je veoma čvrsta. To je za mene.) Ne može biti razrešena dok ne shvatiš da nisi telo ili um. (SX: Da nisam šta?) Telo ili um? (SX: Svestan sam toga, potpuno svestan toga.) Da si potpuno svestan, ne bi bilo problema. Onda ne bi postavio pitanje. (SX: Pa, to nije problem. Nije nešto što me muči. Samo...) Vidiš, već samo postavljanje pitanja pokazuje da nisi svestan toga. Da si svestan onoga što govoriš, ne bi bilo pitanja, vidiš? (SX: Okej, to je tvoja stvarnost, ne moja.) (Robert se smeje) Drugim rečima, san i budno stanje su oba projekcije tvog uma. Možemo sada razgovarati i ti možeš imati buđenje i probuditi se, i sve bi ovo bilo nestalo. Video bi potpuno drugačiji univerzum. Kada stvarno sanjaš, tvoj um projektuje san i imaš sve vrste iskustava, ista su stvar, nema razlike, osim što je ovo malo duže, to je sve.

SK: Kada sanjaš, misliš da je stvarno, u snu? (R: Naravno.)

SX: Dakle, postojanje nečega ne zavisi zaista od mog prepoznavanja toga. (R: Naravno da zavisi.) Postojanje nečega za mene zavisi od mog prepoznavanja toga, ali postojanje toga, samog, kroz ispravno zaključivanje, ne čini mi se da zavisi od toga da li ja prepoznajem, vidim ili sam svestan toga uopšte. I kao što je gospodin malopre rekao, ne brini o svetu, svet postoji već dugo. Dugo pre nego što si ti stigao ovde. To mi pokazuje da čak i u njegovoj stvarnosti ono ima postojanje. Ima nekakvo postojanje.

R: Jedino postojanje koje ima su reči koje se izgovaraju da bi se to objasnilo. (SX: Aha.) Toliko seže postojanje. Mogli bismo da sanjamo i raspravljamo o istoj temi i pričamo o Troji i pričamo o onome što si upravo rekao. Sve može biti u tvom snu, ista stvar. Nema razlike. (SX: Okej.) Stvar je da zaboraviš na to i pitaš sebe: "Ko sanja?" (SX: Ko šta?) Pitaj sebe: "Ko sanja? Ko ima ovaj san?" Istraži unutra i otkrij. Otkrij šta je san, a šta nije. Pitaj sebe. Odgovori su unutar tebe. Ja ne mogu dati odgovor, unutar tebe je. Ne želim da veruješ ni u šta što kažem. (SX: Pa, očigledno to ne radim. Ne verujem u to.) Dobro, otkrij za sebe. (SX: Ali, moram dati neku verodostojnost načinu na koji mislim, bilo da je mišljenje iluzija ili ne, znaš.) Ko mora? Ko mora sve ovo da radi? (SX: Pa, ne moram sve to, ali to je... znaš.) Pitaj sebe: "Ko ovo mora da radi?" i otkrićeš da nema nikoga da radi bilo šta. (SX: Okej, onda ću probati to, poradiću na tome.) Stvarno?

SG: Zapravo, kada sebe pitaš to pitanje, "Ko je nesrećan ili bilo šta?" to nestaje. (R: Nestaje, u pravu si, tačno.) Pa kada nestane, šta je to? (R: Šta je to?) Ništa. (R: Samo Sopstvo ostaje.) Pa to je to onda. (R: Sopstvo je praznina, praznina.) Tako je, istina je. (smeh) (R: I to je totalna radost i mir, ali moraš otkriti to sam.) (pauza) Sada, ono što obično radim na kraju sastanka je da imamo meditaciju koja će vam pomoći, i dok praktikujete ovu meditaciju, zaista će pomoći. Zato se smestite udobno. Uzmite deset dubokih udaha iz dijafragme kako biste se opustili. Dišite duboko, polako i nežno. Sa svakim izdahom osetite kako se vaše telo opušta sve dublje i dublje. Sada počnite da dišete normalno. Ne naglašavajte svoje disanje. Postanite svedok svog disanja. Posmatrajte svoj dah. Ne naglašavajte svoj dah. Gledajte svoj dah, i posmatrajte svoje telesne senzacije. Posmatrajte senzacije svog tela. Ako vaš um luta, jednostavno ga vratite ponovo. Posmatrate svoje misli, svoj um, svoje senzacije. Jednostavno gledajte svoje misli. Ne pokušavajte da ih promenite, samo gledajte. Šta god vam vaš um govori, ne reagujte na to. Samo gledajte svoje misli i gledajte svoje telesne senzacije. Sada pitajte sebe pitanje: "Ko je posmatrač? Ko gleda? Ko posmatra?" I odgovor dolazi: "Ja sam. Ja posmatram. Ja sam." Ovo je meditacija. Sa svojim disanjem, kada udahnete kažete "Ja", a kada izdahnete kažete "jesam". "Ja jesam", sa

svojim dahom. Ne pokušavajte ništa da analizirate. Jednostavno udahnete i kažete "Ja", i izdahnete i kažete "jesam". "Ja jesam." (pauza) Osetite kako mirni postajete samo radeći to. (Tišina) Om, šanti, šanti, šanti. (traka se završava) [TOC]

Uverenja I Predodređenost 8. novembar 1990.

Robert: Dobro je biti ponovo sa vama, dani tako brzo prolaze. Godine lete. Tvoj život leti. Pre nego što shvatiš, bićeš van svog tela i gde ćeš biti? Gde ćeš biti? To je određeno onim što znaš. Ako znaš ko si, bićeš nigde. Ako misliš da znaš ko si, bićeš negde. Kuda idemo zavisi od naših misli. Um je isti čak i nakon smrti, takozvane. Tvoje misli određuju kuda ideš. Kao primer: Ako veruješ u raj i pakao. Ako veruješ u pakao više nego u raj, naći ćeš se, nakon što napustiš telo, u paklenoj situaciji. Ali ti si kreirao tu situaciju. Niko te tamo ne šalje. Nema nikoga da te pošalje bilo gde. Ti kreiraš mesto u koje ideš onim što znaš. Ako veruješ da zaslužuješ da ideš u raj, naći ćeš se u nebeskom mestu. Ali to je samo na kratko vreme. Tada zakon karme preuzima i dovodi te tamo gde treba da budeš. Možda ćeš se inkarnirati na ovoj planeti ponovo. Možda ćeš otići na drugu planetu. Dakle, pametna osoba, ne želi nigde da ide. Pametna osoba nikada ne umire. Jer pametna osoba nikada nije ni rođena. Nema kuda ići i nema šta raditi. Samo se stapaš u svest. Postaješ svest. Postaješ sveprisutnost i uvek si srećan. Dakle, za Džnanija nema rođenja i nema smrti. Nema dolaska i nema odlaska. Apsolutno nema ničega. Ali ništa na koje mislim naziva se blažena svest. Ništa na koje mislim je, ne gubiš svoju individualnost, tvoja individualnost se širi i postaješ sveprisutnost. Sada možeš postaviti pitanje: "Kako se svačija individualnost može širiti na isti način? Onda će biti trilioni individualnosti?" Ne! Postoji samo jedna individualnost i ta jedna je Sopstvo. I ta jedna si ti. Ti si krajnja stvarnost. Ali sada sa svojim konačnim umom teško je to shvatiti. Zbog toga moraš razumeti da nisi svoj telo-um fenomen. Čim se oslobodiš koncepta telo-um, postaješ slobodan. Stoga radiš na sebi. Duhovna sadhana koju radiš, jednostavno je da se probudiš. Da se probudiš u svoje Sopstvo, u jednu stvarnost. U jednoj stvarnosti možeš imati telo ili ne moraš imati telo, nema razlike. Ali čak i ako imaš telo, zaista nemaš telo. Telo se pojavljuje samo ne-Džnaniju. Izgleda kao da Džnani ima telo. Izgleda kao da Džnani radi nešto. Ali Džnani ne radi ništa. Džnani je ne-

uronjen u svest i postao Sopstvo, totalna stvarnost, čista inteligencija, apsolutna svesnost, sat-čit-ananda. Mnogi ljudi mi postavljaju ovo pitanje, pa ću učiniti sledeće - postaviću vam pitanje i pitanje je ovo: "Ako je istina da je sve predodređeno, drugim rečima, kada podignem svoju ruku ovako, to je bilo predodređeno. Ako je to istina, kakve veze ima šta radim? Šta ako nekoga ubijem ili nekoga prevarim ili nekoga opljačkam? Kakve veze ima ako jedem meso ili ne? Ako je sve predodređeno, ja ću to ionako učiniti. Pa zašto bih se lepo ponašao? Ko mi može reći? Iz učenja, ko mi to može reći? Šta je odgovor, pogodite?"

SA: Možeš li reći da odlaže buđenje jer stvara više negativne karme koja mora biti proživljena?

R: Tačno, na pravom si putu. Još odgovora?

SK: Onim što sada radiš, stvaraš budućnost predodređene karme, da tako kažem?

R: Ali ako je sve predodređeno, kakve veze ima?

SK: Ne znam, ne prihvatam nužno bukvalno ono što govoriš, na tom nivou.

R: Napolje! (smeh) Dobro, drago mi je da ne prihvataš.

SE: Tvoja kazna je takođe sudbinski određena, i to takođe. Ako ubiješ, onda su posledice takođe tu, društvo ubija tebe. Nije baš važno ni na jedan ni na drugi način.

R: U redu. Još pametnih odgovora?

SR: Može biti svejedno samo ako znaš da je svejedno, ali ako ne znaš da je svejedno, ako si pod okovima ili iluzijom da karma postoji, biće razlike.

R: To je odgovor, u pravu si, tačno. Ako imaš svest Džnanija to pitanje se nikada ne postavlja. Samo za adžnanija se to pitanje postavlja. Jer je adžnani vezan zakonima karme, Išvare. Išvara je taj koji ti dodeljuje karmu. Sve dok veruješ da si svest telo-uma, pod zakonima si karme. I sve što učinim njemu, vraća mi se. Moram platiti za sve. Šta god da učinim nekome drugom, uvek se vrati. Dakle, prosečni adžnani, ne-džnani ili prosečna osoba, uvek nagomilava karmu, samo reagovanjem. Zato je jedina sloboda koju imaš da razumeš da nisi telo i da ćutiš ili ne reaguješ ni na kakvo stanje. Ali to nije samo fizički, već i mentalno. Mnogo je ljudi koji danima sede u meditativnom položaju, ali njihov um je ide, ide, ide, ide. Um nikada ne staje. Um ne zna razliku između tela koje deluje i tela koje ne deluje. Um se pokreće samim mislima koje imaš. Tek kada misli stanu, kada prestanu, um prestaje da se kreće. A kada um prestane da se kreće, sva karma prestaje. Kada nema karme, van si jurisdikcije Gospodara karme, Išvare. Išvara više nema nikakvu moć nad tobom. Postao si Išvara i nisi ni pod kakvim zakonom. Dakle, nemaš šta da radiš i slobodan si. Više nema rođenja ni smrti za tebe. Više nema ni Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

dolaska ni odlaska. Tvoje akcije postaju bezvredne, jer akciju vidi samo adžnani. U stvarnosti, Džnani ne preduzima nikakvu akciju. Drugim rečima, sve što vidimo je optička iluzija. Zato je svet šala, kosmička šala. Jer jedino trajno u svetu je promena. Sve se neprekidno menja na ovom svetu, posebno tvoje misli. Sami znate, jednog minuta mislite jedno, sledećeg minuta mislite nešto drugo. I nekako, ako želite da pronađete slobodu i oslobođenje u ovom životu, morate usporiti svoj um i zaustaviti svoje misli. Tvoje misli te drže u ropstvu. Jedino o čemu tvoje misli misle je prošlost i budućnost. Ali nekako moraš sebe dovesti u centriranost u trenutku i postati potpuno spontan. Znam da zvuči pomalo ludo kada razmislite o tome. Jer kažete sebi, "Pa zar ne moram planirati svoju budućnost? Zar ne moram učiti lekcije iz svoje prošlosti? Zar ne moram raditi ka svom cilju, da postignem nešto na ovom svetu?" To su sve ljudske sklonosti. Zvuči vrlo logično kada razmislite o tome. Ali primetite šta sam rekao, "Kada razmislite o tome!" A šta mislite šta bi se desilo kada ne biste imali misli? Uveravam vas da bi vaš život postao bolji nego što je ikada bio na svetu. Imali biste bolji život nego što ste ikada imali u svom životu. Uzmite ono drvo napolju. To drvo ne može da misli, a ipak je ovde stotinama godina, možda. Svi listovi otpadnu i novi listovi izrastu. Uzmimo seme, seme ruže. Kada bi seme ruže moglo da misli kao mi, verovatno bi reklo nešto ovako, "Hoćeš da mi kažeš da ću se pretvoriti u prelepu ružu? To zvuči nemoguće. Ja sam samo malo staro seme. Kako seme može postati ruža? To ne zvuči logično?" Tim istim mislima, seme bi uništilo sebe. Nikada ne bi postalo ruža. Jer ne može da misli, pretvara se u ružu po zakonima prirode. U istom smislu, kada mislite, o čemu mislite? Mislite o svojim telesnim udobnostima. Mislite o hrani, smeštaju, poslu i novcu, zdravlju i čemu god. Upravo te misli vas drže podalje od vašeg najvišeg dobra. Kada biste mogli zaustaviti svoj um od mišljenja, tajanstvena sila bi preuzela i otkrili biste da ste u boljoj poziciji nego što ste ikada bili u svom životu, ne misleći. Ali svaki put kada mislite, brinete, zar ne? Brinete o budućnosti. Brinete o nečovečnosti čoveka prema čoveku. Brinete da li će vaša veza potrajati. Da li ćete dobiti otkaz na poslu. Da li će se ovo desiti, da li će se ono desiti. Upravo te misli uzrokuju da se te stvari dese. Stoga vam predstoji da okrenete um ka sebi samom. Kada je um okrenut ka sebi samom, automatski počiva u srčanom centru i srčani centar nije ništa drugo do svest. Svest je vaša istinska priroda. Svest je sveprisutnost. Tada postajete poput džinovskog ekrana. Džinovskog univerzalnog filmskog ekrana. I sve slike sveta i univerzuma su superponirane na vas. Budite se na činjenicu da ste vi ekran ili je ekran svest ili čista svesnost. I shvatate da

je sve projekcija vašeg uma. Da je sve Sopstvo. I možete istinito reći, "Sve što gledam je Sopstvo i ja sam to." Pa šta mislite o tome?

SN: (Student menja mesto) Ne čujem baš najbolje, mogu li se ugurati ovde? To je dobro, hvala. (R: Nakon što sam završio govor, on se sada premešta.) (smeh) Mislim da sam vas već video. (R: Jeste.) U dolini je bila jedna žena koja je imala problema s bubrezima?

SD: Oh to ste vi, mislio sam da sam vas prepoznao. (SN: Prošlo je dosta vremena.) Verovatno godinu dana. (SN: Da.)

R: Kako ste bili?

SN: Nešto se desilo pre nekoliko nedelja što se, o čemu govorite, integriše. Ne mogu to rečima izraziti, ali nešto se desilo. Ne mogu rečima izraziti. Jednostavno ne mogu ništa reći.

R: Vidite, to je razlog zašto ne držim predavanja i ne propovedam. Mnogi ljudi dolaze i žele da čuju predavanje. Žele da vide filozofa. Nisam filozof, nisam učitelj, nisam predavač. Ja sam ništa. I kada ovako govorim, govorim svom Sopstvu. Ako želite biti deo mog Sopstva, dobrodošli. Zato se ovo zove satsang. To nije običan sastanak. Zaista ne znam šta je. Ali sve dok vam pomaže da se probudite, to je sve do čega mi je stalo. Zašto ja sedim ovde a vi sedite tamo, ne znam. Ali nema razlike između mene i vas. Nisam niko poseban. Tražili ste od mene da sedim ovde i govorim, tako da to i radim. Ali ne govorim previše. Jer ako govorim previše, ionako sve zaboravite što kažem. Pa zašto govoriti? Nije li tako? Većina vas je pročitala toliko knjiga, bila kod toliko učitelja, da ne znate šta da verujete. Ali ja vam kažem da ne verujete ni u šta. Prestanite verovati bilo čemu! Zaronite duboko u sebe i vaše Sopstvo će vas voditi tamo gde treba da budete. I vaše Sopstvo će vam reći šta da radite u svakoj situaciji. Jer je vaše Sopstvo sveprisutnost. Stoga vaše prisustvo ovde sa mnom nije slučajno. Jer je vaše Sopstvo moje Sopstvo, postoji jedno Sopstvo. I ovde ste jer treba da budete ovde. Da ne treba da budete ovde, bili biste negde drugde. (smeje se) Ali ovde ste, pa šta mogu? Nikada nikoga ne pozivam na ove sastanke, to radi Henri. Jer mi je svejedno da li je ovde jedna osoba ili niko. Bilo je vreme kada sam govorio svom Sopstvu. I dalje to radim, ali u tišini.

SD: S kojim ciljem? Koji je bio razlog za govor sebi, priznanje?

R: Upravo sam priznavao istinu sebi, da. Obično ništa ne radim. Ali ponekad volim nešto reći sebi, jer sebi postane usamljeno. Usamljeno je tamo unutra. (smeh) Ne stvarno.

SD: Roberte, šta si mislio kada si ranije rekao da postajemo Išvara jer na najvišem nivou nema Išvare, zar ne?

R: Ne, zato postaješ Išvara. (SD: Ne razumem baš potpuno.) Išvara ili Bog je uvek bio ti. Kada se probudiš, sve se stapa u jedinstvo. Dakle, IšRobert Adams Satsangs: Sabrana dela

vara je postao ti. (SD: I uvek je bio?) Uvek je bio, da. Ali ti si mu dao odvojenost. Sve dok mu daješ odvojenost, pod zakonom si karme.

SN: Ne možeš a da mu ne daš odvojenost? (R: Zašto?) Jer smo takvi.

R: Naprotiv, kada ne bismo mogli, niko nikada ne bi postao prosvetljen.

SN: Razumem to, slažem se s tobom u tome, ali kažem, programiranje je za mene toliko jako da čak i ono što mi se desilo - ponavljam iznova i iznova šta se dešava, ali ponekad nešto mi se desi nad čim nemam kontrolu, jednostavno se desi.

R: Da li praktikuješ sadhanu bilo koje vrste? (SN: Ko?) Sadhanu, duhovne prakse? (SN: Da li praktikujem bilo kakvu duhovnu?) Da. (SN: Ne.) Zato. (SN: Zato?) Zato su stvari kakve jesu.

SN: Čitam Vejna Dvajera, mislim da je tako neverovatna osoba, psiholog, psihijatar, dr Vejn Dvajer. (R: Video sam njegovu knjigu.) Stvarno? Napisao je ovu najnoviju, "When you believe it you'll see it." To je naslov, a većina ljudi kaže, "Kad vidim, poverovaću," znaš. Ed verovatno zna o ovim stvarima. Ali nema veze, može biti kroz psihologa ili meditaciju ili kroz tebe, šta će se desiti desiće se, nema ko da kaže kako će se desiti?

R: To je tačno do izvesne mere, ali većina ljudi bi trebalo da praktikuje neku vrstu meditacije ili da uradi nešto sebi da pomogne. Inače možeš reći, "Želim da sviram klavir, ali neću uzimati časove." (SN: To nije dobra analogija.) Ako će se desiti, desiće se. Zašto?

SN: To nije dobra analogija. Koliko godina meditiraš Ed? (Ed: Dugo.) Dugo, godinama i godinama i godinama. I ja sam meditirao i sve što sam dobio je praznina i zid i rekao sam da neću ovo raditi i nisam. Znam da govorim iz sebe. (R: Naravno, razumem.) Nisam protivnik niti ti se suprotstavljam.

R: Znam, uredu je i da jesi. Moraš pogledati unutar sebe. Tu su svi odgovori. Moraš se zapitati, "Ko ima ova osećanja?" (SN: Ko šta?) "Ko ima ova osećanja? Kome ona dolaze?" Tada moraš pronaći svoje 'ja' i otkriti ko je 'ja'. Vidi, moraš nešto učiniti. Veoma je malo ljudi koji ne moraju ništa da rade. Možda si ti jedan od njih, ne znam. Ali kao što kažeš, ako godine prolaze i ništa se ne dešava od nerada, onda se uključi u neku duhovnu praksu i prepusti joj se. Poput Bhaktija na primer, predanosti. Predaj svoj život Bogu i pusti Boga da preuzme brigu o svim tvojim problemima, daj sve to Bogu. Jesi li spreman to učiniti? Daj sve Bogu. Neka Bog nosi teret i postani slobodan. Još komentara o tome?

SE: Poznajem Nejta mnogo mnogo mnogo godina. Mislim da nema prakse koju nije praktikovao ili učitelja koga nije pratio u velikoj meri. Mučio se, gledao sam ga kako se muči godinu za godinom za godinom i još uvek oseća vrstu frustracije s napretkom. Poznajem ga veoma dobro, stvarno je probao skoro sve.

R: Onda ne odustaj. (SN: (Sažaljevajući se) Ne znam šta da kažem.)

SK: Roberte, kada kažeš, svakako uradi nešto, zapravo šta govoriš je da ne radiš ništa? (R: U konačnom, ne radiš ništa.) Dakle, to je ceo proces, izgleda.

R: Ali prvo moraš shvatiti da si ništa i ako si zbunjen svim vrstama materijalnih stvari, to još ne možeš videti.

SK: Čini mi se tako logičnim jer sam mnogo meditirao i naišao na ovaj put, ideja samoistraživanja kao što kažeš, sve stvari su vezane za sopstvo, 'ja'. Dok ne otkrijemo ovo 'ja', koja je svrha praksi ili čitanja knjiga, ko praktikuje, ko čita knjige, s kojim ciljem? (R: To je praksa, pratiti ja.) Ali zapravo nije toliko praktikovanje, nije praktikovanje u izvesnom smislu. (R: Tačno.) Dakle, pokušavam da kažem nešto, dokle god... pa, jednostavno ne mogu da kažem. (R: Znam šta misliš.) Meditiraš da naučiš da ne moraš da meditiraš, drugim rečima. (R: Da.) Ti si To.

R: Da. (Okreće se Nejtu.) Ali Nejt, ceo problem si ti sam. Moraš sebe ukloniti s puta i pustiti božanska kola da preuzmu.

SN: Svestan sam svih ovih stvari zapravo, ne želim da pričam jer se ponekad ljudi smeju i... (R: Niko se ne smeje.) Neki od ovih ljudi se plaše da postavljaju pitanja i slične stvari. Svestan sam uklanjanja sebe s puta, ali onda pitanje, "Kako se ukloniš s puta?" I nema kako, to je kao hodanje u krug.

R: Onda bi trebao uzeti jedan od odgovora. (SN: Jedan od čega?) Odgovore koje dobiješ i slediti ga. Kao kada ustaneš ujutro. Prvo što treba shvatiti je, ja postojim i onda shvatiš, spavao sam, sanjao sam i sada sam budan i postojim. Dakle, ko je bio to ja koje je bilo prisutno tokom budnog stanja, spavanja i sanjanja? Ja.

SN: Voleo bih da kažem da u ovoj knjizi - pročitao sam samo pola - Dvajer je napravio neke veze, nema sumnje, objašnjava kako to radi. Ali objašnjava kako su budni san i spavanje san isti. Radi tako divan posao da misliš kada čitaš da su budni san i spavanje san isti, stvarno je jezgrovito rečeno.

R: Pa to je sjajno, da li ti kaže šta da radiš da stigneš tamo?

SN: Znaš, reći ću ti šta se desilo pošto si me pitao. (smeje se) Pročitao sam oko pola knjige, ali mora da sam na nekoj mailing listi jer sam dobio - on je u Čikagu - i dobio sam set od dr Vejna Dvajera. "Poslaću ti šest traka i zadrži ih trideset dana. Ako osetiš da su od vrednosti za tebe, pošalji mi četrdeset dolara," cena. "Ako ne, vrati trake." Pa, nikada nisam čuo da neko daje takvu

prezentaciju. Zato sam pozvao besplatni broj u Čikagu, i očekujem trake svakog dana. Radoznao sam kakve su, mislim da bi mogao imati nešto.

R: To je dobro, možda ti mogu pomoći. (SN: Možda.) Ali u konačnom smislu Nejt, ništa ti ne može pomoći osim tvog Sopstva. (SN: To sopstvo je problem, pošto sam ja to koji govori.) Onda za koga je problem? (SN: Moj ego, moje traženje, moje željenje.) Prati to do kraja, radije reci, "Problem je za mene. Ja imam problem. Šta je onda izvor tog ja?" (SN: Stvorio sam problem željama ili prohtevima.) Ne, prati ja. Sve stvari koje govoriš, sve su vezane za ja. Ako rešiš misteriju ja, sve ostalo će nestati zajedno s njim. Jer sve, svet, telo, um su svi veRobert Adams Satsangs: Sabrana dela

zani za ja. Dakle, kada postaviš pitanje, "Ko sam ja?" ili "Odakle dolazim?" ili "Šta je izvor ja?" i ćutiš, sve ostalo će biti umanjeno, svi tvoji problemi. Sve će nestati zajedno s ja.

SN: Šta je ono Gurdžijev, izlaganje različitih ja? Sećaš se Gurdžijeva?

R: Da. Možda jeste, ali bez obzira ko to izlaže, praktikuj to, radi to, učini da se desi, to je cela stvar. Toliko je učitelja, ali moraš biti svoj sopstveni učitelj, i moraš raditi na sebi ili učiniti nešto, dok nešto ne popusti. Bez obzira koliko dugo trajalo, nikada ne odustaj.

SD: Jesi li dobio trake?

SN: Ne, još nisu stigle. Podeliću sa - rekao si da ih puštaš iznova i iznova. I svaki put kad ih puštaš, čućeš nešto drugačije. (studenti se smeju)

SK: Subliminalno. (SN: Nije subliminalno.)

SG: Puštaš trake iznova i iznova i ne znaš šta govori. Zašto jednostavno ne spališ trake? (smeh) (SN: To je tačno.)

R: Pa opet, tvoje prisustvo ovde nije slučajno. Hajde da vidimo šta će ti se desiti. Imaš moj blagoslov. Sve je dobro. Kakve veze ima šta nam se dešava ako ne reagujemo? Tajna je jednostavno ne reagovati, šta god da se desi. I jedini razlog zašto se uznemirimo je zato što svet ne ide našim putem. (SG: Tako je, istina je.) Slaže se. (SG: Ja apsolutno, 100%, nema sumnje.) Bar imam nekoga ko se slaže sa mnom. (studenti se smeju) Vidiš šta je Šekspir rekao, "Ništa nije ni dobro ni loše, nego mišljenje čini takvim." (SG: Tako je.) Stoga, kada nam se desi nešto negativne prirode, to nije zato što se nešto loše desilo. To je samo način na koji to vidimo. To je naša perspektiva, naš koncept. Imamo unapred stvorene ideje, šta je dobro a šta loše. Zato očekujemo dobre stvari i želimo da izbegnemo loše stvari. Ali takozvane loše stvari su samo druga strana novčića dobrih stvari. Sve dok veruješ da si telo ili um, moraš iskusiti oboje, dobro i loše, svi to rade. Ne možeš to izbeći. Tek kada prestaneš da reaguješ, transcendiraš svoju karmu i postaješ potpuno slobodan. Šta mislite o tome? I kao što sam pomenuo ranije, najbrži način da se probudiš je da zaustaviš um od mišljenja. Nema bržeg načina. A način na koji to radiš je istraživanjem svog uma. Istraži šta je tvoj um. Uskoro ćeš otkriti da nije ništa drugo do svežanj misli o prošlosti i budućnosti. A ako staneš i posmatraš te misli, posmatraš ih, postaneš svedok tih misli, tada postaješ tih i misli se smanjuju. Konačno postaješ slobodan. I to je način na koji to radiš. Ima pitanja?

SH: Možeš li svedočiti? Ako postoji ti koji svedoči, onda to nije svedočenje.

R: U početku moraš koristiti svoj um da uništiš svoj um. Dakle, koristiš svoj um da svedočiš i onda svedok prelazi iz uma u Sopstvo i posmatra sve i ne reaguje. (SH: Ne reaguje?) Ali u početku koristiš svoj um. Kao što je Ramana govorio, "To je kao policajac koji postaje lopov da bi uhvatio lopova." Dakle, koristiš um u početku da ga obuzdaš. (SH: Um kao ego-um?)

Ego-um. Ego i um su istovremeno slični. Oni su ista stvar. Jednostavno posmatraš svoje misli. Posmatraš sebe kako misliš, gledaš, posmatraš sve oko sebe. Ne reaguješ ni na šta, samo posmatraš. Dok nastavljaš ovo raditi dan za danom, dan za danom, dan za danom. Energija uma počinje da se usporava. Kako nedelje i meseci prolaze, um se usporava, sve dok um nije

pobedjen. Tada ćeš shvatiti da nikada nije ni bilo uma i da si se borio protiv ničega svih ovih godina. Um je optička iluzija, izgleda stvaran. Baš kao što san izgleda stvaran. Dakle, um izgleda stvaran. I sve dok um izgleda stvaran, on projektuje i manifestuje ceo univerzum. Stoga ceo univerzum, posebno sve tvoje stvari, nisu ništa više do projekcija uma. Kada se okreneš ka unutra i upitaš, "Kome ove stvari dolaze?" Uskoro ćeš otkriti da nema mene i bićeš slobodan. Šta kažeš na to?

SH: Zvuči kao gomila besmislica.

R: To je to. Besmislica. (smeh) Besmislica. (SH: Da, besmislica za tebe.) Hvala. (SH: Nikada nije bilo tebe ili odvojenog tebe ili mene na prvom mestu, tako da je sve ovo prošlo samo da bi se došlo do te očigledne činjenice.) Zašto se jednostavno ne probudiš sada? (SH: Zašto ne?) I zaboraviš celu stvar. (SH: Sjajna ideja, ali to je ideja.) Učini to! Neka se desi, postani centriran. Nema prošlosti ni budućnosti za tebe. Ti si konačno jedinstvo, slobodan si upravo sada. Prihvati to, uzmi to, tvoje je. Uživaj u tome.

SA: Roberte, imam pitanje. (R: Naravno.) Čini mi se da ako prihvatimo učenje i praksu. Govorio si iznova i iznova, možeš nastaviti svoj običan život osim što sve svoje aktivnosti sprovodiš s nevezanošću. S odvojenošću, ravnodušnošću prema onome što se dešava. Govorio si ovo mnogo puta. Ali čini mi se da ako to radiš, ako slediš učenje i praksu, da na kraju postaje veoma teško živeti u svetu. I da će se tvoj fizički svet u velikoj meri promeniti i da je gotovo nemoguće nastaviti ovaj život osim ako nemaš neku vrstu organizacije, neku vrstu podrške koja ti omogućava da istraješ u tome.

R: Tako ti to izgleda sada. Ali to nije tačno. Kao što sam pomenuo pre, tvoje telo će prolaziti kroz pokrete i raditi šta god je došlo na ovu zemlju da radi, ali to nema veze s tobom, to je tvoje telo. Kada se probudiš, posmatraš svoje telo baš kao što posmatraš sve ostalo na svetu. Ali razumeš da to nisi ti. I tvoje telo će prolaziti kroz pokrete. Dakle, ako ćeš biti umetnik, postaćeš veliki umetnik. Ako ćeš postati muzičar, postaćeš veliki muzičar. Ali shvatićeš da ovo nema veze s tobom. (prekid trake)

R: Ako vidiš mnogo zla u svetu, shvataš da vidiš sebe. I moraš se zapitati, "Kome ovo dolazi? Ko sve ovo vidi?" i opet odgovor će biti, "Pa, sve ovo dolazi meni." Drži se toga mene. Prati mene do izvora. Nema izvora, postoji tišina. I u toj tišini postaješ slobodan i oslobođen. Dakle, najviše učenje je tišina. Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

Sad zapamti, kada govorim o tišini. Ne mislim na to da samo sedite mirno poput statue. Jer kada sedite mirno poput statue, vaš um još uvek brblja. Govorim o tišini u vašem umu, u vašim mislima. Smirivanje uma, činenje uma tihim, mirnim, nepokretnim, ne reagovanjem na osobu, mesto ili stvar. Tada ćete uvek biti srećni. Ako ne reagujete, uvek ćete biti blaženi. Šta mislite o tome?

SH: Svaka reakcija je aktivnost pojma odvojenog sopstva?

R: Svaka reakcija je aktivnost uma. (SH: Ista stvar.) Hm. (Robert se slaže) (SH: Nema uma u odvojenom sopstvu, kako ga se rešiti?) Zato se zapitaj, "Kome ovo dolazi?" Tako se toga rešavaš. "Ko reaguje? Ja. Pa, ko sam ja. Šta je izvor ja?" I prati ga do njegovog vrhunca. Tada ćeš shvatiti da si uvek bio slobodan. Da nema problema. Nikada nije ni bilo problema. Nikada neće ni biti problema. Jednostavno, zašto otežavati?

SD: Ne mogu sasvim razumeti kako se nereagovanje zaista odnosi na blaženstvo. Mislio bih da bi se više odnosilo na ništa.

R: Ništa je blaženstvo. Ništa na koje se pozivaš je konačna stvarnost, apsolutno jedinstvo, blaženstvo, to je ništa. (SD: I sve?) Kada postoji nešto, to je dualnost. Nešto je uvek dualnost. (SD: Po čemu se ništa razlikuje od praznine?) Praznina je isto što i ništa. Ono što Budizam podrazumeva pod prazninom, misle na Budestvo, apsolutno blaženstvo, nirvanu, prazninu. Sve

su to sinonimi za blaženstvo. (SD: Pretpostavljam da je to nijansa, pa u našoj kulturi obično ne povezujemo.) Naravno da ne. Zato vam uvek kažem, kada vam neko kaže, "Ni za šta nisi dobar," recite, "hvala." (smeje se)

SG: Imam pitanje u vezi Sopstva. Pomenuo si sreću. Da li je sreća zaista važna da je osoba ima u svom životu?

R: Ne govorimo o ljudskoj sreći. Govorimo o čistoj sreći. Sreći koja dolazi iz Sopstva. Sreći koja je sve, tako da ništa ne treba. Sreći koja je sveprisutnost, Bog, parabraman, potpuna totalna sreća. To nam je strano jer povezujemo sreću sa stvarima. A ovo je izvan stvari. Postoje stvari koje ne možemo razumeti konačno. Moramo zatvoriti oči i otići duboko unutra da pronađemo tu sreću.

SD: Dakle, zaista zahteva aktivnu veru da se nastavi samoistraživanje godinama i godinama pošto to ne možemo pojmiti umom i koristimo um da pokušamo to pojmiti. To je zaista vera o kojoj govorimo, zar ne?

R: Ne, ne baš, to je atma-vičara, samoistraživanje. Ne traži se od nas da verujemo u bilo šta, traži se da se zapitamo, "Kome je ovo telo došlo? Čiji je ovo um? Kome to dolazi? Ko prolazi kroz karmu? Ko iskusava uzrok i posledicu? Kome to dolazi?" To se traži od nas. Ne da imamo veru ni u šta. (SD: Pa na neki način - možda je to samo semantika - ali čini se da moraš imati veru da bi to funkcionisalo?) To je više naučno. Samo praktikuješ nešto i želiš da vidiš rezultat. (SD: Čak su se i mnoge knjige koje je Maharši napisao, mnogi žalili da su pokušavali godinama?) Da. (SD: Dakle, to je poenta o kojoj govorimo, očigledno oni osećaju feno-

mena.) A on im je rekao da nastave. (SD: Hm. To je vrsta vere o kojoj ja govorim ovde.) Ne, ono što zaista moraš uraditi je da analiziraš svoj život i pogledaš svoju prošlost i kažeš, "Da li želim da nastavim da prolazim kroz ovo ponovo?" (SD: Ne. (smeje se)) "Ili želim da odem negde drugde?" Dakle, nastavljaš da praktikuješ. (smeje se)

SE: Takođe zavisi od toga da li praktikuješ samoistraživanje kao deo cilja da se dostigne neko stanje ili zbog njega samog, jer ne veruješ ničemu drugom. Ako praktikuješ samoistraživanje samo radi samoistraživanja jer ti se ne sviđa kako stvari stoje, to je potpuno druga stvar nego praktikovanje da bi se steklo prosvetljenje što nekako kvari ceo proces. (R: Da.) Jer je obojeno ciljem dostizanja nečega.

R: Vrlo tačno, nema ciljeva. Zbog činjenice da ne možeš dostići bilo šta što već jesi. Nema šta da se dostigne. Potreban je proces buđenja, da se jednostavno probudiš, to je sve.

SE: Kada sam prvi put čitao Nisargadatu, prvi put sam imao potpunu veru u učenje učitelja o Advaita Vedanti. I kada sam prvi put sreo Roberta, uzdrmao me je iz te vere i ponovo sam započeo samoistraživanje i oni su komplementarni, ali su različiti. (R: Hm) (slaže se)

SA: Po čemu su različiti?

SE: Sa Nisargadatine tačke gledišta, to je kao da prihvataš da si apsolut, i ne radiš ništa. Sa Robertove tačke gledišta, prepoznaješ da si još uvek ograničeno ljudsko biće i imaš moć da istražiš to ja-stvo i da postoji nešto što možeš uraditi - bar tako sam konceptualizovao ono što mi se desilo - I više mi se dopada ovo drugo jer deluje stvarnije. To je više prihvatanje tvojih ograničenja i tvoje ljudskosti kakva jesi. Samoistraživanje je nežnije od one vrste hladnoće koju sam osetio sa Nisargadatom, jednostavno prihvataš da si apsolut i pretvaraš se da si Bog, ili se pretvaraš da si Krišna i onda čekaš da prosvetljenje dođe do tebe. Bila je tu hladnoća koju sam osetio pri tome koju sada ne osećam.

SL: Mislim da to dobijaš sa Nisargadatinim učenjima, kao kad ljudi koji idu da vide Nisargadatu i koji govore stvari poput, "Oh, ja sam Bog, ja sam..."

SE: Da, znam. Tačno je. Sada kada čitam Nisargadatu, razmišljam vrlo drugačije, vrlo drugačije razumevanje sada. Bio je Ramešov Nisargadatta taj... (SL: To je bio umov Nisargadatta.) Da, tačno.

R: Zanimljivo je kako možemo pogledati knjigu i onda se vratiti na nju i dobiti potpuno drugačije značenje. (SE: Da.)

SL: To je primer njegove projekcije uma. (R: Da.) Oni samo projektuju svoj sopstveni um, to je besmisleno.

R: Zato kažem da bi trebali uništiti sve svoje knjige i nemati nikakvu pomoćnu spravu. I osloniti se na svoje Sopstvo. Vidite šta ste i gde ste, i krenite odatle. Kada se većina ljudi ne oseća najbolje i van forme, izvade knjigu sa polične biblioteke i pročitaju nešto i kažu, "Ah, sada se osećam dobro." Ali knjiga postaje pomoćna sprava. Bilo da je to biblija ili bilo šta što čitate. Morate postati živa suština Biblije. Morate postati živa suština knjige koju čitate i to činite kontemplacijom o svom Sopstvu. Kad god se osećate van forme, nemojte Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

ići nekome spolja, uzimajući knjigu ili bilo šta slično. Već jednostavno se zapitajte, "Ko se oseća van forme? Ko ima ova osećanja? Kome ona dolaze?" I pratite to do kraja. I osećanja će nestati sama od sebe. (tišina)

SL: Takođe je zanimljivo, znate. Zavisi na koje uši ovo padne. Za neke uši ljudi postanu veoma gorki kada ovo čuju. (smeh) (R: Naravno. (smeje se)) Neki smeju.

SE: Kod većine, padne samo jednom.

SG: To je istina poput čekića koji neprekidno udara iznova i iznova dok ne probije. Možeš li reći kakav je bio Ramana, možeš li reći nešto, malo o tome.

R: Šta možeš reći, to je kao gledanje u ogledalo. Kada sam video Ramanu, video sam svoje Sopstvo. (SD: Ali takođe si rekao da si odmah pitao, šta možeš učiniti za njega, da li je to bila ljubav Sopstva ili ljubav prema onome što je predstavljao?) Video sam da je imao fizičkih poteškoća pa sam pitao šta mogu učiniti za njega i on mi je samo rekao da budem svoje Sopstvo. Ramana je bio poput gumene lopte, njegovi pratioci su ga samo gurali uz brda, nosili ga, gurali na krevet i on se samo slagao sa svim. (SD: Pa ta Ananda Maja Ma je bila na neki način ista, bila je...) Oh da. (SD: ...uvek spokojna i van nereda i gužve oko njega. I ti deluješ tako. Uvek si isti.) Hm. Pa šta je novo? (okreće se studentu) Imaš li nešto za čitanje? Nerada uvek donosi dobre stvari za čitanje. (SK: On uopšte ne sledi tvoj savet. (smeh)) Ne, on uzima naše vreme i daje nam nešto da radimo. Dakle, kada odete kući, možete reći, bio sam na dugom sastanku. Nerada: Ovo je iz najnovijeg izdanja "Mountain Path" iz Ramana Ašrama. Magična potraga: Spoznaj Sebe! Popularno pripisivana Sokratu, zaokupila je pažnju najvećih vidovnjaka, Mudraca i mislilaca svih vremena. To je suštinsko iskustvo koje izvire iz srca čežnjivih duša koje pripadaju svakoj zemlji sveta i dajući mu izraz, terminologije, reči i jezik se mogu razlikovati, ali suština u njenom sadržaju je ista. Zapovest Vedante je: Atma-Nam-Vidi: Spoznaj Sopstvo. Zapravo, ova izreka iskustva je u osnovi svih istočnih religija. Iako je tačno da je osnova ove izreke suviše fundamentalna da bi bila klasifikovana pod bilo koju filozofiju ili mislioca ili doba. To jest, poznavanje onoga koji zna je cilj svih duhovnih stremljenja, u svim dobima i svih religija. Ne poznavati onoga koji zna, a ipak znati sve ostalo, naziva se totalnim neznanjem, stoga se veoma veliki značaj daje poznavanju sebe. Spoznaj Sebe je isto što i spoznaj ko si ti, ili pitanje, "Ko sam ja?" ili traženje, "Odakle sam ja?" Ova drevna potraga je temelj i fundamentalno učenje Bhagavana Šri Ramane Maharšija. "Jednostavno bivstvovanje je Sopstvo," rekao je Maharši. Ovo bivstvovanje je svest. Sam životni princip svakoga od nas je ova svest. Bilo koji oblik svesnosti je usađen samo u ovom ogromnom prostranstvu svesti. Trostruki princip koji dominira čovekovim aktivnostima naziva se "Triputi," koji obuhvata onoga koji zna, predmet koji je poznat i čin znanja, dešava se samo u svesti. Iskustva su klasifikovana u At, Avata, Turija i stanja budnog, sanjajućeg i dubokog sna, koja se takođe odvijaju samo u svesti. Isto tako, parovi suprotnosti poput ispravnog i pogrešnog, dobrog i lošeg, dana i noći ili koncepti poput bivstvovanja i

nebivstvovanja bivaju otkriveni samo u pozadini svesti. Dakle, svest je temelj ili tajna na kojoj se oni igraju.

Dok je čovek stalno svestan i duboko se upušta u ovu dramu, osnovni supstrat na kome se predstava odigrava potpuno je zaboravljen, od koga? Skrenuti pažnju sa detalja ili aktivnosti na izvor aktivnosti naziva se introspekcija. Ovo okretanje ka unutra je početak duhovnog napora koji se zove sadhana. Skretanje u pravom smeru, okretanje od totalne svesti je pozitivan ključ za otvaranje vrata da se upozna sopstvo. Postati svestan ili svestan nečeg drugog donosi trojstvo, triputi, abhakta, turija. Ali čista svest je čista svesnost po sebi. Ona je osnova za svako kretanje, dok ostaje nepokretna, nepromenjena bilo kojim pokretom. Možda će nam analogija pomoći da razumemo svest kao našu osnovu. Elektricitet teče kroz žicu. Nevidljiv je i neopipljiv. Kada se sijalica poveže na žicu, lampa zasvetli. Boja stakla sijalice određuje boju svetlosti. Kada teče kroz ventilator, struja pokreće ventilator. Povezana na pumpu, podiže vodu. Struja koja teče u svim ovim slučajevima je jedna ista, ali su njeni efekti različiti. Slično, kada čista svetlost svesti prolazi kroz različite fizičke, emocionalne, mentalne i ego-omotove, izgleda kao da se ograničava uzimajući boju i teksturu tog konkretnog omotova. Pošto su sijalica, ventilator i pumpa vidljivi oku, a ne elektricitet, aspekt korisnosti zaokuplja čovekovu pažnju, dok se koren ili uzrok, elektricitet, ignoriše. Isto tako čovekove aktivnosti ga zamajavaju i čine da zaboravi svoju pravu prirodu kao svest. Kada se svest ograniči na pojedinca ili telo, biva zamagljena manifestacijom. Ovaj silazak rezultira egom, ne-sopstvom koje pogrešno uzima sebe za Sopstvo. Obrnuto, ego koji fluktuira kroz fizička, emocionalna i mentalna polja, ima moć da zamagli ili prekrije čistu svest. Ego nema postojanje odvojeno od Sopstva. Poput zlatnog nakita koji nema postojanje odvojeno od zlata. Ali Sopstvo postoji uvek. Ego je samo senka Sopstva. On se hvata za telo i kroz njega projektuje sebe kao Sopstvo, tako ego napreduje u svetu kao svesni opažač i uživalac sveta. On skače iz jedne forme u drugu, pošto nijedna forma nije trajna. Takvo nestalno kretanje naziva se ciklus rođenja i smrti. Ovo ograničenje se tehnički naziva samsara. Sloboda od takvog ropstva se naziva Mokša, oslobođenje nazad u totalnu svest. Apsolutno oslobođenje u čistu svest je krajnji cilj ljudskog života, oslobođenje od ega. Kako ga postići; Kroz introspekciju, duboko istraživanje, atma-vichara, samoistraživanje, oslobođenje od okova ega se stiče. Ovo je proces istraživanja "Ko sam ja?" Tehnika da se upozna sopstvo. Okov je ego. Okov je za ego. Svest, uslovljavanje ili identifikovanje sa telom je ovaj ego. Ego postoji, kažu sveti spisi, zbog neistraživanja, Avi-Chara. Ova Avi-Chara se održava i jača neznanjem. Svest je čista pažnja sama. Kada je pažnja zadržana nepomično, nema mesta za ego ili nepažnju. Držati pažnju na sebi, rastvoriti ili transformisati nepažnju u totalnu pažnju, totalnu svest, potraga "Ko sam ja?" je vitalni proces. Okrenuti svoju pažnju na sebe je suština istinskog znanja. Takva samopažnja je ključ za otvaranje misterioznih vrata neizmernog blaga, poznavanje poznavaoca. Poznavalac upoznat, nema drugog, ništa drugo što treba upoznati. Ostati kao čista svest je tajna u značenju "Upoznaj Sebe."

Bhagvan Ramana je sve sažeo u jedan sutra aforizam. Sumirao je ceo proces u četiri pregnantne reči. Dihum, Nahum, Kohum, Sohum. Dihum - Telo koje simbolizuje sve objektivne i subjektivne percepcije. Nahum - Ja nisam. Kohum - Ko sam ja? Sohum - Ja sam svest. Oslobođena svih ostataka, vozila, mapa, pauza i kamuflaža, čista svest sama će zasijati, ako se istraživanje "Ko sam ja?" neumoljivo sledi iznutra. Takva atma-vichara oslobađa čoveka od okova. Oslobođenje od okova i sticanje mudrosti su istovremeni, kao što su dolazak svetlosti i nestanak tame istovremeni. Na ovom veličanstvenom putovanju ka unutra, guruova milost je apsolutno neophodna. Za onoga ko je spreman da zaroni unutra, guruova milost je potpuno zagarantovana. Ovu milost oseća onaj ko se posveti potrazi za samoistraživanjem ka produbljivanju mira, koji izvire u njemu, nezavisno od životnih okolnosti.

R: Hvala vam. Ovi članci su napisani za adžnanije. Veoma su opširni, dobri su ali su opširni. Na primer, kada kaže: "Svest uzima sve forme i postaje sve forme." Pitanje koje treba da postavite

je: "Zašto? Odakle dolaze forme koje svest postaje?" Pa, najviša istina je, ne postoje forme, nema tela, nema uma, nema sveta, nema univerzuma, nema Boga, nema dolaska i odlaska, nema neznanja i nema prosvetljenja. Zašto onda sve to vidimo? To je misterija. To je optička iluzija, ne postoji. Vratite se stanju sna. Kada sanjate, to se eksternalizuje i u vašem malom umu stvara se univerzum sa ljudima, mestima i stvarima. "Zašto?" to zapravo ne postoji. Kada se probudite, ne postoji. Isto kao i ovaj svet, izgleda stvarno. Mi izgledamo kao tela, postoji sunce, postoji mesec, postoji zemlja, postoje drveće, postoje ptice, postoje mravi, a ipak ne postoje, ništa ne postoji, samo Sopstvo! i ti si to. Ovo je najviša istina. Razlog zašto delim sa vama različite metode meditacija, Džnana meditacija, je zato što oni od vas koji su zaista uvučeni u svet i vaš um je uvek usredsređen na razmišljanje, razmišljanje, razmišljanje, ako praktikujete meditaciju, vaš um će početi da usporava. Dozvolite da pitam one od vas koji su praktikovali, šta vam se dogodilo? Želite li da kažete? Bilo ko? Niko nije praktikovao?

SY: Imao sam lično iskustvo da sam...

R: Pa niste bili ovde ranije. Govorimo... (SY: Koje meditacije tačno?) Džnana meditacije, da. To je u redu.

SE: Pa, moja depresija je nestala i imam duplo više, tri puta više energije nego pre. (R: Oh to je dobro.) I život izgleda stvarnije, na neki način, umesto prazno.

R: To je dobar znak, ima nade za vas ipak. (smeh)

SH: Može li biti beznadežno? (R: Da.) Nema nade. (smeh)

SD: Kako mislite život izgleda stvarnije?

SE: Osećam svoje telo više i osećaje više i stvarnost izgleda mnogo jasnije i svetlije. To je kao moja stara vremena kada sam mnogo praktikovao meditaciju. Drveće je prelepo i sija, a nebo je veoma plavo. (SD: Neke stvari su pojačane?) Da i više ne čitam.

R: Bilo ko drugi? Zapamtite, na putu Džnana joge, Džnana joge i Džnana Marge, zapravo nema meditacije uključene, ali postoje neki ljudi koji moraju da je koriste i kao što sam rekao ranije, da vam očisti um, to uzrokuje smanjenje vaših misli. Postoje tri tipa meditacija koje koristimo, podelićemo jednu odmah. Zato se smestite udobno i zatvorite oči da uklonite smetnje. Zaboravite na svet na trenutak. Da se više opustite, udahnite dvanaest dubokih udaha iz dijafragme... (prekid na traci. Traka se nastavlja posle meditacije) ...mir, mir. Ako praktikujete ovu formu meditacije, po mogućstvu ujutro ili uveče, to će pomoći. Bilo kakva pitanja o tome? Zapamtite da volite sebe, da obožavate sebe, da se molite sebi jer Bog boravi u vama kao vi. Božji blagoslov i mir. I to je to. (kraj trake) [TOC]

Zakon Uzroka I Posledice 11. Novembar, 1990.

Robert: Ima li ovde ljudi prvi put? Dobrodošli. Nadam se da vas ono što kažem neće šokirati, jer govorim čudne stvari. (smeh) Jutros sam imao zanimljivu viziju. U toj viziji video sam sebe u prelepoj smaragdnoj sobi, i u sobu su ušli Predsednik Buš (učenici se smeju) i Sadam Husein (još smeha) i Šamir iz Izraela i par drugih ljudi koje nisam prepoznao. Gorbačov je takođe bio tu. I svi su sedeli oko okruglog stola i samo su zurili jedni u druge. Otišao sam do stereo uređaja i počeo da puštam afričku muziku. Isprva su samo smeškali, onda su počeli da tapkaju prstima po stolu i ubrzo su se ljuljali u ritmu. A onda su ustali i počeli da plešu. I svi su se zagrlili jedni s drugima i pričali o miru. I shvatili su koliko je glupo mrzeti jedni druge kao što to čine. Odlučili su da uklone sve granične linije i naprave svet, jedan ujedinjen svet. I onda sam otvorio oči. Šta god to značilo, bilo je zanimljivo. Neko me je zamolio da pričam o "zakonu uzroka i posledice." Mi zapravo nikada ne pričamo o ovim stvarima jer su na relativnoj skali. Pričamo o apsolutnoj stvarnosti. Konačnom jedinstvu. Ali ipak, ako smo svesni da smo svesni tela i svesni uma, mi potpadamo pod zakone karme, ili uzroka i posledice. Zato ću ukratko pričati o ovim stvarima jer pomaže. Uzrok i posledica postoje zbog vremena i prostora. Da nema vremena i prostora, ne bi

bilo uzroka i posledice. U stvarnosti nema vremena i prostora i nema uzroka i posledice. Ali u relativnom svetu postoji. Uzrok i posledica je drugo ime za zakon odmazde. Jer kako seješ, tako ćeš i žeti ili zakon karme. I sve dok ste pod tim zakonom, morate se baviti Bogom tog zakona. Taj Bog se zove Išvara na hinduu, Jehova u hebrejskoj religiji, Alah u muhamedanskoj religiji, i ide pod mnogim drugim imenima. Ti Bogovi postoje sve dok verujete da ste vi pojava tela-uma. I tako isto i uzrok i posledica. Za svaku akciju postoji suprotna i jednaka reakcija. To je zakon fizike. To je isto kao zakon uzroka i posledice. Sve što radite završava se rezultatom, nema izlaza iz toga. Osim ako se okrenete ka unutra i više ne reagujete ni na šta. Tada prevazilazite zakon i postajete slobodni. Ali sve dok smo još svesni tela, pod tim smo zakonom. Ovako to funkcioniše. Ako želite da uzgajate pomorandže i ne znate ništa o semenkama. Uzeli biste seme limuna, posadili ga u zemlju i očekivali da izraste pomorandža (mislio je stablo limuna). Uzrok je sadnja semena limuna. Posledica,

stablo limuna. Seme je posejano u zemlju. Zemlja je vaš um, a semenke su vaše misli. A posledica je rezultat koji dobijate od sadnje semena. Dakle, posadite seme limuna i izraste stablo limuna. Ali onda počnete da plačete i vičete o tome, "Želeo sam pomorandže," kažete, "Zahtevam pomorandže." I imate bes, imate napad. Nikoga nije briga. Posadili ste seme i ovo je ono što dobijate kao rezultat. Limunovi. Naravno, uvek možete napraviti limunadu, ali vi ste hteli pomorandže. Pa zašto ste posadili seme limuna? Ne znate. Možda ste posadili seme limuna u prošlom životu. Postavili ste uzrok u to vreme. Jer posledica vam se može vratiti mnogo života od sada, kao stablo pomorandže, kao stablo limuna bolje rečeno. I i dalje ćete vikati, "Zašto sam posadio seme limuna, hteo sam pomorandže umesto toga." Tako je i kada vidimo stvari koje ne razumemo. Na primer, kada je Mahatma Gandi umro, upucan je, zašto bi pošten čovek poput njega bio upucan? Poslednja reč koju je rekao svom napadaču bila je, "Opraštam ti i hvala ti sine moj." Jer je shvatio da je u nekom drugom životu pokrenuo uzrok. I ovo je posledica koju dobija nazad. Ovo se zove "Odložena Karma." Sada postoji trenutna karma. Kao kada stanete na ivicu grablja. Stanete na grablje, šta se desi? Udarite se u glavu. To se zove trenutna karma. Ko se stara o ovoj karmi? Bog karme je, Išvara, Alah, Jehova. On je taj koji dodeljuje kakvu karmu ćete iskusiti u svakom životu. Uzmimo još jedan primer. Henri me poziva u svoju kuću. Uđem u Henrijevu kuću i odem do frižidera. Kažem, "Šta ima za jesti?" Pojedem mu sve iz kuće. Onda kažem Henri, mogu li da pozajmim tvoj auto? I Henri je dobar momak i kaže, "naravno." Pa pozajmim njegov auto i razbijem mu auto. Razbijem mu farove, vetrobran i vratim se i parkiram kao da se ništa nije desilo. I Henri, budući da je dobar momak kakav jeste, ne kaže ništa. Onda kažem, "Henri, možeš li da mi pozajmiš pet stotina dolara?" Pa Henri, budući dobar momak, kaže, "naravno." I nikada ne očekujem da mu vratim, samo uzmem njegov novac. Šta se sada dešava? Tako što ne reaguje, Henri postaje neutralan. Kada ste neutralni, ne akumulirate ponovo karmu. Gotovi ste sa tim delom svog života. Kada reagujete, akumulirate karmu. Šta se dešava meni? Moram da iskusim posledicu nekada, nekako, onoga što sam učinio Henriju. Mora da mi se vrati nekako. Možda čak ni u ovom životu, ali vratiće se, nema izlaza. Zato kada vidimo određene stvari u životu i ne razumemo, nikada ne treba da osuđujemo jer se sve odvija kako treba. Sve je dobro i sve se odvija kako treba. Drugi primer. Ljudi idu u potragu za Satguruom, učiteljem. Idu svakome koga mogu naći. I šta rade? Pokušavaju da nauče sve što mogu. Isišu Satgurua do kraja. Pokušavaju da uzmu svo njegovo znanje. Ali da li mu daju svoje srce? Da li mu se predaju? Da li se staraju o njemu? Da li rade bilo šta za njega? Većina zapadnjaka ne. Samo dolaze da uzmu, ali ne da daju od sebe ili bilo čega drugog. I kada čuju dovoljno, odlaze kod nekog drugog i rade istu stvar. Tako prođe dvadeset godina, onda se pitaju zašto nisu napravili nikakav napredak. Život je

recipročna stvar. Obe strane moraju da daju i onda se stapaju u jedno. Ali ako jedna strana daje, a druga strana uzima, potpadaju pod zakon uzroka i posledice. I dobijaju tačno ono što su dali. Evo još jednog primera. Odlučim sutra da ću opljačkati Security Pacific banku. Dođe sutra i

napišem poruku i na poruci piše: "Imam 25 ručnih granata, bazuku i automat u džepu, dajte mi petsto hiljada dolara odmah ili ću dići banku u vazduh." Blagajnica je, naravno, uplašena. I daje mi petsto hiljada dolara. I pobegnem čisto, niko me ne uhvati. Odem u Kanadu. Prođe deset godina. Pokrenem posao i uspešan sam, ali se onda nešto desi i poreska uprava krene za mnom. Završi se nametom na sve moje poslovne transakcije i dugujem im petsto hiljada dolara. Što dobiju nazad od mene. To me dovodi do bankrota i vraćam se tamo gde sam počeo. Vidite kako se sve odvija? Nema grešaka. Zakon je tačan. Jedini način da pobegnete od tog zakona je da ne reagujete ni na šta što vam dolazi. Jer sve što vam se dešava je karmičke prirode. Ako reagujete na to, postavljate sebe za još karme i akumulirate još karme. Ako shvatite da niste pojava tela-uma, postajete potpuno slobodni i oslobođeni i emancipovani. I nema više dolaska i odlaska za vas. Postajete apsolutno slobodni. U osnovi, tako to funkcioniše. Bilo kakva pitanja o tome?

SD: Imam pitanje, možda nekoliko saveta kako ne reagovati, pošto se to čini tako teškim.

R: Jednostavno je, kad god se suočite sa izazovom ili problemom, delujete ali ne reagujete. Koja je razlika? Kada delujete, spontani ste. Radite ono što mora da se uradi, gotovo je. Kada reagujete, planirate namerno šta ćete uraditi. Misli vam moraju doći kada reagujete. I misli imaju strah, bes, ljubomoru, gnev, frustraciju, osvetu, šta god i onda reagujete. Ali kada delujete, nema misli. Samo to uradite i gotovo je i nastavljate sa svojim životom. To je u osnovi razlika. (SD: A šta je sa emocijama. Mislim, reagujemo na emocije?) Ista stvar. Vaš um ne zna razliku između misli i akcije. Vi znate. Zato kada planirate da nekog ubijete, vaš um veruje da ste već delovali i da ste to uradili. Čak i ako to nikada ne sprovedete. I to akumulira više karme za vas. Misli su stvari. Na primer, um ne zna razliku između raka i prehlade. Ali vi verujete da je rak smrtonosan, a prehladu možete brzo preboleti. Pa ako se prehladite, vaš sistem će učiniti da je brzo prebolite. Ali ako dobijete rak, vaš sistem veruje da je to kao smrt. Onda strah ulazi, briga ulazi i na kraju umirete. Ali ste pokrenuli uzrok svojim uverenjem, tako to funkcioniše. Dakle, misli i akcije su iste. Nema razlike. Ideja je da oslobodite svoj um od misli. Ne razmišljati dalje od svog nosa. Uhvatite sebe svaki put kada mislite. I pitajte se, "Kome ove misli dolaze? Ko misli ove misli? Kome one dolaze?" I shvatićete da dolaze

meni. Ja mislim ove misli. Sve je povezano sa Ja. Sve vaše misli su povezane sa Ja. Rešite se Ja i svi vaši problemi idu s njim. Pratite Ja do njegove kuluminacije. Koncentrišite se na izvor Ja. I otkrićete da Ja ne postoji, i postaćete slobodni. (SD: Da li ste rekli da ćete otkriti da Ja ne postoji?) Ja ne postoji. (SD: Ne postoji?) Tako je. Ja vodi ka ništavilu, ka slobodi, ka oslobođenju. Sve dok imate osećaj Ja, imate problema. Jer uvek kažete, "Ja sam bolestan, ja sam siromašan, ja sam srećan, ja sam nesrećan," i tako dalje. I živite u svetu dualnosti. Zato kada pratite Ja, svi koncepti nestaju sa Ja i nema nikoga ko bi mislio. Na kraju postajete slobodni. Takođe treba da se pitate, "Za koga je karma? Ko mora da iskusi karmu? Ko mora da iskusi uzrok i posledicu?" Uskoro ćete shvatiti da je to samo za vaš ego, ne za vas. Vi ste slobodni i nemate nikakve veze s tim. Kada prevaziđete ego, karma odlazi. I postajete potpuno slobodni. (SD: Kome se obraćate kao vi?) Sebi. Vašem Sopstvu. (SD: I to nije isto što i Ja?) Ista stvar, da. Ja, meni, sve je isto. Ako se zapitate, "Kome karma dolazi?" i onda kažete, "Meni." Držite se mene, kao držanja užeta, i spuštate se do kraja užeta. Kada stignete do kraja užeta, nema ničega. Dakle, kada stignete do kraja mene, stvarnost postoji. I stvarnost se pojavljuje sama od sebe. Zato ne treba da tražimo stvarnost, ne treba da težimo stvarnosti, ne treba da nalazimo stvarnost, mi jednostavno pokušavamo da se oslobodimo drugih stvari. U meri u kojoj se oslobodite drugih stvari. U toj meri će stvarnost doći sama od sebe. I bićete slobodni. Prošle nedelje, mislim da je u četvrtak, video sam da je Nejt bio ovde. Izjavio je da je meditirao dvadeset godina i ništa se ne dešava. Video je trideset pet učitelja ili više. I dalje se ništa ne dešava. Rekao sam mu da izdrži i nastavi dalje, nije mu se to svidelo. Pa kada sam otišao kući, otvorio sam jednu od knjiga Ramana Maharšija i slučajno naišao na tu stranicu o kojoj govorimo. Meri, želiš li da pročitaš? Mary: Naravno.

R: Počni ovde, idi do ovde. Preskoči ovo, pročitaj ovo i idi do ovde. Preskoči ovaj deo. Sada slušajte ovo veoma pažljivo. Mary: Jedan posetilac je pitao Bhagvana šta treba uraditi za poboljšanje Atme. Bhagvan je rekao: "Šta podrazumevaš pod atmom i pod poboljšanjem?" Visitor: Ne znamo sve to, zato smo i došli ovde. Bhagvan: Sopstvo ili Atma je uvek onakvo kakvo jeste. Ne postoji takva stvar kao dostizanje. Sve što je potrebno je odustati od smatranja ne-sopstva kao Sopstva i nestvarnog kao stvarnog. Kada odustanemo od poistovećivanja sa telom, samo Sopstvo ostaje. Visitor: Ali kako da odustanemo od ovog poistovećivanja? Hoće li dolazak ovde i razrešenje naših sumnji pomoći u procesu? Bhagvan: Pitanja su uvek o stvarima koje ne znate i biće beskrajna osim ako ne otkrijete ko je postavljač pitanja. Iako su stvari o kojima se pitanja postavljaju

nepoznate, ne može biti sumnje da postavljač pitanja postoji da bi postavljao pitanja. I ako pitate, "Ko je on?" Sve sumnje će biti otklonjene. Visitor: Sve što želim da znam je da li je satsang neophodan? I da li će mi moj dolazak ovde pomoći ili ne? Bhagvan: Prvo morate odlučiti šta je satsang? To znači druženje sa sat ili stvarnošću. I onaj ko zna ili je realizovao sat, takođe se smatra sat. Takvo druženje sa sat ili sa onim ko zna sat je apsolutno neophodno za sve. Šankara je rekao, (Bhagvan je ovde citirao sanskrtski stih) "Da na sva tri sveta, nema lađe kao što je satsang da bezbedno prenese čoveka preko okeana rođenja i smrti." Jutros su pitanja postavio posetilac po imenu S P Tahal. Mr. Tahal: Radim sadhanu skoro dvadeset godina i ne vidim nikakav napredak. Šta treba da radim? Bhagvan je rekao: "Možda ću moći nešto reći ako znam u čemu je sadhana." Mr. Tahal: Otprilike od 5 sati svakog jutra, koncentrišem se na misao da je samo Sopstvo stvarno, a sve ostalo nestvarno. Iako ovo radim oko dvadeset godina, ne mogu da se koncentrišem duže od dva ili tri minuta a da mi misli ne odlutaju. Bhagvan: Nema drugog načina da se uspe osim da se um vraća, svaki put kada se okrene ka spolja, i učvrsti u Sopstvu. Nema potrebe za meditacijom ili mantrama ili japom ili dhijanom ili bilo čim sličnim jer je to naša prava priroda. Sve što je potrebno je prestati misliti na objekte koji nisu sopstvo. Meditacija nije toliko mišljenje o Sopstvu koliko prestanak mišljenja o ne-sopstvu. Kada prestanete da mislite na spoljne objekte i sprečite svoj um da ide ili izlazi napolje i okrenete ga ka unutra i učvrstite ga u Sopstvu. Samo Sopstvo će ostati. Mr. Tahal: Ali šta treba da uradim da savladam privlačnost ovih misli i želja? Kako treba da uredim svoj život, da bih stekao kontrolu nad svojim mislima? Bhagvan: Što se više učvrstite u Sopstvu, to će više druge misli otpasti same od sebe. Um nije ništa drugo do gomila misli i Ja-misao je koren svih njih. Kada vidite šta je ovo Ja i odakle potiče, sve misli se stope u Sopstvu. Regulacija života, kao što je ustajanje u određeno vreme, kupanje, rad mantra, japa itd., obavljanje rituala, sve ovo je za ljude koji ne osećaju privlačnost ka samoistraživanju ili nisu sposobni za to. Ali za one koji mogu da praktikuju ovaj metod, sva pravila i discipline su nepotrebne.

Robert: Hvala Meri. Zato uvek kažem, ne držim predavanja, ne držim govore, radije bih sedeo u tišini nego da moram da govorim. Jer govor vas ne vodi nikuda. Znate sami, večeras me slušate, dok dođete kući zaboravićete sve. I onda ćete pogledati neki časopis i videćete novog učitelja na sceni i reći ćete, "Hajdemo da ga čujemo." I to će se nastaviti zauvek. Morate da pređete na suštinu. Morate da odlučite da nemate, da ste umorni od igranja umnih igara, skakanja sa učenja na učenje, sa knjige na knjigu i življenja istog starog života, da preokrenete ceo postupak. Prestanite da čitate, prestanite da trčite od učitelja do učitelja i smirite se radeći posao samoistraživanja. Tada brzo postajete slobodni. Inače ćete ići iz života u život, iz života u

život tražeći, tražeći, tražeći i nikada nigde stići. Ali ako počnete da praktikujete samoistraživanje, uskoro ćete početi da stižete do određenih osećaja da je svet, ljudi, mesta i stvari, univerzum, Bog koncept vašeg sopstvenog uma. Stvorili ste Boga po sopstvenom liku. I on postoji za vas sve dok verujete da ste pojava tela-uma. Zato se bacite na posao i uradite nešto dobro za sebe. Bilo kakva pitanja? Ne gledajte tako ozbiljno. (Učenici se smeju)

SG: Ako se ova karma i te stvari prenose u sledeći život, na koga se prenosi ako nema pojedinca?

R: Sve dok verujete da ste telo, uzimate nova tela svaki put. Odbacujete staro i uzimate novo. (SG: Da li je to potpuno drugačije ili se prenosi iz jednog u drugo?) Prenosi se. Ne izgledate isto, ali svi stavovi, sanskare, mišljenja, sve vam se vraća, dok ih potpuno ne prevaziđete. Dakle, ne prevazilazite ove sanskare pokušavajući da ih se rešite svaku pojedinačno, nikada ne možete. Jer kada se rešite besa, strah iskoči i tako dalje. Umesto toga, otkrijte "kome ove sanskare dolaze? Ko doživljava ove stvari?" i pronađite izvor Ja. Tada će sve otići i nikada se ne vratiti i nećete imati nikakvih problema.

SD: Dakle, kažete Roberte da iz života u život, pod pretpostavkom da neko nauči nešto u datom životu, da postoji određeni napredak.

R: Definitivno, prenosite ga. Na primer, većina vas koji dolazite ovde. Ako iz nekog razloga ne uspete u ovom životu, ono što će vam se najverovatnije desiti, jeste da ćete se roditi u duhovnoj porodici Džnanija. Bićete toliko ispred igre. I nastavićete tamo gde ste stali. Ali ako prodajete drogu na ulici, rodićete se u porodici narkomana i nastavićete odatle. Sve zavisi od vas. (SD: Dakle, to se nekako povezuje sa idejom da sve evoluira iako to baš nije ono što vidimo?) Sve dok verujete da ste telo, duša evoluira. Ali u stvarnosti nema duše i nema tela. Čim to možete shvatiti, budite se i postajete slobodni.

ST: Da li je moguće to potpuno razumeti ako sedite gde ja sedim, znate? (smeh) (R: Ne morate da razumete svojim ljudskim umom.) U redu. (R: Samo treba da budete i otvorite svoje srce i sve će se desiti samo.)

SF: Šta mislite pod otvorite svoje srce, upravo sada?

R: To znači pustite ljubav da zasija kroz vas, saosećanje, ljubav, dobrotu. Nemajte mišljenja, nemajte koncepte. Nema unapred stvorenih ideja. Samo budite otvoreni u svom srcu, sa ljubavlju i sve će doći. O tome se radi u satsangu. Ne budite kao onaj momak koji je čuo ovakvu priču i odlučio da postane Zen Budistički Monah. Dao je otkaz na poslu i otišao u Japan i imao audijenciju kod Rošija, glavnog monaha. I rekao je, želim da postanem zen budistički monah. I Roši je rekao, "U redu," i dao mu sva pravila i propise. I rekao je, "usput, zaboravio sam da ti kažem, ovde polažemo zavet ćutanja, govorimo samo tri reči svakih deset godina." Pa je rekao, "u redu."

Prošlo je deset godina i imao je audijenciju kod Rošija i monah je rekao, "hrana je odvratna!" (smeh) I vratio se u svoje odaje. Prošlo je još deset godina. Imao je audijenciju kod Rošija i rekao je, "Kreveti su tvrdi" i vratio se u svoje odaje. Prošlo je još deset godina i otišao je kod Rošija i rekao, "Hej, odustajem," a Roši je rekao, "Ne krivim te, kukaš otkad si došao." (smeh) Ne budite kao on. Hajde da otpevamo još nekoliko pesama, ako želite da pevate, slobodno. (prekid trake i nastavlja se posle muzike i pevanja) Sada imate priliku da postavite bilo koje duhovno pitanje koje želite o bilo čemu i videćemo kuda ćemo.

SL: O reinkarnaciji, pretpostavljam da je duša zavisna od ega?

R: Duša je zavisna od ega i uma sve dok verujete da ste telo. Ali kada se odreknete verovanja u telo, sve postaje suvišno. Ne postoji za vas više. Dakle, sve ove stvari postoje, sve dok se poistovećujete sa svojim telom. (SL: Dakle, sve dok postoji ego, postoji reinkarnacija?) Da. Postoji Bog i karma i sve ostalo. (SL: Posle oslobođenja nema više duše?) Nema duše, nema Boga, nema sveta, nema univerzuma, nema oslobođenja, nema dualnosti, nema nedualnosti. (SL: Koja je onda razlika između duše i ega?) Duša je deo vas koji se prenosi. Ego je sila iza duše. Ego je činilac. To vas tera da verujete da sam ja činilac. (SL: Dakle, to je samo identifikacija koja postoji posle smrti tela koja se prenosi u sledeći takozvani život?) Da.

SD: Zar se isti ego ne prenosi dalje? Mislim, zar duša i ego nisu nekako međusobno zamenljivi na taj način?

R: Ego je uvek isti. Ego, duša, koncept i princip su uvek isti. Prelaze iz tela u telo i iz tela u telo prenose se. Ono što treba uraditi je ne koncentrisati se na to već se zapitati, "Za koga je reinkarnacija? Za koga postoji duša? Ko prolazi kroz sve ovo? Ja Jesam. Pa ko sam ja? Šta je izvor Ja?"

SR: Roberte, mi pričamo o ovim stvarima kao da su čvrste suštine, ili objekti, znate ego, duša itd. I nekako se zbunim u tome jer se čini da se sećam Bhagvanovog učenja da nema ega, vidi šta je zapravo tamo i to je jednostavno učenje, a ne da su oni tamo da ih se rešimo. (R: Tačno.) I ponekad osećam zbunjenost, da li postoji objekat koji treba uništiti? (R: Nema objekta koji treba uništiti. Nikada nije postojao.) Tako je.

R: Ali sve dok imate poteškoća sa svojim životom, oni izgledaju da postoje. I ako izgledaju da postoje, moramo da se zapitamo zašto? "Odakle dolaze? Kome dolaze?" i oni će nestati. Radimo sa onim što imamo. (SR: Dakle, u suštini ispitujemo pojave?) Da. (SR: Ono što izgleda da jeste?) Ispitujemo svet. Odakle je došao svet? Odakle sam došao ja?

SG: To je kao kada postavite pitanje "Ko sam ja?" postoji neka vrsta prazne tačke, praznog prostora pre nego što bilo šta izađe, da li je to ono što zovete svešću?

R: Prostor je svest, tačno. Prostor između "Ko sam ja?" je pravo Sopstvo. Ostanite u tome. Ako nastavite praksu, posle nekog vremena, prostor će postati duži

i duže i duže. Reći ćete, "Ko sam ja?" i zastati i pre ćete se izgubiti u svesti. Onda počnete da mislite ponovo, i vratite se na "Ko sam ja?" i tu će biti još jedan dugi prostor, sve dok "ko sam ja?" potpuno ne prestane i postanete svoje Sopstvo. Dakle, dok nastavljate praksu, prostor između postaje duži i duži.

SF: Roberte. Da li je Sopstvo čist prostor ili praznina ili posmatrač prostora ili praznine?

R: Prostor nije praznina. On nije posmatrač. On je ništa što možete kvalifikovati. Ništa što možete diskutovati. Ništa što je poznato. Da bi prostor bio poznat, mora da postoji poznavalac. I sve dok postoji poznavalac, to nije to. Dakle, morate prevazići to. Do tišine. Svest je tišina. Tišina je svest. Oboje su isto.

SR: Roberte, u izvesnom smislu prostor nije to, nego ja i to je problem u izvesnom smislu, da ga vidimo kao to a ne kao ja?

R: Ti postojiš. Ti postojiš gde je prostor i ti postojiš gde je ja. Dakle, ko postoji kao prostor? Ko postoji kao ja? postavi pitanje. Ko postoji? razmotri. Prati postojanje. Prati ja. I doći ćeš do ničega. Doći ćeš do svesti po sebi. Ali nemoj verovati da je praznina to. Mnogi ljudi dožive prazninu i misle da je praznina to. Ali zar ti ne postojiš u praznini? (prekid trake dok Robert nastavlja)

R: ...nema ničega što se može objasniti. Sve dok to možeš objasniti, to nije to. Dakle, šta ostaje? Tišina, mir.

SY: Zašto muzika ili pesma pomažu da se realizuje svest ili neobjašnjivo?

R: Muzika smiruje um. Čini um sve tišim i tišim. Čini um jednousmerenim. Tako da ga se možete osloboditi i postati mirni, tihi.

SU: Dakle, možemo koristiti muziku da smirimo svoj um?

R: Da. Ako dođete kući nakon napornog radnog dana, ako slušate mantre poput ove, postaćete sve tiši i tiši. Postaćete sve opušteniji i moći ćete da odete duboko u sebe. Sve dublje i dublje nego što ste ikada otišli pre. Tako muzika pomaže.

SM: To nije povezano sa emocijama transcendiranja, zar ne, Roberte? (R: Šta je to?) Emocionalno transcendiranje slušanjem muzike? (R: Oh, to smiruje emocije.) Oh, vidim.

R: To transcendira emocije. Transcendira bes i strah. Dobro je za vas. Dobro je za dušu, koja ne postoji. (smeh) Svi vi i dalje izgledate prilično ozbiljno, ne znam zašto? Nije tako loše, znate. Ovo je zabavno. (smeh) Stavite desni prst ovde i levi prst ovde i povucite. (Robert stavlja prste u uglove usta i povlači. (smeh) Osmeh. Ne shvatajte život ozbiljno.

SF: Upravo sam osetila, drago mi je što sam ovde.

R: Drago mi je što si ovde. Materijalni život je niz promena. Jedina stvar stalna u životu je promena. Dakle, kada juriš za životom radi posedovanja, stvari, ljudi, uvek ćeš biti razočaran. Pronađi svoje Sopstvo prvo i sve ostalo će se rešiti. Samo napred.

SG: Ako nema slobodne volje, da li postoji samo predodređenost, to je sve?

R: Sve je predodređeno. Jedina slobodna volja koju imamo je da ne reagujemo na uslove i da se okrenemo unutra. To je jedina slobodna volja koju imamo. Sve ostalo je sudbina, karma. Čak i kad podignem ruku ovako, bilo je predodređeno.

SD: Od koga ili od čega? (R: Od gospodara karme, od Išvare.) Za koga ste rekli da ne postoji?

R: Naravno da ne. Ali sve dok to ne znaš, jer veruješ da si telo, onda moraš da budeš oprezan. (učenici se smeju) Inače vam dajem dozvolu. Možda zaista odete i opeljašite banku sutra, nema veze jer mislite da nema ničega. Naprotiv.

SE: To je uzimanje trna da se ukloni trn. (R: Da.)

SD: Da li bi se Džnani reinkarnirao? (R: Ne.) Zato što bi sišao sa karmičkog točka, zar ne? (R: Tačno.) Dakle, postizanje - ili biti Džnani je poslednji put da ćeš biti na zemaljskom nivou, zar ne?

R: Džnani nema ništa sa svetom ili univerzumom. (SD: Ali mislim na telo Džnanija koje izgleda da nastavlja da postoji? Da li je poslednje fizičko postojanje.) Telo Džnanija se pojavljuje adžnaniju. Tako adžnani vidi Džnanija. Ali u istini, Džnani nema telo. Nema dolaska, nema odlaska za Džnanija. Nema rođenja, nema smrti za telo. Ali adžnani vidi telo.

SD: Ali na primer, ako ste rođeni kao adžnani i postigli prosvetljenje u datom životu, da li kažete da bi telo nestalo ili samo iz vaše perspektive nikada ne bi postojalo. (R: Za Džnanija nikada ne postoji.) Ali oni oko vas bi i dalje videli telo?

R: Da. Želiš li nešto da pročitaš? Ed: Znate, bio sam sve one godine u Zen manastiru. Svakog jutra smo recitovali Pradžna-Paramitu za Daja Sutru i dvanaest ili četrnaest godina nikada nisam razumeo i pokušao sam da prestanem da razumem nakon nekog vremena. Voleo bih da prokomentarišete nakon što je pročitam. (R: U redu.) Vrlo je kratko. Ed čita: Avalokitešvara je duboko praktikovao Pradžna-Paramitu i jasno video da su svih pet skandhi praznih i prevazišao svu patnju i nevolju. Šariputro, oblik nije drugačiji od praznine. Praznina nije drugačija od oblika. Oblik je praznina i praznina je oblik. I tako isto sa osećajem, mišlju, impulsom i svešću koji su takođe poput ovoga. Sve ove stvari imaju definitivan karakter praznine. Ni rođene ni umiruće, ni okaljane ni čiste, ni povećane ni smanjene. Dakle, u praznini nema ni oblika ni osećaja, mišljenja, impulsa, ni svesti. Nema oka, nosa, uha, jezika, tela, nema uma, nema oblika, zvuka, mirisa, ukusa, dodira, nema objekta uma. Nema elementa svesti ni bilo kog od drugih elemenata, uključujući onaj umne svesti. Nema neznanja i nema prestanka neznanja niti bilo čega od ostatka uključujući starost i smrt i prestanak starosti i smrti. Nema patnje, nema nastanka, nema prestanka, nema puta, nema mudrosti i nema postignuća. Bodisatva, pošto ne stiče ništa pomoću Pradžna-Paramite, ima svoje srce oslobođeno od svih prepreka. I bez prepreka srca nema straha. Daleko od svih izopačenih misli iz sna, dostigao je konačnu nirvadu, Nirvanu. Pomoću Pradžna-Paramite svi Bude tri sveta imaju najviše i savršeno prosvetljenje. Znajte onda

da je Pradžna-Paramita velika duhovna mantra, velika sjajna mantra, vrhunska mantra. Najčistija mantra koja uklanja svu patnju, istinita, nepogrešiva. Mantra Pradžna-Paramite se uči

i uči se ovako: Gatej, gatej, para-gatej, parasam-gatej, bodhi-svaha. Otišao, otišao, otišao dalje, svi zajedno dalje, buđenje ispunjeno.

R: To je vrlo dobro. Ako ste skloni budizmu, sledili biste put koji je upravo opisao. Zavisi kuda vas osećanja vode. Kakva je vaša karma, šta vas privlači. Mi kažemo potpuno iste stvari drugačijim rečima. Tako da se mogu složiti sa svime, vrlo je istinito. Svi smo različito nastrojeni. Neki od nas su nastrojeni prema budizmu, neki od nas su nastrojeni prema Džnani, neki od nas su nastrojeni prema novim kolima. Svako je drugačiji, ali je sve dobro. Učinite to jednostavnim. Budizam ima tendenciju da učini stvari malo težima. Jer morate pamtiti razne stvari. Jedina stvar koju treba da znate je da postojite. Postojite dok spavate, postojite dok sanjate i postojite upravo sada. Zapitajte se, "Ko postoji? Šta je to što postoji?" Zapitajte se. I kada saznate bićete slobodni. Trudimo se da bude vrlo jasno i vrlo jednostavno. Što jednostavnije to bolje. (kratka pauza) Takođe uvek učimo, najbolje vreme je da počnete ujutru. Kada se prvi put probudite. Jednostavno se zapitajte, "Ko se probudio?" Ja. "Ko je sanjao?" Ja. "Ko je spavao?" Ja. Bio sam prisutan u sva tri stanja svesti. "Onda ko je ovo ja?" prati ja. Zgrabi ja. Koncentriši se na izvor ja i postaćeš slobodan. I nosićeš to kroz dan i tvoji dani će postajati sve srećniji i srećniji. Jednostavno radeći to.

SL: Šta ako pratite ja i ono jednostavno stane, kada samo govorite, "Ko sam ja?" (R: To je dobro.) I samo nastavljate da ponavljate "Ko sam ja?" neko vreme?

R: Ne, fokusiraj se na zaustavljanje. Gde je stalo. Usmeri svu svoju pažnju na mesto gde je stalo. (SL: I ponavljaj "Ko sam ja?") Ponavljaš "Ko sam ja?" samo kada misli dođu. (SL: Dakle, samo pokušavam da imam prazninu u "Ko sam ja?") Tvoj um postaje prazan ali ti i dalje postojiš. Dakle, zaista ideš izvan praznog uma. (SL: Kako to, ne razumem?) Jednostavno se zapitaj, "Ko ima prazan um? Kome to dolazi?" To mora da ode. Sve mora da ode. Sve dok veruješ, "Imam prazan um," još uvek si uhvaćen u zamku jer ja je još uvek tu. Dakle, nije u pitanju imati prazan um. To je ići izvan praznog uma u potpuno uništenje uma. Gde je potpuna sloboda i blaženstvo. Ne boj se da odeš tamo, tako daleko. Mnogo ljudi se plaši jer misle da će nestati. Ne nestaješ. Postaješ blažen, srećan pod svim uslovima.

SG: Roberte, čini se da kada ovo radim zatvorenih očiju, prostor postaje izduženiji. Da li se ovo radi kao formalna meditativna praksa?

R: Ne baš. Kada vaš prostor postaje duži, to je rezultat mišljenja. To je um koji to uzrokuje. Morate prevazići to. Ronite dublje. Ronite sve dublje i dublje

pitajući se, "Kome dolazi ovo iskustvo? Ko ovo oseća? Ko prolazi kroz ovo iskustvo?" Bez obzira kakvo iskustvo imate, postavite pitanje. Dok sva iskustva ne prestanu i ne nastupi duboka tišina. U toj dubokoj tišini je stvarnost. Ona dolazi sama od sebe.

SD: Imam utisak kad je Gejl postavila pitanje da je govorila o toj dubokoj tišini, jesi li?

SL: Tada sam imala svoj prazni um. (R: Pa, termin prazni um nije baš dobar.) Prazni um je šta? (R: Nije baš dobar termin.)

SD: Nije dobar termin, ali iskustvo je ono o čemu ste govorili, Roberte? (R: Želiš da izgubiš svaki osećaj ja i stopiš se u svest u tišini, miru.) Ali onda mislim da je Goram Prameš govorio, šta dolazi posle duboke tišine ili je to to? (R: To je to. Ali sve dok to možeš objasniti, to nije to.)

SL: Da li samo osetiš njen povlačenje?

R: Tako je. Nije samo u pitanju imati miran um. Možeš li mi reći zašto? Zato što veruješ da imaš miran um. (SL: Uh.) Moraš prevazići verovanje uma. Nema ničega. Nema nikoga ko bi to rekao. Nema nikoga ko bi izneo bilo kakvu izjavu istine. Sve je transcenderano. Nema svetlosti i nema tame. Nema sreće i nema nesreće kao što je poznajemo. Postoji totalna svest blaženstva koja se ne može shvatiti niti objasniti. Zapamti, konačno nikada ne može upoznati beskonačno. Dakle, ne možeš to objasniti.

SF: Tek naknadno možeš shvatiti da nije bilo ničega? (R: Naknadno nema nikoga ko bi shvatio.) Mislim kada nije trajno.

R: Kada nema nikoga, kada nije trajno, onda ću shvatiti sve. Ako nije trajno, misli će doći i bićeš kao što si bio pre. To je samo privremeno. Ali ako je trajno, nema misli. Nema ja. Nema objašnjenja. Nema nikoga. (SD: Dakle, nema nikoga da se vrati.) Nema nikoga da ide bilo gde ili da se vrati. Nema nikoga kod kuće.

SX: Pa ko čuva radnju? (smeh) (R: Niko.) Deni, niko. (smeh)

R: Ko je prvi? (smeh)

SD: Nije čudo što mislim da se ego plaši jer se suočava sa maskom postojanja. (R: Naravno. To je poslednja stvar koju želi.) Da li je to zato što se osećamo zemaljski vezano ili osećamo kao da naš ego ne postoji - da onda mi ne postojimo?

R: To je deo karmičkog povlačenja, verovati da si postojanje, kao telo, kao um, kao ego. I kada to počne da nestaje. Učiniće te uplašenim. Jer, kao što si upravo rekao, misliš da ideš u ništavilo i bojiš se toga. Ali moraš gurati napred, dok sve ne nestane. Onda ćeš zaista biti kod kuće i to je potpuno druga igra. (SD: Dakle, stvari koje bi mogle da isplivaju su strah od uništenja i slično, zar ne?) Da i mnogo stvari iz prošlih života će isplivati. Moraš se osloboditi svega pre nego što postaneš realizovan. Ali kada se oslobodiš ja, sva uspavana semena

prošlih iskustava su vezana za ja. Kada ja ode, sve ostalo odlazi. Zato je to najbrži način.

SH: Kakva je to onda igra? (R: To je izvan objašnjenja. Nema nikoga da kaže. Nema nikoga da objasni. Postaješ svoje Sopstvo.)

SL: Dakle, čula, da li je to kao da se sve što te čini zasebnom individuu ili zasebnom osobom briše? (R: Da. Postaješ sveprisutnost. Postaješ blistavo blaženstvo i možeš reći, "Sve je ovo Sopstvo i ja sam to!")

SK: I nikada nisam bio ništa drugo? (R: Da.)

SD: Izvinite, šta je bilo njegovo pitanje?

R: Nije postavio pitanje. Rekao je, "Nikada nisam bio ništa drugo. Hajde da otpevamo još nekoliko pesama." (smeh) (prekid trake dok Robert nastavlja)

R: ...misli da nije vezan za stvari. Nema ništa loše u vezama ili posedovanju nečega. Ali nemoj biti vezan u svom umu za to. Tako postaješ slobodan. Biti mentalno nevezan. (SU: Kako se to radi?) Jednostavno znajući istinu o sebi. (SU: Jer ranije ste govorili, "Osećati iz srca?") Osećaš iz svog srca na početku i to vodi ka višoj svesti. Gde vidiš svakoga kao svoje Sopstvo. Sav strah nestaje. I kada sav strah nestane, možeš biti potpuno iskren sa ljudima, možeš posedovati stvari, možeš se venčati ili ne venčati, možeš živeti u kući ili šatoru, nema nikakve razlike i ako ti neko nešto uzme, nema veze. Kao primer: u priči o Ramani Maharšiju, kada je živeo u Iskanda Ašramu na brdu u Arunačali. Jedne noći oko tri ujutro, napali su ga lopovi. Imao je oko šest sledbenika sa sobom. I lopovi su vikali kroz prozor, "Dajte nam sve što imate ili ćemo vas ubiti!" Sledbenici su hteli da se bore sa lopovima. A on je rekao, "Ne, dajte im šta žele. Iznesite im to." I on je pozvao lopove u kuću da uzmu šta god žele. Objasnio je svojim sledbenicima, "To je njihova dharma da budu lopovi, naša dharma je da se ne opiremo, jer smo sadhui. Dakle, dajte im šta žele." Sledećeg dana ih je uhvatila policija i Ramana je dobio sve svoje stvari nazad. Ali stav je ono što je važno. Kada shvatiš da si ti univerzum, onda ceo univerzum postaje ti i ti poseduješ ceo univerzum. Dakle, nemaš više nikakvu pohlepu kao da moraš nešto da poseduješ. Druga priča o Ramani, kada je šetao oko brda. Nenamerno je nagazio na stršljenovo gnezdo. I umesto da izvuče nogu i pobegne, počeo je da govori stršljenima i rekao je, "Ujedite me što više možete, moja je greška što sam nagazio na vaše gnezdo. Samo napred, ujedite me, zaslužujem to" i držao je nogu tu oko deset minuta. Naravno, kada ju je izvadio, bila je puna ujeda. Prosečna osoba bi otišla u bolnicu. Ali on se samo vratio u ašram i sve je nestalo za par dana. Dakle, to je nevezanost.

SF: Roberte, ako se devojka suočava sa silovanjem mora da se bori, ne može...?

R: Pretpostavljam da mora, mora da se bori. Ali znam nešto o ovome. Kada sam imao neke sastanke na Havajima, imao sam devojku koja mi je rekla da je silovana sedam puta. I svaki put je dozvolila silovatelju da radi šta hoće sa njom. I nije je bilo briga, i bila je srećna kao ševa. To je njen stav, pa ko zna? Ali ako se ne opireš, brže ćeš izaći iz situacija nego ako se opireš. Ima nešto stvarno u tome. Znaš i sam, ako si žena i neko pokušava da te siluje, uzbuđenje je u opiranju za momka, kada mu se opireš. Ali ako mu pristupiš i kažeš, "U redu, volim šta radiš. Volela bih da to uradiš." On će se uplašiti i verovatno će te ostaviti i otići jer to nije očekivao. Ako sarađuješ, silovatelj to ne voli. Vole kada se opireš, jer imaju moć nad tobom. To je nešto za razmišljanje. Neopiranje uvek deluje. Ali sve dok veruješ da si telo, nikada ne možeš praktikovati neopiranje. Tvoj ego će uvek interferirati i naterati te da se zauzmeš za svoja prava. Samo u periodu kada praktikuješ svoju sadhanu, "Ko sam ja?" samoistraživanje, postaješ sve jači i jači, i možeš praktikovati neopiranje. Stoga, ne pokušavaj da stekneš nešto pozitivno, radije se oslobodi ja i sve će doći samo od sebe. Drugim rečima, ne pokušavaj da stekneš pozitivne osobine jer će ti trebati godine i godine. Saznaj kome one dolaze. Saznaj ko ima problem i pronađi izvor, onda će se sve rešiti samo od sebe. Smatraj ovo svojom duhovnom porodicom. Postavljaj lična pitanja. Stvari koje su te mučile jako dugo. Ne plaši se, iznesi sve.

SD: Pa, pretpostavljajući da nam je cilj da budemo realizovani u ovom životu, ako bi se suočavao sa skorom smrću ili nečim i ne bi bio realizovan, bilo bi u tvoju korist da se opreš tako da možeš ostati i nastaviti da praktikuješ, zar ne?

R: Zavisi. Zavisi od tvoje karme. Zavisi od mnogih faktora. Ali ako budeš ubijen dok praktikuješ, nema sumnje da ćeš se vratiti u duhovnu porodicu i moći ćeš ponovo da praktikuješ, kada si mlad. Ali zavisi od mnogo stvari.

SD: Ali znate, kao što su mnogi ljudi govorili Maharšiju u prošlosti, pričaju o pokušavanju dvadeset godina i ne uspevanju. Čini se da je neophodnost za ovo, kao što je Nisargadata rekao, "Jedini razlog da se bude u telu je samorealizacija." Dakle, na izvesnom nivou želiš da se držiš. (R: Da bi postao samorealizovan.) Da bi to postigao, zar ne.

R: Da, tačno. Ali ako se ne desi, ne brini o tome. Tvoj trud nikada ne prolazi uzalud. Sve što radiš, svaku praksu koju preduzmeš. (SD: Dakle, bićeš ponovo rođen u sledećem razredu, nekako?) Nekako. Možda čak i na lepšoj planeti. (smeh)

SF: Roberte, šta o sredstvu sadhane, postoje periodi kada neko ko praktikuje sadhanu može osetiti sušu, malo depresivno, malo razočarano kao da nigde ne stiže. Šta biste mu rekli? Postoje takvi periodi u toku sadhane. Šta biste rekli da biste mu pružili podršku?

R: Onda posmatraj. Postani svedok tim osećanjima. I gledaj ta osećanja. I onda nakon što se zapitaš, "Kome ona dolaze? Ko ima ta osećanja? Kome dolaze?" "Meni. Ja ovo osećam." "Ko sam ja? Ko je to ja koje oseća

potištenost?" i ostani miran, ali se drži za ja. Drži se za ja svom snagom. Kao držanje za uže i onda pusti i kada pustiš, nastupa tišina. Tada ćeš osetiti da ta osećanja nestaju i ne vraćaju se više. Ali moraš se vraćati iznova i iznova dok se ne desi. To je kao studiranje da bi postao doktor. Moraš ići na čas, za časom, za časom. Učiti, učiti, učiti. Ponekad misliš da ćeš pasti pa pokušaš ponovo, učiš jače dok konačno ne uspeš. Ovo je ista stvar. Ali nijedna praksa nije uzaludna, sve se uzima u obzir. I ako umreš u svom pokušaju, nosiš to sa sobom i imaš drugu šansu. Bićeš ispred igre. Ne brini ni o čemu, budi srećan, budi slobodan. Voli svoje Sopstvo, ne svoj ego nego svoje Sopstvo.

SG: Roberte. Rekli ste da nema slobodne volje, ali postoji izbor da se okrenemo unutra ili ne, zar nije to funkcija dualnosti takođe, zašto taj izuzetak?

R: To je jedina sloboda koju zaista imamo. Ne reagovati na uslov, nego se okrenuti unutra. To je izbor. Ne moramo to da radimo i dozvolimo karmi da nas nosi, ili možemo to da radimo i postanemo slobodni. Izbor je naš. To je jedini izbor koji imamo. Sve ostalo je predodređeno.

SG: Nije li to samo iluzija izbora, oni imaju razumevanje da mozak nije sposoban da stvori misao ili inicira bilo šta i ne može imati originalnu misao. On je samo prijemnik i prima impulse iz čiste svesti izvan sebe. (R: To je istina.) Uvek reaguje na to, zar nije tako?

R: Tako je, ali mozak nema veze sa umom. To je um koji uzrokuje da mozak to radi. Stoga ne radimo na isceljenju mozga. Radimo na uništenju uma. Kada um nestane, mozak će se pobrinuti sam za sebe i počivati u srcu i raditi prave stvari. Dakle, ne bavi se mozgom. Bavite se oslobađanjem od uma i sve će se rešiti samo od sebe.

SE: Ko treba da se bavi oslobađanjem od uma?

R: Ego. Koji ne postoji.

SG: Dakle, sve ostalo je već određeno. Da li je sudbina određena u svakom trenutku, ili je predodređeno da je sve što će ikada biti već poznato sada? (R: Sve je predodređeno.) Sve je predodređeno, dakle sve što će postojati ili je već bilo jeste tako?

R: I sve je iluzija, pa se zapitaj, "Kome je ova sudbina?" I otkrićeš da sudbina nikada nije postojala. (SD: Dakle, na najvišem nivou, ni predodređenost ne bi postojala, zar ne?) Tačno. Na najvišem nivou nema realizacije. Nema ništa za realizovati.

SG: Um prihvata koncept onoga što govorite, ali mi idemo izvan toga.

R: Onda moraš da se zapitaš, "Kome dolazi um? Za koga je um? Ko mora da prolazi kroz sve ove koncepte? Ko mora da brine o ovim stvarima?" (SG: Roberte, ovaj ego želi da zna.) Ego želi da zna? (SG: Da.) Dakle, "Za koga postoji ego?" (S: Samo za ovaj iluzorni ego, ovu lažnu identifikaciju. Ako postoji sudbina, onda nemam izbora da li će doći do buđenja u ovom slučaju ili ne?) Izbor koji imaš je da se okreneš unutra i ne brineš o ovome.

SD: Dakle, kažete na neki način da okretanjem unutra možete poništiti svoju predodređenost? (R: Tačno.)

SH: Ko se okreće unutra, ne ego? (R: Um.) To je poslednja stvar koju ego želi.

R: Moraš koristiti um da se oslobodiš uma.

SG: Um je ego, zar ne? (R: Da.)

SD: Dakle, okretanje njega protiv sebe, to je ono što pokušavamo da uradimo.

R: Okretanje njega protiv sebe, tačno. Kako ga okrećeš protiv sebe, on postaje sve slabiji i slabiji i slabiji dok nije potpuno uništen.

SE: I proces izgleda kao slobodan izbor dok sopstvo ne prestane i onda nije bilo izbora niti uma okrenutog ka unutra na prvom mestu. (R: Tačno.) Na relativnom nivou postoji prividan izbor. (R: Da.) Ali u stvari nema nikakvog izbora? (R: Zato što si već slobodan.)

SD: Da li si predodređen da se probudiš u određenom životu ili si predodređen da postaneš realizovan?

R: Na tom nivou si u pravu, jesi. Ali to ne postoji, dakle nisi. Vidiš, sve dok se igramo konceptima, zaglavljivaćemo se sve duže i duže. Zaboravi na predodređenost. (smeh) Fokusiraj se na ja i zaustavi igru.

SK: Imam pitanje na tu temu, budući na relativnom nivou. Vidiš ovog prijatelja i oni su razbili tvoj auto i sada žele da urade šta god sledeće. (R: Tuže te. (smeh)) Osoba čiji je auto bio razbijen, zar ne bi u nekom trenutku razvila izvesnu brigu prema svom prijatelju i nekako rekla nešto da bi ih učinila svesnim da, iako njih to možda ne povređuje, ali karmički bi povređivali sebe radeći te stvari i stoga ne bi nastavljali davati toj osobi stvari da stvaraju lošu kartu sa.

R: Možda ta osoba još nije spremna da sluša?

SK: Pa, bilo kako bilo, zar ta osoba ne bi trebalo da napravi neku vrstu izbora iz ove samilosti i brige za svog prijatelja da nešto uradi, kaže nešto? (R: Reci to ponovo.) Pa neko je pojeo svu moju hranu i onda su pozajmili moj auto i razbili ga. I sada žele da pozajme hiljadu dolara. Bilo kako, sve ove stvari me gledaju u jednom trenutku. Bilo bi mi stalo do ove osobe i možda bi se samilost izrazila i rekao bih toj osobi da iskreno, ove stvari, znaš, ja ne stičem lošu karmu time što ti radiš ove stvari, u stvari može biti suprotno, ali ti sam... (R: Oh, vidim šta misliš.) ...mogao bi vrlo lako sticati lošu karmu i reći nešto tako da bi mogli da pogledaju to i naprave neku vrstu izbora.

R: Ovo zavisi u kom stanju svesti su. (SK: Bilo koja strana?) Da. Možeš ili ne raditi ništa i samo gledati šta se dešava, naravno ako nisi vezan i realizovan si, šta zaista poseduješ, ništa. (SK: Da, ali vidiš nekoga na relativnom nivou ko je umešan, ako to tako vidiš?) Ali ti ne vidiš tako. Realizovana osoba to ne vidi. (SK: U redu, nerealizovana osoba bi to videla.) Dakle sada moraš raditi sa tim. (SK: Da.) Dakle, moraš uraditi šta moraš. (SK: Da, bože, ako postanem realizovan želim da zapamtim pogled nerealizovanog bića. I to izgleda kao

da je to nada za nekog drugog.) Ali ti zaista ne vidiš, jer vidiš nerealizovano biće kao realizovano. (SK: Dakle, sve je to san ionako.) Vidiš, kada si realizovan, vidiš ceo univerzum kao svoje Sopstvo. Ne možeš videti ništa drugo. Za tebe više nema dualnosti. Dakle, kako možeš videti stvari o kojima pričaš. To je za adžnanija. (SK: Dakle, to je dobar znak da se proceni gde je neko?) Da. Ako te muči.

SV: Zar ne bi mogao reći da nećeš misliti o tome na ovaj ili onaj način, samo ćeš delovati spontano. Nećeš razmišljati da li treba da pomogneš ili nećeš pomoći. Samo ćeš uraditi pravu stvar. (SK: Kao čovek?) Kao čovek.

R: Zavisi u kom stanju svesti si. Kao Džnani nećeš raditi ništa. (SV: Ali ništa može biti bilo šta.) Može biti, ali verovatno nećeš raditi ništa. Samo ćeš posmatrati jer nije važno.

SK: U tom slučaju, čini se da bih radije imao adžnanija za prijatelja nego Džnanija. (učenici se smeju)

SH: Dobro rečeno. (smeh)

SE: Postoji veoma poznata Zen koan zvan prosipanje pepela na Budu. Koja se bavi upravo ovom tačkom. Čovek navodno dostiže prazninu i ništa mu nije važno i tako on uđe i otrese pepeo cigarete na Budu i pitanje je, "kako ga naučiti, da postoje vreme i mesto za sve i ovo je pogrešno vreme i mesto." A drugi deo priče, "i ovaj čovek je veoma krupan i ne sluša nikoga. Dakle, kako ga naučiti?" To je koan, nikada ga nisam odgovorio.

R: Odgovor na to je. Nema nikoga da uči i niko nije prosuo pepeo.

SK: Zato što Buda nikada nije postojao? (smeh) Uvek sam mislio da se to odnosi na to, da ako je Buda izvan tebe, nikada nemaj posla sa bilo čime tamo.

SE: Možete li proširiti o tome ponovo, molim vas?

R: Vidiš, ko vidi pepeo. Ko vidi situaciju. Nerealizovana bića. Dakle, oni imaju problem. Ali u stvarnosti, Buda nikada nije bio uznemiren i nijedan pepeo nije prosut i nema reakcije. Ili možeš postaviti pitanje, "Za koga postoji reakcija?" Za nerealizovanu osobu. Oni moraju da se bave time. Učinimo to ličnijim. Ako želiš da dođeš i izbodeš me pedeset puta i odsečeš mi prste i stopala. Uživaj, nije me briga. Nema veze. Jer to je telo nad kojim to radiš, za koje misliš da je stvarno, koje povređuješ. Ali ja nemam telo. Pa, koja je razlika? Zašto bih štitio nešto što ne postoji? To je odgovor.

SH: Zašto ga hraniš?

R: Hranim ga jer je to radnja koju moje telo preduzima. Karmički je, ono što je ostalo od karme. (SH: Da, ali niko ga ne hrani?) Ti to tako vidiš. To je tvoje gledište da ja hranim ga i sve ostalo. (SH: Ne, niko ga ne hrani, ono se samo hrani.) Hrani se. (smeh) (SH: Niko ne hrani tvoje telo.) Ne, tačno, tačno. Shvatio si. (SH: Čoveče, to je izbacilo iz mog uma.) (smeh dok traka završava)

Tri esencijalna pitanja 15. novembar 1990.

Robert: Prošlog četvrtka, ne, šta je danas, četvrtak? Prošle nedelje. Neko je postavio pitanje o držanju za ja. I rekao sam da zamislite ja je kao uže i da se držite za ja i spuštate se niz uže, do izvora užeta. Pronalazite izvor ja. I kada stignete do kraja, puštate. I neko je pomenuo, "Oh, doživeo sam to. Ušao sam u prazninu i osećam se divno, je li to u redu?" I rekao sam, "Ne, to je pogrešno." Nisam elaborirao, i nekoliko ljudi me je zvalo i pitalo me, "Zašto si rekao da je to pogrešno? Zar ne želimo da postignemo prazninu, ili prazninu, ili nirvanu, ili apsolutnu stvarnost?" Mi zaista ne želimo da postignemo bilo šta. Samo želimo da pustimo druge stvari koje nam govore da postoji nešto da se postigne. I sve dok kažeš, "Doživeo sam prazninu." To je smešno jer kada doživiš prazninu, ja se stopilo i nema ničega da se doživi. Da li pratite?

SH: Da.

Robert: Sve dok kažeš, "Doživeo sam ovo ili osećam blaženstvo, ili se osećam tako srećno," onda nisi. Jer ja je ostalo. (smeh)

SH: Da.

Robert: Ja mora da ode. Ko može da doživi blaženstvo? Nema nikoga ko bi doživeo blaženstvo. Nema nikoga ko bi doživeo bilo šta. To postaje neizrecivo, izvan objašnjenja. I onda su me pitali još jedno pitanje ??? Dakle, rekli su, "Pa, šta se onda dešava?" I rekao sam postaješ ljudskiji. Šta mislim pod tim? Mislim da se tvoj kvalitet, tvoja blistava kvaliteta, tvoja blistavost širi. Postaješ sveprisutan. Postaješ univerzum. Shvataš da je univerzum emanacija tvog Sopstva, projekcija tvog Sopstva. To mislim pod postajanjem ljudskijim. Postaješ ljubazan, radostan, samilosan. Razvijaš sve Advaita kvalitete, same od sebe. Dakle, tvoje čoveštvo postaje nesebično. Više ne misliš o ja i meni i moje. Zapravo jedva da misliš. Samo postaješ i naravno nema ničega da postaneš. Jednostavno ostaješ svoje Sopstvo. Sopstvo koje zaista jesi. Ti si to Sopstvo i nema ničeg drugog. Sada, ljudi uvek žele alate za rad i uvek se vraćamo na relativni nivo zbog toga. Kada vam dajem alate za rad, moramo sići na relativni nivo, jer stvarnost nema alate. Stvarnost nema proces. U stvarnosti ne moraš meditirati. Ne moraš da se moliš. Ne moraš da radiš mantre, stvarnost je stvarnost. Možeš li zamisliti Boga kako se moli, kome će da se moli? Sebi? Možeš li zamisliti ono što zoveš Bog da meditira? Kome će da meditira? Stoga, kada radiš sve ove stvari, radiš ih za svoje sopstveno dobro. Ali shvati da je tvoje sopstvo Sopstvo i da nemaš potrebe za bilo čime. Sve je u redu i sve je savršeno onakvo kakvo jeste. Prestanite da tragate. Opustite se u svoje Sopstvo. I znajte da već jeste to.

rituale, to tvoje takozvano ljudstvo, koje zapravo ne postoji, izvodi rituale. I izvodiš ritual da bi otkrio da ne postojiš. Sada, dao sam razredu tri maja mantre, četiri principa i tri vozila. Ako to praktikuješ, to je sve što ti treba jer je to dovoljno da se brine o tebi za dvadeset života. Želim da podelim nešto drugo sa vama večeras. Ali prvo, da li se sećate četiri principa? Ko ih se seća? Gledam vas ljudi, svi ste vi novi ljudi. (smeh) Osim Sama i Horata. (Sam: Nisam ovde? (smeh))

SF: Prvi je da je sve projekcija uma. Drugi je...

SK: Nema postojanja ja, nema prevladavanja, nerođen?

SF: Oh, nikad nisam rođen, ne postojim i nikad neću umreti. Mislim to je princip koji to kaže. (smeh)

R: Ako ne postojiš šta onda radiš ovde? (smeh)

SF: Treći je da nema sopstva ni u čemu ni u kome.

R: Nema ega, nema uzroka. (SF: A četvrti je...) Hajde da se zadržimo na trećem malo više. (smeje se) To znači da ništa nema uzrok. Nijedna stvar nema uzrok u ovom svetu. Nijedna stvar nikada nije došla u postojanje. Nijedna stvar se ne pojavljuje onako kako se pojavljuje, to je optička iluzija. Nijedna stvar nema ego, nema ega. Nema osnove za postojanje. Šta je četvrti?

SF: Četvrti, da bi spoznao plemenitu istinu moraćeš da odbaciš neistinu.

R: Da. Umesto da tragaš za samospoznajom, poriči ono što nije samospoznaja. Drugim rečima pogledaš telo i kažeš, "Ne ovo." Pogledaš rat u Iraku, kažeš, "Ne ovo." Pogledaš predsednika Buša i kažeš, "Ne ovo." I nastavljaš tako. Pogledaš svoje sopstveno telo, svoja sopstvena iskustva, "Ne ovo." I kada si porekao sve ono što ostane je tvoje Sopstvo. Tako idemo obrnuto. Ne pokušavamo da postanemo samospoznati, pokušavamo da uklonimo oblake koji nam govore da nismo i tada ćemo ponovo zasijati. To je dobro. Sada o tri vozila kojima prelaziš okean samsare. Džej.

SK: Prvi je cepanica. (R: Šta?) Cepanica. (R: Cepanica? Kako to misliš cepanica?) (smeh) Šta je prvi? Biti sam. Želja da se bude sam, radi prakse. (R: Odakle cepanica?) (smeh) Cepanica je usamljena. (R: A, vidim.) Upravo sam to rekao, hteo sam sanskritski termin koji mi nikad nisi dao za to. (R: Zašto želiš sanskritski termin?) Pa, prvo sam hteo da razumem bolje i mislio sam da je to najbolji način ali stvarno. (R: Govoriš engleski?) (smeh)

SH: Impresivnije zvuči kad se izgovori. (smeh)

SG: Bolje zvuči. (smeh)

SK: Ne, to je mnogo više od toga. Kako opisuješ sadhu-sanghu ili satsang? (R: Kako ga opisuješ? Tišinom.) Da, ali kako ga opisuješ onima koji žele da imaju nešto za šta mogu da se uhvate? (R: Jednostavnim engleskim jezikom.) Dakle, satsang? (R: Naravno.) Šta je satsang? (R: Biti u satu, biti u stvarnosti.) Valjda smo u mogućnosti da objasnimo drugačije. Robert Adams Satsangsi: Sabrana dela

R: Ne zapravo, ako ne moramo da govorimo sanskrit ne bismo trebali. Trebali bismo govoriti jezike koje znamo. Poput ruskog. (smeh) Okej, dakle prvo vozilo je intenzivna želja da se bude sam većinu vremena. Ne zato što želiš da budeš usamljen, već zato što možeš da se povežeš. Kada si sam, možeš više da radiš na sebi. Trebao bi biti srećan kada si sam. Možeš da vidiš u sebe. Imaš više prilike da se povežeš sa beskonačnim kada si sam nego kada si sa ljudima. Stoga osoba na duhovnom putu poput ovog posebno žudi za vremenom kada može da bude sama i zaista zaroni duboko u sebe. I šta je drugo?

SK: Pa znaš, prvo sam upravo pomislio nešto. Za osobu koja je sama mnogo. Ko praktikuje i sama je mnogo. Drugi način možda da se pogleda je da, na relativnom nivou si sam u svetu. Govorim relativno, kada si sa ljudima, sam si na relativnom nivou. Tako da nećeš pokupiti ili biti zabrinut za njihove stavove prema tebi itd, ili biti pogođen ovim i onim i naravno na apsolutnom nivou nismo različiti. To jest svi smo jedno, ali na relativnom nivou usamljenost je takođe sa ljudima na relativnom nivou.

R: Pa to je u redu, ali zapravo kada je u pitanju praksa većina ljudi je uznemirena od strane drugih ljudi i kada su sami mogu više da izvuku iz toga. (SK: Dakle, to prvo vozilo je uslovna stvar?) Ne baš, ali je istinito za većinu ljudi. (SK: Dakle drugo vozilo bi bilo satsang?) Da. Drugo vozilo je intenzivna želja da se bude na satsangu, da se dolazi na ovakve sastanke. Dubok osećaj da se želi ovo pre nego da se ide u bioskop, ili na kuglanje, ili da se vozi auto niz liticu ili šta god drugo želiš da radiš. Imaš snažnu želju da dođeš na ovakav čas. To pokazuje da se nešto otvara u tvom srcu. Jer zapravo misli, misli, šta najviše voliš da radiš. Gledaš TV, čitaš stripove, ideš u bioskop, provodiš vreme sa svojim prijateljima, svojim bezvrednim prijateljima. (smeh) Šta zaista voliš da radiš? Budi iskren prema sebi. Ako bi radije došao na satsang poput ovog, onda ti

se srce otvara, i to je sjajno. Ali nemoj se siliti i nemoj zavaravati sebe. Radije kada si sam radi na sebi i osećanja će doći sama od sebe. I šta je treće?

SF: Društvo vršnjaka ili satsang.

R: Želja da se bude u društvu Mudraca ili tvojih duhovnih saputnika. Drugim rečima ako imaš prijatelje, želiš da i oni budu na nekoj vrsti duhovnog puta takođe. Da ti mogu pomoći i ti možeš pomoći njima. Nema smisla družiti se sa osobom koja te vodi na porniće. (smeh) Osim ako ti to pomaže da se prosvetliš, ne znam? (smeh) Ali obično želiš da budeš sa ljudima koji su poput tebe. (smeh) Neko mi je to zapravo rekao. Neko mi je stvarno jednom rekao, idu i gledaju porniće jer se ponovo prosvetljuju. Njihovo srce se otvara. (smeh)

SK: Volim da pričam o tim stvarima. (smeh)

R: Dakle, šta je četvrto?

SK: Četvrto, verovatno bi trebalo da bude amandman na treće je, šta ako si previše snažno vezan? (R: Shvatam, nema četvrtog.) (smeh)

SK: Onda se postavlja pitanje... (R: Koje pitanje?) Šta ako se neko previše veže za sadhua? Imati sadhu-sanghu, ili pojedine sadhue ili učitelja koga ima?

R: To je na učitelju da se pobrine. (SK: Stvarno?) Naravno. Da te učini nevezanim. Vidi kako je pas vezan. Nikad ne dolazi vlasniku.

SH: On ide svima drugima. (R: Da li ga hraniš?) Da naravno. Hranim ga, mazim, vodim u šetnju. (SK: Da li voliš tog psa koliko i ostale pse?) Više. (SK: Više? Vau.) On je pas broj jedan.

R: Dakle, sada ćemo podeliti, tri esencijalna pitanja sa vama. I opet ovo je takođe nešto sa čim možeš da radiš, veoma važno mislim. Prvo pitanje koje postavljaš kada prvi put otvoriš oči ujutro i kada prvi put ustaneš iz kreveta, čim ustaneš. Drugo pitanje postavljaš oko podneva, a treće pitanje postavljaš pre nego što odeš na spavanje. Ako radiš na ovim stvarima videćeš brze rezultate. Prvo pitanje koje sebi postavljaš je: "Odakle sam došao?" I zapamti kada ovo radiš, radiš to čim otvoriš oči ujutro. Pre nego što možeš da misliš o bilo čemu drugom i čak i ako tvoj um počne da misli. Postavi pitanje tri puta, sebi. "Odakle sam došao? Odakle sam došao? Odakle sam došao?" Onda se zapitaš, "Šta podrazumevam pod tim? Odakle sam došao? Da li mislim na svoje telo?" Upravo sam rekao, "Da li mislim." Dakle moram misliti, "Odakle je ja došlo? Odakle je ja došlo? Ne moje telo, već ja koje se pojavljuje kao moje telo? Odakle je ja došlo?" Onda razmišljaš i čekaš. Onda ponavljaš ponovo, "Odakle je ja došlo? Znam da sam upravo spavao, sanjao i sada sam budan i primećujem da kažem, "Ja," sve vreme. Spavao sam, ja se budim, sanjao sam. Sada, odakle je ovo ja došlo? Odakle je ja došlo?" Ja je prva zamenica i sve što kažem izgleda da je, ja. "Osećam se srećno, osećam se tužno, osećam se bolesno, osećam se dobro, uvek je ja. Šta ovo znači? Pa, primećujem da je sve vezano za ja, drugim rečima, ne mogu videti ništa osim ako ne stavim ja prvo. Želim da postanem realizovan. Nisam realizovan. Treba mi učitelj, ne treba mi učitelj i tako dalje. Počinješ da osećaš da je ceo univerzum vezan za ja, sve. Tako kažeš sebi nešto poput ovoga, "Ovo znači da ako pronađem izvor ja, svi moji problemi, moje mane, moja karma, moji samskari, sve će nestati jer su svi vezani za ja. Onda možeš reći, "Ja - ja, ja - ja," poput mantre, "ja-ja." I shvataš sve vreme da ideš sve dublje i dublje u ja. Opet je poput držanja užeta i spuštaš se niz uže do izvora, "Ja - ja," nikada mentalno ne dolaziš do kraja užeta. Kraj treba da dođe sam od sebe, ili izvor. Drugim rečima, nemoj reći došao sam do izvora, jer kao što sam objasnio ranije ne bi bio u stanju da kažeš, "Došao sam do izvora," ako si došao do izvora, jer će ja biti nestalo. Sve je vezano za ja i jednostavno ideš sve dublje i dublje i dublje, govoreći sebi, "Ja - ja, ja - ja, ja - ja." Nastavi ovo dok ne osetiš da ne želiš da nastaviš više. Onda se obuci i obavi svoj posao i zaboravi na to. Ali Robert Adams Satsangsi: Sabrana dela

nemoj doći ni do kakvog zaključka, to je najgora stvar koju možeš uraditi. Zaključak dolazi sam od sebe. Samo praktikuješ. Ima li pitanja o tome do sada? Okej, sada oko 12 podne. Ne mora biti

tačno 12 podne. (smeh) Nemoj sinhronizovati svoj sat. Ali otprilike u to vreme, kada si nekako uključen u svet. Možeš da radiš, možeš da pereš sudove ili lonce i tiganje. Možeš da gledaš film, možeš da radiš bilo šta što želiš. Ali zapamti da ovo uradiš. Pitaš se, "Odakle je došao univerzum? Odakle je došao univerzum?" I počinješ da razmišljaš o tome. Planete, galaksije, zvezde, zemlja, crvi, životinje, ptice, trava, drveće, odakle je sve došlo? Ko to vidi? Ja to vidim. Vraćamo se na ja ponovo. Kada spavam šta se dešava sa univerzumom? Izgleda da je nestao a ja sam ipak postojao. Ali kada sam se probudio, svet je ponovo bio tu. Dakle, izgleda da ja doživljavam svet. Ja doživljavam univerzum. Vraćamo se na ja. Šta ovo meni znači, da je univerzum projekcija, manifestacija mog uma. Jer kada zatvorim oči on nestaje. Ja mora da projektujem univerzum. Dakle ponovo, ako se rešim ja, univerzum će takođe otići. Jer univerzum postoji samo zato što ja postojim. Da li pratite to? Opet počinješ da razmišljaš o ja. Kažeš sebi, "Ja - ja, ja - ja." Razlog zašto to govoriš je zbog činjenice da kada ponavljaš ja - ja, počinješ da sažimaš ceo univerzum, uključujući svoje telo koje počinje da nestaje, dok samo ja ne ostane. To je kao kada ložiš vatru. Ubaciš sve grančice u vatru, lišće u vatru, drvo u vatru, sve ide u vatru. Ali imaš štap kojim mešaš vatru. Ali na kraju i štap mora da ide u vatru. Štap predstavlja ja. Dakle, sve je projekcija tvog uma, vezano za tvoje ja. Kažeš, "Moj um." Ja ima um. Ja je vezano za um. Ako se rešim uma, ja odlazi sa njim i bićeš bez uma. Ništa čime bi mislio i izluđivao se. Tako ponovo počinješ da praktikuješ, "Ja - ja, ja - ja." koliko god možeš. Ne donosi nikakav zaključak. Zaključak će doći sam od sebe. Sada dolaziš do večeri, neposredno pre nego što odeš na spavanje. Opet ne moraš da sediš u meditativnim položajima za ovo. Možeš da ležiš, možeš da sediš bilo gde, možeš da hodaš, možeš da stojiš, možeš da radiš šta god želiš. Pitaš se, "Odakle je došao Bog?" Svi smo zapeti za Boga i neki od nas ovde misle da je bogohulno govoriti o Bogu na ovaj način. Ipak moraš da istražiš, "Odakle je došao Bog?" Onda počinješ da shvataš, kada sam bio mali bio sam indoktriniran u Boga kroz religiju, katoličanstvo, protestantizam, judaizam, islam šta god, ali da li sam ikada imao iskustvo Boga sam? Kako znam da je to istinito, odakle je došao ovaj Bog? Dakle, Bog mora biti unapred stvorena ideja. Bog mora biti koncept uma. Kažeš sebi, "Čak i sada dok ovo raspravljam sa sobom, imam strah koji dolazi unutra zbog bogohuljenja. Rečeno mi je da je Bog stvaran i zato postaje bogohulno kada govorim o Bogu na ovaj način. Ali želim da znam, odakle je došao Bog?"

Onda počinješ ponovo da razmišljaš. Bog dolazi iz mog uma. Bog je ideja, koncept koji ne razumem. I onda kažeš, "Verujem u Boga, mislim na Boga, to je moj koncept." Dakle ponovo, vraćaš se na to, na 'ja' i shvataš da je Bog takođe vezan za ja. Možeš li to zamisliti? Bog je vezan za ja. Razmisli o ovome. Da nisi bio svestan svog osećaja ja, ne bi verovao ni u šta. Jer moraš reći, "Verujem u Boga. Verujem u Alaha. Verujem u Jehovu. Ja, uvek je ja, ja, ja. Ako nema ja, ko je tu da veruje?" Tako se vraćamo na ja ponovo. I moraš ponovo pratiti ja-nit do njenog vrhunca. Ideja je sada da se shvati i zna da je Bog vezan za ja. Ne pokušavaš da se rešiš Boga, transcendiraš ja i Bog odlazi sa njim. Tako kažeš, "Ja - ja, ja - ja," istu stvar, "Ja - ja." I Bog će početi da nestaje jer će ja nestati. I kada sve ove stvari nestanu šta će ostati? Apsolutna stvarnost. Čista inteligencija. Potpuna svesnost. Krajnja jednost i bićeš slobodan. Dakle, to su tvoja tri esencijalna pitanja. Ako praktikuješ ove stvari videćeš brze rezultate. Ima li pitanja?

SK: U vezi drugog. Recimo da je Ramana spavao i neko mu je stavio nogu u gnijezdo stršljena, misliš li da bi se fizički probudio?

R: Ne. Ako govoriš o Ramani, on je imao ta iskustva kada je bio dečak. Kada bi otišao na spavanje nije mogao da se probudi i njegovi prijatelji su ga podizali i nosili iz kreveta i stavljali ga na brdo i tukli ga. I nije osećao ništa i kada bi se probudio smejali bi mu se. Tako je imao problem sa buđenjem. (učenici se smeju)

SF: Da li je problem probuditi se za Džnanija?

R: Pa nije problem, ono što jeste je da nema razlike između budnog stanja i spavanja i smrti i rođenja. Sve je isto. Džnani je budan tokom spavanja. Materijalni svet spava, tako Džnani istovremeno funkcioniše u svetu kao u snu, ali je uvek budan, u isto vreme. Tako da ne bi imao nikakav problem sa tim.

SK: Šta određuje da li bi Džnani bio, prema tuđem gledištu, budan ili je spavao. Da li je to samo karma koja bi...?

R: Pa iz tuđeg gledišta to je u skladu sa njihovom sopstvenom karmom. Vidiš, prosečna osoba vidi ono što tvoja karma dozvoljava da vidiš. Tako dolaziš do zaključaka. Kažeš ovo je ispravno i ovo je pogrešno. Ovo je dobro i ovo je loše. Ovo je to i to je to. Sve ima veze sa karmom. Kada nema karme postoji samo jedan sudija i to je Sopstvo, sveprisutnost. Sve postaje Sopstvo. Sve postaje Džnani. Džnani je sama sveprisutnost.

SH: Šta misliš pod sveprisutnošću?

R: Mislim svuda prisutan u isto vreme. (SH: Pod svim okolnostima, univerzalno?) Pod svim okolnostima, univerzalno, Džnani je sama svest. A svest je svuda. Nedeljiva je, samodovoljna. Tako je Džnani svestan da je svest, samodovoljna. I sve je Sopstvo, i ja sam to! Ja jesam je drugo ime za svest. (SH: Onda su svi oblici ovih entiteta rastvoreni?) Sve je Robert Adams Satsangsi: Sabrana dela

svest. (SH: Nema odvojenih oblika onda?) Nema odvojenih oblika, ali onda opet, Džnani je poput ogledala. A slike na ogledalu svih ljudi u svetu su slike. Samo je Džnani svestan da je on ogledalo i sve što sija kroz njega su slike. Tako da je on i u slikama i u ogledalu. Ali ako pokušaš da zgrabiš slike, zgrabiš ogledalo jer nema slika, slike zaista ne postoje. Džnani je stoga svestan ovoga sve vreme, bilo da spava, ili je budan, ili šta god. (SH: One su samo sablasne pojave?) Sablasne pojave? Na neki način, one su samo slike, izlaze iz samog Džnanija ili iz svesti.

SR: One su poput ništavila, nisu locirane nigde.

R: Ništa nije locirano nigde, to je istina. Ništa ne postoji, čak ni slike ne postoje. Samo čista svest postoji. (SR: Možeš li reći za Džnanija da oni zaista kao da govore o čistoj svesti na neki način, u svakom pogledu ali to bi bilo neizrecivo.) Tačno. Ali radi objašnjenja govorimo o slikama. Kao primer, svi vi gledate u mene. I ako pitam svakoga, "Šta vidiš?" Dobijem dvanaest različitih odgovora ili šta god. Jer govorite mi o sebi. (smeje se) Možete videti samo sebe gde god da pogledate. To je sve što vidite.

SH: I nema nikakve reference na vreme i prostor uopšte.

R: Vreme i prostor ne postoje. Oni izgledaju da postoje. Postoji samo jedno, sve je sažeto. Ali u snu izgleda da postoji mnoštvo. Jedno izgleda da se podelilo na mnogo. Ali to je san, pa zašto pričati o tome.

SF: Čak i ako ne znam o tome. Šta god da vidim samo vidim sebe.

R: Da. Vidiš sebe. Da.

SR: Morao bi imati unapred stvorenu ideju da je viđenje drugačije od onoga što govoriš, da bi to video na bilo koji drugi način?

R: To je od Prarabdha karme, nakupio si sve te samskare. Tako adžnani vidi sve to na oznakama sveta.

SR: To ti daje osećaj da je videlac drugačiji od viđenog. (R: Da.) Zato što nosiš sve to sa sobom. (R: Tačno.) Da li je to drugi princip o kojem si govorio one noći, da si ti zaista svet onako kako se manifestuje. (R: Misiš treći princip.) Prvi ili drugi, stvarno se ne sećam, koji princip, imaš stres danas jer si preuzeo stresan svet koji se pojavljuje pred tobom?

R: 'Ja' je preuzelo svet. Zato ne pokušavaj da promeniš svet, promeni 'ja'. Transcendiraj 'ja' i svet će otići, jer je svet vezan za 'ja'.

SF: Dakle, videlac je drugačiji od viđenog samo na jednom nivou. Ali na drugom nivou, nema viđenja, tako da nije drugačiji od vidioca?

R: I nema vidioca. Postoji samo svest.

SL: To bi se odnosilo na ja koje pokušava da gleda ja ili ako otkrijem da gledam ja, ne postaje bezlično i još uvek postoji ja koje gleda i nije se spojilo.

R: Moraš da se pitaš, "Ko gleda?" (SG: Sala ogledala?) Da.

SG: To je kada su objekat i ja nestali.

SF: Objasnio si jednog dana Roberte da zapravo ne postoje dva ja, postoji samo jedno ja, koje je stvarno ja. (R: Da.) Vrhovni princip, koji se ne identifikuje sa telom, nekako veruje...

R: Ja je vezano za tvoj sistem verovanja. (SF: Tačno, ali ja je samo jedno, ne postoje dva ja?) Postoji samo jedno, ali u konačnoj analizi i to mora otići. (SF: Tačno jer je i dalje konceptualno.) (smeh) Da.

SK: U najnižoj analizi postoje dva ja. (R: Da. Vidi, bio je jedan pas, on je bio ja i onda se pretvorio u višestruke.) I čim neko uzme pištolj neće biti pasa.

R: Ko bi hteo da mi donese čašu vode? (SH: Ja bih.)

R: Dakle, kako te ovo sve pogađa Same? Sam: Da li bi se moglo reći da je najbrži put do ovoga tišina nakon nekog vremena. (R: O da.) Kad bi neko samo mogao sedeti u tišini. (R: To je najbolji način.) Jer koncepti odlaze, ideje odlaze. (R: Ali možeš li sedeti u tišini? To je pitanje.) Da, ali ono što kažem ako bi neko to uradio? (R: To je to, sve se pretvara u tišinu.) Sve jednostavno jeste, čak ni tišina ne postoji? (Robert dobija vodu, učenik nastavlja) Sam: Da li bi neko mogao teoretski reći, čak i ako nečiji um mnogo luta i neko ima mnogo misli, mislim da im je teško da sede u tišini. Čak i ako to urade, čak i ako i dalje sede u tišini nakon nekog vremena da li će se to samo rešiti?

R: Sve pomaže. Samo može potrajati hiljadu godina. (smeh) Ali kada govoriš "Ja - ja" dolaziš ka tišini, to je cela ideja. Kažeš, "Ja - ja. Odakle sam došao? Ja - ja, ja - ja" I primetićeš da razmak između ja - ja postaje sve veći i veći i veći, dok automatski ne prestaneš da govoriš "Ja - ja." I onda si u pravoj tišini, o kojoj govoriš. Ali tako se tamo stiže. Ali malo je naivno misliti da prosečna osoba može samo da sedne i bude tiha, ne može, jer su njihove misli toliko moćne, neće im dozvoliti da miruju. Zato vam dajem prakse. Tako da ćete imati alat sa kojim možete raditi i možete nešto uraditi.

SK: Nije li tu takođe problem što ljudi misle da su u stanju bez misli kada zapravo nisu i treba im nešto da prevaziđu to stanje. Da stignu do prave tišine.

R: Naravno, to je tačno.

SY: Šta je sa jednostavnim nastavljanjem ovoga bez obzira šta radiš tokom celog dana, pokušavajući da ovo radiš umesto odvojenih doba dana?

R: Ako možeš da upravljaš, sjajno. Ali u početku ne treba da budeš fanatik. Treba nekako da izbalansiraš sve. To će te dovesti do istog cilja. Jer iz iskustva rada sa ljudima otkrio sam, ako uzmeš prosečnu osobu iz sveta i počneš ovo da radiš odjednom, 24 sata dnevno, mogu poludeti. (smeh)

SH: Jesi li imao da polude? (R: I to je ponekad dobro.)

SK: Ili jednostavno odustanu i vrate se u svet (R: Da.) I ne pokušaju duhovni život ponovo. (R: Moraš izbalansirati sve.) Robert Adams Satsangsi: Sabrana dela

SY: Pokušavao sam da radim ovo godinama i godinama i godinama ali otkrivam da nisam bio u stanju. Samo kad god mogu da se setim. Stalno mislim da bi trebalo da mogu da radim to, 24 sata dnevno jer znam da bi upalilo.

R: Pa nemoj uopšte misliti o tome. Samo budi nežan prema sebi. Voli svoje Sopstvo malo više i fokusiraj se na svoje Sopstvo, kada možeš. Ali budi nežan i učini jednostavnim. Nemoj imati osećaj, "Moram ovo uraditi." Sve će se dogoditi samo od sebe. Sve će se dogoditi samo od sebe ako dozvoliš. (SY: Deo mog uma to zna, drugi deo ne može da prestane.) Onda moraš sebe da pitaš, "Ko se ovako oseća? Kome dolaze ti osećaji?" I prati to do kraja. Možeš se vratiti direktno na ja. Radiš sa ja. Prati ja-nit do srca i postaćeš slobodan, nežno, polako. Znaš li kakvu stolicu trebam Henri? Trebam mekšu stolicu u koju mogu da utonem, sa rukonaslonima dalje razmaknutim. (smeh) (SH: Šta kažeš na jastuke?) (opšti razgovor i smeh)

R: Ako praktikuješ ove principe, sve stvari koje sam ti dao, podelio sa tobom, zaista ćeš videti brze rezultate. Deluje. Ali moraš to uraditi, moraš učiniti da se desi. Ne mogu to uraditi umesto tebe. Mogu te odvesti do rudnika zlata ali moraš sam kopati.

SH: Pa sva tri su suštinski ista, praćenje ja do njegovog izvora.

R: Suštinski su ista, da, Bog, univerzum. (SF: Šta?) Bilo ko drugi?

SK: Sopstvo, Bog, da. (SF: Telo, Bog i...)

R: Svi su isti. Cela veština je shvatiti da su ceo univerzum, Bog i sve ostalo vezano za tvoje ja. I kada dozvoliš ja da ode u srce, ja će nestati i čista stvarnost će zasijati.

SH: Srce je izvor svetlosti. (R: Srce je izvor?) Gde je locirano? Gde ja nestaje?

R: Na desnoj strani grudi. Ne govorimo o fizičkom srcu. Govorimo o duhovnom srcu. I ne govorimo o čakrama. Govorimo o srcu na desnoj strani grudi, što je samo referentna tačka.

SG: Kada meditiram, pokušavam da pronađem — lociram srce na desnoj strani. Uvek tražim srce na desnoj strani. Da li je to ispravno?

R: Da, ne pokušavaj da ga pronađeš, samo to postani. Ti si srce, to si ti. Srce je Sopstvo. Zove se srce samo kao referentna tačka. Zbog činjenice da, kao referentna tačka, duhovnost se brže budi, kada fokusiraš pažnju na taj način.

SG: Dakle, trebalo bi da fokusiraš pažnju na njega? (R: Da.) Da? (R: Da, na desnu stranu.)

SH: Jesi li siguran da je na desnoj strani? Meni se čini da je u centru. (smeh)

R: Pa ako voliš centar Henri, uživaj u njemu! Ali kroz sva duhovna učenja, duhovno srce je samo na desnoj strani.

SG: Bez obzira da li si dešnjak ili levak.

R: Tako je, to je dobra tačka u stvari. Kada kažeš nešto poput ovoga, "Ko, ja?" Gde pokazuješ? Na desnu stranu. (SG: Čak i ako si levak?) Čak i

ako si levak pokazuješ na desnu stranu grudi. Kad god govoriš o sebi, uvek pokazuješ na desnu stranu grudi. Pokazuješ na svoje duhovno srce, na svoje Sopstvo, to je tvoje stvarno Sopstvo.

SG: Želim da govorim o satvičnoj hrani na duhovnom putu.

R: Pa, satvična hrana automatski dolazi do tebe, kada misliš na ja. Kada praktikuješ Džnana Margu, automatski ćeš znati šta da jedeš. Ali satvična hrana je uvek najbolja hrana, koja se sastoji od voća i povrća i žitarica i malo mleka, to je uvek najbolje. Ali zato na ovom putu ne raspravljamo previše o jogi. Kako spavati, šta jesti. Ništa nije zaista neophodno. Osim rešavanja ja. Na putu rešavanja ja, sve ostalo će doći automatski. Bićeš privučen ka pravoj hrani, ka pravim ljudima ka pravom zaposlenju, ka ispravnoj akciji. Sve će se pobrinuti samo za sebe kada se fokusiraš na ja. Pogledaj kako je taj pas srećan. Da li pas misli na ja? Pas nema o čemu da misli. Pas jednostavno postoji, on ne zna da je pas, mi znamo.

SK: On ne misli na ja sada? (smeh) (R: Ne baš, on samo postoji.) Ne želiš ništa? (obraća se psu.)

R: Ali mi se toliko uhvatimo u svoje razmišljanje, u svoje misli i u svoje emocije, da nemamo vremena da postanemo slobodni. Tajna je stoga usporiti um. Zadržati um od razmišljanja.

Drugim rečima kada tvoj um počne da misli, uhvati se. Svaki put kada tvoj um počne da misli, uhvati se. I možeš se zapitati, "Kome dolaze ove misli?" Ili možeš biti svedok svojih misli, ili možeš zameniti misli mantrom i reći, "Ko sam ja?" ili ono o čemu smo raspravljali večeras. Ali svakako uradi nešto da sprečiš sebe od razmišljanja.

SH: Da li to uključuje radno razmišljanje? Razmišljanje koje je neophodno da se obavi zadatak?

R: Da, zbog činjenice da će tvoje telo obaviti zadatak mnogo bolje kada ne misliš. Znaćeš šta da radiš. Tvoj um će postati jednousmeren na zadatak i obavićeš zadatak mnogo bolje. Ne razmišljamo o zadatku. Ali ipak nešto unutar tebe će znati tačno šta da radi. Ali kada osoba misli o zadatku, misli nešto poput ovoga, "Šta ako ne uspe? Šta ako napravim grešku? Šta ako se ovo ili ono desi?" dok ako ne misliš nešto će preuzeti i zadatak će postati lepši za tebe. Kada se nađeš u trenutku, centriran u trenutku. Gde pet minuta ranije ne postoji i pet minuta od sada ne postoji. Postaneš centriran u sada, onda možeš ispravno obaviti zadatak.

SF: Da li je svedok misli još jedna misao?

R: Da, to je još jedna misao koje se moraš rešiti na kraju. To je poput štapa o kom sam govorio. Napraviš vatru i baciš sve u vatru da izgori. Ali štap je svedok i kada sve drugo izgori baciš i štap.

SK: Štap kojim mešaš vatru? Robert Adams Satsangsi: Sabrana dela

R: Da mešaš vatru, da. Sve mora otići. (SH: Svedok uključen?) Svedok uključen. Jer na kraju krajeva, ko je svedok? Odakle je došao svedok? (SH: Samo svest koja funkcioniše sama od sebe.) Da je to svest ne bi bilo misli o svedoku. (SH: Ili svedok nije misao...) Pa neko mora da misli o tome da bude svedok. (SH: Onda to nije svedočenje.) Onda ko zna da svedočiš? (SH: Niko.) Onda ne možeš svedočiti. (SH: Nema ko da zna?) Nema više svedočenja. (SH: Samo svedočenje po sebi?) Svedočenje mora otići. Jer kada postoji samo svedočenje, kada izađeš iz toga kažeš, "Svedočio sam." (SH: Nema ja, samo svedočenje?) Onda je to dobro, onda je svedočenje zaista Sopstvo. Ako stigneš do te tačke, možeš to nazvati bilo kojim imenom koje želiš. Možeš to nazvati svedočenje, možeš nazvati svest, možeš nazvati apsolutna stvarnost, sve je isto. Sve dok nema ja.

SV: (Učenik pita o tehnici imaginacije za umetnost koju praktikuju i da li će rastuća tišina koju sada osećaju imati efekta na ovo)

R: Pa pogledaj to ovako. Tvoje telo je došlo na ovu zemlju da uradi određeni posao i ništa ne može odstupiti od toga zašto je došlo. Tako da će tvoje telo uraditi posao koji je došlo ovde da uradi. Nema veze sa tobom. Dakle, ako ti je suđeno da budeš dobar umetnik ili sjajan glumac, ostvarićeš to. Ali ćeš biti tih o tome. Tišina je tvoja stvarna priroda, tvoja istinska priroda. Ipak, izvešćeš bolje nego što si ikada izveo ranije. Sve će biti bolje za tebe, ali ti nisi činilac. Samo moraš da se rešiš pojma, ja sam činilac. To mora otići, nema veze sa tobom. Ti nisi činilac ti si Sopstvo. Ali ipak, tvoje telo će raditi šta god je došlo ovde da radi. Ali tvoje telo nisi ti. Zato ne brini o tome, prava stvar će se desiti.

SF: Da li će se manifestovati kao veća odgovornost u stvaranju?

R: Da, ako to treba da bude. Drugim rečima, šta god tvoje telo treba da radi na ovoj zemlji, ostvariće bez tvoje pomoći.

SF: Roberte, imam problem sa ovom stvari o mislima, u krajnjoj liniji misli su manifestacija Sopstva. Ne znam da li grešim ali, ako je to slučaj misli su nedualne po sebi. Dualnost dolazi samo kada postoji neko ko veruje da je mislilac. Dakle, misli po sebi poput slučaja Džnanija, on ima misli ali nema ko da misli o njima? Mislim, tako to vidim.

R: Sopstvo je samodovoljno i Sopstvo zaista ne manifestuje misli za početak. Misli su iluzija i kao što kažeš, Džnani ima misli. Ali misli Džnanija mogu ići samo toliko daleko i one stanu. Ali one ne donose više karme, one uopšte ne uznemiravaju Džnanija. One nemaju nikakvu vrednost za Džnanija. Misli dolaze veoma lagano, veoma sporo, dolaze i odlaze, dolaze i odlaze. Nema trajne

misli. Ali misli ne dolaze iz Sopstva. Sopstvo je Sopstvo. One izgledaju da dolaze iz Sopstva. Baš kao što svet izgleda, telo izgleda, misli izgledaju. Stoga kada pratiš ja kao što smo rekli na početku i shvatimo da su misli i telo vezani za ja, kada ja ode, sve

sve ostalo odlazi. Misli odlaze i sve odlazi. Zato ne pokušavaj stvarno da zaustaviš svoje misli, reši se onoga Ja koje misli misli. Vidiš razliku? Kad god ti kažem prestani da misliš, mislim uhvati ono Ja koje misli. Pronađi izvor onoga Ja koje misli. I misli će se zaustaviti same od sebe.

SF: A razlika je između onih misli koje imaju tvrdnju u sebi i onih misli koje nemaju.

R: Imaju tvrdnju? (SF: Da, one tvrdnje da ja nešto radim.) Moraš da shvatiš: "Ja nisam činilac." I kada te misli dođu, upitaj se: "Kome one dolaze?" I one će nestati. Da li to misliš? (SF: Ne, jer si govorio o mislima Džnanija da imaju drugačije misli i ja bih pretpostavila da te misli nemaju nikakvu tvrdnju o činjenju?) O, razumem šta misliš, tačno. Tačno. (SF: I druge misli imaju tvrdnju o činjenju.) Da. (SF: Dakle postoji razlika između onih koje imaju tvrdnju i onih koje nemaju.) Džnani nema nikakvu vezanost za svoje misli, ni najmanje. One ne znače ništa, bezvredne su.

SV: Drugo pitanje koje imam je, takođe pre nego što sam imao ikakvo znanje o ovome, ne mislim o sebi, ali zamisli osobu koja želi da uzme olovku i skicira mrtvu prirodu i u trenutku kada ulazi u odnose između nekoliko objekata u mrtvoj prirodi i potpuno se koncentriše na to u toj tišini i slaže ih zajedno. Na izvestan način uvek sam osećao da je ta osoba tu na kratak produžen period u svom životu i kada spusti olovku, pada nazad u običnu svest. A pitanje je bilo, da li je ono o čemu govoriš nekako poput rada na mrtvoj prirodi, osim što nema olovke. I svi objekti i sve s čim si u odnosu, to je kao da si u odnosu s mrtvom prirodom, recimo?

R: To je dobar način da se sagleda, da, to je dobra analogija. Postoji samo svest i sve što se pojavljuje u svesti je slika. (SV: Počinje sve više da liči na mrtvu prirodu.) Poput mrtve prirode i kada shvatiš ko si, shvataš da si ti svest, a ne mrtva priroda. I mrtva priroda postaje iluzija. Ali je i dalje tu. Ali si svestan da nije stvarnost. Shvataš da je sve nestvarnost. Ali postoji kao slika u Sopstvu. Poput slika u ogledalu. One izgledaju kao da postoje. Ali ne možeš ništa s njima, jer ako pokušaš da ih zgrabiš, zgrabiš ogledalo, a ne sliku. Svest je na isti način. Kada pokušaš da zgrabiš bilo šta, otkriješ da je iluzorno. Ne postoji. Samo svest postoji. Pitaš se, šta je sa svim u sobi, izgleda stvarno. To je deo sna, deo je iluzije. Kada sanjaš, sanjaš da sve postoji, svet postoji, univerzum postoji, ljudi postoje i prolaziš kroz sve vrste perioda, problema i zabluda, ali se onda probudiš i to je nestalo. Kada se probudiš, smeješ se, jer shvataš da je sve bio san i da samo Sopstvo postoji, i ti si to.

SF: Ali kada kažeš da svest postoji, to je gledanje iz relativne tačke gledišta. Sama po sebi svest nema osećaj da ja postojim. Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

R: Naravno, u pravu si. Ali da bi objasnio, moraš koristiti neke reči. (SF: Da.) Ne postoji svest, ne postoji postojanje, ne postoji Sopstvo. Hajde da onda ostanemo mirni. Horhe?

SG: Prošle nedelje smo govorili o karmi i rekao si da telo radi ono što mora. Telo je došlo ovde da uradi nešto, pa pusti ga da radi što mora, a to je karma. Ali ti kažeš da je karma apsolutna. Na primer, ako imaš dubok uvid u sebe u trenutku i vidiš ga, nešto potpuno o tebi se promenilo. To menja tvoju karmu, to menja tvoju iluziju. Takođe...

R: Sve dok Ja postoji, karma postoji. Jedino vreme kada karma ne postoji i nema više nikakve promene, je kada se oslobodiš pojma Ja. (SG: Razumem, ali takođe ako imaš dubok uvid, šta god vidiš je izbrisano, nestao si, to menja pravac kojim ideš.) Ali neko mora biti tu da vidi. Ko vidi? (SG: Niko, kako će to nešto videti, niko ne vidi.) Mora postojati objekat i subjekt. Neko mora videti. Oboje moraju biti, ne postoji takva stvar kao crvena zmija. Sve dok je vidiš, mora postojati subjekt i objekat, kada se oboje spoje, onda je to svest. (SG: Tačno.) Kada više nema gledanja, postoji samo bivanje. (SG: To se dešava nakon gledanja, nešto za videti, uvid.) Postoji samo

bivanje. Ali tvoje telo nema veze s tim. Pojava tvog tela se nastavlja radeći ono što treba da radi. (SG: Ipak će pre promeniti pravac u kojem ideš i postati blaženo.)

R: To je moguće. (SG: Takođe, šta je sa milošću. Sama milost. Sama milost takođe može promeniti tok ovoga?) Milost već imaš. Kada si svestan svoje milosti, stvari nikada ne mogu biti karmičke. Milost transcendira karmu. (SG: Ljudi koji nisu svesni milosti koju doživljavaju, to takođe menja pravac njihovog uma.) Tvoj život se ionako uvek menja. Ali ti nemaš veze s tim, to je zbog karme. Kada se oslobodiš pojma Ja, sve promene prestaju. Više nisi svestan promene. Kada veruješ da Ja postojim, onda si svestan promene. Zato ne brini o promeni. Ako vidiš sebe i možeš ukloniti svoj osećaj Ja, onda će se sve pobrinuti samo za sebe. (SG: Osloboditi se čega, osećaja Ja?) Osloboditi se osećaja Ja, osećaja za Ja. I sve će se pobrinuti samo za sebe. To olakšava život. Jer ne moraš sam vršiti nikakve promene. (SG: Razumem. (učenici pričaju o drugim ljudima)) Ali ne brini o ljudima. Radi što moraš i sve će se pobrinuti samo za sebe. (SG: Razumem.) Previše brinemo o ljudima.

SG: Pa, ne brinem o ljudima, samo iznosim poentu. Mnogi ljudi pokušavaju da razumeju sebe, ali su previše zbunjeni. (R: Ko to zna?) Tako uživaju u svom životu, to im se nikada ne dešava. Moraju proći kroz šta god dođe. I govorio si o apsolutnosti karme.

R: Hm, ali ko je svestan tih stvari? Ja. Odakle ja dolazim? Oslobodi se Ja i sve te stvari će prestati. Radi na Ja. (SG: Ne slažem se s tim, ali samo govorim o apsolutnosti karme, osporavam je.) Na relativnom planu, apsolutnost karme je tačna. (smeh) (SG: Na relativnom planu. Ali recimo, neko sretne velikog sveca i svac ti podari veliki blagoslov i tvoj život se promeni.) To je zato što si se

pripremio da sretneš sveca. (SG: Razumem, ali ipak šta god da se desi, to nije karma. Postoji veoma poznata izreka koju bi Rama Krišna rekao, dodir milosti može promeniti tok tvog života.) To je tačno kada se desi. Ali si se pripremio za to.

SK: Neke škole mišljenja veruju da je u tvojoj karmi da dobiješ tu milost.

R: Ono što govoriš je tačno. Ali si se pripremio za to u jednom ili drugom životu. I sada je tvoja karma da dobiješ tu milost. (SK: I to bi dovelo do druge tačke, da ne postoji stvarno besplatna milost. Zarađena je negde.) Ne, milost je besplatna, ostalo je iluzija. Karma je iluzija. Milost je samospoznaja. Zato ostani u svom Ja i sve će se pobrinuti samo za sebe. To je važna poenta. Zašto bismo se mešali u toliko različitih učenja? Samo prati svoje Ja i pronađi njegov izvor i sve će doći, samo od sebe. Moramo prestati toliko da mislimo. Mislimo i mislimo i mislimo i mislimo. Kako ovo radi, kako ovo radi, zašto ovo radi? Postanite jednostavni. Ne budite previše intelektualni. Što gluplje izgledaš, to bolje.

SR: Pre mesec dana sam pročitao Ramana, neke pesme o istoj temi i ideju o strelcu i streli, pokušavam da razumem ovo. (R: Strelac i strela? Pa, dešava se ovo - Nisi li govorio o karmi?) Pa, imam osećaj da svakog trenutka kada strelac ulazi u cilj, u tom trenutku, on je sterilan? Tri kratke strofe kao: Ja sam strela koja juri, bezbrižna, sigurna. Ja sam strelac time što sam istinit, siguran. Ja sam meta koja čeka povratak, sigurna.

R: Ako ti pomaže, dobro je. To je dobra pesma, ako tebi lično pomaže, dobro je. (SR: On govori o svakom trenutku kao stvaranju?) Da. To je dobra analogija. Dokle god ti pomaže, to je dobro. Ali nemoj se komplikovati. Vidi, telo će raditi šta god mora. Ali ti nisi svoje telo, tako da nemaš veze s tim. Zato ne brini ni o čemu i vrati se na Ja i upitaj se: "Ko to doživljava? Kome to dolazi?" Kao primer: Kada sam se vratio iz Indije 1985. Planirao sam da se povučem u brvnaru u Merivilu i provedem ostatak života sam i uzgajam svoju hranu. Ali umesto toga, počeo sam da imam problema sa nervima. Zašto se to dogodilo? Šta ja imam s tim, nemam ništa s tim. Tako je telo sada u Los Anđelesu umesto toga, drži sastanke. Nemam želju da radim bilo šta takvo, jednostavno se desilo, ali ja nemam ništa s tim. Moje Sopstvo je uvek blistavo srećno. Blaženstvo, radosno, apsolutna stvarnost i to sam stvarno ja, a sve ostalo što vidiš je tvoj problem. (smeh)

SF: Pa, vidim svoj svet. (tišina)

Robert: Dakle, evo meditacije koju možeš praktikovati na sebi. Vidi, ovo su sve

alati, koristi ih, ako moraš. Oni deluju i izazvaće promene. Učini sebe udobnim. Zatvori oči da ukloniš smetnje i uzmi deset dubokih udaha kroz dijafragmu. Udahni kroz nos, širi trbuh. Izdahni kroz nos i usta i stegni trbuh, u usporenom pokretu, deset dubokih udaha, polako i nežno. Ovo je da te opusti. Sada samo diši normalno. Sada počinješ da praktikuješ vipasana meditaciju na kratko, gde postaješ svestan svog daha, oseti senzacije u svom telu. Samo diši normalno. Postani svestan svog daha i senzacija u svom telu. Ignoriši svoje misli. Kakve god misli da ti dođu, budi posmatrač, svedok, ignoriši ih... (traka se naglo prekida) [TOC]

Tri esencijalna pitanja ponovo 18. novembar 1990.

Robert: Dobro veče. Prvo što bih želeo da uradite je da se upitate: "Zašto sam došao večeras?" razmislite o tome. Koja je vaša svrha? Šta želite? Da li ste došli da uporedite govornika s nekim drugim govornikom? Da li ste došli da poslušate neku duboku poruku? Da li ste došli da čujete govornika zato što ste čuli nešto o njemu? Svi ti razlozi su pogrešni. Kada me pogledate, šta vidite? Ako bih pitao svakog od vas, dobio bih četrdeset različitih odgovora. Ja sam poput ogledala i kada me pogledate, vidite sebe. Dakle, ako vidite prljavog starog skitnicu, gledate sebe. Svako vidi nešto drugo. Ali vi vidite svoju ličnu ego-svest, to je ono što zapravo vidite. Doći mora vreme kada gledate svakoga i sve i nemate nikakvu reakciju. Nije ni dobro ni loše, gde vidite svest svuda. Gde vidite bića, mesta, stvari kao slike na džinovskom ekranu. Vaše istinsko Sopstvo je ekran. Slike su nadovezane na ekran. Stoga kada pogledate sebe, nemate reakciju, tu je tišina. U tišini je beskonačnost. Beskonačnost je prostor, blaženstvo, parabraman, apsolutna svesnost, krajnje jedinstvo. Kad god misliš, zaustavljaš stvarnost da teče, svojim mislima. Kad god je tvoj um miran, spokojan, nepomičan poput jezera bez talasa, tada odražavaš sopstvenu božanstvenost. I postaješ čist i srećan i svi tvoji problemi se tope. Postaješ ništa. Zapravo nema ničega što treba postati. Ono što zapravo radiš je da se vraćaš u svoje izvorno stanje. I opet, kako se ovo dešava? Ne reagujući na osobu, mesto ili stvar. Postajući posmatrač, svedok sveta. Svedok sopstvenih misli. Kad god ti misli dođu, pokušavaš da zaustaviš misli svedočenjem svog uma u akciji, posmatranjem svojih misli. Dok ovo radiš, um počinje da usporava. Mir konačno nastupa. Postaješ srećan, blažen, jer to je tvoja istinska priroda. Ali kada govoriš previše reči, to ometa proces. Kada mi govoriš, ja slušam prostor između reči. Tebi su reči stvarne, meni je prostor stvaran. Prostor je svest. Reči su samo trag na svesti koji mora biti izbrisan. Niko nikada nije postao probuđen koristeći reči. Budi miran i znaj da sam Ja Bog. Tvoja stvarna priroda je ja-jesam. A način na koji doživljavaš ovo ja-jesam je prepoznavanjem onoga što ja nisam! Ja nisam svoja iskustva. Ja nisam svoji problemi. Ja nisam svet. Ja nisam univerzum. Ja nisam ja onakav kakvim se pojavljujem. Kada je sve uklonjeno s puta i

istinsko Sopstvo će zasijati u svoj svojoj slavi i sjaju. Zaista nema ništa raditi, osim biti miran. Nema kurseva koje treba pohađati. Nema škole u koju treba ići. Nema dubokog znanja koje treba naučiti. Nema molitvi koje treba izgovarati. Nema nikakvih obaveza. Jednostavno smiri svoj um. Ne dozvoli svom umu da te uopšte kontroliše. Ne misli dalje od svog nosa. Kada vidiš da misli počinju, uhvati sebe. Upitaj se: "Kome ove misli dolaze?" Dolaze meni." Drži se za to mene svom snagom i prati to mene do njegovog izvora. Odakle je došlo mene? Kako je mene dospeo ovde? Šta je izvor mene? Kako stižeš do izvora mene, shvatićeš: "Ja sam To! Ja nisam svoje telo ili um ili iskustvo. Ja sam To Ja Jesam. Oduvek sam bio to Ja Jesam, ništa više ni manje." Spoznaj svoje Sopstvo. Traži svoje Sopstvo. Koja je svrha prolaziti kroz život skupljajući stvari, brinući o stvarima, učeći nove veštine, kada ćeš sve ostaviti sa otprilike devedeset godina i umreti? Koja je onda bila tvoja svrha? Mudra osoba razmišlja o tome dok je sasvim mlada. Počinje da traži stvarnost. Ali potraga nije izvan njih samih. Potraga se odvija unutar tebe. Jesam li telo? Jesam li činilac? Jesam li um? Spoznaja se nastavlja da telo, um i činilac ne slušaju tebe, tvoje Ja. Oni rade

šta hoće, zar ne? Na primer: Da li tvoje telo pita Ja kada se prehladi? Ono radi svoje. Da li pita Ja kada postane pospano? Da li pita Ja za dozvolu kada želi da ide u kupatilo? Telo je pod svojim sopstvenim zakonima karme, ali Ja nema veze s tim. Otkrij šta je Ja. Kada govoriš o Ja, prestani da se poistovećuješ s telom, s umom. Kada radiš svoj posao, ne veruj da si ti činilac. Shvati da si Ja. Kada spavaš, Ja gleda. Kada sanjaš, Ja gleda. Kada si budan, Ja gleda. Ja je uvek tu. Ko je to Ja? To nedokučivo Ja koje uvek gleda, koje nikada ne spava, nikada ne sanja, koje nije čak ni budno u ovom svetu, ali koje je tihi svedok svih tvojih misli. Odakle je došlo ovo Ja? Otkrij. Otkrij roneći duboko u sebe. Otkrij idući do izvora. Otkrij ostajući miran, postajući svedok, ne učestvujući previše u svetskim aktivnostima. Živeći tihim životom. Želeći biti sam i posmatrati Ja. Jednog dana ćeš pratiti Ja dovoljno duboko, poput držanja užeta. Penjući se niz uže. Doći ćeš do kraja užeta. Koje je izvor Ja. Tada ćeš pustiti i naći ćeš se u praznini, u praznini. Svet je transcendiran i postaćeš Ja-jesam. Ne Ja sam ovo ili Ja sam ono, zaista, samo Ja-jesam. Ja-jesam je samodovoljan. Ja-jesam je tvoja stvarna priroda. Ja-jesam je apsolutna svesnost, apsolutna stvarnost, nirvana, praznina. Ponekad ugledaš deliće ovoga, kada sanjariš i svet te napusti, aktivnosti sveta te napuste. Iznenada se osećaš dobro bez razloga. Zar ne bi voleo da se osećaš ovako sve vreme? Šta onda radiš sa svojim životom? Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

Moraš preispitati svoja verovanja, svoje potrebe, svoje želje, svoje strahove, ispitati sve. Istraži, idi dublje u sebe. Provedi više vremena sam, zaboravi na svet. Ne govorim o napuštanju posla, ili ostavljanju porodice ili preseljenju negde u pustinju. Govorim o nastavku onoga što radiš, ali odustani od mentalne vezanosti za bilo šta što radiš. Možeš biti doktor i spoznati Sopstvo time što nisi vezan za svoju profesiju. Tvoje telo će nastaviti da radi šta radi i čak će to raditi bolje nego što bi ikada mogao ako si se poistovetio sa činiocem. Ostani gde jesi, ne odustaj ni od čega, samo ne budi vezan ni za šta. Ne reaguj na osobu, mesto ili stvar. Pusti neka dođe šta god. Gledaj na sve stvari isto. Nemaj preferencija. Imaj ljubav u svom srcu, mir u svojoj duši. I doći će dan kada ćeš predati svoje srce i predati svoju dušu sat-čit-anandi. I bićeš slobodan. U to vreme bićeš sveprisutan. Bićeš svestan sebe kao univerzuma. Više nećeš biti svestan sebe kao entiteta. Nego ćeš biti svestan sebe kao univerzuma. I tvoje telo više neće postojati. Ljudi će te videti kao i ranije. Samo ćeš ti to videti drugačije. Videćeš svo postojanje kao jedno. Dualnost će prestati. Postojaće samo jedinstvo. A sada, čemu sve ovo? Zašto bi trebalo da težiš ovome? Jesu li svi srećni? Budimo iskreni. Mislimo da ćemo ako nakupimo mnogo novca biti srećni. Ako se venčamo sa pravom osobom bićemo srećni. Ako dobijemo pravi posao, ako imamo pravi auto, ako se preselimo u pravu državu, bićemo izuzetno srećni. Kakvo razočaranje, na ovom svetu ništa nikada nije isto, moraš ovo prvo razumeti. Živimo u svetu dualnosti, tako se čini. Sve ima dve strane. Ako želiš da iskusiš bogatstvo, moraš iskusiti siromaštvo. Ako želiš da iskusiš zdravlje, moraš iskusiti bolest. Ne možeš iskusiti jedno bez drugog. Možda kažeš: "Pa Roberte, znam ljude koji su izuzetno bogati i nikada nisu bili siromašni." Govoriš samo o jednom životu. Ti bez sumnje imaš mnogo postojanja, mnogo života i oni su sve preneseni. Dakle, prva stvar koju radiš je da prestaneš da osuđuješ druge. Učiš da ostaviš druge na miru. Ne reaguješ ni na šta ni na koga. Počinješ da radiš na sebi. I počinješ da razumeš: "Ja nisam ono što se pojavljuje. Ono što se pojavljuje možda je činjenica, ali nije istina." Ja se pojavljujem kao muško ili žensko. Imam ovaj posao, oženjen sam ovom osobom. Zarađujem toliko novca godišnje. To je činjenica, ali nije istina. Istina je da sam ja niko. Ti nemaš telo. Sve je niko. Sve je svest. Svest je poput školske table. Uvek ostaje ista. Ali crtaš različite figure na tabli. Možeš nacrtati mesec na tabli, zvezde, planete, ljude, bube, životinje i vidiš slike onoga što si nacrtao. Ali ako pokušaš da ih zgrabiš, šta zgrabiš? tablu. Svest je poput školske table. Ljudi, mesta i stvari su poput crteža na tabli. Mogu biti izbrisani i novi crteži stavljeni na njihovo mesto. Ipak tabla uvek ostaje ista. Razlog zašto ljudi pate je jer se poistovećuju sa slikama, a ne sa tablom. Ili

se poistovećuju sa svetom, ali ne sa svešću. Stoga moraš promeniti svoju identifikaciju i početi se poistovećivati sa nevidljivom nečim što ne možeš čuti, okusiti, dodirnuti ili osetiti. Ta nevidljiva

nešto je tvoja istinska priroda. To je tvoje stvarno Sopstvo. Sada, kako da stignemo tamo? Šta da radimo? U četvrtak sam vam dao tri esencijalna pitanja koja vas dovode do buđenja. Proći ćemo ih ponovo. Prvo pitanje postavljate ujutro, drugo pitanje postavljate popodne, a treće pitanje postavljate pre nego što odete na spavanje. Ovo je zaista važno ako želite da se probudite. To je prečica. Morate postaviti prvo pitanje čim otvorite oči. Ne dozvolite svom umu da misli. Čim otvorite oči, odmah se uhvatite i postavite sebi prvo pitanje koje glasi: "Odakle sam došao? Odakle sam došao?" Dok izgovaram ovo pitanje, većina vas poistovećuje Ja sa svojim telom i mislite da govorim: "Odakle sam ja kao telo došao?" To uopšte ne govorim. Pitanje je: "Odakle je došlo +Ja+?" Ne: "Odakle je došlo moje telo?" Pitanje je: "Odakle je došlo +Ja+? Moje telo je spavalo, moje telo je sanjalo, moje telo je sada budno. Ali Ja je bilo svedok sva tri stanja svesti. Jer Ja znam da postojim dok spavam. Ja postojim dok sanjam i budan sam. Ja postojim sada. Odakle sam došao?" I ostaješ miran. Nakon što shvatiš da je Ja svedok stanja sanjanja, spavanja i budnog stanja, ostaješ miran. "Odakle sam došao? Sada sam budan," kažeš. "Idem da obavljam svoje poslove. Idem da doručkujem. Idem na posao." Primeti kako uvek kažem "Ja," pitaš se: "uvek postoji Ja, Ja, Ja. Ja jedem doručak, ali sam pravio jednu grešku. Poistovećivao sam Ja s telom koje jede doručak. Ja nije telo!" kažeš sebi. "Ja ne jede doručak. Telo jede doručak. Na kraju krajeva, da li je telo dobilo dozvolu od Ja da jede doručak? Telo radi šta hoće. Telo je pod zakonom karme. Ali šta je sa Ja? Odakle je došlo Ja? Ko svedoči ovim stvarima. Ko sam ja? Šta je izvor Ja?" Tako razgovaraš sa sobom i ostaješ miran. Tada će ti doći spoznaja. Spoznaja će biti ovo. Izgleda da o svemu o čemu govorim, uvek koristim prvu zamenicu Ja. Ovo mora značiti da je sve, sve je vezano za Ja. Svet, moje telo, moje misli, moj um, zvezde, mesec, sunce, ljudi, mesta i stvari su svi vezani za Ja. Zar ne kažem: "Ja vidim svog prijatelja? Ja radim svoj posao? Osećam se bolesno? Srećan sam? Depresivan sam? Mizeran sam? Dobro mi je?" Uvek postoji Ja, Ja, Ja, Ja. Izgleda da je sve, sve je vezano za Ja. Stoga ako pokušam da se rešim svega prvo, to je poput starog problema: "Šta je bilo prvo? Drvo ili seme?" Neću nikuda stići, jer kada se rešim jedne stvari, druga stvar iskoči da zauzme njeno mesto. Na primer: Ako ne volim svoj posao i žalim se i promenim posao. Sviđaće mi se moj novi posao neko vreme, a onda ću imati isti stari problem. Zato to više ne radim. Umesto toga ću shvatiti izvor Ja. Ako transcendiram Ja, ako stignem do izvora Ja, Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

sve ostalo će otići s njim. I biće praznina i biću slobodan. Da li pratite? Sve je vezano za tvoje Ja. Ne pokušavaj da radiš na stvarima, one su efekti. Radi na uzroku koji je Ja i efekti će nestati sami od sebe. Dakle, pratiš Ja roneći duboko u sebe. Tražiš izvor Ja. Držiš se Ja dok ne pronađeš njegov izvor. Ovo radiš ujutro kada se probudiš. Kako to radiš? Kada stigneš do izvora Ja, što znači da ideš niz uže. Zamišljaš da je Ja uže i penješ se niz uže i dolaziš do kraja i jednostavno pusti i slobodno padaš. Tada počinješ da govoriš sebi: "Ja - Ja, Ja - Ja," ponavljaj to neko vreme, "Ja - Ja, Ja - Ja." Dok ovo radiš, postaješ sve mirniji i mirniji. Kako ovo praktikuješ, prostor između Ja će postajati sve veći i veći. Prostor je svest. Ja će na kraju nestati i tvoj identitet će se stopiti u svest, kao Ja-jesam. To radiš ujutro, do podneva. Ovo možeš praktikovati u bilo kom poslu koji radiš. Možeš nastaviti govoriti "Ja - Ja," znajući pozadinu onoga o čemu smo upravo raspravljali. A to je da je sve vezano za Ja. Zatim oko 12 - 1 sat, prelaziš na pitanje broj dva. Pitanje broj dva je: "Odakle je došao univerzum?" Pitaš sebe, ne pitaj svoje prijatelje. Ne pitaj svoje kolege. Strpaće te u one male bele mantile i završićeš u ludnici. (smeh) Upitaj se: "Odakle je došao univerzum? Odakle je došao univerzum? Odakle je došao univerzum?" Dok postavljaš ovo pitanje, doći će ti nova otkrovenja, iz tvog jutarnjeg pitanja. Počećeš da uviđaš: tokom mog sna sinoć sanjao sam i u mom snu, činilo se da postojim baš kao i sada. Išao sam na posao. Imao sam porodicu. Išao sam na put avionom. Išao sam na odmor. Regrutovan sam u rat i ubijen sam, a onda sam se probudio. Sve je bio san. Ali odakle je došao taj san? Sav taj san se odvijao u mom umu. San je izašao iz mog uma. Stoga moje budno stanje takođe mora biti san, jer mislim o njemu. Moj um misli o svim mojim poslovima, mom telu, mom poslu, mojoj deci, mojoj kući, mom autu. Baš kao u snu. Dakle, univerzum izlazi iz mog uma. Ja sam stvorio univerzum. Na

kraju krajeva, kada sam u dubokom snu, za mene ne postoji univerzum. Ali ja i dalje postojim, jer kada se probudim mogu reći: "Spavao sam." Vraćamo se opet na Ja. Ovo znači da ceo univerzum, sve. Ljudi, mesta, stvari, životinje, cveće, drveće, zvezde, sunca, galaksije svi izlaze iz mog uma. Ja sam rodio ove stvari. "Ko sam ja? Odakle sam došao?" I vraćaš se ponovo prateći Ja do izvora. Onda opet ponavljaš istu stvar, "Ja - Ja, Ja - Ja," koliko god možeš. Pre nego što odeš na spavanje. Pre nego što odeš na spavanje, pre nego što zaspiš, pitaš se treće pitanje, koje glasi: "Odakle je došao Bog?" Upitaj se tri puta. "Odakle je došao Bog? Odakle je došao ovaj Bog u kojeg sam verovao celog svog života?" I počinješ da razmišljaš o svom detinjstvu. "Kada sam bio mlad, bio sam

odgajan u religiji, bilo katoličkoj, protestantskoj, jevrejskoj, islamskoj ili hinduističkoj. Rečeno mi je da verujem u Boga, ali šta ja znam o Bogu? Da li sam imao iskustvo Boga? Stoga Bog mora biti verovanje, koncept, unapred stvorena ideja. Odakle je došao ovaj Bog?" Sada, ako ste bili veoma religiozni u jednoj od glavnih religija, ovo će vam biti tako teško da uradite jer ćete misliti da je bogohulno, stoga vas molim da istražite. Da inteligentno pogledate u sebe. Pitajući se: "Odakle je došao ovaj Bog u kojeg sam verovao celog svog života?" I ako istražite dovoljno duboko, uskoro ćete videti: "Verujem u Boga. Ja?" Kada kažem "Ja," mislio sam na svoje telo. To znači da je svih ovih godina moje telo verovalo u Boga. A Ja je bilo tihi svedok posmatrajući sve ovo. Ja nema nikakvo verovanje. Ja je neutralno. Moje telo i moj um veruju u neku antropomorfnu vrstu božanstva. Sada shvatam da Ja nije telo, Ja nije um i Ja nije Bog. Poput univerzuma, poput mog tela, sve je koncept, verovanje. Bog mora biti vezan za Ja, baš kao i sve ostalo. I kada budem sposoban da transcendiram Ja, transcendiraću pogrešno verovanje u Boga i postati slobodan. Dakle, opet se vraćaš na "Ja - Ja, Ja - Ja." Zaspiš radeći ovo i probudićeš se radeći ovo. Ako ovo praktikujete, prijatelji moji, bićete slobodni pre nego što znate. Bićete potpuno slobodni i oslobođeni. Primam mnogo telefonskih poziva. Jedna od stvari koju me često pitaju je kako razlikovati pravog učitelja od lažnog učitelja? Ne znam zašto su ljudi zainteresovani za takve stvari. Odgovor je uvek isti. Ako odeš u sebe iskreno, iskreno i postaneš predan svom Sopstvu, počneš da voliš sebe, ne ego sopstvo, nego svoje Sopstvo, i zaista želiš da se probudiš, bićeš privučen pravom učitelju, ili pravoj knjizi, ili pravom drvetu, ili pravom kamenu. Ali ako imaš mnogo mana i nisi iskren, bićeš privučen onoj vrsti učitelja koji je jednako iskren kao i ti i obojica ćete se gledati. I tako sam spustio slušalicu u četvrtak uveče. Horat mi je dao...da li je Horat ovde? Ne. Dao mi je knjigu da pročitam. Napisala ju je žena po imenu Lusi Mar. Poznavao sam je u Ramanovom Ašramu. Živela je tamo mnogo godina i okrenuo sam stranicu i tu je bio odgovor o kojem sam govorio. Ona to stvarno objašnjava na divan način. Stoga ako bi Meri želela ovo da pročita, bio bih veoma zahvalan. Meri: Zadovoljstvo je ovo raditi. (smeh) Dogovoreno. U redu. U redu, Roberte.

R: Trebalo bi da snimite ovo, stvarno je zanimljivo. Meri: Ovo se zove Guru, Sidhe i Sanjasini. To je um koji stvara pitanja i ide u potragu za odgovorima. Potrebno je neko vreme dok ne shvati ovu činjenicu i odustane, ali u međuvremenu se neprekidno meša u prirodno širenje tragaočeve duhovne dimenzije. Do tada, pitanje za pitanjem izranja i Ramana Maharši je strpljivo stajao dan za danom protiv poplave. Zbirka njegovih odgovora na nasumična pitanja data je u poslednjem poglavlju, međutim tri teme pomenute u gornjem naslovu mogu zahtevati obradu u nešto više detalja. Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

Uveliko se lovi na gurua i mnogi takozvani guruovi prave prilično dobar biznis od iskrivljenih ideja o guruu i njegovoj funkciji koje su svuda rasprostranjene. Ko je onda guru? Satve kažu da treba služiti gurua dvanaest godina da bi se došlo do samospoznaje. Šta guru radi? Da li je on predaje učeniku? Zar Sopstvo nije uvek ostvareno? Šta onda znači uobičajeno verovanje? Čovek je uvek Sopstvo, a ipak to ne zna. On ga meša sa ne-sopstvom koje je telo itd. Takva pometnja je posledica neznanja. Ako se neznanje zbriše, pometnja će prestati da postoji i istinsko Znanje će se otkriti. Ostajući u kontaktu sa ostvarenim Mudracima, čovek će postepeno gubiti neznanje,

sve dok njegovo uklanjanje ne bude potpuno. Večno Sopstvo je tako otkriveno. Učenik se predaje Učitelju. To znači da u učeniku ne ostaje ni traga individualnosti. Ako je Predavanje potpuno, sav osećaj individualnosti se gubi i time nema uzroka za Patnju. Večno biće je samo sreća, to se otkriva. Ne razumevajući to ispravno, ljudi misle da guru uči učenika nečemu poput tat-tvam-asi i da učenik spoznaje: "Ja sam Brahman." U svom Neznanju oni zamišljaju Brahmana kao nešto ogromnije i moćnije od svega drugog. Sa ograničenim ja čovek je tako nadmen i divlji. Šta će biti ako isto ja naraste ogromno? Biće ogromno neuk i glup. Ovo lažno ja mora propasti. Njegovo uništenje je plod guru Išvare, služenja guruu. Ostvarenje je večno i nije ga guru tek tako doneo. On pomaže u uklanjanju neznanja, to je sve. Pravi guru je onaj koji je ostvario Sopstvo. Ali kako da ga prepoznamo? On ne govori o sebi. Ponaša se potpuno kao i svi drugi, a ako se ne ponaša tako, postoji razlog za oprez. Postoji samo jedan kvalitet po kome se prepoznaje u njegovoj Tišini, kao i u njegovom govoru. Ako ste spremni za njega, on će vas sresti bez ikakvog traženja s vaše strane, i tek tada možete biti sigurni da je on guru za vas. U međuvremenu niste bez vođstva spolja. Unutrašnje vođstvo neprestano šalje signale, takoreći. Određena rečenica u knjizi, osmeh na bebinom licu, lepota cveta ili zalaska sunca. Svi oni mogu postati sredstvo za iznenadno razumevanje, jedno od manjih Prosvetljenja koja krase put iskrenog tragaoca za Istinom. Svi oni mogu postati njegov ili njen guru. Čuveni drevni svetac je rekao o sebi da je imao dvadeset četiri gurua, uključujući i nežive predmete. Čak je i prva potraga za smislom života već podstaknuta unutrašnjim, pravim guruan. Postoji divno iskustvo Mojsija sačuvano u tradiciji Islama. Kada se požalio: "O Gospode, gde da te tražim?" Čuo je odgovor: "Ne bi me tražio da me već nisi našao." Ko je taj koji traži gurua? Čežnju svakako podstiče Sopstvo, kao što je naznačeno i u odgovoru na Mojsijevu molitvu. Ali lično ja je to koje ide u lov na spoljašnjeg gurua. Dobićete tačno onu vrstu gurua koja odgovara stadijumu vašeg razvoja. To obično znači prilično nizak tip, jer guru višeg standarda nije od koristi učeniku ograničenog razumevanja. Prijemnik mora biti podešen na talasnu dužinu predajnika za prijem i raznolikost. Tako čak i ako dođe do susreta sa ostvarenom dušom, guru ne mora odbiti učenika, jer učenik neće ni percipirati prisustvo veličine, pošto su njegova unutrašnja čula još uvek zamagljena. Biće kao čovek koji je krenuo u potragu za činasamanijem, nebeskim draguljem koji ispunjava svaku Želju. Koji ga je našao i bacio kada je video šareni šljunak.

Od najgorih među mnogim guruima današnjice su oni koji namerno iskorišćavaju one koji love gurua. Njihov metod hvatanja poverljivih neukih često je mistifikujući performans ceremonija, inkantacija, mračnih nagoveštaja, pa čak i pretnji crnom magijom, uz pozivanje na tradiciju. Šri Ramana Maharši je rekao o ovome: "Knjige kažu da postoji toliko vrsta inicijacija. One takođe kažu da guru vrši neki ritual sa vatrom, vodom, đapom, mantrama, nesesa i nazivaju takve fantastične izvedbe dikša, inicijacije. Kao da učenik postaje zreo tek nakon što guru sprovede takve prakse." Najpotentniji oblik delovanja je Tišina, ma koliko ogromne i ekstatične bile Šastre, one ne uspevaju u svom dejstvu. Guru je tih i mir vlada u svemu. Ova Tišina je prostranija i snažnija od svih Šastri zajedno. Ali ako je lažni guru dovoljno pametan, može čak i ovaj stav glumiti. Drugi tip samozvanog gurua može prevariti ne samo potencijalnog učenika već i sebe samog. On može imati izvesno intelektualno Znanje Istine i biti u stanju da podučava isto onoliko koliko to ograničeno znanje doseže. Iskreni tragalac za Istinom će na ovaj ili onaj način, tihom Milošću svog unutrašnjeg vođstva, prepoznati ograničenje tog lažnog gurua i napustiti ga, možda radi drugog. Ili je možda u međuvremenu dovoljno sazreo da će sada prepoznati glas unutrašnjeg gurua, Sopstva, i prihvatiti ga bezrezervno. Ili bi mogao slediti put Dhataraje i naučiti da vidi gurua u svemu, što u suštini znači isto. Sada postoji čudna činjenica da je sam Ramana Maharši odbio da bude guru svojih sledbenika, ili tačnije, nikada nije inicirao nijednog od njih na tradicionalan način. Poznato je da su ga neki napustili, iako su ga voleli i obožavali, jer su mislili da ne mogu duhovno napredovati bez spoljašnjeg gurua. Kako treba razumeti ovaj njegov čudan stav? Da li je čudno izbegavati odgovornost koju guru treba da preuzme u odnosu na svog sledbenika? Prema tradiciji, guru koji prihvati učenika takođe preuzima njegovu karmu,

ma kakva bila. Ne, Šri Ramana Maharši je samo bio dosledan. Živeo je ono što je podučavao: "Ostvarenje jednog bez drugog." Kada postoji samo jedan Brahman, gde je mesto za gurua i učenika? Guru pretpostavlja učenika, učenik gurua, oni su neizbežno dvoje. Mogu li postojati dva Sopstva? Jedan koji vodi drugog? Istinsko vođstvo je moguće samo kada su Sopstvo gurua i Sopstvo učenika jedno te isto Sopstvo. Prava funkcija gurua, viša i efikasnija od njegovog podučavanja, jeste njegova moć kontakta. Uklanjanje neznanja učenika direktnim prenosom. To je naravno moguće samo kada je guru sam ostvario Istinu. Ova moć je toliko stvarna da je Ramana Maharši uvek davao najveći značaj satsangu. Kontaktu sa visoko naprednim dušama. Jer su njihova čistota, Mudrost i Samilosnost zarazni, poput zdravlja i mira. Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

Ovo je stvarna opasnost predavanja pogrešnom guruu. Da su njegova lukavost, taština i sebičnost podjednako zarazni. Čak i iskustvo svakodnevnog života pokazuje opasnost ljudi koji mu dolaze. Iako se on obično uzima samo kao zao primer. Ali čak i u tom slučaju loš uticaj ide dublje. On je odmah zarazan, poput bolesti, neka unutrašnji guru zaštiti. Ova misteriozna zemlja izgubljena u moru, koja daruje dar vrhunske Istine onima koji pronađu put u njene skrivene dubine, takođe čuva mnoge tajne magijskih tehnika i moći zvanih side. Broj tragalaca za ovim tajnama verovatno će nadmašiti one koji tragaju za Istinom. Tako je nadaleko poznato da Ramana Maharši nije cenio takve tendencije, obično povezane sa joga sadhanom. S vremena na vreme su ga pitali o podređenosti sida u okviru traganja za Sopstvom. "Jedno!" izjavio je. "Sopstvo je najintimnije i večno biće, dok su side rođene." Jedno zahteva napor da se stekne, drugo ne. Moći Misli od strane Uma koji mora biti budan, dok se Sopstvo ostvaruje kada je Um uništen. Moć se manifestuje samo kada postoji ego. Sopstvo je izvan ega i ostvaruje se nakon što je ego eliminisan. Kakva je korist od okultnih moći za samoprosvetljeno biće? Samoprosvetljenje može biti praćeno okultnim moćima, a ne mora. Ako je osoba tražila takve moći pre prosvetljenja, može ih dobiti nakon prosvetljenja. Postoje drugi koji nisu tražili takve moći i pokušavali su samo samoprosvetljenje. Oni se ne manifestuju. Među posetiocima u ovo vreme bio je gospodin Evan Vendt, poznati tibetolog. I on je tražio objašnjenje o vrednosti okultnih moći. Ramana Maharši je odgovorio: "Okultne moći su samo u umu. One nisu prirodne u Sopstvu. Ono što nije prirodno već stečeno ne može biti trajno, nije vredno stremljenja. One označavaju proširene moći. Čovek ima ograničene moći i jadan je. Želi da proširi svoje moći kako bi bio srećan. Ali razmislite da li će biti tako: sa ograničenom percepcijom čovek je jadan, sa proširenom percepcijom patnja se mora proporcionalno povećati. Okultne moći nikome neće doneti sreću, već će ga učiniti još jadnijim." Štaviše, čemu ove moći? Potencijalni okultista Želi da pokaže side, kako bi ih drugi cenili. On traži priznanje i ako ga ne dobije, neće biti srećan. Može čak naći drugog posednika viših moći. To će izazvati ljubomoru, pojačavajući njegovu nesreću. Dakle, koja je prava moć? Da li je to povećanje prosperiteta? Ili donošenje mira? Ono što rezultira mirom jeste najviše savršenstvo sidhija. Osnovna ideja u stavu Šri Ramane prema fenomenima ESP ili ekstra senzorne percepcije ili sida, danas naučno označenih, lako se otkriva. ESP iskustvo pripada ličnom ja. Učenja Mudraca iz Arunačale vrte se oko lovljenja ja dok se ne pokori. Tragati za sidama i postići ih znači ojačati ga. To rešava stvar jednom zauvek. Sanjasi je u drevnoj Indiji bio četvrti i poslednji od Ašrama, životnih stanica. Prvi od njih predstavljao je dečak koji je poslat da živi kao gomašarja, sa guruan da mu služi i bude obučen u Svetim spisima. Druga faza bio je njegov život kao domaćina nakon stupanja u brak u kojem je ispunjavao svoje dužnosti prema onima oko sebe i davao svoj doprinos zajednici. Kada su mu sinovi bili

zbrinuti i ćerke udate, bio je slobodan da se povuče. Međutim, ideja povlačenja nije bila udoban život, uživanje u zasluženim plodovima života rada i iskušenja. Treća faza Ašrama bio je tih život odricanja u šumi, u meditaciji i molitvi, u čežnji za prosvetljenjem. Ova prva tri perioda su u skladu sa običajem i konvencijom, ali poslednji, sanjasi, potpuno odricanje od onoga što se

očekuje da se samo pojavi u svoje vreme i pod svojim uslovima. Ova činjenica je bila iza pomalo enigmatičnog odgovora Ramana Maharšija upitaniku, da li bi upitanik trebalo da prihvati sanjasi. "Da treba, ne bi pitao." Tradicionalna ideja o sanjasi objašnjena je u izvesnom Judišthiri u Bhagavatam knjizi. To je da sanjasi čitav napor treba da bude usmeren ka otkrivanju istinskog Sopstva u tački kontakta između dubokog sna i budnog stanja. On treba da gleda i na vezanost i na slobodu, rođenje i Smrt kao nerealne. Ne treba da čita profane knjige, ni da živi od bilo koje profesije, ni da se upušta u politiku, ni da uzima stranu u partijskoj sferi, ni da prihvata učenike, ni da mnogo čita (što bi odvratilo njegov Um od duhovne prakse), ni da drži govore, ni da preduzima bilo kakav odgovoran posao. Nakon postizanja prosvetljenja može nastaviti da se ponaša kao pre ili promeniti svoje navike onako kako mu odgovara. Da ne daje nikakav znak po kome bi ga drugi prepoznali. Zadržava svoj uobičajeni način života ili delatnosti. Šri Ramana Maharši nikada nije podsticao ljude koji su razmišljali o preuzimanju formalnog sanjasija. Iako je time naizgled protivrečio samom sebi. Kada mu je ukazano da je i sam prekinuo svaku vezu sa porodičnim životom i domom, jednostavno je odgovorio da je to stvar karme. Raspravljajući o ovoj temi, video je motivaciju u većini slučajeva – to je eskapizam kroz razočaranje umornim i neuspešnim životom. Gotovo jednako često je stvar samovažnosti. Budući u skromnim ili čak siromašnim okolnostima, vi ste niko. Kao Sanjasi ste neko, bar u očima nekih ljudi. Može postojati i treći motiv za manjinu – nestrpljenje. Oni nisu zadovoljni sporim tempom svog duhovnog napretka. Sve tri vrste motivacije, kao i sve druge, odgovor su na podsticaj ega ja. Stoga je Ramana Maharši dao tipičan odgovor: "Zašto misliš da si domaćin? Ako odeš kao sanjasi, hoće li te proganjati slične misli da si sanjasi? Bilo da nastaviš kao domaćin ili se odrekneš, ili odeš u šumu, tvoj Um te proganja. Ego je izvor koji ti smeta. Ako se odrekneš sveta, to će samo zameniti misli kojih si se odrekao kao domaćin, a okruženje koje je nametnuto je ono domaćina. Ali mentalne prepreke su uvek tu. One se povećavaju u novom okruženju. Nema pomoći u promeni okruženja. Prepreka u umu je u umu. Mora se prevazići, bilo kod kuće ili u šumi. Ako to možeš u šumi, zašto ne i kod kuće? Dakle, zašto menjati okruženje? Tvoj napor treba da se uloži u sadašnjosti, u kakvom god okruženju da si. Okruženje te nikada ne napušta po tvojoj Želji. Pogledaj mene, napustio sam dom. Pogledajte sebe. Došli ste ovde napuštajući kućno okruženje. Šta ovde nalazite? Je li ovo drugačije od onoga što ste napustili?" Kao odgovor na drugo pitanje odgovorio je: "Sanjasi je odreći se svoje individualnosti. Ovo nije isto što i štap i oker mantije. Čovek može biti domaćin, ali ako ne misli da je Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

domaćin, on je sanjasi. Nasuprot tome, čovek može nositi oker mantije i lutati okolo. Ali ako misli da je sanjasi, on to nije. Misliti o sanjasi, on misli da je to njegov sopstveni sanjasi. Sanjasi je namenjen onome ko je spreman. Sastoji se od odricanja, ne od materijalnih predmeta, već od Vezanosti za njih. Sanjasi može praktikovati bilo ko. Čak i kod kuće. Samo se mora nadgledati izbliza." To je tiha Mudrost ove misteriozne zemlje, izgubljene u moru dvadesetog veka. Baš kao pre milenijuma kada je izražena u Manuovom zakonu sanjasija. Ne treba da Želi Smrt niti da se nada životu, već da sačeka određeno vreme, kao što sluga čeka svoju platu. Neće pokazati bes onome ko je besan. Mora blagosloviti čoveka koji ga proklinje. Ne sme izgovoriti laž. Radujući se stvarima na ovoj zemlji, smiren, ne mareći ni za šta, uzdržavajući se od čulnih zadovoljstava. Sam sebi jedini pomoćnik, može živeti u svetu u nadi večnog Blaženstva. Dakle, sanjasi nije ni razmetljiv, ni sjajan, ni veoma privlačan put, već samo onaj na kome će se Istina verovatno sresti sa lutalicom, pod uslovom da je istinski sanjasi."

Robert: Hvala Meri. Imaćemo nekoliko obaveštenja, a zatim ćemo imati pitanja i odgovore. Ako imate bilo kakva pitanja o bilo čemu, duhovnom putu? Slobodno pitajte, pričajte, komentarišite, raspravljajte se kako god želite.

SR: Roberts, da li su istraživanje i predanost ili predavanje Bogu nepogrešivi?

R: Oboje su isto. Predavanje Bogu vodi slobodi. Vodi istraživanju. Bhakta i atma-vihara su isto, nema razlike. Osoba koja istinski voli Boga i predaje se Bogu potpuno u svom srcu doći će do istog cilja kao i osoba koja praktikuje atma-viharu. Oboje su isto, nisu različiti. Ali istinsko Predavanje znači da se zaista moraš predati sve. Nemaš svojih misli. Nemaš svojeg Uma. Nemaš svojih ideja. "Da bude volja Tvoja, ne moja." To je većini ljudi teško. Ali ako se odrekneš svih svojih misli, to je isto kao i samoproučavanje. Dakle, potpuno Predavanje znači odricanje od ličnog osećaja ja. Sve tvoje misli moraju biti napuštene, oboje su isto.

SD: Ranije si pomenuo da je Bog nešto čemu smo naučeni, obično kao deca u našoj kulturi, i da u konačnici ne postoji Bog već samo Sopstvo. Kome se onda predaješ? (R: Sebi, Stvarnosti. Predaješ svoj ego.) Čini se da kada govoriš o predavanju Bogu, čak i to smatram u svom srcu veoma poželjnim. Imam sukob u tome kako da zamislim ovog Boga ili dok ne postane personifikovan, a kada znaš da u konačnici ne postoji Bog, onda...

R: Kada ovde govorimo o Bogu, to je isto kao Sopstvo, ili apsolutna Stvarnost, ili čista Svesnost. Dakle, predati se Bogu, poznavati Boga, vizualizovati Boga znači isprazniti svoj um. Kada je tvoj um prazan, Bog kao tvoje Sopstvo zasija. (SD: Dakle, kada kažeš: "Ne moja volja nego Tvoja," na čiju se volju odnosiš?) Sopstvo, prazan um. Sopstvo je uvek "Tvoja volja." Tvoje čisto Sopstvo. (SD: Predavanje onda nije jednostavno (nerazgovetno) koje je puštanje ega, zar ne?) To je odricanje od svojih misli. Odricanje od svojih reakcija, potpuni mir, harmonija.

SK: Kako možemo ne reagovati, smatram da je to gotovo nemoguće zamisliti?

R: Jednostavno tako što ćeš početi da posmatraš sebe. Kada prvi put reaguješ na ljude i imaš lošu narav i uvek se zalažeš za svoja prava, počneš da posmatraš sebe kako to radiš. I pitaš se: "Ko ima ovaj problem?" Postaviš pitanje sebi: "Kome dolazi ovaj problem?"

SD: Ali postoje reakcije koje uopšte ne izgledaju kao problemi, poput uživanja u zalasku sunca ili reakcije Ljubavi. Da li to uključuješ?

R: Ono na šta se odnosiš naziva se manjim ostvarenjem. Kada imaš potpunu ljudsku ljubav. Ljudsku ljubav prema suncu ili drvetu, to je manje ostvarenje. Ali potpuno Ostvarenje je znati da sve ove stvari izlaze iz tvog uma. One su izašle iz tvoje mašte. Ti si stvaralac celog života, celog svemira, i kada se toga odrekneš, dolazi Blaženstvo. Potpuni sklad, potpuna Ljubav koja je drugačija od ljudske ljubavi.

SG: Ali odričeš li se toga, stvaranja? Odričeš li se stvaranja?

R: Da. Pretpostavljam da niko ovde nije ostvaren, ne zna kakav je doživljaj onog drugog, nakon što se odrekneš stvaranja. Ali postoji ono izvan stvaranja, što je konačno jedinstvo, potpuni mir, čista Svesnost, sat-čit-ananda, nirvana, i kada to iskusiš, nećeš imati šta da kažeš. Materijalističkoj osobi je teško da zna bilo šta izvan svog materijalizma, ali šta ako se preda i odrekne svega? Nešto lepše nego što možeš ikada zamisliti preuzima i živiš u potpunom Blaženstvu od tada nadalje. Potpuna sreća, to je četvrto stanje, potpuno blaženo Blaženstvo, potpuno jedinstvo, sveprisutnost.

SR: Čini se da se prepuštamo iluziji ako podstičemo druge ljude da ovo traže.

R: Ne podstičemo nikoga da bilo šta radi. (SR: Mislio sam kao pojedinac.) Prepuštaš se sopstvu, misliš? (SR: Ako odem i pokušam da podstaknem druge ljude da traže Sopstvo?) Ko ti je rekao da to radiš? (SR: Oh, ova osoba koju sam sreo dole... ne, ne, to je došlo od mene (smeh) Nekakav osećaj dužnosti koji je došao iz mog tela ega.) Tačno. Kada tragaš za Sopstvom u sebi i dobiješ uvid u ono o čemu govorim, postaješ poput svetla i ljudi se automatski okupe oko tebe bez da ti išta radiš. Ali kada kreneš u potragu ili propovedanje ili pokušavaš da promeniš nečiji put, to je tvoj ego, kao što si upravo rekao. (smeh) Tvoj ego to radi, ali ti nemaš zadatak da radiš bilo šta osim da radiš na sebi. Upoznaj sebe i postani slobodan. Ne brini o drugima. Sve će se samo pobrinuti.

SD: Jedno je preobraćati, ali razumem da nema potrebe za tim. Ali ako ljudi praktikuju i pitaju o putu kojim ideš.

R: Onda to možeš podeliti sa njima. Ali ne ideš od sebe, ako ti oni dođu to je nešto drugo, ali nikada ne ideš od sebe da bi preobraćao ili bilo koga preobratio. Uvek zapamti kada Želiš to da uradiš, to je ego. Sopstvo počiva u miru. Ono ne mora ništa da radi. (SD: Dakle, Sopstvo će odgovoriti samo u razumevanju.) Da. Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

Na primer: Nisam tražio da sedim ovde a vi sedite tamo, jednostavno se dogodilo. Nisam tražio da podučavam. Nikada nisam Želeo da osnujem pokret, ili započnem religiju, ili da bilo šta radim. To se jednostavno dogodilo samo od sebe. Tako da mi nije stalo da li neko dolazi ili ne dolazi. Uvek mogu da pričam sa svojim Sopstvom. (smeh)

SM: Robert, da li fizičko telo prolazi kroz neke promene u ovom procesu?

R: Svako je drugačiji, to je određeno tvojom karmom. Neki ljudi prolaze kroz stanja koja se nazivaju hemikalizacija, a to znači da stvari postaju relativno gore. Jer ono što rade je da podižu svu svoju staru karmu iz prethodnih života. I stvari postaju relativno gore za njih. Ali ako samo izdrže neko vreme i ne reaguju, sve će se stišati i postaće mirni i smireni. I postaće Sopstvo.

SD: Znači to je nekakvo vreme pročišćenja?

R: Svaka osoba koja je ozbiljno na putu i praktikuje samoproučavanje, priziva sve što je ikada imala u ovom životu i prethodnim životima, sve izlazi na površinu. Tako sebi, egu, stvari mogu izgledati relativno gore. To je sve u relativnoj ravni, ali opet, ako izdržiš i istraješ, i ovo će proći i bićeš u miru. Jednom kada si na ovakvom putu, ne brini, pusti neka se desi šta god. Jer učiš da ne odgovaraš. Ne treba da odgovaraš. Pusti neka dođe šta god, ne odgovaraj i izaći ćeš kao pobednik. Ali ako odgovoriš i pobediš, onda ćeš morati da prođeš kroz istu stvar iznova i iznova jer prikupljaš još karme. Zato ne odgovaraj i transcendiraćeš tu situaciju. Nenadmetanje transcendira, nadmetanje prikuplja karmu. Nema razlike kakva god situacija bila.

SN: Robert, govorio si o samoproučavanju i predavanju, ali šta je sa vedskom praksom "Ja sam Brahman"?

R: Ko kaže "Ja sam Brahman"? Ego. Ako si Brahman, zašto kažeš "Ja sam Brahman"? Ti jednostavno jesi, ti prosto jesi. Zapravo, ono što taj tekst znači u Upanišadama jeste: "Ja-jesam je Brahman!" Vidiš li razliku? Ne znači ja ego da sam Brahman. Znači "Ja-jesam" ili "Svest" je Svest. (SN: Je li to druga praksa?) Ne, ista stvar. (SN: Kao samoproučavanje?) Da. (SN: Ali jedna je izjava, a drugo pitanje?) Ali ne treba da daješ izjavu. Kažeš: "Ko je ja jesam?" pitaš se: "Ko sam ja?" i uvek će se pretvoriti u ja-jesam. Ja-jesam i Brahman su isto. Nema razlike. Dakle, kada postaneš Brahman, nema nikoga ko je ostao da kaže "Ja sam Brahman." Kakva je korist od toga? Samo ego kaže "Ja sam Brahman." Ali kada si stigao, nema nikoga da išta kaže. Ćutiš, umesto da daješ afirmacije.

SK: To smo opet nas dvoje, to je dvoje u tom pogledu.

R: Odakle si došao? Kako je Ho Čin? Kako je Ho Čin? Zar nisi tamo išao? (SK: Ali ljudi to koriste kao mantru.) Ho Čin? (smeh) O čemu pričaš? (SK: Ja sam Brahman.) Ja sam Brahman? Neki ljudi to koriste kao mantru i prođe dvadeset godina, a oni je i dalje koriste kao mantru. (smeh) Najbolje je ćutati. Bio si u Indiji, zar nisi video ljude kako ponavljaju mantre godinu za godinom dok ne ostaru i ne padnu mrtvi. (smeh) (SK: Ali opet, druga strana,

suprotnost koju sam takođe video?) Pa, mantre smiruju um. Svrha mantre je da um učini tihim i jednousmerenim. Ako to radiš ispravno, može smiriti um i učiniti ga mirnim. Ali zašto ići tim putem, to je teži način. Bolje je postaviti pitanje: "Kome dolazi bučni um?" zatim pitaj svoje glupo pitanje: "Kome ovo dolazi?" i otkrićeš da ja postavlja pitanja i ja imam problem. Pronađi izvor ja i postani slobodan, to je lakši način.

SV: Robert, Želim da pitam o udubljivanju u pitanje "Ko sam ja?" i ponekad kada postavim pitanje, kao da sam te čuo da kažeš: "Ko sam ja? Ja, ja sam ja." Ponekad ne – reči ne dolaze, ništa ne dolazi? Kao da...

R: To je dobro, samo počivaj u ništavilu. Samo postani miran.

SV: U redu, takođe sam pokušao nakon što kažem "Ko sam ja?" Oh, ja, ja sam ja, ali to je nekako nametnuto pitanje, ja, i gledanje u to. Ali zapravo ne vodi do nekog drugog osećaja, kao da sam video da postoji ja koje ne mogu uhvatiti. To je kao ja... Zašto zoveš, zašto mene zoveš? Kao da je čvrsto samo na sekund, a onda ga nema. Kao prolazni duh ili nešto, kao da je tu pa nije tu. Kao osećaj. I to je ono što zovem ja, nije stvarno – a ponekad je povezano sa ovim, ali zapravo je kao (pucketa prstima) bljesak slike u umu. (R: Dakle, koje je pitanje?) Kako to posmatrati? Šta je to i kako to posmatrati?

R: Možeš sebi postaviti pitanje: "Kome dolazi ovo iskustvo?" ili možeš biti miran i posmatrati to i ne činiti ništa i postati Svedok celog procesa. (SV: U redu.) I samo posmatraj. Kada postaviš pitanje, ma kakvo pitanje bilo, nemoj sam smišljati odgovor. (SV: Tačno, u redu, mogu da vidim šta sam radio, govorio sam: "To je ja i sada vidim to," to sam radio.) Ko vidi? (SV: Da.) Kada nema nikoga da vidi, tvoja individualnost se rastvara u prazninu. (SV: U redu, shvatio sam. Ono što sam radio bilo je da sam govorio: "Oh, to sam ja, sada vidim sebe.") Da, ali da si to zaista bio ti i da je to zaista bilo ja, ne bi ostao niko ko bi video. Sve dok to vidiš, to nije pravo ja. (SV: Pa to sam i govorio, znaš, govorio sam: "Oh ne, ne može biti ja jer je prolazno.") Ali ti si to govorio. (smeh) (SV: Da tačno.) Da je istinito, ne bi to govorio, razumeš? (SV: Propustio sam taj deo.) Da je pravo ja, ne bi ostao niko da to kaže. (SV: Ako bih video šta to zaista jeste, misliš?) Ne bi ostao niko da vidi. (SV: Kada bi bilo viđeno onako kako zaista jeste?) Video bi bio rastvoren. Ne bi bilo ni vidioca ni nečeg viđenog. Sve dok postoji vidilac i nešto što se vidi, to nije Stvarnost. I vidilac i viđeno moraju otići. Tada nastupa samo Stvarnost. Sve dok veruješ da imaš Iskustvo, ono dolazi iz tvog uma. Jer kada dođe pravo iskustvo, ne ostaje ništa da ima bilo kakvo iskustvo. (SV: Ne ostaje niko?) Ne ostaje niko. Sve je praznina.

SD: Da li je to praznina ili punoća, pomislio bih?

R: Ne, praznina je, praznina znači Blaženstvo, apsolutna Stvarnost. (SD: Više mogu o tome misliti kao o punoći kada govorimo o međusobnoj povezanosti svih stvari, na primer, to mi je drugačije od praznine.) Pa, ti prazninu smatraš ničim? (SD: Tako je.) Ali to nije tačno. Praznina je druga reč za Svest. Prostor između Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

reči je praznina i to je Svest. Dakle, kada si tih, Svest dolazi sama od sebe i oslobađa te. (SD: Znači ni na pitanje "Ko sam ja?" nema odgovora?) Ne, ako postoji odgovor, to je tvoj ego koji odgovara. Tišina je dobar Učitelj.

SR: Upravo sam razmišljao o ideji Blaženstva, to bi moglo biti emocionalna ili fiziološka stvar, da li je zaista Blaženstvo, ili, ne postoji Blaženstvo u tom smislu?

R: Ne, Blaženstvo je izvan svih očekivanja. Ono je izvan svega znanja. (SR: Šta je to što uživa u ovom Blaženstvu?) Ono samo, samodovoljno je. (SR: Nije emocija?) Nije. To nije ništa što poznajemo u relativnom svetu. (SR: Koristimo reč blaženstvo kao status quo, ali to zapravo nije to?) Tako je! To je neizrecivo. To je nešto što moraš iskusiti. Naravno, ne ostaje ništa da iskusi. (smeh) Onda si shvatio. (SR: Kada shvatiš i nema imena za to.) Nema imena za to. To je ništa. Zato kada ti neko kaže: "Ti si ništa!" reci hvala. (smeh)

SV: Da li je iskustvo življenja u praznini ono "ja", šta god da je, uživa ili voli ili...

R: Onda to izlazi iz tvog uma jer šta god da ja uživam, šta god da ja volim, to je mentalni koncept. (SV: Zar ja ne uživa u delu toga? Izlazi iz uma, a drugi deo je stvarno iskustvo?) Oboje su iz uma. Jer sve dok imaš iskustvo i misliš da imaš iskustvo, oboje su pogrešni. (SV: Vidim.) Imati

iskustvo nije iskustvo. Ne ostaje niko da ima bilo kakvo iskustvo. I iskusilac i iskustvo su i sami transcendirani. I opet se vraćaš na Tišinu.

SR: Šta Sopstvo radi za zabavu kada dostigne taj stadijum?

R: Sopstvo ne radi ništa, ali telo izgleda nastavlja kao i uvek.

SV: Da li se to iskustvo uvek dešava?

R: Naravno da jeste, svakome. (SV: Da li kao da izađemo iz njega pa...?) Pa to je kao iluzija. Kada si u pustinji i vidiš vodu i kreneš za vodom, i ona se pretvori u pesak. Tako smo mi pogrešno identifikovali sa relativnim svetom (SV: U redu.) I mislimo da je relativni svet stvaran. To je jedini problem koji imamo. Dakle, ne pokušavamo da postignemo bilo šta. Pokušavamo da uklonimo ideju relativnosti i onda se sve samo pobrine. Na primer: Gledaš u mene i šta vidiš, telo. Ali uveravam te da nisam telo. Ali adžnani vidi telo i vidi telo kako prolazi kroz normalne stvari. Ali uveravam te da to nije tako. To nije istina, iako izgleda tako. Nema tela u kući.

SD: Zašto se onda izgled nastavlja?

R: Zašto je nebo plavo? Zamišljamo da je nebo plavo. Pogledamo gore u nebo i kažemo: "Pogledaj plavo nebo." Kako istražuješ, nema neba i nema plavog. Na isti način, nema tela, nema sveta, nema svemira, nema Prosvetljenja, nema Boga. (SD: Kako je onda počela iluzija?) Nikada nije. Ti veruješ da jeste.

SV: Zašto ova intenzivna Želja da se zna ono što ne znamo?

R: Zato što je to naša prava priroda. Tvoja prava priroda uvek žudi da joj se vratiš i Želi da budeš Sopstvo. Tako će svako ljudsko biće pre ili kasnije postati Sopstvo. Zato uvek volim da kažem: "Svi smo mi na putu u raj, hteli mi to ili ne." (smeh)

SH: Zašto se Sopstvo pojavljuje kao da se odvaja od sebe?

R: Ne odvaja se. Ti misliš da se odvaja. Tebi tako izgleda, ali nikada nije bilo odvojeno, nikada nije bilo odvajanja. To je kao da pitaš: "Zašto imam san i u tom snu sve izgleda stvarno?" I kao da sam s tobom u snu, i pokušavam da ti kažem: "Sanjaš, Henri," ti ćeš reći: "Ne, nisam, Roberts, ovo je stvarno, vidi, uštipeću se i pokazaću ti." i uštineš me i ja kažem: "Au," a ti kažeš: "Vidiš, stvarno je." i onda se probudiš. (smeh) To je ista stvar. Svet izgleda stvaran, ali kome se pojavljuje? Pitaj sebe.

SF: Znači iluzija je da izgleda da postoji iluzija?

R: Da. Za koga? Pitaj sebe.

SX: Čini se da je uvek um koji vidi iluziju. (R: Tačno.) Ne znam da li možeš znati ko si, samo da... Samo slušam šta govoriš i čini se kao da kažeš – koja su to tri pitanja koja si rekao, "Ko je ja?" ili "Odakle ja dolazi?" Tri pitanja sva dolaze iz uma?

R: Da, naravno da dolaze, odakle bi drugde dolazila?

SX: Ne mogu dolaziti ni iz čega drugog... (kraj trake) [TOC] Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

Suočavanje sa Problemima 22. novembar, 1990.

Robert: (traka počinje naglo) ...da rade šta god žele. Nijedan pravi Mudrac nikada nije jeo meso. Ne zato što su izbirljivi, već zato što slede satvičku dijetu. Čini mi se da što ste više u svesti, manje hrane jedete. A hrana koju jedete je prilično čista. Ne iz nekog posebnog razloga, već jednostavno takvo je stanje stvari. Ali ipak, kada pomislite na sve ćurke... (smeh) ...koje su zaklane, milioni ćuraka, deluje čudno. U svakom slučaju, pozdravljam vas svim svojim srcem. Obratite pažnju šta sam rekao. "'Ja,' pozdravljam vas." Nisam rekao moje telo vas pozdravlja. (smeh) Rekao sam, "Ja pozdravljam vas." Kad god koristim zamenicu 'Ja,' uvek se odnosim na svest. Dakle, moje Ja je isto kao i vaše Ja. Postoji samo jedno Ja. Postoji samo jedna osoba. Postoji samo apsolutna svesnost. To Ja je svest. To Ja ste vi i ja. Dakle, kada kažem, "Ja pozdravljam vas,"

odnosim se na sve nas, kao 'Ja.' Ipak telo nema nikakve veze s tim. Dokle god smo zaglavljeni u fenomenu telo-um, mislimo "ja" kao osoba pozdravlja vas. Ali "ja" kao osoba nema nikakve veze s vama uopšte. Samo 'Ja' je svest. Ono nije ništa drugo do vaše Sopstvo. To se zove krajnja jednost. Primio sam neke telefonske pozive od nekih od vas prošle nedelje u vezi lekcije koju smo imali u nedelju. I dalje ne mogu da razumeju kako da rešite svoje probleme. I to je obično ono o čemu se radi u mojim telefonskim pozivima od ljudi. Svako izgleda ima problem. Bilo da je to depresija ili usamljenost, ili nedostatak, ili ograničenje, ili bolest. Uvek postoji problem. I žele da znaju kako da reše problem. Postoji samo jedan način da se reši problem, tako da se nikada ne vrati, a to nije na nivou problema. To je da odete više od problema, da ignorišete problem i da spoznate, ko je taj ko ima problem. Pomislite na svoj problem, ako ga imate. Kažete, "Ja imam problem." Greška koju pravite je što poistovećujete ja sa svojim telom i svojim umom. Onda je to jedini problem koji imate. Još uvek verujete da ste vi problem ili telo ili činilac ili um. To je jedini problem koji imate, nema drugog problema. Dakle, ako je problem ja rešen, svaki drugi problem je takođe rešen. A ljudi to ne mogu da shvate. Ali razmislite o tome ako hoćete. Kad god imate bilo kakav problem, kakav god da je, za koga kažete da ima problem? Kažete, "Ja imam problem." Odnosite se na svoje telo, zar ne. Odnosite se na svoj um. Ali ako možete da se uhvatite i kažete, "Ko je to Ja, koje misli da ima problem?" Shvatićete da Ja

nikada nije imalo problem. Telo izgleda ima problem. Samo što vi niste vaše telo. Vi apsolutno nemate ništa svojim telom. Pokušajte da zapamtite ovo sve vreme. Vaše telo je pod zakonom karme. Nema karme, nema tela. Ali dokle god verujete da imate problem, to je zato što verujete da ste telo. Vi stoga morate da radite od te tačke. I shvatite, moje telo je pod svojim sopstvenim zakonima i pravilima karme, nema apsolutno nikakve veze sa mnom, ja sam apsolutno slobodan. Kada gledate na to na ovaj način postajete svedok svom telu. Postajete svedok svojim mislima. To se dešava samo od sebe. Ne kažete, "Ja sam svedok." Kažete, "Svedok posmatra moje telo." Mora postojati "ja" koje posmatra, odakle je došlo to ja? Šta je izvor tog ja?" Saznajte. Ali ako koristite drugu metodu, recimo na primer, neko vas tuži na sudu. Pa kažete, "Imam problem jer me neko tuži." Ako reagujete fizički i brinete se i plašite se i verujete da je nešto loše, onda možete dobiti sudski spor ili izgubiti sudski spor. Ali šta god da uradite, niste se uzdigli više od problema. Što znači da ćete morati da ga ponavljate iznova i iznova dok ne dođete do tačke u kojoj ne reagujete na stanje. A šta podrazumevam pod ne reagujete? Ignorišete li poziv da izađete na sud? Ne, ne ignorišete. (učenici se smeju) Radite ono što se mora. Kada izađete na sud, ali shvatite, "Ko ide na sud? Moje telo. Moje telo ide na sud, ali ko je moje telo? Nema tela. Nema suda. Sve je iluzija. Zaista jeste." (učenici se smeju) I onda, zaista, ako gledate na to tako, nešto dobro će se desiti. (još smeha) Koliko god čudno delovalo, prevladaćete i nadići tu nevolju. Ali ako ne, ako reagujete kao svi ostali sa strahom i kažete, "Nisam kriv. Nisam to učinio." Onda imate problem. Moraćete da ponavljate to stanje iznova i iznova, kao što sam pomenuo ranije, dok ne budete u stanju da shvatite da se ništa nikada nije desilo Ja. Ja je slobodno. Ja je oduvek bilo slobodno. Sada stavite sebe u drugu poziciju. Recimo da vam neko nešto ukrade i vi ga tužite na sudu. I ovog puta ste vi tužilac. Ponovo, ako se spustite na tu poziciju, možete dobiti slučaj i dobiti presudu. Ali to ne okončava stanje za vas karmički. To znači da će vaše telo karmički prolaziti kroz to ponovo i ponovo i ponovo. Ako proverite sudske zapise, naći ćete nešto veoma zanimljivo. Naći ćete da ljudi koji tuže i bivaju tuženi, dolaze na sud ponovo i ponovo. Uvek su u nekoj vrsti problema, uvek tuže i uvek bivaju tuženi. To su isti ljudi. (smeje se) To su isti ljudi koji idu u krug i krug i krug. Oni su na traci za trčanje i nikada ne silaze. Isto je sa lekarom ili zubarom. Ako pregledate lekarske i zubarske kartone, isti ljudi se uvek vraćaju. Povremeno dobijete novog pacijenta. Ali jednom kada se zakačite za lekare i zubare, nastavljate da se vraćate iznova i iznova i iznova. Oni se pobrinu da to radite. Da li ste ikada otišli kod zubara a da nisu našli ništa loše s vama? Uvek postoji neka plomba koju trebate. A ako

je nemate, napraviće vam je. (učenici se smeju) Jer tako zarađuju svoj novac. Ono što pokušavam da kažem je da se ne zaglavite na tom nivou. Podignite se u svesti. Pitajući sebe, "Ko prolazi kroz ovo? Ja. Ko je Ja? Jesam li ja svoje telo? Jesam li ja svoj um?" Saznajte. Ko ste vi zaista. Kada dođe spoznaja da vi niste svoje telo, sve će biti rešeno na prijateljski način za sve uključene. Zašto? Zbog činjenice da je svest harmonija i blaženstvo. Ako postanete svest, možete iskusiti samo harmoniju i blaženstvo. A to uključuje i vaše telo takođe, zbog činjenice da nemate telo. Dakle, ono što se pojavljuje kao telo postaje harmonično i blaženo za vas. Drugim ljudima možete izgledati kao da umirete. Ali što se vas tiče, nema nikoga ko bi umro. Nema nikoga ko bi imao problem. Ovo je nešto praktično s čim možete raditi. Spoznaja je opet da je sve vezano za Ja. Sve, sudnica, tužilac, optuženi, poziv, lekari i zubari. Sve je deo Ja. Zato ne pokušavajte da menjate stvari na efektima. Idite na uzrok i pitajte sebe, "Zašto prolazim kroz sve ovo?" I odgovor će biti, "Zato što si budala." (učenici se smeju) "Nećeš da prihvatiš Ja." (još smeha) Tako da morate prolaziti kroz ovo iznova i iznova i iznova dok ne prihvatite. I to se dešava. Imate jedno iskustvo za drugim i poistovećujete svoje Ja sa stanjem, zar ne? I govorite, zar ne, "Prolazim kroz ovo stanje. Doživljavam ovo." Ali to nije istina, to je lažna identifikacija. Ja je odvojeno od fenomena tela. Moje telo ne sluša Ja. Zapamtite, vaše telo je pod svojim sopstvenim zakonima. Vaše telo radi šta god želi. Da li traži vašu dozvolu da bilo šta uradi? Naravno da ne. Kada morate u toalet, da li telo pita "Ja," može li u toalet? Navodi vas da osećate da morate u toalet. Kada se prehladite, da li telo traži dozvolu od "Ja" da se prehladi? Naravno da ne. Prehladi se. Ali greška je bila u tome što ste poistovetili "Ja" sa telom. Sada znate da "Ja" nije telo, Ja je svest, Ja je parabrahman, Ja je krajnja jednost, Ja je sat-čit-ananda i to je vaša prava priroda. Ima li pitanja o tome?

SR: Imam nekoliko pitanja, vraćajući se na problem, znate, počeli smo ovo sa razgovorom o problemu. Budina prva plemenita istina, znate, "Život je patnja?" Čini se da je uvek prisutan problem, ali kao što je Ramana rekao, pravi trik je otkriti ko je problem, tako da je pojava ovih stvari poput sudskog poziva ili kazne ili bilo čega, znate, to je problem u jednom smislu, a u drugom smislu je zapravo milost. Čini se. (R: Milost je ako spoznaš "Ja.") Da, mislim, to vas samo okrene na kraju jer pre ili kasnije, znate, možete se umoriti od bavljenja time na drugom nivou, mislim.

R: Nažalost, ono što se dešava, Richard, većina ljudi se nikada ne umori. (smeh) Oni prolaze kroz život za životom za životom za životom dok se jednog dana ne probude, što je istina. (SR: Možda će se desiti, ali mi samo želimo da budemo tu za druge?) (smeje se) Ali na

kraju će se desiti. Ali ako bi sredili svoje "Ja," onda ne bi morali da prolaze kroz sve to. Zato razmišljajte o svojim problemima. Imate li probleme, razmislite. I nemojte reći, "Ja imam problem?" Da li sada vidite svoju grešku? Ja nema problem uopšte. Ja je potpuno slobodno. Boravite u Ja. Držite se Ja. I posao koji radite ponovo je pitate, "Kome ovo dolazi? Meni." Mene je isto kao Ja. Držite se osećaja mene. Zapamtite, to je samo osećaj mene. Mene ne postoji. I pratite ga do njegovog izvora. Kako ga pratite do izvora? Kroz tišinu. Kada pitate, "Šta je izvor mene?" Ostanete tihi. I odgovor će doći sam od sebe. Zapamtite, nikada ne odgovarate na pitanje jer vaš ego odgovara. Kakav god odgovor došao u vaš um, dolazi iz vašeg ega. U ovom procesu pokušavamo da uništimo um i ego zajedno. A jedini način da se unište um i ego je kroz tišinu. Kada nema misli, nema uma. Kada pokušavate da procenite svoj problem i rešite ga, vaš um stvara mnogo buke. Zato nikada ne možete zaista rešiti svoj problem. Možda ga zaustavite na neko vreme, ali nastaviće se iznova i iznova i vratiti se na različite načine da vas proganja. Kao primer: Osoba ima tumor na vratu. Umesto da pronađe uzrok tumora, odlazi hirurgu. A hirurg uzima oštar mali nož i kaže, "Želim da ovo isečem" i vi naravno dozvolite hirurgu da ga iseče. Jer ipak, on ili ona je hirurg, oni znaju i imaju oštre noževe. Ali šta se desi kasnije? Mesec dana kasnije tumor se vraća na drugoj strani vrata. Pa se vraćate hirurgu i kažete da vam treba transplantacija glave. (smeh) I on odseče taj tumor, tako da sada imate dva velika ožiljka. Mesec dana kasnije vraća se na vašoj ruci i nastavljate tako dalje. Zbog činjenice da hirurg nije pokušao

da pronađe uzrok, samo je pokušao da se reši efekta. I to je ista stvar koju radite kada pokušavate da rešite svoje probleme. Radite s efektom, ne s uzrokom. Uzrok je svest. I kada se poistovetite s uzrokom, problem nestaje sam od sebe zbog činjenice da nikada zaista nije ni postojao i postajete slobodni. Dakle, ako imate poteškoća da sedite u tišini, kada sledite Ja. Kada pitate, "Odakle dolazi ovo Ja" i boravite u Ja i boravite u tišini, ali imate poteškoća da sedite u tišini, onda treba da počnete da vežbate mantru "Ja - Ja" i izgovarate to sebi iznova i iznova, "Ja - Ja, Ja - Ja, Ja - Ja." Ovo će sprečiti vaš um da misli. Pomoći će da vam um postane prazan. Tako da možete sedeti u tišini bez mišljenja. Morate nešto da radite. Ponovo, ne spuštajte se na nivo problema. To nije način da se reši problem tako što ćete se spustiti na njegov nivo. Jednostavno počivajte u Ja. Ja će vas odvesti u tišinu i u tišini je svest. Tu je čista inteligencija i apsolutna svesnost, tu je praznina, tu je nirvana. Iskusićete sve ove fraze svesti. Ako sledite Ja do njegovog izvora. Ima li pitanja o tome?

SD: Imam pitanje, ali ne mogu da smislim kako da ga formulišem. Naučili ste nas da kroz samoistraživanje, ako pratite misao Ja, na kraju ćete otkriti da ne postoji Ja. I pod pretpostavkom da je to tako, takođe ste nam dali mantru za smirivanje uma koja kaže, dok udahnete, "Ko sam ja?" a zatim dok zastanete, "Ja sam čista svest" i dok izdišete, "Ja nisam telo." Pa, ko je to 'ja' koje je čista svest ako ne postoji Ja? (R: Tvoje Sopstvo. Ti si.) Dakle, problem izgleda kao pitanje semantike u našem jeziku, jer mi se čini da govorite o dva različita "ja?"

R: Postoji 'ja' koje je lično-ja i postoji "Ja" koje je svest. (SD: Dakle, 'ja' koje je lično ja je ono koje nestaje.) Da, i onda 'ja' ostaje kao jasam. (SD: Ali mislio sam da ste rekli da 'ja' nestaje potpuno?) Lično "ja" nestaje potpuno. (SD: Ali ne i pravo "Ja"?) Postoji pravo "Ja" koliko se toga tiče. Ali kome treba pravo "Ja"? (smeh) (SD: Pa, u frazi Ja-sam čista svest, ko je to "Ja"? Bog. (SD: Ali i dalje koristimo zamenicu, Ja?) Zato što ne možete bolje od toga. (smeh) (SD: Dakle, to je ono što mislim, semantika je manje-više.) Možete to nazvati semantikom. Pratite lično ja, ono se pretvara u ja-sam. Ja-sam je svest i onda je tu tišina. Ono što želite da postignete jeste tišina. Drugim rečima, ne želite da idete unaokolo govoreći, "Ja sam pravo Ja, ja sam pravo Ja." Inače je to kao drvo koje kaže, "Ja sam drvo, ja sam drvo." (SD: Tačno.) Ali za vaše dobro i za vašu praksu, pretvara se u pravo ja-sam i pravo ja-sam je tišina, spokoj. Nema misli.

SH: Dakle, iza fraze "Ja-sam čista svest" je tišina?

R: Ja sam čista svest je sinonim za tišinu, to je ista stvar. Ali kada želite da izrazite tišinu, izražavate je kao čistu svest. Osetite kako ste srećni kada uopšte ne mislite, kada su vaše misli veoma retke. Što manje misli imate, to ste srećniji. Problem počinje kada mnogo mislite. Zato uvek kažem, "Ne mislite dalje od svog nosa." Čim primetite misli kako dolaze, odmah ih zaustavite pitajući sebe, "Kome dolaze? Meni," boravite u meni, držite se meni. Pratite ga do njegovog izvora. Koji je ja-sam ili tišina ili spokojstvo. Onda je tu potpuna sreća, neprekidna sreća, čista sreća. Potpuni mir i blaženstvo i radost, koja nikada ne odlazi. Šta mislite o tome?

SH: Zvuči u redu. (Robert se smeje)

SV: Osećaj "Ja" o kome govorite, držanje za osećaj "Ja?" (R: Da.) Je li to najviše što ljudski mogu da uradim? (R: Ne, naravno da ne.) Što se prakse tiče?

R: Postoji mnogo stvari koje možete ljudski da uradite. Možete se istuširati hladnom vodom. (SV: Ne, mislim što se prakse tiče.) Da, možete se istuširati hladnom vodom, pomaže. Jer hladan tuš menja vaš metabolizam i čini vas svesnijim. Probajte. (SV: Ne volim hladne tuševe.) To je poenta. (SV: Izvinite?) Upravo to. Ako se istuširate, recimo da se osećate loše i depresivno, ako se istuširate hladnom vodom, depresija će nestati. (SV: Pa, zaboravite na nju.) Pa zaboravite na nju? (SD: Pa zaboravite na depresiju jer vam je previše hladno. (smeh) Tako je, naravno, mnoge promene dolaze. Ali onda vam to daje vremena za praksu. Dok ranije niste mogli da praktikujete jer ste bili previše

depresivni. Ali sada se depresija smanjila jer ste se istuširali hladnom vodom i u stanju ste da praktikujete. U stanju ste da odete unutra. Dok ranije je to bilo praktično nemoguće. Bili ste previše uhvaćeni u problem. Ili možete postati svedok i jednostavno posmatrati svoju depresiju. Posmatrajte svoje akcije, samo gledajte, posmatrajte, inteligentno, sistematski. Gledajte svoje misli. Postanite svesni svojih misli. Svesni svojih osećaja i ne činite ništa. To takođe smiruje vaš um. Sve što radite, sva vaša sadhana je da smirite um. Da um učinite mirnim. To je ono što zaista želite. Stoga koristite bilo koju metodu koju imate kako biste smirili um. Nema tu ničeg zaista dubokog, jednostavno je, želite da smirite um. Kada je um miran. Vaša prava priroda nastupa sama od sebe. Sve se dešava samo od sebe. Ali kada je vaš um bučan, onda se čini da morate naporno da radite, da uradite nešto da promenite svoju svest. Dok u istini, vrlo malo toga morate da uradite. Jednostavno praktikujete samo-istraživanje ili bhaktu. Postanite bhakta, gde se potpuno predate Bogu. Kada kažete, "Ne moja volja nego tvoja" i potpuno se predate. Drugim rečima, dajete Bogu svoj život i svoje poslove i svoje probleme. Ali zapamtite da to ne dajete spoljašnjem Bogu. Ne postoji spoljašnji Bog. Dajete to Bogu u sebi i onda i sami postajete taj Bog. Oboje vode ka slobodi, ka oslobođenju. Imate sve vrste izbora koje treba napraviti i verujte mi, to je jedini izbor koji imate. Izbor da ne reagujete ni na šta i da se okrenete unutra šta god odabrali. To je jedina sloboda koju imate. Sve ostalo je karma. Dobro.

SG: Roberte, ko ima taj izbor?

R: Sopstvo. Sopstvo je samodovoljno. Ono vam daje izbor, kao telu, da otkrijete da niste telo. Sve radite sami. Govorim o egu-sopstvu. (SG: Ego sopstvo ne postoji?) Naravno da ne, ali vi verujete da postoji jer imate problem. (SG: To je istina.) Dokle god doživljavate probleme. Ne hodajte unaokolo govoreći da ego ne postoji. Ako ego ne postoji, ne bi bilo potrebe za rešavanjem problema. Ali dokle god osećate da imate problem koji treba rešiti, onda možete znati da ego još uvek postoji za vas. Kada bismo svi znali da nema ega, onda bi ceo ovaj razgovor bio suvišan. Razlog zašto razgovaramo je taj što neki od nas veruju da imamo ego. Čak iako kažemo da nemamo. Zato nije mudro hodati unaokolo govoreći, "Ja sam Brahman, ja sam svest, ja sam čista svesnost" dok patite i verujete da nešto nije u redu sa vašim životom ili nešto ne ide kako treba u vašem životu. Dokle god možete osećati i videti da nešto nije u redu sa vašim životom, bez obzira šta je to, bez obzira koliko pravednim mislite da ste, onda morate znati da imate ego i telo. Onda morate raditi sa zakonima karme da biste ih se oslobodili. I tu praktikujete ljubaznu dobrotu, radost, čistotu, jedete satvičku dijetu i radite sve stvari koje vas uče u jogi. Ali kada dođe vreme, kada postanete prosvetljeni, to vam ne daje dozvolu da se pravite budalom i to je nešto drugo što bismo trebali da diskutujemo.

Mnogo ljudi danas hoda unaokolo koji veruju da su prosvetljeni i rade razne gadne stvari. I kažu da nije važno. Opravdavaju verovanjem, "Mogu da radim šta god hoću jer ništa ne postoji." Ali čak i da imate tu misao, to pokazuje da niste prosvetljeni. Jer kada biste bili, ne bi bilo nikoga ko bi tako mislio. Vidite? Takve misli vam ni ne padaju na pamet. Da mogu da radim šta god hoću. (smeje se) Protivrečite sebi, kažete "Ja." "Ja" još uvek postoji za vas. Jer govorite, mogu da radim šta god hoću jer ne postojim. Ako ne postojite, ne biste postavili to pitanje.

SV: Jer se odnosi na telo?

R: Naravno. Tako zavaravamo sebe. Ali mnogo je ljudi koje sam nekada poznavao u drugim državama i drugim zemljama, koji su zaista verovali da su prosvetljeni. I jedan je završio u zatvoru, jedan je izvršio samoubistvo, jer su mislili da im to daje dozvolu da rade šta god hoće. I verujte mi, kada dođe prosvetljenje, postajete veoma saosećajni. Postajete oličenje poniznosti. Postajete radost za druge, bez razmišljanja o tim stvarima. To se dešava samo od sebe. I nema pitanja o tome da ste prosvetljeni ili da niste prosvetljeni. Ne mislite da ste prosvetljeni. Te reči nestaju. Te misli nestaju. Ne postoji takva stvar kao što je biti prosvetljen. To je samo za adžnanija da razmatra, biti prosvetljen ili ne biti prosvetljen. Ali poenta je: Ne idete unaokolo

činećі gadna dela. Znam nekoga u grupi. Nije ovde danas. Ali stalno ide na porno filmove, i to nije ni dobro ni loše. Ali on tvrdi da nije važno jer ko gleda film? (smeh) Tako to opravdava. Dakle, ako mi neko to kaže, ne trudim se ni da odgovorim. Moramo biti zaista pažljivi. Moramo biti pažljivi jer ova staza, Džnana Marga, ne daje vam ograničenja ili pravila i propise. Ona vam samo kaže da pronađete Ja. To je to. I sve će se srediti samo od sebe. Ali budite zaista pažljivi. Ako imate sve vrste telesnih osećaja i nagona i mislite da ste prosvetljeni, zaboravite. Istina je da su neki ljudi pročitali knjigu "Božanski ludi čovek." Ne znam da li ste je čitali ili ne, ali nekada sam je pozajmljivao ljudima. I to je greška, jer ljudi je shvataju bukvalno. Misle da ako ste prosvetljeni možete da idete unaokolo radeći sve vrste stvari ljudima, radi njihovog prosvetljenja. Ne razmišljajte ni o tome. Jer ta osoba o kojoj čitamo u toj knjizi je toliko napredna da ne možemo ni zamisliti kako razmišlja. Ali mnogi ljudi pokušavaju da ga oponašaju. Budite pažljivi. Ima li pitanja o tome? Da?

SR: Govoreći o telesnim nagonima. (smeh) Kažete da je to znak tih, znak da niste prosvetljeni?

R: Ljudi me obično pitaju, "Pa, kako se osećaš kada postaneš samo-realizovan?" I uvek izjavim, "Postaješ ljudskiji." Što znači da se širiš, postaješ nekako sveprisutan s ljubavlju. Tvoj osećaj ljubavi se umnožava. Tvoj osećaj poniznosti se uvećava hiljadu puta. I osećaš se kao da si telo celog ljudskog roda. Ti si telo univerzuma. Dakle, nagoni koje dobijaš su ljubavni nagoni. Nagoni poniznosti, samilosnosti, ljubazne dobrote. Svi ostali nagoni su telesni nagoni. Ako ste

prosvetljeni, oni nestaju. (S: (Učenik pita o telesnim nagonima)) Menja se, modifikuje ih. Mnogo je kontroverzi o tome. Ali još uvek možete koristiti svoje telo i još uvek imati seks ako želite, ali su osećaji potpuno drugačiji. To je izvan čovečanstva i ne možete to opisati, neizrecivo je.

SD: Je li to zbog čega je Maharši, verujem, rekao da možete biti u braku ili neoženjeni, bogati ili siromašni i ipak biti prosvetljeni? (R: Tačno, to nema veze s tim.) Dakle, ako ste bili u braku, prepostavljam, i dalje biste imali telesne, ljudske... (R: Neki bi, neki ne bi. Zavisi.) Ali rekli ste da bi bilo drugačije ili više transcendentalno? (R: Bilo bi potpuno drugačije.)

SR: Roberte, u ovom pravcu, posebno danas za mene, u tom području zbog susreta s nekim koga poznajem već neko vreme i bilo je zaista zanimljivo ono što se desilo. Bio je to veoma dobar osećaj biti zatvoren u malom prostoru, znaš na šta mislim? Nekakva drugačija energija i onda odjednom se to promenilo pre par sati u osećaj potpunog doma i sigurnosti u univerzumu. I slušao sam ovu prelepu muziku i stalno je govorila, "Prolazeći kroz život kao dete nikada ne znajući razlog, nikada nisam skrenuo daleko od kuće," nešto tako. Činilo se da je to odgovor na sve: "Gde je dom?" Jer ti osećaji su vas morali odvesti izvan i dalje od onoga gde zaista jeste. I kada se to nekako desilo, bilo je najmirnije i najtiše što je moj um ikada bio, mislim. (R: To je dobro.) Puno oslobođenje, zato se mnogo smejem. (R: To zvuči dobro.) Ali bilo je kao - pričao sam o tome ranije sa Jimom jer je to bilo nekako intenzivno iskustvo za mene, i postoji stvarna želja da se na neki način bude ljudski.

R: Pa, ne bi trebalo zaista da se uskraćuješ.

SR: Da, ali još više, nekako više kao izvestan osećaj želje da se bude uživalački ali na drugačiji način nego ikada pre, znaš. Kao potpuno biti jedno s iskustvom koje se ima, moglo bi se reći, čak i ako se dešavaju samo u mom umu, znaš? (R: Hm.) I to je ono što izgleda olakšava, kao da je odjednom eksplozija, osećati se zaista dobro, bilo je to što sam prestao da osuđujem ili pokušavam da se povučem. (R: To je to, da.) Da, znaš, kao da je šta god da se dešavalo, čak i ako je bila fantazija, i to je bila stvarnost.

R: To je to. Ono što sam pokušavao reći ranije, je da ne razmišljaš o tome. (SR: Da.) Nema misli koje govore da li treba ili ne treba. Postoji samo iskustvo. To je izvan reči ili misli. Zato stalno govorim, kada dođete do tog stadijuma, to je neizrecivo. Nema reči da se opiše. Zato ćutimo i ne govorimo ništa i to ga bolje opisuje. Dakle, kada kažem da postajemo ljudskiji, mislim da se širite. Obuhvatate ceo univerzum i shvatate da je sve Sopstvo i Ja sam to. Ali to postaje smisleno

za vas. Ne koristite reči kao što sam upravo pomenuo. Vi to jednostavno znate. Vi opažate da je to tako. Ali nema reči koje prolaze kroz vaš um. Ne postoje više reči poput treba li ili ne trebam, jesam li u pravu ili nisam, je li ovo dobro ili loše. Jednostavno time što jeste, vi ste blagoslov za ljudski rod, za univerzum, za sve. Ali nema reči da se to opiše. Nema zakona kojih se morate pridržavati i

nema pravila kojih se morate pridržavati. A ipak je praktično nemoguće za vas u tom stanju da povredite bilo koga. Vi ste iznad toga da budete povređeni i iznad toga da povredite bilo koga. To je stanje potpune poniznosti, potpune samilosnosti i potpune ljubazne dobrote. (SR: Nije zvučalo kao motivacija ili bilo kakav osećaj namere takođe, čini se.) Da, to je tačno, jer nema nikoga tamo da bude motivisan. (SR: Tačno. I za bilo koga da bude povređen ili pogođen time.) To je ego, naravno. Samo ego može biti pogođen ili povređen ili motivisan. Ali kada ego ne postoji, nema čega da se misli. I činilac je nestao. Dakle, šta god da radite, automatsko je, spontano. I to je blagoslov za ljudski rod, kao što sam rekao, i ne povređuje nikoga. Dakle, opet, ako još uvek morate da mislite da li je ispravno ili pogrešno ili ako još uvek morate da mislite da li povređujem nekoga, da li donosim pravu odluku, onda možete znati da je vaš ego živ i zdrav.

SK: Ali u isto vreme, nije li dobro prolaziti kroz te procese dok nečiji ego ne nestane?

R: Da posmatrate sebe, da posmatrate sebe, da budete svedok onoga što se dešava. I to opet vodi do tišine. (SV: Inače ste ponovo uhvaćeni u igru.) Naravno, ne reagujte na to.

SR: Roberte, u mom slučaju, bilo je puno straha od povređivanja nekoga što je izazivalo pravi pritisak - znaš, sećanja su još uvek bila zaista uključena. I činilo se da je ono što sam pokušavao da uradim u vezi toga bilo da pronađem mesto gde mogu biti bezbedan i onda čim sam shvatio da je to beznadežno, cela stvar se preokrenula u potpuno drugačije - kao da se svet potpuno pomerio. Kao da je strah od povrede ili da li ću povrediti nekoga bilo sećanje koje je bilo je gotovo kao živeti prošli način.

R: Pa, to iskustvo ti daje do znanja da si polupečen.) (smeh) (SR: Šta je to?) Polupečen si. (Prekid trake. Traka se nastavlja sa učenikom koji propituje Robertovo iskustvo.)

SH: ...koliko si imao godina Roberte? (R: Četrnaest.)

SD: Ali imao si druga duhovna iskustva i pre toga?

R: Da, jesam. A onda sam nakon toga proveo ostatak svog života potvrđujući ono što sam osetio. Nisam znao nikakve nazive kao što znam sada. (SH: Bio si lišen ega od svoje četrnaeste godine?) Možeš to tako nazvati ako želiš, jer da bih mogao da sedim ovde i pričam s vama, morao sam da naučim nazive tih stvari, poput ega, svesti, boravka u Sopstvu. Pre toga sam jednostavno bio to, ali nije postojalo ime za to. Sada sam tome dao imena.

SD: To je bilo kao što Maharši nije imao formalno obrazovanje u religiji, ali je mogao da odgovara i govori o svetim spisima.

R: Tako je, da, pa ono što je uradio posle, ljudi su mu davali sve svete spise kada je bio u pećini. Donosili su mu sve vrste knjiga i on je prelistavao kroz njih i čitao ih i prolazio kroz njih. I to je potvrđivalo njegova osećanja. (SD: Mislim jer ih je već razumeo, budući da je bio prosvetljen.) Da. Tako da je mogao da razgovara s njima.

SG: Ali da li postoji potreba za potvrdom ili je to samo deo tela-uma?

R: Nije bilo potrebe, ali mislio sam da sam lud. Mislio sam da nešto nije u redu sa mnom jer jednostavno nisam reagovao.

SK: Dakle, nisi namerno radio sadhanu da bi došao do tog mesta jer nisi ni znao da postoji? (R: Tačno.) Desilo se i nisi ni znao šta se desilo?

R: Nisam imao pojma. (SV: Kada kažeš da si mislio da si možda lud, naravno da nisi patio zbog toga, samo si...?) Ne, osim što sam video ljude u drugačijem svetlu. I svi su reagovali na druge stvari nego ja. Tako da sam bio nekako izostavljen. Zato sam hteo da istražim šta se dešava.

SN: Ali Roberte, da li je zbog toga neki ljudi moraju da rade sadhanu, a neki ne?

R: Zavisi od tvoje karme koja ne postoji, svako je drugačiji. Ali samorealizacija dolazi svakom na isti način u osnovi. Ali ako moraš da radiš sadhanu, moraš da radiš sadhanu. Dokle god veruješ da si ego ili telo ili um, onda moraš da radiš sadhanu. I to ti pomaže da postaneš tih i miran. I kada si tih i miran, realizacija dolazi sama od sebe. (SN: Ljudi koji ne moraju da rade sadhanu ubiraju plodove svoje karme?) Možeš to tako reći.

SH: U tvom slučaju nisi morao da radiš nikakvu sadhanu. Ti si poput patrijarha u Zen tradiciji. (Robert se smeje) Čuo si da se daja sutra recituje na ćoškovima ulica u Kini i to je bilo to. (R: Otprilike tako.) Da. (Učenici diskutuju o petom patrijarhu zen tradicije.)

SN: Ako osoba nema ego, da li to zna?

R: Ne, jer nema nikoga ko bi znao. Mora postojati znalac, da bi znao da li imate ego ili ne. Ali kada nema znalaca, nema ega. Ti si jednostavno prazan. Postoji samo obična praznina. (SN: Dakle, dokle god misliš da nemaš ego...?) Onda imaš ego. (učenici se smeju)

SR: Dakle, to je stanje nepoznavanja sebe zaista? Neznanja da si čak i tu. (R: To je to.) Kao ona pesma, "Dete koje prolazi, nikada ne znajući razlog." (R: Istina.)

SV: Dakle, postoji svesnost, ali nema ega u tom konkretnom telo-umu?

R: Nema čak ni svesnosti, jer ko je ostao da bude svestan? Nema ničega. (SV: A ipak izražavaš činjenicu da nema ega?) Da. (SV: Moj um se pita.) Ponovo se vraćamo na to da je nebo plavo. (smeh) Nema neba i nema plavog, ako istražite. Dakle, ako istražite sebe, na kraju ćete otkriti da nikada niste postojali. (SV: Dok se to ne otkrije...) Onda radiš sadhanu. (SV: Ponašaš se kao da radiš različite sadhane?) Tačno, zato imate sve ove tehnike.

SN: Dok radiš sadhanu, ne potvrđuješ, drugim rečima, ne pokušavaš logički da to pronađeš. Zapravo pokušavaš da pustiš.

R: Radiš obrnuto. Negiraš svet i univerzum. I ono što ostane je tvoja stvarnost. (SN: Dakle, uopšte nije pitanje razumevanja.) Ne. (SN: Jednom kada pokušaš da razumeš, to je problem.) Mora postojati neko ko će razumeti. Ali ako se rešiš tog nekoga, onda razumevanje nije neophodno.

SH: Kako može postojati razumevanje bez onoga koji razume?

R: Pa nema tu ničega za razumeti.) (SH: Poput svedočenja bez svedoka?) To je tačno. (SH: Razumevanje bez prijemčivosti za razumevanje.) Ali opet, nema tu ničega za razumeti i nema ničega za svedočiti. Jednostavno nema ničega. Ali ništa je sve. (SH: Evo nas bacamo se semantiku unaokolo i hvatamo je.) Da, na to se svodi. Zato je tišina najbolji učitelj. Kada dođeš do tog stadijuma, tišina. Kada preispituješ sebe i dođeš do stadijuma o kome smo upravo diskutovali, ne raspravljaj se sa sobom. Samo ostani miran, budi tih i bićeš zadivljen onim što se dogodi.

SG: Stalno dolazim do tačke gde ne mogu da shvatim, gde nema smisla.

R: Onda samo ostani miran, budi miran. Budi miran i znaj da sam ja Bog. Kada si miran, ja-jesam zna sebe kao Boga.

SD: Biti miran izgleda teško Roberte. (Robert se smeje) Smiriti um, znaš. Tvoj um je tako zauzet.

R: Izgleda tako. Ali ako koristiš procese koje delim sa tobom, stići ćeš tamo. Ne možeš izgubiti sa stvarima koje koristim. (učenici se smeju)

SR: Danas je izgledalo kao da sam imao problem i mogao sam da pristupim tome na nekako ležeran način. Bio sam u Santa Monici dok je zalazak sunca dolazio i šetao sam okolo i primetio

sam da je um uznemiren. Onda sam seo i počeo u suštini da se smirujem i lepota je bila neverovatna. Um je počeo postepeno da postaje sve tiši i tiši i tiši, ali onda je počeo ponovo kada sam ustao. Tako sam došao ovde i vozio sam u saobraćaju i umesto da koristim onu tehniku počinjanja od spoljašnjeg i postepenog rada ka unutrašnjem. Brzo sam primetio da sam ušao u svet snova, čim sam počeo da mislim da je sve svet snova. I to je utišalo um i bilo je kao potpuna tišina i trajalo je otprilike poslednji sat i bio je to potpuno beznačajan način. I nikada pre nisam video takav pristup, ali to je bila vrsta prepoznavanja da je moja reakcija uvek da odem od tišine. I čim sam priznao da je tišina bila tu. Jer je drugi način bio nekako skoro kao, znaš, zaustavi vibracije stvari i postepeno ih dovedi na tiše mesto.

R: Svako je jedinstven. Ako taj proces radi za tebe, koristi ga, to je dobro. Nikada ti neću reći da bilo šta menjaš, ako ti radi. Ako smiruje tvoj um to je dobro. Bilo šta što smiruje tvoj um je dobro, bilo koja tehnika. Ali najbrži put je kroz samoistraživanje.

SN: Kada radiš samoistraživanje, to zapravo nije stvar uzroka i posledice, zar ne?

R: Ne, to ide iznad toga.) (SN: Da li je karmičko?) Samoistraživanje?) (SN: Ne, kao što rekoh, kada radiš samoistraživanje nije pitanje da li dobijaš rezultat, nije stvar uzroka i posledice?) Ne tražiš rezultat. (SN: Ali šta ako se nešto desi?) Ništa se zapravo ne dešava. (SN: Ništa se ne dešava?) (smeh) Jednostavno pitaš sebe, "Ko veruje u sve ovo? Kome treba da se bilo šta desi?" Sve se vraća tvom egu.

SN: Ali kažem da li je ili nije stvar uzroka i posledice, nije stvar, "Pa radim samoistraživanje, stoga dobijam ovo", više je stvar, "Ako samoistraživanje funkcioniše, izgubim se kao Sopstvo."

R: To je stvar postajanja tihim. To je stvar pražnjenja uma. Ali kroz samoistraživanje to je najbrži način, kada se zapitaš, "Ko mora isprazniti um?" I shvatiš da nemaš nikakav um da ispraznиš. Nikada nije bilo nikakvog uma i postaješ slobodan. Ne komplikuj. Drži ga što jednostavnijim. Samo prati ja do izvora i reci, "Ja - ja," ako moraš, "Ja - ja, ja - ja." Ako koristiš tu metodu primetićeš da prostor između "Ja - ja," postaje sve veći i veći i u tom prostoru treba da se stopiš. Između ja, ja. To je kao kada ustaneš ujutro, pre nego što postaneš budan, to je realizacija. To je nesvesna realizacija. Ali pokušaj da uhvatiš sebe sutra ujutro. Čim otvoriš oči pre nego što dobiješ priliku da misliš, u tom delići sekunde si realizovan, to je realizacija. Ali pokušaj da budeš svestan toga. I zadrži se na tome tokom dana. Ista stvar se dešava pre nego što zaspiš. Trenutak pre nego što zaspiš, realizovan si. Ako možeš uhvatiti sebe i zadržati se na tome, onda si u svom Sopstvu. To je to. I u miru si. (SN: Kada kažeš, "Pokušaj da budeš svestan toga," ko je svestan?) Ti si svestan. (SN: Ego?) Ego, da, moraš raditi sa ego-umom. (SN: Znači ego je svestan svog nepostojanja?) Ego je svestan svog mesta pre nego što se probudiš ili pre nego što odeš na spavanje, postaješ svestan toga. I onda ego nestaje i samo svest preovlađuje.

SD: I taj trenutak će biti savršena tišina, je li tako?

R: Da. Um je tih i misli još nisu došle.

SH: Postati svestan ega, smiruje ga?

R: Postajanjem svesnim, ego postaje svestan tišine i ego nestaje. Ne postaješ svestan ega. (SH: Ne, to bi ga samo hranilo, ojačalo?) Da.

SU: Želeo bih da postanem svesniji i da jednostavno ostanem kao ja-jesam usred svakodnevnih aktivnosti.

R: Ako praktikuješ mantru "Ja - ja," noću i ujutro, otkrićeš da si tokom dana smireniji i mirniji. To će se dogoditi samo od sebe.

SU: Tako često nakon što sam bio uključen u aktivnosti, potpuno zaboravim da vratim sve nazad, shvatim da sam bio uspavan. Da nisam bio u stanju da to vratim i mogu osetiti kako drugačije sve može biti ako se desi. Ako sam tih nije tako teško osetiti ovo.

R: Da naravno. Ali nikada se ne ljuti na sebe. Nikada se ne osuđuj. Nikada nemoj misliti da si napravio grešku. Radije posmatraj sebe i shvati šta si uradio u svom umu, bez osuđivanja i upitaj sebe, "Ko želi da ja iskusim ovo? Ja želim. Ko sam ja?" I opet se drži za ja. Ako želiš možeš zamisliti da se držiš za konopac. Ja je konopac. I spuštaš se niz konopac do njegovog kraja i to je izvor ja. Onda pusti konopac i budi tih i uskoro ćeš videti šta se dešava. Otkrićeš da prestaješ da padaš i tvoje telo jednostavno nestaje i ti si u prostoru blaženstva.

SD: Puštanje mora biti veoma zastrašujuće za ego.

R: Ah, na neki način. Ali ego je konopac. Dakle, puštaš ego. (SD: Šta je sa retkim trenucima, kada zaista dostignem apsolutnu tišinu. Čini se da ono što često ometa čak i više od misli jeste čulna percepcija poput zvuka, da, zvukovi su najčešći koje dobijam.) Moraš ići iznad toga. Moraš istražiti, "Kome ovaj zvuk dolazi?" I opet se vraćaš na ja. Dolazi meni. Drži se za mene. (SD: Znači kažeš, "Ko ovo čuje? Ko je ometen?") Šta god da dođe, idi iznad toga. Istražujući, "Kome to dolazi?"

SN: Ako bi "ja" dobilo uvid u Sopstvo, ako bi ego dobio uvid u Sopstvo i osetio taj mir, zar se ne bi naduo i mislio, "Ja sam miran, ja sam miran?"

R: Ne, jer ako ego dobije uvid u Sopstvo nestaće. (SN: Mislim kao bez nirvikalpa samadhija, ali ne sahaja samadhi.) U nirvikalpa samadhiju osećaš se mirno i radosno dok si u samadhiju, ali kada izađeš iz njega postaješ ponovo svoje staro ja. (SN: Da, ali kada izađeš iz toga, u svoje staro ja, zar ego ne bi težio da misli, poput ja sam to iskusio stoga sam miran.) Ako si sklon tome, bilo bi. Ali za neke ljude to je samo prolazna tačka. Shvataju da doživljavaju nirvikalpa samadhi i žele da idu dalje. (SN: Poput Trapur Maharše?) Da, svako je malo drugačiji, zato se nikada ne trebaš upoređivati ni sa kim drugim. Nije bitno kakve napretke drugi ostvaruju, vidi sebe za ono što jesi. Boravi u Sopstvu, voli svoje Sopstvo, poznaj svoje Sopstvo. Nikada se ne omalovažavaj, nikada se ne osuđuj. Bez obzira koliko grešaka napravio, ne osuđuj sebe. To je šta je hula, kada osuđuješ sebe. Jer je tvoje Sopstvo zaista Bog. Stoga shvataš, da je ego pravio greške, ne Bog. I pitaš, "Kome ove greške dolaze?" Onda prolaziš kroz proces ponovo. "Ponovo sam napravio grešku, jesam." Pa, opet je "ja" napravilo, ne ti. Ja je telo, ja je um. Ali ja nisam to ja, ja-jesam ja-jesam.

SV: Možeš li reći da je taj osećaj ja za koji se držiš, taj osećaj ja za koji kažeš da se držiš? (R: Da, šta je sa tim?) Da li je to nekako poput ljubavi? Šta je to? Ne mogu baš da ga osetim?

R: Ne baš. Ono za šta se držiš je tvoj ego, u početku. Držiš se za osećaj svog ega i pratiš ga. Razlog zašto se držiš za njega, jeste jer želiš da ga pratiš do njegovog izvora. Tek kada dođeš do izvora... (SV: Poput sada, ne znam šta je to, ne mogu nekako da ga nađem?) (smeh) Onda ga nemaš. (SV: Imam ovaj osećaj ljubavi. Ono što kažem je zašto se ne držati toga?) Možeš se držati toga ako je zaista ljubav, onda svakako se drži toga. Drži se ljubavi, zadrži je. (SV: Oseća se kao ljubav, prema svom Sopstvu čak.) Drži je i vidi šta se dešava. (SV: ...i oseća se kao da je veoma mirno.) Drži je i vidi šta se dešava.

SK: Ali "ja" je ne-sopstvo? (R: Zato što se držiš sopstva. Držiš se...) Osim što je sopstvo?

SV: Nije čak ni kao držanje za njega, više je kao da je tu odmah? Ne držim se baš za njega, samo dopuštam da bude tu. (R: Znaš li da je tu?) Znam li da je tu? Čini se da ne postoji ja koje zna da je tu, jednostavno je tu.

R: Onda je tu, to je dobro. To je dobar znak.

SH: Ako je tu, zašto moraš da se držiš za njega? (R: Tako je.)

SV: Nema držanja za njega.

R: Ako je Sopstvo tu, nikada nema ničega za šta se držati. Ali ako je ego taj koji misli da je Sopstvo i zavarava sebe zamišljajući da je ljubav, onda moraš da se držiš za njega.

SR: Znači tvoje držanje je kao samo govorenje, nemoj halucinirati da više nije tu u-nekih-smislu, nemoj stavljati nešto na njegovo mesto?

R: Da, sve dok neko oseća, onda moraš da se držiš. Znači moraš da se držiš dok osećaj ne nestane, i stigneš do izvora. (smeh)

SK: Znači držiš se sa namerom ko to doživljava. (R: Da.) Držiš se toga sa ciljem da radiš taj proces kako bi i ego rastvorio.

R: Da. Svo držanje, svi konopci i sve stvari za koje se držiš, ego, sve je iz uma. Sve je projekcija tvog uma. Kada zaista osetiš ljubav, to je neopisivo. Nema uma, nema projekcije. Ništa ne izlazi i ništa ne ulazi. I nema nikoga ko je ostao da oseti bilo šta.

SK: Da li nam zaista govoriš ono što sve vreme doživljavamo? (R: Da.)

SG: Znači radiš samoistraživanje i držiš se osećaja ja i osećaj ja je veoma snažno povezan sa telom i bilo čime što se tiče tela, da li se držiš i toga? (R: Držiš se ja jer želiš da odeš do njegovog izvora.) Ako zaista želiš možeš imati taj osećaj tela i svega povezanog sa tim.

R: Da, to je ja. Držiš se za njega, ne koncentrišeš se na njega, držiš se za njega. Ali pratiš ga do kraja, do izvora. (SG: Koja je razlika između držanja za i praćenja?) Jednostavno posmatraš, gledaš ja. Gledaš ja kako ide dole, dole, dole u srce. (SK: Namera je da ga pratiš do njegovog izvora?) Prati ga do izvora. I to je izvor na koji se koncentrišeš, ne na ja. Koncentracija se vrši na izvor, što znači ništa, tihost, tišina i sve nestaje.

SH: Pa to je drugačije od držanja za ja?

R: Držiš se za ja koje je ego. (SH: Zašto ne pustiti?) Jer ako pustiš nećeš biti nigde. (SH: To je u redu.) Ne nije u redu, jer ako pustiš ja nešto drugo će doći da zauzme njegovo mesto. (SH: Kao šta?) Druga misao. (smeh)

SK: Opet ćeš misliti da si telo u svetu.

R: Ideja je da se držiš za njega, pratiš ga do kraja, do izvora. I onda nestaje samo od sebe. Ali nemoj se zavaravati misleći, puštam ja, jer si upravo izjavio, "Puštam ja." Mora postojati neko ko pušta. Sve dok postoji neko, još uvek si ja.

SR: Kada ne radiš ovo, oblici će početi da se ponovo pojavljuju sa sopstvenim osećajem stvarnosti i tako znaš da si u svom umu. (R: Tačno.) I čim se vratiš na to, oblici nemaju sopstvenu stvarnost, postaju pojave. (R: Tačno.) Stvari se jednostavno kreću same od sebe, nema delanja u trenutku. (R: Istina, radiš sve ove stvari da bi stigao do izvora, do supstrata postojanja.)

SF: Roberte, koja je razlika između ja koje je vezano za nešto i ja koje nije vezano ni za šta?

R: Ja koje nije vezano ni za šta je zapravo svest, to je ja-jesam. Ja koje je vezano za bilo šta je ego. (SK: Malo ja je, "Život je kučka i onda umreš.") (učenici se smeju) (SF: Hvala.) Istina.

SK: Ego je zaista kada je ja-jesam ovo ili ono, ali kada je samo ja to nije ego. (R: Tačno.) Ramana je uvek govorio, "Ja" ne može stajati samo to je ego, ja sam velik, ja sam mali, šta god, uvek postoji nešto uz ja da imaš osećaj ega.

R: Da, Kada je ja samo po sebi, to je svest. (SK: Tačno.) Ali način na koji se rešavaš svojih problema, opet je da shvatiš da su svi vezani za ja. I kada prevaziđeš ja, tvoji problemi će takođe otići. Pokušaj to, sutra kada budeš imao problem, umesto da se odnosiš prema problemu, odnosi se prema ja. Prati ja i nećeš imati problema.

SG: Znači koristiš ja kao vrstu mantre?

R: Ne, kada koristiš mantru govoriš, "Ja - ja." Ali to radiš nakon što pratiš ja do njegovog izvora. I ako druge misli dođu posle toga, koristiš mantru, "Ja - ja, ja - ja" To će usporiti tvoj um, zadržaće te od mišljenja.

SG: Pratiti ja do njegovog izvora, (R: Do njegovog izvora.) Istovremeno? (R: Da.)

SU: Rečeno je da je ja zapravo da je ego laž i nije ništa drugo do gomila misli, i kada to tako vidimo pokušavamo da ga posmatramo, naravno ne mogu naći malo ja, pa mislim okej, samo ću posmatrati misli ili senzacije da zaista ne postoji entitet koji možeš nazvati ja. I da ako ćeš nešto da posmatraš, sve što možeš da posmatraš jesu misli ili telesne senzacije. Ali čini se da i dalje postoji praznina, nešto i dalje posmatra.

R: Zato što se nisi zapitao, "Kome dolaze misli?" Zapitaj se to pitanje. "Kome ove misli dolaze?"

SH: Kako malo ja uopšte nastaje?

R: Ne nastaje. (SH: Pojavljuje se?) Pojavljuje se. Zato to zoveš osećaj ja. (SH: Kako se to pojavljivanje događa?) Nikada se ne događa. (SH: Uvek ga ispereš.) Jer se pojavljuje, to je optička iluzija. To je kao reći, "Kako telo nastaje?" Govorimo o oslobađanju od tela. Ali govorimo o telu koje čak ni ne postoji.

SF: Iluzija identifikacije koja zaista ne može postojati?

R: Tačno. Ne postoji telo ali se pojavljuje stvarnim. Na isti način, malo ja se takođe pojavljuje stvarnim. Ali ne postoji malo ja. (SN: Znači postoji neka kriza identiteta?) (smeh) To je tačno. Uvek misli o optičkoj iluziji koju vidiš, i uporedi je sa tim. Poput vode u pustinji koja ne postoji. Ako pogledaš niz šine, obe izgledaju kao da se spajaju u jednu. Jesi li ikada to video? To je optička iluzija. Na isti način, pojavljivanje sveta, tela, Boga, univerzuma, je optička iluzija. Ne postoji. Kao san. Zapamti kada sanjaš, sedićeš tamo i raspravljati da je stvarno, baš kao što mi sada radimo. U snu imamo čas i prolazimo kroz

istu stvar kroz koju sada prolazimo. Samo se probudiš i sve je nestalo. Zato kada se probudiš iz ovoga, i to će nestati. I bićeš slobodan. (smeh)

SH: Ko sanja san? (R: Niko.)

SK: Optička iluzija šina je verovatno jedina istinska optička iluzija koje se mogu setiti. Jer postoje dve, ali ih vidiš kao jednu. I sve je jedno u stvarnosti. Znači optička iluzija je istinita. (R: Možeš tako reći ako želiš.)

SH: Nema nikoga ko sanja san, ali san biva svedočen.

R: San biva svedočen kao iluzija. (SH: Postoji svedočenje sna, nema "svedoka" ali postoji svedočenje sna.) Postoji svedočenje sna sve dok veruješ u svedoka jer taj koncept dolazi iz tvog uma. (SH: Nema svedoka postoji samo svedočenje.) Ko svedoči? (SH: Niko.) Tačno, to je odgovor.

SK: Jesi li sada zadovoljan? (SH: Bio sam zadovoljan i pre.) (smeh)

R: Vidiš, volimo da pričamo o svedočenju i snovima i svemu tome, to je samo radi vođenja razgovora.

SG: Znači posmatraš misli i ne dozvoljavaš im da odu dalje od vrha tvog nosa? I onda ideš na samoistraživanje, "Ko je ovo ja i ko posmatra sebe."

R: Da, prati ja. (SG: Ostani sa ja i koristi ga.) Poput praćenja vođe. (SG: Kada treba, ali uglavnom prati ja.) Prati ja uglavnom, i shvati da je ceo univerzum vezan za ja. Stoga kada ja nestane sve ostalo će takođe otići.

SH: Ovo je samo igra, to je način da sebe prosto zavarava, pretvarajući se da je ono što nije.

R: U pravu si, to je tačno to što jeste. Jer ništa što sam rekao nije istina. (SH: Prepoznajem to. (smeh) Zašto se uopšte trudimo da ga slušamo?) Zašto sam ja sam ovde? (smeh) Ko zna? (smeh) (SH: Ne, koga briga?) (smeh) Nikada ne pokušavam da skontam.

SR: Znaš Roberte, danas je bilo smešno jer kad god sam se zapitao, "Ko sam ja?" Uvek osetim, nije me briga. I osetio sam da si upravo to odgovorio, znaš osećaj toga je neverovatno dubok. Zaista me nije briga.

R: Ali budi oprezan sa tim, jer u svakodnevnim aktivnostima, možda te neće biti briga ni za šta uopšte poput ako neko umire ili nećeš pokušati da pomogneš. (SR: Znači nemoj to činiti ličnim, kažeš?) Ne čini to ličnim, tačno. Ali u stvarnosti nema nikoga koga je briga. Koga briga. (smeh) KOGA BRIGA!

SD: Zašto bi svest trebala da se zaokuplja igrom?

R: Ne treba, to je iluzija. (SK: Ako ne treba, onda nije.) Tačno, ništa se ne događa. (SK: Niti je Dana postavila to pitanje, zar ne?) Istina? Dana ne postoji. Čini se da postoji. Šta to čitaš Nerada? (učenik podiže pogled) Šta to čitaš? (SN: Sećaš se šta sam ti čitao onomad dok si ležao u krevetu?) O da. Želiš li to da pročitaš?

SN: Razmišljao sam. Pa ono što sam čitao je bilo:

Sigurno je da je priroda uma prazna. Bez ikakvog temelja. Tvoj sopstveni um je nepostojan, poput praznog neba. Treba da pogledaš svoj sopstveni um i vidiš da li je tako ili nije. Budući bez ikakvog gledišta koje odlučno odlučuje da je prazan, sigurno je da je samonikla prvobitna svesnost bila jasna i svetlucava od samog početka. Poput srca sunca, koje je samo po sebi, samoniklo. Treba da pogledaš svoj sopstveni um i vidiš da li je tako ili nije. Sigurno je da je ova prvobitna svesnost, koja je nečija inherentna svesnost, neprestana. Poput glavnog toka reke koji teče neprestano. Treba da pogledaš svoj sopstveni um i vidiš da li je tako ili nije. Sigurno je da raznovrsnost pokreta koji nastaju u umu nisu shvatljivi sećanjima. Oni su nepostojani povetarci koji se kreću kroz atmosferu. Treba da pogledaš svoj sopstveni um i vidiš da li je tako ili nije. Sigurno je da koje god pojave se pojave, sve su one samomanifestovane. Poput slika u ogledalu, kao samomanifestacije koje se jednostavno pojavljuju. Treba da pogledaš svoj sopstveni um da vidiš da li je tako ili nije. Sigurno je da su sve raznovrsne karakteristike stvari oslobođene u svom sopstvenom stanju. Poput oblaka u atmosferi koji su samonikli i samooslobođeni. Treba da pogledaš svoj sopstveni um da vidiš da li je tako ili nije.

R: Hvala ti.

S: Možete li reći ko to može videti, a ko ne može?

SN: Samooslobođenje do viđenja golom svesnošću. Preveo Rejnolds. Džon Rejnolds. Pročitaću još malo: Ne postoji nijedan fenomen, osim onog koji nastaje iz uma. Osim meditacije koja se događa, gde je onaj koji meditira. Ne postoji nijedan fenomen, osim onog koji nastaje iz uma. Osim ponašanja koje se događa, gde je onaj koji se ponaša. Ne postoji nijedan fenomen, osim onog koji nastaje iz uma. Osim ploda koji se događa, gde je onaj koji ostvaruje plod. Treba da pogledaš svoj sopstveni um, posmatraj ga iznova i iznova. Kada pogledaš gore u prostor neba izvan sebe, ako nema misli koje se javljaju koje su emanacije koje se projektuju i kada pogledaš unutra u svoj sopstveni um unutar sebe, ako ne postoji projektor koji projektuje misli misleći ih, onda će tvoj sopstveni suptilni um postati lucidno jasan bez ičega projektovanog. Pošto je jasna svetlost tvoje sopstvene inherentne svesnosti prazna, to je dharma-kaja i ovo je poput sunca koje izlazi na nebu bez oblaka, obasjanom. Iako se za ovu svetlost ne može reći da poseduje određeni oblik ili formu, ipak može biti potpuno poznata. Značenje ovoga ili da li može ili ne može biti shvaćeno naročito je značajno. (završava čitanje) Nerada: Pročitaću nešto iz Aštravakre.

Po prirodi moj um je prazan. Čak i u snu sam budan. Mislim o stvarima bez mišljenja. Svi moji utisci sveta su se rastvorili. Moje želje su se istopile. Pa šta ja marim za novac ili hranjenje čula, za prijatelje ili znanje, ili Svete knjige, oslobođenje, vezanost, šta su oni meni. Šta ja marim za slobodu? Jer sam spoznao Boga, intimno Sopstvo. Svedoka svih stvari. Bez budale, unutar slobodan od misli. Činim kako mi je volja i samo oni poput mene razumeju moje puteve.

SC: Kako može misliti bez mišljenja?

R: Mora postojati neko da misli, da bi ti mislio, ali kada si iznad u prosvetljenom stanju, realizovanom stanju mišljenje je spontano. Misliš samo o onome što je prisutno u trenutku. Zato kažem da nikada ne misliš dalje od svog nosa. Misliš u trenutku i to je to. Onda se misli jednostavno rastvore.

SV: Roberte, da li je to jasan prevod? (R: Ne znam?) Činilo se kao da je neko tu govorio to. Tekst pre toga je zvučao veoma transparentno.

R: Dolazi iz drugog izvora. Ali je prilično jasan. On pokušava da objasni to kao ego. Kad god neko pokušava nešto da objasni, uvek je ego na delu. Kako drugačije možeš objasniti? Mora postojati ego da objasni. Zato je najveća korist koju ovde dobijamo na satsangu nije ono što ja kažem, već jednostavno biti ovde. (pauza) Ako zaista želiš da se pokaješ, samo sedi u tihoj meditaciji i vidi savršenu stvarnost unutar. Jer sve vrste zablude jednostavno nastaju u pogrešnoj misli. I poput jutarnje rose pred izlazećim suncem mogu biti savršeno eliminisane kroz benevolentno svetlo i mudrost. Zato hajde da ostanemo tihi nekoliko minuta. (duga tišina, zatim Robert nastavlja) ...Mir. Kako se svi osećaju? Pokušajte da ostanete mirni kao što ste sada, tokom svojih normalnih aktivnosti tokom dana. Ne shvatajte ništa suviše ozbiljno. Samo posmatrajte svet kako prolazi i ipak ne reagujte na njega. Gledajte sve, budite budni, ali ostavite na miru. Ne pokušavajte da posedujete bilo šta i ne pokušavajte da se odreknete bilo čega. Samo budite svoje sopstvo. Nemajte osećaj da sam ja činilac. Pustite svoje telo da obavlja svoj posao, ali ti ostani sa ja i sve će biti dobro s tobom. Ima li ko još nešto da kaže? Znači sledeći put ćemo se videti u nedelju u 2 sata, zar ne?

SK: Da li ikada postoji razmatranje od 9 ujutro do 12 podne?

R: Ne, nikada nisam razmatrao to. (učenici se smeju dok traka završava) [SADRŽAJ]

Večna Sreća 25. novembar 1990.

Robert: Dobro je biti ponovo sa vama. Zaista sam srećan što imamo malu grupu. Ne previše ljudi ovde, ali čini se da ih još dolazi. Kada me je Henri prvi put pozvao u svoju kuću da održimo ovaj satsang, rekao mi je, "Roberte napunićemo sobu za tebe. Imaćemo stotine ljudi." I rekao sam, "Henri ne želimo stotine ljudi. Želimo suštinu. Želimo kvalitet a ne kvantitet. Želimo nekoliko dobrih sledbenika koji žele da se probude u ovoj inkarnaciji i postanu slobodni i oslobođeni." Pa je Henri rekao, "Pa šta će se desiti ako previše ljudi dođe?" Pa sam odgovorio, "Znaću tačno šta da kažem, tako da se neće vratiti." I to se dešavalo. Većina ljudi su tragači. Prelaze iz jednog pokreta u drugi, od jednog učitelja do drugog. Sa jednog predavanja na drugo i nikada ništa ne praktikuju. Kako očekuju da stignu bilo gde? Želimo da uradimo nešto pozitivno ovde i učinimo da se nešto desi tako da ne morate da se vraćate iznova i iznova. I igrate igru života iznova i iznova. Šta je to što svako zaista želi od života? Šta svako traži? Šta ljudi zaista žele više od bilo čega drugog? A odgovor je sreća. Sve što radiš je radi sreće. Ženiš se da bi bio srećan. Razvodiš se da bi bio srećan. Imaš posao i ideš na posao, tako da možeš zaraditi novac koji ti donosi sreću. Ali kako učimo, nikada nije trajno. Ono što zaista želimo je večna sreća. Sreća koja traje zauvek. Sreća koja se ne menja. Želimo večnu sreću. Razmisli o tome, čista sreća. Sreća koja nikada ne nestaje. A pitanje je: Postoji li takva stvar? I ako postoji, kako da je dobijem? Pa, odgovor na prvo pitanje je da, postoji takva stvar i dobijaš je tako što ne dozvoljavaš svom umu da izađe u svet. Tako što držiš svoj um u svom srcu. Kada tvoj um izađe u svet, to ga kvari. To je poput sunca. Sunce uvek sija. Ponekad oblaci prekriju sunce. Ali da li kažemo da nema sunca? Samo neuki ljudi će reći da nema sunca. Shvatamo da su oblaci prekrili sunce. I nakon nekog vremena oblaci će se razići i imaćemo sreću ponovo. Jer će sunce ponovo zasjati. Potpuno je ista stvar sa srećom. Dozvolili smo našem umu da nas navede da verujemo da nam spoljašnje okolnosti mogu doneti sreću. Moramo naučiti na teži način, da to nije istina. Spoljašnje okolnosti nam mogu doneti samo bedu.

Prva stvar koju moramo razumeti je ovo: Da je sve u ovom univerzumu, galaksije, zvezde, planete, sunca, meseca, ljudi, mesta, žohari, životinje, minerali su sve manifestacija tvog uma, čak i Bog, sve su projekcija tvog sopstvenog uma. Izmislio si svoje sopstvene Bogove svojim umom. I taj Bog ti donosi bedu, jer gledaš na tog Boga kao na Deda Mraza. Kada ti želje nisu ispunjene postaješ uznemiren. I kriviš Boga. Malo li znaš da si stvorio svog sopstvenog Boga po sopstvenom liku. Sve, sve, je projekcija tvog uma. Dakle kako postići sreću? Tako što ćeš dozvoliti svom umu da se vrati unutar sebe i počiva u tvom srcu. Sreća je tvoja božanska priroda. Sreća si ono što jesi. Ipak ovo možeš spoznati samo kada je tvoj um tih i miran i nepomičan. U tom trenutku nema razlike šta se dešava u svetu. Bićeš srećan, blažen, miran. Kao primer: Osoba kupuje srećku, želi da dobije na lutriji. Nastavlja da kupuje srećke svake nedelje. Um je izašao, otišao je u svet i rekao ti je da možeš dobiti na lutriji. Tako kupuješ srećke godinama. I anksiozan si, pod stresom si, izbezumljen si, nesrećan si, jer kupuješ srećke. Tvoj cilj je da dobiješ na lutriji. Nakon deset godina kupovine srećki konačno postižeš svoj cilj, dobiješ četrdeset miliona dolara. Nakon što uzbuđenje izbledi, nešto čudno ti se desi. Osećaš se tiho, osećaš se blaženo, osećaš se srećno i nemaš pojma šta se desilo. Veruješ da je dobitak novca ono što je izazvalo da se osećaš srećno ovako. Ali nije. Ono što se desilo je jednostavno ovo: Jednom kada si postigao svoj cilj, postaješ tih. Nema cilja za težnju. Stoga je tvoje srce prihvatilo tvoj um. Tvoj um se vratio u tvoje srce. Automatski si srećan. Nema veze sa novcem ili dobitkom. A koliko dugo ovo traje pre nego što tvoj ego počne ponovo da igra igrice sa tobom? Pa počneš da misliš u sebi, moji rođaci i prijatelji dolaze da me vide samo jer žele moj novac. Nisam platio Poresku upravu. Verovatno će uzeti pola i ostaće mi samo dvadeset miliona. Ljudi bi mogli pokušati da me kidnapuju i drže za otkup, šta ću da radim? Pa unajmiš tjelohranitelje. Sagradiš ogradu oko svoje kuće i tvoja sreća je nestala. Ali kada sagradiš ogradu oko svoje kuće i unajmiš tjelohranitelje ponovo se osećaš srećno jer si dostigao još jedan cilj. Razlog zašto se ponovo osećaš srećno je jer se tvoj um vratio u tvoje Sopstvo. A tvoje Sopstvo je prirodno srećno, ali ti veruješ da je to zato što si se osigurao što ti je donelo sreću i tako to ide. Povremeno poput jo-joa. Srećan si kada postigneš cilj i bedan si kada tražiš nešto. Spoljašnji svet ti može doneti samo bedu. Moramo naučiti tu lekciju na teži način nažalost. Evo još jednog primera: Osoba želi da se uda, želi partnera. Ona traži i nesrećna je dok ne nađe pravog partnera. Prelazi od jedne osobe sa jedne na drugu, sa jedne osobe na drugu. Zatim konačno odu u pravi bar i pokupe pravu osobu i kažu: "Ovo je devojka koju želim" ili "Ovo je momak koga želim." I mislite da ste srećni. Kada jednom prestanete da mislite i stičete i tražite, um se ponovo vraća u srce. Kada se um vrati u srce, automatski ostajete srećni. Ali vi mislite da je to zato što ste našli pravog partnera. Koliko dugo ta sreća traje? Vaš ego ponovo preuzima i počinjete da mislite. Pitam se da li moj partner ima novog prijatelja, novog momka, novu devojku. Dosadilo mi je njega ili nju, krenuću da tražim nekog drugog. Postaje dosadno živeti sa tom osobom i ponovo postajete nesrećni, sve dok ne odete i nađete nekog drugog. Kada nađete nekog drugog, osećate se srećno na trenutak, ili za dan, ili za nedelju, ili za mesec, ili za godinu. Vaš um se vratio u srce. To je jedino što vas čini srećnim, jer se sreća ne može naći u svetu. Jer svet nije ono što mislite da jeste. Svet nije stvaran sam po sebi, ali Brahman je stvaran. Brahman je svet. Svet je stvaran samo kada shvatite da je svet Brahman. Brahman je svest. Kako to izgleda? To je kao školska tabla. Zamislite školsku tablu kao svest. Crtate slike na tabli. Slike galaksija, piramida, zvezda, crva, ljudi. Da li su crteži stvarni? Crteži su stvarni samo koliko i tabla, jer bez table ne biste mogli imati crtež. Dakle, crteži predstavljaju univerzum. Tabla predstavlja svest. Zatim obrišete sve crteže i nacrtate bebu. Obrišete bebu, nacrtate bebu koja odrasta u mladu osobu. Obrišete mladu osobu i nacrtate mladu osobu koja stari u pedesetim i šezdesetim. Zatim obrišete to i nacrtate drugu osobu kako umire, istu osobu. Ali šta se dogodilo sa tablom sve ovo vreme? Ništa, tabla ostaje ista. Univerzum se menja, ljudi se menjaju. Rađate se, starite, umirete, ali svest je uvek ista. Problem je pogrešna identifikacija. Mi se identifikujemo sa slikama, sa svetom, sa tvorevinom. Ne identifikujemo se sa svešću. Kada se identifikujete sa svešću, tvorevina postaje pokretna slika.

Dolazi i odlazi, ali vi ne reagujete. Ne reagujete na dobre stvari i ne reagujete na loše stvari. One su obe strane istog novčića i obe su varalice, iluzije. To je kao san. Možda mi kažete: "Roberte, ovo zvuči besmisleno, kako svet može biti poput sna?" Pa, razmislite o ovome. Kada sanjate. Kada sanjate, zar ne projektujete čitav univerzum u tom snu? U tom snu imate zvezdu, imate galaksiju, imate mesec, imate sunce, imate kuće, imate ljude, imate okeane, imate sve u snu. Odakle to dolazi? Neverovatno je kako vaš um nesvesno, kada sanjate, može manifestovati sve te stvari. I takođe ste vi sami u snu. Vidite sebe u snu kao

bebu. Rastete, pridružujete se vojsci, odlazite u rat, bivate ranjeni, vraćate se kući u invalidskim kolicima i onda se ženite, imate decu. Sve se ovo dešava u snu. Onda jednog dana dođe zemljotres. Zgrade se ruše, tlo se otvara i guta ljude, a vi vrištite i onda vidite mene. I ja sam vrlo smiren i kažem: "Ne brini prijatelju, ovo je samo san." Ali vi me gledate kao da sam lud. Kažete: "Šta to pričaš, zar ne vidiš šta se dešava? Zemlja se otvorila i guta ljude, a ti mi kažeš da je ovo san? Mora da si izvan sebe!" I ja kažem: "Prijatelju, budi miran, to je samo san," ali mi ne verujete. Onda se tlo otvara tamo gde stojite i guta vas, i onda se dogodi smešna stvar. Probudite se! Šta se dogodilo sa svim mojim problemima? Šta se dogodilo sa mojim paralizovanim telom? Šta se dogodilo sa zemljotresom? Probudili ste se. To više nije san. Sada sedim ovde i govorim vam da je vaš život poput sna i da ne brinete, ne plašite se. Nego da budete mirni i znate da sam ja Bog. Da razumete da ste vi svest. Da ste vi čista svesnost. Da ste vi apsolutna stvarnost, da ste vi parabrahman, da ste vi sat-čit-ananda, ali mi ne verujete. Mislite da ste smrtni. Identifikujete se sa svešću tela. Identifikujete se sa događajima u ovom svetu. I vaš um uvek spletkari, uvek planira, uvek želi da bude veći nego što jeste. Mislite o nečemu što nije u redu i nameravate to ispraviti. Imate aroganciju i ratobornost. Jer ne verujete u svoju istinsku prirodu, a to je zato što je vaš um, ponovo, otišao napolje u svet umesto da dopustite svom umu da počiva u vašem srcu. Evo još jednog primera: Zamislite, ako hoćete, čoveka koji izlazi na sunce. I sunce ima 140 stepeni. Sunce i vrućina predstavljaju vaš um koji izlazi u svet. Počinjete da gorite, vidite hladovinu. Trčite ispod hladovine i osećate se prijatno, opušteno i mirno i srećno. Ali posle nekog vremena zaboravite na to i poželite još sunca. Pa se vraćate nazad na sunce. I ponovo gorite i znojite se. Ovo je ekvivalentno tome da svoj um izložite svetu i budete uhvaćeni u svetska dešavanja. Biti uhvaćen u svoje lične probleme, verovati da je vaš život važan kakav jeste. Ali onda ponovo vidite hladovinu i setite se kako je to bilo dobro i tako se vraćate u hladovinu i sedite ispod nje i ponovo se osećate hladno, osveženo i smireno i srećno. Ali samo bi budala i šupak izašao ponovo na sunce i goreo, pa se vratio u hladovinu i bio miran. Pa opet izašao na sunce i goreo. Samo bi budala to radila. Mudra osoba bi stajala ispod drveta i bila mirna i hladna. Hajde sada da pogledamo vaš život. Koliko problema mislite da imate? Da li verujete da je išta pogrešno sa vašim životom jer želite više nečega što ne dobijate? Jedini razlog zašto mislite da imate problem je taj što se svet ne okreće onako kako vi želite. To je pogrešna identifikacija. Morate početi da se identifikujete Satsanzi Roberta Adamsa: Sabrana dela

sa svešću, sa apsolutnom stvarnošću, a ne sa svojim svakodnevnim poslovima. Dakle, kako postižete sreću? Kako sprečavate svoj um da izađe napolje? Jednostavno. Ne reagujete ni na šta. Ne mislite dalje od svog nosa. Ne dozvoljavate da vas misli obuzmu i govore vam bilo šta. Čak i ako se čini ispravnim. Kada vidite situaciju, dobru ili lošu, ne reagujete. Ako dobijete na lutriji i osvojite četrdeset miliona dolara, ne reagujete. Jer shvatate da će to doneti svoje sopstvene posledice. Živimo u svetu dualnosti. Za svako dobro postoji loše. Za svako loše postoji dobro. Za svako gore postoji dole. To je put sveta. Ako dođete do ekstremnog onoga što nazivate dobrim, moraćete da iskusite ekvivalent onoga što je loše, onoga što nazivate lošim. U stvarnosti ne postoji dobro i ne postoji loše. Ali vaš um to čini takvim. Dakle, prvi korak je da ne reagujete, postajete svedok odvijanja sveta. Shvatate da je sve Sopstvo i ja sam to. Svedočite svemu u svetu, ali se ne uplećete. Kada kažem da se ne uplećete, ne mislim da samo ostanete kod kuće i sedite u kadi i ne radite ništa. Mislim da je vaše telo došlo na ovu zemlju da učini nešto. I vaše telo je pod

svojim sopstvenim zakonima karme. Ali za koga postoji karma, za vas ili za vaše telo? Samo za vaše telo. Stoga, ako se identifikujete sa svojim telom, patite. Ako se identifikujete sa svojim Sopstvom, koje je svest, uvek ste srećni. Ako vam to postane teško, praktikujete atma-viharu, samoistraživanje. Kada vaš um počne da misli, misli, misli, misli, misli o dobrom i lošem, jednostavno postavite pitanje: "Kome dolaze ove misli?" Ne odgovarate, jednostavno postavite pitanje sebi. Sve se dešava unutar vas. "Kome dolaze ove misli?" Odgovor će vam na kraju doći. "Ove misli dolaze meni. Ja ih mislim. Ja ih mislim? Ja? Ko je ovo ja. Pa šta je izvor ja?" Držite se ja, ali ne koncentrišete se na ja, koncentrišete se na izvor. "Pa šta je izvor ja." Jer se čini da su svi moji problemi vezani za ja. Jer kažem: "Osećam se loše. Uznemiren sam. Ljut sam. Prevaren sam. Emotivan sam," ili čak "Osećam se dobro. Srećan sam," to je ljudska sreća. Srećni ste jer vam je neko dao nešto što volite ili je neko učinio nešto za vas. To je isto tako loše kao osećati se depresivno. Osećam ovo i osećam ono, osećam da sam Džnani, osećam da nisam Džnani, osećam razne stvari. Ali uvek postoji ja, ja, ja. Ako istražite, otkrićete da je sve vezano za ja. I ako se rešite ja, svi vaši problemi, ceo svet, ceo univerzum, Bog i sve što je u vezi s tim, nestaće. I izvor će biti vaše istinsko Sopstvo koje je čista svest, konačno jedinstvo, nirvana, praznina. To je vaše istinsko Sopstvo. I gledaćete na svet kao na svoje Sopstvo. I dalje ćete videti svet, ali ćete ga videti drugačije. Ništa vas više nikada neće uznemiriti. Jer ćete shvatiti da je svet vaše Sopstvo. Kako možete biti uznemireni svojim Sopstvom? Postali ste oličenje božanske ljubavi, blaženstva, čiste inteligencije, krajnje svesnosti, sat-čit-ananda, parabrahman, koji je sveprisutnost. Kako onda možete biti ljuti

ili uznemireni zbog bilo čega ako ste čista svest, jednostavno ne možete. Da li vidite šta govorim? Ako naučite da se identifikujete sa svešću, uvek ćete biti srećni. Ako se nastavite identifikovati sa svetskim uslovima ili sa svojim telom ili svojim umom, bićete nesrećni i imaćete kratke nalete sreće, kada stvari idu vašim putem. Ali tada nećete verovati ljudima. Bićete sumnjičavi prema motivima svih i osećaćete da nešto nije u redu. Ako želite da znate da li ste Džnani ili ne, pitajte sebe: "Kada sam poslednji put video nešto pogrešno? Kada sam poslednji put nešto bilo u redu kada sam imao lošu misao kada sam verovao da mi neko nešto radi, ili kada sam se naljutio," i to će vam dati dobru indikaciju odakle dolazite. Ono što vidite u sebi, vidite u svima drugima. Ako ste samoostvareni, onda znate svoje Sopstvo kao sveprisutnost i možete videti samo ljubav, mir, sklad i sreću u svima. Izbor je vaš. Jedina sloboda koju imate na ovoj planeti, u ovom univerzumu, jeste da napravite izbor da odete unutra i ne reagujete ni na kakve uslove. Sve ostalo u vezi sa vama je predodređeno. Sve ostalo u vezi sa vama je prarabdha karma. Čak i kada podignem svoju ruku ovako, to je karmički. Ali šta ja imam sa svojom rukom? Ja nisam moja ruka, ja nisam moje telo, ja nisam moj um, ja-sam to ja-sam. Apsolutna svesnost, čista inteligencija, apsolutna stvarnost, parabrahman, nirvana. Ja sam bezprostoran, ja sam nerođen, ja sam besmrtan. Voda me ne može utopiti i vatra me ne može spaliti. To je moja istinska priroda. Pronađite svoju istinsku prirodu, prijatelji moji, i uvek ćete biti srećni. Om šanti. Hajde sada da malo pevamo, a onda ćemo jesti i naš prijatelj Rahul će svirati za nas. Rahul je sjajan muzičar. Čast mi je što je danas došao da svira sa nama, u ovoj igri zvanoj život, pre nego što jedemo. (pauza za muziku i jelo — zatim Robert nastavlja)

R: ...o onome o čemu sam govorio ili bilo čemu drugom o čemu biste želeli da pričate.

SB: Dakle, ako je svest sve što postoji i to je naša istinska priroda, onda je ovaj ego odbijanje toga, neprihvatanje. I čini se da je čitava struktura odbijanje, odbrana od ovog uništavila ili ovog svega što svest jeste?

R: Da, ali dozvoli da te pitam, "Za koga je odbijanje? Ko odbija?" (SB: Ego.) Rešite se ega i odbijanje će prestati. Pitajte sebe, "Kome dolazi ego?" i shvatićete da nikada niste imali ego, da on ne postoji.

SB: Dakle, otkad smo rođeni, dobijamo obrazovanje da postoji ego, obrazovanje je uvek usmereno ka egu. (R: Govori za sebe.) Mislim, ceo obrazovni sistem u celom zapadnom svetu pretpostavlja da postoji ovaj ego koji treba obrazovati.

R: Pa, ne brini o zapadnom svetu, šta ti misliš? Ostavi svet na miru. (SB: Mislim da me je društvo upropastilo. (smeh) Možda sam želeo da znam.) Zaboravi na to, ostavi svet na miru. Postoji veća sila od tebe koja zna kako da se brine o svetu. Koncentriši se na svoje Sopstvo. Ako razumeš ko si, razumećeš i šta je svet. I voleće svet kao Brahmana, kao Sopstvo. Satsanzi Roberta Adamsa: Sabrana dela

SK: Da li je korisnije preuzeti odgovornost na taj način? Priznajući da smo sami sebe prevarili i nastaviti odatle?

R: Ne zadržavajte se previše na negativnom. Koncentrišite se na izvor, koji je apsolutna stvarnost, čista svest.

SK: Nekako kao ići u oba smera, bilo da smo mi prevarili sebe ili je svet prevario nas, nije bitno, samo pustiti...

R: Zaboravi na to, shvati da je sve to vezano za tvoje lično ja. I prati ja do izvora. Gde ćeš postati svoje istinsko Sopstvo. Tada će se sve pobrinuti samo za sebe i neće biti nikakvog pitanja u vezi toga uopšte.

SB: Roberte, ako je svest sve što postoji i mi smo to i to mora biti slučaj u svakom trenutku, zar se onda u svakom trenutku ego živi kao ova odvojena svest, odvojeni ego se uvek stvara i nameće čistoj svesti?

R: Zašto brineš o tome kako se ego stvara? Ti nemaš ego. Shvati da si bez ega. Da si apsolutna inteligencija. I tvoja istinska priroda sija iz tebe upravo sada. Fokusiraj se na taj deo. Ukloni negative tako što nećeš misliti o njima. Čim počnu da ti dolaze, ne reaguj na njih, ne bori se protiv njih, ignoriši ih ili im svedoči. Kada ti postanu previše, pitaj, "Kome one dolaze?" i vratićeš se pravo na ja i slediš ja do izvora dok se ono ne sruši i ne nestane i ne uništi samo sebe. I samo će apsolutna stvarnost ostati. Samo će svest ostati. Zato se ne fokusiraj predugo na drugo. Ostavi negative na miru, samo sledi ja. Jer svi problemi, sve negativno je vezano za ja. Reši se ja i sve ostalo će otići s njim, i bićeš slobodan.

SB: Većina ljudi, kada tiho sede, onda osećaju ovu prazninu, veliki strah se u njima javlja, onda to odbijaju, onda beže od toga. (R: Pa neka beže i neka rade šta hoće, ali šta ćeš ti uraditi?) Pa shvatam da sam to radio.

R: Pitaj, "Kome dolazi strah? Strah od čega?" Pitaj sebe, "Zašto imam ovaj strah? Ko ima ovaj strah? Ja imam. Ko sam ja? Odakle dolazi ovo ja koje ima ovaj strah?" Drži se ja svom snagom, kao da se držiš užeta. I prati ga dole do izvora i onda pusti. I postani izvor, stopi se sa izvorom svog postojanja. Tada ćeš shvatiti da nikada nisi postojao i nikada nećeš postojati. Ti si samo čisto biće, apsolutna stvarnost, Sopstvo. Ne brini za druge, to će se pobrinuti samo za sebe.

SB: Kada kažeš, "Drži se ja," i kada pokušam da se držim ja, nalazim samo sećanje. Nalazim samo osećaj sećanja, čak i ako nema misli, još uvek postoji ovaj osećaj mene. Taj osećaj je pretpostavka ove poznatosti sećanja.

R: Onda moraš ponovo da se pitaš, "Kome dolazi ovo sećanje? Ko se oseća ovako?" I vraćaš se ponovo na ja. Sve je oko ja. Sve je vezano za ja. Sećanje, strahovi, frustracije, bes, prošli životi, sve ima veze sa

ja. Čim rastvorite ja, nema karme, nema prošlih života, nema suda, nema Boga, nema odmazde, nema Sopstva, nema ostvarenja, postoji samo svest.

SI: Čini mi se da na početku, pošto nemam pojma šta je svest i ne mogu da se identifikujem sa prazninom, moram u to da verujem na početku. Mislim, ne znam, zar ne? Dakle, ono što moram da uradim je da verujem da je to tako.

R: Ne treba da verujete ničemu što kažem. Možda vam lažem, zašto biste mi uopšte verovali. Ali ono što treba da uradite jeste da eksperimentišete na sebi. Fabrika eksperimentisanja je unutar vas. Radite na sebi, otkrijte sami za sebe i vidite šta će se dogoditi. Vežbajte na sebi. Ne verujte ničemu, vežbajte na sebi i otkrijte šta se događa, vidite šta se dešava. Tada ćete znati, guru, Bog, svest su svi unutar vas. Vi ste to. Proverite, otkrijte sami za sebe.

SH: U šta gledaš? (R: Ko?) Ti, tvoje oči su vrlo ukočene, gledaju napolje.

R: Ne gledam ni u šta. (SH: Ne?) Nema čega da se gleda. (SH: To zvuči mirno.) Samo prostor, prazan prostor. (SH: Gledaš u ništavilo.) Gledam u svoje Sopstvo i vidim tebe. (SH: Da? To je tvoja iluzija.) (smeh) Ali vidim tebe kao Sopstvo. Vidim tebe kao sebe. (SH: Oh, to je u redu.) Da li ti se to sviđa? (SH: Da, divim se tome.)

R: Ok, hajde da jedemo. (smeh dok traka završava) [TOC] Satsanzi Roberta Adamsa: Sabrana dela

Satsang 2. decembar 1990.

Robert: Dobro je ponovo biti sa vama. Sve dok verujete da ste fenomen telo-um, imaćete problema i tačka. Nije me briga kakve probleme mislite da imate, nema razlike koliko su ozbiljni, sve dok verujete da ste fenomen telo-um imaćete problema. Možda se osećate opravdano što imate probleme. Možda mislite da nije vaša krivica. Možda mislite da je karmički. Možda osećate razne stvari, ali sve dok verujete ili osećate telo-um, imaćete problema, jer je ovo vrsta sveta u kojem živimo - svet koji ne postoji, čini se stvarnim većini nas. I ako verujemo da smo telo-um, onda verujemo da je svet stvaran i verujemo da se moramo moliti Bogu za rešenja. Radimo sve te stvari i i dalje patimo. I patnja će prestati, ne kada Bog usliši vaše molitve, već kada se probudite u istinu svog sopstvenog bića. Tada ste, takoreći, ponovo rođeni u novoj stvarnosti i sve je dobro. Ali možete mi reći: "Ali Roberte, ponekad i ti izgleda imaš probleme. Tvoj auto može eksplodirati, što mu se stalno dešava, ili se tvoje fizičko telo ne oseća najbolje, ili se nešto dešava." Moje pitanje vama je sledeće: "Ko to vidi?" Mora postojati posmatrač i predmet. Vi vidite sebe. Kada uhvatite svoje buđenje, svet se ne menja. Samo ga vidite drugačije, to je sve. Stičete osećaj besmrtnosti, osećaj božanskog blaženstva, takoreći, gde stvari više nemaju moć da utiču na vas. Drugim rečima, u stanju prosvetljenja uzrok i posledica ne postoje za vas. Ali oni koji žive u svetu prolaze kroz svoju karmu, i vide sebe svuda gde pogledaju, jer svet je, zapamtite, samo projekcija vašeg uma. A kakva je to projekcija? Zavisi od vašeg stanja, odakle dolazite. Svi gledamo u svet i vidimo nešto drugačije. Sve što vidimo smo mi sami. Nema problema, nijedan ne postoji, nijedan nikada neće postojati. Jedini problem koji postoji je šta? Ko mi može reći?

SE: "Kuvajt?" (učenici se smeju)

Robert: Blizu si. Šta uvek kažem, zašto problem postoji? Ima veze sa vašim nosom.

SK: Ne puštati svoje misli dalje od nosa, zar ne?

Robert: Tako je. Dozvoljavate svojim mislima da prođu pored vašeg nosa. To je jedini razlog zašto imate problem. Ako se uhvatite brzo pre nego što prođe pored vašeg nosa, gde je problem? Problem je u vašoj misli, samo u vašoj misli. Kada

vam se um uspori, kada proces mišljenja uspori, gde je problem? Ne postoji. Ali ako dozvolite mislima da prođu pored vašeg nosa, onda postoje razne vrste problema koje smislite. Verujete da je ovo pogrešno, i ovo nije u redu, i ovo me povređuje, i postajete sumnjičavi, nepoverljivi i puni strepnje, i uplašeni i tako dalje, jer mislite. Možete reći: "Kako možeš postojati bez mišljenja?" Sasvim dobro, hvala. (učenici se smeju) Drveće ne mora da misli. Trava ne mora da

misli. Svet ne mora da misli o sebi. Sve je zbrinuto. Postoji sila koja zna kako da se pobrine za sve, i takođe će se pobrinuti za vaše telo, takoreći, ako prestanete da mislite. Ali sve dok mislite, "Ja sam telo," onda morate da brinete o svom telu, i pazite ga, i hranite ga aspirinom, i lekovima protiv prehlade, i odgovarajućom hranom, i radite razne čudne stvari sa svojim telom. Ali vaše telo i vaš um nisu vaši prijatelji. Oni podležu svom sopstvenom zakonu. Da li vas je vaše telo danas pitalo, jutros, da je vreme za ustajanje, jeste li ustali? Da li je tražilo vašu dozvolu? Ono radi šta hoće. Vi nemate ništa sa telom ili umom. Kada postanete depresivni, da li vas vaš um pita da li sme da postane depresivan? On radi šta hoće. Kada postanete uplašeni, da li vaš um traži vašu dozvolu? On radi šta hoće. Kada se vaše telo prehladi, da li vas pita da li sme da se prehladi? Ono radi šta hoće. Ali šta vi imate sa tim stvarima? Jedna gospođa me je jutros zvala iz Santa Kruza. I pitala me je: "Koliko dugo moram da dolazim na satsang pre nego što postanem samoostvarena?" Pa sam joj rekao, pre nego što odgovorim, da te pitam: "Šta misliš pod ja i šta misliš pod satsang?" I ona je spustila slušalicu. Pitam se zašto je to uradila. Ali to je nešto o čemu možemo pričati, ili ja mogu pričati, pošto nemam ništa drugo da radim. Koliko dugo 'ja' mora da dolazi na satsang? 'Ja.' Koliko dugo 'ja' mora da dolazi na satsang? Da li 'ja' treba da dolazi na satsang? Šta je ovo nedostižno 'ja'? Šta to znači? Koliko dugo 'ja' mora da dolazi na satsang? Razlog zašto to nazivate 'ja' je taj što ste pogrešno protumačili ja. Identifikujete ja sa telom. Dakle, pitate koliko dugo 'ja' mora da dolazi na satsang. A šta je onda satsang? Sat znači biće, biti sa Sopstvom. Dakle, 'ja' i satsang su ista stvar. Ovo znači da je satsang vaše svakodnevno iskustvo. To nije mesto na koje idete. To je način na koji živite svoj život. Ja stvara razdvajanje tamo gde nema razdvajanja. Postoji jedna celina i vi ste to. Ali sve dok razdvajate 'ja' od svog Sopstva, uvek se pitate. Osećam se bolesno. Osećam se srećno. Osećam se depresivno. Osećam se loše. Ko je ovo ja? Odakle je došlo? Kako nastaje? Šta je njegov izvor? Saznajte. Zaronite duboko unutra i saznajte odakle ja dolazi. Dobar način za to je pre nego što odete na spavanje da kažete sebi: "Pronaćiću svoje ja kada ustanem jutros." Neposredno pre nego što se probudite, pre nego što počnete da mislite, ja se pojavljuje kao "ja-jesam," kao čista svest. Uhvatite ga tada. To je najbolje vreme da ga uhvatite. Čim se probudite ujutro, u tom deliću sekunde pre nego što se probudite i počnete da mislite, pre nego što misli sveta dođu, to je vreme da uhvatite ja-jesam,

apsolutnu stvarnost. Jer u tom trenutku to je upravo ono što jeste, čista svesnost. A onda dođe misao i prekrije je. Zato zapamtite ovo. Ako se pitate kada idete na spavanje, kažete sebi: "Sutra ujutro čim otvorim oči identifikovaću se sa svojim izvorom, ja-jesam," i hoćete, čak i na sekundu, to će promeniti vaš život. Kako nastavljate ovo svakog jutra, svakog jutra, svakog jutra, vreme između vašeg buđenja i dolaska misli postaće veće, taj prostor će se širiti, i širiti, i širiti dok ne budete u stanju da ostanete u svesnosti. Naravno, tada više neće biti vas. Biće samo svesnost. Probajte, morate istražiti. Morate inteligentno zaroniti duboko u sebe i pronaći izvor svog ja. Ne prihvatajte svoja osećanja. Ne prihvatajte svoje misli. Ne gledajte sebe kako se osećate jadno, i ne činite ništa povodom toga, ili možete postati svedok tome. I to će pomoći. Ali bolje je pitati: "Zašto se osećam jadno?" i shvatiti da ste rekli "zašto se 'ja' osećam jadno," 'ja.' Identifikujem se sa svojim telom kao 'ja.' Opet greška. 'Ja' je samo po sebi čisti sklad, radost, sreća. Ali kada identifikujete 'ja' sa svojim telom-umom, ono postaje lično ja koje čak ni ne postoji. Ali vi ga činite postojećim. Identifikujete se sa njim. Zašto želite da se identifikujete sa svojim ličnim ja? Vaše lično ja nikada nije postojalo. Zašto ste ga prijateljski prihvatili? Zašto mu i dalje dajete moć? Zašto ga činite da raste? Uzmite svoju moć nazad. Razotkrijte svoje Sopstvo. Pravo vi, i zaboravite sve te besmislice o umu i telu i mislima i svetu i Bogu i svemu drugom što se čini stvarnim. Ne poredite se ni sa kim. Budite verni svom Sopstvu. Nije važno koliki napredak neko drugi pravi. Zaboravite na Svece i Mudrace i druge ljude. Vi ste jedini koji je ikada postojao i nema nikog osim vas. Vi ste svi Sveci, i Mudraci i vidovnjaci. Vi ste sve. Sve je Sopstvo, i vi ste to. Zašto se ne probuditi u ovo? Zašto želite da se igrate igre sa sobom tako dugo? Verujući u reinkarnaciju, da se morate vraćati iznova i iznova i iznova, i nadajući se da ćete imati bolji život

sledeći put. Nema boljeg života. Sve dok ste rođeni od tela, morate patiti. To je put tela. Ne pokušavajte da poboljšate svoj život. Pravite veliku grešku. Jer nema sumnje, ako koristite pozitivno mišljenje i koristite svoj um, možda će vam se učiniti da poboljšavate svoj život. Ali zapamtite, ovaj svet u kojem živite je svet dualnosti. Za svako gore postoji dole. Za svako napred postoji nazad. Za svako dobro postoji loše. Stoga, kakvo god poboljšanje dođe u vaš život, trajaće neko vreme, a zatim će splasnuti i opet ćete postati nesrećni. Onda ćete ponovo biti srećni kada dobijete ono što želite, a onda to neće trajati i opet ćete biti nesrećni. Počećete da se borite za svoja prava i da se borite za svoj opstanak. Onda kada dobijete ono što želite, opet ćete biti srećni. Kao jo-jo. Idete gore-dole, gore-dole, i bez obzira koliko vam pričam o ovim stvarima, nastavićete da to radite. Pa zašto pričam? Ne znam. Nemam izbora.

Znate, nikada nisam tražio da ovo radim. (smeh) Čudno kako se stvari ispostave. (smeh)

SH: Previše je kasno sada. (smeh)

Robert: Sve što znam je da je sve dobro i da se sve odvija kako treba. Sve što znam je da je sreća vaša istinska priroda, da niste ono što izgledate da jeste i da stvari nisu ono što izgledaju. Ništa vam se nikada ne može dogoditi. Zašto toliko brinete? Čega se plašite? Svog života? Nemate život. Ono što nazivate svojim životom je ništa. Ne postoji. To je ništavilo. Brinete o opadanju kose. (smeh) Brinete o tome da su vam potrebne nove cipele, debljate se, kakav traćenje energije. Kao hraniti mrtvog konja. Svi ćemo završiti na groblju, pa kakva je razlika šta radite? Prošle nedelje sam razgovarao sa bodibilderom i pričao mi je o svojim mišićima. I šta radi za ovaj mišić, i šta radi za onaj mišić, i kako se dobro hrani. Pa sam mu rekao: "To je sjajno, bićeš najzdraviji čovek na groblju." (smeh) I u tome je suština, zašto ne biste koristili svoju energiju u konstruktivne svrhe? Ovo ne mora da znači da ignorišete svoje telo. Vaše telo će se uvek brinuti samo za sebe. Zapravo, što više praktikujete svoju sadhanu, ili ostvarujete svoj istinski identitet, vaše telo će biti u stanju da se bolje brine o sebi nego što ste vi ikada mogli, jer podleže drugačijem zakonu. Ono zna šta da radi. Uradiće sve zbog čega je došlo na ovaj svet, ali nema apsolutno nikakve veze sa vama. Kada ćete se probuditi u tu činjenicu? Prestanite da mislite toliko o sebi, o dobijanju novog posla, o gubitku posla, o radu ili neradu. Niko nikada nije srećan. Oni ljudi koji rade su nesrećni jer moraju da rade. Oni ljudi koji ne rade su nesrećni jer ne mogu da nađu posao. I kada nađu posao, pridruže se nesrećnima koji ne mogu da podnesu posao. Gde je mir? Mir je vaša istinska priroda. Unutar vas je. To ste vi. Tražite ga i naći ćete ga. Tražite i naći ćete. Sa čim god se identifikujete, to postajete. Zato prestanite da se identifikujete sa svetskim stvarima. Identifikujte se sa svojim Sopstvom. A kako to radite? Počinje ujutro, kao što sam vam ranije rekao. To je vreme kada je vaš um bio slobodan, jer ste spavali, imali ste privid mira. Biti u dubokom snu je nesvesna metoda samoostvarenja. Ostvareni ste kada spavate, ali ste nesvesni, pa niste toga svesni. Želite da budete svesno u snu. Kada ste svesno u snu, budni ste. Budni ste za svoje Sopstvo, za stvarnost, za ono što jeste, za ja-jesam. Kada ustanete ujutro, odmah pre nego što misli dođu, identifikujte se sa Sopstvom. Kako to radite? Jednostavno kažete sebi: "Ja - ja." To je sve što treba da uradite, "Ja - ja." Ovo radite pre nego što misli dođu. Možda na početku možete ovo raditi samo nekoliko sekundi, ali to je dobro. Čak i te nekoliko sekundi će učiniti vaš dan ispunjenim, i osećaćete se srećno tokom dana. Kako vreme prolazi, kako Satsanzi Roberta Adamsa: Sabrana dela

...objašnjeno ranije, prostor će se proširiti i moći ćete duže ostajati u "Ja - Ja, Ja - Ja." Sada kada misli dođu, jednostavno se zapitajte, "Kome dolaze ove misli? Dolaze meni." I držite se tog mene. Ne puštate. Ali ne koncentrišite se na to ja, samo se držite tog ja. Koncentrišite se na izvor ja, kao da držite uže, i idete ka njegovom izvoru i puštate. Puštanje je izvor. Potpuna svesnost, apsolutna stvarnost, Ja sam taj koji jesam. Ne pokušavajte ovo analizirati. Samo dopustite da bude. Dok ovo radite svakog jutra, bilo da posmatrate ja, ili pitate, "Kome dolaze misli?" primetićete suptilnu promenu koja se dešava u vašem životu. Prva promena koju ćete videti jeste da razvijete privid mira kakav nikada ranije niste imali. Jednostavno vas ništa neće

uznemiravati i bićete iznenađeni sobom. Primetićete da stvari koje su vas činile ljutim više nemaju tu moć. Primetićete da vas stvari kojih ste se bojali, na primer, depresija, recesija, gubitak pamćenja, šta god, vaša žena je pobegla sa mlekarom, možda je to dobar znak, ali vas ove stvari više neće uznemiravati. Jednostavno ćete se osećati dobro. Osećaćete se dobro u celosti. I to će se pretvoriti u čistu sreću, jednostavno ste srećni, bez ikakvog razloga. Možete li zamisliti kako je to biti srećan bez prekida, bez razloga? To nema apsolutno nikakve veze sa svetom. To ne znači da ćete ići okolo i histerično se smejati stalno. To znači da se jednostavno osećate srećno. Čujete za rat u Iraku i srećni ste. Nema rata u Iraku, i dalje ste srećni. Radite, srećni ste. Ne radite, srećni ste. Imate posed, srećni ste. Nemate posed, srećni ste. Drugim rečima, nije važno šta vam svet može doneti. Više se ne poistovećujete sa svetom i njegovim objektima. Gledate na svet kao na svoje Sopstvo, ili počinjete, polako ali sigurno. Sve počinje da poprima projekciju vašeg Sopstva. I pošto počinjete da otkrivate da ste čista svest, svet takođe počinje da postaje čista svest. To je kao odlazak u bioskop – ekran je čista svest, slike su svet. Pre vašeg buđenja poistovećivali ste se sa slikama i niste imali pojma da postoji ekran. Oh, negde u vašem umu znate da postoji blaga slika ekrana, ali ne mislite o tome jer su slike veoma zabavne. Gledate ljubavni film ili ratni film ili ovu ili onu vrstu filma, i potpuno se obavijete objektima. Ali naravno, ako pokušate da priđete ekranu i zgrabite bilo koji objekat, zgrabićete ekran. To se dešava kada se probudite. Shvatite da ste vi ekran, koji je svest. I shvatate da je sve na svetu, sve, čitav univerzum uključujući Boga, superimposed on you. To nije stvarnost, to je superpozicija. Ali se poistovećujete sa ekranom, koji je svest, i tolerišete superpoziciju. Ipak shvatate da to niste vi. Vi nemate ništa s tim i ne poistovećujete se s tim.

Dakle, u istom trenutku vaše telo prolazi kroz razne vrste iskustava, dobra, loša i između, ali ste uvek svesni da vi niste telo i da telo ne postoji za vas. Znate da u stvarnosti uopšte nema superpozicije. Ona ne postoji. Čini se da postoji, ali ne postoji. To je kao hipnoza. Hipnotisani ste da verujete da vas prati beli pudl. I naravno, kada se probudite iz hipnoze, nastavljate da gledate iza sebe, zapravo ćete videti belog pudla. Vaš um će zapravo prikazati belog pudla i verovaćete da je stvaran. Niko drugi ga neće videti, ali vi hoćete, sve dok hipnoza ne prestane. Na isti način vidimo ljude, mesta i stvari i oni nam deluju tako stvarno. Poistovećujemo se s njima i patimo u skladu s tim. Ali dok vežbate svakog jutra, hvatajući sebe između buđenja i dolaska misli, malo po malo, polako ali sigurno, počećete sve više da spoznajete sebe. I doći će dan kada ćete se probuditi. Nije važno koliko dugo traje. Ne gledajte na vreme. Pomislite koliko vam treba da budete ono što ste sada. Budite svoje Sopstvo. Poistovetite se sa svojom stvarnošću. Pokušajte da budete sami povremeno. Budite svesni da je svet bez ega. Svet nema uzroka, pa gde je efekat? Ako nema efekta, nema ni uzroka. Kako bi svet mogao imati uzrok? Odakle bi došao? Kada sanjate, možete reći da vaš san ima uzrok. Vi ste uzrok, jer sanjate. Ali možete li to reći dok sanjate? Dok sanjate i u snu ste, verujete da svet ima uzrok, kao i svi drugi. I uključujete se u svakodnevne aktivnosti u snu. Imate dobra iskustva i loša iskustva. A onda dođem ja i kažem vam da sanjate, ali mi ne verujete. Kažete, "Pokazaću ti ja sanjam li, Roberte," i uštipnete me. A ja kažem, "Au!" A vi kažete, "Vidiš, je li to san?" I ja pokušavam da vam objasnim da je to uštip iz sna, ali ne verujete, mislite da je stvarno. Onda odete preko ulice i hodate niz ulicu, i udari vas auto, i krvarite po celoj ulici. I ja pritrčim i kažem vam, "Sanjaš, ne sekiraj se previše. U redu je." A vi počnete da me psujete i pretite mi pesnicom. "Kako to možeš reći? Gledaj, krvarim na sve strane." Onda se nešto smešno desi. Probudite se! Gde nestane san? Gde nestade krv? Gde nestade auto koji vas je udario? Pomislite na svoja lična iskustva koja vas uznemiravaju, upravo sada. Pomislite na probleme za koje mislite da ih imate čak i dok vam se obraćam. Neki od vaših umova misle na nešto drugo, probleme, i verujete da su stvarni. Mislite na koga volite, koga ne volite, šta ćete večeras jesti za večeru. Sve ove misli vam dolaze jer niste obučili sebe kako da postupate sa svojim mislima i imate predrasude. Imate koncepte. Kao primer, dođete i pogledate me. Ne vidite me svežeg i novog kao što vidite sebe, već me poredite sa Krišnamurtijem ili sa

ovim momkom, ili sa Bhagavanom Ramanom Maharšijem ili Nisargadatom, ili sa đubretarom, ili sa domarom, ili s kim god želite da me poredite. To je upravo ono o čemu govorim. Vaš um

se ispunjava predrasudama. Ja sam zaista niko. Ja nisam ništa posebno. Dakle, ono što vidite u meni nije stvarno. Vidite sopstvene projekcije. Drugim rečima, vidite sebe. I ako se niste razvili i probudili u čistu svest, onda vidite nešto svetovno. I pravite poređenja. Kažete, "Sviđa mi se. Ne sviđa mi se. Dobro je. Loše je," i tako dalje. Morate preuzeti kontrolu nad svojim umom. Morate shvatiti da vam vaš um i telo nisu prijatelji. Hrane vas pogrešnim informacijama. Čine se ispravnim neko vreme, ali onda ponovo postanu pogrešni. Ne slušajte svoj um. Zaustavite misli pre nego što stignu do vrha vašeg nosa. To je sve što imam da kažem. (pauza na traci, zatim Robert nastavlja)

Robert: ...razglednica od Endija Kinkarta, zanimljiva je kartica, dolazio je na naše časove dok smo bili u Džefovoj kući. Želiš li da je pročitaš? Mary: "Roberte, upravo si mi pao na pamet istovremeno sa osećajem beztenzione otvorenosti, dok sam gledala kroz prozor u smogom obavijen grad Taitung ispod. Višestruko zagađenje Tajvana često deluje kao instrukcija da želja da budemo bolji izbije u prvi plan. Telo-um se oseća gusto, ali znam da je to samo prolazni oblak. Ništa ne menja prostor. Svakodnevno čitam "Ja sam To", često puštajući poruku koju reči sadrže da bih dobila postupan, maglovit uvid u Maharadževu viziju. Bilo da mi se sviđa ili ne, moj brod gori, neizbežno moj brod snova. Ričard Voker mi je govorio o unapred poznatoj istini koju si mu preneo. Sve je delovalo jasno kada ih je izložio. Ali možda ako bi mi mogao pisati o njima, mogli bi poslužiti važnoj svrsi, ??? svrha nebitna. Ovo delim samo s tobom u duhu uvek. Mir, Endi."

R: Dakle, ko god ima traku na Četiri principa, hoćete li napraviti kopiju da mu pošaljem na Tajvan. Počeću da vas podsećam na naš božićni ručak i proslavu rođendana Ramane Maharšija koji je 30. decembra. Kombinovaćemo oboje. Dakle, zapamtite, 30. decembar. Kao što sam pomenuo nekima od vas pre nego što su svi stigli. Ljudi me zovu i pitaju kada će biti zahvalnički ručak. (učenici se smeju) Dakle, 30. decembar je za Božić. U redu, ima li drugih pitanja koja biste želeli da postavite o bilo čemu?

SR: Rekao si jednom da dokle god postoji osećaj, postoji neko ko ga oseća, kao što ja sada osećam emocije. (R: Mhm.) Dakle, to je osećaj onoga što je ja. To je kao te stvari koje nastaju i kojima pripisuješ zasluge, bilo da je to emocija, misao ili osećaj u telu? (R: To je lično ja.) Tačno.

R: I svi osećaji i sve emocije su vezani za lično ja. Kada se oslobodiš ličnog ja, sve ostalo nestaje. Stoga je ispravan metod ne pokušavati da promeniš svoje osećaje ili emocije, već da shvatiš da ja doživljava tvoje emocije i tvoje osećaje. I pratiš ja do izvora. Kada stigneš do izvora ja, osećaji i emocije će se povući.

SR: Vidim to kao neku vrstu zavisnosti. (smeh) To je ono što želim da budem, želim da budem ti osećaji i telesne senzacije i sve to i to me zaista navodi da povređujem um koji pripada meni samom. (R: Želiš li da budeš ljudske emocije, ljudski osećaji?) Pa, mislio sam da želim dok se nisam suočio s tim. Sada vidim da je praznina toliko bolja.

R: Vidiš, to je zanimljivo što si rekao, "Praznina deluje toliko bolje." To većini ljudi zvuči čudno. Kako praznina može biti bolja od ljudske ljubavi ili ljudske sreće? Opet, nema reči da se to opiše jer je neizrecivo. Moraš shvatiti šta praznina zaista znači. Praznina znači da ništa ne postoji u njoj, nijedan ljudski koncept, nijedan ljudski osećaj, nijedan ljudski entitet. Tamo gde je potpuna praznina, tamo je apsolutna stvarnost. A apsolutna stvarnost je potpuno blaženstvo, sreća i radost. I to je sveprisutnost. Dakle, ne samo da to lično osećaš, već si postao čitav univerzum i vidiš to gde god pogledaš i čuješ to gde god slušaš. Neko drugi možda izražava neki nesklad ili depresiju, čovekova nečovečnost prema čoveku možda i dalje izgleda da se dešava, ipak ti vidiš svoje Sopstvo jer si postao sveprisutnost i gde god pogledaš, tu je Sopstvo. A Sopstvo je čista svest, a ne ti, pa to vidiš gde god pogledaš. To nadilazi sve osećaje. To je nešto što moraš iskusiti za sebe. Onaj ko je nekada osećao je uništen, anihiliran. Stoga nema osećaja i nema senzacija. Ali

postoji čista sreća, apsolutna stvarnost koja je izvan ljudskog objašnjenja, jer konačno nikada ne može shvatiti beskonačno. Nema reči da bi znao kako se osećaš. Iskusi to za sebe i saznaj.

SR: Kao da zaista ne znaš da postoji išta izvan dok se iskustvo zaista ne dogodi. (R: Tako je.) I ne možeš to dobiti ni na koji drugi način.

R: Tako je. Mora se dogoditi. Ako se ne dogodi, nikada nećeš znati.

SR: Neko je pitao, da li si voljan da žrtvuješ oblike ljubavi prema drugome da bi bio voljan da ovo iskusiš, drugim rečima, da se odrekneš osećaja kao dva odvojena entiteta kada ljubav izgleda da dolazi spolja i to je pravi izazov čak i razmotriti.

R: Pa, to je pogrešna frazeologija jer zapravo ništa ne odustaješ.

SR: Možda se ne sećam najbolje, ali efekat na mene bio je da sam iznova video sve, nekako.

R: Pa, ono što pokušavam da kažem je, nemoj misliti da moraš nešto da odustaneš. Dobijaš, ništa zaista ne odustaješ. Samo to vidiš drugačije. To ne znači da ako si zaljubljen u nekog suprotnog pola ili istog pola, šta god preferiraš, da ćeš morati nekoga napustiti. Tvoja ljubav će jednostavno biti drugačija. Bićeš otvoreniji, sveprisutniji, dublji. Dakle, zaista ništa ne odustaješ, samo to vidiš drugačije. Reaguješ na to potpuno drugačije. Svaka ljubomora nestaje, strah nestaje, emocija nestaje. Više ne razmišljaš mislima poput, šta ako me ona ostavi ili šta ako me on ostavi? Šta će se onda desiti? Sve to nestaje jer postaješ svest i jednostavno si srećan stalno. I niko ti to nikada ne može oduzeti šta god da urade. Mogu te izbosti, mogu ti odseći glavu. Mogu ti oduzeti kuću ili auto. Ali tvoja sreća ne nestaje. Tvoja sreća ostaje. Ona nema veze sa stvarima.

Pa šta misliš o svemu ovome? Vredi li truda? Neki ljudi mi kažu, "Pretpostavljam da jednostavno moram imati mnogo vere," to nije tačno. Kako počneš da radiš na sebi, vidiš gotovo trenutne rezultate. Kao što sam ranije pomenuo, tvoje ljudsko biće se poboljšava na mnogo načina, jer mu više ne posvećuješ pažnju. I kada više ne posvećuješ pažnju svom ljudskom biću, univerzalni zakon stupa na snagu. On brine o tebi bolje nego što ti ikada možeš brinuti o sebi. Dakle, vidiš ljudske rezultate. I kako vidiš rezultate, naravno, to te tera da skočiš dublje. Sve dok ne dođe dan kada se potpuno probudiš i postaneš slobodan. Pa, ako ne želiš ništa da kažeš, pustiću još muzike. Bilo ko želi da govori o bilo čemu ili šta god, ili možeš ići do đavola, kako god se osećaš.

SG: Roberte, postoji nešto što primećujem da sam svestan. Dok zaista ponovo razmatram istinu. Puštam da projekti kojima sam veoma zainteresovan da radim, nekako iskliznu. Što je definitivno u redu, osim što imam veliku radost kada završim taj projekat i on se manifestuje na način iz mojih prošlih iskustava, donosi mi izvesnu količinu ljudskog zadovoljstva. Ali upadam u dilemu ako možda završim tako što ću ga pustiti da klizi i klizi, što se može nazvati odugovlačenjem kroz nedostatak energije ega iza toga, da ga sprovedem do kraja. To je neka vrsta dileme.

R: Pa, naravno, to je ljudski problem i ja nisam zaista previše zainteresovan za te probleme jer ne postoje. Ali reći ću ti ponovo. Ako radiš na sebi i preispituješ sebe, "Ko ima ove osećaje? Kome dolaze?" i shvatiš ja imam, to je lično ja. Prati nit ja do izvora i dok radiš te stvari svakodnevno, spoljašnji život će se promeniti. I naći ćeš da odugovlačenje nestaje. Ako treba, ili može postati gore i odustaćeš od projekta, ali nešto će popustiti. Što će te učiniti srećnijim nego što si ikada bio. Ali dok praktikuješ samoistraživanje, stvari će se desiti da poboljšaju tvoje ljudsko biće i tvoju situaciju. Postoji zakon univerzuma, ponovo, koji zna kako da se pobrine za svaki detalj tvog tela. Karmički si došao ovde kao telo, koje ne postoji. Dokle god veruješ da postoji, tvoje telo je došlo ovde sa specifičnim razlogom. I proći ćeš kroz to, šta god da je. Ne moraš da misliš o tome, ne moraš to da želiš, ne moraš to da priželjkuješ. Tvoje telo će proći kroz bilo koju svrhu zbog koje je došlo. Stoga se centriraj na ja. Prati ja do izvora i postani slobodan. Ponovo, sve ostalo će se pobrinuti samo za sebe. Znam da je teško razumeti i shvatiti, ako ja ne vodim računa o svojim potrebama i željama i prohtevima, ko će? To je pogrešno razmišljanje. Odgajeni smo da

verujemo, osim ako ja to uradim, neće biti urađeno, to je pogrešno. Zgrabi to ja koje mora to da uradi i vidi ko je to ja zaista. To je ja koje se poistovetilo sa poslom. Kada ukloniš ja iz posla, onda postaješ svoje Sopstvo i posao se obavlja bolje. Bez ikakve misli. Probaj, radi.

SA: Roberte, čini mi se da ono što govorite je da možemo imati i ovce i novce. (R: Zašto da ne?) Ne deluje da funkcioniše tako. Jer smo pričali o tome ranije, o kreativnosti i mašti, i iznova mi se čini da da bismo bilo šta postigli, mora postojati ta želja. I iako kažete — i znam vaš odgovor — kažete da ne morate da je se odreknete, kažete, nastavite s tim, kažete da će vas nevezanost dovesti na viši nivo. Ali u stvarnosti ne deluje da funkcioniše tako. Čini se da je jedini način da se bilo šta postigne jeste dozvoliti da se želja rasplamsa i pustiti je da gori.

R: U redu, čuo sam šta si rekao Arnolde, rekao si, "Čini mi se." Ko je to "mi"? Oslobodi se tog "mene" i vidi da li ćeš imati isti stav. Kada se ja skloni s puta, takvo pitanje se ne bi pojavilo. Ali tvoj posao će se obavljati još bolje nego ranije. Ali skloni sebe s puta, svoje malo sopstvo, i vidi šta se dešava. To je sve što treba da uradiš. Samo posmatraj. Na smiren, blag način, skloni sebe s puta. To ja.

SA: Zašto bismo želeli da ustrajemo u ovome ako prihvatamo da je učenje istinito i da je stvarnost izvan, projektovani svet, zašto se zamarati ovim stvarima?

R: Zato što — ko prihvata? Tvoj ego i to je još uvek tvoj ego koji se igra s tobom. I tvoj ego prihvata i odbacuje. Šta bi se desilo kada ne bi bilo ega? Imao bi čisto blaženstvo. I to pitanje se ne bi pojavilo. Ali moraš sam da otkriješ za sebe. Mogu te dovesti do žile zlata, ali moraš sam da kopaš. I ako poradiš na tome i vidiš za sebe šta će se desiti, videćeš da je ono što govorim tačno. Moraš istraživati iskreno. Zaroniti duboko u sebe. Probuditi se i to je to.

SX: (učenik pita o karmi kao pozorištu)...a ipak pozorište postoji bez ikakvog povoda. Postojalo bi ionako.

R: Da, postoji. Jer tvoja karma, da tako kažemo, koja ne postoji ali ti misliš da postoji, brine o svemu tome. Sve je unapred određeno pre nego što si došao ovde. Šta god tvoje telo treba da uradi, uradiće i šta god ne treba da uradiš, nećeš moći da uradiš ma koliko se trudio. Pa zašto se boriti?

SX: Volja uvek odgovara volji ega?

R: Da, "Kome dolazi volja?" egu. Ako nema ega, ne bi bilo ni volje. Volja je deo ega. Kada volja nestane, sve ostalo nestaje.

SX: Govoriš o ličnom ja nasuprot bezličnom ja?

R: Lično ja je ego i volja, ista stvar. (SX: A bezlično ja?) To je Bog ili tvoje Sopstvo. Apsolut. (SX: Apsolut?) Apsolut. Pravo ja je isto što i čista inteligencija, apsolutna stvarnost. Kada misliš na pravo ja, to je sveprisutnost, nije lično. Ja je čitav univerzum, sve. Ja sam to. Sve je ovo Sopstvo i ja sam to.

SF: Postoji li drugi način da se kaže ista stvar, da je lično ja ono što se poistovećuje sa bilo čim s čim se poistovećuje, a bezlično ja je ono što se ne poistovećuje ni sa čim.

R: Naravno, možeš to tako reći ako želiš. Možeš reći šta god želiš, samo se toga reši. (smeh)

SE: Roberte, znam da ima puno džnanija u ovoj prostoriji, ali voleo bih da imamo više pevanja. Pevanje je dobro. Sinoć sam išao u Harem Krišna hram, sjajno, fantastično pevanje.

R: Nis doneo traku sa pevanjem večeras. Neki ljudi mi kažu da mrze da pevaju. (učenici se smeju) Neki ljudi vole da pevaju, šta da radim?

SE: Imaj pevanje.

R: Moram da radim ono što dođe, pa nekad imamo pevanje, nekad nemamo. Ali ako se osećaš čudno u vezi tih stvari, bilo za ili protiv, zapitaj se, "Zašto se osećam ovako? Kome dolazi ovaj

osećaj?" I ponovo se vraćaš na lično ja. Kada pronađeš izvor ličnog ja, sve ove potrebe i želje i simpatije i antipatije će nestati. I bićeš slobodan.

SU: Samo sam se pitao, ako ne postoji Bog, zašto pevamo, "O Bože, lepi?"

R: To te čini mekšim. Pa, ne veruj u to niti ne veruj. Veruješ li da si telo? (SU: Nažalost da.) Onda postoji lični Bog. Zar ne vidiš, dokle god si telo, postoji i Bog. Stvorio si svog Boga po svom liku. Ali veruješ u telo, pa postoji Bog, trebalo bi. Ne možeš jednostavno reći, "Ne verujem." To je isto kao što kažem, "Karma ne postoji. Reinkarnacija ne postoji. Univerzum ne postoji, svet ne postoji, Bog ne postoji." Ali dokle god osećaš ili se poistovećuješ sa fenomenom telo-um, sve te stvari postoje za tebe. Dakle, moraš odati počast Bogu karme, Išvari ili možda želiš da ga zoveš Bog, Jehova. Kako god želiš da zoveš Boga. On je stvaran jer je telo stvarno. Kada slika tela padne iz tvog uma i tvoj um padne, sve ostalo nestaje zajedno s tim. Zato ne zavaravaj sebe. Nije to ono što želiš. Ne možeš reći sebi, "Verujem ovo i ne verujem ono." To su samo suve reči. Nije važno šta veruješ ili ne veruješ. Ono što jesi određuje šta ti se dešava. Kada smiriš svoj um, tvoje telo i tvoj um će oboje nestati. Zato pokušaj da držiš svoj um mirnim, spreči ga da misli i sve će se pobrinuti samo za sebe. Dakle, dokle god verujemo da smo telo, pevanje, muzika čini nas jednousmerenim. Omekšava nas i čini nas smirenim i hladnim i spokojnim. Setite se, muzika smiruje divlju zver.

SG: Samo na temu muzike, recimo da zaista volite muziku i preduslov bi rekao da ste dobar izvođač. Samo sedeti ispred klavira bez ambicije ili discipline nikada ne biste ništa postigli. Mora postojati neka disciplina i ambicija da se napreduje. Znam da govorim za sebe.

R: Na ljudskom nivou si u pravu, to je ono što govorim. Dokle god veruješ da si fenomen telo-um, ono što govoriš je stvarno. Tačno.

SG: Pa, to prazno Sopstvo može sedeti ispred klavira i ne znam šta bi se desilo. (smeh) Ništa posebno se ne bi desilo. Znam da to čuješ u sebi. Sve divne konverzacije koje tvoj um stvara, tvoj spoljašnji izraz kroz njih.

R: Pa, prvo postani svoje Sopstvo i onda mi reci šta to prazno sopstvo radi. Postani svoje Sopstvo prvo i vidi da li želiš da sviraš klavir.

SG: Samo mislim da je ovo dilema koju ne samo ja osećam, već i ovaj gospodin ovde, ideja da... (R: Koji gospodin?) (smeh) Razmišljao sam kako smo Ed i ja otkrili Joganandu i jogu kada sam imao 17 ili 18 godina. I veoma sam se uključio u to i onda sam dostigao ključnu tačku gde je moja ambicija počela da izbija, ali sam znao šta je istina, ali sam osećao da nisam mogao da odlučim. I prihvatio sam onu stvar po Nejtanilu Hilu. Gde moraš da podstakneš motor svoje želje i usredsrediš se i kreneš za tim, što sam i uradio. I donelo je izvesnu količinu... (R: Naravno da bi.) ...uspeha. (R: Ljudski bi.) Da, ljudski i stalno sam želeo da se nagrade duhovnog traganja poklope sa onima, ma koliko privremene bile, koje sam mogao postići u nestvarnom svetu.

R: Vidi šta govoriš, govoriš, "Želim ovo i želim ono." (SG: Tačno.) Ko želi i ko mora imati? (SG: Ne znam?) Saznaj. (smeh) Jogananda je bio Jogananda. Govoriš o Joganandi, on je sjajna osoba, ali zapamti on nije bio džnani. On nije podučavao putu Džnana merge. To je potpuno drugačiji put, ali je lep put, ako želiš da ideš tim putem.

ST: Šta znači ovo Džnana? (R: Znači znanje, apsolutno znanje.) Aha, vidim, sad vidim. (R: Džnani. (izgovara se đani)) Džnani sa G? (R: Zavisi iz kog dela Indije dolaziš?)

SG: Da li shvataš koliko je teško za ambicioznu osobu? (učenici se smeju) Još uvek pokušavaš da spališ svoje samskare.

R: Moraš odmeriti sve faktore, moraš videti šta se dešava. Ako samo shvatiš da će sve tvoje ambicije uskoro pasti u stranu jer ćeš postati prestar da bi mogao više da praktikuješ i bićeš u invalidskim kolicima.

SG: Mogu da uradim lobotomiju ako me to pokrene napred. (smeh)

R: Možeš ako želiš, ali kada uradiš lobotomiju, sve postaje nemo. Ali ovde postaješ svesniji, postaješ svoje svesno Sopstvo, otkrivaš ko si zaista. Ali gledaj to ovako, da li ono što nazivaš Bog želi da svira klavir? Da li Bog mora imati profesiju? (SG: Ne, ništa slično.) Dakle, kada i sam postaneš to, videćeš kome treba ostalo.

SG: Znaš, razumem šta govoriš i znam da je istina, samo u onim trenucima, kao u sredu ili tako nešto, kada počnem da gledam unazad na novu godinu misleći da ako nisam ovo posvetio zaista viđenju da se ova stvar koju radim nikada neće manifestovati.

R: Dokle god dolaziš odakle dolaziš, bolje da to završiš. U pravu si. Ali dok praktikuješ svoju profesiju, takođe praktikuj ovo. (SG: Da.) I vidi šta se dešava. Ne kažem da moraš bilo šta da odustaneš. (SG: Da, ko bi pomislio da možeš čak i kombinovati oboje?) Praktikuj ono što ti kažem i onda vidi šta se dešava. Ali nastavi sa svojom profesijom. Ne odustaj ni od čega. I sam ćeš videti. Moraš istraživati u sebi. Kao što ti svako malo kažem, "Ne veruj mi, zašto bi prihvatio ono što kažem?" Možda sam brbljivi idiot. Ne prihvataj ništa što kažem, već sam otkrij za sebe. Eksperimentiši sa sobom i vidi za sebe šta se dešava.

SU: (učenik govori o praktikovanju i delanju dok je čovek)

R: Kao ljudsko biće, naravno da moraš imati sve te stvari.

SU: (Dva učenika pokušavaju da objasne šta treba uraditi u ovom slučaju.)

R: Vidiš, ne znaš, zapamti, adžnani postavlja pitanje, tako da dolaziš iz svoje perspektive. Ali praktikuj učenje i sam otkrij šta se dešava, i bićeš iznenađen.

SD: Jedan učenik Maharšija je pitao da li da napusti studije na univerzitetu i samo radi sadhanu, a on je rekao, tvoje studije su za um i sadhana je za um, pa zašto ih razdvajaš?

R: Da, upravo tako, nema nikakvog razdvajanja. Tvoje studije i bilo šta što radiš deo su tvog Sopstva. Kako možeš razdvojiti svoje Sopstvo? Ne možeš.

SR: Nekako misliš da postoji stvarnost drugačija od ove koja se dešava ovde, ista pitanja se pojavljuju. (R: Da.) Zaista ne postoji ništa drugo osim Sopstva.

R: To je to. (učenici se smeju) Osim ako patiš, samo ne opažaš ispravno. Ali ovo je sve što dobijaš, nema ničeg drugog. Ali šta je "to" o čemu govorim. "To" je apsolutna stvarnost, sat-čit-ananda, Ja sam taj koji jesam. To je to. Ali ako želiš da vidiš nešto drugo, šta mogu? (Pauza na traci)

R: Ima li išta da se radi kada se probudiš? Ima li išta da se radi? (SH: Da bi se izazvalo buđenje?) Da bi se izazvalo buđenje? To si me pitao? (SH: Da...???)

R: Ne, svest je samodovoljna. To je moć koja poznaje sebe. I poznaje sebe kao "to ja-jesam." Kada doživljavaš svest, sve ostalo nestaje, onda živiš spontano. Radiš ono što moraš u tom trenutku i onda prelaziš na nešto drugo. I kao što sam ranije rekao, telo će nastaviti da radi ono zbog čega je došlo. Ali ti nećeš biti činilac. Shvatićeš da ja nisam činilac. Ja sam svest. Takvo buđenje će ti doći i sve će se pobrinuti samo za sebe, tako da ne moraš da brineš ni o čemu. Budi slobodan i srećan sada. Ne opterećuj se tim stvarima. Shvati svoj pravi identitet i reši to.

SV: U vezi sa pitanjem ovog gospodina. Pitanje se vrlo često postavlja: mi smo izabrali ograničeno sopstvo. (R: Nije?) Da, ne mogu to da zamislim jer sloboda ne može postojati gde god postoji nužnost. Nužnost ima veze sa dve stvari.

R: To je za ljudsko telo, vidi, uhvati sebe kada kažeš, "Ne mogu da zamislim." Tada treba da se uhvatiš. I zapitaj se, "Ko je to ja koje ne može da zamisli." Jer "ja" ne može da zamisli, šta to znači? Ne znači ništa. "Ko sam ja?" Drugim rečima, nemoj osećati da zato što ne možeš da zamisliš u ovoj fazi svog razvoja to ne postoji. Već radije otkrij ko je to ja, koje misli da ne može da zamisli. Uvek se vraćaj na ja. I sva pitanja će prestati. (SV: Kažeš, "Prati izvor ja?") Ne, nisam rekao prati izvor. Rekao sam prati ja do izvora.

SV: U redu, to mi je pomalo nejasno, znate. Pre mnogo godina kada sam bio zaposlen kao detektiv u radnji. Tip bi ušao u auto i ja bih pratio auto. (učenici se smeju)

R: Pa, nadam se da nije isto kao biti detektiv. (smeh) (SV: Šta?) Drago mi je da nije isto kao biti detektiv. Naravno da je drugačije. U redu, gledaj ovako. Kad god ti dođe nešto što ne razumeš, umesto da pokušavaš mentalno da skontaš, postavi sebi pitanje, "Ko ne razume?" I odgovor će doći sam od sebe, "Ja ne." Onda nastaviš u upitu i pitaš, "Ko je to ja koje ne razume?" Ko je to "ja ne?" I to je ja koje pratiš. Jednostavno posmatraš ja u sebi, kao nit. I pratiš nit do kraja, izvora. Kada stigneš do izvora, biće potpuno otkrovenje tvog pravog identiteta i bićeš slobodan od svih pitanja. Dakle, šta god se pojavi, koristi isti postupak. Ako se osećaš depresivno ili ako se osećaš sumnjičavo ili ako si ljut, zapitaj se, "Kome dolaze ove stvari?" Tada ćeš konačno shvatiti, nakon što ovo radiš neko vreme, da su svi tvoji problemi vezani za lično ja. I kada se oslobodiš ličnog ja, sve ostalo će nestati zajedno s njim i bićeš slobodan. Zato prestaješ da pokušavaš da rešavaš probleme spolja. Čija je krivica, i ko mi je ovo uradio i ko mi je ono uradio i osećam se loše i ovo je pogrešno i ovo je ispravno. Znaćeš stalno da sve ove stvari imaju veze sa tvojim ja, jer kažeš, "Osećam se loše, osećam se depresivno, osećam se sumnjičavo, osećam se nesigurno." Sve su vezane za ja. I sve što treba da uradiš jeste da svedočiš ja. Posmatraj ga, ne čini ništa da ga promeniš, već ga gledaj. I gledaj kako ide sve dublje i dublje u tvoje srce. I jednog dana će jednostavno nestati i ti ćeš se pojaviti onakav kakav jesi. Praktikuj i vidi za sebe.

SC: Da li je ono što tražiš ili posmatraš osećaj ja? (R: Osećaj ja. Lično ja.) Posmatraš, ne smeš sedeti i koncentrisati se, zar ne?

R: Ne, ne koncentrišeš se, samo ga posmatraš i gledaš. I pratiš ga do njegovog kraja. Koncentrišeš se na izvor, a ne na lično ja. To je posmatranje. Svedočiš ličnom ja i pratiš ga do njegovog izvora i onda će nestati. (SC: Pa, šta se dešava ako se koncentrišeš na njega, da li nestaje?) Kada se koncentrišeš na lično ja, to je kao koncentrisanje na pogrešan zaključak. Koncentrišeš se na svoj ego, pa tvoj ego postaje jači. Ja će postati jače. Šta god da posvetiš pažnju, šta god da posvetiš svoj napor, postaje jače. Vidiš, želiš da posvetiš sav svoj napor izvoru, ne ličnom ja, jer lično ja ne postoji. I

želiš da to dokažeš posmatrajući to u akciji, gledajući to, prateći to do kraja. (SC: Šta misliš pod pratiti?) Mislim na gledanje. Dok gledaš lično ja i ti ideš dublje unutar Sopstva, otkrićeš da ono dolazi do kraja. Pratiš ja do njegove kulminacije, kraja, to se dešava samo od sebe.

SU: Samo se posmatraš, to misliš, postaneš svestan onoga što radiš ili...? (R: Postaješ svestan da ja radim. Ne šta ti radiš, zapravo, već šta ja-radim. "Ja - ja" i kažeš sebi, "Ja - ja - ja" i ideš dublje i dublje unutar svog Sopstva.)

SN: To nije koncentracija? (R: Ne, ti pratiš, posmatraš, gledaš.) Ok. (R: I jednog dana to ja će potpuno nestati. I bićeš u miru.)

SR: Robert, zvuči kao da govoriš, ne pokušavaj da budeš svesnost već primeti da već jesi?

R: Da, ista stvar, ne pokušavaš da postaneš bilo šta. Samo se oslobađaš onoga što te je mučilo svih ovih godina, a to je lično ja.

SC: To lično ja, što se mene tiče, ako vidiš lično ja na delu i pogledaš ga, samo ga posmatraš, ono nestane, pojavi se drugo, ali je potpuno drugačije od onog pre toga i nema veze između njih.

R: Ja je uvek isto. Zato, kao što rekoh, ceo univerzum, svi tvoji problemi, sve je vezano za ja. I sve što treba da uradiš je da se fokusiraš na ja. I da ga pratiš i onda će nestati sa svim tvojim problemima. (S: To je razumljivo.) Pokušaj ono što sam pomenuo ranije. Kada legneš večeras, reci, koncentrisaću se ujutro na svoj izvor, ja-jesam. To nije lično ja, to je ja-jesam i idi spavaj. Kada se probudiš, pre nego što počneš da misliš o svetu, setićeš se šta treba da uradiš. I reći ćeš sebi "Ja - ja". Tada ćeš videti osećaje koji dolaze s tim, šta će ti se dogoditi.

SC: Uradio sam to one noći. Prvo što se dogodilo bilo je da sam osetio zahvalnost. Imao sam neku vrstu sna ili vizije. (Učenik nastavlja da priča o snu.)

R: Pa to je lep san, ali moraš da odeš dalje od toga. Moraš da se zapitaš, "Kome se san pojavio?" I opet, "Usnio sam." Opet je 'ja', vraćaš se pravo na svoje 'ja', zar ne? Jer 'ja' je imalo san i ti želiš da uništiš 'ja.' Izvadi svoj pištolj i upucaj ga. Želiš da se potpuno rešiš 'ja.' I svi snovi će otići, sve će otići s njim. Ne komplikuj, reši se ja i bićeš u miru. Zapamti da voliš sebe, da se moliš sebi, da se klanjaš sebi, da klečiš pred sobom, jer Bog prebiva u tebi kao ti. Mir. Hvala što ste došli, prijatnu nedelju, volim vas. (traka se završava) [TOC]

Više o Satsangu 9. decembar 1990.

Robert: Dobrodošli ste mi svim srcem, svim svojim bićem i svom svojom dušom. Volim svakog i svaku od vas. Ovo je satsang. Imamo dve vrste ljudi koji dolaze ovde. Jedni su bhakte, predani ljudi, a drugi su Džnaniji, oni koji teže znanju. I ako poštujemo jedni druga osećanja, slagaćemo se. Oboje vode ka istom cilju. Oboje vode ka samospoznaji. Nema razlike. Razlika je u očima posmatrača. Šta je satsang? Satsang je veoma moćno oruđe. Sat znači biće. Sang znači u stopama, bića. Tvoja prava priroda je biće, Sopstvo. Sopstvo je sveprisutnost. Dakle sediš u stopama Sopstva, koje nije ništa drugo do tvoje Sopstvo. Ovo nije metafizički sastanak. Nije predavanje. Nije filozofija. To je samo prisustvo. I ako dolaziš dovoljno često, to je sve što treba da radiš. Reči koje govorim ne znače previše. Tišina je ta koja je elokventna. I tišina je ista za sve nas. Tišina je Sopstvo. Ako počivaš u tišini, postaješ Sopstvo. Neki ljudi i dalje dolaze ovde, verujući da idu na nekakav sastanak, druženje. Tako u nedelju dođu na ovo, jer nemaju ništa bolje da rade. U ponedeljak idu da čuju Svamija Misuganandu Jogija. (smeh) Utorak idu da vide Svamija Nunua, četvrtak idu da vide profesora tog i tog i dolaze radi zabave. Koliko godina to radiš i s kakvom koristi? Moj predlog je da odabereš nešto što ti se dopada i da se zaista udubiš u to bar šest meseci i vidiš šta se dešava. Ali ako čitaš previše knjiga, ideš na razna učenja, ideš na različite sastanke, postaćeš potpuno zbunjen i pre nego što shvatiš, proći će trideset godina, pedeset godina i nećeš biti bolji nego što si bio pre. Sada ću ti dati primer: danas sam dobio poziv od jednog čoveka iz Santa Kruza. Reći ću ti njegovo ime, Džim Vanderbelt. I bio je težak pušač trave. (smeh) Zanimljivo je šta mi je rekao, rekao je, otkako je došao ovde četiri-pet puta, probudio se jutros i pokušao da puši travu kao što uvek radi i nije mogao da podnese. (smeh) Nije mogao da podnese. Morao je da je baci. Ne zna zašto. I oseća unutrašnju sreću koju nikada pre nije osetio. Ovo ti pričam da ti pokažem da se samo od boravka u satsangu, sve u tvom životu rešava, sve. Tvoja reakcija na stvari počinje da se ublažava.

Počinješ da se baviš svojim poslom, takoreći. Postaješ smiren, miran, opušten. Ali moraš intenzivirati svoju želju za Satsangom. Moraš ga voleti i tretirati ga kao entitet, kao stvar po sebi, kao učenje. Samo biti ovde, učiniće sve to za tebe. Pevanje je veoma važan proces. Čini um jednousmerenim. Kada um postane jednousmeren, možeš se fokusirati na Sopstvo. I fokusiranjem na Sopstvo, um biva uništen i postaješ slobodan. Ne uzimaj zdravo za gotovo stvari koje ovde radimo. Sve je važno, sve. Ako se uključiš u to, videćeš rezultate za kratko vreme. Ali ako samo dolaziš ovde radi zabave jer nemaš ništa bolje da radiš, kao što rekoh, 50 godina će proći i još ćeš trčati učiteljima, trčati u Indiju, ići u različite države tražeći određene načine ili metode pronalaženja sebe. Ali istina, ne postoji način i ne postoji metoda. Sopstvo je Sopstvo, baš kao što sunce uvek sija. Samo treba da ukloniš oblake i sunce će ponovo sjati kao što je uvek sjalo. I tako, sve što treba da uradiš je da ukloniš neznanje, svet i sve njegove posledice iz svog uma i bićeš slobodan. Svi traže sreću, mir i ljubav i slobodu od svih svojih problema. Ko to ne želi? To je ono što svi zaista žele, sreću, mir, ljubav i slobodu od svojih problema. Ali prave jednu grešku, a to je da traže da reše nešto. Sve dok tražiš da rešiš nešto ili da nešto postigneš, nikada to nećeš učiniti. Jer to uključuje ego i um. Ego-um je taj koji treba, koji želi, koji želi da postane, koji želi da stekne. Ako razumeš malo svoje prave prirode, da si Duh, da si apsolutna inteligencija, beskrajna mudrost. Ako boraviš u tome, samo to će postati tvoja stvarnost. I sve

ostalo nepoželjno će nestati. Ne kažem da će se svet promeniti. Samo ćeš steći drugačiju percepciju ovog sveta u kojem živiš. Sve će postati potpuno neutralno i prestaćeš da se boriš, prestaćeš da pokušavaš da učiniš da se stvari dogode. Ipak, prosečna osoba može reći, "Ako ne bih činio da se stvari dogode, neću nigde stići. Ništa se neće dogoditi." Naprotiv, duhovni Učitelji su kroz vekove znali, kada postaneš tih, kada prestaneš previše da misliš, kada postaneš miran, bez misli, bićeš vođen i usmeravan ka onome što treba da radiš i sve će se srediti za tebe. Tvoje telo je došlo na ovu zemlju sa specifičnim razlogom. Ono će slediti svoj put, bez obzira na to šta misliš. Drugim rečima, ako treba da radiš, naći ćeš posao bez obzira na sve. Čak i ako hiljade ljudi ne nađe posao, ti ćeš naći posao. Ako ne treba da radiš, ma koliko se trudio nećeš moći da radiš, nećeš naći posao. Iako milioni poslova budu dostupni. Ovo je sve karmičko, ti nemaš veze s tim. Tvoj posao i tvoja misija su jednostavno da ne reaguješ ni na šta. Znam da zvuči čudno, posebno onima od vas koji ste uključeni u posao. I dalje mislite i osećate, ako ne istražujem svoj posao, ako ne planiram, ako ne razmišljam o njemu,

neće biti urađeno. Naprotiv, nešto će te voditi i usmeravati. Misteriozna sila će se pobrinuti za sve umesto tebe. Ovo se dešava samo kada razumeš, ja nisam činilac. Sve dok veruješ da si ti činilac, moraš da se boriš, moraš da se boriš, moraš da se takmičiš i moraš da rešavaš stvari. Ali čim shvatiš, ja nisam činilac. Nisam tražio da se rodim, nisam morao da prolazim kroz ovu poziciju, da imam roditelje koje sam imao, da odrastam gde sam odrastao, ovo je sve karmički. Ista sila koja se pobrinula za ovo, pobrinuće se za tebe sada. Postaviće te na tvoje pravo mesto. Pobrinuće se za tvoje finansije, tvoje zdravlje i sve ostalo. Tvoj posao je da usmeriš pažnju na Sopstvo. Šta je Sopstvo? Sopstvo je tvoja prava priroda, to si ti. Sopstvo je svest. Šta je svest? Svest je sila koja je svesna sebe. Samodovoljna je, sveprisutna. Kada govoriš o ljubavi, miru, Bogu, radosti, sreći, blaženstvu, govoriš o svesti. Ove reči su samo druge reči za svest. Svest si ti. Sopstvo, svest, sve su to sinonimi. Sve se odnose na tebe. A šta si ti video? Na šta si reagovao? Um izlazi i stvara probleme, a ti pokušavaš da ih rešiš. Ne možeš. Jer kada rešiš jedan problem, drugi se pojavi negde drugde i tome nema kraja. To je kao pokušaj da shvatiš šta je bilo prvo, seme ili drvo? Nikuda ne stižeš, nema rešenja. Ljudi pokušavaju da rešavaju probleme od početka vremena i svet postaje sve gori. Ne postoji adekvatno rešenje u pokušaju da se bilo šta reši napolju. Velika tajna je, naravno; Ostavi svet na miru, uđi u svoje Sopstvo i tamo ćeš naći sreću, radost i mir. Ali kako ući u sebe? Kako zaroniti duboko u sebe? Postavljajući pitanje, "Ko sam ja?" Otkrio sam da je ovo najbrža metoda koja postoji za buđenje. Postoje i druge metode, ali lično sam otkrio da je ova najbrža. Sve što treba da uradiš je da se zapitaš, "Ko sam ja?" Ne moraš da odgovoriš, ne moraš da analiziraš ništa, ne moraš da dođeš do ikakvog rešenja. Jednostavno postavi pitanje, "Odakle sam došao? Odakle dolazi ja? Šta je izvor ja?" Mnogi ljudi koji praktikuju Džnana Margu napravili su grešku koncentrišući se na ja i zato ne stižete nikuda. Koncentrišeš se na izvor, ne na ja. Ja je samo iluzija. To je samo nešto što se pojavljuje poput tvog tela. Nema zamaha, nema supstance. Ali ipak moraš da posmatraš ja. Moraš da boraviš u ja. Jer te vodi do izvora postojanja. Izvora svega. Ovo radiš tako što se ponovo pitaš, "Odakle dolazi ja?" Ne odgovaraš. I pitaš ponovo, "Ko sam ja?" Nikada ne odgovaraš. Ako odgovoriš, tvoj um se igra s tobom. Tvoj ego je veoma moćan, ne želi da bude uništen.

Igraće se s tobom. Jednostavno postavi pitanje, ali nikada ne odgovaraj. Odgovor će doći u svoje vreme. Otkriće ti se kao ti. Potrebno ti je strpljenje, ne žuri. Ne misli da će se dogoditi preko noći. Može, može i ne. Ipak ne misli o tim stvarima. Ako si zaista zauzet radom na svom ja, nećeš imati vremena da nađeš mane u svetu. Jer ja će zauzeti svu tvoju pažnju. Čemu sada posvećuješ pažnju? Šta te boli? Šta te muči? Ovo se nastavlja jednostavno zato što svu svoju pažnju, svu svoju usredsređenost stavljaš na stvar za koju misliš da nije u redu s tvojim životom ili na nešto što te uznemirava. Podsetiću te, nikada nećeš ništa rešiti na taj način. Može se činiti da rešavaš na taj način, ali nešto drugo će iskočiti. Kao primer: Žena ima problema sa svojim kolegama. Ne može da se slaže s njima. Kaže, "Oni mi ovo rade, oni mi ono rade, nije moja krivica," pa da otkaz

i preseli se u San Francisko. Dobije novi posao. Sve je u redu prvih par meseci. Ali onda nađe isti problem sa novim kolegama. Jer je ponela sebe sa sobom. A ipak to ne shvata. Misli da su ljudi. Misli da je okruženje. Misli da je ekonomija. Ali nikada ne ide da istraži sebe, da se zapita, "Zašto imam ovaj problem? Zašto percipiram ove stvari? Ko je percipirajući? Ja. Ko sam ja? Ko je ja koje percipira ove probleme? Odakle je to ja došlo? Šta je njegov izvor?" Boraviš u ja, ali se ne koncentrišeš na ja. Boraviš u ja, pratiš ja do izvora. Jednog dana ćeš se probuditi i postaćeš slobodan. Ali opet, ne traži vremenski okvir. Ne pokušavaj da se to dogodi ove godine, ili sutra ili juče. Može, ostavi to na miru. Radi posao koji je neophodan i sve će se srediti. Vreme prolazi veoma brzo. Pre nego što shvatiš, vreme je da napustiš svoje telo. Šta si postigao? Jesi li postao slobodan? Ako nisi, moraš proći kroz iluziju reinkarnacije i karme, iznova i iznova i iznova, tako-se-čini. Dok ne naučiš da se prepustiš, dok ne naučiš da ne reaguješ ni na šta. Da ne nalaziš mane. Da ne pokušavaš da nateraš svet da se vrti tvojim putem, već da se predaš potpuno svom Sopstvu. Predavanje je veoma važno. Kome se predaješ? Izvodu, Sopstvu. Možeš reći nešto poput ovoga: "U redu Sopstvo, uzmi moje probleme. Uzmi moju negativnost, uzmi sve, budi volja Tvoja. Više nemam nikakvu brigu o ovim stvarima." I prestaješ da reaguješ prema osobi, mestu ili stvari. Postaješ smiren. Postaješ miran, pred svim nedaćama. Nema razlike šta te suočava. Postaješ srećan, miran i smiren. Ovo se opet ne može dogoditi samo od sebe. Potrebna je tvoja pomoć. Ne možeš reći, "Uradiću ovo," i to će se dogoditi. Baš kao Džim, nikada nismo rekli da će prestati da puši travu. Ali odjednom više nema želju za njom. Dogodilo se samo od sebe. Ista stvar će se dogoditi u tvojim stvarima. Ako radiš posao i radiš na samoistraživanju, predavanju, "Kome ovo dolazi? Ko je uznemiren? Ko je depresivan? Ko oseća da drugi iskorišćavaju me? Odakle ove misli dolaze? Dolaze od mene. Iz moje prošlosti, iz prethodnih života. Ja mislim ove misli. Sve je moja krivica. Sve dolazi iz mene. Pa ko sam ja? Odakle sam ja došao? Kako se rodio? Da li zaista postoji?" I ideš dublje i dublje, istražujući odakle je ja došlo. Ko mu je dao rođenje? Dok pratiš ja, jednog dana nešto će se dogoditi. Može izgledati kao eksplozija svetlosti i sve će biti spaljeno. Sva tvoja karma. Svi samskare. Sve što te je ikada uznemiravalo biće nestalo i bićeš slobodan. I shvatićeš da je sve dobro i da se sve odvija kako treba. I nema problema. Sve je dobro i sve se odvija kako treba. Nekada davno postojao je Premijer jednog velikog Kraljevstva. I otišao je svom Guruu koji je jednostavno govorio, "Sve je dobro i sve se odvija kako treba." I Premijer se pitao zašto to govori. A Guru bi rekao, "Samo dođi ovde i slušaj te reči i ponavljaj ih sebi." Činio je to dovoljno često, prosvetljenje je došlo. I shvatio je, sve je dobro i sve se događa kako treba. Pa se vratio u kraljevstvo i seo u svoju stolicu i davao savete ljudima kao i obično. Tada je načelnik obezbeđenja imao problem. Tog dana je trebalo da bude unapređen u šefa, ali su ga zaobišli i neko drugi je unapređen, pa je bio uznemiren. Otišao je da vidi Premijera i ispričao mu svoje nevolje. A Premijer mu se nasmešio i rekao, "Ne brini, sve je dobro i sve se odvija kako treba." I stražar se naljutio, otišao je mrmljajući, "Kako mi može reći nešto ovako, ovo je smešno." Tada je glavni kuv imao problem jer mu je žena pobegla sa jednim od kuvara. I bio je veoma uznemiren. Došao je Premijeru i rekao, "Gospodine Premijeru, šta da radim? Moja žena je pobegla. Osećam se veoma loše." Premijer je rekao, "Ne brini, sve je dobro i sve se odvija kako treba." I kuv se veoma uznemirio i otišao. Hodao je hodnikom i sudario se sa stražarom i ispričali su svoje priče. I rekli su, "Da sredimo ovog tipa. Ne može nam govoriti ovakve stvari, imamo ozbiljne probleme." I razmišljali su o načinu da se osvete. Hodali su hodnikom i videli kraljevsku berbernicu. I kralj se tamo brijao. Berberin je slučajno okliznuo i prerezao kralju vrat, i to je bila duboka posekotina. Kraljevska krv se razlila po podu. (smeh) I obojica su pogledali i rekli, "Znam šta ćemo uraditi," smislili su plan. Kada se kralj osećao bolje sa zavojem oko vrata, otišli su i rekli, "Vaše Veličanstvo, otišli smo i rekli Premijeru da ste presecli svoje kraljevsko grlo i znate šta je rekao? Rekao je, 'Sve je dobro i sve se odvija kako treba.'" I kralj je rekao, "Šta! Dovedite mi ga." Pa su doveli premijera i kralj je rekao, "Pogledaj moj vrat, u potpunom sam bolu. Vidiš li posekotinu i zavoj? Šta

misliš o tome?" I premijer je pogledao i rekao, "Ne brinite Vaše Veličanstvo, sve je dobro i sve se odvija kako treba," i kralj je rekao, "Šta! Kako se usuđuješ da mi kažeš nešto ovakvo dok sam u bolu, baci ga u tamnicu!" Pa su bacili premijera u tamnicu. A bila je sreda popodne. I svake srede popodne kralj je išao u lov u džunglu sa premijerom. Ali pošto je premijer bio u tamnici, otišao je u lov sam. U džungli je živelo pleme Kali obožavatelja. I ovi Kali obožavatelji su uvek žrtvovali nekoga Kali. I to je bio dan žrtvovanja. Pa je poglavica Kali obožavatelja rekao obožavateljima, "Idite i nađite mi nekoga vrlog da žrtvujemo ovu osobu Kali." Sjahali su na konje i odjahali. I zaista su našli kralja. I nije ih bilo briga da li je kralj ili šta je bio. Zgrabili su ga i odveli poglavici. I poglavica je rekao, "Dobro, našli ste nekoga, svucite ga i okupajte i žrtvujmo ga." Počeli su da ga svlače i videli su posekotinu na njegovom vratu. I pokazali su poglavici i poglavica je rekao, "Šta! Ovaj tip nije dobar, nije čist. Vratite ga odakle je došao." I odveli su ga nazad i pustili. Na povratku u kraljevstvo kralj je počeo da razmišlja i rekao je, "Čekaj malo, da nisam dobio ovu posekotinu, bio bih mrtav. Premijer je bio u pravu," i odjahao je nazad u kraljevstvo, u palatu i rekao, "Pustite premijera." Što su i učinili i ispričao je priču premijeru i rekao, "Bio si u pravu stalno." A premijer je rekao, "Ne samo to, Vaše Veličanstvo, ali da sam jahao s vama danas i da me niste bacili u tamnicu, oni bi uhvatili i mene, a ja nisam imao posekotinu i žrtvovali bi me Kali. Tako što sam bio u tamnici, moj život je pošteđen." Ova priča pokazuje da kada ti se nešto dogodi i pokušavaš da rešiš to okrivljujući druge ili verujući da nešto nije u redu, činiš užasnu grešku. Jer ako si u stanju da vidiš celu sliku, šta god da ti se dogodi, na kraju je za tvoje dobro. Nikada ne proklinji tamu ako ne razumeš šta se dešava. Zato, kada te stvari muče i nemaš pojma zašto, i misliš da imaš lošu sreću, ili su ljudi protiv tebe, ili je život veoma težak. Ako bi jednostavno ušao u sebe, zaronio duboko u sebe i zapitao se, "Kome ovo dolazi?" ili "ko sam ja?" i pratio ja do izvora, sve će ti biti otkriveno. SVE će ti biti otkriveno. I naći ćeš čistu sreću, potpunu radost i potpuni mir. Ali moraš raditi posao. Ne možeš samo proći kroz život i prihvatati stvari kako dolaze. Jednostavno započni rad samoistraživanja i sve ostalo će se pobrinuti samo za sebe. I zapamti, ne pitaj za vreme, kada će se dogoditi. To će se pobrinuti samo za sebe. Setite se one šale o Zen Budističkom monahu koju sam vam ispričao. Želeo je da postane monah. Pa je odleteo u Japan i imao intervju sa glavnim Rošijem. I

Roši mu je dao uputstva i prihvatio ga i rekao, "Uzgred, jednu stvar sam zaboravio da ti kažem. Imamo zavet ćutanja ovde. Možeš govoriti samo tri reči svakih deset godina." Pa je rekao "U redu" i otišao u svoje odaje. Prošlo je deset godina. I imao je intervju sa Rošijem. I Roši je rekao, "Da li imaš nešto da kažeš?" I rekao je, "Hrana je užasna!" I vratio se u svoje odaje. Prošlo je još deset godina. Imao je intervju sa Rošijem. Roši je rekao, "Da li imaš nešto da kažeš?" I rekao je, "Krevet je tvrd!" I vratio se u svoje odaje. Prošlo je još deset godina. Imao je intervju sa Rošijem i Roši je rekao, "Da li imaš nešto da kažeš?" Rekao je, "Da, odustajem!" I Roši je rekao, "Ne mogu ti zameriti, stalno si se žalio otkako si došao. (učenici se smeju) Tako je i sa nama. Stalno se žalimo i žalimo na sve u svojim životima i želimo da budemo prosvetljeni sledećeg vikenda. (smeh) Ono što vam kažem je da zaboravite na prosvetljenje. Zaboravite na samospoznaju. Jednostavno praktikujte samoistraživanje i dolazite na satsang. Sve će se pobrinuti samo za sebe. Satsang je zaista kada sedimo u tišini i onda imamo pitanja i odgovore. Ali većina vas i dalje voli da dam mali govor. Pa to radim da bih vas zadovoljio. Tako da ćemo sada otvoriti za pitanja. Slobodno pitajte o bilo čemu što vas zanima o duhovnom životu ili o svom životu ako želite. I videćemo kuda ćemo. Ovo je suština. Svako dolazi sa različitog mesta. I možda imate nešto što želite da bude odgovoreno, a što nisam spomenuo. Slobodno pitajte u ovom trenutku.

SG: Roberte, koja je razlika između boravka u ja ili praćenja i koncentrisanja na njega.

R: Boraviti u ja, pratiti ja, jednostavno znači posmatrati ja, gledati ja, videti ja. Koncentrisanje je kada uložiš svu svoju energiju u to i postaneš jedno s tim. To radiš sa izvorom. Na primer, kada pratiš ja, jednog dana ćeš osetiti nešto na izvoru ja. I gledaćeš i posmatraćeš kako ja biva ukinuto u svom izvoru. I postaćeš izvor. Tvoja osećanja, tvoje emocije, biće progutane izvorom i znaćeš

to. Osetićeš mir kakav nikada nisi osetio pre. Osetićeš radost koja je neodoljiva. Naći ćeš čistu sreću u izvoru. Ali boraviš u ja i pratiš ja kroz svedočenje, gledanje, posmatranje. Ja će se na kraju pretvoriti u izvor gde ćeš postati slobodan.

SE: Kada je Muktananda bio u gradu, 1980. Sećam ga se jednom, monah je držao govor, jedan od Svamija. I bila je jedna žena u publici koja je rekla, "Vežbam Sidi jogu već neko vreme i svakog dana se osećam depresivno i svakog dana se osećam sve više i više depresivno. Jedva se budim ujutro. Ne mogu ostati budna tokom dana. Osećam se jadno. Moje telo me boli. Glava me boli. I jedva preživljavam iz dana u dan i postaje sve gore. Mislim na samoubistvo. I kaže da vežbam i vežbam već osam godina." (prekid na traci dok Robert nastavlja)

R: ...tačno, da je sve ništa, ali istovremeno i isto. Moraš nešto uraditi sa svojim umom da bi se oslobodio svog uma. Dakle, oni ljudi koji izgleda postižu ovo bez

napora. Bilo je vreme kada su vežbali u prethodnom postojanju. Onda, dozvoli mi da objasnim. Reči je teško objasniti. Kada doživiš iskustvo, "Ko sam ja? Šta je izvor ja?" To je deo ogromnog iskustva koje dolazi trenutno. I kao što sam rekao ranije, kada se dogodi, čini se kao da sam vežbao godinama i godinama i godinama. Ali ipak, nikada nisam vežbao u ovom životu. Tako da me je to iskustvo navelo da shvatim da sam vežbao ranije. Negde, nekako, sve sam to već radio. Ali dogodilo se sada. Dakle, ponekad možeš misliti da ne stižeš nikuda. Ali koliko vremena si posvetio tome, osam godina, deset godina, dvadeset godina? Čak i prošli put. Zapamti ono što nazivaš životom je samo delić sekunde u večnosti. Tvoj takozvani život je ovde danas i nestaje sutra. Ne znači ništa u univerzalnom vremenu. Zato nastavi da vežbaš. Bez obzira koliko dugo trajalo. Ne gledaj na vreme. Samo radi posao. Ali zapamti da ne koristiš napor. Ne pokušavaj da uradiš bilo šta. Već jednostavno posmatraj. Postavi pitanje, "Ko sam ja?" i posmatraj. Gledaj. Posmatraj. Vidi. Zatim reci, "Ko sam ja?" ponovo, reci to ponovo i ponovo i ponovo. Sve vreme posmatraš, gledaš, motriš. Ne tražiš nikakve rezultate. Ne pokušavaš da vežbaš bilo šta. Ne pokušavaš da pokreneš bilo kakvu energiju. Ne pokušavaš da podigneš kundalini ili da radiš sa čakrama. Jednostavno posmatraš, gledaš i strpljivo čekaš. Ako možeš ovo da uradiš, mogu te uveriti da će rezultati doći. Ima li to smisla? Bez napora je. Nema pokušavanja, nema napora. Samo gledaj, samo posmatraj, samo motri. To je sve što treba da uradiš. Ali opet, zaboravi na vreme. Nema razlike koliko godina vežbaš. I dalje si u boljoj poziciji od osobe koja nikada nije vežbala. I doći će dan kada ćeš dobiti. I sve će se odviti kako treba, što je upravo sada!

SM: Roberte, rekao si nešto o bljesku svetlosti ili tako nešto, zar to nije svest? (R: Da.) Da li zvuk ide uz to?

R: Dešava se različito kod različitih ljudi. Obično nema zvuka i bljesak svetlosti nije konačno iskustvo. Konačno iskustvo je iznad svetlosti, iznad zvuka. Ali počinje tako. Dođe bljesak svetlosti. Sve se dešava odjednom. A onda svetlost utihne i nema ničega. Postoji praznina. I praznina postaje sve. Postaje Sopstvo. I tada si samo svestan, znaš. I znaš da znaš. I sve je dobro. Neki ljudi spoznaju Sopstvo bljeskom svetlosti, kao početno iskustvo. A neki ljudi su jednostavno ušli u prazninu i postali konačna stvarnost. Dešava se neznatno drugačije kod različitih ljudi.

SE: Iz ugla apsoluta možemo reći isto tako lako i jedno i drugo, da praksa vodi ka prosvetljenju ili prosvetljenje uzrokuje da praksa prethodi njemu?

R: Pa prosvetljenje ne uzrokuje nikakvu praksu. Jer prosvetljenje je samo prosvetljenje, zašto bi ti trebala praksa? Jednom kada prosvetljenje dođe, nema šta da se radi, samo budi. Tako to ide. Prosvetljenje ne vodi ka praksi. Jer ono što

govoriš je ovo: Kada postaneš Bog, da li Bog mora da vežba kao Bog? Bog je Bog i to je sveprisutnost. Stoga, kada nađeš rešenje i probudiš se, postaješ sveprisutan i nema šta da se radi, do tada vežbaj.

SN: Ali kada kažeš vežbaj, misliš na napor bez napora? (R: Napor bez napora.) Jer ne znam šta je sidi joga, ali sam bio uključen u druge vrste meditacije i čini mi se da je centralna ideja, u drugim oblicima meditacije, ideja dualnosti i osećam da treba nešto postići. U Advaiti, nedualnosti, nema ničeg novog što treba postići, ti si već to. Oslobađanje od ideje da nisi to, ti si već to. I postojala je analogija u Ramanaovim knjigama kako je rekao da su druge prakse kao pokušaj vođenja vola bičem. Pokušavamo da se koncentrišemo, pokušavamo da nešto postignemo, pokušavamo da budemo nešto, a ipak smo već to. I u Advaiti pokušavamo da vodimo vola travom. Jedan pokušava da ga natera silom, drugi sledi sam od sebe. Ova ideja prakse kada postoje prakse u dualnosti ili da li je to nedualnost. U dualnosti treba nešto dobiti, ali u nedualnosti si već to?

R: Ono što govoriš je veoma tačno. Zapamti, sve tvoje ranije prakse su te dovele ovde. Tako da su sve bile neophodne. Nikada ne možeš reći, "Ono što sam radio ranije nije bilo neophodno." Ne bi bio ovde da nije tako, sve je neophodno. To je ono što mislim kada kažem, "Sve je dobro i sve se odvija kako treba." Sve je na svom mestu. Nikada nisi napravio grešku. Sve što si uradio bilo je neophodno. Ne žali ni za čim. Ne traži ništa. Pronađi mir u sebi. Boravi u Sopstvu i ostavi svet na miru. Sve će doći u svoje vreme. Ne traži vreme, opet. Nema razlike koliko dugo si vežbao. Ponoviću, možeš vežbati deset godina, jednu godinu, jednu nedelju, dvadeset godina, dvadeset života, nema razlike. Ne razmišljaj ni o tome. Samo razmišljanje o vremenu ne dozvoljava ti da ideš napred. Vreme te zadržava. Zaboravi na vreme. Radi što je neophodno. Sve će se pobrinuti samo za sebe.

SV: Roberte, samo komentar na ono što je ovaj drugi čovek rekao ranije. Čak i ja mogu reći ako radiš samoistraživanje i otkriješ da postaješ sve više i više depresivan i ne srećan, rekao bih da bi to bio znak da radiš pogrešno. (smeh) (R: I šta je poenta?) Pa pitao sam te da komentarišeš to.

R: Oh samo da komentarišem, u redu. Pogledaj na ovo ovako. Možda je pogrešno, ali barem nešto rade i sve je predodređeno. Tako da ti je bilo suđeno da radiš praksu pogrešno neko vreme. (smeh) Stoga ne treba da se boriš protiv toga. Ne treba da kažeš sebi, "Sve ove godine su bile izgubljene. Zalutao sam. Moj učitelj je bio lažan učitelj. Dao mi je pogrešnu praksu. I potrošio sam dvadeset pet godina kada sam mogao da radim prave stvari." Naprotiv, sve je ispravno. Bez obzira kako izgleda. I da nisi radio praksu pogrešno, ne bi bio ovde. Tako da je to blagoslov u maski. To je zapravo blagoslov u maski. Da si u stanju da radiš praksu pogrešno tako da možeš doći ovde. (učenici se smeju) Uvek postoji razlog za sve. I nema grešaka. Ako misliš da si napravio grešku, ono što indirektno govoriš je "Bog ne zna šta radi." Jer ako je Bog sve što postoji, kako može postojati greška?

Mi to samo pogrešno opažamo. Ali sve kroz šta smo prošli bilo je veoma neophodno za naše sopstveno razvijanje. Budite zahvalni. To je još jedan kvalitet koji treba da razvijete. Budite zahvalni i budite zahvalni za svako iskustvo kroz koje prolazite. To će vas gurati napred. Ne žalite ni za čim.

SK: Kroz konflikt dolazi do razrešenja. (R: Naravno.) Što se tiče ljudi koji pričaju o vremenu i bez-naporu, postoje neki putevi koji koriste vreme. Oni se koncentrišu na to da rade mnogo prakse svakog dana sa naporom. (R: To je put karme joge.) Pa šta god joga da je, ali oni rade prakse, duhovne prakse, meditaciju ili bilo šta i dostignuće, koliko ja vidim iz mog iskustva i iz posmatranja drugih, itd, jednako je veliko jer se oni koncentrišu tako snažno da spajaju svoj um. Oni rastvaraju svoj um kroz intenzitet vremena koje ulažu u svoju praksu, svoju kvalitetnu praksu. Ne znam zašto ljudi proklinju ulaganje napora, osim naravno ako je ego činilac. To je jedina mana koju vidim.

SG: Sve je u stavu.

SK: Da, ako shvatiš da ne moraš, možeš to da isključiš na neki način.

R: Ako je dostignuće postignuto, zašto bi ti onda trebalo bilo šta drugo. (SK: Izvini?) Ako si postigao ono što želiš, onda je to sve što ti treba, to je dobro. Ja nikada neću omalovažavati drugi

put. Svi putevi vode ka istom cilju. Jedina stvar koja se dešava sa putem o kome govoriš je da traje duže. Kada koristiš napor, potrebno je duže vreme da se postigne ništavilo. Jer je krajnji rezultat svog tvog napora ništavilo. Mi pokušavamo da postignemo ništavilo. (SK: Roberte, ako se to uklapa u dinamiku, to je prilično dobro.) Ako to radi za tebe, koristi to.

SR: Nije li to donekle pitanje da li želite da sebe vidite kao praktikanta ili kao nekoga ko je realizovan u izvesnom smislu. To je kao da želite zaista da se bavite praksom koja je uvek tu ili ako želite da izmislite da je i to tu.

R: Opet, providitelj, sećate se Išvare? (učenici se smeju) Providitelj je propisao šta treba da radite u ovom životu. I vi ćete raditi šta god morate da radite bilo da vam se sviđa ili ne. (smeh) Ali, imate slobodu da ne reagujete i da odete unutra i pronađete sebe. Pa ako ste uključeni u praksu za koju mislite da morate da radite i ništa vas neće zaustaviti, svakako nastavite sa praksom. Dok ne dođe vreme kada je automatski napustite, ako morate da je napustite. Ali sve će se pobrinuti samo za sebe i vi nemate ništa da kažete o tome. Vidite, mi pričamo kao da imamo nešto da kažemo. Mi pričamo kao da smo mi u kontroli. Mi pričamo kao da ćemo koristiti ovu praksu i slediti ovog učitelja i otići u ovu zemlju. Mi nemamo ništa s tim. Mi nismo činilac. Nešto će vas motivisati da praktikujete šta god morate da praktikujete ili ne, šta god da je slučaj. Vaš posao je samo da gledate, da posmatrate, da pogledate i da ne reagujete. Ako to možete da uradite, bićete bezbedni.

SF: Sa, ne reagovati Roberte, misliš na predavanje, zar ne?

R: Kada se predaš, ne reaguješ, tako je. (SF: Ko je pravi činilac, Išvara? Zaista, zapravo?) Pravi činilac je Sopstvo. Išvara je samo posrednik. (smeh) (SF: Ne mislim da je Sopstvo to koje radi stvari?) Sopstvo ne radi ništa jer nema

šta da se radi. (SF: Onda je Išvara činilac?) Išvara pomaže. On je pomoćnik. On čini da se sva tvoja karma ostvari. (SF: Tačno.) Zato što u njih veruješ.

SH: On preuzima krivicu kao činilac jer Sopstvo ne radi ništa? (smeh)

R: Tako je, upravo. Dakle, dokle god si uključen u prakse, u činjenje, shvati ko je pravi činilac, Išvara. (smeh)

SR: Roberte, radujem se prosvetljenju, nakon toga, šta onda radimo?

R: Šta ima da se radi? Tvoje telo, zapamti, radiće ono zbog čega je i došlo ovde, ali to nema veze s tobom. Nećeš biti pasivan, ako to misliš? Ako ti je suđeno da budeš pasivan, ništa te ne može učiniti ne-pasivnim. Ne brini se oko toga. Postani samorealizovan pa ćeš videti. Da, većina ljudi i dalje misli, ako postanu samorealizovani, jedino za šta će biti dobri je da odu u pećinu i meditiraju. Naprotiv, možeš biti đubretar ili đubretarka. Možeš biti predsednik banke. Možeš biti predsednik Sjedinjenih Država. Bićeš bilo šta što želiš. Neće se promeniti stvari što se tiče tvog tela. Jedina razlika je u tvojoj percepciji. Ti ćeš percipirati stvari drugačije. Život više neće imati moć da te uznemiri ni na koji način. To je kao da si Gospodar univerzuma. Univerzum te više ne može uplašiti. Ne može više prestrašiti te bez obzira šta se desi. I imaćeš osećaj besmrtnosti. Osećaćeš i znaćeš da nikada nisi rođen, da ne postojiš i da ne nestaješ. Samo ćeš to znati i ponašati se u skladu s tim.

SR: Roberte, kada dostignemo to stanje, izgleda da zaista ograničava izbor karijere.

SK: Možeš da otvoriš novu vrstu agencije za zapošljavanje.

R: Agencija za zapošljavanje Džnanija.

SE: Dešava se sa šezdeset dve ili šezdeset pet godina. Agencija za zapošljavanje realizovanih bića.

SK: Mi samo gledamo. (učenici se ponovo smeju)

R: Vidite, setite se ko postavlja pitanje? Džnani ili adžnani? Dakle, sa tvog stanovišta izgleda kao da nema šta da se radi. Ali ćeš raditi mnogo, ne brini se oko toga. Sve će se pobrinuti samo za sebe.

SK: Roberte, kada pitaš kao šta treba da radim ili koja je moja svrha, to je i dalje zato što se identifikuješ kao telo ili um. To pitanje normalno zavisi od toga šta si mislio da si. (R: Da.) Ako si video da si izvan toga ili nisi to... to ne bi bilo moguće.

R: Ne bi bilo pitanja. To je tačno. Ali ipak će tvoje telo i dalje raditi nešto. Ako ti je suđeno da se oženiš, oženićeš se. Ako ti je suđeno da se razvedeš, razvešćeš se. Ako ti je suđeno da putuješ u Italiju, otići ćeš u Italiju. Ali tvoje telo će i dalje biti aktivno. Tvoj um će biti neaktivan. Biće miran, tih, spokojan. I živećeš spontano. Sve će ti ići dobro, jer svet više neće imati moć da te plaši ili da te straši na bilo koji način.

SG: Roberte, kada završimo sa ovim svetom, pretpostavljam da se više ne reinkarniramo, onda smo jednostavno tamo negde kao prijatelj Išvare i...?

R: Ne. Kada dostigneš stanje prosvetljenja. Nema Išvare. Nema sveta i nema tamo negde. Ti jednostavno vidiš sebe kao svest, blaženstvo. (SR: Ali ispoljavajući se kao bilo šta?) Ne. (SG: Izgleda kao nekakva praznina?) Ne. Blaženstvo, sat-čit-ananda, apsolutna stvarnost i to ne može biti shvaćeno konačnim umom. Moraš da iskusiš to stanje. Nema reči da se opiše. (SG: To znači da nema vibracionih boja, zvukova ili oni postoje na drugačiji način...?) Zašto ti treba boja i zvuk. Kome trebaju boja i zvuk? (SG: Navikla sam na njih.) Znači, ono što želiš je prosvetljenje prema tvojim pravilima i propisima. (SG: Ne, ne baš, pretpostavljam da postoji lak način pokušaja da se zamisli svet bez ičega u funkciji.) Ne možeš. Ne možeš zamisliti to. To je praktično nemoguće zamisliti. Postoji blaženstvo, postoji harmonija, postoji ljubav, postoji samilosnost i te stvari se jednostavno dešavaju. Nemaš pojma da se one dešavaju tebi ili od tebe. Ti postaješ oličenje ljubavi, radosti, blaženstva.

SK: Onda, zar ovi kvaliteti o kojima govorimo ne mogu biti čak ni nezamislivi umom onakvi kakvi zaista jesu?

R: Upravo. Um ne može shvatiti beskonačno. Um je samo gomila misli, konglomerat misli o prošlosti i budućnosti. Ali um je samo za tvoje telo. Zato što imaš telo, imaš um. I zato što imaš um, imaš telo. Oboje idu zajedno i oboje su lažni.

SR: Roberte, ova pitanja o tome kako je kasnije, nekako izazivaju neku vrstu budističkog osećaja koji imam dok čitam ljude poput Wang Foa i Lee Hija i to na neki način ono što mi zaista pokušavamo da uradimo je da odbacimo ono 'šta ako,' i 'šta će se desiti kasnije' i živimo u sadašnjem trenutku. Izgleda da su naši problemi uvek usmereni ka, ako imam svrhu to je u budućnosti, ako ću upoznati nekoga? Znaš, um je usmeren ka tome šta ako... (R: Da, naravno.) ...i izgleda da će sa ovim buđenjem, taj proces doći do kraja i mi ćemo konačno po prvi put zaista videti ono što je sada pred nama. Izgleda da su naši problemi na neki način uvek, mi ne vidimo ono što je ispred nas, uvek skačemo unapred sa našom pohlepom i našim osećanjima. Budisti kažu oslobodi se pohlepe, besa i obmane. To je kao da nikada ne vidimo ono što zaista vidimo jer nikada nismo u sadašnjosti, uvek skačemo u to šta ovo meni znači i šta će se desiti kasnije i kada ću biti ispunjen. (R: Ili u prošlosti.) Da.

R: Brinemo o prošlosti i brinemo o budućnosti. Zato moramo uništiti um. Rešiti ga se potpuno. (SR: Mi zaista nikada nismo videli svet u izvesnom smislu jer to uvek radimo svojim umom, idući od prošlosti ka budućnosti.) Um nam je dat samo za našu fizičku egzistenciju. Ako odeš izvan svoje fizičke egzistencije, kome treba um? Postaješ bez-uman i ostaješ srećan. (pauza na traci) Zapamtite da volite svoje Sopstvo, da obožavate svoje Sopstvo, da se klanjate svom Sopstvu, da se molite svom Sopstvu jer Bog prebiva u vama kao vi. Mir... (kraj trake) [TOC]

Krajnja Sreća 13. decembar, 1990

Robert: (traka počinje naglo) ...i ko je odgovoran za ovo? Ona kaže, "To je moj šef." Majka kaže, "Ja ću ga srediti." Ona poziva broj i kaže, "Moja ćerka mi je upravo rekla da je trudna i ti si otac, šta ćeš da uradiš povodom toga?" On kaže, "Pa, ako je dečak, daću mu pola biznisa. Ako je devojčica, daću joj dvesto hiljada dolara." Majka razmišlja o tome i kaže, "Ako bude pobačaj, hoćeš li dati još jednu šansu?" (učenici se smeju)

SH: To je bila dobra pogodba.

R: Džej se smeje bilo čemu.

SK: On se već smejao pre nego što si ispričao vic, tako da to ne znači mnogo. (smeh)

R: Ok. Ok, deco.

SK: A sada prelazi na humor. (smeje se)

SH: Daj nam reč.

R: Jednu stvar vam mogu reći sigurno. Sve je dobro i sve se odvija kako treba. Mogu vam reći istinski, ništa nije pogrešno nigde. Sve se dešava upravo onako kako treba. Ako misliš da imaš problem, to je greška — misliti da imaš problem. Kad bi samo prestao da misliš. Čim prestaneš da misliš, sve će biti u redu. (smeh)

SH: Da li je u redu dok misliš?

R: Da, ali ti to ne znaš. Neki od nas ne misle da jeste jer neki od nas misle, "Imam problem," ili "Umešan sam u nešto sa čim ne mogu da se nosim," ili "Nešto je veće od mene," ili "nešto me povređuje," ili "ljut sam," ili "osećam strah," ili "osećam da je nešto pogrešno." Ali mogu vas uveriti da ništa nije pogrešno. Ništa nikada nije bilo pogrešno. Ništa nije pogrešno sada i ništa nikada neće biti pogrešno.

SH: Aleluja! (smeje se)

Robert: Sve što treba da uradite, sve što treba da uradite je da posmatrate sebe. Čim vaš um počne da misli dalje od nosa, zgrabite ga — ne svoj nos — nego zgrabite svoje misli. Možete i nos da zgrabite ako hoćete. Ali zgrabite svoje misli svojim umom i zaustavite ih na bilo koji način, bilo posmatranjem svojih misli, praktikovanjem self-istraživanja i pitanjem, "Kome one dolaze?" Šta god da morate da uradite, ne dozvolite sebi da mislite. Ako vaš um ne misli, bićete izuzetno srećni. Imaćete nepomućenu sreću. Uveravam vas. Potpunu sreću ako zaustavite sebe od mišljenja.

Primam mnogo telefonskih poziva. Jedan od poziva koji je najčešći je, "Kada ću iskusiti samorealizaciju?" (ponavlja) Ovo je određeno svešću osobe. I imam drugačiji odgovor za svakoga jer vas uzimam tamo gde jeste. To je razlog zašto možda ponekad zvučim kontradiktorno. Ako mi postavite lično pitanje, pokušavam da vam odgovorim s mesta sa kog dolazite. Opet, neki ljudi mi kažu, "Roberte, zašto jednostavno ne govoriš najvišu istinu sve vreme?" A neki ljudi mi kažu, "Roberte, govori tako da mogu da razumem o čemu govoriš." To je dilema. Tako da radim šta god moram. Ne planiram ništa. Sve je improvizovano. Nemam probe. Ne zapisujem ništa. Samo kažem ono što izlazi iz mene. Dakle, kada dobijem telefonski poziv, "Kada ću postati samorealizovan," neko mi kaže, "Praktikovao sam celu nedelju i ništa se nije desilo." (učenici se smeju) Neki čovek me je juče zvao govoreći mi da je praktikovao dve nedelje, išao je na seminar i platio sedam stotina dolara i još uvek nije samorealizovan. Dobijam pozive poput ovog stalno. Dakle, zavisi šta kažete, to određuje odgovor koji vam dajem. Ali postoji standardan odgovor. Razmislite o pitanju. "Kada ću ja, ja, ja, postati samorealizovan, samorealizovan, samorealizovan, samorealizovan?" (učenik se smeje) Obično kažem ovo, "Pre nego što odgovorim na vaše pitanje, mogu li vam postaviti pitanje? Molim vas recite mi šta podrazumevate pod ja?" i "Šta podrazumevate pod samorealizacijom?" Oni obično ćute. Zato nastavljam i kažem, "Ko mislite da je ja, ko želi da postane samorealizovan?" Govorite o ličnom ja, a lično ja nikada ne može biti samorealizovano. Lično ja je konačno. Konačno nikada ne može

spoznati beskonačno. Zato lično ja nikada ne može postati samorealizovano. I dokle god mislite da ste vi lično ja, koje treba da bude samorealizovano, nikada neće biti vremena kada ćete postati samorealizovani. A zatim reč "samorealizovan," šta to znači? To jednostavno znači vaše prirodno stanje. Nije nešto što postajete. To je nešto što jeste. Vi želite da iskusite svoje prirodno stanje. Ono što želite da uradite je stoga da se probudite u svoje prirodno stanje, ono što ste sada, ali ste ga prekrili ličnim ja. Dokle god pričate o tome, "Ja sam ovo," i "Ja sam ono," i "Treba da budem samorealizovan," ili "Treba da se probudim," ili "Treba da uradim bilo šta," to se nikada neće desiti. Ovo je takođe istina za vaše probleme. Kada mislite, "Moram da rešim problem, moram da preuzmem odgovornost," vi se obraćate svom ličnom ja i doći ćete do relativnih ideja koje će vas uvući dalje u probleme. Oni nikada neće biti rešeni na taj način. Pogledajte unazad svoje iskustvo i videćete da je ono što govorim istinito. Kada pokušate da koristite svoje lično ja da rešite problem, možda ćete izgledati kao da ste ga rešili na neko vreme. Onda će drugi iskočiti s vremena na vreme i prolazite kroz svoj život pokušavajući da rešite problem, za problemom, za problemom. Morate da razumete i shvatite i vidite to inteligentno. Morate da pogledate to, inteligentno i shvatite svaki put kada govorite o sebi ili bilo kojoj situaciji u svetu, vi se obraćate svom ličnom ja.

Sada, ako možete zaobići lično ja, onda ne biste imali pitanje. Jer ako shvatite da niste lično ja, onda ko je ostao da postane samorealizovan? Niko. Kada je ja uklonjeno sa puta, postajete sveprisutnost. Postajete Ja-jesam, ne ja sam ovo ili ja sam ono, samo Ja-jesam. Sada je vaše Ja-jesam Ja-jesam univerzuma, svesti, apsolutne svesnosti, Ja-jesam, vaša je prava priroda. Morate se probuditi u to. Ne pričajte o tome. Ne pokušavajte da ubedite nekog drugog, već jednostavno probudite sebe ka činjenici da ste Ja-jesam i uvek ste bili Ja-jesam. Ako možete jednostavno razmišljati na taj način, ne biste imali šta da kažete nakon toga. Samo recite sebi upravo sada, "Ja-jesam." Čim kažete, "Ja-jesam," svi vaši problemi, takozvani, su rešeni, vaš život je rešen, sve je rešeno i srećni ste samo izgovaranjem, "Ja-jesam." Osetite to. "Ja jesam." Zar ne zvuči divno? Nema ništa što dolazi nakon, "Ja-jesam." "Ja-jesam" je to, nema ničeg drugog. Čak i ako imate poteškoća sa ovim. Neki ljudi kažu, "Osećam se sjajno dokle god sam na satsangu, ali čim dođem kući, svet me zgrabi i uvuče me u probleme. Uvučem se u svetske stvari." Opet govorite o svom ličnom ja. To je ono što morate da pogledate inteligentno. Kada mi kažete, "Uvučem se u svet," ko je to ja? Nikada nećete reći, "Ja jesam se uvlači u svet," jer čim kažete, "Ja-jesam" osećate se dobro, zar ne? Ali kada kažete, "Uvučem se u svet," mislite na svoje telo, svoj um i svoje poslove. Kada kažete, "Ja-jesam," sve to nestaje i postajete slobodni. Kada dođete na satsang, nešto se desi. Ne stvarate ništa novo, jer nema ničega da se stvori. Proces buđenja se odvija, kao kada sanjarite i san je tako zanimljiv i lep i probudite se i nađete sebe u ovom svetu. Tako je i kada počnete da se budite u ovom svetu. Budite se u četvrto stanje svesti i izgledate drugima kao da ste u ovom svetu, ali više niste od ovog sveta. Telo može drugima izgledati stvarno, ali vi shvatate i razumete da nemate telo. Uveravam vas, kunem vam se, obećavam vam da nemam telo. A ipak me gledate i kažete, "Vidim telo. Vidim te kao telo." Zato vas pitam, "Ko vidi? Ko vidi telo?" "Ja vidim." "Ko sam ja? Ko sam ja koji vidim telo?" Onda nastupi tišina. Nekima od nas je teško da razumeju ovo, da ja nemam telo. Ono što izgleda da se dešava je da kada ste u mom društvu na satsangu, vaša svest o telu počinje da se rastvara, jednostavno zato što ja razumem da nisam telo. Kada koristim reči "u mom društvu" ili "mene" ili "ja," pokušajte da zapamtite uvek da se ne obraćam Robertu. Robert je magareći guz. Zato kada kažem da ste u mom društvu, ne obraćam se sebi, jer ja sam ništa kao Robert. Ali kad god koristim termine "ja," ili "mene," ili "moje," uvek se odnosim na svest, na sveprisutnost. Dakle, ono što podrazumevam pod ovim je da ste u mom društvu, vi ste u društvu svesti. Nema razlike između moje svesti i vaše svesti. Vidim vas kao svest, sve što vidim je svest.

I opet, malo je teško razumeti. Kako vidim svest? A ljudi me pitaju, "Zar ne vidiš telo?" Da, vidim telo, ali ga vidim kao svest. I pretpostavljam da je jedini način da se ovo objasni, ako uzmete

ogroman ekran i na tom ekranu su prikazane slike, tela, mesta, planina, brda. Ekran je svestan sebe kao ekrana i zna da su objekti superponirani na njemu. Tako je konstantno svestan da je ekran, a ipak zna da postoje slike i objekti superponirani na ekranu. Tako je, ja shvatam sebe kao svest, ali takođe znam da je ceo svet, ceo univerzum takođe svest ili Sopstvo. Sve je Sopstvo i ja sam to. To je ono što znači. Stoga, od sada, kad god čujete da izjavljujem svoju ispovest, da sam apsolutna svest i da sam čista stvarnost, ja sam sat-čit-ananda, ja sam krajnje jedinstvo, ja sam to što jesam, nirvana, praznina, to je ono na šta se odnosim. Sve ovo je Sopstvo i ja sam To. I Sopstvo je poput ogromnog ekrana, gde su slike superponirane na ekranu. Ali ja sam svestan svesti i slika. Shvatam da su slike lažne, ali ih vidim. Ali moja osećanja, moje misli, ako uopšte ima misli, moja svesnost je uvek na svesti. Šta ovo znači? Znači da mogu da gledam film, mogu da gledam TV, mogu da idem u operu, mogu da budem uključen u razne stvari, ali nisam uključen ni u šta. Slobodan sam od toga. Ipak drugima izgleda kao da sam uključen. Zato nije zabavno biti u mom društvu. Ljudi ne mogu da razumeju kako mogu da ostanem kod kuće sam. Žele da me negde vode, ili da budu sa mnom, ili da me sažaljevaju, kažu, "Robert je uvek sam. Trebalo bi češće da izlazi." Gde bih išao? (smeh) Zaista nije važno gde sam. S vremena na vreme Dana je znala da dođe i pokupi me i odvede me u bioskop. I pravio sam se da uživam. A posle filma ona voli da diskutuje o njemu. A ja ne znam šta se desilo. Nemam pojma šta se dešava. (smeh) Nemam pojma šta se dešava. Ljudi mi pričaju o svojim videima i o toj i toj osobi i o glumcima i glumicama i o Iraku i svemu ostalom. Ali šta imam ja s tim? Shvatam da se to verovatno dešava negde. Ali veoma je nejasno, kao san. Ja sam potpuno svestan svesti. Sve ostalo je kao mali san, daleko negde. Tako da mogu biti bilo gde. Na primer, pokupilo me je troje ljudi kada sam došao. Troje ljudi je stiglo do kuće da me odvede na satsang. I dok su bili tamo, videli su ljude kako rade na mom tepihu. Bojler za toplu vodu mi je procurio i tepih je bio poplavljen. Ali ceo dan sam posmatrao dešavanja sedeći na stolici i bio sam potpuno srećan. Sreća ne nestaje. Ljudi mogu da žive ili umiru ili rade ili šta god da rade. Kako mogu biti nesrećan? Niko ne umire. Ništa nije pogrešno. Sve je dobro. Pa kako uopšte mogu biti nesrećan? Nemoguće je. Dakle, kada smo na satsangu, nešto vam se dešava što vas pokreće da počnete da se osećate na ovaj način takođe. Ljudi su me pitali, "Zašto bih želeo da budem ovakav?

Jer ne radiš ništa, za ništa nisi dobar. Nisi zabavan na zabavi i nisi zabavan za druženje jer nema ništa za mene da radim." (smeh) Pa zašto bi želeo da budeš ovakav? Glavni razlog je sledeći: Zar ne želiš da budeš Bog? Zar ne želiš da budeš potpuno srećan i blažen i da budeš univerzalan, takoreći. Gde samo osećaš i shvataš, "Ja jesam je univerzum, Ja jesam je sve što postoji." Ja sam to i ja sam u miru. Potpuno sam srećan, potpuna radost. Svi trče okolo sa svojim problemima pokušavajući da ih razreše i reše. A ja samo gledam, samo posmatram i pitam se kako možeš da veruješ da imaš problem? Zašto misliš da neko pokušava da te povredi? Zašto veruješ da neko pokušava da te iskoristi? Zašto si povredljiv? I ne znaš zašto. Odgovor je jednostavan. Zato što se identifikuješ sa ličnim ja. To je jedini razlog. Zapamtite, ne možete rešiti nijedan problem rešavanjem samog problema. Pokušali ste i ne funkcioniše. Kao što sam rekao ranije, "Kada se jedan problem reši, drugi se pojavi negde drugde." Nikada ne prestaje. Ali, kada uništite ja, kada um postane tih i počiva u srcu, vaše prirodno stanje koje se zove četvrto stanje, nakon budnog, sanjanja i spavanja, nastupa samo od sebe. Dolazi samo od sebe. Baš kao sunce koje je bilo prekriveno oblacima. Samo bi budala rekla, "Sunce ne postoji jer ga ne vide." Oblaci se razilaze i sunce ponovo sija u svom sjaju i raskoši. Tako je i sa nama. Prekriveni smo oblacima neznanja koji nas navode da verujemo, Ja sam povredljiv, silovan sam, neko pokušava nešto da mi uradi. Ne mislim bukvalno silovan, mislim u vašem umu. Neko me iskorišćava, neko pokušava ovo ili ono da mi uradi. To su sve laži. Vi to radite sebi jer mislite dalje od svog nosa. Dozvoljavate svojim mislima da besne vama. Vaše misli vas preuzimaju neprestano i vode vas na stranputicu. Ne zaustavljate ovo, dozvoljavate da se dešava. Ima li čuda što osećate bes, frustraciju, izvan takta? Zato što nećete da zaustavite ove misli kada počnu. Ovo je takođe istina i za misli o umiranju, bolesti ili bilo čemu. Ne postoji takva stvar. Ništa ne postoji osim Jajesam. I trebalo bi

da praktikujete tu vrstu meditacije. Kada udahnete kažete, "Ja." Kada izdahnete kažete, "jesam." Ako morate da meditirate, meditirajte na to sa svojim disanjem. Doći će dan kada ćete se probuditi i nećete morati ništa da radite. Ali u međuvremenu, činite najbolje što možete. Ali dok činite najbolje što možete, shvatite da je svest ono što jeste i svest vas voli jer ste njeno sopstvo. Nikada vas neće napustiti niti vas ostaviti. Ako ne možete ništa drugo da uradite, predajte se svesti. Ono što podrazumevam pod predavanjem, predajte svoj ego, svoje probleme, svoje emocije, svoje strahove, svoje frustracije, svoje povrede, svoj bes. Dajte sve to. Recite, "Uzmi to, svesti."

Ako vam je to previše apstraktno, dajte sve to meni. Ja ću to uzeti i sažvakati za vas i ispljunuti. Zato kada se probudite ujutro i osećate se loše, ljuti ste ili frustrirani, recite, "Ok Roberte, uzmi ovo od mene. Dajem ti to." I ja sam srećan da to skinem sa vaših ramena tako da možete nositi lakši teret. Ako je to ono što morate da radite, radite to. Ali svakako nemojte dozvoliti da vas emocije ponesu. Stanite usred toga i posmatrajte. Posmatrajte svoje emocije kako vas vode. Posmatrajte svoje strahove kako vas kontrolišu. I posmatrajte svoj bes kako iskrsava. Ne pokušavajte da ga zaustavite, samo gledajte, posmatrajte, pogledajte inteligentno i shvatite ko je to koji se ljuti ili frustrira. To niste vi. To nije čak ni vaš ego, jer nema ega. To nije vaše telo, jer nema tela. To nije vaš um, jer nema uma. Dakle, šta vas čini ljutim? Ništa. To je kao priča koju pričam o Zen monahu koji je bio u svojoj sobi i ljutio se s vremena na vreme. Počinjao bi rasprave sa svojim monasima, uvek tražeći nešto pogrešno, uvek se žaleći, kukajući, uvek govoreći ljudima svoje nevolje i postajao bi veoma ljut. Ovaj drugi monah je rekao, "Zašto ne odeš da vidiš Rošija, poglavara monaha i kažeš mu da ti pomogne." Rekao je, "U redu," a Roši je živeo oko dve milje niz put. Otišao je tamo i objasnio svoju situaciju Rošiju. Roši je rekao, "U redu, evo šta ću uraditi: Uzmi moj štap i drži ga. Sada, kad god se naljutiš, moj štap će te podsetiti da dođeš kod mene i ja ću se rešiti tvog besa za tebe." Vratio se u svoju sobu i te noći se zaista naljutio na neke druge monahe. Pogledao je štap i setio se Rošija, pa je počeo da trči ka Rošiju. Konačno je stigao, trčeći celim putem. Roši je rekao, "Šta nije u redu?" A on je rekao, "Naljutio sam se." Roši je rekao, "Pokaži mi svoj bes." Dok je trčao, bes je nestao. Nije imao šta da mu pokaže i rekao je, "Nisam ljut sada." Roši je rekao, "Vrati se u svoju sobu, i kada se ponovo naljutiš, dođi i kaži mi o tome." Sledećeg dana se ponovo naljutio. Otrčao je do Rošija i ista stvar se desila, dok je trčao do Rošija bes mu je nestao. I Roši je rekao, "Gde je tvoj bes?" A on je rekao, "Nestao je sada." Ovo se ponovilo oko dvadeset pet puta. Konačno, poslednji put, Roši je rekao, "U redu, reći ću ti šta da radiš. Kada se vratiš u svoju sobu, uzmi moj štap koji sam ti dao i kada se naljutiš, izudaraj sav bes iz sebe mojim štapom." Ovo je bilo toliko smešno monahu da je postao realizovan, prosvetlio se. Jer je shvatio da bi uzeo štap i udario sebe, a njegovo stvarno Sopstvo se nikada ne bi moglo naljutiti. Ali njegovo telo je izgledalo ljuto. I samo to trčanje napred-nazad dvadeset pet puta i odgovor koji mu je Roši dao, otvorilo mu je oči i postao je prosvetljen. Tako je i sa nama. Ne gledajte na svoj problem kao na problem. Gledajte na njega kao na ne-stvar. Ne postoji. Opet, ako vaš ego ne postoji, ako vaše telo ne postoji, ako vaš um ne postoji, kako možete biti ljuti? Odakle bi došlo? Ko mu je dao rođenje?

I ovo je istinito za svaki drugi problem za koji verujete da ga imate. Samo ga gledajući kao što sam upravo istakao, nestaće i probudićete se u svoje istinsko Sopstvo. Sada ćemo preći na pitanja, slobodno pitajte bilo šta što želite. Ne stidite se. Postavite pitanje o onome o čemu smo diskutovali ili o onome što se dešava u vašem životu, jer smo svi jedna velika srećna porodica, zato nemojte se stideti da pitate bilo šta. Ko je prvi? (duga tišina)

R: Pa, pričaću o nečemu drugom. Govorio sam o svim telefonskim pozivima koje primam na početku. Ljudi me još uvek pitaju, "Šta misliš o ovom svamiju? Šta misliš o ovoj osobi? Šta je tvoje mišljenje o toj i toj osobi? Zašto ne bih trebalo da idem da vidim i druge učitelje takođe?" I zaista ne znam šta da kažem. Moraš da uradiš ono što ti srce kaže da uradiš. Ali mogu ti reći, što više ljudi vidiš, bićeš sve zbunjeniji. Ne marim da li se više nikada ne vratiš ovde, jer ništa ne

tražim. Ali ako ipak pronađeš učitelja sa kojim izgleda da imaš afinitet, trebalo bi da ostaneš sa tim učiteljem neko vreme. Jer ako trčiš od učitelja do učitelja, od susreta do susreta, postaćeš potpuno zbunjen. Svaki učitelj ima svoje mesto. I bićeš privučen osobi sa kojom treba da budeš za to vreme. Sve zavisi od toga gde je tvoja svest. Opet ću diskutovati o nečemu što su me dvoje ljudi zamolili da diskutujem. Radio sam ovo ranije. Ali dobro je da se to pokrene opet i opet s vremena na vreme. Postoje tri tipa ljudi koji idu duhovnim putem. Jedan tip se zove tragač, drugi se zove učenik, a treći se zove bhakta. Tragači su najgori jer nikada ne prestaju da tragaju. Dok su na času, misle o kome će sutra da vide. Nikada ne prestaju. Trče od drveta do kamena, idu u Indiju da traže učitelja, idu na Havaje da vide drugog učitelja, idu u Sent Luis kada čuju za drugog učitelja. I oni su tragači, to je dobro do izvesne mere, jer su bolji od ljudi koji ne rade ništa i misle da su ljudi. Ali možeš biti tragač hiljadu života i nikada se neće završiti. Ako si tragač, koji je zaista iskren i u svom srcu istinski želiš da se probudiš, doći će vreme kada ćeš prestati da budeš tragač i postati učenik. Sada učenik pronalazi učitelja i pokušava da nauči sve što može od tog učitelja. Ali ipak nije siguran, još uvek ima sumnje. Još uvek je zainteresovan za mene, mene, mene, "Šta ja dobijam iz ovoga? Šta ima u ovome za mene?" I s vremena na vreme će otići kod drugih učitelja takođe. Ali i dalje ostaje oko jednog posebnog učitelja i postaje učenik tog učitelja, ali nije tako blizak. Jer ako čuje za drugog učitelja koji dolazi u grad, ode da vidi i tog učitelja. I naravno, postoji zbunjenost u njihovoj svesti. Ali približavaju se. Ako je učenik zaista iskren u svom srcu i zaista ima ljubav i saosećanje i dobrotu i ljubazna osećanja prema svima, vremenom će postati bhakta.

Sada predanik postaje svest učitelja. Predanik zaboravlja sve o sebi. Mogu biti na času, svi luduju, bacaju pljuvačke jedni na druge, ali predanik ne vidi ništa osim učitelja. Predanik ne primećuje ništa što se dešava na času. Već ima samo ljubav i lepa osećanja prema svima. I zainteresovan je za dobrobit učitelja i na kraju biva prosvetljen. Tako predanici buđenju brže nego iko drugi. Pomisli u sebi, u koju kategoriju spadaš? Da budem potpuno iskren s vama, radije bih imao pet predanika oko sebe, nego deset hiljada ljudi koji su tragaoci. Ali sada ćemo se vratiti pitanjima. Slobodno komentarišite. Ako mislite da sam prljavi pas, samo recite. (Duga tišina)

SN: Robert, zvučalo je kao da si opisivao predanike kao bhakte? Gde to ostavlja Džnanije?

R: Bhakte i predanici i Džnaniji su isti. Pravi Džnani je predanik Sopstva, a Sopstvo je svuda. Tako su oni zaista bhakta i oni su Džnani. Oboje su isto. Zaista nema razlike. (SN: Znači kažeš da zapravo Džnani ima mnogo ljubavi.) Da, trebalo bi da imaju, inače ne bi bili Džnani. (SN: Pa mislim onaj koji teži?) Trebalo bi da budu puni ljubavi i dobrote i radosti i mira prema svemu. (SN: Znači zaista nije od prevelike koristi praviti tu razliku?) Ko pravi razliku? Adžnani. Osoba koja nije bhakta i nije Džnani, pravi razliku. Ali ako predanik čak i zna za ove stvari, onda teži Džnani, teži bhakti, i na kraju dostižu svoj cilj jer uče da ćute. Ne pričaju previše. Ne misle previše. Uopšte ne osuđuju. Već samo da budu tihi i da posmatraju. I imaju oči uprte u učitelja, kao što lav ima oči uprte u zeca. Ne vidi ništa osim zeca. Sve se može dešavati oko lava, ali on vidi samo zeca, sve dok ne uhvati svoj plen. Tako se pravi predanik potpuno poistovećuje sa učiteljem i na kraju postaje poput učitelja.

SG: Roberte, mogu li se sve ove faze proći u jednom životu?

R: Da, definitivno. Sve se mogu proći trenutno. Kao sada, ovog trenutka. Samo treba da se probudiš. Ne postoji vreme. Vreme je iluzija.

SK: Roberte, često se pravi razlika između postepenog i trenutnog prosvetljenja, nalazim to kod duhovnih učitelja, u duhovnoj literaturi. I dosta ovih stvari o prolasku kroz faze. Mogu govoriti samo o sebi, ne mogu se poistovetiti s tim. Ne osećam se loše zbog toga niti dobro, ali mi jednostavno nema smisla. (R: Šta ne možeš da povežeš?) Pa sama ideja da prolaziš iz jedne faze u sledeću fazu.

R: Ovo je za adžnanija. (SK: Tačno.) Ovo je za osobu koja se trudi. I naravno u istini nema ničega kroz šta treba proći. Ali izgleda da ljudi treba da razumeju ove stvari kako bi mogli da traže u sebi i da vide odakle dolaze. I to će im izuzetno pomoći. Možda tebi ne treba. Ali drugima treba. Robert Adams Satsangi: Sabrana dela

SK: Razmišljam o vremenu kada je Ramana Maharši otišao do Padi Munija i rekao nešto Ramani o... Mislim da im je Ramana rekao: "Ti si Sopstvo, probudi se!" ili tako nešto i on je rekao: "Zar ne moraju da prođu kroz sve te faze?" I Ramana je rekao: "Pa možda, ali ja ne znam ništa drugo." (R: Tako je.) Da. Znaš, i sećam se da su postojale dve škole mišljenja u ašramu, znaš. Ljudi koji su verovali da postoje postepene promene kroz koje moraš proći i ljudi koji su verovali u trenutno prosvetljenje. (prekid trake dok isti učenik nastavlja.) ...nije baš isto kao ono o čemu si govorio u svom stanju, što zaista ne bih nazvao srećom u izvesnom smislu jer izgleda tako daleko iznad sreće koja je suprotnost tuzi. (R: U pravu si.) Tuga bi čak mogla doći u to stanje u kom si i to bi bila samo neka druga stvar koja prolazi, na neki način, zar ne? (R: U pravu si.) Bez poistovećivanja.

R: Kao primer, mogu plakati na sahrani, ali shvatam ko plače. Mogu imati svakakve tuge ako želim, ali nisam zaista tužan. Pogodio si kada si to rekao. Čini se tako. (SK: Kao stanje uma koji ne miruje, to je zaista najbliže tome, zar ne?) U pravu si, tačno je. Tražim reči da opišem ovo. Ali uvek postoji potpuna sreća. Ali to nije ljudska sreća. Nema stvari koje su uključene. Da bi većina ljudi bila srećna, mora postojati osoba, mesto ili stvar uključena u njihovu sreću. Ali u istinskoj sreći nema stvari koje su uključene da bi te učinile srećnim. To je prirodno stanje. I u tom stanju ostaješ zauvek.

SK: Sa stanovišta prakse, primetio sam da bez obzira koje stanje se pojavi, da li sam voljan da se upitam: "Mogu li ovo pustiti?" Razumeš šta mislim. Da li osećam da sam zaglavljen u tome ili mi je toliko važno da ostanem u nekoj vrsti emocionalnog stanja? I pravi odgovor na to je da ionako ne možeš ništa učiniti. Kako dođe, tako i ode, i to se primećuje da je tako.

R: Pa ipak se ponašaj kao da postoji nešto što možeš učiniti, iako ne možeš ništa učiniti. Ponašaj se kao da postoji nešto što možeš učiniti. Kao primer, ako prolaziš pored izgladnelog čoveka na putu, nemoj reći da ne možeš ništa i ostavi ga. Daj mu parče hleba. Ponašaj se kao da postoji nešto što možeš učiniti. (SK: Ali u pogledu nastajanja uma, nastajanja emocija, nastajanja percepcija, ne možeš ništa učiniti.) Osim posmatrati, samo posmatrati, samo motriti i posmatrati. (SK: I čak i to, ako pretvoriš u nešto što misliš da radiš, to nije ono o čemu govoriš.) Da. (SK: Na Vipasana retreatovima, na primer, pokušavaš da neguješ um koji posmatra, ali to ne može biti to. Ne, nije to, to je iznad toga. Ali to radiš na početku kao proceduru, proces, jer si tu gde jesi u tom trenutku, to je ono što treba da radiš, tako da ne možeš reći da je to pogrešno ili ispravno. To je jednostavno gde si sada. Druga stvar koju treba uzeti u obzir je ovo: da sam ovde kao posetilac i da imam jedan čas sa vama, i da me nikada više ne vidite. Izlagao bih najvišu istinu i otišao. I rekli biste kako je to sjajno. Ali kada vas viđam dvaput nedeljno ili više, počinjem da vas poznajem prilično dobro i sve što kažem je da vam pomognem da rastete jer je to ono što treba da vam se kaže u tom trenutku, pošto ću biti s vama. Ljudi koji su bili s Ramanom kao predanici, on im nije izlagao apsolutnu istinu sve vreme. Razgovarao bi s njima kao normalna osoba. Raspitivao bi se o

njihovoj dobrobiti, o njihovom zdravlju, o njihovim problemima, i davao bi im praktične savete. Ne bi rekao: "Ništa nije važno jer ništa ne postoji." (smeh) Oni to već znaju, ali ne mogu pomoći, imaju probleme. Tako bi razgovarao s njima na praktičan način.

SG: Sinoć, Roberte, moja partnerka, koja je trudna... (R: Tvoja partnerka je trudna? Ko je odgovoran?) (smeh) Ne znam. (smeh) Dete dolazi u julu, bar tako mislimo. Sinoć, biti s trudnom ženom je sjajna praksa ne shvatanja ničega lično. Njeno raspoloženje se menja u roku od pet minuta, a sinoć je postala veoma anksiozna oko brige o osiguranju deteta i odakle će novac doći.

Rad u Bodhi drvetu baš i ne donosi mnogo novca, i sećam se da sam se uvukao u emocije. Dok sam to radio, pitao sam: "Ko se uvlači u emocije?" ali ipak ovo telo i emocije se uvlače i izgleda da postoji deo koji to nekako posmatra i deo koji je nekako - ne znam da li je to način povlačenja ili ne želim da pogledam u šta me ona uvlači.

R: Pošto živiš s njom, pomozi joj najbolje što možeš. Ali budi nepristrasan. Ne vezuj se za to. Vežbaj nevezanost. Ipak joj pomozi koliko god možeš. Budi ljubazan, nežan i čini najbolje što možeš. (SG: Činilo se da je najljubavnija stvar u tom trenutku bila da nabavim osiguranje da joj pomognem sa strahovima.) Pa, ako tako osećaš, ali već samim tim što si ljubazan prema njoj će pomoći. Biti nežan i miran i shvatiti kroz šta ona prolazi. To će samo po sebi rešiti stvar. Ali što se tebe tiče, shvati odakle sve ovo dolazi. Ona je zaokupljena ličnim ja, i brine se za svoje telo i svoje stvari. Možda joj možeš pomoći na taj način tako što ćeš joj reći da ne brine jer je Bog voli i brineće se o njoj i čuvaće je. I sve će biti u redu. Takav savet će biti koristan. (SG: Često to ne prihvata najbolje.) Onda samo ćuti i reci to sebi. Ali ako možeš postati smiren i miran, nešto u tebi će ti reći šta da radiš. Bićeš posavetovan od sila koje postoje. Što smireniji možeš postati, što mirniji možeš postati, što više možeš kontrolisati svoj um, to će odgovor biti veći. I znaćeš šta da radiš i učinićeš to za dobro svih koji su uključeni.

SA: Roberte, imam nešto da kažem. Ne znam da li je to pitanje. (R: U redu.) Ne znam ni da li je izjava, ali čini mi se ponekad da je sve ovo veoma intelektualno uprkos onome što kažeš. Mnogo se priča o procesu, o ispitivanju o ja i svemu tome, i naravno dosta sam čitao kao i svi ostali, i iako sam veoma kritičan prema Gurdžijevu, bio sam veoma zainteresovan za ideju plesa, za rad koji je obavljen. Mislim na fizički rad. Kao što znamo, postoji ples u drugim sistemima. I ponekad osećam da je skoro važnije obratiti pažnju na telo dok se kreće kroz život i dok se kreće kroz dan na određene načine, i da je to ovo nesvesno znanje koje tražimo, pristup onome što tražimo. Da samo telo prolazi kroz iskustva koja nas prosvetljuju, i to je u drugoj sferi od naših intelektualnih spekulacija. Znam, na primer, da kada plešem, postoji mesto u Santa Moniki zvano Dance Home, gde ponekad noću Robert Adams Satsangi: Sabrana dela

pedeset ljudi pleše samih u mračnoj sobi sa obojenim svetlima. Za mene je to duhovno iskustvo jer izgleda da postoji skoro integracija tela-uma-duha.

R: Naravno, prosečna osoba ne može sedeti sama kod kuće i misliti jer poludi. Tako kada plešeš i kada postaneš aktivan, to te sprečava da poludiš, da misliš. Dakle ono što govoriš je tačno što se toga tiče. Ali to je na relativnom planu i moraš se setiti, o kom telu govoriš? Telo je prolazno, i nisi isto telo koje si bio pre dvadeset pet godina. Nisi isto telo koje si bio kada si imao pet godina. Potpuno si drugačije telo, pa na koje telo se referišeš? I uskoro će tvoje telo postati staro i sakaćeno i šta god. Pa da li ćeš se referisati na to telo? Koje više ne može plesati, koje nema energije, koje nema snage, koje mora ležati u krevetu ceo dan, kada budeš imao devedeset godina i tako dalje? Pa na koje telo se referišeš? Zašto bi držao um na svom telu kada možeš držati um na Sopstvu koje se nikad ne menja. Koje je nepropadljivo. Koje nikad nije rođeno i nikad ne može umreti. Koje je trajno i to je tvoja prava priroda. Ako se poistovetiš s tim, naći ćeš večnu sreću i večni mir. Ali, ako se poistovećuješ s telom kao što radiš, ono će ostariti i šta ćeš onda? Biće vreme za smrt i bićeš razočaran. (SA: Ne vidim da je ovo poistovećenje s telom. Ako išta, to je udaljavanje od tela.) Radiš s telom, tako da moraš misliti o svojim plesnim koracima i moraš misliti o svom plesanju i zabavi. Sve je to rad s telom.

SK: Zar nije takođe da ne treba pomešati oslobađanje endorfina u mozgu sa duhovnim iskustvom?

R: To je tačno, naravno da ne. Endorfini, mozak nemaju veze sa Sopstvom. Sopstvo je Sopstvo. Samo je sadržano, srećno je, mirno je i znanje je. Sve ostalo je prolazno, dolazi i odlazi. Slobodan izbor koji imamo je, s kim ćemo se poistovetiti? S telom ili Sopstvom? I to je tvoj izbor. Ako izabereš telo, onda se vraćaš, život za životom, s drugim telima, jer ako se poistovetiš s telom, ne

postoji samo jedno telo, postoji mnogo tela. Nikad ne prestaje. Stvaraš sopstveno telo, život za životom sve dok ne dođe vreme kada ti telo postane odvratno i tada počinje istinska duhovnost. Drugi primer: Recimo da voliš da ideš na ples, i jednog dana se vraćaš kući s plesa i prelaziš ulicu i kamion te udari i moraju ti amputirati noge. Šta misliš o tom telu? Nema nogu i ne možeš plesati. Sada moraš ležati u krevetu i samo razmišljaš kad si plesao. Izgubio si vreme.

SA: Da, ali zar se sve što si rekao o telu ne može primeniti i na um, jer je um, kao što si sam rekao, samo alat da se ode izvan uma. (R: Da.) Dakle, ako se to može reći za um i ako se takvi stavovi mogu imati prema umu, mogu se imati i prema telu-umu jer su oboje iluzorni.

R: Naravno. Ali ti koristiš telo da shvatiš da nisi telo. Ne koristiš ga da se dalje upetljaš u relativne stvari. Koristiš um i svoje telo da

oslobodiš uma i tela, ne da se više upetljaš. Zato posmatraš sebe, i vidiš sebe, i pitaš se: "Ko voli da pleše? Ko voli da radi sve ove stvari? Ja. Ko je ovo ja?" I opet govorimo o tvom ličnom ja. Sve je vezano za lično ja. Kada ukloniš tu ideju da postoji lično ja, istinska sreća automatski nastupa i onda nema pitanja o tome. Baš kao sa mnom. Ne moram razmišljati da li je plesanje zabavnije od biti Sopstvo. Nema poređenja. Ne znam šta da kažem? Plesanje je samo za vreme. Baš kao što si umetnik i pisac. To je sjajno, ali samo za vreme. Doći će vreme kada više nećeš moći ovo raditi. Bićeš prestar. Šta onda? Osvrnućeš se i reći: "Ah, bio sam umetnik, bio sam sjajan umetnik i bio sam sjajan pisac, bio sam sjajan plesač, ali vidi me sada, ništa sam." I možda ćeš izvršiti samoubistvo, jer više ne možeš raditi ono što si nekada radio. Jer si bio potpuno zaokupljen svešću tela. Zato kažem, pronađi oslobođenje sada, pronađi slobodu sada, da ne moraš ovo prolaziti iznova i iznova i iznova.

SA: Roberte, kako se sve ovo slaže s tvojim idejama o sledenju života koji je divan kakav jeste, i bavljenju svim aktivnostima s nevezanošću?

R: Nemaš izbora. Aktivnosti kojima se baviš, bilo ti je suđeno da se baviš njima. I tvoj um će raditi ono što mora da te učini dalje uključenim. Sloboda koju imaš je jednostavno da upitaš: "Ko sam ja? Šta je izvor ja?" I dok pitaš, tvoja uključenost u život će, takoreći, postajati sve manja i sve manja, i postajaćeš sve srećniji i srećniji. Ali ako ne pitaš, onda ćeš se upetljavati sve dublje i dublje i dublje, i uskoro ćeš misliti da je to tvoj život. Ali opet, kao što sam rekao, postajaćeš sve stariji i stariji i stariji i onda ćeš jednog dana jednostavno pasti mrtav. I uzećeš drugo telo i ponoviti celu stvar iznova. Nema tome kraja. Dok ne odustaneš od tog koncepta.

SG: Roberte, imam pitanje o dve stvari koje su već postavljene. Jedna je, kao što si rekao na početku, kada dođemo na satsang skloni smo da pokupimo osećaj koji je prisutan, a istovremeno kada smo u društvu nekoga ko ima intenzivne emocije, postajemo to. Takođe je bilo pitanje o postepenom buđenju ili iznenadnom buđenju. Moje pitanje je ovo, ako smo podložni ovim vrstama emocija, da li je potrebno da radimo na sebi i postepeno se ne poistovećujemo s tim, ili je to nešto što se jednostavno desi iznenada, drugim rečima da li ne treba da se ljutimo na sebe što se poistovećujemo s emocijama i shvatimo da se to dešava odjednom ili treba da radimo na sebi?

R: U redu, raditi na sebi je jednostavno znati da nisam telo ili ove emocije. I dok se poistovećuješ sa svojim izvorom, sve će se rešiti samo od sebe. Ne radiš na emocijama jer će iskočiti negde drugde, kao što sam ranije rekao. Ali ako radiš na izvoru svojih emocija, i shvatiš da u stvarnosti nema emocija od početka jer postoji samo Sopstvo. I što se više probudiš za tu činjenicu, da samo Sopstvo postoji i sve ostalo je lažno, počećeš da se opuštaš. (S: Znači postepeno?) Zavisi, ne. Dok nastavljaš da radiš na sebi, možeš se probuditi trenutRobert Adams Satsangi: Sabrana dela

no i biti slobodan od toga, ili može biti postepeno. Do tebe je. Zavisi koliko u to uložiš. Svako je drugačiji.

SF: Zar ne postoji uvek preliminarni rast pre nego što Džnani reši sve ove stvari?

R: Za neke ljude. Neki ljudi se jednostavno probude. Kada sanjaš, da li postoji preliminarno pre nego što se probudiš? Ili se jednostavno probudiš? Svi se jednostavno probude. Tako je i s ovim. Dok nastavljaš da boraviš u Sopstvu, jednog dana ćeš se jednostavno probuditi i gotovo i bićeš slobodan. Zato ne misli na preliminarije. Fokusiraj se na Sopstvo i sve će se rešiti samo od sebe.

SN: Ako ne vidimo napredak u sebi, ali stalno vidimo da se uzrujavamo zbog situacija oko nas, ne treba da nas to brine?

R: Nastavi da motriš, nastavi da posmatraš i nastavi da se fokusiraš na Sopstvo, i neće biti nikoga ko će pitati koga brine ili koga ne brine. Postavljaš takvo pitanje samo kada ti je pažnja više na uznemiravanju nego na Sopstvu. Ali ako promeniš pažnju i uložiš svu energiju u Sopstvo, onda ćeš videti šta se dešava. (S: Pitanje je, da li je to postepeno?) Za neke ljude. Zavisi koliko mu vremena posvetiš.

SN: Ne možemo jednostavno isključiti svoje emocije. Jer mogu se povezati s iskustvima koja imam na poslu, i ponekad odem u kancelariju, tamo postoji takva intenzivnost i ljudi se ujedaju, ja se uvlačim u to. Naravno postanem svestan, obično naknadno, i onda kažem sebi: "Pa postoji li nešto čega sam svestan?" i postepeno boravljenjem u sebi, postepeno ne poistovećujući se s tim, ili je to nešto što ću se jednog dana iznenada probuditi?

R: Zato kažem, ujutro, kada prvi put otvoriš oči, to je vreme da radiš na sebi. I upitaj se: "Ko sam ja? Kako sam dospeo ovde?" I pomiri se sa svojim Sopstvom. Ako to uradiš prvo po buđenju, onda će ceo dan biti dobar, i nećeš imati te probleme. Samo nemoj ustati i otrčati na posao. Ustani sat ranije ako moraš. I vidi sebe onakvim kakav jesi i spoznaj istinu. Fokusiraj se na Sopstvo. Pitaj se: "Ko sam ja?" i čekaj. Misli na svoj izvor, koncentriši se na izvor ja-jesam, ili jednostavno reci sebi: "Ja jesam, ja jesam," i onda idi na posao. I videćeš promene, čudesne promene.

SN: Pa ono što govorim je kada sam u društvu drugih ljudi, ne kada sam sam. Kada sam u društvu drugih ljudi, sklon sam da ne budem pod kontrolom, već se uvlačim u ono u šta su oni uvučeni.

R: Pa to je kasnije, ali ako si u društvu Sopstva i radiš na sebi. Izgradićeš snagu... (SN: Tačno.) ...koju ćeš nositi sa sobom celog dana. I to se neće desiti. (SN: Cela stvar gubljenja centra, gubljenja tog osećaja - izgubiš se.) Zato je pre nego što odeš na spavanje i kada se probudiš, to vreme da radiš na sebi. Ako to uradiš ispravno, preuzeće tvoj život. I sve će ići dobro s tobom.

SF: Roberte, još uvek sam zbunjen oko ovog boravljenja u Sopstvu i buđenja. Boravljenje u Sopstvu, mislim da ne podrazumeva znanje ili da smo već Sopstvo i da tamo stižemo. (R:

Hmm.) Pre kao gest ka Sopstvu, kao što bi duboko samoispitivanje moglo značiti to, možda? Ili može dovesti do toga, stizanja u Sopstvo. To je prirodno stizanje u Sopstvo.

R: Boravljenje u Sopstvu je znati ja-jesam, biti ja-jesam. Zato kada kažeš: "Ja jesam," boraviš u Sopstvu. (SF: Hvala.)

SN: E sada, pratiti ga do njegovog izvora, uzmi na primer ako nađeš ja pomoću samoispitivanja, boraviti u tome čini mi se da je u tom stanju neka vrsta bezstanja. Kao nepostojanje. Dakle, šta podrazumevaš pod pratiti ga? Jer već izgleda kao nepostojanje?

R: Ne brini o nepostojanju. Jednostavno posmatraj ja i gledaj ga kako odlazi u srce. (SN: Znači nije toliko praćenje, već se to dešava samo od sebe?) Dešava se samo od sebe.

SF: Znači Roberte, kada kontempliram: "Ja jesam," to znači da upravo tada boravim u Sopstvu?

R: Da, to je ista stvar. (SF: Kada kažem: "Ja jesam," da li ova empirijska osoba, koristim svoj um i još uvek sam u dualnosti? Ali u ovoj kontemplaciji ja-jesam, da li dualnost postoji ili ne?) Da, koristiš svoj um. Kada govoriš: "Ja jesam, ja jesam," transcendiraš lično ja i otvaraš se sopstvenoj

stvarnosti. (SF: Znači boravljenje u Sopstvu se tada odvija?) Da, odvija se upravo tada i tu. (SF: Hvala.)

SK: Roberte, zato što imamo koncept da nismo Sopstvo, propuštamo činjenicu da boravimo u Sopstvu sve vreme, i to je ono što je izostavljeno u ovoj diskusiji. Kao što je Ramana rekao, imamo samo sumnju da nismo Sopstvo, ali istina je da smo to oduvek i bili. (R: Tako je.) Zato samo treba izgubiti nešto što zapravo ni nemamo.

R: Zato prolazimo kroz sve ove nevolje i igramo sve ove igre, dok ne shvatimo: "Ja sam Sopstvo." Onda je to to. (SK: I to je sve što si ikada bio. Drugo je samo lažni um.) Ali ako to ne možemo videti, moramo igrati sve ove igre valjda, zabavno je!

SG: Roberte, ako ne znamo Sopstvo i govorimo: "Ja jesam," šta sprečava da to postane papagajsko ponavljanje?

R: Ne postaje papagajsko ponavljanje ako to radiš sa dahom. Ako udahneš, kaži. "Ja." Kada izdahneš, kaži: "Jesam." "Ja jesam." Suptilna promena energije se dešava u tebi, i naći ćeš da ćeš postati mirniji, smireniji, i uskoro ćeš izgubiti svako poistovećenje sa svojim telom-umom i ostati kao ja jesam. Pomaže. Probaj.

SG: Kao što si ranije govorio, govorio si takođe o poistovećenju sa Sopstvom kao poistovećenju sa izvorom. U mom stanju neznanja, raditi nešto tako jednostavno kao samo reći "Ja jesam" i uskladiti s dahom, najbolje je što mogu da se poistovetim s načinom o kome govoriš?

R: Pa to je jedan način, radi to. Ali takođe treba da se upitaš: "Ko misli da je neuk? Ko veruje da nije Sopstvo? Ja. Ko sam ja?" I vraćaš se na to ponovo. Koristi metodu koja ti najviše pomaže. Nekim ljudima Robert Adams Satsangi: Sabrana dela

samo govorenje "Ja jesam" rešava stvar. Drugi ljudi moraju raditi s "Ko sam ja?" neprekidno. Samoispitivanje je najbrži način da se probudiš.

SF: Kada kontempliram "Ja jesam" to je samoispitivanje samo po sebi, Roberte?

R: Da. Naravno da jeste, definitivno.

SF: I to je samo pitanje sećanja, ono što je Ričard govorio, zapravo? (R: Da.) Ramana je govorio "mi smo Sopstvo ali se ne sećamo, zato moramo raditi na tome." I kada koristimo samoispitivanje koje naravno ima nekoliko oblika, koje si temeljno objasnio i posebno, ovo mnogo volim, "Ja jesam" jer mogu videti neki pokret. Ne znam kako da objasnim. Pokret energije koji je validan kada kontempliram ja-jesam, tako da ti zahvaljujem na tome, puno puno hvala.

R: Hmm. Drago mi je da ti deluje, ali budi oprezan s ovim stvarima. Ne budi kao ona dama iz Santa Kruza koja me je zvala. Ona je doktorka i operisala je u hitnoj sali. I sve je zaustavila i pozvala me i pitala: "Da li treba da se koncentrišem na ja-jesam dok operišem ili da jednostavno zaboravim na ja-jesam za sada?" Pitam se šta se desilo sa pacijentom? (učenici se smeju)

SN: Roberte, kada radimo samoispitivanje, to je zapravo početni korak da se pronađe ja. Kada razvijemo osećaj boravljenja u ja, nema prevelike potrebe za samoispitivanjem jer idemo direktno na boravljenje.

R: Samoispitivanje nema početka. Ako radiš "Ko sam ja?" veoma je moćno. Zvuči jednostavno, ali je veoma veoma moćno. Sve što treba da kažeš je: "Ko sam ja?" napravi pauzu, ponovo reci: "Ko sam ja?" Nikad ne odgovaraj. Ali nastavi da govoriš: "Ko sam ja? Ko sam ja?" Vremenom će se nešto desiti.

SN: Kažem, ako razviješ osećaj boravljenja u sebi, možeš skoro da posmatraš sebe kako ulaziš i izlaziš iz tih stanja, možeš skoro da posmatraš sebe: "Sada se poistovećujem sa egom" i ono što kažem je, samoispitivanje služi da te dovede do tog stanja, ali kada jednom osetiš to, ideš direktno na to.

R: Ako boraviš u Sopstvu, nema ega koji bi posmatrao, jer postoji samo Sopstvo. Posmatraš ego umom, ne Sopstvom. Dakle, ako boraviš sa Sopstvom, nema ničeg drugog. Gotov si. Pečen si. Sve ostalo je od uma. Pa kada kažem "boravi u Sopstvu" mislim zaboravi sve i budi Sopstvo. Nema više ništa da se zna u tom trenutku. Samo budi svoje Sopstvo.

SF: Roberte, nisam mogao da razumem upotrebu daha u vezi sa ja-jesam. (R: Nisi mogao da razumeš?) Da, kako se koristi?

R: Udahneš, kažeš: "Ja," izdahneš, kažeš: "Jesam," sa dahom, kada udahneš, izdahneš. I primetićeš nakon nekog vremena da tvoje disanje počinje da usporava i periodi između ja-jesam postaju sve duži i duži. I uskoro gubiš svest tela i izgubiš se u samom ja-jesam. I postaćeš svest, ja-jesam.

SG: Roberte, kažeš za usporavanje daha, zavisi od meditacije, često se dešava da izgleda da sam svestan tela i srce izgleda da stane, i svestan sam da ne dišem. Onda sam gurnut nazad u telo.

R: To je sve od uma, sve dolazi iz uma. Idi izvan svega toga. Ne obraćaj pažnju na to. Ispitaj: "Kome to dolazi?" i idi izvan toga. I boravi u Sopstvu. Vidiš, ne treba previše da se gubimo u procedurama i metodama. Zapamti, u stvarnosti procedure i metode ne postoje. Samo Sopstvo postoji. Zato koristi metode i procedure s rezervom. Trudi se da ostaneš na izvoru ja i budeš slobodan. Primećujem, što više pričamo o tome, što više pričamo o procedurama, možeš se izgubiti u procedurama. Budi miran i znaj da je ja-jesam Bog. Dakle, držanjem uma mirnim brže postaješ Bog. Zato ne kontempliraj o procedurama. Radi procedure ako moraš, ali brzo idi izvan njih. Ostavi ih iza sebe i boravi u ja-jesam.

SK: Roberte, mislim da je Nisargadata rekao da Mudrac daje opis stvarnosti, ne recept. Ne daje ti nešto da radiš. Ideš kod doktora za to. On ti kaže gde je ili kako je i to je za tvoje sopstveno prepoznavanje kada vidiš. Jer stvarnost je uvek ista i kada je vidiš, tada je vidiš.

R: Zanimljivo je primetiti, ono što govoriš je istinito, ali zanimljivo je primetiti da su sve ove reči Nisargadate i Ramane davane novim učenicima svaki put kada bi došli. I onda odu. I onda bi novi došli i postavljali ista pitanja i on bi davao iste odgovore. I tako su napisane sve knjige. Ali šta je radio sa svojim direktnim učenicima i predanicima? Bio je čovečan prema njima. Razumeš šta govorim? (SK: Da. Pa mogu ti verovati na reč na neki način i nije bilo načina da se zna, ali ima potpunog smisla.) Naravno, zato sam, kao što sam rekao, da sam gost ovde samo jednom, napunio bih vas apsolutom, potpuno i skroz. Jer me nećete videti narednih nekoliko godina. Ali kada moram stalno da vas viđam, govorite mi o svojoj praksi i šta se dešava, i moramo imati dijalog, što je normalno. Ništa loše u tome.

SG: Još uvek možemo imati gostujući nastup. (učenici se smeju) Mogli bismo imati čas istine.

R: Radim to svaki put kad vas vidim. Kakvu istinu tražite? Samim boravkom ovde imate je.

SF: Roberte, iz onoga što sam čitao o Ramani, zapravo nije bilo mnogo samoispitivanja već mnogo predanosti. (R: Tako je.) Uglavnom predanost telu ili prisustvu Učitelja. (R: Da, tačno.) I dobijali su više iz toga nego iz onoga čemu je on podučavao?

R: U pravu si. Zato vam s vremena na vreme pričam priču o predaniku koji je vukao njegov (Ramanin) lepezu. Stajao je pored Ramane i vukao njegovu lepezu četrdeset godina. Onda je jednog dana pao mrtav. I Ramana ga je pogledao i rekao predanicima: "Gotov je. Ne vraća se više." (SF: Takođe, opisi koje daju o Ramani, kakav je efekat imao na njih. Izgleda da su ga svi silno kontemplirali.) Da, u pravu si. (SF: Mislim da je to kvalitet puta do Džnanija?) Robert Adams Satsangi: Sabrana dela

R: U pravu si. Zato je kombinacija bhakte i Džnane. (SF: Kontemplacija Učitelja u njegovom fizičkom obliku, stajanje pored njega, biti blizu njega.) To je veoma tačno. (SF: Mislim da je sve to deo scene Džnanija i njegovih učenika ili predanika.) U pravu si.

SV: Bog, Guru, Sopstvo. (R: Šta je to?) Bog, guru, sopstvo?

R: Bog, guru, Sopstvo je tačno. Zato sam ranije rekao, ne znam da li si bio ovde, Horate. Rekao sam, radije bih imao pet predanika sa sobom nego pet hiljada posmatrača i tragača i tražilaca i učenika jer bi pet predanika postalo realizovano u ovom životu. Ostali samo traže, gledaju. Dakle u pravu si, apsolutno. Zapadnjaku je teško to razumeti, jer je ego Zapadnjaka veoma veoma velik bez obzira šta kažeš. (duga tišina) Om, šanti, šanti, šanti, om, šanti. Tišina je najveći učitelj. Zapamti da voliš sebe, da se klanjaš sebi, da se moliš sebi, da obožavaš sebe jer Bog boravi u tebi kao ti. Volim vas. Mir. (traka se završava) [TOC]

Sve je Satsang 16. decembar, 1990.

Robert: Ok, dobrodošli u četvrtak uveče ledenu kutiju. Lepo je ponovo vas videti. Šta smo mi zaista ovde?

SH: Dobro pitanje. (smeh dok Robert nastavlja) Šta smo mi zaista ovde? Niko ne zna, niko ne mari. Ako razmišljate o tome, primetićete da ste ovde sa svrhom. I dok god mislite da postoji svrha vašeg života, nećete stići nigdje. Što se tiče samospoznaje. Samospoznaja nema nikakvu svrhu. Bilo kakva svrha, bilo kakav koncept kvari je. Bilo kakva unapred smišljena ideja, bilo šta što je poznato kvari je. Nema ničega što se može dobiti dolaskom ovde. Mislim na sledeće: Dok god tražite dobitak neke vrste, desiće se suprotno. Kada shvatite da sve što želite već imate, tada nešto počinje da sija unutar vas. Ali dok god verujete da vam nešto treba ili morate nešto da dobijete, onda uvek postoji borba koja se odvija unutar vas. Ljudi su me pitali, govore mi da je samoistraživanje preteško. Ne mogu da razumem ovo jer je to najlakša stvar koje mogu da se setim. Ali ipak je za neke ljude preteško, tako kažu. U svim knjigama piše da je samoistraživanje za zrelu dušu. Što znači osobu koja je prošla kroz sva učenja u prošlim životima, pranajamu, jogu, sve ove druge stvari, već su iskusili ove stvari ranije. I sada im samoistraživanje dolazi lako. Ali neki ljudi kažu: "Ne mogu baš da dobijem ništa iz samoistraživanja." Pa moje pitanje njima je, zašto ste onda bili privučeni ovom putu. Ako ste privučeni ovom putu, to znači da ste spremni za ovo. Ali pitanje koje i dalje dobijam je: "Nekada nisam raspoložen za praksu. Nekada se ne osećam dobro kada praktikujem. Ima li nečega što mogu da uradim pre toga da bih se raspoložio za praksu?" A odgovor je da. Ako želite, pre nego što praktikujete samoistraživanje, možete se pomoliti svom omiljenom Bogu. Ko god on ili ona bila. Onda kada postanete predani, poželete ćete da praktikujete samoistraživanje takođe. Dakle, šta je nešto što možete uraditi pre samoistraživanja? Pa, da vidimo. Možete uzeti izjavu poput: "Postoji jedan život. Taj život je svest i taj život je sve što postoji i taj život je moj život sada." Razmislite o tome. Postoji jedan život. Taj život je svest. Taj život je sve što postoji i taj život je moj život sada. I pitate se: "Šta ovo znači?" Vidite, ne morate praktikovati samoistraživanje pitajući: "Ko sam ja?" sve vreme. Ne morate

tako početi uopšte. Možete uzeti nešto poput onoga što smo upravo rekli i istraživati u sebi njegovo značenje. Razumete da postoji jedan život i taj život je svest. I pričate sebi na ovaj način, kažete: "Pa, ovo znači da ne postoji ništa drugo što postoji osim svesti. Ako samo svest postoji, odakle dolaze ljubav ili harmonija ili mir ili radost ili blaženstvo?" Razmislite o tome. I onda dolazi odgovor: "Zašto, ove istine moraju biti sinonimne sa svešću. Drugim rečima, svest je drugi izraz za blaženstvo ili ljubav ili radost ili mir. Dakle, ako imate svest, imate i ostalo. I ako je to sve što postoji, to moram biti ja sada. Ne sutra, ili sledeći dan ili sledeće nedelje, već upravo sada! Ja moram biti ta svest i svest mora biti sveprisutnost. Svuda prisutna u isto vreme. Ne postoji ništa drugo. Ovo znači da nemam problema. Nigde ništa nije u redu. Sve je dobro. Jer ne postoji drugo mesto odakle bi moglo da dođe, zar ne vidite? Ne postoji mesto odakle bi nevolje mogle doći. Ne postoji mesto za disharmoniju. Ne postoji mesto za zlo. Ali onda nešto unutar vas kaže: "Pa, to postoji. Pogledaj čovekovu nečovečnost prema čoveku. Pogledaj šta se dešava u svetu, beskućnici, gladna deca Etiopije i tako dalje." Disharmonija postoji. Ali ako istražujete na pravi način u svom Sopstvu, nešto će vas pitati i doći će vam i reći: "Da, ali kome to postoji?" Ovo znači da nije kao da pokušavate da ignorišete ove stvari, već dolazite iz drugog prostora. Vidite

svet drugačije. Počinjete da shvatate da ste Vi Sopstvo svih. Reč Sopstvo sa velikim 'S' ne znači vi kao vi kao pojedinac. Kada doživite Sopstvo, vi ste Sopstvo svih. Vi ste univerzum. Postajete sve stvari. Drugim rečima, sve se odvija unutar vas. Jednom kada shvatite da ste vi uzrok svega u ovom svetu, nešto unutar vas prestaje da reaguje. Prestajete da reagujete. Vidite šta se dešava ali prestajete da reagujete jer ste postali Sopstvo svih. Drugim rečima, uzmete ekran i njegove objekte koji su prikazani na ekranu. Počinjete da razumete da ste vi poput ekrana i sve stvari u svetu, dobro, loše i između su objekti na ekranu. Ekran nikada nije pogođen objektima. Bez obzira šta objekti rade što je prikazano, ekran nikada nije pogođen. Mogu postojati slike čovekove nečovečnosti prema čoveku na ekranu, ubice, silovatelji, ljubavnici, hipohondri, sve vrste ljudi su na ekranu. (smeh) Ali ekran je nikada pogođen. Postajete pomalo poput ekrana. Imate veliku samilosnost, veliku ljubav, ali vas više ne pogađa osoba, mesto ili stvar. To ne znači da vam nije stalo. Ako vidite nekoga ko gladuje, to ste vi koji gladujete. Jer se sve odvija unutar vas. Ako neko pati, to ste vi koji patite. Jer se odvija unutar vas samih. Vidite sve kao izlaz vaše svesti. Ali postoji nešto unutar vas što vas sprečava da reagujete na stvari. Dakle, u tom smislu, kada neko drugi pita: "Jedva čekam da postanem samospoznat jer je svet užasan. Svet je strašan. Želim da postanem spoznat kako ne bih morao da trpim

svet." Ili postoje ljudi koji kažu: "Volco bih da umrem kako bih postao samospoznat i ne morao da se nosim sa svetom." I postoje ljudi koji zaista misle da ako umrete ili ako se probudite bićete gotovi sa svetom. Ali moji prijatelji, to je upravo suprotno. Vidite, sve se dešava sada. Šta ovo znači: Šta god mislili o svetu sada, mislićete o svetu i posle. To se ne menja. To je kao kada odete na spavanje. Poslednja stvar o kojoj mislite kada odete na spavanje, obično o njoj mislite kada se probudite. Dakle, ako mislite o stvarima koje su zle širom sveta i onda se slučajno udaljite iz svog tela. Jednostavno ćete uzeti drugo telo i nastaviti tamo gde ste stali. Ili ako verujete da će buđenje biti kraj toga. Ne možete se probuditi dok ne osetite harmoniju prvo. Poslednji korak pre buđenja je kada više ne reagujete na život i počnete da osećate harmoniju, svuda, pod svim uslovima, pod svim okolnostima. I tada se budite. Ali ako ste uznemireni i ljuti i uznemireni i praktikujete da se probudite, nikada se nećete probuditi. Dokle god imate ta osećanja. Ta osećanja moraju prvo otići. Morate se uskladiti sa univerzumom. Morate se pomiriti sa celim univerzumom, počevši od mineralnog carstva, biljnog carstva, životinjskog carstva i ljudskog carstva. Morate razviti osećanja ljubavi i samilosnosti prema svemu. Drugim rečima, predanost vodi ka Džnani. Dakle, osoba koja nije predana životu, osoba koja nema samilosnosti i ljubavi nikada se ne može probuditi, nemoguće je. To je preduslov za buđenje. I morate sami razviti ove osobine. Niko ih ne može doneti. Isto je sa satsangom. Ljudi mi kažu da vole da dolaze na satsang jer se nakratko oslobode sveta. Pronalaze mir na satsangu, a svet je strašan. Ali ja vam kažem da gde god da odete u svetu, to je takođe satsang. Osećanja koja imate sa ljudima je satsang. Vaša reakcija na osobu, mesto ili stvar je satsang. Sve što radite je satsang. Ceo univerzum je satsang. Ne verujte da samo kada dođete ovde imate satsang. Sve je satsang. Dakle, da biste se probudili morate se osloboditi svih svojih predrasuda, svih unapred smišljenih ideja, svih svojih koncepata i postati potpuno slobodni. Sada kada se to dogodi, ljudi dolaze kod mene i kažu: "Pa, ja sam sve to već uradio i sada doživljavam prazninu. Doživljavam prazninu, pa mora da sam samospoznat?" Naprotiv, dokle god postoji neko ko doživljava prazninu, nikada ne mogu postati samospoznati. Doživljavač mora otići. Niko nije ostao da priča o tome. Morate ići izvan praznine. I šta se dešava kada odete izvan praznine? Postajete svoje Sopstvo. Postajete svoje Sopstvo upravo onakvi kakvi jeste, svoje prirodno Sopstvo. Reči ne mogu objasniti. Ljudi takođe veruju da kada postanete Sopstvo postajete ravnodušni. Imate stav: "Nije me briga," ni o čemu. Naravno da je to pogrešno. Kada

postanete svoje Sopstvo, postajete puni ljubavi, ljubazni, mirni. Automatski se zaljubljujete u sve. Više vas ne uznemirava svet ili bilo šta drugo i postajete blistavo srećni. Izgleda čudno kako možete biti srećni dok se sve ove podle stvari dešavaju u svetu. Ali zapamtite, one se dešavaju

unutar vas, ne izvan vas. I one su lažne slike, baš kao slike na ekranu. Slike na ekranu izgledaju stvarne, zar ne? Ali ako pokušate da ih zgrabite, šta se dešava? Zgrabite ekran. One su poput optičke iluzije. Dakle, svet je takav. Poput je optičke iluzije. Nije optička iluzija za osobu koja nije spoznata. Drugim rečima, dok god verujete da ste fenomen telo-um, svet je stvaran za vas. I morate preduzeti bilo kakvu akciju koju morate preduzeti da bi svet bio bolje mesto za život. Ali kada imate nalik spoznaji, svet postaje optička iluzija. Baš kao fatamorgana u pustinji. Vidite vodu u pustinji i mislite da je tamo. Ali po bliskom ispitivanju, nije tamo uopšte. Dakle, svet izgleda stvaran i sve u njemu izgleda stvarno. Ali po bliskom ispitivanju, vidite da uopšte ne postoji. Ali zapamtite šta sam rekao, postoji za adžnanija, za neprosvetljenu osobu. Svet je vrlo vrlo stvaran. Zato ne hodajte okolo govoreći da je svet lažan. Jer dok god verujete da ste stvarni vi, vaše telo, u toj meri je i svet stvaran. Ali jednom kada možete osetiti da niste telo i da niste um, onda takođe niste ni svet. Ne varajte sebe. Činite dobra dela u svetu. Pomažite koliko god možete. Onda kada zaista postanete samospoznati, tada ćete znati šta morate učiniti u tom trenutku. Dakle, opet, ne hodajte okolo govoreći ljudima da svet nije stvaran, da je samo san. Jer osim ako ne možete osetiti da je i vaše telo san i da znate da to znate, u toj meri će svet biti san. I kada se probudite, opet ćete otkriti da je ceo univerzum nadmetnut na vaše Sopstvo. Poput optičke iluzije. Ima li pitanja o tome? (Prekid trake, vraća se na učenika koji postavlja pitanje.)

SH: Zašto bih želeo da nadmetnem svet na sebe?

R: Ne želiš, ti nemaš ništa s tim. To je jednostavno način na koji se pojavljuje. (SH: Pa, nadmetnuti pojavnost u prividnom sopstvu?) Sve je pojavnost, pojavljuje se tako. (SH: Da, zašto?) To je jednostavno jedna od tih stvari. (učenici se smeju) (SH: Znam da je jedna od tih stvari, zašto se zamarati? Da.) Mogu reći da u stvarnosti, ne postoji. (SH: Da, to možeš reći.) Znam, ali želiš da razumeš o čemu govorim i kažeš: "Ali upravo si rekao da to postoji?" (SH: Ja to ne kažem.) Ali u stvarnosti ništa ne postoji. Ali zarad objašnjavanja stvari i razgovora, univerzum je nadmetnut na svest. (SH: I ti si ta svest?) Ti si ta svest. (SH: Dakle, nadmetnuta je na (pod navodnicima) "Tebe.") Da, ali u stvarnosti nije. U stvarnoj stvarnosti. (SH: ...jer ionako ničega nema.) Tačno, pa bismo u stvarnoj stvarnosti ćutali. Ali pošto moram da sedim ovde i pričam kao

idiot, (učenici se smeju) moramo nekako pokušati da to objasnimo i tako to objašnjavamo. Ali što se mene tiče, ništa ne postoji.

ST: Ako ne postoji, zašto treba da mu pomažemo? (R: Pomažemo mu u čemu?) Zašto činimo dobra dela? Da ispravimo ono što vidimo ako shvatimo da toga nema?

R: Zato što ne shvatate da toga nema. Ako biste zaista shvatili da toga nema, ne biste postavili pitanje. (ST: Da li je tačno da patnja postoji u umu onoga koji pati?) Patnja postoji u umu neprosvetljene osobe. Dakle, onaj koji pati veruje da pati. Onaj koji posmatra veruje da oni pate. Ali kada to osećanje bude oduzeto, i dođe prosvetljenje, sve je drugačije. (ST: Ako se posmatrač pojavi ili zamisli da je u miru povodom tuđe patnje, da li je to zato što oseća da je osoba koja se oporavlja napravila izbor da pati?) Ne, dok god zamišljate, uvek ćete videti patnju. I dok god vidite patnju, vaša je dužnost da pomažete i činite dobro ljudima i pomažete im da izađu iz toga, to je vaša dužnost. Dok god verujete da ste ljudsko biće. Ali čim shvatite da niste ljudsko biće, da ste svest, celokupna priča se potpuno menja. Dakle, potpuno je drugačije. (ST: Verovati da je neko svest ili znati sebe kao svest?) Postati, ne verovati, ne znati već postati. Kada postanete, to je nešto potpuno drugo. I kada koristite reči da pokušate da razumete i pokušate da objasnite, ne možete. Jer konačno nikada ne može shvatiti beskonačno. Dakle, morate sami to postati kako biste znali šta se dešava. Ali u međuvremenu, morate pomagati čovečanstvu koje pati koliko god možete dok ne počivate odvojeno od toga. I da olakšate patnju ljudi.

SD: Dakle, Roberte, da li kažeš da su pravila drugačija? (R: Naravno da jesu.) Kada ste neprosvetljeni naspram kada ste prosvetljeni?

R: U velikoj meri, u stvarnosti niko ne pati. Ali kada ne vidite stvarnost, postoji strašna patnja koja se dešava.

SK: To je kao da se iskustvo menja, nema pravila po sebi, sve je iskustvo.

R: Možeš to reći, da. Jednostavno to vidite drugačije. Sve postaje drugačije.

ST: Kada je Isus rekao: "Verujem" — ne znam biblijski stih — kada mu je neko rekao nešto užasno, on je rekao: "Šta to ima s tobom?"

R: Pa, to je vrlo uzvišena izjava. (ST: Izvinite?) To je vrlo uzvišena izjava koju je napravio, u pravu je. Ali to je u višem smislu. Ako je osoba spoznata, šta onda to ima s tobom? Ali ako osoba nije spoznata, onda je njena dužnost da pomogne i olakša mu. Postoje dva načina da se ovo posmatra, naravno. Ako je Isus radio sa svojim učenikom, ko zna šta ih je podučavao? Možda nije želeo da ta određena osoba ode u svet i postane svetovna. Verovatno je želeo da ostane blizu Isusa. Pa je rekao: "Ne brini za svet, tvoj posao je sa mnom." Da ga usmeri na taj put. Postoje različiti načini da se posmatraju ova tumačenja Isusa.

SR: Roberte, u ranijem delu onoga što si rekao, pomenuo si kakvi su naši stavovi prema stvarima itd., kako vidimo svet kao primer. Da bi bili slobodni, da li je potrebno odreći se svih svojih preferencija? Mogu dati neke primere. Mnogo bih više voleo da budem u drugačijem

okruženju gde ima više drveća i biljaka i takvih stvari iz nekoliko razloga... (R: Da.) ...da li je potrebno odreći se tih osećanja, na neki način?

R: Možeš promeniti svoje okruženje, ali tvoja reakcija na njih mora biti odbačena. Nije bitno gde odeš da živiš. Ali dok god vidiš nešto loše ili nešto je loše na jednom mestu u poređenju sa drugim mestom, to te zadržava od konačne spoznaje. (SR: Šta je sa primerom, recimo, kako zagađenje utiče na moje telo i takve stvari, to su vrste stvari s kojima moram da se nosim.) Pa, to znači da i dalje veruješ da imaš telo. I dok god veruješ da imaš telo, onda moraš da brineš o njemu. Onda si u pravu. Ali kada konačno vidiš da nemaš telo i da nisi telo ili um, onda nije bitno gde živiš.

SR: Da li bi to bilo nekako poput odricanja od osećaja brige o sebi u okolnostima i jednostavno prepuštanja i puštanja Boga?

R: Opet, dešava se sledeće: Kada više nismo telo, telo zna šta da radi samo od sebe. Čak i bolje nego kada ti možeš brinuti o njemu. Dakle, tvoje telo će uraditi pravu stvar. Bez obzira na to šta veruješ. Ako prestaneš da se mešaš u to, ono zna kako da brine o sebi. Ali ako misliš da moraš da se mešaš u to, onda ćeš birati mesta za život. Ići ćeš ovde i ići ćeš tamo i kupovaćeš određene stvari da brineš o sebi. Činićeš razne stvari da brineš o telu. Ali kada shvatiš, ja nisam telo, ja sam Sopstvo, onda će telo uraditi ono zbog čega je došlo ovde. Karmički, tvoje telo zna šta mora da uradi i ne možeš ga zaustaviti ma koliko pokušavao. Dakle, najbolje je reći: "Ne moja volja, nego tvoja," i prestati pokušavati da se nešto desi. Sve će se desiti samo od sebe. (SR: Hoće li to biti nečinjenje?) Da, postati nečinilac, dokle god veruješ da sam ja činilac, imaš problem. Jer uvek ćeš biti činilac i uvek ćeš pokušavati da poboljšaš ili ispraviš svoj život, bez uspeha. Ali čim znaš da ja nisam činilac, sve počinje da se dešava kako treba i srećan si.

SR: Da li to uključuje ili isključuje osećanje apatije? U mom slučaju, nalazim sebe više apatičnim prema stvarima poput zarađivanja novca i različitim stvarima do kojih mi je nekada bilo stalo. I nekad mi je stalo što me više nije briga. Imam apatiju prema svetu, u izvesnom smislu, kao da izgleda lepše na jedan način, a onda u istom smislu, stvari koje su bile deo mog života ranije, poput karijera i poslova, sve to jednostavno izgleda — ne mogu čak ni da nađem rukohvat gde su?

R: To zavisi od karme tela. Siguran sam da si čitao priču o kralju Janaki, starom indijskom svecu koji je bio samospoznat. Pa ipak, vladao je kraljevstvom i radio puno posla. Tvoje telo će uraditi ono zbog čega je došlo ovde. Ono nema apatiju, nema ogorčenje i nema ljubav prema sebi. Ali

ako tvoje telo treba da postane biljar, postaće. Ako treba da postane medicinska sestra, postaće. Ako treba da ne radi ništa, neće raditi ništa. Ali to nema veze s tobom. Ali ti ćeš biti srećan. Uvek ćeš biti blažen i srećan. Pa ipak, tvoje telo će raditi šta god je došlo ovde da radi. Dakle, ako tvoje telo pati malo, to neće uticati na tebe. Nećeš biti pogođen.

Na primer: Recimo da si postao prosvetljen i onda si uhapšen za zločin koji nisi počinio. Završiš u zatvoru na deset godina. To je tvoje telo koje prolazi kroz svoju karmu. To nema apsolutno nikakve veze s tobom. I bićeš najsrećniji zatvorenik koji je ikada postojao. (učenici se smeju) Zaista. Dakle, ne znači kada postaneš prosvetljen da tvoje telo ne prolazi kroz ništa. Jednostavno te ne uznemirava jer ti nisi to. I to je teško shvatiti. Jer kažeš: "Gledam tvoje telo i vidim ga." Ali ko vidi? Vidiš pogrešno tumačenje, jer telo uopšte ne postoji onako kako misliš da postoji. Dakle, trebalo bi da prestanemo da brinemo o tome i nastavimo sa svojim životom. (Robert pije čaj, zatim učenik vadi kesicu čaja iz šolje)

R: Vidite, čak ni to ne pripada njemu, sve je bilo predodređeno. (smeh) Koliko god čudno izgledalo, sve je bilo predodređeno. (SD: Od strane čega, Roberte?) Od strane čega? (SD: Da ili od koga?) Od strane Sopstva. (SD: Da li se Sopstvo bavi kesicom čaja?) (smeh) Sve ove stvari su bile suđene da se dese ranije. (SH: Svaka vlat trave.) Sve je predodređeno.

SK: Roberte, to je bilo zanimljivo pitanje o sopstvu, pitanje da li je svest sama kesica čaja. Imao sam nekoliko prijatelja koje sam pozvao da te upoznaju u poslednjih mesec ili dva i jedno od pitanja koje je izgleda uznemiravalo njih bila je ideja — bilo je zanimljivo pitanje poput: "Postoji li jedna važna stvar koju telo treba da uradi ovde, na primer." Bilo je zaista fascinantno pitanje za mene da razmišljam, to pitanje me je podsetilo na to. "Postoje li velike stvari ili male stvari u očima Sopstva?"

R: Ne, ne postoje i to nema svrhu. Ali karmički, ove male stvari se sve dešavaju. U stvarnosti ne postoje. Ali karmički, izgleda da se dešavaju. Karmički, sve je predodređeno. Kada dođe spoznaja, cela priča se menja. Nema dolaska, nema odlaska.

SH: Briše li to karmu potpuno? (R: Briše sve.)

SE: Pa, nema ničega što bi imalo karmu. (SH: Tačno.)

R: Dakle, dok god mislimo da smo fenomen telo-um, onda predodređenost postoji. I karma postoji. I reinkarnacija postoji. I Bog postoji. I sve ostalo postoji.

SG: Jednom sam ga slušao, pričao si o tome kako se ponosimo slobodnom voljom. Kada razmislimo o tome, telo funkcioniše, većina njegovih funkcija se odvija bez naše svesne kontrole. Pa čak i misao da pomerim prst, odakle ta misao dolazi? Ko je doneo tu odluku? (R: Hmm.) Ne znamo, ne možemo je misliti.

R: Pa, karmički je. (SG: Tačno.) Sve je karmički. Ali vidite, težak deo je shvatiti ovo, da u stvarnosti ne postoji. To je težak deo za shvatiti. Jer može izgledati kao da pomeram prst, ali znam da ne pomeram.

SH: Ništa, dakle šta god da se dešava?

R: Ništa se ne dešava. Postoji samo svest i to je sve što postoji.

SK: Neki ljudi kažu da je to izgovor. (smeh)

R: Naravno da kažu, ali ko to kaže?

SH: On ti kaže, izvlačiš se. (smeh)

SE: Da li je fenomen, moja ruka, drugačiji od svesti ili su isti?

R: Sve je svest, ali u pojavnosti je drugačije.

SF: Pojavnost onda nije svest.

R: Da, dok god veruješ da si telo-um, onda je stvarno. Ali je ipak svest. Vraćajući se na ekran. Nacrtaš sliku ruke na ekranu. To je beznačajno za ekran, ali je važno za ruku.

SE: Ova kašika, da li postoji ili ne postoji? (smeh)

R: Postoji dok god veruješ da si telo. Kada nisi telo, to ne postoji.

SE: Koja je priroda njenog postojanja kada više ne veruješ da postoji, mislim, to je pojavnost. (R: To je svest.) Ne, to je samo reč. (R: Objasni pitanje.) Ovo je drugačije od ovoga. (dodiruje dva objekta) Bilo da si prosvetljen ili nisi prosvetljen. Šolja za čaj iz koje piješ koristi se za piće, ovo je za kesicu čaja, a ovo je za — funkcije slika imaju različite... (Za ime Boga, prestanite da se smejete, pokušavam da napravim poentu!) Pokušavam ovo — ozbiljno! Sada, kako su drugačije ili kako su iste.

R: Izgledaju drugačije jer... (prekid trake) ...i ako pokušaš da zgrabiš ove stvari na ekranu, zgrabiš ekran. Ista stvar se dešava onima koji veruju da su telo i um. Ali jednom kada transcenderiraju to, sve postaje drugačije. Ali ne možeš to videti sada jer si u kontroli tela i uma. Umešan si sa telom i umom. Dakle, sve izgleda odvojeno. (SE: Ekran i slike na ekranu u tvojoj analogiji nisu drugačiji?) Isti su, sve je ekran. Slike zaista ne postoje. Dakle, dok god verujemo da smo živi kao telo, sve nam postaje stvarno, ceo svet, ceo univerzum. I priznajem da je teška tema za shvatiti. Zato moramo raditi posao i iskusiti to za sebe. Inače, kao što uvek kažem: "Ne treba da mi verujete." Zašto biste prihvatili ono što kažem, morate sami otkriti.

SK: Osoba koja doživljava prosvetljenje, ponekad se iskustvo opisuje kao sjaj svuda. Ne vide formu identifikovanu, više nema forme, sve je svest, i tako to opažaju i mogu samo opažati formu. Ali to se ne održava sve vreme tokom celog njihovog života, možda za neke ljude, inače ne bi mogli videti ljudsko biće ispred sebe ili ne.

R: Ne, ne funkcioniše tako. Svest opaža slike. Ali shvata da nisu stvarne, to je to. Dok ako nisi svest, opažaš slike i veruješ da su stvarne.

SH: Da li svest pokreće slike?

R: Ne. (SH: Šta ih donosi?) One uopšte ne postoje. (SH: Pa, šta donosi nepostojeće slike?) Ništa, one ne postoje, nikada nisu postojale i nikada neće postojati. One se zaista ne pojavljuju.

SK: Roberte, da li si ti Džnani? Jesi li dostigao spoznaju?

R: Ko zna šta sam ja, nema nikoga ko bi rekao. (SK: Onda ti opažaš ovo kao formu ovde?) Opažam to kao objekat. Ali materijalni objekat. Opažam to kao svest, ali vidim to kao objekat.

SK: Koja je razlika između stanja koje drugi opažaju kao ljudska bića u kojem čak ni ne posmatraju forme. Posmatraju svest kao takvo jedinstvo da čak ni ne vide sto ili osobu?)

R: Da ne vide, ne bi bili u svom telu. Dokle god imate svoje telo, vidite stvari. (SK: Pa, ti nisi u svom telu?) Ali ti misliš da jesam. (SK: Znam, ali isto i sa njima.) Ali kako znaš šta oni vide? (SK: Ne znam.) Zašto onda to govoriš? (SK: Zato što se čini da kada ljudi siđu iz takvog iskustva, to je ono što prenose drugim ljudima.) Govoriš o Nirvikalpa samadhiju. (SK: Pa, ne znam kako da to nazovem, shvatam da imaš određen pogled na to šta Nirvikalpa samadhi znači i ne mislim to.) Kada zatvoriš oči i isključiš sve, onda ne vidiš ništa. Ali dokle god funkcionišeš u svetu, moraš videti slike da bi funkcionisao. Inače ne bi bio u svom telu. (SK: Postoje slučajevi ljudi koje sam lično čuo da je deo njihovih očiju bio otvoren u takvom iskustvu.) Kako bi preživeli? (SK: Ne znam? Ali znam da kada siđu, navodno, iz takvog iskustva, opažaju formu.) Ne, spoznaja ne silazi i ne uzdiže se. (SK: Onda šta je to?) Ne znam o čemu govoriš? Ne znam šta kažeš? Ako osoba ne vidi ništa, nikada ne bi ustala iz kreveta. Bila bi mrtva.

ST: Samo za privremeno iskustvo, navodno ljudi imaju ovo iskustvo?

R: O, da, privremeno ljudi mogu ući u samadhi i videti svest, naravno.

ST: I onda se vratiti? (R: Naravno.) Bez umiranja?

SK: Sa otvorenim očima?

R: Da, to se može dogoditi, ali to nije samospoznaja. (SK: Šta je to?) To je visoko stanje svesti. (SK: Šta ako njihovo takozvano silaženje iz viđenja samo sjaja svuda i oni siđu, navodno, dovoljno da vide formu, bilo isto kao tvoj pogled?) To se ne dešava na taj način. (SK: Zašto se ne bi dešavalo na taj način?) Kada neko uđe u samadhi, gube svet, gube svest. (SK: Govorim o otvorenim očima?) Sa otvorenim ili zatvorenim očima. Ali jednom kada ustanu, moraju ponovo iskusiti svet. (SK: Ali šta ako stoje?) Pali bi, (smeh) jer ne vide ništa, ne osećaju ništa. Moraju sesti ili leći. (SK: Ne znam zašto bi se to dogodilo?) Zato što ne vide svet kao što kažeš, vide samo svest. Jer ne mogu da funkcionišu. Ne mogu da hodaju, ne mogu ništa da urade. Telo postaje potpuno nepokretno. Ali sahaja samadhi je potpuna spoznaja sve vreme i biti svestan sve vreme svesti.

SK: Dakle, pretpostavljam da je implikacija, pretpostavljam, da neki od ovih ljudi mogu dostići taj samadhi, kada siđu, više nisu u spoznaji.

R: Ali ne postoji takva stvar kao biti u spoznaji i sići iz spoznaje. (SK: Samadhi o kome govorim je izlaženje iz nekog prostora viđenja, umesto

viđenja samo sjaja kao svesti, ali silaženje u stanje takođe viđenja forme kao svesti.) Govoriš o visokom stanju spoznaje, ali ne potpunoj spoznaji. Potpuna spoznaja, vidiš forme kao svest. (SK: Dakle, moje pitanje je, šta ako su ti ljudi takođe videli to?) Onda bi bili samospoznati. (SK: Tačno, a ipak u trenucima pre nego što se to dogodi, sve što su videli bio je sjaj sa formama, čak i formom.) Dok god vidiš sjaj i dok god vidiš formu, neko mora biti vidilac. I ako je neko ostao da bude vidilac, nisi samospoznat. (SK: Dakle, dokle god sam ikada čuo priču od nekoga, onda nisu bili potpuno spoznati.) Tačno, jer mogu ispričati priču, mogu je prepričati. (SK: Pa ipak, ti si bio u stanju da prepričaš priče o svojoj.) Naravno, jer pričam s tobom. (SK: Dakle, zar to ne bi moglo biti i njihovo stanje?) Ali ti govoriš o stanju koje oni doživljavaju, ne o onome o čemu pričaju, to je drugačije. Oni mogu pričati s tobom o stvarima, ali moraju biti u stanju da vide forme da bi to činili. Mogu li pričati s tobom dok ne vide ništa? (SK: Ne.) Naravno da ne. Da bi mogli da pričaju grupi ljudi, moraju videti forme. (SK: Pitanje je, zašto postoji razlika? Kako mogu videti samo sjaj?) Zato što su meditirali godinama. U tvojoj meditaciji počinješ da vidiš sjaj sve vreme. Dok si u meditaciji. Ali onda moraš izaći iz nje i postaješ obična osoba. (SK: Pa ipak možeš opažati sve kao svest i biti potpuno samospoznat.) Ako si potpuno samospoznat, ne moraš meditirati da bi video sjaj jer si u tom stanju sve vreme. Ako moraš meditirati, nisi samospoznat. (SK: Da, ali ne govorim o samospoznaji.) Dakle, osoba o kojoj govoriš nije samospoznata.

SH: Šta je biti samospoznat? Šta je to uopšte? (R: Biti budan.) To je samo sinonim. (R: Tačno, to je biti budan. Budan stvarnosti. Budan svom Sopstvu.)

SG: Nekako izgleda kao da smo svi u ovom velikom 3D filmu. I svi nekako verujemo u to, a ti nekako kažeš da je ovo samo film koji gledamo. (R: To je tačno.) Ali svi smo deo sna i ti kažeš da verujemo u sve ove slike koje lebde unaokolo. Možeš reći da smo jednostavno uhvaćeni u to.

R: Hajde da kažemo ovako. Uzmi analogiju ekrana i slika. Ja sam svestan ekrana dvadeset četiri sata dnevno. Dok je većina ljudi svesna slika dvadeset četiri sata dnevno. To je jedina razlika. (SK: Mi uzimamo slike kao stvarne.) Da.

SR: Da li je to ono što je Ramana rekao kada je rekao da osnove već znaš, trebalo bi da primetiš to jer, znaš, ja je uvek bilo tu, kao što je rekao: "Osnove sigurno znaš." Nikada ne bi mogao izgubiti to nakon prvog iskustva. (R: Tačno, tako je.) Dakle, uvek si svestan prisustva fundamentalnog 'ja' i bez obzira šta se pojavi ispred njega... (R: Nije bitno.) ...ne zaklanja ga niti odvlači pažnju od njega? (R: Zaista.) Znaš, i kada si pričao sa Jayem, pomenuo si nešto o čemu mogu da razmišljam u smislu kada god se scena pojavi, postoji vidilac, oni dolaze zajedno. Dakle, ako se nešto pojavljuje, mora se pojavljivati nekome. Mi to nekako uzimamo kao dve odvojene

stvari, ali stvarnost viđenja je da ako postoji vidilac, onda postoji viđenje i obrnuto. Oni se pojavljuju kao zaista ista stvar.

SK: Primetio sam da neko ispriča priču da, da imaju iskustva poput tog.

R: Pa možeš ispričati priču, ali oni govore o svom ličnom iskustvu.

SR: Ako neko vidi nešto, on postoji kao vidilac i poistovećuje se s tim.

R: Da. (SK: Robert vidi formu.) Kao Svest.

SK: Moje pitanje je vrlo suptilno. Uzima se zdravo za gotovo da ako je neko samospoznat i kako kažeš, vidiš formu kao Svest. Oni takođe vide formu kao Svest, ali ponekad – ko zna kako ili zašto? – čak ne vide ni formu kao Svest jer se pretvara u sjaj kao Svest.

R: Pa, sjaj, praznina, vizije, sve su projekcije uma. Svest je iznad sjaja. Vidiš, ti govoriš kao da je sjaj konačno stanje. (SK: Tačno.) Sjaj nije konačno stanje. (SK: Dakle, konačno stanje je videti ove forme kao Svest?)

R: Upravo tako. (SK: To je konačno stanje?) Da. Konačno stanje je biti sama Svest. I shvatiti da je sve ovo Sopstvo i ja sam to.

SH: Da li si ti u tom stanju? (R: Ko zna?) Ko zna, to je izvlačenje Bobe. (R: Šta da kažem?) Daj mi direktan odgovor. (R: Nemam pojma.)

SR: Ali ti si svestan da ono što si suštinski uvek postoji? (R: Da.)

SH: Da li si neprekidno svestan samo ekrana? (R: Dvadeset četiri sata dnevno.) Ali takođe i slika koje se pojavljuju? (R: Vidim slike, one nisu stvarnost, ali su Svest. Vidim vas kao ekran.) Oh sjajno, vidiš ispravno, čestitam. (R: Hvala ti) Drago mi je da me zaista vidiš. (smeh)

SK: Roberte, ako bi nas sve video tako dovoljno snažno, možda bismo svi postigli Prosvetljenje? (smeh)

R: Pa, o tome se radi u satsangu. To bi trebalo da se desi, ali ste toliko uronjeni u besmislice da sami sebe zadržavate. Vidiš, sve dok imaš osećanja besa, osećanja ravnodušnosti, osećanja "nije me briga", osećanja povređenosti, odvojenosti, to te zadržava. Ali ako dođeš ovde otvorenog srca, onda će se sve ove stvari desiti odmah.

SM: Da li vidiš pojedince? (R: Vidim pojedince, ali ih sve vidim kao jedan ekran.)

SF: Dakle, iluzija je zapravo percepcija?

R: Da, u percepciji, to je tačno. (SF: Ne postoji percepcija, ne postoji iluzija, sve je Svest?) Sve je Svest, tako je.

SH: Ali zar iluzija nije takođe proizvod Svesti?

R: Iluzija je proizvod Svesti, ali nije sama Svest. Pojavljuje se kao Svest. (SH: Da.) To je pojava. (SH: Da, ali i ona je Svest.) Sve je Svest. Iluzija nikada nije postojala, nikada neće postojati, ali se pojavljuje da postoji. Samo je Svest Stvarnost. (SH: Hm, ovo je način na koji Svest izgleda da obmanjuje samu sebe.) Tako izgleda. (SH: Maja.) Da, to je maja. Ali Svest je apsolutna Stvarnost. (SH: Da, pa voli da zabavlja samu sebe.) Ne. (SH: Šta radi?) Ništa.

ti nešto nameštaš? (učenici se smeju) (SH: Oh hajde. Malopre si jasno video, sad si zbunjen?) Ne.

SD: Roberte, ako je neko u stanju o kome Džej govori, ko ulazi i izlazi iz samadhija. Rekao si da je to visok nivo Svesti, ali ne puna realizacija. Da li je to neophodan korak u napretku ka realizaciji ili svako prolazi kroz to? (R: Ne.) Dakle, možeš trenutno probuditi? (R: Da.) Ili možda ideš putem gde ulaziš i izlaziš? (R: Ne moraš uopšte ići tim putem.) Ali ipak si to nazvao visokim stanjem?

R: To je više stanje od normalnog stanja, naravno.

SH: Da li si ti išao tim putem? (R: Ne.) Išao si direktno na stvar. (R: Da.) Bravo za tebe, čestitam ti. (smeje se) (R: Hvala ti, nikad ništa nisam tražio.)

SE: Osim kad si hteo odgovore kao bombone na pitanja na testu. (smeh) Vidi u kakvu te je to nevolju dovelo. (R: Znam.)

SH: Zato si otišao Ramani Maharišiju?

R: Otišao sam jer sam hteo da vidim šta se dešava, šta on namešta. (SH: Šta je on nameštao?) Ništa. (smeh) (SH: Da li je vredelo ići da bi to saznao? Već si znao.) Naravno, bilo je zadovoljstvo sresti nekog poput njega. (ST: I biti bez ičega je dobro?) Divno je. Sve dok veruješ da si nešto, patiš shodno tome, jer si deo sveta. Ali kada znaš da si ništa, nema nikoga ko bi patio. (opšti razgovor)

R: Sve je predodređeno. Zato nikada ne treba da reaguješ. Tvoja reakcija te zadržava. (SH: Nema izuzetaka od toga, tako je. Kad kažeš da je sve predodređeno?) Nema izuzetaka, sve, zato prestani da se žališ.

ST: Da li je predodređeno našom Svesti?

R: Predodređeno je tvojom neprosvetljenošću. (ST: Dakle, nije predodređeno za tebe? Ipak nema forme.) Za mene nema nikoga ko bi išta osećao. (ST: Ali ti primećuješ to, početak toga.) Naravno da primećujem. I dalje primećujem, ali šta ja imam s tim? (smeh)

SD: Roberte, ako je sve predodređeno, zar onda reakcije ne bi bile predodređene? (R: Da, bile bi.) Kako onda možeš da nam kažeš da ne reagujemo, kad smo predodređeni da reagujemo?

R: Sećaš se jedine slobode koju imaš? Možeš li se setiti šta je to? (SD: Da se probudimo?) Koja je jedina sloboda koju imaš? Ne reagovati. (SD: Ne reagovati.) Ne reagovati. (SH: Ili biti svedok sklonosti ka reagovanju koja pokazuje reakciju?) Da. To je jedina sloboda koju imaš. Ne reagovati ni na kakvu situaciju i okrenuti se unutra i pronaći Sopstvo.

SD: Pa, zar tvoja reakcija ili nereagovanje ne bi bili stvar predodređenja?

R: Da, ali i dalje imaš izbor.

ST: Razumem tvoju poentu o nereagovanju, ali šta ako poželiš da plešeš?

R: Onda samo napred. (ST: Zar to nije reagovanje?) To je reagovanje na tvoje telo-um, da, tako da moraš snositi posledice. (ST: Plesanja?) Možda sretneš nekoga, oženiš se, dobiješ decu. (ST: I jednostavno osećaš da je divan život.) Dobro, uživaj. (ST: Ali to je

ipak reagovanje?) Zato ne reaguj, na tebi je. Imaš izbor da radiš šta god želiš, koliko se toga tiče. Reaguj ili ne reaguj, to je tvoj izbor.

SH: Ko je birač? (R: Ti si.) Drugim rečima, Svest je birač?

R: Sve je Svest. Vidiš, govorimo na različitim nivoima. Mešamo sve nivoe. Sve je Svest i niko ne bira, to je konačno. Ali kada govorimo o karmi, onda izgleda da ti biraš. (SH: Svest se poistovetila sa telom-umom i izgleda da bira?) Ne, Svest se ne poistovećuje ni sa čim. (SH: Izgleda da postoji svesnost.) Izgleda da, izgleda da je svesna. Svest je samodovoljna čista Svesnost. (SH: Pa to je konačno.) Da, tako da ne čini ništa. (SH: Možeš li govoriti o apsolutnoj Svesti i relativnoj Svesti radi pojašnjenja?) Ne možemo ni to raditi jer relativna Svest ne postoji. (SH: Samo termin, samo reč da se pokuša misliti ono što se ne može misliti.) (smeh) Zašto onda uopšte misliti? (SH: Pa to je dobra poenta.) To je ceo cilj, smiriti svoj um. Što tiši tvoj um postaje, to si više samospoznat.

SG: To je najbolja stvar koju možemo raditi. (R: Da.)

SM: Roberte, da li Džnani ima karmu za telo?

R: Da, to je poput električnog ventilatora. Kad isključiš struju za ventilator, lopatice se i dalje okreću dok se ne istroše. Tako i sa Džnanijima, mogu imati telo da prođu kroz neko iskustvo dok se ne zaustavi i istroši i odbaciš ga.

SG: Da li su to sva suptilna tela? Ramana i Robert i dalje postoje kao...? (R: Ramana je izgledao da ima rak.) Izgledao je da nestaje i otišao?

R: Ali kome je izgledao da ima rak? (SG: Tačno.) Adžnaniju. Dakle, taj primer Meri je za osobu koja nije prosvetljena. Ko vidi?

SH: Prarabdha karma mora da teče svojim tokom, prosvetljen ili neprosvetljen.

R: Tako izgleda adžnaniju, u pravu si. (SH: Ali za Džnanija je završeno.) Završeno je. Ništa ne postoji. Ali radi objašnjenja, koristiš primere poput električnog ventilatora. Izvučeš utikač i on se i dalje vrti dok ne stane.

SK: Roberte, ako se bilo šta pojavljuje, onda prvo mogu pretpostaviti da se vidilac takođe pojavljuje, ili ego se pojavljuje i mogu istraživati, "Ko je to?" Da li je to tačno? (R: Da.) Sve dok se svet pojavljuje, vidilac se takođe pojavljuje da to vidi.

R: Da, ali prvo moraš istražiti, "Ko vidi svet?" (SK: Tačno. To je bilo moje pitanje. Ako se svet pojavljuje, neko ga vidi. Onda mogu pitati, "Ko ga vidi?") "Kome se ova pojava javlja?" (SK: Tačno.) Naravno. (SK: I zapamtiti to je zaista sloboda, tačno, a zaboraviti to je vratiti se u ulogu lika koji je hipnotisan svetom.) Zaista. Ali uvek želim da vas podsetim da sve učinite vrlo jednostavnim. Nije zaista komplikovano. Samo se okreni unutra i postavi pitanje, "Kome se ovo javlja?" svetu drugim rečima. "Kome se pojavljuje? Meni se pojavljuje." Drži se za mene. To ja je pojava. I prati to ja do njegove kulminacije, do izvora, do njegove podloge. I tada ćeš shvatiti da to ja nikada nije postojalo. Nema ja. Bez namerne igre rečima.

SH: To ja nekako izmiče, nije ga lako zadržati. Možeš ga nakratko zadržati, ali zadržati ga sve do njegovog nestanka, nije tako lako.

R: Da. Držiš ga mentalno, to ja. Posmatraš ga drugim rečima. Posmatraš to ja i gledaš kako ide sve dublje i dublje u sebe, sve dublje i dublje u sebi. Dok ne dođe dan kada stigneš do dna i dođeš do izvora ja i izvor ja znači da nikada nije bilo ja. (SH: Biva spaljeno u Svesti.) I postaješ Ja-Jesam. Ja-Jesam je Svest.

SK: Dakle, možeš početi bilo gde zaista. Čim se pojavi neka pojava? (R: Upravo tako.)

SH: Sve to onda mogu biti podsetnici? Sve može biti podsetnik?

R: Da, tako da ne moraš početi i pitati, "Ko sam ja?" Kad god osetiš bol bilo koje vrste, mentalnu patnju, bes, uhvati sebe odmah i pitaj, "Kome se to javlja? Ko ovo oseća? Ja. Ko sam ja? Odakle dolazi ja koje oseća ovaj bol?" I nemoj odgovarati, samo čekaj. Drži se za ja ali se fokusiraj na odgovor, fokusiraj se na izvor. Tada će jednog dana ja nestati i Ja-Jesam će zauzeti njegovo mesto i bićeš slobodan. (SH: To je cela priča.) To je to. Nema ničeg drugog. Samo biti u Tišini čini da se stvari dešavaju. Biti u Tišini nije meditacija. Ne meditiramo ni o čemu. Samo posmatramo, gledamo. Budni smo. Posmatraj šta se dešava u tvom umu kad si tih. (kratka tišina) Meditacija je kad imaš nešto o čemu da meditiraš, poput Krišne ili Rame ili Boga ili Bude. Ali samoistraživanje je kad posmatraš, kad gledaš. Kad si budan i posmatraš šta tvoj um radi. Šta god iznese, pronađeš ga i zgrabiš ga i kažeš, "Kome se ovo javlja?" i pratiš ga do kraja. (kratka tišina) Om šanti, šanti šanti, om, mir. Zapamti, ono što opažaš jedni u drugima određeno je tvojim samskarama, tvojim prošlim sklonostima ili tvojom prošlom građom. Drugim rečima, kada svi vi gledate u mene, svako ima drugačije mišljenje, drugačiju percepciju. Percepcija nije ni dobra ni loša. Sve je određeno time odakle dolazite, sve je mentalno drugim rečima. Zaista nije stvarno, to je projekcija tvog sopstvenog uma. I to je uvek istinito bilo da vidiš nešto pogrešno ili nešto ispravno. To su samo mentalni utisci. Zato ne treba ni na šta da reaguješ jer sve dolazi iz tebe. Drugim rečima, šta god vidiš, to je tvoje Sopstvo. Dakle, ako se naljutiš ili ako ne voliš nekoga ili je nešto pogrešno negde u tvom životu, ti jednostavno vidiš projekciju svog Sopstva jer postoji samo Sopstvo. Stoga ti je u interesu da razviješ Svest ljubavi i mira i tada ćeš imati ispravnu projekciju, tada dobre stvari mogu da se dese. Tada ćeš biti u stanju da kažeš bilo šta, bilo šta uopšte... (trake se završavaju) [TOC]

Zapamti Razloge Zašto Si Došao Ovde 23. decembar 1990.

Robert: Vi ljudi ste smešni. Kad pogledam na ovu stranu, ova strana počinje da peva, a kad okrenem glavu, prestanu i ova strana počinje. (učenici se smeju) Pevate samo kad vas pogledam. Oh, pa, ne može se imati sve. (smeh) Pozdravljam vas svim svojim srcem i svim svojim bićem. Drago mi je da vas sve vidim ovde, svakog od vas. Godine 1947. otišao sam u Ramanov Ašram. Nakon što sam proveo oko tri dana razgovarajući s Ramanom, smestio sam se među sledbenike, u dvorani, i sedeo sam sa desne strane dvorane uz zid, posmatrajući sve ljude koji su ulazili. Imali su sledbenike, učenike i tragaoce. Sledbenici su uvek bili isti. Nikad nisu mnogo govorili. Bili su uronjeni u Sopstvo. Sledbenici i tragaoci su se međusobno prepirali. Sećam se jednog Indijca koji je bio veoma svadljiv s jednim učenikom, i je nalazio mane svakome. Išao bi kod Ramane i rekao, "Taj i taj je radio ovo, taj i taj je radio ono." A Ramana bi mu rekao, "Seti se razloga zašto si došao ovde i ćuti." Razlog je naravno bio da se pronađe Sopstvo, a ne da se meša u bilo koga drugog. Ali dešavali su se svakakvi incidenti. Dolazili su Siki, Hindusi, Zapadnjaci, Budisti, Zen Budisti. Ljudi koji su praktikovali Hatha Jogu. Sve ove stvari su se dešavale pred Ramanom. Ali to nije ni malo uznemiravalo Ramanu. Sećam se jednog Zapadnjaka, pokušavam da se setim njegovog imena, Henri Vels, iz Škotske. Očigledno je pročitao mnogo knjiga o Ramani, i ovo je bila njegova prva poseta. Ušao je u dvoranu, i ja sam to posmatrao. Potrčao je do Ramane i prostro se na stomaku, i počeo da ludi. Noge su mu se tresle, i pevao je. Sledbenici su hteli da ga podignu, a Ramana je rekao, "Neka ostane." Kad je došao sebi, rekao je Ramani, "Najzad sam te našao. Ti si moj otac, moja majka, moj sin, moja ćerka, moj prijatelj." A Ramana se samo osmehnuo. I rekao sam sebi, imao sam samo osamnaest godina, rekao sam sebi, "Neko ko je toliko entuzijastičan, da vidimo šta će se desiti, da li će potrajati." Dani su prolazili i on se svakog dana prostirao oko mesec dana. Onda je konačno prestao i seo kao i svi ostali. I nakon otprilike dva meseca počeo je da gleda po prostoriji u sve, i počeo je da se žali, da ovo nije u redu, ono nije u redu. Nakon otprilike četiri meseca boravka, donirao je četrdeset hiljada dolara ašramu, a ja samo posmatram sve te stvari koje se dešavaju. Nakon otprilike šest meseci boravka, počeo je da nalazi mane menadžmentu. U to vreme

Ramanov brat je upravljao ašramom. Počeo je da šapuće drugim učenicima, naravno sledbenici nisu imali veze s tim, bili su to učenici i tragaoci. Počeo je da širi glasine. Jedva da je ikad pričao sa mnom. Pretpostavljam da sam bio premlad. Imao je oko četrdeset pet godina. Oko sedmog meseca, jednog dana je prišao meni i pitao me napolju ispred ašrama, "Da li misliš da je Ramana zaista prosvetljen?" Samo sam se osmehnuo, nisam odgovorio i otišao. Počeo je da navodi sledbenike da se bore jedni protiv drugih i da se bune protiv pravila ašrama. Oko osmog meseca me je ponovo video i kaže mi, "Da li misliš da je u redu da Ramana stoji gol ovako? Hajde da mu kupimo neku odeću i obučemo ga, da Zapadnjaci ne bi bili uplašeni kad dođu." Rekao sam mu ono što je Ramana rekao: "Seti se razloga zašto si došao." I ovo se nastavilo. Par dana kasnije nisam ga video u dvorani. Drugi dan je prošao i nisam ga video. Treći dan je prošao i nisam ga video. A četvrtog dana sam se raspitao, "Šta se desilo s njim?" A gost kod koga je živeo je rekao, "Oh, Henri je spakovao kofer i vratio se u Škotsku," i niko više nikad nije čuo za njega. Poenta priče je ovo: Ako shvatiš razlog zašto si došao, bićeš zainteresovan za jednu stvar, buđenje. I to će dominirati tvojim životom. Ništa drugo neće. Nećeš se baviti time šta neko drugi radi i bićeš u miru sa sobom i svima ostalima. Sve je ionako predodređeno. Sve je karmički. Pa šta će se desiti, desiće se, hteo ti to ili ne. Zašto se onda vređati, zašto pustiti da ti osećanja budu povređena, budi u miru. Zanimljivo, jutros sam listao časopis i našao članak jednog sledbenika koji je živeo u ašramu prilično dugo i govori o istoj temi. Meri, hoćeš li ga pročitati? Sada pažljivo slušaj ovo. Vidiš li? Meri: Da, vidim dobro. Zove se "Bavi se Poslom Zbog Kog Si Došao." Svi događaji u životu su oblikovani prema božanskom planu. Ono što mora da se desi, desiće se. Ono što ne treba da se desi, ne može se izazvati nikakvim ljudskim naporom. U ovoj tački Ramana je bio sasvim kategoričan. Kada ga je Deva Radža Mudaliar upitao da li su samo važne stvari u životu, poput glavnog zanimanja ili profesije, jedino predodređene, ili čak i beznačajni postupci, Ramana je odgovorio, "Sve je predodređeno." Jedna od svrha rođenja je da se prođe kroz

određena iskustva koja su označena u karmičkom odvijanju ovog života. Ceo program je isplaniran. Ovo bi očigledno bilo obeshrabrujuće za svaki napor, jer bi se čovek pitao koja je ljudska odgovornost. Da li je on automat karmičkih sila? Gde se tu uklapaju njegova slobodna volja i napor? Ramana ukazuje da postoji još jedna dublja svrha života. To je tragati i pronaći istinu za sebe. Rekao bi da je jedina korisna svrha života okrenuti se unutra i

shvatiti da nema ničeg drugog što treba raditi. Ramana bi zato neprestano utuvljivao svima činjenicu da je konačna Istina sat-čit, odmah dostupna ovde i sada. Kada je Natanananda upitao Ramanu, "Da li je moguće da svako direktno sazna bez sumnje šta je tačno njegova istinska priroda?" usledio je brz odgovor, "Nesumnjivo je moguće. Konačna Istina je tako jednostavna," rekao bi Ramana. "To nije ništa više nego boraviti u svom sopstvenom stanju." Ovo je suštinska poruka svih religija i veroispovesti. Ostavljajući po strani automatski tok naših života regulisan od strane tvorca, prema njegovom zakonu, dužnost čoveka je da usmeri napor ka samosvesnosti. Postojanost svrhe je u kročenju unutrašnjeg puta kroz budno samoistraživanje. Takvim istraživanjem o izvoru pojedinca, istraživač se stapa u svesni izvor. Unutrašnja odiseja retko je glatka plovidba. Mnoge zablude će odvući čoveka. Na primer, ljudi koji odu u Šri Ramana Ašram da udišu njegovu razređenu atmosferu, dok su tamo, umesto da se predaju njegovoj tekućoj Milosti, uključe se u dešavanja upravljanja ašramom. Ramana je šaljivo primećivao o nekim posetiocima, "Prilikom prve posete Šri Ramana Ašramu, izgledali su usijano. Prilikom druge posete otkrili su da ašram nije pravilno vođen. Prilikom treće posete počnu da daju savete. Prilikom četvrte, oni najbolje znaju kako da vode mesto. I prilikom pete otkriju da uprava nije odgovorna. Prilikom šeste, predlože da postojeće osoblje treba da izađe, ostavljajući ašram njima. Tako bi zaglibili u stvari koje su nebitne za potragu." Kada bi se takvi ljudi žalili, Ramana bi rekao: "Bavi se poslom zbog kog si došao." Ovo bi se, naravno, odnosilo ne samo na njihovu posetu Šri Ramana Ašramu, već i na svrhu samog ljudskog života. Čovek mora stalno imati pred očima uma oslobađajuću svrhu, jedinu vrednu, oslobađanja sebe iz karmičkog lanca otkrivanjem skrivene Istine. Ramana bi čak i prividno prekoreo ako neko ne bi sledio sopstvenu sadhanu, već je trošio vreme misleći i govoreći o drugima. Jedan sledbenik je jednom rekao Ramani, "Ovde sam već mnogo godina. Ljudi su ulazili u Samadhi. Ja zatvorim oči na minut i moj um putuje oko sveta." Ramana je odgovorio, "Zašto misliš o drugima? Neka meditiraju, spavaju ili hrču. Gledaj sebe. Kad god tvoj um zaluta, vrati ga na potragu." Jednom je Bhagvan rekao sledbeniku da se probudi, pogleda u ogledalo, ono pokazuje rast koga se treba osloboditi. Umesto da gubiš vreme, počni da se briješ. Slično, nebo zna kada bi dodeljeno vreme moglo da se završi. Stoga ne tražiti Istinu kroz budno samoistraživanje je zaista samoubilački. Mnogi bi voleli da okrive svoje okolnosti za svoju indolentnost i lenjost i neuspeh da slede samoistraživanje. Ramana bi pitao, "Zašto zavisiti od onoga što nije u tvojim rukama. Nastavi sa poslom koji je u tvojim rukama, pod tvojom kontrolom, ostavljajući po strani ono oko čega ne možeš ništa." Pravilno korišćenje od Boga date slobode okretanja uma je ono što je potrebno sve vreme. Što se tiče nepovoljnih okolnosti u životu, kojih svako ima preko glave, dok je saosećao, Ramana bi istovremeno rekao, "Uvek si slobodan da ne budeš pogođen zadovoljstvom i bolom koji su posledica akcije. Mir mora biti izvučen iz događaja promenom stava koja ga neutrališe."

Ponekad bi Ramana savetovao da se stvari prepuste sigurnoj ruci sat Gurua, i da se drži jednousmerno napora koji bi učinio čoveka samosvesnim. Ramana bi rekao, "Zašto ne radiš ono što radi putnik prve klase? On kaže kondukteru svoje odredište, zaključa vrata i zaspi. Ostalo uradi kondukter. Ako možeš verovati svom Guruu koliko veruješ kondukteru, biće dovoljno da stigneš na odredište." Opet, kada ga je neko gnjavio za daršan Šri Krišne, rekao je, 'Zašto ne ostaviš upravljanje Krišnom Krišni." Takođe imamo upućen savet koji je dao Ganapadi Muniju. "Ostani sve vreme postojan u srcu. Bog će odrediti budućnost za tebe da izvršiš posao. Šta treba da se uradi, biće urađeno u pravo vreme. Ne brini. Ostani u srcu." Život postaje smislen ako radosno kročimo unutrašnjim putem, sećajući se da je naše da radimo viharu i da je na

unutrašnjoj sili da uradi ostalo. Tada Blaženstvo nije krajnji proizvod koji se nalazi po dostizanju cilja, već se oseća duž celog putovanja kući, ka srcu.

Robert: Postoji još jedan članak pre, prethodni, pre ovog. Meri: Pre ovog? (R: Da.) Svrha Života?

R: Da, neka Džej to pročita. Džej: Svrha Života, od Lucil Osborn. Supruga...

R: Artura Ozborna supruga. Oni čiji je duhovni napor u pravom smeru postepeno se približavaju svom savršenom Sopstvu, postaju mirniji, srećniji i sve više su voljeni i pomažu im oni s kojima dolaze u kontakt. Neki iz negativne kategorije će se rigorozno baviti samo spoljašnjostima, poput odeće i čiste hrane, što im neće mnogo pomoći ako se kombinuje sa egocentričnim sebičnim ponašanjem i posesivnošću. Učiniće sve da bi mogli da poseduju još nekoliko stvari od jedva ikakve važnosti. Ne shvataju štetu koju čine sebi, ulazeći dublje u samsaru sa svim njenim problemima i patnjom, udaljavajući se od spoznaje slavne mirne radosti u svom srcu. Ovo se takođe odnosi na one na pozicijama moći koji tretiraju ljude s kojima posluju bez dobronamernosti, iskrenosti, ili čak istinitosti. Oni će obično biti omraženi, imati malo prijatelja, ako ijednog. Oni koji se druže s njima će ili imati neku bliskost ili ih sažaljevati, u kombinaciji obično sa nevoljnošću da se odreknu neke pogodnosti ili druge, ne naročito duhovni motiv. Moglo bi se reći da zabludeli tragalac gubi veliku priliku da stekne najveće bogatstvo moguće za ljudsko biće. Svrha života je vratiti se izvoru. Izvor je tajanstven, slavan, miran, radost, koji je Bog u svakom srcu. Ovo je realizacija. Mi ga ne stičemo. On je uvek tu u srcu. Samo prepreke, vasane, moraju biti uklonjene da bi se otkrio.

Robert: Hvala ti Džej. Ima li pitanja o tome pre nego što nastavimo? Svi razumeju savršeno? (SF: Samo drži oko na lopti.) Tačno. (smeje se) Ok, pustimo pesmu pa nastavljamo. (Nakon odsvirane pesme Robert nastavlja) Ponovo zdravo. Lepo je biti s vama. Tokom sedmice razgovaram sa mnogo ljudi, i telefonom i lično. Govorim sa Zen Budistima, Hindusima, Amerikancima, svim vrstama ljudi, i 80% mi kaže da su prosvetljeni. Većina mi kaže da su iskusili

prazninu. Neki kažu da su videli svetla. Neki kažu da čuju određene zvukove. I pitaju, "Šta ti misliš?" Pa primetim, "Neko mora biti prisutan da bi iskusio te stvari. Sve dok je neko prisutan, i neko je prisutan ili mi ne bi mogao reći o tome, onda nema Prosvetljenja. Saznaj ko je prisutan i drži se tog tebe, jer si bio prisutan da iskusiš prazninu. Bio si prisutan da iskusiš svetlo ili zvuk. Ko je to ti? Saznaj. Drži se tog tebe. Drži se za ja. Ja sam bio prisutan da iskusim prazninu. Sve dok ja postojim, ne mogu biti prosvetljen, jer ja još uvek postojim." To je poput filmske sale. Pa, uzmimo radije pozorišnu salu, pozorišnu predstavu, gde svetla sijanju na glumce i publiku. I kada je predstava završena, publika i glumci odu, ali svetlo i dalje sija, čak iako sija ni na šta. Tako je prazno pozorište praznina. Svetlo i dalje sija na prazninu kao i na ljude. Bolji primer je da vidimo sobu punu nameštaja, oči gledaju i vide. Onda neko ugasi svetlo. Oči su i dalje tu, ali ne vide ništa. Tako se praznina poredi sa vidiocem. Mora postojati vidilac da vidi prazninu. Ko je taj vidilac? I saznaš jednostavnim istraživanjem, "Ko sam ja? Odakle sam došao? Šta je izvor ja koje vidi sve ove stvari?" Zapamti, sav ovaj fenomen je projekcija tvog uma. Um izgleda vrlo moćno. Projektuje praznine, svetlo, zvukove, slike, kao i ceo univerzum i tvoje telo i um. Projektuje sebe kao um. Ideja je zaustaviti projekciju, a projekciju zaustavljaš kroz samoistraživanje. Ovo je najbrži način. Dakle, kad god imaš neko iskustvo, idi iskustva, jer mora postojati neko ko ima iskustvo. Baš kao što oči vide kad je svetlo, a oči su i dalje tu kad je mrak, tako je ja prisutno kad spavaš, ja je prisutno kad sanjate, ja je prisutno kad si budan. Saznaj ko je to ja. Zaronite duboko unutra, radite na sebi. Baš kao u članku koji smo malopre pročitali, zaboravi na svet, zaboravi na druge, zaboravi na svoje telo, i istražuj Sopstvo. Saznaj ko je Sopstvo. Ko si ti? Postoje li dva ja ili jedno ja? Ne mogu postojati dva ja jer to je Dualnost. Mora postojati samo jedno ja. Pronađi izvor tog ja. Prati ga marljivo dok se ne stopiš sa izvorom. Tada ćeš otkriti da si srećniji nego što si ikad bio u životu. Kada dotakneš izvor ja, imaš Blaženstvo, imaš apsolutnu Stvarnost, imaš Boga. Ovo je najvažnija potraga koju imaš. Ništa drugo nije tako važno. Možeš li se setiti bilo čega

drugog što je jednako važno? Zašto se onda toliko brineš o drugima? Zašto se mešaš u svakakve probleme? Radi svoju dužnost, istražuj, pronađi izvor ja. Nije bitno koliko dugo traje, pomisli koliko si inkarnacija morao proći da bi danas bio u ovom razredu. Učini sebe srećnim. Zaboravi na svoje nevolje. One ne postoje. Samo Bog postoji kao tvoje Sopstvo. Ali moraš to sam otkriti. Učini to!

Ne želim stalno da pričam o različitim temama. Pokrili smo neke vrlo zanimljive teme ovog popodneva i siguran sam da imate mnogo pitanja o ovim stvarima. Zato hajde da razgovaramo o onome što smo pokrili i vidimo kuda idemo.

SR: Roberte, znaš naglasak je na naporu jer se sve dešava i sve je predodređeno, ali ti si govorio o tom naporu da se locira ja? (R: Da.) Da li je moguće da bi to ionako bilo sudbinsko odvijanje? Ali jedini napor je gledati, ili moramo nešto da uradimo ili je iluzija da moramo da se uključimo?

R: Ne, jedina sloboda koju imamo je da se okrenemo unutra. Jedina sloboda koju imamo je da uložimo napor da ne reagujemo ni na kakvo stanje. To je sloboda koju imamo, sve ostalo je predodređeno. Dakle, kad si uključen u bilo kakvu okolnost, nije bitno kakva je, tvoja sloboda je da ne reaguješ, shvatajući da je okolnost predodređena. Time što ne reaguješ, zaustavljaš svoju karmu. Okončavaš je jednom za svagda i onda se okrećeš unutra i postaješ potpuno slobodan. Dakle, to je jedini put kada dobijamo slobodu, sve ostalo je predodređeno. (SR: Kao da treba samo da sedimo, gledamo i pustimo sve?) Znam, ako nije predodređeno da to radiš, nećeš moći. Ako je predodređeno da se odvijaš tako što ćeš sedeti i pustiti, uradićeš to. Ako nije predodređeno, ako nije tvoja karma, ma koliko pokušavao, nećeš moći. Zato ne brini o tom pitanju.

SN: Gledam na sve pozitivno, samo shvataš da je sve predodređeno, možeš proći kroz to i uživati kao u filmu koji gledaš.

R: Ali opet zapamti, to nije tvoj posao, to je Božji posao, kroz šta ćeš proći. Drugim rečima, ne možeš reći, "Ja ću ovo i ja ću uraditi to." Jedino što možeš da uradiš je da se okreneš unutra i tražiš Stvarnost. Sve će biti pobrinuto za tebe. Sve ostalo je određeno. (SN: Roberte, čak i ako ne reaguješ, da li je i to određeno?) Na neki način, ali mi zaista imamo izbor. To je sloboda koju imamo. Reagovati ili ne reagovati. (SN: Ali ako je naše sopstveno samoprobuđenje predodređeno kroz proces nereagovanja, onda je i nereagovanje predodređeno?) Na neki način si u pravu. Ali tvoj posao je da misliš o nereagovanju. Kada misliš o tome, koristiš svoj um u pravu svrhu, time što ne reaguješ. (SN: Koristiti um da se isključi um?) Da, i neka predodreditelj pobrine za ostatak. (SN: Dakle, na neki način je predodređeno, ali na neki način nije, stvarno je?)

R: Tačno, drugim rečima, ne treba da mislimo da je okretanje unutra takođe predodređeno. Treba da se okrenemo unutra i zaboravimo na sve ostalo. To je najbolji način, a ne da kažemo, "Pa ne moram da se okrenem unutra jer ako je predodređeno, hoću." Ne misli tako. Ne postavljaj sebi previše pitanja o ovome. Jednostavno se okreni unutra i radi posao koji je neophodan i sve ostalo će se pobrinuti samo za sebe.

SB: Roberte, danas ima novih ljudi, pa šta misliš pod okretanjem unutra? Ako se svi na jogičkom putu okreću unutra i još uvek su nerealizovani. Da li se ego okreće sam na sebe ili...?

R: Pod okretanjem unutra mislim na okretanje unutra ka tvom ja. Kažeš sebi, "Ko sam ja?" ili "Šta je izvor ja?" i držiš se odgovora, izvora. Držiš ga i pratiš ga do kraja. Dok se okrećeš unutra na ovaj način,

znaš šta da uradiš da napraviš sledeći korak. Bićeš vođen i usmeravan. Ali nemoj da se uzbuđuješ zbog ovoga. Jednostavno se okreni unutra i možemo reći da će se Bog pobrinuti za ostalo. A jedini način da se okreneš unutra jeste da upitaš: "Ko sam ja? Šta je izvor 'ja'?" i pratiš nit 'ja' do izvora. Ako se ništa ne desi, ponavljaš pitanje iznova i iznova: "Ko sam ja? Ko sam ja?" i nešto će se konačno desiti.

SB: Roberto, rekao si da uvek postoji doživljavač koji doživljava svetlost, zvukove ili prazninu. Ali kada dođe do realizacije i postoji sat-čit-ananda, blaženstvo kao svest, blaženstvo...

R: Sat-čit-ananda? Njujorški akcenat. (smeh) (SH: Južnjačka verzija.)

SB: Dakle, ko doživljava sveprisutnost? Ko doživljava tu realizaciju, to blaženstvo?

R: Um prvobitno doživljava. Zatim se um okrene unutra ka sebi i um je potpuno zbrisan. Tako da nema nikoga ko bi bilo šta doživeo. Ti jednostavno to postaješ.

SK: I to je razlika između privremene i trajne realizacije?

R: Da, postaješ sat-čit-ananda. Postaješ apsolutna stvarnost. (SH: Je li to tvoje sadašnje stanje?) Moje sadašnje stanje je ništa. Nemam sadašnje stanje, samo ono što vidiš. Šta vidiš? Ono što vidiš, to i dobijaš. (smeh) (SH: Jedan Džnani po imenu Robert sedi u toj stolici.) Onda to si dobio. (SH: To je dovoljno dobro, sviđa mi se.) (smeh) Pa uživaj. Uživaj u njemu dok možeš. (SH: Ne izgleda kao da će još dugo biti tu.) Nikad se ne zna.

ST: To je užasna stvar reći.

SH: I ti si na izlaznim vratima, dragi. (učenici se smeju) Samo je pitanje vremena.

R: Šta god vidiš? Imamo tridesetak ljudi danas ovde. Svako me gleda i vidi nešto drugo. I ono što vidiš, to i dobijaš. (SB: To je tvoja pojava, Roberto, to nije tvoja suštinska stvarnost?) Pa, ko ti kaže da vidiš moju pojavu. To zavisi od tebe. (SB: Vidim nezauzeto telo.) Pa onda vidiš svoje Sopstvo, to je tvoje Sopstvo. Postoji samo jedno Sopstvo, i gde god pogledaš, vidiš njega, jer ti si Sopstvo svega. Kad pogledaš kroz prozor vidiš planine, jezero, drvo – vidiš svoje Sopstvo. To je sve što ikada možeš videti – svoje Sopstvo. Dakle, ako se okreneš unutra i prestaneš da gledaš napolje, ili prestaneš da gledaš u ljude, pronaći ćeš nešto sasvim drugo. Pronaći ćeš da si duh, da si vrhunska inteligencija, vrhunsko jedinstvo, apsolutna stvarnost, nirvana. I tada, kada pogledaš, videćeš svest svuda. Kada postaneš svest, tada možeš videti svest gde god pogledaš. I znaćeš da je sve dobro. Ali ako i dalje veruješ da si fenomen uma-tela, gde god pogledaš videćeš telo. Videćeš zdravo telo ili bolesno telo, ili sve vrste tela, debelo telo ili mršavo telo, visoko telo ili nisko telo, žensko telo ili muško telo. I nećeš videti ništa osim tela jer misliš da si ti telo. Oslobodi se predstave da si ti telo, doživi svest i videćeš blaženstvo gde god pogledaš. (SB: Roberto, možemo li reći da je okretanje unutra isto što i odustajanje od centra.) Odustajanje od centra? (SB: Odustajanje od mene, centra.) O, ako misliš na mene, naravno. Kad se okrećeš unutra, pitaš: "Ko sam ja?" – ne "Teško meni?" nego "Ko sam ja?" (učenici se smeju) (SB: Većina ljudi uzima svoj centar kao svoj ego?) Većina ljudi plače,

"Teško meni," po ceo dan. (smeh) Ali vidi, neka većina ljudi uzima svoj centar kao svoj ego – šta ti uzimaš? To je pitanje. Ne brini se za većinu ljudi. (SB: Jer to kažem zato što kada kažeš okreni se unutra, ljudi imaju tendenciju da se drže i hvataju za svoj ego kao svoj centar jer su tako poistovećeni sa njim.) Ali zašto si zabrinut šta ljudi rade? Neka se drže i neka se hvataju i neka rade šta god hoće. (smeh)

SB: Zato što je duhovni put na kome sam nekada bila govorio: "Okreni se unutra, okreni se unutra," i imaš tri hiljade ljudi koji se okreću unutra sto godina i oni su samo zakačeni za ego. Zato mislim da je odustajanje od ovog centra precizniji način da se to kaže.

R: Onda odustani od centra, odustani od njega. Učini to. (SB: Da, položi ga.) Uradi to! Neka tri hiljade ljudi rade šta rade.

SN: Roberto, kada kažeš okreni se unutra putem samoistraživanja pitajući: "Ko sam ja?" Svrha zapravo nije da se pronađe 'ja', već je svrha da se umiri um. Što se takođe može postići predanošću ili negacijom. Dakle, ako se uhvatiš u proces pokušavajući da otkriješ: "Ko sam ja? Ko sam ja? Kao da postoji 'ja' koje treba da pronađem, a ne pokušavajući da zaustavim um i pustim ga da se sam manifestuje – mislim da promašujem poentu.

R: Um izgleda veoma jak kod nekih ljudi. Um je druga reč za 'ja', lično 'ja'. I nalazimo da je najlakši put samoistraživanje. Gde otkrivaš izvor 'ja' ili uma. Kako istražuješ izvor 'ja', um postaje sve tiši i tiši i tiši. Dok potpuno ne nestane. Jer 'ja' je zapravo um, lično 'ja' – oboje su isto. Samoistraživanje je stoga najbrži način da se umiri um. (Zvuk u pozadini) Kamin se slaže sa mnom. Najbrži način da se umiri um jeste da se traga za 'ja', jer je 'ja' um. I kada otkriješ da je 'ja' Sopstvo, nema više uma. Tada si automatski prevazišao um. To je najlakši način.

SH: 'Ja' je Sopstvo koje izlazi i kvari stvari za sve?

R: Da, 'ja' je zapravo Sopstvo. 'Ja' je svest, ali si ga individualizovao. Pošto si ga individualizovao, moraš ga posmatrati u akciji i pratiti ga do izvora, koji je Sopstvo. Čim doživiš Sopstvo, više nema uma i nema više ničeg drugog osim Sopstva. (SH: Zaista je jednostavno. Zašto se čini teškim?) (smeh) Kome je teško? (SH: Ne znam?) Činiš ga teškim jer misliš da je teško. (SH: Na koga misliš?) Na onoga ko misli da je teško. (SH: Nisam to rekao?) Jesí, rekao si. (učenici se smeju) (SH: Pokušavaš da me zbuniš?) Jednostavno pogledaj u sebe, učini to lakim, otkrij ko si i gotovo. Probudi se i postani slobodan. (SH: Onda ne vidiš ništa osim Sopstva gde god pogledaš?) Sve postaje Sopstvo. Sve je svest. (SH: Mora da je lep osećaj?) Naravno. Ili zašto bi inače težio tome?

SK: Ne postaje baš Sopstvo, ti samo prepoznaješ šta je zapravo tamo, i to je Sopstvo? (R: Ono što je zaista tamo jeste Sopstvo, svest.) Dakle, ne postaje Sopstvo, samo je...

R: Ne, to je zaista tačno. Ništa ne postaje bilo šta. Sopstvo je uvek bilo i uvek će biti. Sve ostalo je iluzija.

SH: Samo se probudiš u ono što već jesi i uvek si? (R: Probudi se, učini to!) Hoću, ne brini. (R: Kada?) Ne guraj me. (R: Kada ćeš to učiniti?) Šta se žuriš? Kakva je hitnja? (R: Čekam da to učiniš i oslobodiš se sebe.) Dešava se, dešava se, budi strpljiv. (R: Postani niko kakav zaista jesi.) (smeh) Budi strpljiv.

SR: Roberto, znam da ne voliš ovakva pitanja. (R: Naravno da volim. Nije me briga šta pitaš.) Recimo da konačno dostigneš tu tačku praznine i sve to razumevanje? Zar ne možeš poneti u to radoznalost zašto se kreacija manifestovala na način na koji jeste ili kako se pojavila? Čak i ako je iluzija. Da li nekako dosežeš iza razumevanja, možda sa shemom iza toga zašto se manifestuje u toliko duša koje žive u iluziji, na način na koji jeste?

R: Pa, da ti postavim pitanje. Ako postaneš samorealizovan, ko je ostao da to uradi? Nema nikoga ostalog da postavi takvo pitanje. Samo um postavlja takvo pitanje. Sopstvo nema pitanje. (SR: Voleo bih da se vratim i kažem svom umu o čemu se radilo.) Ne možeš. (smeh) Um je uništen. Nema uma da bi mu se vratio. Shvatićeš da si Sopstvo, uvek si bio Sopstvo i to je to. (SR: Razumem to, ali ipak imam neku radoznalost pre nego što pređem u to stanje.) Ko ima radoznalost? (SR: Moj um.) I to će biti zbrisano, tako da nećeš imati radoznalost. (smeh) (SR: Pre nego što se završi, voleo bih da mi neko kaže, čak i ako je to samo vrsta uživljavanja u ovo, zašto se manifestovalo u obliku u kome jeste, sa svim stvorenjima i različitim biljnim oblicima i – fascinantno je!) Ko je rekao da jeste? (SR: Pa, to je samo moj um.) Vidiš, dokle god je tvoj um aktivan, svet ti postaje stvaran. I sve se manifestuje – ljudi, mesta i stvari. Ali jednom kada um nestane, nestaje i sve ostalo. I ta pitanja postaju suvišna. Neće biti pitanja. (SR: Razumem to, samo sam radoznao.) Neće biti nikoga ko bi postavio to pitanje. (SR: Onda nikad neću saznati odgovor?) Ne, naprotiv. (SR: Nema odgovora?) Želiš odgovor samo zato što nisi prosvetljen. Ali jednom kada nastupi samorealizacija, neće ti biti ni najmanje stalo do tih stvari. Biće drugačije. (SR: Dakle, do tog trenutka?) Do tog trenutka radi na sebi, okreni se unutra i otkrij, pa mi dođi i reci. (SR: Staviću to u hram i sakriti negde.) (smeh) Nećeš biti zainteresovan. (SR: Mogu to zamisliti u istini toga.)

SV: Roberto, želela bih da pričam o nekim neočekivanim stvarima koje su mi se skoro desile. Otkad sam te upoznala i praktikujem, zatičem sebe zapravo emocionalnijom. Kao kad gledam

film, osećam se veoma emocionalno uključeno, vidim nekoga ko pati, suze mi naviru na oči kad vidim nekoga. To me je iznenadilo jer sam osećala da ako idem u pravcu nedualnosti, ne bih trebalo da osećam te stvari.

R: Naprotiv, to su visoki znaci. Ono što zapravo radiš jeste da iznosiš sve svoje samskare na površinu. Vidiš, sve naše samskare, sve naše karme, prarabdha karmu i sve ostalo, nalazi se unutar našeg podsvesnog uma kao uspavane semenke i one klijaju kroz mnoge živote. Ali ako je neko zaista iskren na putu, sve izlazi odjednom. I počinješ da dobijaš sve te osećaje jer se svega oslobađaš odjednom. (SV: Zapravo nije loš osećaj, samo je...) Da, znam.

Sve izlazi, sve se cedi iz tebe. Tako da je to zaista dobar znak. Samo posmatraj, ne mešaj se u proces, posmatraj.

SV: Zanimljivo je jer u učenju na kome sam bila ranije ne bi dozvolili nikakva osećanja jer nije ispravno imati osećanja, znaš na šta mislim?

R: Uh-huh. Ne znam gde si bila ranije, ali osećanja su sjajna, prati ih, posmatraj ih, upitaj: "Kome dolaze?" i vidi šta se dešava.

SF: Roberto, da nastavim malo dalje sa istim pitanjem – sa svim tim osećanjima koja izlaze, da li bi neko postao pohlepniji i pohotniji?

R: Moguće je, ali to je samo privremeno stanje. Ponovo, imamo sve te samskare, te latentne sklonosti iz prošlih života u sebi. I kako ulazimo na duhovni put poput ovog, izazivamo njihovo izbijanje. Moramo to zamisliti kao streljanu i imaš pištolj, kako jedna patka izleti, oboriš je. Dakle, kako jedna misao izleti, jedan strah, jedna frustracija, oboriš je pitajući: "Kome dolazi?" Oslobodiš se te, druga će izleti podjednako brzo, oboriš i nju. To se nastavlja, nastavlja, nastavlja dok sve ne nestanu. Dakle, nastavljaš da pitaš: "Kome dolazi? Kome dolazi?" i tvoj um će uskoro postati prazan i bićeš slobodan.

SG: Kao kad gledaš film, da li ne treba da se uključuješ u film ili samo neprestano pitaš u vezi filma ili jednostavno pustiš da se uključiš...

R: Kad gledaš film, nemaš izbora šta će se desiti. U zavisnosti od tvog duhovnog stanja, reagovaćeš onako kako reaguješ. Ako ja gledam film, vidim ekran koji je svest i shvatam da je film jednostavno slike projektovane na ekran. Ako pokušam da ustanem i zgrabljam sliku ili film, zgrabiću ekran. Tako da sam već svestan ekrana. Dok drugi ljudi su svesni figura. Dakle, ako si svestan figura, još uvek imaš dug put. Ali ako si u stanju da vidiš kroz figure, kroz ekran, onda se poistovećuješ sa svešću. (Prostorija se zagreva) Mislim da pokušavaš da me ispečeš, Henri. (smeh) Za Dan zahvalnosti i Božić. (SH: Žrtvena ljubav.) To sam i mislio.

SM: Roberto, da li se to odnosi na frustraciju, na ogorčenje, na sve negativne stvari?

R: Odnosi se na sve, na sve, koristi isti metod.

SK: To se u izvesnom smislu vraća na predodređenost – neke stvari su predodređene, šta god da je?

R: Da, one će izaći, na tebi je da ih se oslobodiš, pitajući: "Kome dolaze? Kome dolazi?" i ako to postane preteško, predaj sve Bogu. Daj sve Bogu i budi srećan. Drugim rečima, reci: "Uzmi sve ovo od mene, Bože, ozbiljno. Skini mi to s ruku." I oseti se slobodnim kao da jeste i bićeš dobro.

SH: Što se tiče istraživanja: "Kome dolaze?" Čini se veoma sličnim naredbi da budeš svedok.

R: Slično je tome. Slično je, ali je brži metod. (SH: Zašto je to?) Zato što kada pitaš: "Kome dolaze?" um eksplodira unutar sebe i postaje sve slabiji i slabiji i slabiji, brže. (SG: Intenzivnije je, zar ne? Nego pasivno?) Da, tako um brže nestaje postavljanjem pitanja. Ali svedočenje je takođe dobro.

SR: Roberto, neki od Nandinih ljudi kažu, govore o osećaju razlike sa onim što psiholozi kažu da postoji podsvesni um i da su te stvari zapravo negde uskladištene, i pretpostavljam da kažemo

da postoje samskare, i to je iluzija u izvesnom smislu koju moramo probiti, da postoji skladište tih stvari i da može eksplodirati u svakom trenutku.

R: (smeh) Zapravo ne postoji skladište. Ali radi onih koji moraju nešto da rade, objašnjavaš da postoji skladište sklonosti kojih treba da se oslobode. Ali zapravo nema čega da se oslobodiš, jer ne postoji i nikada nije postojalo. Samo svest postoji. Ali ako želiš dalje da raspravljaš, kažemo ti da postoji skladište sklonosti kojih treba da se oslobodiš. Otvori skladište i sve će izleteti napolje. (smeh) Ali budimo iskreni. Već si slobodan i ništa te ne vezuje osim tvog sopstvenog sistema verovanja. Zaustavi svoj um od mišljenja i bićeš na sigurnom.

SR: Bi li to na izvestan način naizgled ubrzalo istraživanje da se približiš izvoru ideje, znaš, ideji da postoji latentno skladište podsvesnog uma, umesto da se baviš jednom latentnom sklonošću istovremeno kako se pojavljuje?

R: Zavisi od tragaoca. Zavisi kakva je tvoja pozadina. Zašto gledati u sklonosti ili skladišta? Zašto u bilo šta gledati – samo idi unutra, upitaj se: "Kome dolaze?" Prati 'ja'. Idi do izvora i budi slobodan. To je sve što treba da uradiš.

SH: To je direktnije? (R: Da.) Idi pravo na stvar.

R: Idi pravo na stvar. A to je tvoje Sopstvo.

SK: Zar ne bi mogao da preskočiš deo postavljanja pitanja "Kome ovo ili ono dolazi?" i jednostavno pratiš 'ja'?

R: Ako to možeš, u redu je. Ne moraš čak ni to da radiš, zašto se jednostavno ne probudiš? (smeh) Probudi se odmah! (smeh) Na tebi je. Na svakom pojedincu je, koji put ćeš izabrati?

SB: Kao predanje – ako jednostavno sve predaš, nema ničega i ne moraš čak ni da istražuješ, zar ne? (R: Tako je.) Kada vidiš da nema ničega.

R: Tako je. Ako to možeš, uradi to. Uradi šta moraš, ali svakako uradi nešto. (SB: I ako vidiš da je činjenje ne-činjenje, onda nemoj ni to?) Tako je. Radiš šta god moraš u datom trenutku i sve se menja u skladu s tim. (SB: Ako vidiš da je činjenje raz-činjenje, onda ni ne radiš.) Ako to možeš videti, dobro je, ali možeš li to videti? Onda ostani pri tome. Pustiću još jednu pesmu. (muzika svirala)

U moći tišine je najveći učitelj u univerzumu. Ne postoji ništa veće od moći tišine. Stvari se zapravo dešavaju u tišini, koje se nikada ne bi desile nigde drugde ni bilo kojim drugim metodom. Zato hajde da budemo tiho neko vreme i sami otkrijemo. (tišina) Om šanti, šanti, mir, mir. Kada ovako sedim kod kuće u stolici satima, ljudi me pitaju da li meditiram? A odgovor je ne. Jer da bi meditirao, moraš imati subjekat i objekat, a to implicira dualnost. Ali ako nema nikoga kod kuće, nema subjekta i nema objekta. Dakle, ne meditiraš. Neki ljudi pitaju da li ulazim u samadi? Ko je ostao da uđe u samadi? Mora postojati neko preostao da uđe u samadi. I to implicira objekat i subjekat. Zbriši objekat i subjekat i postaćeš niko. Dakle, šta radiš – samo ostaješ u tišini i ne radiš ništa. Nema šta da se radi. Ljudi uvek veruju da moraju nešto da rade. Kada nema šta da se radi, zvuči previše lako. Ali kada nešto radiš – meditiraš, ulaziš u samadi – mora postojati činilac. Ti nisi činilac. Ti si niko i ti si apsolutna stvarnost, čista svest, vrhunsko jedinstvo, sat-čit-ananda, Ja sam to što jesam. I ovo je tvoja istinska priroda – probudi se u nju. Ima li još neko pitanje ili zauvek začepite. U redu, zapamtite da volite svoje Sopstvo, da se klanjate svom Sopstvu, da obožavate svoje Sopstvo, da poštujete svoje Sopstvo jer Bog prebiva u vama kao vi. Želim vam srećan Božić, volim vas, budite srećni. Mir... I to je sve. (traka se završava) [TOC]

Robert i Ramana 30. decembar, 1990.

Robert: Želim da se zahvalim Šankaranandi što je došao i pomogao sa muzikom. (Aplauz svuda) Ovo je zaista blagosloven dan, kakav način da dočekamo Novu godinu. Želim da vam kažem da volim svakog od vas, baš takvih kakvi jeste. Kada sam imao osamnaest godina, stigao sam u

Tiruvannamalaj. U to vreme nisu imali mlazne avione. Bio je to avion na elisu. Kupio sam cveće i vreću voća da ponesem Ramani. Uzeo sam rikšu do Ašrama. Bilo je oko 8:30 ujutro. Ušao sam u salu i tamo je bio Ramana na svom kauču, čitajući poštu. Bilo je posle doručka. Doneo sam voće i cveće i položio ih pred njegove noge. Ispred njega je bila zaštitna ograda da spreči fanatike da ga napadnu ljubavlju. A onda sam seo ispred njega. Pogledao me je i nasmešio se, i ja sam mu uzvratio osmeh. Bio sam kod mnogih učitelja, mnogih Svetaca, mnogih Mudraca. Bio sam kod Nisargadate, Ananda Mai Ma, Pape Ram Dasa, Neem Karolija Babe i mnogih drugih, ali nikada nisam sreo nekoga ko je odisao takvom samilošću, takvom ljubavlju, takvim blaženstvom, kao Ramana Mahariši. Bilo je tridesetak ljudi u prostoriji. Pogledao me je i pitao da li sam doručkovao. Rekao sam: 'Ne.' Rekao je nešto na tamilskom pratiocu i pratilac se vratio sa dva džinovska lista, jednim sa voćem i jednim sa kašom s biberom. Nakon što sam pojeo hranu, samo sam legao na pod. Bio sam veoma umoran. Bilo je vreme za njegovu uobičajenu šetnju. Imao je artritis u nogama i jedva je mogao da hoda u to vreme. Njegovi pratioci su mu pomogli da ustane i izašao je kroz vrata. Kada je bio napolju, rekao je nešto svojim pratiocima, i njegovi pratioci su mi mignuli da dođem. Odveo me je do male kolibe koju ću koristiti dok boravim tamo. Ušao je unutra sa mnom, i kladim se da mislite da smo pričali o dubokim temama. Naprotiv, bio je prirodan čovek. Bio je Sopstvo univerzuma. Pitao me je kako mi je prošlo putovanje, i odakle sam, šta me je navelo da dođem ovde. Onda je rekao da treba da se odmorim, pa sam legao na krevet i on je otišao. Probudio sam se oko 5 sati. Ramana je ponovo bio tu, došao je sam i doneo mi hranu. Možete li to zamisliti? Kratko smo popričali, jeo sam i spavao. Sledećeg jutra sam ušao u salu. Posle jutarnjeg pevanja bio je doručak. Onda su svi sedeli i samo posmatrali Ramanu, i on je prolazio kroz svoju rutinu. Prolazio bi kroz poštu i čitao je naglas, pričao sa nekim od svojih sledbenika, a ja sam samo posmatrao sve. Njegovo držanje se nikada nije promenilo. Nikada nisam video takvu samilosnost, takvu ljubav. Tada su ljudi počeli da mu prilaze i postavljaju pitanja. Njegovi odgovori bili su vrlo sažeti. Nisu bili kao ono što čitate u knjizi. Očigledno, ono što čitate u knjizi je

njegov odgovor na tri ili četiri pitanja. Sve su saželi u jedno pitanje i odgovor. Ali ljudi su obično postavljali pitanje ili davali izjavu. Ako bi se složio, klimnuo bi glavom ili rekao: "Da. To je to." Ako se ne bi složio, ponudio bi objašnjenje u možda jednoj ili dve rečenice. Bilo je stranaca u ašramu dok sam bio tamo – Muslimana, Katoličkih sveštenika, ljudi svih rasa i svih nacionalnosti. Sledbenici bi sedeli okolo i ništa ne govorili, ali tragaoci i učenici su postavljali pitanja. Kad sam bio tamo nedelju dana ili tako nešto, dvojica njegovih učenika su se nekako u šali prepirala s njim oko nečega na tamilskom. Pitao sam prevodioca o čemu pričaju. Rekao je da je Ramanin kauč pun vašiju, i on odbija da ih ubijemo. Puze po njegovom telu i nogama i nije mu stalo. Čak ih i hrani. Želimo da uništimo kauč, ali nam ne dozvoljava. Onda su ga sutradan prevarili. Kada je izašao napolje u jutarnju šetnju, poprskali su njegov kauč DDT-om. Kad se vratio, namirisao je kauč, nasmešio se i u šali rekao: "Neko me je prevario." Nikada se nije ljutio, nikada se nije rasrdio. Mislim da nije znao šta te reči znače. Nekoliko nedelja kasnije, došla je jedna Nemicau ašram, i očigledno je dala neku vrstu donacije, ali iz nekog razloga nije bila zadovoljna. Žalila se Ramani, a on je samo ćutao. Ponovo sam pitao prevodioca: "Šta ona želi?" Prevodioc je rekao: "Želi svoju donaciju nazad. (smeh) Želi da se vrati kući u Nemačku." Pa je počela da se prepire, sve se odvijalo pred Ramanom. Počela je da se svađa sa jednim od upravnika ašrama i Ramana je samo gledao. Onda je Ramana rekao na engleskom: "Vrati joj donaciju i dodaj pedeset rupija," što su i učinili, i ona je otišla. To je bila njegova priroda. Nikada u ničemu nije video ništa loše. Nikoga nikada nije isključio iz svoje ljubavi. Bez obzira šta su radili, ko su bili, gde je bio njihov ego, razumeo je i voleo svakoga isto. Takođe slavimo rođenje Isusovo ovog meseca. Nikada nije rođen ovog meseca, ali svejedno slavimo. Ramana je često citirao iz svetih spisa. Isus i Ramana su govorili u osnovi iste stvari. Isus je rekao: "Carstvo nebesko je unutar vas." Ramana je rekao: "Sopstvo je unutar vas. Tragajte za njim, pronađite ga i probudite se." Isus je rekao: "Sine, uvek sam sa tobom i sve što imam tvoje je." Ramana je rekao:

"Nikada te ne mogu napustiti. Uvek sam sa tobom." Njegova samilosnost ga nikada nije napuštala. Šest meseci pre nego što je napustio svoje telo, otišao sam u Bangalor da vidim Papa Ram Dasa. Obavešten sam da je napustio svoje telo. Vratio sam se u Tiruvannamalaj. Ali gomile su već počele da dolaze, hiljade ljudi. Pa sam se popeo na brdo i ušao u jednu od pećina. Ostao sam tamo pet dana. Kad sam sišao, gomile su se razmile. On je već bio sahranjen. Pitao sam njegovog učenika koji ga je poslednji video: "Koje su bile poslednje reči koje je izgovorio?" Učenik je rekao: "Dok je napuštao svoje telo, paun je doleteo na vrh sale i počeo da krešti, i Ramana je primetio svom učeniku: 'Da li je neko već nahranio pauna?' i to su bile poslednje reči koje je izgovorio." A sada, hajde da pričamo o tebi. Pomisli na probleme za koje veruješ da ih imaš. Pomisli na besmislice s kojima se svakodnevno nosiš. Pomisli kako se razbesniš, kako uvek želiš da braniš svoja prava, kao da ih uopšte imaš. Problem je u tome što misliš. Kad bi samo prestao da misliš. Kažeš: "Kako mogu funkcionisati ako prestanem da mislim?" Vrlo dobro, hvala! Zapravo, funkcionisao bi mnogo bolje nego sada, jer će uvek biti pobrinuto za tebe. Univerzum te voli. Uvek će ti pružiti ono što ti treba. Zaboravi na druge ljude, šta rade i šta ne rade. Ne slušaj zlonamerne tračeve. Budi svoje Sopstvo. Shvati ko zapravo jesi. Ti si apsolutna stvarnost, bezuslovna svest. Radi sa te tačke gledišta. Ne radi iz svojih problema. Ne gubi se u besmislenim tračevima. Shvati svoju istinitu stvarnost. Budi svoje Sopstvo. Ono što je Ramana podučavao nije bilo novo. Ramana je jednostavno podučavao Upanišade. "Ko sam ja" postoji od pamtiveka. Ako ti učitelj uvek govori da ima nešto novo da te nauči, budi oprezan, jer nema ništa novo pod suncem. Ramana je jednostavno revidirao filozofiju "ko sam ja" i učinio je jednostavnom za ljude u dvadesetom veku. Ali šta je podučavao? Jednostavno je podučavao da nisi princip uma-tela. Jednostavno je podučavao da ako imaš problem, ne sažaljevaj se, ne idi kod psihijatara, ne osuđuj se, jednostavno se upitaj: "Kome dolazi ovaj problem?" I naravno, odgovor će biti: "Problem dolazi meni." Drži se onoga "meni". Prati "meni" do izvora, supstrata celokupnog postojanja. Kako to radiš? Kako se držiš onoga "meni"? Kako se držiš onoga "ja"? Jednostavno pitajući sebe: "Ko sam ja? Šta sam ja?" Ista stvar: "Šta sam ja?" Pitajući sebe iznova i iznova: "Ko sam ja?" Zaboravi na vreme. Zaboravi na prostor. Zaboravi na sve. Uzdrži se od mišljenja. Kada misli dođu, upitaj se: "Kome dolaze misli?" Ponovo: "Dolaze meni." Drži se onoga "meni". "Ja mislim ove misli. Pa, onda ko sam ja? Ko misli ove misli? Ko sam ja?" Jednostavniji način da se ovo uradi, otkrio sam, jeste da jednostavno kažeš sebi: "Ja – ja, ja – ja," i primetićeš kako, dok ovo radiš, ja – ja ide dublje, dublje, dublje u tebe, u tvoje srce, pravo do izvora. Za zapadnjake sam otkrio da govorenje "Ja – ja" izgleda korisnije nego "Ko sam ja?" Ponovo, ne gledaj na vreme. Ne pitaj se: "Kada će se nešto desiti?" Jedan učenik je otišao do Ramane i rekao: "Sa tobom sam dvadeset pet godina, radim 'Ko sam ja?' i ništa se još nije desilo." Ramana je rekao: "Pokušaj još dvadeset pet i vidi šta će se desiti." Zaboravi na vreme, zaboravi na to kada će se nešto desiti. Čak i ako se ništa ne desi u ovom životu, bolji si od igre. Jer ako si bio iskren, i ako si zaista radio na sebi, vratićeš se u okruženje koje je pogodno za tvoju realizaciju i tada ćeš možda imati realizaciju kada budeš imao dvanaest ili trinaest godina, jer si to zaslužio. Ali ako si kao većina ljudi i ideš unaokolo mešajući se u svačija posla i govoreći: "Nemam vremena za ovo. Pokušavao sam dva sata i ne radi," onda se vraćaš iznova, i iznova, i iznova, prolazeći kroz sve vrste iskustava, sve dok jednog dana,

možda deset hiljada godina od sada, zapravo ne shvatiš i ne počneš marljivo da radiš na sebi, ono što bi trebalo da radiš sada. Šta radiš sa sobom po ceo dan? Misliš. Od trenutka kada ustaneš iz kreveta, kako ti prolazi dan? Da li uopšte misliš o Bogu? Da li praktikuješ ili misliš o svojim poslovima i svom telu? Budi iskren prema sebi. Ako ne napreduješ u duhovnom životu, to je zato što ništa ne ulažeš u njega. Moraš shvatiti da je sve što vidiš u svetu samo odraz tebe. Ako su ljudi zlobni prema tebi, ako te zlostavljaju, to je zato što vidiš sebe kao te ljude. Drugim rečima, imaš te osobine. Sećam se, vraćajući se na priču o Ramani i Nemici kada joj je vratio donaciju plus još rupija. Sledećeg popodneva jedan učenik ga je pitao: "Ramana, zašto si to uradio?" i

Ramana je objasnio: "Kada nam je dala donaciju, kome misliš da ju je dala? Dala ju je sebi, jer postoji samo jedno Sopstvo. Kada ju je uzela nazad, uzela je od sebe. Kada se vrati u Nemačku, siguran sam da će imati finansijske probleme dok ne nauči da sve što daješ jeste samo davanje sebi, jer ne postoji dva, ili tri, ili četiri sopstva – postoji samo jedno Sopstvo." I ovo uključuje sve što radiš u svom životu, način na koji gledaš drugu osobu. Jednostavno vidiš sebe. I zato je jedino što mogu učiniti za tebe jeste da te volim, jer volim sebe i ti si ja sam. Kada kažem da volim svoje Sopstvo, ne mislim na Roberta. Kada koristim reč Sopstvo, mislim na beskonačnost, na sveprisutnost. Ono uključuje sve u ovom univerzumu. Dakle, kada volim sebe, očigledno volim svakoga i sve što postoji. Takođe shvatam da je sve što postoji projekcija mog sopstvenog uma, pa se ne poistovećujem sa slikama. Poistovećujem se sa izvorom, sa svešću, sa apsolutnom stvarnošću, sa vrhunskim jedinstvom, sa nirvanom, sa prazninom. Dok razgovaram s tobom, shvatam da razgovaram sa svojim Sopstvom jer, ponavljam, postoji samo jedno Sopstvo. Ako samo to možeš zapamtiti u svojim interakcijama s drugima, na koji god način da postupaš s bilo kim drugim, to činiš svom Sopstvu. Vidiš li sada zašto osoba poput Ramane nikada nije mogla mrzeti bilo koga ili biti ljuta – to nije bilo u njegovoj prirodi. Kako reaguješ na život? Kada te neko ne zadovolji, šta radiš? Proklinješ ga ili nju, postaješ ljut, postaješ nasilan? Kako se nosiš s tim? Kako reaguješ? Budi iskren prema sebi. To je jedini način. Počni od mesta na kome se nalaziš. Nijedno ljudsko biće nije savršeno. Svi grešimo. Ne sažaljevaj se, ali počni od mesta na kome se nalaziš. Gde si? Ti si svest. Ovo je tvoja istinska priroda. Nauči da voliš sve. Nauči da vidiš samo dobro. Shvati da postoji razlog za sve. Ako te neko ne zadovolji, jednostavno pogledaj na drugu stranu i zaboravi. Nauči da zaustaviš svoj um od mišljenja. I to činiš tako što se odmah uhvatiš kad reaguješ na situaciju, i upitaš unutar sebe: "Ko se ljuti? Ko se oseća loše? Ja? Ja." Shvati da imaš posla sa ličnim 'ja', i sva ljutnja, sve

frustracija, sva karma, svi samskare su vezani za to lično Ja. Shodno tome, kada se rešite ličnog Ja, sve ostalo će otići sa njim. Zato ne pokušavajte da rešite svoje probleme. Ne pokušavajte da postanete bolja osoba. Ne pokušavajte da pobegnete od svog života. Jednostavno vidite ko je taj koji beži, ko je taj koji treba da bude bolja osoba? Ko ima sve ove probleme? Ja, Ja, uvek Ja. Držite se tog Ja svom snagom, ali ne koncentrišite se na Ja. Koncentrišite se na izvor koji je svest, Bog. I svi me pitaju iznova i iznova, i ja vam stalno govorim. Pitaju me: "Kako da se držim Ja?" Tako što pitate: "Ko sam ja?" ili jednostavno govorite: "Ja – Ja, ja – Ja, ja – Ja." Automatski ćete primetiti da Ja ide dublje, i dublje, i dublje, i dublje unutar vašeg srca i jednog dana ćete postati slobodni. Ali vi ste već slobodni. Zašto se ne probuditi odmah sada? Zašto prolaziti kroz bilo šta? Svako je drugačiji. Ako vam ovo izgleda preteško, ako vam vichara izgleda teška, onda je vaša sledeća najbolja opcija da se potpuno predate Bogu. Predajte sve, svoje probleme, svoj ego, svoje telo, svoj um, svoj rad, svoj svet. Recite: "Evo, Bože, uzmi, ne želim više ništa od ovoga. Tvoj sam, čini sa mnom što hoćeš. Neka bude volja tvoja." To znači da više nemate o čemu da brinete. Ako se istinski predate, odmah ćete postati blistavo srećni, jer ste predali svoj ego Bogu i ono što je ostalo je Bog. Nemate telo. Nemate um. Nemate posao. Nemate probleme. Ceo vremenski period vas je vaš ego zavaravao, čineći da verujete da nešto nije u redu, i vi ste se igrali žmurke, pokušavajući da nađete Boga tu, tamo i svuda, (to je bila lepa pesma) dok je sve vreme Bog bio u vama samima kao vaše Sopstvo. Počnite da uviđate istinu. Počnite da stojite uspravno. Postanite neustrašivi. Postanite snažni. Ostavite svet na miru. On će se pobrinuti sam za sebe. Postoji tajanstvena sila koja vodi svet ka njegovoj pravoj sudbini. Ne treba joj nikakva pomoć od vas. Ako vam je suđeno da obavite određeni posao u svetu, on će biti obavljen, ali vi nemate ništa s tim. To ne znači da morate da napustite svoj posao ili odete da sedite u pećini ili da se odreknete svog života. Gde god da ste sada, tamo treba da budete. Samo osetite: "Ja nisam činilac", i vaš posao će se nastaviti. Ne budite vezani za svoj posao. Ne reagujte ni na kakvu situaciju ni uslov. Budite svoje Sopstvo. Usredsredite pažnju na svest i vaše telo će nastaviti da radi šta god je došlo da radi ovde. Sve je predodređeno. Čak i kada podignem prst ovako, to je predodređeno. Ne budite egotistični da verujete da imate ikakvu moć nad svima ili bilo kim ili da ste vi činilac.

To je privilegija biti rođen na ovoj zemlji i razlog zašto ste rođeni je da pronađete svoje stvarno Sopstvo. Krenite u to, uradite to, i postanite slobodni. Ne znam zašto toliko pričam, to vam ne čini nikakvo dobro. Uvek želim da sedim u tišini, ali ponekad imamo neke nove ljude i oni još ne razumeju tišinu, pa nastavljam da časkam. Pitam se da li znam o čemu govorim. Ionako nije važno. Ima li pitanja? Bobe?

SB: Kakav je odnos između napora i realizacije, pošto samo ego ulaže ovaj napor. Kako ego koji ulaže ovaj napor...?

R: Ono što nazivaš naporom je bilo predodređeno. (SB: Da li je samo-istraživanje ego koji ulaže napor?) Samo-istraživanje je ego koji pokušava da pronađe sebe kao Sopstvo, tako da je napor izazvan kroz tvoju karmu da bi mogao postati samo-realizovan. To je privilegija biti u stanju da u ovom životu pronađeš metod samo-istraživanja. Stoga, predodređeno je da treba da uložiš napor da pronađeš sebe. (SB: Pošto je Bog ili realizacija nešto što je zapravo poput beznačajnog prisustva, kako bi moglo biti...?) Kada kreneš pravim putem, nakon nekog vremena postaje besnaporno. Na početku se čini da treba da uložiš malo napora, jer se odvajaš od svojih starih obrazaca, i kako nastavljaš, postaje besnaporno, sve lakše i lakše. Postaje zadovoljstvo. Postaje radost i uvek to radiš besnaporno. Dakle, napor je samo u početnim fazama. Nije stvarno napor, ali kada probijete novu naviku, staro i dalje želi da ostane i preuzme. Zato ga još uvek morate izgurati dok istražujete: "Kome dolazi? Ko se oseća jadno?" I dok nastavljate da vežbate i vežbate, postaje besnaporno, i uskoro ne morate ništa da radite. To se jednostavno dešava samo od sebe. Postajete sve srećniji i srećniji, mirniji, i vaš život postaje radost za druge i za vas same. Nate: Ja brkam lažno Ja sa pravim Ja, je li to...?

R: Postoji samo jedno Ja, ali radi razgovora kažemo da postoji lično Ja koje je vaš ego. Jedina zabuna je što se identifikujete sa ličnim Ja umesto sa stvarnim Ja. Stvarno Ja je apsolutna stvarnost, čista inteligencija, parabrahman, sat-čit-ananda. To je stvarno Ja i imate izbor: "Sa kim ću se identifikovati?" Identifikujte se sa svojim Sopstvom, sa svešću, i neće biti pitanja o dva Ja. Ali opet, kada počnete, vaš ego kao Ja je ono s čime radite. "Ko sam ja?" znači ego. Ko je ovaj ego? Odakle je došao? Ko mu je dao rođenje? Zašto postoji? I tada ćete shvatiti: "Pa ja sam mu dao rođenje verujući u njega. Ja sam sam stvorio svoj ego. Ja sam sve ovo uradio." I to počinje da se menja. Lično Ja postaje slabije a svest postaje sve jača dok lično Ja potpuno ne nestane i postanete slobodni. Zato se nemojte stalno identifikovati sa ličnim Ja. Držite ga se, pratite ga pitajući: "Šta je Ja? Ko sam ja?" Svi nivoi i sva učenja su emanacija uma, jer mora postojati neko ko će iskusiti te nivoe. Vichara, ili samo-istraživanje, ide pravo u srž stvari. Zaobilazi svaki sistem, negira svaki sistem, i budi vas odmah. Um, kao Ja, daje vam problem. Kada um, kao Ja, ode, sve ostalo odlazi s njim, sva vaša prošla učenja, svet, univerzum, Bog, reinkarnacija, karma. Postajete slobodni od celog nereda i budite se. Dakle, opet, svaki sistem je projekcija uma. Morate biti prisutni da biste radili, dok u ovom učenju mi eliminišemo vas koji radite. Dakle, ako je vas nestalo, nema posla koji treba obaviti. Drugim rečima, ko mora da meditira? Ja moram. Mora postojati neko prisutan da biste meditirali. Umesto da meditirate, pitajte se: "Ko meditira?" i odgovor će biti: "Ja." Zatim: "Ko sam ja?" i svetlo će se upaliti i bićete slobodni. Jednom kada Ja ode, niko više ne ostaje da radi bilo kakav duhovni rad, jer postajete svest. Postajete apsolutna stvarnost, sveprisutni, beskonačni.

ST: Dakle, kažete da su to progresivni sistemi?

R: To su progresivni sistemi, i pretpostavljam da većini ljudi trebaju te stvari. One su dobre. Ništa nije loše u tim stvarima, ali direktni put je vichara. Zaobilazite sve.

SW: U slučaju čoveka koji je proveo dvadeset pet godina sa Ramanom, koji ne razume, da li on ne prolazi kroz faze?

R: Naprotiv, on je jednostavno tu. On je u miru sa sobom, i kada dođe pravo vreme za njega, probudiće se. Nema faza kroz koje treba proći sve dok je prisutan.

SW: To onda postavlja ovo pitanje. Ako vežbate i neko uđe ovamo i nikada pre nije čuo ovo učenje i počne da vežba, prva stvar koju mora da uradi je da prepozna da ima um i da prepozna Boga unutar sebe. I kada to prepozna, tada ima krdo konja unutra, stampedo. Tako da neko vreme, da bi atma-vichara i ko-sam-ja funkcionisali, moraju da uspore taj stampedo radeći kroz sistem. Tako da je to na neki način progresivna faza, jer su uključene emocije i osećanja i senzacije koje izranjaju. I sve ovo, da bi osoba presekla i evoluirala, mora da radi na tim nivoima. (R: Kako znaš?) Zato što sam prošao kroz to. (R: Znači da svako prolazi kroz to?) Pa, gledajući prosečnog ljudskog bića, rekao bih apsolutno.

R: Postoje neki ljudi koji se jednostavno probude. Postoje neki ljudi koji prolaze kroz faze. Postoje neki ljudi koji dosta rade. Postoje neki ljudi koji praktikuju meditaciju i mantre po ceo dan. Postoje neki ljudi koji ne rade ništa i probude se. (SW: Da, ali većina takvih ljudi je vrlo retka, poput Ramane. Ramana je bio izuzetak.) Pa, onda nauči kako to da radiš i postani poput Ramane. Prakticiraj ono što je Ramana prakticirao, i ti takođe možeš biti izuzetak. Zašto bi se identifikovao sa drugim? Identifikuj se sa Ramaninom praksom. On je rekao istu stvar. Zašto prolaziti kroz muku prolazeći kroz jogijske prakse? Vraćaćete se život za životom za životom i nastavljati da praktikujete jogu. Pronađite ko praktikuje i postanite slobodni. Zar to ne zvuči razumno? Sve što treba da uradite je da pronađete ko praktikuje. Kome treba sve ovo? Meni. Pa, ko sam ja? Odakle sam došao? Ja – Ja. Rešite se tog Ja i slobodni ste. Nate: Šta je sa identifikacijom sa telom. Ja brkam telo sa mislima. (R: Šta s tim?) Identifikacija, kada postoji bol, vi ste jednostavno uključeni u bol, može li to biti stvarnost?

R: Stvarnost nije bol. Telo je u bolu, ali vi niste telo. Dakle, ako se držite svog istinitog Sopstva, jedva da ćete osetiti bol. Pustite telo da se brine samo o sebi. Ne opterećujte se telom. Telo će i dalje jesti, i dalje će ići u kupatilo, i dalje će se tuširati, i dalje će se brinuti o sebi, ali vi nemate apsolutno ništa s tim. Vi niste telo, pa zašto se identifikovati sa bolom. Identifikujte se sa svešću, sa Sopstvom, i onda vidite šta se dešava. Zato kada su ljudi poput Ramane i Ramakrišne umirali, posebno Ramakrišna, on se bukvalno rastakao i govorili su mu isto kao i Ramani: "Učitelju, izleči sebe. Videli smo kako si lečio druge. Izleči sebe." I odgovor bi uvek bio isti: "Vi ludi ljudi,

šta vi vidite? Ko vidi bolesno telo? Nema nikoga ko je bolestan. Šta gledate? Promenite svoju identifikaciju. Uvidite istinu." Zato je Isus mogao reći: "Ja sam sa vama uvek, do svršetka sveta," jer je shvatio da je svest, a ne telo, ne ono što izgleda stvarno. Sve što većina vas sada gleda je privid. To nije istina. Postoji drugi svet stvarnosti gde postoji samo savršenstvo, ljubav, blaženstvo, radost. Sa kim se identifikujete? Izbor je vaš.

SB: Čini se da je Ja tako duboko ukorenjena navika. Izgleda kao primarna zavisnost. Izgleda da sve druge zavisnosti proizlaze iz zavisnosti od Ja. (R: Da.) Zavisnost od ega je primarna zavisnost. (R: Zaista. Tačno.) Problem je što je tako zavisna.

R: Kako se stalno vraćate na sebe i govorite "Ko sam ja?", Ja postaje sve slabije, i slabije, i slabije. Na kraju mora nestati, i onda ste slobodni. (SB: Ponekad se osećam malo opuštenije, boravim, a onda drugi put je sve zaboravljeno i vraćam se ponovo na ego.) Tako to izgleda funkcioniše, ali kako nastavljate da vežbate, i vežbate, i vežbate, doći će dan kada ste slobodni. Zato sam rekao da ne gledate na vreme, čak i ako potraje duže od jednog života. I dalje ste ispred osobe koja ide na kuglanje.

SB: Čak i kada vidite misli kako se kreću i vidite koliko ste identifikovani, gotovo je kao da ego uživa u tome. Uživa u otporu prema miru, tišini i inteligenciji. Toliko je navikao na ovo da izgleda da voli sopstvenu patnju.

R: Da li govoriš iz ugla ega ili Sopstva? (SB: Iz ugla ega.) Onda se zapitaj: "Ko prolazi kroz sve ovo? Ko pati? Kome to dolazi?" Identifikuj se sa izvorom, ne sa egom. Ne ulazi u sve detalje onoga što ego radi. Uđi u detalje onoga što Sopstvo jeste, čista inteligencija, apsolutna svesnost, sat-čit-ananda, parabrahman. Govori o tim stvarima, i pusti ego da se brine sam o sebi. (SB:

Smiješno je, ego izgleda ne želi sve to.) Ne, ti ne želiš sve to. (SB: Zašto?) Zato što odbijaš da se identifikuješ sa tim višim stvarima. Stalno govoriš o egu iznova i iznova kao da je on moć. Ali on čak ni ne postoji. On je ne-entitet. (SB: Valjda sam opsednut.) (učenici se smeju) Opsednut si Bogom, nikako ne možeš pobeći od Boga ma koliko se trudio. (SB: Trudio sam se svom snagom.) (smeh) Možda je to problem, samo posmatraj i gledaj, prestani da se trudiš. Posmatraj svoj um u akciji. Opserviraj svoje misli, postani svedok, i tada ćeš reći: "Ah, vidi šta mi se dešava. Jesam li ja to? Naravno da nisam." Tada će ti postati lakše.

SB: Zaista je neprijatno posmatrati svoj um, jer osećaš kao da bi trebalo da budeš smešten u mentalnu instituciju. Totalna besmislica, totalno ludilo.

R: Opet, kome je neprijatno? Neprijatno je egu. Ego posmatra, egu je neprijatno, i ego uzvraća, ali vi ne reagujete na to. Ne reagujte. Posmatrajte, opservirajte i postavite pitanje: "Kome to dolazi?" To je sve što treba da uradite, i sve ostalo će se pobrinuti samo za sebe.

SB: Gledanje prekida identifikaciju? (R: Opserviranje.) Smiješno je, kada počnete da zaboravljate da opservirate, tako lako se rastopite u identifikaciju. Rastopite se u identifikaciju ega. To je ono što je divno u istraživanju, ono je prekida.

R: Nemojte se previše upuštati u detalje. Neka bude jednostavno, vrlo jednostavno, što jednostavnije to bolje. Nate: Mislim da je deo problema, govoreći za sebe naravno, što ne verujem da će se dogoditi. Osećam da se dešava samo odabranoj nekolicini, poput Isusa ili Bude ili vas. Kakva je svrha pokušavati ako se neće dogoditi?

R: Pa, ako osećaš da se neće dogoditi, šta možeš? Idi pogledaj film. (učenici se smeju) Moraš shvatiti da si veći nego što misliš, i imaš istu moć u sebi kao i svi drugi. Možda izgleda da spava, ali kako radiš na sebi, radiš na sebi, radiš na sebi, probudićeš je. I jednog dana će postati jača od tebe i potpuno te preuzeti i bićeš slobodan. Ali moraš nastaviti da radiš na sebi i prestati da se obezvređuješ. Najgora stvar koju možeš da uradiš jeste da se obezvređuješ. To je bogohuljenje jer obezvređuješ Boga. Misli o sebi kao o višoj osobi, voli sebe, obožavaj sebe, klanjaj se sebi. Veći si nego što misliš.

SL: Roberte, na početku kada ste govorili Bobu, rekli ste da stvari učinite jednostavnim i pratite samo-istraživanje ko-sam-ja i istovremeno ste rekli: "Nemojte to činiti mantrom." Ako stalno govorite "Ja – Ja" ili "Ko sam ja? Ja sam ja," pa meni sam zapeo u kružnoj stvari pitanja i odgovora. Rekli ste da ne bude kao mantra.

R: Ko-sam-ja nikada nije mantra. Vi jednostavno posmatrate sebe, postavite sebi pitanje, "Kome ove stvari dolaze? Meni," zatim recite: "ko sam ja?" ili "Ja – Ja, ja – Ja." To nije mantra. Kako to nastavljate da radite u sebi, probudićete se.

SL: Čak i ako radim pitanje i odgovor, iako dođem u krug od tri pitanja sa tri odgovora, i nastavim da idem ukrug, to nije mantra?

R: Ne, nije. Ali možeš se zapitati: "Kome ove stvari dolaze? Kome dolaze tri pitanja?" Mora postojati osoba koja će iskusiti tri pitanja. Rešite se te osobe i bićete slobodni. (SL: Da li bih prekršio samo-istraživanje ako bih se rešio sebe sa: "Kome dolaze ova pitanja? Dolaze meni?") Samo-istraživanje je samo za ego. (SL: Ja sam kao Bob onda. Imam veliki ego.) Nastavi da vežbaš. Nastavi da vežbaš i razbićeš ga.

SN: Robert je često govorio, kada se zapitate, ne odgovarate jer kada odgovorite, to samo dolazi iz uma. Kada pitate "Ko sam ja?" samo počivajte u tom osećaju Ja, ne odgovarajte.

SB: Da li svest opservira svo samo-istraživanje?

R: Svest je samodovoljna. Ona nema ništa sa samo-istraživanjem. Samo ego ima. (SB: Onda zašto moramo da radimo samo-istraživanje?) Zato što moraš upotrebiti ego da bi se rešio ega. (SB: Znači svest primećuje sve ovo samo-istraživanje?) Ne primećuje ništa. Kako praktikuješ samo-istraživanje, tvoj um će nestati i tvoje istinito Sopstvo

će se pojaviti samo od sebe. (SB: I da li je moje istinito Sopstvo ovde sada?) Da, probudićeš se u njega, ali ne veruješ da jeste, zato praktikuješ samo-istraživanje.

SL: Kako ga pratiti do srca kada kažete da ga sa samo-istraživanjem pratite do srca?

R: Drugi izraz za srce je svest, tako da je srce zapravo svest. Vi jednostavno istražujete: "Ko sam ja?" To se brine samo o sebi. Ja postaje slabije i slabije i nestaje.

SH: Vaša pažnja bi onda uvek trebalo da bude usredsređena na izvor. (R: Na izvor.) Da, kada se držite Ja, to je samo način da se pažnja usredsredi na izvor iz koga Ja nastaje?

R: Da, kada kažem držite se Ja, mislim da svedočite Ja. Gledate ga, gledate kuda ide. (SH: Odakle nastaje?) Odakle je došlo i kuda se vraća. (SH: Kada kažete da svest ili Bog prebiva u vama "kao vi," to "kao vi" se onda ne odnosi na ego?) Ne, odnosi se na svest. (SH: Zaista je suvišno.) Da. Svest je vaše istinito postojanje i ništa drugo. Sve ostalo o čemu govorimo, sve ostalo što radimo, jeste da vas navedemo da shvatite da je vaša istinita priroda svest. Tada sve postaje suvišno. Ali moramo da pričamo ovako jer verujete da ste ljudsko biće. Verujete da ste telo. Kada ćete prestati da verujete u to? (pauza) Vreme je za jelo!

SH: Vreme je predodređeno, mi nemamo ništa s vremenom. (R: Kome?) To je bila šala.

SL: Roberte, ako osoba veruje da je srećna u ovoj navodnoj svesti koju svi možda delimo, mislim na vaše učenike, da li je to isto što i biti zaljubljen u prirodu kao biti zaljubljen u život. Je li to otprilike na istom nivou u vašim očima kao ići na kuglanje?

R: Sve ove stvari na koje se pozivate su projekcija vašeg uma. Vi stvarate svoj univerzum, i stvarate svoj svet, i stvarate drveće i kuglanje i sve ostalo. Tako da se rešite svog uma i sve ostalo će otići. (SL: Neće biti drveća?) Bićete drvo. Bićete sve što volite. (SL: Znači zapravo ego zabavlja svu ovu lepotu.) Možeš tako reći, da. Uneseš sveže cveće u svoju sobu i ono umre za par dana. Pa kako to može biti stvarno? (SL: Čak i kada je tako lepo.) Sve u šta se zaljubiš ostari i umre. Pa kako možeš reći da je to stvarno? Dotaknite stvarnost i uvek ćete biti srećni. Okej, hajde da jedemo. (učenici se smeju)

SK: Pre nego što jedemo, Robert želi da podeli stvari svima. (R: Ja?) Da. (smeh)

SH: Hvala što si obavestio Roberta. (R: Gde je?) Šta deli? (Prašad se nastavlja dok traka ne završi) [TOC]

Jedno Sopstvo, Jedna Svest 3. januar 1991.

Robert: Imao sam prilično zanimljiv dan danas. Primio sam otprilike petnaest telefonskih poziva od ljudi sa svih strana. Moje zvono na vratima zazvonilo je desetak puta. Pas je lajao i ujeda sve koji ulaze. Moja ćerka je puštala stereo na punoj jačini. Pa ipak, moje telo je reagovalo onako kako je trebalo. Ali ja nisam imao apsolutno ništa s tim. To nije uticalo na mene, na Sopstvo, ni najmanje. Ipak, moje telo je uradilo šta je moralo, pobrinulo se za pozive i otvorilo vrata, utišalo psa, stišalo stereo, ali ja nisam imao apsolutno ništa s tim. Ovo ističem da vam pokažem da možete biti u najgorim situacijama i biti u miru. Nije važno kroz šta prolazite, čak ni smrt. Nije važno. Stvarno vi nemate apsolutno ništa s tim. Slobodni ste od cele stvari. Možda su ratovi svuda oko vas, ljudi se bore i bodu jedni druge, ljudi tihi i mirni. Gledajte obe situacije isto, sa ujednačenim umom. Ne reagujte ni na šta. Ne dozvolite svom umu da izađe i odgovori. Ne mislite dalje od svog nosa. Vaše telo će raditi šta god mora, ali vi niste svoje telo. Sve na šta odgovarate je proizvod vašeg uma. Vaš um je taj koji postaje ljut. Vaš um je taj koji postaje tvrdoglav. Vaš um je taj koji želi da se revanšira. Vaš um je taj koji je povređen. Ali ako ukrotite svoj um, recite mi, gde je ljutnja? Gde je depresija? Gde je odgovor na uslove? Nema ga. Kada je um ukroćen, postoji samo večni mir i taj mir je Sopstvo, svest. Svest je uvek mirna, uvek srećna. Ona nema veze sa uslovima. Sva uslovljenost dolazi iz uma. Stoga vam kažem, ne pokušavajte da promenite uslove. Ne pokušavajte da promenite situacije. Jednostavno naučite kako da kontrolišete um tako što ćete ga učiniti pasivnim i tihim, i tada ćete otkriti da se stvari odvijaju

bolje za vas nego što ikada možete nadati. Nema problema. Ništa nije u redu. Sve se odvija kako treba. Sve se dešava u svoje vreme. Prostor i vreme su iluzije. Oni zaista ne postoje. Oni su nepokretni. Uzročnost takođe ne postoji. Ništa nema uzrok, stoga ništa nema posledicu. Uzrok i posledica su opet proizvodi vašeg sopstvenog uma. Kada je um tih, karma prestaje, samskare su nepostojeće. Nikada nije postojao uzrok ni za šta. Ali ako osećate da ste u prethodnom životu učinili nešto loše i sada plaćate cenu, ili ako mislite da ste učinili nešto loše u ovom životu i plaćate cenu, onda ćete platiti cenu, jer to je ono što mislite.

Zapravo nema cene koju treba platiti, jer se ništa nikada nije dogodilo. Ako vam se čini da vam se dogodilo, onda morate proći kroz posledice vraćanja efekta, ili će vam se karma vratiti, jer to je ono što osećate, to je ono u šta verujete. Sve je u vašim osećanjima i vašem sistemu verovanja. Ali ako osećate kao da ste rođeni u svakom trenutku, svaki trenutak postaje potpuno nov. Gde je efekat? Nema vremena za bilo kakav efekat. Nema prostora u kome bi se efekat odigrao. Prostor i vreme i uzročnost postaju jedno, sadašnji trenutak. I ako se tako osećate, onda možete pogledati u budućnost, koja ne postoji, i videti šta se dešava. Sve ima veze sa vašim umom. Sve dok osećate situacije, znate da je vaš um taj koji to radi. Postoji priča o Budi i kurtizani. Jednog dana Buda i njegovi sledbenici su prolazili kroz šumu i došli do grada. Vest se proširila gradom da Buda dolazi. I postojala je prelepa kuća u kojoj je živela ova kurtizana, ova prostitutka visoke klase. Čula je o čudu Bude, kako je prelep, i rekla je u sebi: "Moram imati ovog čoveka." Pa je poslala svoje sluškinje na rub šume gde je Buda kampovao, i one su ga preklinjale da dođe da vidi njihovu gospodaricu. Budini sledbenici su pokušali da ih oteraju, ali Buda je rekao: "Ne, ja ću ići." A sledbenici su mu rekli da je lud. Kako to da ide s njima? On je rekao: "Vratiću se, čekajte ovde." Ušao je u ovu velelepnu kuću i video ovu prelepu damu. I pogledala ga je i rekla: "Nisam pogrešila." I rekla je Budi: "Ostani sa mnom, daću ti bogatstvo o kakvom nisi ni sanjao. Daću ti ljubav kakvu nikad nisi upoznao." I Buda se nasmešio i rekao: "Ne sada." I preklinjala ga je i rekla: "Daću ti svoje telo i imaćeš ljubav kakvu nikad nisi iskusio. Daću ti svoj dom. Ostani sa mnom i učiniću te najsrećnijim čovekom koji je ikada živeo." A Buda je rekao: "Ne, ne sada." I ovo se nastavljalo nekoliko sati. Na kraju se izmorila, a Buda je rekao: "Hvala," i otišao. Vratio se svojim sledbenicima, nije ništa rekao, prošli su kroz šumu i napustili grad. Prošlo je trideset godina. Buda je ponovo prolazio kroz grad sa svojim sledbenicima. Odjednom se nečega setio i rekao svojim sledbenicima: "Ostanite ovde i čekajte me. Moram da vidim svoju voljenu." Pa se vratio na mesto gde je kuća nekada bila. Sada je bila samo ruševina. I potražio je damu. Video je ljude kako se smeju na ulici. I tu je bila, prosjakinja sa gubom. Ljudi su je izbegavali i pljuvali na nju. I prišao joj je i rekao: "Moja voljena, vratio sam se po tebe. Sada te želim koliko si ti mene želela." I poljubio je u čelo i ona je bila izlečena. Postala je njegov učenik i provela je ostatak svog života sa Budom. Pouka te priče, naravno, jeste da stvari nisu onakve kakve se čine. Mi sudimo o situacijama po tome kako izgledaju. Gledamo nekoga i mislimo da je takav. Odgovaramo na uslovljenost. Isprani smo od detinjstva da verujemo da stvari treba da budu na određeni način. Ali stvari ne treba da budu ni na kakav način. Stvari jednostavno jesu. One nemaju supstancu, nemaju stvarnost. Kako odgovarate na

uslove, jednostavno trošite svoju energiju, kada tu energiju možete koristiti da otkrijete svoje Sopstvo, da otkrijete svoju vlastitu stvarnost. Šta radite sa svojim životom? Kako provodite svoje dane? Privid je da vaše telo postaje sve starije i starije, i ako još uvek sudite po izgledu, pokušavate da izgledate sve mlađe i mlađe stavljajući kreme na lice, vežbajući dan i noć, kupujući najfiniju odeću. To je kao tući mrtvog konja. Takozvano telo nije stvoreno da traje. Čim ste se rodili, počeli ste da umirete. Stoga, saznajte. Ko je rođen? Ko umire? Ko ima iskustva? Ko prolazi kroz ceo ovaj nered? Kome treba? Ko to želi? Probudite se! Pitanje se uvek postavlja u ovom kontekstu, da li je potrebno raditi sadhanu da bi se probudili? Da li je potrebno provesti godine u tehnikama joge i pranajami, vežbama disanja, sedeti u meditaciji, misliti na određene stvari, moliti se? Da li je sve ovo potrebno? Šta mislite? Ko mi može reći?

SK: Nije potrebno, ali je svakako korisno.

Robert: To je zapravo dobar odgovor. Moje pitanje je, stoga, kome je korisno? Ko dobija zadovoljstvo od sadhane? Samo vaš ego. Istina je do izvesne mere da ukroćujete svoj ego, ali ja i vi znamo mnogo ljudi koji su radili sadhanu sto godina i ništa se nije dogodilo. Zapravo, neki od vas su čak postali gori. Paradoksalno je. Nekim ljudima pomaže da napreduju. Ali to je još uvek u relativnim terminima, i kao što svi do sada znamo, relativni termini ne postoje. Dakle, za koga je sadhana? Opet, za um i ego. Ako mislite da pomaže, svakako nastavite. Ali zapamtite, rekao sam: "Ako mislite da pomaže." Ako prestanete da mislite, ne morate da radite nikakvu sadhanu. Pretpostavljam da je sadhana neophodna sve dok verujete da ste um i telo. Opet, na kraju krajeva, ko praktikuje duhovne discipline? Da li Sopstvo treba to da radi? Da li svest treba da radi disciplinu? Da li apsolutna stvarnost treba disciplinu? Šta treba disciplinu? Um i telo. Stoga, što ste više vezani za um i telo, to više morate da radite sadhanu. Ima li to smisla? (S: Nažalost, da.) Zato vam neću reći: "Prestanite da radite," zbog činjenice da mnogi od vas imaju jaku povezanost sa svojim telom i svojim umom. Sve dok radite, pretpostavljam da sadhana vas nekako smiri na neko vreme i daje vam sopstveno iskustvo neke vrste mira koji ne traje predugo. Nekim ljudima izaziva samadhi, nirvikalpa samadhi. Ali ako ste džnani u nastajanju, koja je svrha sadhane? Jednostavno se zapitajte: "Kome treba ovo? Meni. Šta je ovo Ja? Ovo lično Ja, odakle je došlo? Kako je dospelo ovde? Ko mu je dao rođenje?" Kako postavljate sebi ova pitanja, to je vaša sadhana. To je sve što treba da radite. Ali nastavljate ovo 24 sata dnevno. To je ono što znači 'moliti se bez prestanka.' Dok se suočavate sa izazovima dana, nastavljate da se pitate: "Kome ovo dolazi? Ko oseća ovo stanje? Ko prolazi kroz ovu situaciju? Ko se oseća emocionalno?" Kako ovo radite po ceo dan, otkrićete da postajete mirniji, postajete srećni

i vaš život postaje bolji. To je zaista jedina sadhana koja vam treba. Ali naravno, ako to ne možete da radite, onda morate da radite šta god morate. Šta god vam pomaže, to morate da radite. Pretpostavljam da zato kažu da je Džnana Marga, atma-vichara, za zrelu dušu, onoga ko može ovo redovno da radi, bez vraćanja na Hata jogu ili Radža jogu, bilo koju od Joga. One sve imaju svoje mesto, ali samo-istraživanje je kraljevski put. To je prečica. Ali na vama je. Vaš je izbor. I naravno, samo-istraživanje je jednostavno za smirivanje uma. To je brz metod za smirivanje uma. Jer kada pitate: "Kome ovo dolazi? Dolazi meni," i držite se tog mene istražujući: "Ko sam ja? Šta je Ja?" i govoreći "Ja – Ja" sebi, "Ja – Ja," um postaje sve tiši i tiši. Što dublje idete u sebe, postajete tiši. I to je vaša sadhana. To je sve što treba da radite. Ima li pitanja?

SL: Rekli ste da ste imali zanimljiv dan, ali deluje kao da ste aludirali da su vam telefonski pozivi i zvona na vratima bili dosadni, osim što ste bili svesni da vas to ne smeta, jer to nije bilo prekidanje.

R: Ne, nisam bio stvarno svestan ničega. (SL: Da li je to bilo nešto što se jednostavno dešavalo?) Nešto se dešavalo i ja sam reagovao u skladu s tim. (SL: Da.) Ali nije bilo osećanja ili emocija ili bilo čega. (SL: Razumem. Kartica koju ste nam dali u nedelju pisala je: "Budi nezaustavljiva fontana sreće." Ako se osoba tako oseća, da li je i to samo ego koji se zabavlja?) Zavisi zašto se tako osećaš. Da li se tako osećaš? (SL: Bez posebnog razloga.) Pa to je dobro. To je sve što treba da radiš. Ako se tako osećaš zbog razloga ili zbog uslova... vidi, ta kartica je zapravo za ego. Kada radiš iz ega, moraš sebe da prisiljavaš da budeš srećan, da pokušaš da budeš dobar prema ljudima, da razviješ ljubaznu dobrotu, i da razviješ sve ove emocije. (SL: Šta ako ti se to jednostavno desi bez ikakve svrhe?) Onda si napredan. To je dobar znak. (SL: Ako zvonjava na vratima postane divna prilika i telefon kada zazvoni, osećaj kao da se nešto divno dešava, je li to praktično opet ego?) Pa, kada zazvoni zvono na vratima i zazvoni telefon, ne treba da se oseća kao da se nešto divno dešava. Ti treba da budeš divan iznutra od početka i onda je to samo događaj koji se odvija. (SL: Šta ako se sve čini kao dobra lekcija?) Pa to je dobro za tvoj rast onda. (SL: Čak bi i kuglanje moglo biti dobar način rada na sebi.) Moglo bi. Nema sumnje o tome, ali za koga? (SL: Tako je.) Vraćamo se na ego opet. (SL: (smeh) Ego ide na kuglanje.) Ego radi

sve. (smeh) Sve što radite je ego. Kada dođe vreme, kada znate sa sigurnošću izvan svake sumnje da niste ego i da niste telo ili um, onda se sve dešava spontano. Zvono na vratima zazvoni, otvorite vrata. (SL: Pretpostavljam da bi većina nas bila oštro svesna toga kada nismo vezani za svoje telo.) Naravno. Kada niste identifikovani sa telom, nema nikoga ko bi bio svestan. To je samo spontani događaj. Nema reči koje bi to zaista opisale.

SL: Ja gomilam sva pitanja ovde, ali još jedna stvar, kada ste pričali o Budi kako ljubi kurtizanu i leči je. Isceljenje je bilo dobra stvar onda, bilo je dobro

za nju, to je bilo nešto što joj je on dao. Drugim rečima, izgled njenog bivstva gubavkom nije bio tako dobar kao izgled njenog bivstva zdravom ženom. Zato je odlučio da je izleči.

R: Za nju je bilo neophodno da se ovo desi. Ovo je bilo njeno iskustvo. (SL: Nije neophodno da svako bude izlečen?) Ne, nije. Nije ni dobro ni loše. Jer na kraju krajeva, šta je izlečeno? Telo koje čak ni ne postoji. Pa zašto bi trošio svoje vreme lečeći telo koje ne postoji?

SL: Ako ima još lekcija koje treba naučiti u ovom životu, onda je osoba koja je zdrava više sposobna da napreduje – i ne razumem reinkarnaciju – ali je više sposobna da, pa, ode dalje i, kao što si rekao one noći, vrati se sa više prednosti razumevanja.

R: Tako izgleda. Ali u stvarnosti ne postoji uzročnost za postojanje. Tako da ništa od toga nije relevantno. Relevantno je samo kada ti je um na tom nivou. (SL: Zaista ne postoji uzrok i nema posledice?) U stvarnosti, ne postoji.

SK: Apsolutna stvarnost? (R: Apsolutna stvarnost, da.)

SL: Ali na ovoj ravni kako je mi znamo, dok se probijamo ka razumevanju.

R: Ali ko poznaje ovu ravan? Ego. (SL: Vidim.) Stoga, ako radiš na uništavanju ega, nema ravni sa kojima treba da se nosiš. I nema relativnog sveta sa kojim treba da se nosiš. Sve se vraća na ego. Ego mora da rešava stvari. Ego mora da pravi napredak. Ego ti kaže da si zdrav ili bolestan. Ego te uvlači u nevolje. Zato ne pokušavaj da promeniš stanje.

SH: Može li te i izvući iz nevolje? (R: Kada ga uništiš.) (smeh)

SN: On je nevolja. (R: On je nevolja od početka, tačno.)

SH: Jedina nevolja. (R: Naravno, i čak ni ne postoji.)

SL: Ako je neko, kao što smo svi mi očigledno zaglavljeni u ovom egu... (R: Govori za sebe.) (smeh) ...mislim ljudi na ovoj strani sobe. (R: Kako znaš šta se dešava, na ovoj strani sobe?) Hmm, kao što jesmo, kao što izgledamo, u ovom ego životu ovde, ako nam je lako, ili čak ni lako, već prirodno ili kako god, da živimo kao neukrotiv izvor sreće, da li ta tačka gledišta čini da sve funkcioniše na tom nivou, na dobrom nivou, kako mi vidimo, kako mi izgledamo, želimo da stvari budu glatke, kao da vodovod ne puca stalno.

R: Pa, što se tiče relativnog sveta, ono što govoriš je tačno. Ali postoji sreća koja je iznad vodovoda, postoji sreća iznad svega. (SL: Pa zato smo ovde.) Ideja je da pronađeš svoju pravu sreću, da otkriješ šta je prava sreća. Ona je bezuslovna. Nema veze sa osobom, mestom ili stvari. Sreća je tvoja prava priroda. Ti si sreća. Sreća je druga reč za tebe. Ali ona je bezuslovna. Ona ne zamenjuje dobro za loše ili loše za dobro. Nema veze sa dobrim i lošim. To su relativni pojmovi. Sreća je druga reč za apsolutnu stvarnost ili svest, za konačno jedinstvo, za čistu svesnost. To je sinonim za sreću. (SL: Razumem.) I sveprisutna je. Dakle, kada imaš pravu sreću, vidiš je u svetu jer svet postaje tvoje Sopstvo. I ne postoji ništa drugo osim tvog Sopstva koje postoji. (SL: Ali postoji nešto iznad toga, samo biti kao što jesmo, videti lepotu, sreću,

radost, mir, svuda?) Ko to vidi? (SL: Iako to ego vidi, još uvek je sve dobro.) To je suprotnost lošem. (SL: Izvini?) Videti sve te dobre stvari. (SL: Da?) Dakle, kada vidiš prelep cvet, i onda on uvene sledećeg dana i umre, postaneš razočaran. Moraš da odeš i uberes drugi cvet. (SL: Ali on nikada ne umire, jer seme u cvetu stvara novo seme.) Ali što se tebe tiče, postoji rođenje i smrt.

Baš kao i sa telima. Stari cvetovi umiru i novi se rađaju, baš kao ljudi. Dakle, posmatraš to stanje i kažeš: "Šta ovo znači?" Mislim da ti to kažeš. "Koja je svrha svega ovoga? Da li je to ono što život jeste?" (SL: Kreacija.) Za koga je kreacija? Kreacija je loš san. (SL: Kreacija je loš san?) Da.

SK: Ili dobar san, zar ne?

R: Ne, sva kreacija je loš san. Jer sva kreacija je rođenje i smrt. (SK: Kao san?) Da. (SK: Zato više ne obožavaju Brahmana, već samo obožavaju Šivu and Višnua.) Tačno.

SL: Kreacija je loš san?

R: Mmm. Jer sve što vidiš da se dešava u svetu dešava se u kreaciji. Sjedinjene Države će ući u rat sa Irakom, to je kreacija. I onda se zaljubiš i misliš da će trajati zauvek, to je kreacija. Ali ljudi stare i postaju umorni, umiru, to je sve deo kreacije. A šta je uzrok kreacije? Um. Kada se um uspori, kreacija prestaje i ti jednostavno postaješ svoje Sopstvo. Dakle, da li želiš da budeš svoje Sopstvo ili da budeš kreacija?

SG: Da li je taj um sinonim za Boga? (R: Um?) Taj um.

R: Da, sinonim za Boga, jer je Bog rezultat uma. Sve izlazi iz tvog uma. Sve što opažaš: univerzum, Bog, ljudi, mesta, stvari, reinkarnacija, karma.

SK: To ne bi bio Bog ako je reč koja ukazuje na neku vrstu apsoluta. To bi bio Bog kao Išvara. (R: Išvara, lični Bog, to je tačno.) To nije Bog upotrebljen kao reč koja ukazuje na taj apsolut. (R: Ne, nisam. Govorili smo o Bogu. Kad god se referišem na Boga, govorim o apsolutnoj stvarnosti ili svesti.) Onda Bog ne bi bio um. (R: Ne, ne u tom slučaju. Ali obično kada se ljudi referišu na Boga, referišu se na ličnog Boga, što je u redu sve dok veruješ da si um i telo.)

SG: Možeš li reći da ego čini sve, a Bhagavad Gita kaže da je Bog činilac, to dolazi iz tačke gledišta telo-um.

R: Bog je činilac, da. Dolazi iz telo-uma, to je tačno. (SL: Dakle, Bog, kako ga mi zamišljamo kao Boga, kao tvorca, još uvek je egoova ideja, um koji misli?) Upravo tako, da. (SG: To je čisti ego?) To je čisti ego. Ali ne volim da to nazivam čistim egom, jer zvuči važno. (smeh) (SK: Pa ko je činilac?) Nema činioca. (SK: Nema činioca?) Nijedan činilac ne postoji. Nikada nije postojao. (SK: Pa da li Bhagavad Gita kaže da je Bog činilac?) U jednom smislu da, ona kaže da je lični Bog činilac. Jer taj Bog jeste. (SK: Jeste šta?) Jeste činilac, jer Bog ti kaže uradi ovo i uradi ono. Ti kažeš: "Bog me je naterao da to uradim." Ta vrsta Boga je činilac.

SH: Kakav je odnos između apsolutne svesti i funkcionisanja uma, ako ga uopšte ima? (R: Funkcionisanja uma?) Da, um, da li je on potomak svesti na neki način? (R: Ne mislim tako.) Odakle on nastaje? (R: Ne nastaje.) Odakle dolazi privid?

R: Privid dolazi iz tvoje mašte. (SH: Ja zamišljam da postoji um?) To se zove lažna mašta, da zamišljaš da postoji um i onda postoji privid. To je kao optička iluzija o kojoj uvek govorim, nebo je plavo ili fatamorgana u pustinji. Gledaš u pustinju i vidiš tenkove kako dolaze, i oni dolaze i misliš da je lažno, i raznese te, i tvojih nevolja je kraj.

SG: Šankaračarja je rekao da je sve iluzija, postoji samo Brahman, i univerzum i Brahman su jedno. Ali ne moraš doći do mesta gde prvo vidiš sve kao iluziju. Zatim postoji mesto gde je sve jednostavno Sopstvo do te mere?

R: Ne, ne moraš. Jer kada dođeš do tog mesta kada vidiš sve kao iluziju, to je ego koji sve to vidi. Ali ako je ego uništen, gde je onda mesto, gde je iluzija? Sve nestaje zajedno s njim. Ego-um izmišlja sve ove stvari.

SF: Roberte, iluzija je da se čini da postoji iluzija.

R: To je iluzija, tačno.

SL: Ali rekao si da vidiš iluziju, vidiš kao slike na ekranu. (R: Naravno da vidim. Vidim sve koji sede u ovoj sobi. Ali vidim svakoga kao svest.)

SG: Takođe, vidiš li i svoje telo od Roberta u ovoj sobi? (R: Pa naravno da vidim.) Da li vidiš to kao svest? (R: Vidim svoje telo kao svest.)

SR: Pravimo grešku misleći da tela vide tela, i zato težimo da ih vidimo kao tela. Dok je istina da svest ne vidi sa nekog mesta, tako da vidi samo sebe.

R: To je samo drugačija tačka gledišta. To je tačno. U filmu vidiš ekran i vidiš slike. Ali većina nas zaboravi da postoji ekran, i mi smo samo zabrinuti za slike. Ali ekran postoji bez obzira da li postoje slike ili ne. Ekran uvek postoji. Na isti način svest postoji bez obzira da li si svestan toga ili ne. Možeš se identifikovati sa svojim telom i tu počinju sve nevolje, ili se možeš identifikovati sa svešću i postati slobodan, i shvatiti da je ceo život samo superponiran na ekran, na svest. (SH: I samo ekran postoji, tačka.) To je to.

SR: Pošto ne postoji vreme, u izvesnom smislu, uvek smo slobodni da zaista napravimo taj izbor. Nije kao da smo zaglavljeni dugo vremena i onda možda jednog dana dobijemo taj izbor. Već je to zaista sve dok odbacimo tu ideju da smo vezani u vremenu. (R: To je tačno. To je ideja. To je uverenje.) To pitanje, "Koliko dugo treba?" zaista pravi prvu pretpostavku da si zaglavljen u tome od početka. (R: Koliko dugo treba? Kada kažeš koliko dugo treba, to te zadržava.) Zar ne? (R: Zadržava te od shvatanja.) Ova dama je rekla da ego vidi cvet, i u izvesnom smislu to zaista nije tačno. Svest zna, u izvesnom smislu, sve. To je samo reakcija koja se čini da je ego. (R: Nema ega i nema cveta.) Tačno. (R: Postoji

samo svest.) I kada postoji reakcija, čini se da postoji priviđenje ega. (R: Kada je um aktivan, sve se dešava, cveće, smrt, rođenje, mašta.)

SH: Može li um biti aktivan ako nema ega? (Ne. Um i ego su sinonimni. Koristimo sve ove reči ali one znače istu stvar.)

SL: Čini se da bi osoba postala povrće. (R: Kome se to tako čini?) O, naravno, znam. (R: Vidiš, to je tvoj ego protiv kojeg se boriš. Tvoj ego ne želi da bilo šta uradiš. Želi da ostaneš kakav jesi. Tako će ti reći sve te stvari o povrću i svemu ostalom.) (smeh)

SF: Roberte, kada kažeš da je jedini osećaj ne reagovati, mislim da je ovo sigurno, nemoguće za adžnanija da ne reaguje. Jer čak i nereagovanje je reagovanje. Mislim da možda za džnanija... (prekid trake, pitanje nedovršeno dok Robert nastavlja kako traka počinje naglo)

R: ...Pa zašto ne početi od vrha, i jednostavno se probuditi i postati slobodan od svega toga.

SR: Kada postavljamo ova pitanja, to je kao da faza buđenja prvo mora da se pojavi nekome. Kada kažemo drugi ljudi, oni su u budnom stanju ega koji postavlja pitanje. Tako tu već imaš činjenicu da se budno stanje pojavljuje i uzimaš ga zda stvarno. Tako se čini da postoji vreme za istraživanje.

R: Naravno. Trebalo bi da provedeš sate čitavog dana pitajući sebe: "Kome ovo dolazi?" Svaki put kada reaguješ na bilo koje stanje, postavi pitanje: "Kome ovo dolazi?" Čak i ako je dobra reakcija. (SR: Čak i ako je samo videnje da je svet ispred tvojih očiju, pitaj.) "Kome ovo dolazi?" I trebalo bi da počneš čim ustaneš iz kreveta.

SG: Smatram da je isto tako uznemirujuće kada mi dođe nešto što sam želela i taj vrtoglavi osećaj i ta sreća, ta pretpostavljena sreća zbog posedovanja toga, koristim samo-istraživanje i na tome, kao što je i nešto isto tako...

R: Naravno. Zapamti, sreća i nesreća su dve strane istog novčića. Ne dozvoli da te sreća zavara, ljudska sreća, jer znaš koliko to traje. Zato radi na sebi. Uhvati sebe. Uhvati sebe dok si ljudski srećan. Uživaj u sreći, ali se zapitaj: "Kome ovo dolazi?" i shvatićeš da je tvoj ego srećan, sam sa sobom, neko vreme, i onda će se pretvoriti u nešto drugo. Zapamti, jedina očigledna stvar u

ovom životu je promena. Sve se mora promeniti. Zato nemoj postati razočaran, jer si dobio na lutriji ili si upoznao nekoga koga voliš veoma jako ili si nasledio novi dom ili auto. Ne dozvoli da ti to prouzrokuje da ne radiš na svojoj sadhani samo-istraživanja.

SL: Sa tvoje tačke gledišta, da li je nemoguće voleti jednu osobu više od druge? (R: Ne.) Morati biti u stanju videti njihov razvoj kao različit. (R: Ko vidi?) Ko vidi? (smeh) Pa, sa tvoje tačke gledišta. (R: Sa moje tačke gledišta, sve je dobro.) Sve je dobro.

SN: Roberte, da li se džnani ljuti? (R: Ne, osim ponekad da nauči lekciju.) Znači on glumi? (R: Ponekad.) (SH: On ima privid ljutnje.) (R: Ponekad.)

SG: Da li glumi sreću? Da li glumi privid sreće.

R: Ponekad. (SN: Ali ne pitam da li je glumio ili ne. Ono što pitam je da li ljutnja dolazi džnaniju?) Ne baš. Osim ako je ne glumi. (SN: Čitao sam "Ja Sam To," i Nisargadata je bio poznat po tome što se mnogo ljutio.) Znam. Znao je da se veoma ljuti na Balsekara. (smeh) Ali to je bio privid. (SN: Znači kažeš da je to bio gluma?) Da.

SN: Jer ga je neko pitao o tome i on je rekao: "Kada se identifikujem sa gunama, onda ljutnja nastaje. Kada prestanem da se identifikujem sa njom, onda ljutnja nestaje." Znači on je govorio, u tom trenutku, jer sam se identifikovao sa njom, ljutnja je nastala. Ali kada sam prepoznao ljutnju i prestao da se identifikujem sa njom, nestala je.

R: On to nije mislio. Ako je tako govorio, ne bi bio džnani. (SN: Pa to je ono što je rekao u knjizi.) Znam. U džnaniju nema emocije. Nema ljutnje ili ljudske sreće, osim ako ne glume. Jer um je potpuno prevaziđen. (SN: Znači glumio je?) Očigledno. (SN: Mnogo je glumio?) O, jeste.

SN: Zar se to ne bi moglo razumeti jednostavno kao njegove samskare? Sećam se da sam čitao u Tripura Rahasji, govorili su o tri tipa džnanija. Jedan tip potpuno uništava bilo kakve samskare. Drugi tip, to se nije desilo, i on crpi iz toga s vremena na vreme, da bi izgledao ljudski, pretpostavljam.

R: Da, sećam se toga. Ali to je samo za interpretaciju knjige. Ali moraš da razumeš, u stvarnosti postoji samo jedan džnani, ne dva ili tri ili četiri.

SN: Ali pretpostavljam da je pitanje zaista onda bilo da li je Nisargadata dolazio sa nivoa uma ili je bio džnani. (R: Bio je džnani.) Dakle, bez obzira na sve stvari koje čujemo o njemu, mislim, čuo sam da je u jednom trenutku bio stvarno ljut na jednu ženu jer je išla da vidi drugog učitelja i pokušao je da baci sto na nju i vikao na nju: "Napolje, napolje, idi vidi njega, ne vraćaj se," znaš. (SF: Da li je promašio sa stolom?) (smeh)

R: Radio je sve te stvari. Ali sve je bilo iz zezancije. (SN: Mnoge stvari u "Ja Sam To" mogu biti pogrešno shvaćene.) Da, mogu. (SN: Ako ne čitaš na pravi način.) Zato sam vam rekao mnogo puta, te knjige su opasne za neke ljude.

SL: Neko je rekao, moj stari učitelj, da se Isus nikada nije smejao. Da li je to istina?

R: Nikada se nije smejao? Nisam bio tamo. Ne znam. (SL: Ali ako si džnani, a Isus je bio isti, da li bi svest bila ista? Video sam te kako se smeješ.) Ne, vidi šta radiš, kako se razvijaš, imaš malo svoje ličnosti koja ostaje u tvom telu. (SL: Imaš šta?) Malo svoje ličnosti, koja je nekako ljudska. To je još uvek deo iluzije, koja se čini da je tu. Dakle, kada vidiš džnanija kako reaguje na drugačiji način, to ima veze sa njegovom ličnošću, koja čak ni ne postoji. Ali se čini da postoji radi tebe. I nijedna od tih osobenosti ne postoji, ali se čine da postoje, radi tebe.

SN: Znači iz ugla posmatrača džnani zaista izgleda kao bilo ko drugi?

R: Da, i vide u džnaniju ono što je u njima. (SN: Ali zar ne vidimo jedni u drugima takođe ono što je u nama, ne samo u džnaniju?) Da, vidimo. Posmatrač vidi, gde god da pogleda, vidi sebe. (SN: Iz ugla posmatrača džnani se ne razlikuje ni po čemu od bilo koga drugog. Kako se može

razlikovati?) Zato se kaže da moraš da se okreneš unutar sebe i odgovor će doći iz tebe i znaćeš. (SN: Ali Ramana

bi rekao da možeš da znaš jer kada si u prisustvu džnanija osećaš veliki mir. Drugim rečima, njihov mir postaje tvoj mir.) To je istina do izvesne mere. Ali ako džnani šeta po pijaci i ti naletiš na njega, nećeš moći da ga prepoznaš, obično. Ali ako si na času sa džnanijem, onda postoji mir, da. Tada osećaš mir. (SN: Ali ono što govorim je da kada su ljudi bili sa Nisargadatom, on se ljutio i ponašao se, očigledno je izgledao kao bilo ko drugi.) Ali ljudi su osećali veliki mir sa njim, osim onih koje je oterao. (smeh)

SR: Mnogi ljudi nisu osećali ništa oko Ramane. (R: To je tačno.)

SN: Da, pretpostavljam da je to poenta.

R: Sve zavisi od tebe. Ako radiš na sebi, ako ideš unutra, onda ćeš biti vođen ka pravom učitelju u pravo vreme i sve će ići dobro s tobom. Ali ako samo radiš stvari spolja, napravićeš mnogo grešaka i otići na pogrešna mesta.

SG: Ako je i to deo onoga gde treba da budeš u tom trenutku, takođe?

R: Da. Sve je predodređeno. (SG: Tačno.) Pa zašto brinuti o ovim stvarima? Okreni se unutra, pronađi sebe, i budi slobodan. Većina ljudi ide okolo pitajući ko je džnani, ko nije, ko je prosvetljen, ko nije. To je rasipanje energije. Zaboravi na sve ovo. Nije važno. Pronađi sebe. I onda vidi da li ti se ta pitanja javljaju.

SN: Roberte, u procesu pronalaženja sebe postavlja se pitanje prakse. I zar ni vichara nije sama po sebi praksa?

R: Možeš to nazvati praksom, ali to je tehnika za uništavanje ega. I ako dovoljno praktikuješ, i nazivaš to praksom, videćeš neverovatne rezultate. Ali koristimo reči, to je semantika. Kažemo da je ovo praksa, ovo je tehnika. Nije važno kako to nazoveš. Svi bismo trebali to raditi. (SN: Pa to nije da se kaže da je vichara jedini jedini put?) O, postoji mnogo puteva, naravno. Zavisi od temperamenta sledbenika. (SN: Ali i sama je praksa. Dakle, na kraju ako je sve predodređeno, postavlja se pitanje zašto uopšte praktikovati, ipak...) Zato što se ponašaš kao da nije predodređeno. Treba da se ponašaš kao da ništa nije predodređeno, iako jeste. Uradićeš ono što treba da uradiš. Zato nam je rečeno da potpuno prestanemo da reagiramo i da zaronimo duboko unutar Sopstva i postanemo oslobođeni. (SN: Ali Džnana Marga je put bez puta.) Naravno da možeš to reći. Naravno da jeste. Ali kakve koristi imaju ti pojmovi ako ništa ne znače.

SN: Pa, gotovo se čini kao da si govorio da, pa treba da radimo vicharu i pričali smo o predavanju, to je bio drugi put, i svedočenju. Ono na šta ciljam je, da li treba da razmišljamo u terminima uzroka i posledice. Ako ovo uradimo, to će biti uzrok, a posledica će biti samo-realizacija. Ono što govorim je da je samo-realizacija na kraju nešto što se jednostavno desi samo od sebe. U međuvremenu se samo pretvaraš, pa ako ovo uradim, ovo će se desiti.

R: Ono što treba da uradiš je da prestaneš da misliš. (smeh) I treba da uradiš sve što možeš da zaustaviš svoj um od razmišljanja o ovim stvarima. Jer sve stvari koje govoriš izgledaju važne, ali nemaju validnost za atma-vicharu. Što manje mislimo, bolje nam je. Čak i o praksi.

SF: To je pitanje koje imam, Roberte, koja je svrha, ako uopšte ima svrhe, susreta između radoznalog, prilično egoičnog uma, koji želi da zna sve, sve detalje, s jedne strane. A sa druge strane, ti si sam rekao ranije, ne uzimaj zdravo za gotovo sve što ti kažem. Dođi do sopstvenih zaključaka. Buda je rekao: "Budi svetiljka samom sebi." (R: Da.) Dakle, moraš da pronađeš srednji termin ili poziciju između te dve krajnosti.

R: Ne baš. (SF: Ne?) Jer kada kažeš da moraš da pronađeš, ko mora da pronađe? Vraćaš se pravo na ego. (SF: Tačno.) Sve što treba da uradimo je da smirimo um. (SF: Tačno, i bilo koja od ovih aktivnosti?) Šta god nam pomaže. Sve stvari koje nam pomažu da smirimo um su dobre. (SF:

Tačno.) Sve dok nam pomažu da smirimo um. Ali ako nas čine previše aktivnim, onda smo na pogrešnom putu.

SF: Pokušavati razjasniti bilo koju tačku do krajnjih granica, ili pokušavati čitati previše. Sve to hrani ego ili um, izuzetno. (R: Da. Jednostavnost. Drži sve jednostavno, tiho.) Ko ne želi da prihvati atma-vicharu. Mislim, ako ne želim da prihvatim atma-vicharu kao praksu, ako ne želim da prihvatim tu praksu, takođe sam nekako otporan. I ko se opire? To je ego, pretpostavljam.

R: Naravno. I onda tražiš druge puteve i probaš ovo i probaš to par meseci i probaš nešto drugo. Ali nikada ne sedneš i ne probaš da smiriš um. Stalno tragaš. Um traga. Um nikada ne želi da miruje. Dakle, moraš da posmatraš svoj um, moraš da postaneš svedok svom umu, i neprestano istražuješ: "Za koga je um?" I onda se vraćaš kući slobodan.

SR: Mi zaista tražimo da naša pitanja budu ugašena, a ne odgovorena.

R: Istinito, naravno.

SH: Kada se referišemo na um, mi se samo referišemo na misli koje se javljaju. Ne postoji nešto kao um.

R: Tačno. Um ne postoji. (SH: Ne.) Um je samo konglomeracija misli. Zato ne misli o svom umu kao o entitetu. To su misli koje moraš da obuzdaš jer previše misliš. Nije zaista važno šta je ispravno, šta je pogrešno, šta je dobro, šta je loše. Sve mišljenje mora prestati, i onda stvarnost dolazi sama od sebe.

SG: Kada je Ramana rekao da je um ništa drugo do svežanj misli. (R: Istinito.) Ne postoji lokacija za taj svežanj misli. (R: Nema čega?) Nema lokacije. (R: Nema lokacije.) Mislim, ne postoji svežanj, to je konačan svežanj koji konačno dobije poslednji štap, poslednju misao, i nestane.

R: To je tačno. Misli čak ni ne postoje, ali one izgledaju da postoje i to se zove lično ja. Zato nam je rečeno da pratimo ja. I kada ja nestane, nestaće i sve ostalo. (SK: Prati ja unutra ka izvoru, ne ka spolja.) Ka unutra, da. Ako ga pratiš ka spolja imaš svakakve probleme. Pratiš ka unutra i ono postaje jesam, čista stvarnost.

SR: Smiješno je kako uzimamo reči zdravo za gotovo, poput reči svežanj. (R: Kao šta?) Kao ideja "svežnja." Smiješno kako daješ stvarnost stvarima koje su samo trebale da budu provizorni opisi. Kao da promašimo nameru onda.

R: I um zamišlja sve te stvari kako izgledaju, i pravi slučaj od njih. (SR: Da, hoće.) I onda moramo da uništimo sve. (SR: To je zato što se zaista ne fokusiramo na tišinu. Fokusiramo se na ono što iz nje izlazi.) Tačno. Budi miran i znaj da sam ja Bog. (pauza) Vidite? Većina vas misli. Zašto dozvoljavate sebi da mislite? Uhvati sebe pre nego što izmisliš priče. (smeh) Uvek uhvati sebe pre nego što misli prođu pored tvog nosa. I možeš se uhvatiti jednostavnim posmatranjem i bivanjem svestan da misliš, postajući svedok svom mišljenju, ili stalno pitati sebe: "Kome dolaze ove misli?" Ali radi to koliko god često moraš. Zato je satsang tako važan, jer je ovde lakše. Dakle, ako dođeš na dovoljno satsanga, nosiš to kroz radni dan i stalno se sećaš da ne misliš. I sećanje postaje sve jače, i jače, i jače, dok zaista ne zaustaviš svoje misli. I onda si slobodan. Zaista nema ničeg dubokoumnog u ovom učenju. Jednostavno je. Prestani da misliš.

SL: Tako jednostavno da mi izmiče.

R: Kome izmiče? Nikada ne možeš biti izmaknut. Nikada ne obezvređuj sebe. Pazi šta govoriš o sebi. Bez obzira koliko grešaka napraviš, ustani ponovo, otresi se, i nastavi dalje. (SL: E to je jedan problem koji nalazim u vezi sa starenjem, da je bilo toliko stvari u mom sećanju koje nosim. Tu frazu sam negde čula i mislila sam da je smešna, i rekla sam, nije bila moja misao, "Tako jednostavno da mi izmiče." Mislim da je V. C. Films to rekao, zapravo.) Stvarno? Gde sve ove misli borave? Nema uzroka. Zato one čak ni ne postoje. One izgledaju da postoje kao ja. Zato ti kažem, reši se ja i sve tvoje misli će takođe otići. (pauza) Nema ništa drugo da se radi osim da se bude miran.

SF: Roberte, u frazi "ja sam svest," koje ja je to?

R: Pravo ja. Ja sam svest je istovremeno oboje tačno.

SL: I kada nam kažeš, "volim vas," ti si govorio iz Toga?

R: Govorim o univerzalnom 'ja,' 'ja' kao sveprisutnosti. Ljubav kao sveprisutnost. Vi kao sveprisutnost. Dakle, ja je ceo univerzum, ja je Sopstvo, ja je čista svest. (SL: Ali kada mi, govoreći iz naše ego tačke gledišta, kažemo, "volimo te," čini se da je u većini života to manipulativna reč.) Pa, promeni to. (SL: Pa ne mislim da to mislim na taj način. Mislim da dolazi iz ego mesta.) Pa zašto uopšte misliti o tome? (SL: Izvini?) Zašto uopšte misliti o tome? Zašto uopšte misliš o tome? Prestani da misliš i samo radi to. (SL: Kažem volim te?) Govori iz svog srca. Drugim rečima, nemoj misliti odakle dolazi. Ne želiš da hodaš okolo po ceo dan govoreći: "Ovo je došlo odavde i ovo je došlo odande." Jednostavno reci ono što misliš i zaboravi to.

SF: Posle dođe sumnja. (R: Da.) Nisi to mislio. (R: Naravno.) I nema sumnje u trenutku. (R: Tačno.)

SR: To nije ego dok ta sumnja ne uđe.

R: To je tačno. Uvek si svoj sopstveni. Ti si uvek svoj sopstveni dok tvoj um ne počne da misli. (SR: Tačno.) Onda to gubiš. (SR: Ali čak i kada razmišljaš o svom računu za namirnice, ili znaš, to nije problem.) Još uvek si svoj sopstveni ako je sve sponta-

no. (SR: Tačno.) Ali čim se vežeš, ili počneš da brineš o tome, ili da se plašiš, ili misliš da je nešto pogrešno, onda možeš znati da je ego na delu.

SH: To je manipulacija onoga što god se desi. (R: Manipulacija.) Ako se desi i nestane, nema problema. (R: Ako se desi i pustiš to, nema problema.) To je analiziranje. (R: Analiziranje.)

SF: Ono što govoriš, Roberte, je da je svaka misao nedualna dok se neko ne uplete sa ja.

R: Da, tačno. Sve misli su čiste. (SF: Nedualne.) Dok ne počneš da misliš o njima. (SF: Samo kada se neko upliće u misli identifikujući se s njima?) Onda nevolje počinju. (SF: Identifikujući sebe?) To je tačno. (SF: Nešto poput mislioca.)

SN: Znači kada kažeš nemoj misliti, ne misliš da zaustaviš sve svoje misli. Misliš da prestaneš da se identifikuješ sa mislima koje se javljaju. (R: Da.) Misli dolaze pre nego što mislilac stupi na scenu. (SD: To je vrlo jasno.)

SN: Dakle, postoji li tačka gde one prestaju, gde misli zaista prestaju?

R: Misli zaista prestaju, da, i ti jednostavno deluješ spontano. Ali one se pojavljuju kao misli, ali više nisu misli. Na primer, ako mislim da ustajem sa ove stolice, misao je morala da mi dođe spontano, ali to je kraj. Dakle, ja zaista ne mislim o ustajanju sa stolice. Jednostavno sam to uradio.

SR: To je kao kraj, trajanje, više nije prisutno. Misao je nastala, umrla, nije bilo brige. (R: To je tačno.)

SH: Nema razdvajanja između misli i akcije.

R: Tačno. Sve je jedno. (SH: Jedno.)

SR: Dakle, zaista se desilo da si izgubio svaki osećaj podele kao da su postojale odvojene misli entiteti. One dolaze, završavaju, druga dolazi, jednostavno je, zar ne?

R: Nema početka i nema kraja.

SF: Znači zapravo nedualnost je stvarna stvar, čak i sa mislima, i ono što se pojavi da se pojavi je ja ili onaj koji se bavi mislima, i tada dualnost izbija.

R: Sve ima veze sa vremenom i prostorom. (SF: Tačno.) Vreme i prostor su nepostojeći. (SF: To je još uvek ličnost ili ego.) Ego ima veze sa vremenom i prostorom. Dakle, kada vreme i prostor

prestanu, sve je spontano i nema ega, i sva uzročnost prestaje. Uzročnost ima veze sa vremenom i prostorom.

SR: Znači i sećanje prestaje? (R: Sećanje takođe prestaje.)

SF: Ovo je tako važno, Roberte, jer kada kažeš da treba da zaustavimo misli, zapravo ono što nagoveštavaš nije da ih usporimo, već da pustimo misli da budu takve kakve jesu na nedualni način. Jedino je da ne dozvolimo da se ja pojavi između ili da se dualnost pojavi u tom smislu.

R: Možeš to reći. Da, ako si jednostavno spontan i jednostavno deluješ iz svoje spontanosti, onda si bezbedan. Ali ako moraš previše da razmišljaš o tome, onda si ponovo uhvaćen u to. (SF: Tačno.)

SG: Kao sedeti ovde, nema potrebe za mislima. (R: Tačno.) Ovde nema šta da se radi. Zato ne bi trebalo biti misli. Dakle, kada misli samo dolaze, onda ih uhvatim i one se spuste, igram se duž linije misli. (R: Stalno hvataš svoje misli sve brže i brže. I onda sve počinje da se usporava.)

SH: Kada si spontan, nema mogućnosti da se ego pojavi. (R: Uopšte nema ega.) Onda je nestao. (R: Nestao je. Ego ima veze sa mišljenjem.)

SF: Izvini, ali kada pokušaš da uhvatiš misli, postoji posmatrač tu koji je ja, Roberte, ili ego koji pokušava da posmatra ili uhvati misli.

R: Ja, ego, um su istovremeno isto. To je ista stvar. Dakle, kada misliš, to postaje ja. Ja mislim. Onda ja delujem. Moj um misli. Ali kada si spontan, nema ja koje misli.

SF: Tačno, ali tako se obično dešava. Sve je spontano. Ja izbija skoro u atomskom vremenu, odmah... (R: Ja mislim, da.) ...i zarobljava stvarnu misao ili misao koja se javlja.

R: To je tačno, da. Identifikuješ se sa ja. Dakle, kada radiš na sebi i stalno pitaš: "Kome ovo dolazi?" lično ja postaje sve slabije i slabije dok ne nestane. Zato vežbajmo ovo zajedno. Postanimo mirni. Sada ćemo samo zatvoriti oči i posmatrati svoje misli, i hvatati ih. Čim vidiš sebe kako misliš, zapitaj se: "Kome ovo dolazi? Dolazi meni." Drži se tog mene i zapitaj se: "Ko sam ja? Ko sam ja" iznova i iznova. Ili možeš reći: "Ja - ja, ja - ja." Onda će misli ponovo početi. Uradi ceo postupak ponovo: "Kome one dolaze? Meni. Ko sam ja? Ko je ovo ja kome one dolaze? Šta je ovo ja?" Onda će se ušunjati još misli. I radi to ponovo, i ponovo, i ponovo dok ne počnu da se usporavaju. I kako govoriš: "Ko sam ja?" to će trajati sve duže i duže, dok ne stane. Zato probajmo to. (duga tišina za vežbu)

R: Hajde da razgovaramo o iskustvima koja ste imali. Ali imamo malo prašada. Daj da vam podelim. Uzmi jedan i prosledi kesu okolo. (opšti razgovor tokom prašada) Zato zapamtite da volite sebe, da se klanjate sebi, da obožavate sebe, jer Bog prebiva u vama kao vi. Volim vas sve. Mir, dok se ponovo ne sretnemo. Uživajte. Uživajte u životu. Nastavite da jedete. (smeh)

SM: Hvala na osveženju, Roberte. (traka se završava) [TOC]

Da li se Mudrac ljuti? 6. januar 1991.

Robert: Zdravo. (Zdravo.) Dobrodošli u...kako sebe nazivamo? Grupa bića niko. (učenici se smeju) Jer kada odete odavde bićete ni-ko. Ako želite da budete neko, došli ste na pogrešno mesto. Mi smo gomila nikoga. Koliko vas je ovde prvi put? Molim vas, nemojte biti obeshrabreni onim što čujete. Nisam predavač. Nisam filozof. Nisam propovednik. Postoji li reč propovednik?

SH: Um-hm. (potvrđuje)

R: Čuo sam za ženskaroša. (SB: Jesi li ti ženskaroš?) Nisam propovednik.

SA: Korak iznad ženskaroša. (smeh) (SF: Dosta je Arnolde, ćuti!)

SL: Vrlo dobro Frede. Robert nastavlja: Mi smo jedna velika srećna porodica ovde. Neke porodice nisu baš srećne. (smeh) Dakle, mi smo jedna velika porodica, mi smo jedno veliko, mi smo jedno... Želim da se zahvalim većini vas što ste podelili svoje božićne i hanuka poklone sa

mnom. Veoma je neobično biti u Los Anđelesu. U prošlosti nikada nisam uzimao ništa što mi je dato. Ali otkako sam došao u Los Anđeles, stvari su se promenile. (smeh) U svakom slučaju, hvala. Dobio sam telefonski poziv jutros od nekoga ko nije ovde sada. Pitali su me da razradim pitanje koje je Glen postavio prošle nedelje. (Glen je u uglu.) Njegovo pitanje je bilo: "Da li se realizovana osoba, Mudrac, Džnani ljuti?" i kratko sam se dotakao toga. Bio sam vrlo sažet, nisam mnogo rekao o tome. Neko je želeo da razradim to iz nekog razloga. To je interesantno pitanje. Ljudi se ljute. Dakle, kada ste dostigli samorealizaciju, da li i dalje imate osećanja besa, gneva ili ogorčenja? Ovakvo pitanje obično postavlja tragalac ili učenik. Predanika uopšte nije briga. Kada postavljate ovakvo pitanje, pitate iz ugla adžnanija, i postoje različiti odgovori. Veoma je paradoksalno. Seća me se vremena kada me je Paramahansa Jogananda inicirao u samorealizaciju kada sam imao 17 godina, pre odlaska u Indiju da vidim Ramana Maharšija. I tokom inicijacije bio sam na kolenima i stavio je ruku na moju glavu i rekao: "Roberte, da li obećavaš da ćeš me voleti bez obzira šta uradio, ili bez obzira na šta misliš da vidiš da radim?" Oklevao sam. Rekao sam sebi: "Šta će uraditi? Hoće li nekoga ubiti, i želi da ga volim bez obzira šta uradi?" Ali onda sam i shvatio da nemam sve odgovore. Pa sam rekao: "Da."

Tek nakon što sam bio tu dva-tri meseca shvatio sam šta je mislio. Reagovao je različito na različite ljude, na različite ličnosti. Bio je Božić i u to vreme je živeo sa monasima u Encinitasu. Sećam se da je jedan monah došao do njega i rekao: "Učitelju," zvali su ga Učitelj, "mogu li da posetim svoju porodicu za Božić? Biću odsutan dve nedelje." Postao je veoma blag i rekao: "Naravno da možeš. Treba da vidiš svoju porodicu. Nedostaješ im. Idi i lepo se provedi i vrati se za dve nedelje." Onda je neko drugi došao i kleknuo pred njega i rekao: "Učitelju, mogu li da vidim svoju porodicu za Božić?" Postao je besan i počeo da viče na monaha i rekao: "Kako se usuđuješ da mi postaviš takvo pitanje. Zašto želiš da vidiš svoju porodicu? Oni ne žele da vide tebe. Naravno da ne možeš ići. Ne postavljaj glupa pitanja. Vrati se u svoje odaje." To je bila dilema, ista pitanja, različiti odgovori. Shvatio sam da je mogao da pronikne u osobu. Znao je tačno šta se dešava sa svakom osobom. Nije mogao da da isti odgovor dvojici različitih ljudi. Shvatio je da prva osoba ima punu ljubavi porodicu i da ima visoko samopoštovanje, tako da nije bilo važno kuda ta osoba ide. Njihovo srce je uvek usmereno na istinu, na stvarnost, na Boga. Ali druga osoba je imala nisko samopoštovanje, i ako bi otišla, bila bi odvučena silama maje nazad u stvarnost, u materijalnost, i verovatno se ne bi ni vratila. Zato je dao taj odgovor. I tako je i sa odgovorom na pitanje koje je Glen postavio. Ponekad se Mudrac pretvara, glumi za dobrobit predanika ili učenika ili tragalaca. To je neophodno. Ako se setite incidenta sa Isusom i menjačima novca, Isus se navodno veoma naljutio kada je otišao u hram i video sve trgovce kako prodaju svoju robu na stepenicama hrama. Prevratio je sto i rekao: "Kako se usuđuješ ovo da činiš u kući mog Oca?" i oterao ih sve. Izgleda da se i on naljutio. Ali da li jeste? Kada govorite o Mudracu, o Džnaniju, navodno su transcendentni. Oni su nadišli. Nemaju ega, nemaju ličnosti. Dakle, šta se ljuti? Ego se ljuti, um. Ako nema ega-uma, kako možete da se ljutite? Stoga se pravi Mudrac, Džnani, nikada zaista ne može naljutiti jer nema mehanizam da se ponovo naljuti. To je nadiđeno. To je kao priča o Zen monahu koji je došao Učitelju i rekao: "Učitelju, uvek se ljutim. Ne mogu da se kontrolišem. Šta da radim?" Učitelj je izvadio mač i odsekao mu glavu i rekao: "Da vidimo sada da li ćeš se ljutiti." I kako priča kaže, on je postao prosvetljen. Glava mu se vratila i bio je realizovan. Nema nikoga ko se ljuti. Razmislite o sebi. Imate emocije, ljutite se, imate sve vrste psiholoških simptoma. Odakle su došli? Zašto su tu? Morate se zapitati: "Zašto se ljutim? Zašto imam ove emocije? Zašto dozvoljavam svom umu da misli dalje od mog nosa? Odgovoran sam za svoj sopstveni život." Tako treba da razgovarate sa sobom. "Ako imam sve ove negativne emocije, Robert Adams Satsangsi: Sabrana dela

kako mogu uopšte da funkcionišem u svetu? Krivim druge. Vidim mane drugih. Uvek osuđujem. Uvek kritikujem. Jesam li u pravu? Čak i ako izgleda da sam u pravu, nisam. Nisam u pravu jednostavno zato što ne razumem univerzum. Obično se ljutim jer stvari ne idu onako kako ja

želim. Svet se ne okreće onako kako ja to želim, pa kritikujem, osuđujem, jer verujem da bi stvari trebalo da budu ovako umesto onako. Verujem da bi ljudi trebalo da rade ovo umesto ono. Verujem da bi ova osoba trebalo da bude ovakva umesto onakva. Zašto verujem u ovo?" Ovako treba da razgovarate sa sobom. "Šta je to u meni što me čini ovakvim? Da li je to moć? Da li je to sila? Da li je to neka vrsta entiteta? Da li sam posednut? Zapravo, ko sam ja? Ko sam ja sa ovom velikom ćudljivošću, sa ovim besom?" I dok nastavljate da istražujete, "Ko sam ja?" počećete da se fokusirate na ja. "Ko sam ja? Šta je ovo ja? Uvek se referišem na ja. Ja sam ljut. Ja sam razočaran. Imam lošu ćud. Zašto, ako ovo ja ne bi bilo ovde, ne bi bilo nikoga da iskusi ove istine koje sam upravo pomenuo." Dakle, šta je izvor ja? Problem zapravo nije ćud ili anksioznost ili depresija. Problem je ja. Ja je to koje ima ovaj problem, ne ja. Otuda je tajna da se ja rastvori, da se ja uništi. Jer razmišljam da ako je ja uništeno, neće ostati niko ko bi imao ovaj problem. Dakle, kako da rastvorim ja? Jednostavno istraživanjem: "Odakle je došlo ja?" Probudim se, kažem: "Spavao sam." Imao sam san, probudim se, kažem: "Sanjao sam." Budan sam, kažem: "Sada sam budan." Osećam se depresivno, kažem: "Depresivan sam." Uvek postoji ja. Razmišljanje će vam reći da su sve vaše nevolje vezane za ja. Nevolje nemaju valjanost same po sebi. Razočaranja ili razočarenja, bes, ćud, oni nemaju valjanost. Ja je to koje izgleda da ima valjanost. Dakle, odakle je došlo ja? Ko ga je rodio? Ko ga oseća? Opet, ja. Uvek je ja. Ko sam ja? Šta je izvor ja? Držeći se za ja i prateći ga do izvora, ono će se rastvoriti. Nestaće samo od sebe. Dakle, istražujete. Kad god imate problem, morate se zapitati: "Kome dolazi?" Nije važno koliko problema možda imate. Nije važno šta vas uznemirava, koliko god ozbiljan vaš problem možda izgleda u vašem umu. Metoda je uvek ista: "Kome dolazi? Zašto, dolazi meni." Meni je isto što i ja. Držite se za mene ili se držite za ja. Ne koncentrišete se na ja. Koncentrišete se na izvor ja. Ali držite se ja kao da se držite užeta. Spuštate se niz uže do kraja. I svaki put kada kažete sebi, "Ko sam ja?" ili "Šta je ovo ja?" idete dublje i dublje u sebe, dublje i dublje, u zaborav, u prazninu, u prazno. Dok ponavljate, "Ko sam ja?" prostor između misli, "Ko sam ja" postaje sve veći i veći, i počinjete da se identifikujete sa prostorom između misli, "Ko sam ja." Iznenada vas obuzima duboki mir, mir koji prevazilazi svako razumevanje. Ovo nije mir koji ste poznavali ranije. Drugačiji je. To je mir koji vas potpuno obuzima, i gubite svesnost tela. Nema veze sa stvarima sveta. To je blaženi mir. Ostajete u tom stanju. Uključen u

mir je osećaj besmrtnosti. Bez korišćenja reči jednostavno znate, "Nikada nisam rođen i nikada ne mogu umreti." Kao da ste upravo studirali kurs na univerzitetu pet godina, toliko ste sigurni u ove stvari. Jednostavno znate da je sve dobro i da se sve odvija kako treba. Nigde ništa nije pogrešno. Osećate se divno. Postali ste svoje Sopstvo. Niste se promenili u nekog drugog. Postali ste svoje prirodno Sopstvo. To je vaše istinsko Sopstvo. Ovaj osećaj vas nikada ne napušta. Uvek je sa vama. Bilo da radite, ili spavate, ili ne radite ništa, ovaj duboki mir, ova ljubav, ovaj osećaj besmrtnosti vas nikada ne napušta. Postavlja se pitanje: "Ko se rađa, ko umire?" i odgovor dolazi: "Niko." Ne postoji uzrok postojanja. Postojanje nije stvarno. Vi to jednostavno znate. Dok ste se ranije identifikovali sa materijalnim svetom, materijalni svet vam je bio stvaran. Ali sada jednostavno znate da ste postali sama beskonačnost. Postajete svesni činjenice da ovaj univerzum ne postoji. I nešto vam dalje govori da univerzum postoji kao u snu, to je sve. Kada sanjate, nalazite se u univerzumu. Letite avionom, kuvate, jedete, ubijate, vodite ljubav, radite sve vrste stvari. Sve se dešava u vašem snu. Izgleda tako stvarno. Ako vam neko dođe i kaže da sanjate, odbijate da mu verujete, jer san izgleda veoma, veoma stvarno. Onda se probudite i vraćate se u budno stanje, koje je samo još jedan san. U svakom slučaju, svesni ste svih ovih stvari istovremeno, i niko vam više nikada ne može reći da je svet stvaran. Niste u stanju da to objasnite, jer nema reči koje bi opisale stvarnost. Vi jednostavno znate. Takođe shvatate da ne postoji ništa u ovom svetu snova što bi vam moglo nauditi ili izazvati nesreću, i gledate na svet kao na optičku iluziju. Izgleda da je ovde, ali nije. Shodno tome prestajete da reagujete na osobu, mesto ili stvar, jer ako reagujete, identifikujete se sa svetom snova. Vi zapravo ne prestajete da reagujete. Nešto u vama više ne dozvoljava da reagujete. Odvojili ste se od relativnog

univerzuma. Pitanje je: "Zašto želite da postanete ovakvi?" Jer prosečnoj osobi zvuči kao da postajete blebetavi idiot. Više niste deo ovog sveta. Morate se stoga zapitati: "O čemu se zapravo radi u ovom svetu? Ovaj svet je svet stalne promene. Pogledajte moje telo. Nisam ista osoba kao pre deset godina ili pre dvadeset godina. Potpuno sam se promenio. I starim i telo će pre ili kasnije umreti. Za šta radim? Zašto radim sve ove stvari koje radim svaki dan? Zašto sam toliko zaokupljen ovim životom i onim životom, i ovom osobom i onom osobom, i svetskom situacijom? Ništa ne razumem." I to je početak božanskog neznanja. Shvatate da ne znate šta je bilo šta. Kao primer, pogledate drvo. Ne znate šta je drvo. Rođeni ste u situaciji gde vam je drvo bilo očigledno. Jednostavno je tu. I ljudi ga zovu drvo. Mogli su ga nazvati pas ili mačka, ali ga zovu drvo. Odakle je došlo? Šta je bilo prvo, seme ili drvo? To je misterija. Ne znate. Pogledate pauka, psa, Robert Adams Satsangsi: Sabrana dela

mačku. Šta oni rade ovde? Odakle dolaze? Koja je njihova svrha? Nemate pojma šta je bilo šta i nemate pojma šta ste vi. Stoga više ne osuđujete, više ne mrzite, više ne sudite, više ne nalazite mane, više ne pokušavate da promenite bilo koga. Ostavljate svet na miru. Ostavljate ljude na miru. Ostavljate sve na miru. Nastavljate da radite na sebi. Šta radite sa svojim životom? Kako ste prošli kroz svoj život danas? Kakve misli su vam prolazile kroz um? Kakva osećanja, emocije ste imali? Morate negde početi. Umesto da se identifikujete sa svojim emocijama, svojim problemima, počnite postepeno da se menjate postavljajući sebi pitanje: "Ko sam ja? Ko ima ove probleme?" Nije važno koliko dugo traje. Vreme i prostor ne postoje. Izgledaju kao da postoje. Naučili smo da šta god kažete, šta god uradite drugome, kako god se ponašate, vraća vam se. Zašto? Jer postoji samo jedno ja. Postoji jedno Sopstvo. Ne postoje dva ili tri sopstva. Postoji samo jedno Sopstvo. Stoga, što god vam dam, što god uzmem od vas, što god vam uradim, radim sebi. Ako vas mrzim, mrzim sebe. Problem je što ne vidimo rezultate odmah, pa mislimo da se izvlačimo sa nečim. Ne možete se izvući ni sa čim. Sve vam se uvek vraća. Kao primer: recimo da ste džeparoš i opipate nečiji džep i nađete novčanik sa 50.000 dolara, i kažete: "Sjajno. Vidi šta sam dobio." Opravdavate to. Kažete: "Ta osoba je bogata, ne treba joj. Meni treba." Preselite se u Kanadu i kupite kuću, nađete posao. Prođe deset godina. Ovo je lažnost vremena i prostora. Čini se da postoji vreme, ali ne postoji. Zaista se dešava istovremeno, ali vreme izgleda stvarno. Dakle, prošlo je deset godina, imate novi dom, novi posao. Jednog dana dolazite kući. Nalazite svoju kuću u plamenu. Sve vaše lične stvari koje ste toliko voleli, sve su izgorele. Kada napravite popis, vidite da je šteta vredna 50.000 dolara. Vratilo vam se, ali na drugačiji način. Kada razumemo ove stvari, prestajemo da se igramo i prelazimo na duhovni rad. Zaboravljamo na sve ove ljudske osobine i počinjemo da shvatamo: "Moja istinska priroda je svest. Ja sam apsolutna stvarnost. Ja sam čista svesnost, krajnja jednoća. Ovo je moja stvarna priroda. I čak i ako to ne osećam sada, nastaviću da radim na sebi neprekidno, čak i ako mi treba deset miliona života, marljivo ću raditi na sebi i činiti šta treba, dok ne postanem slobodan." Ostalo je do vas. Sada hajde da zajedno pevamo Šri Ram, Džai Ram, Džai Džai Ram. (Nakon pevanja Robert nastavlja) Nakon tog govora postaviću vam pitanje: "Da li se Mudrac ljuti? Šta vi kažete?" (različiti učenici odgovaraju)

SB: Tako izgleda. (još učenika nagađa)

R: Na pravom ste putu. Zavisi od toga ko vidi. Zavisi od toga šta vidite, odakle dolazite. Nema veze sa Mudracem. Ima veze sa tim odakle vi dolazite. To je kao staro budističko pitanje: "Ako vidite zastavu kako se vijori na povetarcu, da li povetarac pomera zastavu ili zastava pomera povetarac?" Šta je odgovor? (SE: Vaš um se pomera.) To je to, tačno. Tako je i sa svim ostalim. Ako vidite Mudraca kako se ljuti, vaš um izmišlja sve ovo. Ceo univerzum je projekcija vašeg uma, kao i sve što vidite.

SC: Šta kažete na to da autobus dolazi niz ulicu, samo citiram što sam čuo, stanete ispred tog autobusa... (R: Gde si to čuo?) Čuo sam negde, ne znam? Sigurno je klasično, sigurno su svi čuli.

Da li je autobus stvaran? Znate šta će se desiti ako stanete ispred autobusa ili automobila. (R: I šta će se desiti?) Pa, stvarnost će vas zbrisati. Fizički, autobus će vas uništiti.

R: Dakle, kažeš da će te stvarnost zbrisati? Pa da te pitam. Recimo da sanjaš i u tom snu te autobus udari i ubije, jesi li zbrisan? (SC: Ne govorim o snu.) Ali recimo da sanjaš. (SC: U snu, da, u snu ćeš biti zbrisan, ali probudićeš se sledećeg dana, sećajući se sna.) A šta kad se probudiš iz ovoga? (SC: Probudim šta?) Iz ovog sveta? (SC: Ne govorim o tome. Govorim o fizičkoj stvarnoj stvarnosti.) O tome i ja govorim. (smeh) Ako bih ušao u tvoj svet, ako bih ušao u tvoj san Nejtu. Recimo da sanjaš da će te autobus udariti i ja uđem u tvoj san i kažem: "Nejtane, san je, autobus te neće stvarno ubiti!" Pa ćeš pričati sa mnom baš kao što radiš sada, reći ćeš: "Roberte, lud si, vidi, autobus je, udariće me, moram da se sklonim pre nego što poginem." I onda se probudiš. (SC: Međutim, znaš o čemu govorim, ne želim da počnem...)

SU: Slušaj, ko ti je rekao da hodaš ispred autobusa?

SC: Samo kažem, ako hodaš preko ulice i ne vidiš autobus ili ga vidiš prekasno i udari te, to je ono što govorim.

R: Ali ako sanjaš, ista situacija se dešava. I pričaš baš kao sada. Ali onda se probudiš. (SC: Ne govorim o snu. Znam šta govoriš, postoji stvarni san i stvarni...)

SH: Da li si siguran da je tvoje telo stvarno baš kao kad sanjaš? (SB: Jesi li ti svoje telo?)

SC: Ako bi me neko udario... (tresak) ...osetio bih to.

R: Tako ćeš i u snu. (smeh) Ako te udarim u snu, takođe ćeš osetiti. I pričaćeš sa mnom potpuno isto kao sada, ali ćeš se onda probuditi. Dakle, razlog mog današnjeg govora je da ti dozvolim da se probudiš i vidiš da je ovo san. (SC: U redu, slažem se sa tim, ne poričem to.) Pa zašto onda pitanje?

SH: Pitanje je poricanje. (SC: Šta?) Pitanje je poricanje.

SK: On se budi, zato je pitanje i nastalo.

SC: Ne, ne budim se, još ne! (učenici se smeju) Vidi, osećam se kao da se pravljam budalom. (SF: Ne, ne praviš se! Ne za mene.) Pa nastavi onda dalje. (SF: Vrlo je jednostavno. Imaš isti osećaj kao ono što zoveš budnim i ono što zoveš snom. Pravljiš razliku između njih.) U snu se probudiš sledećeg jutra. Ali ako te autobus udari, ako se probudiš bićeš u bolnici, ako se probudiš! (SF: Ne, probudićeš se. Još se nisi probudio, ali probudićeš se.) Robert Adams Satsangsi: Sabrana dela

SU: I šta se dešava Mudracu ako ga udari autobus? (smeh)

SH: Telo se smrvi. Ništa se ne dešava Mudracu.

R: Dešava se ono što veruješ da se dešava. Šta god vidiš, to se dešava. Za Mudraca je ništa, ali ti vidiš nešto. Stoga, šta god vidiš, to i dobijaš. (SH: Ali telo će se smrskati, ali Mudrac nije telo, očigledno.) Pa u stvarnosti nema tela koje bi se smrskalo. (SH: Pa, postojaće taj izgled koji se smrska.) Izgleda kao da postoji telo, za adžnanija. (SH: Za Džnanija nema izgleda.) Uopšte nema izgleda. (SH: Onda je rastvorio svet.) Dakle, zavisi od toga odakle dolazimo, šta vidimo. Zato kada neki od ovih Mudraca umiru od nekih strašnih bolesti i svi njihovi učenici vrište i plaču: "Pogledajte se, kopnite." A oni se samo smeju, nema nikoga da kopni, nema nikog.

SL: Zar ne bi mogli da imaju više samilosnosti prema svojim učenicima, da ne kopne tako, ne želeći da ih uznemire? (R: Nisu zainteresovani.) Hoćeš da kažeš da Mudraci nemaju samilosnosti prema svojim učenicima. Njihova srca bi se slamala gledajući ih bolesne.

R: Mudraci shvataju da oni tako uče, kroz šok.

SK: Nekima bi to moglo biti samilosnije, umreti na taj način?

R: Vidiš, spoznaja je opet da nema grešaka. Tebi izgleda kao greška. Ali u stvarnosti nema grešaka. Ništa nije pogrešno.

SL: Onda nije greška što je džeparoš ukrao 50.000 dolara?

R: Ako gledaš u relativnim terminima, to je karma za oboje. (SL: O, da naravno. Postoji ubica i ubijeni.) Oboje su povezani. (SL: Da.) Dakle, oboje moraju da prođu kroz to iskustvo. (SL: Znači, osoba koja je pokradena je isto tako deo čina.) Tačno. Ali kada se probudiš, shvataš da nema nikoga ko deluje. Ništa se ne dešava. Sve je privid, kao da gledaš film. Film ima početak, sredinu i kraj. I onda ideš kući. (SL: Onda ideš kući.) (smeh) Dakle, tvoj život ima početak, sredinu i kraj i onda ideš kući. Ali ako se probudiš pre kraja, bićeš budan dok si u telu, tako reći.

SB: I uvek si kod kuće? (R: Uvek si kod kuće.) (prekid trake dok Robert nastavlja)

R: Psihijatar ne može da te spasi. Sve što psihijatar može da uradi jeste da te učini normalnim. (smeh) Kao i sve druge. Zato nijedan psihijatar ili psiholog nikome nikada nije zaista pomogao. Izgleda da im pomognu na neko vreme, ali imaju gore probleme nego što su imali ranije. Problemi nikad ne prestaju. Zašto? Ko može da mi kaže?

SB: Sve dok postoji ego, postoji problem.

R: Tačno, prilaziš iz ugla problema. I ne možeš rešiti problem na taj način uopšte. Moraš prilaziti iz ugla da si ti svest. I pratiti ja i shvatiti da ja-sam-to-što-jesam i svi problemi će se rastvoriti.

SF: Ne možeš rešiti problem jer misliš da je problem stvaran.

R: Naravno, zato nikad ne pokušavaj da rešiš problem problemom. Pod "problemom" mislim na to da pokušavaš da koristiš svoj um da rešiš problem, a tvoj um je ceo vreme problem. Kada um postane tih, miran, spokojan, smiren, nema problema. Samo kada je um aktivan, problemi izgledaju da dolaze i odlaze. Pa, šta ti misliš?

SF: Razmišljam o onome što sam sebi rekao ranije. Možda postoje različiti sudovi o dva različita sna, san broj jedan jednak je san i san broj dva jednak je budnom stanju i isto se dešava svakom od njih i u prvom dolaze autobusi, zna da je pravi autobus, potpuno siguran u to. Isti osećaj kao ovaj san ovde. Ista stvar se dešava, ali možda postoje različita tela za to.

R: Ovaj san izgleda malo duže. (SH: Ponavlja se.) Čini se da se ponavlja.

SB: Ako Nejta udari autobus reći će... (R: Voliš da pričaš o autobusima, a?) (smeh) ...ako Nejta udari autobus reći će: "Boli me, udario me autobus." Ali ko je taj koji je svestan bola? Svest je svesna bola. Svest onda nije telo?

R: Pa ako Nejta udari autobus, nema vremena da razmišlja o svim ovim stvarima. Vrišti od bola. Tako da izgleda veoma, veoma stvarno. Zato moraš postati realizovan pre nego što te udari autobus. (učenici se smeju)

SB: Ali postoji nešto što je svesno neverovatnog bola? Telo je u neverovatnom bolu, ali postoji svest koja je svesna toga. Dakle, jesam li ja telo koje je u neverovatnom bolu, ili sam ja svest koja je svesna tog bola?

R: Svest nikada nije svesna bola. Svest je svesna sebe kao apsolutne stvarnosti, kao sat-čit-ananda. Bol je svestan sopstvenog bola jer je bol ego. (SB: Dakle, bol je onda telo-um.) Naravno. (SB: Znači, svest ga čak ni ne oseća?) Kakve veze ima svest sa svetom? (SB: Ali svesna je stanja telo-um.) Ne, nije. Ne može biti. Inače bi mislila kao mi. Svest je slobodna od svega. (SB: Znači uvek je transcendentalna?) Uvek. (SB: I ceo fenomen telo-um je samo fenomen um-telo.) Fenomen telo-um uopšte ne postoji, izgleda da postoji. I ti mu daješ stvarnost jer se identifikuješ sa njim. Promeni svoju identifikaciju i nestaće.

SN: Nije da je svest transcendentalna, to je sve što postoji.

R: To je sve što postoji, tačno.

SU: Zašto bi onda Mudrac izbegavao autobus?

R: Mudrac deluje spontano. (SU: Tačno, ali zašto izbegavati autobus?) Mudrac ne izbegava ili izbegava, nema razlike, jednostavno se desi. Mudrac ne razmišlja o tome. Ako skloni se, skloni se. Ako bude spljošten, bude spljošten. Robert Adams Satsangsi: Sabrana dela

Nema razlike. (smeh) (SU: Da li je važno biti udaren autobusom?) Nije važno Mudracu. (SU: Nije važno na kraju, ali šta je u trenutku?) U trenutku nije važno. (SU: Šta?) Ako si Mudrac, ne postoji trenutak u kome bi bio drugačiji od onoga što zaista jesi. (SU: Pravi Mudrac i nema autobusa?) Za Mudraca se ništa ne dešava. (SU: Mudrac se možda ne nađe u opasnoj poziciji ili možda mora da izbegne tu opasnost?) Mudrac ne misli tako. Za Mudraca se ništa ne dešava. (SU: Nema opasnosti?) Samo u tvom umu vidiš opasnost. Ali Mudrac nema um. (SU: Mudrac ne hoda po putu?) Zašto ne? Može biti da ili ne. Nema razlike. Vidiš, ti misliš da Mudrac ima određene misli, ali Mudrac uopšte ne misli. Šta god da se desi, u redu je. Ako pada kiša, pada kiša, ako lije, lije, ako sneg pada, sneg pada.

SU: Ne znam za ovo, ali zašto je Mudrac takva osoba koja je jednostavno mislila pravu količinu, ni previše ni premalo? (smeh)

R: Zato što stvaraš Mudraca po svom liku. (SU: Mudrac nema prostora za misao?) Mudrac izgleda da radi sve što i ljudsko biće. Ali za Mudraca, oni ne rade ništa, ništa se ne čini. Izgleda kao da Mudrac deluje, ali se nikakva akcija ne odvija.

SD: Dakle, "izgleda" je ključna reč. (R: "Izgleda" može biti ključna reč, da.)

SK: Ili identifikacija sa telom može biti ključna reč? (R: Ili identifikacija sa telom, da.)

SC: Roberte, ako Mudrac zna da će autobus uništiti ljude i vidi ga kako dolazi, zna da autobus verovatno neće sići s puta, hoće li i dalje namerno hodati? (R: Ne! Mudrac ne zna ništa od onoga što si rekao.) Ne, rekao sam da zna da autobus uništava osobu, zar može biti toliko nesvestan? (R: Mudrac je potpuno prazan.) Vau, to je, to je drugačije.

R: Pa, hajde da pogledamo na ovo ovako. Hajde da promenimo ime Mudraca u Bog. Nazovite Mudraca Bogom. Da li Boga ubija autobus? (SC: Izvrćeš moje reči, izvini. Ozbiljan sam.) Ne, hajde da izmešamo i promenimo termine, Mudrac i Bog su sinonimi. Može li Bog biti ubijen? Može li Bog ići ispred autobusa? Dakle, Mudrac je postao Bog. Stoga ljudskom biću izgleda da je autobus spljoštio Mudraca. I Mudrac je postao palačinka, ali za Mudraca ništa od ovoga se ne dešava. (SC: Da, ako bi video autobus kako dolazi, da li bi te tvoj instinkt pomerio s puta autobusa? Odakle ti dolaziš?) Nemam nikakve veze sa tim. Samo bih uradio šta treba. (SC: To i govorim, tvoj instinkt, ako si počeo da hodaš, vidiš ponor, ne bi hodao u ponor?) Pa naravno da ne bi, ali to nije instinkt, to je zdrav razum. (SC: To i govorim. To sam prvobitno rekao, da autobus dolazi, nisam govorio o Mudracu u tom trenutku, govorio sam o bilo kome.) O, pa ti nazivaš Mudraca bilo kim, mi smo govorili o Mudracima. (SC: Pokušavam reći da je samo zdrav razum ili instinkt ne hodati ispred autobusa.) Pa ljudsko biće naravno, ljudsko biće ima izbor da radi šta god želi. (SC: Mudrac je ljudsko biće u tom smislu.) Tebi! (SC: Fizički je ljudsko biće?) Tako ti to vidiš. Vratiću se opet na to da je nebo plavo. Kada je nebo plavo, kažeš da izgleda prelepo. Ali u stvarnosti nema neba i nema plavog. To je optička iluzija. Ali kada gledaš odavde, kažeš: "Ovo je prelepo plavo nebo." Ili kada si u pustinji i želiš vodu za piće, vidiš fatamorganu. Vidiš oazu. Ne postoji, ali ti misliš da je stvarna. Na isti način Mudrac vidi svet kao optičku iluziju. Ali on zna da je optička iluzija, ti ne znaš.

SG: To je nekako kao biti u Diznilendu. Ovo je jedan događaj u kome smo sada i ako znaš da je Diznilend, treba da uživaš i ako te udari autobus, to je samo još jedna vožnja. (smeh) Ali ne brineš se previše, ako se desi, desi se. To je samo još jedna atrakcija.

R: Pa, možeš to reći ako želiš. Ali za Mudraca nema dolaska i nema odlaska i ništa se nikada ne dešava.

SC: Nastavljam sa tim. Ako bi neko rekao Mudracu da bi moglo da uništi njegovo fizičko telo i on bi video ovaj autobus kako dolazi, da li bi i dalje ustrajao? (R: Zašto bi ustrajao?) Ne bi onda, jer mu je neko rekao da autobus može uništiti njegovo fizičko telo. (R: Pa zašto bi želeo da ubije svoje fizičko telo?) Rekao si da je iluzija, ja sam rekao da mu je neko rekao da je autobus iluzija ali ako bih mu rekao da bi ga autobus zapravo mogao uništiti, onda ne bi, iz znanja koje ima ne bi hodao ispred autobusa. Ti kažeš da bi.

R: Ne, ne kažem da bi. Kažem da ne bi napravilo razliku. Ne pravi nikakvu razliku. (SC: Čak i ako bi znao šta će se desiti? I dalje ne bi pravilo razliku?) Ne bi pravilo razliku.

SK: Možda bi objašnjenje značenja Mudraca bilo od pomoći u ovom trenutku? Definišite šta Mudrac znači, obojica možete imati jedno razumevanje i dobiti jasnoću kroz to.

R: To je odgovor. Mudrac je tišina. Da li sada vidiš šta je Mudrac? Prostor, praznina, ništa. Ako definišeš šta je Mudrac, to nije to.

SL: Rekao si u četvrtak da nema uzroka i posledice i mi razumemo kroz ogledalo, tako reći, da smo i dalje veoma svesni slika i u pogledu ljudskog zdravlja koje nas se tiče. Bilo da mislimo da je stvarno ili kakvo je naše razumevanje toga — pa to je naša vrednost. Pa, većina ljudi ima vrednost da je bolje biti zdrav nego bolestan. I gledajući ljude koje poznajemo kako postaju bolesni i umiru. Pretpostavljam da pokušavamo da saznamo zašto se ovo dešava ljudima koji izgledaju dobri i jaki. I u mojoj sopstvenoj želji da saznam šta se desilo ljudima koji su mi bliski. Činilo mi se da su duboko unutra, iz prave svesti, imali ili mentalitet besa ili beznađa ili osećaj da život nije vredan truda. Da li je ovo uzrok i posledica? Ima li razloga da razmišljamo o tome?

R: Govoriš u relativnim terminima i to je deo relativnog sveta. Dakle, ako se identifikuješ sa relativnim svetom, moraš učiniti sve što je potrebno da brineš o svom telu, svom zdravlju i svemu ostalom. Ali to je u relativnom svetu. (SL: Ali zar to nije mudro za nas onda Roberte?) Naravno. Sve dok misliš da si telo i um, moraš učiniti sve što možeš da brineš o sebi. Dakle, jedeš pravilno, vežbaš, brineš o sebi. Ali jednom kad shvatiš ko si, sve se menja. (SL: Ali zar nije tako da ljudi mogu, moglo bi se reći, i sami sebe učiniti bolesnima?) Pa naravno. U relativnom svetu možeš sve. Možeš sebe učiniti bolesnim, možeš sebe učiniti zdravim, možeš se ubiti, možeš sebe učiniti najzdravijom osobom na zemlji. Šta god želiš da radiš, radiš. (SL: Ne treba ti najbolje zdravstveno osiguranje na svetu... Robert Adams Satsangsi: Sabrana dela

da to shvatiš.) Sve je deo igre. Sve je uzrok i posledica. Ali ti nemaš ništa s tim. Tvoje stvarno Sopstvo je iznad toga. Tvoje stvarno Sopstvo je izvan vremena i prostora. (SL: Ali čak i razumevanje toga će uticati na nas na – kako to zovemo...?) Relativni svet. (SL: ...relativna ravan.) Pa prvo razumi to, pa me onda pitaj da li je tako. (SL: Izvinite, izgubio sam vas?) Da ti nisi stvaran. (SL: Verujem u to.) To nije dovoljno dobro. (SL: Postoji li još jedan korak?) Kada shvatiš svoju istinsku stvarnost, neće biti takvih pitanja. Pitanje je samo za adžnanija ili osobu koja ne razume. (SL: Postoje dve reči koje ovde ne razumem – džnani i adžnani.) Postoje dva Džnanija. (smeh) Ne. Adžnani je suprotno od Džnani. Džnani znači mudrost, beskonačna mudrost. Dakle adžnani je neznanje. (SL: Sad razumem.) (opšti razgovor između učenika)

R: Hajde da poslušamo još malo muzike. (muzika se pušta) Slobodno nastavite da postavljate pitanja. Šta god vam je na umu.

SX: Roberte, može li neko da pročita pesmu koju sam upravo video u današnjim novinama, samo kratku pesmu?

R: Naravno, gospodine. Meri može da je pročita. Hoćeš li da je pročitaš, Meri? (SX: Hvala.) U današnjim novinama? (SX: Da, u današnjim novinama.) Šta bismo mogli naći u današnjim novinama? Meri: Ovo se zove "Peticija za nuklearni zamrzivač", Meri Tajler Mauntin. U kratkom međuprostoru svetlosti trenutka što njiše vreme poput ravnoteže plesačeve pete pre poslednje piruete kroz galaksije. Pretražujemo neprobojne planete za poznati signal. Ispitujemo zvezde

srebrnim osovinama za neki novi kopneni most, ali zvezde su zastrte i ćute. Neviđeni posmatrači koji opažaju đavolji ples nacija. Velika smrtonosna video-igra možda zna da dolazi sutra, onaj poslednji zapanjujući bljesak u prašini. Nećemo imati vremena da pođemo putem Atahule-pule, cara Inka. On neće ostaviti učenike poput sebe. Da obeleže naš prolazni trag. Samo perje našeg vatrenog sopstva saziva u pepeo nošen besprekornim vetrovima. Sa svetlosti na šatorskom zidu, centar za proučavanje američkih starosedelaca.

R: Hvala, imamo dovoljno problema sa sat-čit-anandom, sad moramo da znamo kako se hupa-hula. (učenici se glasno smeju) To je bilo lepo, Frederike.

SX: Bob, razlog zašto sam doneo pesmu – čitao sam knjigu, astronomsku knjigu o visokim temperaturama zvezda. Nešto što ne možemo ni zamisliti da izmerimo i tolika količina moći me zaista potresa dok razmišljam o moćima univerzuma, ko smo mi zaista. (R: Da.) I taj potencijal da razumemo bilo šta oko nas. Zvuči kao da zaista nismo imali nikakvu šansu da to uradimo.

R: Naravno, kada shvatiš da je ceo univerzum emanacija tvog sopstvenog uma, tada ćeš shvatiti da si ti ta moć. Ne postoji moć izvan tebe. Ti si to i tvoja celokupna perspektiva se menja. Zato je toliko važno pronaći sopstvenu stvarnost, jer uvek dajemo zasluge nečemu izvan sebe.

Kao moćna sila, moćna snaga koja ima kontrolu nad nama. Ali to nije tačno. Sopstvo je Svest i ti si to i ne postoji druga moć osim tebe. Meri: Mogu li nešto da pročitam? (R: Naravno.) Ovo je nešto što samo želim da prvo pročitaš: Ovo se zove "Iluzija". Bog i ja u praznini sami i niko drugi na vidiku, a gde su ljudi, o Gospode, rekoh, Zemlja dole i nebo iznad, i mrtvi koje sam nekad znao. To beše san, Bog se osmehnu i reče, san koji se činio istinitim. Nije bilo živih ni mrtvih ljudi, nije bilo Zemlje ni neba iznad. Bilo je samo ja i ti. Zašto ne osećam strah, upitah, susrećući te ovako, jer grešio sam, znam dobro, i postoji raj i postoji pakao, i je li ovo Sudnji dan? Ne, to behu snovi, reče veliki Bog, snovi koji su prestali da postoje. Ne postoje takve stvari kao strah ili greh. Nema tebe, nikad nisi ni postojao. Ne postoji ništa osim tebe. (glasno oduševljenje učenika) Meri: Samo sam davala Robertu da vidi da li bi želeo da je ima. Zove se "Iluzija" od Ele Viler Vilkoks. Zar nije divno? Poslata mi je. Meri: Znam, jednostavno je obožavam. (SH: Zvuči baš kao Robert.) O, znam, i mogu li da pročitam još nešto? (R: Naravno.) Ove su na temu sopstva. I one su divne. Ovo se zove pravila za ljudsko biće. (R: Jesi li napravila dovoljno za sve?) Da, napravila sam 25 kopija ovih, druge nisam napravila jer nisam znala da li Robert želi i to, ali sam napravila 25 kopija. Prvo: Dobićete telo – možete ga voleti ili mrzeti, ali će biti vaše celo ovo vreme ovog puta. Broj dva: Naučićete lekcije. Upisani ste u školu s punim radnim vremenom koja se zove život. Svakog dana u ovoj školi imaćete priliku da učite lekcije. Možda ćete voleti lekcije ili ih smatrati nevažnim i glupim. I tri: Nema grešaka, samo lekcije. Rast je proces pokušaja i grešaka, eksperimentisanja. Neuspeli eksperimenti su jednako deo procesa kao i eksperimenti koji na kraju uspeju. I četiri: Lekcija se ponavlja dok se ne nauči. Lekcija će vam biti predstavljena u različitim oblicima dok je ne naučite. A kada je naučite, možete preći na sledeću lekciju. Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

I pet: Učenje lekcija se ne završava. Ne postoji deo života koji ne sadrži svoje lekcije. Ako ste živi, postoje lekcije koje treba naučiti. I šest: Nema boljeg mesta od ovde. Kada vaše tamo postane ovde, jednostavno ćete dostići neko drugo tamo koje će ponovo izgledati bolje od ovde. I sedam: Drugi su samo ogledala vas. Ne možete voleti ili mrzeti nešto u vezi sa drugom osobom, osim ako vam to ne odražava nešto što volite ili mrzite kod sebe. Osam: Ono što napravite od svog života zavisi od vas. Imate sve alate i resurse koji su vam potrebni. Šta ćete učiniti s njima zavisi od vas. Izbor je vaš. Devet: Vaši odgovori leže unutar vas. Odgovori na životna pitanja leže unutar vas. Sve što treba da uradite je da pogledate, slušate i verujete. I broj deset: Sve ovo ćete zaboraviti. (oduševljenje učenika)

R: To je dobro.

SB: Dakle, da li je Džnani naučio sve lekcije i nema više lekcija? (SF: Ne, nikad nije ni bilo lekcija.) (R: To je to, što je upravo rekao.)

SF: Roberte, da li su ovo upućene egu? (R: Egu? Da, upućene su egu.) One su za ego onda.

R: Ako nemaš ego, zašto ti ovo treba? Ljudi vole da se igraju s egom. Volimo da se igramo žmurke. Sakrijemo ego i onda ga nađemo. I tako nastavljamo iznova i iznova dok ego ne nestane. Dakle, šta imate da kažete? Komentari, pitanja? (pauza) Ima li još nešto što biste želeli da kažete? Ili pitanje, komentar, šta god želite.

SC: Reći ću komentar, imam dva komentara. Prvo, primetio sam da neki od nas imaju nešto da kažu, a većina ljudi ovde – što je u redu – ne govori ništa. Drugo, nakon ovog razgovora o incidentu s autobusom, čini se da je Džnani u drugačijem svetu od svih ostalih. I to je kao sa ženom – ili si trudna ili nisi, ili si tu ili nisi, i nema ničega što iko, ti ili ego, može učiniti. Ne postoji ništa što možeš učiniti ako se to dogodi, zbog čega se osećam pomalo tužno, pretpostavljam, jer sam bio pod iluzijom da će možda jednog dana stvari biti drugačije.

R: Pa, dozvoli mi da kažem ovo. Svako ko je postigao bilo kakvu duhovnu mudrost, bilo da se s njom rodio ili mu je došla, radio je za to u prethodnom životu. Zato nemoj osećati da nema nade. Nastavi da radiš na sebi, ne traži rezultate. Baš kao što svakog dana moraš u toalet. Svaki dan moraš da jedeš. Radi duhovnu praksu svaki dan i ne razmišljaj o tome. Bićeš iznenađen onim što se dogodi.

SR: Roberte, zar ono što Nejt govori nije samo drugi naziv za poniznost? (R: Možeš reći i to, naravno.) I to je najbolja osobina koju možemo imati?

R: Da. Ali nemoj misliti da je nemoguće postići slobodu i oslobođenje, jer nije. Mislim da si pod iluzijom da je nemoguće postići slobodu i oslobođenje. Tebi je teško. Nikad ne možeš znati. Ne razmišljaj o tome, radi praksu i vidi šta će se dogoditi. Svi su isti, nema razlike.

SX: (Učenik koji je doneo pesmu iz novina pita šta ljudi mogu učiniti da zaustave ove negativne situacije koje se dešavaju u svetu, nije baš jasno na traci.) (prekid trake. Robert nastavlja.)

R: ...Jer kada postaneš samospoznat, postaješ sveprisutan. Tvoje Sopstvo je Sopstvo univerzuma. Ne postoje dva sopstva ili tri sopstva. Postoji jedno Sopstvo i kada spoznaš svoje istinsko Sopstvo, spoznaješ ceo univerzum kao svoje istinsko Sopstvo. Tvoje istinsko Sopstvo je harmonija i blaženstvo. Tvoje istinsko Sopstvo je apsolutna stvarnost. Kada to možeš videti u svom Sopstvu, videćeš to u svima drugima i videćeš drugačiji svet. Svet ljubavi i mira. Zato pronađi svoje Sopstvo i tvoja osećanja će se promeniti u skladu s tim. Da li pratiš? (S: Da.) Ti si odgovoran za ono što vidiš. Ako vidiš nešto što ti se ne sviđa, način da to promeniš nije menjanje uslova. Kao primer: Recimo da zaustavimo rat u Iraku i dođe do mirnog rešenja. Tri godine od sada biće novi sukob negde drugde. I imaćemo istu situaciju. I ako to zaustavimo, par godina kasnije biće nešto drugo. To nikad ne prestaje. Ne možeš promeniti uslov, promeni sebe i uslov će se promeniti.

SL: Da li je dobro voleti taj uslov? Neko je rekao mržnja prema Hitleru, da li je mržnja... (R: Razumem šta govoriš.) Drugim rečima, ako zaista lako možemo voleti Hitlera, postoji li razumevanje?

R: Ako ne možeš da pronađeš sebe i razumeš istinu o svom Sopstvu, onda moraš voleti i mrzeti. To je prirodno. Ne možeš reći osobi da prestane da mrzi Hitlera i da zavoli Hitlera. Ne mogu to, nemoguće je. Ne pokušavaj! (SL: Ali šta ako osoba zaista može da voli?) Ne, ne možeš. Samo se pretvaraš. Jedino što možeš učiniti je da promeniš sebe. (SL: Biće teško bez toga?) Pa, reci mi to kada promeniš sebe. Kada se podigneš više, vidiš potpuno novi univerzum. Sve postaje potpuno novo i sve je drugačije. Zato moraš raditi na sebi i u skladu s tim činiti promene unutar sebe. Kao pitanje koje je Pedro postavio. Ne pokušavaj voleti ili mrzeti bilo koga. Radi na sebi. Transcendiraj svet i onda vidi šta osećaš.

SD: Dakle, kažeš da će radom na sebi moja perspektiva da se promeni? (R: Da.) To je stvar perspektive. (R: Da.)

SX: Kada kažeš svet, misliš li i na univerzum i sve, zvezde i...?

R: Da, jer sve je projekcija tvog uma. Zato menjanjem svog uma menjaš univerzum. Znam da zvuči čudno, ali istinito je.

SL: Onda bismo svojim umom zapravo mogli da ga razoružamo. Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

R: (smeje se) Ne gledamo na to tako. Radiš na sebi i Hitler postaje deo tebe. I vidiš potpuno novu perspektivu. Ono što sada ne možeš videti. Sada moraš menjati ljude.

SL: Ovo će zvučati kao ludo poricanje ega. Razlog zašto osećam da zaista mogu voleti Hitlera, zaista, jeste što znam da sam u svom ranijem stanju osećao takav bes da sam zapravo mislio da ubijem majku. Mislim, nisam to zaista učinio ništa slično, ali bilo je trenutaka kada bi ona bila mrtva... (R: Zašto?) Pa, razumem svoje stanje tada jer sam se bojao da će mi povrediti. Ali sada je volim, obožavam je, želeo bih da je ponovo vidim. Potpuno razumem da je njeno stanje ono što je nateralo da se ponaša tako. Zato verujem da su moji osećaji straha i besa mora biti ista vrsta osećanja koje je Hitler imao. Prošao sam kroz to, želeo bih isto i tebi. (R: Ali on je mrtav.) Pa, mislim na takvu vrstu osobe.

R: To je veoma pohvalno, ali ako bi te ta osoba silovala ili povredila, ne bi mislio isto, zar ne? (SL: Moja majka me je povredila, i ja sam to uradio.) Sada misliš. (SL: Da.) Ali pre nisi. (SL: Ali sada imam istu perspektivu razumevanja, tako da mogu reći to za sve.) Da li ti je majka mrtva? (SL: Da.) Zato je voliš. Ali da je živa, da li bi je voleo da je živa? Da je živa, verovatno je ne bi voleo. Lakše je voleti nekoga kad je mrtav. (SL: Da.) (smeje se) Ali zaboravi na sve to. Vidi sebe u stvarnosti. Idi duboko u sebe i proširi svoju svest i postani slobodan. (SL: Nije li ovo kao na kartici koju si nam dao o samilosnosti? Nije li to poput rada na sebi da bi to shvatio?) Rad na sebi je pohvalan. Ali to je teži način – pokušavati promeniti svoje emocije. Radije vidi ko ima emocije. Saznaj ko ih ima i oslobodi se ja koje ima emocije, i tada ćeš biti slobodan. (pauza)

R: U redu, hajde da vežbamo. Ovo zovemo meditacija i uradićemo nešto sa sobom da vidimo šta će se dogoditi. Smesti se udobno. Možeš zatvoriti oči da bi uklonio smetnje. Usmeri pažnju na svoj dah. Postani svedok svog daha. Kada tvoj um počne da misli, nežno se vrati na svoj dah i usmeri svu svoju energiju na svoj dah, na svoje disanje. Ti si svedok svog daha. Postavi sebi pitanje: "Ko je svedok? Ko svedoči dahu?" Odgovor dolazi: "Ja jesam." Uz svoje disanje, kada udahneš, reci "Ja" sebi, kada izdahneš, reci "jesam". "Ja jesam." Ako tvoj um luta, nežno ga vrati. Ja jesam je prvo ime Boga, to si ti. Ja jesam to što jesam, to je svest, to si ti sam. Ponavljajući ovo uz svoje disanje, postaješ to. Nežno se vrati na Ja-jesam. Postepeno će se prostor između "Ja" i "Jesam" proširiti. Ima li daljih komentara, pitanja, kritika, odgovora? (traka se završava) [TOC]

To je misterija 10. januar 1991.

Robert: Kako se zove naša grupa? Ko zna? Koji je odgovor?

SL: Niko?

Robert: Ako bi neko pitao koju grupu posećuješ, šta kažeš?

SN: Društvo Džnana Marga.

Robert: Tako je. Tako se zovemo, a ako te pitaju: "Šta ono podučava?" – Ništa. Teško je odgovoriti običnoj osobi, jer čemu mi podučavamo? Ničemu. Znate, postoje dve različite škole advaitinih vedantista. I mislim da ću danas govoriti o tome. Jedna škola uči da se svest modifikuje u svet. To nije bilo moje iskustvo.

SN: Možeš li to objasniti?

R: Da. (smeje se) Ljudi me takođe pitaju (vratiću se na tebe). Pitaju me da li sve ovo dolazi do tebe dok govoriš? Da li je trebalo nekoliko godina da dođeš do mesta na kome si? Odakle dolaze sve ove informacije? Kroz duhove? Kako si ovo stekao? I ja sam morao da razmislim o tome. Ali zaista najbolje što mogu reći je da se sve dogodilo odjednom. Nije bilo vremenskih perioda. Kada sam imao 14 godina i bio apsorbovan u stvarnost, sve je došlo tada i tu, i to je to. Nikad ništa nije naknadno dodato. Nije li to zanimljivo? Ne postoji novo znanje koje treba naučiti. Dakle, nazad na pitanje. Da li se svest modifikuje u svet? To nije bilo moje iskustvo. Ali postoje advaitini vedantisti koji veruju u to. Da moraš imati svest da bi imao svet. Ali moje iskustvo je da svet uopšte ne postoji. Počinjemo odatle. Nikad nije bilo sveta ili univerzuma. Nikad neće biti univerzuma ili sveta. Postoji samo svest. To je bilo moje iskustvo. Svest se ne modifikuje ni u šta. Naravno, oni ljudi koji veruju da je svet nekako stvaran mogu reći da najpre moraju imati svest, a onda imaš univerzum. Ali ja ću insistirati na tome da univerzum ne postoji. Kao optička iluzija. Čini se stvarnim, ali nema supstance. Nema uzročnost, nema ego. Ovo naravno znači da sve povezano s univerzumom ne postoji. Bog, planete, reinkarnacija, karma, ljudi, mesta i stvari ne postoje. I kada koristim termin svest, ne možemo to ni razumeti. Jer ako možemo objasniti, to ne postoji. Kako znamo da nešto postoji? Čini mi se da kada naučimo da

sedimo u tišini i um postane miran, spokojan, nešto se dogodi. Nešto što je neopisivo, neizrecivo. Nešto divno se dogodi. Postajemo krajnje jedinstvo. Kao da se rastopimo u nešto. To nešto nema ime. Zato mu dajemo ime. Zovemo ga svest ili Bog ili nirvana ili praznina, čista inteligencija, apsolutna stvarnost, beskonačna mudrost. Izmišljamo ta imena, a ipak, ako to nikad nismo iskusili, kako bismo uopšte mogli znati šta ta imena znače? Nije li bolje da zaćutimo i ne kažemo ništa? Ipak to ne možemo, jer živimo u svetu pričalica. Ljudi moraju da pričaju, tako-izgleda, i neki ljudi zaista pričaju. I što više pričaš, manje imaš za reći. Šta je odgovor? Nema odgovora. Nikad nije bilo odgovora, zato prestani da tražiš odgovor. Nema rešenja, prestani da tražiš rešenje. Nema kuda ići, prestani da misliš da moraš negde ići. Nema šta raditi, prestani da misliš da moraš nešto raditi. Jednostavno moraš biti svoje Sopstvo. Kako stići do Sopstva? Pa, evo još jednog zanimljivog načina da se dođe do toga. I ako ustaneš ujutru i osećaš se pomalo potišteno ili neraspoloženo, ako uradiš ovo, počećeš da se smeješ sebi i osećaćeš se bolje. Učiniće te srećnim ceo dan. I evo šta radiš. Čim ustaneš, reci sebi: "Ja nisam svoje ruke, ja nisam svoje noge, ja nisam svoj torzo, ja nisam svoja glava, ja nisam svoje kosti, ja nisam svoja krv, ja nisam svoji organi za reprodukciju, ja nisam svoje disanje, ja nisam nijedna od ovih stvari. Jer većina ovih stvari funkcioniše bez mog znanja. Moje srce kuca, nisam mu rekao da kuca. Moram u toalet, nisam svom telu dao dozvolu da ide u toalet. Telo želi da jede, ogladni. Nikad nisam rekao svom telu da bude gladno. Čini se kao da nemam nikakve veze sa svojim telom." Ideš dalje. Kažeš sebi: "A šta je sa svetom? Ja nisam svet. Svet nije postojao pre nekoliko trenutaka dok sam spavao. Sad kad sam budan, mislim o telu, svetu, Bogu, poslu, hrani, toaletu. Sve ove stvari se dešavaju kad se probudim. Pa, ako nisam te stvari, ko sam ja? Ko je to ja koje doživljava sve ovo? Ne znam." Budi iskren prema sebi. Ne govori: "O, ja sam svest." To je najgora stvar koju ikad možeš učiniti. Naučiti napamet određene reči ili fraze i koristiti ih u svoje vreme. Kada postaviš pitanje: "Ko onda doživljava telo? Ko doživljava svet?" Budi iskren prema sebi i reci: "Ne znam? To je misterija. Pa, za koga je misterija? Za mene. Stoga se čini da, ako je sve misterija za mene. Mene, mene, mene. Ako bih se oslobodio mene, ne bi bilo misterije. A kako da se oslobodim mene? Ko je to mene? Mene je druga reč za ja. Verujem da je sve misterija. Nemam nikakve veze sa svojim telom ili svetom." Tako se vraćaš na ja. "Ko je ovo ja? Ne znam, misterija je. Opet misterija." Zato ću ponovo pitati: "Za koga je misterija? Za mene. Ko sam ja? Ne Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

znam, misterija je. Za koga je misterija?" Dok nastavljaš da pričaš sam sa sobom na ovaj način, nešto divno će se dogoditi. Tvoje pitanje će početi da se usporava i osetićeš kako postaješ srećan. Možda čak počneš da se smeješ sebi. I tvoj um će postajati sve tiši i tiši i tiši. Počećeš da

osećaš ogromnu radost. Samo radeći tu tehniku, bez donošenja ikakvih zaključaka. Dok nastavljaš da se pitaš: "Za koga je misterija?" vrlo brzo ćeš prestati da govoriš ja ili mene. Jer će postojati veći prostor između pitanja i odgovora. Kada kažeš: "Misterija je za mene, mislim da je misterija," nastupiće duga pauza. I kako nastavljaš da ponavljaš pitanje, pauza postaje sve duža. Sad, dobra vest je da je ta pauza svest. Ta pauza je tvoja stvarnost, jer ćeš otkriti, ako nastaviš proces, da u toj pauzi nema misli. Postoji smirenost, praznina, i osećaš se divno. Objasniću proceduru ponovo, jer mislim da je važna. Ustaneš ujutru i nisi uspeo da uhvatiš sebe između budnosti i spavanja. Gde postoji čista svest. Neki od vas misle da je teško uhvatiti sebe. Zato umesto toga jednostavno pogledaš sebe i počneš da govoriš: "Ja nisam svoje ruke, ja nisam svoje noge, ja nisam svoja glava, ja nisam svoj torzo, ja nisam svoje kosti ili svoji organi ili moji reproduktivni organi ili moje disanje ili bilo šta drugo. Ja nisam krv, ja nisam telo. Za koga je telo? Ne znam? Da li sam onda ja svet ili univerzum? Kad sam spavao pre nekoliko trenutaka, nisam doživljavao univerzum ili svet ili telo. Ali sada doživljavam kad sam budan. Šta je sa ostalim stvarima koje doživljavam ili o kojima mislim? Bog, planete, sunce, druge dimenzije, svet i sve njegove manifestacije, odakle dolaze? Pa, očigledno mislim o njima, tako da moraju dolaziti iz mog uma. Ipak, ko misli? Kome dolaze ove misli? Dolaze meni. Ja mislim o svom telu i mislim o svetu. Čini se da je sve vezano za ja. Ja, ja, ja. Ako nekako mogu ukloniti ovo ja, biću slobodan. Kako da uklonim ja? Ne znam. Ko ne zna? Ja ne znam. Šta to ja ne znam? Kako ukloniti ja. Pa, odakle je došlo ja? Misterija je." Kad pitaš: "Odakle je došlo ja?" Ono što zapravo misliš je: šta je izvor ja. Nikad, nikad ne odgovaraj na to pitanje. Kada počneš da postižeš mir i unutrašnju radost, blaženstvo, i tvoj um postane tih, to je odgovor. Odgovor nema reči. Onda se vraćam na ja. Šta je izvor ja? Ne znam. Misterija je. Za koga je misterija? Za mene. Ja doživljavam ovu misteriju. To je ja. Imam sva ova pitanja. Ko je svestan tela. Ja sam svestan molitve Bogu ili razmišljanja o svojim prošlim životima ili verovanja u svoje telo. Ja ovo radim. Onda odakle dolazi ja? Ne znam, misterija je. Opet primećuješ da sam usporio, onda ćeš i ti uraditi isto. Svaki put kad kažeš: "Misterija je," ostaćeš tih na duži vremenski period. Zapamti, ne moraš doći ni do kakvog zaključka. Nakon što kažeš to oko četiri ili pet puta, trebalo bi da budeš u stanju da sediš u tišini najmanje pet minuta, bez ikakvih misli. Ova procedura će ti omogućiti da sediš u tišini bez misli

oko pet minuta. I to je prilično postignuće. Jer u tih pet minuta ćeš doživeti radost i mir i duboku sreću za koju nisi ni znao da postoji. Više ne moraš nastavljati razgovor. Jednostavno ga ostaviš po strani. Ustaneš i obučeš se i obavljaš svoje poslove. Ideš na posao, šta god radiš, ipak će te ono što si uradio tog jutra nositi kroz dan. Primetićeš zanimljive stvari koje se dešavaju tokom dana. Primetićeš da si srećniji tokom dana nego što si bio dugo vremena. Da se nekako tvoj posao obavlja bez tvog razmišljanja o njemu. Prema ljudima s kojima si se svađao, osetićeš samilosnost i ljubaznu dobrotu prema njima. Više nećeš imati neprijatelje, ako si ih imao ranije. Osetićeš mir sa celim svetom. Čak i sa iračkom situacijom. Nešto unutar tebe će te naterati da razumeš. Nećeš moći nikome to objasniti. Zato me je neko ranije pitao: "Ako mislim da će biti rata?" Nisam odgovorio. Shvatićeš da odgovor nije dovoljan za većinu ljudi. Ali ti ćeš znati i bićeš neobuzdano srećan, zadovoljan, u miru sa svetom. Kada se vratiš kući s posla ili predveče pre spavanja, možeš učiniti nešto ovako. Možeš reći: "Sad idem da spavam, ali ko je taj koji ide na spavanje? Pa, to je isto ja koje se jutros probudilo. Sad ja ide na spavanje." Vidiš šta radiš – sve se više navikavaš na ja i sve manje na telo. Sada kažeš: "Ja idem na spavanje," i ne poistovećuješ se previše sa svojim telom kad kažeš: "Ja idem na spavanje." Sada se odnosiš na odvojeni entitet. Kao da nema tela. Kažeš: "Sad idem na spavanje." I tvoje telo će leći i početi da hrče ili sanja. Ali mogu te uveriti da ćeš spavati udobnije nego što si spavao godinama. Probudićeš se srećan. Ako nastaviš ovo tokom vremena. Svaki put kada se probudiš, reći ćeš: "Spavao sam i sanjao i sada sam budan. Ali nemam apsolutno ništa s tom situacijom. Ja nisam svoje telo. Ja nisam taj koji je sanjao i ja nisam taj koji je spavao. Ko sam ja onda? Misterija je. Velika misterija, ne znam. Ko ne zna? Ja ne znam. Ko je ovo ja? Šta je izvor ja?" Opet, misterija je. I zapamti pauzu. Svaki put kad

ponavljaš: "Misterija je," pauza postaje sve veća i veća i veća. I u toj pauzi nema misli. Počinješ da postaješ dobar u ovome. Nema misli, nema osećanja, nema emocija. Postoji praznina, radost, blaženstvo. To se zove parabrahman. I ostaćeš tako neko vreme, onda će tvoje telo ustati i nastaviti svoje poslove. Ali sećaš se sve vreme tokom dana da poslovi tela nemaju veze s tobom. Ti nemaš apsolutno ništa s tim šta tvoje telo doživljava. Zato tokom dana kada ti neko donese loše vesti, ja ne reaguje. Samo gledaš, svedočiš, posmatraš, ali više ne osećaš reakciju. Kad kažem da ne reaguješ, ne mislim da se pretvaraš. Ne govori sebi: "Ne treba da reagujem, ne treba da reagujem," dok se osećaš potpuno rastrgnut Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

iznutra. To je najgora stvar koju možeš učiniti. Ipak, ako si vežbao proceduru, zaista ćeš otkriti da, bez obzira šta ti se skrene pažnja tokom dana, nema reakcije, postoji samo svedok. I osećaš se dobro sve vreme. Tako ti neko može doneti vest o smrti. Imaćeš samilosnost, ljubaznu dobrotu, osećaćeš se dobro. Ako ti neko donese vest da si upravo dobio na lutriji i bogatiji si za 10 miliona dolara, nećeš reagovati. Svedočićeš, posmatraćeš i osećaćeš se dobro. Bez obzira šta se desi pred tobom, više neće biti reakcije. Samo posmatranje kroz svedočenje. I kako nastavljaš proceduru, čak će i svedočenje prestati. Pretvoriće se u nešto drugo. Jednostavno ćeš znati bez reči da je sve ovo Sopstvo i ja sam to. Zato to stavite u džep i popušite.

SL: Sve je ovo Sopstvo i ja sam to? (R: Da.) Ima li pitanja? (pauza) Ništa?

SF: Roberte, kad kažeš da svet ne postoji, govoriš o materijalnosti sveta, zar ne?

R: Govorim o bilo kom svetu koji možeš zamisliti. (SF: Da li smatraš svet misaonim oblikom i to je sve što opažamo?) Tačno. (SF: I samo svest postoji.) Da. Ali šta je svest? (SF: Koja se može pojaviti kao misao?) Ne. (SF: Ono što hoću da kažem je da se misli mogu pojaviti, ali nisu, samo svest je?) Vidi, samo svest postoji, ali problem je što tu reč koristimo suviše olako. Ono što bismo trebali učiniti jeste reći sebi: "Šta je svest?" Svi smo čitali u knjigama da samo svest postoji, ali sada želimo svoje lično iskustvo. Zato umesto izjavljivanja da samo svest postoji, trebali bismo sebi postaviti pitanje: "Šta je svest?" I opet kažeš sebi: "Misterija je. Ne znam." Moraš biti iskren. Vidiš li zašto je toliko ljudi potrebno da postanu samospoznati? Jer uče napamet sve te klišeje. Sve te fraze. Ja sam apsolutna stvarnost. Ja sam ovo, ja sam ono i znaju reč svest. Bilo bi ti bolje da ne znaš ništa od tih stvari. Ali način da se nosiš s tim je da se pitaš: "Pa, šta je svest? O čemu govorim?" I naravno ne znaš. Naravno, niko ne zna šta svest jeste. Zato se pitaš ili kažeš sebi: "Misterija je, ne znam?" Ali nastavljaš, kažeš: "Ko ne zna? Ja ne znam?" Uvek se vraćaš na ja. "Ko je ovo ja koje ne zna? Misterija je. Za koga je misterija? Za mene. Ko sam ja? Ne znam." Ista procedura, isti prostor. Taj prostor je zapravo svest. Ali osetićeš je. Osetićeš nešto što je iznad ljudskog razumevanja. Ali osetićeš nešto.

SR: Roberte, ponekad se čini kao da um skoro izbacuje lažne signale ili pokušava da blokira viđenje ovoga. (R: To se zove ego.) I procedura u tome bi bila manje-više ista kao ovo o čemu govoriš. (R: Ista procedura za sve.) Čini se da što više osećam duboki prostor koji jesam, to više dolazi poruka koja pokušava da kaže ne, toga se treba bojati i treba da se vratiš u čvrst svet, itd., itd.

R: Onda pitajte: "Za koga je ova poruka? Ko prima ovu poruku? Ja sam? Ko sam ja? To je misterija, prostor." Ako biste ovo radili dovoljno često, stvari će se desiti, definitivno. Ali kladim se da 90 procenata nas ne praktikuje. Samo čekamo da se nešto desi. Možda će se nešto desiti, ne znam? To je misterija. (smeh) Morate nešto da radite sa svojim životom dok čekate. Pa možete i da radite proceduru.

SG: Zar nije predodređeno da li ćemo nešto uraditi ili ne? (R: Bolje je nego čupati korov.)

SH: Ko određuje šta će da uradi?

R: Niko. Nema odredivača. Postoji terminator, Arnold Schwarzenegger. (učenici se smeju) Ali nema nikoga da bilo šta odredi. Vidite, ne razmišljajte o tim stvarima. Uvek treba da mislite:

"Odakle dolazi ja koje misli o ovim stvarima?" To je važno pitanje. I kada kažete sebi, to je misterija, automatski će se pojaviti prostor. I ponovo ćete početi da osećate taj prostor kao blaženstvo, kao radost, kao sreću, kao mir, kao Sopstvo. I znaćete. I znaćete da znate.

SF: Ne borite se protiv toga. (smeh) Ponekad George samo hoda ulicom i jednostavno se tako napuni bez ikakvog razloga i jedini način na koji mogu sebi to da objasnim je da mu kažem da nisam na drogama, jednostavno jeste. (R: Mora da radiš nešto kako treba.) Ponekad samo sedim u krevetu, jednostavno je jako zabavno, i obučem smrtno ozbiljno, pedantno lice i smrtno ozbiljno pita: "Šta je ova zabava?" i odgovor dolazi: "Uživanje" i obučem lice demonstratora i pitam: "Šta je uživanje?" i opet je reklo: "Samo biti svoje Sopstvo."

R: Čuješ li to Jay? On je u krevetu ceo dan kao ti. (smeh) (SL: Šta je to bilo?) Ne, Jay ima problem da ustane iz kreveta. (SL: Oh.) (smeh) Nema ništa loše u tome. Nema ništa loše ni u čemu. Sve je dobro.

SG: Uvek postoji taj kliše o praćenju svoje savesti. Kad to čujem, osećam kao da radim nešto pogrešno, kao da čujem taj glas i pitam: "Odakle je došao taj glas?" I dalje je od tog ja, od savesti. Zaista ne postoji savest. Prati svoju savest. (R: Kao što nema đavola.) Tačno. (R: Savest je nešto što izmišljaš.)

SK: Čovek u glavi. (R: Šta?) Čovek u glavi. (R: Oh da.)

SG: Dobre misli i loše misli dolaze iz istog mesta.

R: Ni iz kakvog mesta. Tako to stoji.

SL: Robert, da li je sve ljubav? (R: Možeš to reći, naravno.) Možeš li to reći? Da, šalim se. (smeh) (R: Zavisi šta podrazumevaš pod ljubavlju? Kakva ljubav?)

SG: Šta to znači, kad upotrebiš tu reč, Bog je ljubav. Nikad u potpunosti nisam razumeo.

R: Pa, to je nešto što učiš iz Biblije. Ali niko zapravo ne razume šta to znači. Bog, ljubav, stvarnost, svest, apsolutnost, sve su to sinonimi. Ali moraš da pitaš sebe: "Šta ovi pojmovi znače meni? Ko čuje ove pojmove? Ja." I vrati se direktno na ja i prođeš kroz istu proceduru.

SL: Danas mi je iskrslo dok sam praktikovala, ta fraza, "Sve je ljubav," i zaista sam osetila da je tako, koliko daleko to može da se odvede? Kao ruža, '57 chevrolet i atomska bomba, sve je to ljubav?

R: Dakle, ti to zapravo ne osećaš jer još uvek imaš zabunu u vezi atomske bombe i chevroleta. (SL: Stid mi je da kažem, ali u redu je. Da li je u redu?) Sve je u redu. (SL: Sve je u redu. Dakle, atomska bomba je u redu?) Ne tražim od tebe da to prihvatiš. Tražim od tebe da sama otkriješ. Da, u redu je. Ali nemoj slepo prihvatati. (SL: Ne prihvatam.) Sama otkrij. Ne veruj meni, zašto bi? Sama otkrij.

SF: Dakle, Roberte, sve što je preostalo je da prihvatimo svoje neznanje, živimo u misteriji i praktikujemo samo-istraživanje? (R: Da.) To je to, mislim, to je, sve ostalo je samo gubljenje vremena?

R: Možeš to reći, naravno, da. (smeh) U pravu si. Pomisli na sve stvari koje smo danas radili, a bile su gubljenje vremena. Ljutilismo se, uznemirili se, nismo dobili šta smo hteli i naljutili se na nekoga, ili kad smo mislili na nešto što nas je naljutilo. Ili smo reagovali na nekoga. Pomisli na danas, samo danas. Sve izgubljeno vreme. Gledaš sapunice po ceo dan. Pomisli kako si protraćio vreme.

SL: Moguće je dok, ako kažete da neko gubi vreme, moguće je praktikovati tehniku čak i dok gubimo vreme. Pitajući se ko hoda ulicom, ko otvara vrata, ko pere salatu?

R: Veoma je moguće, ali je teže. Pogotovo za početnike jer ćeš više misliti o salati nego o samospoznaji. Zaokupljaćeš se zadatkom. (SL: Naprotiv, kad ste prvi put rekli da će telo da se brine o sebi, osećala sam se daleko od toga, ali danas je telo zaista otvaralo frižider i drobilo beli

luk.) Tvoje telo je drobilo beli luk? (SL: Aha.) Misliš, drobiš beli luk svojim telom? (smeh) (S: Vrlo slikovita ideja, Roberte.) (smeh) Samo te zamišljam... (SL: Kao gaženje grožđa ili jednostavno bacanje sebe na beli luk. (smeh) Ali to je to, zar ne? Telo se zaista brine o sebi?) Uvek se brine. (SL: I mi možemo da posmatramo?) Da. (SL: I posmatranje je u redu?) Ako možeš to da radiš, to je dobro. (pauza na traci)

SF: Ako gledaš zalazak sunca, nekako te uvlači bez ikakvog razmišljanja. Šta bi to bilo?

R: To bi bilo biti uvučen u zalazak sunca bez razmišljanja. (smeh) Bilo bi to zanimljivo stanje. (SF: Oh, okej.) Ali to izlazi iz tvog uma.

SL: Šta je govorenje u jezicima? Ima li ikakve veze sa tvojim stanjem?

R: Koliko jezika treba da govorim? (smeh) (SL: Ne, čula sam ljude kako kažu, ovo je ono što hrišćani kažu, da je to dar od Boga i veza sa Bogom i sve to.) Pa neka uživaju. Pustite ih da govore u jezicima. Ostavite ih na miru. (SL: Pitala sam se da li ima veze sa ovim blaženstvom.) Ne. (SL: Nekako verbalno blaženstvo.) Ne. Zašto bi, ako imaš blaženstvo, želeo da govoriš u jezicima? Poželećeš da ućutiš i budeš miran. (smeh) To je zaista smešno. Možeš videti Džnanija kako hoda ulicom bla, bla, bla,

bla, bla, bla. (učenici se smeju) Ostavite svet na miru. Neka ljudi rade šta moraju. Postoje razne vrste ljudi u svetu koji rade razne stvari. Pustite ih. Samo ih volite i ostavite ih na miru, a vi radite šta morate.

SL: Pa, ja sam i dalje za vožnju rolerkosterom i slične stvari i ako bi to bilo nekako čvršće iskustvo, bilo bi mi zanimljivo da znam kako je.

R: Pa, šta god osećaš da moraš da uradiš, moraš da uradiš. (učenik se smeje) Vidite, ovo nije vrsta satsanga gde vam dajem pravila i propise i kažem: "Ovo smeš a ovo ne smeš. Ovo možeš ali to ne bi trebalo." Radite ono što osećate da morate dok ne dođe vreme kad vam više nije potrebno. Ako praktikujete ovu proceduru, usporićete. Drugim rečima, što više praktikujete, sve blaženiji postajete. Svet vam ne može dati to blaženstvo. Pa zašto biste želeli da se upuštate u svet? Vi sami postajete blaženstvo.

SL: Mnoge stvari su zaostavština iz detinjstva i osećamo to uzbuđenje, a ako zaista ne razumemo istinski mir...

R: Pa naravno. Dok si čovek, doživljavaćeš sve te stvari. Nema ništa loše u tome, ali govorim dok slediš ovu vrstu procedure i dok počinješ da se otvaraš sve više i više, puštaćeš svet sve više. Jer ćeš shvatiti da ti svet ne može dati istinsku sreću. Bez obzira šta stekneš. Sve je prolazno. (SL: Dakle, sticanja su teret?) Pa kad bih ti hteo dati milion dolara, ne bi uzela jer je teret? (SL: Pa, govorim o stvarima.) (smeh) To je stvar. (SL: Znam da je to hipotetičko pitanje.)

SR: Stvari su sjajne, pa ću se složiti s tim. (R: Stvari su sjajne?) Uživam u stvarima.

SL: Da, ali... (R: Nema ništa novo.) ...jako sam uživala u stvarima kad sam bila mlađa i imam mnogo stvari i sad prolazim kroz njih i shvatam da mi oduzimaju mnogo vremena od onoga što zaista želim da radim, nekako, sređivanje, brisanje prašine.

R: Dakle, stičeš osećaj i to je pravi način. Ne kažem da se odrekneš bilo čega. Uživaj u onome u čemu uživaš. Ali, kao što si upravo rekla, kako duhovno rasteš, te stvari te prestaju zabavljati. Više ti ne pružaju uživanje. Ali nemoj to glumiti. Nemoj reći: "Moram da stavim prazno lice" i ne uživam u životu. Uživaj u onome u čemu uživaš. Radi ono što radiš dok ne dođe vreme kad to više ne moraš da radiš.

SR: Roberte, znaš, imao sam osećaj, ako to pravilno izrazim, kao da prelazim most ka ovom stanju i imam užasan osećaj da ću, kad stignem na kraj, stići do ovog vakuuma. Praznog vakuuma koji je skoro kao prašina. Tamo nema ničega. I plašim se da u ovom trenutku, gledajući to na način na koji ti opisuješ, ne deluje kao divno mesto na kraju jer ga nisam iskusio. Dok sve

stvari na svetu koje sam iskusio, znam kakve su i mogu ih dodirnuti i odbaciti i proći kroz njih. I mogu odbaciti i...

R: Ipak, dešavaju ti se stvari koje ne voliš. Prolaziš kroz razna iskustva. Mora postojati nešto drugo što je trajno i postoji. (SR: To vidim sve jasnije i jasnije, zaista.) Onda samo treba da praktikuješ proceduru i gledaš šta se

dešava i posmatraš. Ili dođi na satsang kao što radiš i gledaj šta se dešava kako nedelje prolaze. Vidi šta ti se dešava. Stvari će se dešavati automatski.

SR: Pretpostavljam da želim uverenje da razumeš gde je neko poput mene, što mislim da mnogi ljudi doživljavaju. Do te zajedničke tačke gde vidimo materijalni svet sa stvarima, a ono drugo je tu, ali je nekako misterija. I zaista stići do toga i biti siguran da postoji ta čvrsta osnova (ne možeš je nazvati čvrstom osnovom), ali postoji taj stav... (R: I ne možeš biti ni siguran.) (smeh) ...samo želim da budem siguran da razumeš da postoji mnogo entiteta ovde koji nemaju sigurno tlo o tome šta da očekuju kad se probiju kroz ovo.

R: Naravno, vidite, zato je za većinu ljudi koji ulaze u ovakve stvari ponekad potrebno da im se tepih izvuče ispod nogu. Moraju da imaju nekakvo negativno iskustvo u životu i onda se podignu i zapitaju: "O čemu se zapravo radi u životu?" i upuste se u učenja poput ovog. Ali većina ljudi ima relativno srećan život u svetu, što je naravno posledica karme, misleći da će se ta sreća nastaviti. Ali mogu da vas uverim da se neće nastaviti. Mora negde da prestane i morate početi da doživljavate suprotno. Jer za svako gore postoji dole, za svako napred postoji nazad. Za svaku količinu pritiska gurnutog napred, ista količina pritiska je gurnuta nazad, kao kod leta mlaznih aviona. To je sve dualnost. I svako doživljava dualnost s vremena na vreme. Svet je nepostojan i ako se držiš sveta, uvek ćeš biti razočaran. I recimo da čak imaš radosne trenutke celog života zbog karme. Doći će vreme kad budeš star 90, 95 godina i postaneš invalid, senilan i sakat, kao predsednik Reagan, šta ćeš onda? Postaćeš razočaran, reći ćeš: "Bio sam tako srećan celog života. Sad ne mogu da ustanem iz kreveta. Ljudi moraju da me kupaju i hrane i brinu o meni, šta se dogodilo?" Bićeš potpuno razočaran. Pa zašto ne potražiš to sad i ne postaneš slobodan? Zašto ne bi ovo bio tvoj glavni cilj, da postaneš slobodan i oslobođen? Pitaj se: "Zašto ne?"

SK: Zašto stvari postaju tako spore? (učenici se smeju) Nezainteresovan za spoljašnji svet i gube entuzijazam za duhovnu praksu. (R: Pa, to može biti apatija.) Hm. (R: Može biti apatija jer...) Šta ako dolazi iz stanja meditacije koje nije ništa drugačije od svega ostalog što neko radi?

R: Očigledno si na pogrešnom putu onda. Možda imaš previše praksi. Ono što treba da se pitaš jeste: "Kome dolaze ova osećanja? Zašto imam ova osećanja? Odakle su došla?" Istraži u sebi. (SK: Osećanja čega?) Osećanja apatije. (SK: Ne znam da li je apatija, pitam se.) Pa šta god da je. Ne moraš da znaš šta su, samo se pitaj: "Kome dolaze i zašto?" I nešto će se desiti.

SK: Mislim da ono što takođe pitam jeste, da li daješ praktične savete nekome i, ako je to povezano sa disciplinom, da li je disciplina važna?

R: Da li ja dajem praktične savete? (SK: Da.) Ne, ja sam vrlo nepraktičan. Ne mogu da dam praktične savete. (SK: Jednom si mi dao vrlo praktičan savet.) Čini se da je praktičan. (smeh) Praktičan savet je uvek na kraju da otkriješ ko si. To je najpraktičniji savet koji mogu dati. I ponekad ću s tobom razgovarati i pored toga i reći ti ono što ti nazivaš praktičnim. Ali uvek ću završiti tako što ću ti reći: "Otkrij svoju istinsku prirodu, otkrij svoje Sopstvo."

SK: Drugim rečima, ako prejako duvam nos i kao rezultat mi neprestano teče krv iz nosa i neko da praktičan savet posmatranjem i kaže: "Prejako duvaš nos." (R: Oh, sećam se toga, da.) Zato ti krv izlazi iz nosa i nemoj to raditi. Tako da, na isti način, praktičan savet za nekoga ko možda ima neke promene ili šta god i odluči da raspusti bilo kakvu disciplinu koju ima ili ne, da li je, praktično govoreći, disciplina u životu važna. (R: Za neke ljude. Ako misliš da je važno, nastavi s tim.) Mislim samo disciplinovati svoj život.

R: Na neki način si u pravu. Vidite, vrlo je paradoksalno. Na neki način si u pravu, ali za neke ljude nije važno. Svako je drugačiji. Ali uvek se svodi na samo-istraživanje. Ako se pitaš: "Kome treba disciplina? I zašto?" Shvatićeš da tvom istinskom Sopstvu nikad nije trebala nikakva disciplina jer si već probuđen. (SK: Onda, da li je iskustvo ovog entuzijazma za život, slučajno?) Iskustvo ovoga je možda entuzijazam za život, ali se vraćaš svom telu. (SK: Da.) Ako tvoje telo mora imati entuzijazam za život, imaće ga, i učiniće šta god mora. Ali ti ćeš uvek biti svestan da ti nisi to. To nema veze sa tobom. (SK: To me dovodi direktno do te tačke. Ako neko doživljava ravnodušnost do te mere da ništa ne izgleda važnije od bilo čega drugog?) Doživljavaćeš to kao ja, kao svest. Ali tvoje telo će i dalje raditi svoj posao. (SK: Osim ako telo nema šta da radi, onda neće ništa?) Da. (SK: I ako se to nastavi dešavati, onda na materijalni način dolazi do promena. Kako se promene dešavaju i neko možda treba da zaradi malo novca ili tako nešto, onda je primoran u situaciju gde mora da odgovori na drugačiji način.) Opet ne, nema drugačijeg načina. Ako istražuješ "Kome se ove stvari dešavaju," desiće se prava stvar. Prava akcija će se odvijati u tvom životu. (SK: Ah, ali ne treba čekati na to.) Pa zavisi šta ti je suđeno da radiš. Ti nemaš nikakve veze s tim. (SK: Okej. Pitam se postoji li zamka u tom procesu sedenja i čekanja na nešto? Da se desi izvan...) Ne bi trebalo to da radiš, ne, ko ti je rekao da to radiš? (S: Pa...) (pauza na traci, Robert zatim nastavlja)

R: ...radiš, onda istraži: "Ko je činilac?" i vidi da li sediš i čekaš. I ako treba da sediš i čekaš, nećeš imati nikakva pitanja jer ćeš biti tako u blaženstvu i tako srećan i tako radostan da te neće brinuti šta tvoje telo radi. (pauza na traci)

R: ...dobre stvari. Tvoje telo će se brinuti o sebi. (S: Kad svaka briga za njega nestane?) Ali ti nemaš nikakve veze s tim. Vidite, nemojte čak ni misliti "bez brige,"

vaš um vam govori sve te stvari. Vašum se hvata za sve što kažem. Ne postoji takva stvar kao "bez brige." Ja će se brinuti o tebi. Ja je tvoj život. To je tvoja supstanca. To je Bog. To je svest. To je ja-jesam. To će uvek brinuti o tebi, ne boj se. Moraš mu verovati. Predaj se Ja i pusti Ja da se brine o svemu. To je kao da nosiš svoj prtljag u vozu. Da li bi nosio svoj prtljag na glavi i imao taj teški teret? Kad možeš da ga staviš u odeljak i pustiš voz da te odvede do odredišta. Dok je prtljag u odeljku. Dakle, ono što sada radiš Jay, nosiš svoj prtljag na glavi. (SK: U vozu, dok se kreće.) U vozu. Voz je Bog. Zato daj Bogu svoj prtljag. Daj Bogu svoje terete. (SK: Nemam terete sada.) I stići ćeš do svog... (SK: Jedini teret koji dobijam...) (pauza na traci)

R: Ako se fokusiraš na Ja, na izvor. Uvek na izvor i ne misli previše. Izvor, izvor će se brinuti o tebi. Bog. Izvor će se uvek brinuti o tebi ako misliš na njega. Moraš misliti na Boga i Bog će misliti na tebe, tako reći.

SF: Roberte, šta je sa nadom u kontekstu... (R: Nadom?) Da, u kontekstu prakse samo-istraživanja. (R: Nada, nada za čim.) (smeh) Većina ljudi koji praktikuju samo-istraživanje misli na nešto, u onostranom. Kad sam ti objasniš šta se može desiti i šta se može desiti može biti nešto divno. To rađa nadu.

R: Ne, govorio sam šta se može desiti. (SF: Da.) Nisam rekao da se nadaš da će se desiti. (SF: Kad ljudi to slušaju, možda shvate...) Oh, razumem šta misliš. (SF: ...Da ima nečemu čemu se treba nadati.) Oh, razumem. (SF: To je moje pitanje.) Da. Pa, ako već moraš o nečemu da misliš, misli o dobrim stvarima. Misli da će ti se pre ili kasnije desiti nešto divno. To je dobro. Nema ništa loše u tome. (SF: Tačno.) Bolje je nego misliti da će se desiti nešto loše. Zato misli, dok praktikuješ, da ćeš jednog dana biti slobodan. Jednog dana ću biti realizovan, kao upravo sada, i drži se toga.

SR: Roberte, takođe sam razmišljao koliko je važno biti u dobrom društvu, ako to možeš nazvati dobrim društvom. Neki ljudi s kojima se družim, imam jednog prijatelja koji je u zabavnoj industriji i ima svoju emisiju i svaki put kad sam s njim, on predstavlja čitavu stvarnost protiv koje pokušavam da se borim. Ne bih trebalo da se borim protiv toga, ali to me nekako spušta i

čini se tako važnim držati se ljudi koji imaju iste vrednosti i koji su usmereni ka pronalaženju realizacije.

R: Pa zašto si onda u blizini te osobe? (SR: Pa, prvo, on je jedna od najzabavnijih i najprijatnijih osoba sa stanovišta humora koju sam našao, što je samo mala zemaljska zadovoljstvo. Zemaljsko zadovoljstvo je neke vrste.) Dok god veruješ da se zabavljaš i uživaš s tom osobom, nastavi. (SR: Samo tako shvatam?) I radi na procesu. (SR: Da, razumem.) I sve će se srediti. To sam mislio kad sam ranije rekao: "Ne

odriči se stvari odmah." Nastavi gde si i radi na sebi. I onda će ono što treba da otpadne, otpasti samo.

SK: Zar karma ne čini zaista nemogućim odreći se nečega što ne možeš jer ćeš karmički to ipak uraditi? (R: Da.)

R: Da. Sve će se uvek samo rešiti. Ti nemaš nikakve veze s tim. (SG: Samo igraš ulogu.) Ne, ti čak ni ne igraš ulogu. Uloga će igrati tebe. Kad kažeš: "Igram svoju ulogu," to je kao da imaš ulogu koju treba da igraš.

SH: Da, kao: "Ko si ti?" (R: Da.) (smeh)

SG: Upravo sam pročitao nešto u oglasu. Nekako me oslobađa i istovremeno me pomalo plaši. Bilo je: Ako nemam ništa s rođenjem i nemam ništa sa smrću, što me navodi da mislim da imam bilo šta s onim što se dešava između. (R: To je dobro.) Donosi slobodu, ali istovremeno je kao odustajanje, odustajanje od toga da ja bilo šta radim.

R: Pa, ako to fizički radiš, pogrešno je. Ali ako ti jednostavno dođe i osećaš se sjajno povodom toga, onda je ispravno. (SG: Pa ono što osećam privlačnim na zemaljskom nivou, ali u mom umu su sve ove kritike i poređenja i osuđivanja i...) Onda idi i istraži u sebi. Postavi sebi pitanja: "Kome ovo dolazi? Ko ovo oseća?" (SG: Ali deluje tako ubedljivo.) Ali pitaj se: "Zašto ovo radim? Kome treba ovo da radi? Kome to dolazi?" Bićeš iznenađen onim što se desi. Izvinite, moram u toalet. O čemu god da pričam sada. Moram u toalet. Ne pitam se: "Ko mora u toalet?" Ne uskraćujem sebi, jednostavno to uradim spontano. (smeh) Čak ni ne razmišljam o tome jer to telo brine o sebi, ja nemam nikakve veze s tim... (pauza na traci) ...Pojava tela radi te stvari, naravno. Po svemu sudeći, ja sam samo običan tip, ali znam da nemam nikakve veze s tim.

SR: To je kao um koji kaže da ako prestaneš da kontrolišeš i sve to, onda će nešto poći naopako i jedino što treba uraditi je eliminisati sve to i sve će biti u redu.

R: Da, to sam mislio: "Moramo verovati Bogu. Moramo sve ovo predati Bogu." Koji nije niko drugi do tvoje Sopstvo.

SG: Da li je ovo proces predavanja. Da li je ono što si ranije govorio, taj proces?

R: Taj proces je takođe predavanje, da. Jer prestaješ da misliš, kažeš: "To je misterija," sve predaješ. Predaješ se, tih si i miran. Kada tvoj um postane tih i miran, onda si se predao Bogu.

SF: Isto kao "to je misterija" je ista stvar kao "ne znam." (R: Da.) Onda se otvaraš. (R: Da.)

SR: Roberte, pitao sam te jednom ranije, ali da li iko ikada razume misteriju? Čak bez obzira koju fazu dostigneš, ili bi rekao da kada dostigneš određeno stanje nije važno, to jednostavno nestane?

R: Misterija nestaje, sve nestaje. (SR: Dakle, to je odgovor na misteriju onda od...?) Nema odgovora jer je sve praznina, svest. Sve je čista radost. (SR: Plašim se da to ne može znati ili proživeti.) Nemoj. Pa kome strah dolazi? Kome strah dolazi? Pitaj se. Ko ima

taj strah? I nestaće. Uvek se pitaj. Jer tvoje istinsko Sopstvo, ne postoji takva reč kao strah. Strah je za telo i ego.

SG: Ne mogu da izgleda pređem preko toga.

R: Za sada. Sutra je novi dan. Ali uvek vam govorim da se ne omalovažavate. Nemojte misliti da ste glupi ili da nešto nije u redu s vama, ili da ne možete daleko stići. Samo prihvatite kako dolazi i nastavite proceduru. To je kao postati hirurg. Radiš na mrtvim telima dok ne uspeš. (učenici se smeju) (pauza na traci)

SR: ...nepoznato. Samo moram imati veru da će sve biti u redu.

R: Želiš da ti dam sertifikat? (SR: To mi bar pomaže. Samo verujem da će sve biti dobro.) Otkrij za sebe, ne veruj meni. Šta ako sam samo prevarant i ništa od ovoga nije stvarno, samo sam izmislio? (SR: To je dobro.) Otkrij za sebe.

SF: Imam jedno pitanje za sebe. Želela sam da znam šta je najveći strah? I došla sam do zaključka da je jedini način... najveći strah je potpuni prestanak postojanja. Postoji li veći strah od toga? (R: Ne.) Jednom sam se vozila ka Santa Monici i dok sam se vozila u kolima, nije me bilo briga da li će ovo telo prestati da postoji, u tom trenutku, nije me uopšte uznemiravalo. U tom trenutku. (oštećenje trake)

R: ...Poslednje tri ili četiri godine svog života bio je u strašnom bolu. Imao je reumatizam i rak. Dakle, da ste ga videli tada i ne razumete ovo učenje, rekli biste: "Ko želi da sledi ovaj put?" Da ste ga videli kad je bio bolestan i ne razumete učenje, rekli biste sebi: "Ko želi da sledi nešto tako? Ko propada? Zašto bih mu uopšte verovao?" Jer želite da neko bude snažan i jak i srećan i zdrav. To je pojava i pojave se menjaju. To je teško objasniti. Kad vidite nekoga u bolu, treba odmah da pomognete. Dok ne dođete do faze u kojoj razumete i tada ćete pomoći još više. Evo dobrog primera: Danas sam šetao do banke i psa je udario auto. I pas je ležao nasred puta. Pas nije bio mrtav, ali je bio u bolu, cvileo je. Neki ljudi su stigli i ja sam prišao i posmatrao i osećao za psa. Imao sam veliku ljubav, veliku samilosnost za psa. Ali kao čudo, zaustavio se auto i bio je veterinar i on je opipao psa i rekao da pas ima slomljeno rebro. I previo je psa i odveo ga u bolnicu. Koja je poenta ove priče? Zaboravio sam. Da je pas svest i da je sve dobro.

SY: Dakle, da veterinar nije naišao, vi biste odveli psa u bolnicu?

R: Bilo je drugih ljudi koji su mogli to da urade. Da sam imao priliku, bih. (SY: Da li upozoravaš?) To nije moj posao, ne razmišljam na taj način. Samo sam tu da pomognem najbolje što mogu.

(Pauza na traci. Traka se nastavlja pitanjem učenika.)

SL: ...pa, da li je moguće da je sakupio karme drugih?

R: Može biti, moguće. (SL: Šta je to?) Mislim da nije bio bolestan. Nikad nije umro. (SL: Roberte, na drugom nivou, da li bi objašnjenje raka bilo to?) To je moguće. Ali ja to ne vidim tako. U ovim stvarima, nema raka, nema smrti i nema patnje. (SL: Onda nema Ramana Maharshija.) Ne kao osobe.

SK: Dakle, svi u ovoj sobi pomogli su isto koliko i vi u pomaganju tog psa?

R: Možeš to reći, naravno, jer postoji samo jedan. (Pauza na traci. Traka se vraća, ali ne na istom mestu gde je stala.)

R: ...Ne, to je dualnost. Neko mora biti izlečen, nema nikoga ko treba da bude izlečen. Niko ne postoji da bude izlečen i on nikad nije otišao nigde. Bio je isti sa telom ili bez njega. (SL: Onda, ako niko nije postojao da se razboli, ali jeste?) Za koga? Za tebe. (SK: I čak ni za tebe. Samo neko ko ti je rekao da jeste. Možda je video ili nije video nešto na nivou pojave.) Sve je dobro.

SR: Da li se sve svodi na to koliko stvarnim želimo da ovaj budni san bude?

R: Pa, ne možeš baš tako reći jer to nema veze s tobom. Tvoje telo i tvoj um će se pobrinuti za to. Stoga je jedino spasenje osloboditi se tela i uma. (SH: Kojeg nikad nisi ni imao.) Tako je. (SR: Mislim, gde je sloboda, nije u budnom stanju za koje mislim da sam u njemu?) Uopšte te ne vidim ni u kakvom budnom stanju. Ne vidim te kao budnog ili nebudnog ili spavajućeg. Vidim te kao što ti vidiš mene, kao jedinstvenu svest, jedinstvenu celinu, nema razlike.

SG: Da li su sve moje percepcije, nema nikoga ko mi bilo šta radi. Nema nikoga ovde?

R: Tako je. (SG: Šta god da se dešava moja je mala kreacija?) Upravo. (SG: Ništa se ne dešava?) Tako je. (SG: Napolju?) Tačno. Sve je emanacija tvog sopstvenog uma. (SG: To je zastrašujuće.) Ne, lepo je. (SG: Lepo je na neki način, ali istovremeno me plaši.) (smeh) Ko je uplašen? Pitaj se: "Ko je uplašen?"

SR: Da Bob učestvuje s nama, možda bi stekao znanje. Ovo malo telo koje sedi u ovoj sobi ovde koje ti izgleda prepoznaješ i odgovaraš na pitanja, da postoji nekakva dogovorena stvarnost u vezi njih.

R: Zar ja? Ne moram ništa da priznajem. Samo priznajem da si ti stvarnost. Da si ti konačno jedinstvo. Čista svesnost. To ću priznati. Sve ostalo je tvoja stvar. (SH: Aleluja.) (smeh) Postanimo mirni na nekoliko trenutaka. (duga tišina, zatim traka naglo počinje dok Robert nastavlja)

R: ...telefonska sekretarica. Želim da ti zahvalim. Pre otprilike dve nedelje, (dobijam veliki broj telefonskih poziva.) Pa sam rekao sebi: "Sebi, treba ti telefonska sekretarica." Danas UPS stiže i donosi mi jednu. Neko jeftino mesto u Čikagu. Pozvao sam ih i rekao da nisam poručio. Oni su rekli "sve je plaćeno." I sad samo treba da je povežem. (kraj trake) [TOC]

Sve se može dočekati sa "Ko sam ja?" 20. januar 1991.

Robert: Da biste spoznali potpunu sreću, potrebno je da smirite svoj um. Kada vaš um postane tih, miran, sreća nastupa sama od sebe. Postoji mnogo načina da se to postigne. Jedan od najboljih načina koje znam je pevanje. Pevanje ima pozitivan efekat na nervni sistem. Takođe ima druge suptilne osobine koje uzrokuju da um postane miran i tih. Zato se pripremimo tako što ćemo malo otpevati, hoćemo li? (Pevanje) Zaista me ne zanimaju nijedan od vaših problema jer znam da ste apsolutna stvarnost. Vi verujete da nešto nije u redu sa vašim životom, da se prema vama ne postupa ispravno, da ne razumete previše, ili šta god da je. To je laž. Vi ste apsolutna stvarnost, savršena inteligencija. Vi ste čista svesnost. To je vaša priroda i ništa drugo. Vi dozvoljavate svom umu da vam diktira da li ste bolesni ili zdravi, zdravi ili siromašni, bogatiji ili ne bogatiji. Dozvoljavate svom umu da vam govori sve te stvari. Vaš um je lažov. Vaš um ne razume jer mu nećete dati moć, hraneći ga sve više i više problemima. Kada počnete da prihvatate činjenicu da ste apsolutna inteligencija, vaš um se oslobađa. On nestaje. Vaš um je alat koji vam stvara probleme. Zaustavite svoj um. Uništite svoj um. Ne dozvolite svom umu da vam bilo šta govori. Stvari se naizgled dešavaju u svetu. Primećujete određene stvari i reagujete. Ipak, živimo u svetu dualnosti. Sve se menja. Ništa nije ikada isto u ovom svetu. Stoga, kako možete verovati onome što vam svet pokazuje? Kome možete verovati? Možete verovati samo sebi. Možete samo znati da je vaše Sopstvo apsolutna istina. Govorim o vašem Sopstvu sa velikim 'S.' Vi ste svoje Sopstvo. Ne postoje vaše Sopstvo i vi. Postoji samo Sopstvo. Postoji samo apsolutna svesnost, apsolutna stvarnost. Kad biste samo ovo prihvatili i ne pokušavali da analizirate, ne pokušavali da poredite. Samo prihvatite da "Ja sam apsolutna stvarnost," za svoje Sopstvo. Kad koristim reči "Ja jesam," mislim na svest. Svest je sveprisutnost. Stoga, kad kažem, "Ja sam apsolutna stvarnost," uključujem ceo univerzum. Ne govorim o sebi, Robertu. Uključujem vas. I ako prihvatite moje reči, doći će do transformacije u vašoj svesti, i vaša svest će se istopiti u apsolutnu svest, i bićete slobodni. Sve što zaista mogu da uradim za vas jeste da priznam svoju sopstvenu stvarnost, i moja sopstvena stvarnost je takođe vaša stvarnost. Ja sam sat-čit-ananda. Ja sam Parabrahman. Ja sam konačno jedinstvo. Ja sam božanska ljubav, čista svest. Ja sam taj koji jesam, praznina, nirvana. Ne postoji ništa drugo. Sve vaše brige, svi vaši strahovi, nemaju osnova. Postoji samo jedno i vi ste to. Zašto to nećete prihvatiti? Pomislite na ono što verujete da nije u redu sa vašim životom na trenutak.

ment. Odakle je došao ovaj koncept? Tvoje vaspitanje? Samskare iz prošlih života? Počinješ da veruješ da si ti telo, tvoj um, i to ti uzrokuje druge probleme. I poistovećuješ se sa tim

problemima. Ali ja ti kažem da si ti apsolutno čist. Prošlost je izbrisana. Nema samskara. Nema prošlih života. Nema greha. Čist si kao sneg. Jesi li ikada video sneg nanet vetrom? Odakle ta izreka? Nisam je ja izmislio. Ali ti si čist. Ništa nije nečisto u tebi. Ti si božanstven. Ti si svest. Zašto mi ne veruješ? Veruješ da si neko drugi. Veruješ da si čovek, da si telo i da ti je ime Meri, ili Džejn, ili Džon ili Džo. Zapamti, ime ti je dato na rođenju. Šta da ti roditelji nikad nisu dali ime? Ko bi bio? Verovatno bi sam izabrao ime. Ali ti nisi svoje ime. Nisi svoje telo. Nisi ono što se pojavljuje. Ti si više od toga. Razlog što čovečanstvo izgleda pati je zato što veruje da je ljudsko. Veruje da je odvojeno. I kada veruješ da si odvojen, počinješ da veruješ da neko pokušava nešto da ti uradi. Moraš da se takmičiš sa životom ili sa drugim ljudima. Zato pokušavaš da radiš čudne stvari drugima, da budeš iznad njih, da ih nadmudriš. Ali ja ti kažem, ne moraš ništa od toga da radiš. Jednostavno moraš da prepoznaš istinu o sebi i bićeš slobodan. Jednostavno moraš da prihvatiš da si apsolutna inteligencija, apsolutna svesnost. To si ti. Prošlost više ne postoji za tebe. Nikad nije ni postojala. To je san. Prošlost te više ne može povrediti. Budućnost ne postoji. Samo sada postoji. Sada postoji kao svest, kao apsolutna stvarnost, i kao svest, samodovoljna. Ništa drugo ne postoji. Priroda uma je da bude nemiran, da stalno želi da pronalazi nove stvari, da ide na nova mesta, da postane dosadan. Priroda uma je da se kreće s mesta na mesto, da nalazi nove prijatelje, nova okruženja. U stvarnosti možeš zauvek ostati gde jesi i biti potpuno srećan. U stvarnosti ne moraš ništa da radiš da bi bio potpuno srećan. Govorim mentalno. Tvoje telo je došlo na ovu zemlju da radi ono što mora, ali to nema veze sa tobom. Posmatraj sebe, budi svestan, ali ne reaguj. Nesreća dolazi jer reaguješ na osobu, mesto ili stvar. Kada više ne reaguješ na osobu, mesto ili stvar, slobodan si. Uvek želimo promenu u svojim životima. Kao da ćemo, ako napravimo promenu, biti slobodni. Neki od nas se venčaju, i umore se od braka posle nekoliko godina, i žele promenu. Mislimo da će nas to usrećiti. Ali otkrijemo da neće. Ne postoji ništa što te može usrećiti osim iskustva poznavanja Sopstva. Čak i na ovakvom sastanku, ako stalno dolaziš, prosečna osoba posle nekog vremena postane dosadno i želi da nađe novog učitelja, novo okruženje. Onda im dosadi tamo gde odu. Nikad ne prestaje. Ljudi na ovom sastanku pričaju o nalaženju kuće u Feniksu, ili Nju Orleansu, ili Novom Meksiku ili u Sijetlu, i o posedovanju ašrama, i onda izgleda da žive srećno zauvek. Ali ako nisi srećan sada, nikad ne možeš biti srećan bez obzira gde ideš. Gde god ideš, moraš povesti sebe sa sobom. Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

Većina ljudi pravi grešku razmišljajući o budućnosti. Kažu: "U budućnosti ću biti srećan, kad se oženim/udam, kad se razvedem, kad nađem novi posao, kad dam otkaz i ne radim ništa." Ali ja ti kažem, ako nisi srećan sada, neće biti sreće ni u budućnosti. Svako idealno stanje koje tražiš, moraš ga steći sada. Ako želiš mir uma, ne možeš pobeći u drugu zemlju ili u drugi grad da bi ga pokušao naći. Mir uma postoji tačno tamo gde jesi. Mir uma si ti. Ali ti misliš da je to nešto spolja. Postoji osoba koja mrzi svoj posao, i kaže: "Preseliću se u Sijetl. Ljudi su tamo ljubazniji. Ne slažem se ni sa kim na poslu. Nesrećan sam ovde u Los Anđelesu." I tako se preseliš u Sijetl. Okruženje je novo, sve izgleda u redu. U roku od šest meseci Sijetl postane Los Anđeles. Isti problem, drugačiji ljudi. Moraš povesti sebe sa sobom gde god ideš. Ne možeš pobeći od sebe. Ne veruj da će te drugi usrećiti, da će te novo okruženje usrećiti. Možda tako izgleda na početku. Naravno, ima ljudi koji nikad ne ostaju dugo na jednom mestu. Dosadi im i odu negde drugde. Opet im dosadi i odu negde drugde. Koliko dugo mogu to da izdrže? U krajnjoj analizi moraš se suočiti sa sobom. Niko ti ne može doneti sreću. Niko ti ne može doneti mir osim tebe samog. Moraš ostati gde jesi, čak i ako okruženje ili tvoje okolnosti mogu delovati neprijatno na početku. Mudra osoba ostaje gde jeste i počinje da radi na sebi. Počinju da transcendiraju telo-um. U meri u kojoj počneš da transcendiraš telo-um, u toj meri nalaziš sreću i mir. Kako to radiš? To su nam pokazali veliki mudraci. Tajna je, ponovo, da smiriš um na bilo koji način možeš. Vidiš, tvoja prava priroda je, zapamti, čista sreća, apsolutna stvarnost. Samo mentalni utisci te navode da veruješ drugačije. Zato se oslobodi mentalnih utisaka. Kako to radiš? Počinje preuzimanjem kontrole nad umom. To je početna faza, posmatranja svojih strahova,

posmatranja svih misli koje ti dolaze. Shvatanje ko misli, i gledanje, postajanje svedokom svega što se dešava u tvom umu. Ne govorim o uzimanju negativne misli i pretvaranju u pozitivnu misao. Negativno i pozitivno su obe strane istog novčića. Sve je deo dualnosti. Za svako negativno postoji pozitivno. I za svako pozitivno postoji negativno. Za svako gore postoji dole. Za svako napred postoji nazad. Želiš da transcendiraš ovo. I to radiš ne igrajući se sa svojim umom već postajanjem mirnim i gledanjem svog uma, svedočenjem svom umu, posmatranjem svog uma, na blag opušten način. Nema veze koliko strašni mentalni utisci mogu doći do tebe. Nema veze koliko su tvoji strahovi duboki. Nema veze koliko opravdanim se osećaš za sažaljevanje sebe jer stvari nisu onako kako bi želeo da budu. To je cela tajna. Ne dozvoli svom umu da ti kaže bilo šta drugo. Jer će ti um uvek reći: 'Pogledaj se, imaš pravo da se osećaš loše. Imaš pravo da se plašiš. Pogledaj kakav svet u kome živimo, nečovečnost čoveka prema čoveku, nesigurno stanje današnjeg sveta.' Onda će ti reći o tvom sopstvenom životu. "Nešto loše može da ti se desi sutra. Možda bankrotiraš. Muž ili žena te možda ostavi. Možda izgubiš posao." Sve ove misli dolaze svakome. Nisi sam.

Ali ja ti kažem postoji način da transcendiraš ovo i postaneš Sopstvo koje jesi, samo ako bi to uradio. Gledaš svoj um, posmatraš svoj um. Inteligentno gledaš šta je tvoj um. Ne slušaš ga. Zapamti takođe, ne pokušavamo da zamenimo loše misli dobrim mislima. Tvoj um će pokušati da ti ugodi i s vremena na vreme dati ti šta želiš. Onda ćeš ponovo početi da veruješ u njega i verovati da ti je prijatelj. Ali onda će ti iznenada tepih biti izvučen ispod nogu, i osećaćeš se razočarano ponovo, obeshrabreno. Ne dozvoli svom umu da te kontroliše. Shvatajući da dok posmatraš um, dok gledaš, dok prestaješ da reaguješ na ono što ti um kaže, tvoj um postaje sve slabiji i slabiji, i misli dolaze sve ređe i ređe. U meri u kojoj tvoj um postaje slabiji, srećniji postaješ. To će ti biti dokaz. Onda možeš reći sebi: "Zamisli ako potpuno uništim svoj um, imaću potpunu sreću." I to je istina. Počinješ da radiš na sebi. Nema veze šta bilo ko drugi radi. Ostavi sve ostale na miru. Ne poredi se ni sa kim. Budi nežan prema sebi. Budi u miru sa celim univerzumom. Pomiri se sa celim univerzumom, sa mineralnim carstvom, sa biljnim carstvom, sa životinjskim carstvom, i sa ljudskim carstvom. Nemaj neprijatelja. Dozvoli sebi da voliš sve. Kako počneš da radiš na sebi na ovaj način, naći ćeš sve stare mentalne utiske kako se razgrađuju. Tvoja prava priroda će početi da sija. Kako nastavljaš ovim putem, gledajući, posmatrajući, doći će dan kada možeš upitati sebe: "Ko sam ja?" Doći će samo od sebe. To nije nešto što pročitaš u knjizi. To nije nešto što ti neko kaže. Dolazi samo od sebe. To je prirodna posledica posmatranja svog uma i gledanja svog uma. Ako ovo radiš dovoljno dugo, pitanje će doći samo od sebe. Jednog dana, dok posmatraš svoj um, nešto će reći iz dubine tebe: "Ko sam ja? Ko sam ja? Jesam li ja svoje telo? Da sam svoje telo, uvek bih bio isti. Ali ja nisam isto telo koje sam bio pre 10 godina. Kada sam bio beba bio sam drugačije telo. Kada sam bio tinejdžer bio sam drugačije telo. Sada sam odrastao. I dalje sam drugačiji. I starim. Ko ću biti onda? Kada sam nemoćan i ne mogu više hodati i moji dani su ograničeni, ko ću biti onda?" Duboko razmišljaš o ovim stvarima. Dolazi samo od sebe. Onda će ti se desiti nešto drugo. Počećeš da primećuješ svaki put kada sebe nazoveš bebom, tinejdžerom, odraslom osobom, starom osobom, govoriš ja. I to je trag. Ja uvek izgleda da je tu. Ja sam bio beba. Ja sam bio tinejdžer. Ja sam odrastao. Ja ću ostareti. Ja ću jednog dana umreti. Uvek se odnosim na ja. Kada ideš na spavanje, kažeš: "Ja idem na spavanje." Kada sanjaš kažeš: "Ja sam sanjao." Kada si budan, kažeš: "Ja sam budan." Počinješ da se pitaš: "Ko je ovo ja? Ko sam ja zaista?" Samo postavljanjem tih pitanja fenomenalni rezultati će uslediti u tvom životu, jer postoji odgovor duboko u odajama tvog srca. Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

duboko u odajama tvog srca. Odgovor će doći jednog dana kao bljesak svetlosti i onda tišina. U to vreme shvatićeš da si ti univerzum. Ti si Sopstvo. Nisi ti kao odvojeni entitet. Ti si sveprisutno Sopstvo. Osetićeš Ga bez reči. Znaćeš da si apsolutna stvarnost, da nisi stvar koja se može objasniti. Ti si čista ljubav, sreća. Desiće se samo od sebe. Ono što ti dajem nije učenje. Nije

filozofija. To je način života. Ne možeš to prisiliti da se desi. Ljudi su godinama pokušavali da to prisile, da postanu samorealizovani, da postanu slobodni, slobodni od okova. Ljudi su godinama tražili. Ono što rade nažalost je da traže izvan sebe. Gledaju u svet za pomoć. Svet ti ne može dati pomoć jer ne postoji. To je san. Kako ti san može pomoći? Samo se igra igre sa tobom. Postigneš određenu profesiju i veruješ da si uspeo u ovom životu. Zarađuješ 500 miliona dolara godišnje. Imaš kuću, imaš imovinu, imaš zemlju, i misliš da si uspeo. Iznenada dobiješ rak i sav tvoj novac, svi tvoji prijatelji, ne mogu ti pomoći. To su trikovi koje život igra sa tobom. Zato ti kažem, ne idi za stvarima. Šta god treba da imaš u ovom životu, šta god treba da radiš, desiće se samo od sebe. Znam da je to malo teško razumeti, ali to je istina. Postoji božanski plan za sve na ovoj zemlji, za svaki list, za svaku bubu, za svaku životinju, za svaki mineral, za svakog čoveka. Sve je predodređeno. Planirano je za tebe. Zato ne moraš da brineš šta će se desiti sa tvojim životom. Ne gubi vreme jureći stvari ovog sveta, jer ćeš ih jednog dana morati ostaviti. Provedi svoje vreme pokušavajući da otkriješ ko si istraživanjem: "Ko sam ja?" I kada otkriješ, ne samo da ćeš naći večni mir i beskonačnu sreću, već ćeš imati i osećaj besmrtnosti. Znaćeš: "Nikad nisam rođen i nikad ne mogu umreti." Shvatićeš: "Ja jesam. Uvek sam bio. Nikad nije bilo vremena kada nisam bio." Pokušaćeš ovo objasniti svojoj porodici, svojim prijateljima, ali nećeš moći, jer nema reči da opišu beskonačno. Zato ćeš biti primer u svetu, primer ljubavi, primer mira, primer harmonije. Sve će se pobrinuti samo za sebe. Tvoje telo će ići gde treba da ide i uradiće posao koji je došlo da uradi. Ipak zapamti da to nema veze sa tobom. Zašto? Jer ti nisi svoje telo. Ostavi svoje telo na miru. Ista sila koja uzrokuje da mango raste na drvetu manga, koja uzrokuje da jabuke rastu na jabukama, koja čini da sunce izlazi i sunce zalazi, koja daje baš dovoljno toplote zemlji da održi ljudski život, ta sila zna kako da se pobrine za tebe. Ti nemaš veze sa tim. Tvoj posao je da ostaviš sebe na miru i postaviš pitanje: "Ko sam ja?" Uradićemo eksperiment ove nedelje i rezultati eksperimenta biće diskutovani sledeće nedelje. Ono što bih želeo da uradiš je da stalno pitaš sebe: "Ko sam ja?" cele nedelje, pod svim uslovima, pod svim okolnostima. Drugim rečima, bez obzira šta ti se desi, kroz šta prolaziš tokom nedelje, umesto traženja odgovora, umesto traženja rešenja za problem, jednostavno upitaj sebe: "Ko sam ja?"

Zvuči čudno, ali ako uradiš šta kažem, otkrićeš da ti se nešto neverovatno dešava. Diskutovaćemo o tome sledeće nedelje. Zapamti, čim ustaneš ujutro, prva stvar koju kažeš je: "Ko sam ja?" Ne pokušavaš da analiziraš, razmišljaš o tome, ili pitaš šta će se desiti. Jednostavno upitaš sebe prvu stvar po buđenju: "Ko sam ja?" Dok obavljaš svoje poslove pitaš sebe: "Ko sam ja?" Telefon zazvoni i tvoj poslodavac kaže: "Upravo si dobio otkaz. Ne trudi se da dođeš na posao danas." Umesto da odgovoriš, kažeš sebi: "Ko sam ja?" Dobiješ na državnoj lutriji i dobiješ 50 miliona dolara. Umesto da reaguješ kažeš: "Ko sam ja?" Sapleteš se niz stepenice i posečeš nogu, umesto da sažaljevaš sebe jednostavno zaviješ nogu, ali pitaš: "Ko sam ja?" Drugim rečima, ono što govorim je da ne razmišljaš ni o kakvom stanju, bez obzira da li je dobro ili loše. Samo treba da postaviš pitanje: "Ko sam ja?" pod svim okolnostima, bez obzira šta se desi. Reći ću ti šta radiš. Uzrokuješ da se um zbuni. Tvoj um je navikao da ti reaguješ. Sada nećeš reagovati. Postavićeš pitanje: "Ko sam ja?" Tvoj um neće znati šta da radi. Biće u stanju konfuzije, jer izgleda da radiš nešto, preduzimaš neku vrstu akcije, bilo plač ili postajanje neobuzdano srećan, ili ljutnja, ili želja da prokuneš svet. To je ono što tvoj um zna da uvek radiš. Ali prevarićeš ga jer nećeš to uraditi. Pitaćeš: "Ko sam ja?" i ostati miran. Ako te um ponovo uznemiri, kažeš: "Ko sam ja?" ponovo. Bez obzira šta tvoj um iznese, postavićeš pitanje: "Ko sam ja?" Može izneti bilo šta. Može ti reći: "Bolje se brzo pozabavi svojim poslom ili će se desiti nešto loše." Jednostavno reci: "Ko sam ja?" Ne kažem da postaneš apatičan i ostaneš u krevetu ceo dan. Kažem da obavljaš svoje poslove bez razmišljanja o tome. Kao što sam objasnio ranije, tvoje telo će znati šta da radi. Tvoje telo će uraditi šta treba da radi. Samo ne treba da se poistovećuješ sa svojim telom jednu nedelju. Treba da se odvojiš od svog tela pitanjem: "Ko sam ja?" Ako probaš ovo ove nedelje, postaćeš najsrećnije biće koje si ikada zamislio. Mogu to garantovati. Samo moraš to uraditi. Znam da će neki od vas odustati i nećete eksperimentisati na ovaj način jer ćete misliti da vas

um savladava, ali to je upravo ono što morate uraditi ako želite naći večni mir, beskonačnu radost i potpunu slobodu. Diskutovaćemo o rezultatima sledeće nedelje. Oni od vas koji su praktikovali "Ja jesam" mnogo godina, ili "Ko sam ja?" i govorite sebi: "Radio sam ovo," ali niste radili na ovaj način, zar ne? Zaboravi na prošlost. Ovo je novi dan. Treba da se vratiš na: "Ko sam ja?" I treba da zapamtiš da ovo kažeš svakog trenutka dana. Ako ovo uradiš, imaćeš neke dobre izveštaje da mi kažeš sledeće nedelje ako budeš govorio: "Ko sam ja?" samo jednu nedelju. Znam da će neki od vas odustati za jedan dan. Neki za jedan sat. Ovo će ti pokazati kontrolu koju tvoj um ima nad tobom. Dokazaće ti da si bio pod kontrolom svog uma celog svog života. Uhvati sebe i reci: "Ko sam ja?" Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

tvoj um ima nad tobom. Dokazaće ti da si bio pod kontrolom svog uma celog svog života. Uhvati sebe i reci: "Ko sam ja?"

P: "Ko sam ja?" će sprečiti bilo koju besposlenu misao?

R: Da. "Ko sam ja?" će transcendirati svaku misao i svaki osećaj koji ti dođe. (P: Patriots rakete i skudovi koji dolaze?) "Ko sam ja?" će ih oboriti.

P: Dakle to je u mentalnoj aktivnosti. Pa šta god da je, to je znak da pitaš, ko sam ja?

R: Tačno. Ali moraš to uraditi. Kada si sam i napustiš današnji sastanak, zaboravićeš na to na kratko, onda ćeš se podsetiti. Ali moraš biti jak. Moraš reći sebi nešto ovako: "Želim konačno biti slobodan. Želim naći potpuno oslobođenje od vezanosti za svet, i ovo će to učiniti za mene. Zato ću nastaviti eksperiment." I ponovo ti garantujem, bićeš najsrećnija individua koja je ikada živela, ako to sprovedeš do kraja.

P: Napravio sam kasetu kod kuće koja kaže: "Ko sam ja? Ko sam ja?" i slušam je, ne kao automatsku buku, već u upitnom modu svaki put. Da li je u redu koristiti to? (R: Ne možeš nositi kasetu sa sobom ceo dan.) Ali kada mogu?

R: Recimo da ideš u prodavnicu i neko te udari svojim kolicima i naljutiš se. Odmah uhvati sebe i reci: "Ko sam ja?" Ne možeš nositi kasetu sa sobom stalno. Možeš koristiti kasetu kada ideš na spavanje ili ustaješ. Ponovo, kaseta može postati štaka. Ne želiš štaku. Želiš preuzeti kontrolu.

P: To je moj sopstveni glas, nije nečiji tuđi. Ne slušam kao automatsku buku. Slušam na upitan način.

R: Znam, ali i dalje je to nešto izvan tebe iako ti tvoj glas pomaže. (P: Da.) Želiš biti u stanju da to kažeš spontano, kad god ti treba. Bolje je ako ne koristiš traku. (P: Čak i ako je ne koristim. Uveče je u redu.) Da. (P: Ok. Razumem.)

R: Tvoje telo će raditi šta god mora. Radićeš šta god ćeš raditi. Ako ideš na posao, ideš na posao. Ako moraš leteti, letićeš. Jednostavno govoriš: "Ko sam ja?" Ali nešto u tebi se pobrinulo za tvoj život. Tvoj život će se nastaviti. Radićeš šta god treba da radiš. Sve će se pobrinuti samo za sebe. Sačekaj i vidi. Jednostavno kažeš: "Ko sam ja?" i napravićeš rezervaciju. Ići ćeš gde god moraš ići, ali ćeš reći: "Ko sam ja?" Neće ometati tvoje svakodnevne aktivnosti. Pod utiskom smo da ako se ne pobrinemo za svoje živote, niko drugi neće. Ali ja ti ponovo kažem, ista sila koja čini da sunce sija i daje život tako obilno zemlji, zna kako da se pobrine za tvoje bedno telo. Zna kako da se pobrine za tebe. I ne moraš brinuti o tim stvarima. Samo kažeš: "Ko sam ja" na sve što se pojavi, i videćeš. Dokazaćeš prvog dana. Jer prvog dana obavljaćeš svoje poslove i radićeš šta uvek radiš, ali bićeš srećniji jer ne razmišljaš o tome. Umesto toga govoriš: "Ko sam ja"

P: Moja žena će misliti da ima bolesnog muža, jer ću biti tih celu nedelju.

R: Ne moraš biti tih. Možeš biti spontan. Možeš odgovoriti svojoj ženi. Možeš pričati sa svojom ženom. Ali sve vreme u sebi govoriš: "Ko sam ja" Ne treba da zaustavljaš svoje aktivnosti. Treba da nastaviš svoje aktivnosti kao što uvek radiš. Samo zamenjuješ svoje razmišljanje o svojim aktivnostima sa "Ko sam ja?" Pratite?

P: Da, mislim da.

R: Funkcionišući um će nastaviti. Ništa se ne zaustavlja. Ovo je analogija. Zamisli da imaš kantu prljave vode koja stoji na jednom mestu godinama i godinama, i prljava je. Postoji mala rupa na krovu i svaki put kada pada kiša, kapi čiste vode padaju u prljavu vodu. Kapi čiste vode su "Ko sam ja?" I kako vreme prolazi, prljava voda nestaje i imaš kantu čiste vode. Tako tvoj um postaje bistar. Sva prljavština, sve misli, sve gluposti, počinju da nestaju. Postaješ sve tiši i tiši. Svaki put kada kažeš: "Ko sam ja?" to je kao kap čiste vode, ali mora nešto zameniti. Zamenjuje tvoj misleći um. Probaj.

P: Da li potreba za "Ko sam ja?" na kraju otpada?

R: Ne za eksperiment.

P: Ne, mislio sam kasnije.

R: Otpašće, da. Ali jednu nedelju praktikuj "Ko sam ja?" Kada postaneš potpuno realizovan, nema potrebe ni za čim. Ovo radimo da vidimo kako um funkcioniše i da izazovemo da um postane slab i misli prestanu. Sve što dolazi iz uma može se dočekati sa "Ko sam ja?" (kraj) [SADRŽAJ] Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

Leela 24. januar 1991.

Robert: (traka počinje naglo) ...jer ste mi sve što imam. To je pogrešan razlog za dolazak ovde. Ovo je satsang. Zaista ne bi trebalo biti govora, predavanja. Dolaziš ovde da meditiraš, da posmatraš sebe, da posmatraš svoje misli na delu, da vidiš šta se dešava unutar tebe. Ja sam tvoje Sopstvo. Zato kada pravilno posmatraš sebe, vidiš ja-jesam. Ovo telo nije predavač. Ovo telo nije sveštenik. Ovo telo nije čak ni govornik. Činim to radi vas. Ali ako prosečna osoba dođe ovde prvi put, bio bih krajnje dosadan, jer govorim monotono i ponavljam mnoge stvari iznova. Moraš razumeti šta satsang zaista znači. Znači biti u prisustvu svoje sopstvene božanstvenosti, biti u prisustvu svoje sopstvene svesti. Ne gledaj me kao nešto odvojeno od tebe. Većina javnih govornika, sveštenika, filozofa, isplaniraju govor, istražuju ga cele nedelje, dođu pripremljeni i kada odu svi kažu: "Kakav divan govor." Ali ništa se ne desi. Osećaš se dobro za trenutak. Kada odeš kući, vraćaš se pravo nazad svom starom sebi. Ako znaš pravi razlog zašto dolaziš ovde, napraviće ogromnu razliku u tvom životu. Dolaziš ovde da se probudiš. Da se probudiš iz sna maye, sna ličnog ja. Dolaziš ovde da nađeš mir, sreću. Da se probudiš za svoju pravu prirodu. Zato je tvoje prisustvo ovde meditacija sama po sebi. Modalitet koji koristim da ti pomognem je tišina, ne reči. Nema vikend seminara. Nema posebnih mantri. Nema inicijacije. Nema ničega. Ipak to ništa je sve. Veruješ da si ti činilac, i sve što postigneš misliš da si ti to uradio. To je laž. Ti čak ni ne postojiš! Nisi čak ni rođen! Kako možeš biti činilac? Nema nikoga ko bilo šta radi. Ipak sve se uradi. To je paradoks. Sve se uradi jer veruješ da si činilac. Kada shvatiš da nisi činilac, sve se uradi na bolji način, jer prestaješ da se poistovećuješ sa objektom i subjektom. Postaješ slobodan od svih vezanosti. Sve dok veruješ da si odgovoran za bilo šta što se dešava u ovom svetu, imaš problem. Moraćeš proći kroz to iskustvo iznova i iznova i iznova, dok ne shvatiš da nemaš apsolutno nikakve veze ni sa čim. Ti si čista svest. Tvoje pravo Sopstvo je apsolutna stvarnost. Kažem ti, nemaš ništa sa ovim svetom. Znam da neki od vas govore: "Zašto sam onda ovde?" Pa, u stvarnosti nisi ovde. Gde si? Nigde, i svuda. Neki od vas kažu: "Pa želim da iskusim svu sreću koju mogu dok sam ovde."

Tada dolaziš pod zakon karme i dualnosti. Što znači da ideš gore-dole kao jo-jo. Kada dobiješ šta želiš, postaneš srećan. Kada ti se posed oduzme, postaneš razočaran i plačeš. Onda dobiješ šta želiš ponovo, postaneš srećan. Kada dođe promena, postaneš ljut. Ovo je kao osoba koja izađe na vrelo sunce kada je temperatura sto stepeni i izgori, a onda otrči u hlad drveta. Ali nakon nekog vremena kada se ohladi, zaboravi vrelo sunce i vrati se na sunce i ponovo izgori. Onda se ponovo skloni pod drvo. Zaboravi na sunce, koliko je vruće, i vrati se na sunce, ponovo izgori, pa otrči pod drvo. Kao što vidiš, samo bi budala trčala na sunce i izgorela, pa nazad u hlad, pa opet na

sunce. Ipak to je upravo ono što radimo sa svojim životima. Pogrešno verujemo da nam osoba, mesto i stvar donose sreću. Ne postoji ništa izvan tebe što ti ikada može doneti sreću. Zašto? Jer je sreća tvoja prava priroda. Ti si sreća sam po sebi. Kada juriš sreću izvan sebe, moraš znati da je to privremeno stanje. Kao što su mnogi od vas već iskusili. Jedva čekaš da vidiš određeni film. Čekao si da dođe i evo ga. Platiš svojih pet dolara i pogledaš film. I srećan si, ali, onda je gotovo! Šta sad? Sada moraš tražiti novo uzbuđenje. Veruješ da moraš naći nešto što će te usrećiti. Tako tražiš i smišljaš i planiraš, i naravno, dobiješ to. To traje neko vreme. Onda se mora promeniti kao što se sve menja. I postaneš ponovo razočaran. Nisi naučio lekciju. Još uvek tražiš sreću i radost izvan Sopstva. Opet, to je kao vraćanje na sunce, ozbiljno izgaranje, a onda trčanje u hlad. I onda vraćanje na sunce ponovo. Ovo radiš iznova i iznova i iznova, nikad ne naučiš. Uskoro si star i umoran, i vreme je da napustiš svoje telo. Tako razočaranje i dalje traje i osećaš i kažeš sebi: Pa sada ću naći pravi mir kada napustim svoje telo. Gotov sam sa ovom trkom pacova. Ali ne, jer nema kuda otići. Ako veruješ da si telo, onda ima mnogo tela. Kada odbaciš jedno, uzmeš drugo i nastavljaš igru žmurke. Nikad ne prestaje. Dok jednog dana ne postaneš toliko zgađen svetom i životom da te nešto unutar tebe odvede do prave knjige ili pravog učitelja ili prave nečega. I počneš da osećaš da postoji nešto drugo. Tako postaješ tragalac za istinom. Počinješ da čitaš mnogo knjiga. Otkriješ da postoji nešto kao Zen Budizam, različiti oblici budizma. Postoji Dao, postoji mistično hrišćanstvo, Kabala, joga, razni oblici, hatha, radža, karma joga. Umešaš se u okultne teme, astrologiju, numerologiju, štagod. I misliš da si otkrio nešto. Ideš iz života u život za životom umešan u te stvari. Ipak, ako si istinski tragalac, nešto drugo će te dotaći. I otkrićeš gurua, učitelja koji je baš pravi za tebe u to vreme. I postaćeš učenik. Ipak ćeš još uvek imati sumnje i strepnje. Uključivaćeš se i isključivati kao vodena slavina. Držaćeš se iste filozofije neko vreme. Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

I postaćeš učenik. Ipak ćeš još uvek imati sumnje i strepnje. Uključivaćeš se i isključivati kao vodena slavina. Držaćeš se iste filozofije neko vreme. Zen budizam, čitaćeš o svim dostupnim Zen učiteljima i otići ćeš u Tibet da nađeš jednog, u Japan da ostaneš u zendu. Trčaćeš u Himalaje. Čitaćeš sve Zen knjige koje možeš naći. Ali ćeš se stalno vraćati tom jednom učitelju. I to je ono što te čini učenikom. Opet ovo nastavlja inkarnaciju za inkarnacijom. Ipak, ako si zaista iskren, nešto će te dotaći i shvatićeš: "Ja i moj otac smo jedno. Ako ste videli mene, videli ste oca." Počećeš da osećaš da si jedno sa svojim učiteljem, da je učitelj unutar i izvan tebe. Učitelj unutar tebe gura te napred. A učitelj izvan gura te unutra. Počinješ da razumeš da je jedino što moraš uraditi da se oslobodiš ideje da si ti fenomen telo-um. Tako postaješ predanik, što znači da postaješ jednousmeren, zainteresovan za jedan put. Na kraju postaješ put i budiš se. Većina ljudi naravno nikad ne stigne do tačke gde postanu tragaoci. Ali ne gledamo u većinu ljudi, zar ne? Opet mnogi misle da je ovakav put sebičan. Jer umesto pokušaja da pomognemo svetu, umesto pokušaja da učinimo ovaj svet boljim mestom za život, mi smo zainteresovani samo za svoje sopstveno buđenje. Ali istina je, ako se zaista ne probudiš, nikad ne možeš učiniti ovaj svet boljim mestom za život. Zašto? Zbog činjenice da si ti univerzum! Upravo sada, baš onakav kakav jesi! Stoga, ako si ispunjen besom, animozitetom, pohlepom, gramzivošću, i ostalim tim stvarima, takav je i svet! Ti si stvorio svet. Svet je emanacija tvog sopstvenog uma. Šta misliš o sebi, misliš o svetu. Ako si ispunjen strahom, onda te svet plaši. Ako si ispunjen pohlepom, veruješ da su svi drugi pohlepni. Svet je odraz tebe, samo to je. Kada se probudiš, vidiš novi svet. U raju si. Jer kada se probudiš shvataš da pravo Sopstvo transcendira univerzum, da je svet kao san. Postoji, ali kao san. Sopstvo, ili svest, je stvarnost, i ja sam to. "Ja jesam" ne znači Robert, znaš o čemu govorim. "Ja jesam" je svest, apsolutna stvarnost. Stoga kada se probudiš možeš izjaviti: "Ja sam to." Više ne govoriš o svom individualnom ja. Govoriš o celom univerzumu. Ja sam to. Sada i svi drugi postaju to takođe. Zapamti, ja jesam je sveprisutnost. Ja sam to. Zato realizovana osoba može videti samo sebe. Ne vide ono što drugi ljudi vide. Vide ljubav, harmoniju, mir, radost, sreću. Jednostavno jer su otkrili svoju pravu prirodu kao sreću, čistu svesnost, apsolutnu stvarnost. Više nisu lično ja. Uzneli su se. Više ne idu na sunce i ne izgaraju

pa se ne vraćaju pod drvo hlada. Ovi ljudi su uvek pod drvetom hlada. Ništa spoljašnje im se više ne može desiti, kao rođenje, ili smrt ili između.

univerzum ne prevladava za njih. Jer oni su bez ega. Tako donosite mir u svet. Ako se vratite u prošlost, bilo je ljudi koji su pokušavali da ovaj svet učine mirnim od pamtiveka. Niko nikada nije uspeo. U prirodi je ove planete da bude to što jeste. Bez obzira koliko pokušavate da je poboljšate, to se nikada neće dogoditi. Zašto se ponekad čini da se planeta poboljšava? Zbog vremena i prostora. Poboljšaće se do izvesnog stepena, a onda će ljudi početi da govore o Zlatnom dobu, i tako dalje. Ipak, otići će samo dotle. Onda će ponovo početi da nazaduje i vratiti se u Mračno doba. Ovo je san maje. Kada se poistovetite sa telomumom ili svetom, i verujete da ste vi činilac, vraćate se iznova, ponovo, ponovo u različitim fazama evolucije sveta. Možete se vratiti u Mračno doba, tokom inkvizicije, biti mučeni. Možete se vratiti tokom nekog Zlatnog doba, gde vlada više sklada i mira u svetu. Ipak živite u životu dualnosti. Što znači da morate iskusiti oboje. Tako idete naprednazad, napred-nazad, opet kao čovek koji izlazi na sunce i izgoreva, odlazi u hladovinu pa se vraća na sunce, to nikada ne prestaje. I dozvolite da vas podsetim ponovo, ima previše ljudi sa kojima razgovaram koji pate i kažu: "Pa, uskoro ću napustiti svoje telo i naći ću mir." Kako priča kaže, kada napustite svoje telo zaista odlazite na odmor. Odmarate se, gde pregledate sve svoje karmičke aktivnosti. (Zapamtite, sve ove stvari koje vam govorim su laž. Govorim vam ove stvari zato što želite da ih čujete. I sve dok se poistovećujete sa telom, to je istinito, ili se čini istinitim.) Odmarate se, a onda ste ili povučeni nazad ili se dobrovoljno vraćate u drugo telo, i nastavljate igru, dok vam ne dosadi i ne umorite se. Kao što sam pomenuo ranije, kada vam dosadi i umorite se od igre, postajete tragač za istinom i evoluiate na taj način. Pitanje je stoga: "Šta učiniti? Kako početi?" Počinjete tako što dobro pogledate sebe, i preispitate svoj život u retrospektivi. Pitajući sebe: "Ko je prošao kroz sva ova iskustva?" I shvatićete: "Ja jesam." Počećete da mislite: "Kada sam bio mali dečak ili devojčica, imao sam to i to iskustvo, kada sam odrastao u tinejdžera imao sam to i to iskustvo. Ali uvek se pozivate na prvu zamenicu, ja. Govorite: 'Imao sam iskustvo kada sam bio mala devojčica ili dečak i imam svoja iskustva sada u životu.'" Nešto unutar vas navede vas da pomislite: "Uvek je ja. Uvek se vraćam na ja. Imao sam ovo iskustvo. Imao sam ono iskustvo. Rođen sam, išao sam u školu, spavao sam, oženio sam se, razveo sam se. Uvek ja. Ko je ovo nedokučivo ja i odakle dolazi? Kako nastaje. Nije postojalo kada spavam. Samo kada se probudim počinjem da mislim na ja. Tada mogu reći: 'Spavao sam.' 'Kuda odlazi kada odem na spavanje? Izgleda da nije tu.'" Počinjete da osećate da se svi vaši problemi tiču ja. Zato kažete sebi: "Pa, ako se rešim ovog ja, sve ostalo će takođe otići." I to je istinito. Stoga počinjete da tražite načine da se rešite ja. Počinjete da shvatate da je jedini način da se rešite Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

ovog ja da ga preispitate. "Odakle si došlo, ja? Ko ti je dao rođenje?" I da ga sledite do njegovog izvora. Zato postavljate sebi pitanje: "Šta je ovo ja? Odakle je došlo? Ko sam ja?" Ako ste iskreni, sledićete ja do njegovog izvora, a to je Sopstvo. Ja, ili ličnost, će se stoga rastvoriti u Sopstvo. Ovo se naziva buđenje. Ljudi daju imena ovome, naziva se mokša, oslobođenje, samospoznaja, stvarnost. Ljudi prikače svakakve nazive tome. Sve što ste zaista uradili jeste da ste postali svoje Sopstvo, to je sve. Nema ničeg misterioznog u vezi s tim. Ne morate ponavljati svete mantre ili ići u određene škole drevne filozofije. Sve što tražite je unutar vas. Uvek mi dolaze ljudi i pitaju me: "Roberte, trebalo bi da se okupimo sa ljudima koji su dugo bili sa tobom i da imamo poseban čas gde nam možeš dati najviša učenja." Ne postoje viša učenja! Ovo je to! (smeh) Šta drugo postoji? Uništite ja i postanite slobodni. Dakle, satsang je kada dođete na ovakvo mesto i ne pitate se o čemu ću pričati. Niste došli da čujete mene kako govorim. To je mesto gde dolazite da meditirate, da se probudite, da vidite mene u sebi, jer ja sam vi. Ako biste samo mogli ovo zapamtiti, prestaćete da trčkarate naokolo tražeći predavače i slušajući govornike. Ispravna stvar je da nađete nekoga sa kim imate afinitet, učenje, nekoga ko ne priča previše, i samo sedite.

I sve će se pobrinuti samo za sebe. Kao što sam rekao na početku, nisam nameravao da pričam previše, a jesam. Uvek se desi, a razlog zašto to radim je zato što većina vas želi da me čuje kako govorim. Ali doći će dan kada dođete ovde i neću reći ni reč. Onda ćemo videti šta ćete raditi. Ima li pitanja?

SG: Zašto onda govoriš?

R: Ko zna? Zato što osećam da većina ljudi ovde dolazi da čuje šta imam da kažem. Zato pokušavam da objasnim određene stvari. Ali pokušavam da naglasim iznova i iznova, govorenje neće učiniti ništa. Možda vas inspiriše na trenutak, možda vam pruži lep osećaj, ali kao što već znate, kada odete odavde, čim stignete do svog automobila vraćate se sebi. I počinjete da razmišljate koga ćete slušati sutra. To se zove tragač, kao što sam objasnio ranije. I to je dobro do izvesne mere, ali neće vas probuditi. Jedini put kada ćete se probuditi je kada shvatite: "Ja sam svoje Sopstvo. Uvek sam bio svoje Sopstvo, postoji samo jedno Sopstvo, to Sopstvo se zove sat-čit-ananda, parabrahman, apsolutna stvarnost, i ja sam to." Kada kažete: "Ja sam to," to će uključiti sve, ceo univerzum. Tada ćete se probuditi. Ako ne razumete o čemu sam govorio, postavite pitanja ako želite.

SC: Roberte, da li je reinkarnacija iluzija?

R: Reinkarnacija nikada nije postojala i nikada neće postojati. Ali izgleda da postoji. Ne možete to poreći ako verujete da ste telo. Sve dok verujete da ste um ili

telo, i sve dok verujete u svet, da je svet stvarnost, onda je i reinkarnacija. To je interesantno pitanje jer ima mnogo ljudi koji kažu: "Ne verujem u reinkarnaciju. Neću je prihvatiti." Ipak prihvataju da su telo. Stoga, zašto bi postojalo samo jedno telo? Ako prihvatate da ste telo, onda mogu postojati dva tela, četiri tela, dvanaest tela, sto tela, hiljadu tela, zašto samo jedno? I to je ono o čemu se reinkarnacija zapravo radi. Vi je uzrokujete sami, svojim pogrešnim verovanjem da ste telo. Stoga ne poričete reinkarnaciju, postavljate sebi pitanje: "Kome se ona javlja?" I shvatićete da se javlja vašem telu, a ne vama. Vi apsolutno nemate ništa s tim.

SL: Dakle, pošto se to ne dešava nama, nema razloga za brigu?

R: Pa lako je reći: "Nema razloga za brigu." Ali prva nevolja koja zadesi, da li brinete ili ne? Tako treba da vidite sebe. Sve dok stvari idu vašim putem i relativno ste srećni, jer imate ono što želite, šta ako vam sve stane, hoćete li i dalje biti srećni? Nećete li brinuti? Lako je reći: "Ne brini, budi srećan," ali koliko nas to može? To radimo samo kad stvari idu našim putem.

SN: Čak i ako ne bismo brinuli i bili srećni, kakva je korist od toga?

R: Shvatate svoje Sopstvo kada ne brinete i srećni ste. U blaženstvu ste. U skladu i radosti.

SL: U ego stanju?

R: Ne, nema veze s egom. Kada ste u ego stanju, ne možete biti potpuno srećni jer vaša sreća zavisi od stvari. Šta si to govorio, Džej?

SK: Ako ste samo srećni i u blaženom stanju, mora da postoji više, čini se da bi trebalo da postoji mnogo više od samog blaženstva. (R: Pa ko postavlja pitanje? Zapamtite, postavljate pitanje sa svog stanovišta.) Tačno. (R: Ali kada doživite pravo blaženstvo postajete univerzum, tvorac, Bog, ljubav. To je potpuno druga igra. Postajete samodovoljna sreća. I pošto ste sveprisutni, ne možete napraviti nikakvo poređenje, jer su sva vaša poređenja prevaziđena.)

SK: Dakle, na relativnom nivou... Veoma je teško, između apsolutnog nivoa i relativnog nivoa postoji tako tanka linija — ali sam obučen na neki način da... da postoji mnogo više od samo blaženstva, drugim rečima, ako samo sedite u svom blaženstvu i ne možete izaći iz toga da... (pauza na traci)...šta više postoji?

R: Kada govorim o blaženstvu, mislim na apsolutnu stvarnost, na svest. Postajete instrument ljubavi u svetu, mira. Vaše samo prisustvo uzrokuje sklad i mir ljudima. Vaše samo prisustvo je

blagoslov za čitav univerzum jer vi ste univerzum. To nema veze sa ljudskim razumevanjem i ljudskim znanjem. To apsolutno nema veze sa ljudskim blaženstvom ili ljudskom srećom. To je izvan poimanja.

SK: Onda je Ramana bio činilac? (R: Naprotiv...) Ramana nije bio prosvetljen. (R: ...Ramana Maharši nije sam ništa radio.) Ipak stvari su se dešavale? (R: Poricao je da je Robert Adams

imao išta s tim.) Pa, možete poreći šta god hoćete, drugi ljudi doživljavaju takve stvari. (R: Dakle, oni veruju da je to zbog njega. Njihovo verovanje čini da se to dešava.) Ne znam. Stvari se dešavaju bez njihovog razmišljanja da će se to desiti, koliko ja znam, zapravo ne znam? (R: Pa, u prisustvu Mudraca, svakakve stvari se mogu desiti.) Baš kao što bi neko mogao ustati da ode u toalet, Mudrac bi mogao trepnuti okom i možda spontano nešto drugo bi se moglo dogoditi što bismo mi kao autsajderi uzeli kao moć, demonstrabilnu moć. (R: Da, ali Mudrac ne čini ništa namerno.) Tačno, tako da na taj način moć može biti demonstrirana spontano bez da je Mudrac činilac. (R: Pa Mudrac nema nikakvu moć da demonstrira.) Tačno. (R: Ali razumem šta govoriš. Dešava se tako.) Znači tako bi se to dogodilo? (pauza) Kada bi neko zaista imao snažnu veru, imao snažnu veru u sve ovo, onda po kiši ili suncu, sa krovom ili bez njega, sa hranom ili bez hrane, jednostavno bi bio posvećen shvatanju Sopstva?

R: Ne možete to tako pojednostaviti. To ima veze sa Božijom milošću, koja je uvek dostupna. I vi se budite za tu milost. Ne možete to precizno odrediti.

ST: Bili ste učenik Nisargadate Maharaja? (R: Nisam bio njegov učenik, ali sam bio s njim neko vreme.) Da li ste takođe upoznati sa Džin Klajn? (R: Ne, ne poznajem je.)

SH: Poznavali ste Nisargadatu iskreno? (R: Poznavao sam Nisargadatu, da.) Da li ste proveli mnogo vremena s njim? (R: Šest meseci.) Šest meseci? (R: Mm-hm.) Neprekidno? (R: Da.) Je li to bilo pre nego što ste otišli Ramani Maharšiju? (R: Ne, to je bilo posle.) Posle? Šta vas je tamo držalo šest meseci? (R: Bio sam zainteresovan.) Za šta? (R: Za posmatranje njegovih postupaka. Bio sam tamo kada je Balsekar bio njegov tumač.) Moira Patan nije bila njegov tumač tada? Kakav je bio vaš zaključak nakon što ste ga posmatrali u akciji? (R: Moj zaključak je "Sve je dobro, i sve se odvija kako treba.") Pretpostavljam da to pokriva sve. (učenici se smeju) Pa, želite da prekinete razgovor. (još smeha)

SL: Kada ste govorili o nečinjenju, čak ni mi zapravo ništa ne činimo. Pitala sam se da li je iko drugi bio u stanju da se osvrne nakon razgovora sa vama, da se osvrne na svoj život i vidi da zapravo nismo uzrokovali da se bilo šta desi? (R: Pa pitajte sve ostale.) Sve izgleda kao čudo kada se osvrnete, ne verujem posebno u sreću, kažete u sudbinu ili tako nešto, ali čini se da ako neko veruje u dobru sreću, onda mora da veruje i u lošu sreću. (R: Otkrijte ko je to ja koje želi da veruje u bilo šta.) Ali da li je to istina, Roberte, da li to znaš o svima nama, da zapravo nismo ništa uradili u svojim životima? (R: Ja poznajem samo svoje Sopstvo, i ti si moje Sopstvo. Dakle, ti si apsolutna stvarnost, čista inteligencija, praznina, nirvana, krajnje jedinstvo, svest, parabrahman.)

ST: Ali ne možeš videti njenu ličnost ili moju ličnost, zar ne? (R: Ne gledam ličnosti.) Znači to je tvoj odgovor, ne možeš to videti. Ako želiš, možeš li to videti ili ne?

R: Gledaj na to ovako, uzmeš platno i staviš slike na platno. Slike se stalno menjaju, imaju svakakve ličnosti, ali platno ostaje platno. Ako pokušaš da zgrabiš slike, zgrabiš platno. Tako se ja osećam kao platno, a svet i njegove slike su superponirani na platno. Vidim sve, ali mi nisu stvarni.

ST: Ali ipak vidiš sve? (R: Da.) Dakle, drugim rečima, imaš pristup mojoj životnoj priči, recimo, ako bi želeo, mogao bi videti moj život kao telo? (R: Ne, ne mogu.) Ne možeš? (R: Ne, jer bi morao postojati neko ko bi to video, a nema više nikoga ko bi išta video.) Aha.

SK: Provedi nekoliko dana u Robertovoj kući, možda je to to.

SF: Čujem, to izaziva mnogo razgovora i mislim da previše govorim. Ali drago mi je da sam sebičan na određeni način. I želim da budem još sebičniji u činjenju onoga što treba da radim, tičući sebe svog Sopstva, više nego bilo čega drugog, dok taj posao ne bude gotov. (R: Brini se samo za razumevanje da nisi ti to ja.) Tačno, to mislim. To mislim pod sebičnošću. To je sebičnost koju treba da imam. Sebičnost da spoznam ko je sebičan. (pauza)

SK: Mnogo ljudi sa različitim duhovnim pozadinama dolazilo je Ramani i ako su imali problema ili poteškoća na bilo kom putu ili praksi koju su radili, da li im je mogao pomoći?

R: Nikada nikome nije pomogao dobrovoljno. Jednostavno je sedeo na svom kauču i svako je radio šta je hteo. Odgovorio je na nekoliko pitanja tu i tamo, većinom je ćutao. (SK: I to je bilo to?) To je bilo to. Kada su ljudi dolazili kod njega sa svakakvim problemima, znao je da pogleda svog pratioca i rekao bi: "Dolaze mi da im pomognem sa njihovim problemima. Kome bih ja trebalo da odem sa svojim?" (SK: To me ostavlja malo zbunjenim.) On nije bio činilac! (SK: U redu, nije me briga da li nije bio činilac, u redu, ali ovo telo je nastalo i on bi...) Kako može pomoći ljudima sa problemima? On nije psiholog.

SK: Pa, znam nekoga ko nije činilac, i neko je došao kod njih i imao neku vrstu problema u svojoj praksi koji se ticao dela njihovog tela i gle čuda, telo te osobe se pokrenulo i izvršilo neku vrstu funkcije za spoljašnje oko i ta osoba je dobila pomoć u svojoj praksi. (R: Svojim samim prisustvom ljudi su dobijali pomoć.) U redu.

SH: Da li je istina da je podučavao kroz tišinu? (R: Da, veoma istinito. Ćutao je većinu vremena.) To je bilo njegovo centralno učenje?

R: Da. I ljudi su dobijali svakakve stvari iz tišine. Samo sedeći u njegovom prisustvu, sve njihove nevolje su nestajale. Kod nekih ljudi. Ne kod svih ljudi, kod nekih ljudi. Bilo je drugih koji su dolazili da ga vide i otišli su i rekli: "On je samo starac, nisam osetio ništa."

SG: Šta je taj osećaj koji osetiš? (R: Na šta misliš?) Kada si u prisustvu nekoga ko je, poput tebe, pretpostavljam da zaista osetiš nešto, šta je to?

R: Osećaš svoje sopstveno Sopstvo, svoje sopstveno blaženstvo, radost, sreću. To je izvan reči.

SK: Šta ako se osećaj promeni u prisustvu različitog učitelja? (R: Šta?) Osećaj je drugačiji u prisustvu različitih učitelja, meni u suštini. (R: Pa Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

to je kao zbunjenost. Jer dobiješ ovaj osećaj pa dobiješ onaj osećaj, dobiješ ovaj osećaj i onaj osećaj.) I to je zbunjenost? (R: Zato što se ti nikad zapravo ne menjaš. Ceo cilj je da osećaj ode duboko u tvoje Sopstvo. Pravi Mudrac ti daje osećaj da želiš da zaroniš duboko u svoje Sopstvo, dublje nego što si ikada išao ranije. I to uradiš i postaješ slobodan.)

SG: Dakle, ovaj osećaj je na neki način vrsta demonstracije. Ako osetiš taj osećaj, želiš da odeš i želiš da imaš još ako ga pojedeš, zaroniš u sebe i imaš ga, bez obzira gde si?

R: Želiš da se držiš toga, da. I držiš ga tako što praktikuješ samoistraživanje.

ST: Možeš li mi reći nešto o Sufu? Da li je to istinska praksa obožavanja Boga ili je samo... (R: Nisam previše upoznat s tim, tako da ne mogu najbolje objasniti. Sve prakse koje vode ka Bogu su dobre.)

SF: Neću odgovoriti na tvoje pitanje o Sufu, ali jednom sam sreo Pak Sufija, znaš, i ono što sam tada doživeo je potpuno izvan reči. Jedine reči koje znam su biblijske reči: "Mir koji prevazilazi razumevanje." To je vrlo slabo objašnjenje onoga što sam doživeo kada sam prošao pored njega. (R: Hm. Šta se desilo posle toga?) Ništa, pretpostavljam, znao sam da je trebalo da bude u toj kući tog dana, ali ipak... (R: Ne, mislim šta se desilo sa tvojim osećajem? Da li je nestao?) O, da. (R: Zašto?) Ne pitaj me. Jednostavno je bilo tako. Nije bilo trajno.

SH: Zar svi osećaji ne nestanu? (R: Pa on je govorio o uzvišenom duhovnom osećaju.) I oni dolaze i prolaze. (R: Dolaze i prolaze, ali zašto prolaze?)

SK: Zašto prolaze?

R: Zato što ne činimo prave stvari. Nešto u našoj praksi nas ograničava. Trebalo bi stoga da zaronimo dublje u sebe.

SK: Da li je ikada pitanje neprakticiranja? (R: Na šta misliš?) Mislim da ne radimo nešto kako treba u vezi s praksom. Može li biti da ne praktikujemo dovoljno? (R: To je moguće.) Moj učitelj mi je rekao da ako sam ikada nesrećan, samo praktikujem mnogo više, i bio je u pravu! (R: Za neke ljude je to istinito, za neke ljude nije.) Aha. (R: Ne možeš to precizno odrediti.) Da. Razumem. (R: Ne možeš reći da je ovo ili ono, svako je drugačiji. Ali svako postoji. Otkrij ko postoji.)

SK: Dakle, učitelj u čijem smo prisustvu dodiruje nešto u nama i to bi mogao biti drugačiji aspekt i možda zato osećamo drugačiji osećaj?

R: To je tačno. Na vama je da zaronite dublje nego što ste ikada zaronili i postanete potpuno slobodni.

ST: Postoji izreka o muzici sfera. Da li si u stanju da čuješ to zvečanje? (R: Ponovo, mora da postoji neko ko je ostao da vidi sfere ili čuje sfere. Sva muzika sfera je uma. Svi fenomeni potiču iz uma. Rešite se uma i sve će prestati.) U redu, ti govoriš, to je takođe fenomen. (R: Hm.) Kako se to sve slaže sa tvojom sveprožimajućom svešću i tvojim umom koji govori? (R:

Telo govori. Telo deluje. Telo radi ono zbog čega je došlo ovde. Ali ja nemam ništa s tim.) Može li telo čuti muziku sfera? (R: Ne.) Ne može? (R: Hm.)

SK: Ako dođe u moju kuću, može. (R: Imaš traku?) Imam CD. (smeh)

SF: Roberte, ovo dolazi, neka od ovih pitanja mogu imati veze sa takozvanim sidama. Šta su tačno side? Da li je to prosvetljeno biće koje skuplja iluziju?

R: Sida je osoba koja je radila sa kundalini. I kundalini se uzdigla i moći su razvijene. Ali sida nije Mudrac.

SK: Zapravo, to je ograničeno razumevanje termina, Roberte. (R: Dobro, objasni termin.) Sida znači savršenstvo i neko ko je usavršen smatra se sidom. I mislim da je to Muktananda, pošto su nazivali sida jogom i svim tim stvarima, i povezivali su to sa kundalini, ali na taj način bi neko mogao biti nazvan sidom u određenoj tradiciji, takoreći, ili dostignuće kao sida-bhakti ili sida-gami ili tako nešto, ali sida znači usavršen. (R: Dakle, to je semantika.) Da. (R: Zaboravite na side, zaboravite na sve, pronađite svoje istinsko Sopstvo i postanite slobodni.)

SF: Ali postoje ljudi koje privlače ove moći i... (R: Da.) ...jasnoslušanje, jasnovodstvo ili kako god to zovete, i oni to izjednačavaju sa prosvetljenjem, ili sa mudraštvom. To je bio razlog mog pitanja. (R: Hm.) To je pitanje semantike, mislim sida - da, takođe postoji savršenstvo, ali postoje i takozvane side koje teže da prikupljaju i manipulišu nekom vrstom moći kako bi impresionirale svoje učenike. I ne mislim da su Mudraci, ne znam da li sam u pravu. (R: To je tačno. Zato sam ti rekao da ne ideš za sidama. Ne sledi side. Sledi ja i postani slobodan.)

ST: Dakle, kažeš da kundalini nije vredna traganja?

R: Po mom mišljenju, sve što vodi ka moćima je opasno, jer vas drži vezanim za Zemlju. Zaobiđite ih, idite iznad njih. Tačno je da kako evoluiramo, razvijamo sidije. Ali Upanišade i druga duhovna dela vam govore da idete iznad. Da se ne uhvatite. Idite iznad svega. Primer koji koristim je da vas kralj poziva u svoju vilu, u svoje kraljevstvo, da delite kraljevstvo s njim. Ali on ima 200 jutara prekrasnog imanja. I kada se dovezete do kapija, vidite prelepo cveće i postanete zainteresovani za poljoprivredu. Zaboravite na kralja. Onda se nekoliko godina kasnije setite i počnete da se vozite ponovo ka kralju. Ali sada vidite prelepe planine i prelepo žbunje i prelepe

igračice, i uvučete se u to, zaboravljajući na kralja. Svaka stvar u koju se uvučete je sidija, moć. Ali ako odete pravo do kralja, delićete kraljevstvo, to je razlika. (ST: Rekao si da tvoje telo deluje, a sa druge strane kažeš da si sveprisutan. Zar niste ti i tvoje telo jedno?) Kažem ti, moje telo deluje radi tebe, jer ti tako vidiš. (ST: U redu.) U stvarnosti niko ne deluje i niko ne postoji. Telo ne postoji.

ST: Ako niko ne deluje i niko ne postoji, zašto se sve to dešava? (R: Ne dešava se. Izgleda da se dešava.) Uopšte se ne dešava? (R: Ne.) Drugim rečima, Bog nije stvorio ništa?

R: Ne postoji Bog koji bi bilo šta stvorio. (ST: Ništa nije stvoreno od Boga?) Ne. (ST: Ali ipak On čini sve mogućim.) Ne postoji Bog koji bi bilo šta činio mogućim. (ST: Ne?) Ne. (ST: Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

Mislio sam da je Bog savršen.) Ne. Sve dok sebe odvajate od Boga, Bog ne postoji. (ST: Ja sam samo deo, delić Boga u izvesnom smislu.) Onda ostanite deo. Ali u stvarnosti, ne postoji stvaranje, ne postoji Bog, ne postoji spoznaja, ne postoji iluzija, postoji svest.

ST: Ono do čega pokušavam da dođem jeste zašto postoji ovaj veliki univerzum? To nije samo zbog mene. Kada bih ja nestao, i dalje bi ostao ceo univerzum, zar ne? (R: Tako ti vidiš.) Ali zar ne postoji osnovno ja-stvo, ili kako svi kažemo, Bog, koje je nepodeljeno, koje je savršeno, zar ne? Da li je to tačno?

R: Ne postoji ništa odvojeno od tebe. (ST: Pa zaboravimo mene za sada. Kažem da postoji... Pa ako zaboravimo tebe, zaboravljamo i sve ostalo. (ST: Ne.) Jer ako ti ne postojiš, ništa drugo ne postoji. (ST: Ali to je samo moje gledište.) Kada odeš na spavanje i spavaš, šta postoji za tebe? (ST: Moje gledište. Ali gledišta ostalih su — znamo da postoje hijerarhije, znate, manje tvorevine ili...) Ne, ne znamo. To samo tako izgleda. (ST: Samo izgleda, ali izgled je dovoljan da budemo u iluziji.) Zato što veruješ da si telo. (ST: Pa nemam drugog izbora. Nemam izbora osim, znaš, kad se probudim, u telu sam.) Tako ti se čini. (ST: Da, nemam izbora.)

R: Pa zašto se ne zapitaš: "Kome se to javlja?" (ST: Izvini ponovo?) Zapitaj se: "Kome telo dolazi?" (ST: Meni.) Zapitaj se. (ST: Kad se probudim, u telu sam.) Kada se probudiš, nebo je plavo. (ST: Ne.) Ali ako odeš i ispitaš, ne postoji nebo i ne postoji plavo. To je iluzija. Dakle, sve što mi govoriš je iluzija, ali ti misliš da je stvarno jer se poistovećuješ s tim. (ST: Da li imam izbor? Nemam.) Naravno da imaš. (ST: Ne čini mi se tako.) Pa otkrij da li imaš. (ST: Pa pokušavao sam, ali nema izbora. Kad se probudim, u ovom umu sam, i to je to!) Pa tako ti se čini, moraš se zapitati: "Kome um dolazi? Ko se oseća na ovaj način?" (ST: Dolazi meni. Kad se probudim.) Ko sam ja? (ST: Ja, moja individualnost, moje gledište.) Drži se tog gledišta, mene, ja. (ST: Da, to je sve što imam, svoje gledište.) Prati gledište, ja. Gledište je ja, moje. Prati to do izvora i tvoje gledište će nestati. (ST: Ali slažeš li se da stvaranje postoji?) Ne. (ST: Ne?)

SG: Pa šta je onda svest?

R: Svest je reč koja se koristi da opiše... (SG: Ništa?) ...iznad fenomena, praznina. Ne možete ići iznad toga svojim konačnim umom. Konačni um ne može pojmiti beskonačno. Ali možete ga iskusiti.

ST: Jesi li potpuno srećan sada? (Robert ne odgovara, već drži dugu tišinu)

R: Šanti, mir, mir. Imam prašad da podelim sa vama. Može li neko da mi donese torbu? (traka se završava) [TOC]

Sedeti u Tišini 27. januar 1991.

Robert: Većina vas je došla ovde da čuje mene kako govorim, i kažem vam da sedeti u tišini ima veću moć nego bilo koje reči koje možete ikada čuti. Ako ste došli samo da čujete mene kako govorim, bićete razočarani, jer ja nisam javni govornik, nisam predavač i zaista nemam šta da kažem. Ali ipak većina vas funkcioniše tako što sluša ljude kako govore. Setite se u retrospektivi. Koliko ste učitelja čuli tokom svog života? Bukvalno stotine. Koliko knjiga ste pročitali, i gde ste?

Ovde! Ako su vam govori i knjige doneli bilo kakvu korist, ne biste uopšte bili ovde. Ovde ste zato što još uvek tragate, još uvek tražite, pokušavate da pronađete nešto izvan sebe, a to ne možete. Ono što tražite, već jeste. Nema kuda ići i nema šta raditi. Sve već jeste. Ne postoji niko ko to može promeniti za vas. Kada sedite u tišini, morate se suočiti sa sopstvenim mislima. Većina ljudi ne voli ovo da radi, pa želi da me čuje kako govorim. Kada završe ovde, odu kući i gledaju TV, slušaju nekog drugog kako govori. Onda razgovaraju sa svojim porodicama, idu u bioskop i nema ništa osim govora, govora, govora, govora, govora. To vas nikuda ne vodi. Mnogi od vas ne vole da sede u tišini jer vas vaš um napada. Izvlači svakakve stvari iz prošlosti i brige o budućnosti. Zato želite da vas zabavljaju. Želite da čujete dobre reči, duboko znanje. Ne postoji duboko znanje. Ne postoje dobre reči. Sve čemu ste poučavani je laž. Jedina istina koja postoji je vaše Sopstvo, ali ko je Sopstvo? Sopstvo ste vi, upravo onakvi kakvi jeste. Greška koju većina ljudi pravi je što žele da se promene. Kako možete promeniti sebe? Mislite da imate probleme, ili mislite da imate loš um, ili mislite da nešto nije u redu i želite to da promenite. Te stvari ne postoje. Nema šta da se menja. To mislim kada kažem: "Budite svoje Sopstvo, upravo onakvi kakvi jeste." Vaše Sopstvo, upravo onakvi kakvi jeste, spontano je, živi u sadašnjosti, nema vremena za brigu ili razmišljanje. Kada ste svoje Sopstvo, vi ste Bog, vi ste svest, vi ste apsolutna stvarnost. Uvek ste svoje Sopstvo. Nikada niste bili bilo ko drugi. Nikada niste bili bilo šta drugo. Vaša priroda je božanska. Niste ono što izgledate da jeste. Jedina stvar koju treba da uklonite je izgled, ili verovanje u izgled, jer je izgled lažan. Većina vas još uvek veruje da ste fenomen tela-uma. Bez obzira koliko puta vam kažem da niste telo-um, i dalje se poistovećujete sa telom i umom, to je lažno, to ne postoji. Ali šta je ovo telo zapravo? Ako

pogledate svoje telo elektronskim mikroskopom, videćete bilione i bilione i bilione atoma. Šta je atom? Nauka nam kaže da atom ima proton, koji je centar, i elektrone koji kruže oko protona. Vaše telo izgleda kao da je sačinjeno od biliona i biliona i biliona atoma, što znači da je uvek u stanju fluksa. Niste čvrsti kao što verujete. Ništa na svetu nije čvrsto. Zadivljujuća stvar u vezi s ovim je da ste vi mikrokosmos u makrokosmosu. Što znači da ste mali univerzum u velikom univerzumu. Ako pogledate univerzum, on je sastavljen od galaksija i solarnih sistema. U svakoj galaksiji postoje bilioni i bilioni solarnih sistema. Šta je solarni sistem? To je sunce sa planetama koje kruže oko njega. Zar to nije baš poput atoma? Zato vam u svetom pismu kaže: "Živimo u telu Boga," jer celokupan univerzum izgleda kao neko pulsirajuće biće. On pulsira. On diše. Možete li to zamisliti? Univerzum zapravo diše baš kao što vi dišete. Vi ste replika univerzuma. Kada biste se našli veličine atoma u svom telu, bili biste u univerzumu. Pogledali biste gore i videli sunca, zvezde, planete, ali sve se to odvija u vašem telu. To je zapanjujuće. Dakle, niste ono što izgledate da jeste. Stoga, kada kažem da niste telo, to nije samo duhovno, već je i naučno. Postoje prostori između atoma, baš kao što postoje prostori između atoma koje vidite gore na nebu, planeta. Prostor između molekula, atoma i elektrona je ono što nazivamo prostorom. To je ono što vidimo svojim očima, prostor, ali da li je zaista prostor? Mudraci nam kažu da je to zapravo svest. Šta je svest? Nešto što je svesno. To znači da postoji životna sila koja je supstrat sveg postojanja. Šta je ta životna sila? Šta je uzrok stvaranja? Šta je u osnovi svega ovoga? Odgovor, moji dragi prijatelji, ste vi. Vi ste uzrok sveg stvaranja, a vi ne postojite kao vi. Stoga stvaranje, kakvim se pojavljuje, takođe ne postoji. Drugim rečima, stvaranje postoji samo zato što vi postojite. Kada odete na spavanje noću, šta se dešava sa stvaranjem? Ono više ne postoji za vas. Znam da možete reći: "Pa znam da je ipak tamo." Ne, ne znate. Ko zna? U stanju ste dubokog sna. Što se vas tiče, mrtvi ste. Tako je kada dođe vreme da napustite svoje telo. Postajete sama svest. Razlika između spavanja i biti realizovan je ta što kada spavate, vi ste realizovani, ali niste svesni toga. Kada ste realizovani, svesni ste cele igre. Dakle, vidite, kada zaista vidite od čega ste sačinjeni, atoma, biliona i biliona atoma, niste ono što mislite da jeste. Bili ste obmanuti. Probudite se! Zašto biste se probudili? Kada pogledate današnji svet i vidite šta se dešava, postajete potpuno zbunjeni. Nemate pojma zašto postoji rat, nečovečnost čoveka prema čoveku. Biće građanski rat u Rusiji. Bore se u Južnoj Americi. U Africi su previranja. Čini

se da nigde nema mira. Ipak, stvarnost je ljubav. Stvarnost je mir. Stvarnost je beskonačna sreća. Nema nikakvog smisla. Kako stvarnost može biti sreća, ljubav i mir, kada posmatrate efekat stvarnosti koji izgleda kao haos i konfuzija i nečovečnost Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

čoveku? Bili ste hipnotisani. Da li ste ikada posmatrali hipnotisera? Dobar hipnotiser može da vas hipnotiše i natera da poverujete u gotovo bilo šta. Univerzalna hipnoza se zove maja. Ona me navodi da verujem da sam Robert i da imam život koji treba da živim. Ona vas navodi da verujete da ste Džoan, ili Fred, ili Henri, ili Meri i da imate život koji treba da živite. Brinete o svom životu. Nemate strpljenja. Uvek želite da menjate stvari, da ih poboljšavate, da unapređujete ovo i ono. Sve je šala. Ne možete ništa poboljšati. Jedino što možete učiniti je da se probudite. Kada se probudite, vidite svet kao odraz, kao odraz ogledala. Ogledalo je uvek isto. Nikada se ne menja. Odrazi se menjaju. Pitanje je, naravno, zašto onda postoje odrazi? Odakle dolaze? I kao što znate, moj odgovor je da oni ne postoje. To je analogija koju vam dajem da biste razumeli odakle sve dolazi. Samo stvarnost postoji i vi ste to. Samo svest postoji i vi ste to. Samo ljubav postoji i vi ste to. Kada biste samo shvatili ko ste, bili biste najsrećnija osoba koja je ikada živela, i mislim srećna, potpuno srećna, nepromenljiva sreća. Postoji li takva stvar? Da, postoji. Nepromenljivi mir. Nepromenljiva ljubav. Ali vi ste izabrali da se poistovetite sa majom, sa nestvarnošću, i zato mislite da patite. Verujete da vaš život nije ono što bi trebalo da bude. Poredite se sa nekim drugim. Želite da pravite promene. Kao što do sada znate, kada napravite te promene, one traju samo kratko vreme, a zatim se vraćate tamo gde ste bili pre. Mudra osoba, stoga, zaista ne teži da bilo šta menja. Ona postaje tiha. Ima strpljenja. Radi na sebi. Posmatra svoje misli, posmatra svoje postupke i posmatra sebe kako se ljuti, posmatra sebe kako postaje depresivna, posmatra sebe kako postaje ljubomorna i zavidna i sve ostalo. Malo po malo shvata: "To nisam ja. To je hipnoza, to je laž." Ona ne reaguje na svoje stanje. U meri u kojoj ne reaguje na svoje stanje, u toj meri postaje slobodna. Više nije briga šta bilo ko drugi radi. Ne poredi se ni sa kim. Ne takmiči se ni sa kim. Jednostavno posmatra sebe. Posmatra sebe. Vidi mentalnu konfuziju. Ne trči okolo vičući: "Ja sam apsolutna stvarnost. Ja sam Bog. Ja sam svest." Umesto toga, vidi odakle dolazi i ostavlja sve druge na miru. Takvo biće se brzo razvija. Nije važno u kakvoj se nevolji takvo biće nalazi. Nije bitno, jer je takvo biće već slobodno. Kada um počiva u srcu, to znači kada um više ne izlazi napolje i ne poistovećuje se sa svetom, kada um počiva u srcu, tu je mir, tu je harmonija, tu je čisto biće. Kada dozvolite svom umu da izađe iz vašeg Sopstva, on počinje da poredi, počinje da osuđuje, počinje da se oseća uvređenim, i nema mira. Nema odmora. Kako počinjete? Pa, prvo shvatite mesto na kojem ste sada, bilo da mislite da je dobro ili loše, bilo da mislite da ste srećni ili tužni, bilo da mislite da ste bogati, ili siromašni, ili bolesni, ili zdravi, mesto na kojem ste sada je vaše pravo mesto. To je početak. Prestajete da pokušavate da budete neko drugi. Prestajete da pokušavate da

menjate svoj život. Na svom ste pravom mestu, upravo sada, baš takvi kakvi jeste. Ako možete postati srećni i mirni na mestu gde ste sada, odjednom ćete primetiti da će se okolnosti promeniti u vašu korist, i onda ćete ponovo biti na svom pravom mestu. Kakva god promena da se desi što se tiče vašeg tela-uma, vi ste na svom pravom mestu. Što više možete to da vidite, što više možete intelektualno, inteligentno da sagledate ono što sam upravo rekao, to ste mirniji, to se karmički obrasci više razbijaju i počinjete da se budite. Isprva može biti postepeno. Primećujete da vas stvari koje su vas nekada nervirale, više ne nerviraju. Primećujete da ljudi sa kojima živite, sukobi koje ste imali, prestaju jer ste vi prestali. Nema više pokušaja da se izjednačite. Nema više pokušaja da dokažete svoje. Nema više pokušaja da pronađete pravu knjigu, ili pravog učitelja, ili bilo šta pravo. Ostajete centrirani. Ostajete slobodni. Kada se nešto pojavi, bilo dobro ili loše, jednostavno sedite tu gde jeste i pitate: "Kome se ovo desilo?" i smejete se, jer ste se razdvojili od svog tela-uma i počinjete da shvatate da vaše telo-um prolazi kroz iskustvo, ali ne i vi. Dakle, nema razloga za brigu. Nema čega da se plašite. Ništa vas ne može uznemiriti. Ništa vas ne može povrediti. Shvatate da šta god neko učini vašem telu, fizički,

ili rečima, ili na drugi način, nikada, nikada ne može da vas povredi jer vi niste svoje telo. Bez obzira šta vam neko kaže, bez obzira šta vidite svojim očima, to nikada ne može da utiče na vas, jer vi niste svoj um. Zaista ste razdvojili svoje Sopstvo od svog tela i svog uma. To je samo početak. Kako idete dalje, vaše telo i um otpadaju. Ne mislim da umirete. Mislim da vam postaju sve manje važni i više se uopšte ne poistovećujete sa njima. Zaista znate, i osećate, i doživljavate, da vaše telo i um ne postoje, a vi ipak postojite. Vi ne postojite kao vaše telo ili vaš um. Vi postojite kao apsolutna stvarnost, kao svest, i više ne verujete da su vaše telo i um modifikacija svesti. Jednostavno znate da nema tela i nema uma. Vi ste bez ega. Ne postoji razlog za postojanje vašeg tela, uma ili sveta. Ovo isprva možete osetiti blago, ali ćete primetiti da što je osećaj veći, to je sreća veća. Počinjete da se stapate u svest. Počinjete da osećate stvarnost. Svet se nastavlja, ljudi rade ono što uvek rade, ali vi to vidite sasvim drugačije. Više ne vidite isti svet koji ste nekada videli. To je kao čitanje časopisa. Slike u časopisu su pred vama, ali vi niste časopis i niste slike. To što ste vi i dalje može biti misterija. Zapamtite, dokle god to možete izraziti, to nije to. Zato ne hodate okolo govoreći svima: "Ja sam čista stvarnost" ili "Ja sam svest." Ostajete tihi. Po plodovima ćete ih prepoznati. Postajete svetlo u svetu tame. Automatski ljudi dolaze oko vas i jednostavno se osećaju dobro u vašoj blizini. Pronašli ste mir. Uvek ste to bili vi. Zaista niste pronašli ništa. Samo ste postali svoje Sopstvo. Robert Adams Satsangsi: Sabrana dela

Sada hajde da pričamo o vama. Razmislite malo o svojim iskustvima, o tome kroz šta lično prolazite u svom životu, o stvarima koje vas brinu, koje vas uznemiravaju, koje vas teraju da plačete. Kako možete dozvoliti stvarima da imaju kontrolu nad vama? To se zove bogohuljenje. Budući da ste Bog kakav jeste, verujete da neko ili nešto može da vas rasplače, da vas uznemiri, da se osećate loše, da poželite da pravite promene. Na primer, toliko ljudi mi svakodnevno dolazi ili me zove telefonom i pita: "Roberte, kada ćemo imati svoje mesto? Trebalo bi da odemo negde u šumu i budemo mirni, ili da imamo ašram negde daleko u šumi ili džungli." I moj odgovor je uvek isti. Ako sada niste mirni, nećete naći mir bez obzira gde otišli, jer gde god da odete, morate da ponesete sebe sa sobom. Šta vas navodi da mislite da ćete naći mir? Ako ste izazivač problema, ako ste tračara, mislite li da će vas promena mesta promeniti? Promeniće vas na početku, ali ubrzo ćete raditi iste stvari koje uvek radite. Bićete nemirni, pronalazićete mane, tražićete razloge da proklinjete ljude, da budete uznemireni sa drugima. Zato vam kažem, ostanite tu gde jeste. Jednom kada pronađete svoje Sopstvo i pronađete privid mira i harmonije, onda vidite gde želite da idete, ali ne idite nikuda dok ne pronađete sebe. I vi i ja znamo ljude koji dođu u Los Anđeles na neko vreme, onda sve pokvare i odu negde drugde, San Francisko, onda sve pokvare i odu u Oregon, sve pokvare i odu u Njujork. Nikada ne prestaje. Nikada nisu videli sebe onakvima kakvi jesu. Jednostavno beže i prave promene. Zato sam vas prošle nedelje zamolio da jednu nedelju sebi postavljate pitanje: "Ko sam ja?" Kad god se nešto desi u vašem životu, umesto da pokušavate da to promenite ili preduzmete nešto protiv toga, jednostavno se zapitajte: "Ko sam ja?" Kad god vam um počne da razmišlja, zapitajte se: "Ko sam ja?" Kad god čujete loše vesti na televiziji, kad god se osetite uznemireno, zapitajte se: "Ko sam ja?" To je sve što ste trebali da uradite. Ne dalje od toga. Sada, ono što bih želeo da uradim je da čujem rezultate tog eksperimenta. Ko bi želeo da mi kaže ili da nam kaže šta se desilo tokom nedelje? Postavljanjem pitanja sebi: "Ko sam ja?" Ko bi želeo da kaže nešto o tome? (pauza) Ne odgovarajte svi odjednom. (trakav nejasan odgovor učenika, zatim Robert nastavlja)

R: To je dobar odgovor. Što je više sebi postavljala pitanje, više je shvatala da ne zna. I šta se desilo kada ste rekli: "Ne znam?" (SU: Sve više i više sam osećala mir.) Sve više i više ste nalazili malo mira? (SU: Čini da poželiš da više praktikuješ. Čini se da što više praktikujem donosi osećaj neznanja...)

R: I kažete: "Ne znam?" Vaše ljudsko biće nikada ne može saznati ko je ona zaista. Sve dok pokušavate da pronađete odgovor kroz ljudske metode, to nikada neće uspeti. Kako se sada osećate povodom toga? (SU: Ne znam?) U redu, to je dobro. Ona ne zna.

To je početak mudrosti. Kada prizovete božansko neznanje. Kada ne znate šta je bilo šta. To je početak. Ko bi još želeo da podeli?

SV: Kada postavim pitanje, to je zapanjujuće. Ništa se ne pojavljuje osim što moj ego nastavlja da priča sam sa sobom. Sve moje ograničenosti izlaze na videlo što više mislim o sebi.

R: To je sjajno. Počinjete da vidite šta zaista jeste. Što se tiče vaše fizičke forme. Počinjete da vidite sve svoje ograničenosti i sve što se dešava u vama. To je početak. Neko drugi?

ST: Samo to da jesam, ništa više od toga i onda bih to izgubio, znate, svet bi me povukao nazad u istu staru kolotečinu, tako da sam išao nazad i napred, napred i nazad. (R: To je normalno.) To je normalno? Ovo sam radio intenzivnije nego ikada pre.

R: Sjajno. Sve ove stvari koje su čekale da niknu kao uspavane semenke, sve izlaze na površinu. To treba da se desi. Zapravo bi trebalo da se osećate gore nego ikada pre jer sve ove stvari počinju da izlaze. I dok nastavite da posmatrate sebe, dok nastavite da gledate sve svoje stvari, sve vaše stvari počinju da nestaju. Vaš um i vaše misli postaju sve slabiji i slabiji. A vaše Ja postaje sve jače i jače. Sve dok ne počnete da se fokusirate i držite za Ja i otkriva vam se da su sve vaše stvari vezane za Ja. Ja je bilo uzrok moje sopstvene bede. Ja sam bio odgovoran za sve što mi se desilo. Bez obzira kako izgleda, ja sam odgovoran. Stoga, ako Ja ode, odgovornost odlazi. I sve ostalo odlazi sa Ja. To bi sve trebalo da vam dođe. Neko drugi želi da podeli sa nama?

SS: Stvarnost je bila intenzivnija posle nego pre. (R: Da.) Više kao san.

R: To je veoma dobro, imate dobro iskustvo. (SS: Hvala.) Trebalo bi da postane intenzivnije jer ste do sada samo dozvoljavali svim vašim stvarima da izađu na videlo da bi vas naljutile ili uznemirile ili bilo šta drugo. Ali sada ih dobro sagledavate. I shvatate šta se zaista dešava u vašem umu. I kako nastavite da praktikujete, uskoro ćete shvatiti: "Ali čekaj malo, ja nisam svoj um jer na kraju krajeva, ja posmatram svoj um. Pa kako mogu biti svoj um ako posmatram svoje misli. Ja posmatra misli. Stoga, ja ne mogu biti te stvari. Ja ne mogu biti svoja depresija ili svoje preokupacije, ili bilo šta drugo jer ih posmatram." Zatim, "Ko sam ja?" i ćutite. "Ko sam ja?" Slično je atomu o kome sam govorio. Između atoma, protona, elektrona postoji prostor, koji je svest. Na isti način, između "Ko sam ja?" postoji pravo Sopstvo. Svaki put kada kažete "Ko sam ja?" i sačekate, nešto vam se dešava. Vaše staro sopstvo se iscrpljuje i vaše pravo Sopstvo počinje da zauzima svoje mesto u prostoru između "ko sam ja?" Doći ćete do tog zaključka sami dok nastavite da praktikujete. Neko drugi želi da podeli?

SH: Čini mi se da pitanje koje ste prvo postavili ne zna ko i takođe nema Ja, postoji samo jesnost tačka. (R: Možete takođe reći da nema "jesam.") Onda nema ničega. Robert Adams Satsangsi: Sabrana dela

(R: I nema svesti i nema stvarnosti.) U redu, sada ste shvatili. (R: I nema traganja i nema traženja.) (oštećenje trake)

SC: Mogu li da pomislim da postoji nešto drugo pa da postavim pitanje koje odgovara na to?

R: Dok nastavljate da istražujete svojim umom. To je kao policajac koji postaje lopov da bi uhvatio lopova. Dok nastavljate da pitate i istražujete, um se okreće protiv sebe. Postaje sve slabiji i slabiji dok se potpuno ne raspršti.

SN: Roberte, ako i kada se neko oslobodi ega. Ne oslobađa se samskara i njihovih tendencija iz svoje ličnosti. Tako da njihove akcije mogu izgledati iste, ali je vezanost, to je kako oni to vide. Da li je to tačno? (R: Donekle. Akcije mogu izgledati iste drugima. Ali za onoga ko je realizovan nema akcija.) Ono što kažem je, ako neko ima temperament da bude intelektualac ili filozof ili

emotivan ili bilo šta drugo, kakve god su njihove samskare ili ličnost ili karakter. Ako se u procesu neko oslobodi ega, ne prestaje da bude ono što jeste?

R: Zavisi. To je kao primer električnog ventilatora. Kada ugasite ventilator, više nema struje, ali se ventilator i dalje okreće dok sam ne stane. Tako kada neki ljudi transcendiraju, i dalje imaju neke od svojih samskara koje su preostale. Ali one sagorevaju same sebe dok ne nestane ništa. Svako je drugačiji.

SN: Neki možda misle da, pa, postajete sveti kada odjednom postanete okean samilosnosti, sve te stvari. Da li vidite šta hoću da kažem? Ili ste jednostavno takvi kakvi jeste?

R: Takvi ste kakvi jeste. Ali vi ste svest. Vi ste čisto biće. Kako vas drugi vide, to je do njih. Ali vi ste postali apsolutna stvarnost. Znam o čemu govorite jer izgleda da neki Džnaniji imaju razne osobine. Zato vam dajem primer električnog ventilatora. Njihov ego je presečen i potpuno su slobodni, ali se ventilator i dalje okreće. Njihovo telo i dalje prolazi kroz određene radnje i čini određene stvari dok se potpuno ne zaustavi. Zato izgleda da neki Učitelji, Džnaniji, imaju negativne osobine. Ali to je za druge da procenjuju. Osoba koja je iskusila slobodu, oslobođenje, potpuno je slobodna.

ST: (učenik postavlja pitanje koje nije jasno) (R: Semantika da. To je ista stvar. Zavisi odakle učitelj dolazi i šta pod tim podrazumeva.) Da li bi spoznaja Boga bila ako ste potpuno prožimajući i svesni svega u maji, i mogu reći da niste svesni svega u maji, a samospoznaja je da niste svesni maji, samo ste svesni svog bića.

R: Zavisi iz koje škole dolazite. Po mom objašnjenju, po mom iskustvu, spoznaja Boga i samospoznaja su ista stvar. Nema nikoga ko treba da realizuje. Sve dok postoji neko ko treba da realizuje, to nije samospoznaja. Ne možete reći: "Ja sam samospoznat, ja više ne postojim." Nema nikoga ko treba da bude spoznat. Inače je to dualnost, ne postoji dvoje. Ne postoji Ja koji je postao samospoznat, postoji samo spoznaja. Zaista ne postoji ništa. Reči to kvare. Zato postoje ljudi koji tragaju za spoznajom Boga i postoje ljudi koji daju svoje značenje samospoznaji. Zato nas reči sputavaju. Što više pričamo o ovim stvarima, to smo zbunjeniji

i manje zaista znamo. Sve ima veze sa tišinom. U tišini je snaga. Kada pokušamo da je objasnimo, kvarimo je. (Pitanje se ne čuje. Čujemo Roberta usred odgovora.)

R: ...Samo prisustvom, nešto je drugačije u vama. Ono želi da se probudi. I ako jednostavno sebe pitate "Ko sam ja?" bez odgovaranja, onda će odgovor doći vremenom. (oštećenje trake)

SF: (Uhvaćeno na kraju pitanja učenika)...drugo je da nisam znao odgovor i zaista nisam mogao da dobijem odgovor ni u kakvom mentalnom okviru, to je samo mentalno pričanje, i to je to.

R: To je upravo ono što treba da se desi. Opet, kada prvi put počnete sa procedurom "Ko sam ja?", sve stvari će izaći na površinu. (SF: Sa osvetom.) Sve će izaći i napasti vas sa svih strana i treba da posmatrate i gledate i vidite sve te stvari i shvatite: "Hej, čekaj malo, to nisam ja! Ja nisam to. Ako nisam to, onda ko sam ja?" (oštećenje trake) (Robert nastavlja da odgovara na pitanje o molitvi)

R: Molitva ima veze sa svim tim stvarima. Molite se za njih. Molitva vas čini mirnim. Čini da verujete da vas neko sluša. To je kao da psihijatru pričate svoje probleme. Na kraju krajeva, kome se molite? Kažete: "Molim se Bogu." Gde Bog živi? Ko je Bog? I ubrzo otkrivate da se molite sebi. I to pomaže. To vas vodi ka poistovećivanju sa svojim Sopstvom. Onim kome se molite. I postajete to. Jer postoji samo jedno, nema dva. Ne postoji jedan koji se moli i jedan koji sluša. Molitva i slušalac su ista osoba. Nema razlike.

ST: U arapskoj tradiciji mole se Alahu i siguran sam da sada bombe padaju na njih, svi se mole Alahu. I čini se da žrtvuju svoj život zbog toga, zbog svog sistema verovanja. Ali to ne menja činjenicu da ih savezničke snage nastavljaju bombardovati dok ne prestanu da postoje. Tako da nema izlaza iz ove dileme u njihovoj molitvi. Možda su mirni, ali su i dalje uništeni bombama. (R:

Kakve to veze ima sa bilo čim?) Pa, u stvarnosti u maji, kažem, da li molitva utiče na maju ili je to iluzija da se molimo. Molio sam se za mnoge ljude u svom životu, ali nikada nije bilo efikasno.

R: Ako je osoba zaista iskrena i zaista oseća da je ono što radi ispravno, to će pomoći. Jer vaš um je veoma moćan i molitva se vrši kroz vaš um. Dakle, u maji možete stvoriti uslove kada se molite. Ali prvo morate zaista mentalno verovati u ono za šta se molite.

S: (Pitanje uhvaćeno pri kraju)...kako i dalje obožavate Boga ako još uvek...?

R: To je moguće. Ima veze sa vašom karmom, i vašim samskarama i ostalim što ne postoji. Ne osuđujte nikoga drugog, brinite o sebi... (traka se naglo prekida) [TOC] Robert Adams Satsangsi: Sabrana dela

Samo Svest Postoji 31. januar 1991.

Robert: Dobro je biti ponovo sa vama. Ove nedelje dobio sam neuobičajeno mnogo telefonskih poziva, više nego obično. Ljudi mi govore da se osećaju depresivno, bezvoljno. Svakog od njih sam pitao: "Šta radite ceo dan?" i rekli su: "Gledam rat na televiziji." Ima li čuda što su depresivni? Kada još uvek verujete da ste telo, onda verujete i u druga tela. Shodno tome, kada ceo dan gledate rat na TV-u, onda osećate ta tela koja bivaju ubijena, i zato se osećate depresivno. Da li vidite šta govorim? Ako verujete da ste fenomen tela-uma, onda ste takođe telo-um čitavog univerzuma, jer postoji samo jedno telo i to je ceo svet. Drugim rečima, vi ste svačije telo. Prirodno će vas pogoditi gledanje tela koja bivaju ubijena u ratu. Pametna stvar je da ne gledate, već da radite na sebi. Podignite svoju svest na tako visok nivo da ćete biti iznad i van rata i videćete ga iz drugačije perspektive. Sve je svest, sve. Kada pitate: "Šta je svest?" nema valjanog odgovora, zato ostajem ćutljiv. Stoga možete reći da je svest tišina. Kada me neko zamoli da napišem knjigu ili održim predavanje, onda moram da objasnim svest u oko pedeset različitih reči, i svaka reč ima još pedeset reči da je objasni, i te reči imaju još pedeset reči. Tako se napiše obimna knjiga, od osam stotina strana. Šta ona kaže? "Sve je svest." Mogao sam napisati jednu stranicu, i na sredini stranice reći: "Sve je svest." Ostalo je prazno. To je razlog zašto ne pišem knjige, jer nema šta da se kaže. Vidite li kako je to zbunjujuće? Čitamo toliko knjiga tokom nedelje. Obično se ne sećate šta ste pročitali, a ako i činite, to je intelektualno. Koristite tuđe reči, a istina je da biste trebali koristiti svoje reči i imati svoje iskustvo. Ne znam šta je svest, ali ja sam to. Kada bih znao šta je svest, to ne bi bilo to, jer bih izgovarao reč, i reč bi bila ograničena samim izgovaranjem reči. Dakle, svest je ništa. Ona je nešto što ne možete uhvatiti. Ona je nešto što ne možete opisati. Ona je nešto o čemu ne možete napisati knjigu. Svest je tišina. Ponekad kažem: "Svest je apsolutna stvarnost," i to su dodatne reči, i moram da objasnim apsolutnu stvarnost. Svest je krajnje jedinstvo, čista inteligencija.

Svest je sve te stvari. Ali šta su te stvari? Opet, to su samo reči. Ponekad kažem da je svest ljubav, blaženstvo, sat-čit-ananda, znanje, biće, postojanje. To su samo reči, i dobijate dobar osećaj iz reči, ali osećaj ne traje dugo, jer niste probavili reči. Niste postali živo oličenje svesti. Jedini način da to učinite je da ostanete mirni. Ako želite da rešite bilo koji problem u životu, ne pokušavajte da ga rešite verbalno. Postanite tihi. Poznata je činjenica da su ljudi poput Alberta Ajnštajna, Tomasa Edisona i drugih, kada su imali matematičku jednačinu da reše, satima sedeli u svojoj ljuljajućoj stolici u tišini i sve bi im se otkrilo. Tako je Ajnštajn došao do svoje teorije relativiteta, ako čitate njegovu životnu priču. Proveo je sate sedeći sam u tišini, i sve mu se otkrilo naučno. Tako je i sa vama. Ako želite odgovor na bilo koji problem, ne trčite psihijatru, ili advokatu, čak ni doktoru, već sedite sami i slušajte. Vaše sopstvo ima sve odgovore. Zašto? Jer, kao što smo razgovarali u nedelju, svaki atom univerzuma je u vama. Vi ste to. Vi ste ceo univerzum. Vi ste mikrokosmos u makrokosmosu. Stoga svi odgovori u univerzumu takođe moraju biti u vama. Sva rešenja, sva mudrost, sva sreća i blaženstvo koje ste tražili, to je u vama. To je Isus mislio kada je rekao: "Ja i Otac moj smo jedno," i takođe, "ako ste videli mene, videli ste Oca." Nije govorio o osobi koja se zove Otac. Govorio je o univerzalnom principu harmonije, blaženstva,

radosti. Govorio je o svesti. Ona je u vama. To ste vi. Vi ste to. Uvek ste to bili. Nije daleko. Tu je gde god da ste. I dok sedite u tišini i razmišljate o ovim stvarima, počećete da shvatate nešto veoma interesantno. Počećete da shvatate i razumete: "Pa, ako je moje telo svest, ono ne može biti telo, jer ne može biti oboje. Ne može biti svest i moje telo. To je dualnost." Dakle, dok počnete da razmišljate o reči svest u tišini, otkriva vam se da nemate telo. Postoji samo svest. I to uopšte ne deluje čudno. Jer kada počnete da razumete i shvatate šta svest zaista jeste, shvatićete da je samodovoljna. Svest zna samo svest. Ona ne zna univerzum. Ona ne zna tela. Ona ne zna probleme. Ona ne zna ratove. Ona ne zna čovekovu nečovečnost prema čoveku. Ona ne zna ništa što vi znate. Ona zna samo sebe kao čistu svesnost. I dok sedite sami u tišini, ovo postaje savršeno jasno. I odjednom vam dolazi spoznaja: "Nemam problema. Apsolutno ništa nije u redu sa svetom. Ništa se ne dešava. Postoji samo svest." Znam da ovo nekima od vas zvuči čudno jer ste toliko poistovećeni sa svojim telom-umom da kažete: "Šta je sa iskustvima koja se dešavaju ovde? Šta je sa ovim? Šta je sa mojom kirijom koju moram da platim sledeće nedelje? I šta je sa mojim mužem koji me je ostavio? I šta je sa mojim poslom sa kog sam otpuštena, sve je to veoma stvarno." Naravno da je stvarno jer se poistovećujete sa telom. Dakle, veoma je, veoma stvarno. Robert Adams Satsangsi: Sabrana dela

Ne postoje dva sveta. Ne postoji svet tela i svet univerzuma i svet vaših problema i stvari, a takođe i svet svesti. Postoji samo svest i vi ste to. Samo slušanje ovoga vas oslobađa. Oslobađa vas od svake sumnje i ograničenja. Počinjete da osećate besmrtnost. Počinjete da razumete da nikada niste rođeni. Kako se svest može roditi? A ako nikada niste rođeni, kako možete umreti? Šta umire? Pa, neki od vas kažu: "Telo," ali ja vam kažem da nema tela koje umire. Jednostavno nikog nema kod kuće. Nikada nije bilo tela, nema tela i nikada neće biti tela. Ako to još uvek ne možete da vidite ili osetite, ne brinite. Sve što vas molim je da sedite u tišini. Sve će vam biti otkriveno. Zato uvek kažem novopridošlima: "Ne verujte mi. Ne verujte ni reč koju kažem. Uverite se sami." Sve što delim sa vama je iz mog sopstvenog iskustva, ne iz knjiga koje sam pročitao ili što mi je neko drugi rekao. Kada sam otišao da vidim Ramanu Maharšija 1947. godine, otišao sam da potvrdim sopstvena iskustva, i nasmejao sam se kada sam shvatio da postoji neko drugi ko je osećao ono što sam ja osećao. Ovo učenje nekima deluje apstraktno, ali nije zaista apstraktno. To je istina. To je stvarnost, to je vaša stvarnost. Neko može reći: "Ovo je suviše uzvišeno za mene. Želim nešto praktično. Želim da unapredim svoje ljudsko biće. Samo želim da proživim svoj život, i budem milioner i budem zdrav, i imam vilu." Drugim rečima, želite da imate ono što mislite da biste trebali imati. Tako i svi drugi na ovom svetu. Ali da li su srećni? Da li su ispunjeni? Statistike pokazuju da ima više samoubistava među bogatima nego među siromašnima. Stoga, ako je biti multimilioner tako sjajno, zašto ima toliko samoubistava? Jednostavno zato što se sve mora promeniti. Živimo u svetu, kao što znate, stalnih promena. I ako to ne prihvatite, patite. Kao što sam objasnio u nedelju, vaše telo, ono što nazivate svojim telom, u stalnom je toku. Nikada nije isto, baš kao univerzum. Ništa nije čvrsto. Ništa nije trajno u vezi sa bilo čim u univerzumu. Sve je u stalnom stanju vibracije. Ono što izgleda kao ovo telo vibrira određenom brzinom. Ono što izgleda kao pas vibrira sporijom brzinom. Ono što izgleda kao stolica takođe vibrira sporijom brzinom. Što je nešto grublje, to sporije vibrira, ali sve vibrira. Sve se sastoji od atoma i energije sa ogromnim prostorom između. Ništa nije čvrsto. Kada shvatite da vaše telo nije čvrsto i nije ono što izgleda da jeste, kako se i dalje možete poistovećivati sa njim? Glupo. Možete reći u kojoj meri se poistovećujete sa svojim telom po načinu na koji reagujete na situacije. Ako vas situacija i dalje ljuti, ili napinje ili deprimira, onda sigurno znate da se poistovećujete sa telom. S druge strane, ne idete u drugu krajnost i kažete: "Nije me briga i nije me briga ni za šta." Da vas nije briga, ne biste to ni rekli. Nije u pitanju ne mariti. Što ste evoluiraniji, postajete samilosniji, više pokazujete ljubaznu dobrotu prema svemu, prema mineralnom carstvu, biljnom carstvu, životinjskom carstvu i ljudskom carstvu. Pokazujete potpunu samilosnost, ljubaznu dobrotu. Postajete oličenje ljubavi jednostavno zato što je svako vi. "Ja sam svoj brat i

moj brat sam ja," kao što je Emerson rekao. Nema razlike između vas i Sadama ili Buša ili bilo koga drugog. Dakle, ne volite ove ljude ljudskom ljubavlju i ne mrzite ih ljudskom mržnjom. To je samo iskustvo kroz koje svet prolazi. Zapamtite, kada verujete u svoje telo, onda vam svet postaje veoma stvaran. I ovaj svet je treći razred. Kao treći razred u školi. Postoje druge planete i druge galaksije, postoje četvrti razredi, peti razredi, šesti razredi, srednja škola i fakultet, ali sve je to iluzija. Ipak, ako se poistovetite sa fenomenom tela-uma, postoji čitav niz planeta, baš kao što postoji čitav niz tela. Sve je isto. Zar ne vidite? Sve dok verujete da ste telo, onda postoje milioni i milijarde tela, i svet je telo, univerzum je telo. Dakle, postoje milioni svetova. Postoje bilioni galaksija. Postoje bilioni univerzuma. I sve se ovo dešava zato što verujete da ste telo. Zar to nije nešto? Zar ne vidite sada da je vaša krivica što se sve dešava u ovom univerzumu? Vi ste tvorac. Sve je emanacija vašeg uma. Vi ste ti koji smišljate ove stvari koje se danas dešavaju u svetu. Ako želite da to zaustavite, ako vam se ne sviđa ono što ste stvorili, prestanite da se poistovećujete sa tim. Umesto toga, zarite duboko, duboko unutra i poistovetite se sa svojim Sopstvom, koje je svest, apsolutna svesnost. Čim počnete da se poistovećujete sa svojim Sopstvom, onda ceo svet postaje vaše Sopstvo, kao unutra, tako i spolja, kao gore, tako i dole. Da li sada vidite sliku? Ono što vidite u ovom svetu je vaše Sopstvo. Ako vam se ne sviđa ono što vidite, ne pokušavajte da promenite osobu, mesto ili stvar. Promenite svoj pogled. I morate biti u stanju da uhvatite sebe, ceo dan. Ne dozvolite da vas situacija uvuče ako se osećate bezvoljno, i razočarano, i depresivno jer vam je neko grubo govorio, ili vam je neko rekao nešto što niste želeli da čujete, ili vam je neko nešto učinio, ili bilo šta drugo, zato se u većini slučajeva dešava da ako je neko zaista evoluirao na visok nivo, najgore okolnosti ponekad zadese tu osobu. I kada vas zadese najgore okolnosti, to je blagoslov u maski. To znači da rastete i sve te stvari vam dolaze da vam dokažu i pokažu da vi niste to. I tako se okrećete ka unutra i vidite istinu, poistovećujete se sa istinom. "Ja sam neprolazno Sopstvo, apsolutna stvarnost, čista inteligencija, praznina, nirvana, krajnje jedinstvo. Ja sam to." Zatim kada otvorite oči, videćete drugačiji univerzum. Videćete ljubav, harmoniju, radost, blaženstvo. Vidite svoje Sopstvo. Stoga vam postavljam pitanje, šta želite da vidite na ovom svetu? Stanje, za stanjem, za stanjem? Čak i ako, zbog karme, živite relativno dobar život, to ne znači ništa. Čak i ako živite relativno srećan život, imate savršeno zdravlje, imate savršenu ženu ili muža, imate savršen posao, imate savršen prihod, imate savršen dom, imate savršenu decu, to apsolutno ništa ne znači, jer postoji zakon univerzuma koji kaže da se sve mora promeniti. I sve dok se poistovećujete sa univerzumom, morate proći kroz te promene. Robert Adams Satsangsi: Sabrana dela

Možda nećete primetiti veliku promenu u ovom životu. Ali zapamtite, ono što zovete svojim životom je samo delić sekunde u večnosti, (pucanje prstima) ovako, tu ste i nema vas. Zbog vremena i prostora mislite da imate sedamdeset, osamdeset, bilo koliko godina da živite. Ne, vaš život je samo delić sekunde u celoj večnosti, a onda vas nema. Ako niste pronašli svoju stvarnost ili svoje Sopstvo, možete se ponovo vratiti na ovu planetu ili na drugu planetu, i osoba koja živi relativno dobar život ovde, mora proći kroz promenu. Možete se roditi tokom mračnog doba, kada se svet ponovo vrati unazad, i možete biti uhvaćeni u inkviziciju, gde vas uhvate kao špijuna ili tako nešto, i muče vas, odseku vam nožne prste, odseku vam prste, iščupaju vam jezik, i prolazite kroz prijatna iskustva poput tih. To je druga strana novčića. Zato vam kažem, ako živite relativno dobar život, nemojte sebi reći: "Ne treba mi ovo učenje, imam sve što želim." Čuo sam mnogo ljudi kako mi to govore. Kažu: "Ovo učenje, Roberte, je za ljude koji su jadni, koji nisu ispunjeni." Čak i ne odgovaram tim ljudima. Obmanuti su verujući da zato što imaju dobre stvari u životu, to je to. Ne znaju kakva će iskustva proći kada dođe promena, bilo u ovom životu ili drugom životu. Zato je pametna stvar transcirati sve ljudsko iskustvo, jer je ljudsko iskustvo velika laž. U stvarnosti ne postoji ljudsko iskustvo. Ne postoji nikakvo iskustvo. Ne postoji temelj za stvaranje. Postoji samo Svest, i vi ste to. Ima li pitanja?

SL: Imam pitanje ili komentar. (R: Dobro.) Mislim da sam gledao više rata na TV-u i osećao se manje depresivno. (R: Manje depresivno?) Zbog vaše vežbe. I znam da to moram sam ali ne mogu to dobiti od spoljašnjeg autoriteta. Ali znam kada sam otišao odavde u nedelju, snaga vežbi, pitanja "ko sam ja" bila su toliko utisnuta da sam mogao da sedim i gledam rat i nisam se osećao depresivno zbog toga. I kada sam otišao u nedelju rekao sam sebi da bih trebao iako nam niste dali vežbu da je mogu sam sebi dati i kao što ste uvek govorili, to moramo činiti u svakom trenutku. Ali nisam to uradio i odjednom u ponedeljak sam se probudio i bez razloga sam bio depresivan, kao da sam se nekako podigao cele ove nedelje i možda su neke stvari čekale uokolo i sve su isplivale. To i dalje može biti više tlo jer sam stvari video jasnije. Ako je nešto tužno emocionalno, to je spoljašnja sila i znam bolje. Ali i dalje emocionalno...

R: Da. To je dobar komentar i pitanje. Zato vam ne dajem vežbe svake nedelje jer one postaju štaka. I počinjete da zavisite od njih. Gledate "ja jesam" ili "ko sam ja?" kao da je to entitet po sebi, kao da je to vaš spasilac. Ali kažem vam, morate transcirati čak i to i biti u stanju sedeti u tišini. I ići duboko, duboko u sebe, gde postajete ja jesam bez reči. Stoga je vrlo dobro na početku ovakvih učenja, ne gledati previše TV, ne gledati ništa, ne čitati previše novina. Čak ni ne čitati novine. Već pokušati raditi na sebi neprekidno. Jer kao što ste rekli, možete se izgraditi nakratko, a zatim ste u stanju podneti sve te stvari, ratove, zabunu, šta god vam dolazi. Ali

svet vam nakon nekog vremena postane pomalo previše zbog činjenice da niste potpuno transcirali. Neki ljudi su me takođe zvali i govorili mi da se osećaju depresivno i van sebe ove nedelje, a nisu gledali TV. Šta se dogodilo? Dogodilo se sledeće: Još uvek se identifikuju sa telom i pokupljaju kolektivno nesvesno ljudske rase. Dakle, u današnjem svetu postoji strah u kolektivnoj celini. Ljudi su zabrinuti zbog rata. To je poput negativne vibracije koja odlazi u atmosferu. I mnogi ljudi koji su pasivni to pokupe. Probude se ujutro osećaju se van sebe, osećaju se depresivno i nemaju razloga za to, to im se dešava. Način na koji bi trebali to rešiti je sledeći: Trebali bi posmatrati sebe i videti šta im se dešava, a zatim sebi postaviti pitanje: "Kome ovo dolazi?" Naravno, odgovor će doći: "Ovo dolazi meni. Osećam ovo." Zatim pitate: "Ko sam ja koji oseća ovo? Odakle je došlo to ja? Ko mu je dao rođenje? Ko sam ja?" i ne odgovarate na to pitanje. Ako osećaj i dalje traje, ponovite to iznova. Pitate: "Kome ovo dolazi? Meni, osećam to." Nakon nekog vremena počećete uviđati da su sve vaše depresije, sva osećanja van sebe, sve, čak i dobre stvari, vezani za ja. Prvu zamenicu ja. Počinjete shvatati, ne želim da promenim svoju depresiju u sreću jer su to dve strane istog novčića. Ono što želim učiniti je transcirati ja i sve će otići s tim. A to činite postavljajući pitanje: "Odakle je došlo ja? Šta je ja?" ili "Ko sam ja?" što god želite, a zatim čekate i pitate ponovo i čekate i pitate ponovo. Ako ste sada bombardovani drugim mislima, ponovite proceduru iznova. Kome ovo dolazi? I prolazite kroz to ponovo. Morate imati strpljenje i shvatiti da je ono što radite veoma važno i jednog dana će se nešto dogoditi i shvatićete ko je ja zaista i šta je i bićete slobodni.

ST: Izvinite, Roberte, postoji izreka u Vedama, "nema početka, ali postoji kraj." (R: Gde to piše?) Pa, različiti učitelji su mi to rekli.

R: Pa, ono što zaista misle je izreka: "Sve je Brahman i ja sam to." Ako je to ono na šta ste mislili? (ST: Ne. Jasna izjava mnogih učitelja da nema početka, ali postoji kraj.) Kako može postojati kraj? (ST: Verovatno kroz neznanje?) Izvinite? (ST: Kroz neznanje, kraj neznanja.) Oh, shvatam šta mislite. Postoji kraj. (ST: Da, ali nema početka. Ne razumem šta misle pod nema početka.) Nije bilo početka za početak. Ali kada ste se uhvatili u maju, doći će kraj tome. (ST: Tačno.) To znači. (ST: Valjda da, da.) Nikada nije bilo početka i nikada neće biti početka. Ali vi ste nekako došli do verovanja da je telo stvarno, um je stvaran, svet je stvaran i univerzum je stvaran. To verovanje mora doći kraju. (ST: Da. To će doći kraju.) Da, pre ili kasnije. O tome sam govorio. (ST: Ono što nisam razumeo je zašto kažu da nije bilo početka.) Zato što nema supstance, nema podloge. Ne postoji ništa što je započelo univerRobert Adams Satsangs: Sabrana dela

zum. Ali vi ste došli na ovaj svet poput sna. Ali nema početka. Na primer, kada sanjate, da li san ima početak? Ne sanjate o Adamu i Evi. San počinje negde. Nikada nije bilo početka ali se završava, zar ne? Probudite se. Dakle, san nije imao početak ali je imao kraj.

ST: Vau. Razumem šta govorite, ali u ritualnoj svesti i dalje bih rekao da se sećam sna od početka bio takav i takav.

R: Ali to nije bio stvarni početak. (ST: Nešto se počelo dešavati. Osetio sam da sanjam to.) Niste osetili da sanjate, samo ste počeli sanjati. Da ste u palači, ili da se vozite avionom, ili da ste oženjeni sa decom. (ST: Tačno.) Ali niste počeli od početka kada je stvaranje rođeno. Nema početka. To je samo nastavak sna. (ST: Ako je to ono što se misli, ne znam da li je to ono što...) Da, to se dešava. (ST: ...dovodim u pitanje. I druga stvar koju dovodim u pitanje je kao što kažete da ste iznad svega toga. Sve je to maja stvar, zar ne? Je li to ono što kažete?) Nemam ništa sa majom. (ST: Nemate ništa sa majom. Ispunjavani ste bezuslovnom srećom i ljubavlju? Je li to ono što govorite?) To ono što vi govorite. (ST: Ne, ne, ne, pitam vas šta ste iskusili. Šta doživljavate sada?) Mir. (ST: Mir, ali niste u ekstazi sada?) Ekstaza je ljudska reč za opisivanje fizičkog pojma. (ST: Ne, mislim, ali vi doživljavate ekstazu? Zar to nije ekstaza?) Doživljavam ništavilo, koje je potpuna radost i blaženstvo. (ST: U redu, zašto se to ne prevodi na telo tako da se osećate ekstatično i smejete se...) To bi se prevelo na telo kada bi postojalo telo. Ali ne postoji telo. (ST: U redu, znači vi funkcionišete u ovom svetu?) Tako me vi vidite. (ST: Da, sa ovim telom.) Vi govorite iz svog iskustva. (ST: Apsolutno da, čak i ako nisam u blizini, ako ste sami sa sobom, i dalje funkcionišete kroz telo?) Kako znate ako me ne vidite? Ja funkcionišem samo što se vas tiče kada me vidite. (ST: Ha?) Vi stvarate moje telo. (ST: Ne. Ako nisam u blizini i vi ste sasvim sami, i dalje se izražavate, hodate uokolo, zar ne?) Kako znate? (ST: Očigledno mi je.) Očigledno vama? (ST: Da.) To je vaše mišljenje. (ST: Ne, nije mišljenje. To je moja svesnost.) (učenici se smeju) To je vaša svesnost i ono što vi mislite. Zašto bih ja radio ono što vi mislite? (ST: Ne, ne kažem da biste trebali raditi ono što ja mislim.) Upravo ste to rekli. To je ono što vidite i što verujete. (ST: Poricate svoje telo, ali istina je da ste telo.) To je vaša istina. Ne moja istina. (ST: Ne, to je i vaša istina.) Zato što je to ono što vi vidite. (ST: Hajde, dodirnite se, dodirnite se.) Naravno. (ST: Da. I šta dodirujete?) Ništa. (ST: Oh, to je poricanje. To je poricanje.) To je vaše mišljenje. (ST: Apsolutno poricanje.

SJ: Ne delim to mišljenje s vama. (ST: Ni s vama ne razgovaram.) (učenici se smeju)

R: Vidite šta radite, identifikujete se sa telom-umom i stavljate me u svoju identifikaciju. Ali neko drugi bi me video drugačije. Na primer, ako pitam sve u ovoj prostoriji kada me pogledaju šta vide? Dobio bih dvadeset različitih odgovora. Neko bi rekao: "Vidim divno ljudsko biće." Neko bi rekao: "Vidim bolesnu osobu." Neko bi rekao: "Vidim zdravu osobu."

Neko bi rekao: "Vidim Boga." Neko bi rekao: "Vidim telo." Dakle, govorite mi šta vi vidite. To je sve.

ST: Da, ali još uvek neko postoji. Kažete svetla su upaljena ali nema nikoga kod kuće. Je li to ono što govorite? (R: Ne, to vi govorite.) Ne, ali je li to ono što vi doživljavate?

R: Doživljavam svoje Sopstvo. (ST: Dakle, ako doživljavate svoje Sopstvo, zar ne možete biti Sopstvo plus telo?) Zašto, zašto bih bio ono što vi želite da budem? (ST: Ovaj svet nije iluzija, stvaran je, ali je nešto što izvire iz celokupne svesnosti koju imate.) Pa, ako nisam ??? zašto bih to rekao? (ST: Zato što nema života za svet i najviša istina kako je vi vidite je jedna. Vi to na neki način govorite.) Hajde da to ovako postavimo. Zamislite, ako hoćete, da sanjate i da sedimo ovako u vašem snu. I razgovaramo napred-nazad zajedno. I ja kažem: "Nisam telo, nemam telo," a vi kažete: "da, jesi." I onda pogledamo jedno drugo i probudite se, šta se desilo sa snom? Sve je bio san. Ista stvar se dešava sada. Sve je ovo samo san. Izgleda stvarno. Ali kada se probudite shvatite da je nestao.

ST: Praktično govoreći, vi živite život, ja živim život. I još uvek ste ovde. Dok telo stvarno ne odustane, ne funkcioniše više, onda vas nema.

R: Telo ne odustaje jer nikada nije ni bilo tela koje bi odustalo. (ST: Ali kladim se, Roberte, da ćete se zadržati dok vaše telo ne prestane da funkcioniše.) To vi vidite! Kad biste samo mogli to jasno shvatiti. To je iskustvo koje sada imate. Da imate moje iskustvo, govorili biste kao što ja govorim. Ali vi govorite iz svog iskustva i želite da prihvatim ono što vi verujete.

ST: Da, ne pokušavam da vas nateram da bilo šta prihvatite. Ono što pokušavam reći je, iz individualne tačke gledišta kao što sam ja, nema smisla reći: "Nemam telo." Čak i ako ste u svom najvišem stanju, meni nema smisla reći: "Nemam telo," jer svi mogu videti vaše telo, ne samo ja, svi vas mogu videti.

R: Ako vam to nema smisla, onda nemojte to govoriti. (ST: Ne, ali vi govorite: "Ja nemam telo." Ali ga zaista imate.) Ali to je moje iskustvo. (ST: Pa, to je vaše iskustvo. Moj argument protiv tog iskustva je, koji smisao ima reći: "Nisam telo" ako ga zaista imate?) Ali to vi vidite.

SJ: Mislim da se i on slaže sa vama. To je njegovo praktično iskustvo da nema telo.

ST: Kako to da ne možete izraziti beskonačnu radost? (R: Jesam.) Zašto ne izgledate pun radosti? (R: Opet, želite da budem ono što vi zamišljate da bih trebao biti.)

SH: To je projekcija vaše sopstvene lažne mašte na Roberta. Želite da on bude ono što vi mislite da bi neko prosvetljen trebao biti, to je besmisleno. (ST: Ne, to nije ono što govorim.) Da, jeste. Upravo to govorite. (ST: Zašto se svest, najviša svest, ne projektuje kao nešto što će svi poželeti, znate.)

SD: Ali mi želimo. (učenici se smeju) Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

SH: Ne vidite da je to vaša ideja o tome. Ali projektujete svoju ideju i insistirate da je važeća. Možda je gomila besmislica. To se događa u vašem umu. (ST: Apsolutno, događa se u mom umu.) To je vaša slika o kojoj ste opsednuti i projektujete je na Roberta i insistirate da on treba biti onako kako vi zamišljate da bi trebao.

SM: Ljutiš se!

SH: Ne ljutim se, pokušavam da razjasnim. Ovo postaje suvišno i glupo. Idemo ukrug i nigde ne stižemo. (SM: Vidite, Roberte, odakle vi dolazite, to je sve što je. Vidite svakoga odakle vi dolazite.) Nisam ni ja to ranije razumeo, ali sada razumem. Vidim Roberta odakle ja dolazim. Vidim vas odakle ja dolazim takođe, sve vas. Vi ste samo odraz. Robert je odraz vas.

ST: Stani, ne pokušavam da uznemirim vašu grupu ovde. Ne pokušavam da se raspravljam protiv vas. Pitao sam Roberta pitanje o tome šta osećam o potpunom blaženstvu i svesti i po mom mišljenju, ja sam samo osoba, nisam guru ili učitelj ili tako nešto, ali kao osoba vidim da je svest blažena i uzdignuta za svakoga čim je prepoznate.

SM: To su reči, to su reči, ali ne možete ga videti.

ST: Mislim, potpuna svest bi trebala biti izvan reči. (SM: Tačno.) Potpuno je doživeti bez potrebe da je tražite.

R: Onda je ne možete videti. (ST: Šta?) Nećete moći da je vidite jer je izvan reči, izvan misli i izvan prostora. (ST: Dakle, mogu li je osetiti?) Možete je osetiti. Kada postanete to, osetićete je. (ST: Da, dakle, ako je osetim, onda ne moram postavljati pitanja, ne moram ništa tražiti, nego sam to.) Onda trebate praktikovati i trebate praktikovati u sebi da biste mogli osetiti i postati to. (ST: Da, ali ono što govorim je, može li se ovo proširiti, poput, odmah, ja to ne mogu spoznati. Postoji nešto tamo što zaista želim.) Mislite da li vam ja to mogu dati? (ST: Da, postoji nešto tamo što zaista želim, želim ići za tim, to je ono što zaista želim, zato sam ovde.) Onda morate biti prijemčivi, a vi ste prijemčivi kada ispraznite svoj um, bez misli. (ST: Mislim, bilo ko, čak i ako niste prijemčivi. Ako ste poput urođenog objekta ili nečega što će čak početi vibrirati i reći:

"Oh, želim ići za ovim.") Govorite o sidijama. Govorite o moćima. Govorite o potpuno drugačijem učenju. Ne pokušavamo ovde da delimo moć. Ili postanemo okultni u magiji i budemo u stanju činiti čudne stvari. Znam šta tražite. Tražite dokaz. Želite da budem kao Sai Baba i materijalizujem pepeo, ili materijalizujem medaljon. (ST: Koja je razlika između vas i Sai Babe?) Ne znam? Svi smo mi isti duhovno. Ali ovo je Džnana. Ovo je Advaita Vedanta. Ovo nije Kašmir... (ST: Da.) Dakle, malo je drugačije od onoga na šta ste navikli. (ST: Proučavao sam obe strane. Oprostite, ali samo...) U redu je. (ST: Po mom mišljenju, samo sam hteo čuti od vas, zašto ne budete uvek nasmejani ili uvek u zanosu, znate? Tako zamišljam lepotu.) Ko to zamišlja? (ST: Ja.) Ko ste vi? (ST: Valjda kao što kažete, "Ja sam sve", zar ne?) Ali jeste li? Vidite šta radite, ponavljate moje reči. Šta mislite da ste zaista? (ST: Ne, znam o čemu govorim, samo sam osoba. To znam.) Dakle, ako ste osoba, onda ste ego. (ST: Apsolutno.) Dakle, ako ste ego, deo ste sveta. (ST:

Apsolutno.) I vidite ono što svi vide u svetu. (ST: Da.) Pa zašto bih postao ono što vi želite da vidite? (ST: Ne, ne kažem da biste trebali postati ono što ja želim videti.) Ali kažete da želite videti sjaj i osmehe i blaženstvo. (ST: To nije ono što svet jeste.) Znam, ali rekli ste da to želite videti. (ST: Ne, želim videti svest u potpunoj slobodi i lepoti.) Šta sada vidite? (ST: Šta sada vidim? Starca koji sedi ovde i razgovara sa mnom.) U redu, onda promenite mišljenje, idite unutar sebe i pronađite ko ste vi. Tada ćete me videti poput sebe. (ST: Ako vas vidim kao sebe, onda nema više tela, ha?) Govorite o sebi sada. Ali ako radite na sebi i zaronite duboko u sebe i podignete se malo, tada ćete me videti kao svoje Sopstvo, jer postoji samo jedno Sopstvo.

ST: Pa, to mi je teoretski. Ali dok god moram funkcionisati sa svojim telom, ne moram poricati svoje telo. Znam da mogu reći da sam iznad tela, istina, ali takođe imam telo.

R: Ko je reč nešto o poricanju tela? Nikada nisam rekao da morate poricati svoje telo. Kažem: radite šta morate sa svojim telom. Sve dok verujete da ste telo, morate se brinuti o njemu i morate biti pažljivi šta radite. (ST: Da, to moram raditi.) Onda radite to. I svi su srećni. (ST: Ne mislim da moram čekati na to.) Onda radite šta morate. Ali nemojte videti nikoga drugog kao sebe. Svi su drugačiji. (ST: Apsolutno. Vidim da su svi drugačiji. Razumem to.) Dakle, pripisujete mi svoje atribute. (ST: Ne.) Naravno, sve izlazi iz vašeg uma. Sve što dolazi, odakle dolazi? Dolazi iz onoga što znate. (ST: Ne, kada vodimo razgovor, ono što vi govorite izlazi iz vas, a ono što ja govorim izlazi iz mene.) Tačno, dakle vi vidite celu klasu iz svoje tačke gledišta. (ST: Da, naravno.) Dakle, vi govorite da je vaša tačka gledišta ispravna i da postoji samo vaša tačka gledišta. (ST: Ne, vidim da i vi imate tačku gledišta, inače ne bismo razgovarali.) Govorim vam da biste razumeli da trebate biti tihi i otići duboko u sebe. I sve će se pobrinuti samo za sebe. (ST: To razumem. Nemam zamerki oko toga.) Onda će se sve pobrinuti samo za sebe. Ali vi ste u redu, nastavite sa dobrim radom. (ST: Da, hvala. Žao mi je što traje previše dugo.)

SF: Ne, potpuno ste iskreni sa svoje tačke gledišta. (ST: Da.) Jedna od ključnih stvari koju sam naučio je da se zapitam: "Šta pretpostavljam?" Iz te tačke gledišta, a zatim pogledam pretpostavku. I otkrijem da je pretpostavka iz ove tačke gledišta lažna jer pretpostavljam i sigurno ne vidim Roberta onako kako me drugi ljudi vide. (ST: Da, sve su to tačke gledišta.) I shvatam da dolazim iz vrlo stroge tačke gledišta. Ne znam u ovom trenutku da li postoji put napolju. Sada biste rekli, pre pola sata sam se vozio u svom autu na putu. Ali upravo ovde gde sedim mislim da postoji put napolju, ali to zaista ne znam u apsolutnom smislu. Mogu to pretpostaviti, to nije nerazumna pretpostavka. Ali većina pretpostavki koje sam imao kada sam ih pogledao bile su nerazumne. I možda vi pravite neke pretpostavke koje pretpostavljate za druge ljude i to se događa. Nisam zaista razmišljao o Robertovom smejanju previše, možda biste želeli nešto učiniti, možda ne. (ST: Nisam to rekao, da li razumeš...) Samo kažem, znate, ako se on ne smeje previše... Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

(prekid trake)

SJ: Robert se samo vozi na stvarnosti i ako postoji problem, onda on možda mora propisati nešto najbolje za vašu tišinu. Nakon što propisete tišinu, jednostavno budite tišina i stići ćete tamo. Prema vašoj slici, možda ste toliko godina udaljeni od prosvetljenja i kada se dogodi verovatno ćete iznenada videti.

ST: Voleo bih, voleo bih.

SH: Opasna pretpostavka. (učenici se smeju) (Opšti razgovor i smeh među učenicima)

SF: (Učenik opisuje iskustvo mešanja vibracija na desnoj strani grudi (duhovno srce) sa vibracijama u stomaku koje je mislio da su prava stvar.)

R: Nije uopšte glupo, Frede, jer te je navelo da shvatiš da to nije bilo duhovno srce. (SF: Da.) Zvuči vrlo korisno. (SF: Ali znam da moje fizičko srce nije tamo gde je stomak. Tamo su otišle vibracije i stoga vibracija koja se vratila u stomak nikako nije mogla imati veze sa duhovnim srcem.) Ali sve greške koje pravimo nisu zato što smo glupi, već zato što nam pokazuju da je greška i moramo prerasti iz nje. To nas tera napred.

SF: Pretpostavljao sam da je duhovno srce na drugoj strani fizičkog srca. To sam pretpostavljao. Ako je pretpostavka pogrešna, tačka gledišta je pogrešna. Kao što se dešava ovde. Znao sam da je pretpostavka kojom sam rukovodio, jer je to obično zakon. Morate videti na čemu se pretpostavka zasniva. Imam stvari da naučim, pa moram videti šta pretpostavljam iz ove tačke gledišta. Ali znam da pretpostavljam stvari i kada dođem ovde pretpostavljam stvari. Ali znam da su moje pretpostavke moje, a ne njegove. Ali očekujem da igram, u redu je! (R: Možda sledeće nedelje, Frede.) (smeh)

SH: U redu je imati lažne pretpostavke, one otpadnu nakon nekog vremena. Kada vidite da su lažne otpadnu. Ništa nije loše u tome. Ne morate sebe ponižavati zbog toga.

SF: Ne, ne ponižavam se, samo se desilo.

SG: Postoji faza kada gledate ova učenja, ispitujete ih kao prosvetljena ili ne, a zatim se čini da postoji tačka gde više nije ni važno šta može ući u vaš um.

R: Pa, to je tačno. Dolazite ovde da budete sa svojim Sopstvom. Ja sam samo vaše Sopstvo. Nema učitelja i nema učenika. Postoji samo Sopstvo. Na kraju ćete to videti. Nema razdvajanja.

SH: To uznemiravanje je imalo smisla. (učenici se smeju) Tako je. Bravo.

SN: Robert je često govorio da kada ste u zapaljenoj zgradi ne stajete da se divite slikama, izlazite što brže možete. To je poput budističke priče o čoveku koji je bio pogođen strelom. Umesto da izvuče strelu da bi se spasio, hteo je da zna ko je ispalio strelu i dok je psovao i kudio svog oca i tako dalje i tako dalje, umesto da izvuče strelu da bi se spasio, trebao je znati odgovore na sva ta pitanja. I kada je neki intelektualac došao da vidi Budu, pitali su ga sva ta pitanja o univerzumu, postoja-

nju misli, sva ta mitološka i morfološka pitanja. I Buda je sedeo u tišini. Nije odgovorio na ta pitanja jer je znao da odgovori na ta pitanja neće vas uopšte promeniti jer buđenje nema veze sa poznavanjem odgovora na ta pitanja.

R: To je dobra poenta, Džeje.

SN: Želeo bih da znam možete li nešto прокоментаристи, Roberte, kada posmatrate sebe i osećaji se pojave, da li je ideja zaustaviti osećaje ili jednostavno biti nevezan? Na isti način kada misli dođu, kada posmatrate misli, da li je ideja zaustaviti misli ili ne biti vezan za misli.

R: Postoje dva načina. Jedan je da ih posmatrate, postanete svedok njima i samo gledate bez pokušaja da menjate stvari. Čak i ako to uradite, one će nestati i postati slabije. Drugi način je da ih uhvatite i pitate kome dolaze. Ko ima ove misli i shvatite da je to vaš ego, ja koje ima misli, a zatim se pitate ali "odakle je došlo ja?" Dakle, koristite metod koji vam je pogodniji u trenutku vaše evolucije.

SN: Ovo je nekako povezano sa pitanjem koje sam postavio prošle nedelje o samskarama. Rekli ste ventilator kada se struja isključi, ventilator nastavlja da se okreće. Možda izgledamo da radimo isto, ali u stvarnosti nismo isti. Pitanje povezano sa tim je, možda ako se radnje nastave, ako nema identifikacije, ne reagujemo.

R: Ono što govorite je tačno i primer koji sam dao o ventilatoru kada je struja isključena je radi drugih. Ali što se mene tiče, nema ventilatora, ništa se ne događa, nema reakcije ni na šta. Ali kada vidite učitelja o kome govorite i učitelj se ponaša na čudan način, a ljudi kažu da je prosvetljen, to je ono što vi vidite u tom trenutku. Dakle, dajete primer ventilatora kada izvučete utikač. Ali lopatice se i dalje okreću, učitelj odrađuje balans svoje karme. Tako to izgleda drugima. Ali za onoga koji to doživljava, nema karme, nema ventilatora, nema odrađivanja bilo čega. Nema postojanja, postoji samo svest. A svest je tišina. Dakle, odgovor bi bio, ako se tako nešto pojavi za vas ili vidite tako nešto, ne pokušavajte da shvatite već sedite u tišini.

SN: Pa, ne govorim toliko u smislu posmatranja tuđih pozitivnih vibracija. U mom sopstvenom iskustvu, razlika između reagovanja i identifikovanja. Recimo, na primer, ako neko umre, reagujete tugovanjem, ali se ne identifikujete sa tim tugovanjem. (R: Možete tako reći, da.) Dakle, pokušavam napraviti razliku između reagovanja sa identifikacijom, dok neki možda misle da kada postoji, kada je neko budan, nema reakcije. Poenta koju pokušavam napraviti je da nije stvar u reagovanju već u identifikovanju.

R: Da, kada sam video psa koga su ubili. Automobil je pregazio psa i pas je umirao, suze su mi navrle na oči, ali sledećeg trenutka kada je sve bilo gotovo, kao da se nikada nije dogodilo, nestalo je. Više nije bilo kajanja ili bilo čega drugog. Ali u trenutku kada se dogodilo, telo je imalo suze. Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

SN: Dakle, ne trebamo misliti da je osoba koja se probudila samo prazna ljuska reakcije, da jednostavno nema identifikacije sa reakcijom?

R: Nema identifikacije, ali istina je da se ništa takvo zaista ne događa. (smeh)

SJ: Ne postoji čak ni pitanje identifikovanja, nema nikoga tamo da se identifikuje.

SN: Govorim iz svog sopstvenog iskustva. Vidim da kada se dogodi neki događaj, posmartram sebe. U tom posmatranju vidim reakciju, a zatim vidim da li postoji identifikacija. Ako se identifikujem sa tom reakcijom, onda se zadržava, ako se ne identifikujem, prostor je tu.

R: Ali previše rastežete. Samo gledajte, posmatrajte i znajte ko ste, to je sve što trebate uraditi. Znajte istinu o sebi i ne razmišljajte o tome da li se identifikujete ili ne identifikujete i prolazite kroz sve te stvari. Samo shvatite: "Kome ovo dolazi? Osećam ovo. Odakle dolazi ja?" I shvatićete da ja ne postoji, a ako ja ne postoji, stanje ne postoji jer je stanje deo ja. Rešenje je uvek transcendencija ja. To je dobro ime za knjigu: "Transcendencija ja." Moraćemo da napišemo knjigu o tome.

SH: Ima puno zajedljivih izreka. Rešenje je uvek transcendencija ja. To je vrlo zajedljiva izreka. (R: Znam šta misliš, Henri. Dobro si, Henri.) Osećam isto prema tebi.

SG: (Pitanja koja se tiču identifikacije sa telom i njegove eliminacije)

R: Sve dok se identifikujete sa telom i umom, onda je ono što govorite tačno. Postoji karma i postoje stanja i telo je došlo na ovu zemlju da ispuni svoju karmičku svrhu. Ali čim transcirate ideju da postoji telo ili um i postanete ništa, onda sve ostalo postaje suvišno i postajete slobodni od cele stvari. Dakle, sva dela Šekspira i Vilijama Blejka, Edvarda Karpentera i svih tih drugih ljudi, smatramo ih mističnim, ali imaju veze sa telom i umom. Sve ima veze sa ja. Ja imam iskustvo, ja sam duhovan, ja osećam Boga. Sve dok postoji ja koje oseća Boga ili ima iskustvo, to nije stvarno buđenje. Kada je stvarno buđenje, nema ja koje ima bilo kakvo iskustvo. Jer ja je transcendirano. Drugim rečima, nema nikoga tamo ko ima bilo kakvo iskustvo. Potpuno ste slobodni, i kada ste slobodni, ne osećate individualnu ličnost. Osećate se kao da ste Sopstvo

svega. Osećate svoju sveprisutnost. Vaša ličnost je nestala. Dakle, sva ta obimna dela koja su napisana su zaista za ja. Ja sam iskusio ovo i ja sam iskusio ono i ja sam putovao svetom i ja sam tražio i tražio i ja sam pronašao ovo i ja sam pronašao ono. Uvek je ja, ja, ja. Meni je tako jednostavno, ako ja ode, sve ostalo odlazi i slobodni ste. Vrlo je smešno. Većina nas ima toliko knjiga koje čitamo, ali kada biste imali uvid u to ko ste zaista, ne biste čak bili zainteresovani da pročitate još jednu knjigu.

S: Samo čitate puno knjiga i nemate nikakvu sadhanu, ha? (učenici se smeju)

R: To je dobra poenta. Nažalost, kod nekih ljudi oni postaju pravi moljci za knjige i knjige postaju štaka. Imaju čitavu biblioteku punu knjiga. I ako se nešto desi, moraju okrenuti stranicu u knjizi da bi pronašli rešenje. Ili zapamtiti određene reči. Ili pročitati određeno poglavlje da bi se osećali dobro. Ali ako spale sve knjige i ostanu goli, bez ikakve štake ili bez ikoga da se oslone. Tada će im to pomoći više nego knjige.

SU: Kada ste se probudili kada vam je bilo četrnaest, jeste li išta čitali nakon toga?

R: Pregledao sam stvari da potvrdim svoja osećanja. Dakle, pregledao sam knjige jer nisam znao šta sam. Nisam imao pojma šta se dogodilo.

SU: Ali nakon što ste napustili Ramanov ašram?

R: Još uvek pregledam knjige i sada. Ali ne pregledam sa svojim konačnim znanjem. (SU: Dakle, samo radoznalost?) Videću ko je pisac i o čemu pišu. Ne pokušavam ništa naučiti ili steći novo znanje ili steći bilo šta. Već samo u upotrebi količine reči koje koriste. Uzmu jednu rečenicu i naprave vrlo veliku knjigu.

SJ: Šta je sa školom?

R: Ali sve dok verujete da ste fenomen tela-uma, to je vrlo važno. Sve ove stvari su važne sve dok ste deo sveta. Ako ne naučite ove stvari u školi, onda ćete patiti. Nećete moći dobiti dobar posao. Bićete na niskom nivou prihoda. Dakle, ako ćete biti deo sveta, svakako učite, idite u školu i naučite sve što možete. U međuvremenu radite na sebi dok ne transcirate i postanete slobodni.

SU: Šta je uzrokovalo vaše buđenje? Znate li šta je to?

R: Ništa što ja znam. Nisam imao interesovanja ni za šta osim fudbala i boksa. (SB: Bili ste neka vrsta običnog učenika?) To je to. Opet, nikada ništa nisam tražio.

SH: Niste imali učenje? (R: Ništa, nisam bio deo sveta.) Niste pročitali nijednu literaturu? (R: Nisam ništa pročitao.) Jednostavno se desilo? (R: Desilo se samo od sebe.) (SU: Dar?)

R: Čini se darom kada se tako gleda, ali siguran sam da je postojalo vreme i mesto gde sam radio za večnost. Negde, nekako.

SH: Zašto to mislite? (R: Zato što tako kažu.) Ali koga briga šta oni kažu? (R: Zato što je pisalo u knjigama.) (učenici se smeju)

SL: Iako znate sve? (R: Znam sve? Ne znam ništa!) (učenici se smeju) Oh, hajde. (R: Zaista, ne znam ništa!)

SF: Da, on misli ono što govori.

R: Naravno da znam sve, a znam apsolutno ništa! (učenici razgovaraju i smeju se)

SF: Neki ljudi izgleda imaju osećaj da znaju sve. To je osećaj, ali to ne znači da znaju od čega se sastoji krema za cipele. Postoji osećaj da se nauči sve. Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

R: Pa ne, kada transcendiraš, nema nikakvog osećaja. Nema ničega. (SU: Znači ništa ne osećaš.) Da postoji osećaj, morao bi neko ostati da oseća.

ST: Da li si slobodan da ostaneš ili odeš? (R: Gde bih otišao?) Mislim na transcendenciju ili napuštanje tela. (SH: Kao što je Ramana rekao, "Gde bih otišao?")

R: To je tačno. Zato uvek kažem da si sveprisutan. Ti si svuda već od početka. Sve je ovo Sopstvo i ja sam to. Pa gde mogu otići? (ST: Ako bi tvoje telo umrlo, ne bi bio ovde za nas.) To je tvoje gledište. (učenici se smeju)

SF: Roberte, imala sam osećaj da ćeš, čak i ako tvoje telo ode, i dalje biti sa mnom. (R: U pravu si!) Pre nekoliko nedelja sam imala uviđanje da bi, čak i da ti telo ode u Kinu, ti i dalje bio sa mnom.

R: Mnogo puta imam vizije da sam sa Ramanom. Vodimo razgovor i šetamo obalom Ganga i razgovaramo. Ništa nikada ne umire. (SU: O čemu razgovarate?) O stvarima. (SU: Stvarno?) O vremenu. Ne, stvarno. (SB: Razgovarate o vremenu i...?) Razgovarate o bilo čemu.

SH: Šta god. (SD: O stvarima koje ne postoje?) (učenici se smeju)

ST: Da li imaš izbor da ostaneš zauvek ovakav kakav si sada?

R: Ovakav kakav sam sada, biću ovde zauvek jer nema mesta za biti i nema zauvek. Ja sam uvek tu. Nema kuda otići i nema odakle sam došao. Ali ono što ti vidiš je ovo telo, pa za tebe ono neće biti ovde. Sve dok si u sadašnjem stanju svesti, videćeš telo kako umire, i biva spaljeno ili sahranjeno ili šta već. Možeš ga baciti u kantu za smeće. Ali to ćeš ti videti. Ali to se ne događa. Jer ne postoji telo koje će ikada umreti. Ono što ne postoji ne može biti spaljeno ili sahranjeno. Zato bi trebalo da se zapitaš: "Ko vidi telo kako umire? Koje telo umire?" Zapitaj se i saznaj. (pauza) Pa hajde da sada uđemo u tišinu i praktikujemo bilo koju proceduru koja ti odgovara. Kada to radimo zajedno, postoji viša vibracija. (kraj trake) [TOC]

Čovek Bezvredni 3. februar 1991.

Robert: Dobar dan. Sinoć sam dobio poziv od mog brata koji živi u Indijanapolisu. Nisam razgovarao s njim petnaest godina. Prvo što me pitao je: "Roberte, jesi li i dalje bezvredan?" i rekao sam: "Jesam, hvala." Zatim je nastavio da pita: "Jesi li postigao nešto vredno? Jesi li i dalje ništa?" Pa sam rekao: "Postigao sam ništa, i ja sam ništa, hvala. Jesi li ti nešto?" On mi je nastavio da priča o svojim postignućima: "Imam gvožđarsku radnju, kupio sam kuću i poslao porodicu na fakultet, sina i ćerku. Imam akcije i obveznice. Šta ti imaš?" I rekao sam: "Nemam ništa." Pa je rekao: "Zašto ne odustaneš i ne počneš da živiš?" Zastao sam na trenutak i rekao: "Jesi li srećan?" i nastala je duga pauza. Nije odgovorio. Pa sam ponovo pitao: "Jesi li srećan?" Promenio je temu. Zatim je počeo da priča kako mu Poreska uprava diše za vratom, kako mu žena bega sa nekim drugim, i sve vrste problema. Tako smo završili razgovor rekavši: "Ako ne možeš biti dobar za nešto, radije bih bio dobar ni za šta." Ali ja sam dobar za nešto. Dobar sam u ublažavanju zatvora. U petak me je nazvala jedna dama iz San Franciska. Nikada pre nisam čuo za nju, i rekla mi je: "Roberte, spasio si mi život." Pa sam rekao: "Jesam? To je zanimljivo." Rekla je: "Hajde Roberte, znaš da si mi spasio život. Priznaj." Pa sam rekao: "Reci mi šta sam uradio." Rekla je: "Imam tvoju sliku obešenu u kupatilu." "To je lepo." I nastavila je da objašnjava: "Juče ujutro, bila sam stvarno zatvorena..."

SH: Samo jedan pogled na tebe... (učenici se smeju) (Robert nastavlja) "...i mislila sam da ću umreti," rekla je. "Postajala sam plava i razne boje. Nisam mogla da ustanem i pogledala sam tvoju sliku i rekla: 'Roberte, pomozi mi!' I ti si izašao iz slike i zagrlio me i olakšao moj zatvor." (učenici se smeju)

SH: Bravo, uspeo si, Roberte. (učenici se smeju)

R: Pa sam rekao: "Pa! Nije li to zanimljivo?" I rekla mi je da se šalim i da znam da sam to uradio. Nije htela da poveruje kada sam joj rekao da ne znam o čemu govori. Ovo nije prvi put da imam iskustva sa toaletima. Pre otprilike dve godine, oko ponoći, druga dama me je nazvala iz San Clementea. I rekla je: "Roberte, moj toalet je zapušen, molim te učini nešto." Pa sam rekao: "Mislim da imate pogrešan broj, treba vam vodoinstalater." Rekla je: "Ne, ne treba mi vodoinstalater, trebaš mi ti."

Pa sam rekao: "Misliš da dođem sa svojom kutijom alata?" Rekla je: "Ne, želim da učiniš nešto, šta god treba." Pa sam rekao: "U redu," i spustila je slušalicu. Nazvala me je sledećeg jutra i rekla: "Hvala ti, Roberte. Sve se odčepilo u toaletu." Pa vidite, (učenici se smeju) ja sam dobar za nešto.

SH: Sveti vodoinstalater. (smeh)

R: Sada se postavlja pitanje, može li Mudrac biti na dva mesta istovremeno? Da li je moguće da neko pomisli na Mudraca i bude u komunikaciji sa Mudracom fizički, a Mudrac nije tu, on je negde drugde? Kada sam bio u Varanasiju, u Indiji, otišao sam da vidim jednog Džnanija za koga niko nikada nije čuo, po imenu Svami Brahmadanda, što znači, Božiji Štap. Ima tri učenika koji su bili s njim oko 50 godina. Imao je oko 90 godina. I bio sam pozvan da sednem pored njega. Mislim da sam bio prvi zapadnjak koji je dobio tu dozvolu. Tako sam sedeo s njim nekoliko dana, slušajući ga kako ne govori ništa. Uglavnom je ćutao. Trećeg dana dok sam bio s njim, objavio je svojim učenicima, trojici njegovih sledbenika, da ga telo boli, da ima artritis, ali da ima posla. Nije završio svoj posao na ovoj ravni. Zato će napustiti svoje telo sutra u 3:00 i uzeti telo mlađe osobe. Rekao je da će neko skliznuti na ulici, pošto je padala kiša, i razbiti glavu, ali će on preuzeti to telo. I slušao sam kao što obično radim, i nismo mogli dočekati sutra da vidimo šta će se dogoditi. Nikoga nije bilo briga šta će umreti. Želeli smo da vidimo da li može da uradi šta je rekao. (učenici se smeju) Pa oko 3:00 sedeo je u položaju lotosa, zapravo se ukočio i umro! Osetio sam mu puls; nema pulsa, uštinuo ga, ništa se nije dogodilo. Telo je bilo prazna ljuštura. I petljali smo s njegovim telom oko pola sata da vidimo možemo li ga vratiti u život ili šta već, ništa. Čuli smo galamu napolju i izašli i zaista, jedan mladić iz Varanasija je skliznuo na mokroj ulici i udario glavu. Okupila se gomila i tu je bio doktor. Proglašen je mrtvim. Odjednom, ustao je i pobegao u šumu. Niko više nije čuo o njemu. Objasnite to. Postoje stvari koje se događaju koje su veoma neobične na ovom svetu. Većina Zapadnjaka nikada ne doživi takve stvari niti dođe u kontakt s ljudima koji ih imaju. Postoji i priča o velikom svecu koji je prolazio kroz grad. I u tom gradu je bila zmija, boa konstriktor, koja je proždirala malu decu. Molili su sveca i rekli: "Učitelju, molimo te pomozi nam. Svi se bojimo da će ova boa konstriktor ubiti našu decu iznova i iznova. Možeš li učiniti nešto da nam pomogneš?" I Učitelj je rekao: "Da, hoću." Otišao je do zmije i govorio zmijskim jezikom i rekao: "Zmijo, želim da prestaneš da proždireš ovu malu decu u ovom gradu. Ostavi ih na miru. Obećaj mi da hoćeš." I zmija je rekla: "Da, obećavam." Nije mogla drugačije reći velikom Mudracu. Prošlo je šest meseci. I Svetac je ponovo prolazio kroz grad. Video je gomilu dece, četrdeset ili pedeset njih, kako se igraju u krugu. Prišao je da pogleda. I tamo

je bila zmija, usred kruga, sva krvava. Deca su bacala kamenje na nju, šutirala je. Zmija je bila gotovo mrtva. Svetac je oterao decu i prišao zmiji i rekao: "Šta ti je? Zašto dopuštaš da te ovako tuku? Zašto se ne braniš?" A zmija je rekla: "O Učitelju, poslušala sam te, ne mogu protiv toga, kada si mi rekao da ne povređujem decu. Postala sam bespomoćna." Tada je Svetac rekao: "Glupa zmijo, rekao sam ti da ne ujedaš. Jesam li ti rekao da ne sikćeš?" I ova priča jednostavno govori o činjenici da većina nas misli da moramo da se naljutimo i borimo se jer smo duhovni. Istina je, možemo praviti veliku buku i ne raditi ništa. Kad si u Rimu, ponašaj se kao Rimljani. Možemo glumiti. Ponekad kada odem u banku i želim kredit, obučem tropodelno odelo i kravatu i ponašam se normalno. Svejedno će me izbaciti, ali sam bar pokušao. Ali razlog zbog kojeg vam pričam ovu priču je taj što je ovaj konkretni Svetac koji je ovo uradio sa zmijom viđen na četiri mesta istovremeno, u raznim različitim gradovima u Indiji. Ljudi su govorili da nije mogao biti tamo u to vreme jer je bio ovde. A u drugom gradu na severu, rekli su: "Ne, bio je ovde." Dakle, pitanje je ponovo, mogu li određeni Mudraci biti na tri ili četiri mesta istovremeno? Odgovor je da. Ovo je fenomen, ali je vrlo, vrlo moguće. Kada ostvariš svoju sveprisutnost, kada imaš nagoveštaj toga ko si, to je sve što treba da znaš, ko si zaista, da nisi pojava tela-uma, da si apsolutna Stvarnost, da si Svest, da si nepodeljen. To samo po sebi ti omogućava da budeš prisutan svuda istovremeno, jer si ti sve. Možda je zato ono ljudi na toaletu moglo da me vidi, a

ja nisam svestan toga. Ne moram biti svestan toga, zbog činjenice da bih, da bih bio svestan toga, morao biti neko drugi. Morao bih biti osoba koja je svesna i osoba koja se pojavljuje negde drugde. Ali postoji samo jedno. I oni od nas koji imaju veru u Mudrace i Svece, zapravo mogu razgovarati s njima, videti ih u fizičkom prisustvu, a možda su oni mrtvi već mnogo godina, ili su takođe negde drugde u drugoj zemlji. Sve ove stvari su moguće. Kada sam takođe pomenuo jednog dana ovde, mnogo puta imam vizije gde šetam sa Ramanom Maharšijem duž Ganga. I razgovaramo o jednostavnim stvarima poput vremena. Ovo je samo još jedan primer mogućnosti boravka na dva ili tri mesta istovremeno. Vizija nije san. Vizija je stvarno iskustvo. To je fenomen koji se događa u fenomenalnom svetu. Sve je moguće. Nikada ne veruj da je nešto nemoguće, jer te ograničava. Čak i ako nisi ništa iskusio sam, imaj veru u sebe, da su u tebi sve mogućnosti. Naravno, prvo što treba da shvatiš je da nikada neće doći vreme kada ćeš nestati ili umreti, jer nikada nije bilo vremena kada si rođen. Uvek si postojao kao Svest, i uvek ćeš postojati kao Svest. I čak i ako je neko skeptik, kažu: "Pa nisam ja Svest, to je smešno. Svestan sam da sam telo, jer mogu osetiti sebe i svestan sam tvog tela, jer te vidim i mogu te osetiti."

I možeš naučno dokazati da nisi telo. Možeš reći takvoj osobi: "Jesi li ista osoba kakva si bio kada si začet?" Kada si začet bio si nista veći od veličine glave čiode. Ipak, bio si to ti. A onda kada si bio dečak ili devojčica, više nisi bio veličine glave čiode, pretvorio si se u nekog drugog. Kada si bio tinejdžer, takođe si bio neko drugi. Sada si muškarac ili žena ili šta već, i ponovo si neko drugi. Nisi ono što misliš da jesi. Ako stavim tvoje telo pod elektronski mikroskop, video bih prostor i atome, bilione atoma koji kruže u prostoru, i prostor bi imao ogromne praznine između atoma. Prostor je Svest. Atomi su nadovezani na Svest i izgleda da stvaraju ono što si sada. Dakle, vidiš, nisi stvarno telo. Ti si gomila atoma. U stanju si toka. Neprestano vibriraš. Nisi ono što izgledaš. Dakle, kada se poistovetiš sa svojim telom, imaš problema. Ko može da mi kaže zašto? Zašto imaš probleme kada se poistovetiš sa telom?

SH: U toku si.

R: Da, upravo tako, to je odgovor. Telo nikada nije isto i uvek ćeš biti razočaran. Telo je mršavo u jednom trenutku, pa kažeš: "Premršav sam." Telo postaje debelo, kažeš: "Predebeo sam." Telo gubi kosu, kažeš: "Ćelavim, moram nešto da uradim." Telo stari, kažeš: "Imam škripu u kostima." Nikada nisi srećan. Nikada ne razumeš šta se događa. I ako živiš samo da bi zaradio novac i imaš mnogo posedovanja, u tome nema ništa loše, kao što volim da kažem, poseduj sve što želiš, ali nikada ne budi posednut svojim posedovanjima, jer ako misliš da je nešto tvoje, sve se mora promeniti. Možda je tvoje na kratko vreme. Zatim moraš to napustiti, bilo dobrovoljno ili nasilno. I uvek plačeš, uvek kukaš, uvek se žališ, uvek misliš da je nešto pogrešno, ali jedino što je pogrešno je u tvom mišljenju. Dozvoljavaš svom umu da ti diktira i govori ti šta je šta. Kada se konačno malo probudiš, počinješ da shvataš da ti um nije prijatelj. Um je samo gomila misli o prošlosti i briga o budućnosti. To je sve što je tvoj um, misli, misli o prošlosti i budućnosti. Ako slušaš, postaješ uznemiren jer donosiš prošlost u sadašnjost, i onda postaješ zabrinut za budućnost. Ljudi čitaju novine o recesiji, nečovečnosti čoveka prema čoveku, ratu. Ko postaje uznemiren? Um, ti nikada ne možeš biti uznemiren jer si bez ega. Ti si sat-čit-ananda. Ti si Parabrahman. Odbijaš da u to poveruješ. I dalje veruješ da si čovek i da ti je ime Meri, ili Robert, ili Džon, ili Džek ili Džejn, i duboko si ukorenjen u taj sistem verovanja. Stoga takođe veruješ da je svet stvaran, uslovi su stvarni, univerzum je stvaran, i izmišljaš Boga po svom obličju i onda se moliš ovom Bogu kojeg si izmislio po svom obličju, baš kao što razgovaraš sa

Deda Mrazom. Veruješ u antropomorfnog Boga, i pitaš Boga da ti da ovo, i da ti da ono, i da ti ovo oduzme iz života, i da tu osobu izbaci iz tvog života, i da tu osobu uvede u tvoj život. Sve je to vrlo smešna igra. Ipak, pomaže kada se moliš jer se rasterećuješ. Postaješ nekako miran, jer veruješ da će ovaj Bog na nebu uslišiti tvoju molitvu i učiniti te srećnim. I mnogo puta su tvoje molitve uslišene. Takva je moć uma. Ovaj um je veoma moćan, izgleda. Može stvarati stvari. Zato bolje pazi šta tražiš. Možda i dobiješ. Ipak, dolazi vreme, u našoj evoluciji, kada istinski

razumemo šta um zaista jeste. I počinjemo da ga posmatramo, shvatajući da funkcioniše bez nas. Počinjemo da posmatramo um u akciji. Gledamo ga kako nas čini depresivnim. Gledamo ga kako nas čini ljutim. Gledamo ga kako nas čini srećnim. Gledamo sebe kada postignemo nešto veliko i mislimo da smo važni. Samo gledanje te navodi da odeš dalje u svojoj evoluciji. Jer ti pokazuje da ja verovatno ne mogu biti um jer sam sve ovo vreme gledao. Gledao sam kako moje misli donose prošlost i čine me nesrećnim, donose strahove u moj život, kao da će se nešto loše dogoditi u budućnosti ako ne pazim. Gledali smo kako nam um to radi. Tada konačno kažemo sebi: "Ko je ovaj posmatrač? Ko je ova osoba koja posmatra um?" Moramo iskreno reći, dakle: "Ne znam. Ne znam ko sam. Nimam pojma ko je posmatrao, ali moram priznati da sam 'ja' posmatrao. Svih ovih godina mislio sam da kada kažem 'ja', mislim na svoj um. Verovao sam da je moj um 'ja'. Ali sada dok gledam sebe kako se ljutim, dok gledam sebe kako postajem depresivan, ili postajem srećan, uviđam da sam odvojen od svog uma. Stoga, 'Ko sam ja? Odakle sam došao? Neverovatno je da mogu da posmatram svoj um kako mi radi sve ove stvari. Ali sada znam da postoji jedno 'ja'. Ko je ovo ja? Ne znam. Kako mogu saznati?'" Postajući tih, kroz tišinu. Dozvoljavajući mom umu da se isprazni od svih misli, i dok nastavljam da posmatram um u akciji, ne odgovarajući, primećujem nešto vrlo zanimljivo što mi se događa. Primećujem da se osećam srećnije. Osećam se smirenije i osećam se moćnije. Primećujem da sam izgubio strahove, frustracije, i čak se moje traganje za istinom usporilo, jer počinjem da shvatam da nema čega za traženje. Sve je ovde. Sve što sam ikada želeo je ovde. Neverovatno otkriće. Ipak još uvek ne znam ko sam. Ali počinjem da shvatam da ne moram da znam ko sam. Nije potrebno znati ko sam. Pratite li? Ja ne mora znati ko je. Kakvo neverovatno otkriće. Ne moram ići okolo tražeći ja, ili pitajući se ko je ja ko je posmatrao um u akciji svih ovih godina. Jednostavno moram postati miran. Budi miran i znaj da sam Bog. I posmatranje svih ovih godina me je navelo da postanem miran. Drugim rečima, dok praktikuješ posmatranje svojih misli i svesnost, tvoj um postaje tiši, i tiši, i tiši. I u meri u kojoj tvoj um postaje

tiši i tiši, u toj meri ti se tvoja Svest otkriva kao apsolutna Stvarnost. Sada, kada govorimo o apsolutnoj Stvarnosti, ili Parabrahmanu, nema reči, jer bi sve što bih ti rekao o tome bilo suvišno. Stoga učimo da ćutimo. Više se ne upuštamo u komplikacije. Držimo naš životni stil jednostavnim. Zapravo prestajemo da brinemo o budućnosti, o našem postojanju ili bilo čemu drugom. Nešto nam govori iznutra da ista moć koja zna kako da uzgoji jabuke na stablima jabuke, cveće tako lepo procveta, mango na stablima manga, pšenicu u poljima, i ipak ima baš dovoljno sunca, baš dovoljno kiše, baš dovoljno svega da održi njihov rast. Nešto mi govori da ista moć zna kako da se brine o meni. Zato mogu biti svoje sopstvo, Tišina. Tišina je Svest. Više ne moram da učinim da se nešto dogodi, i više ne moram da brinem o sutra. Više ne moram da se brinem o tome šta drugi ljudi rade. Mogu pustiti sve ovo i biće mi dobro. Uviđanje ti ponovo dolazi da ono što nazivaš svojim telom nije tvoje telo, već je takođe Svest. Pojavljuje se kao telo. Dok nastavljaš da evoluiraš, nastavljaš da vidiš Svest gde god pogledaš, jer si video svoje Sopstvo kao Svest i znaš da postoji samo konačno jedinstvo. Stoga sve mora biti tvoje Sopstvo. Sve postaje tvoje Sopstvo i ti si to, i u miru si. Od tog trenutka nadalje, sve se brine samo za sebe. Ono što izgleda kao tvoje telo potpada pod karmički zakon, zakon uzroka i posledice. Zapamti, to je pojava, i tvoje takozvano telo došlo je na ovu zemlju sa specifičnom svrhom. Ono će ispuniti svoju svrhu bez ikakve tvoje pomoći. To je važan deo koji želim da zapamtite. Bićeš ispunjen bez razmišljanja, bez želje, bez brige, bez ikakve vrste zabrinutosti. Sve tvoje potrebe biće zadovoljene. Sve će se odvijati onako kako treba. Nema grešaka. Niko nije došao na ovu zemlju da pati. Znam da neki od vas veruju: "Pa, mora da sam počinio neke velike grehe u prošlosti, možda u prethodnim životima, jer sigurno sada patim." Da li zaista patiš? Postoji li takva stvar? Razmisli o tome. Jedini razlog zašto misliš da patiš je zato što se svet ne okreće onako kako ti želiš. Nije li to tačno? Misliš da bi trebalo da budeš ovo umesto onoga, da bi trebalo da živiš ovde umesto tamo, da bi trebalo da imaš ovo umesto onoga, i to je ono što te navodi da patiš. Ali kada postaneš jednousmeren i usredsrediš svoju pažnju na svoje Sopstvo — sa velikim S — praktično

je nemoguće patiti jer patnja ne postoji. Sada možeš videti, možda, zašto su ljudi poput Ramane Maharšija, Ramakrišne, Hrista, i mnogih drugih, koji su izgledali da pate kada su umirali, doslovno rekli svojim učenicima: "Nijedno telo ne pati. Ja ne patim. Vi patite jer vidite mene kako patim." To je bilo teško razumeti do sada, ali kada shvatiš da nisi svoje telo i da ništa nije onako kako izgleda, to je doslovno lako razumeti.

Dakle, ponovo, tajna je da istražuješ sebe unutar sebe. Spoljašnji svet ti nikada ne može ništa dokazati. Spoljašnji svet je svet efekata, svet iluzije, san, maja, lila, igra. Ne polaži pravo u svetu. I recimo da čak imaš i dobru karmu, takoreći, kako kažu, i stvari su relativno dobre u tvom životu. Misliš da imaš šta si želeo. Imaš sjajan posao, zarađuješ mnogo novca, živiš s nekim koga voliš, imaš sjajnu kuću, živiš na mestu gde je temperatura uvek 26 stepeni, i relativno si srećan. Ali, prema takozvanim zakonima univerzuma, to se mora promeniti, jednostavno zato što je univerzum u stanju toka. Sve se mora promeniti. Ako nisi pronašao sebe u ovom životu, i jednostavno umreš poput prosečne osobe, moraćeš da nastaviš i iskusiš suprotno od onoga što si iskusio. Ovo je razlog zašto ne treba da postaneš apatičan prema duhovnom životu samo zato što ti stvari idu na ruku, i kažeš kao što neki ljudi kažu: "Oh, duhovni život je samo za ljude koji imaju problema." Budi oprezan. Počni u sebi. Shvati da nisi osoba kakvom se smatraš. Pokušaj svaki dan da razumeš: "Nisam svoje telo-um. Nisam ništa što izgledam da jesam. Onda ko sam ja? Moram saznati." I tvoja fabrika inteligencije je unutar tebe. Svi odgovori su unutar tebe. Počinješ, naravno, ujutro, kada pokušaš da uhvatiš sebe u svesti. Neposredno pre nego što se probudiš postoji jaz između spavanja i budnosti. Taj jaz je tvoja prava Stvarnost. Pokušaj da uhvatiš sebe u tom jazu, baš u trenutku kada otvoriš oči, pre nego što tvoj um preuzme. To je apsolutno uništavilo. To uništavilo je apsolutna Stvarnost. Čim tvoj um preuzme, 'ja' preuzme, i to ga pokvari, jer kažeš sebi: "Budan sam." I tada počinje tvoj dan. Moram u kupatilo, moram doručkovati, moram se obući, moram požuriti na posao. Moram ovo i moram ono, i izgubljen si u danu. Ali ako bi video sebe kao Svest i bio sposoban da vidiš jaz između spavanja i budnosti, bio bi u blaženstvu ceo dan, potpunom blaženstvu. Zatim, kada odeš na spavanje, radiš istu stvar. Pokušavaš da pronađeš taj jaz između budnosti i spavanja upravo dok toneš u san. Postoji jaz neposredno pre nego što zaista zaspiš. Taj jaz je ono što si zaista. Taj jaz je Svest. To je apsolutna svesnost. To je nirvana. To si ti. To sam Ja jesam. Dok nastavljaš da tražiš jaz, naći ćeš ga. Ako se setiš da to radiš kada odlaziš na spavanje i kada ustaješ. I nastavljaš kada prvi put ustaneš. Kažeš: "Budan sam. Ko je ja? Sanjao sam, spavao sam, sada sam budan." Ako ugledaš jaz, shvatićeš da se taj jaz takođe naziva četvrto stanje svesti. Spavanje, sanjanje, budnost i jaz je četvrto stanje. To je tvoja Stvarnost. Čak i biti intelektualno svestan ovoga pomaže. Dakle, kažeš: "Znam da postoji jaz tamo i još ga nisam uhvatio. Zato mogu da se zapitam: ko je ja ko je spavao, ko je ja koje je sanjalo? Ko je ja koje je budno? Ko je ja koje traži jaz? To je isto ja. Odakle je nastalo? Izgleda

da nastaje kada se probudim i nestaje kada zaspim. Kuda odlazi? Odlazi u jaz. U taj prostor između spavanja i budnosti i budnosti i spavanja. I takođe, kada zaspim, 'ja' misli. Mislim o svojim problemima, mislim o svom dnevnom poslu, mislim o ljudima, mislim o svemu. 'Ja' radi sve ovo. Iznenada, dok tonem u san, ja počinje da slabi. Prestajem da mislim. Kuda odlazi 'ja'? Odlazi u jaz." Dakle, razmišljaš o ovome ujutro kada ustaješ. I nastavljaš govoreći: "Pa, ko je ovo ja? Ko sam ja? Šta sam ja? Ovo ja, ja, ja je uvek dostupno meni." Tokom dana pratiš 'ja' i otkrivaš da govoriš: "Osećam se dobro, osećam se loše, osećam se ljutito, osećam se uznemireno, osećam se bogato, osećam se siromašno, osećam ovo i osećam ono. Ko oseća? 'Ja.' Može li postojati trenutak kada ne osećam?" I nešto će ti reći: "Kada se oslobodiš ja, više nećeš morati ništa da osećaš. Bićeš u jazu." Dakle, počinješ da radiš sa ja da bi ga se oslobodio. I oslobađaš ga se prateći ga do njegovog izvora. Izvor je jaz. Izvor je Svest. Ovo radiš jednostavno postavljajući pitanje: "Odakle je došlo ja? Šta je ja?" Kada ovo radiš dovoljno često svakog dana, svakog dana, svesnost će početi da ti dolazi. Svesnost će ti se otvoriti. Počećeš da shvataš da je sve o čemu

govoriš zapravo prikačeno za 'ja'. 'Ja' je prva zamenica. Sve ostalo dolazi posle toga. Da bi bio uzrujan, moraš reći: "Ja sam uzrujan." Ne možeš jednostavno reći: "uzrujan." Jer ćeš se nasmejati sebi i nećeš biti uzrujan. Ali kada kažeš: "Ja sam uzrujan." Tada počinješ da se osećaš loše. Počinješ da vidiš da je sve prikačeno za ovo 'ja'. I držiš se 'ja'. Ne koncentrišeš se na 'ja', koncentrišeš se na Svest, izvor. Pratiš 'ja' duboko u srce. Ovo radiš roneći duboko u sebe i istražujući: "Za koga je ja?" ili govoreći: "Ko sam ja?" Zatim napraviš pauzu i kažeš: "Ko sam ja?" ponovo i ponovo i ponovo i ponovo. Uskoro ćeš prepoznati pauze između ja kao isti jaz između spavanja i budnosti i budnosti i spavanja. I sve će se stopiti i postaćeš slobodan. I bićeš svoje sopstvo i živećeš srećno zauvek, i to je to. Hajde sada da malo otpevamo. (pevanje) Ima li pitanja? Slobodno pitajte šta god želite. Bobe?

SB: Kada pozivaš da se probudimo, da li kažeš da bi trebalo da se probudimo u svest? Probudimo se iz bivanja umom i probudimo se u svest, probudimo se u tišinu?

R: Probudi se u svoje Sopstvo. Probudi se u to ko si zaista. Probudi se u mir, u sreću, u radost, u blaženstvo. Probudi se u svoju pravu prirodu. Tvoja prava priroda je ljubav. Probudi se u to. Sve ostalo što doživljavaš svojim telom i svojim umom je lažno. I tako, kada se probudiš, shvataš da sam apsolutna inteligencija, apsolutna Stvarnost, ja sam to što jesam, sat-čit-ananda, Parabrahman i to znači sreća. Dakle, svaka ćelija unutar tvog tela, takoreći, vrcka od sreće kada se probudiš. Probudi se u sopstvenu sreću. Odbaci svoje misli, odbaci svoje telo, svoj um i budi srećan zauvek. Probudi se.

SJ: Da li je istina da nakon što iskusiš svoje Sopstvo na taj način, doživljavaš sve ostalo isto. Sačinjeno od te iste supstance?

R: Kada iskusiš sebe kao sat-čit-ananda, shvataš da je to tvoja priroda kao sveprisutnost. Više nisi pojedinac. Tvoja individualnost se stopila u Brahman. I ceo univerzum se pojavljuje kao Svest. Dakle, više nisi Džej, i više nemaš probleme i stavove koje je Džej imao. Slobodan si, ti si univerzum, ti si izvor sveg stvaranja. Ništa! Postaješ ništa. Kada ti neko kaže: "Bezvredan si," kažeš: "Hvala." (smeh)

SJ: Druga reč za ništa bi bila sve. Je li to tačno?

R: Pa nisi sve jer si ne-što. (SJ: Što ti dozvoljava da budeš sve u svesti?) Da, shvataš da je sve nadovezano na tebe. Poput oznaka na tabli. Ti si tabla i svako crta slike na tabli. Ali znaš sebe kao tablu i kao slike. Samo shvataš da slike na tabli nisu stvarne jer se mogu izbrisati, i ako pokušaš da nacrtaš sliku, crtaš po tabli, ako pokušaš da je zgrabiš. Zgrabiš tablu. Nemoguće je zgrabiti sliku. Postoji samo tabla. Na isti način znaš svoje Sopstvo kao Svest, kao apsolutnu Stvarnost, a sve ostalo je odraz.

SM: Da li prosvetljenje dolazi odjednom ili u sporim fazama?

R: Izgleda da dolazi u sporim fazama, ali istina je da se događa odjednom kada se dogodi. Kao što vam uvek pričam priču o Budi kada je sedeo u meditaciji ispod onog drveta, njegovi sledbenici su bili oko njega. I pre tog iskustva, on je iskusio sve vrste stvari na svim vrstama nivoa. Ali kada je odlučio da sedi 30 dana ili čak dok ne umre osim ako se nešto ne dogodi, konačno nakon otprilike 24 dana otvorio je oči. I njegovi sledbenici su ga pitali: "Učitelju, šta ti se dogodilo? Jesi li video Boga?" rekao je: "Ne." "Jesi li postao prosvetljen?" rekao je: "Ne." "Pa šta se dogodilo?" i jednostavno je rekao: "Budan sam." Jer nije bilo nikoga da postane prosvetljen. Nije bilo nikoga više da postane bilo šta. Samo budan, čista Stvarnost. To se dešava iznenada. Baš kao kada upališ svetlo u mraku. Mrak odmah nestaje. Kada upališ svoje sopstveno svetlo, maja neznanje nestaje. Tada si kod kuće. Događa se kada ne želiš da se dogodi. Jer sve dok želiš da se dogodi, moraš se osloboditi nekoga ko želi da se dogodi. Jer osoba koja želi da se dogodi te zadržava. A to je lično 'ja.' Stoga je tišina najbolji način da se probudiš, ne putem pevanja mantri ili molitvi ili inkantacija. Te stvari ti mogu doneti malo mira.

SJ: Kako može da ne bude tako? Može biti tako, kao i iskustvo?

R: To te vodi u tišinu. Tišina je ta koja te budi.

SH: Da li je onda svaka misao direktno ili indirektno povezana sa lažnim pojmom ličnog ja?

R: Da, svaka misao je lažna. Kada veruješ da si lično ja, tada misliš. Jer mišljenje je od 'ja.' Ja mislim. Mislim o ovome i mislim

o tome. (SH: Ne ja, nema misli?) Tačno, kada ja nestane, sve ostalo nestaje. Kada ja nestane, postoji praznina. To je kao čišćenje fioke. Sve mora biti očišćeno iz nje pre nego što možete imati praznu fioku. Na isti način, vaš um mora biti potpuno prazan pre nego što se Sopstvo pojavi. A to postižete tako što se oslobodite ličnog ja. (SH: A to je kroz uporno posmatranje aktivnosti uma kao ega, zar ne?) Da, posmatranjem, istraživanjem, budnošću, sve će se dogoditi samo od sebe.

SG: Tišina je pomalo kao promenljivo tlo za sve. Ti si tih i probudiš se i odeš u san i iz sna u sanjarenje i tišina je tu, uvek ta tišina gde se smena dešava između stanja ega?

R: Ne baš, u tišini se ništa ne događa. Tišina je svest. A svest je samodovoljna. Svest nije uzrok bilo čega osim sebe. Sve ostalo je iluzija. (SH: Da li uzrokuje samu sebe?) Ona samo poznaje sebe. (SH: Ne treba joj uzrok?) Ne. Samodovoljna je. (SH: Rekao si da uzrokuje samu sebe?) Uzrokuje sebe da bude ono što jeste, ali ono što zapravo mislim je da je samodovoljna i poznaje sebe.

SJ: Da li je to poput prepoznavanja sebe? (R: Ona poznaje sebe kao sebe, ali ništa drugo.)

SH: Ali to je malo drugačije od uzrokovanja sebe? (R: Ona zapravo ne uzrokuje ništa.) Dakle, ne uzrokuje ništa? (R: Ne, ona poznaje sebe.)

SJ: I kada se vratimo našem malom ja, onda prepoznajemo da smo prepoznali tu tišinu? (R: Ne, ne vraćaš se svom malom ja.) U redu. (R: Ako se vratiš svom malom ja, nikada nećeš iskusiti ništa drugo osim intelektualno. Nema povratka. Tačka bez povratka. Nema se gde vratiti, uništeno je.) Čak i ako neko samo ugleda njen delić? (R: Ako uđeš u najviše otkrovenje istine i postaneš živo oličenje istine. Tvoje telo je nestalo, tvoje misli su nestale, ja je nestalo, nema nikog ko bi se vratio, sve je završeno.) Pa ipak izgleda da dobijamo delića toga? (R: Dobiješ delić, ali ne dobijaš potpunu stvarnost.) Da, dovoljno da pričaš o tome. (R: Da. Potpuna stvarnost je tačka bez povratka.)

SA: Koliko će sloboda koštati?

R: Koliko god želiš da potrošiš. Pod potrošnjom mislim na odricanje od tvog ega. Koliko jako želiš da se odrekneš svog ega. Neki od nas su toliko uhvaćeni u svoje živote koje mislimo da su važni, da se zapravo bojimo da se u potpunosti odreknemo ega. Jer se bojimo nepoznatog. Govorimo sebi ovako nešto: "Bar sada znam gde sam i šta imam, ili s kim sam. Ali ako sve prepustim, možda ću biti ništa." Ali, to ništa je Bog, ono što zoveš Bog. To ništa je blaženstvo. To je nešto što se ne može objasniti niti definisati. Ali kada bi zaista znao šta je, borio bi se kao ludo da stigneš tamo.

SJ: Roberte, iz dna svih naših srca cenimo što si došao. Žrtvujući se da dođeš ovde da nas podučavaš. (R: Ništa.) (pauza)

SF: Je li ovo tišina koju čujem? (R: Da li čuješ tišinu? Ne pitaj mene, pitaj sebe.) Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

SE: Dakle, tvoja prava priroda se najlakše shvata u prelaznim stanjima između budnog stanja i sna. Između dubokog sna i sanjanja. (R: Da.) I uvek je tu potencijalno. (R: Da.) U tim pauzama. Telesno-umni mehanizam najlakše može postati svestan same svesti ili svoje prave prirode, u kom trenutku se to završava jer izgleda kao posao i više ne mora da to radi?

R: Da. Dok se svakodnevno fokusiraš na taj procep, procep će postajati sve širi i širi i širi. Dok ne dobiješ puno značenje toga kao apsolutne stvarnosti. Tada se više ne vraćaš. (SE: To je kao linija

loma gde svest ili gde istina može doći lakše nego kada si potpuno uslovljen usred dana kada radim ili radim nešto slično?) Možeš reći i tako, da.

SJ: I to shvatamo da smo to mi, a ne telo-um?

R: Da. Počinješ to da osećaš sve više i više kako nastavljaš da doživljavaš i kako nastavljaš da vežbaš. (SH: I to neprestano nagriza i spaljuje iluziju odvojenosti?) Da, tako je. Tvoja svest o telu počinje da slabi i procep postaje sve veći. (SK: To je kada počinješ da postaješ ni za šta?) (smeh) Da, onda postaješ ni za šta.

SF: Kada govoriš o procepu koji postaje sve veći i veći, misliš da postaje intenzivniji, a ne da traje duže u vremenu?

R: Počinješ da se gubiš u procepu. I gubiš svu svoju materijalnost i svoj um. Pa kada ti neko kaže: "Gubiš razum", to je još jedan kompliment. Baš kao što si ni za šta, pa kažeš hvala. I oni kažu, "Gubiš razum Frede!" kaži, "hvala" (SF: Počeo si odavno.) To je ono što sam pokušavao da uradim. Radio sam na tome godinama. (SF: Kada koristiš "ko sam ja?" Fokusiraš pažnju na pauzu koja sledi?) Tvoja pažnja je na pauzi, pauza je izvor. Zato pitaš: "Ko sam ja?" i čekaš. Pitaš ponovo i čekaš. Pitaš ponovo i čekaš. I nešto zanimljivo će se desiti posle nekog vremena. Pauze će postajati sve veće i veće, baš kao procep, i počećeš da osećaš blaženstvo i sreću i radost. Daće ti ideju da si na pragu da odeš. Dok potpuno ne skočiš i postaneš slobodan.

SE: Dakle, ista vrsta pauze između udisaja. Dakle, kada vežbaš ja-jesam, tu je takođe prelaz na oba kraja daha? Mnogo je manji, teže ga je uhvatiti.

R: Da. Kada udahneš i kažeš "ja" i izdahneš i kažeš "jesam", isti procep je između ja-jesam. Postoji toliko stvari koje možeš da radiš, ali moraš da ih radiš.

SB: Roberte, rekao si i između misli?

R: Između misli, tačno. Tvoj posao je da postaneš svestan ovih stvari. Ne kada odeš kući odavde, da počneš da brineš o sebi i svom telu i svom imidžu i svemu ostalom. Zaboravi na sebe i zapamti stvari koje učimo ovde.

SB: Sinoć sam slušao muziku. Smešna stvar, kada sam došao kući s posla bio sam stvarno umoran. Nisam mogao ni da ostanem budan i pustio sam ovu fantastičnu muziku. I sav umor tela je nestao i ostao sam budan celu noć u ekstazi slušajući ovu muziku i bilo je kao da je um

bio nestao, bio sam čista ljubav, čista praznina i samo lebdeo, lebdeo, leteo. Da li je ovo mentalna sreća ili je ovo dodir nečega?

R: Može biti mentalno i može biti dodir nečega. Ali zašto si se vratio? Vidi, sada si opet svoj. (SB: Nemam magnetofon.) To i mislim. (SB: Moram da nosim sa sobom stalno.)

SJ: Kako se zove? (SB: Znaš onu iz Fantoma opere, pevačicu Saru Brightman, All I ask of You? Ima novi album koji je upravo izašao i neverovatan je.)

R: Zato kažu da muzika smiruje zver. Čini te mirnim i opuštenim, ali si i dalje zver. (smeh) (SB: Da li to može biti trik ako je samo mentalna sreća? Samo da smiri um, možda nije?) To je kao trake koje puštamo ovde. Smiruju te i čine mirnim dok slušaš. (SB: Dakle, to je kao odskočna tačka.) Da. (SB: Bilo je lepo jer mi je pokazalo nešto. Ali zašto ne može uvek biti tako bez muzike?) Da. (SB: To je samo mesto da se vidi i onda odskoči.) Dakle, ono što si trebao da kažeš je: "Zašto ne mogu da pronađem ja stalno?" I prati ja do izvora. (SB: To je izgledalo kao izvor.) Pa, učinilo te je srećnim na neko vreme, to je dobro. Ali mora da prođe. Ali ako pronađeš svoj pravi izvor, bićeš srećan stalno. (SB: Čini se da na tom mestu nema umora, nema potreba. Smešno je kako se um umori i naljuti i onda odjednom pustiš sjajnu muziku i nisi umoran i nisi ljut i ceo svet se promeni i možeš da ostaneš budan zauvek.) Zato što si u drugoj vibraciji koja ti prija ali je privremena. Hajde da otpevamo drugu pesmu. (Nakon što je muzika odsvirala) Ima li još nešto o čemu biste želeli da pričate, kažete, pitate?

SB: Roberte, pričaj o tišini. Da li tišina mora da ima određenu čistoću dubine tišine, apsolutnost, pre nego što se dogodi?

R: Prava tišina je kada si zaronio duboko, duboko u sebe i prošao sav materijalni svet i sva stanja svoje svesti (koju zoveš svojom svešću) i sva tvoja karma i ceo univerzum su ostali iza, ostavio si ih iza sebe. Tada si u pravoj tišini. Prava tišina nije tišina. To je apsolutna stvarnost. (SB: Da li je to i pravi satsang?) Naravno, satsang je tišina.

SH: Uvek boraviti u toj tišini ili se nešto dešava? (R: Da.) Mislim, nije tiho dok pričamo i dok ti pričaš, smetnja vazdušnim putevima?

R: Izgleda da tako deluje. Tako izgleda. (SH: Pa, postoji smetnja vazdušnim putevima? Inače te ne bih čuo.) Za koga? Za koga postoji smetnja? (SH: Hmm, ni za koga, pretpostavljam.) Tako je. (SH: Ali kretanje je tu?) Izgleda da postoji smetnja. (SH: Izgleda da postoji kretanje.) Baš kao što izgleda da postoji telo. Izgleda da postoje misli i izgleda da postoji lično ja. Sve je isto.

SE: Procep je uvek tu, samo što u određenim trenucima ne postoji ništa osim procepa? (R: Da.) I to je ono na šta moramo da se uskladimo? Stanja ničega osim procepa. Tada postaješ svestan toga u svakom trenutku. (R: Moraš postati ništa. U pravu si!)

SH: Ili shvatiti da si ti procep? (R: Možeš i to.) To je sve što postoji? (R: To je to!) To je svesnost, tačka! Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

R: Tačno, nema ničeg drugog. Sve je to Henri. Henri je sve što postoji. (smeh)

SB: Kada si prvo počeo, rekao si da su atomi superponirani na svest. To podrazumeva dvoje, atome i svest?

R: Sve je u istoj kategoriji, ja. Sve pripada ličnom ja. Atomi su vezani za lično ja, molekuli. (SB: Ali šta su oni?) Ćelije. (SB: Da li su atomi modifikovana svest?) Ne. (SB: Ali šta su oni?) Atomi su poput tela. Oni su pojava. (SB: Dakle, ne postoji stvarno. Ali da li je svest? Da li je svest emocija ili je svest u mirovanju?) To je optička iluzija. Jedino što je istinito je ti sam, što je svest. Sve ostalo nije ovde. Ali izgleda da je ovde. Kao san. To uključuje tvoje atome, tvoje kosti, tvoja pluća, sve.

SJ: Roberte, zvuči pomalo kao ili najnapredniji način gledanja na to ili veoma površan način? (R: Pa, možeš gledati kako god želiš.) Pa, mislim, ova stolica ovde. Ima oblik stolice, izgleda kao stolica, ali je svest. (R: Sve je svest.) To je svest? Dakle, nije samo po sebi da je ovo san ili iluzija osim ako nije na najvišem nivou ili, kao što kažem, površno. Jer kako ljudi, ako im treba most, da razumeju šta se dešava? Ako je ovo iluzija, ako je ovo stolica, svest poprima izgled stolice.

R: Sve dok veruješ da si telo-um, onda gledaš u stolicu i stolica ti deluje čvrsto. I veruješ da je stolica stolica. Dakle, kažeš da je svest, ali to je samo intelektualno. (SJ: Ne, mislim na iskustvo toga kao svesti.) Postoji samo svest. To je sve. (SJ: Ali ako postoji samo svest i nije čak ni poprimila izgled forme, onda ne vidim kako možeš hodati telom i prelaziti s jednog mesta na drugo.) Pa, ne vidiš. (SJ: Da.) To ne znači da nije tako. To je kao kada imaš san, i sve te stvari se dešavaju u snu. I ja ti kažem da san ne postoji i da je sve što sanjaš lažno. A ti mi kažeš ne. Kažeš mi istu stvar koju meni sada govoriš. Ovo je stolica i mora da je svest. Dakle, ja kažem da je svest sve što postoji, i onda se probudiš, sve je nestalo. (SJ: Probudiš se i san je nestao.) San je nestao, sve je nestalo.

SB: Dakle, ne možemo stvarno da razumemo dok se ne probudimo. (R: Tako je.) A svest se budi u sebe? (R: Tačno, sad si shvatio!)

SK: Gde se ljubav uklapa u ovo?

R: Ljubav je drugo ime za svest, ali ne ljubav koju poznaješ. To je ljubav koja se ne može objasniti. Postoji ljubav koja je apsolutna. Da si zaista znao kako si voljen, ne bi mogao da izdržiš. Toliko je moćna, ali je sinonimna sa svešću i apsolutnom stvarnošću. Zato nikada ne treba da misliš ili veruješ da si povređen ili da nešto nije u redu. To je bogohuljenje. Ono što zapravo

govoriš je: "Poricanje svesti. Poricanje ljubavi." I samom sebi nanosiš patnju. Ali kada se poistovetiš sa čistom ljubavlju, poistovećuješ se sa svešću. I onda je sve u redu, baš onako kako jeste.

SF: (Pitanje o tome da li će se sve desiti u svoje vreme.)

R: Oh, vreme će se samo pobrinuti za sebe, naravno, u pravu si. To je tačno. Čak i ako ne radiš ništa, prolazićeš kroz život za životom, tako-izgleda, život za životom milion puta dok se ne probudiš. Ono što pokušavamo ovde da uradimo, pretpostavljam, jeste da se probudimo u istinu pre nego što odemo.

SK: Šta ti se dešava nakon što se probudiš, ako se ne vratiš ovde, gde ideš?

R: Kada se probudiš, ostaješ gde jesi. Nema kuda ići, nema kuda vratiti se. Ti jednostavno jesi. Ti si svoje Sopstvo, ti si sveprisutnost. (SK: To je tačno i kada nisi budan.) Da, ali ne znaš to. To je samo intelektualno. Kada se probudiš, ti si to zapravo, i zaista nema mesta za odlazak i nema mesta za vraćanje. (SK: Ima li više zabave na tom mestu?) Da, ti jesi. Ti jednostavno jesi. Ti si oličenje ljubavi, svesti, i to oličenje je sveprisutnost.

ST: Roberte, da li se slažeš sa Kalpas Orionisom?

R: Kalpasi su napisani da zadovolje žeđ ljudi što se tiče godina. Koliko dugo univerzum traje. Koliko dugo telo traje. Koliko eona je potrebno da se univerzum ponovo vrati. I ulaziš u Bramana i Šivu i Višnua. To je za dobrobit ljudi. Ali u stvarnosti ne postoji.

SH: Kada jednostavno jesi, nema tebe. Dakle, to je pogrešan naziv. (R: Pogrešan naziv?) Da. (R: Nema tebe koji bi išta iskusio.) Ne, pa kažeš onda da jednostavno jesi? Ali nema tebe... (R: Nema tebe i nema jesi. To je samo nedostatak bolje reči. Ti si ništa.) Ograničenje jezika? (R: Da. Postaješ ni za šta.) Da, i ja ću, konačno. (učenici se smeju)

SI: Dakle, šta je onda realnost volje i izbora za svest?

R: Realnost volje i izbora je iluzija. Jedini izbor koji imaš je da se ne poistovećuješ ni sa čim što se dešava, da se ne poistovećuješ sa sobom kao telom-umom. To je tvoj jedini izbor koji imaš. Sve ostalo je predodređeno. (SI: To je izbor.) Šta je izbor? (SI: Ono što si rekao.) Izbor da se ne poistovećuješ ni sa čim. Pustite još muzike. (Nakon što je muzika odsvirana) Meditaciona tehnika koju ćemo sada vežbati da nam pomogne sa disanjem je: "Ko sam ja? Ja sam Apsolutna Stvarnost, ja nisam telo." A način na koji to radiš je: udahneš i kažeš: "Ko sam ja?" i u tom procepu kažeš: "Ja sam apsolutna stvarnost." I kada izdahneš kažeš: "Ja nisam telo." Dakle, sa tvojim disanjem ponovo, kada udahneš pitaš se: "Ko sam ja?" Pre nego što izdahneš kažeš: "Ja sam apsolutna stvarnost." Kada izdahneš kažeš: "Ja nisam telo." Hajde da to radimo neko vreme. (pauza za vežbu) Radite to u privatnosti svog doma, pomaže ogromno. Hvala što ste došli. Zapamtite da volite sebe, da obožavate sebe, da se klanjate sebi jer Bog prebiva u vama kao vi. Volim vas, mir. I to je sve što je napisano. (traka se završava) [TOC] Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

Četvrto stanje svesti 7. februar 1991.

Robert: Neko mi je rekao prošle nedelje: "Roberte, održao si sjajan govor u nedelju, i verovatno ćeš privući milione ljudi." Pogrešili su u oba slučaja. Prvo, ne držim govore. Moraš doći do tačke gde si umoran od slušanja govora. Tada ćeš početi da napreduješ u duhovnoj praksi. Sve dok još uvek želiš da slušaš govore, imaš dug put pre nego što se probudiš. Nije govor taj koji će to učiniti za tebe. To je klik koji se dešava unutar tebe kada si u pravom stanju svesti. Satsang je da te dovede u pravo stanje svesti, bez reči, jednostavnim bivanjem, onda se sve dešava samo od sebe. Ali ako dođeš da slušaš govor, postaje intelektualno, konceptualno, ideje, reči, i to izaziva konfuziju. Dakle, kakav stav treba da imaš? Čak i kada me čuješ da govorim, ne treba da veruješ da govorim. Treba da otvoriš svoje srce i dozvoliš svojoj pravoj prirodi da se izrazi, i izraziće se, ako joj dozvoliš. A što se tiče gomile, nisam zainteresovan da imam gomile. Nisam ambiciozan,

nemam ciljeve, i ne tražim ništa. Radim ono što sam došao da radim. Nisam planirao. Nisam rekao da želim da budem učitelj, u poređenju sa električarem, ili u poređenju sa učiteljem pozitivnog mišljenja, ili kao filozof ili propovednik. Nisam ništa od toga. Ja sam ništa. Možeš možda reći da sam ogledalo za tebe. Ono što vidiš u meni je ono što jesi. I dok meditiraš o sebi, počećeš da vidiš mene kao svoje Sopstvo. Jer u istini postoji samo jedno Sopstvo. I ti si to. Ne očekuj ništa, i imaćeš sve. Budi spontan. Brini se samo za sadašnjost. Zaboravi na prošlost i ne brini o budućnosti. Budi ono što jesi, apsolutna stvarnost. A šta je apsolutna stvarnost? To je zapravo četvrto stanje svesti. Postoji spavanje, sanjanje i budno stanje. To je ograničenje za nas. Ali postoji četvrto stanje, koje se naziva mnogim imenima, apsolutna stvarnost, čista svesnost, nirvana, praznina, mnoga druga imena. Većina ljudi nikada ne uđe u to stanje u ovom životu, jer im niko nije rekao o tome. Zadovoljni su sanjanjem, budnim stanjem i spavanjem. To je kao vrtić. I postoje ljudi koji se boje da uđu u drugo stanje jer veruju da će morati nečega da se odreknu. Osećaju da će nešto izgubiti ako iskuse drugo stanje svesti. U stvarnosti, ne gubiš ništa. Četvrto stanje je jednostavno proširena svesnost.

To je ovako. Zamisli da gledaš kroz ključaonicu i sve što možeš da vidiš kroz ključaonicu je neko koga ubija neko drugi. Vidiš muškarca koji ubija ženu kroz ključaonicu, i svi tvoji koncepti se vrte oko toga. Tako mi vidimo svet, kroz ključaonicu. Vidimo deo slike. Ali recimo da otvoriš vrata umesto da gledaš kroz ključaonicu. Pogledao bi levo, i video bi možda u prethodnom životu žena je ubila muškarca. Obrnuto je. Sada u ovom životu muškarac ubija ženu, i razumeo bi šta se dešava. Onda bi otišao dalje. Pogledao bi desno i video da su oboje ponovo zajedno, smeju se i dobro se provode, i shvatio bi da niko nije ubio i niko ne ubija. Sve je igra. Video bi potpunu sliku. Ali sve dok gledaš samo kroz ključaonicu, videćeš ograničen pogled na stvari i postaješ osuđujući. Zato nam je rečeno da ne osuđujemo, jer dobijamo samo ograničenu sliku. Sve što vidiš u svom životu je gledanje kroz ključaonicu. Kada se probudiš, vrata se otvaraju, to je sve. Tada razumeš zašto se sve dešava i odakle dolazi. Ovo je razlog zašto mudraci ostaju tako mirni i nikada ne reaguju ni na šta. Ne zato što ih nije briga. Oni vide celu sliku. Vrata su im se otvorila. I oni vide osobu koja je dobila na lutriji i ima pedeset miliona dolara. Zaradili su to, negde, nekako. Ne postoji sreća i ne postoji slučajnost. I onda vide krajnju sliku, kada se probude, smeju se celoj igri. Jer niko nije ništa izgubio i niko nije ništa dobio. To je kao film. Film ima početak, sredinu i kraj. I kada je film gotov, postoji platno. Platno je stvarnost. Film je samo utisci na platnu. Svi utisci imaju početak, sredinu i kraj. Većina ljudi prolazi kroz svoj život kao utisak. Reaguju na sve što čuju, vide, pomirišu, dodirnu i okuse. Uvek su ljuti, uvek su besni jer ne dobijaju ono što žele. Ovo je gledanje kroz ključaonicu. Kako počneš da ideš unutra, kako odvojiš vreme da malo zaboraviš na svet, i počneš da se pitaš: "Odakle dolazi svet? Odakle svet dolazi?" i počneš da istražuješ unutar sebe: "Odakle moj svet dolazi? Kako je nastao?" Kako ovo počneš da radiš svaki dan, svaki dan, svaki dan, kako počneš da se pitaš: "Zašto sam rođen? Ko sam ja? Zašto prolazim kroz ovo iskustvo? Ko prolazi kroz ovo iskustvo?" što više ovo radiš, i što manje reaguješ na svoje uslove, pre ćeš se probuditi. Dakle, buđenje nije nešto što moraš da tražiš. Buđenje nije nešto što ti neko može dati. Buđenje je tvoja prava priroda. To je tvoje pravo Sopstvo. Ti si već budan, ali veruješ da spavaš. Veruješ da si čovek, da si činilac. Veruješ da su sva tvoja iskustva stvarna. I onda, ako odeš malo više, mislićeš da su sva tvoja iskustva karmička. Ali ja ti kažem da nema karme i da nema Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

iskustava. Ti si sjajan i blistav baš onakav kakav jesi. Ali ako želiš da igraš igru karme, možeš. To je igra. Odakle je došla? Stvorio si je iz svog uma. Postoje oni ljudi koji predaju kurseve o karmi, reinkarnaciji i veruju da je to to. Dakle, prirodno stvaraš sopstvenu sudbinu. A šala je u tome što se stalno vraćaš, iznova, iznova, iznova, iznova, iznova, iznova, prolazeći kroz razna iskustva, sve dok jednog veka od sada, ili jedne milijarde godina od sada, ne umoriš se od igranja igre. I kažeš: "Čekaj malo. Izgleda da se vrtim u krug. Da li ikada prestaje?" I onda konačno postaviš pitanje: "Za koga je igra? Ko veruje u svoju ljudskost? Ko veruje u svoja iskustva? Ko je taj koji izgleda da

pati ili ko je taj koji izgleda da je srećan?" Zapamti, ljudska sreća i ljudska patnja su dve strane istog novčića. Nema razlike. Umoriš se od cele stvari. Zato postavi pitanje sebi: "Za koga je ova karma? Za koga je ovaj svet? Za koga je ova igra? Ko mora da prolazi kroz ove stvari?" Ali umesto ovoga, većina ljudi odlazi psihijatrima, psiholozima, propovednicima, sveštenicima i tako dalje. Nikada ne dobiju pravi odgovor, jer ti prethodno navedeni ljudi ti govore kako da se nosiš sa efektima. Odeš kod doktora i kažeš: "Moja ruka me boli kada je držim ovako." On kaže: "Ne drži je tako." I to je ono što svi radimo. Tražimo odgovore od spoljnih sredstava, i nikada ne možeš dobiti odgovor na svoje probleme ili bilo šta iz sveta, jer se svet neprestano menja. Jednom odgovor može biti ovako, a drugi put odgovor može biti onako, u zavisnosti od okolnosti, u zavisnosti od vremena. Kao primer, pre pedeset godina ako si imao prehladu i otišao lekaru, puštali bi ti krv. Davali bi ti sve vrste antibiotika i davali bi ti sve što je bilo u modi u to vreme. Danas ako imaš prehladu, rade nešto drugo. Sve se menja i ljudi koji rade ono što je u trendu u tom trenutku, ali pravi odgovor je unutar tebe. Rešenje je unutar tebe. Ipak, postupaš pogrešno kada pokušavaš da rešiš problem drugim problemom, a to je tvoj um. Ne možeš koristiti svoj um da rešiš problem, jer je tvoj um uzrok problema na prvom mestu. I ne možeš pitati bilo koga drugog za rešenje, jer oni koriste svoj um da ti daju rešenje za koje misle da je ispravno. Odgovor je, naravno, da spoznaš svoje Sopstvo. Kada usmeriš pažnju na svoje Sopstvo sa velikim 'S', problem se rešava automatski. Kako da usmeriš pažnju na svoje Sopstvo? Pitanjem: "Šta sam ja?" ili "Ko sam ja?" Jednostavno pitaj: "Ko sam ja?" kada god se bilo šta dogodi u tvom životu što želiš da promeniš. Ne pokušavaj da promeniš stvar koja te uznemirava. Čak i ako to uradiš, pojaviće se negde drugde. Idi pravo na izvor. "Šta je izvor moje depresije? Ja sam. Ja sam depresivan. Ko je to ja koje je depresivno? Odakle je došlo?" Nikada ne odgovaraš. Samo imaš stav slušanja kada postaviš pitanje. I odgovor se vrati, kažeš: "Depresija dolazi meni. Osećam je. Imam je." Tada moraš shvatiti da to 'ja' ima problem, jer si upravo rekao: "Ja ga imam." Dakle, 'ja' ima problem, ne ti. Uvek je tvoje lično-ja to koje ima problem. To nema apsolutno nikakve veze s tobom. Samo razumevanje ovoga te budi. 'Ja' nije Sopstvo. Lično-ja je ego. Dakle, kada kažeš: "Ne osećam se dobro, nisam srećan, zabrinut sam," ili bilo šta drugo u životu, čak i kada kažeš: "Osećam se dobro, osećam se sjajno," i dalje govoriš o svom ličnom-ja. I tvoje lično-ja je deo sveta dualnosti. Stoga, kada kažeš: "Osećam se dobro ujutro," prva stvar koja naiđe a što ti se ne svidi, reći ćeš: "Osećam se loše." Ne želiš da koristiš taj metod. Ono što želiš da kažeš sebi je: "Ovo nema veze sa mnom. Ja se oseća loše. Ja se oseća dobro." To nije loš srpski, samo ti pokazuje kako da pričaš sa sobom. Ja je odvojeno od tebe. Ti nemaš ništa sa ja. Samo biti u stanju da to vidiš rešava tvoj problem. Ako probaš, videćeš da sam u pravu. Kada postaneš depresivan, kada se osećaš loše, kada osećaš da nešto nije u redu, kada se osećaš ljut, ili šta god, pitaj se: "Ko ovo oseća? Ja." I onda shvati: "Ja nema ništa sa mnom." Tvoje savršenstvo uvek blista. Ti si čista svest. Ti nisi lično-ja. Pusti lično-ja da ima sve probleme koje izabere. Nema veze s tobom. Ali posmatraj za sebe, postani svedok činjenice da lično-ja ima problem, a ne ti. To je sve što treba da uradiš. Samo gledaj i posmatraj, inteligentno, i vidi odakle problem dolazi. Onda pitaš: "Ako lično-ja ima ovaj problem a ne ja, odakle je lično-ja došlo da me navede da osećam da imam problem?" To je misterija. Ne pokušavaj da budeš pametan i odgovoriš na pitanje, jer tvoj ego odgovara. Pitaj se: "Odakle lično-ja dolazi?" Ili možeš jednostavno reći: "Ko sam ja?" ili "Šta sam ja?" Nikada ne odgovaraš, ali ćeš primetiti nešto veoma zanimljivo što počinje da se dešava, kada dođeš do te faze. Primetićeš da počinješ da se osećaš bolje, sve bolje i bolje i čak počinješ da se smeješ sebi. Zašto? Jer ideš ka izvoru svog ličnog-ja. I izvor tvog ličnog-ja je apsolutna stvarnost, svest. Što naravno znači da tvoje lično-ja ne postoji. Nikada nije postojalo. To je optička iluzija. Nemaš lično-ja. I ako nemaš lično-ja, nemaš nijedan od problema koji dolaze s njim. To znači da nisi fenomen tela i uma. Nisi činilac. Nisi patnik. Nisi osoba koja misliš da jesi. Jer sve ove stvari su vezane za lično-ja, i ako to nestane, sve nestaje s tim, i postaješ potpuno slobodan. Tada počinješ da osećaš sveprisutnost, jer tvoje pravo Sopstvo nije lično. Tvoje pravo Sopstvo je Sopstvo kao univerzum. Tvoje pravo Sopstvo je sve. Sve je Sopstvo.

Shvataš da je tvoje telo svojevrsni utisak na Sopstvu, ali nema sopstvenu moć. Ono čak i ne postoji. Sopstvo postoji. Svest postoji kao ona sama, a ne kao telo. Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

Odakle telo dolazi? Ako telo ne postoji, zašto ga vidim? Pitaj se: "Ko ga vidi?" i vraćamo se na lično-ja. Jer odgovor je: "Ja ga vidim. Ko sam ja?" Vraćaš se na lično-ja ponovo. Zar ne vidiš? Ako lično-ja nestane, nema tela, nema uma, samo svest postoji. Ali sve dok veruješ da postoji telo, postoji lično-ja. Stoga ne možeš reći: "Ja sam svest koja se pojavljuje kao telo." To je pogrešno. Svest se ne pojavljuje ni kao kakvo telo. Ne mora. Svest je uvek samodovoljna čista svesnost. To je nešto o čemu ne možemo ni da raspravljamo, jer nema reči da se opiše. To je nešto što moraš sam da otkriješ. Ali mogu ti reći sigurno: nema veze s tvojim telom. Nema veze s tvojim iskustvima. Nema veze s karmom. Nema veze s tvojim Bogom. Nema veze s univerzumom. Nema veze sa samospoznajom ili oslobođenjem. To jednostavno jeste. I izvan je našeg konačnog mišljenja. Nema reči da se opiše beskonačno. Dovoljno je da se oslobodiš svih svojih koncepata tela, uma i ja. Sve će doći samo od sebe. Tvoj posao je da se oslobodiš koncepta ja. Tvoj posao je da se oslobodiš ideje da si telo, da si um, da si činilac. Uvek zapamti, ono što izgleda kao telo će raditi ono što treba da radi samo od sebe, ali nema veze s tobom. Ako bi samo mogao da to vidiš tako jedan dan, bićeš zapanjen onim što će ti se dogoditi. Probaj ovaj eksperiment sutra. Kada ustaneš i samo otvoriš oči i izađeš iz kreveta, ne obraćaj pažnju na sebe kao telo. Drugim rečima, jednostavno postani svestan, kao što te uče u budizmu. Gledaj sebe kako izlaziš iz kreveta. Gledaj sebe kako ideš u kupatilo. Gledaj sebe kako pereš zube. Ono što pokušavam da ti kažem je da će tvoje telo učiniti sve bez tvoje pomoći. Samo kada se poistovetiš sa telom, ili kao telo, problemi počinju. Ali ako se ne poistovećuješ sa telom, bićeš srećan. Jer sreća je tvoja prava priroda. Zaista srećan. Ne srećan zato što ti se nešto desilo što ti se sviđa. Bićeš srećan-srećan bez razloga. Jednostavno ćeš biti srećan. Nećeš se smejati stalno ili postajati histeričan zbog toga. Jednostavno ćeš osećati urođenu radost. Ipak, tvoje telo će izgledati kao da obavlja svoj posao. To je kao primer koji sam ti dao sa električnim ventilatorom. Izvučeš utikač, ali lopatice se i dalje okreću. Dakle, kada primeniš taj eksperiment, i ne obraćaš pažnju na svoje telo, izvući ćeš utikač i gledaćeš svoje telo kako obavlja svoj posao. Ono će obavljati svoj posao dokle god mora, dok ne dođe predodređeno vreme kada padne i spusti se i ti si ga se rešio. Ili se lopatice mogu zaustaviti pre nego što telo padne, i postaješ potpuno uronjen u Sopstvo. Onda je to potpuno druga igra. Postaje pomalo teško objasniti, jer više nisi telo, a ipak se telo pojavljuje da bi ga ljudi gledali. Izgleda stvarno. Ali znaš bez ikakve sumnje da nema nikoga, nema nikoga kod kuće. Nema uma i nema činioca. I ljudi koji pričaju s tobom i

kaže, "Ali vidim da radiš. Vidim da misliš i vidim tvoje telo." Dakle, primer koji im dajete je električni ventilator. Izvučete utikač, ali se lopatice još uvek okreću. Dakle, vidite da telo još uvek funkcioniše. Ono što vam se dogodilo je da ste ušli u četvrto stanje svesti, iznad budnog stanja, iznad spavanja, iznad sanjanja. Vi ste proširili svoju svesnost. Dakle, poenta koju pokušavam da iznesem je sledeća. Ne morate da se plašite da ćete izgubiti nešto ako uđete u četvrto stanje svesti. Neki ljudi kažu da imaju porodicu i možda pomisle, "Pa, izgubiću interesovanje za svoju porodicu, izgubiću interesovanje za svoj posao, izgubiću interesovanje za svoju decu, izgubiću interesovanje..." to ne funkcioniše tako. Vaše telo će i dalje biti isto kao što je bilo pre, što se izgleda tiče. Radićete bolje nego što ste ikada radili u svom životu. Bićete više puni ljubavi. Bićete ljubazniji. Imaćete veliku samilosnost što se tiče vašeg tela. Ipak ćete shvatiti, "Ja sam Sopstvo. Ja jesam je Sopstvo," ista stvar. "Ja sam onaj koji jesam." Biće vam veoma jasno i učinićete svoj život jednostavnim. Nećete nalaziti greške. Nećete reagovati. Jednostavno ćete biti svoje Sopstvo, i bićete srećniji nego što ste ikada bili u životu. Ali ponovo, nema ničega što morate da se odreknete. Nema ničega što morate da izgubite. Neki ljudi misle da postanete zgroženi svetom i da postanete pustinjak. To nije tačno. Zar ne vidite, da biste postali zgroženi svetom, mora da postoji neko ko je ostao da postane zgrožen. A ako nema

nikoga kod kuće, ne možete biti zgroženi ničim. Dakle, bilo ko ko vam dođe i kaže vam, "Prosvetljen sam i mrzim svet. Nemam više ništa sa ljudima. Moram sada da živim sam," nasmejte im se, i shvatite da su u gorem stanju nego što su bili pre, jer postoji "ja" koje je ostalo, a koje je lično. Govore vam, "Moram da budem sam. Moram da pobegnem od sveta i moram da odem da živim na planinskom vrhu." Samoostvareno biće može biti bilo gde. Nije ih briga gde žive. Mogu biti na pijaci i biti jednako srećni kao da žive u ašramu. To ne pravi nikakvu razliku. Kod kuće su gde god da su i uvek su ispunjeni radošću. Mogu biti u Iraku i biti bombardovani. To im ne bi smetalo. Budu bombardovani, bombardovani su. Ne budu, ne budu. Nema preferencija. Sve je dobro i sve se odvija kako treba. Dakle, postavlja se pitanje, "Zašto moram da prolazim kroz sve ove muke da bih postao samoostvaren?" To je zaista neuki upit. Zapamtite, vaša prava priroda je svetlost, svest, sat-čit-ananda. Ne pokušavate da budete samoostvareni. Jednostavno želite da se rešite stvari koje vam govore da niste. Jer neko vam je rekao, ili ste pročitali u knjizi, ili zbog prethodne sadhane koju ste praktikovali, da oslobođenje znači kraj sna o maji. I izjavili ste šta je maja, shvatili ste da je sve iluzija, želite da dođe do kraja. Zato stavljate praksu na prvo mesto u svom životu. Šta god je prvo u vašem životu trenutno, to ste vi. Pomislite šta vam je važno i to je vaš život, jer ste odabrali.

Ali ako želite da postanete oslobođeni i probudite se u svoje Sopstvo, onda ćete poreći sve što ima veze sa ličnim-ja, mentalno. Počinje u vašem umu. Ne pokušavajte da promenite stvari fizički. Zapamtite da ako pokušate da promenite stvari fizički morate da snosite posledice. Sve počinje i završava se u vašem umu. Počinjete tako što se pitate ili tražite ja, gde odlazi svake noći kada odete na spavanje. Gde ja odlazim? I iz čega nastaje? Kada se prvi put probudite u tom trenutku, nema ja. Ali kako se budite, svi vaši problemi, sve vaše nevolje, sve vaše svetovne stvari, postaju vam svesni. Ja je budno. Osećam ovo, osećam ono, osećam sve. Gde je ja bilo pre toga? Gde je otišlo pre nego što sam se probudio? I dok padate u san, ista stvar. Kao što znate, pre nego što zaspite, ja vas napušta. Gde je otišlo? I spavate čvrstim snom bez ja. Kako razmišljate o ovim stvarima, kako promišljate o ja, ovo je čista meditacija. Ovo je najviša meditacija, praćenje ja do njegovog izvora. Kome trebaju ove svetovne stvari? Ko oseća povređenost kada ih nema? A ko oseća sreću kada ih ima? Posmatrajte svoje vezanosti. Postanite svesni onoga što zaista jeste. Vidite šta vas najviše muči, šta vas iritira, šta vas ljuti, šta vas uznemirava. Posmatrajte sebe. I uvek shvatite, i ponavljaću ovo iznova i iznova, i govoriću vam o ovome sve vreme, uvek budite svesni da ono što se dešava ja niste vi. Vi niste ja. Vi ste svest. Vi ste sat-čit-ananda. Vi ste apsolutna stvarnost, čista svesnost. To je vaša prava priroda i to ste vi. Vi niste ja. A način na koji otkrivate svoju pravu prirodu je praćenjem ličnog-ja do njegovog izvora. Pronalaženjem izvora iz koga ja nastaje, i pronalaženjem izvora gde ja zalazi. Dok praktikujete ove stvari, praktikujete čistu meditaciju i bićete slobodni. Ima li pitanja?

SF: Roberto, imam pitanje. Istraživanje "Ko sam ja?" i afirmacija "Ja jesam" - koja je moćnija ili brža, ili su iste? (R: Zavisi od zrelosti osobe. Sve su različite, koristite "Ja jesam.") Iz moje perspektive, mentalno izgovaranje mantre je bolje nego glasovno izgovaranje. Da li se to isto odnosi i na "Ja jesam?" (R: Mentalno izgovaranje je bolje od čega?) Mentalno nego izgovaranje naglas? (R: Nema razlike. Kada govorite sebi možete to da radite tokom dana ili kada ste oko ljudi ili bilo čega drugog. Kada to izgovarate naglas morate to da radite sami.) (smeh)

SF: Još jedno pitanje koje mislim da je važno: da li je pevanje (čantovanje) korisnije od slušanja muzike? Poput oma, ili bilo koje vrste te muzike?

R: Opet zavisi od osobe. Čantovanje je veoma, veoma dobro. Svrha čantovanja je da vaš um učini jednousmerenim. Tako da možete shvatiti da ste u tišini i da ste mirni i tihi i da ste u stanju da sedite u tišini. Kao što znate, kada čantujete oko petnaest-dvadeset minuta ili pola sata, osećate se veoma prijatno i veoma opušteno i veoma mentalno mirno. Vaš um postaje miran. Tada možete posmatrati svoj um pobliže. Možete upitati, "Ko sam ja?" iskrenije nakon čantovanja i pitanje će ići dublje u Sopstvo. Ali kada se bavite svetovnim stvarima, na primer, kada se vratite

s posla. Usmereni ste na TV i onda upitate, "Ko sam ja?" to je površnije. Ne ide dovoljno duboko. Ali kada čantujete neko vreme i onda kažete, "Ko sam ja?" ili onda kažete, "Ja jesam," to ide mnogo dublje u svest. (SF: Dakle, pitanje je: da li je čantovanje bolje od slušanja muzike?) Mislim da jeste, da. Zato što se celo vaše biće uključuje u čantovanje.

SK: Roberto, samo pitanje o gubitku svesti o telu. Čini se da ujutru postoji stvarna svest o telu i kako dan odmiče, nekako je gubim.

R: Pa, dok posmatrate sebe ujutru kao svesnog tela, postavite sebi pitanje, "Kome se to javlja? Ko to oseća?" i tada će vam doći da, "Ja osećam ovo." Osećam da sam telo. Pitajte se dalje, "Ko je to ja koje oseća da je telo?" I tada će doći odgovor, "Ja." Dakle, pitate, "Ko sam ja?" Uvek se vraća na "ko sam ja?" I pratite ga do izvora ponavljajući, "Ko sam ja?"

SK: Čini se da je jasnije ujutru, u prvoj polovini dana. Ne kažem da to osećam sve vreme, ali i dalje osećam mir ujutru, a onda ako pređem u popodnevne ili večernje sate, čini se da je manje.

R: Naravno, jer kada ustanete ujutru upravo ste izašli iz dubokog sna i nalazite se u stanju čiste stvarnosti, a da to ne znate. Kako se budite iz toga, osećate ostatak stvarnosti u kojoj ste bili pre. Ostaje sa vama, pa se osećate smireno i blago ujutru, ali kako ulazite u dan, uključujete se u dnevne aktivnosti. Čujete o ratu i čujete o ljudskim problemima. Pokupite kolektivnu nesvesnost ljudske rase i vaš um se zaista uključuje u svet. Tako gubite "ko sam ja?" Ali ako dovoljno praktikujete i uvek se uhvatite, bez obzira na doba dana. Uhvatite sebe kako mislite, uhvatite sebe kako se uključujete u svet i posmatrate sebe i postavljate pitanje, "Kome se ovo dešava?" Uvidećete da kako nedelje i meseci prolaze postajete smireniji, mirniji, opušteniji i srećniji i napredovaćete. Ali držite se prakse pod svim okolnostima. Ne dozvolite da vas bilo šta zaustavi u praktikovanju. I opet, ako ne možete da praktikujete ponekad ili ako se umorite od praktikovanja te metode, postanite svedok. Postanite pažljivi. Posmatrajte šta vaš um misli, postanite svesni šta vaše telo radi. Postanite svesni senzacija u telu i umu. Tada se možete upitati, "Kome ove stvari dolaze? Ko ima ova osećanja? Ko ovo oseća? Ja. Odakle ja dolazi? Šta je ja? Ko sam ja?" I zapamtite uvek da je ceo svet vezan za lično-ja. Kada uništite ja, sve ostalo će otići sa njim i bićete slobodni.

ST: Roberto, da li ste rekli da kada ste u toj vrsti svesnosti, možete biti bombardovani ili iz druge perspektive, da li je moguće da vođa poput Huseina ili Džordža Buša može da radi stvari, ako ne pokušavate da budete činilac? (R: U redu, dakle šta je pitanje?) Pa, da li je moguće da budeš ostvaren na poziciji poput tih ljudi?

R: Oh, razumem šta mislite. Samoostvarena osoba nikada neće postati Sadam, to je nemoguće, jer pročišćavate svoje telo do izvesne mere. Gde ono što se pojavljuje kao

telo postaje jednostavno, nekomplikovano. Vaše potrebe su veoma male. Ne uključujete se u bombardovanje zemalja ili bilo šta slično. Ako čitate drevne rukopise Indije, bilo je mnogo kraljeva koji su bili prosvetljeni i vladali su hiljadama godina, kako priče kažu, i imali su mir i ljubav i harmoniju u zemlji. Dakle, istinski prosvetljena osoba, njihov život postaje harmoničan, miran, radostan. Ne uključuju se u te stvari. To je nepotrebno.

SS: Da li kažete da prosvetljeno biće ne bi moglo da bude vođa danas, jer se čini da su sve vlade korumpirane ili neiskrene? (R: To je ono što kažem - ne biste ušli u tu situaciju. Morali biste da se uključite u situaciju.) Ali bilo bi korisno za svet da imate prosvetljeno biće kao vođu, zar ne?

R: Naprotiv, jer bi to značilo nametanje prosvetljenja drugima, a to ne možete učiniti. Morate dozvoliti karmi da ide svojim tokom. Mislim, ostavljate svet na miru. Što ste više probuđeni, to manje imate posla sa svetom. Ali ipak, vi ste svet, to je veliki paradoks. Sopstvo je Sopstvo univerzuma i sveta, ali ipak vaše telo nema ništa sa tim stvarima. (ST: Šta kažete o preuzimanju karme. Ako bi prosvetljeno biće bilo vođa, moglo bi da preuzme karmu cele nacije?) On ne preuzima nikakvu karmu jer nikada ne bi bio u toj poziciji.

SH: Ali bilo je prosvetljenih bića pre... (R: Da.) I oni su sigurno bili vođe.

SG: U Giti, Ardžuna, veliki ratnik, postao je vođa. (R: Ardžuna je bio veliki ratnik, ali Krišna nikada nije ništa radio. Ardžuna je bio ratnik, bio je deo ratničke klase. On nije bio probuđen.) Izvinite? (R: On nije bio probuđen. Krišna mu je rekao da se bori. Ali da li se Krišna borio?) On se borio jer je bio ratnik. (R: Zato što je to ono što je bio. Ali on govori o prosvetljenoj osobi. Prosvetljena osoba je Krišna. I on se nije borio.)

SH: Ardžuna je bio identifikovan sa svojom Košotkom. (R: Da.) Morao se boriti, nije imao izbora?

R: Tačno. Ali Krišna se nikada ne bori. (učenici diskutuju o ovome)

R: Dakle, nikada nećete naći osobu koja je prosvetljena, a koja se uključuje u te uslove. (SG: Dakle, šta je prosvetljena osoba?) Ništa! (SG: Da, to je ono što mislim, on ne doprinosi ni na negativan ni na pozitivan način, ne čini ništa.) Svojim samim prisustvom on je svetlost u svetu, ne čineći ništa, ne delujući.

SJ: Ne želim da zvučim snishodljivo, ali spolja izgledate veoma aktivno. Pomenuću Dalaj Lamu. On je veoma aktivan. (R: Dalaj Lama je divna osoba, kao što je bila i Gandi i drugi. Ali samoostvarena osoba je uvek Sopstvo i zaista se ne uključuje ni u šta. Ali telo može izgledati kao da radi stvari.) Dakle, na primer, isto važi i za Dalaj Lamu? (R: Da.)

ST: To je ono što sam mislio, to je bilo moje pitanje. Možete biti samoostvareni i i dalje biti Sadam Husein ili Džordž Buš? (R: Ne. Ne biste bili Sadam Husein i ne biste bili Džordž Buš.)

ST: Zašto ne možete da preuzmete karmu? (R: Nemate je više.) Ne ličnu karmu, mislim na karmu sveta? (R: Zato što nema nikoga ko bi je preuzeo.)

SG: U svetu? (R: Ne u osobi, pitao je zašto prosvetljena osoba ne može...) On ne želi da preuzme odgovornost, to nije ono čemu teži?

SF: Nema nikoga u njemu.

SJ: Nema percepcije karme jer ona više ne postoji.

R: Mora postojati neko ko će preuzeti karmu.

SG: Ako tako mislite, onda prosvetljena osoba, jer karma može postojati za bilo koju osobu? (SH: Tu nema osobe. Osoba je nestala.) Osoba je nestala, da, ali osoba je tu jer je vidimo i stvarna je. (SH: To je tvoja ideja onoga što vidiš.) Stvarna je, jeste, jer ako odete i podignete ruku, tamo nešto postoji.

R: Pa, to je tvoja percepcija.

SH: To je način na koji gledaš na to.

SG: Pa, misliš da je to svačija percepcija. Svako od nas ima drugačiju percepciju... (R: Da.) ...ali nema konačne reči koliko ja vidim. (R: Saznaj za sebe.) Izvinite? (R: Saznaj za sebe. Uđi u sebe i saznaj.) Kao da postoji stvarnost o kojoj govorite. A postoji i stvarnost svakodnevnog života, ljudi se dosađuju i pate i uživaju u hrani i umiru i tako dalje. Voleo bih da odam poštovanje obema stvarnostima. (R: Pa, uradi to.) Da li vi to radite? (R: Ne, ti to možeš, ja to ne radim.) Da, ja to radim. (R: Dobro.) Može se to raditi. Može se prihvatiti stvarnost o kojoj govorite, to je svačiji izbor, ali postoje i bića koja pate, životinje, biljke, ljudi, radosna bića koja ne bih želeo da propustim. (R: Pa, onda se vraćaj iznova i iznova i uživaj u tome. To je tvoj izbor.) Tačno, pa to je jedna mogućnost. (R: Sve dok uživaš u stvarima ovoga sveta, moraš se vraćati iznova i iznova i iskusiti ih.) Čini mi se da čovek mora da odaje poštovanje drugim ljudskim bićima? (R: Naravno da mora. Niko ne kaže da ne treba. Ali govoriš o dva različita nivoa.) Da, vidim da jedan nivo ne ide u skladu sa odgovornošću drugog. (R: U relativnom svetu treba da praktikuješ ljubaznost i mir i harmoniju i sreću, ako ti je to karma. Ali tvoja karma može biti da postaneš ubica. Ne možeš znati. Zato kažem, ne uključuj se u svet, već prvo pronađi sebe. I onda vidi šta ćeš raditi.)

Rekli ste prvo, pa ako prvo pronađem sebe i otkrijem da ja ne postojim, onda nemam šta da radim. (R: Onda ćeš videti, onda dođi i reci mi. Pronađi sebe, pa dođi i reci mi šta želiš da radiš.)

ST: Da li je moguće, Roberto, da kažem da imam telo i da postoji svet? (R: Naravno da možeš reći. Možeš reći šta god hoćeš.) Ono što pokušavam da kažem iz svoje perspektive je da shvatam da nisam telo, ali imam telo i imam um. (R: Ko ima telo? Ko ga ima?) Ja. (R: Ko si ti?) Ja sam pozadina svih puteva moje svesnosti. (R: To je ono što misliš da jesi. Ali ti si čista inteligencija.) Da, ali vi to tako zovete, a to je ono što osećam, da moram da uključim svoje telo i svoj um. Moj um može da ode milionima milja daleko do zvezde. To je milionima milja daleko i nekako uspostavljam kontakt sa tim životom. (R: U tvom umu.) U mom umu. Tačno, samo je moj um, ali...

R: Dakle, kada radiš na sebi i transcendiraš um, bićeš slobodan od toga. (ST: Tačno, i takođe osećam da astralno projektiram. Šta kažete na to?) To je izvan tvog uma. Sve to dolazi iz tvog uma. To su okultne igre koje igraš. To te sprečava da postaneš slobodan, ako se i dalje identifikuješ sa okultnim svetom. Idi dalje od toga. (ST: Dakle, kažete da je duša još uvek deo uma.) Da, telo, duša, Bog, vanzemaljci, planete, duh, sve dolazi iz uma. Kada ja ode, sve te stvari takođe odlaze. (ST: Šta te drži lokalizovanim?) Tvoje verovanje da si telo. (ST: Ti nisi telo, a ipak si lokalizovan?) Vraćamo se ponovo toj igri. To je tvoja percepcija.

SG: Pa, dobro je reći "to je tvoja percepcija", ali to i dalje nije konačan odgovor. To je mišljenje. (R: Čije mišljenje?) Pa, tvoje? (R: Ja nemam nikakvo mišljenje.) Pa, upravo si mu rekao, ono što si govorio, da je to samo percepcija, dakle to je tvoje mišljenje? (R: To je njegova percepcija, kažem mu, ali to nije mišljenje, to je činjenica. To je relativna činjenica jer je to ono što on trenutno vidi.) Da, u ovom trenutku je to činjenica za njega. (R: Ali ja ne govorim o mišljenjima. Odgovaram mu na njegovom nivou. To je njegova percepcija.) Zar ne mislite da je to vaše mišljenje? (R: Ne.)

ST: Dakle, istina, lepota i dobrota su činjenica tvog stanja svesnosti, zar ne? (R: Ne.) To nije činjenica? Zašto onda pravite razlike, kažete da ostvareni čovek ne može biti svetski vođa? (R: Pravim razlike radi tebe.) Ali rekli ste da možete biti bilo gde, na pijaci, ali nikada ne biste mogli biti Džordž Buš ili Husein? (R: Ne, ne bih mogao.) Zašto je to tako? (R: Zato što nema nikoga da bude to.)

SH: To je konačan odgovor.

SG: Dakle, nema nikoga da bude to, pa ne biste mogli biti Mikelanđelo ili Leonardo da Vinči. (R: Tako je.) Dakle, kao, sve je ista jednačina? (R: Upravo tako.)

SF: Znate, potražio sam reč 'relativno' u rečniku, prema relativnom smislu to nije zaista tako. Moj rečnik kaže da relativno zavisi od nečeg drugog za svoje postojanje. Sam rečnik kaže, "Relativno je ono što izgleda da jeste." Ali nema samostalnost.

R: Da. Kada govorimo o apsolutnim terminima. Teško je objasniti. Ono što radim je da pokušavam da ti odgovorim na tvojim uslovima. Da bi ti to opazio.

SH: Ali u tvom slučaju, nema nikoga ko je ostao da bude bilo šta, tačka. (R: Potpuno sam prazan.) Tako je, nema nikoga. (R: Nikoga nema kod kuće.) Dakle, nije moguće biti bilo ko ili bilo šta? (R: To je to. Ali ako bih tako govorio, većina ljudi ne bi mogla da razume o čemu govorim. Zato ti odgovaram na tvojim uslovima.)

ST: Slušao sam Džima Klajna i on govori slično kao vi, ali kaže da ima telo i da ima um i da ga koristi kad god želi.

R: Dobro za njega. Šta mogu?

SF: Vrlo jednostavno, ne morate da verujete Robertu i ne morate da verujete Džimu Klajnu, možete otići i saznati za sebe i onda videti. (SJ: Da, ne verujte ni sebi.) (smeh)

SG: Ali mislim da bi za nas sve bilo povezano s tim. (R: Pa, poenta je da to uopšte ne razumete.) Nekako. (R: Ako to razumete, imate problem.) (učenici se smeju) Šta ste rekli? Nema problema, rekli ste? (R: Ne, ako razumete bilo šta što kažem, imate problem.)

ST: Roberto, kakvo je vaše svakodnevno iskustvo? Šta se dešava? I dalje imate čula, vidite, očigledno gledate u mene. (R: Šta god da se dešava, dešava se.) Da, u redu. (R: Šta god da se dogodi u tom trenutku.) Ali i dalje imate iste funkcije, koje su razlike između mog tela, moje telo ima svoje funkcije primanja i slanja. Kao prijemna i odašiljačka stanica. (R: Nema razlike između mog tela i tvog tela.) Da, tačno. I dalje funkcionišete, zar ne? (R: To je ono što vidiš. To je tvoja percepcija.) Ne, ono što pitam je, kakvo je tvoje iskustvo? (R: Nemam nikakvo iskustvo.) Nimalo. (R: Ne.) Uopšte. (R: Ne.) Recimo da je tvoje telo u ogromnom bolu upravo sada. Nepodnošljiv bol. (R: Šta ja imam s tim?) Kako bi to bilo za tebe? (R: Moje telo bi bilo u bolu, tako ti se pojavljuje.) Ne, ne, ne meni, tebi, mislim. (R: Ne brini o meni, tako to ti vidiš.) Ali pitam te šta će se desiti, šta ćeš ti iskusiti? Ako budeš u nepodnošljivom bolu? (R: Iskusiću ono što ti očekuješ da iskusim.) Ne. Ne govorim o sebi. Pitam te kakvo je tvoje iskustvo? (R: To ima veze s tobom jer me percipiraš onako kako percipiraš sebe.) Da li kažeš da ne možeš imati bol? (R: Nema nikoga ko bi imao bol.) Nema nikoga. (R: Ali telo će izgledati kao da ima bol.) (Robert pije vodu)

SG: Jeste li osetili tu vodu? Jeste li osetili tu vodu kako vam dodiruje usta? (R: Naravno.)

SF: Meni izgleda vrlo jasno. Mogu li da vas pitam, "Koje je pravo pitanje koje vas muči?" (ST: Ne znam šta mislite pod tim?) Mislim, postoje iskrena pitanja i postoje pitanja koja nisu baš iskrena. Za čim zapravo tragate? Mislim, koje je vaše pravo pitanje, suština pitanja? (ST: Ne znam, nemam izjavu, samo sam ovde da...) Ponekad postavljamo pitanja ne zato što želimo nešto duboko da saznamo. Postavljamo pitanja zato što...

SJ: Nismo svesni šta je Robert mislio pod tim. (Robert govori)

SF: ...Upravo, to bi mogao biti slučaj. (SM: To je svrha.) Da.

SH: Neverovatno je da neko zaista može biti potpuno, skroz poistovećen sa svojim telom i svojim umom (učenici se slažu) On to ne može prihvatiti i stalno izaziva i pita i pita pokušavajući da se odbrani. (R: I to je dobro.) I to je gde je on i to je sjajno. To je ono zbog čega smo ovde.

ST: Mislim da sam na istini, znate. (SH: Naravno da jesi!)

R: To je dobro. (oštećenje trake)

SF: Da li uzimate neke od Robertovih sugestija i radite na sebi? (ST: Da li mene pitate lična pitanja?) Da, pitam te lično pitanje. (ST: Odbijam da odgovorim na to jer nisam ovde da budem ispitivan.) To je u redu.

ST: Da, ali ne dolazim da dobijem bilo kakve sugestije od tebe, ovde sam zbog Roberta.

SJ: Svi smo ovde zbog Roberta i ako ne slušaš šta on kaže, koja je svrha nastavljati, samo nastavi tako, znaš. Možda bismo mogli sačekati Roberta napolju dok ne budeš spreman da slušaš.

R: Ne, došao je samo tri puta, pusti ga gde jeste.

SH: Može čuti samo onoliko koliko u ovom trenutku može. Ne možeš požurivati proces. (R: Naravno.) Dobro mu ide.

SG: Različiti učitelji me navode da postavljam pitanje zašto imamo percepcije? Ili percepciju da nema percepcija? Zašto ne uključiti radije nego isključiti? Čini mi se da je pitanje "Ko sam ja?" koje je najdublje od svih, da poboljša sve. Ako odgovorite na pitanje, morate uključiti sve na svetu. I na kraju, ne znam jer nisam stigao do kraja. Nije pitanje isključivanja, već pitanje uključivanja?

R: Vidi, dešava se sledeće. Da bi se nešto uključilo, mora postojati neko ko prihvata, ili neko ko sluša ili neko ko raspravlja. Ali ako nema nikoga, nema šta da se uključi, gde bi to otišlo? Nema

mesta... (SG: Onda nema pitanja onda?) Postoji pitanje za tebe, da. (SG: Nema nikoga?) Nema nikoga da odgovori. (SG: Dakle, nema subjekta i objekta?) Ne, nema.

SG: Nema subjekta i objekta. Pitao sam se, kada je to pitanje prvi put postavljeno, da li se zna kada je pitanje "Ko sam ja?", koje je osnovno pitanje svake filozofije, religije, psihologije, prvi put postavljeno? Znam da ga je Ramana Maharši prvi postavio, ali pre njega kada je postavljeno?

R: To seže hiljadama godina unazad, kada je iluzija prvi put sišla. (SG: Kada šta?) Kada je iluzija prvi put sišla.

SF: Prilično nekoliko hiljada godina verovatno. (smeh)

SG: On ne postavlja nikakvo posebno pitanje? (R: Hmm?) Ovaj. (R: On zna.) On zna? (smeh) (R: On odlazi na spavanje i srećan je.)

R: U redu, hajde da postanemo mirni na nekoliko minuta. Smestite se udobno. Usredsredite pažnju na svoje disanje. Slušajte svoj dah. Postanite svedok svom dahu. (duga tišina) Mir. Zapamtite da volite sebe, da obožavate sebe, da se molite sebi, da se klanjate sebi, jer Bog prebiva u vama kao vi. Volim vas sve. Mir. (traka se završava) [TOC]

Ja Jesam 10. februar 1991.

Robert: Vidim da imamo nekoliko novih ljudi ovde. Ako ste došli da slušate predavanje, zaboravite. Nisam predavač. Ako ste došli da slušate propoved, bićete razočarani. Ja ne držim propovedi. Ako ste došli da čujete nešto duboko, opet ćete biti razočarani, jer jedino što je ovde duboko ste vi. Ja sam samo ogledalo i ono što vidite, to i dobijate. Zamislite, ako hoćete, da gledate u ogledalo. Da li vam se sviđa ono što vidite? Da li vidite božanstvenost ili vidite grešnika? Da li vidite blistavo srećnu osobu, ili vidite bednu depresivnu osobu? Kuda god pogledate, srećete sebe. Šta god vidite u univerzumu, nije ništa drugo do vi sami. U stvari, ne postoji ništa osim Sopstva. Šta vidite? Razmislite o tome. Čantovanje je veoma korisno da vas učini jednousmerenim, da vas dovede u stanje u kome možete apsorbovati sopstvenu stvarnost. Dakle, hajde da malo zajedno čantujemo, hoćemo li? (traka se nastavlja nakon čantovanja) Da li ste se ikada zapitali odakle sve dolazi? Razmislite o tome. Odakle sve dolazi?

SM: Um.

Robert: Sunce, mesec, drveće, univerzum, sve. Kada pogledate raznolikost sveta, broj insekata, životinja, razne životinje, drveće, povrće, raznolikost listova, cveća, ljudi, odakle sve to dolazi? Kako su dospeli ovde? Neko bi mogao reći, Bog ih je stvorio. Ipak, šta vi znate o Bogu? Ko je taj Bog? Neko drugi bi mogao reći, "Pa, to je svest. Sve dolazi iz svesti." Kako znate? Da li ste imali to iskustvo? Neko drugi bi mogao reći sve je Parabrahman, izvan Boga, izvan beskonačnog. Kako znate? Da li ste to iskusili? Jedan od najboljih odgovora koje sam dobio na to pitanje bio je odgovor koji mi je Ed dao juče dok sam razgovarao s njim. Rekao je, "Roberte, što te više vidim, sve manje znam. Ne znam ništa. Sumnjam u sve." I to je duboko. Jer to je istina. Da biste nešto znali, prvo morate znati ništa. Što više mislite da znate, to ste manje. Ipak, odakle su sve stvari došle? Kako možemo objasniti? Šta god kažete da je uzrokovalo, šta je uzrokovalo uzrok? Koje je objašnjenje za život? Beskonačan je, ali odakle zapravo dolazi? Mogu odgovoriti na to tako što ću vam ispričati priču. Kada sam imao oko deset godina, moj ujak me poveo da vidim hipnotisera. Bio je prilično poznat čovek u to vreme. Bio je takođe mađioničar. Moralilo je biti oko četiri stotine ljudi tamo, u Gradskoj većnici, u

centru Njujorka. Izabrao je određene ljude. Prvo je tražio dobrovoljce. Rekao sam ujaku: "Zašto se ne prijaviš?" On je rekao: "U redu," i prijavio se. I bilo je oko dvadeset pet dobrovoljaca koji su sedeli na stolicama na bini. Razgovarao je sa svakim od njih. Većini je rekao da se vrate na svoja mesta. Izabrao je pet osoba iz gomile. Moj ujak je bio jedan od njih. Počeo je da ih hipnotiše i naterao ih je sve da rade smešne stvari. Ali ono čega se zaista sećam je moj ujak. Kada je završio, pre nego što je odhipnotisao sve i vratio ih u ovu stvarnost, rekao je mom ujaku: "Kada izađeš iz

toga, vratićeš se na svoju stolicu, ali kada pljesnem rukama, zamislićeš da je crna udovica-pauk na tvom vratu." I zaista sam se smejao. Prvo je pljesnuo rukama i moj ujak je izašao iz toga, iz transa, i rekao: "Jesam li bio hipnotisan? Sumnjam." Vratio se na svoju stolicu. Hipnotiser je počeo da priča o nečem drugom. Onda je stao i pljesnuo rukama. Čim je to uradio, odmah je moj ujak počeo da se trza i da se tapše po vratu. I rekao mi je: "Roberte, tu je pauk na mom vratu. Vidi gde je." I ustao je i počeo da se migolji i tapše po celom sebi. Hipnotiser je ponovo pljesnuo rukama i moj ujak se vratio u prirodno stanje, ljudsko stanje. Kada sam pogledao njegov vrat, postojao je crveni žulj na vratu, kao ujed pauka. Odakle je to došlo? Nije bilo pauka. Odakle je ujed došao? Ko ga je stavio?

SJ: Da li se uopšte razboleo? (R: Ne.) Njegov um onda nije bio toliko moćan, ha?

R: Uopšte se nije razboleo. Kada je hipnotiser pljesnuo rukama, sve se vratilo u normalu. Ali žulj, crvena oznaka, i dalje je bila tu. Ista moć koja je prouzrokovala da crvena oznaka bude tu, uzrokuje da ovaj univerzum bude ovde. Drugim rečima, ništa. Nema uzroka za ovaj univerzum. Još jedna ilustracija je ova. Postojao je monah koji je sedeo u učionici sa svojim učiteljem, i učitelj objašnjava: "Sve stvari dolaze iz ničega." I ovaj monah je prekidao čas govoreći: "Kako to može biti, Učitelju? To zvuči nemoguće. Kako to uopšte može biti?" I učitelj je rekao monahu: "Vidiš li onu smokvu napolju kroz prozor?" "Da, učitelju." "Idi i donesi mi jednu smokvu." "Da, učitelju." On je otišao doneo smokvu i stavio je ispred učitelja. Učitelj je rekao: "Razlomi smokvu," on je učinio to. "Šta vidiš?" "Pa, hiljade semenki." "Uzmi jednu od ovih semenki i evo žileta, i preseku seme." Trebalo mu je dosta vremena, ali je uspeo. I učitelj je rekao: "Šta vidiš?" Pa, u semenu smokve postoji samo šupljina. I učenik je rekao: "Ništa, učitelju." I učitelj je rekao: "Tačno." Ništa koje je proizvelo smokvu je isto ništa koje je proizvelo univerzum. To je optička iluzija. Univerzum ne postoji onako kako izgleda. To je emanacija iz vašeg sopstvenog uma. Ipak svet izgleda stvarno. Kako može biti emanacija? Pa, kako je vrat mog ujaka pocrveneo, kao da ga je ujeo pauk, a nema pauka? Siguran sam da su mnogi od vas, kada ste bili deca, stajali na pruzi i gledali daleko u daljinu. Izgledalo bi kao da se obe šine spajaju u jednu, optička iluzija. Kada ste u

pustinje i žedni ste, vidite oazu sa vodom, ali kada je bolje istražite, nema ničega. Ništa ne postoji, to je iluzija. Ovaj svet izgleda kao svet efekata, bez uzroka. Svet je bez ega. On nije došao niotkuda. Kako to može biti? Razmislite kada sanjate. Da li vaš san ima početak? On jednostavno počne. Sve je već tu. Drveće je tu, cveće je tu, ljudi su tu, situacije se dešavaju. Sve jednostavno počne. Nema početka. Nema uzroka. Ipak, odakle je došao san? Psihijatri i psiholozi vam kažu um, nervni impulsi u mozgu uzrokuju san. Svet i univerzum su poput sna. Ali kako to utiče na vas? Kao svet efekata, ceo svet je impersonalalan, potpuno impersonalalan, sve dok se ne poistovetite sa određenim situacijama i učinite ga personalnim. Na primer, uzmite prehladu. Prehlada je impersonalna kada ne utiče na vas, ali ste bili isprani mozgom da verujete da dobijate prehladu. Zato kada ljudi imaju prehladu, umesto da samo posmatrate i ne poistovećujete se sa prehladom, nešto u vama podsvesno iz vašeg vaspitanja veruje da je prehlada normalna i kažete sebi, "Svako dobije prehladu." I naravno, i vi je dobijete. Sećam se kada sam imao oko devet godina, trčao bih napolje svaki dan kada bi pao sneg u mojoj majici, i igrao se u snegu. Radio bih to svaki dan kada me majka ne bi videla. Bilo mi je zabavno. Bacao bih grudve, pravio Sneška Belića, ali nikada nisam dobio prehladu. Jednog dana me je mama videla kako izlazim u majici i viknula je na mene, "Roberte, vrati se u kuću i obuci kaput odmah ili ćeš se smrznuti do smrti." Naravno, tog dana sam dobio prehladu. Zašto? Jer sam se poistovetio sa onim što mi je mama rekla. Na kraju krajeva, ona je moja mama, sigurno zna o čemu govori. Uzmimo nešto drugo, rak. Ono što zovemo rakom, opet, je impersonalno. Ipak kada se neki od nas poistovete sa njim, izgleda da ga i mi imamo. Ako bismo gledali na rak kao na prehladu, rak bi nestao sam od sebe. Ipak, šta je prva stvar koja vam padne na pamet kada vam dijagnostikuju rak? Smrt, i tako počnete da propadate. Ali u stvarnosti ne postoje rakovi. Nema

prehlada. Ne postoji ništa osim svesti. Ipak, vi vidite svet, verujete u svet i poistovećujete se sa svetom. Nije svet ili bilo koje stanje došlo na vas. Vi ste stvorili svoje sopstveno stanje onim što ste prihvatili, u šta ste verovali i sa čim ste se poistovetili. Pogledajte svoj život upravo sada. Razmislite šta se dešava u vašem životu. Da li ste srećni, da li ste jadni, da li ste zdravi, da li ste bolesni, da li ste bogati, da li ste siromašni? Nije bitno. Jedino što je bitno je da je sve što jeste ono sa čime ste se poistovetili, negde, nekako. Ne postoji moć izvan vašeg Sopstva. Ne postoji svet izvan vašeg Sopstva. Ne postoji stvaranje izvan vašeg Sopstva. Ne postoji univerzum izvan vašeg Sopstva. Ne postoji Bog izvan vašeg Sopstva. Vi ste rodili sve ove stvari. Igrate igru sa sobom. Glumite. Zašto? Pitajte sebe.

Ovo se na sanskritu zove lila, velika iluzija, velika predstava, ili maja, što je velika iluzija. Poistovećujete se sa svetom i patite u skladu sa tim. Razmislite o tome šta vas sada boli, šta vas uznemirava i ljuti. Nešto što morate da uradite, nešto što se dešava kod kuće. Nije važno šta je to. Činjenica ostaje da mu dajete moć jer se sa njim poistovećujete. Sada, da bismo rešili taj problem, sve što treba da uradimo je da promenimo poistovećenje. Moramo početi da se poistovećujemo sa stvarnošću. Ali vi kažete, "Ne znam šta je stvarnost." Onda sve što treba da uradite je da se oslobodite onoga što nije stvarnost, i stvarnost će doći sama od sebe. Drugim rečima, morate shvatiti i početi da radite na sebi. Znajući da nisam svet, nisam fizički univerzum, nisam svoja situacija, nisam svoje telo ili svoj um. Dakle, ko sam ja? To je pitanje. Nikada ne odgovarate. Vi samo uklanjate prepreke, jer nikada zaista ne možete znati ko ste verbalizovanjem. Samo u tišini vam dolazi krajnja istina. Samo kada vaš um postane miran, smiren, poput nepomičnog jezera. Nepomično jezero odražava zvezde, mesec, sunce. Ali jezero koje je bučno, vibrirajuće, ne odražava apsolutno ništa. Isto tako, biće čiji je um postao nepomičan, čiji je um postao smiren, opušten, miran, počinje da odražava sopstvenu božanskost, počinje da odražava čistu svesnost, nirvanu, prazninu. To uvek dolazi samo od sebe. Krajnja stvarnost je već tu. Ne morate je tražiti. Niko vam je ne može dati. Vi jednostavno morate ukloniti stvari sveta. Osoba pita, "Da li treba da se odreknem sveta? Da li treba da se odreknem svoje profesije, svoje porodice, i odem da meditiram u pećini?" Naravno da ne. Treba da se odreknete ovih stvari mentalno, ne fizički. Fizički se ne odričete ničega, ali mentalno počinjete da shvatate, "Sve u mom životu je emanacija mog sopstvenog uma." Kako počnete da se odričete ovih stvari mentalno, shvatajući, "Nisam svoje telo, nisam svoj um, nisam svet, nisam nikakvo stanje," primetićete da postajete sve mirniji i mirniji, sve srećniji i srećniji. Ipak, vaše telo će nastaviti da radi ono što je došlo da radi. Ali stvari će biti urađene bolje, jer im vi ne smetate. Više se ne mešate pokušavajući da naterate stvari da se dese. Kao primer, recimo da ste prodavac. Pre ste planirali i smišljali kako ćete ostvariti prodaju. Ali sa ovim novim znanjem nema ko da planira i nema ko da smišlja jer vaš um postaje prazan. Ipak, vaše telo će nastaviti svoj posao prodavca, i pošto nije bilo nikoga da se meša, postaćete super prodavac. Zašto? Jer je prava priroda univerzuma potpuna radost i potpuno blaženstvo. To je vaša prava priroda, jer vi ste univerzum. I, kako se sklonite sa puta, ista moć koja izgleda da uzgaja travu, koja čini da cveće cveta, koja uzgaja narandže na drveću narandže, pobrinuće se za vas. Nemate čega da se bojite. Kako početi? Shvatajući da ne znate ništa. Ne pokušavajući da budete pametni i recitujete afirmacije koje ste naučili iz knjige, već da shvatite, "Ne znam apsolutno ništa. Nemam pojma kako je drvo dospelo ovde. Samo se pojavilo. Šta je bilo prvo, seme ili drvo? Ne znam. Kako je Henrijev pas dospeo ovde? Odakle je došao njegov pas? Odakle je došao prvi pas? Niko ne zna. Odakle je došla zemlja, mesec, zvezde?" Morate priznati sebi božansko neznanje, da ne znate apsolutno ništa. Tako počinje. Zato je veliki mudrac Lao Ce rekao, "Što više govorite, manje znate. Što manje govorite, više znate." Zašto? Jer kada govorite, govorite o svetu i svetskim stvarima. O čemu drugom govorite? A pošto svet zaista ne postoji onako kako vi mislite da postoji, onda ne znate mnogo. Ali što manje govorite, to znači da počinjete da idete unutra, da ronite duboko u sebe, gde je vaša stvarnost. Tada počinjete da postajete sama svoja stvarnost. Tako počinje, govoreći, "Ne znam ništa." Sledeći korak je da shvatite da postojite. To je jedino u

šta sam siguran, postojim. Ko postoji? Ja. Pa, ko je to "ja" koje izgleda da postoji? Odakle je došlo? Ne znam. Ko ne zna? Ja. Vratili smo se na "ja". Tako vam nešto u vama počinje da govori da je "ja" odgovorno za sve u šta verujem. Odakle sam došao? Ko sam ja? Počinjete da tražite izvor "ja". Ne potvrđujete gde je izvor. Nema svrhe potvrđivati da je izvor svest ako to niste iskusili, ali ono što radite je da pratite "ja" do njegovog izvora. Kako to radite? Pitajući sebe "Ko sam ja?" ili "Šta sam ja?" Pravite pauzu i pitate sebe ponovo, "Ko sam ja?" Kako nastavljate da vežbate ovo, nešto vrlo zanimljivo će se desiti. Naći ćete da postajete sve srećniji i srećniji, da dobijate osećaj besmrtnosti. Ne znate zašto. Jednostavno to osećate. Sve ove istine vam se otkrivaju. Počinjete da shvatate da nikada nije bilo vremena kada ste rođeni, i da čak ni sada ne postojite kao telo. Nikada neće biti vremena kada ćete nestati. Vi, kao svest, uvek ste postojali kao čista svesnost, kao apsolutna stvarnost. Sve ovo će vam doći. Pokušaćete da ovo podelite sa svojim prijateljima i rođacima, ali nećete moći, jer nema reči koje to mogu opisati. Ono što vam se desilo je da ste se stopili u svest. Postali ste Sopstvo i shvatate da ceo univerzum nije ništa drugo do vi sami. Ne postoje dva sopstva, ili tri sopstva ili četiri sopstva. Postoji samo jedno Sopstvo i vi ste to. Postaje vam vrlo jasno i vrlo očigledno. Tada postajete blagoslov za svet, jer se prema svakom ophodite kao prema sebi. Ovo se sve dešava automatski. Pokušavam da upotrebim reči da to objasnim. Kada vam se to desi, te reči postaju strane. Postajete živo oličenje svesti. Svest je vaša prava priroda. Ono što mislite da ste sada ne postoji. To je masovna hipnoza. Situacije u kojima ste uključeni su lažne. Ništa nije onako kako izgleda. Zato počnite da radite na sebi. Otkrijte da li je istina ono što govorim. Ne verujte ni u jednu moju reč. Eksperimentišite na sebi. Ne morate nikuda da idete. Baš tu gde jeste, kod kuće, počnite da provodite više vremena roneći duboko u sebe, posmatrajući, svedočeći. Kada misli iskrsnu, jednostavno se pitajte, "Kome dolaze ove misli? Meni. Ja ih mislim. Ko sam ja? Šta je izvor 'ja'?" Kako ovo radite, moji prijatelji, mogu vas uveriti da će se divna promena desiti u vašem životu, pre ili kasnije, i postaćete slobodni. Niko ništa ne radi nikome. Mi nismo telo ili um, ni subjektivni, ni objektivni, ni univerzalni. To vam samo tako izgleda dok sanjate smrtni san. Ali kada se probudite, to više ne postoji.

SL: Kako znamo da smo uvek bili ovde i da ćemo uvek biti ovde? Zar to nije samo teorija?

R: To je teorija ako to niste iskusili. (SL: Kako to možete iskusiti?) Otkrijte sami za sebe. Idite unutra. (SL: Onda, ako to iskusite, vaš um je i dalje tu.) Kako znate? Vaš um je ono što vas sprečava. (SL: Um je deo izvora.) Ne, nije. (SL: Sve je.) Ništa nije jer ništa ne postoji. (SL: Šta znači ništa ne postoji?) Biti deo izvora znači da je izvor morao da proizvede ove uslove. To implicirate. Ali u stvarnosti, ono što nazivate izvorom, ili apsolutnom stvarnošću, poznaje samo sebe kao svest. On ne zna ništa o ovome. Vi znate. Vi znate da postoji svet, ali svet zapravo nije tu. Ono što nazivate izvorom poznaje samo sebe, to je sve. Ali otkrijte ovo sami za sebe. (SL: Ali onda kažete da je sve uvek postojalo, pas je takođe uvek postojao.) U prividu. (SL: I mi smo privid.) Vaše telo je privid, svet je privid, ali to zapravo niste vi. Vi niste svet onako kako se pojavljuje. Vi izgledate da jeste. (SL: Ali mi svi sarađujemo. Sve ide zajedno.) Ne, ne ide. Tako izgleda. Ali nema ko da sarađuje. Nema drugih. To je kao da mi kažete, "Nebo je plavo." Ali ako odete u atmosferu, otkrićete da nema neba i da nema plavog. To ne postoji. (SL: Ali ja se odnosim prema vama jer ste tu. Bez vas tu, nemam istu iluziju, ako to tako želite nazvati. Ako psa nema tu, nemam istu percepciju, iako je ta percepcija, ta lila, kako god je nazvali, veoma važna.) Tako to vidite odakle vi dolazite. (SL: Mislim, samo postojanje, ne mislim da je važno osobi kao osobi. Važno je jer to je ono što život znači.) Kome? Vama. (SL: Meni. To je moj život.) Tako to sada vidite. Ali zamislimo da ste u vrtiću. (SL: Vrt...izvinite?) (Smeh) Vrtić.

SK: Ne, osnovna škola.

R: U osnovnoj školi. Kada ste bili u vrtiću, to je bio vaš život, i to je sve što ste znali. (SL: U redu.) Ali onda odrastete. (SL: Dobro.) I sada ste negde drugde, i kažete, to je vaš život. (SL: Dobro.) Ali život je niz odrastanja. (SL: Dobro.) Zato ćete prerasti ono u šta sada verujete, jednog dana, i

videćete nešto potpuno drugačije. (SL: Ali znate da nakon određene faze počinjete da sumnjate da je to tako. Ali i dalje sam zahvalan cvetu, svemu što je ovde.) Kada ste bili u vrtiću, bili ste zahvalni za pljuvačke koje ste bacali i kosu koju ste čupali. To je bila vaša stvarnost. Dakle, ovo što mi sada govorite o sebi je vaša stvarnost. Ali ima više od toga. (SL: Ne želim da vam protivrečim.) Možete! (SL: Ali ako uništite sve to, onda morate biti ništa!) To je to, pogodili ste! Pogodili ste. To je to! Kada postanete ništa, vi ste sve.

SJ: Postoji li ikada tačka kada osoba oseća da nešto zna?

R: Nema šta da se zna jer ste vi sve. Svest poznaje sebe. (SJ: Dakle, nema znanja. Neće biti nikakvog znanja.) Nema znanja kao što je sada. Postoji samo čista svesnost, potpuna svesnost, čista inteligencija. Poznajete sebe. (SJ: I poznajete sve ostalo kao sebe, ali odakle je došlo, šta je, zapravo ne znate?) To vam sve postaje jasno. Nije došlo niotkuda jer nikada nije postojalo. To je samo privid, i izgleda vam stvarno u ovom trenutku. Ali doći će vreme kada će sve ovo nestati i bićete slobodni.

SB: Dakle, Roberte, jedino što zaista treba uraditi je držati se ničega, ali nema nikoga da se toga drži.

R: Kada pratite "ja" do njegovog izvora, "ja" se rastvara u svesti, koja se naziva ništa, ne-stvar. Druga reč za to je blaženstvo, harmonija, ljubav, postajete živo oličenje toga i ne možete to objasniti jer nema reči. Zapamtite, konačno nikada ne može shvatiti beskonačno. Istinu možete pronaći samo u tišini, ne rečima. (SB: Um-u to izgleda kao nula, ali u stvarnosti je stvarnost. Zar ne?) Um je nula. (SB: Onda je suprotno. Um misli da je nešto i da je ništa nula. A u istini, ono što kažete je da je nula prava stvarnost i um je zapravo nula.) Pa možete reći, "Ceo svet voli laž. Zato kada kažem istinu, misli da lažem."

SK: Dakle, sanjar se ne može probuditi jer ne sanja san. (R: Tačno.) Ne razumem to.

R: Niko ne sanja. Izgleda da sanjate sve dok verujete da ste telo. Ali kada se probudite, shvatićete da ste uvek bili budni. Nikada nije bilo vremena kada ste bili išta drugo osim čiste svesti.

SG: Da li bi se to ponekada nazivalo vašom dušom?

R: Ne, duša je deo vašeg uma. Duša ne postoji. Vi joj dajete verodostojnost. Baš kao reinkarnacija, karma i ostalo. Sve dok verujete da ste telo, sve ove stvari su istinite i stvarne, ali čim shvatite da niste telo ili um, sve ostalo postaje suvišno.

SB: To je kao da je duša navodno individua, a vi kažete da ne postoji takva stvar jer postoji samo svest, koja nije individua.

R: To je ista stvar u koju ljudi veruju, kada umru, njihova duša postaje nešto drugo. Odlazite na kauzalni nivo, ili astralni nivo ili šta već. To je istina za ljude koji veruju da su telo, jer vi stvarate sve ove stvari, ali čim se probudite u svoju pravu prirodu, ništa od toga ne postoji.

ST: Roberte, kako vam se mi pojavljujemo?

R: Kao moje Sopstvo. Postoji samo jedno Sopstvo. Kada govorim o sebi, ne mislim kao Robert. Mislim kao svest. Postoji samo jedna krajnja stvarnost i ja-jesam je to.

SB: Ali vidite naše telo, zar ne? Vidite telo.

R: Da. Vidim telo kao što ogledalo vidi odraze. Vidite odraze u ogledalu, ali vi niste odraz. Vi ste ogledalo. Isto tako, ja vidim sve kao nadogradnju na Sopstvu. Postoji jedno Sopstvo, i ja-jesam je to. (SB: Da li zapravo možete videti svest? Da li svest ima izgled, fizički izgled?) Ne, vidim vas. Kao kada odete u bioskop i vidite slike na ekranu. Zaboravite na ekran i mislite da su slike stvarne. Ali ako pokušate da ih zgrabite, zgrabite ekran, jer zapravo nema slika. Dakle, vidim vas kao svest. Vidim ekran radije nego utiske. (SB: Ali to ne možete videti svojim fizičkim očima. Da li to osećate ili znate? Na način znanja ili na način bivstvovanja?) Doživljavam jedinstvo. (SB: Oh.) Sve je jedno. Stvari dolaze i odlaze, ali jedinstvo se nikada ne menja. (SB: Onda osećate da

ste svaka osoba.) Ne. Osećam da sam jedinica, jedinstvo. Postoji jedno. Ništa nije podeljeno. Postoji samo jedinstvo.

SK: Da li to osećate ili znate? (SD: Sveprisutnost?)

R: Sveprisutnost. Osećanje i znanje su oboje pogrešni. Postoji stanje bivstvovanja gde jednostavno postanete to, i jedina druga reč za to je tišina. (SB: Da li je to velika sreća?) Potpuno blaženstvo! (SK: Jedna od pesama koje svirate kaže postojanje, znanje, blaženstvo. Da li je to tačno?) Sat-čit-ananda, postojanje, znanje, blaženstvo, sve su to delovi stvarnosti. To je sve stvarnost. Ali to je izvan toga. Tražite reči da to objasnite. Opet zapamtite, konačno ne može opisati ili objasniti beskonačno. Nema reči da se to opiše. Morate zaroniti u sebe i dokazati sebi. Ovo je razlog zašto vam tako često kažem, ne verujte mi. Ne verujte ni jednu moju reč. Zašto biste? Ali zaronite u sebe i otkrijte. Dokažite sebi i onda dođite i raspravljajte se sa mnom. Hajde da otpevamo još nekoliko pesama. (Posle pevanja)

SQ: Da li ste rekli da nema karme i da nema reinkarnacije? (R: Da.) Da li biste pripisali karmu trenutnoj krizi na Bliskom istoku?

R: Trenutna kriza na Bliskom istoku je deo iluzije. (SQ: To je iluzija?) Deo je onoga što vidite. To je nešto što ste stvorili u svom umu. (SQ: Pa, mislim da trenutno ne dolaze iz mog uma.) Naravno da dolaze. Upravo sada i mi sedimo ovde, ali to je vaša percepcija. Cela ideja je da se transcendiraju percepcije i vidimo nešto potpuno drugačije. (SQ: Šta je moja percepcija?) Ono što mi govorite. (SQ: Zašto bih...nejasno) Naravno. To je kao da sanjate i u vašem snu mi ovako razgovaramo. I vi mi govorite ono što ste mi upravo rekli, a ja vam kažem da je to san. Ali vi kažete, "Ne Roberte, nije, zar ne vidiš da svi sedimo ovde? Mogu da priđem i uštinem te," i priđete i uštinete me u snu. I kažete, "Tu je rat i rat se dešava u snu." Sve se dešava, ali se onda probudite. (SQ: Ne mogu baš da razumem. Zašto nema karme i nema reinkarnacije?) Zato što verujete u to. Zato što verujete u to. Samo zato što verujete u to. (SQ: Pa.) Zato to i postoji. (SQ: Ali zašto onda kažete da ne postoje?) Govorim iz svog sopstvenog iskustva. (SQ: Ali možete li to dokazati? (smeh) Mislim, ne mogu baš da razumem šta govorite.) Ne želim da razumete. (SQ: Znam, ali to je drugačije.) Šta god da vam kažem ne bi bilo važno jer su to samo reči. Zato kažem, "Otkrijte sami za sebe." (SQ: Pa, jesam.) To je gde ste sada. Ali ima više od toga. (SQ: Oh. Znam da ima više. Da li govorite da ste bolji od mene?) Ne, nisam, gori sam od vas. (smeh) (SQ: Ali vi to ne znate. Kako to znate?) Zato što ste mi upravo rekli. (smeh) (SQ: To su samo reči.) Tako je, to su reči. Zato i razgovaramo. (SQ: Dakle, ako odete u svest, nema ničega?) Šta je čista svest? (SQ: Pa, mislim da iz onoga što govorite, nadam se da možemo komunicirati u tome ili Božanskoj svesti kako god želite nazvati. To je samo svest.) Zašto govorite nešto što niste iskusili? (SQ: Pa, iskusio sam to jer ste vi tako rekli.) Dakle, iskusili ste to? (SQ: Da, iskusio sam to.) Onda ne biste imali šta da kažete. (SQ: Pa, ne znam za to. Vaša izjava o bez karme i bez reinkarnacije, to rešavam jer sam otkrio da su istinite i tako i mnogi ljudi.) Pa, uživajte u tome. Uživajte. (SQ: Pa, morate pronaći sopstvene koncepte. Naučite da jašete na stvarima za koje osećate da su tačne.) Zaronite u sebe i otkrijte. Idite duboko u sebe. Odgovori su tu. (SQ: U redu, mislim da razumem, nema rasprave.)

SG: Pa, zašto bi postojala reinkarnacija ako ono što zaista jesmo nije rođeno i ne umire?

R: Ali mi to ne znamo. (SQ: Da, ali ako neko to iskusi kao eksploziju u sopstvu.) Onda nema ničeg drugog. (SQ: Tačno. Ali pitao sam se, zašto bi postojala reinkarnacija osobe ako sve što zaista jesmo nije rođeno i ne umire?) Zato što ona veruje da je telo. Sve dok verujete da ste telo, ne postoji jedno telo, postoji mnogo tela. (SQ: Ne mogu se složiti sa onim što govorite, Roberte, da nisam telo. Znam da nisam samo telo, znam to.) Ali verujete u svoje telo. Verujete da je vaše telo stvarno. (SQ: Pa, za sada.) Zašto bi bilo drugačije sada? (SQ: Takođe ste rekli da nema duše?) Hm, za koga postoji duša? Za telo. (SQ: Da.) Sve dok verujete da ste telo, onda postoji duša, postoji karma, postoji reinkarnacija, onda postoji Bog, postoji sve. Ali čim transcendirate telo,

sve nestaje. (SQ: Roberte, da li ste ateista?) Hm? (SQ: Da li ste ateista?) (Robert se smeje) Verujem da je Bog sve stvari. Ono što zovemo Bogom je drugo ime za svest.

SK: Da li ste sreli Nuni Yoganandu? (R: Kojeg?) Šri Ramanu Nuni Yoganandu? (R: Ne.)

SN: Kako smo došli u stanje hipnoze?

R: Nikada niste. Vi verujete da jeste, zato se sve dešava. Ali ste potpuno slobodni. (SN: Jesam, ali moj um nije.) Sve dok verujete u to, biće vezano. Morate ići unutra u sebe u tišini i videti za koga je um. (SN: Ali kako možete govoriti o slobodi ako vidite da ste još uvek vezani zakonima smrtnog postojanja, i sami dišete?) Ponovi to? (SN: Ali kako možete govoriti o slobodi ako sopstvenim očima vidimo da ste još uvek vezani smrtnim postojanjem koje vas vezuje za logiku?) Koristite um da uništite um. Dakle, kada ispitate um, on nestaje jer nikada nije postojao. (SN: Ali možete li dokazati transcendenciju tela zaustavljanjem daha i otkucaja srca?) Zaustavljanjem čega? (SN: Daha i otkucaja srca?) Zaustavljanje daha i otkucaja srca nema veze sa transcendentalnom meditacijom. To je samo potpuno druga veština uma. (SN: Ali transcendentalno koje koristimo je izvan razuma i čak izvan uma.) Ako odete izvan uma, postajete slobodni. Sve ostalo je od uma. (SN: Ako još uvek žudite za disanjem i jedenjem, onda morate biti deo tela koje nije odvojeno od uma.) Sve je deo uma. Ali kada je um transcendiran, telo će i dalje jesti i raditi sve što radi. Ali to nema veze sa vama.

ST: Roberte, prošli put smo razgovarali o anđelima. (R: Hm?) Postoji li takva stvar kao anđeli? (R: U vašem umu. Sve dok verujete da ste um i telo, anđeli postoje, đavo postoji, sve postoji. Ali čim shvatite ko ste, onda postajete slobodni i oslobođeni.)

SL: Ali zar to nije deo kreativnosti? Kao umetnik koji pravi sliku zato što to želi? (R: Kreativnost dolazi iz vašeg uma.) Da, ali svojom slobodnom voljom. (R: Naravno. Sve dok mislite da ste um, možete raditi razne stvari.) Ali znate da one ne postoje, ali uživate u predstavi. (R: Ko uživa?) Ko god je tu. (R: Ko je to?) Ko god da je. Nećete me uhvatiti u tome. (Robert i studenti se smeju) (R: Kada um nestane, sve je blaženstvo i sve se rešava samo.) Da, ali um je takođe blaženstvo.) (R: Um je konglomerat misli. Um je gomila misli iz prošlosti i budućnosti.)

SX: Da li su emocije samo generisane mislima?

R: Da. Sve je deo vašeg uma i vašeg procesa mišljenja. Zato um mora biti transcendiran. (SX: Vaša priča o smokvi. U središtu svega je ništavilo.) Praznina. (SX: Praznina?) Praznina je svest.

SK: I um teško prihvata da ne postoji, zar ne?

R: Um to uopšte neće prihvatiti. Zato morate ispitati um posmatrajući ga, budući svesni. Pitajući, "Kome dolazi um?"

SX: Dakle, njegov krajnji strah je smrt? (R: Strah od smrti?) Nema misli, nema života za um. (R: Um to radi. Um igra razne igre. Smrt, rođenje i sve između. Kada um ode, sve odlazi.)

SD: Da li to znači da kada je um jednom transcendiran, uvek postoji praznina?

R: Postoji praznina kao svest, kao blaženstvo. To nije praznina onako kako je poznajete. To je prestanak misli i postoji potpuna radost. Potpuno blaženstvo koje je izvan razumevanja. To zauzima njeno mesto. Hajde da to pokušamo iskusiti. Ovo možete vežbati u privatnosti svog doma. Zato zatvorite oči, pokušajte da usmerite pažnju na svoj dah. Samo posmatrajte sebe kako dišete. Ako vam dođu bilo kakve misli, jednostavno ih ignorišite. Postanite posmatrač svog daha. (pauza) Sada se pitajte, "Ko posmatra dah? Ko je svedok mog disanja?" I odgovor dolazi, "Ja jesam." Ovo je meditacija. Sa vašom respiracijom, dok udišete kažete "Ja" dok izdišete kažete "Jesam", "Ja Jesam." (kraj trake) [TOC]

Znaci napretka 14. februar 1991.

Robert: Bolje da pazim šta govorim. Trake se prave. One se transkribuju u lekcijama i moram da pazim na usta.

SM: Odlične su. Svaki put kada ih pročitam, izvučem više iz njih.

Robert: Om namah Šivaja. Om šanti. Mir. Zaista bih trebalo da vam dam praznu traku večeras, i da ne kažem ništa. Onda Ed može da je transkribuje i ima prazne stranice. I te stranice mogu ići širom sveta i neće biti ničega. I svi će postati prosvetljeni. Svi još uvek traže reči. Reči su besmislene. Kada slušate reči, zapravo oduzimate moć od sebe. Vi imate sve odgovore. Sve što treba da uradite je da postanete dovoljno mirni i sve će vam biti otkriveno. Onda šta ja radim ovde? Ja sam jednostavno ogledalo za vas. Ovde sam da biste mogli da vidite sebe, svoju pravu prirodu. Nema razlike između vas i mene. Šta vidite? Ono što vidite je ono što dobijate. Možete videti svoju sopstvenu božanskost kao Sopstvo, ili možete videti personalno "ja" koje se upušta u razne probleme. Izbor je uvek vaš. Poistovetite se sa svetom i patite u skladu sa tim. Poistovetite se sa svojom pravom prirodom, Sopstvom, i srećni ste i blaženi. Naravno, vaša prava priroda je sveprisutnost, čista inteligencija. Zato, ako doživljavate svoju pravu prirodu, gde god pogledate vidite harmoniju i mir, jer vidite sebe. Mnogi ljudi me još uvek pitaju, "Roberte, kako mogu znati da li napredujem na putu? Kako mogu biti siguran?" Postoji mnogo znakova. Prvi je osećaj mira, kada vas više ne uznemiravaju svetski uslovi. Svet izgleda da se nastavlja. Počinjete da ga vidite kao sliku, film. Počinjete da prepoznajete šta svet zaista jeste, izraz vašeg sopstvenog uma. I kada to možete učiniti, svet vas više nikada neće povrediti. Izgubiće svoju moć nad vama. Naravno, vaše telo je deo sveta, i takođe i vaš um. Zato se morate odreći i njih. Kada nema misli o telu, nema misli o umu, i nema misli o svetu, tada se božanska ispravna akcija odvija u vašem životu i sve postaje radost. Sve postaje ljubav. Bez razmišljanja o tome, bez želje, bez potrebe, postajete slobodni. Drugi način da znate da li napredujete je da vas više ne uznemirava nijedno stanje. Možete izgubiti posao, možete izgubiti člana porodice, možete proći kroz različita iskustva, ali niste razočarani, jer ste u stanju da vidite kroz iskustvo na drugu stranu. A druga strana je četvrto stanje svesti pored snenja, spavanja i budnog stanja.

I u četvrtom stanju svesti uvek postoji sreća, jer je to podloga svega što vidite. Opet, izbor je vaš. Imate slobodu da se poistovetite sa svetom, da se poistovetite sa svojim Sopstvom. Ne postoji niko, ne postoji ništa, što vas može povrediti ili uznemiriti ili smetati ako usmerite svoju pažnju na Boga ili Sopstvo. Ipak, većina ljudi ne razume kako to uraditi. Kako da usmerim svoju pažnju na Boga? Sećajući se ja-jesam. Ja-jesam je prvo ime Boga. Kada mislite na ja jesam, prizivate ime Boga i usmeravate svoju pažnju na Boga. Dakle, kada imate neku vrstu problema ili nešto što vas uznemirava, ako se osećate loše, ako verujete da je nešto pogrešno, ako vas rat pogađa, ne morate da isključite televizor, ili promenite svoje okruženje, ili promenite svoje okolnosti. Vi jednostavno okrenete se unutra i prizovete ime Boga govoreći, "Ja-jesam." Šta se dešava kada ovo uradite? Vi zapravo govorite, "Ja-jesam apsolutna stvarnost, ja-jesam čista svesnost, ja-jesam nirvana, praznina, krajnje jedinstvo, ja jesam sat-čit-ananda." Sve ovo se dešava kada jednostavno kažete, "Ja-jesam." Zato je, u početnim fazama, meditacija ja-jesam veoma važna, sa dahom. Kada to radite, potiskujete sve svoje lažne predstave, samskare i ostalo smeće sa puta, i dolazite u svoj pravi identitet. Možete znati da li napredujete po tome koliko postajete srećni. Kada vidite da ste jednostavno srećni, bez ikakvog uslova koji vas čini srećnim, onda znate da nešto funkcioniše. Ako vam treba nešto ili neko da vas učini srećnim, isti taj neko ili nešto će vas učiniti tužnim. Kada osoba koja vas usrećuje napusti vaše prisustvo, bićete tužni. Kada vam je stvar u kojoj uživate oduzeta, bićete uznemireni. Zato ne zavisite ni od kakvog uslova za svoju sreću. Sreća je vaša prava priroda. Sve što treba da uradite je da prizovete ja-jesam, i blistavo ste srećni upravo tu. Ljudi i dalje veruju da ako postanu prosvetljeni, ili se probude u sebe, moraće da prestanu da rade ili da izlaze, samo će želeti da budu sami i neće mariti ni za šta. Naprotiv, zapamtite da vi niste svoje telo. Vaše telo će nastaviti i raditi ono što je došlo da radi, ali to nema veze sa vama. I to je teško shvatiti nekim ljudima. Ja nisam svoje telo. Vaše telo je telo sveta, i sve dok se poistovećujete sa svojim telom, morate se poistovećivati sa svetom, jer je univerzum telo Boga. Vi ste mikrokosmos u makrokosmosu. To mora da ode ili ćete igrati igre u svetu, u

univerzumu. Možete steći okultne moći, možete raditi razne stvari sa čakrama, ali još uvek radite iz uma. Sve ove stvari imaju veze sa umom. Ne igrajte ove igre. Idite izvan toga. Ne tražite ništa. Ne tražeći, naći ćete. Tražeći, izgubićete. Sve je planirano, sve je predodređeno, i sve je na vašoj strani. Ne postoji apsolutno ništa protiv vas.

Da ste zaista znali šta se dešava, radovali biste se. Da ste zaista, zaista znali šta se događa, plakali biste od radosti. Univerzum vas voli. Ono što nazivate Bog vas voli. Brahman vas voli, jer vi ste to, vaše Sopstvo. Stoga je vaša priroda ljubav. Kada kažem da vas ove stvari vole, preokrećem proces da biste razumeli da je vaša priroda ljubav. Vaša ljubav stvara univerzum. Vaša ljubav voli. Inače, odakle bi dolazila? Da bi ljudi razumeli da je njihova priroda ljubav, kažem im da ih univerzum voli, Bog ih voli. Ali ako razmislite o tome, odakle bi ljubav došla? Postoji li sila izvan vas koja stvara ovu ljubav? Naravno da ne. Vi ste jedina sila. Vi ste jedina ljubav. Nema nikoga osim vas. Ipak, vi niste ono što izgledate. Prestanite se poistovećivati sa svetovnim uslovima. Svaki put kada se nešto pojavi, jednostavno recite sebi: "Ja jesam," i Ja jesam će započeti proces za vas. Ja jesam je poput prekidača. Kad god se zapetljate u svet, samo uključite prekidač govoreći: "Ja jesam," i odjednom ćete otkriti da počinjete gubiti svoj identitet i stapate se u svoju vlastitu svest. Kada kažem da se stapate u svoju svest, ne mislim da postoji svest i da postojite vi. Mislim da se zaista budite u svoje Sopstvo. Budite se u svoju istinsku prirodu. Ne postoji svest koja se negde krije i vi morate da je odete tražiti. Svest ste vi. Jednostavno prestanite da mislite. Utišajte svoj um i počećete da sijate. Ne planirajte stvari. Zaboravite na ciljeve. Zaboravite na želje. Jednostavno radite na utišavanju svog uma. I kako se budete otvarali, otkrićete da stvari postaju bolje za vas. Život izgleda svetlije, skladnije, punije ljubavi. To se događa samo od sebe. Vi samo treba da usporite svoje misli. Vidite li razliku između ovoga i psihologije? Ne pokušavate da rešite svoje probleme. Ne pokušavate da shvatite zašto se nešto dogodilo u vašem životu. Idete u drugom smeru. Pokušavate da postanete tihi, mirni, bez reči, bez misli. Tada se stvari događaju. Morate se odlučiti u kom smeru želite da idete i shvatiti da što ste pričljiviji, manje ćete se probuditi, jer govor je deo relativnog sveta. Glas vam je dat da biste izražavali materijalni svet. Kada utišate svoj glas, kada postanete mirni, tada stvarnost počinje da sija sama od sebe. Sada možete videti zašto neki Sveci i Mudraci postanu tihi i ne govore godinama i godinama, možda nikada, jer shvataju da je govor gubljenje vremena. Ako mi ne verujete, osvrnite se na svoj vlastiti život. Od kada ste bili dete, pogledajte sve reči koje ste koristili, sve reči koje su izašle iz vaših usta. Šta vam je to donelo? Znam da neki od vas govore: "Ne mogu da funkcionišem ako ne govorim. Moram da se izrazim i ljudi moraju da znaju šta mislim. Kako mogu da radim? Kako mogu da se odnosim prema svojoj porodici? Kako mogu bilo šta da uradim ako ne govorim?" Naravno, govorim o mentalnoj tišini. Dok sada razgovaram sa vama, ja zapravo ništa ne govorim, jer je u meni tišina, mir, praznina. Ipak, reči izlaze, ali one ne utiču na mene.

To je ono šta mislim kada vam kažem da će vaše telo nastaviti svoj rad samo od sebe, a vi nemate ništa s tim. Jer me gledate i izgledam kao telo i izgledam kao da govorim, a ipak nisam. Nisam telo i ne govorim, ali izgleda da to čini, baš kao što svet izgleda stvaran. Govor i telo su deo relativnog sveta, tako to izgleda. Ali kako postanete mirni, smireni, tihi iznutra, svet počinje da nestaje. Vaše telo nestaje, ali ga i dalje vidite, i još uvek vidite svet. To je paradoks. Vidim vas, govorim vam, vidim svoje telo, a ipak oni ne postoje. Ništa ne postoji, ali sve se nastavlja. Nema nikoga ko bi bilo šta uradio, ali delanje se nastavlja. Da biste otkrili o čemu govorim, morate se okrenuti ka unutra. Morate videti sebe onakvima kakvi jeste. Morate prestati misliti da ste Robert, ili Džejms, ili Džon, ili Meri, ili bilo ko drugi, i početi shvatati da ste svest. Nemate oblik. Niste ograničeni. Nemate prepoznatljive oznake. Vi ste potpuna sloboda, poput vazduha, poput prostora, a ipak ste svesni. Zapamtite, svest je svesna sebe kao apsolutne stvarnosti. Dakle, kada neko postavi pitanje: "Da li moram da se odreknem svog života da bih postao svest?" Nikada niste imali život kojeg biste se odrekli. Vi ste svest. Ali dok to sami ne iskusite, čini se glupim,

besmislenim. Ali kako dolazite na satsang, kako počinjete da razumete, kako prizivate Ja jesam, kako praktikujete samoistraživanje, kako postajete svesni, kako činite sve ove stvari, telo počinje da otpada. Ne mislim da umirete. Mislim da mentalno telo otpada, um otpada, a ipak ste i dalje vi, i izgledate ljudski svim ljudima s kojima se družite. Ali vi znate ko ste. Postajete neustrašivi, jer kako vas iluzija može povrediti? Kako vas san može povrediti? Ne može. Ipak, morate to sami sebi dokazati. Svetovi dolaze i svetovi odlaze. Zemlja je stara milijardama godina. Svakih nekoliko godina nauka nam kaže da su zemlja i univerzum stariji nego što smo ikada sanjali. Bilo je mnogo civilizacija na ovoj zemlji. One dolaze i odlaze. Mi smo samo još jedan trun prašine u univerzalnom planu. Sve za šta ste radili moraćete da ostavite. Inteligentna osoba počinje da uviđa da nema supstance iza sveta, nema stvarnog uzroka i prestaje da se poistovećuje sa svetovnim stvarima. Zapamtite da ovo ne znači da prestajete da delujete. Sve se prvo odvija mentalno. Mentalno se razdvajate od čitavog univerzuma, i kada se to desi, um se sam raspada. Na kraju krajeva, um je samo gomila misli o prošlosti i briga o budućnosti. To je sve što um jeste. Kada počnete da prepoznajete da je svet poput sna, poput mehurića, um postaje sve slabiji i slabiji, i jednog dana se jednostavno rastvori. Ne rastvara se zapravo jer nikada nije ni postojao. Ipak, budite se. Nazivamo to buđenjem, i shvatate da smo ja i moj otac jedno. Jednostavno postajete jedinstvo celokupnog postojanja. Više nema različitosti. Postali ste neprolazno Sopstvo.

Zapamtite, kada kažem vi, mislim na svest koja je sveprisutnost. Stoga ste postali Sopstvo univerzuma. Sve što se dešava, dešava se unutar vas, a vi gledate, posmatrate, poput gledanja filma. Film ima početak, sredinu i kraj, zatim odlazite kući. Tako ste proširili svoju svesnost i shvatate da svet ima početak, sredinu i kraj, i nestaje. Vi ste istovremeno svet i vi ste svest. Postajete slobodni. Još jedan razlog zašto ne treba da reagujete ni na kakvo stanje pre nego što vam se ovo dogodi, jeste što ne vidite celu sliku. Zamislite da budete otpušteni sa posla. Uzrujani ste. Radili ste dvadeset pet godina i više nemate poziciju. Prosečna osoba bi se veoma uzrujala. Ali dok posmatrate, i shvatate, znate, kao što sam pomenuo jedne nedelje, jednostavno gledate kroz ključaonicu i vidite ograničenje. Ograničeni ste. Jer možete videti samo jedan deo kroz ključaonicu, i deo koji vidite je da ste otpušteni sa svoje pozicije. Ali kada proširite svoju svest, to je poput otvaranja vrata, i tada vidite potpuno drugačiju sliku. Vidite da karmički zaslužujete da budete otpušteni, ma kako izgledalo. I kako idete napred, kada pogledate, videćete da da ste ostali na tom poslu, zgrada bi eksplodirala i bili biste fizički uništeni. I kako nastavljate da gledate, videćete da niko ne umire, niko nije uništen, život nikada nije počeo i život nikada ne prestaje. U mogućnosti ste da vidite celinu. Zato osoba koja je na duhovnom putu postepeno počinje da širi svoju svest i vrata se otvaraju sve šire i šire. U mogućnosti ste da vidite jasnije. Stoga niste uznemireni, jer stvari nisu onakve kakvima izgledaju. Krajnji rezultat je da se ništa ne događa. Ništa nikada nije počelo, ništa se ne dešava, i ništa nikada neće završiti. Vi ste jednostavno blažena svest. Vi ste sat-čit-ananda, Parabraman. Vi ste duhovno božansko biće. Voda vas ne može utopiti i vatra vas ne može spaliti. Nikada niste rođeni. Nikada ne možete umreti. Vaša istinska priroda je Sopstvo, i vaše Sopstvo je Sopstvo svega, i sve je dobro. Ima li pitanja?

SG: Onaj deo o izboru koji ste pomenuli. Da li zaista imam izbor? Da li sam izabrao svoj život ili sam bio samo fliper i samo pod uticajem toga?

R: Sve dok verujete da ste telo i um, nemate izbora. Ali kako počinjete da ovo razumete, shvatate da je izbor koji imate da se okrenete ka unutra. I da shvatite da niste telo ni um. Da niste svet. Ovo vam otvara nove vidike. U mogućnosti ste da idete dalje i to ispitate. Počinjete da vidite da je vaša istinska priroda svest. Sve se ovo događa odabirom da se okrenete ka unutra. I to je izbor koji imate. Sve je predodređeno. Da nemate taj izbor, bili biste automat, robot. Gde nikada ne biste imali priliku da napredujete dalje i kako shvatite da se ne poistovećujete sa svetom, počinjete automatski da se poistovećujete sa Sopstvom. Način na koji se poistovećujete sa

Sopstvom je jednostavno ne poistovećivanjem sa svetom. I Sopstvo se pojavljuje samo od sebe. Naravno, to je vaša istinska priroda. Vaš izbor je uvek

da se poistovetite ili ne. (SG: A kada ste rekli predodređeno, mislim, to je kao unapred određeno i...) Da. Sve je unapred određeno. (SG: Pa zašto moram bilo šta da radim?) Jer ako ne biste ništa radili, jednostavno biste postali prilično ljudski i moraćete da... (SG: Pa, možda sam i to predodređen da radim? Zar ne...)

R: Predodređeni ste da to radite sve dok se poistovećujete sa svojim telom. Tada ste predodređeni da imate još jedno telo, pa još jedno telo, pa još jedno telo i to se nastavlja večno. Sve je to igra. Ali kada se okrenete ka unutra i prestanete da se poistovećujete sa telom, tada vam postaje jasno da nema predodređenja, nema karme, nema ničega. Postajete slobodni. Dakle, imate izbor da siđete sa točka tako što se više ne poistovećujete sa telom. Tako što se ne poistovećujete sa predodređenjem. Tako što se ne poistovećujete sa karmom... (prekid trake, zatim se nastavlja naglo dok učenik priprema traku za nastavak snimanja)

R: Problem se uvek pojavljuje onome ko veruje da je telo. Kada počnete da uviđate da nemate ništa sa telom, problem se sam rastvara. I naravno, to možete učiniti tako što ćete se zapitati: "Kome dolazi ovaj problem?" i odgovor će biti: "Problem dolazi meni. Imam problem. Izgleda da imam ovaj problem. Odakle je došlo to ja? Šta je izvor ja koje izgleda da ima problem?" Izvor je uvek svest. I dok istražujete: "Kome je problem?" ili "Ko sam ja?" svest će na kraju preuzeti i postaćete slobodni. Ne držite se svog problema, ne pokušavajte da ga rešite. Pokušajte da razumete da ja ima problem. Lično ja. I pratite nit ja do izvora. Zove se nit-ja jer je sve prikačeno za ja kao nit. Vaša ideja o telu, vaši mentalni koncepti, vaše unapred stvorene ideje, sve je to prikačeno za lično ja. Pokušajem da rešite problem, pre ili kasnije će se pojaviti drugi. Zato dođite do izvora, a izvor je ja. Ne postoje dva ja. Mnogi ljudi greše verujući da je ja ego, ali postoji stvarno ja koje je moje Sopstvo. Pokušavam da vam objasnim da postoji samo jedno ja i to ja ste vi sami. Ono nema problema, nema zabluda, čista je svest. To ste vi. Dok pratite ja, ono vas dovodi do svesnosti, stvarnosti. Vaše Sopstvo se pojavljuje samo od sebe i potpuno ste slobodni. Zapamtite, ne pokušavate da postanete ja ili da postanete Sopstvo. Vi ste već to. Jednostavno pratite svoju grešku, koja je vaše verovanje u ego, ili vaše verovanje u lično ja, do izvora i tada ste budni. Ne ulazite u dubine, ne komplikujte sebi. Samo shvatite ja sam to. Uvek sam bio to, ne postoji ništa drugo. Slobodan sam sada i držite se svog uverenja. Ne dozvolite svetu da promeni vaše razmišljanje. Držite se ja. Pa šta mislite? Hoće li sutra padati kiša?

R: Hoće li se rat ikada rešiti? (SH: Verovatno ne.)

R: Vidite, mislite i mislite i mislite. Prestanite da mislite o tim stvarima. Možda mislite da je to veoma sebično i na početku izgleda sebično. Kada vidite nečovečnost čoveka prema čoveku, šta se dešava u svetu. Ipak, morate da razumete da

ako se poistovetite sa tim uslovima, jednostavno postajete deo tih uslova. Ali ako se poistovetite sa sobom, postajete svetlo u svetu tame i tako pomažete svetu, postajući svoje Sopstvo. Ne razmišljanjem o problemima. Od početka vremena imali smo ratove i imali smo mirovne demonstracije. To je deo dualnosti. Imate rat i morate imati mirovne demonstracije. Jedno donosi drugo. Ipak, osoba koja želi mir i osoba koja pravi rat su iste ograničene svesti. Oboje moraju da se probude. Ne možete biti ograničeni i doneti mir ovom svetu. Jer možete doneti samo sebe svetu i ono što jeste, to i dobijate. Bolji primer je: Ako odete kod psihologa ili psihijatra, možete dobiti samo ono šta ta osoba jeste, a ne ono što su naučili u školi. Dakle, ako su psiholog, psihijatar ograničeni u svom razumevanju života, možda imaju doktorat na zidu, ali to ništa ne znači, oni će vam jednostavno dati svoju zbunjenost i svoja nerazumevanja. Jer vam ne mogu dati ništa više od onoga što su u svesti. I napustićete ordinaciju misleći da vam je pomognuto, ali naravno, dok se vratite kući, vaši problemi vas napadaju sa svih strana. To se nastavlja ovako i ovako sve dok se psihijatar ne umori od toga što ne ozdravljate i da vam

lekove. A lekovi vas nateraju da zaboravite sve na neko vreme i igra se nastavlja iznova i iznova ili dok se ne probudite.

SG: I ta takozvana potisnuta, potlačena osećanja koja ste imali čitav život, to je telo? Dakle, poistovećivanje sa tim ili čak ne poistovećivanje, samo svest o tome. Možete biti na dobrom mestu i onda iznenada se nešto desi i vratite se tamo gde ste bili. To vas jednostavno uvlači nazad u ono staro osećanje.

R: A način da se to reši je da se zapitate: "Kome dolaze ova osećanja?" i pratite to do kraja. Uvek praktikujte samoistraživanje. "Ko ima ova osećanja? Ja. Ko sam ja?" i sačekajte. Pitajte se ponovo: "Ko sam ja?" i sačekajte. Nešto će početi da se dešava. Potisnuta osećanja će biti prevaziđena i osećaćete se bolje nego ikada u životu. Ali morate to da uradite, ne da razmišljate o tome.

SN: Da li su "ko sam ja?" i "ja jesam." ista stvar?

R: Ista stvar, da. (SN: Oboje su isto?) Pretpostavljam. "Ko sam ja" je ime za Boga i "ja jesam" je ime za Boga.

SF: Da li deluju na bilo koji drugačiji način jer kažete da daju iste rezultate. Da li deluju na isti način?

R: Svi su isti. (SF: Meni se samo čini da su reči različite, ali da li deluju na isti način?) Deluju na isti način.

SD: Dakle, "Ko sam ja?" nije zapravo pitanje?

R: Izgleda kao pitanje, ali se pretvara u izjavu. (SD: Može biti "Ja koji jesam.") Može biti šta? (SD: Može biti "Ja koji jesam.") Možete to koristiti ako želite, sve dok razumete šta radite.

SF: Uvek napravim pauzu nakon "Ko sam ja?" Ne znam ovo, ali kada kažem "Ko sam ja?" kada reči završe, stvar nije završena, još uvek ima nekoliko sekundi nešto što izlazi. Kao pauza i onda počnete ponovo, oseća se kao da moram da sačekam. Zato kažem "Ko sam ja" i onda ponovo u tom trenutku to će ponovo početi, jednostavno se čini ispravnim da sačekam jer stvar ili nešto nije još završeno?

R: Nešto unutar vas će se pobrinuti za to umesto vas. Samo treba da koristite proceduru i biće vam pružena briga. Znaćete šta dalje da radite. (SF: Da li je u redu prelaziti s jednog na drugo ili treba da se držimo jednog?) Možete menjadi. Ponekad vam dosadi ista rutina. Promenite to u nešto drugo.

SK: Da li postaje mehanički?

R: Ne ako stalno menjate. Možete praktikovati svesnost. Posmatranje daha. Posmatranje senzacija u telu i zatim pitanje: "Ko posmatra?" I kažete: "Ja jesam, ko sam ja? Ko je to ja koje posmatra?" Nema odgovora, postoji tišina. I u toj tišini sve se odvija.

SF: Da li su "Ko sam ja?" i "Ja jesam" najbrža procedura, citiram.

R: Najbrža procedura je tišina, ali ove metode su jednostavno da vas učine tihim, to je sve čemu služe. Ideja je da kada dođete do "ko sam ja?" nema ničega. Ali razlog zašto ponovo kažete "ko sam ja?" je taj što vaš um ponovo počinje da misli. Da biste sprečili svoj um da misli, kažete: "Ko sam ja?" Ali praksa će vas učiniti sve tišim i tišim.

SM: Šta je sa predavanjem, Roberte?

R: O da, Meri je rekla: "Šta je sa predavanjem?" S vremena na vreme možete reći: "Ne moja volja, nego tvoja." I predajte sve Bogu u sebi. To je za osobu koja ne može da koristi metod samoistraživanja. Nekima se čini previše intelektualnim, koji su duboko ukorenjeni u religiji. Stoga se možete potpuno predati Bogu. Ali morate se predati potpuno. Ne samo delimično.

Drugim rečima, ne možete predati samo stvari koje vam se ne sviđaju. Morate predati čitav svoj život Bogu. Sve. Više nemate svoje sopstveno postojanje. Jedino postojanje je Bog.

SF: I to znači predavati se bez ideje o oslobođenju?

R: Samo se predajete bez ikakve ideje. To vodi ka istom cilju, oslobođenju. Jer kada se predajete, dajete sebe, svoje malo ja. Predajete svoje telo i svoj um i sve ostalo. Baš kao u samoistraživanju. Šta onda ostaje? Svest. Jer ste sve predali Bogu. (SF: Nekim ljudima bi to bilo lakše, meni se čini teže.) Koji god metod vam odgovara, koristite ga. Ali svakako uradite nešto. Ne dozvolite da prođe dan a da se ne odreknete svog poistovećivanja sa svetom. Bilo kroz predanje, ili kroz samoistraživanje, ili kroz svesnost, ili kroz posmatranje. Radite šta god morate. Ali ne dozvolite da prođe dan a da vas svet drži i vi ne učinite ništa. Ako možete da odvojite vreme da sednete u stolicu i praktikujete ove metode. Ako nemate vremena da sednete u stolicu, radite ih dok radite ili šta god da

radite. Uvek postoji nešto što možete učiniti. Ne postoji takva stvar kao što je nemam vremena. Imate dovoljno vremena da radite sve gluposti koje radite. (smeh) Zato odvojite vreme i za ovo.

SG: Govorili ste o Božjoj volji, "tvoja volja neka bude", da li time govorite da postoji Bog? Nema volje, kao to? Zašto bih stavljao volju na nešto?

R: Zaista nema volje, ali sa nivoa sa kojeg dolazite, više volite Božju volju nego svoju. Zato kažete: "Tvoja volja neka bude," što znači da je Božja volja uvek dobra volja. Dakle, odnosite se na svest, na apsolutnu stvarnost, na jedinstvo, na savršenstvo koje se naziva Bog. Dakle, ako se Božja volja ispuni, probudićete se u svoju stvarnost, jer to je Božja volja. Stvarnost, savršenstvo, čista svesnost.

SD: Dakle, tvoja volja neka bude je isto što i predanje, zar ne?

R: Da. Dakle, kažete: "Božja volja, a ne moja sopstvena volja," jer je moja volja ljudska i besmislena. Dakle, Božja volja je prizivanje vašeg višeg Sopstva.

SG: Započinjem dan tako što to više-manje predajem, dok izlazim na vrata...

R: Kako to radite? (SG: Kako to radim? Kroz meditaciju i korišćenje čitave stvari Ja-jesam.) Čim izađete na vrata, svet vas je zgrabio. (SG: Da, moje staro ponašanje, isti stari ciklus počinje ponovo.) Zato se jednostavno zapitajte: "Kome ovo dolazi?" to je sve što treba da uradite. Zapitajte se: "Ko prolazi kroz ovo?" i tada će nešto automatski početi unutar vas. Samo postavljanjem tog pitanja: "Kome ovo dolazi?" Hajde da ovo vežbamo zajedno, hoćemo li? Učinite se udobnim i možete zatvoriti oči... (traka se završava) [TOC]

Prateći 'Ja' 17. februar 1991.

Robert: Dobrodošli ste mi svim srcem. Ima li nekoga ko je ovde prvi put? Molim vas da ne verujete ničemu što kažem. Ne verujte ni reči. Zašto biste? Kada vam kažem da ste sat-čit-ananda, da ste apsolutna stvarnost, zašto biste mi verovali? Na kraju krajeva, vi verujete da imate problema, i verujete da živite ljudskim životom, i deo ste zajednice, i imate posao i porodicu. To je vaša stvarnost. Zašto biste verovali bilo čemu drugom? Ali molim vas da imate otvoreno srce i razmislite o stvarima koje diskutujemo. Ja nisam filozof. Ja nisam propovednik. Ja sam ništa. A naše učenje je učenje tišine. Čak su i reči koje izgleda da izgovaram reči tišine. Ako slušate tišinu, i vi ćete postati tihi i iskusiti blaženstvo koje jeste. Za početak, pevanje je veoma delotvorno. To je nešto što čini vaš um jednousmerenim i omogućava vam da prihvatite stvarnosti kako su izložene. Zato ćemo prvo malo pevati. Sve što radimo deo je razvijanja. Sve je dobro. (pevanje) Gledajući neke od vas, izgledate previše ozbiljno, kao da nosite ceo svet na svojim ramenima. Ništa nikada nije toliko loše, pa pretpostavljam da je vreme za Robertovu formulu sa dva prsta. Stavite svoj desni kažiprst na ovu stranu usta, a levi kažiprst na ovu stranu usta, i povucite. (učenici se smeju) Tako je bolje. Ovaj svet je kosmička šala. Ne shvatajte ga ozbiljno. Sve će se pobrinuti samo za sebe. Vi niste ono što mislite da jeste. Kao što većina vas

zna, svako jutro šetam svog psa u parku i ljudi počnu da pričaju sa mnom i imamo lepe razgovore. Razgovarao sam sa izvesnim gospodinom oko tri meseca i dao sam mu jednu od lekcija koje sada objavljujemo. I uzgred, mislim da su ove lekcije koje su Kerema i Ed tako ljubazno prepisali veoma važne da ih imate i čitate, jer je to celokupno učenje, ako ste zainteresovani. I da se na trenutak udaljim, način na koji treba da čitate ove lekcije nije kao što čitate knjigu, već kada dobijete lekciju, prvo je celu pregledajte, pročitajte je, a zatim svake večeri pre spavanja uzmite jedan pasus i razmišljajte o njemu tokom celog meseca, dok ne dobijete sledeći, prolazeći kroz pasus po pasus. Ne čitajte je i pređite na sledeću. Usvojite je i probavite. A ako nemate nijednu lekciju i želite ih, vidite Eda posle sastanka. Bićete u dobrim rukama.

Nazad u park. Dao sam toj osobi lekciju da pročita i video sam je jutros. I rekao mi je: "Znate šta nije u redu sa vama Advaita Vedantistima? Vi mislite samo na sebe. Sve što vas zanima je mokša, buđenje, oslobođenje, samospoznaja. Ali šta je sa svetom? Šta je sa ratom i nečovečnošću čoveka prema čoveku? Nova doba filozofija govori samo o meni, meni, meni." Naravno, mi nemamo ništa sa filozofijom novog doba, i iskoristiću ostatak vremena jutros da nekako odgovorim na to pitanje, jer je to valjano pitanje, i prisutno je u mislima mnogih ljudi danas. Rat traje, postoji nečovečnost čoveka prema čoveku, koja je oduvek postojala. Šta se dešava? Šta se događa? Pa, način na koji obično odgovaram na takvo pitanje je da ga pitam: "Šta podrazumevate pod mirom, da želite mir u svetu, i želite da se molimo i meditiramo za mir?" To je bio njegov zahtev. Zahtevao je, rekao je: "Zašto vi Advaita Vedantisti ne molite i meditirate za mir u svetu, da okončate rat?" Šta podrazumevate pod mirom? Šta je mir? Za većinu ljudi mir jednostavno znači da se svet okrene onako kako oni žele. Ako sve ide njihovim putem, drugim rečima, imaju mir. Ako imaju sve što misle da bi trebalo da imaju, mirni su. Ali postoji nešto drugo. Možete dati svetu samo ono što ste i sami. Drugim rečima, ne možete biti zbunjeni, ljuti i uznemireni i šetati okolo sa znakom mira, vičući mir, i udarajući sve ostale po glavi svojim znakom ako se ne slažu sa vama. Mir je vaša istinska priroda. Ali je godinama bio prekriven, kao što oblaci prekrivaju sunce. Ne kažete da sunce više ne sija. Shvatate da će se oblaci s vremenom razići i sunce će ponovo zasjati u svom sjaju i raskoši. Tako je i sa ljudskošću. Postoje određeni ljudi, zbog Božje milosti, karme, u stanju su da razumeju istinu o svetu, o stvarnosti, i ti ljudi postaju mirotvorci, jer postaju primer. Svojim samim prisustvom mir sledi. Oni ne izlaze i ne pokušavaju da demonstriraju za mir ili govore o miru. Oni postaju primer. Ruža ne mora da izjavi: "Mirisna sam." Svojim samim prisustvom odiše mirisom. Biće sa mirom u svom srcu ne mora da kaže: "Miran sam i hajde da napravimo mir u svetu." Svojim samim prisustvom ljudi postaju mirni. Drugi način da se na to gleda je da se ova planeta Zemlja odvija onako kako treba. Možemo reći da je ova planeta planeta trećeg razreda i sve se na ovoj planeti dešava onako kako je bilo namenjeno. Postoji veća sila nego što možete ikada zamisliti koja se stara o dobrobiti planete. Nije vaš posao da se zaista mešate. Šta je ova sila? Možete reći Bog ili Išvara. Kao što znate, poreći ću sve na kraju. Ali radi razgovora, nešto se stara o ovoj planeti i ne treba mu vaša pomoć. Ako posmatrate životinjsko carstvo, videćete da postoje lavovi koji jedu ovce, ali ipak ima mnogo više ovaca nego lavova. To je proces čišćenja. Zemlja se s vremena na vreme čisti i imamo ono što nazivamo ratom.

Znam da neki ljudi ne shvataju ovo olako, šta sada govorim. Sve je neophodno. Nema grešaka. Nikada nije napravljena nijedna greška, nijedna se ne pravi, i nijedna nikada neće biti napravljena. Vaš posao je da otkrijete ko ste, i tada ćete razumeti šta se dešava u svetu. Uzmite, na primer, da ste veličine molekula i da ste u zemlji. Neko sadi seme ruže. Da bi ruža izrasla, seme mora biti uništeno. I ako ste veličine molekula koji stoji pored semena, izgledalo bi kao nuklearni holokaust, nuklearna eksplozija, dok seme biva uništeno da bi prelepa ruža izrasla. Na isti način, sve što se dešava na ovoj planeti je neophodno. Ako ne razumete, ne sudite ni o čemu ni o kome, već radite na sebi. Kako se budite, otkrićete da počinjete da vidite jasno. Počinjete da

shvatate da ste Sopstvo univerzuma. Sve u ovom univerzumu je emanacija vašeg sopstvenog uma. Vi stvarate sve što postoji. Shvatićete ovo i radovaćete se. Ipak, morate raditi ono što morate. To je dharma vas samih i dharma zemlje da se odvija onako kako se odvija. Sve je ispravno. Na primer, jednom je postojao putnik koji je hodao zemljanim putem. Video je sadhua na kolenima kako se saginje i gleda nešto. Putnik je bio radoznao. Kleknuo je pored sadhua. Primetio je nešto veoma čudno. Primetio je da postoji bara mutne vode i da škorpija pokušava da pređe s jedne strane na drugu. I svaki put kada bi škorpija stigla do sredine mutne bare, mutne vode, počela bi da se davi. Zato bi sadhu podigao škorpiju, i škorpija bi ubola sadhua, ali bi on spustio škorpiju na drugu stranu. I opet bi škorpija odlučila da pređe preko bare i počela da se davi. Zato bi sadhu podigao škorpiju, i škorpija bi ubola sadhua. I spustio bi škorpiju na drugu stranu bare. I radio je to iznova i iznova i iznova. Putnik je rekao: "Izvinite gospodine, mogu li da vas pitam šta radite? Zašto ovo radite? Svaki put kada podignete škorpiju, bivate uboden?" Sadhu je pogledao putnika i osmehnuo se i rekao: "Dharma škorpije je da ubode, moja dharma je da spasim." I tako je i sa nama. Dok prolazimo kroz životne nedaće, uvek nalazimo nešto što nam ne prija, kao da smo toliko važni. Pokušavamo da promenimo ljude, mesta i stvari, bez uspeha. Mirovni pokreti postoje od pamtiveka. Ratovi postoje otkako je čovek prvi put došao na ovu planetu. Nečovečnost čoveka prema čoveku postoji od početka vremena. Šta sve ovo znači? Znači da živite u svetu stalnih promena. Sve se uvek menja, svetu dualnosti. Za svaka leđa, postoji prednja strana. Za svako gore, postoji dole. Za svako napred, postoji nazad. Kada mlazni avion leti, mora imati trenje koje mu se suprotstavlja. Sve je ovo dualnost. Ali ko ste vi? To je pitanje. Nije briga za svet. Počnite da ostavljate svet na miru. Prestanite da sažaljevate sebe. Nije važno kroz šta prolazite. Nije važno gde živite ili šta radite. Sve je ovo unapred određeno. Sve je ovo karmički.

Ono što je važno jeste kako reaguješ na ono što se dešava. Ono što je važno jeste ono što vidiš, ono što ti čula govore. To određuje šta će ti se dogoditi, odatle nadalje. Prvi korak koji treba da preduzmeš jeste da shvatiš da postojiš. Nikada ne možeš da negiraš svoje postojanje. Zato možeš reći sebi, postojim na ovom svetu. Mrzim svoj posao. Mrzim svoju porodicu. Mrzim svet. Mrzim sve. Ali postojim. Zatim se pitaš, "Ko je to koji postoji? Ko postoji i ko prolazi kroz ove konkretne stvari koje su mi odvratne, moj posao, moje okruženje, rat koji svakodnevno vidim na televiziji? Ko prolazi kroz sve ovo? Je li ovo stvarnost? Kako ovo može biti stvarnost?" Misleća osoba počinje da razmišlja o ovim stvarima. Počinješ da shvataš da je to misterija. Ali ako dovoljno razmišljaš o ovim stvarima, postoji unutrašnji guru u svakome od vas koji će se probuditi, jednostavnim razmišljanjem o životnim pitanjima. I unutrašnji guru će te gurnuti ka pravoj knjizi, pravom učitelju, pravoj situaciji, gde će ti biti objašnjeno šta je život zaista. A ponekad nije potrebno nikakvo spoljašnje iskustvo. Svojim razmišljanjem i milošću Boga, koja je uvek dostupna, budiš se u svoju istinsku prirodu. Kako god da se desi, prvi korak je da budeš nezadovoljan životom. Ne mislim na to da sažaljevaš sebe. Već budi nezadovoljan shvatajući da sve dolazi kraju. Koja je svrha bila roditi se i raditi i robovati kada ću na kraju ionako umreti? Koja je svrha života? I jednog dana nešto u tebi će ti reći, život nema svrhu, kako je mi poznajemo. Ali onda kažeš, "Postojim," i vraćaš se svom postojanju. Kako si dovoljno dugo razmišljao o ovome, i prebirao po glavi, iznova i iznova, nešto će konačno upaliti i reći ćeš sebi, "Svih ovih godina ili meseci govorio sam postojim, ja. Ko je ovo ja? Čini se da je isto ja koje kaže budan sam, ili osećam povređenost, ljut sam, uznemiren sam, sanjao sam, spavao sam. Uvek postoji ovo ja. Odakle dolazi? Ko ga je rodio?" I počinješ da razmišljaš o ja. Misliš o ja. Misleći o ja, pratiš ga. Samo misleći o ja, ja, ja, pratiš ja do svog srčanog centra, a da i ne znaš šta radiš. Vidiš, ne moraš da razumeš implikacije kako ovo funkcioniše. Samo moraš da to uradiš. Ne pokušavaj da shvatiš šta će se dogoditi. Ne pokušavaj da se pitaš, "Pitam se hoću li biti prosvetljen sutra?" već samo gledaj ja bez kvalifikacija. Koraci koje preduzmeš biće dostupni sami od sebe. Jednostavno moraš da napraviš prvi korak, da budeš radoznao, da budeš nezadovoljan svetom, da shvatiš da postojiš, a zatim da shvatiš da postojiš kao ja. I ostaješ na ja

koliko god je potrebno. To se zove praćenje ja. Ići ćeš dublje, i dublje, i sledeće uviđanje koje ti dođe biće da je sve, sve u ovom univerzumu prikačeno za ja. Moj posao, to je ja, ja imam ovaj posao. Moja porodica, ja ima porodicu. Moja razočarenja, ja je bio razočaran, i tako dalje, i tako dalje, i tako dalje. Čitav univerzum, sve fizičko postojanje, uključujući tvoje telo i tvoj um, prikačeno je za ja. Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

Mudrost počinje da preuzima i smeješ se sebi. Kažeš, "Sačekaj malo. Više ne moram da pokušavam da promenim uslove. Više ne moram da se svetim bilo kome. Više ne moram da se osećam loše. Jednostavno moram da pratim ja do njegovog izvora. I u meri u kojoj pratim ja do izvora, iskusiću svoju sopstvenu stvarnost." Mudrost ti takođe dolazi, "Moja sopstvena stvarnost nije zaista moja. To se jednostavno zove stvarnost. To je sveprisutnost. Ono što ovo meni znači jeste ovo: Kada otkrijem svoju stvarnost otkriću i stvarnost univerzuma. Jer ja sam mikrokozmos u makrokozmosu. Univerzum je jednostavno produžetak ja." Stoga počinješ da provodiš sve svoje vreme boraveći u ja. Ovo postaje najvažnije u tvom životu. Sve ostalo postaje sporedno ako zaista želiš da se probudiš. Postaješ svestan svih svojih postupaka. Dok reaguješ uhvatiš sebe i kažeš, "Reagovao sam." Ali dolaziš do tačke kada kada kažeš, "Reagovao sam," više ne govoriš o sebi. Kažeš nešto poput, "Ja je reagovalo, ja se naljutilo." Vidiš, ja postaje odvojeno od tebe sada kako napreduješ. "Ja se osetilo razočarano." I smeješ se sebi jer počinješ da razumeš da ja nije ja. Pitaš, "Odakle sam došao? Ko me je rodio?" I sve vreme, zapamti, pratiš ja do njegovog izvora. Na putu ka izvoru primećuješ da tvoj život fizički izgleda postaje udobniji. Postaješ srećniji. Stvari koje su te nekad nervirale prestaju. Tvoj bes te je napustio. Tvoja raspoloženja postaju transcendentalna. Postaješ uravnotežen, jednousmeren na ja. Jednog dana, dok nastavljaš da pratiš ja, dok nastavljaš da boraviš u ja, otkrivaš da tvoj um prestaje da radi. Ne mislim padaš mrtav. Mislim tvoje misli su se raspršile i pronašao si tišinu. Sada prestaješ da boraviš u ja i počinješ da boraviš u tišini. Nekako shvataš da si završio sa ja. Sada imaš drugu bitku, da tako kažemo. Ideš dublje i dublje u tišinu. Ovo je napredno stanje. Sada si dostigao drugu ravan gde počinješ da vidiš okultne stvari koje se dešavaju u tvom životu. Počinješ da zamišljaš geometrijske figure. Čuješ zvuk oma. U stanju si da razumeš šta ljudi misle pre nego što ti kažu. Proširio si svoju svest. Ali ovo je takođe početnička faza. Ne zadržavaj se u toj fazi. Zato istinski tragalac za Advaita Vedantom treba da ima učitelja koji je bio tamo. Inače možeš poverovati da su zvuci koje čuješ, svetla koja vidiš unutra, likovi svetaca i mudraca koji ti se pojavljuju, možeš početi da veruješ da su stvarni, i zadržiš se u tome. To je kao primer koji volim da koristim. Kralj te poziva u svoje kraljevstvo da u potpunosti podeliš kraljevstvo sa njim. Ali on ima 150 hektara zemlje i moraš se voziti kroz imanje pre nego što stigneš do kralja. Na putu vidiš svu lepotu, i oblake, i planine, travu i divno cveće. Postaneš očaran, i zaustaviš auto i izađeš, zaboravljajući na kralja. Provodiš godine uživajući u cveću i lepoti zemlje. Onda se jednog dana ponovo setiš kralja. Vratiš se u svoj džip, ili svoj Rolls Royce, ili svoj bicikl, i na putu si da ponovo vidiš kralja. Ali tada ugledaš

prelepe pećine svih veličina i dimenzija, sa divnim stvorenjima koja ulaze i izlaze. Pa staneš da ih istražuješ i postaneš toliko očaran da potpuno zaboraviš na kralja i provedeš godine. Ponovo se setiš kralja i počneš da voziš. Ista stvar se dešava iznova i iznova. Godine prolaze, i propustio si svoju priliku. Da si se vozio pravo kroz i ignorisao sve, mogao si da podeliš kraljevstvo sa kraljem. Ali umesto toga, zadržao si se lepotom zemlje. I tako je sa ostvarenjem. U skladu sa svojom karmom prošao si kroz okultne oblasti, možda materijalizuješ stvari, gataš sudbinu ljudima, radiš sve vrste okultnih stvari, astrologiju, i zaboraviš šta tražiš. Zato u Upanišadama piše da će onaj ko bude skrenut i pao u okultne oblasti morati da prođe kroz hiljade i hiljade reinkarnacija pre nego što izađe iz toga ponovo. Zato ignorišemo okultno. Mi želimo da se probudimo. Mi tražimo oslobođenje. I u svom umu zaobilaziš sve. Kažeš, "Ne želim da vidim vizije svetaca. Ne želim da imam moći, sidije. Ne želim ništa takvo." I ideš dalje. Tišina postaje sve izraženija. Ideš sve dublje i dublje u tišinu, i tvoja svest se širi. Tvoja svesnost se širi.

Konačno počinješ da razumeš da si svest, i da je svest čista svesnost, i da je čista svesnost apsolutna stvarnost, i sve je to blaženstvo. Postao si sat-čit-ananda. Postao si Parabrahman. Postao si nirvana. I tada možeš sebi da kažeš, "Sve što vidim jeste Sopstvo, i ja sam to." Postao si oslobođen dok si još u telu. Postao si dživan-mukta, slobodna duša. To ne znači da prestaješ da funkcionišeš. I dalje radiš, možda, iste stvari koje si radio pre, samo što je ovog puta jedina vibracija koju možeš da emituješ ljubav. Postao si oličenje mira, i radosti i sreće, ali ne misliš na te reči jer si se jednostavno probudio u svoje istinsko Sopstvo. Sada vidiš svet drugačije. Vidiš svet kao nadmetanje na svom Sopstvu. Ti si Sopstvo, a svet i univerzum su pojava. To je stvarno drugima, jer veruju da su fenomen telo-um, ali tvoj fenomen telo-um je prevaziđen. Postao si prostor dok si u telu. Postao si slobodan. Gde god pogledaš, vidiš sebe, i zato što si oličenje ljubazne dobrote, mira i harmonije, to je sve što možeš videti. Ne možeš ovo nikome objasniti jer nema reči da se opiše. Ljudi gledaju kroz svoja čula. Oni vide rat, vide neljudskost čoveka prema čoveku, a ti ćutiš jer neće razumeti. Jer sve što vidiš jeste ljubav. Sve što vidiš jeste radost. Slobodan si. Sve počinje sa tobom. Zar nećeš početi danas da se probudiš? Vredi. Hajde da pevamo o Bože prelepi. (Nakon što svi otpevaju) Ovo je vaš sastanak pa ćemo imati nekoliko pitanja. Slobodno pitajte šta god želite ili dajte bilo kakvu izjavu, radite šta god hoćete. Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

SU: Roberte, imao sam neka masivna iskustva sa okultnim i shvatam da je za prolazak kroz to jednostavno potrebno, uz malo pomoći od gurua, ali ne reagovati na to i videti da je sve nestvarno, je li tako?

R: Naravno, ono što radiš sa nečim takvim jeste da jednostavno razumeš da sve te stvari izlaze iz tvog sopstvenog uma i postaviš sebi pitanje, "Kome ove stvari dolaze?" shvatajući da dolaze od mene. I pošto sam ja apsolutna stvarnost, te okultne stvari zaista ne postoje. Nikada nisu ni postojale i nikada neće. Ali ti postojiš i ti si oličenje božanstvenosti. Ti si apsolutna stvarnost. Tamo gde je apsolutna stvarnost nema mesta za okultno ili bilo šta drugo. Drugim rečima, što se više fokusiraš na svoju stvarnost, to okultno postaje slabije. Zbog činjenice da okultno nema stvarnu moć osim moći koju si mu sam dao. Sada je uzimaš nazad fokusirajući svoju pažnju na sebe, apsolutnu svesnost. I okultno ne može da izdrži to. Raspršiće se i otići iz tvog života. Fokusiraj svoju pažnju na svoju apsolutnu stvarnost, na svoje istinsko Sopstvo i bićeš slobodan od toga. Da li me pratiš? (SU: Hm-hm.) Dobro.

SB: Roberte, kako da znamo da ponekad imamo dobar dan i samo se probudiš i odjednom se osećaš pun radosti, bez razloga. Kako da znamo da li je to radost od Sopstva ili je to radost od ega uma?

R: Sve dok osećaš da osećaš da si pun radosti, to je od ega uma. Jer istinsko Sopstvo nema takvo osećanje. Istinsko Sopstvo je samo bivstvovanje. Nema reči da se opiše. (SB: Pa zar ne postoji radost bivstvovanja?) Ne, ne postoji radost bivstvovanja. Postoji samo bivstvovanje. Samo ljudski entitet može da iskusi radost. Blaženstvo nije radost. Blaženstvo je apsolutna svest. Konačno jedinstvo je blaženstvo i to dolazi samo od sebe. To je druga reč za bivstvovanje. Ali prosečno ljudsko biće oseća radost kada se ništa ne dešava ponekad. Ali čim se desi prva stvar koja im se ne sviđa, njihova radost nestane i pretvori se u brigu i strah. Zato jednostavno posmatraj svoju radost. Reci sebi, "Jesam li to zaista ja? Ko doživljava ovu radost?" Dok postavljaš ta pitanja, istinsko blaženstvo će uslediti i otkrićeš da te nikada ne napušta. Da kada spavaš ne spavaš zaista, već si u blaženstvu. Kada se probudiš, u blaženstvu si. Više nema nikoga ko spava ili ko se budi. Sve je jedan kontinuum i ti si to. To nema veze sa ljudskim osećanjima. Je li to nekako jasno? (SB: Je li to blaženstvo života? Je li to blaženstvo samog života? Život kakav jeste...) Blaženstvo samog života nema ništa što bi ga moglo opisati, to je tišina, to je znanje, to je Sopstvo, to je bivstvovanje, to si ti. Čitavo tvoje telo je telo blaženstva. (Jedan učenik je dirnut tišinom i kaže) Oh, oh, oh, oh. (učenici se smeju)

SH: Sve blaženstvo. (smeh) (R: Ona je blaženo izgubljena.) (još smeha) (SG: Umorna je.)

SE: Roberte, postoje mnoga pogodna sredstva kao što su prisustvo učitelja, sama učenja, kao što neki Advaitani naglašavaju, praksa samoistraživanja, pevanje, mnoga, mnoga pogodna sredstva. Koja su najmoćnija?

R: Satsang i boravak u društvu mudraca, nakon toga samoistraživanje, a zatim sve ostalo. (SH: Može li se satsang desiti bez prisustva mudraca?) Da, za neke ljude. Neki ljudi osećaju prisustvo milošću Boga. I ne treba im učitelj, ne

trebaju im ljudi, ne treba im ništa. Ali to je vrlo retko. Umesto da razmišljaš o ovim stvarima, zaron duboko unutra i ispravna akcija će uslediti sama od sebe. Drugim rečima, nemoj u početku razmišljati, da li mi treba učitelj, da li mi treba satsang, da li mi treba knjiga, da li mi treba bilo šta ili mogu samo da sedim ovde sam i sve će se desiti? Uradi ono što ti se predstavi. Unutrašnji guru, kao što sam već pomenuo, pomeriće te ako razmišljaš o svom sopstvenom postojanju. I sledeći korak biće preduzet za tebe. Tako da zaista ne moraš ništa da radiš osim da razmišljaš o svom sopstvenom postojanju. Sve ostalo će se pobrinuti samo za sebe.

SV: Roberte, kada postaviš pitanje "Ko sam ja?" da li aktivno tražiš izvor ili ostaješ u tišini i pratiš ga?

R: Ostaješ u tišini. Ali, kada vežbaš sa "Ko sam ja?" ne kažeš samo "Ko sam ja?" jednom i zaboraviš. Kažeš "ko sam ja?" sačekaj nekoliko minuta i kažeš "ko sam ja?" ponovo i sačekaj nekoliko trenutaka, i dok nastavljaš da vežbaš dan za danom, prostor između "Ko sam ja?" postajaće sve veći i veći i veći. I u toj tišini otkrićeš ko si.

SF: Da li to znači da automatski, kada postaje sve veći i veći, pitanje "Ko sam ja?" će trajati duže u minutima ili sekundama. Mislim, pitaš "Ko sam ja?" i onda ćutiš, a onda kasnije ponovo pitaš, hoće li biti duži vremenski period između? (R: Da.) Samo od sebe? (R: Da.) Znači automatski ćeš držati usta zatvorena kada je spremno da dođe? (R: Da.) Hvala ti.

R: Tvoje reči ti neće pomoći. Tišina je najbolji učitelj.

SV: Roberte, Ramana je uvek predlagao da aktivno tražimo ja, izvor ja?

R: Boraviš u ja. Uvek boraviš u ja dok ja ne postane transformisano u Sopstvo. U početku, zapamti, boravljenje u ja jeste boravljenje u egu, u umu. Kako nastavljaš da boraviš u ja, ja postaje stvarno ja, koje je Sopstvo. Jer postoji samo jedno ja, ne dva, i ti si to. Dakle, boravljenje u ja jeste praćenje niti ja do izvora i izvor je ja jesam.

SH: Ego je onda emanacija ja jesam?

R: Da, ego nikada nije ni postojao. (SH: Ali pojava je tu?) Pojava izgleda da je tu. (SK: Nadmetnuta na njemu.) Da. (SH: I ta pojava nastaje iz ja jesam?) Ne. (SH: Šta dovodi do njenog nastanka?)

R: Ja jesam je drugo ime za apsolutnu stvarnost ili svest ili blaženstvo. Ja jesam, svest, kao što sam pomenuo na prethodnim susretima, samodovoljno je. Zna samo sebe. Ne proizvodi ovaj svet. Ne proizvodi ego ili um. Ego, um, svet, univerzum, Bog su nepostojeći za Sopstvo. Sve dok veruješ da si fenomen telo-um, svet, ego, sve ostalo ti se čini stvarnim. I tada takođe veruješ da svest stvara ove stvari. Zašto bi svest stvarala to? Ona nema razloga. Zapamti, to je kao da si hipnotisan. Zato veruješ da si telo i zato veruješ da živiš u svetu mnogih tela. (SH: Šta je ta hipnoza?) Ništa. (SH: Kako se uopšte dešava?) Ne dešava se. (SH: Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

Kako se dešava da se ne dešava?) Ne dešava se da se ne dešava. Ni dešava se, ni ne dešava se. (SH: Šta se dešava?) Ništa? (smeh)

SJ: Želimo da znamo. (SK: Šta se kuva?) (smeh)

R: Ništa se ne dešava i nikada se ništa nije dešavalo. Sve je to proizvod tvog uma koji ne postoji.

SL: Je li blaženstvo takođe pojava? (R: Izvini?) Je li blaženstvo takođe pojava?

R: Blaženstvo je nešto što se ne može objasniti ljudskim terminima. Dakle, ono što ti zoveš blaženstvo je stvarnost, i ove reči nemaju fizičko ili verbalno značenje. One mogu biti samo iskustvo kao bivstvovanje. Nema reči da ih opišu.

SE: Znači sve što si nam rekao je laž?

R: Velika laž, očigledna laž. Zato kažem, "Ne verujte ni jednoj reči koju kažem." To je laž koja bi te mogla dovesti na pravi put. (smeh)

SV: Roberte, imam još jedno pitanje o izgovaranju "Ko sam ja?" Da li ti, dok postavljaš pitanje, gledaš u ego ili je to poput svedoka koji postavlja pitanje "Ko sam ja?" Ko postavlja pitanje?

R: Oboje, oboje. Prvo ego postavlja pitanje, a nakon nekog vremena svedok postavlja pitanje. I nakon toga nema svedoka i nema ega i nema pitanja. Hajde da prvo otpevamo pesmu. Dajmo ljudima priliku da razmisle. Svojim ne-umom. (snimak je pušten, zatim Robert odgovara na komentar učenika)

R: Dobro. (učenici se smeju) Znam da je nekako teško raditi neke od ovih stvari. Zato sam ja nekako osmislio meditaciju "ja jesam" koja zaista pomaže da se počne. I trebalo bi da pokušaš ovo da radiš ujutru i uveče. Kada si sam i niko te ne uznemirava. Hajde da ovo vežbamo sada. Sediš u stolicu, zatvoriš oči i smestiš se udobno i fokusiraš pažnju na svoje disanje. Gledaš svoj dah, posmatraš ga. Postaješ svestan senzacija u svom telu. Ako druge misli dođu, jednostavno ih takođe posmatraj i nežno se vrati slušanju svog daha, posmatranju svog daha. Ne naglašavaš svoje disanje. Dišeš normalno kao i uvek. Samo ga posmatraš. Ako se osećaš neprijatno, posmatraš sebe kako se osećaš neprijatno. Koja god osećanja, senzacije da se pojave, jednostavno ih posmatraš i puštaš ih. Nemoj se ljutiti na sebe. Nemoj imati nikakve ciljeve, želje. Jednostavno posmatraj svoje disanje. (pauza) Nakon što ovo radiš otprilike pet minuta, postavi pitanje, "Ko je posmatrač? Ko je svedok koji je posmatrao moje disanje? Ko je posmatrač?" I odgovor dolazi, "Ja jesam." Sa svojim disanjem, udaheneš kažeš "Ja" izdaheneš i kažeš "jesam." Kada ovo radiš neko vreme, primetićeš da to radiš tokom celog dana. Naći ćeš sebe kako postaješ "ja jesam." Dakle, sa svojim disanjem udahni i reci "Ja" sebi, izdahni i reci "jesam." Ne obraćaj pažnju ni na šta drugo. (duga tišina dok snimak završava) [TOC]

Blagoslov u Nedaći 21. februar 1991.

Robert: Dobrodošli ste mi svim srcem. Dobro je biti ponovo sa vama. Jednom, u mojoj kući nije bilo nikoga. Seo sam ispred slike Ramane Maharišija i zurio sam u sliku. Kada sam pogledao na sat, prošlo je dvanaest sati. Kakve to veze ima sa bilo čim? Nikakve. Nemam više šta da kažem, pa sam pomislio da podelim to sa vama. Nešto što treba da imate na umu, ako želite da se probudite i pronađete mir, jeste da možete sebi dati izvesne izjave, ili naglas, koje će pomoći u procesu buđenja. Jedna takva izjava je, "Ja sam svest. Ja sam svest." Razmisli šta to znači. Ja sam svest. Sve tri te reči znače istu stvar. Kada kažeš ja jesam ne misliš na svoje fizičko ja. Misliš na sveprisutnost, a kada kažeš svest, ponovo misliš na sveprisutnost, na Sopstvo. To je kao reći Bog, Bog, Bog. "Ja sam svest," znači istu stvar. Sve su to sinonimi, sve te reči. A sada, šta je svest i šta svest znači? Stalno čujemo, mi koji praktikujemo Advaita Vedantu, "Sve je svest." Da li si ti onda svest? Način na koji izgledaš ne čini se da je svest, ali jesi. Reč svest označava moć koja je svesna sebe. Nije svesna tebe kao osobe. Svesna je sebe. Kada razumeš šta ovo znači, shvataš da je svest takođe druga reč za čistu svesnost. Čista svesnost je svest. Samo pomisli na reč svesnost. Šta znači? Ti si svestan nečega. Ti si svestan da si svest. Sve te reči su sinonimi. Postoji samo svest kao čista svesnost, i ja sam to. Rečeno sa pravim razumevanjem, ovo će te odmah probuditi, u izvesnoj meri. Sada, kada shvatiš da si svest kao čista svesnost, to je jednako blaženstvu. Sada imamo još jednu reč za razmišljanje, blaženstvo. Ja sam svest, kao čista svesnost, koja se izražava kao blaženstvo. To je moćna stvar. Imaš posla sa dinamitom. Ako izgovoriš ove reči sa iskrenošću, nestaćeš, isparićeš. Razmisli o tome. Ja sam svest, kao čista svesnost, koja se

izražava kao blaženstvo. Blaženstvo je druga reč za svest i svesnost. Te reči se zaista ne mogu definisati. One se mogu samo iskusiti. Kada shvatiš da si blaženstvo, više nisi telo. Postaješ nešto sasvim drugo. Ljudi te vide kao telo, ali ti nisi telo, i znaš da nisi telo. Osećaš nešto tako divno da u početnim

fazama počneš da plačeš, počneš da se smeješ, sve u isto vreme. Telo to radi. To je izraz blaženstva. Svaka ćelija tvog tela postaje blaženstvo. Blaženstvo je tvoja istinska priroda. Svest je tvoja istinska priroda. Čista svesnost si ti. Stoga, dok razmišljaš o ovim stvarima, nešto definitivno počinje da se menja u tebi. "Ja sam svest, potpuna svesnost, koja se izražava kao blaženstvo." Šta ovo čini tebi kao ljudskom biću? Prevazilazi tvoje ljudsko iskustvo. Podiže te iznad relativnog sveta u stvarnost. Nema objašnjenja. Pokušavaš ovo da objasniš prijateljima. Ne možeš. Kao što je činjenica, otkrivaš da tvoji prijatelji nestaju jer misle da si lud. I verovatno ti ti prijatelji nikada nisu ni bili potrebni. Počinješ da se poistovećuješ sa supstratom postojanja. Više nisi deo sveta efekata. Kao što si svestan, ovo je svet efekata u kojem živimo. Nema postojanosti u ovom svetu. Sve dolazi i odlazi. Poistovetiti se sa svetom znači patiti. Stoga, pronaći istinu znači iskusiti blaženstvo. Bez obzira šta stekneš u ovom svetu, i dalje patiš. Sve dok veruješ da si koncept telo-um, to je ono što uzrokuje patnju, makar samo zbog propadanja. Kao što većina vas zna, čim se rodiš, počinješ da umireš. Stoga je glupo biti zadovoljan samo materijalnom egzistencijom. Shvatam, čak i dok ovo govorim, da bih vam nekima napisao ček od 10.000 dolara, verovatno vas više nikada ne bih video, jer biste glupo pomislili da imate nešto posebno. Ali to će uskoro nestati, ili ćete brinuti o tome. Ne postoji ništa na ovom svetu što ti zaista može doneti istinsku sreću. Ne, nisam prorok propasti. Govorim ti istinu. Tek kada otkriješ svoj istinski identitet, istinska sreća i istinska radost počinju da se izražavaju kroz tebe. Ne moraš da čekaš dok ne budeš samorealizovan. Čak i ako veruješ da si telo, i dalje, samo razumevanjem da postoji nešto veće, nešto više, nešto lepše, počinješ da se osećaš dobro. Ili bih rekao, kako se deidentifikuješ sa svetom, kako počinješ da se odvajaš od identifikacije sa svetom. Ne govorim o napuštanju posla ili odlasku od porodice ili menjanju bilo čega. Govorim mentalno. Kako odvajaš svoj um od svetovne vezanosti, dobrota zauzima njeno mesto, u toj meri. Recimo, na primer, zaista voliš svoj posao. Radio si petnaest godina i voliš svoj posao. Sve dok voliš svoj posao, desiće ti se nešto što će te naterati da promeniš mišljenje. Neka vrsta patnje će uslediti. Ali ako shvatiš, "Ovo je posao koji sada radim, i radim ovaj posao jer je ovo moja karma, ili se ovde nalazim, ali ja nisam to, ja sam svest, koja se pojavljuje kao potpuna svesnost, izražavajući se kao blaženstvo. To je moja istinska priroda." Kako počneš da se poistovećuješ sa višom moći, tvoj posao će postati glatkiji i savršeniji nego što možeš da zamisliš. Više ne misliš, "Volim svoj posao." Počinješ da razumeš da si sam oličenje ljubavi. Ljubav jednostavno jeste. Nema nikakve veze sa poslom, i postaješ srećan. Srećan ne zato što imaš posao, ne zato što imaš dom, ne

zato što imaš šta želiš, već postaješ srećan jer shvataš da je sreća blaženstvo, sreća je svest, i svest je sve što postoji. I sve se brine samo za sebe. Dakle, vidiš, ne moraš da praviš nikakve fizičke promene. Ne moraš čak ni da se pitaš, "Da li da ostanem ovde ili odem odavde? Da li da ostanem sa ovom osobom ili je napustim? Da li da ostanem u Los Anđelesu ili odem u San Francisko?" Ne moraš ništa da radiš osim da se setiš ko si. Zar to nije neverovatno? Sve što treba da uradiš jeste da se poistovetiš sa svojom stvarnošću i sve će se pobrinuti samo za sebe. Mesto za početak je tvoj sopstveni um. Kada ustaneš ujutru, daj sebi tu izjavu, "Ja sam svest, koja se pojavljuje kao potpuna svesnost, izražavajući se kao blaženstvo." Ne fokusiraj svoju pažnju suviše na svoje telo, ili na svoj posao, ili na svoj dom, ili na bilo šta drugo što ima veze sa ličnim ja, već podigni svoje misli. Tvoj um će se automatski smiriti u srcu, sam od sebe, i iskusićeš blaženstvo, sve vreme. Zaista ne moraš da misliš o ovim stvarima. Jednostavno moraš da se setiš. Jer kada izgovoriš, "Ja sam svest," govoriš istinu o sebi. Kada kažeš ja sam Džon, ili Meri, ili Džim, ili Henrieta, govoriš laž o sebi. I laž te vuče dublje, dublje, dublje u materijalnost. Ali kada

kažeš, "Ja sam svest," i nekako razmisliš o tome neko vreme, odjednom počinješ da se osećaš dobro, bez razloga. Upravo si bankrotirao, ali se osećaš dobro. Član porodice je umro, osećaš se dobro. Jednostavno se osećaš dobro. Ne kažem da se praviš budalom, i kažeš, "Nije me briga šta se dešava." Kada se osećaš dobro na način koji opisujem, duhovno dobro, imaš veliku samilosnost za svakoga, za sve. Odaješ ljubaznu dobrotu svemu, ljudima, životinjama, biljkama, mineralima. Sve je isto. Sve je svest. I konačno ti sine, postoji čitav univerzum koji nije niko drugi do ja sam. Ja jesam je univerzum. Stoga, od tog trenutka, kada ti ovo uviđanje dođe, razumeš da šta god da daješ izvan sebe, daješ sebi. Ako daješ mržnju, mrziš sebe. Ako daješ ljubav, voliš sebe. Sada, govoreći kao osoba koja tek počinje da se razvija, kada se potpuno probudiš, više nema mržnje, više nema ljubavi, više nema razmišljanja o davanju ili primanju. Nema drugih. Jednostavno postaješ tišina. Ali na putu ka tome vidiš znakove. Primećuješ da postaješ ljubazniji, puniji ljubavi, samilosniji. Dakle, kada član porodice umre, imaš veliku samilosnost, veliku ljubav, i pomažeš ožalošćenim članovima porodice. Ne kažeš, "Nije me briga." Mnogi ljudi pogrešno shvataju ova učenja. Veruju da ne treba da mare, stav "nije me briga," ali to je pogrešno. Ti jednostavno razumeš. Daješ sebe u potpunosti, jednostavno zato što si Sopstvo svega. Postoji samo jedno Sopstvo. To Sopstvo je svest, čista svesnost, blaženstvo. Sve reči su sinonimi. Stoga, kada ustaneš ujutru, misli o ovim stvarima. Započni svoj dan misleći o tim stvarima. Najgora stvar koju možeš uraditi ujutru je da zgrabiš šoljicu kafe

i upališ TV. I možeš videti zašto. Jer si pod uticajem onoga što se dešava na TV-u. TV postaje tvoj Bog, ili radio, ili šoljica kafe. Umesto toga, misli o sebi, kao svesti. Misli o najvišim istinama. Onda, ako ti treba šoljica kafe, možeš piti kafu dok shvataš da je kafa svest. Ako želiš da gledaš TV, sve dok shvataš da je TV svest, nema razlike. Ali dok ne možeš tako da gledaš, bolje je da ne gledaš previše TV. Razmisli o tome koliko si pun mišljenja upravo sada. Imaš svoje načine. Imaš svoje ideje, svoja mišljenja. Zauzimaš se za svoja prava. Kakva prava? Jednostavno se zauzimaš za svoj ego. Želiš da svet zna da sam to ja, i praviš veliku grešku, jer naduvavaš ego. Ego postaje sve veći i veći i misliš da si važniji od bilo koga drugog. Zato, kada kreneš na duhovni put, mnogo puta život dođe i izvuče ti strunjaču ispod nogu. Ovo je da ti pomogne da razumeš da kao ljudsko biće nisi ništa. To ne znači ništa. Zato mi toliko ljudi kaže, "Roberte, otkako sam došao kod tebe, stvari su mi postale gore u životu." I uvek kažem, "To je dobro. Sada počinješ da napreduješ." Da su ljudske stvari postale bolje, da li bi većina vas krenula ovim putem? Nažalost ne, budimo iskreni. Jedini razlog zašto većina ljudi dođe u duhovni život je taj što im je život obično u k****u. (učenici se smeju) Zar grešim? I traže odgovore, stoga je to dobro. Ljudi koji nisu ovde, njihov život je u k****u, ali oni to još ne znaju. (učenici se smeju) Dakle, vi ste ispred igre. I ponovo, razlog zašto stvari krenu naopako u tvom životu kada si na duhovnom putu jeste zbog tvojih meditacija, zbog tvoje prakse. Izvodiš svu svoju prošlu karmu na površinu, ne samo iz ovog života, već i iz prethodnih iskustava. Sve izlazi, samo što si naučio kako da se nosiš sa tim. Šta god da ti se desi, ne počinješ da plačeš kao što si nekad, ili da se uznemiriš, ili naljutiš, ili razbesniš. Umesto toga, mirno se pitaš, "Kome je ovo došlo? Ko ovo doživljava?" I ubrzo ćeš reći, "Ja jesam," samo što ćeš shvatiti da ja na koje misliš, lično ja, jeste tvoj ego. I zaključićeš da samo tvoj ego prolazi kroz ovo iskustvo, ne ti. I bićeš srećan. I kada postaneš srećan i nisi reagovao, onda će to iskustvo biti gotovo. Nećeš morati ponovo da prolaziš kroz to. Razlog zašto prolaziš kroz iskustva iznova, i iznova, i iznova u svom životu jeste taj što reaguješ. Šta god da reaguješ postaje deo tvog života. Ali, recimo da se večeras vratiš kući i zatekneš svoju kuću izgorelu. Ako kažeš, "Ja sam svest, ja sam apsolutna stvarnost koja se izražava kao blaženstvo," a zatim upitaš, "kome ovo dolazi?" bićeš bezbedan. Shvatićeš da će i ovo proći. I verovatno ćeš iskoristiti polisu osiguranja koju si imao, i dobićeš više nego što je kuća vredela. I moraćeš da se preseliš negde drugde, i naći ćeš više sreće kada se preseliš nego što si imao pre. Drugim rečima, sve je u tvoju korist. Ništa nije protiv tebe. Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

Uvek morate ovo da zapamtite, da bez obzira kroz šta prolazite, bez obzira šta vam se čini da je došlo na vas što smatrate negativnim, to je blagoslov u maski. Zvuči čudno, ali istinito je. To je blagoslov u maski, verovali ili ne. Ako to ispravno obradite i proradište kroz to ne reagujući na to, pretvoriće se u nešto tako lepo da ne možete da zamislite. Mogu da vas uverim u ovo. Ali, ako reagujete možete pobediti, možete izneti svoj stav. To će trajati samo kratko. Onda ćete morati ponovo i ponovo da prolazite kroz tu situaciju, možda sa drugim ljudima, i nikada nećete znati zašto toliko patite. Izbor je stoga vaš. Koga ću danas slediti, Boga ili mamona. Bog je naravno Svest. Mamon je svet. To je jedina sloboda koju imate, da napravite izbor koga ćete slediti. Ako se okrenete ka sebi unutra i spoznate svoj identitet bićete bezbedni. Ako plačete sa svetom, nastavićete da plačete. Nikada se neće završiti. Zato počnite ujutru i pokušajte da se tokom dana setite: "Nisam telo, nisam svoje iskustvo, ja sam Svest, koja se izražava kao čista Svesnost. Ja sam Blaženstvo." I čim vam se desi situacija koja vam se ne dopada, upitajte se: "Kome ovo dolazi? Meni? Ko sam ja? Ja jesam. Odakle je došlo 'ja'? Šta je 'ja'? Ko sam ja?" I počivajte u 'ja', prateći ga do njegovog izvora. Njegov izvor je naravno izjava koju ste upravo dali sebi, pre toga. "Ja sam Svest, koja se izražava kao čista Svesnost, što rezultira Blaženstvom." To je izvor. U tom izvoru nema ličnog 'ja'. U tom izvoru ništa se ne dešava. U tom izvoru sve je dobro i sve se odvija kako treba. Taj izvor ste vi, i vi ste univerzum. Primam pitanja.

SV: Roberte, imam pitanje. Ovi različiti načini koje podučavaš, kao "Ja jesam" i "Ja sam Svest." Pitao sam se da li je bolje držati se jednog umesto mešati "Ja jesam" sa "Ko sam ja?"

R: Ne, ne baš. Znaš zašto? Zato što postaje dosadno nakon nekog vremena za prosečnu osobu. Poznavao sam toliko ljudi koji su radili sa "Ko sam ja?" i odustali su posle mesec dana zbog dosade. Ništa se ne dešava. Ljudski um je tako napravljen. Dosadi mu nakon nekog vremena bilo šta. Dakle, kada radite sa "Ko sam ja?" i vidite da se ništa ne dešava nakon nekog vremena, odustajete od cele prakse. Ali kada imate nečemu da se vratite i možete da promenite, onda ćete početi da vidite rezultate. (SV: Ali treba li ostati pri jednom, kao što radim "Ja jesam" ponekad pitanje "ko sam ja?" takođe se pojavi između "Ja jesam.") Onda radite sa tim. (SV: Znači u redu je tako raditi?) Naravno. Neka vam duhovna praksa bude jednostavna. (SV: Takođe u "Ja jesam", da li je "Ja jesam" naglašenije od tišine? Ili tišina sledi...) Tišina je Ja jesam. (SV: To treba naglasiti?) Tišina je veoma važna. Kada kažete "Ja jesam," to je ego koji govori, um. Kada ste u tišini, onda ste u Stvarnosti, Svest. Svest je zaista tišina. Sve reči koje sam večeras izgovorio su iz tišine. Sve vodi ka tišini. Kada praktikujete "Ko sam ja?" svrha prakse je da postanete tihi.

Ako to pravilno praktikujete, nakon nekog vremena "ko sam ja?" potpuno prestaje i tišina postaje veoma jaka. Dakle, tišina je najveći Učitelj.

SG: Roberte, da li je reći "Ja sam Svest" isto što i reći "Ja sam Šiva?"

R: Da, jeste. Ali kada kažete "Ja sam Šiva," obično mislite na formu ili neki ljudi misle. Kada kažete "Ja sam Svest," to je više sveprisutno. To vas navodi da vidite da je Svest univerzum i sve u njemu. Posebno za Amerikance jer oni veruju da je Šiva idol, ili osoba ili forma, neka vrsta ograničenja za Amerikance. Stoga je najbolje reći "Ja sam Svest," ali to je zaista ista stvar.

SK: Kada radim "Ja sam Svest," to obično priziva neku vrstu kvaliteta postojanosti. To se čini drugačijim od tišine koja je samo nekakva praznina.

R: Da, šta god da prizove, jednostavno postanite svedok. Gledajte, posmatrajte i to će nestati i tišina će nastupiti. (SK: Ali nije samo tišina, to je veoma lep osećaj nekakve pune praznine.) Pa, šta je pitanje? (SK: Pa samo preispitujem razliku između ove pune praznine i praznine. Drugim rečima, ako je praznina prazna, nasuprot ovom kvalitetu koji izgleda da je neka vrsta postojanosti.) Kada je kvalitet prisutan to je još uvek um. Praznina je potpuna praznina, ona je beskvantitativna, to je Blaženstvo. Ali nema nikakvog kvaliteta. To je nešto izvan objašnjenja. To je stanje ništavila. Ipak, to je stanje Boga, potpune Svesnosti, a ipak je i izvan toga. Ali dokle god osećate kvalitet, pokušajte da odete izvan toga. Dosegnite apsolutnu nulu i to je istinsko stanje

tišine. Da li vam to ima smisla? (SK: Nisam siguran u pogledu reči u izvesnom smislu. Svakako ovaj kvalitet koji priziva je prilično prijatan i gotovo kao da donosi nekakav foreground, osećaj nekakvog otvorenog punog prostora nasuprot brbljanju ili praznini.) To je dobro mesto za biti, ali dokle god priziva bilo šta, prijatnost. To nije konačno. Konačno je izvan toga. (prekid trake, zatim počinje naglo usred pitanja)

SY: Gledanje njegove slike (Ramane), 12 sati je prošlo a da niste bili svesni toga?

R: O da. (SY: Ista situacija? Niste zapravo tamo?) Kada ste u tišini nema vremena, nema prostora. Te stvari ne postoje na tom planu.

SF: Dobijem pitanja koja se pojave i onda shvatim šta ću da radim sa odgovorima, nemam pitanje. (smeh)

R: Postaješ pametan, Frede. (učenici se smeju) (SF: I dobijem odgovore i pitanja i izbacim ih oba. I vreme je bilo.)

SH: Šta ti je trebalo toliko? (smeh) (SF: Ne želim da se omalovažavam)

SV: Roberte, mogu li da postavim još jedno pitanje? (R: Naravno.) Možeš li mi reći koji je najdirektniji put. Da li je "ko sam ja?" najdirektniji put ako vam ne dosadi?

R: "Ko sam ja?" je najdirektniji put, da. To je divan način da idete ako možete da ga podnesete. Možete ga takođe promeniti u "Šta sam ja?" Morate da idete sa svojom prirodom. Nekim ljudima je po prirodi da kažu "Ja sam taj koji jesam." Ako naučite da postanete dovoljno mirni onda

šta god da treba da uradite biće vam otkriveno. Doći će samo od sebe. Budite nežni prema sebi. Budite kao ovaj pas. Njega nije briga šta se dešava. On je jednostavno srećan.

SF: (priča o psu) On je veoma nepoštovan, hrče. (smeh)

R: On je svoj. (SF: Mnogo će mu to koristiti.) Otkud znaš? (SF: Ne znam.) (SH: Dobro mu je.) Pas je blagosloven što je u Henrijevoj kući da vidi sve ove različite učitelje koji dolaze ovde. To je posebna privilegija za psa.

SJ: Mislim da su učitelji blagosloveni što pas boravi ovde?

R: I to je tačno. (učenici se smeju) Dosta vas mi je reklo da postižete divne rezultate sa "Ja-jesam" meditacijom. Da se stvari dešavaju. Zato ćemo nastaviti da je praktikujemo. Hajde da to uradimo sada. Udobno se smestite. Zatvorite oči ako želite. I prvo što radite je da opustite svaki mišić u svom telu. Nakon što opustite sve mišiće, jednostavno počnite da posmatrate svoje disanje. Ako ste ikada praktikovali Vipasanu meditaciju, radite to. Postanite svesni senzacija u svom telu i posmatrajte svoj dah. (pauza) Sada se upitajte: "Ko posmatra? Ko posmatra dah?" i odgovor je: "Ja jesam." Sa svojim disanjem, dok udišete kažete "Ja" a dok izdišete kažete "jesam..." (traka se završava) [SADRŽAJ]

Kako Da Delujem U Svetu? 24. februar 1991.

Robert: Pozdravljam vas svim svojim srcem. Želim da se zapitate: "Zašto sam došao/la ovde popodne? Koja je svrha dolaska ovde?" Tražite nešto. Tražite rešenje, odgovor na problem. Tražite da promenite svoj život. Tražite nešto izvan sebe. I sve dok to radite, nikada to nećete naći. Istina, Stvarnost, počiva unutar vas. Ne postoji problem na zemlji koji dovoljno Istine ne može rešiti. Pod Istinom mislim na razumevanje vaše Stvarnosti. Razumevanje ko ste zaista. Nema razlike kakva god situacija izgledala. Nema razlike šta se dešava u svetu ili u vašem životu. Ako biste se samo okrenuli ka sebi unutra, sve bi bilo rešeno, sve. Počinje tako što prvo rešite sebe, a onda svet sledi. Ovo je jedini način, jer zapamtite, svet je samo produžetak vas samih. Ono što vidite u sebi, ono što osećate u sebi, vidite i osećate u svetu. Zato su nam svi veliki Učitelji i Mudraci rekli: "Tražite najpre carstvo Božije i njegovu pravdu, i sve ostalo će vam se dodati." Drugim rečima, saznajte Istinu o sebi. Naravno, ako ne volite sebe, ako mislite da ste grešnik, ako mislite da ste napravili greške i da niste dobri, videćete te stvari u svetu, i svet će

vam odgovarati u skladu s tim. Ljudi koji imaju problema sa ljudima, koji vide svet kao opako mesto, koji vide samo negativne uslove, to čine zato što te stvari vide u sebi. Svet je veoma fleksibilan. Nema svoj sopstveni um. Nema uzroka, nema supstance. Svet se jednostavno pretvara u vas. Vi ste svet. Ne postoji ništa osim vas. Kada se razvijete, kada otkrijete Istinu o sebi, da ste apsolutna Stvarnost, da ste čista Svest, videćete ovo gde god pogledate. Niste ono što mislite da jeste. Istražite, saznajte, otkrijte za sebe. Niste ono što mislite da jeste. Morate prestati da se identifikujete sa svojom ljudskošću. Morate prestati da verujete da ste meso i kosti, i da imate samo četiri decenije i tako dalje da živite na ovoj zemlji. Jer u Istini zemlja ne postoji onako kako se pojavljuje. Vi ne postojite onako kako se pojavljujete. I vaši takozvani problemi, situacije, nisu ono što izgledaju. Morate ići izvan toga. Saznajte. Ne verujte meni. Saznajte za sebe. Zaronite duboko u sebe.

Pokušajte da shvatite da niste telo. Možda izgleda da imate telo, ali niste telo. Svet nije svet za koji mislite da jeste. Ništa nije onako kako izgleda. Postoji supstrat celokupnog postojanja. To je Ljubav. To je apsolutna Stvarnost, čista Svesnost. I taj supstrat je vaše postojanje. To ste vi. Vi ste Bog. Osoba nije Bog, telo nije Bog, ali vi ste Bog. Ako se identifikujete kao Bog, kako je moguće da imate problem? Može li Bog imati problem? Može li Bog biti potišten? Može li Bog verovati da je nešto pogrešno? Razlog zašto nećete prihvatiti činjenicu da ste Bog je zbog vašeg ortodoksnog vaspitanja. Još uvek verujete da je Bog antropomorfno božanstvo negore na nebu, i ako vam kažem da ste Bog, mislite da je to bogohuljenje. To mi samo pokazuje da se identifikujete sa svojim telom. Verujete da ste telo, i da postoji Bog negore na nebu kome se morate moliti, i ako je dobro raspoložen, daće vam dar. Ako se ne oseća baš dobro tog dana, baciće grom na vas. Ljudi još uvek u to veruju. Pitanje je, šta vi verujete? To je vaš život. Ono što verujete, ono što prihvatate, postaje vaš životni stil. Vi to stvarate, vi to uzrokujete. Zato svako vidi drugačiji svet. Vidimo sebe. Logično je stoga, zašto ne videti svoje istinsko Sopstvo? Zašto ne eksperimentisati? Zašto ne početi da verujete da ste Bog? Šta je Bog? Bog je Svest. Šta je Svest? Nešto što je svesno sebe kao čiste Svesnosti. I sve to nije negde izvan vas. To ste vi. Vi ste to. Ceo univerzum ste vi. Ceo univerzum je sreća, Radost, Ljubav, Mir. Ali to nikada nećete videti u svetu dok to ne vidite u sebi. Stoga morate vežbati da vidite sebe kao osobu punu ljubavi, kao ljubaznu osobu, kao radosnu osobu. A onda ćete odbaciti osobu, i videćete sebe kao sveprisutnost, sveznanje, svemoć. Vi ste moć. Nema druge moći osim vas. Mnogi od vas, većinu svojih života, bavili su se okultnim moćima, pokušavajući da pronađu zlatno runo, da tako kažem, izvan sebe. Nikada nije bilo izvan vas. To je kao priča koju sam ispričao o Kimberley dijamantskim rudnicima. Ovaj Englez je odlučio da ode u Afriku da otkrije rudnike, dijamante. Čuo je da ima dijamanata u Africi. Zato je prodao svu svoju imovinu i preselio se u Afriku, kupio malu kolibu, i svakog dana je išao u potragu za dijamantima. Godine su prolazile i postao je razočaran. Nikada nije uspeo da nađe dijamante. Zato je stavio oglas u novine da proda ovo imanje i kolibu u kojoj je živeo. Neko je došao da ga vidi, da je kupi. Njegovo ime je bilo Kimberley, i seo je na kamen i potpisao papire. Kada je čovek otišao, Kimberley je pomerio kamen slučajno, i ugledao dijamant. Dijamanti su uvek bili na mestu sa kojeg je krenuo. Bili su mu pred nogama sve vreme. I tako su otkrivena Kimberley dijamantska rudarska polja. To je istinita priča. Sve što tražite je unutar vas. Prestanite da tražite izvan sebe. Sve što želite je unutar vas. Potencijal, mogućnost za sve što možete zamisliti je unutar vas. Vi ste univerzum za sebe. Ali kada

kažem Sopstvo, ne mislim na malo "s." Sveprisutno Sopstvo je vaša prava priroda. Razmislite o tome. (prekid trake) Pitanje koje mi se iznova i iznova postavlja je: "Dok praktikujem samo-istraživanje, atma-vicharu, Džnana Margu, kako da delujem u svetu? Šta da radim u svetu dok nastavljam da praktikujem? Kakav treba da bude moj stav? Ako je sve predodređeno, ionako će se dogoditi, pa šta da radim u svetu?" Pa, istina je da je sve predodređeno, ali treba da delujete kao da nije. Treba da zaboravite na to i ne mislite: "Nije važno šta radim. Mogu biti zao ili mogu biti dobar, koja je razlika? Ako je predodređeno, ionako treba da to uradim." Naprotiv, delujte

kao da vi donosite odluku i da ćete morati da snosite posledicu onoga što radite. Tako treba da delujete u svetu. Treba da razvijete ljubaznu blagost prema svima i svemu, ne samo prema ljudskim bićima, već i prema životinjama, biljkama, mineralima. Treba da se ophodite prema svemu sa ljubaznom blagošću. Treba da steknete dobru narav i prestanete da se ljutite. Treba da razvijete Radost u sebi, poniznost. Ne treba da brinete o tome šta svet radi. Ne treba da brinete o tome šta vam se čini da se dešava. Ali svaka vaša reakcija treba da bude zasnovana na Ljubavi, na Miru, na ljubaznoj blagosti, samilosnosti. Ne pokušavajte da analizirate. Jednostavno postanite to. Svet će vam odgovoriti u skladu s tim. Na kraju krajeva, vi ste svet. I dok praktikujete na sebi, automatski se ono što dajete vraća. Ostavite ljude na miru. Ne pokušavajte da promenite bilo koga. Ne tražite probleme. Ne dozvolite svom umu da misli dalje od svog nosa. Juče je prošlo i nikada se ne može vratiti. Svako ljudsko biće pravi greške. Ne žalite za prošlošću, to je deo vašeg iskustva učenja. Niste grešnik. Niste loša osoba, nema razlike šta ste uradili. Delo može biti zlo, ali vi niste. Gledajte na sebe kao na celokupno postojanje i delujte odatle. Ne očekujte ništa i nikada nećete biti razočarani. Dajte od sebe. Ne očekujte ništa zauzvrat. Zašto radim ono što radim ovde? Zašto sedim ovde i govorim? Šta želim? Ne tražim ime ili slavu. Ne tražim da budem prepoznat kao bilo šta. To je samo događanje. Nikada to nisam tražio. Događa se samo od sebe. Moja iskustva u samo-ostvarenju, nikada ih nisam tražio, nikada nisam išao za njima. Razvila su se sama od sebe. To znači da svako može iskusiti samo-ostvarenje. Ali morate da se opustite. Morate prestati da se borite protiv sveta i prestati da se borite protiv sebe. Pustite stvari da se odvijaju kako hoće. Ne reagujte. Znaci duhovnog napretka su sledeći: Možda se i dalje ljutite, možda se i dalje uznemirite, ali sada ste toga svesni. Pre ovoga, pre vaše prakse, dozvolili ste da vas bes potpuno obuzme, recimo. Postali ste vaš bes. Ali sada dok praktikujete "Ko sam ja?" samo-istraživanje, primećujete da kada se naljutite svesni ste da ste ljuti. I počinjete da se smejete sebi, i bes odlazi. Primećujete da sve vaše emocije i sva vaša raspoloženja koja ste imali celog života

opadaju. I kada vas situacija suoči sa negativnim uslovom, u stanju ste da je posmatrate i ne reagujete odmah. Gledate, postajete svesni. Ono što vam se dešava je da se odvajate od uslova. Počinjete da shvatate: "Nisam uslov, nisam svoj bes, nisam svoja potištenost." Istina je da se možda i dalje osećate potišteno i imate različita raspoloženja koja sam pomenuo, samo sada počinjete da gledate, da posmatrate, da vidite. Hvatate sebe i postavljate pitanje: "Kome ovo dolazi? Ko se oseća loše? Ko se oseća potišteno?" Možda još uvek ne razumete potpuno, ali počinjete da shvatate polako ali sigurno da niste taj uslov. Onda shvatate da niste telo jer je uslov deo telesnih osećaja. I počinjete da vidite i shvatate: "Postoje trenuci kada sam srećan, postoje trenuci kada sam potišten, postoje trenuci kada sam ljut. Ali 'ja' je uvek prisutno. Stoga, ko sam ja?" I samo postavljanjem tog pitanja počinjete da se osećate dobro. Shvatate da se vodi rat u Iraku, ljudi umiru. Ali šta je Istina o ovome? Šta je Stvarnost o ovome? I odgovor dolazi: Ja jesam. Ja jesam je Stvarnost. Onda odakle dolazi rat? Odakle dolazi nečovečnost čoveka? Odakle dolaze sve ove grozne stvari u svetu? I kako nastavljate da istražujete, shvatićete da 'ja' nema ništa sa ovim stvarima. Ipak, sve ove stvari su prikačene za 'ja'. Rat, loša narav, vruć temperament, bes, sve to pripada 'ja'. Onda počinjete da znate: "Vidim rat, osećam ga, osećam se loše." Počinjete da znate da dok pratite 'ja' do srčanog centra sve nestaje. Razlog što sve nestaje je što nikada nije bilo stvarno od početka. Ono što je stvarno nikada ne može nestati. Razlog zašto vam istinski mogu reći da svet nije stvaran, da je poput mehurića, poput sna, da nesklad nije stvaran, da vaše telo nije stvarno, je što sam nekako uspeo da vidim četvrto stanje, i iskusio četvrto stanje, izvan budnog stanja, sanjanja i spavanja. I to četvrto stanje je Stvarnost, dok se sve ostalo čini kao Stvarnost. Stoga se rat čini stvarnim, veoma stvarnim, svet se čini stvarnim, vaše telo se čini stvarnim, ali vi niste to. Vi ste izvan toga. Ipak, ako niste iskusili ovo stanje Svesti, nikada ne možete zaista znati da ono postoji. Govorim vam o stanju savršenog mira i harmonije, stanju apsolutne dobrote, nirvane, sat-čit-anande. Ovo je istinsko stanje. Ono je stvarno. Stvarno je meni, baš kao što je ovaj svet stvaran vama. Čak i kada bih bio uključen u rat

sa bombama koje padaju na mene, puškama koje pucaju svuda oko mene, ne bih se plašio. Ne zato što sam idiot, već zato što znam šta postoji, a šta ne. Za mene je to poput školske table. Ja sam donekle poput školske table i neko crta na tabli, Iračani se bore protiv Amerikanaca, ljudi bivaju ubijeni, ljudi bivaju bombardovani, i to izgleda da se dešava na tabli. Onda neko dođe sa brisačem i obriše to, i nestane, ali tabla ostaje. Onda nacrtaju drugu sliku, taj rat je gotov i svi žive u miru neko vreme. I svi se svađaju oko zemlje, svađaju se oko imovine, svađaju se oko poslova, oko

zaposlenja, i svega ostalog, i onda se to obriše. Ali tabla ostaje uvek ista. Dakle, nekako sam svestan da sam poput školske table. I sva ova dešavanja su superponirana na Svest. Tabla je Svest i ja sam to. Sva ova dešavanja su poput odraza u ogledalu. Ne možete ih uhvatiti. Možete samo uhvatiti ogledalo. Ogledalo je uvek isto. Tabla je uvek ista, Svest je uvek ista. Ali neko pita: "To je u redu što se tiče školske table i što se tiče ogledala. Ali kako se ti incidenti pojavljuju? Kako ovaj svet može da se pojavi?" I najbolja analogija koju vam mogu dati je zbog činjenice da je većina ovih stvari neizreciva, ove više sfere. Ne postoje reči da ih izrazimo. Ne postoji ništa što možete učiniti da to objasnite, ali one su analogija. A analogija je svet snova. Večeras odete na spavanje i sanjate da postoji rat, i da ste u vojsci i da se borite, recimo, sa Iračanima, i bivate ranjeni. Onda ja dođem i kažem vam: "Ovo nije stvarno. Nikada nisi ranjen, i nikada se nisi borio. Niko ne ubija i niko nije ubijen." I onda kažete: "Jesu. Evo, pokazaću vam." I upucate me. I izgleda da sam ubijen. Ali onda se probudite. Sve je ovo bio san. Nikada nije postojalo. Teško je reći vam da je svet san, jer izgleda tako veoma stvarno, i neki od vas zaista duboko osećaju svet. Ali kažem vam da što se više upuštate u svet, to više svet kontroliše vas, i teže je odvojiti se. Zato se samo-istraživanje naziva direktnim putem, jer se smatra najbržim načinom da se probudite. Jednostavno pogledate u sebe kad god vas situacija u svetu suoči, i upitate se: "Kome ovo dolazi?" Recimo da večeras gledate televiziju i vidite sve te vojnike koji bivaju ubijeni. Umesto da osećate situaciju, pitajte se: "Ko ovo oseća? Ko ovo vidi ovakvim kakvo jeste? Ko misli da je stvarno?" Naravno, ovo morate raditi sami. Ne dozvolite da vas drugi ljudi čuju. Poslaće vas u ludnicu. Jednostavno pogledajte situaciju, pokušajte da shvatite da je to deo sna, i iako je osećate, još uvek nije stvarno. Ovo je početak Mudrosti, kada možete bar ovo reći sebi. Većina ljudi ne može ovo reći jer ne veruju u to. Svet je za njih toliko moćan, da čak i ako kažu: "Kome ovo dolazi?" svet ih prvi stigne i navede ih da poveruju da su luckasti. Zašto, svako može videti da se rat vodi. Ovi ljudi jednostavno još nisu dovoljno zreli da praktikuju samo-istraživanje. Stoga ono što treba da urade jeste da se predaju Bogu. Treba da kažu nešto poput ovoga: "Bože, nemam pojma šta se dešava. Ne znam da li je ovo stvarno ili nije. Pomozi mi da znam. Predajem ti se potpuno, u potpunosti, telom, umom i dušom. Učini sa mnom što hoćeš. Otkrij mi Istinu," i sačekajte. Odjednom ćete početi da se osećate veoma srećno. I ako ovo dovoljno praktikujete, predajući se Bogu, potpuno se prepuštajući, dan

će doći kada počnete da osećate da Bog kome ste se predavali nije niko drugi do vi sami, i moći ćete da praktikujete samo-istraživanje. Ako ni to ne možete, ako se ne možete predati Bogu, treba da praktikujete mantre, pevate Kirtane, molite se, ali radite nešto. Ne dozvolite da prođe dan a da ne uradite nešto. Ako morate da se molite, molite se. Ako možete da se predate Bogu potpuno, uradite to, ali najviši i direktni put je samo-istraživanje. Šta god da se desi u vašem životu, šta god da vidite, pitajte se: "Kome to dolazi?" Ne pokušavajte da analizirate uslov. Većina vas voli da priča o svom uslovu. Recimo da prolazite kroz neku vrstu bankrota. Prolazite kroz to? Uradite najbolje što možete, ali ne zadržavajte se na uslovu. Zadržite se na svojoj sat-čit-anandi. Zadržite se na svojoj čistoj Svesnosti. Zadržite se na Bogu. Ako morate, zamislite svoje srce na desnoj strani grudi. Govorim o vašem duhovnom srcu. Nema veze sa čakrama ili vašim fizičkim srcem. Duhovno srce je na desnoj strani grudi. Zašto je tamo? Pa, pogledajte to ovako. Kada govorite o sebi, uvek pokazujete na desnu stranu grudi, zar ne? Recimo, neko kaže: "Hej, ti." Vi kažete: "Ko, ja?" i pokazujete na desnu stranu grudi, zato što je tamo vaše duhovno srce.

To radite nesvesno. Ne razmišljate o tome, ali to radite zato što tamo boravi vaše duhovno srce. Možete videti loptu bele svetlosti u svom duhovnom srcu, sferu svetlosti, sjajne blistave svetlosti. I u centru svetlosti možete videti svog omiljenog sveca ili Mudraca. Možda, ako ste jevrejske tradicije, možete videti Mojsija, ako želite. Hrišćani mogu videti Isusa. Arapi mogu videti Sadama Huseina, ako žele, ili Alaha ili Muhameda, šta god žele. Kogod vam nešto znači. Samo time ćete osetiti osećaj mira i olakšanja, i osećaćete se dobro. I nakon nekog vremena, vidite svog omiljenog Mudraca kako se širi, širi, dok potpuno ne uronite u Mudraca. Mudrac je postao velik kao vaše telo. I vidite Mudraca kako se takođe širi, širi se dalje i dalje, i nastavite s tim dok ceo univerzum ne uroni u Mudraca. Onda shvatite da ne postoji ništa osim tog Mudraca, i ja sam to. Gde bih drugde bio? Ako je ceo univerzum uronio u Mudraca, i ja sam uronio u Mudraca. Ja i moj otac smo jedno. To je početak. Sve vodi ka samo-istraživanju. Razlog zašto delim ove stvari sa vama je zato što treba da praktikujete nešto. Ne dozvolite da vas svet uhvati. Ne dozvolite vašim osećanjima, vašim emocijama, onome što vidite, što čujete, što okusite, što dodirnete, da utiču na vas. Transcendirajte to. Ako mislite na Boga, Bog će misliti na vas, jer ste jedno. Stoga je logično da ako neprestano mislite na svoje probleme, i svoje potrebe i svoje želje, i oni će misliti na vas, i bićete uhvaćeni u svemu tome.

Dakle, da se vratimo Stvarnosti, ovaj svet i ovaj univerzum i sve u njemu je poput sna. Odakle je došao san? Iz uma. Odakle je došao um? Iz Sopstva? Zašto bi um došao iz Sopstva? Ne dolazi. Um nikada nije postojao. To je poput primera hipnoze koje vam dajem. Pod hipnozom možete zamisliti nešto da je stvarno što nije. To čak i ne postoji. Ali ipak, dokle god ste hipnotisani, verujete da postoji. Svi smo hipnotisani. Hipnotisani smo u verovanju da je svet stvaran, moje telo je stvarno, moj um je stvaran, moji strahovi su stvarni, i reagujemo u skladu s tim. Dok praktikujete ove stvari, počećete da se hvatate. Hvataćete sebe kako reagujete i smejati se sebi. Nema razlike koliko ozbiljno mislite da je. Sve dok možete da se uhvatite i kažete: "Čekaj malo, ko prolazi kroz ovo? Ko se oseća potišteno i iscrpljeno? Ko se oseća užasno? Ja. Pa, ko sam ja?" I pratite nit 'ja' do svog srčanog centra. Počivate u 'ja'. Držite se 'ja'. Ipak, greška koju neki ljudi prave sa ovom metodom samo-istraživanja je što se koncentrišu na 'ja'. Rekao sam vam ovo ranije, koncentrišite se na Sopstvo. Počivate u 'ja'. Pod počivanjem mislim da pratite 'ja', posmatrate 'ja', i pratite ga duboko u svoje srce. Ali vaš fokus je na izvoru. Izvor je Svest, jedina Stvarnost. Ne postoji ništa drugo. Što više mislite na reči da objasnite ove stvari, to više postajete zbunjeni. Zato je važno, kada idete kod Učitelja, da se uverite da je Učitelj uspeo da ovo ostvari za sebe, a ne nešto što je pročitao u knjigama ili čuo negde drugde. To je jedini način da pređete okean obmane. Sa osobom koja je tamo bila. Kao što sam pomenuo ranije, kada odete kod psihologa ili psihijatra, jedina pomoć koju ćete dobiti je Svest psihijatra ili psihologa, ne ono što je pročitao u knjizi, ne njegovo školsko znanje. Možda poznaje temu napamet, ali ako je njegov život potpuno u neredu, i nema pojma o čemu se u životu radi, ali ima dobro pamćenje da zapamti knjige, dobićete od njega ili nje ono što on ili ona jeste. Možete dobiti od druge osobe samo ono što ona jeste, ne ono što govori. Dakle, možete dobiti dobar osećaj kada napustite ordinaciju i osećate se kao da vam je pomognuto. Ali kao što znate, to brzo nestane ili se pretvori u drugačiji problem, zbog činjenice da vam je pomognuto samo na nivou terapeuta. Ono što on ili ona vidi ne čini nikakvu razliku. Tako je i sa duhovnim životom. Svi odgovori su unutar vas. Ako ste iskreni, i ako zaista želite da se probudite svim svojim srcem i dušom, Guru unutar vas će vas dovesti do Guru-a izvan vas. I Guru spolja će gurati ka unutra, a Guru iznutra će gurati ka spolja, i probudićete se. Dakle, morate da analizirate svoj život upravo sada i vidite odakle dolazite. Ne zavaravajte se. Ne igrajte igrice sa sobom. Vidite gde ste zaista, šta zaista želite, šta zaista tražite. I pokušajte da shvatite da ćete jednog od ovih dana sve to ostaviti iza sebe, možda sutra, sledeće nedelje, sledećeg meseca, sledeće godine.

Jurenje za materijalnim stvarima, kao što do sada znate, ne donosi sreću. Karmički, ono što treba da imate, doći će. Ne poredite se ni sa kim. Budite verni sebi. Naučite da volite sebe, da budete

svoji. Uvek razumite i znajte da niste ono što izgledate da jeste, da ste sat-čit-ananda. Vi ste krajnje jedinstvo. Vi ste čista svesnost. Vi ste Parabrahman. To je vaša istinska priroda. Posvetite se toj prirodi. Vidite je. Osetite je. Obožavajte je. Postanite to, i bićete slobodni. (prekid trake, zatim traka nastavlja iznenada)

R: ...svakakva luda pitanja.

SC: Postaviću pitanje. U analogiji sna gde je Iračanin bio ranjen i probudio se i to je bio samo san? U snu je vojnik bio ranjen? A u stvarnosti? Verovatno se dešava upravo sada tamo...?

R: Pa to je poenta koju pokušavam da iznesem. Stvarnost je san jer kada sanjate ovo, vi kažete, "To je stvarnost." Kunete se u to da je stvarnost. To je isto kao da sanjamo da smo na satsangu upravo sada i sve se ovo dešava. Sanjate to i kažem vam, "Nathane, sanjaš," a vi kažete, "ne, ne sanjam!" Razgovaram sa vama ovde, naravno da sanjate, ali sanjate da razgovarate sa mnom. Ali ne možete to da vidite i ne možete to da prihvatite. Ali onda se probudite. (SC: Misliš kada se probudiš... Shvatio sam, shvatio sam... (smeh) da, tačno. Nisam se probudio ali sam shvatio ono što govoriš da sam se probudio i...) Živite smrtni san. Verujete da je vaš lični svet stvaran. (SC: Verujem.) I zato bivate pogođeni i zato boli. (SC: Hmm.) Ali čim nekako uspete da ubedite sebe. Kada možete otići duboko u sebe i možete videti da ovaj svet nije ono što mislite da jeste. (SC: Ipak je to tako snažan osećaj, ovo...) Naravno da je snažan. To je zato što verujete da ste telo. (SC: Da, to je tačno.)

R: Počinjete tako što shvatite da niste telo i kada dođete do tog zaključka, svet vam više neće biti stvaran. (SC: Kako neko može osetiti da nije telo?) Tako što ćete shvatiti da se telo menja. Niste bili isto telo koje ste bili pre dvadeset pet godina. (SC: Mislite pre dvadeset pet dana.) (smeh) Naravno. Pa kako možete biti telo kada se ono menja, menja, menja. Kada ste prvi put začeti kao telo, bili ste veličine glave čiode, a pogledajte se sada. Ćelavi ste i sedi i raspadate se. (SC: Da, znam da je istina. Da, smejete se, ali sam zaista svestan svoje smrtnosti i to zaista nije šala...) To vam i govorim. (SC: ...a samo osoba koja — kada navrši sedamdeset ili bilo šta, osamdeset, stvarnost je tu. Reći ću vam, ne može se poreći.) Ali ako pogledate u prošlost i videćete da ste bili drugačiji, izgledali ste drugačije, sve je bilo drugačije... (SC: Da, da.) Pa kako vaše telo može biti stvarno, kakvo ste telo? Da li ste stvarno telo kao tinejdžer? Da li ste stvarno telo kao beba? Ili ste stvarni sada? (SC: Kažete da je telo iluzija?) Telo je iluzija, ne postoji. (SC: Ali osećam ovo. Znam da sam verovatno bio budalast ceo put.) Naravno da osećate, ali kada bismo razgovarali o snu u svetu snova, i tamo biste to osećali. (SC: Ne, svet snova bi bio san.) Ne, mislili biste da je stvaran. Recimo da

sanjamo upravo sada i vi kažete, "Vidi Roberte, ovo je stvarno." Sanjate to, mislite da je stvarno. Pratite? Onda se probudite. (SC: Da, pratim. Sad su oba snovi, jedan san verujem, a drugi ne verujem.) Zato što živite smrtni san. (SC: Da, tačno.) Vezani ste za ovaj svet i verujete da je stvarnost, pa vas povređuje. (SC: Frustrirajuće je, to je sve što mogu reći. (smeh) Kad mislite da ste shvatili, kao mehur, znate da ste ga uhvatili i nestane.) Morate sebe pitati kroz samoistraživanje, "Ko je frustriran? Kome to dolazi?" (SC: Nisam to radio, biću iskren.) Naravno da znam da niste. Ali morate nešto uraditi. (smeh) (SC: Šta?) Morate nešto uraditi. Morate praktikovati neku vrstu duhovne discipline. Ako želite da napredujete, morate uložiti trud. Ne možete samo postojati u svetu i ići od sastanka do sastanka do sastanka i očekivati da ćete nešto pronaći. Morate se sabrati i raditi na tome.

SL: Roberte, kada Ja Jesam odbacuje telo, fizičko telo, da li na to mislite kada kažete da nema početka i nema kraja, samo je kontinuum? I kako odlučuje da preuzme drugo fizičko telo?

R: Ja Jesam ne radi te stvari. Ja Jesam ne preuzima drugo telo i Ja Jesam nema ništa sa telom. Ja Jesam je svest. Ali vi govorite iz svog smrtnog stanovišta. Govorite iz Ja, ega. Ego preuzima telo. Ego mora da radi sve te stvari. Ali kada biste spoznali Ja Jesam, bili biste oslobođeni toga. Nemate ništa sa tim stvarima. (SL: Da li bi se to i dalje dešavalo?) Ništa se ne bi dešavalo jer se

ništa ne dešava u svesti. Ne bi bilo ničega što bi se desilo. (SL: Da li izgleda da se dešava?) Izgleda, ali samo egu. Egu izgleda kao da imate telo i um i svet je stvaran. Ali za svest postoji samo svest i ništa više. (SL: I to postoji?) Kao vi sami, koncentrišite se na svoje Sopstvo koje je svest. Postavljanjem pitanja, "Ko sam ja?" I ako radite meditaciju "Ja Jesam" to će vas takođe dovesti do slobode. Zato nastavite sa praksom.

SB: Roberte, mogu li samo dati izjavu, recite mi da li je tačna? Da li je buđenje iz sna, smrtnog sna? Buđenje iz smrtnog sna dešava se samo pomoću realizacije, ne mentalnim razumevanjem ovoga. Možemo mentalno razumeti šta govorite i ubediti sebe mentalno da je ovo san? Ali to nas neće probuditi, već samo pomoću realizacije da ćemo videti da jeste?

R: Da, ali morate negde početi. Morate koristiti um da uništite svoj um. To je poput Ramaninog primera lopova koji postaje policajac da uhvati lopova. (SB: Znači, uspostavljanjem u svesti, što je praksa, to će vremenom... onda će doći, bićete uspostavljeni u tome.) To će vas vremenom probuditi. (SB: I realizacija će se dogoditi.) U meri u kojoj um počiva u srcu i prestanete da mislite. (SB: To je jednostavnost sama, samo uspostavljanjem u tišini svesti.) Da. Um je veliki problem jer um misli. Sve ove prakse su jednostavno da učine um mirnim. Da umire um. Kada je um tih, realizacija dolazi sama od sebe. Dakle, sve ove prakse su da umire um.

SB: Izgleda previše porazno uzeti ceo dan i pokušavati ovo. Ono što radim je da uzmem... mogu li biti tih jedan minut samo jedan minut, možda ako uzimamo male doze možemo biti potpuno oslobođeni samo od jednog minuta ili trideset sekundi? Možda je to mesto za početak? Samo tih trideset sekundi, petnaest sekundi, a onda povećati?

R: I kako misli dolaze, pitajte se, "Kome one dolaze?" (SB: I vratiti se u tu tišinu.) I vratite se u nju. (SB: U redu, izgleda porazno pokušavati uzeti ceo dan i raditi to. Radim to na taj način ali...) Šta god morate da uradite, uradite to. Sve dok radite nešto osim reagovanja na svet. (Robert nastavlja) Mi smo čudna grupa ljudi jer nećemo dozvoliti svetu da nas savlada. Shvatićemo šta je svet i postati slobodni. To nas čini drugačijim od većine ljudi. Zadržite to za sebe. Ako pokušate ovo podeliti sa prijateljima ili čak porodicom, postoji tendencija da vas obeshrabre. I tada ćete početi da verujete da ste možda u krivu. Zato morate postati jaki. Morate zaista želeti ovo.

SB: Ako osećate veliku ljubav bez ikakvog razloga, ikakvog povoda, besrazložno, da li je to indikacija nečega?

R: O da, to je visoko duhovno stanje. Ako imate bezuslovnu ljubav, to je sjajno. (SB: Kao kada samo pogledate životinje, to je kao neverovatno čudo i najjednostavnija stvar, sama životinja je neverovatna.) Sve je čudo. Buba, žohar, sve su to čuda.

SS: Ali nisu stvarni?

R: Ali čuda su jer izgledaju stvarno. (SS: Ovo nije stvarno, bože fantastično - zapela sam na tome...) Zamislite da ste u snu i da sanjate ovo. Sanjate celu ovu stvar upravo sada i tako to ide, a onda se probudite. Dakle, sanjali ste sve ovo. (SS: Kada se probudimo, Roberte, da li je i dalje tako divno? Da li je bolje od gledanja žohara... nisu prave reči...) (smeh) Druga reč za buđenje je blaženstvo i blaženstvo nema objašnjenje. (SS: Ako pogledate oba stanja? Postoje li oba stanja?) Postoji samo jedno stanje. (SS: O da, pa ovo nije loše.) Oba stanja su dualnost. Ne mogu postojati dva stanja. Postoji jedan temeljni uzrok za sve i vi ste to. (SS: Postoji samo jedno stanje. Ne postoji san kao stanje?) To je za ego. Ego sanja. Ego ima iskustva. (SS: Ali vi postojite i na ovom planu?) Kao šta? (SS: Džnani?) Ono što vidite, to i dobijete.

SN: Ali san može biti blaženstvo takođe?

R: San može biti blaženstvo, ali ne može biti pravo blaženstvo jer je pravo blaženstvo izvan sna. (SN: Uvek sve preispitujemo, zar ne možemo jednostavno biti? Mislim, čini mi se da je ego taj koji kaže da ovo nije blaženstvo?) Ponovite to? (SN: Čini mi se da ako ovaj ego ili Ja koje kaže da ovo blaženstvo koje jeste, nije blaženstvo?) Bilo koje blaženstvo koje iskusite u snu ili u ovom

svetu ne može trajati. Mora se promeniti. Za svako dobro postoji loše. Za svako gore postoji dole. Ovo je svet dualnosti. (SN: Čini mi se da bi moglo trajati, zašto ne bi moglo trajati? Možda nisam sposoban za to. Nema razloga zašto ovo blaženstvo ne bi moglo trajati.) Ne. Zbog činjenice da je svet sačinjen od atoma. I atomi sveta

dolaze i odlaze i neprestano se menjaju. Dakle, blaženstvo koje iskusite u ovom svetu sačinjeno je od svetovnih atoma... (SN: Samo atomi?) Izvinite? (SN: Odakle atomi dolaze?)

R: San, sve je deo sna. Oni ne postoje. Ali kada objašnjavate san, vraćate se na stvaranje, na atome. (SN: Ne razumem zašto su atomi deo sna, ko to čini?) Vi to činite kroz svoj um. Kada je vaš um tih, sve staje. Celokupno stvaranje staje. Kada je vaš um aktivan, atomi se rađaju i stvaraju još svetova i još tela. Dakle, ideja je da zaustavite svoj um od funkcionisanja. Tada postajete slobodni. (SN: Ali čak i ako zaustavim svoj um od funkcionisanja, atomi će i dalje trajati?) Ne, neće, jer ste ih vi stvorili svojim umom. Vaš um je stvorio sve... (SN: Razumem da ne traju za mene, ali će trajati za nekog drugog i i dalje mislim da postoji neko drugi pored mene.) Ne brinite o nekom drugom. Ako razumete istinu o sebi, razumećete istinu o nekom drugom. (SN: Znači onda je to istina za sve druge. Istina očigledno, ali ipak... šta se desilo pre nego što je bilo ljudskih bića?) Bilo je ništa. Nije bilo ničega. (SN: Ne vidim kako to možemo reći.) Pa iz vaše tačke gledišta to kažete. (SN: Iz moje tačke gledišta, ne znam.) Ali vi dajete izjavu. Pitajte se, "Kome ovo dolazi?" Istražite, idite unutar sebe, saznajte. Preispitujte se dok ne dođete do najgolijeg Ja. (SN: Osećam se veoma konačnim.) Pitajte se, "Ko to čini? Ko se oseća konačnim?" Morate to uraditi sami. Ono što pokušavate sada je da slušate moje reči i pokušavate da vidite da li su stvarne ili ne. Ali kao što kažem većinu vremena. Ne želim da mi verujete. Ne verujte ni jednu reč koju kažem. Zašto biste? Saznajte sami. Preispitujte se i vidite da li sam u pravu ili ne.

SD: Roberte, da li bi bilo korisno pitati, "Kome dolazi ovaj san?"

R: Naravno da, svakako. "Kome dolazi ovaj san?" (SD: Ali to bi se moglo primeniti na sve onda?) Na sve. (SD: Kao u četiri principa, to bi bilo otprilike kao prvi princip.) Da. Zapamtite, svet snova je deo ličnog Ja. Kada kažete, "Ko sam ja?" odnosite se na sve svetove. Svet snova, ovaj svet, psihičke ravni, astralne ravni, kauzalne ravni. "Kome sve ovo dolazi?" Sve izlazi iz mog uma. Kada nema uma, sve staje. (SD: Onda kako da se složimo oko bilo čega? Mislim, kako svi projektujemo rat u Iraku ili...) Zato što svi sanjamo smrtni san. (SD: Svi sanjamo isti san?) Svi sanjamo san. Ne sanjamo svi isti san. Vi sanjate san da svi sanjamo isti san. (učenici se smeju) To je vaš san.

SB: Znači, Roberte, suština je da se probudimo, da budemo uspostavljeni u svesti? Sve dublje i dublje... (R: Naravno.) ...sve dubinski tiše do beskonačnosti?

R: I tada onaj koji je uspostavljen u svesti nestaje. I postoji samo svest. (SB: I stvar će, doći će sama od sebe, isplivaće sama od sebe.) Ne dolazi zapravo jer nema odakle da dođe. Jednostavno jeste. Pojavljuje se i možemo je videti. (SB: Dakle, ako smo zaista ozbiljni u vezi ovoga, moraćemo vežbati biti uspostavljeni u svesti, inače je sve mentalno razumevanje uzalud i sav razgovor je uzalud.) Upravo tako.

SC: Želeo bih da postavim pitanje. Čuo sam Daglasa Hardinga kako govori pre neki dan. Da li vam je poznat? (R: Da.) Kaže da gledaš napolje i gledaš unutra istovremeno?

R: Zato što ne postoji napolje i ne postoji unutra. (SC: Kada vas gledam, vidim svoja osećanja. Kada vi gledate mene, vidite svoja osećanja.)

SG: Projektujete sebe. (SC: Molim?) Projektujete sebe.

R: Postoji samo jedno i to jedno vidi sebe. (SC: Dakle, gledajući vas ili bilo koga drugog, zapravo vidim sebe, svoja osećanja.) Sebe, da. (SC: A šta kada se pojavi unutrašnji osećaj? Kada pogledam napolje vidim sebe, a kada pogledam unutra ne vidim ništa zbog ovoga...) Ako zaista pogledate unutra, videćete stvarnost, ako odete dovoljno duboko u sebe. I videćete sebe. (SC: Što je

praznina, što je ništa?) Ne volim da kažem da je ništa. To je stvar koja se ne može opisati. To je blaženstvo. Zato koristimo reči poput parabrahman, izvan Brahmana. To je izvan stvarnosti. (SC: Ne može se izraziti rečima?) Konačno nikada ne može opisati beskonačno. Nemoguće je govoriti o tome. Ali može se iskusiti. (SC: Čak i trenutno.) Da, u izvesnoj meri.

SB: Ko to iskusi?

R: Sopstvo iskusi Sopstvo. (SB: Iskustvo onda nije dobra reč jer da biste iskusili, morate imati iskušioca, nešto što se iskušava.) Iskusite nagoveštaj... (SB: Oh, u redu.) ...I tada iskušilac nestaje. (SB: Pa ceo engleski jezik mora biti odbačen jer je irelevantan.) Engleski jezik je deo svetske situacije. (SB: Možda ako biste odbacili engleski jezik, možete odbaciti i nas same. (smeh) Malo sopstvo, mislim na ego sopstvo.) Ne baš, jer ako odbacite engleski jezik bez odbacivanja sebe, onda nećete komunicirati ni sa kim. (učenici se smeju)

SH: Ako odbacite subjekat i objekat, onda ostaje samo čisto iskušavanje?

R: Da. Naravno. (SH: Što je mnogo bliže?) Da. Dakle, ne gledajte da bilo šta odbacite, gledajte da transcendirate. Transcendirajte telo, transcendirajte um i postanite slobodni.

SX: Izgleda da moj um ne želi, neću ništa pronaći kroz svoj um, um može videti samo um? To je sve što vidim?

R: Um je skup misli o prošlosti i briga o budućnosti. (SX: A drugi deo je da Bog može znati samo Boga? Dakle, um može znati samo um i Bog može znati samo Boga.) Da, možete to reći. (SX: I um ne želi da odustane. Mislim, moj ne želi. Ne želim da se odreknem bilo čega. Mislim da ovde nema ničega, to mi um govori. Ovde nema ničega, zašto trošiti vreme tražeći. Radim posao, ali vidim da se to dešava celog mog života. Ne radim ništa ovde, zašto da trošim vreme?) Um je ono što vas drži za zemlju. (SX: Da.) Drži vas vezane za zemlju jer je deo vašeg tela, zapamtite. Ali kada postavite pitanje, "Čiji su ovo um i telo?" (SX: Um se zbuni. Zbunjuje moj um.) Jednostavno kažete, "Meni, ja to osećam." Ko je to Ja koje oseća? Odakle je došlo Ja? Ko oseća da je to njegov um i telo? Ko sam ja?

I nastavite da pitate, "Ko sam ja?" I doći će dan kada će se nešto desiti i probudićete se. Mora.

SC: Može li se ovo... mora li se raditi svesno? Morate li verbalno reći, "Ko sam ja?" ili možete to misliti?

R: Možete to misliti. (SC: Možete.) Naravno. Um ne zna da li verbalizujete ili ste tihi. Vi to znate. Nije bitno da li ste tihi ili verbalni.

SP: Roberte, da li je neophodno ili korisno praktikovati celibat da bi se praktikovalo samoistraživanje?

R: Ne, ne morate.

SX: Dakle, pomenuli ste hipnozu ranije, ili je to kao izlazak iz dehipnotizovanosti?

R: Možete to reći, da. Probudite se.

SQ: Roberte, pre otprilike deset godina imao sam meditaciju i samo nekoliko puta od tada, postojao je trenutak kada sam samo osetio da me nema. Nisam to shvatio dok nisam osetio da se vraćam. Nije bilo ničega tamo. Nisam znao za vreme ni bilo šta, nije bilo ničega što bi se zabeležilo. Osetio sam sebe, bilo je kao da sam ponovo svestan svog tela. Bilo je ogromne radosti. Da li sam bio u tom stanju kratko vreme ili...?

R: Imali ste duhovno iskustvo. Ako ste potpuno u tom stanju, nema povratka. Ali postoje nagoveštaji tog stanja. To nije potpuno stanje, postoje njegovi nagoveštaji gde možete videti da postoji nešto za šta vredi boriti se.

SD: Je li to Samadi? (R: To je samadi, da.)

SX: Pa kako to možete učiniti kada um jednostavno ne želi da ode?

R: Ako praktikujete određene oblike meditacije, doći će vreme kada zaobiđete um. (SX: Da, iskusio sam to, ali kada kažete, otići ćete i ne vratiti se?) Pod "ne vratiti se" mislim, ne vraćate se svom starom načinu razmišljanja. Ostajete realizovani sve vreme. Više vas svet ne zavarava. Svet vam postaje podređen.

SA: Kako to, Roberte, da se jednostavno pojavljujete u našem snu? Da li sanjamo da ste ovde? Je li to ono što se dešava?

R: Cela stvar je san. Moje telo je san, moje pričanje je san, vaše sedenje tamo je san. Stvarnost je izvan toga. (SA: I zašto ste ovde?) Bez razloga. Neću vam dati altruistički odgovor i reći da sam se vratio zbog vas (smeh) Kao što je Buda učinio ili neko drugi. Nikada nisam tražio ovo, jednostavno se desilo. Ne smatram sebe bilo kim važnim. Isti sam kao vi, osim što vidim stvarnost, to nije velika stvar.

SH: Ali praktikovanje je takođe san, šta god da je?

R: Naravno. (SH: Ali to je vrsta sna koja vas može probuditi, ako ne pazite? (smeh)) Da, upravo tako. (SH: Neka nas sustigne.) To je kao lopov koji postaje policajac da uhvati lopova.

SE: Četvrto stanje postaje prvo stanje? (R: Četvrto stanje postaje jedino stanje.) I prva tri stanja nestaju? (R: Da.)

SB: Roberte, u nekim knjigama to ne zovu stanjem, zovu to nestanjem jer je stanje nešto u šta ulazite i iz čega izlazite. Zato ne vole da to zovu stanjem.

R: Onda zovite to nestanjem, šta god vas čini srećnim. (učenici se smeju) Kakva je razlika kako to zovete? Dobijam dobre izveštaje o meditaciji "Ja Jesam" i svi bismo trebali to praktikovati. Kada to radimo zajedno ovde, dobre stvari se dešavaju. Zato uvek uključujem ovo. Pa hajde da vežbamo, hoćemo li?

SB: Roberte, ako govorimo "Ja Jesam", um i dalje misli, zar ne?

R: Lopov postaje policajac da uhvati lopova. Zato morate koristiti svoj um da biste se rešili svog uma. (SB: Znači usporava ga?) Čini ga tišim i tišim i tišim. (SB: Ali zar nije tako da nakon meditacije "Ja Jesam" trebate prestati sa meditacijom "Ja Jesam" i biti u svesti?) Ne. Drugo ime za svest je Ja Jesam. Dakle, Ja Jesam postaje svest. Oboje su isto. (SB: Ali izgovaranjem "Ja Jesam" um i dalje radi?) Na početku. (SB: U redu.) Usporava se kako nastavljate da ga izgovarate. (SB: I hoće li se konačno zaustaviti?) Da. (SB: Oh.)

SC: Onda ima nade.

R: Naravno da ima nade za tebe, Nathane. (SC: Pa prema drugim učiteljima poput Rameša - citiram ono što sam čuo - Desiće se ili neće, jednostavno ne možete ništa učiniti da se desi.) Pa to je tačno jer ne trudite se i ne čitate knjige niti pokušavate da vidite svakog učitelja na svetu da se to desi. Kada ste spremni da odete unutar sebe i postanete mirni i tihi i prestanete da mislite, desiće se. Zato zatvorimo oči i budimo mirni nekoliko minuta. Prvo postanite svesni svog daha. Opustite svoje telo... (traka se naglo prekida) [SADRŽAJ]

Ja Jesam je Brahman! 28. februar 1991.

Robert: Dobro veče. Lepo je ponovo biti sa vama, dobrodošli ste mi od sveg srca. Lepo od vas što dolazite ovde i sklanjate se od kiše. Nešto da se radi. Dosadilo vam je gledanje rata na TV-u. Gotovo je.

SH: Nema više rata.

R: Sada možete doći ovamo. Zanimljivo je primetiti koliko tražite samorealizaciju. Kada kažem, "Koliko tražite," mislim da samorealizacija nije nešto što tražite. Ali mislite da morate tražiti. Zato dolazite ovde i to je dobro. Šta god stavite na prvo mesto u svom životu, to ćete pre ili kasnije postići. Trudom koji ulažete da izađete na kišu i vozite se ovim planinskim putem da dođete ovde, pokazuje da ste zainteresovani za svoje Sopstvo. Kada sam imao otprilike šesnaest

godina, živeo sam u Bronksu u Njujorku i išao sam da slušam Džoela Goldsmita. Da li ga je neko čuo? (hm-hm) Bio je na Menhetnu. Usred zime morao sam da uzmem voz, presednem i uzmem autobus. Temperatura je bila možda sedamnaest stepeni, ali nešto u mom srcu me je teralo da idem jer sam želeo da budem tamo. Ne posebno da slušam šta ima da kaže, jer sam već znao šta ima da kaže. Ali jednostavno sam želeo da budem u njegovom društvu, sa istomišljenicima. Isto je i ovde. Kada izlazite iz svog puta da dođete na satsang, posebno po lošem vremenu kada vam je teško. Posebno kada možete biti u lepom prijatnom domu gledajući TV ili pijući vino ili šta god radite kod kuće. Izašli ste iz svog puta za duhovni život. Ovo nešto znači, ne meni, već vama samima. Znači da ste na putu i to je sve što treba da radite. Vaš stav na satsangu je važan. Kakav stav imate? Šta očekujete? Oni koji ne očekuju ništa dobijaju sve. Ako očekujete da kažem nešto duboko, uvek ćete biti razočarani. Ako očekujete da održim veliki govor, uvek ćete biti razočarani. Ako očekujete da držim propoved, opet ćete biti razočarani. Ali ako ne očekujete ništa, onda se moje ništa i vaše ništa spajaju i postaju sve. Zato vaš stav treba da bude bez stava. Nikada ne treba da imate bilo kakav stav i ne treba ništa da očekujete. To se zove prazan um. Kada je vaš um prazan, vaše istinsko Sopstvo automatski izranja i osećate veliku radost. Osećate veliku sreću, veliko blaženstvo. Počinjete da osećate svesnost, radosnu svesnost. Jednostavno postajete svesni ne nečega, postajete svesni ničega i ništa je svest. Dakle, dolaskom ovde sa praznim umom osećate čistu svesnost. Ne osećate je zapravo jer ne možete osetiti čistu svesnost. Postajete čista svesnost.

Kako postajete čista svesnost? Postajete svesni čiste svesnosti. Ne možete zapravo postati bilo šta. Lično sopstvo nikada ne može postati čista svesnost. Lično sopstvo nikada ne može spoznati svest. Kada ste došli ovde sa praznim umom, odrekli ste se ličnog sopstva. Stoga iskušavate čistu svesnost kao svest i to rezultira blaženstvom. Blaženstvo možete osetiti. Čistu svesnost, svest, ne možete. Ali da biste osetili blaženstvo, morate postati čista svesnost. Što znači biti svestan nečega, biti svestan svesti. Kada ste svesni svesti, ali čije svesti ste svesni? Ne svoje jer vi ne postojite. Svest postoji, ali vi ne. Stoga nikada ne možete reći, "Ja iskušavam čistu svesnost," ili "Ja iskušavam svest." Ne možete to reći jer Ja nikada ne može iskusiti te stvari. Zato kada vam neko kaže, "Mislim da iskušavam svest?" Pogledajte tu osobu čudno jer Ja nikada ne može iskusiti svest. Ja nikada ne može iskusiti čistu svesnost. Čista svesnost i svest jednostavno jesu. One nisu ovo ili ono, one jednostavno postoje kao same sebe. Sada vam neko kaže, "Pa u Upanišadama i Vedama piše, Ja sam Brahman." Znači govore da su oni Brahman. Ne, nisu. Sada shvatite ovo i zapamtite zauvek. Oni govore, "Ja Jesam je Brahman." Ne govore, "Ja, lično ja, je Brahman," ili "svest." Oni izjavljuju svoje istinsko priznanje da Ja Jesam je Brahman. Ja Jesam je svest, ne vi. Vi ne postojite. Ali Ja Jesam, Brahman, svest, čista svesnost, blaženstvo su svi sinonimi, dešavaju se istovremeno. Razlog zbog koga govorimo o ovim stvarima je zbog vremena i prostora. Kada ste telo koje govori, vreme i prostor izgledaju da postoje. Kada vreme i prostor izgledaju da postoje, morate koristiti reči da objasnite šta mislite. Zato kažete da je vaša prava priroda čista svesnost. Svesna čega? Svesna svesti, koja vodi do blaženstva, koje je apsolutna stvarnost. Ipak sve ove reči su sinonimi, sve znače istu stvar, stoga je realizovana osoba, da bi vam dala do znanja da sve znače istu stvar, tiha. Sada možete li videti zašto je tišina krajnji učitelj? Sve dok koristite reči, zbunjujete sebe i zbunjujete ljude. Ali kako postajete tihi poput Freda, pravo Sopstvo postaje dominantno i lično sopstvo juri nazad u srce. Stoga vi koji previše pričate, shvatite da ste najviše zbunjeni, jer reči samo zbunjuju. I zapamtite ponovo, jer verujete da ste telo, vreme i prostor postoje za vas i u tom prostoru i u tom vremenu izgovarate reči. Morate ih izgovarati jednu za drugom tako da neko drugi ko izgleda kao vi sluša vaše reči i onda reaguje. Postaju srećni ako ste rekli nešto lepo i postaju ljuti ako kažete nešto ružno i život se nastavlja. Dakle, razlog zbog koga dolazimo na satsang je da razumemo da nema tela, nema uma, postoji samo Sopstvo. Sopstvo se ne može objasniti rečima, može se samo iskusiti kao čisto biće. I to biće je svest, ta svest je čista svesnost koja je apsolutna stvarnost i rezultira blaženstvom.

Zato me čujete kako toliko puta kažem da je prvi znak napretka na duhovnom putu kada počnete da osećate dubok mir u sebi. To je blaženstvo o kome govorim. Možda ga niste potpuno iskusili, ali jednostavno osećate dubok mir kakav nikada ranije niste osetili. Stvari koje su vas uznemiravale prestaju. Ljudi koji su vas ljutili prestaju da vas ljute. Nisu se oni promenili, vi ste porasli. Reči postaju besmislene. Počinjete da provodite više vremena sami i postajete veoma, veoma srećni. Postavlja se pitanje, da li mislite da ako postanem samorealizovan moram biti sam? Moram postati pustinjak? Naprotiv, govorim mentalno. Na primer: Nedavno je bila rođendanska proslava u mojoj porodici i bilo je otprilike petnaest-dvadeset ljudi. Kao i obično sedim u stolici i posmatram. I bilo je svakakve buke i igranja i svega što se dešava, ali ja sam večni mir. Nema veze šta bilo ko radi ili govori. Ja sam u miru. Ne kažem, "Ne mogu da izdržim ovde, previše je buke i moram otići sam da budem u miru." Ja sam u miru gde god da odem. Vidite razliku? Vi koji verujete ili mislite da morate pobeći od svog okruženja ili od određenih ljudi jer vas izluđuju, ti ljudi su blagoslov u maski. Jer vas teraju da vidite sebe. Šta vas teraju da vidite? Teraju vas da vidite da niste u miru sa sobom. Da li zaista mislite da ako odete u manastir ili u ašram ili u pećinu da ćete biti u miru? Ako ne možete biti u miru na zabavi? Zar ne vidite? Gde god da odete, morate poneti sebe sa sobom. I ako niste u miru gde jeste, ako odete u pećinu da živite sami, poludećete. Vaš um će vas izludeti! (smeh) Što je dobro! Svet je vaša laboratorija, gde vežbate na sebi. Ne pokušavajte da pobegnete od sveta. Ne pokušavajte da promenite stvari, već posmatrajte sebe, vidite o čemu se radi. Posmatrajte stvari koje vas uznemiravaju. Posmatrajte koliko reči koristite tokom dana. Kako pričate i pričate i pričate i pričate i pričate i pričate. Posmatrajte kako reagujete na ono što ljudi kažu. Koliko vas reaguje na vaš TV? Gledate program, smejete se ako je smešan, plačete ako je tužan, ljutite se ako rade ono što ne volite, niste u kontroli nad sobom. TV vas kontroliše. Znam osobu koja uključuje TV čim ustane iz kreveta i isključuje ga oko dvanaest sati noću kada ide na spavanje. Ne mogu da podnesu da budu sami bez da im neko nešto govori. Jer kada su sami bez TV-a ili bez radija, njihov um ih izluđuje. Sve vrste misli iskaču, pa da bi pobegli, gledaju TV. I onda pre nego što isključe TV, već razmišljaju šta ću sada raditi. Odu u bioskop, pre nego što film završi, već razmišljaju šta ću raditi kada film završi? Odu na kuglanje, moraju nešto raditi stalno. Ne mogu biti sami jer ih njihove misli zbunjuju.

Moraš da ispitaš sebe. Moraš da vidiš ko si. Moraš da počneš da razumeš, ti nisi činilac i postaneš miran i opušten i spokojan sa sobom. Način na koji postaješ miran je spoznajom: ja nisam činilac. Nisam tražio da budem rođen onakav kakav jesam. Nisam tražio da budem rođen od određenih roditelja, u određenoj zemlji, u određeno vreme. Nisam tražio da budem rođen u siromašnoj porodici ili u bogatoj porodici ili u duhovnoj porodici ili u ateističkoj porodici ili u porodici agnostika. Nisi tražio to, a ipak se nalaziš u toj određenoj porodici. Ako imaš sreće, kada stigneš u godine razuma, počinješ da se pitaš: "Kako sam dospeo ovde? Šta radim u ovom okruženju? Ko me je stavio ovde? Koja je moja svrha?" Dok iskreno postavljaš sebi ova pitanja, odgovori će ti biti otkriveni i počećeš da razumeš da je sve bilo predodređeno, predestinirano. Ako imaš sreće da dođeš pod tutorstvo gurua, ili Džnanija, biće ti objašnjeno da možda izgleda da misliš da si rođen u ovu određenu porodicu pod ovim okolnostima, ali u stvarnosti to nisi ti. Ti nisi to. Ti si bezgraničan. Slobodan si. Ti si od nerođenog. Uvek si bio i uvek ćeš biti. To je tvoja istinska priroda. Možeš li zamisliti da učiš ove stvari kada si mlad? Imati ovu vrstu razumevanja? Da iako možda izgledam kao telo. Iako možda izgleda da nešto radim. U stvarnosti ne radim ništa i nisam telo. A ako nisi telo i ne radiš ništa, onda ko radi posao? A odgovor je: niko. Niko nikada nije rođen, nema nikoga ko opstaje i nema nikoga ko nestaje. I ti si taj niko. Sada dok ovo delim s vama, šta lično misliš da si? Prva greška koju praviš je da veruješ da si lično ja. Identifikacija sa telom. To je tvoja prva greška. Druga greška je što tvoj um identifikuje sa svetom. A treća greška je što tvoj um i telo reaguju na tvoje okruženje. Stoga počinjemo sa telom. Kažeš sebi: "Postojim, nema sumnje u to, postojim. Ali ko je to ja koje postoji? To je lično ja. Ipak, kada odem na spavanje, nisam svestan tog ja. Ali ipak postojim iako spavam. A kada

sanjam, sanjam o svakakvim stvarima. Ipak kažem da sam sanjao." Ja uvek istrajava da te podseti da si ti ja. I ti se stalno identifikuješ sa ja, većinu svog života. Kada počneš da preispituješ, počinješ da preispituješ sopstveno postojanje. "Kako mogu da postojim onakav kakav jesam? Jer kada sam bio beba, postojao sam kao potpuno drugačije telo. Kao tinejdžer sam takođe postojao, ali sam bio drugačiji nego što sam danas. I pogledaj me danas, postojim onakav kakav jesam danas. Ali ja, ja, ja, uvek izgleda da je prisutno. Stoga, ko sam ja? Ko sam ja zaista?" I preispitivanje počinje. Pokazao si sebi da nisi svoje telo jer si bio drugačiji u različitim periodima svog života. Izgledao si drugačije, tako da ne možeš biti telo koje izgleda na jedan način u jednom trenutku a na drugačije načine u različitim trenucima. Jesam li svoj um, kako mogu biti svoj um. Moj um je samo konglomerat Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

misli, misli iz prošlosti i misli o budućnosti. Dakle, ne mogu biti svoj um. Stoga šta sam ja? Ako iskreno pitaš, nešto će ti reći unutar tebe da ako stigneš do izvora ja, svi tvoji problemi će biti gotovi. Zato počinješ da razmišljaš o izvoru. Dok razmišljaš o izvoru, ne misliš ni na šta, jer izvor ja je ništa. I počinješ da vidiš da ja koje te je suočavalo svih ovih godina mora imati izvor i izvor je ništa. Ako je izvor ništa, kako onda može postojati ja? Sada počinješ da se budiš i smeješ se sebi. Konačno shvataš: "Ne postojim, nikad nisam postojao, ne postojim kao svest, ne postojim kao čista svesnost, jednostavno ne postojim. Ali izvor je sveprisutnost, je krajnje jedinstvo." Tada možeš reći: "Ja sam izvor." Jer u tom trenutku ćeš shvatiti kada kažeš: "Ja jesam", više ne misliš na svoje telo, više ne misliš na svoj um. Misliš na Boga, na čistu svesnost, na svest, na apsolutnu stvarnost. U tom stanju čak i ne razmišljaš o tim rečima. Jer kao što sam pre pomenuo, te reči postoje samo u vremenu i prostoru. I u svojoj realizaciji razumeš da nema vremena i nema prostora. Dakle, nema reči, postoji samo izvor i ti postaješ slobodan i oslobođen. Sada znam da neki od vas ni ne znaju o čemu govorim. Zato hajde da postavimo neka pitanja.

ST: Dobro, Roberte, postoji li svemogući Bog? Sveznajući Bog?

R: Osim tebe? (ST: Svemogući, sveznajući Bog?) Pored tebe? (ST: Ne, to nije ono što pitam. Ne želim da povezujem sebe sa Bogom. Pitam te, postoji li svemoćni i sveznajući Bog?) Šta misliš da si ti? (ST: Ne, ja sam veoma ograničen.) Onda postoji Bog za tebe. (ST: Ne, to nije ono što pitam. Pitam te da li postoji Bog? Svemoćni, sveznajući Bog?) Za tebe? (ST: Zaboravi mene. Pitam te.) Sve dok veruješ da si ograničen, postoji. (ST: Ne, pitam te, za tebe postoji li svemoćni, sveznajući Bog? Ne za mene, zaboravi mene.) Zašto bi postojao jedan za mene a ne za tebe? (ST: Pa mogao bi postojati, ne znam?) Onda postoje dva boga, ili tri boga, ili četiri boga. (ST: Pa možda ja ne znam za njih, a ti znaš.) Ja ne znam ni za kakvog Boga. (ST: Ne znaš.) Ne. (ST: Dakle, sva ova učenja koja sam primio su sve gluposti?) Naravno. Sve su gluposti. (smeh) I šta sad? (učenici se smeju) (ST: Samo sam hteo da znam da li to... znaš.) Zato kažem: "Reči su sve gluposti." Što više pričaš, manje znaš. Ako možeš da postaneš miran i uđeš u tišinu i upitaš iskreno: "Ko sam ja?" Tada ćeš znati ko je Bog. Nema nikakve razlike šta ja mislim. (ST: Dakle, nema sveznanja? Sveprožimajućosti?) Ne znam. Šta ti misliš? (ST: Ne znam? Nisam tu.) Kakva je razlika šta ja mislim ili šta ja znam? Kakve ti to koristi? (ST: Samo pokušavam da vidim šta bi ti...) Saznaj sam! (ST: Pa, pokušavao sam, ali nisam mogao ništa da nađem u tom smislu.) Pokušaj jače. (ST: Čuo sam za ljude koji tvrde da znaju mnogo više nego ja, znaš. Ljudi sa kojima sam bio u kontaktu, koji su mi rekli da su se stopili sa eh... ko zna?) Pa kada ti neko to kaže, budi oprezan. (učenici se smeju) Kako se mogu stopiti sa bilo čim.

Moralo bi postojati dvoje mene, stapač i onaj sa kim se stapa. Nema koga da se stopi. (ST: Pa, kako objašnjavaš inteligenciju? Po mom mišljenju, priroda je inteligencija.) Ne objašnjavaš inteligenciju, ti postaješ inteligencija. (ST: Da, ali ako si inteligentan, trebalo bi da budeš u stanju da demonstriraš inteligenciju?) Ko to kaže? Kako je demonstriraš, pričanjem? (ST: Ne, recimo, da sam priroda, mogao bih da stvaram cveće, drveće, bilo šta, zar ne?) Kako znaš da ne možeš? (ST: Pa, znam da nisam sposoban da stvaram.) Ko zna? (ST: Ja, dok sedim ovde.) To je odgovor: "Ko je to ja?" O kom ja govoriš? Govoriš o ličnom ja? A lično ja nikada ne može ništa da zna. Osim

sveta onakvim kakvim izgleda. Dakle, cela ideja je da se prevaziđe lično ja i ne bi imao to pitanje. (ST: Ali ti kao da kažeš da ako si u svesnosti višeg ja ili kako to zoveš, "ja jesam" prisustvo ili šta već. Jednostavno si u tišini, nema znanja uključenog, je li tako?) Tako je, tišina. (ST: I tišina stvara inteligenciju?) Ne, tišina ne stvara ništa. (ST: Ne stvara ništa?) Jer ništa ne postoji osim tišine. Tišina je sinonim sa Sopstvom, sa svešću, sa čistom svesnošću, to je ista stvar. Vidiš razliku. Tišina nije stvorena. Tišina je to. (ST: Razumem to, ali ipak kada pređe u čistu svesnost, svesnost što znači biti svestan svega...) Biti svestan svesti. (ST: Izvini?) Biti svestan svesti. (ST: Da, ali to bi impliciralo da si svestan, kao sveznajući, svestan svega, svestan čiste svesnosti.) Šta podrazumevaš pod sve? (ST: Kao što kažem, sveznanje, za mene predstavlja čistu svesnost.) Misliš na znanje o materijalnim stvarima? (ST: Ne, ne samo to, sve, od najvišeg do najnižeg, ceo spektar.) Ali ne postoji najviše i ne postoji najniže. (ST: U redu, samo sam to rekao u smislu da postoje višestruke razlike, raznolikost u jedinstvu, recimo?) Ne, ne postoji, ne, uopšte ne postoji. Postoji samo jedinstvo i nema raznolikosti. (ST: Ali postoji jedinstvo, a zatim postoji raznolikost, imamo mnogo stvari u univerzumu.) Tebi. Tako ti izgleda. To je tvoje shvatanje. (ST: U redu.) To je tvoje mišljenje. Tako ti to vidiš. (ST: Ali onda kažeš da kada si u čistoj svesnosti, ne znaš ništa?) Ti si ništa. Što se tiče ovog materijalnog sveta. Kada si ništa, ti si sve. (ST: U redu.) Znam na šta misliš. I dalje si zainteresovan za Sidije, moći. (ST: Ne, samo mislim na, kao ljudi na Boga ili religioznog Boga, znaš. Većina religija veruje u Boga koji sve zna.) Ali šta te briga šta većina religija veruje, u šta ti veruješ? (ST: Ne znam?) Saznaj. (ST: Nagađam.) Preispituj. Preispituj sebe, saznaj! (ST: To pokušavam da radim, ali ne mogu da nađem svoj odgovor, pa...) Idi dublje. To je sve što treba da uradiš. Pitaj sebe: "Ko sumnja?" Pronađi i reši se te osobe. Tada ćeš biti slobodan. (pauza) Slobodno pitajte bilo šta ili recite nešto. Baci mi pitu u lice. Radi šta god želiš.

SG: Roberte, ne znam da li je ovo samo nešto što želim da kažem ili možda da vidim šta misliš o tome. Počinjem da mislim da je ovo stanje, možda sam to čitao ranije... problem je što je izvan naših čula. Iznad gledanja, osećanja, dodirivanja, slušanja... (R: Zaista.) Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

...stoga, to je, to je potpuno druga stvar, ne možemo to opaziti na bilo koji drugi način na koji smo navikli da opažamo. (R: Upravo.) I takođe, moja objašnjenja stvari su takođe ograničena jer su sva data u terminima mojih čula. (R: Upravo.) I tako je ovo stanje iznad toga?

R: Upravo. Zato moraš da uđeš u tišinu. Gde nisi uznemiravan rečima i ljudima i stvarima i da odeš duboko u tišinu i tada doživiš blaženstvo tišine. I postaješ slobodan... (prekid trake) ...iznad stvari. Reči ne mogu to opisati.

ST: Koliko si godina imao kada ti se ovo dogodilo?

R: Šta mi se dogodilo? (ST: Kada si prošao kroz ovo stanje?) Zvuči kao katastrofa. (učenici se smeju) Imao sam četrnaest. (ST: Imao si četrnaest?) Hm. (ST: I imaš porodicu i sve?) Da. (prekid trake)

R: (traka počinje naglo)...ljudi plaču, ljudi jauču, nije to tako loše, znaš.

SU: Roberte, da li su deca bliža svom ja jesam?

R: Da li su deca bliža? (SU: Da.) Definitivno, jer su nedavno rođena i još ih nije isprala mozak svet. Baš kao životinje. Dakle, mnogo su bliža sebi nego odrasli. Odrasli postaju puni mišljenja i ispranog mozga i moždano mrtvi. (smeh)

SG: To je istina.

R: Zato imamo ratove i nečoveštvo čoveka prema čoveku. Možeš li zamisliti borbu oko parčeta zemlje? To je smešno. Ili borbu oko bilo čega? Ipak, ovo je način sveta. Deca u svom prirodnom stanju se zapravo ne bore dok ne nauče od odraslih. Zato postanite kao malo dete. Šta ova zapovest znači je da vidiš svet sa strahopoštovanjem, svežim i novim. Vidi sve kao čudo i čudi se odakle sve dolazi? Opet, ako iskreno upitaš: "Odakle je došao svet? Odakle su došla drveća?

Odakle su došle životinje? Odakle su došli insekti?" Ako postaviš pitanje duboko u sebi, odgovor će doći da je sve projekcija tvog sopstvenog uma. Izlazi iz tebe baš kao san. Kada ti taj odgovor dođe, bićeš srećan. Bićeš u miru.

SL: Ali nisi li rekao da ne postoji?

R: Ne postoji. (SL: Kako nešto što ne postoji može da nas učini srećnim?) Ne, sreća ne dolazi iz toga. Kada gledaš svet sa strahopoštovanjem i vidiš čudo stvaranja... (SL: To je lako.) ...i upitaš: "Odakle ovo dolazi? Kako je dospelo ovde?" Ako si dovoljno iskren, odgovor će doći kroz tebe da je sve izašlo iz tvog uma. To je projekcija tvog uma i odgovor te čini srećnim, saznanje.

ST: Ali ako neko umre? Uma nema, ali će telo i dalje biti ovde.

R: Ako neko umre? (ST: Da.) Telo će biti ovde? (ST: Leš će ostati ovde, bio ti tu ili ne.) Tako ti to vidiš. (ST: Ne. Svi vide leš.) Svi koji misle na isti način vide leš. (ST: Da, pa to je nešto što...) Šta to znači? (ST: ...nije vezano za um. Leš onda nije proizvod uma kada uma nema?) Um ne ide nikuda... (ST: Kada umreš, šta se dešava?) Ne umireš, niko ne umire. (ST: Šta je proces umiranja? Da li jednostavno postaneš nesvestan kao da zaspiš? Šta je to?) Ti misliš da umireš, ali ne umireš. Kada si budan, gledaš sve kao film. Niko ne umire. (ST: Životna energija napušta telo, zar to nije efekat?) Ne, to je na relativnom planu. (ST: Izvinite?) To je samo na relativnom planu. Tako izgleda i sve dok veruješ da si telo um, to je istina. (ST: Ne, to nije ono što govorim. Kažem da je telo odvojeno od uma, tako izgleda jer ako čovek umre, telo je i dalje ovde, ali je mrtav leš.) Tako to izgleda. Ali kome tako izgleda? (ST: Svakome ko vidi leš.) Ne. Osobi... (ST: Ne, osobe nema, više nije ovde.) Ne, ti si i dalje osoba... (ST: Izvinite?) Ti si i dalje osoba. Sve dok veruješ da si telo, nikuda ne ideš. (ST: Ne, ne. Roberte, osoba je mrtva, nema je, možda je na nebu ili ko zna gde je ta osoba.) Pa kako možeš biti mrtav? Ako ode na nebo, kako može biti mrtav? (ST: Više nije u telu. Ako je osoba i dalje u telu, još je živa.) Dakle, ti si otišao na nebo? (S: Da.) I ostavio si svoje telo? (ST: Tako je, telo je mrtvo, ovde samo leš.) I ostavio si ga i otišao na nebo? (ST: Izvinite?) Ostavio si svoje telo i otišao na nebo? (ST: Da.) I leš leži na podu, mrtav. (ST: Tako je.) Ko to kaže? (ST: Svi to znaju.) Ne, ne znaju. (ST: Leš je leš. Počinje da trune odmah kada um to otkrije, ona ode.) Tako izgleda, baš kao i sve ostalo u svetu. (ST: Pa zašto počinje da trune?) Kome trune? Ko to tako vidi? (učenici se smeju) To je kao kad kažeš: "Zašto je lampa upaljena? Zašto je soba plava? Zašto je nebo plavo? Zašto sve postoji onako kako izgleda da postoji?" Ko to gleda? (ST: Zato što postoji inteligencija u tome.) Ali ko gleda? Ko to vidi? (ST: Svako na svoj način.) Zaboravi na svakoga, govori o sebi. Sve dok vidiš ove stvari, moraš sebe da pitaš: "Ko vidi?" I shvatićeš da tvoj ego vidi sve ove stvari. Sve ove stvari ti se dešavaju na nivou ega. Ali ako odeš iznad ega, ne postoje. (ST: Hoćeš da kažeš da ništa ne postoji?) Ništa onako kako ti to znaš. (ST: Da.) Vidiš, sve stvari koje mi govoriš dolaze sa tačke gledišta na kojoj si sada. (ST: Tako je.) Stanja u kojem si. (ST: Tako je.) Ali postoje druga stanja. (ST: Reci mi, Roberte, kako ti vidiš ako neko umre? Šta ti vidiš? Šta se dešava?) Ja gledam kroz to. (ST: Ali šta zapravo vidiš? Šta se dešava?) Ništa se ne dešava. (ST: Ništa se ne dešava?) Ništa se ne dešava. (ST: Nešto se moralo dogoditi inače ne bi video mrtav leš ovde?) Gledaj ovako, kada vidiš odraz u ogledalu, šta se dešava? Da li ogledalo pati od odraza? Da li ogledalo vidi odraz? Ogledalo ostaje ogledalo, ali odraz izgleda kao da je u ogledalu. Ali odraz se uvek menja. (ST: Šta se dešava običnoj osobi koja umre prirodnom Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

smrću u krevetu, recimo. Kroz kakav tremor ili kakvo iskustvo prolaze?) Ali govoriš o njima. Govori o sebi. (ST: Čoveče, još nisam umro, ne znam?) Dakle, drugim rečima, kada umreš, šta ću ja proći? (ST: Da, u redu, da.) Proći ćeš kroz ono kroz šta prolaziš i sada. (ST: Šta?) Ako ostaneš ovakav kakav si, proći ćeš... (ST: Pitam te za proces, šta ako to...) Ali nema procesa jer nema smrti. Ali sve dok... (ST: Šta se dešava kada zaspim?) Sanjaš. Spavaš. Budiš se. (ST: U redu, da li je to isto iskustvo kao padanje u san?) Nema odlaska na spavanje kada umreš. (ST: Pa u čemu je razlika između padanja u san i smrti?) Padanje u san je kada si još svestan. (ST: Ne, ako zaspim,

ne znam ništa, nikog nema, ako bih sada spavao, ne bih znao šta se dešava?) Ali tvoje istinsko Sopstvo je svesno. Ono što zaista jesi je uvek svesno. (ST: Da.) To je svest. (ST: U redu. Moje pitanje je: možeš li jednostavno da mi objasniš šta se dešava kada umreš? Ne samo padanje u san, ne samo...) Ono što pokušavam da ti kažem je da se ništa ne dešava. (ST: Ništa se ne dešava?) Želiš da se nešto desi. (ST: Postoji neka vrsta procesa koji se dešava.) Dešava se tebi sve dok veruješ u ono što veruješ. Dakle, proći ćeš kroz proces. Izgledaće da napuštaš svoje telo. Ići ćeš na astralni plan, odmoriti se ili na odmor, a zatim ćeš se vratiti u drugo telo. I nastavićeš zauvek jer je to ono u šta sada veruješ. (ST: Pa ne nužno, odgajan sam kao katolik, tako da nemam iskustva sa reinkarnacijom, znaš.) Pa, kakvo iskustvo imaš kao katolik? (ST: Nikakvo, osim njihovih učenja.)

R: Kako veruješ, tako će ti biti. Dakle, šta god sada veruješ, to će ti se dogoditi, zaboravi na druge. Ne razmišljaj o drugim ljudima, misli o sebi. To je cela poenta. Šta god veruješ o sebi sada, to će ti se dogoditi kada umreš. Drugim rečima, ako veruješ da ideš u raj i pakao, to ćeš i uraditi. Ali sve je to odraz tvog uma. Ti stvaraš sva ta stanja. Stoga otkrij: "Ko sve ovo radi? Kome dolazi ovo verovanje?" Otkrij i reši se toga i bićeš slobodan. Vidiš šta mislim. Greška koju praviš je što želiš da uključiš svakoga u sliku. Nema drugih. Kad god želiš odgovor na pitanje, to je između tebe i pitaoca, tebe i tvog Sopstva. Zato pitaj sebe: "Gde idem posle smrti? Ko želi da zna? Ja. Ko sam ja? Ko sam ja?" I kada otkriješ ko je ja, sva tvoja pitanja će biti odgovorena, ali uvek je između tebe i tvog Sopstva. Nije bitno za druge ljude.

SV: Roberte, postoje ljudi koji slušaju ovakva učenja pedeset ili šezdeset godina. Mogu stajati u sobi i imati besan ispad pred drugim ljudima ili prema nekome, mogu izbaciti svoj bes, reći neljubazne stvari, biti neprijateljski raspoloženi, misliti na kolotečinu i onda nakon toga mogu sedeti u sobi i buljiti u ljude i upućivati im mržnju pune poglede. I misle da su samorealizovani, možeš li komentarisati to?

R: Pa, naravno, ljudi poput tih rastu i pokušavaju i jednog dana će se probuditi, pa šta da se kaže? Moramo naučiti da imamo samilosnost prema svakome. (SV: Razumem. Možeš li komentarisati glupost te zablude. Biti besan i ne znati da si

besan, biti obmanut?) Pa, niko nije glup. Neko ko je besan će jednog dana postaviti pitanje: "Ko je besan?" I počeće put. (SV: Istina, neka počne.) Ali šta je važno, šta ti vidiš? (SV: Ja to već znam.) Ako osećaš bes, onda moraš raditi na sebi. (SV: Razumem. Dok nisu to videli, nisu ni stupili na put, misle da su već na kraju.) Pa zaboravi na njih. Ostavi ih sve na miru. (SV: Pa, samo pokušavam da im pomognem sada.) U redu je. Samo budi svoje Sopstvo. Tako pomažeš. Vidiš li to? (SV: Razumem.) Kada postaneš svoje Sopstvo, sveprisutan si i tvoje vibracije prodiru u sve. (SV: Razumem.)

ST: Dakle, osećaš li se jedno sa mnom? (smeh) Nema mene, nema mene, praktično. Postojiš samo ti?

R: Ne postoji ja i ne postoji ti. (ST: U redu.) I ne mogu da te izdvojim i kažem... Ne mogu da te izdvojim i kažem da se osećam jedno sa tobom. (ST: Ha?) Ne mogu da te izdvojim i kažem da se osećam jedno sa tobom. Osećam se jedno, tačka. (ST: Da, ali ako se osećaš jedno, ne mariš za mene?) (učenici se smeju)

SH: O, da, mari. (učenici se smeju)

R: Zato što marim za sebe, marim i za tebe, jer postoji samo jedno. Ja sam ti. (ST: Meni tako izgleda. Previše si samousmeren, ne znaš ništa o svojim stvarima, kako se osećaš zapravo ne ... nije moja stvar, zar ne?)

SH: Pa, ti misliš da si odvojeno sopstvo, kao što veruješ da si... (ST: Da, u redu. To je stvarnost za mene.) Je li to istina? Preispitaj to. (ST: Prema Robertu ne, prema meni da, znaš.) Pa, možeš to preispitati. Jednom ćeš. (ST: Pa možda?)

R: Budi nežan prema sebi i pazi šta govoriš. (ST: Ali možeš li biti praktičan u tom smislu?) Naravno. (ST: Da?) Naravno. (ST: Jer koliko si slobodan u tom stanju?) Potpuno slobodan. (ST: Potpuno slobodan?) Istina. (ST: I dalje moraš održavati svoju odvojenu egzistenciju, kao kada razgovaramo jedno sa drugim.) Tako to izgleda. (ST: Da, i takođe ne možeš izraziti sebe na način da postoji jedinstvo. Da ja to osetim. Nisi mogao da mi izraziš da ja osećam da nema odvojenosti. Kao dve osobe koje razgovaraju jedna sa drugom, mislim.) Ja mogu biti samo svoje Sopstvo, a ti možeš biti samo svoje Sopstvo. (ST: To mislim. To je dilema čovečanstva, da ne možemo videti jedinstvo jedno u drugom. Ja sam samo ja i nemam ništa sa ostalim ljudima.) Naprotiv, jer ako se setiš kada kažem, ja sam svoje Sopstvo, ne govorim o Robertu, govorim o Sopstvu koje jesam. (ST: To mislim. Zar ne možeš kao Robert biti jedinstvo koje izražavaš?) Ne moram da osećam jedinstvo. Jedinstvo već postoji. (ST: Ne, mislim, izražavaš li to pojedincu? Da će pojedinac osetiti jedinstvo sa tim svemoćnim jedinstvom.) To je kao tražiti milost Boga. (ST: Da, to govorim.) Božija milost je uvek prisutna... (ST: U redu.) ...ali zrela osoba je ta koja je može osetiti. (ST: Samo zrela osoba...?) ...koja je može osetiti. (ST: Upravo sam čitao knjigu Clije Prophet, znaš, i ona kaže da molitva funkcioniše samo ako imaš stepen, što znači zahtev od Boga da manifestuje svoju milost.) Pa, šta da kažem? (ST: Ne znam.)

R: Svako govori različite stvari. Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

SR: Mislim da ono što Rama Krišna kaže: "Milost Boga uvek teče, moraš ploviti kroz nju sa svojim jedrima." (R: Hm, to je dobro.)

SS: Roberte, pre nekoliko godina moj najstariji sin je imao duboko duhovno iskustvo. Bio je sa velikom grupom ljudi u prisustvu Učitelja i rekao je da mi zaista nije mogao objasniti. Rekao je da reči to ne objašnjavaju, ali je osetio jedinstvo svega i rekao je da su ljudi gledali u njega nakon tog iskustva kao da je drugačiji. Kao da je poseban, kao da mu se dogodilo nešto zaista drugačije i ono što je doživeo, najbliže što mi je mogao reći, bilo je da ih je mogao videti i osećao je da gledaju sebe kada su videli njega, i stalno im je govorio: zar ne znate da vidite sebe? A zatim je nakon toga rekao: mama, tako je lako, tako je lako, tu je, baš tu. Možeš li to komentarisati?

R: Da, to je primer koji sam dao sa ogledalom. Gledaj u mene kao u ogledalo i kada pogledaš u ogledalo, vidiš sebe. Vidiš svoj odraz, ali to ne menja ogledalo. Ja vidim odraz superponiran na sebe, ali shvatam da sam ogledalo a ne superpozicija. Stoga je ceo svet superpozicija na Sopstvu i kada ljudi postanu Sopstvo, postoji samo jedno Sopstvo. I superpozicije su odrazi tog Sopstva. Ali tvoj sin shvata da je on ogledalo i sve ostalo je odraz. Dolazi i prolazi, ali on se nikada ne menja. Ceo univerzum je to Sopstvo. I on je to. Pratiš li to? Je li jasno?

SS: Da, vrlo jasno. Ali nije bio u stanju da zadrži to stanje, trudio se veoma jako neko vreme da zadrži to stanje, ali mu je bilo veoma teško u svetu da ga zadrži. Od tada pokušava ponovo da dostigne to stanje.

R: Imao je uvid u stvarnost. (SS: Da, imao je.) To je dobro.

SD: Zašto bi nestalo ili postalo mutnije?

R: Zato što nije bilo potpuno razvijeno.

SJ: Šta predlažeš da bi se potpuno razvila takva vrsta stanja?

R: Da ide dublje unutra i da bude sposoban da vidi da je svest tako što će održavati tišinu. (SS: Sećam se da mi je rekao da je želeo da ostane tih. Želeo je da ostane u tišini, ali mu je bilo veoma teško da ostane u tišini.) Ako bi sebe neprekidno pitao: "Kome dolazi svet? Ko doživljava bučni svet?" I sledi ja do izvora, postao bi potpuno slobodan.

SD: Roberte, možeš li ponovo objasniti svoj odgovor na učenje Učitelja Maharšija u vezi sa objašnjenjem šta je Sopstvo?

R: Šta je Sopstvo? Želiš da znaš šta je Sopstvo? (SD: Da.) Hm, šta je Sopstvo? Sopstvo je Sopstvo kada je sve ostalo uklonjeno. Kada je svet uklonjen, kada su misli uklonjene, kada je um

uklonjen, kada je univerzum uklonjen, onda Sopstvo ostaje. (SD: Dakle, Sopstvo je i sve i ništa. Sačinjava sve što postoji.) Sve je Sopstvo i sve je ništa.

SH: Nema baš mnogo smisla. (R: To je dobro.) SG: I ne treba.

R: Napreduješ. (SH: Hvala ti, Roberte, to je najslađa stvar koju si ikada rekao.) Ako bi imalo smisla, bio bi u nevolji. (smeh)

SG: Dakle, u tom "Ja Jesam" stanju, nema nikakvog iskustva?

R: Za koga postoji iskustvo? Doživljavač je eliminisan.

SL: Da li je to stalno stanje tvog dana? Kako izgleda tvoj dan? Šta se dešava unutra?

R: Moj dan je kao dan svih drugih. (SL: Ali kako može...? to je zamka, znao sam, nisam trebalo da postavim pitanje.) (smeh) Ništa nije posebno u vezi sa mnom.

SD: Osim što si budan a mi nismo, ili mislimo da nismo. (smeh)

R: Pa, to mi je jednostavno prirodno.

SL: Imaš iskustva, ali nema doživljavača?

R: Kakva iskustva imam? (SL: Pa, razmišljanje o tvom danu?) Jednostavno prolazim kroz dan spontano. (SL: Izvini?) Prolazim kroz dan spontano, radeći ono što treba da se uradi u tom trenutku. (SL: Ali ne doživljavaš to?) Ja nisam činilac, gledam sebe kako radim, ali shvatam da nisam činilac. (SL: I to je sve?) To je to, jednostavno. Šta želiš? (smeh) (SL: To je zaista sve? Samo stajati po strani i shvatiti da je život lep. (smeh) Ali ako ne postoji, zašto postoji čak i pridev?) Postaješ spontan i pridev je svest. Shvataš sebe kao svest, poput platna i uživaš gledajući sve slike na platnu. Ali razumeš da si ti platno. (SL: Dakle, ako osoba prolazi kroz ovaj navodni život, uživajući u svemu i ne reagujući, već jednostavno bivajući spontana, da li je to sve?) To je to. (SL: Osim znanja toga, osim čak i življenja toga, još uvek postoji iskustvo?) Za koga? (SL: Pa, kao iskustvo koje je njen sin imao. Verovatno većina ovde vidi svakog drugog ovde kao sebe.) Opet, ne mari za druge. Govori samo o sebi. (SL: Pa to zvuči, zvuči egoistično?) Mora biti, jer ako znaš da si egoističan, tako se oslobađaš ega, tako što prvo znaš da si ego. Dakle, to je dobra poenta. (SL: Ali šta nam svima nedostaje?) Ništa. (SL: Nedostaje nam iskustvo?) Ne, ne nedostaje. Vidiš, to je tvoje gledište. (SL: Onda smo tačno tamo gde si i ti?) Naravno. (SL: Ako živimo u lepoti i ljubavi, tu smo gde si ti?) Zaboravi na život u lepoti i ljubavi. (učenici se smeju)

SH: Ako odbaciš lepotu i ljubav, tu si. (učenici se smeju)

SL: Pa, ako živimo čudo onda, kao što si rekao da je sve čudo?

R: I pitaš se: "Kome to dolazi? Kome čudo dolazi?" (SL: Nikome.) Tako je. Dakle, ti si niko. Ti si niko. Ti si samo niko. Nemaš telo. Sada si shvatio. (duga tišina) Ako zaista želiš da se pokaješ, samo sedi u tihoj meditaciji i vidi savršenu stvarnost unutra. Jer svakakvo zlo jednostavno nastaje u pogrešnoj misli. (kraj trake) [TOC] Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

Priznajem Te 3. mart 1991.

Robert: Dobar dan. Lepo je ponovo biti sa vama. Dobrodošlicu vam želim svim svojim srcem. Neki od vas dolaze da čuju moj govor. To nije sasvim ispravno. Poruka je između reči. Same reči su u redu, ali prava poruka je između, u tišini, u miru. Tu je stvarnost. Što manje govoriš, više postižeš. Nauči da budeš tih. Nauči da nađeš vreme kod kuće kada ne govoriš. Svet će i dalje nastaviti bez tebe. Ne moraš da brineš. Sila koja upravlja ovim svetom ne treba tvoj savet. Kada postaneš miran, tih, uspostavljaš vezu sa velikom silom, i tada se stvari dešavaju. Želeo bih da te priznam, ne po imenu, već jednostavno da te priznam. Ima nas koji verujemo da u transcendentalnom stanju ne mariš ni za koga ni za šta. To nije istina. Svestan sam svakog od vas. Svesniji sam vas nego što ćete ikada znati. Možda neću razgovarati sa nekima od vas ili reći bilo šta, ali znam sve o vama. Kako vas vidim? Tačno je da sve vidim kao svest. Zamisli svest kao džinovsko platno, a ti si slike na platnu. Dakle, svestan sam da sam platno i da ste vi slike mene

samog. Postoji samo jedno Sopstvo i ja sam to. Stoga sam svestan oboje, da tvoj izgled postoji na platnu, a ipak si ti platno, ili si svest, ali i dalje vidiš sebe kao sliku, kao telo, dok ja vidim tebe kao svest i takođe kao izgled koji vidiš, kao telo. Ali znam istinu. Stoga sam svestan tebe. Neki od vas dolaze da me vide izdaleka. Imamo ljudi ovde koji dolaze iz San Hozea, Santa Kruza, San Dijega i drugih dalekih mesta. Svestan sam toga. U četvrtak je bio kišni dan, a ipak smo imali dosta ljudi ovde. Zato sam objasnio, prvo stvari prvo. Ako si zaista zainteresovan za svoj duhovni život, ako zaista želiš da prevaziđeš telo, moraš ovo staviti na prvo mesto u životu. Ne možeš porediti satsang sa gledanjem televizije, ili odlaskom u bioskop, ili kuglanjem ili bilo čim drugim. Ako staviš satsang u istu kategoriju, onda postoji potpuna konfuzija u tebi, i ni ne znaš šta želiš. Ali gde ulažeš svoju energiju, gde ulažeš svoju životnu snagu, ono za čime ideš svim srcem, svom dušom, to na kraju i postaješ. Cenim vas. Cenim one koji me finansijski podržavaju, koji stavljaju sredstva u kutiju za donacije. Većina vas shvata da je ovo moj jedini izvor prihoda u ovom trenutku. Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

vremena. Cenim to. Uvek zapamti, šta god da daš od sebe, daješ sebi, jer postoji samo jedno Sopstvo. Kada daješ svoju ljubav, daješ svoju radost, daješ svoju istinu, daješ svoju sreću, daješ svoja finansijska sredstva, daješ šta god da daješ, to je kao da tvoja desna ruka daje levoj. Kada bi oduzeo sav prostor i sve vreme, postojala bi samo jedna osoba. Razlog zašto izgledamo kao mnogi jeste zbog vremena i prostora, maje, iluzije. Izgleda kao da postoje vreme i prostor. Stoga postoje mnogi. Ali kako ideš unutar sebe, kako počinješ da se identifikuješ sa čistom svešću, vreme i prostor kao da nestaju, i kuda god pogledaš, vidiš sebe, jer nema mesta ni za koga drugog. Postoji samo jedno Sopstvo. Zato nikada ne treba da se ljutiš ni na koga, nikada nikoga ne osuđuješ, nikada se ne uzrujavaš zbog bilo koga niti reaguješ na bilo koga, jer to zapravo činiš sebi. Šta god da će se dogoditi, dogodiće se. Tvoj posao nije da reaguješ. Tvoj posao je da razumeš da je sve predodređeno. Ti si na svom pravom mestu gde treba da budeš. Ako se bilo šta pojavi u tvom životu što ti se ne sviđa, pogrešno je pokušavati to promeniti. Ispravno je otići unutar sebe i videti istinu u sebi. I tada će odgovarajuće promene doći same. Ne menjaj nikoga. Ne menjaj ništa. Ne reaguj ni na koga, ne reaguj ni na šta. Ne živi u prošlosti i ne brini o budućnosti. Ostani u večnom sada, gde je sve dobro. Zato te priznajem. Na kraju krajeva, ti si ja i ja sam ti. Nema razlike. Volim vas sve, jer volim Sopstvo. Ljubav i Sopstvo su sinonimi. A pošto je Sopstvo sveprisutno, kako da vas ne volim. Ljubav je svest, apsolutna stvarnost. Mi smo sve to. Zašto vidiš druge? Zašto vidiš izopačene situacije? Zašto vidiš sve te podle stvari koje izgledaju očigledne? Tvoje oči su namenjene da vidiš, ali da vidiš istinu, dok kod većine ljudi oči vide objekat i šalju poruku mozgu, prema tvom programiranju, i ti reaguješ u skladu s tim. Kada počneš da shvataš da je sve igra, niko se ne rađa, niko ne umire, a između niko ne pobjeđuje. Postoji samo Bog, čista svesnost. Postoji mnogo metoda koje se mogu koristiti da bi se prepoznala ova istina. Zato delim ove s vama. Ne može svako da praktikuje atma-vicharu, samoistraživanje. Zato delim ove druge metode s vama. Postoji mnogo stvari koje treba da radite. Koliko još godina mislite da imate u svom telu? Zašto juriš za prolaznim stvarima koje se menjaju i nestaju. Zaboravi na pokušaje da dobiješ na lutriji. Zaboravi na to ko te je povredio. Zaboravi na svoje grehe propuštanja i činjenja. Pusti sve. Budi svoj. Ne reaguj na svet. Ne reaguj čak ni na sopstveno telo. Ne reaguj čak ni na sopstvene misli. Nauči da postaneš svedok. Nauči da budeš tih. Znam da se ponekad probudiš ujutro i osećaš se loše. Možda osećaš depresiju, možda osećaš kolektivnu nesvesnost sveta, koja je negativna vibracija. Treba odmah da se trgneš iz ovoga shvatajući da ovo nije istina o meni. Istina o meni je: ja sam ljubav, ja sam svest, ja sam apsolutna stvarnost. Identifikuj

se sa istinom o sebi. Ne dozvoli svom umu da ti kaže ni trunku negativnog mišljenja. Uhvati sebe. Nije važno u kakvoj si poziciji. Ne veruj i ne misli: "Pa, kada stvari postanu bolje, imaću vremena da ovo uradim." Ne postoji takva stvar. Moraš početi od mesta na kojem jesi. Moraš biti svoj sada i zauvek. Stvari se nikada neće promeniti. Oslobodi se svoje arogancije. Razvij poniznost. Postani

skroman. Pod tim ne mislim da postaneš otirač za ljude da gaze po tebi. U poniznosti postoji snaga. Razumeš istinu, stoga se ne upuštaš u sitničavost, u besmislice. Istina će uvek prevladati, bez obzira na pojavnosti. Ljudi su bili dosadni, onda je počeo rat. To je postalo uzbudljivo za neke ljude. Nešto da rade, da se oslobode dosade. Sada je rat gotov i oni ponovo postaju dosadni, uvek tražeći uzbuđenje, tražeći nešto izvan sebe. Mogu vas uveriti, prijatelji moji, ne postoji ništa izvan vas. Zapamtite, ceo svet je projekcija vašeg uma. Nikada ovo ne zaboravite. Vi ste ti koji činite svet stvarnim. Slika sveta je veoma jaka u vašem umu, i što je vaš um jači, svet je stvarniji. Zato nam se u svim višim učenjima kaže da moramo uništiti um. Šta se pod tim misli? Um je poznat kao skup misli o prošlosti i briga o budućnosti. To je sve što um jeste. Kako počinješ da razumeš svoju istinsku prirodu, um se smiruje i vraća se u srce, gde treba da počiva. Srce je Sopstvo. Stoga um postaje Sopstvo. Sopstvo je univerzalno. Univerzalno je apsolutna stvarnost, koja rezultira blaženstvom. Stoga tvoj život može biti blažen dok si još u telu. Ne moraš se odreći ničega zaista. Jednostavno moraš sve staviti u pravu perspektivu. Možeš raditi, možeš se igrati, možeš ići na odmor, možeš raditi šta god želiš, ali ćeš uvek biti svestan istine svog bića, to je sve. Ne misli da kada neko dostigne oslobođenje mora da ide da živi u pećini i zaboravi na svet. Naprotiv, ti si u svetu, ali nisi od sveta. Vidiš kroz pojavnosti i postaješ srećan. Sada je jedan od načina za smirivanje uma pevanje. Vekovima je poznato da pevanje čini um jednousmerenim. Deluje kroz nervni sistem, donoseći mir i spokojstvo umu. Tada um nestaje sam od sebe. Hajde da to uradimo sada, hoćemo li? (Pevanje) Sve što zaustavlja um od mišljenja. Primam poštu iz raznih delova sveta i ponekad, kada mislim da je prikladno, delim je s vama, jer mnogi ljudi imaju ista pitanja. Uradićemo to sada, Mary. Imamo jedno od pisama iz Tajvana, od nekog po imenu Andy koji je nekada dolazio ovde. Sada živi u Tajvanu i praktikuje ove stvari. Ovo pismo će opisati kako mu ide.

Mary: Ovo je napisano 19. februara. On kaže: "Dragi Robert, Namaskar. Sa zadovoljstvom kažem kakva je radost i dragocen dar poznavati te i imati tvoje prisustvo u mom životu. Od našeg prvog susreta osetio sam toplinu i prijateljstvo i nastavio da nalazim drugarstvo kao i čistu svetleću svetlost svog sopstvenog istinskog bića. Izražavam zahvalnost. Pišem sada sa osećajem da treba da izrazim nešto što je već neko vreme izvor ambivalencije i nejasnoće. Često doživljavam suptilan sukob koji izgleda da proizlazi iz retkih ali jasnih uvida u moju istinsku prirodu koji čine sva druga duhovna pitanja irelevantnim i nepotrebnim. Drugim rečima, kada je istina jasna, kao što često jeste kada čujem tvoje reči ili tačnije ono što one izražavaju, jednostavno nema razmatranja bilo čega drugog. Šta bi moglo biti vredno razmatranja, uključujući i pitanje istine. Ali ovo nije živo razumevanje, moj um je uglavnom zauzet i neprestano sanjari. Međutim, iako su ovi trenuci žive jasnoće retki i nedostižni. Samo imati referencu na njih nekako rasipa svaku motivaciju za duhovno delovanje čak i kada to želim. Ovo ti sigurno zvuči prilično komično, kao što i meni donekle zvuči dok ovo pišem. Zato sam možda zanemario da to konkretno priznam do sada. Uvek se činilo vrednijim da se jednostavno vratim celoj istini na kom god nivou je uočljiva u tom trenutku. Znajući da je to jedina stvarnost i sve ostalo je BS. Ipak, ovo telo oseća da je jedina prava svrha života potpuno shvatiti svoju istinsku prirodu i uteloviti je u svakom dahu. Moje svakodnevno iskustvo kaže da sam daleko od ovoga, ali odjek uvida kaže da ne postoji ništa osim ovoga. Svaki put kada postoji istraživanje, svaki put kada postoji meditacija, koja nikada nije sa propisanom namerom, ovaj zaključak se brzo donosi bez obzira na iskustvo identifikacije. Bez obzira na reakciju, vezanost, averziju, sve su to nebitne pojavnosti koje su jedna svest i reći to znači reći previše. Meditacija čini život Andyja Kincarta nedostojnim razmatranja. Pretpostavljam, Roberte, suština je sumnja. Poslednji stav ega, kao: 'Da, naravno, misliš da znaš istinu kada ti je život ovakav.' Ali nije samo to da ne sumnjam u uvid, jednostavna jasnoća je izvan sumnje. Samo se čini da postoji nešto više što treba da sazri i zapravo nije čak ni da želim da se nešto ispuni u smislu da ću biti oslobođen patnje. Ali čitaću reči Maharaja ili tvoje, tvog iskustva zajedno sa njegovim ili tvoj savet o akcijama koje treba preduzeti, ili načinima bivstvovanja. Ali kada prodrem kroz reči do prostora iz kojeg on ili ti dolazite, samo pomislim:

zašto? Šta se radi čemu? I to mi se čini kao previše razmatranja posvećenog tom pitanju. Kada sam spomenuo sumnju, mislim da sam mislio na sumnju straha da je moje razumevanje uglavnom intelektualno. Zasnovano na iskustvima jasnoće. Ali čak i dok ovo pišem, zvuči smešno. Zašto se zabavljam ovim glupim mislima? Razumevanje je sve što postoji i nema ništa da se radi osim boraviti u njemu. Pa, s tim rečeno, čini se da ovo pismo izražava kroz utelovljenje neke ciklične ambivalencije koja proizlazi iz

mene. Izvini ako je ono što sam podelio dosadno i monotono. Ostaviću te, da tako kažem, sa nečim što sam napisao pre dan ili dva, što me je vratilo na mesto kojem pripadam. Sa razumevanjem da su svi oblici jednog univerzalnog bića. Koje je lišeno svakog postojanja, šta se može učiniti. Može li uopšte biti ikoga ko nosi ovo razumevanje. Istina je bez obzira na njeno priznanje kroz razumevanje. Pa kako oblik može slediti sopstvenu prazninu? Vidi prirodu praznine već unutar oblika i neće biti ničega za slediti. Vidi da su i posmatrač, pa čak i posmatranje, svi prazni i iluzije sećanja. Samo budi tih i dozvoli svetlosti svesnosti da spali oblake oblika u neprekidnoj promeni. Samo čisto biće je slobodno od oblika i promene i postajanja. Samo budi, probijajući se kroz iluziju identifikovane percepcije. Carstvo nebesko je sada, jednostavno odbaci sve laži koje tvrde suprotno. Još jednom, prijateljstvo koje deli naše biće je istinska radost. Andy"

Robert: Ed, bi li mi odgovorio na to pismo.

SE: Njegovo razumevanje je izrečeno.

R: U suštini, reci mu da je previše rečit i da su sva njegova iskustva manifestacija iz njegovog sopstvenog uma. I mora postati miran tako što će ići dublje u sebe i ako se bilo šta pojavi, reci mu neka uhvati sebe i kroz samoistraživanje upita: "Kome dolazi?"

SM: Šta si želeo, Roberte? (R: To pismo.) To pismo? Ili ono drugo.

R: Ovo. I pošalji mu lekciju broj tri. E sad, postoji još jedno ako želiš da pročitaš, Mary.

SU: Roberte, zar to nije pokazalo prilično dobro razumevanje? Rekao je: 'Ja stvaram tačno stvarnost bez obzira na razumevanje', to jest bez obzira na um ili koncept ili bilo šta drugo, tako da mi zvuči kao da dolazi iz veoma tihog mesta?

R: To je dobro pismo i pokazuje mnogo razumevanja ali sve što treba da kaže jeste: "Sve je dobro." (SU: Bez obzira na razumevanje?) Da, jer ako zaista imaš razumevanje, nema se šta reći. Vidi, to je nešto što svi moramo shvatiti. Nije u tome koliko dubokog znanja intelektualno posedujemo. Već u tome koliko ne znamo. Moramo prevazići um koji želi da bude vredan i dubok. Moramo otići iza toga da bismo se probudili. Sve dok ti je um ispunjen lepom poezijom i lepim citatima i dubokim znanjem, nikada ne možeš postati slobodan. Ideja je da se svega odrekneš. Tada u svojoj slobodi znaš sve ove stvari ali nema se šta reći. Želiš li da pročitaš sledeće? Mary: U redu, hoćeš li prvo deo pisma pa onda karticu?

R: Prvo pročitaj karticu. (Mary: Karticu prvo, u redu.) Dragi Roberte, Hvala ti puno što si mi pokazao poverenje koje mogu imati u sebe i da je sve zaista u redu.

S ljubavlju i jednošću, Jim. A evo i malo pismo od Jima takođe. Dragi Roberte, U prilogu je ček koji mi je poslala Joan koju sam poznavao pre deset godina u Sirakuzi. Bila je duhovna prijateljica i slao sam joj tvoje trake. Iz pisama koja mi je napisala, čini se da joj lepo menjaju život. Ako osećaš sklonost, mogao bi da joj napišeš. Siguran sam da je ovo zapravo mnogo novca za nju da šalje. Čuvaj se, ljubav i blagoslovi, Jim. Joan je u Njujorku.

Robert: Ed, bi li joj poslao lekcije 1, 2 i 3? Sav svoj posao obavljamo ovde. (smeh) Moramo razumeti da ne dolazimo ovde da bismo prevazišli problem. Ne dolazimo ovde da bismo stekli duboko znanje. Ne dolazimo ovde da bismo zapamtili reči koje govorim, ili knjige koje ste čitali i zapamtili, lepe citate, i da biste mogli da ponavljate te stvari. Dolazimo ovde da bismo se ispraznili. Tek kada postaneš prazna posuda, istina, koja zaista jesi, može zasijati. Kada imaš

previše glavnog znanja, sprečavaš sebe od buđenja. Kada imaš previše knjiškog znanja, sprečavaš sebe od buđenja. Zato su reči uvek nedovoljne. Ti si već oslobođen. Sve što zaista treba da uradiš jeste da se oslobodiš stvari koje ti govore da nisi. Kada ti misli dođu, kada ti ideje dođu, šta god da ti dođe, shvati da to nije to. Neti-neti, ne ovo, ne ovo. Stvarnost je tvoja istinska priroda. Ne moraš nigde ići da bi je našao. Ne moraš putovati svetom tražeći učitelje. Sve što treba da uradiš jeste da postaneš skroman, da imaš poniznost, da odeš unutra, i istina će se otkriti. Nije važno kakvo je tvoje stanje. To je potpuno irelevantno. Možeš biti bogat ili siromašan, bolestan ili zdrav, deformisan ili bilo šta drugo. Nije važno. Nema veze sa stvarnošću. To je kao da odeš da gledaš film i poistovetiš se sa radnjom i glumcima i glumicama. Onda se film završi i ti si nigde, jer si potrošio svu svoju energiju poistovećujući se sa glumcima i glumicama, ulogama koje igraju. To radimo sa svojim životima. Poistovećujemo se sa stanjima, sa situacijama. Pokušavamo da zaštitimo svoje interese, a to je samo ego. Nemamo interesa. Ne posedujemo ništa. Dolazimo na ovaj svet sa ničim, i napustićemo ga bez ičega. Ono što radiš između rođenja i smrti određuje šta će ti se dogoditi od tada nadalje. Ako si kao većina ljudi i bio si vezan za zemlju, poistovećujući se sa zemaljskim stvarima, verujući da si telo, vraćaćeš se iznova i iznova kao telo, dok se ne probudiš i ne shvatiš da je sve san. Moraš se probuditi. Nema ničeg drugog što treba da uradiš osim da se probudiš. Zaboravi na svet. Govorim mentalno. Dozvoli svom telu da radi šta mora, ali mentalno zaboravi na telo, na svet. Drži svoj um na svom srčanom centru. Prakticiraj samoistraživanje. Postani svedok svih svojih pokreta i svih situacija. Ne reaguj ni na šta. Posmatraj. Gledaj kako se svet menja iz dana u dan. Shvati da ti nisi svet. Ti posmatraš svet, ali zaista nemaš ništa sa svetom. Ti si svest, ti si Sopstvo, to je tvoja istinska priroda. Uvek se identifikuj sa čistim Sopstvom. To je kao priča o ptici koja je živela u džinovskom drvetu. Ptica predstavlja većinu nas, i svaki put kada bi jela slatke bobice na drvetu bila bi vesela i srećna i pevala. Ali kada bi se godišnje doba promenilo, i bobice postale kisele, prestala bi da peva i postala ljuta. Nije li to kao mi? Kada stvari izgleda idu našim putem, kažemo da smo srećni, jer dobijamo ono što mislimo da želimo. Ali kada nešto ne ide našim putem, postajemo očajni i ljuti. Jednog dana ptica je letela oko dna drveta i pogledala gore ka gornjim granama, visoko u vazduh. Na gornjoj grani ugledala je prozirnu, prelepu, džinovsku pticu, koja se smešila i bila srećna. I mala ptica reče: "Kako bih volela da mogu biti kao ta velika ptica. Poleteću gore i otkriti šta čini ovu veliku pticu srećnom." Nije li ovo kao većina nas? Umorimo se od jurnjave života, i otkrijemo neku istinu koju sledimo. Ali pogledaj šta se dešava. Na putu gore ka velikoj ptici, kada je mala ptica bila na četvrtini puta, leteći gore, ugledala je neke ukusne bobice na jednoj od grana. Stoga je potpuno zaboravila na veliku pticu, sletela na granu i počela da jede prelepe, sočne bobice. Kada su sve bile pojedene, ostale su samo kisele bobice. Tako je ponovo postala očajna. Opet je kao mi. Na početku sledimo istinu, stvarnost. Ali ako nam se desi nešto divno materijalno ili fizički, zaboravimo na to. Kažemo da mogu to slediti kasnije kada stvari budu loše. I bivamo uhvaćeni u svoja iskustva. Kada je mala ptica postala dovoljno očajna, setila se velike ptice. Pogledala je gore i tu je bila ponovo, sedela tako veličanstveno na gornjoj grani, prozirna, sjajna, srećna. I reče: "Ovaj put ću odleteti pravo do velike ptice i saznati njene tajne." Na pola puta ponovo je ugledala granu sa prelepim bobicama i ponovo zaboravila na veliku pticu. Baš kao mi. Tražimo istinu, čitamo knjige, viđamo učitelje. Ali recimo da dobijemo na lotou i imamo milion dolara. Koliko će nas nastaviti da traži? Ne previše, bojim se. Izgubićemo se u bogatstvu i onome što nam može kupiti, dok ne pokuca IRS, ili ti rođaci ne ukradu novac, ili berza ne padne, i postaneš očajan. To je kao mala ptica koja jede kisele bobice. Kada je postala dovoljno očajna, ponovo se setila velike ptice. To je kao mi. Kada stvari postanu previše loše, počinjemo da mislimo na Boga. Tako je mala ptica ponovo počela da leti gore i gore i gore, i ovo se dešavalo iznova i iznova, sve dok, kada je bila na tri četvrtine puta i bobice su ponovo postale kisele, potpuno se zgadila i rekla sebi: "Dosta mi je slatkih bobica, dosta mi je kiselih bobica. Dosta mi je cele igre. Ne

marim ni za šta što vidim na ovom drvetu više. Bez obzira šta vidim na ovom drvetu, nije važno. Idem pravo do velike ptice." I to je kao neki od nas. Kada nas je život dovoljno izmlatio, postajemo odlučni da odemo do kraja u potrazi za istinom. Tako je mala ptica počela da leti sve bliže i bliže velikoj ptici. Zaobilazila je sve slatke bobice i prelepe bobice koje je videla na drvetu. A velika ptica je postajala sve prozirnija, sjajnija, lepša i veličanstvenija. I konačno je sletela pravo u središte velike ptice. I kada je to učinila, otkrila je nešto veoma zanimljivo. Otkrila je da je oduvek bila velika ptica. Tako je i s nama. Kada se konačno probudimo, shvatićemo da smo uvek bili budni, nikada nije bilo vremena kada nismo bili, i postaćemo slobodni. Hajde da pevamo "Oh God Beautiful." (Nakon pevanja, Robert nastavlja) Mnogi ljudi me pitaju postoji li neka kratka metoda koju mogu koristiti kada postanem depresivan ili razočaran. Kada počnem da se osećam loše, postoji li nešto što mogu reći osim prakticiranja samoistraživanja? Postoji li neka brza metoda, neke reči koje mogu koristiti kao afirmaciju? Pa, ne koristimo afirmacije jer su samo delovanje uma. Ali postoji nešto što možeš učiniti što je veoma jednostavno i čuješ me da to govorim stalno. Možeš prekinuti svoja osećanja i svoj um, brige, misli jednostavno izgovarajući: "Sve je dobro." Čuješ me da ovo govorim stalno: "Sve je dobro i sve se odvija kako treba." Kada kažeš: "Sve je dobro," to sadrži sve što podučavamo. "Sve je dobro" znači da je sve onako kako treba da bude. Nema grešaka. Apsolutno ništa nije u redu. Bez obzira kako stvari izgledaju, bez obzira kako se stvari pojavljuju, ako verujemo da je nešto pogrešno, to je zato što pogrešno tumačimo način na koji stvari zaista jesu. Kada kažeš sebi: "Sve je dobro," smirujući efekat se dešava u tvom nervnom sistemu i otkrivaš da postaješ opušten i miran. Jer u stvarnosti govoriš: "Ništa nije pogrešno, ništa nikada nije bilo pogrešno i ništa nikada neće biti pogrešno." Ako mislim da jeste, to je zato što ne razumem. Dakle, "Sve je dobro." Zapamti, odgajan si da veruješ u određene stvari o životu. Kako bi tvoj život trebalo da bude. Drugim rečima, bio si ispran mozak. Gotovo sve u šta veruješ je protiv stvarnosti. Razmisli o svom sistemu verovanja. Načinu na koji misliš da bi stvari trebalo da budu u tvom životu. Stvari ne treba da budu nikakve u tvom životu. Stvari jednostavno jesu, dolaze i odlaze. Nemaš život. Ti si stvarnost. Ti si Sopstvo, i to nije život, to je samo biće, čisto biće. Čisto biće je tvoja istinska priroda. Ponavljam ponovo. Prestani da gledaš i prestani da osuđuješ pojavnosti. Ostavi svet na miru. Prestani da donosiš zaključke. Ne budi ni za ni protiv bilo čega. Budi lak prema sebi, budi nežan prema sebi. Uhvati sebe kada tvoj um počne da ti govori sve ove

depresivne stvari i počne da te brine. Shvati da si veći nego što možeš ikada zamisliti. Ti si Bog u svojoj suštini. Nisi deo Boga ili parče Boga. Ti si celina. Ti si apsolutna jednoća, nirvana, praznina. Ti si Sopstvo. Zašto ovo ne prihvatiti? Sve što treba da uradiš jeste da intelektualno prihvatiš istinu i intelekt će prouzrokovati da ode u podsvesno, podsvesno će otići u stvarnost, stvarnost će se pretvoriti u svest i svest će se izraziti kao blaženstvo. Ovo znači da dok izgleda da nosiš telo, biće to telo blaženstva. Drugi to neće tako videti. Ali ti nećeš biti zabrinut za druge, jer ti si drugi. I kako vidiš svoje telo blaženstva, naravno ono uključuje telo univerzuma jer je tvoje telo blaženstva sveprisutnost. Stoga vidiš sve kao blaženstvo i imaš čistu sreću, radost i mir. (pauza na traci, traka počinje naglo sa studentima koji se smeju) ...(smeh) Ne morate da se slažete sa mnom. Slobodno me osudite, razapnite, radite šta god želite. Ako ima bilo čega što treba pojasniti ili nešto što ne razumete ili nešto o vašem duhovnom životu ili bilo čemu drugom, mi smo jedna velika srećna porodica ovde. Zato ako se potučemo, ne brinite.

SB: Roberte, kada gledaš u plafon, da li vidiš plafon ili si apsolutno nepovezan, tvoja svest nije povezana sa tvojim očima u tom trenutku?

R: Nisam svestan onoga u šta gledam. Ne radim to ni iz kog razloga. (SB: Čega si svestan?) Tebe, koji postavljaš pitanje. Nisam svestan ničega, jednostavno sam prazan. (SB: Dakle, boraviš u svesti u tom trenutku.) Ne boravim ni u čemu, čak ni u svesti. Ne boravim. Da bi boravio u svesti, mora postojati neko ko boravi u njoj. Dakle, ako ne postoji niko, ko treba da boravi u svesti? Svest je tvoja istinska priroda, ali telo ne boravi u njoj. Ništa ne boravi u njoj. Svest je

samodovoljna. Samodovoljna apsolutna stvarnost. To je samo čisto biće, nema boravljenja. Boravilac je uništen. (SB: Da li je to poput apsolutnog oslobođenja od svega?) Pa opet, mora postojati neko ko je oslobođen, a niko nikada nije rođen ko je trebalo da bude oslobođen. Postoji samo jestvost, čisto biće. (SB: Čini se nesagledivim umu?) Ne mari šta nam um govori. Neka um misli da je nesagledivo. Budi u kontroli uma, ne dozvoli umu da bude u kontroli tebe. Idi izvan uma. Upitaj sebe kome um dolazi i shvatićeš da nikada nisi imao uma s kojim bi se nosio. Fredu je hladno, "Sve je u tvom umu, Frede." (učenici se smeju)

SJ: Roberte, nekada si izlazio i govorio svima samo da se probude. Pitam se zašto to ne radiš više. Mislim da je to možda ono što nam treba ovde.

R: Pa, kada kažeš: "Sve je dobro," to je ista stvar. "Sve je dobro" znači da si apsolutna stvarnost i da se budiš.

SG: Mislim da nam treba šala. (R: Zakačiću ti palac u električni ventilator.) (smeh)

SK: Roberte, ranije si pomenuo da je jedna od stvari koja sprečava dolazak u kontakt sa biti kod kuće ili tako nešto skromnost i uklanjanje arogancije. U svom svakodnevnom životu to viđam prilično često u poslednje vreme. Kako moj ego ne želi da odustane, nema mnogo skromnosti. Biti skroman čini se najtežom stvari na svetu nekome reći. Znaš, stvarno mi je žao, izviniti se i tako dalje. I to je koliko moja skromnost doseže. Sa time se nosim na svojoj duhovnoj ravni, znaš.

R: Da bi bio skroman i imao poniznost, ne moraš se nikome izvinjavati, ali u svom sopstvenom umu izvini se sebi što si verovao da si osoba koja može učiniti drugu osobu ljutom. Izmiri se sa sobom. To nije nešto što činiš bilo kome drugom. Kada se izmiriš sa celim univerzumom, automatski postaješ živo oličenje ljubaznosti i samilosnosti i tada, "Po plodovima njihovim ćete ih prepoznati." Sve će se brinuti samo o sebi od tada.

SD: Da li je mirenje isto što i oproštaj ili je oproštaj, da tako kažem?

R: Kada se izmiriš sa univerzumom, dovodiš se u sklad sa svojim sopstvenim Sopstvom. (SD: Pravo, ako dođemo u sklad sa sobom, da li je to isto što i oprostiti sebi?) Da, naravno, jer tvoje istinsko Sopstvo nikada nije imalo šta da oprosti. Dakle, kada dođeš u sklad sa sobom, postaješ potpuna radost i potpuno blaženstvo i svi gresi propuštanja i činjenja su prevaziđeni. (SD: Pretpostavljam da ono što govorim jeste da čak i reč opraštanje podrazumeva ego akciju.) Da, podrazumeva. Zato sam na početku rekao da ne moraš nekome reći da mu opraštaš ili tražiti oproštaj. (SD: Zato bi mirenje bilo bolje od traženja oproštaja.) Izmiriš se sa univerzumom i automatski postaješ istina, stvarnost, svest.

SK: Ali da li bi opraštanje drugoj osobi u izvesnom smislu bilo više kao situacija ispumpavanja ega? Mislim, to sam kod kuće mogu, mislim da mogu, ali to učiniti drugoj osobi je veoma teško.

R: Na neki način, kao što je Dana rekla, kada tražiš oproštaj ili opraštaš nekome drugom, veliki ego to čini jer misliš da si dobar. Kažeš: "Sada sam oprostio toj osobi. Zamolio sam tu osobu da mi oprosti." To je kao da kažeš: "Mogu to raditi iznova i iznova." Ali radije zaboravi na to, nego idi u sebe i postavi pitanje: "Kome treba oproštaj?" I shvatićeš da su oproštaj i tvoj ego sinonimi. Kada nema ega, nema ideje o oproštaju. Postoji samo ljubazna blagost i samilosnost i sve je izmireno. I stvari se brinu same o sebi.

SD: Dakle, kažeš da ne bi morao da se iskupiš, na primer?

R: Ne, iskupljenje je iz prošlosti. Zaboravi na prošlost, ostani centriran u trenutku. (SD: Dakle, voleti sebe u trenutku...) Je dobro. (SD: ...je sjajno jer voliš sve.) Ali zapamti, ne voliš sebe kao ego. (SD: Tačno.) Većina ljudi se zbuni kada kažem: "Voli sebe." Vole sebe onakvim kakvi jesu i kažu: "Nije me briga šta drugi misle, ovo sam ja i ostaću takav. Volim sebe."

(učenici se smeju) To je sopstvo koje ti pravi probleme. (smeh) Shvati da postoji Sopstvo unutar tebe kao ti. To je izvan poimanja. To je Bog i to je Sopstvo koje voliš. (SD: I kako bi Bog mogao da treba sebi da oprosti?) Upravo tako.

SC: Roberte, u vezi s tim, šta je sa krivicom? Ako si povredio nekoga u prošlosti i to me još uvek proganja, znaš?

R: Isto je kao i oproštaj. Kada znaš istinu o sebi, sva krivica je prevaziđena. To je kao biti ponovo rođen. Prošlost postaje mrtvo drvo. I ideš napred u novu dimenziju, kao svest. (SC: Samo me stalno muči, znaš?) Pa, moraš raditi na sebi. Moraš se upitati: "Kome dolazi ova krivica?" Nije važno šta si uradio u prošlosti, svi smo pravili greške. Svako pravi greške dokle god ima telo, svi su pravili greške. Ali dok se držiš istine, dok se pridržavaš svoje istinske prirode, dok radiš na sebi kroz samoistraživanje, tvoje sopstvo opterećeno krivicom će početi da nestaje i tvoja istinska priroda će isplivati, u tom trenutku neće biti nikoga ko oprašta i neće biti osećaja krivice. Ali kada osećaš krivicu, to je zato što se identifikuješ sa telom, a telo čini razne stvari. (SC: Mislim da je to više od toga. To je ono što sam uradio drugoj osobi.) To je bilo u prošlosti, ovo je sada. Kako znaš istinu sada, izrastaš iz toga. Ali sve dok još uvek misliš o sebi kao o telu, bićeš opterećen osećajem krivice, neće otići. Zato izgleda da priroda ne čini da pamtimo svoje prošle živote. Osećaš krivicu sada, možeš li zamisliti da znaš za svoj prošli život? (smeh) Onda bi zaista izvršio samoubistvo. Zato te priroda tera da zaboraviš. Iznenadio bi se kakve si stvari radio u prethodnim postojanjima.

SD: Da li te samoubistvo nužno drži na karmičkom točku?

R: Ponekad da, a ponekad ne. Zavisi od toga odakle dolaziš. (SD: Šta ako je samo ???) Onda ćeš se odmah vratiti i moraćeš ponovo proći kroz to. (SD: Da li je gore za tu osobu?) Otprilike je isto, zavisi. Mnogo toga treba uzeti u obzir. (SD: Šta bi bio primer kada možeš prevazići karmu a opet izvršiti samoubistvo? Da li bi to bilo kao nekakav žalostan napuštanje tela, manje-više?) Pa, imaš razumevanje da karma ne postoji i shvataš da je tvoj život bio haotičan, ali to nisi zaista ti. I imaš nagoveštaj istine stvarnosti, ali više ne želiš da imaš telo. Sve dok se držiš istine, u tom trenutku samoubistvo ne čini nikakvu razliku. (SD: Da li bi bio reinkarniran pod tim okolnostima?) Zavisi od tvoje realizacije. (SD: Hmm.) Koliko je duboka tvoja realizacija. (SD: Ali ako si potpuno realizovan, čini se da se verovatno ionako ne bi reinkarnirao.) Ako si potpuno realizovan, nemaš takve misli uopšte jer nisi telo i prevazišao si prošlost i budućnost i sve ostalo. Dakle, to je potpuno nova igra. Ne opterećuj se reinkarnacijom i karmom. Jer si svestan da one zaista ne postoje. One postoje samo za osobu koja veruje da je fenomen telo-um. Ne misli da ću sledeći put doći u boljem životu. Zaboravi na to. Radije se upitaj:

upitaj se: "Kome dolazi ovaj život? Kome dolaze ova iskustva?" I oslobodi se svega odjednom. Shvati da je lično Ja to što te je dovodilo u nevolju svih ovih godina. Prati nit Ja do njenog izvora i postani slobodan.

SK: Roberte, čuo sam šta drugi ljudi govore: "Gledaj ono što nisi, umesto da vidiš šta jesam." Proces eliminacije.

R: Da, to smo upravo pričali. (SK: Pokušavanje i otkrivanje onoga što nisi. Sve je lažno.) Da. Nisi samo svoje mane, nego nisi ni svoje telo. Kada shvatiš: Ja nisam telo, Ja nisam svet. Ja nisam uslovljenost. Ja nisam karma, Ja nisam reinkarnacija. Ja nisam moj um, Ja nisam moja krv ili moje srce. Ono što na kraju ostane, to si ti.

SJ: To deluje kao dobar proces, jer kad na kraju ostaneš, ionako ne znaš šta je to. Sve si negirao i ostao si sa sobom i nikad zaista ne znaš šta je išta. Zvuči kao veoma dobar proces.

R: Dobro je raditi na tome, ali ima toliko toga da se negira da nikad ne završiš. (učenici se smeju) (SJ: I šta bi ti uradio?) Nastavljaš i nastavljaš, nikad ne prestaje. Ja nisam list, Ja nisam crv, Ja nisam bubašvaba. Lakše je pratiti lično Ja jer su sve te stvari koje nisi prikačene za nit Ja, i dok pratiš lično Ja do izvora i pitaš: "Ko sam Ja?" Sve otpada i postaješ slobodan.

SL: Zašto svet nije zainteresovan za ova učenja?

R: Svet je svet i ako pogledaš evoluciju planeta. Ova planeta, ako pratiš astrologiju i ula (--- sorry can't write in English user said translate)aziš u te stvari — koje ne postoje — ova planeta je ekvivalent trećem razredu i bića samo trče unaokolo čineći razne vrste nestašluka. Dakle, zainteresovani su za svet i svetovne stvari, ne za stvarnost. Ostavi svet na miru, otkrij ko si i onda nećeš biti zainteresovan za ono što svet jeste ili nije, jer za tebe neće postojati svet.

SD: Roberte, mogu — bar mi pomaže da razumem da nisam telo i možda ne ni um, ali gde se uklapa ličnost, ili te osobine, ili skup iskustava koji individualizuje osobu?

R: Ličnost je ego. Tvoja ličnost si ti, kao ego. To je kombinacija svega kroz šta si prošao i svega što znaš kao ego. (SD: Lakše mi je da shvatim da "nisam telo", ali nisam navikao na "nisam ego.") Ti nisi osoba. Osoba je ego. Kada pratiš nit Ja nazad do izvora, ego je prikačen za Ja. Ja i ego su sinonimi. Dakle, kada gledaš u Ja i držiš se Ja i ideš ka njegovom izvoru, sve će nestati — ego, ličnost. Postaješ svoje blistavo Sopstvo. (SD: Da li se zato ego plaši poništenja? Mislim da svi moramo da se izgubimo u istoj rutini?) Pa naravno da se ego plaši poništenja. Ego-um je veoma moćan i boriće se na svakom koraku da ga ne uništiš. Zato se obično samo kroz samoistraživanje um koristi da se oslobodi uma. Druge metode obično jačaju snagu uma. One te navode da

misli da si moćan i da imaš sidije i da možeš svašta da radiš. To povećava moć uma. Pretvara te u ego-manijaka. Zato ne želimo da razvijamo sidije, moći, okultna znanja. Želimo da transcendiramo sve te stvari i postanemo slobodni i oslobođeni. A najbolji način za to je da se zapitaš: "Kome dolaze ove stvari? Ko želi moći? Ko želi da vlada drugima?"

ST: Roberte, ista stvar i sa vrlinom, je li tako?

R: Ista stvar sa vrlinom, tako je. Vrlina i ne-vrlina su dve strane istog novčića. Vrlina dolazi iz uma, iz tvog vaspitanja kada kažeš: "Ja sam vrli zato što živim ovakvim životom." Oslobodi se svih koncepata, svih unapred stvorenih ideja o vrlini i ne-vrlini. Sve to mora otići da bi postao slobodan. Ako misliš da si vrli, misliš da si ponosan. Oboje su iz tvog uma, čine tvoj ego jačim. Ja sam vrla osoba, ne pijem. Ne zezam se, ne radim ništa, dosadan sam. (učenici se smeju) Svi ti koncepti moraju otići. Još jedan dobar oblik meditacije je opuštanje i govorenje sebi: "Ja, Ja." Ono što zapravo govoriš je: "Ja Sam To Ja Jesam." Ali skraćuješ, govoriš: "Ja, Ja." Hajde da probamo to sada, hoćemo li? Smesti se udobno i opusti se. Postani srećan u sebi. Slušaj svoj dah i sa svojim disanjem govori: "Ja, Ja." Udahneš, kažeš "Ja", izdahneš kažeš "Ja." I primeti kako dobro počinješ da se osećaš, dešava se veoma brzo... (traka se završava) [TOC]

Stavi Prvo Na Prvo Mesto 7. mart 1991.

Robert: Mir. Dobro veče. Lepo je videti vas ponovo i biti sa vama. Pokušajte da zapamtite da nisam govornik ni propovednik ni filozof. Nisu reči ono što želite da čujete. Mnogo reči može biti izgovoreno a ništa rečeno. Odgovor koji tražite je u vama samima. Sve što tražite je u vama samima. Kad kažem u vama samima, ne mislim na vaše fizičko ja. Mislim na Sopstvo. Sopstvo nije u vama. Vi ste u Sopstvu. Dakle, kad kažem da je sve što tražite u Sopstvu, to uključuje vaše fizičko telo i sve ostalo. Sve je Sopstvo, i vi ste to. Sve je u redu. Iz vašeg vaspitanja verovatno ste čuli reč bogohuljenje. Jedino bogohuljenje koje postoji je činjenica da verujete da ste ljudi. To je bogohuljenje — verovati da ste ljudsko biće. To je krajnja laž. Niste ono što izgledate. Ništa nije ono što izgleda. Onda ko ste vi? Morate sami otkriti. Da li zaista postoji vi? Da li ste zaista individua? Da li ste odvojeni od drveta, životinje, sveta, univerzuma? Postoji li ikakva odvojenost? Otkrijte. Da li zaista postojite? Otkrijte. Da li imate svrhu u životu? Otkrijte. Ponavljam, bogohulno je verovati da ste rođeni kao ljudsko biće, da opstajete i da se raspadate. To je pravo bogohuljenje. Sve počinje kada se probudite ujutro. To je vreme kada treba da radite na sebi. Čim otvorite oči, trebalo bi da izjavite nešto poput: "Ja sam čista svesnost." Ali nikada ne verujte da je vaše lično ja čista svesnost. Vi kažete: Ja jesam je čista svesnost. Vaše lično ja, vaš ego, lično Ja, nikada ne može biti Ja jesam. To čak ni ne postoji. Zato razmislite šta govorite kada kažete: "Ja sam čista svesnost." Ne govorite o svom malom ja. To se ne računa, jer to čak ni ne

postoji. Govorite o Ja jesam, čistoj svesnosti. Svesnost čega? Vi ste svesni nečega, jer tvrdite: "Ja sam čista svesnost." Svesni ste činjenice da Ja jesam je svest. Čista svesnost je svest i Ja jesam je to. Da li shvatate otkrovenje kada zaista znate šta govorite i to izjavite s osećanjem, kada zanemarite pojavu tela-uma i jednostavno iznesete istinu o sebi? Ja sam čista svesnost. Svesnost Ja jesam je svest. Kada date takvu izjavu, primetićete da postajete blaženi. Samo počnete da se osećate divno u celom telu, zbog činjenice da se čista svesnost, Ja jesam, svest, izražava kao blaženstvo. Sve to zapravo znači konačno jedinstvo. Ali dok se izražavate na ovaj način, čim otvorite oči, nešto duboko vam se dešava. Počinjete da osećate radost svog Sopstva. Počinjete da osećate potpunu

sreću, dobrotu, i onda možete izjaviti: "Sve je u redu," i znaćete i osetićete da ste početak i kraj. Razumećete šta znači sat-čit-ananda. Upoznaćete Parabrahman. Osetićete božansku prazninu, nirvanu. Bićete u miru, jer ćete razumeti da ste vi univerzum i da ništa ne postoji osim vas samih. Vi ste Sopstvo univerzuma. Već i samo slušanje ovoga — ne čini li vas to dobrim, kada shvatite svoju božanstvenost, da niste muškarac ni žena, da niste reinkarnacija ni karma? Nikada nije bilo vremena kada niste. Da ste vi sveprožimajuće, transcendentalno blaženstvo. Prebivajte u svojoj istinskoj prirodi. Prestanite da verujete da ste cmizdravo ljudsko biće sa problemima. Za koga postoje problemi? Kako možete vi, čista svest, apsolutna stvarnost, misliti o problemu? Čak i ako kažete: "Pa, život i dalje teče. Moram da platim račune. Moram da idem kod lekara. Moram ovo i moram ono." To je bogohuljenje, to je ono što nazivate bogohuljenjem. Ne da to nećete raditi, ali vaše telo nema veze sa vama. Vaše telo-um i sve njegove povezanosti, čak ni ne postoje. Čak i Džej koji misli da briše nos, to je iluzija. Mislite: "Imam prehladu. Imam alergiju, moram da idem na posao sutra ujutro, moram da obučem svoju odeću." To je ono što vas sprečava u ostvarenju. Obući ćete svoju odeću. Ići ćete na posao. Radićete ono što je vaše telo došlo da radi, ali ne brinite o tim stvarima. Ne tičite se tih stvari. Što ste ljudskiji, više ćete govoriti: "Ako se ne pobrinem za ove stvari, ko će?" O čemu govorite? Postoji samo jedno Ja, a to je svest. Pokušajte da provalite kroz svoju debelu lobanju da sile koje postoje znaju kako da se pobrinu za sve vaše potrebe i da ih ispune najobilnije. Postoji nešto što brine o vama, velika misterija. Nešto vas voli, kada maknete svoje naduvano ništavilo s puta. Sve dok verujete da morate da rešite problem, imaćete problem koji treba rešiti. Nešto će se pobrinuti za vas. Stavite prvo na prvo mesto. A prvo što morate zapamtiti je da ste čista svesnost. To možete reći sebi. "Ja sam čista svesnost." Naravno, um to radi, ali postoji nešto što hvata um i poništava ga dok se pretvarate u Ja jesam. O tome treba da razmišljate. Znam da zvuči čudno kad ovo kažem, ali ne tičite se sveta. Svet je bio ovde, sa svim svojim destruktivnim mehanizmima, pre nego što ste vi stupili na scenu. Biće ovde i nakon što odete. Ljudi koji ne razumeju Džnana Margu, Advaita Vedantu. Kažu da je vaša dužnost da pomažete drugima, da učinite ovaj svet boljim mestom za život. Ali oni ne razumeju da ako se probudite i postanete oslobođeni, vi postajete drugi. Vi ste drugi. Nema koga pomagati. Ovo opet ne znači da nećete ništa raditi. Vaše telo će izgledati kao da pomaže, da čini sve vrste stvari. Ali istina je, kada pomognete sebi, pomažete drugima. A kada pomažete drugima, pomažete sebi. Sve je jedno.

Pitate se šta da radite sa ostatkom svog života. Da li da radim? Da li da sedim kod kuće? Da li da se pridružim vojsci? Da li da postanem diktator neke zemlje? Sve te velike misli prolaze kroz vaš um. Ne dozvolite da se to dogodi. Uhvatite svoj um. Uhvatite svoj um dok misli i zaustavite ga. Um je neophodan dokle god ste ljudsko biće. Donosite odluke. Znate šta je pogrešno ili ispravno, dobro i loše. Vaš um stvara svet dualnosti. Ali kako napredujete u duhovnom životu, počinjete da shvatate da je um prepreka, a ne prijatelj, jer donosi sve stvari iz prošlosti i brine o stvarima iz budućnosti. Kome treba takav um? Zato preuzmite kontrolu. I ponovo, najbolje vreme za ovo je rano ujutro, čim se probudite, jer prve misli o kojima razmišljate nosiće vas kroz dan. A pre nego što zaspite, misli o kojima razmišljate pre nego što odete na spavanje nastaviće se kada se probudite. Zato zaspite razumevajući da sam Ja čista svesnost. I imaćete tendenciju da mislite,

kada kažete "Ja jesam", da se odnosite na svoje fizičko ja. Uhvatite se kad se to desi. Vaše fizičko ja nikada ne može postati prosvetljeno. Konačno nikada ne može spoznati beskonačno. Lično Ja nikada ne može postati univerzalno Ja. Ja jesam je čista svest. Dakle, vi ste svest. Svesni, ne lično, ne "Ja sam ovo" ili "Ja sam ono", već čista svest, koja postoji kao Ja jesam. Ja sam To Ja Jesam, apsolutna stvarnost, bitak, nirvana, sat-čit-ananda, praznina. Ja Jesam to. Ako se fokusirate na ove stvari tokom dana, pre nego što zaspite, kada se probudite, većinu vremena otkrićete neverovatnu tajnu. Otkrićete da se vaš posao obavlja bolje nego kada ste razmišljali o njemu. Sve će se odvijati onako kako treba. Ipak, morate to, na neki način, osetiti na početku. Učinite da to osetite i stavite to na prvo mesto u svom životu, pre svega ostalog. Razmislite, ako hoćete, šta je na prvom mestu u vašem životu sada. Možda je to vaš muž, vaša žena, vaš posao, vaša kuća, vaš auto, vaš prijatelj, vaše ambicije, vaše želje. To vas zadržava. Morate poželeti da se oslobodite prošlih grešaka, prošlih iskustava. Prestanite da mislite o budućnosti. I ovo je teško većini ljudi, jer uvek iščekuju budućnost i brinu o prošlosti. Ipak, upravo to moraju da urade — da se puste prošlih i budućih problema. Vaš fizički život je već planiran i sve što treba da uradite je da se lepo odvijate u njemu. Sve će se desiti onako kako treba. Morate zapamtiti da u univerzumu nema zla, tako da vam se ništa zlo ne može desiti. Ako mislite da može, to je zbog vaše mašte. Imate određeni koncept, unapred stvorenu ideju, kako mislite da bi stvari trebalo da budu. I naravno, uvek ste razočarani jer stvari nikad nisu onakve kakve mislite da bi trebalo da budu. Ipak, sve se rešava u vašu korist, zbog činjenice da u univerzumu ne postoji ništa što može ili želi da vas povredi. Sve je na vašoj strani, od najsitnije vlati trave do džinovskog kosmosa. Sve je na vašoj strani, zbog činjenice da ste vi to. Sve je na vašoj strani jer postoji samo jedno. Postoji konačno jedinstvo i to konačno jedinstvo je savršen-

stvo, apsolutna stvarnost, svest. To je sveprisutnost, sveprožimajuće. Dakle, gde ima mesta za zlo? Gde ima mesta za bilo šta loše? Zašto brinete? Zašto se plašite? Zašto se uznemiravate? Moć koja vas je dovela na ovu klasu zna šta treba da uradi da nastavi vaš duhovni rast. Ali morate to staviti na prvo mesto. To je kao priča o učeniku koji je bio u ovakvoj klasi i stalno je pitao učitelja: "Učitelju, objasni mi više. Ne razumem, reci mi više." I to se nastavljalo i nastavljalo. I na kraju klase, kada su svi učenici otišli, učitelj je rekao tom učeniku da ostane, i onda mu je rekao: "Prati me," i odveo ga je do ivice reke. I rekao je: "Pogledaj u reku." Učenik je to učinio, i on ga je gurnuo u vodu i držao mu glavu pod vodom dok se skoro nije udavio. Onda ga je izvukao gore za kosu. I pogledao ga je u lice i rekao: "Šta si želeo više od svega na svetu, dok si bio pod vodom?" I učenik je samo mogao da dahtaće za vazduhom. I rekao je: "Vazduh, vazduh, vazduh." A mudri učitelj je rekao: "Kada budeš želeo da se probudiš onoliko koliko si želeo vazduh, probudićeš se." Ovo je istinito za sve nas. Samo pogledajte svoj lični život. Samo za danas, šta ste želeli više nego da se probudite danas? Ako ste bili ljuti, onda ste to želeli više nego buđenje. Vidite, šta god da uložite svoja osećanja u, to je na prvom mestu u vašem životu. Ako vas je nešto uznemirilo? Onda je to postalo vaš Bog. Želeli ste to više od svega. Ako ste bili u nedoumici, to je postalo vaš Bog. Šta god da vas pokreće, šta god da vas zaustavlja, postalo je vaš Bog za to vreme. I tome dajete svoju energiju, tako da povećavate to stanje. Na primer, ako imate problema sa nekim, što više razmišljate o tome, više ga podstičete. Što više pokušavate da preduzmete bilo kakvu akciju da to zaustavite, ili sprečite, ili promenite, više govorite: "Ovo je istina o meni." Kako treba da reagujete na nešto tako? Ne treba da reagujete. Nešto u vama će učiniti ono što mora, i bićete u miru ako dozvolite da se to desi, prvo na prvom mestu. "Tražite prvo carstvo nebesko i svu njegovu pravednost, i sve ove stvari će vam biti dodate," što znači prvo na prvom mestu. Usmerite svoju pažnju na Sopstvo. Shvatite da ste čista svesnost, da ste svesni da je Ja svest, što rezultira blaženstvom. Dakle, vi ste telo blaženstva. Ne kao ljudsko telo, kad koristim izraz telo, mislim na telo univerzuma. Vi ste telo blaženstva. Blaženstvo je vaša priroda, i u tom blaženstvu nema ništa loše. Smirite se, opustite se, relaksirajte se. Vi ste telo blaženstva i vaša božanska priroda je svest. Nikada ne možete imati ništa loše u svom životu osim ako ne usmerite svoj um na to i učinite ga takvim. Zato morate kontrolisati svoje mišljenje. Ne dozvolite svom umu da

vam govori šta se dešava. Ako naučite da živite u trenutku, ako naučite da centrirate sebe i ostanete samo u tom trenutku, onda ćete izražavati svest, jer svest je stvar trenutka. Svest nije juče ili sutra.

Svest je ovaj trenutak. To je jaz između juče i sutra, četvrto stanje života. Posle budnosti, sanjanja i spavanja, dolazi svest. Dakle, stavljanje prvog na prvo mesto ublažiće sva negativna stanja vašeg života, ako ih imate. Probudiće vas. I dok radite na sebi, i vaš um donosi najrazličitije stvari, što će ponekad činiti. Na veoma blag način zapitate se: "Kome ovo dolazi?" i ostanite mirni. I naravno, odgovor će biti: "Dolazi meni. Osećam se loše, osećam se depresivno, osećam kao da ne dobijam ono što želim, osećam da neko me iskorišćava." Dalje ispitivanje: "Ko je ovo Ja? Šta je njegov izvor? Ko je dao rođenje Ja? Odakle je poteklo? Ko sam Ja?" Nikad nema odgovora na pitanje: "Ko sam Ja?" Radeći ovaj proces odmah ćete se osetiti bolje. I svaki put kada um donese nešto drugo, koristite isti postupak. "Kome ovo dolazi? Ko ovo oseća? Ja?" Samo izgovaranjem "Ja jesam" odmah će vas izvući iz vaših ličnih misli o sebi i podići vas više ka onome što "Ja jesam" zaista jeste. Ipak, ako ne osećate to, možete ponovo pitati: "Onda ko sam Ja?" I nastavljate ovo iznova i iznova i iznova. Neko me je nazvao pre neki dan i rekao mi: "Roberte, vežbam već dvanaest godina i osećam se očajno i depresivno." Rekao sam: "Zašto?" A on je rekao: "Zato što su svi moji prijatelji prosvetljeni osim mene." Morao sam da se nasmejem. "Kako znaš?" "Rekli su mi." Kako možete objasniti da nema drugih? Nije bitno šta bilo ko drugi radi. Neka svi rade šta god će raditi. Kakve to veze ima sa vama? Kada pokušavate da ispravite stvari, kada pokušavate da promenite druge ljude, kada pokušavate da naterate druge ljude da rade ono što vi želite, zadržavate svoj duhovni napredak. Blagosiljajte svakog i pustite ih. Ostavite svet na miru. Svetu nije potrebna vaša pomoć, hvala vam. Ovaj svet, zapamtite, je emanacija vašeg sopstvenog uma. Dakle, vidite sebe kada gledate u svet. Kako počnete da idete unutra, shvatićete da ste uvek bili unutra. Nema kuda ići. Unutra i spolja je isto, čista svest. Počinje sa vama. Mogu sedeti ovde i pričati celu noć, ali šta vi radite sa svojim životom? Kako vidite sebe? Zaboravite na vreme. Čak i ako kažete: "Starim, nisam se još probudio. Nadam se da ću se probuditi pre nego što umrem," sve je to lažno mišljenje. Niko ne stari, i niko ne mora da se probudi pre nego što umre, jer niko ne umire. Oslobodite se te vrste mišljenja. Zaboravite na svoje godine. Zaboravite na svoje telo i poistovetite se sa svešću. Poistovetite se sa svojim Sopstvom. Ako to jednostavno možete učiniti, sve ostalo će se rešiti samo. Mogu vam to obećati. Budite srećni. Budite blistavi. Upotrebite lepu reč za svakoga. Prestanite da mislite o svojim potrebama. One će biti ispunjene ako prestanete da mislite o njima. Kako će biti ispunjene? Zapamtite da postoji samo konačno jedinstvo. I konačnom jedinstvu nikada ništa nije bilo potrebno.

Samoispunjavajuće je, samodovoljno, sveprožimajuće. Dakle, onaj ko misli da mu treba nešto je obmanuto ja, lični ego, Ja. Ali stvarnost je prisutna ovde i sada. To znači da ste ispunjeni ovde i sada. Ne postoji ništa što vam treba i ništa što mora da se promeni. Ne kažem da ćete nastaviti da patite ako mislite da patite. Ono što kažem je jednostavno da je onaj ko misli da pati obmanut. Niko ne pati. Skinite um sa sitnica i počnite da shvatate da vam vaš um uzrokuje da osećate ove stvari, verovanje da ste telo i um. Počnite da razmišljate: "Ko sam Ja? Ko prolazi kroz ova iskustva? Ko misli da stari? Ko misli da neće uspeti u ovom životu? Ko? Ja. Ja. Ko sam Ja?" Nastavite sa radom. Ne brinite o svetu ili drugim ljudima. Radite na sebi, marljivo, neprestano. Nikad ne odustajte, i otkrićete da postajete srećniji i srećniji. Staro ja nestaje. I probudićete se svom sopstvu. Ima li pitanja? (prekid trake)

SK: (traka počinje naglo) ...Dakle, ova osoba govori o bavljenju sadržajima. Gledaj šta jeste. A ono što sam upravo dobio od tebe, ono što mi je sinulo, ono što on govori jeste da me bavljenje onim što jeste drži u sadašnjosti, mislim?

R: U pravu si, ako razmišljaš o svojim problemima i baviš se onim što jeste, onda si zaglavljen na tom mestu. Moraš da se pustiš onoga što izgleda da jeste i poistovetiš se sa svojom istinskom

prirodom koja je Bog ili svest. I u meri u kojoj možeš da se poistovetiš sa svojom istinskom prirodom, u toj meri ćeš otkriti da je sve rešeno u tvom životu. Nije obrnuto. Ako se baviš psihologijom, jeste. Jer svi psiholozi i psihijatri i mentalni ljudi će ti reći da se baviš problemom. Ali shvataš da čak i ako se baviš problemom i čak i ako ga naizgled rešiš, novi se ponovo pojavljuje. (SK: Ne razumem to?) I drugi se pojavljuje i nikad ne prestaje. (SK: Ono što govorim, to je dualnost, valjda. Umesto da tražim mir u svetu, nema mira u svetu, u svetu postoji nasilje. Pa ako tražim...) Ne, ne, ne, ne, ne. Nema nasilja u svetu i nema mira u svetu. Nemoj reći da je jedno drugačije od drugog. One su dve strane istog novčića. Nego se zapitaj: "Ko vidi nasilje? Za koga postoji nasilje? Za koga postoji mir?" To je ego koji je deo tih stvari. (SK: Da, razumem, razumem.) Oslobodi se oba. (Robert nastavlja) Imamo tendenciju da gledamo šta se dešava u svetu. Vidimo iračku situaciju, bio je rat, postoji nečovečnost čoveka prema čoveku i skloni smo da kažemo: "Vidim nasilje." Nasilje je za ego. Nasilje je za lično Ja. Dakle, "Ko sam Ja? Jesam li lično Ja? Jesam li ego? Ako jesam, onda će postojati nasilje i moraću da pomognem da se ublaži. Ali ako sam svest koja je potpuno transcendentalna." To je kao da ste tabla i nasilje su slike koje crtate na tabli. One dolaze i odlaze, slike, ali tabla uvek ostaje ista. Dakle, svet dolazi i odlazi, ali svest uvek ostaje ista. Nikad se

ne menja. Poistoveti se sa svešću i postani to. I bićeš slobodan od svih ovih koncepata.

SV: Roberte, imam pitanje. Ako je neko ozbiljan u vezi sa ostvarenjem, može li to sam u samoći samo vežbanjem ili je neophodno biti posvećenik učitelja ili gurua?

R: Zavisi od osobe. Veoma je teško proći ceo put sam. Vrlo malo ljudi je to uradilo. Jer je teško transcendirati um. Boravak u prisustvu učitelja koji je transcendirao uzrokovaće i da vi transcendirate. Boravak sam sa svetom koji pritiska sa svih strana čini ga težim, ali je moguće. (SV: Pod boravkom u prisustvu misliš na samo pohađanje satsanga?) Da, samo biti u satsangu je dovoljno. (Robert nastavlja) Većina vas misli da ste došli ovde jer ste hteli. Ali to nije tačno. To što ste ovde večeras i što ste na satsangu većinu vremena, nešto u vama se ispunjava. Zaslužili ste to, nema slučajnosti. Ako biste uzeli prosečnu osobu koja hoda ulicom večeras i doveli je na satsang, bili bi ispunjeni strahom i pobegli iz sobe jer njihova evolucija nije još došla do tog mesta. Zato kažem, ne tičite se drugih. Radije gledajte sebe. Ako ste bili posvećeni sebi kod kuće, razumevajući da ste Sopstvo da ste svest i bili ste čisti prema sebi, nešto će vas voditi ka vašem sledećem koraku duhovnog razvoja. Sve se brine samo o sebi. Ali morate preduzeti prve korake. Zato večeras ovde nema nikoga ko nije u duhovnom životu već duže vreme. Inače bi vam Džnana Marga bila besmislica. Dakle, tu ste gde treba da budete. Univerzum nikad ne greši.

SK: Roberte... (R: Mhm.) ...Rekao si deo rasuđivanja, govorim sebi da imam čistu svest. To radim, kako da dođem do tog mesta gde u to verujem ili sam samo u još jednoj iluziji?

R: Vidi, već si napravio grešku jer kad si rekao "Ja jesam", mislio si na svoje fizičko ja, zar ne? (SK: Ali to sam čuo da si ti rekao.) Ja jesam... jesi li došao kasno? (SK: Molim?) Jesi li došao kasno? (SK: Ne.) Jesi li bio ovde od početka? (SK: Govorio si o čistoj svesti.) Kad kažeš kad se probudiš: "Ja sam čista svest" ili "čisto buđenje, čista stvarnost", odnosiš se na Ja jesam. Ne odnosiš se na svoje fizičko ja ili ono što misliš da jesi. Ja jesam je svest, Ja jesam je čista svesnost, Ja jesam nije tvoje telo, nema veze sa tobom. Zato ovo ponavljam toliko. Kad kažeš "Ja Jesam", ne odnosiš se na svoje telo ili svoje stanje bića. Odnosiš se na apsolutnu stvarnost, na parabrahman. Dakle, kad se prvi put probudiš i kažeš "Ja sam čista svesnost", odmah ćeš dobiti osećaj radosti i blaženstva. (SK: Kako da razlikujem? Da li znam da je to istina ili iluzija ili sam u još jednoj fantaziji s tim?) Ne pokušavaj uopšte da znaš. Jednostavno izjavi i ostavi tako. A kada se pojave pitanja poput onog koje si upravo postavio: "Pitam se da li govorim istinu ili sam u iluziji?" zapitaj se: "Kome dolaze te misli?" Tako

to nastavljaš. "Ko misli da je u iluziji," ili "Da li varaju sami sebe. Kome dolaze ove misli?" I nastavi do kraja. Ako to uradiš, probudićeš se jednog jutra i izjavićeš: "Ja jesam je čista svest," i

bićeš u blaženstvu. (SK: Samo izgovaranjem reči?) Samo izgovaranjem toga i poistovećivanjem s njima u njihovoj stvarnosti, ali opet, ako bilo šta drugo iskoči u tvom umu, zapitaj se: "Kome ovo dolazi?" I nastavi do kraja. Ubijaš dve muve jednim udarcem. To je užasan izraz, zar ne? (smeh) Ko želi da ubije dve muve jednim udarcem? To je užasan izraz, zar ne? Ko želi da ubije dve muve jednim udarcem? Ko je smislio sve ove izraze? (SK: Niko.) (učenici se smeju)

R: Ako razmisliš o tome, videćeš da dobijaš dvostruki kredit, jer kažeš: "Ja jesam je čista svesnost," a kad te druge misli iskoče u tvom umu, pitaš: "Kome one dolaze?" Tako da napadaš sebe iz svih pravaca. Nešto mora popustiti pre ili kasnije. Ali primeni to u praksi, učini da deluje za tebe. (SK: Dakle, time se stvara predavanje, odustajanje, puštanje?) Možeš tako reći, da. Ali ako te reči dođu dok to radiš, opet se zapitaj: "Ko treba da se preda? Ko je tu da pusti?"

SU: Dakle, Roberte, je li to ono što prepoznaje sebe?

R: Ono o čemu govoriš je samodovoljna svest. Ona poznaje samo sebe i ti si to Sopstvo.

SK: Šta se dešava kada se ego umeša?

R: Zapitaj se: "Kome to dolazi?" Šta god da iskoči, radiš istu stvar: "Kome ovo dolazi?"

SI: Roberte, da li je pitanje "Ko je svestan ovoga?" ekvivalentno?

R: Ko je svestan ovoga? (SI: Da, ko je svestan onoga što god se pojavi? Da li je to ekvivalentno pitanje?) Pa to nije sasvim jasno. Bolje je pitati: "Kome ovo dolazi?" Jer se javljaju različite misli. Moraš ih uzimati jednu po jednu. Ako kažeš: "Ko je svestan ovoga?" pomalo je dvosmisleno. Ali ako osećaš neku vrstu straha ili misliš da gubiš vreme, samo se zapitaš: "Kome ovo dolazi? Ko ovo oseća? Ja. Ja. Ko sam Ja?"

SG: Roberte, skoro da osećam kao da sam slušao ovo i upravo mi se dešava da sam propustio nešto vrlo osnovno, ne znam tačno šta, ali ko postavlja ovo pitanje?

R: Zapitaj se, zapitaj se: "Ko postavlja pitanje?" Šta god da se pojavi, vrati se na samoistraživanje dok se ne oslobodiš svega. (SG: U ovom životu, postoji li entitet osim uma koji deluje?) Ne postoji nikakav entitet. Ništa ne deluje. Ono što deluje su tvoje misli koje izgleda da deluju. Dakle, moraš stalno da se pitaš: "Kome dolaze ove misli?"

SK: Kad sam rekao da pokušavam da budem prazna posuda. To se poistovećuje sa praznom posudom?

R: Ne, opet, imaš koncept prazne posude koja mora da ode. Svi koncepti, sve ideje, sve predrasude moraju da odu. Ako misliš da si prazna posuda, onda nastavljaš da vidiš sebe kao praznu posudu i to te zadržava. Sve mora da ode.

SG: Onda i onaj koji postavlja pitanje takođe mora da ode?

R: Naravno, onaj koji postavlja pitanje je poput štapa koji meša vatru. Baciš sve grančice i nastavljaš da mešaš. Na kraju baciš i štap. Sve mora biti spaljeno u svesti.

SJ: Nakon što baciš taj štap, treba vremena da taj štap izgori? Je li to kao posledica ili...?

R: Ko kaže? (SJ: Pitam?) Ako veruješ da treba vremena, treba vremena. (smeh) Ali zašto bi trebalo vremena? Tvoja prava priroda je ovde sada. (SJ: Govoriš nama.) (smeh)

SL: Roberte, u tišini koja ne traje dugo pre nego što misli iskrsnu. Takođe sam svesna ovog fizičkog stezanja. Nešto kao kad sam svesna misli, takođe sam svesna da uz tu misao dolazi ova napetost. I kada zaista mogu da pustim napetost, mogu da ostanem u trenutku. Možeš li mi pomoći s tim?

R: Da, činiš to komplikovanim za sebe. Čim osetiš napetost, upitaj se: "Kome dolazi?" (SL: Da, shvatam.) I onda nastavi dalje. (SL: Je li to povezano s mišlju uopšte ili je samo...?) Naravno da jeste. Napetost je povezana sa svim mislima. Misli donose napetost i napetost donosi misli. (SL:

Nisam svesna da je misao koja izaziva napetost. One samo kao da mi stižu.) Onda, kako god da stižu, pitaj se: "Kome dolaze?" Bez obzira na sve, koristi isti postupak dok se ne rešiš svega.

SK: Mogu li da koristim isti postupak kada osećam fizički bol?

R: Da, naravno, možeš se upitati: "Kome dolazi ovaj bol?" I shvatićeš da je tvoj ego taj koji ga oseća. Pa kada dođe spoznaja da nisi ego, bol će nestati.

SK: Bol nestaje?

R: Zašto ne? Odakle dolazi? Deo je tela. Verovanje da si telo. Kada je to verovanje eliminisano, sve što ide uz njega je takođe eliminisano.

SK: Koji su korisni načini ili putevi za rad na neverovanju da smo telo?

R: Koji su korisni načini...? (SH: Kako se rešavaš ideje tela?) To je ono o čemu pričamo celu noć. (smeh) Pitaj se: "Kome dolazi telo?"

SK: Roberte, zar ovo nije — sve ove misli — zar ovo nije manifestacija ega? Pa šta bi bio proces — ne mogu da ubijem ego, to je moje verovanje možda mogu — Koji je proces da se ode iznad toga? Da li ego rekonstruiše sebe kroz niz duhovnog rasta ili moram to da pazim stalno?

R: Kako nastavljaš da radiš na sebi, ego poput balona počinje da se izduvava i sve manje te uznemirava. Kako nastavljaš da istražuješ: "Ko sam ja? Ko sam ja? Kome ovo dolazi?" Tvoj ego postaje sve manji i manji dok konačno ne nestane.

SF: Roberte, kada istražujem, u procesu istraživanja kada kao da se suočim s tišinom, treba da pitam: "Kome ova tišina dolazi?"

R: Ako misliš o tišini, pitaš. Prava tišina nije misao. (SF: Tačno.) Pa ako misliš o tišini, pitaj: "Ko misli o tišini? Kome dolazi misao?" (SF: Da, ako sam svestan ili verujem da sam svestan neke tišine, to je pogrešno razmišljanje o njoj?) Prava tišina dolazi kada nema nikoga ko je svestan. Onaj koji je svestan je prevaziđen. (SF: Dakle, u tom položaju nema potrebe za bilo kakvim...) Ne. (SF: ..."Kome ovo dolazi?") Ne, u tom položaju postoji samo tišina. (SF: Tačno.) Ona ne dolazi i ne odlazi. Jednostavno jeste.

SG: Kakav odnos treba da imamo prema telu, fenomenu um-telo, ličnom ja?

R: Ne treba da imaš nikakav odnos jer ono ne postoji u stvarnosti. To sam mislio ranije, da će se tvoje lično ja i tvoje telo uvek sami pobrinuti. Nema veze s tobom. Tvoj posao je da se identifikuješ sa svešću i tvoje telo će se pobrinuti za sebe.

SK: Ako je osoba rođena u džungli ili tako nešto, živela svoj život po prirodnom načinu života, bez koncepata, bez ideja. Da li bi ta osoba bila u atmosferi tišine?

R: Sve je povezano s karmom. Zavisi od tvoje karme. (SK: Mislio sam da si rekao da nema karme.) Nema. Ali ti govoriš o osobi rođenoj u džungli. (smeh) Dakle, dok god je neko rođen, postoji karma. (SK: Pa, onda neuslovljeno.) Pa, ako bi razumeo da nema karme, ne bi bilo džungle i ne bi bilo nikoga ko se rađa. Ali dok god osećaš da postoji, onda postoji karma. (SK: I ti si uhvaćen u nju.) Naravno, i sve vrste priča, imaš analogije, priče, nedoumice, sve je karmičko. Ne postoji.

SL: Dakle, sve je samo da se zaustavi mišljenje. (R: Shvatila si, to je to.) (smeh)

SL: Rekao si da nakon što si imao svoje ostvarenje nisi ništa naučio od tada? (R: Okej?) Jesi li išao u školu nakon toga? (R: Nisam.) Nisi? (R: Nisam.)

SJ: Zapravo niko nije išao u školu. (SL: Oh, okej, vraćamo se na to.) (smeh)

R: Šta bih radio u školi nakon toga? (SL: Pa, postao si psiholog, jesam li u pravu?) Ne (smeh) (SL: Onda si bio lažni psiholog?) Glumio sam. (SL: Glumio. Ali si čitao stvari, čitao si...) Još uvek čitam stvari. (SL: Hm-hmm, ali kako si rekao, opravdavajući o čemu su bile, a ne — kao, nikad nisi pročitao sva dela Šekspira?) Ne baš, prolazio sam kroz to, znam o tome i čitao sam mnogo

knjiga, ali besmisleno je. (SL: Ali ne da bi učio, već samo da vidiš o čemu se radi?) Samo da vidim šta se dešava.

SK: Roberte, mogu li da te pitam kakav je bio tvoj odnos s Krišnamurtijem... on se bavi, pretpostavljam da se bavi više gledanjem sadržaja...

R: Pa, šta da kažem? (SK: Ne znam?) Nisam imao nikakav lični odnos s Krišnamurtijem. Imao je poruku.

SV: Roberte, u istraživanju, zar ne dođe trenutak kada jednostavno moraš da ostaneš tih i osećaš kako te nešto uvlači. Da li i dalje gledaš na to, sve dok si svestan toga, da li i dalje dovodiš u pitanje?

R: Kako nastavljaš da se pitaš: "Ko sam ja?" Postaješ sve tiši i tiši dok ne dođe dan kada prestaneš da pitaš i ostaneš u tišini. (SV: Ali govorim o toku istraživanja, kao da imaš iskustvo, skoro kao da tvoja svesnost negde odlazi, treba li nastaviti da pitaš neprekidno?) Automatski radiš ono što treba. Kako nastavljaš da pitaš, primetićeš da postaješ smireniji i tiši i blaženiji i pitaćeš sve manje i manje. (SV: Ali sve dok si svestan, pitaš?) Sve dok si fizički, pitaš. Okej, zatvorimo oči na nekoliko trenutaka. Obrati pažnju na svoje disanje. Postani svedok svog disanja. Shvati da je dah deo telesnog procesa, ali ipak si u stanju da ga posmatraš, da ga motriš. Postaješ svedok svog disanja. Ako ti misli dođu, jednostavno ih takođe posmatraj i vrati se gledanju svog daha. Sada se upitaj: "Ko je svedok?" Ko posmatra? "Ja jesam." Sa svojim disanjem, udahni i reci "ja," izdahni i reci "jesam." (traka se završava) [TOC]

Sve Vodi ka Tišini 10. mart 1991.

Robert: Mir. Dobar dan. Lepo je biti ponovo sa vama. Smatram ovo svojom duhovnom porodicom. Svi smo jedno, nema razlike. Ljudi me i dalje pitaju: "Roberte, šta vidiš kada nas pogledaš? Vidiš li energiju? Vidiš li svest? Vidiš li igru svetlosti? Vidiš li prazninu?" Kada bih video bilo šta od toga, ne bih mogao da funkcionišem. Vidim ono što i vi vidite — vas! Jedina razlika je što shvatam da nisam telo. I kada kažem: "Nisam telo," govorim o univerzalnom telu koje sadrži vas. Stoga, ako nisam telo, i to vidim, vidim da ni vi niste telo. Jednostavno vidim svet kao nadograđene slike na ekranu. Ali uvek sam svestan da ste vi slike. Isto je i s telom, i s drvećem, i nebom, i planetama, i životinjama, i insektima, i svim ostalim. Iz nekog razloga uvek sam toga svestan. Svestan sam da je to poput mehura, i mehur puca, i stvarnost se izražava kao svest. Stoga vas vidim kao što vi vidite mene, ali vas vidim kao svest, stvarnost. Ili vas vidim kao što vidim sebe, kao ekran, a ceo univerzum je jednostavno nadogradnja na ekranu. Ne vidim vas kao ljudsko biće. Ne vidim ovaj radio, ili lampu, ili ovaj sto kao zaseban entitet. Vidim to kao svest. To ne znači da je svest manifestovala ove stvari. Kao što uvek objašnjavam, svest je samodovoljna i manifestuje samo sebe. Ove stvari su poput optičkih iluzija. One zaista ne postoje, kao što ni san zaista ne postoji. U snu nastavljaš, letiš nazad iz Njujorka za Kaliforniju, doživljavaš sve vrste stvari u svom životu, i sve izgleda stvarno. Ali probudiš se i mehur puca. Pa pretpostavljam da je jedina razlika između tebe i mene što sam ja uvek toga svestan. Ako si uvek toga svestan, nema straha. Strah dolazi samo kada veruješ da je svet stvaran. Kada se svet pokaže kao iluzija, gde je onda strah? Šta na svetu može da te uznemiri, ako znaš da je svet samo san? Možda ćeš reći: "Pa, možda je san, ali ne želim da budem povređen u snu. Želim da moj san bude gladak i lak. Želim da budem srećan i skladan i zdrav." Ako misliš u tim terminima, još uvek nisi svestan šta je svest. Svest transcendira sve to. Svest je božanski sklad. Nijedna od tih stvari ne postoji. Shvatam da je to teško pojmiti. Najgore stvari mogu izgledati da se dešavaju mom telu, mojim poslovima, mom životu, a ipak sam svestan da se ne dešavaju. Ne zamišljam

da se ne dešavaju. Ne potiskujem to. Ne govorim sebi: "Roberte, moraš videti samo dobro." To je iznad svega toga. Ne postoji dobro. Ne postoji loše. To je potpuna sloboda, potpuno oslobođenje. Pogledaj to ovako. Imaš ideju šta je Bog jer ti je Bog utisnut u glavu otkad si bio malo dete. Možeš li zamisliti Boga da ima strah, od bilo čega? Ili Boga da prolazi kroz bilo kakvo iskustvo?

Ili Boga da kaže: "Ovo je dobro, ovo je loše, ovo je ispravno, ovo je pogrešno, radije bih ovo nego ono?" Nema dualnosti u Bogu. Dakle, univerzum je krajnje jedinstvo. Krajnje jedinstvo je druga reč za božanski sklad. Ono je iznad svih koncepata i predrasuda. Ljudski um ne može da ga pojmi. Dovoljno je reći da je sve dobro. Kada počnemo da smirujemo um, približavaš se sve više ovom razumevanju. Kada misli počnu da se zaustavljaju, kada uspore, postaješ sve svesniji da je sve dobro i stvarnost ti dolazi sama od sebe. Sve dok se identifikuješ sa svetom i stvarima ovog sveta, nikada ne možeš saznati istinu o sebi. I opet možeš reći: "Pa, moram da funkcionišem u svetu. Moram da radim, moram da imam porodicu, moram da vodim računa o svojim interesima." Ko kaže da ne moraš? Ali to nema veze s tobom. Moraš da razumeš da će tvoje telo samo da se pobrine. San će teći sam. Radićeš ono što si došao na ovu zemlju da radiš, bez razmišljanja o tome, bez pokušavanja da nešto učiniš, bez pokušavanja da bilo šta ispraviš na ovom svetu. To mislim kada kažem: "Budi svoj. Samo budi svoj. Živi u večnom sada." To je biti svoj. Budi spontan. Dozvoli svetu da se odvija kako treba. Ne budi osuđujući. Gledaj na sve sveže i novo, sa strahopoštovanjem. Imaj poštovanja prema celom životu i pitaj se: "Ko sam ja?" Onda će stvari početi da se dešavaju. Najbliže što možeš doći doživljaju tihog uma je pevanje. Pevanje ima vibraciju u nervnom sistemu koja zapravo usporava um. Mnogo je ljudi koji ne mogu dugo da praktikuju atma-viharu, samoistraživanje. I za one ljude koji praktikuju samoistraživanje, ponekad ti je namenjeno da napraviš pauzu. Pa pusti traku s pevanjem i pevaj uz nju u sebi ili naglas, i primetićeš da ideš dublje u sebe i um počinje da postaje tih, miran, spokojan. Pa hajde da to uradimo sada, hoćemo li? (Pevanje) Neki ljudi mi kažu da im se razgovori više dopadaju od bilo čega drugog što radimo. Neki ljudi mi kažu da im se pevanje više dopada. Neki ljudi mi kažu da im se pitanja i odgovori više dopadaju. Neki ljudi mi kažu da im se tišina više dopada. Zapamti šta je ovo. Ovo je satsang. Nije predavanje ni muzički festival. Sve što radimo je važno, čak i kada bih pričao o vremenu i ničemu drugom. Samo biti na satsangu izaziva nešto da se desi u tvojoj svesti i podiže te više. Bio jednom jedan sveti čovek koji je umro i otišao u raj. Došao je do rajske kapije i zalupao na kapiju. I Bog je izašao i rekao: "Šta želiš?"

I sveti čovek je rekao: "Ja sam tvoj sluga. Došao sam." A Bog je rekao: "Žao mi je, nema mesta za tebe ovde. Zbogom," i otišao. Sveti čovek je bio zbunjen. Sedeo je ispred kapije i počeo da razmišlja. "Zašto me Bog nije pustio unutra?" I sedeo je dve godine misleći: "Zašto ne mogu u raj?" I konačno mu je sinulo. Pa je ponovo zalupao na kapiju i Bog je izašao i rekao: "Ko si ti? Šta želiš?" Sveti čovek je rekao: "Ja sam tvoj sluga. Preobratio sam hiljade ljudi u tvoje ime. Propovedao sam bibliju milionima. Činio sam dobra dela. Pusti me unutra." A Bog je rekao: "Žao mi je, nije me briga šta si uradio, nema mesta ovde za tebe," i otišao. Ovog puta sveti čovek je bio zaista uznemiren. Nije mogao da razume. "Zašto me Bog ne pusti unutra?" rekao je. Pa je ponovo seo ispred kapije. Vekovi su prolazili. Seti se, ionako je bio mrtav, tako da nije bilo važno. Razmišljao je zašto ga Bog ne pusti unutra. Onda mu je sinulo. Pa je ponovo ustao i zalupao na vrata, na rajske kapije. Bog je izašao i rekao: "Ko si ti? Šta želiš?" A on je rekao: "Gospode, ja sam tvoj ponizni sluga, ali moram da priznam svoje grehe. Imao sam seksualne odnose sa svojim ženskim sledbenicama. Jeo sam meso i govorio ljudima da sam vegetarijanac. Ali priznajem ti sve. Mogu li sada ući?" Pa ga je Bog pogledao i rekao: "Nije me briga šta radiš, nema mesta za tebe ovde." I otišao. Opet je sveti čovek rekao: "Šta je ovo? Učinio sam sve što sam mogao. Sedeću na ovoj kapiji ako moram da sedim ovde celu večnost, dok ne saznam u čemu je problem." Pa je sedeo godinama i vek za vekom, razmišljajući. "Priznao sam svoje grehe Bogu. Priznao sam svoja dobra dela Bogu. Želim da uđem u raj. Čekaj malo, ko je ovo ja? Ko je to ja koje je počinilo grehe? Ko je to ja koje je počinilo dobra dela? Ko je to ja koje želi da uđe u raj? Ko sam ja?" I odjednom je počeo da se smeje. Sinulo mu je. Kotrljao se od smeha, ustao i zalupao na kapiju. I Bog je došao i rekao: "Ko si ti?" A on je rekao: "Ja sam ti." I Bog je otvorio kapiju i rekao: "Uđi. Nikada ovde nije bilo mesta za mene i tebe." I tako je i sa nama. Tvrdimo da želimo da budemo samorealizovani. Ne shvatamo da smo već samorealizovani, i samo treba da pustimo verovanje: "Ja sam činilac." Nije važno šta si uradio u prošlosti. Nije važno da li si činio dobra ili

loša dela, što se tiče samorealizacije. Jednom kada spoznaš istinu, postaješ slobodan. Istina je, nema prošlosti. Nikada nije bilo prošlosti. Univerzum nema temelj. Nema ničega što ga drži na okupu. Stoga nema ničega što si učinio što te može zadržati van raja, da tako kažemo. Sad zapamti, ovo ti ne daje dozvolu da ideš okolo i povređuješ ljude i pljačkaš banke, i radiš šta god misliš da želiš jer nije važno. To uopšte nije ono što govorim. Što se tebe tiče, sve dok veruješ da si činilac i da si fenomen um-telo, sve što radiš mora biti uzeto u obzir. Gospodar karme će te stići, sve dok veruješ da si ljudsko biće i da si telo. Onda

ne možeš proći nekažnjeno, jer nailaziš na zakon uzroka i posledice, karmu, i moraš se nositi s ličnim bogom, Išvarom. Henrik voli Išvaru, dobrog prijatelja.

SH: To je tvoj san. (smeh dok Robert nastavlja) Sve dok veruješ da si ljudsko biće, da si činilac i da si lično ja, onda postoji lični bog, i tu dolazi molitva. Možeš da se moliš svom ličnom bogu i biće ti pružena pomoć. Tvoj lični bog će se pobrinuti za tebe ako mu se predaš i potčiniš, njemu ili njoj, kakav god da je tvoj lični bog. Ali kada se predaješ, odričeš se svog ega, zar ne? Govoriš: ja sam ništa a ti si sve. Ovo ti pomaže. Kako nastavljaš u tom pravcu, jednog dana ćeš se probuditi u činjenicu da bog kome si se molio nije niko drugi do ti sam. Jer kako ovaj bog može biti odvojen od tebe? Gde bi živeo? Kakva bi bila njegova priroda? Počinješ da razumeš: ja sam to. Nalaziš slobodu u sebi. Počinješ da vidiš da bog nije u meni, zapravo, ja sam u Bogu. Ono što nazivam Bogom jeste svest. Ja sam svestan. Ja sam svestan. Ja postojim. Ja jesam. I nema ničeg drugog. Počinješ da vidiš sebe kao sveprisutnog. Više nisi ograničen na svoje telo ili lično ja. Probo si se i živiš u slavi. Tvoj posao je da držiš um da ne luta. Um mora biti držan od tebe, da ga zaustaviš od mišljenja. Zaustavi ga da ne poludi. Um nije tvoj prijatelj. Čini te ljudskim. Čini te da veruješ da si telo, odvojen. Čim možeš da vidiš da je tvoje telo emanacija tvog uma, da nema nikakvog postojanja osim u tvom umu, takođe počinješ da vidiš da je telo univerzuma isto što i tvoje telo. Stoga je to manifestacija uma. Ovo donosi privid slobode. Vezanost počinje da se raspada kada ovo možeš da vidiš. Gledaš svet i shvataš da je svet Sopstvo. Ja sam to Sopstvo. Nema ničeg drugog. Želiš da podeliš ovu istinu sa svojim prijateljima, sa svojom porodicom i svojim saradnicima, ali ne možeš, jer nema reči da se ovo opiše. Gde god pogledaš, vidiš slobodu. Gde god pogledaš, vidiš ljubav. Sve trivijalnosti su nestale. Osude su iščezle. Nemaš čega da se plašiš i nemaš protiv čega da se boriš. Sve je dobro. Dolazi kao ideja. Jesi li ikada video one crtaće gde sijalica zasvetli kada nekome sine ideja? Nešto slično ti se desi. Kao da si probuđen iz dugog sna. U ovom buđenju nema prošlosti i nema budućnosti. Postoji samo bitisanje. Upravo si postao svoj. Nisi postao ništa strano ni čudno. Jednostavno si se probudio u sebe i osećaš se divno. Moraš se upitati: "Ko zaista mislim da sam?" I možeš da vidiš po količini tuge ili sreće ili ljudskih poduhvata kroz koje prolaziš. Ako veruješ da si ljudsko biće, onda doživljavaš ljudsku sreću, ljudsku tugu, prolaziš kroz ljudska iskustva. Nikada ne možeš spoznati Sopstvo na taj način. Ali čim prestaneš da reaguješ na svoju ljudsku dobrotu...

Ima ljudi koji mi kažu: "Nikada u životu nisam imao loš dan." Pa im kažem: "Jednako si zaglavljen u svojim dobrim danima koliko i u lošim. Jer ostvarenje nije u dobrom danu." Pokušaj da razumeš da ljudska dobrota nema veze s ovim. Ljudska dobrota je karmička, i kada se karmički obrasci istroše, iskusićeš suprotno. Želiš da odeš iznad, iznad svakog razumevanja, iznad svakog konceptualnog mišljenja, iznad svih intelektualnih koncepata, iznad bilo čega što je poznato čoveku, i naravno to je tišina. Sve vodi ka tišini. U tišini doživljavaš čistu svesnost. U tišini doživljavaš blaženstvo. U tišini jesi. Nisi bilo šta što možeš opisati. Postao si čisto božanstvo. Probudio si se. Zašto se ne probuditi sada? Zašto nastaviti da igraš igre? Probudi se. Znaj ko si. Budi svoj. Ostavi svet na miru. Ponovo, tvoje telo, kako ti se čini, funkcionisaće u svetu. I radiće ono što je došlo ovde da radi. Ali ostavi ga na miru. Ne mešaj se u proces. Ne reaguj ni na kakva uslovljavanja. Nastavi da se identifikuješ sa Sopstvom. Sopstvo je ja-jesam. Jednostavno postaješ svestan da ja-jesam. Tako se identifikuješ sa sobom. Osećaš: "Ja jesam, ja jesam, ja jesam." Ako bilo šta dođe nakon toga, istraži: "Kome je ovo došlo?" Ja nisam ovo i ja

nisam ono, "Ja jesam." Čak i ako reč Bog dođe posle ja jesam, tvoj um ti se šali. Pitaj: "Kome ovo dolazi? Reč Bog?" Ja jesam je dovoljno. Sve što treba da budeš jeste ja jesam. Sve ostalo je suvišno, nepotrebno. Ako ti um kaže: "Ja sam telo," ponovo istraži: "kome ovo dolazi?" Kakve god reči ti se stavljaju u um, reši ih se. Slušaj tišinu. Slušaj ja jesam. (duga tišina) Neki ljudi se pitaju da li je dobro postavljati pitanja. Neki ljudi se boje da postavljaju pitanja jer misle da će neko pomisliti da su glupi. Ništa ne može biti dalje od istine. Odgovor na to je i da i ne. Postoji određena tačka u ovom učenju o kojoj se možda pitaš, nešto što ne razumeš, pa treba da postaviš pitanje. S druge strane, ako dođeš ovde s pravim stavom, sva tvoja pitanja će biti odgovorena iznutra. Stoga nemoj da se osećaš čudno ako postaviš pitanje. To je deo učenja. Možda postoji nešto što bi želeo da znaš, što nisam obuhvatio. Stoga slobodno postavi bilo kakvo pitanje o duhovnom životu ili bilo čemu drugom. Nije važno šta pitaš. Nemam odgovore, ali možeš svejedno pitati.

SG: Jesi li primetio produbljivanje kako nastavljaš, produbljivanje iskustva svog Sopstva, da li se produbilo kako je vreme prolazilo, ili je ostalo isto? Drugim rečima, kada osoba to shvati, da li se nastavlja produbljivati i sazrevati s vremenom ili...?

R: Nema produbljivanja, ili si probuđen ili nisi. Ali s druge strane, privid je da postaješ mirniji na putu. I sve stvari koje su te uznemiravale, čini se da nestaju. (SG: Dakle, postoji proces kako se ostvarenje dešava, postoji nekakav proces...) Nije baš proces za ostvarenje. (SG: Da.) To je proces za tebe da postaneš bolja osoba. Ali buđenje dolazi samo od sebe. I nema veze s tim. Ali privid onoga što si rekao se takođe dešava. (SG: Kao bolja osoba, nastavljaš da budeš bolja osoba nakon te samorealizacije?) Ne, ne nakon. Nakon samorealizacije nema nikoga ko bi bio bolja osoba. Bolja osoba dolazi pre. S druge strane, bilo je lopova, ubica, koji su, iznenada iz ovog ili onog razloga, postali samorealizovani. Zavisi od osobe. Ali opet, ili si budan ili spavaš. Nema između. Jednom kada se probudiš, shvataš da si uvek bio budan. Nikada nije bilo vremena kada nisi bio. Ali pre toga prolaziš kroz sve vrste igara i rituala i iskustava, ponekad. Sve zavisi od zrelosti osobe. (SG: Šta ako je osoba nezrela i ima, kako ti kažeš, samo ostvarenje. Da li se ta nezrelost isceljuje u toku... u prisustvu samorealizacije? Da li se ta nezrelost isceljuje i tako osoba postaje utemeljenija u svom...?) Ako se osoba probudi, nema pitanja nezrelosti. Ta pitanja nestaju. Jer opet, nema nikoga ko bi bio zreo ili nezreo. Jednostavno si budan. I svi koncepti su gotovi. Sve stvari o kojima pričamo dešavaju se pre buđenja. Ali jednom kada buđenje dođe, nema pitanja. (SG: Dakle, ta bića, ta — izvini što nastavljam...) U redu je. (SG: Ti pojedinci, ti takozvani grešnici koji iznenada dožive ostvarenje, šta se dešava sa svim tim tendencijama, tim samskarama? Jesu li spaljene u tom ostvarenju?) Potpuno spaljene. Nikada nisu postojale. (prekid na traci)

R: (traka počinje naglo) ...gde je mehur otišao? Nema mehura jer nema nikoga ko doživljava mehur.

SU: Ali rekao si da je božanski sklad bio deo mehura, ili jesi?

R: Nisam to rekao baš tako. (SU: Nisi rekao?) Nisam to rekao baš tako. Čini se da postoji mehur koji je manifestacija sveta, ali mehur puca i onda je potpuna sloboda. Mehur je svet. Kao mehur, kao san. Jednom kada neko probuši mehur, san je gotov i slobodan si. Pa gde je potreba za mehurom? Mora postojati neko ko doživljava mehur. Kada dođe ostvarenje, doživljavač i doživljaj, oboje su prevaziđeni. Drugim rečima, nema nikoga ko doživljava bilo šta. (SU: Nećeš doživeti ni slobodu.) Tako je. Sloboda je samo reč koja se izgovara pre ostvarenja. Jer kome je sloboda potrebna kada je neko ostvaren? Osoba postaje sloboda. Nema takve reči za ostvarenu osobu.

SG: Ako neko spava, možeš li prići učeniku, prodrmati ga i probuditi ga? Možeš li to učiniti za mene?

R: Prići i probuditi te? Što se mene tiče, ti si već budan. Ali moraš biti u stanju da to sam vidiš. (SG: Može li jedna osoba to učiniti za drugu osobu, pomoći drugoj osobi da se probudi?) To je veoma retko, ali moguće. To se obično dešava osobi koja je kroz mnogo života bila na duhovnom putu, visokom putu, i onda kroz dodir ili pogled, odu do kraja i probiju se kroz maju i postanu slobodni. To je moguće, ali veoma retko. Što se tiče pitanja mogu li ja to učiniti, nema mene koji bi išta učinio.

Ako bih učinio nešto takvo, postojalo bi ja i ti. Ali nema mene i nema tebe. Postoji samo krajnje jedinstvo. Zato nemam razloga da to radim. Ako možeš da razumeš, postoji jedno Sopstvo, nema nikoga ko bi bilo šta učinio za bilo koga drugog. Činjenje je deo sna. Kada dođe buđenje, postoji samo jedno, nema činioca. Ljudi koji rade takve stvari su jogiji. Ali džnaniji nikada ne rade takve stvari. Ipak, ima ljudi koji tvrde da se to desilo. Mnogi probuđeni ljudi u vreme Ramane Maharšija su tvrdili da ih je pogledao ili dotaknuo slučajno i pokrenuo proces buđenja. On je sve poricao. Zato to zavisi od zrelosti pojedinca. Sve je moguće.

SB: Da li ishrana koja nije vegetarijanska usporava buđenje ili ga sprečava?

R: Što se mene tiče, moralno je ispravno biti vegetarijanac. Kvalitet duše postaje pročišćen i približavaš se ostvarenju. Ishrana mesom čini ljudsko telo grubim i vuče te dole ka zemlji. Zato se govori o tri gune u svim duhovnim učenjima. Oni koji jedu meso imaju tamasične kvalitete, koji su najniži kvaliteti ljudskosti. Stoga je bolje ne jesti meso. Tvoje mišljenje postaje jasnije, postaješ pročišćeniji i sposobniji si da apsorbuješ viša učenja. Duhovni tragaoci treba da jedu satvičnu hranu, što su uglavnom žitarice, voće i povrće, ponekad malo mleka. I treba da jedu male obroke. I možda da praktikuju dan posta jednom nedeljno. Hrana ne treba da ti bude veoma važna. Šta god ti se stavi preda te, treba da jedeš i ne razmišljaš previše o tome. Ljudi se izgube u hrani ovih dana. Koja hrana je ispravna? Koja hrana je loša? Koja hrana te održava dugovečnim? Koja hrana te čini zdravim? Na kraju, svi ionako padnu mrtvi. Tako da zaista ne pravi toliku razliku. (SB: Rekao si da duša postaje pročišćenija, šta je duša?) Duša je nešto što ljudsko telo misli da ima. Sve dok veruješ da si ljudsko biće, onda postoji duša koja napušta telo nakon što napustiš svoje telo. I odlazi u astralnu ravan i igra igre sa sobom. Ali kako počinješ da razumeš da nisam telo ni činilac, onda kome postoji duša? Nema tela, nema duše, nema astralne ravni. Postoji samo Sopstvo. (SB: Nije li duša identična sa Sopstvom kada je pročišćena od svog uma?) Ne. Ako bi duša bila identična sa Sopstvom, onda bi postojala dualnost, postojala bi dva. Bilo bi duše i Sopstva. (SB: Nije li duša Sopstvo?) Ne. (SB: Kada je pročišćena od ličnog ja i uma?) Duša ne može postati pročišćena. Duša je deo ličnog ja. Sopstvo je bez duše. Zašto bi Sopstvu trebala duša? (SB: Onda kažeš da je duša um?) Duša je um. Duša je lično ja. (SB: Okej.)

R: Sve te stvari su manifestacije sopstvenih misli uma. Ali u istini, ne postoji ništa osim Sopstva, i ja jesam je to. Zapetljamo se u svim ovim konceptima koji nas drže prikovanim za zemlju. Na primer, u mojoj ishrani, jedem žitarice i voće i povrće, ali ne posvećujem mnogo pažnje tome. Moje telo automatski ustaje i ide po hranu koja mu je potrebna za održavanje. Ipak, ja nemam ništa s tim.

SS: Ako nisam moje misli...nisam svoje telo, ovo što je moj život, gledam na sve kao kroz njega, i ne vidim kako mogu da živim praktične aspekte toga da budem telo i sa svim stvarima koje moram da radim u ovoj fazi života?

R: Ako bi zaista znao da nisi svoje telo, to pitanje ti nikada neće doći. (SS: Oprostite?) To pitanje ti nikada ne bi došlo, zbog činjenice da će tvoje telo uvek voditi računa o sebi. Ko uzgaja narandže na drvetu narandže? Ko uzgaja mango na drvetu manga? Ko uzgaja travu? Ko vodi računa o svetu i zemlji? Ista sila koja vodi računa o svim stvarima na ovoj planeti, vodi računa i o tvom telu. Ne moraš da brineš o tome. Sve će biti u redu. Tvoje telo neće izaći na ulicu i biti udareno automobilom osim ako ne sanjariš budan. Bićeš budan. Biti budan ne znači biti u omami ili udarati u zidove, ili biti namerno udaren automobilom. Biti budan znači biti svestan.

Sve se jednostavno dešava spontano. Ali dešava se bolje nego što ikada možeš zamisliti, ako bi razmišljao o tome. Zato budi svoj Sopstvo i videćeš šta će se dogoditi. Vidite, uzeo sam čašu vode i popio malo. Nisam razmišljao o tome. Bilo je spontano. Nisam rekao: "Pitam se da li ću moći da popijem vodu. Pitam se da li je voda čista i sveža, ili će se čaša slomiti." Isto je sa tvojim telom. Kada prestaneš da razmišljaš o svom telu, ono će se brinuti o sebi bolje nego što ti ikada možeš.

SU: Onima od nas koji su verbalno izrazili: "Oh, nikada ovo neću shvatiti, ili, čini se tako teškim, ili, možda će trebati životi," ti kažeš: "nemoj to govoriti." Da li je to iz znanja da naše reči imaju moć, jer naši životi imaju moć da stvore ono što očekujemo?

R: Sve dok si u fizičkoj ravni, reči i um imaju moć. Reči dolaze iz tvog uma. Kada kažeš nešto negativno o sebi, vezuješ se za zemlju. Čak i ako napraviš grešku, shvati da si napravio grešku i zaboravi je, i idi napred. Ne zadržavaj se na grešci. Ne zadržavaj se na grešci. Vidi šta je bilo, ispravi ako možeš, i idi napred. Ali usmeri svoj um na svoje Sopstvo, na JA JESAM, i sve će ti ići dobro.

SL: U Bibliji piše: "U početku beše reč." Da li je to učenje trebalo da nam pokaže da su naše reči moćne, da one započinju proces?

R: Oni zapravo govore o prvobitnoj reči "Om." Prva struja stvaranja bila je "Om." To je bila reč. I iz toga je nastalo stvaranje. Dakle, ako želiš da se vratiš u stvaranje, pevaj Om, i stići ćeš do uzroka stvaranja. Ali mi učimo i razumemo da nikada nije bilo stvaranja. (SL: Osim što kada živimo na ovom nivou postoji?) Dakle, moraš sebe da pitaš: "Za koga postoji stvaranje?" i otkrićeš da nikada nije postojalo. Ništa nikada nije stvoreno. (SL: U vežbi koju izvodimo ujutru — razumemo da je sve projekcija mog uma, ali u stvari radimo na ovom nivou da bismo rekli sebi da nismo realizovani?) Ne, ne radiš to uopšte. Nikada ne želiš sebi da kažeš da smo realizovani. (SL: Znači, da smo realizovani.) Oh, ti si realizovan? (SL: Da li to govoriš?) Ono što zaista govoriš je da je sve što posmatraš Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

svojim očima manifestacija tvog sopstvenog uma, i tvoj um ne postoji. Dakle ne postoji ništa što postoji. Prvo shvataš da sve izlazi iz tvog uma, sve, sve! A onda će doći realizacija da tvoj um ne postoji, i bićeš slobodan.

SG: Kada realizacija počne, verujem da je Ramana Maharši govorio da se događa sa jedne strane dela predela srca, počinje u predelu srca. Da li je to u tvom iskustvu, uglavnom u tom predelu gde je srce ili...?

R: Razlog zašto je Ramana Maharši to rekao je zato što su ljudi želeli da ga odrede. Pitali su gde je Bog lociran? Gde je realizacija? Pa je pokazao na desnu stranu svog grudi i rekao: u srcu, duhovnom srcu. To je pokušaj da se ljudi nateraju da shvate da je to negde. Ali u Istini, ne postoji srce. Ne postoji duhovno srce. Postoji samo Sopstvo. Postoji samo apsolutna Stvarnost. Ali za one naivne ljude kojima treba mesto odakle da deluju, on će pokazati na srčani centar. (SG: Dakle ne postoji specifičan centar sam po sebi. Telo nije više deo čovekovog osećaja.) Nikada nisi imao telo, pa zašto bi želeo da osećaš stvari u svom telu? Bilo šta što se oseti u telu je deo Iluzije tela. Upamti, kada govorim o tvom telu mislim na telo Univerzuma, jer ono što vidiš kao individualizovano telo, videćeš mnoga tela. Ali kada shvatiš da postoji jedno telo, a to je telo Univerzuma, tada sve postaje jedno. A onda i to nestaje, i nema nikakvog tela. I postaješ slobodan. (pauza na traci)

SU: Toliko stavljaš na slobodu?

R: Ne stavljamo previše na slobodu. To je samo reč. To je reč koja objašnjava da nisi ono što se čini da jesi. Nisi vezan ni za šta. Nema okova. Nema ograničenja. Stoga je sloboda reč koja to izražava. Nisi vezan za zemlju, i nisi vezan za svoje telo. To je laž. (SU: Ali nisi vezan ni da nemaš um. Nisi vezan ni za šta. Možeš biti — možeš imati san i ne imati san. Čim kažeš: "Oh, nije ispravno imati san, nije ispravno raditi ovo, nije ispravno raditi ono.") Ne kažem da nije

ispravno. Nikada ne koristim te reči. (SU: Ne mislim na tebe, ali to je vrsta razumevanja, to nekako poništava sve što jeste. A ono što jeste može biti lepo.) Bilo šta što je lepo u ovom svetu je prolazno. (SU: Dakle, šta nije u redu s tim?) Ono što nije u redu s tim je da živiš smrtni san. I bilo šta što je prolazno mora doći do kraja, a onda ćeš iskusiti drugu stranu, nesreću. (SU: Da li doživljavaš sve?) Doživljavaš sve kao smrtno biće. Ali ko želi da prolazi kroz život doživljavajući dobro i loše, loše i dobro, gore i dole. A onda moraš da umreš i prođeš kroz sve vrste rituala, i karme, i ponavljaš to iznova i iznova i iznova. Želiš da siđeš sa točka i postaneš večna radost, Blaženstvo, čista Svesnost, sat-čit-ananda, Parabrahman. Želiš da odeš izvan onoga što se čini da jeste. Upamti, tvoje smrtno sopstvo vidi dobrotu i lošost sveta. Zasigurno ne želiš da ostaneš u svom smrtnom sopstvu. Želiš da odeš izvan,

želiš da odeš izvan sebe u večnost, u totalno Blaženstvo. Ali ako ne želiš, onda ostani gde jesi. Zato uvek kažem, svako je na svom pravom mestu. Nema grešaka. Ja samo iznosim odakle dolazim. Možeš slušati, ili ne moraš. Možeš praktikovati, ili ne moraš. Izbor je uvek tvoj. Vidiš, naš odnos je drugačiji nego što misliš da jeste. To zapravo nije guruučenik odnos. Ja nisam ničiji Guru. Ja sam jednostavno ovde, i možeš me gledati kako god želiš. Nisam tražio da budem učitelj. To se jednostavno dogodilo. Dakle, evo mene i evo tebe. Šta ćeš da uradiš povodom toga? (smeh) Možeš me upucati, možeš raditi šta god želiš.

SL: Kreme ili pitom. Predložio si prošle nedelje da te udarimo pitom. (smeh)

R: Uradite to. (učenici se smeju)

SR: Sećaš se kad si rekao, evo mene, evo tebe. Počeo sam da mislim: "Kako sam došao ovde?" Ali nisam mogao da se setim i još uvek se ne sećam kako sam došao ovde. Znam intelektualno da postoji nešto što bi moglo biti potpuno iz mog uma. Ali pomislio sam da li bi to moglo biti iz mog intelekta u ovom trenutku, veoma je čudno stanje stvari. Uf.

SK: Roberte, iz tvoje orijentacije ili kakve god orijentacije koja se ovde odvija, ima li ikakve vrednosti u iskustvima srčanog centra?

R: Iskustva srčanog centra? Da, jer iskustvo srčanog centra ispunjava te Blaženstvom i navodi te da shvatiš da postoji nešto više, i da se nešto drugo odvija. Podiže te. Nema ništa loše u tome. (SK: Osim što nema ništa loše u tome, da li je korisno za proces Oslobođenja za razliku od...?) Ništa nije korisno za Oslobođenje, osim shvatanja JA JESAM. Svako Iskustvo koje imaš, uključujući i iskustvo srčanog centra, moraš istraživati i pitati: "Kome ovo dolazi?" Na kraju sve mora otići, uključujući sva duhovna iskustva. (pauza na traci, zatim Robert nastavlja) Ako istinski želiš da se pokaješ, samo sedi u tihoj Meditaciji i vidi savršenu Stvarnost u sebi. Jer sve vrste greške nastaju samo iz pogrešne Misli, i poput jutarnje rose pred izlazećim suncem, mogu biti savršeno eliminisane kroz blagotvorno svetlo i Mudrost. Imamo li neka obaveštenja, Ed?

SE: Po popularnom zahtevu, Uskršnji Bhandara je pomeren sa 2 na 6. A tu je i nova priča pozadi, od Robertovih priča. I od sledeće nedelje bavićemo se dizajnerskim pregačama kao delom...zaboravi. (SL: Nije loša ideja. Da li je to novi kodeks oblačenja?)

SE: Novi kodeks oblačenja, tačno. (smeh)

SL: Još jedno obaveštenje, danas je rođendan Edvarda Muzike! (srećni rođendanski želje od svih).

Robert: Hajde da pevamo srećan rođendan. (Svi pevaju srećan rođendan Edu dok traka završava) Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

Jnana Marga - Put Znanja 14. mart 1991.

Robert: Om, šanti, mir. Dobro veče. Dobrodošli ste mi od sveg srca. Drago mi je što vas opet vidim. Veoma je pohvalno s vaše strane što možete biti ovde večeras. Na kraju krajeva, mogli biste gledati TV, mogli biste izaći sa svojom devojkom ili momkom, mogli biste otići na dobar film, mogli biste se napiti. Student: Šta onda radim ovde? (učenici se smeju)

R: Ne znam. Pitaj sebe. Ali odlučio si da dođeš ovde i to znači nešto, ne meni, već tebi. Znači da si umoran od sveta, do izvesne mere. Znači da shvataš šta je ovaj Svet zaista. Nije loš, nije dobar. Znači da želiš da se probudiš, tako da nešto u tebi te gura. Sve što treba da uradiš je da utišaš svoj bučni Um i dozvoliš da se dogodi, to je sve. Ne moraš da prolaziš kroz rituale, inicijacije ili bilo šta drugo. Jednostavno moraš da utišaš svoj Um i sve će se samo brinuti o sebi. Dopustite da vas pitam nešto. Šta mislite koja je razlika između ovog Učenja, Jnana Marge, i ostalih joga, molitvi, religija i bilo čega? Šta je osnovna razlika? Ko može da mi kaže?

SJ: Jnana Marga se ne bavi ničim relativne prirode, čak ni smirivanjem Uma, zaista. (R: Pa, na neki način to je tačno.)

SG: Nema objekta? (R: Na neki način i to je tačno, ali postoji racionalnije objašnjenje.)

SF: Nema ničega što treba dobiti. Samo prepoznati.

R: Pa i to je tačno. Zapravo, odgovor koji tražim je sledeći: U svakom Učenju osim Advaita Vedante, postoji lično Ja. Razmislite o tome. Uzmimo Hatha jogu. Ja uči položaje i Ego se proširuje. Jer možeš reći: "Mogu da stojim na glavi i uvijam noge," i daš tome sanskritski naziv. (smeh) Ali i dalje kažeš: "Ja to mogu," tako da je Ja postalo naduvano.

SJ: Ili može biti, zar ne? (R: Naravno.) Može biti, sklonost vredi pomalo.

R: Uzmi raja jogu, osmostruki put, ove stvari su dobre. Nema ništa loše u njima. Ne omalovažavam ih. Ali mora postojati neko ko uči jame, nijame, vrline. Postoji neko ko uči sve ove stvari. Ja je naučilo da postane vrlo. Uzmi Kundalini jogu. Ja se fokusiram na čakre, na svaku čakru. Uvek postoji Ja i Ja i Ja. Uzmi molitvu. Ja se molim Bogu. Opet, nema ništa loše u ovim stvarima, ali razlog zašto ovo nazivamo direktnim putem je zato što je ovo jedino Učenje koje istražuje Ja. Ne zanimaju nas efekti. Šta god da je efekat, shvatamo da Ja stoji iza njega. Shvatamo da ako pronađemo Ja, i

pratimo ga do njegovog izvora, sve ostalo će biti izbrisano i postaćemo slobodni. Zato se zove direktni put. Takođe, koja je razlika između Meditacije i Jnana Marge, jer mislim većina vas shvata da na ovom putu nije zaista neophodno meditirati? Dakle, koja je glavna razlika između Meditacije i ovog puta?

SJ: Mora postojati neko ko meditira.

R: Tačno, ali to nije odgovor koji tražim. U Meditaciji uvek postoji objekat meditacije. I opet se Ja koncentriše na određene reči, mantru, ili bilo šta. Stoga se ne oslobađaš Ja. Koncentrišeš se na nešto drugo, gde isključuješ sve osim te mantre ili reči svoje Meditacije, bilo da je to Bog ili bilo šta. U ovom Učenju jednostavno istražuješ izvor Ja. "Ko sam ja? Odakle dolazim?" Čak i kada vam kažem: "Odakle dolazim?" neki od vas se odnose na svoje telo, zar ne? Mislite odakle ja dolazim, kao telo? Ali to nije ono što mislimo. Želiš da znaš odakle je došlo Ja, ne odakle si ti došao. Ako otkriješ odakle je došlo Ja, shvatićeš da ne postojiš. Nikada nisi ni postojao i nikada nećeš. To je poenta. Odakle sam došao? I kako se navikavaš na ovu vrstu razmišljanja, kad god upotrebiš reč Ja, nikada se više nećeš odnositi na svoje telo. Na primer, ako si prehlađen, obično kažeš: "Prehlađen sam." Samo sada ćeš uhvatiti sebe i nasmejati se, jer ćeš reći: "Ja je prehlađeno." Zvuči kao loš engleski. "Ja je prehlađeno. To nema veze sa mnom. Dakle, odakle je došlo Ja koje je prehlađeno?" I kako pratiš Ja, ono će te odvesti do izvora, jer nema Ja i nema prehlade. Ovu metodu možeš koristiti za sve. "Gladan sam." Pa uhvati sebe, i shvati da je Ja gladno. Ja nije moje pravo Sopstvo. Ja je gladno, a moje pravo Sopstvo nikada ne može biti gladno. Umoran sam, depresivan sam, srećan sam, osećam se lepo, osećam se divno. Sve je to ista stvar. Sve dok se odnosiš na svoje telo, praviš veliku grešku. Odvoji sebe od Ja. Zapravo postoji samo jedno Ja, i to Ja je Svest. Kada pratiš lično Ja do izvora, ono se pretvara u univerzalno Ja, koje je Svest. Počni da hvataš sebe. Počni da shvataš svoju božansku prirodu. I to činiš tako što ostaješ tih. Najbrži put do realizacije je ostati u Tišini. Ipak moraš znati zašto ostaješ u Tišini. Zato ovo ne možeš reći

prosečnoj osobi. Ako osoba nema pojma o Advaita Vedanti, ne možeš reći ostani u Tišini. Jer za njih to znači samo biti tih. Oni ne shvataju da to znaći ići duboko, duboko, duboko, duboko unutra, do tog mesta gde apsolutna Stvarnost živi, a to je Tišina. Zapravo ljudsko telo ne može ostati u Tišini. Nešto drugo ulazi u Tišinu. To nema veze sa tvojom ljudskošću. Tek nakon godina možda meditacije u prethodnim životima, možeš biti dovoljno zreo da zaista znaš šta je ovaj put zaista Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

kada vam dam ove prakse, to nije za vas kao ljudska bića. Vi izgledate kao da možete proći kroz to kao ljudsko biće, ali mogu vas uveriti da vaša ljudskost nema nikakve veze s tim. Kada uđete u Tišinu, ulazite u dubok Mir, Blaženstvo Svesti, čistu Svesnost. To je Tišina. To nije biti tih. To je izvan toga. To nije samo smirivanje uma, kao što stalno govorim. To je razumevanje da ne postoji um koji treba smiriti. Kada shvatite da nema uma, automatski postajete tihi. Kada još uvek mislite da imate um, ulažete svaki napor da smirite um, i ne možete. Koliko vas veruje da možete smiriti Um naporom? To ne možete uraditi. Nije napor taj koji vas tera da smirite svoj Um. To je inteligentno razumevanje da nemate um od početka. Onda jednostavno ostanete mirni i sve se brine samo o sebi. Ako morate da meditirate, svakako meditirajte. Ovaj put nikada nije protiv bilo koje druge metode, zbog činjenice da sve one na kraju vode do buđenja. Morate raditi ono što morate raditi. Ali za one koji mogu da razumeju o čemu govorim i koji shvataju da imate posla bez uma, bez tela, bez sveta, bez univerzuma, bez Boga, buđenje dolazi odmah, jer nema nikoga ko spava. Da li me pratite? Ako mislite da imate nešto da prevaziđete, ako ćete verovati da morate raditi na sebi, morate uložiti neku vrstu napora, biće teško. Na kraju krajeva, ko ulaže napor? Ego, koji vam govori sve ove stvari koje morate prevazići? Um, mislite da morate prevazići svoje loše navike, morate prevazići prošlu karmu, morate prevazići samskare. To je sve laž. Shvatam da ponekad govorim o ovim stvarima. Zvuči kao kontradikcija, ali delim s vama najvišu Istinu. Nema samskara koje treba prevazići, jer nikada nisu postojale. Nema karme koju treba prevazići jer ne postoji. Ali za one nezrele učenike, oni moraju raditi na nečemu, pa im objašnjavamo da postoji karma, da postoje samskare, latentne sklonosti koje su vas obuzele, i da ih morate prevazići. Ipak, govorim im laž. Ali oni zaista trebaju da čuju to u ovom trenutku svoje evolucije, inače ne bi mogli da rade ni sa čim drugim. Ali Istina je, nemaš ništa da prevaziđeš. Razmisli o tome. Da si imao nešto da prevaziđeš, nikada to ne bi prevazišao, jer je priroda uma da se igra s tobom. Čim prevaziđeš jednu stvar, pojavi se druga, i moraš prevazići i nju. Kada prevaziđeš to, pojavi se nešto drugo. Recimo da imaš naviku da piješ, i kažeš: "Moram ovo da prevaziđem." Možda prevaziđeš. To vodi do loše ćudi. Onda moraš da prevaziđeš lošu ćud. To vodi do laganja. Onda moraš da prevaziđeš laganje. To se nikada ne završava dok ne počneš da shvataš da Ja nema šta da prevaziđe. Onda počinješ da radiš na Ja. Tek tada konačno shvataš da je ovo lično Ja koje je pravilo problem. To je napredno stanje, ali to je takođe laž, zbog činjenice da lično Ja nikada nije postojalo. Ali ti to ne znaš. Jer misliš da lično Ja postoji, moraš koristiti samo-istraživanje da te dovede do mesta gde shvataš da lično Ja ne postoji. Nikada nije postojalo i nikada neće. Ipak, zar ne bi bilo divno kada bi mogao samo da sedneš i sve ovo shvatiš u trenu i postaneš slobodan. Nećemo sebi dozvoliti da to uradimo iz nekog razloga. Želimo da

igramo igru prevazilaženja. Pa kažemo: "Moram raditi na sebi. Moram praktikovati. Moram meditirati. Moram biti sam. Moram ovo i moram ono." Ali ja vam večeras kažem, ne morate ništa da radite. Samo morate shvatiti šta ja govorim i probuditi se, i to je to. Opet, ko treba da se probudi? Sve je to gomila laži, ali koristim reči. Kako Sopstvo može da se probudi? Sopstvo nikada nije spavalo. Zar ne shvataš ko si sada? Nisi smrtno ljudsko biće. Nema reči koje mogu izraziti ono što jesi. Moraš otkriti. Zato praktikuješ. Ali dok praktikuješ svoju sadhanu, drži u pozadini uma negde da zaista nema nikoga ko praktikuje. Na kraju krajeva, ko vrši praksu? To su tvoje telo i tvoj um. Ako možeš samo upamtiti da ne postoji telo ni um, onda nema nikoga da praktikuje. Dakle, dok praktikuješ, upamti to. (smeh) Znam da ćeš večeras izaći i reći: "Pa, šta sad da radim?" (učenici se smeju) Pogledaj to ovako. Sve dok osećaš svest tela, i sve dok tvoj um,

takozvani, još uvek ima moć da te natera da se osećaš ovako ili onako, onda moraš raditi neku praksu. Inače će tvoje telo-um kontrolisati tebe. Najviša praksa je atma-vichara, samo-istraživanje. Razlog zašto večeras ovako govorim s vama je zato što osećam da ste svi koji ste ovde prošli kroz mnoge puteve i niste novi, tako da ste spremni za ovo. Spremni ste da čujete da nema prakse, nema Boga, nema Prosvetljenja, nema prošlih života, nema vas, i slobodni ste. Ljudi i dalje žele da znaju, kada svega nestane, šta ostaje, koji je supstrat, uzrok, temeljni uzrok celokupnog postojanja? Mora postojati nešto što sve drži na okupu. Ko kaže? Nema ništa da se drži na okupu. Zapamtite takođe da konačno ne može shvatiti beskonačno. Dakle, kada kažem da nema ničega što drži bilo šta na okupu, mislim da ne postoji ništa što reči mogu opisati. Kada koristim reči poput Blaženstvo ili čista Svesnost, Svest, sat-čit-ananda, Parabrahman, i Parabrahman je veoma moćan jer znači izvan Brahmana. Šta može biti izvan Brahmana? Tišina. Ne postoji takva stvar kao Parabrahman, zbog činjenice kada pomisliš na to, to za tebe označava objekat, na primer, mesto u kojem se boravi. Mesto u kojem se boravi u Tišini, to je Parabrahman. Pogrešio si. Nema mesta, nema Tišine i nema Parabrahmana. Šta onda postoji? Otkrij. Samo ti možeš upoznati sebe. Jer ne postoje reči koje bi to opisale. Moraš se suočiti sa svojim životom. Potrebna je potpuna iskrenost da se to uradi. Ne možeš nastaviti da zavaravaš sebe. Pogledaj kako trčiš od stupa do stuba. Ideš ovde, ideš tamo. Uvek tražiš, uvek gledaš, uvek stremiš, čemu? Neki od vas misle da ćete pronaći učitelja negore na nebu, i da ćete tražiti tog učitelja dok ga ne nađete. Takav učitelj ne postoji. Kada se konačno smiriš i počneš da ideš u Tišinu češće, tvoj učitelj će ti se pojaviti i otkrićeš da je on ništa drugo do ti sam. Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

Možda pitaš: "Šta onda radim ovde s vama?" Ja sam tvoje Sopstvo. To vidim veoma jasno. Nema razlike između tebe i mene. Kada se osećaš depresivno, kada si ljut, kada se osećaš loše, to sam ja koga osećaš. Kada si srećan, kada se osećaš prosvetljeno, kada se osećaš lepo, to sam takođe ja koga osećaš. Sve je to Sopstvo, i ja sam to. Neki od vas i dalje misle da govorim o Robertu. Robert nema nikakve veze s ovim. Govorim o sveprisutnosti. Govorim o ni-čemu. I mislim da nastaviti govoriti je gubljenje vremena. (tišina) Om, Šanti, šanti, šanti. Samo ću sedeti ovako i možete raditi šta god želite. Ako želite da postavite pitanje, postavite pitanje. Ako želite dati izjavu, dajte izjavu. Ako želite da me izbacite kroz vrata, slobodno to uradite. (smeh)

SS: Čisto akademsko pitanje... (R: Mhm.) Nevažno, ali... (R: Sve je važno.) Oprostite? (R: Sve ti je važno.) Ok, Advaita Vedanta, kako se taj termin prevodi i odakle potiče? Ko je stvorio taj termin i kada?

R: Drevni Rišiji u Upanišadama su došli do zaključka, a većina njih nikada nije znala jedan drugog, da postoji samo krajnje jedinstvo. Advaita Vedanta znači, "Jedinstvo Vedante." Postoji samo krajnje jedinstvo i to je bilo pre otprilike četiri ili pet hiljada godina. Prenosili su Učenje usmeno, od usta do usta, od osobe do osobe. Opet, zanimljiva poenta je, u ta vremena postojali su mnogi Rišiji i to je došlo kroz njih, jednostavno su se probudili, postali su realizovani i poruka je uvek bila ista. Ista poruka koju predstavljamo ovde. Dakle, to je veoma staro, drevno Učenje. (SS: Kada je to zapisano, u čemu je zapisano?) Sveti spisi zvani Upanišade.

SJ: Vede su veliki korpus radova, a Upanišade ili kraj toga je Vedanta, koja je vrhnje njihovog rada.

SG: Roberte, govorio si da nema potrebe za inicijacijom, a čitao sam Ozborna i mnoge druge sledbenike Ramane, kako govore o inicijaciji Ramaninim pogledom. (R: Mhm.) Iz njihove perspektive i iz njihove mašte da je postojala inicijacija. Čak su imali i sudski proces... (Robert se smeje) ...odveli su Ramanu na sud govoreći da si me inicirao u Vedantu.

R: Pa to je iz njihove perspektive. Oni osećaju da se to dogodilo. Baš kao što su mnogi ljudi koji su bili pred Ramanom, tvrdili da im je on ovo uradio, izlečio ih, spasio im živote, uradio ovo, uradio ono, a on je sve negirao. Ali svi su tvrdili da se zbog njega sve ovo dogodilo. Džnani

nikada nije svestan ničega što radi jer nema nikoga ko bi bilo šta uradio. To je kao spaljeno uže, ničemu ne služi.

ST: I Roberte, ti to nazivaš apsolutnom Svesnošću. (R: Ja nazivam šta?) Spaljeno uže kako kažeš, da li je to apsolutna Svesnost? (R: Možeš reći.) Ok i ništa nije ostalo, ni Znanje, ništa. (R: Da.) Da li postoji stanje u kojem postoji Svesnost najsitnijeg detalja?

R: Da li postoji stanje u kojem postoji Svesnost najsitnijeg detalja? U Stvarnosti ne postoji nikakvo stanje. (ST: I kako se može stvoriti?) (pauza na traci. Traka se naglo nastavlja)

SR: Roberte, iz perspektive prakse. (R: Koje?) Prakse. (R: Aha.) Jesu li reči "Ko je Ja?" podjednako prikladne kao "Ko sam ja?"

R: Ako ti odgovara, ako ti deluje, dobro je. Šta god ti odgovara? Ako si mogao da kažeš: "Čokoladica," i osetio si nešto i to ti je delovalo, to bi bilo sjajno. (SR: Šta znači da mi deluje pored toga što se osećam dobro?) Znači da za tebe znači nešto sveto. Znači nešto divno, nešto što si želeo da dostigneš. To je početak i sve to vodi do Tišine. Iznad reči i Misli. To te automatski vodi tamo. Zato sam na početku rekao: "Sve metode su dobre." Na primer: Ako imaš mantru i veruješ u mantru i stalno je ponavljaš iznova i iznova. Doći će dan kada će mantra postajati sve manje i manje za tebe a Tišina sve više i više, dok potpuno ne odbaciš mantru. Mantra služi samo da te učini jednousmerenim. Tako možeš isključiti druge Misli, ali onda i mantru moraš odbaciti. Uz pucanje nosa se budiš. (Smeh)

SS: Šta je s njegovim pitanjem o "Ko je Ja?" Ako nema malog Ja i takođe nema velikog Ja... (R: Mhm.) U tom smislu nema razlike, ali ako pitam: "Ko je Ja?" malo Ja - ovo je veoma drugačija vrsta osećaja pitanja od pitanja "Ko sam, veliko Ja?"

R: Da, zbog činjenice kada duboko istražuješ, "Ko je Ja?" Ja počinje da nestaje. Pretvara se u veliko Ja koje je čista Svesnost. Dakle, koristiš tu metodu da te podigne i učini slobodnim.

SN: Roberte, šta ako pitaš "Ko sam ja?" i dobiješ konfuziju i iz toga dobiješ Strah?

R: Onda moraš da pitaš sebe: "Kome ova konfuzija i Strah dolaze?" I shvati da dolaze meni, onda ponovo kažeš: "Ko sam ja?" "Ko je ovo Ja koje oseća Strah i konfuziju?" I ostani miran. I Strah i konfuzija će na kraju nestati jer nikada nisu ni postojali od početka.

ST: Roberte, kako je ova Iluzija počela? (R: Nikada nije.) Zašto je onda ovde?

R: Ne postoji. (smeh) Vidiš, to je tvoja percepcija. (ST: Zašto imam percepciju?) Zato što veruješ da imaš. (ST: Zašto verujem?) To je ono što želiš. To je kao kada si hipnotisan, vidiš stvari koje ne postoje.

SL: Ali kako smo svi hipnotisani da bismo mogli napraviti leptira i pahuljicu?

R: Nikada nismo. Čini se tako. Ali ništa se nikada nije dogodilo. (SL: To je saglasnost o Iluziji ono što me zbunjuje.) Šta? (SL: Saglasnost o Iluziji između nas... (R: (smeh) ...ovog ega i tog...) To te zbunjuje? Onda pitaj sebe: "Ko je zbunjen?" Znam da neki od odgovora koje vam dajem zvuče kao izvlačenje. (smeh) Ali verujte mi, to je najviša Istina. (SL: Verujemo ti.) (smeh) Vidite, znam da neki od vas žele stvarne Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

duboke odgovore. (još smeha) Želite da pričam pola sata i da ulazimo u sve vrste tehničkih termina, zašto?

SR: Roberte, moje ime je Ričard. (R: Zdravo Ričarde.) Želim da ti se zahvalim što si me primio u svoj dom. (R: Dobrodošao si.) Na duhovnoj sam potrazi već mnogo godina u ovom životu. I nešto se dešava sa mnom i meni u poslednja dva, tri meseca od strane određene osobe, u mojoj životnoj situaciji. Iako sam ovde nakratko dolazio, koristim koliko god mogu ono o čemu si govorio i što je ušlo u moje Srce, ali u Istinu, još uvek ne znam kako da se nosim svojim bolom i stresom i nažalost, Stvarnost je da me moje telo boli i glava me boli ponekad i muka mi je od neprijatnosti koje...pa, ono što nazivam svojom karmičkom Stvarnošću svog života. Znam da je

sve Iluzija, ali teško mi je da odbacim, da prevaziđem ono kroz šta zapravo prolazim. I tu sam sada.

R: Savršeno razumem šta govoriš i imam veliku Samilosnost za tebe. Ali pogledaj to ovako: Koja je najgora stvar koja bi ti se mogla dogoditi? Da li zaista postoji nešto čega se bojati? Koja je najgora stvar koja se može dogoditi?

SR: Vidiš, nije da se čak ni toliko bojim Smrti, vidiš, jednostavno ne želim da moj život...vidiš, napunio sam pedeset pet u januaru i da budem potpuno iskren, imam sada devetnaest meseci i jedanaest dana da ne koristim bilo kakve supstance koje menjaju Um, uključujući uglavnom i kofein sada. Ali osećam se kao da se ponovo rađam i stvari me više ne obavijaju kao supstance koje sam koristio trideset pet godina. I ne želim da moj život bude uzaludan i tražim realizaciju već dugo vremena. I dođem ovde večeras i kunem se, ovo je prvi Mir koji sam osetio u dugo vremena.

R: Sve će se srediti za tebe. (SR: Oprostite?) Sve će se srediti.

SR: Stalno se nadam tome. Zaista i imam bljeske trenutaka da je sve u redu, znaš, a onda se nešto desi i ja spiralam naniže i ponekad se zaista bojim za svoj život, još češće se bojim za svoje mentalno zdravlje i moram stalno da se sećam da mi Bog ne daje više nego što mogu podneti i jednostavno istrajavam.

R: Pokušaj da se setiš da je onaj koji je zabrinut tvoje telo. To je tvoj Um koji ti govori sve ove stvari. Ali u Istinu, kakve to razlike pravi? Šta se zaista može dogoditi tebi? Ništa. Pogledaj mene, na primer, ničemu ne služim, nemam vidljivih sredstava za izdržavanje. Ne vredim ništa, ništa nisam postigao u ovom životu. Dakle, to je divno. (učenici se smeju) Ono što pokušavam da kažem je da si verovatno u boljoj situaciji od većine ljudi. Sve je dobro, bićeš sasvim u redu.

ST: Roberte. (R: Zdravo.) Pomenuo si da imaš mnogo Samilosnosti. Ako neko kaže da ima Samilosnosti, da li to znači da bi trebalo da ima neki uticaj ili je to samo prazna reč? Ili bi prava Samilosnost trebalo da ima neko duboko značenje da bi se nešto moglo učiniti povodom dilema života? (R: Možeš shvatiti kako god želiš.)

SJ: Evo nečeg zanimljivog, postoji momak u ratu i intervjuišu ga ili tako nešto. On je u prvom bataljonu gde će početi kopneni rat. I kaže, pripremajući se za bitku ovde, zbog koje ulični ratovi Južne Kalifornije u kojima je odrastao izgledaju kao

školsko dvorište i onda se citira, "Ako stari J.C. gore na nebu povuče moju kartu, tu ništa ne mogu učiniti, zar ne? (učenici se smeju) (SG: Je li to Advaita?) (učenici se smeju)

R: To je dobro. Kad bih vas samo mogao navesti da shvatite da nema razlike kroz šta telo prolazi. Kad bi me Saddam Hussein vezao na ražanj i odsekao mi prste na rukama i nogama i izbo oči, šta mogu učiniti? Kakve to razlike pravi? Ja nisam to. Ego je taj koji nas navodi da sažaljevamo sebe i svoju sudbinu u životu. Uvek zapamtite da je uvek neko gore od vas. Ništa nikad nije toliko loše, radujte se. (pauza) Za one koji ne znaju, imamo proslavu Uskrsa. Poslednja nedelja u mesecu u šest sati. Imaćemo jelo i muziku i još muzike i dosta zabave. Zato slobodno dođite, ali ponesite nešto za jelo za bar trideset ljudi. (učenici se smeju)

S: Je li to 21-og?

R: Poslednja nedelja u mesecu, šta god da je. (SM: Da li imamo satsang u 2 sata prvo?) Ne, imaćemo satsang u 6. To će ljudima dati priliku da budu sa svojim porodicama tokom dana. (SL: Znači onda ćemo jesti posle toga?) Jesti ćemo posle satsanga. A onda ćemo imati muziku i pričati prljave viceve. (smeh) Primećujem da niko više ne proverava sa Henry-em kad god hoćemo nešto da radimo u njegovoj kući. (učenici se smeju)

SK: Ko je Henry? (SH: Taj lik se odjavio prošle nedelje. (smeh) On je sad stara vest.)

R: Henry je vrlo ljubazan što nam dozvoljava da mu uništavamo kuću ovako.

SL: Robert, kada meditiramo, postoji li način da izbegnemo hipnotisanje sebe umesto da budemo u svesnosti?

R: Pa naravno, jednostavno koristite metod svoje meditacije da vas dovede do mesta gde niste hipnotisani. Šta vas navodi na pomisao da ste hipnotisani? (SL: Zato što kao da gubim vreme, gubim svesnost, ali sam mirna i moj um možda luta a ja toga nisam ni svesna.) Pa šta vas navodi na pomisao da ste hipnotisani? Verovatno idete dublje u sebe. (SL: Zapravo ne znam šta je hipnoza, ali mi se tako učinilo.) Pa bolje vam je ako ne znate. (SL: Ali imam osećaj kao da sam možda zapravo spavala?) To je dobro! Čak i ako spavate, posao se nastavlja dok spavate. I kad se probudite, nastaviće se. Definitivno niste hipnotisani, nemojte ni pomišljati na to. Možete se zapitati, "Ko veruje da je hipnotisana?" I shvatićete da je vaš ego taj koji vas navodi da tako mislite. A u stvarnosti to se ne dešava. Ali svaki put kad osetite da je istina da ste hipnotisani, zapitajte se, "Ko je hipnotisan?" i shvatićete da se to odnosi samo na ego, a ne na vas, i prevazići ćete to.

SG: Postoje li druge tehnike koje će vas dovesti u stanje, mislim da se zove laya? (R: Da.) Da li postoji mesto za mir gde se čuvaju sve sklonosti koje još niste očistili? (R: Hmm.) Kako neko zna razliku?

R: Znaćete jer ćete osetiti blaženstvo, osetićete radost kakvu nikada pre niste osetili. Znaćete. Postoji velika razlika. To je kao da spavate i da ste svesni. Kada uđete u pravo džnana stanje, vi ste svesno uspavani, svesni ste, ali ne sveta, i znaćete.

SL: Ko će znati? (R: Hmm?) Ko će znati? (R: Vi ćete znati.) Ko? (R: Vi.) Fuj. (učenici se smeju) Ko bih ja bio? (R: Ko god želite da budete. Ko god mislite da jeste.)

SG: Robert, da li momentum igra ulogu? (R: Da li šta igra ulogu?) Momentum. Mislim, ako nastavite sa ovim, da li teži da dostigne kritičnu masu? Imam osećaj kad dođem do faze, čini se da gradi, nagomilava momentum, gde je misao da bih, ako ne bih, izgubio to.

R: Na neki način to je tačno, na neki način nije. (SG: Hvala vam.) Ako govorite o ostvarenju, to je kao kad ste u sobi ispunjenoj tamom i spotaknete se o nameštaj i ne vidite gde hodate. Tako konačno prokužite gde je nameštaj i promašite nekoliko delova. Ali s vremena na vreme udarite u njega. Ali jednog dana vam slučajno ruka uključi prekidač za svetlo i svetlo se upali i tama je nestala. I nikad više neće biti mračno, tako to funkcioniše. Nailazite na stvari duhovno, imate nekoliko malih buđenja, male stvari se dešavaju, ali kad se zaista desi, to je kao paljenje svetla. Dešava se odjednom i slobodni ste. (SG: Može li se desiti kao izlazak sunca?) Izvinite? (SG: Može li se desiti kao izlazak sunca? Postepeno svitanje i konačno sunce?) Pravo buđenje dolazi kada je sunce u svojoj punoj slavi. Ali kao da postoje mala buđenja poput izlaska sunca ponekad. Ali pravo buđenje dolazi odjednom.

SE: I znate kad se to desi? (R: O da, ne brinite.) (učenici se smeju)

SL: Roberte, rekli ste da ne osećate bol, da li to znači da takođe ne uživate u toplom tušu?

R: Ne, nisam rekao da ne osećam bol. Rekao sam da nije važno. Volim topli tuš takođe. Ne previše vruć.

SJ: To je iskustvo, nije koncept u koji treba verovati ili ne verovati. Zato ga ne možete shvatiti, samo ga doživljavate.

R: Topli tuš? (SJ: I sve ostalo.) Ne pravite tuš prevrućim.

SL: Vruć koliko možete izdržati je najbolji način, svi to znamo. (smeh)

R: Nikad se ne tuširam vrućim koliko mogu izdržati. (SG: Da li volite vruć tuš da to nije važno za Džnanija?) Ne, ne tuširam se vrućim. (SG: Ne tuširate se vrućim?) Tuširam se mlakim, između vrućeg i hladnog. (SG: Volite mlak tuš ali to nije važno, na to mislite?) Pokvasim se. (učenici se smeju) (SG: Nisam razumela vaše reči.) Nikad nisam razmišljao o tome da li mi se sviđa ili ne.

(SG: Zaista želim da znam o bolu. Ako bol nije važan. Da li jednostavno volite bol?) Da li jednostavno volim bol? (SG: Da.) Zašto bih voleo bol? (SG: Možda ne volite, to sam upravo pokušavala da saznam. Činilo se kao da ste rekli da volite tuš. Volite neku vrstu tuša.) Mlak. (smeh) (SG: Imate tu sklonost ka mlakim tuševima, postoji li ikakva sklonost ili nesklonost bolu?) Bol je ista stvar,

mlak. Ne osećam ga toliko kao prosečna osoba, ali mogu nešto osetiti, ako je to ono što mislite?

ST: Znači Roberte, nikad ne spavate, zar ne?

R: Nikad ne spavam? Spavam ali sam svestan da spavam. (ST: Svesnost?) Spavam oko tri sata noću. (ST: Ali ste i dalje svesni...) Uvek sam svestan, da. (ST: Onda šta radite u ta tri sata?) Ništa, istu stvar koju radim sada. Šta želite da radim? (učenici se smeju)

SL: Da li sanjate?

R: Retko. (SL: Znači kad ste svesni, da li je svesnost ista kao kad ne spavate?) Uvek je ista. (SL: Da li su vaši snovi dobri ako ikad sanjate? Ili ima ikakve vrednosti u njima?) Pa poslednji put kad sam imao nešto slično, bilo je više kao vizija. Ali mora postojati neko ko ima viziju. Ali leteo sam kroz vazduh i otišao do Arunachale, planine u Tiruvannamalaiju, pored Ramana Ašrama. I ušao sam u planinu, iznutra je bila šuplja, i unutra su bili Šiva i Ramana i Višnu i Krišna i Isus i još ljudi koje nisam prepoznao, i Mojsije. Svi smo se osmehnuli jedni drugima i krenuli jedni prema drugima i postali jedan snop svetlosti koji se pretvorio u lingam. I to je to, bilo je to pre nekoliko godina.

SU: Nisam čuo, snop svetlosti se pretvorio u šta? (R: Lingam.)

ST: Ima li istine u moći lingama? (R: Ako verujete u to.)

SH: To je lep san. (R: Moglo je biti gore.) (učenici se smeju)

SS: Kad ste se "probudili" ujutro, da li ste onda... ne, zato što ste znali da ste imali san dok ste sanjali? (R: Bio sam svestan svega, da.)

SH: Znači telo onda odlazi na spavanje svake noći, leže u krevet i odvali se, ali vi nikad ne odlazite na spavanje?

R: Telo se zapravo ne odvaljuje. Telo se samo odmara. (SH: Da, i vi posmatrate odmaranje.) Posmatram odmaranje, da. Neki od vas koji dolazite samo četvrtkom uveče niste svesni da imamo transkripte nekih ovih lekcija. I imamo lekcije jedan do pet, besplatne su. (SJ: Osim nedeljom. (smeh) Pa, biće besplatne od sada pa nadalje. (smeh) Momak koji ih štampa se potrudio pa je naplaćivao, pa sam mu rekao da to ne radi. Mislim da bi najbolje bilo da, kad dobijemo neke od ovih lekcija, neko od nas napravi pet ili deset kopija i podeli ih jedni drugima. To bi bilo najbolje, da Ed ne mora da pravi dvesta kopija sam.

S: Da, svaki put. (tišina)

SF: Roberte, ako neko dođe na satsang i ne razume engleski?

R: To zapravo nije važno, dokle god su ovde, to je jedino što je važno. Satsang prevazilazi jezik.

SG: Verovatno im je bolje. (R: U pravu ste.) (smeh) Često zaspim dok govorite, da li to ima ikakve razlike ako spavam u crkvi. Da li ima ikakve razlike?

R: Zaista nema nikakve razlike, ne. Postoji vrlo suptilna vibracija u satsangu i ona ulazi u vaše srce bez obzira da li spavate ili šta god radite. Štaviše, ako se dobro sećam, pre nego što smo došli u Henry-jevu kuću, imali smo lika koji je dolazio na satsang i legao bi na pod, ispružio se i zaspao. I uvek mi je govorio da se oseća bolje nego ikad u životu. Činilo se da je napravio više napretka nego iko drugi. (učenici se smeju) (tišina)

SG: Čini se da postoji razlika između nedeljnih i četvrtka uveče, kao da su četvrtkom uveče malo dublji, je li to samo moja percepcija?

R: Pa ništa se ne radi namerno. Možda zato što nema muzike četvrtkom uveče?

SJ: Možda ima i manje novih ljudi. (R: Moglo bi biti.)

SU: Pas je. (R: Šta je?) Pas. (R: Pas.) (smeh)

SS: Kad kažete da je važno biti ovde i da nije stvar jezika jer možete spavati i ne razumeti jezik. Bilo bi podjednako blagotvorno šetati sa vama niz ulicu, zar ne? (R: Ako u to verujete.) Šta ako imam satsang sa osobom koja nije ostvarena? I šta ako oboje samo sedimo i pokušavamo... šta je u tome što čini... da li smo otvoreni za to ili postoji vibracija koja dolazi koju primamo ili šta je to što ga čini blagotvornim iako ne razumemo jezik?

R: Očigledno ono što kažu u svetim spisima je da osoba koja je ostvarena ima vrlo pozitivan uticaj na druge. To je kao sijalica. Prosečna sijalica može biti od dvadeset pet volti... ili vati, ali onda stavite sijalicu od sto vati i dobijate svetlije svetlo. Dakle, što je osoba ostvarenija, više vati ima. I tako ljudi oko nje osećaju osvetljenje i i sami postaju osvetljeni. Tako da je satsang kao sijalica od hiljadu vati. A vi koji ste od dvadeset vati ili trideset vati ili četrdeset vati povećavate svoju vatnu snagu time što ste ovde. Govoreći o vatima, Alan Watts je na radiju, jeste li znali? Svakog ponedeljka u 2 sata, na Pacifiki.

SS: Jeste li ga poznavali? (R: Ne.) Poznavao sam ga dobro, dolazio je ovde, imao žurke ovde. (R: Stvarno?) Da, ovo je bilo jedno od njegovih mesta za žurke. (R: Čuo sam da je bio priličan posetilac žurki.) O, bio je. (smeh)

SL: Njegova devojka mi je bila cimerka. (SH: Da? Daj nam unutrašnje informacije.) Prolazim. (učenici se smeju)

SH: Vi se ne slažete, zar ne, Frede. (smeh) Bio je veliki zabavljač. (R: Bio je.) I tako je i gledao na sebe, kao na zabavljača. Uopšte nije imao pretenzija. (R: Da, znam. Znam, to je tačno. Bio je vrlo prizeman.) Nikad nije tvrdio da je prosvetljen, nikad.

SL: To je sada uvredljiv kompliment. (smeh)

SF: Koji je najbolji način da se zahvalite Džnaniju, Roberte?

R: Najbolji način da se kaže hvala Džnaniju? (SF: Da.) Gubljenjem svog ega. (smeh) To je dobra poenta, Horate. Biti predan, predajete svoj ego Džnaniju. Kao da se molite Bogu. Kažete, "Uzmi moj ego, Bože, više ga ne želim."

SS: Ali u kom smislu je Džnaniju stalo ovako ili onako?

R: Džnani je samo instrument da vas oslobodi vašeg ega. Postoji neka kontradikcija, u pravu ste, jer postoji puno ljubavi i puno samilosnosti. Nikad ne verujte da mi nije stalo. Džnani obično više mari nego iko drugi na zemlji, ali je drugačije. (SS: Pretpostavljam da toliko govorite o... mislim, to jednostavno daje osobi sliku da iznenada budete ispunjeni radošću kao da to nije bio slučaj trenutak ranije i tako da... mislim, to sugeriše ovu varijaciju u vašim raspoloženjima ili osećanjima ili ispunjenosti koja ne... ali naravno, vi ste to!) (učenici se smeju jer to nije imalo smisla)

SH: Kažete da Džnani mari više nego iko na zemlji ali je drugačije. Kako je drugačije?

R: Drugačije je jer je to univerzalna briga. Džnani vas vidi kao beskonačno. Vidi vas kao već ostvarene. Dakle, Džnani ima veliku samilosnost, veliku radost, jer vas vidi kao sebe. (SH: Aha.)

SJ: Ili kao da vas poznaje? (R: Ista stvar, da.)

SG: Da li je ta vežba stvar ličnog ja? (R: Ne, nema ličnog ja uključenog.) Da li je Sopstvo? (R: Sopstvo.) Vežbanje kroz ljudsko biće? (R: Postoji samo jedno Sopstvo, nema ljudskog bića. Postoji jedno Sopstvo i Ja sam To. Kad kažem "Ja jesam", ne kažem Robert. Ja jesam, svest je to. Jedno Sopstvo.)

SH: Ali to jedno Sopstvo izgleda da deluje kroz um-telo? (R: Tako se čini, da.) U tom konkretnom umu-telu, zar ne? (R: Ako vi kažete.) Šta vi kažete? (R: "Ko sam ja?") Ne znam. (R: Ni ja.) Ok, time je završeno. (učenici se smeju) (R: Ako vi ne znate, onda sigurno ni ja ne znam.)

SG: Na neki način Džnani ne može zaista imati samilosnost ili bilo kakav odnos jer odnos podrazumeva dvoje, mislim to jednostavno... (R: Postoji tanka linija kad o tome govorite jer postoji odnos, a opet ne postoji odnos. Na jednom nivou postoji odnos, na drugom nivou ne postoji. Ali ako postoji odnos, to je zato što vam treba, tako da postoji odnos.) Na najvišem nivou nema odnosa. (R: Tačno.)

SJ: Mogli biste isto tako lako reći da sve što postoji jeste odnos, čini se, jer je sve nezamislivo umu. To je izvan uma. (R: Možete to reći. Već ste to rekli.) Jesam, zar ne? (smeh) (trake se završavaju) [TOC]

Transcript 53 Hoće li Sadhana Poboljšati Moje Ljudsko Stanje? 24. mart 1991.

Robert: Mogu da vas uverim, mogu da vam se zakunem da niste fenomen uma-tela. Mogu da vas uverim, mogu da vam se zakunem da niste činilac. Da bez obzira šta se pojavljuje, nije. Bez obzira kroz kakvo iskustvo prolazite mentalno, fizički ili bilo kako drugačije, to nije istina o vama. Istina o vama je apsolutna stvarnost, parabrahman, sat-čit-ananda, čista svesnost, konačno jedinstvo. To ste vi. Zašto mi ne verujete? Mislite da ste krhko telo koje prolazi kroz svet možda sedamdeset, osamdeset godina i onda je to kraj vas, ali to nije tako. Vi uopšte niste to telo. To telo čak ni ne postoji. Čini se da postoji. Čini se da postoji kao lično ja. Kad istražite lično ja, otkrićete da nema tela, nema uma, nema sveta, nema problema, nema Boga, nema univerzuma. Vi ste to! Vi ste ta apsolutna svest koja nikad nije rođena i nikad ne može umreti. Vi ste ta apsolutna stvarnost koja je oduvek bila i uvek će biti, ista juče, danas i sutra. Znajte ko ste. Ne oslanjajte se na svet za svoju potporu, za svoje održavanje. Već zaronite duboko unutra, dublje nego što ste ikad zaronili. Duboko unutra, dublje i dublje, i videćete istinu da ste sveprisutnost. Vi ste čista svest. Ovo je istina o vama i nema druge istine. Prihvatite je, budite to. Postoji određeno pitanje koje mi ljudi neprestano postavljaju. Ljudi iz ove grupe, ljudi koje nikad ranije nisam video koji me zovu telefonom, ljudi koje srećem u parku, beskućnici, stranci, jadni ljudi, ljudi svih nacionalnosti. Ono što me pitaju je ovo: Dok praktikujem atma-viharu, samoistraživanje, u procesu, hoće li se moje ljudsko stanje poboljšati. Drugim rečima, ono što žele da znaju je, dok rade ovu sadhanu, bilo da je to meditacija na Ja Jesam ili samoistraživanje, možda traje nedeljama, mesecima, godinama, hoće li se moj lični život poboljšati. Ako sam bolestan, hoću li postati zdrav; ako sam siromašan, hoću li postati bogat; ako sam jadan, hoću li postati miran, i tako dalje i tako dalje. Način na koji ovo odgovaram je, prvo mi recite šta mislite kad kažete, "Poboljšati svoje ljudsko stanje?" Šta pod tim mislite? A odgovor je: Mislim da postanem bolja osoba. Da dobijem bolji posao. Da mogu da kupim nov auto. Da mogu da se rešim raka koji me izjeda. Da dobijem pratioca, partnera koji je kompatibilan sa mojim načinom razmišljanja. Hoće li se sve ove stvari desiti dok praktikujem.

Razgovaraćemo o ovome neko vreme. Ovo pitanje pretpostavlja da ste ljudsko biće i da želite da poboljšate svoje ljudsko stanje. Ono što zapravo radite je da gradite svoj ego, čineći ga moćnijim. Šta je ljudsko biće za početak? Ako biste pogledali ljudsko biće pod elektronskim mikroskopom, otkrili biste nešto vrlo zanimljivo. Videli biste milijarde molekula, a ako pogledate dublje, otkrili biste bilione atoma koji čine molekule. Videli biste prostor između atoma. Kada biste bili mali kao atom, prostor između molekula bio bi ekvivalent udaljenosti između planeta, između Zemlje i Marsa, Zemlje i Jupitera, Zemlje i Sunca. Postoji prostor između planeta takođe. Taj prostor je svest. A prostor izvan tela je takođe svest. Ono što pokušavam da kažem je da postoji jedan prostor i vi ste taj prostor. Vaše telo je u stanju fluksa. Vaše telo nije ono što mislite da jeste. Samo nam se čini da je čvrsto. Baš kao i svaka druga stvar na ovoj zemlji, stolica, radio, tepih, zid. Ove stvari izgledaju čvrsto ali nisu. Ono što određuje vaše telo u poređenju sa zidom je kretanje

atoma. Koliko brzo se kreću ili koliko sporo se kreću. Atomi tela se kreću određenom brzinom. Oni postaju telo. Ali opet, ako vidite o čemu govorim, vi ste zapravo prostor. Vi niste telo jer je prostor između atoma veći, više nego sami atomi. I prostor se širi, zauzimajući sav prostor. Šta je iza prostora? Šta uzrokuje prostor? Šta je supstrat prostora? Vi ste, vaša prava priroda, apsolutna stvarnost. Dakle, vidite da niste ono što izgledate da jeste. Pokušavajući da poboljšate nešto što ne postoji donosi patnju. Jer se identifikujete sa pojavom, a ne sa stvarnošću. Sve dok se identifikujete sa pojavom, prolazite kroz razne životne uslove, razna iskustva. I pokušavate da poboljšate svoj životni uslov, takoreći. Gubite vreme, jer u ovom svetu morate iskusiti obe strane novčića. Kada poboljšate svoje ljudsko stanje, nešto se desi pre ili kasnije tako da možete poboljšati iskustvo druge strane novčića. Za svako gore postoji dole, za svako napred postoji nazad. Onda ko ste vi? Ko je taj koji želi da poboljša svoje stanje? To je prva stvar koju treba da se zapitate. Ko želi da poboljša ljudsko stanje? A odgovor je uvek: Ja. Onda "Ko sam ja? Šta je izvor ja koje želi da poboljša ljudsko stanje?" Kako počnete da tražite izvor, otkrićete da ja nestaje. Kako počinjete da uviđate istinu o sebi, da niste um-telo, da niste činilac, nastupa sreća. Ova sreća dolazi sama od sebe kao rezultat vašeg uviđanja da niste um-telo. Ali i dalje pitate, "Ako nisam ostvaren, zašto ne mogu da živim potpuno harmoničan život u svojoj iluziji?"

Nemoguće je. Sve što je rođeno, takoreći, mora umreti. Počinjete da umirete čim se rodite. Ali šta vam se dešava, utoliko što počinjete da spoznajete istinu, utoliko počinjete da prevazilazite takozvano ljudsko stanje. Drugim rečima, vaše telo i dalje može imati rak i vi više ne pokušavate da ga izlečite od bilo čega. Jednostavno se identifikujete sa stvarnošću. Utoliko što se identifikujete sa stvarnošću, utoliko više ne osećate telo sa rakom. Dakle, drugim ljudima možete izgledati kao da imate rak, možete izgledati kao da propadate. Poput Ramana Maharshija pre nego što je napustio telo, takoreći. Poput Rama Krišne i mnogih drugih. Ljudi vide propadajuće telo, ali Mudrac nema telo koje propada. On jednostavno nema telo. Telo ne postoji za njega. Ovo je problem jer kad ovo govorim, znam da se mnogi od vas izgube. Kako može biti da nema nikoga kad ja vidim? Zapitajte se, "Ko vidi? Šta vidite?" Vidite siromaštvo, vidite nečoveštvo čoveka prema čoveku, vidite ovo i vidite ono. Vidilac koji vidi mora biti prevaziđen. Mora postojati vidilac da bi video ove stvari. Kad se zapitate, "Ko je vidilac?" I vidilac i predmet viđen rastvaraju se u ništavilo iz kojeg su došli. To znači da ne treba da prihvatate ono što se vidi. Neka se svet vrti, neka ljudi prolaze kroz svoju karmu, ostavite stvari na miru. Neka viša sila vodi računa o svetu i univerzumu, ali vi se identifikujte sa pravim Sopstvom. Sopstvom koje je sveprisutnost. Sopstvom koje je viša sila. Znajte da ste to. Vi više niste ograničena ličnost. Više niste krhko ljudsko biće koje umire od raka ili doživljava oskudicu ili ograničenje ili doživljava sreću, ljudsku sreću, ili doživljava živahno zdravlje. Čak će i Arnold Schwarzenegger propasti. Možda veruje u svoje telo, ali slabi kako stari. Protraćio je sve ovo vreme identifikujući se sa sala za dizanje tegova. Kada je mogao postati slobodan i identifikovati se sa stvarnošću. Niko ne živi večno. Nijedna situacija ne ostaje ista zauvek. Sve se završava u ovom svetu, tako se čini. Sve ima početak, sredinu i kraj. Ali vi niste to, vi nemate ništa sa tom slikom. Vi ste besmrtni, vi ste nirvana. Morate početi danas da prestanete da sudite po izgledu. Što više počnete da osećate ovo, manje govorite. Jer o čemu se radi u govoru? Osim da se govori o svetu i ljudima i stvarima. Pomislite koliko dugo pričate otkad ste rođeni. Počeli ste sa dada, mama i proširili svoj rečnik. Mislili ste da radite nešto veliko, gubili ste vreme. Što više reči znate, veći je ego. Što manje reči znate, bliži ste Sopstvu. Šta Sopstvo ima da kaže, s kim će razgovarati, sa sobom? Sopstvo je samodovoljna svest. Svesna sebe, samo je sveprisutnost. Dakle, s kim će razgovarati, sa sobom? To je savršena blažena svest. Nema potrebe za rečima, samo pogled, dodir, letimičan pogled je sve što treba da uradite. Ipak kažete, "Kako mogu ovo? Radim za život, moram da jedem, moram da zaradim svoj hleb, moram da pričam." Ne brinite o detaljima. Ako zaronite unutar sebe

i provodite većinu svog vremena razmišljajući o Ja Jesam, praktikujući samoistraživanje, detalji će se sami rešiti. Ne smete verovati da je do vas da rešite sve detalje života. Postoji viša sila koja zna gde bi pojava vašeg tela trebalo da bude i koji posao treba da radi. Verujte toj sili. Otkrićete jednog dana da ta sila nije niko drugi... nego vi. Ta sila je vaše Sopstvo. Ali do tada, verujte sili. Volim da ovu silu zovem, "Struja koja zna put." To je prelepa sila, ona poznaje samo ljubav. Želi da postanete živo oličenje ljubavi. Želi da se stopite sa njom samom. Ipak, sve dok se identifikujete sa svetom, nikad ne možete spoznati stvarnost. Sve dok se identifikujete sa svojim ličnim ja, stalno izražavajući šta ja osećam, osećam povređenost, osećam ljutnju, osećam bolest, osećam depresiju, osećam sreću jer mi je neko nešto dao, osećam se dobro jer dobijam ono što želim. To ja mora otići. Ceo svet, ceo univerzum, ljudi, mesta i stvari su vezani za ja. Ako pratite ja do izvora, ceo univerzum će nestati. I postavlja se pitanje, "Onda šta? Ako univerzum nestane, hoću li biti u svemiru? Hoću li biti u magli?" To je paradoks. Univerzum nestaje, a ipak postojite u univerzumu. Vaše telo će nastaviti da obavlja svoje poslove, ali se više nećete identifikovati sa svojim telom. Nećete čak ni osećati da ste u telu. Nego ćete osećati da je telo u vama. Osećaćete se kao džinovski ekran. Gde su sve stavke ove zemlje, drveće, biljke, cveće, bube, ubice, ljubavnici, sve superimponirane na ekran. One su na ekranu, a vi ste ekran. Ekran nije u njima. Dakle, pogrešno je reći da je "Bog u meni." Telo za koje mislite da jeste je u Bogu i svesti. Baš kao telo koje nacrtate na tabli. Ali telo koje nacrtate na tabli nije tabla. Table je samodovoljna i možete crtati stavke na table i brisati ih i crtati nove stavke na table i brisati te. To je kao život koji ide iz jednog života u sledeći život, iz jednog iskustva u sledeće iskustvo. Ceo univerzum je superimponiran na svest. Kada promenite identitete i identifikujete se sa svešću, sve nestaje. Ipak nastavljate da doživljavate, ne kao ego, već kao Sopstvo. I šta doživljavate? Čistu svesnost. Svesni ste istine, stvarnosti. Vaše telo će nastaviti svoje putovanje kroz svet radeći ono zbog čega je došlo, ali vi nećete biti vaše telo. Opet, ovo je paradoksalno jer izgledate kao vaše telo, ali niste vaše telo. Postajete živo oličenje čiste sreće, potpune radosti i blaženstva. Svet vas više ne može zavarati ili uznemiriti. Imate osećaj duboke besmrtnosti. Znate bez reči da niko ne umire jer niko nije rođen. Razumete i uviđate bez reči da nema uzročnosti za univerzum. Ništa ga nikad nije dovelo u život. Nema uzroka.

Ako nema uzroka, opet pitate, "Odakle je došao?" A odgovor je: nije došao niotkuda. To je kao hipnoza. Hipnotisani ste da verujete da je nešto stvarno što nije, i vama je stvarno dok izađete iz hipnotičkog transa, ponovo ste deo budnog sveta i ono što se činilo stvarnim je nestalo. Tako je i sa ovim svetom, čini se stvarnim, ipak je kao san. Probudite se i san je završen. Kad se probudite iz svog smrtnog sna, ideja uma-tela, činioca je takođe završena. Sada, da li je ovo učenje praktično? Da li je pronalaženje svoje prave prirode praktično? Naravno da je praktično. Zapamtite, ne postajete teret društvu praktikujući samoistraživanje i približavajući se istini. Mnogi ljudi i dalje misle da će ostati kod kuće svaki dan i samo meditirati. Podsećam vas opet da to ne funkcioniše tako. Ako vam je suđeno da budete aktivni, bićete aktivni. Ako vam nije suđeno da budete aktivni, ma koliko pokušavali da budete aktivni, nećete moći ništa da uradite. Opet, ne brinite se o detaljima. Jednostavno praktikujte svaki dan. Budite svesni svaki dan. Vidite ko postaje frustriran, vidite ko se oseća zapostavljeno, ko je povredljiv, vidite ko pokušava da nadmaši nekog drugog, vidite ko se takmiči sa drugima, vidite ko ste. Otkrijte istinu. Postanite slobodni. Divno je shvatiti da je vaša prava priroda parabrahman. Iznad svesti, iznad reči i misli, iznad ljudskih iskustava bilo koje vrste. Tako donosite mir u svet. Ne pokušavajući da smislite slogane za mir ili demonstracije, već postajući samoostvareni, budeći se. Tada automatski vaša svest se širi i ljudi to osećaju i i oni automatski počinju da se okreću unutra. U početku se ne brinite ovim stvarima uopšte. Kad se probudite, onda vidite da li želite da donesete mir ovom svetu, jer ne varam vas, nema sveta u koji bi se donosio mir. Gledamo na stvari sa obe strane. Kad još uvek verujete u svoju ljudskost, želite da činite dobra dela, želite da donesete mir svetu, učinite ovaj svet boljim mestom za život, ali što dublje u istinu idete, što više postajete samoostvareni, više ste u stanju da vidite, "Ja sam svet. Sve je ovo Sopstvo i ja sam to." I živite

divan život. Opet, počinje čim se probudite ujutro. Pokušajte najbolje što možete da vidite četvrto stanje svesti izvan budnog stanja, spavanja i sanjanja. Četvrto stanje je između spavanja i buđenja. Pokušajte da se uhvatite tamo. Ljudi mi kažu da pokušavaju i jednostavno ne mogu. Ako nastavite da pokušavate, hoćete. To mesto gde nema misli. Mesto gde nema razmišljanja bilo koje vrste. To tiho mesto, to je blažena svest. Pre nego što ja izađe i počne svoj prljavi posao. Neposredno pre nego što se ja probudi, zapitajte se, "Odakle je došlo ja? Šta je bilo njegov izvor? Ko sam ja?" I poslednja stvar pre nego što zaspite, ista situacija. Kad sve misli stanu i spremate se da zaspite, uhvatite sebe u tom stanju i zapitajte se, "Gde je otišlo ja? Čini se da ja nestaje dok zaspim. Gde je otišlo? Šta je njegov izvor?" I dok spavate

dok sanjaš dok si budan pojavljuje se drugo ja koje je posmatrač tvog spavanja, bdenja i sanjanja. To je stvarno ja, to je svest. Zapravo postoji samo jedno ja, ali sve dok se poistovećuješ sa telom pojavljuje se kao lično ja. Kako počinješ da postaješ svestan višeg ja, lično ja jednostavno nestaje, jer nikada zaista nije ni postojalo. I veliko ja stupa na scenu, koje je čista svesnost. (prekid trake) Pronaći ćeš nešto veoma interesantno što ti se dešava. Postaješ srećniji i srećniji bez ikakvog razloga. Tvoji strahovi jednostavno nestaju. Tvoja prošlost se rastvara. Novi čovek se rađa. Sva krivica nestaje. Probudio si se. Probaj, deluje. Ovde smo jedna velika srećna porodica. Siguran sam da imaš nešto da kažeš ili pitanja da postaviš, slobodno to uradi.

SU: Roberte, pronalazim koncepte besmrtnosti, onih u fizičkom i u našem stanju bića, zašto smo izabrali ako smo besmrtni, zašto smo izabrali ovaj smrtni, strahom ispunjen deo ovog života, o čemu se tu radi?

R: Nikada to nisi izabrao. Moraš se zapitati: "Ko je izabrao?" i otkrićeš da ja koje misliš da je izabralo ne postoji. Nikada nisi izabrao da budeš smrtan. Tvoja smrtnost zapravo ne postoji. Pojavljuje se da postoji kao lično-ja. Dok pratiš lično-ja do izvora, otkrićeš da smrtno nikada nije počelo i smrtno nikada ne prestaje. Uopšte ne postoji smrtno.

SU: Znači ne postoji smrtno? (R: Ne.) Znači besmrtni smo?

R: Besmrtan si. To je tvoja priroda, pojavljuješ se kao smrtan. To je kao da gledaš film i na platnu vidiš sve različite slike. One prekrivaju platno. Nemaš pojma da platno postoji, ali razlog što možeš da vidiš slike je zbog platna. I ako pokušaš da zgrabiš sliku, zgrabićeš platno. Tako je i sa nama. Mi kao smrtni smo superponirani na svest i pojavljujemo se kao smrtni. Sve je to deo velike iluzije. To je ono što se zove maja. Čini se da postoji ali ne postoji. Kada se probudiš shvatićeš da nikada nije bilo vremena kada si bio rođen. I nikada neće biti vremena kada ćeš prestati da budeš. Dakle, smrtno je lažno. To je privid.

SC: Da li je moguće da ako neko radi neke od stvari koje sam rekao i postoji oklop oko nas i oklop bi mogao biti probijen, mogli bismo videti svoje istinsko Sopstvo?

R: Možeš ići samo dotle s tom metodom koju si objasnio. Da bi otišao do kraja dolazi se kroz samoistraživanje. Moraš se rešiti osobe koja diše, kao i daha. Sve je to deo lažne identifikacije. Od tehnika disanja koje si upravo objasnio, to poboljšava tvoje fizičko stanje, čini da se osećaš bolje kao smrtan, ali to je sve dokle ide. Da bi se istinski oslobodio toga, moraš se zapitati: "Ko diše? Ko je bolji smrtnik? Ko je zdrav?" To je ego, oslobodi se ega i bićeš slobodan i blažen i srećan. (SC: Znaš, dok pričaš i to je istina i čuo sam ovo iznova i iznova, to je kao da bacaš loptu o zid, ona se vraća. Lopta ne prodire

kroz zid.) Ono što vidiš to i dobiješ. Dakle, ako vidiš svoju stvar koju emituješ kako se vraća, i vrati se, prestani da vidiš. Idi dalje od gledanja. Otkrij ko je posmatrač i šta je viđeno, oboje su isto. Posmatrač i viđeno su isto. Idi dalje od toga.

SC: Skoro je kao... Znam da pričam, ali skoro je kao da mi pričaš grčki u tom smislu. Osim ako ne znaš grčki, to ne znači ništa.)

R: Ne, malo je drugačije. (smeh) Jednostavno moraš istražiti u sebi: "Ko ne razume?" Uvek se vraća na tebe, "Ko ne razume? Ja ne razumem. Pa ko je ovo ja koje ne razume? Odakle dolazi? Ko ga je rodio? Kako nastaje? Čini se da nastaje samo kada otvorim oči ujutro, ja počinje svoj posao. Dakle, šta je njegov izvor?" Kako se poistovećuješ sa izvorom, ja će nestati i bićeš slobodan.

SC: Kako se to tebi dogodilo?

R: Pa to je priča iz lekcije broj četiri. (SC: Mislim, bilo je postepeno?) Ne. (SC: Ili tako ili... (pucketa prstima))

R: Sedeo sam u školi za vreme srednje škole kada sam imao 14 godina, polagajući test. Skratiću priču. Odjednom sam se zatekao kako nestajem, stapajući se u svest, ne kao telo već kao čista svesnost. Moje telo se stopilo, kao da se istopilo, ali nikada nisam otišao nikuda, nije bilo promene. Kao svest, shvatio sam da ne postoji telo. Nikakvo telo ne postoji. Postoji samo svest koja se izražava kao čista svesnost. Ne znam koliko je to trajalo, ali sledeće čega se sećam je učitelj kako me trese i to iskustvo me nikada nije napustilo. (SC: Nije to bila priprema kao što mi radimo, jednostavno se dogodilo iz vedra neba, mislim...) Jednostavno se dogodilo iz vedra neba.

SS: Meni se čini da nema platna.

R: Nema platna ali za... (SU: Platno.) Platno, slažem se s tobom. Nema platna, nema svesti, nema samospoznaje, nema stvarnosti. Tada je tišina. Dakle, ako nema platna, onda nema reči. Da bi objasnili ove stvari potrebne su nam ilustracije i reči. Ali u pravu si, nema platna.

SN: Roberte, zar samoistraživanje nije veoma napredno stanje, trebalo bi biti utemeljen u koncentraciji pre nego što to postane delotvorno. Dakle, kada kažeš da pronađeš ja, prebivaj u ja, prati ga do njegovog izvora. Da bi se pronašlo ja, potrebna je jednousmerenost i ako je to teško, da li je korisno raditi džapu da bi se pokušala postići ta koncentracija da bi se čak pronašlo ja i da bi se istraživalo... da bi se radilo istraživanje?

R: Zavisi od zrelosti osobe. Ne može svako da radi samoistraživanje, u pravu si. Sledeća najbolja stvar je predati se, potpuno i skroz Bogu. Daj Bogu svoj ego, svoj život, sve. Nemaš svoju volju. I dok to radiš, možeš praktikovati džapu, mantre. One pomažu da um postane jednousmeren i pripremaju te za samoistraživanje. Ali možeš znati gde si na osnovu količine pažnje koju možeš održati na samoistraživanju. Ako je malo preteško, ne brini o tome, predaj se potpuno. Predaj se potpuno, to svako može, pevaj badžane, radi mantre. Ako si iskren, šta god da radiš bićeš vođen ka sledećem koraku. Struja koja zna put će se pobrinuti za tebe ako si veran svom Sopstvu.

SN: Takođe, zar ne postoji razlika između svedočenja i samoistraživanja?

R: O da. Samoistraživanje nije svedočenje. Svedočenje je veoma dobro, pomaže. Da postaneš svedok svojih misli bez pokušaja da ih menjaš, da postaneš svedok svega. Ali kada praktikuješ samoistraživanje, pitaš: "Ko je svedok?" Svedok je još uvek vezan za ja. Svedok na kraju mora otići i tada je čista svesnost. (SN: Čini se da kod svedočenja misli i dalje dolaze i odlaze, ali u istraživanju ako uđeš u stanje prebivanja u ja, dolazi skoro do prestanka misli, postoji samo ja-jesam-stvo.) Kada prebivaš u ja, ti si samo ja-jesam-stvo. Kada posmatraš svoje misli, ti si još uvek ego.

SH: Znači misli moraju doći i moraju potpuno prestati pre nego što taj korak može nastupiti?

R: Misli moraju potpuno prestati. Ne preostaje niko da misli. Nema odakle misli nastaju. I nema mesta gde misli odlaze. One jednostavno prestaju kao da nikada nisu ni postojale. (SH: Što je istina.) Da.

SS: Ali one se ponovo pojavljuju?

R: Kome se one ponovo pojavljuju? (SS: Svesti, mislim?) Misli ne mogu da se pojave svesti. (SS: Kome onda mogu da se pojave?) Nikome. (SS: Nikome ali kao što kažem, one izlaze iz ove svesti, bivaju primljene i onda izlaze.) One ne izlaze iz svesti. (SS: One su svest.) Svest je samodovoljna.

Ništa zapravo ne može izaći iz svesti. (SS: Da li je to samodovoljno, da li je to ja, da li je to ego?) Ne, samodovoljno je kao ja-jesam, ne kao ego. (SS: To je sve.) Ego je iluzija. Ego nikada nije postojao. Svest ne može roditi ego? (SS: Kako je ovo nastalo? Ako postaneš svest i postaneš... i tišina si. Tišina prestaje i čini se da se ove misli pojavljuju. One se jednostavno pojavljuju.) Ako si u istinskoj tišini, onda se nikakve misli neće pojaviti. (SS: Nikada?) Nikada. One će biti samo spontane. Pojaviće se da održavaju telesne funkcije. (SS: Ali čak i ako su spontane, one su tu?) One su samo da bi te održavale kao telo. Ali to uopšte ne postoji. To je iluzija.

SC: Da li misli dolaze tebi?

R: Dok funkcionišem, misli kao da dolaze. Podižem ruku, govorim. Jedem. Dakle, misli su tu dok radim te stvari, ali ne idu dalje od mog nosa.

SH: Zašto im dozvoljavaš da idu tako daleko? (R: Ne dozvoljavam.) Dobro. (učenici se smeju)

R: Ja nisam to. Ali to je ono što se čini da se dešava. Mogu sedeti ovde i reći ti da nemam telo, čak i ako me gledaš. Ne postoji um, ne postoji pojava tela, čak. Ipak ti mi kažeš: "Ne, nisi u pravu, vidim ga, pa mora da je istina." Ali ako uhvatiš sebe kada kažeš, "Vidim ga." Pronaći ćeš krivca, ja. Ja ga vidi. Otkrij ko je ja koje vidi telo. Telo i ja su povezani jedno s drugim. Ako se rešiš jednog, rešićeš se i drugog. Vidi, život je kao optička iluzija. Vraćam se na ilustraciju nebo je plavo. Pogledaš u nebo i kažeš: "Kako je lepo plavo." Ne danas. Ali ako istražiš, otkrićeš da nema neba i nema plavog. To je optička iluzija.

To je kao zmija u užetu, što je druga ilustracija. Ako si u mraku i vidiš uže namotano, pomislićeš da je zmija i uhvatiće te strah i prestravićeš se na smrt. Ali kada upališ svetlo, vidiš da je to samo uže. Kada jednom ovo otkriješ, nikada više ne možeš biti prevaren.

SS: Ali to je bilo uže?

R: Bilo je uže, ali nije bilo zmija. (SS: Ali moralo je biti uže ili ne bi video zmiju?) (učenici se smeju) Mislio si da je uže zmija, ali otkriješ istraživanjem da nije bila zmija, bilo je samo uže. Isto tako, misliš da sam telo, ali istraživanjem, kada se svetlo upali u tvojoj svesti, videćeš da nema tela. Postoji samo svest. Nikada nije bilo telo. (SS: Odakle dolazi uže? Da li je uže Sopstvo? Odakle je došlo uže?) Uže je samo ilustracija, uže je jednostavno tu. Uže, razumeš, pojavljuje se kao zmija nekim ljudima i plaši ih. Dakle, tvoje telo i tvoji poslovi ponekad izgledaju zastrašujuće, ali to je kao zmija, ne postoji, to je uže. Ti si čista svest i sjajan si i blistav.

SE: Šta ako misliš da je uže a zapravo je zmija? (učenici se smeju)

R: Pa imaš problem?

SH: Onda dobiješ smrt. (smeh) (R: Onda stvarno moraš poraditi na sebi.)

SY: Ako je nebo plavo zapravo iluzija, zašto svi delimo istu iluziju? Zašto ne možemo videti nebo, različiti ljudi vide nebo u različitim bojama.

R: To je kao reći, zašto svi ne imamo isti san? Sanjamo pojedinačno. Nijedne dve osobe nemaju isti san. Na isti način, nijedne dve osobe ne vide istu stvar na isti način. Vidiš nebo kao plavo na različite načine. Ali kolektivno vidimo nebo kao plavo. To se zove velika iluzija. Svi dolazimo iz istog jedinstva, iste obmane. Postoji samo jedno. Nema mnogo. Dakle, kolektivna svest čovečanstva izgleda da vidi istu stvar jer dolazi iz iste torbe. Kada uništiš iluziju, više ne vidiš lažno nebo, vidiš stvarnost. Više ne vidiš sebe kao ljudsko biće. Vidiš sebe kao univerzum i nebo, mesec, zvezde se sve dešava unutar tebe.

SY: Šta je to kada možeš videti nešto kako menja oblik tačno ispred tvojih očiju, poput nečije glave. Na primer, gledaš u nečiju glavu i ona se može promeniti u nešto drevno, poput druge drevne osobe i može se menjati u različite oblike i forme i boje?

R: Znači da si uzimao previše LSD-a. (glasan smeh) (SY: Ne, mislim bez ikakvog LSD-a, bez ikakvih droga.) Pa nekako ti je mozak postao malo iskrivljen (smeh ponovo) i vidiš sve te

različite stvari. Ideja nije da vidiš te stvari. Moglo bi biti mnogo razloga, halucinacije, previše razmišljanja. Ima mnogo razloga zašto vidimo stvari kako se menjaju i oblici se menjaju. Ali istina je da moramo ići dalje od toga i moraš se zapitati: "Kome ovo dolazi? Ko vidi ove stvari?" Sve je to deo ličnog ja. Sve o čemu pričamo je deo ličnog

ja. Oblici, ljudi, mesta, stvari, okultne vizije, astrologija, numerologija, sve je deo ličnog ja. Sve dok ostanemo zaglavljeni u toj sceni, moramo je ponavljati iznova i iznova karmički, tako se pojavljuje. Dok se ne oslobodimo ličnog ja i ne postanemo Sopstvo. Dakle, sve te stvari, vizije, snovi, sve je deo ličnog ja.

SF: Roberte, u ilustraciji užeta i zmije, kako objašnjavaš u tom kontekstu, kako objašnjavaš uže?

R: Uže je ilustracija stvarnosti. (SF: Kao Sopstvo ili tako nešto...?) Kao stvarnost, kao Sopstvo. Uže postoji, ali zmija ne. (SF: Aha. Tačno.) Dakle, kada vidiš zmiju, imaš strah, ali kada upališ svetlo ili kada se probudiš u svesti, vidiš uže. Vidiš sebe onakvim kakav jesi, čista, čista svesnost. Dakle, uže ilustruje Sopstvo. (SF: Tačno. Dakle, ako ne poznajemo Sopstvo, to je prava misterija?) Sopstvo je misterija kada ga ne poznaješ, tačno. (SF: Dok manje-više...)

R: Čak i ako shvatiš da je misterija, na pravom si putu. Kada te natera da razmišljaš o tome, tera te da kažeš sebi: "Mora postojati nešto drugo osim onoga što izgledam da jesam. Ovo ne može biti sve što postoji za mene. Ići spavati noću, ustajati ujutro, ići na posao, gledati TV, mora postojati nešto drugo." To je početak mudrosti. I onda počneš da pitaš: "Šta je to nešto drugo? Ko je to? Da li je to Bog? Mogu misliti na Boga. Ko misli? Kakvog Boga zamišljam? Odakle dolaze ove misli?" I jednog dana ćeš reći: "Ja ih mislim. Vau, ovo je neverovatno. Sve ove misli za koje sam tražio odakle dolaze, ja je to koje ih misli. Stoga, ako eliminišem ja, druge misli će takođe otići i biću slobodan." Tako ostatak svog života provodiš u samoistraživanju, eliminišući ja.

SG: Dakle, Roberte, cela stvar je potpuna halucinacija. To je ono što doživljavamo. Ako znaš da je halucinacija, to te izvlači, pokreće iz toga? (R: Da, naravno.) Ima tu kvalitet kao život izvan LSD-a, ali ne možeš baš da se skineš sa tripovanja? Ali znaš nekako...

R: ...mora postojati odgovor. (SG: Da, ali nekako je ovo nestvarno.) I odgovor je uvek unutar tebe. I ako istražiš duboko u sebi, odgovor će doći.

SC: Upravo mi je sinulo, šta je sa onim monasima koji žive gore u Tibetu, da li rade istu stvar, samoistraživanje? Sede u meditaciji, žive strogim životom? Da li je to njihov motiv?

R: Zavisi kojoj sekti pripadaju i šta rade. Nemam pojma šta rade gore? (SC: Mislim ne samo u Tibetu, već Indiji i širom sveta?) Nema potrebe ići u manastir. Jer moraš povesti sebe sa sobom. I ako ne možeš sada misliti o svom istinskom Sopstvu, biće gore kada odeš u manastir. (SC: Nisam to mislio, mislio sam na ljude koji su u tim manastirima.) Ko zna odakle dolaze, verovatno svi čitaju plejboj. (učenici se smeju) (SC: To je dobra!) Nemamo pojma šta oni rade. Zaboravi na njih. (smeh) Otkrij šta ti radiš.

SK: Roberte, čini se da u praksi samoistraživanja postoji drugačija vrsta spektra misli, postoje nasumične misli i postoje visoko nabijene emocionalne misli poput

besa i postoje možda stvari koje su vrlo blizu percepciji. Kao da nekako radiš samoistraživanje i začuje se glasan ometajući zvuk blizu tebe i postoje semantičke percepcije poput bola u telu. Da li se sve one suštinski tretiraju na isti način što se tiče samoistraživanja?

R: Sve se tretira na isti način. (SK: Ali čini se da je sve to ista vrsta stvari, ali iskustvo je nekako drugačije?) Sve je vezano za ja. Razlika je u tvom umu. (SK: Pa kada se neke od tih stvari čine ometajućijima za rukovanje dok radiš samoistraživanje i kada potraju, da li je najbolje kada možeš i nešto će se...) Ometanje je najbolji učitelj koji možeš ikada imati jer te ometanje tera da vidiš da moraš ići dalje od toga. (SK: Pa uzmimo najveće ometanje može biti fizički bol, pa ako govoriš: "Ko sam ja?" i onda je opet tu. Da li se vraćaš na "Ko sam ja?" ponovo?) Ne, ako imaš fizički bol, treba da se zapitaš: "Kome bol dolazi?" Uradi to na taj način. "Ko doživljava bol?"

Opet, "Ja." Onda kažeš: "Ko sam ja?" (SK: I tako to pomaže...) Polako pomaže, naravno. (SK: Što je marljivije moguće.)

R: Praktikovanje "Ko sam ja?" za prosečnu osobu je zaista najveća psihoterapija koja je ikada izmišljena jer se oslobađa emocionalnih problema, istraživanjem: "Kome problem dolazi?" I onda shvatiš da ti nisi problem, ja jeste. Pa odakle je došlo ja? Nije došlo niotkuda, to je spoznaja do koje dolaziš. Nikada nije rođeno, ništa mu nije dalo rođenje, lažov je. Onda si slobodan.

SN: Ali "Ko sam ja?" nije mentalni proces?

R: Ne, i takođe nije mantra, to je jednostavno istraživanje. Istražuješ. Vidi šta se dešava umu kada istražuješ šta jeste, postaje sve slabiji i slabiji dok ne nestane. To je jedini način da se uništi um. Istraživanjem i shvatanjem da ne postoji. (SN: Kada kažeš istražuj ga, to opet zvuči kao mentalni proces?) Ne, jednostavno gledaš u svoj um i pitaš: "Kome dolazi?" Istina je da koristiš malo svog uma da bi se rešio svog uma. To je jedini instrument koji imaš. Kada istražuješ svoj um svojim umom, on se rastvara, nestaje. Postaje transcendeniran. (SN: Da, ali ideja prebivanja u ja deluje drugačije od istraživanja ja?) Prebivanje u ja je isto što i istraživanje ja. Prebivaš u ja, to znači da posmatraš ja. Držiš se ja. Gledaš u ja veoma pažljivo. I dok nastavljaš da istražuješ ja, prateći nit ja do njenog izvora, ja jednostavno nestaje.

SF: Dakle, Roberte, postoji nekakav niz u samoistraživanju. Prvo dolazi "Ko sam ja?" To je broj jedan. Broj dva, misli se usporavaju, um teži da se rastvori ili nestane malo po malo i prebivanje u Sopstvu se može ili ne mora desiti, ali to nije moja briga. Samo nastavljam sa samoistraživanjem i najviše čemu se mogu nadati, ako se bilo čemu nadam, jeste da se misli uspore i prebivanje u Sopstvu se može ili ne mora pojaviti, nije moja briga, ponovo...

R: Ono što govoriš je istina. Ništa nije tvoja briga. Ne treba da imaš bilo kakvu brigu. (SF: Samo nastavljam da se pitam, "Ko sam ja?") Ovo je zaista radikalno učenje, dešava se različito različitim ljudima. Ima ljudi koji samo pitanjem, "Kome

ovo dolazi?" i desi se nekakav blic i sve nestane i oni su slobodni. Postoje drugi ljudi koji moraju da ga sprovedu i urade ono što si rekao. Ne pretvaraj to u praksu sa broj jedan, broj dva, broj tri, broj četiri. (SF: Oh, to je za objašnjenje, nekako.)

R: Da, ali kada to radiš sam, neka dođe prirodno, ne forsiraj. Na primer, kada reaguješ na neku situaciju i uhvatiš sebe, ne forsiraj ništa da se desi ili da zauzme mesto reakcije. Na blag smiren način, posmatraj šta se dogodilo i nešto unutar tebe će reći: "Ko je reagovao" i nešto drugo će doći i reći: "Ja. Onda ko je ovo ja koje je reagovalo? Odakle je došlo? Šta je njegov izvor?" Sve radi na blag smiren način. Možda ćeš morati da prođeš kroz sve korake, a možda nećeš morati. Nemaj nikakve unapred stvorene ideje o ovome. Nemaj nikakve koncepte. Jednostavno dozvoli šta god se dešava da se dešava. (Muzika je svirala dok je Meri pevala)

R: Imamo puno prašada danas. Moramo jesti dok ne prsne. Imamo li neka obaveštenja? Ed.

SE: Uskrs, sledeće nedelje je Uskrs i u šest sati, imaćemo ovde, imaćemo bhandaru. I još jedna interesantna stvar je za one koji ponekad osećaju sumnju, jedna od osoba koja je nedavno zatražila Robertove razgovore je Džin Dan koja je napisala... učenica je Nisargadate, napisala je "Seeds Of Consciousness" i "Prior To Consciousness", rekla je da su njegovi razgovori fascinantni i daje ih svojim učenicima i prijateljima gore tamo... gde živi u Vakavilu, samo sam mislio da bi možda želeo da znaš to.

R: Zar Vakavil nije zatvor? (SE: Da, ona je u zatvoru tamo.) (smeh)

SL: Takođe postoji spisak na stolu koji sam stavio za bhandaru i ako biste mogli samo da upišete svoje ime i šta donosite da bismo imali ideju... (trake se završavaju) [TOC]

Prebivanje u ja 14. mart 1991.

Robert: Nadam se da niste došli ovde da čujete mene kako pričam. To je najgori razlog koji možete imati za dolazak ovde. Satsang nije pričanje. Satsang znači bivanje, bivanje sa Sopstvom. Ne mojim sopstvom, ili tvojim sopstvom, već jedinim Sopstvom. Stoga kada dođeš na satsang, ti si sa Sopstvom, ili si sa Bogom, Bog je opet tvoje sopstvo. Nema uobičajenog pričanja u satsangu, samo nekoliko pitanja. Svako obično sedi i radi ono što radi. Ali bez obzira šta kažem, svi bulje u mene da bi se nešto desilo. Želite da čujete govor. Pa ću pričati malo. Ciljam da ugodim. Pitanje koje mi često postavljaju telefonom ili lično je ovo: "Roberte, kako vidiš svet?" Kako bih trebalo da vidim svet? Neko mi kaže: "Ja znam da vidiš svest, ne vidiš nas." Da vas nisam video, ne bih mogao da funkcionišem. Naravno da vas vidim. Neko drugi mi kaže: "On vidi svetla i svete slike." Opet, da sam video svetla i svete slike, pregazio bi me kamion. Vidim tačno ono što i vi vidite, ništa. Jedina razlika je ovo. Gledam u svet i smejem se, jer shvatam da ne znam, ili ne mislim. Shvatam da svet nije ništa drugo do ja sam. Svet je svest. To nije svet kakvim se pojavljuje, ali je ipak superpozicija. Stoga Mudrac vidi svet, ali shvata da je svet Brahman i da je samo privid, dok većina ljudi gleda svet i poistovećuje se sa svetom. Stoga imaju strahove, frustracije, bolove, rasprave, ratove, nečovečnost prema čoveku. Samo zato što se poistovećuju sa svetom. Dobar primer ovoga je primer o kome uvek pričamo, zmija i uže. To je bezuslovna superpozicija, gde vidiš zmiju i postaneš preplašen jer je svetlo slabo. Ali kada ponovo pojačaš svetlo, znaš da je uže, i to uže te nikada više ne može prevariti. Kad god prođeš pored užeta, znaš da je uže i nije zmija, zmija je svet, a uže je svest. Ali onda neko kaže: "To je dobar primer, ali kada ja vidim svet, on se ne menja za mene, kao što se menja za tebe kada upališ svetlo i vidiš da je zaista uže. Svet ostaje isti za mene bez obzira da li je mrak ili svetlo ili bilo šta. Kako to objašnjavaš?" Dakle, ponovo, odgovor je ovo. Ti vidiš svet kao vodu u fatamorgani. Voda se ne menja, ali kada prvi put vidiš vodu u fatamorgani, pokušaš da je zgrabiš i zgrabiš pesak. Nakon toga znaš da je fatamorgana, ali se uvek pojavljuje kao voda. Ne menja se kao uže u zmiju. Uvek vidiš vodu. Samo više ne reaguješ

na nju. Kada prođeš pored mesta gde je voda u fatamorgani, smeješ se, jer shvataš da voda nije stvarna. I tako Mudrac vidi svet potpuno isto. Svet više ne zavarava Mudraca. To je kao voda u fatamorgani. On učestvuje u svetu, ali ne biva prevaren od strane sveta. Svet nema interes za njega. Jer poistovećenje je sa Sopstvom, sa svešću. Onda dođe pandit i kaže: "Pa, to su dobri primeri, Roberte, samo pogledaj ovako. Kada sam u svetu, mogu te zgrabiti, mogu zgrabiti banderu, mogu voziti auto i mogu osetiti stvari, dok sa tvojim primerom vode u fatamorgani, ne možeš osetiti vodu, jer ne postoji? Kako to objašnjavaš?" Pretpostavljam da moram preći na svet snova. U svetu snova se rađaš, odrastaš, ideš u školu, postaješ lekar, oženiš se, imaš decu, ostariš i umreš. Samo što si bio beba iz sna koja se rađa. I ti si beba iz sna koja odrasta u tinejdžera. Ti si lekar iz sna, i osoba iz sna se venčava. I oženiš devojku iz sna i imaš decu iz sna. I ostariš i umreš. Sve se dešava u snu. Vidiš, umesto da postavljaš sva ta glupa pitanja, i možeš nastavljati i nastavljati i nastavljati, samoistraživanje je najlakši i najbrži način da presečeš kroz svu tu komplikaciju i otkriješ istinu za sebe. Jer kakva je razlika šta ja vidim? Kakva je razlika kako ja vidim stvari? Zašto bi mi verovao o svetu snova, o vodi u fatamorgani, o zmiji u užetu? "To su sve sjajni primeri, ali ja to ne osećam", kažeš. "Poistovećen sam sa svetom i boli me jer svet utiče na mene", kažeš. "Stvari utiču na mene. Kada vidim nečovečnost čoveka prema čoveku, plačem. Kada vidim smešan film, smejem se. Kada dobijem ono što želim iz života, srećan sam. Kada ne dobijem, tužan sam. Stoga mi ovi primeri i sve ove stvari o kojima mi pričaš, ne čine nikakvo dobro." E to je inteligentno zapažanje. Ne treba da prihvataš knjiško znanje zdravo za gotovo. Ne treba da prihvataš iskustva bilo koga zdravo za gotovo. Treba da razviješ svoju istinu. Mogu ti reći da je svet Brahman, i da je Brahman apsolutna stvarnost. Apsolutna stvarnost je čista svesnost, i tako dalje i tako dalje. Kakvo ti to dobro čini ako patiš? Stvari dolaze u tvoj život koje shvataš veoma ozbiljno. I ne razumeš da tvoje socijalno telo prolazi kroz svoju karmu, i nema apsolutno nikakve veze s tobom. Poistovećuješ se sa uslovljenošću. To je prva istina koju moraš priznati sebi. Ne pokušavaj da se psihološki izvučeš pamćenjem svih tih velikih istina. To neće

učiniti za tebe. Ti i ja znamo mnogo ljudi koji su naučili napamet knjige Nisargadate, Ramane Maharšija i drugih, i koji mogu recitovati te knjige unazad i unapred. Ali prva osoba koja ih udari, oni se naljute. Čim čuju da će izgubiti posao, počnu plakati i brinuti se. Čini se da knjige čine im dobro samo kada stvari idu njihovim putem. Tada mogu citirati iz knjiga. Ali čim im se svet sruši, odbacuju knjige i

ne veruju ni reči koju su pročitali, dok stvari ne počnu da se poboljšavaju. Onda kupuju još knjiga. Onda im se nešto desi, i bace knjigu preko sobe i kažu: "Ovo je besmislica." Ali onda opet postane bolje, i odu i kupe drugu knjigu. I to se nastavlja ovako i nastavlja. Verovatno pričam o nekima od vas. Kada ćete odrasti? Jedino što doživite vam je važno. Nije važno šta čitate. Pa šta ako naučiš istinu koju nisi naučio ranije? Pa šta ako kažeš da ovaj učitelj izražava na ovaj način i sada znam iz ovog ugla i onog ugla? Moram te ponovo podsetiti, poznavanje istine intelektualno ne čini apsolutno ništa za tebe. Mogao bi isto tako uzeti LSD, jer se samo psihički napumpaš. Onda opet, čim ti dođe nešto što ti se ne sviđa, postaješ imbecil, ljut, besan, uznemiren. Želiš da znaš da li napreduješ na putu? Kada si se poslednji put naljutio? Kada je nešto zadnji put imalo značaja za tebe? Kada si poslednji put mislio da te svet povređuje? Kada si se poslednji put previše obradovao nečemu dobrom što ti se desilo? To ti pokazuje da si još uvek u posedu svojih ljudskih sposobnosti. Nisi transcendenirao. Ne možeš pobeći u knjizi. Mnogi ljudi, kada su uznemireni i ne žele da misle, uključe TV. Ali ljudi na duhovnom putu otvoriće duhovnu knjigu. To je kao uključivanje TV-a, osim što pamtiš duhovne istine. Neću reći da to nije bolje od TV-a. Naravno da je bolje od gledanja TV-a. Ali isto tako, možeš to raditi 1000 godina i jedva da ćeš napraviti ikakav napredak. Kako postižeš napredak? Koristeći knjige samo za referencu. Praktikujući metode koje delim s vama. Praktikujući samoistraživanje. Posmatrajući dok prolaziš kroz životna iskustva i ne reagujući. Gledaj sebe kako postaješ depresivan. Gledaj sebe kako postaješ ljut. Ne poriči to, već posmatraj. I ako sebe posmatraš ispravno na taj smiren način, možeš se zapitati: "Ko postaje ljut? Ko oseća depresiju?" i prati do kraja. Čini ovo iznova i iznova i iznova, koliko god puta moraš. Jednog dana bes će te napustiti, depresije će te napustiti, misli će te napustiti. I samo ćeš biti. Dok se to ne dogodi, ne zavaravaj sebe. Maja je veoma moćna. Maja je prividna stvarnost sveta. Sve dok veruješ da si telo, svet će biti veoma stvaran za tebe. Zato prvo radiš na sebi. Zapamti, tvoje telo, kao i celi univerzum, je manifestacija tvog uma. Stoga, kada um počne da se rastvara, tako se rastvara i tvoje telo i univerzum. Takođe zapamti, kada se sve rastvori, ne vidiš svest. Kao što sam spomenuo na početku, ne hodaš unakolo i ne vidiš prazan prostor. Jedna osoba mi je čak rekla da je pročitala negde u knjizi da Mudrac hoda unaokolo u magli i vidi maglovite ljude. Odakle dobijaju te ideje? Ponovo te podsećam. Jedina razlika između Mudraca i tebe je to što ti vidiš svet i poistovećuješ se s njim. Misliš da je stvaran. Mudrac vidi svet i zna da je superpozicija na svest. Zato se poistovećuje sa svešću.

Svest nije stvar. Ne možete je opisati. Ona nije suprotnost sveta, i nije objekat, i ne postoji vidilac koji bi je video. Svest je druga reč za bivstvovanje. Bivstvovanje čega? Bivstvovanje ničega. Sada idemo izvan carstva stvaranja, gde postaje neizrecivo i neopisivo. Zato vam možemo objasniti samo šta svest nije. Svest nije svet. Svest je samodovoljna, apsolutna stvarnost. To ste vi sami kada se ne poistovećujete sa svetom, a to se običnoj osobi dešava samo dok tone u san i dok se budi. U tom trenutku vi ste svest. Ali osećaj vas napušta gotovo odmah. Počinjete da se poistovećujete sa svetom. Zaboravljate na stvarnost. Metoda da zapamtite jeste da se uhvatite sebe tokom dana. "Ko veruje u ovo? Kome ovo dolazi? Ko ovo oseća?" iznova i iznova. Kada kažete, "Ko sam ja?" za neke ljude je bolje da kažu, "Ko je ja?" ista stvar. Ono što zaista radite jeste da pronalazite izvor ja. Tražite izvor ja, ličnog ja. Ko sam ja? Uvek govorite o ličnom ja. Ko je ovo ja? Odakle je došlo? Ko ga je rodio? Nikada ne odgovarajte na ta pitanja. Postavite ta pitanja, ali nikada ne odgovarajte na njih. Nastavite. Ne odustajte. Ne tražite rezultate. Jer to je vaša istinska priroda, pre ili kasnije rezultati će se sami pokazati, ali to dolazi bez vaše pomoći. Ne možete pomoći Bogu. Bogu ne treba vaša pomoć. Samo budite svoji. Teško je biti potpuno

iskren prema sebi, a ipak je to upravo ono što morate da uradite. Zaboravite na to da ste Džnani, ili prosvetljeni, ili da imate samospoznaju. Dobijam previše takvih poziva. Ljudi me zovu sa svih strana sveta govoreći mi da su samospoznati. Pa sada samo kažem, "Dobro, šta hoćete da uradim?" Žele potvrdu. Pa sam razmišljao da štampam sertifikate i da ih šaljem. Ovo vas obaveštava da ste sada samospoznati. Čestitam. Zaboravite na te stvari. Čak ni ne žudite za tim. Samo radite posao i bićete iznenađeni. Što više to želite, to više vam izmiče. I to je prirodno, jer jurite za sobom. Pokušavate da uhvatite sebe kada ste već uhvaćeni. Pa što više jurite sebe, brže ćete bežati od sebe. Prestanite to da radite. To je jednostavnost sama. Zaista nema ničeg intelektualnog u tome. Ne morate da znate određene reči ili određene frazeologije. Ne morate da pamtite određeni tekst. Jednostavno morate da se sećate ja. Prebivajte u ja. To je sve što treba da radite. Prebivajte u ja. Držite se ja. Sve je vezano za ja, vaše telo, svet, univerzum. Kada otkrijete izvor ja, sve ostalo će otići s njim, u okean blaženstva. Blaženstvo je prirodan ishod vaše potrage. Kada prestanete da tražite i smirite se, i odložite svoje knjige, i suočite se sa sobom i vidite šta ste zapravo, to će doneti rezultat brže nego išta drugo, brže nego što možete ikada zamisliti ili ikada učiniti. Robert Adams Satsangsi: Sabrana dela

Nije u pevanju mantri. Nije u tome da budete dobar ili loš momak. Nije činjenjem pokajanja. To je jednostavno posmatranjem vašeg ja. Prebivanjem u ja. "Odakle sam došao?" Kada to kažete, ne pitate odakle je došlo moje telo? Pitate odakle sam došao ja? Ja. Ja je odvojeno od vašeg tela. Vaše telo je vezano za ja. Ja nije vaše telo. Ja je odvojeno od sveta, ali svet je vezan za ja. Bog je odvojen od sveta, ali Bog je vezan za ja. Stoga kada pitate, "Odakle sam došao?" nešto se dešava vašem umu. Vaš um postaje sve slabiji i slabiji. I kada vaš um postaje sve slabiji i slabiji, ja počinje da se širi i postaje sveprožimajuće. Tada ja postaje druga reč za Sopstvo i počinjete da uviđate da ja nije ništa drugo do Sopstvo. Ja sam to. Postajete slobodni. Nije teško i nije lako. Jednostavno jeste. Razmislite o sebi na trenutak. Posmatrajte koje vam misli dolaze kada mislite o sebi. Neki od vas govore, "Gladan sam." Neki od vas misle o svojim potrebama. Čim pomislite na sebe, mislite o svom telu. Ali vaše Sopstvo nije vaše telo. Vaše telo je samo gomila trulog mesa, ali to niste vi. Vi ste ja. Ja jesam. Ja nisam ovo i nisam ono. Ja jesam. Ništa drugo ne postoji. Ništa drugo ne postoji osim Ja jesam. Nema šta da se kaže o tome. Nema govora koje treba držati o Ja jesam. Postoji samo Ja jesam. Kada kažete sebi "Ja jesam", šta se dešava? Zar ne dolazi tišina nad vama, mir, jer drugo ime za Ja jesam je tišina.

S: Kada nam govorite [kažete] "ne morate da verujete meni, ne morate da uzimate moju reč." Ali vera, mislim, je veoma važna, u reči i u učitelja, jer mora postojati poverenje da bi se prihvatila valjanost učenja, u metodu učitelja kao i u opšta uputstva koja daje, treba razmisliti.

R: Čujem vas, to je dobra poenta. Obraćam se onim tragaocima koji su išli od učitelja do učitelja, i jednostavno prihvataju sve što im učitelj kaže bez istraživanja. Način na koji bi trebalo da se radi je da ako ja kažem nešto, trebalo bi to temeljno da istražite u sebi da vidite da li ima valjanosti. Ne prihvatajte samo slepo sve što kažem, već inteligentno. Pogledajte šta govorim. Osetite to u sebi. Istražite to duboko u sebi, i ako je stvarno, nešto će vam reći, i osetićete nešto. Osetićete ljubav prema učitelju. To će doći kao rezultat istraživanja. Tako da se zaista obraćam svim tragaocima koji trče od jednog učitelja do drugog i veruju u bilo šta. Ako im učitelj kaže da su leteći tanjiri sleteli, oni jednostavno veruju u to bez istraživanja. Zato ne prihvatajte to slepo. Potvrdite to u sebi. Vaše srce će vam reći da li je stvarno ili nije, i znaćete. Uvek slušajte svoje srce.

S: Šta to znači, "Slušati srce?"

R: To znači da je vaše srce vaše stvarno Sopstvo i nikada vas neće slagati. Ako se pravilno uskladite sa svojim srčanim centrom, vaše stvarno Sopstvo će vas savetovati i reći vam da li je vaš učitelj dobar za vas ili nije, savetovaće vas i obavestiti o svemu što treba da znate. Vaše srce je Sopstvo, Bog.

S: Veoma sam zbunjen sa svojim umom i svojim srcem.

R: Pa znate, um nije ništa. Um je samo gomila misli. Misli o prošlosti i budućnosti, to je sve što je um. Ali srce je centar mira, tišine, apsolutnog mira. Kada smirite svoj um u svom srcu, osećate radost i blaženstvo koje vas preplavljuje, i znaćete. Predajte svoj um svom srcu i osetićete to.

S: Hoće li druga verovanja i slične stvari - ako neko veruje u izreku ili knjigu da kada oseti mir, radost, sreću i da je postigao ovo ili ono, i to su stvari koje ne treba verovati ili prihvatiti jer želite da iskusite istinu?

R: Ako zaista idete ka svom srcu, to ide izvan verovanja. Istinito srce je Sopstvo. Ono vas ne može prevariti. Um će vas prevariti. Ali istinskim predavanjem uma u srčani centar, zaista ćete osetiti blaženstvo i radost kakvu nikada pre niste osetili. (S: Pa, to mislim u vezi sa verovanjem učitelju koji objašnjava nešto.) U ovo vreme ima mnogo učitelja, ali malo učenika. Većina ljudi ne želi ništa da radi, ali želi da postane učitelj. Svet je ispunjen učiteljima. Na vama je da koristite svoju vlastitu diskriminaciju i otkrijete ko je istiniti učitelj. (S: U vezi sa tim, zar nije istina da zapravo nije spoljašnji učitelj onaj gde se zapravo dešava otvaranje?) Istiniti učitelj je u vama samima, i ako ste verni sebi, vaš učitelj iznutra će vas odvesti do učitelja spolja, i bićete jedno, i znaćete to.

S: Ali čak i izvan toga, šta god da sam imao, imam, iskusio, shvatam vrlo jasno da nema veze sa učiteljem kojeg sam već pronašao i proučavao... uvek je... Sopstvo. Nema veze, kada se svede na to, nema veze sa spoljašnjim učiteljima.

R: Učitelj je takođe katalizator... (S: Da, možda.) ...da biste pronašli sebe.

S: Robert, kada ste govorili o knjigama i koliko smo napretka napravili na putu. Mnogi učitelji i knjige govore o teoriji ali ne stavljaju baš mnogo naglaska na praksu. Zapravo, ako pogledate mnoge knjige, one ulaze u sve različite teorije i kako se jedna stvar odnosi na drugu, i ovo i ono. Ali ne previše bilo koje knjige zaista ulazi u stvarnu praksu onoga o čemu govore. Zbog toga sam, kao, sastavio ovu malu stvar o vichara praksi, i kada ste rekli koliko smo napretka zaista napravili. Zaista, ne možemo znati koliko smo napretka napravili jer napredak može biti vrlo sumnjiva stvar. U jednom smislu napredujete i možete biti toga svesni. U drugom smislu možda niste svesni toga. S jedne strane stvari mogu izgledati bolje i možete imati bolje razumevanje. U drugom smislu, stvari mogu izgledati intenzivno, i ne možete reći koliko ste daleko stigli dok sve ne bude gotovo.

R: Dok prolazite kroz životne nedaće, ono što govorite je istina. Ali ako prebivate u ja, problemi sveta ne utiču na vas tako loše, i izgledaće da prolazite kroz život lakše ako prebivate u ja.

S: Ali kao što ste rekli, ponekad stvari postanu intenzivne.

R: Stvari postanu intenzivne, ali kome postaju intenzivne? Prebivate u ja i posmatrate sve te stvari kroz koje prolazite. Shvatićete da niste pogođeni kao što ste nekad bili. One više nisu toliko značajne. Kao da ste u vatri i ne opečete se tako jako, jer prebivate u ja. Robert Adams Satsangsi: Sabrana dela

S: Ponekad, ipak, možete to raditi i biti nesvesni. Možda mislite o sebi kao o istom kada zapravo ne možete reći.

R: Ponekad ne možete reći. Ali ako prebivate u ja, opet nećete biti pogođeni tim stvarima i posmatraćete te stvari kako dolaze i odlaze. Uzdići ćete se više posmatranjem i nereagovanjem. Stoga je sigurna stvar koju treba raditi uvek prebivati u ja.

S: I takođe, zapravo napor vas može odvesti samo do određene tačke. (R: Istina.) Ne možete se silom dovesti do samospoznaje. Možete otići samo do određene tačke i nakon izvesne tačke bivate uvučeni u to. I zar to nije cilj gurua?

R: Čak niste ni uvučeni u to. Jednostavno se probudite u sebe. I guru je katalizator za to da se desi. (S: Pa, utisak koji pokušavam da prenesem je da se to ne radi nužno naporom i namerom. Više je stvar puštanja, stvar je u tome da napor može odvesti samo do određene tačke.) Da, istina. (S: Ponekad je potreban taj intenzivan napor pre nego što pustite da biste shvatili kako je jednostavno...) Pitate se zašto ste uopšte koristili napor. (S: Mislim da ima validno mesto.) S2: Mislim da ima veoma validno mesto. Izgrađuje takav intenzitet da se čovek može probuditi, a onda kada se probudite, shvatite kako je jednostavno.

R: Ali zapamtite za koga je napor. To je ego koji koristi napor. Mnogo je bolje posmatrati ego nego mu se opirati. (S: Razumem taj napor jer je to duhovna praksa.) Posmatrate ego bez napora.

S: Pa ono o čemu ste govorili, čovek se može osvrnuti i videti kada je poslednji put bio ljut i osećao se loše, kada se čovek čak i ne seća tih stvari koje bi se desile, šta onda možete koristiti kao merilo?

R: Jednostavno posmatrate sebe kako reagujete na uslove. I vidite koliko reagujete na date uslove koji utiču na vas. Da li još uvek reagujete kao što ste uvek činili? Primećujete koliko je vaš um miran, da vaš um više ne ide tako daleko. Ne izlazi tako daleko. Ostaje miran. I sve se dešava oko vas, ali ne vama. Ponovo postajete posmatrač svih stvari u životu koje se odvijaju. Gledate ali ne reagujete. (S: Da li na to mislite pod prebivanjem u ja?) Ne baš. Prebivanje u ja je držanje za ja, istraživanjem, "Kome ovo dolazi? Dolazi meni. Osećam to. Onda ko sam ja?" To je prebivanje u ja. (S: Kada pitate ko sam ja, onda dolazi tišina?) Tišina ne dolazi, jer tišina već postoji. (S: Vaša svesnost tišine se pojavljuje.) Jednostavno postanete mirni kada pitate, "Ko sam ja?" (S: Prebivanje u ja, da li je to tišina u kojoj prebivate?) Prebivate u ja pitajući, "Ko sam ja?" Držanje za ja je prebivanje u ja. (S: Još uvek ne znam šta mislite pod držanjem za ja.) Postajete svesni ja pitajući, "Ko sam ja?" iznova i iznova. "Ko je ovo ja? Odakle dolazi? Ko sam ja? Ko sam ja?" (S: To zvuči više kao ispitivanje ja nego kao življenje u ja.) To je ista stvar. To je način na koji prebivate u ja. To je jedini način.

S: Jednom, kada sam to radio, desilo bi se da sam pratio ja i ono bi otišlo negde i izgledalo bi kao da odlazi u srce. I jednom kada je otišlo tamo, rastvorilo je sve za šta je bilo vezano. Dok sam radio s tim, rastvaralo se, sve se rastvorilo na tom mestu, i tada sam mislio da prebivam u ja. U tom trenutku sam ga pratio, i trebalo je vremena.

Ali činilo se kao da je otišlo u srce i onda se sve rastvorilo na tom mestu i tada sam mislio da prebivam u ja. (S2: I to bi izgledalo kao prebivanje u Sopstvu?) Da, postoji li razlika?

R: Kako ste prebivali u ja? Kako ste ga pratili? (S: Pitao sam, da vidim, šta sam uradio? "Kome ovo dolazi? Meni, ja," i uhvatio sam se za to ja i pratio ga, i bilo je nešto da se prati. Ako to radim sada, nema čega da se prati, ali dok sam to radio.) Šta je bila stvar koju ste pratili? (S: Gde je izvor ja. I to nije bilo ništa, bio je osećaj praćenja, nije imalo veze ni sa čim.) Tako je. Vi zapravo ne pratite ja. Postavite pitanje, "Kome ovo dolazi? Meni, ja." (S: I ubrzate se u osećaj praćenja u prostor gde se sve na kraju rastvara.) Dešava se samo od sebe. (S: Da. Ali što se mene tiče, bio je to osećaj stvarnog praćenja, iako nije bilo drugog vidljivog načina da se uopšte prati.) S2: Koja je razlika između prebivanja u ja i prebivanja u Sopstvu?

R: Kada prebivate u ja, prebivate u egu. Ja je zaista ego, malo ja. Ono se na kraju pretvara u Sopstvo. Dakle, kada prebivate u ja, prebivate u Sopstvu, jer postoji samo jedno ja. Ovo malo ja pretvara se u Sopstvo. Na kraju postoji samo Sopstvo, ali na početku izgleda kao ja. I kako nastavljate držanje postavljajući pitanje, "Ko sam ja?" Ono se pretvara u Sopstvo, u Ja-jesam. (S: Dakle, sasvim je jasno.) Jasno kao blato.

S: Dakle Roberte, sva pitanja i svi odgovori su takođe deo maje. Maja nikada ne može biti razbijena intelektualno. (R: Ne.) Jedina validna stvar je praktikovati slediti učenje učitelja, metod koji savetuje. I to je to. Pitanja, odgovori, diskusije su isključene.

R: U pravu ste. Maja ne može biti razbijena intelektualno, jer nikada nije postojala. Ne postoji. Nema maje. Kada to shvatite, probuđeni ste u svoje istinsko Sopstvo. (S: Dakle, sva uputstva, ispitivanje, odgovaranje, sve je to takođe deo maje.) Sve je to gubljenje vremena. Ali morate nešto da radite. (S: Da, to mislim. Sledite učenje, i učenje učitelja, kao praksu, praksu. Sledite praksu.)

R: Ako to uradite, bićete OK. Ali učenje je samo da vam pokaže da nema učenja. Vi se jednostavno probudite. I tada znate da ste uvek bili budni. Nikada nije bilo vremena kada niste bili. Ništa od ovoga ne postoji. Ako imate miran um, sigurni ste. Ali ako je vaš um uvek u mislima, mislima, mislima, tražeći nove metode, tražeći nove učitelje, tražeći novo ovo, i nove knjige, novo ovo i novo ono, onda imate problem. Budite mirni i znajte da sam Bog.

S: Ja bih to rekao na drugi način, Roberte, ono što tražim je ono čime tražim.

R: Ono što tražite je ono čime tražite? (S: Da.) Pa, ako želite tako da kažete, to je dobro. (S: Najteži deo, ko sam ja, tako je.) Ako vas čini srećnim.

S: Robert je rekao da sve što treba da uradite je da budete mirni, da budete tihi. Ali čini se kao da je za pronalaženje te tišine, tog mira, potrebna bitka sa umom. Robert Adams Satsangsi: Sabrana dela

R: Kome? Kome se tako čini? (S: Pa, kada radite samo-istraživanje, ako ste mirni na trenutak, onda se um vraća. I onda ponovo radite samo-istraživanje, opet ste mirni, i um se vraća.) Ok. (S: Pa, to je bitka.) Ovo zaista nije bitka ako pitate, "Kome to dolazi?" (S: Pa, to je vaše oružje.) Onda koristite svoje oružje da dobijete bitku. (S: Pa, to je moja poenta, da je to bitka. Nije toliko "samo budi miran." S jedne strane potreban je taj napor, potrebno je...) Razumem šta mislite. Ali sve dok ubeđujete sebe da je bitka, imaćete bitku na rukama. (S: Pa čini se kao da ako ignorišete bitku, imaćete bitku. Pa kada je bitka neizbežna, ali možete izabrati bojno polje.) Naprotiv, ako postanete ravnodušni i samo posmatrate, vaš um će se zapravo usporiti sam od sebe. Ne mešajte se. Posmatrajte. Budite mirni. I neće biti bitke.

S: Nije li deo iluzije da postoji neki mir ili tišina koju će čovek dostići jer svakako nema mira ili tišine... to zaista nema veze.

R: Mir i tišina su vaša istinska priroda. (S: Da, ali ne, nisu?) Tišina i mir. (S: Mislim, razumem šta govorite i slažem se, ali i dalje nema veze sa tišinom i mirom.) To je zato što sada pravite buku. Odbijate da ćutite. (S: Istina je, to isto mislim i o vama Roberte.) Ja zapravo ne govorim.

S: Pa, ako biste svedočili i to postane bez napora i um postane tih, to je vrlo razumljivo. Ali ako radite vicharu, to je kao napor.

R: Vichara se zaista radi da bi se um umirio, i ako na to gledate kao na napor, postaje napor. Pokušajte da nemate nikakve misli za ili protiv. Samo to radite na miran način i posmatrajte šta se dešava. Ali ne govorite sebi da je to bitka, da je napor, ili da je teško. Učinite to jednostavnim. Posmatrajte, gledajte, pitajte na jednostavan način, i sve će se samo rešiti.

S: Obeshrabrujete čitanje ili gledanje televizije. Postoji li neka vrsta aktivnosti koju možemo raditi?

S: Vichara.

R: Zavisi od vaše zrelosti. Svako je drugačiji. Ne kažem da ne treba da se uključujete u svet. Samo nemojte reagovati ni u čemu što radite. Ako ponekad želite da gledate TV, to je OK. Ali ako ćete reagovati na to i poistovetiti se s tim, nemojte uopšte gledati. Jednostavno posmatrajte sebe i stvari na koje reagujete, i pokušajte da se držite podalje od stvari na koje reagujete. Učinite svoj život jednostavnim i udobnim.

S: I provedite dosta vremena u tišini.

R: Ako ne reagujete na uslovljavanje, onda ste uvek u tišini. Možete biti na pijaci, možete biti bilo gde, ako ne reagujete, uvek ste u tišini. Možete biti i u pećini, ali ako niste naučili da kontrolišete svoj um, vaš um će vas izludeti, stvarati svakakve misli. Stoga nije bitno gde ste. Bitno je kako reagujete tamo gde ste. (kraj) [SADRŽAJ]

Sloboda 31. mart 1991.

Robert: Dobro veče. Pozdravljam vas svim srcem. Poznato je da pevanje smiruje um, smiruje nerve i smiruje dušu. Čini vaš um jednousmerenim. Kada vaš um postane jednousmeren, možete praktikovati atma-vicharu ili samo-istraživanje. I put Džnane postaje lakši. Pa hajde da se svi pridružimo pevanju. [Pevanje] Ponovo vas pozdravljam. Dobro veče. Hmm..., večeras imam Zen mikrofon. Transcendirao je. Student: Tu ali nevidljiv. Prikladno je u ovakvoj prilici govoriti o slobodi. Slavimo Pashu, Uskrs i početak proleća. U vreme Mojsija, on je poveo jevrejski narod iz zemlje Egipatske i oslobodio ih. Isus je transcendirao telo i postao slobodan. U proleće cveće cveta, lišće počinje da raste na drveću, sve postaje potpuno novo. Tako je opet prikladno da raspravljam o slobodi. Sloboda od čega? Sloboda od uma, sloboda od straha, od oskudice, od patnje bilo koje vrste. Vaša istinska priroda je sloboda. Niste zarobljeni u telu, i niste zarobljeni u umu. Tako izgleda, ali uveravam vas, potpuno ste slobodni. To je kao priča o čoveku koji je bačen u tamnicu. Stajao je tamo mnogo godina. Niko nije dolazio da ga vidi. Hrana mu je gurana ispod vrata svakog dana. Bio je zarobljen četrdeset do pedeset godina. Vreme je prolazilo. Pustio je dugu bradu, dugu kosu. Jednog dana je postao gađen, potpuno depresivan, i rekao je sebi, "Izvršiću samoubistvo, ali kako da to uradim? Znam. Udariti ću glavom u drvena vrata." Ali kada je dodirnuo vrata, otvorila su se. Vrata nikada nisu bila zaključana. Izašao je kroz vrata i niko ga nije ni prepoznao, i bio je slobodan. Mogao je biti slobodan od samog početka, ali je izabrao da bude zarobljen ne dodirujući vrata. Ovo je istinito za većinu nas. Mislimo da imamo problem. Mislimo da smo ograničeni. Mislimo da smo telo, um, i da smo konačni. Malo znamo o moći koja zaista jesmo. Malo znamo da imamo sposobnost da transcendiramo univerzum i postanemo potpuno oslobođeni. Umesto toga, poistovećujemo se sa svetom. Poistovećujemo se sa uslovima. Poistovećujemo se sa osobom, mestom i stvari. Verujemo da smo rođeni, i živimo toliko godina, i onda umiremo. Onda koja je svrha života? Da naporno radimo, patimo, i onda ostavimo sve svojoj deci, a oni odu i potroše sve za nedelju dana? Koja je svrha života? Kažem vam istinu kada kažem da život nema svrhu, kakav jeste. Materijalni relativni svet nema svrhu. Nema svrhu jer čak ni ne postoji.

Možete reći, "Ali vidim ga, osećam ga, u njemu sam," ali jeste li? Niste li i vi, u snu? Učestvujete u snu. Idete u školu u snu. Venčavate se sa devojkom iz sna ili mladićem iz sna. Imate decu iz sna. Imate dobar posao u svom snu. Postajete Predsednik Sjedinjenih Država u svom snu. Postajete Kraljica ili Kralj, i verujete da je stvarno. Niko vam nikada ne može reći da nije. Ako bih ušao u vaš san i rekao vam, "Ne poistovećuj se sa ovim, samo sanjaš," nasmejali biste mi se u lice i rekli, "vidi, mogu da te uštinem. Zar ne osećaš da li je ovo san?" A ja kažem, "Da, to je uštinjavanje u snu. Dakle, osećam bol iz sna." Sve se dešava u snu. Ali i dalje ne verujete jer prolazite kroz to. Ali onda jednog dana se probudite ujutro. Sve je bio san. Možda je svet ovakav. Je li? Kao što uvek kažem, zašto biste verovali meni? Postoje metode da otkrijete ovu istinu za sebe. Dok prolazimo kroz životne nedaće imamo svakakva iskustva, neka dobra i neka loša. Ovo je svet dualnosti. Za svako napred postoji nazad. Za svako gore postoji dole, i tako dalje. Ovo znači da ako iskusite jednu stvar, morate jednog dana iskusiti suprotnost. To ne znači u jednom određenom životu. Možda sada možete videti zašto su neka deca rođena u porodicama koje su siromašne, u porodicama u Kambodži, Vijetnamu, Iraku, i nikada ne nađu ni dana mira. Dok su druga rođena u Sjedinjenim Državama možda, u bogatim porodicama. Nikada ne moraju da rade ni dana u svom životu. Da li je to dobra i loša sreća? Postoji li razlog za ovo? Ne živimo u ćudljivom univerzumu. Živimo u univerzumu zakona i reda. Sve što jeste, zaslužujete da budete. To je teška stvar za reći. Možete reći, "Roberte, nisam zaslužio da me udari auto i postanem

invalid." Vi to ne znate. Zašto bi se to desilo vama? Recimo, možda ste u prethodnom postojanju pregazili nekoga svojim automobilom, i ovo je samo karma koja vam se vraća. Sada početnik u duhovnom životu prolazi kroz ovaj proces, pitajući se zašto se stvari dešavaju, zašto neki ljudi pate a neki ne, zašto su neki ljudi bolesni a neki zdravi, neki ljudi su siromašni a neki bogati, neki ljudi su srećni a neki jadni. Zašto? Da li se jednostavno dešava? Postoji razlog za sve. I razlog je u vama. Ali ne želimo dalje ulaziti u tu temu. Jer kao što sam pomenuo, svet nema svrhu. Pa kažete, "Da li je reinkarnacija stvarna? Da li je karma stvarna? Da li se ponovo rađam kada umrem? Da li ova stanja zaista postoje, astralna ravan, kauzalna ravan, mentalna ravan?" Odgovor je, "Za koga postoje?" Postoje samo dokle god verujete da ste povezani sa svojim fenomenom tela-uma. Dokle god osećate da ste telo, biće mnogo tela, i nikada neće prestati da dolaze. Jer će dolaziti iznova i iznova i iznova. I prolazićete kroz karmička iskustva iznova i iznova i iznova. Ovo je velika iluzija zvana maja. Mnogi duhovni ljudi koji razumeju maju, veruju da se odnosi samo na fizičku ravan. Ali maja je univerzum. Ceo univerzum je maja, iluzija. Čini se stvarnim. Robert Adams Satsangsi: Sabrana dela

Čini se veoma stvarnim za neke ljude. Kako onda izlaze iz svoje nevolje? Ljudi i dalje veruju da ako promenim svoj status, ako sam siromašan i postanem bogat, ili ako sam bolestan i postanem zdrav, ako sam jadan i postanem srećan, onda će sve biti u redu. Nažalost, to nije kako funkcioniše. Da biste stekli sreću, istinsku sreću, čistu sreću, večnu sreću — to je vaša istinska priroda — morate transcendirati svet. Morate postati nevezani za ovaj svet. Ne kažem da morate da se odreknete bilo čega. Ne kažem da morate da idete da živite u pećini ili da živite u šumi. Samo morate da se odreknete svega u svom umu. I kada se odreknete svega u svom umu, onda se morate odreći i svog uma. Kada se odreknete svog uma, šta ostaje? Čista svesnost, svest, apsolutna stvarnost, to je vaša istinska priroda. Dakle vidite, niste vaše telo. Niste vaš um. Niste univerzum. Niste svet. Samo morate promeniti svoju identifikaciju. Kako to radite? Jednostavnim sticanjem znanja da znate šta da radite. Dakle, znanje je ono sa čim počinjete istinski duhovni put. Kakvo znanje? Znanje da shvatite, "Ja sam taj koji jesam." Ja nisam ništa sa čime se poistovećujem. Onda ko sam ja? To pitanje nikada nije odgovoreno, zbog činjenice da ste vi sami odgovor. Ako odgovorite na pitanje, mora postojati činilac, mora postojati vidilac koji vidi pitanje, posmatra ga i odgovara na njega. Sve dok to radite, uvek je um ili ego koji odgovara na pitanje. Stoga započinjete proceduru, i počinjete ovo ujutro, neposredno pre nego što se probudite. Pre nego što počnete da govorite, "Budan sam," pokušajte da vidite, posmatrajte u svom umu, odakle ja dolazi. Između buđenja, i dok se budite, u dubokom ste prostoru svesti, u svojoj istinskoj prirodi. Čim izgovorite reč ja, pokvarili ste to. I ne morate to izgovoriti. Automatski mislite, a da toga niste ni svesni, budan sam. Čim to uradite, treba da se zapitate, "Ko je ovo ja koje je budno? Da li je to telo? Ko je budan?" Kažete, "Spavao sam." Isto ja koje je budno je isto ja koje je spavalo. I onda kažete sanjao sam. Opet je to isto ja. Ja je uvek prisutno. Pitate sebe, "Ko je ovo ja? Odakle je došlo? Koji je njegov izvor?" Držite se ja. Način na koji se držite ja jeste postavljanjem pitanja, "Ko je ja?" Znam da to ne zvuči kao pravilan engleski. To je ako referišete na ja kao na telo. Istražujete, "Ko je ja?" ili "Ko sam ja?" i ostajete mirni. Kada ostanete mirni na početku, otkrićete da misli prolaze kroz vaš um, svakakve misli. Postavljate pitanje, "Kome ove misli dolaze?" bez obzira kakva je misao. Čak i ako vam misao kaže ja sam Bog, ja sam Brahman, ja sam nirvana, ja sam praznina. Nije važno šta vam misli govore. Ako biste zaista bili Brahman, ako biste zaista bili nirvana, svest, nikada to ne biste izgovorili. Istinsko Sopstvo je tišina. Ono nema glas.

Opet pitate sebe, "Kome ove misli dolaze? Misli koje pokušavaju da mi kažu da sam Brahman, da sam apsolutna stvarnost, kome one dolaze? Dolaze meni. Ja ih mislim. Ko je ja? Odakle je ja došlo?" Ovo se zove prebivanje u ja. Dok se držite ja, i opet, kako se držite ja? Istraživanjem, "Ko je ja" ili možete reći, "Ja - ja, ja - ja" Svaki put kada pomenete reč ja sebi, vaš ego-um postaje sve slabiji i slabiji, i "ja - ja" ide sve dublje i dublje u vaš srčani centar, i postajete sve mirniji i mirniji.

Možete reći, "Ja jesam." Ne "Ja jesam ovo" ili "Ja jesam ono." To kvari. Samo "Ja jesam." Ja jesam je bivstvovanje. Bivstvovanje je apsolutna stvarnost. To je vaša istinska priroda. Dok postavljate ovo pitanje iznova i iznova, dok prebivate u ja-stvu, ono će početi da nestaje. Pretvoriće se u istinsko Ja jesam, u bivstvovanje. Naći ćete blaženstvo. Naći ćete radost. Naći ćete potpunu sreću. Ovo je najbolji način u naše vreme, da se probudite u svoju samospoznaju. Ovo je najbolja metoda, najviša metoda. Druge metode su takođe dobre, ali vas ne vode direktno do transcendiranja. Ovo nema veze sa meditacijom. Nema veze sa jogom. Ovo nema veze sa molitvom. Zove se samo-istraživanje, atma-vichara. Namenjeno je zrelim dušama, za um koji je donekle intelektualan. Ali ipak, ako ste suviše intelektualni, nećete moći da ga shvatite, jer ćete naučiti teoriju i suve reči. I moći ćete da recitujete sve frazeologije, ali nikada nećete imati iskustvo. Da biste imali iskustvo, mora postojati potpuno predavanje u Ja jesam, i ovo zahteva predanost, ljubav, bhakti, potpuno predavanje, oboje idu zajedno. Dok praktikujete samo-istraživanje, takođe predajete svoje telo, svoj um, svoje poslove, svoj ego, sve. Jednog dana ćete se probuditi i biti slobodni. Neka to vreme bude danas. Hvala vam. Ima li pitanja?

SB: Roberte, da li je ljubav koju osoba oseća kada peva ili svira instrument, da li je to ljubav stvarne svesti, ljubav-blaženstvo svesti koja prolazi, iako je filtrirana kroz um?

R: Ne baš. Svest ne može biti filtrirana kroz um. Um mora biti potpuno transcendiran da bi svest bila svesna sebe. Svest je samodovoljna. Nema apsolutno nikakve veze sa umom. Ali, ono o čemu govorite, kada pevate, kada svirate prelepu muziku, kada osećate taj osećaj, to je na putu ka tome. Čini vas jednousmerenim. Ako je vaš um jednousmeren, lako možete praktikovati samo-istraživanje. Kada vaš um misli o toliko mnogo različitih stvari, o svetu, o vašem poslu, o vašoj porodici, o vašem automobilu, o vašem psu, o svakakvim stvarima, onda je teško proći. Zato pevamo, radimo jogu, radimo različite vežbe, pevamo bhajane, i um postaje miran, tih. Kada um postane tih, on je kao bistro jezero. Bistro jezero odražava sunce i mesec i zvezde. Ako je jezero mutno i uzburkano, ne odražava ništa. I tako je kada je vaš um bistar, tih. On odražava vašu božanstvenost. Robert Adams Satsangsi: Sabrana dela

mutna je, odražava svet. Sve su to dobre stvari, pevanje, joga, pevanje bhajana, sve je korisno. Sve to vodi ka atma-vichari.

SB: Može li emocionalna ljubav postati božanska ljubav? Može li se povećati do beskonačnih razmera da zapravo nestane u božanskoj ljubavi ili da spozna svoje jedinstvo sa božanskom ljubavlju?

R: Šta podrazumevaš pod emocionalnom ljubavlju? (SB: Pa, poput pevanja i neke vrste rastvaranja u osećaju.) Opet, sve ove stvari jednostavno smiruju um. Njihova svrha je da um učine mirnim, spokojnim, i tada će tvoje Sopstvo, tvoje istinsko Sopstvo zasijati samo od sebe, kada um postane potpuno miran. To se neće desiti tokom pevanja ili tokom mantranja. Svrha je ponovo da se um smiri. Kada je um miran, kada sve mantranje utihne, kada sva muzika utihne, kada stupiš na ono mesto gde nema drugih, tada ćeš se probuditi u svoje istinsko Sopstvo.

SG: Da li ikada dođe vreme kada tvojem umu neće biti potrebno sredstvo poput mantranja da postane miran?

R: Kako nastavljaš da praktikuješ bilo koju metodu koju koristiš, možeš praktikovati meditaciju, možeš praktikovati mantre, šta god radiš da smiriš um pomaže. Naravno karmički, ako je osoba to radila u prethodnom postojanju, biće mnogo lakše u ovom konkretnom životu, i upašćeš pravo u to. Ali sve su to samo trikovi da se um smiri. Neophodni su za većinu ljudi, ali ne za svakoga.

SI: Bob, u svom govoru, spomenuo si bhakti yogu kao način koji vodi ka nesebičnosti, ili stanju JAjesam. Zar ne postoje druge varijacije Yoge, poput Kriye i Rajah, koja je kulminacija svega?

R: Najbliža stvar atma-vichari, ostvarenju, sledeća najbliža stvar, trebalo bi da kažem, jeste bhakti Yoga. Kriye, mantre, Kundalini Yoga, sve su vrlo dobre za sebe. One otvaraju čakre, čiste te, uzrokuju da razviješ siddhije, moći, ali nemaju nikakve veze sa samospoznajom. Zapravo, ovih stvari se moraš odreći ako želiš da stekneš samospoznaju. Ako tražiš moći, siddhije, ako tražiš načine da budeš moćan, onda praktikuj Siddha yogu. Ali kao što piše u Upanišadama, kada se upustiš u ove prakse, možeš proći kroz hiljade i hiljade i hiljade inkarnacija i i dalje ćeš praktikovati na tom nivou. Ali neki jogiji nazivaju samospoznaju Siddha yogom. Dakle, zavisi šta podrazumevaš pod Siddha yogom. Ali sve ostale prakse, Ashtanga Yoga, Hatha Yoga, Karma Yoga, i ostale su vrlo dobre same po sebi, ali ne vode ka konačnom buđenju.

SI: Da li bi izabrao jednu nad drugima, sve njih zajedno, Rajah?

R: Pa Raja i Hatha Yoga su vrlo dobre za tvoje telo, vrlo dobre za tvoj um. Raja te čini vrlo moćnim mentalno. Ali naravno ono što pokušavamo da uradimo jeste da ubijemo um. Ne želimo da um učinimo moćnijim. Dakle, opet, druga najbolja stvar posle Jnana Marge jeste Bhakti Yoga, predanost i prepuštanje.

SU: Postoji li nešto više od bitisanja? Nisargadatta kaže da je bitisanje hrana.

R: Bitisanje je hrana što se toga tiče, kada tako gledaš na to. Ali istinsko bitisanje — zavisi šta podrazumevaš, daju mnogo termina za različite reči — istinsko bisanje je Ja jesam. Možeš nazvati istinsko bitisanje konačnom stvarnošću. Tako ja to vidim. Tako to koristim. Zato, kada čitaš toliko knjiga, postaje pomalo zbunjujuće, jer mnogi od tih pisaca imaju dobre namere. Oni govore o svojim ličnim iskustvima i pokušavaju da to obuku u reči, što je vrlo teško. Mi koristimo reč i ona ima različita značenja za nas. Koristimo reč Parabrahman, izvan Brahmana. Šta je izvan Brahmana? Tvoje istinsko Sopstvo, tvoja stvarnost je izvan Brahmana. To je Ja, ali ipak koristimo reč Brahman. Ona znači istu stvar određenim ljudima. Zato uvek predlažem, radi na sebi. Ne brini o rečima. Prevaziđi reči. Doživi iskustvo za sebe, i tada neće biti ničega da se kaže. Ali sve dok si čitalac knjiga, nikada ne prestaješ da čitaš. Postoji vreme za čitanje, ali postoji i vreme da se stane. Postoji vreme da se knjige ostave po strani i da se intenzivno praktikuje, i da se svoj život preda praksi. Ono što staviš na prvo mesto u svom životu, to i dobijaš. Zato razmisli o tome. Šta je prvo u tvom životu, knjiga, kuća, posao, telo? Čemu god posvećuješ najviše pažnje, to ti uzvraća pažnju. Dakle, ako uvek misliš na Boga, ili Sopstvo, ili svest, mantrajući sebi "Ja jesam," sa svojim dahom — sa svojom respiracijom, udahni, kažeš "Ja," izdahni, kažeš "jesam," — ovo će na kraju prevazići sve ostalo, i počećeš tako što ćeš osetiti mir kakav nikada nisi osetio, duboki mir. Zatim ćeš iznenada imati osećaj besmrtnosti. Neće biti reči da se to objasni. Ti ćeš prosto shvatiti da si sveprožimajući. Uvek si bio sveprožimajući. Nikada nije bilo vremena kada nisi bio. Nikada nije bilo vremena kada si rođen. I nikada neće biti vremena kada ćeš nestati. Ti si sveprisutan, apsolutna stvarnost, konačno jedinstvo. Tvoja istinska priroda je nirvana, praznina, ja sam onaj koji jesam. Moraš otkriti ovo za sebe. Da nastavimo sa našim postupkom u Ramana ašramu, svake večeri imaju Aarti za Bhagvana. Tako da ćemo sada imati Aarti i Jay će uraditi sve firme. Jay? Naša služba ovog nedeljnog večera Učitelju. To je oblik poštovanja u večernjoj molitvi... (prekid trake dok Robert nastavlja) ...Predanost, otvara tvoje srce. Ako nemaš otvoreno srce ne možeš ići dalje. (prekid trake, zatim Robert nastavlja) Ovim se završava naš puja deo sastanka. Imamo malo prashada posebno napravljenog za vas ovom prilikom i možete doći ovamo i uzeti. Pre nego što to uradite, dozvolite mi da podsetim sve posvećenike da će biti poseban sastanak u mojoj kući, u subotu u 1 sat. Zato molim vas pokušajte da budete tačni. Nakon što podelim prashad, imaćemo lokalnu zabavu. Zatim ćemo jesti, a onda ćemo imati zadovoljstvo da slušamo koncert, jedan indijski koncert od Rahula, koji nas je počastvovao svojim prisustvom. Dakle... (traka se završava) [TOC] Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

Čista Inteligencija je Tišina 25. april 1991.

Robert: Dobro je biti ponovo sa vama. Šta ako bih vam rekao da ste vi apsolutna stvarnost? Da li biste mi verovali? Student: Da.

R: Verovali biste? Zašto? (S: Zato što je to istina.) Čija istina? (S: Istina.) Robert nastavlja: To je reč. Apsolutna stvarnost. Ali možeš li se identifikovati sa tim? Može li to biti tvoja istina? Nažalost, većina nas veruje da moramo proći kroz iskustva. Moramo praktikovati sadhanu. Moramo praktikovati duhovne discipline. Moramo raditi sve vrste čudnih stvari. I onda, ako se Bogu dopadnemo, postaćemo samospoznati. Sve je to laž. Hipnotisani ste da verujete u sve što verujete, u sve. Na primer, ako mislite da prihvatate istinu i da vam to pomaže, grešite. Kao primer, ako vas pitam da li je svet stvaran, većina vas bi rekla ne. Ali to je smešno, jer je relativna inteligencija koja je izrekla te reči ista relativna inteligencija koja drži svet na okupu. Vidite, obe dolaze sa istog mesta. Da li me pratite? Svet je relativna inteligencija. Kada kažete da svet nije stvaran, vi govorite iz relativne inteligencije. Ako biste znali odgovor, shvatili biste da je tišina. Odgovor je tišina, čista inteligencija. Stvarnost je čista inteligencija. Svet nema nikakve veze sa tim. Niti tvoja usta, ili tvoje telo, ili tvoj um. Čista inteligencija je tišina, sat-čit-ananda, Parabrahman, čista svesnost! To si ti. Sve dok to izražavaš i misliš o tome, nisi to. Ali kada se prepustiš i postaneš tih bez misli, tada postaješ čisto biće, i nemaš apsolutno nikakve veze sa svetom. Dakle, svet je stvaran, u meri u kojoj veruješ da je tvoje telo stvarno. Ne možeš verovati u svoje telo i svoj um, i verovati da je svet lažan. Samo kada transcendiraš svoj ego, tada postaješ čista inteligencija, što si oduvek i bio. U suprotnom, to je kao da sunce putuje kroz svemir tražeći svetlost, i pita mesec: "Možeš li mi pokazati gde je svetlost?" I čini se da mesecu, on odražava sunčevu svetlost. Dakle, mesec veruje da ima mudrost. Ne shvata da odražava sunčevu svetlost. Veruje da ima sopstvenu svetlost. Tako je i sa nama. Verujemo da smo živi kao smrtno biće. Verujemo da imamo supstancu i naš um nam govori da moramo proći kroz sve vrste iskustava da bismo učili, da postanemo super biće, da postanemo nadčovek, da probijemo ljusku čakri, i ostalo. Tako radimo čitavog života pokušavajući da to postignemo. Na kraju padamo mrtvi. I nastavljamo ponovo. Misleći, prosuđujući, manipulišući, tragajući, tražeći, mi

prolazimo kroz to iznova i iznova i iznova, sve dok ne dođe vreme kada nam se sve to zgadi. I to je, moji prijatelji, najbolja stvar koju ikada možete učiniti. Postanite zgađeni celim učenjem. Tada se prepustite. Prestanete da se borite. Prestanete da pokušavate da postignete bilo šta. Prestanete da pokušavate da budete inteligentni. Samo se opustite. I vaša božanstvenost sija sama od sebe. Ne postoji ništa što vam je potrebno. Dok iznosim tu izjavu i sledeće izjave, vaš um počinje da misli. Kada sam rekao da nema ničega što vam je potrebno, neki od vas počinju da misle o stvarima koje su im potrebne. Ne postoji ništa što morate postati. Ne postoji niko koga morate tražiti da vam pomogne. Možete li prihvatiti da se sve dešava samo od sebe? Pa, dešava se. Zvuči čudno, znam, jer su vas učili da verujete da, osim ako vi to ne učinite da se desi, neće se desiti. Ali bili ste programirani. Bili ste programirani od rođenja. I bili ste programirani iz drugih života. Dakle, sve što ste sada jeste gomila programiranja. To je sve što ste. Gomila programa. Predvidivi ste. Kako ćete se ponašati kada se određeni incidenti pojave pred vama? Kako ćete reagovati kada vidite određene stvari u svom životu? Upravo sada možda mislite da sve držite pod kontrolom, ali ako biste otišli kući i saznali da je vaša žena ili muž pobegao sa mljekarošem, ne biste bili previše srećni, zar ne? Stvari vas i dalje kontrolišu. Situacije i dalje izazivaju vašu reakciju. Sve to mora nestati. Da biste postali slobodni, morate biti prazni, bez unapred stvorenih ideja, bez koncepata, bez prosuđivanja, bez ljudskog znanja. Morate biti potpuno prazni. Kada ste prazni, poput ste prostora. Prostor se pojavljuje kao ništa. Ipak, prostor je ispunjen energijom. Nedavno sam pročitao članak gde naučnici nameravaju da uzgajaju hranu u prostoru. Od prostora će uzgajati hranu. Čuli ste o uzgajanju hrane pod vodom. Pa, oni predviđaju da će svo zemljište i sve vodene mase biti iskorišćeni u godinama koje dolaze, i onda ćemo morati uzgajati hranu u prostoru. Ne mislim gore u svemiru negde. Mislim u prostoru ovde. Iz ničega. Ono što nazivate prostorom jeste Svest. Pojavljuje se vam kao ništa zbog vašeg

fenomena um/telo. Ako biste zapravo bili u stanju da shvatite i vidite u čemu ste uronjeni, vaše telo to ne bi izdržalo. Svuda oko vas upravo sada, u različitoj dimenziji, nalaze se sve vrste čestica, zračenja, elektromagnetizma i mnogo više. Ali to ne utiče na vas, jer je vaše telo-um napravljeno na taj način. Ipak, vi niste svoje telo ili svoj um. Vi ste čista svest. Vi ste prostor. Vi ste praznina, nirvana. Dakle, šta ćete povodom toga? Plakati? Uzrujati se? Biti pod uticajem tuđih reči ili dela? Čini se da postoje dve različite vrste ostvarenja. Jedna je kada transcendiraš i još uvek si svestan sebe. Odvojen si od univerzalnog, ali si transcendirao. Druga je kada si transcenidrao telo tako potpuno da si postao sveprožimajući, sveprisutan. Postao si univerzum. Ne postoji više ja i moje. Više ne veruješ da poseduješ ovo, i ne poseduješ. Ovo je moje. Postao si univerzum i misli poput moje i tvoje više ne ulaze u tvoj um. Ali Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

onaj pre toga, još uvek si svestan sebe kao svesti, ali ne univerzalne svesti, lične svesti. Možeš da prepoznaš da li si stigao po načinu na koji vidiš stvari. Ako počinješ da osećaš da si poput ekrana, i da je sve, sve što vidiš, uključujući tvoje telo, superpozicija na ekranu, i osećaš se blistavo srećno bez razloga, znaš da si prešao dug put. Ali kada se osećaš kao jedna od slika na ekranu, i ne sećaš se da si ti ekran, onda si i dalje deo sveta. Možda zvuči čudno, ali sve, drveće, nebo, mesec, sunce, ljudi, tvoji rođaci i tvoje telo, tvoj um, sve su superpozicije na tebi. Samo čuti ovo trebalo bi da te učini srećnim. Ti si neprolazno Sopstvo. Nikada nije bilo vremena kada si rođen, i nikada neće biti vremena kada ćeš nestati. Ti si to. Ti si to Sopstvo, bez drugih. Probudi se. Spoznaj sebe za ono što zaista jesi. Prestani da veruješ da si muškarac ili žena, i da prolaziš kroz određena iskustva. Prestani da veruješ da moraš da razrešiš svoju karmu i da je sve što ti se dešava karmičko. To je ljudsko mišljenje. Prestani da veruješ da Bog kažnjava i Bog nagrađuje. Ne postoji takav Bog. Probudi se. Živiš smrtni san i veruješ u njega. Ništa se nikada ne može dogoditi tebi. Ne postoji niko ko se zove ti. Ti ne postojiš. Ništa što možeš zamisliti ne postoji. Ostvarenje ne postoji. Oslobođenje ne postoji. Ne postoji, jer moraš misliti o njemu. I naravno, sve o čemu misliš je lažna mašta. Možeš potvrditi ovu istinu samo u tišini. Shvatam da većinu vas viđam samo oko četiri sata nedeljno, a svet vas ima većinu vremena. Maja je vrlo jaka. Ne zavaravaj se. Ne postoji, ali se pojavljuje vrlo jaka. Pogledaj svoje postupke ove nedelje i videćeš šta mislim. Svuda je maja. Kao da mađioničar igra igru sa tobom. Terajući te da veruješ da je ono što je lažno stvarno, a ono što je stvarno lažno. I prihvataš to. Odustani. Postani slobodan. Sve što treba da uradiš jeste da odustaneš od svojih misli. Prestani da pokušavaš da analiziraš. Postani potpuno miran. Ne postoji niko ko bi se tražio. Ne postoji mesto gde bi se išlo. Ne postoji apsolutno ništa što bi se radilo. Previše je jednostavno, zato nećete to uraditi. Želite da se upetljate, zar ne? Želite da se upetljate u sve vrste učenja. Želite da skladištite znanje u svojoj glavi. Zar ne razumete da vas to sputava? Čitate sve te knjige, idete na sva ta učenja, gomilate svo to znanje. I postajete sve pametniji i pametniji i pametniji, i bivate uhvaćeni u zamku maje. Zašto mislite da morate da učite strani jezik, poput sanskrita? Zašto mislite da morate da učite Kabalu? Zašto mislite da morate da učite sva ova različita učenja, Zen, Budizam, Tao? Šta dobijate iz svega ovoga? Ljudsko znanje. Naučite da nadgovorite sve ostale svojim dubokim znanjem. Ali onda, kada ostanete sami, postajete poput male bebe. Shvatate da dahtete i da ste u potrebi. Imate želje. Postajete komplikovano ljudsko biće. To je razlog zašto su u starim danima bića brže postizala samospoznaju. Jer nisu imali papira za pravljenje knjiga. Nisu imali olovke i pera za pisanje. Nisu imali

prevoz kao mi danas, tako da možete trčati od jednog gurua do drugog. Morali su da ostanu gde su i da to sami shvate. Svi odgovori koje tražite nalaze se unutar vas. Ne morate nikuda ići. Sve što želite već posedujete. Samo ne možete da vidite jer ste toliko zaokupljeni egom. Postoji supstrat postojanja koji se zove svest. Drugo ime za ovu svest je blaženstvo. Ona je sveprožimajuća. Kako počinješ da se stapaš sa njom, ona postaje ti. Ona je tvoja prava priroda. Ona je samodovoljna. Svet, univerzum, nije proizašao iz nje. Ponoviću to. Postoje učenja koja

vam govore da je svet modifikacija svesti, i da se moramo vratiti svesti. Nema čemu da se vratimo. Svest je čista svesnost. Ona je svesna sebe kao apsolutne stvarnosti. Svet je poput odraza u ogledalu. Odakle je došao odraz? Niotkuda, jer on zaista ne postoji. Ne možeš pokušati da zgrabiš sliku u ogledalu, jer hvataš ogledalo. Kada se probudiš, razumeš da si ti ogledalo, i odraz sveta je poput vode u fatamorgani, poput zmije u užetu, poput toga što je nebo plavo. Zašto se ovo dešava? Ne dešava se. Čini se da se dešava. Zašto se čini da se dešava? Ne dešava se. Pojavljivanje se čini da se dešava. Zašto se pojavljivanje čini da se dešava? Ne dešava se. Čini se da se čini da se čini da se dešava. I možemo nastaviti ovako celu noć. Teško je ljudskom umu da shvati da nisi ono što izgledaš da jesi, ali ipak je to upravo ono što moramo da uradimo. Sve dok veruješ da si čovek i da moraš da se izboriš iz toga učenjem određenih jogijskih tehnika, ili meditacijom, ili bilo kojom drugom metodom, imaš dug put pred sobom. Ti si to već. Ti si ono što tražiš. Ne postoji ništa drugo. Ne postoje stvarne tehnike. Razlog zašto su Ramana Maharši, Nisargadatta i drugi davali tehnike je taj što je student koji teži očekivao nešto. Kao primer, da si u mom ašramu i da si došao i pitao me sva ova glupa pitanja, samo bih te pogledao i ne bih odgovorio. I ti bi imao odgovor. Ali pošto uvek ima novih ljudi i imate određena pitanja, a ja vas viđam samo četiri sata nedeljno, izmišljam sve ove odgovore. Oni su potpuno besmisleni. I ti misliš da si našao odgovor na svoje pitanje. Ali ti nisi postavljač pitanja, i nema mesta gde odgovor može otići. Ti si čista inteligencija. I kao čista inteligencija, ne postoji pitanje i ne postoji odgovor. Dakle, šta tražiš? Šta želiš? Tvoj um treba da bude prazan kad te ovo pitam. Ako misliš da želiš nešto, ili ti treba nešto, grešiš. Ja sam samo odraz tebe samog. Ti mene vidiš kao sebe. Stoga, šta god mislio o sebi, to vidiš u meni. Ali kada ja vidim tebe, ja vidim Sopstvo sa velikim S. Za mene ne postoje drugi. Sve je jedno Sopstvo. Kada se referišem na sebe, referišem se na apsolutnu stvarnost i oni među vama koji su spremni, zbog mog izricanja da je Sopstvo sveprisutnost, oni među vama koji su spremni bivaju stopljeni u Sopstvo i takođe postaju to. Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

Ali ne postoji odvojenost. Ne postoji ja i ti. Postoji samo ja kao ti. Ja, što znači Sopstvo. Ti, što znači Sopstvo. Postoji samo Sopstvo, i mi smo to. Zato probudi se. Prestani da razmišljaš o načinima i sredstvima da postaneš samospoznat. Postani slobodan. Sve je dobro. Sve je izuzetno dobro. Sve je oduvek bilo dobro. Om, šanti, šanti, šanti, Om, šanti, Mir. S1: Postoji li ikakva razlika za vizije i snove?

R: O, ne. San je poput ovoga. Jedina razlika je što je ovo duže. Čini se da traje duže. Ali inače, sve je smrtni san. Kada sanjaš, to je tvoj svet za sada. Nisi svestan, kroz svoje spavanje, budnog sveta. Ali veruješ da je san budni svet. Kada se probudiš, menja se, i ovo postaje budni svet. Ali nema stvarne razlike. Oboje su isti. (S: I vizije su deo sna?) Vizije su sve deo mašte. One su deo sna. Malo su više od sna. Ali su u kategoriji sna, jer, na kraju krajeva, ko ima viziju. Istinsko Sopstvo ne trebaju nikakve vizije. Dakle, viziju manifestuje um. Ipak, sve dok si u svom telu, imaćeš snove i vizije ponekad. Ali kada si zaista budan, bićeš svedok svojim vizijama, svojim snovima, i takođe ovom svetu. S2: Roberte, možeš li reći nešto za kada osoba ima privremeni gubitak identifikacije sa svojim telom i umom, i tokom tih sati kada osoba ima osećaj bitisanja, samo bitisanja. Postoji li nešto što se može učiniti tokom tih sati da se pomogne da se svesnost ili fokus ne vrati nazad u telo-um?

R: Šta će se dogoditi, dogodiće se samo od sebe. Kada imaš periode nirvikalpa samadhija, to je dobro. Sve što treba da radiš jeste da nastaviš da radiš ono što radiš, i to će se intenzivirati samo od sebe kada budeš spreman. Postoji nešto u tebi što zna tačno kada će se desiti. Sve je unapred određeno. Ali tvoj posao čini se da jeste da zaroniš dublje u Sopstvo. Kada osetiš da izlaziš iz toga, postavi pitanje: 'Ko izlazi iz toga? Ko je ušao?' Osoba koja je ušla u to ne postoji više. Ona je transcendirana. Dakle, ko izlazi iz toga, i u kom obliku? Postavi pitanje sebi i otkrićeš da ostaješ u tome sve duže i duže. Ali sve je u redu. Nema grešaka. Dakle, kada izađeš iz toga, ne veruj da postoji nešto pogrešno, ili da moraš ostati duže. Na kraju krajeva, to je ego koji to kaže. Ali

jednostavno posmatraj sebe. Opserviraj, gledaj, budi, i sve će se pobrinuti samo za sebe. Najgora stvar koju možeš uraditi jeste da analiziraš. Ne analiziraj šta se dogodilo. Samo posmatraj, opserviraj. Ego je veliki analizator. Želi da analizira sve. Želi da zna. Kada više nema nikoga ko zna, tada ćeš to biti sve vreme. Na kraju krajeva, ko zna? Senka zna. Sećate se senke? (S: Da, Lamont Cranston.) Tako je. (S: Kakvo zlo vreba u srcu čoveka.) Tako je. (S: Svi smo iz iste generacije.)

S: Da li bi hipnoza bila korisna kao sredstvo za razbijanje hipnoze?

R: Ne, jer hipnoza jednostavno kontaktira podsvesno. Ona jača tvoj ego. Već si hipnotisan. Zato ne želiš da udvostručiš svoju hipnozu. Jer tada

moraš da se oslobodiš i hipnotičkog transa i budnog transa. (S: Tako se čini da bi trebalo.) Tako se čini da bi trebalo? Kako to? (S: To je zapravo razbijanje transa... Hipnoza ne može razbiti trans.) Samo ti možeš. Priznanjem i shvatanjem da nikada nije ni bilo transa. Da si već slobodan i oslobođen sada.

S: Roberte, naučnici i psiholozi i drugi ljudi, uvek pokušavaju da otključaju ograničenja mozga. Mi koristimo samo recimo 10% mozga. Ako nekako dođemo do tačke korišćenja 100% našeg mozga, da li bi nas to više uronilo..?

R: Više uronilo u ego. (S: Da. Sreća što koristimo samo 10%..) U pravu si, jer na kraju krajeva, šta je mozak? To je produžetak tela. I što više koristiš mozak, to se više gubiš u maji. Zato ne želiš da širiš mozak. Želiš da transcendiraš mozak.

S: Roberte. Da li pas ponovo uzima fizičko telo iznova i iznova? Izgledaju tako slobodni.

R: Ponovi to. (S: Da li pas uzima fizičko telo iznova i iznova? Izgledaju tako slobodni?) Misliš da li se reinkarniraju? Ono što se dešava životinjama, one imaju kolektivnu svest. I one se jednostavno vraćaju u kolektivnu svest. I ponovo izlaze iz nje. Dok ljudi imaju individualnu svest i reinkarniraju se sa istom dušom, to je iluzija. Ali životinje ulaze u bazen kolektivnosti i ponovo izranjaju iz toga, što god to vredelo. (S: Kako to znaš?) Ko zna? (S: Ti bi trebalo.) Ja ne znam. Upravo mi je došlo dok sam govorio. (S: Lepa je teorija, ali da li je istinita?) Jedina stvar koja je istinita jeste da si ti apsolutna stvarnost. (S: Prihvatam.) To je to. (S: Sve ostalo je...) Glupost. (S: Hvala ti. To nekako završava pitanje.) (S2: To je dobro pitanje..) Naravno. Uvek možemo videti kuda idemo.

S: Šta je takozvani plavi biser ili susamovo seme navodno. Da li je to duša?

R: Misliš na ono na šta se Swami Muktananda referiše? (S: Da. Čuo sam da se na to referišu drugi Swamii ili tako nešto.) Plavi biser je tačka svesti. Ramana Maharši koristi desnu stranu srca, na desnoj strani grudi, gde boravi srce koje je svest. Dakle, plavi biser je ista stvar. Plavi biser, beli biser, sivi biser, desno srce, levo srce, sve je isto. To je samo referentna tačka. Nema stvarnog značaja. To je mesto na koje se koncentrišeš kao početnik. Studentu početniku je potrebno da se koncentriše na tačku u telu, da postane jedno-usmeren, kako bi prestao da misli. Dakle, koncentriše se na imaginarni plavi biser, ili u srcu na desnoj strani grudi, ili između obrva ili na pupak. I to te čini jedno-usmerenim. Kada si jedno-usmeren, možeš odustati od svega toga i prestati da misliš potpuno. Tada postaješ potpuno slobodan. Uhvati sebe. O čemu misliš? Upravo te misli te sprečavaju od buđenja. Uvek se uhvati da misliš. I upitaj se: 'Kome dolaze ove misli?' čak i ako su dobre misli. Nije važno. Postoji nešto u tebi što zna šta da radi. Postoji sila veća od tebe koja zna kako da se brine o tebi bez tvoje pomoći. Sve što treba da uradiš jeste da joj se predaš. Predaj svoje misli, svoj um, svoj ego, struji koja zna put. Ona će se pobrinuti Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

za tebe. Brinuće o tebi bolje nego što ikada možeš zamisliti. Većina ljudi je pod pogrešnim utiskom da će, ako im misli prestanu, vegetirati i postati biljka. Naprotiv, postaćeš spontan. Misićeš dovoljno da se pobrineš za trenutak i sve će biti sredjeno za tebe. Probaj. Uvek mislimo

da smo vrlo važni, i da moramo misliti. Samo se setite klišeja "Mislim, dakle jesam." Trebalo bi da glasi "Ja jesam, dakle ne moram da mislim." Kako biste voleli da sedite ovako celu noć? (S: Mogao bih.)

S: Smešno je. Večeras se osećam energičnije... Sve je ovo zaista, to me nekako tera da mislim da se ovo zato zove oslobođenje. (R: Dobro.) (S: Osećam se dobro takodje.)

S: (referišući se na sedenje) Mogao bih. Ali ne znam da li bi telu to prijalo.

R: Pa, ne moraš da sediš. Možeš da legneš na pod i istegneš se. Ali neki od vas uvek misle da će propustiti omiljenu TV emisiju.

S: Roberte, u razgovoru sa nekim satsangijima, neki od njih kažu "Ne mogu mnogo samoistraživanja," ili neki od njih takođe kažu "Ne marim mnogo za samoistraživanje," ili "Ono što želim da uradim jeste da odem i sedim sa Robertom." Da li bi prokomentarisao to?

R: Pa, šta da kažem. Zapravo naše zajedničko bivanje na satsangu je celo učenje. Reči su samo pokazivač da bismo mogli da sedimo u tišini zajedno i nađemo mir. Dakle, ono što govoriš, Jorje, tačno je. Samo zajednički boravak čini stvar. (S: Koja je to stvar?) Stvar je da se probudimo. Nazivam to stvarom jer većina ljudi ne shvata da sve što treba da urade jeste da ućute i onda će biti budni. Zato ih izmanevrišem tako što držim govor, umesto da im kažem samo sedite sa mnom i sve će biti otkriveno. Time što čuju reči, ljudi veruju da su nešto otkrili. Ali reči su tu da bi te naterale da sediš tiho i da se ponašaš.

S: Roberte. Govoriš da je milost koja teče iz tišine ta koja nas transformiše?

R: O da, tačno. Milost je već tu. Jednostavno moraš biti dovoljno tih da je pokupiš. Kada ti je um bučan, pokupljaš vibraciju sveta. Baš kao sa bazenom vode. Kada je voda mirna, odražava mesec i zvezde, ali kada je voda uzburkana, to ne može uraditi uopšte. Ne odražava ništa. Dakle, kada ti je um bučan, odražava haos, konfuziju. Kada ti je um miran i tih, odražava tvoju božanstvenost.

S: Da li bi preporučio određenu vrstu raspoloženja, Roberte, pre nego što dođemo na sastanke?

R: To je dobro pitanje. Dobra ideja je, pre nego što dođeš, da sediš sat vremena sam sa sobom i razmišljaš o sebi. Smiri svoj um. Postani miran. Ili možeš čitati duhovnu knjigu, ako želiš, oko sat vremena pre dolaska na sastanak. Ovo će pomoći. (S: Samo da se postigne mir uma?) Pa, sve se odvija kako treba. Budi veran sebi i prava akcija će se desiti u tvom životu. Dakle, hvala vam što ste došli. Volim vas. Setite se da obožavate sebe, da se molite sebi, da klečite pred sobom, jer Bog boravi u vama kao vi. Mir. (kraj) [TOC]

Moraš Imati Bhakti 28. april 1991.

Robert: Dobrodošli ste mi od sveg srca. Dobro je biti ponovo sa vama. Da skinemo preliminarije sa puta. Upitajte se: "Zašto sam danas došao ovde?" Koji je razlog što ste došli na satsang? Da li zato što niste imali ništa bolje da radite? Ili ste aktivna osoba i morate negde ići u nedelju? Mogli ste otići na plažu. Mogli ste otići da igrate golf. Mogli ste otići u lokalni bar i napiti se. Mogli ste raditi mnoge stvari, ali izabrali ste da dođete ovamo. Ili jeste? Postoji nešto u svakome od nas što nas pokreće. Telo je poput lutke, kojom manipulišu kosmičke sile, i kuda idete sve je bilo unapred određeno. Drugim rečima, nije slučajno što ste ovde. Možda ste verbalno rekli: "Tamo idem," i verujete da ste doneli odluku, ali odluka je doneta davno, pre nego što ste došli u telo. Ovo je tačno za svaki vaš postupak. Ovo je tačno za sve što radite u životu. Ako zaista možete razumeti šta govorim, zašto brinuti? Zašto se sekirati? Zašto biti uznemiren zbog bilo čega? Šta god će se desiti, desiće se. Vi jednostavno posmatrate. Ne reagujete. I shvatate da je sve na dobro. Vi niste ono što izgledate. Mislite da ste doneli odluke danas o tome šta treba obući, gde treba ići, šta treba jesti. Sve je već odlučeno umesto vas. Ono što pokušavam da vam kažem jeste da ne morate nositi teret. To je kao kada idete vozom i držite svoj kofer u ruci. Da li sedite sa koferom na glavi i nosite teret? Ili stavite kofer u voz u kupe? I dalje ćete stići na odredište. Isto je sa životom. Stižete na svoje odredište. Vaše odredište je buđenje, oslobođenje. Ne morate

nositi teret. Teret je želja. Želite je veoma jako, i što je više želite, to je više odgurujete, jer jaka želja, jaka žudnja, jeste jak ego. Nije želja ono što želite da razvijete, već ljubav, samilosnost, razumevanje. Pustite sve da se dešava kako može. Kada se dim raziđe, i dalje ćete biti ono što jeste, i bićete potpuno slobodni. Ne postoji apsolutno ništa na ovom svetu, ili bilo gde drugde, zbog čega treba brinuti. Bez obzira kako stvari mogle izgledati u vašem životu, sve je dobro. Vi ste sama božanstvenost, baš takvi kakvi jeste. Sada kada počnete da razmišljate o tome kakvi ste, pokvarite, jer kažete sebi: "Kako mogu biti božanstvenost? Ja sam ovo i ja sam ono." Ko vam je rekao da mislite? Vaše misli će vam to raditi stalno. Vi jednostavno ostanite u tom trenutku. U tom trenutku sve je dobro. U tom trenutku ste slobodni. U tom trenutku ste ispunjeni radošću. Čim počnete da razmišljate o tome, pokvarite.

Tajna je, dakle, ostati u trenutku. Nikada ne napuštajte trenutak. Postajete spontani. Nikada ne boravite u prošlosti i nikada se ne brinete o budućnosti. Jer ako ste istinski u trenutku, trenutak postaje vaše sutra, i vaša sledeća nedelja, i vaša sledeća godina. Imam novu pesmu na traci koja je prelepa poema koja potiče iz guru Gite. Originalno je bila na sanskritu. Prevedena je na engleski. Bhakte ovde će je voleti. Aspirirajući Džnaniji, kada čujete termin sat guru, možete to promeniti u svesti u svest, ili apsolutnu stvarnost. Mislim da bi to trebala biti naša tema. Vidite da li se slažete sa mnom. Ime Swami Muktananda se pominje nekoliko puta. Ako želite, možete to promeniti u ono što Muktananda zaista znači, blaženstvo oslobođenja. Ali poslušajte je i javite mi šta mislite. (Robert pušta "Kindle my heart's flame with thine.") Šta mislite? Student: Divno, divno.

S: Samo sam osećala energiju. Nisam ni slušala šta je govorio. (R: To je dobro.) Jer zaista ne morate. Možete samo osetiti energiju dok ja slušam to.

R: Još neki komentari?

S: Mislim da bi trebalo imati pola sata pevanja pre svakog satsanga.

S: I ostalo, molim.

R: Da li bi ovo koristili kao neku vrstu teme?

S: Roberto, treba nam neko da zapiše reči.

S: Dajte da donesem primerak na sanskritu. Zaista je prelepo na sanskritu.

R: Želim da svi čuju reči da bi znali o čemu se govori. U redu, nemojte pogrešiti. Ako želite Džnanu, morate imati bhakti, drugim rečima morate imati otvoreno srce. Kada se vaše srce otvori, automatski se Sopstvo pojavljuje. Ali kako se srce otvara? Kroz ljubav, kroz predanost. Kroz predanost tom Sopstvu. Mnogi ljudi ovo ne razumeju. Kada se ljudi uključe u Džnanu postaju vrlo pričljivi, i raspravljaju o tome, i pričaju o tome, i pamte to, i čitaju knjige o tome. Godine prolaze i postajete hodajuća enciklopedija, ali jedva da ste napravili ikakav napredak. Da biste napredovali, mora postojati predanost. Morate voleti sebe, ne ono što izgledate da jeste, već svoje Sopstvo, Boga. Kada zaista počnete da postajete bhakta, i volite svoje Sopstvo, Sopstvo koje volite postaje sveprisutnost, sveprožimajuće. Tako prirodno, automatski, volite svakoga na ovom svetu, insekte, životinje, neživa i živa bića, sve. To možete učiniti samo kada otvorite svoje srce i volite svoje Sopstvo. Ta osoba postaje samorealizovana. Nikada nisam upoznao osobu koja je hladnog srca, a koja je samorealizovana. Oni mogu reći da jesu, ali to je nemoguće. Morate se otvoriti univerzumu. Morate Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

imati veliku samilosnost, ljubaznu dobrotu, i tada se sve dešava samo od sebe. Ali ima toliko zlih ljudi okolo, takoreći, ne ovde, već u svetu. I oni saznaju za samorealizaciju, Advaita Vedantu. Počinju da čitaju knjigu za knjigom, i dodaju to na svoju aroganciju. Kada pokušate da razgovarate sa tim ljudima oni vam bacaju citate iz knjiga koje su pročitali. Morate imati ljubav. Dobio sam zanimljiv telefonski poziv jutros od učenika koji dolazi na ovaj čas, i mnogi drugi ljudi su mi postavljali slična pitanja u različitim prilikama. Govorim o ovome s vremena na vreme. Pa

sam je pitao: "Mogu li podeliti ovo pitanje sa razredom danas i dati vam odgovor?" Rekla je: "U redu, ali želim da ostanem anonimna." Složio sam se. I evo pitanja: "Roberte," rekla je, "zašto ne reklamirate da ste direktni učenik Ramane Maharshija? Zašto ne pravite cirkulare? Zašto to ne stavite u novine da biste privukli hiljade ljudi, i onda možete imati ašrame širom zemlje, i imati intenzivne programe, i naplaćivati mnogo novca, i možete putovati internacionalno. Bićete dobro poznati, i imaćete mnogo novca, možete raditi šta god želite?" Pa, prvo sam ćutao. Jer obično kada mi ljudi postavljaju takva smešna pitanja, pokušaću da objasnim ovo. Prvo, Bhagvan Ramana Maharshi nikada nije imao direktnih učenika. On nije bio guru. Istina je da postoje mnogi bhakte koji tvrde da je on njihov guru. Kada su ga pitali, on bi ćutao. On ne priznaje bhakte ili učenike. Ipak hiljade tvrdi da su njegovi učenici i bhakte. Kada sam ga posetio pre mnogo godina, došao sam jer sam želeo da potvrdim sopstveno iskustvo. Prvo sam otišao da vidim Yoganandu, i želeo sam da postanem monah, jer više nisam mogao da se uklopim u svetske obrasce. Ali nakon nekoliko nedelja razgovora sa mnom i posmatranja mene, rekao mi je da odem u Indiju i vidim Ramanu Maharshija. Naravno, video sam ga ranije kada sam bio beba u kolevci. Nećemo sada ulaziti u to. Kada sam stigao u Indiju i otišao do Ramane Maharshija, bilo je oko 5 sati popodne. Upravo je trebalo da krene u šetnju. Bio je sa pratiocem i ja sam se penjao uz brdo sa svojim rancem na leđima. Okrenuo se i pogledao me, i pružio mi jedan od svojih prelepih velikih osmeha. Uzvratio sam mu osmehom i on je nastavio svoju šetnju. Tokom tri godine koliko sam bio tamo imali smo mnogo razgovora. Većina njih je lična. Ali prvog dana kada sam ga lično video, rekao mi je da smo bili zajedno ranije u prethodnom životu. Nikada nisam mislio da ću biti njegov učenik, ili bhakta ili bilo šta drugo. Dok sam sedeo u dvorani, tokom razgovora sa ljudima, bilo je ljudi koji su insistirali da je on njihov guru, a on bi ćutao. I vršili bi pritisak na njega. Želeli su potvrdu. I s vremena na vreme bi rekao: "Ako verujete da jesam, to je dovoljno." Ali tokom celog svog života nikada nije tvrdio da je guru ili da ima učenike. To je prvo. Drugo, saznajte šta džnani zaista jeste. Pročitajte dela Shankare, Upanišade, Bhagavad Gitu. Druga reč za džnanija je Avadhut. Doslovni prevod toga znači ludi, vešt, nekonvencionalni. Ovo telo nema želja. Ovo telo

beži od slave i imena. Ne postoji ništa što ovo telo želi. Ako obično izgleda da mi nešto treba, to je za druge. Jedini razlog zašto imamo transkripte govora je zato što ste ih mnogi od vas želeli. I ako želite transkripte, treba ih koristiti na pravi način. I sada govorim uglavnom za bhakte. Pravi način korišćenja transkripata. Predložio bih da oko šest meseci ne čitate nikakve druge materijale. Nije zato što ne želim da vidite šta se još dešava, već zato što postaje zbunjujuće ako čitate transkripte, a zatim čitate knjige drugih. Ponekad postoje mnogi transkripti koji nisu samo zbunjujući, već i kontradiktorni. Viđate me samo oko četiri ili pet sati nedeljno. To je još jedan razlog zašto imamo transkripte. Da smo zajedno svaki dan, sve bih ih pokidao i bacio. Ali pošto me viđate samo četiri ili pet sati nedeljno u ovo vreme, ostatak vremena sve što treba da znate je u transkriptima. Dakle, pravi način da ih čitate je ovaj. Prođite kroz njih jednom u celosti. Pre spavanja je najbolje vreme. Zatim ih pređite ponovo, pasus po pasus. Pročitajte jedan pasus i razmišljajte o tom konkretnom pasusu, dok ne prođete kroz celo štivo. Radite ovo oko nedelju dana za svaki transkript. Ako ovo uradite i dođete na satsang, mogu vas uveriti da ćete brzo napredovati. Bilo kakvih pitanja o tome? Kao što vam uvek govorim, radije bih imao pet bhakti koji su zaista u ovome, nego hiljadu tražilaca i učenika koji dolaze i odlaze, i upoređuju beleške, i upoređuju mene sa drugim govornicima i drugim ljudima po gradu. Sve se samo brine o sebi. Razmislite o svojoj svrsi. Šta zaista želite? Trebali biste biti prazna posuda. Kada se ispraznite od svih svojih predrasuda, svih svojih koncepata, svih svojih želja, kada se potpuno ispraznite, tada se stvarnost pokazuje. Ali ne možete dodati ono što ovde naučite svom postojećem sopstvu sa malim 's'. Zapamtite da imate samskare koje treba da razradite. Imate ispiranje mozga koje ste primili otkad ste bili beba, a kojeg treba da se rešite. Puni ste besmislenih ideja, i sve to mora otići. Biti ovde je fokalna tačka za napredovanje u vašoj samorealizaciji. Nema razlike šta ja kažem. Mogu pričati o sladoledu, ili čokoladicama. To ne pravi nikakvu razliku. Samo vašim

boravkom ovde postoji suptilna energija koja preuzima i gura vas napred. Mnogi ljudi me zovu, žele da pričam o ovome, ili da promenim neke stvari koje radim, ili da uradim ovo, ili da uradim ono. Da sam ministar ili filozof koji uvežbava program, i ima napisan tekst po kome se ravna, onda bi moglo biti promena. Ali ja sam što jesam, i to sam što sam, ja sam Popaj moreplovac. Ne planiram ništa. Nemam nikakve probe. Ovo telo jednostavno radi šta radi. Ono što vidite je ono što dobijate, ni više ni manje. Bilo kakvih pitanja o tome?

S: Šta je ta energija, kako nastaje? Uvek se desi kada stignem ovde? Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

R: Uvek se desi kada stignete ovde? (S: Kada dođem ovde uvek se desi bez ikakvog napora.) Mesto na kome sedite je napunjeno. Imam mali dugmić ovde kada sednete na mesto. (S: Nisam mogao da razumem zašto, jednostavno se desi prirodno, bez ikakvog napora.) Ne postoji pravo objašnjenje za to. Objašnjenje bi bilo uzaludno. Prihvatite to. (S: Neverovatno.) Znate šta je zanimljivo. To je dobra poenta. Ljudi koji ne pokušavaju da analiziraju ove stvari su ljudi koji napreduju. Kakve razlike ima odakle dolazi sve dok primate. (S: Zašto onda moram da dolazim ovde zbog toga? Zašto ne analizirati? Dešava se dosledno ovde. Trenutno bez ikakvog napora.) Ima veze sa našim odnosom.

S: Znate, kažete da niste činilac. I razmišljala sam da niste ni mislilac. Dakle, ako niste činilac i niste mislilac, onda možete sve pustiti.

R: Tačno. Nema čega da se držite. (S: Tu uopšte nema ničega.) I kada pustite, osećate suptilnu energiju o kojoj govorite. Samo budite svoji. Sve što radimo ovde je važno. Svaka pesma koju sviramo, svaka mantra koju pevamo, svaka reč, svaka tišina, sve je važno. Znam da ima ljudi koji bi želeli da ćute sve vreme. Voleli bi da ućutim i ne kažem ni reč, i samo sedim mirno. I za to postoji vreme. Ali zapamtite, ako hoćete, da su reči koje izlaze, reči tišine. Iako možda izgleda da vam govorim, vi sedite u tišini. Razmislite o tome. Ono što pokušavam da kažem je, ne tražite mane. Ne govorite sebi: "Pa, radije bih radio ovo," ili "Zašto nam ne dajete više ovoga a manje onoga." Zapamtite da vi to govorite. To izlazi iz vašeg ega. Dozvolite svemu da bude. To sam mislio i ranije kada sam rekao da prvo morate postati bhakta. To znači da jednostavno odajete ljubav, samilosnost, radost, dobrotu. Postajete živo oličenje toga. Tada Džnana počinje da se razvija unutar vas. Ali ako uvek nalazite mane kod drugih, uvek pokušavate nešto da ispravite. Uvek vidite šta neko drugi radi. Kada je vaš um pun sumnji, strahovanja i sumnjičavosti, sva ta negativna energija uzima danak u vašoj svesti i razvijate se unazad. Kako godine prolaze pitate se zašto niste previše napredovali. Dajte od sebe. Otvorite se. Volite. I onda vidite šta se dešava. Pevanje koje praktikujemo ima veoma pozitivan efekat na nervni sistem. Čisti čakre. Čini vas jednousmerenim, tako da možete da se okrenete svom izvornom Sopstvu. Celokupni cilj svega što radimo je da vas učini jednousmerenim, tako da možete promišljati "Ko sam ja?" Um postaje tih i sve se odvija kako treba. Zato hajde da malo pevamo. (Pevanje) Postoji samo jedan problem koji pogađa svakoga. A to je, vi mislite. Vaše misli vas uvlače u nevolje. Imate mišljenje o skoro svemu. Kada biste samo naučili da kontrolišete svoje misli, postali biste apsolutno slobodni. Čak i sada, dok vam govorim, mnogi misle na nešto drugo. Vaš um izgleda da ima potpunu kontrolu nad vama. Da je vaš um stvaran, imali biste bitku na rukama. Ali, pošto vaš um čak ni ne postoji, jednostavno morate videti um

onakvim kakav zaista jeste, Sopstvo. Ne postoji um. Ne postoje misli. Postoji samo Sopstvo. Sva sveta pisma sveta su pokušala da objasne ovo. Budite mirni i znajte da sam ja Bog. Usredsredite svoj um na Boga, i sve će vam ići dobro. Oni govore istu stvar. Ne dozvolite svom umu da vas ubedi svim različitim mislima koje vam padaju na pamet. Vaš um nije vaš prijatelj. Izgleda da želi da preživi, pa će učiniti sve što može da bi preživeo. Pričaće vam svakakve priče. Izbaciće sve iz prošlosti. Izbaciće sumnje, strahovanja, sumnjičavost, bes, pohlepu. Učiniće da verujete da ste u pravu što se ponašate kako se ponašate, i što osećate kako osećate. Veliki Rišiji, Mudraci,

od pamtiveka su shvatili da je jedini problem sa kojim morate da se nosite vaš um. Ako samo možete zaustaviti svoj um od mišljenja, samorealizacija će doći sama od sebe. Kako to postići? Kroz samoistraživanje, bez obzira kakve vam misli dolaze. Nema razlike kakve su. Ne govorimo o negativnim naspram pozitivnih misli. Govorimo o svim mislima, ma koliko istinite izgledale. Čak i ako vam oči pokazuju, čak i ako je vaš brat kod vas u kući i dok spavate uzme 50 dolara iz vašeg džepa, vaše oči vam pokazuju da nešto nije u redu. To ne znači da ga pustite da ode sa 50 dolara. Suočite se s njim, ali ne reagujete. Jednostavno uzmete svojih 50 dolara i zaboravite to. Gotovo je. To čak ne znači da morate nastaviti da pozivate brata u svoju kuću. Ipak ništa se ne čini sa zlobom. Tajna je zaboraviti i oprostiti što brže možete. Setite se da vaš brat prolazi kroz svoju karmu, i ovo je trebalo da uradi, pa kako možete da ga mrzite? Imate rečnik različitih imena. Spremni ste da ga nazovete lopovom, prevarantom, ništarijom i tako dalje. Sve ovo mora biti zaboravljeno. Setite se ponovo, ne postajete otirač za njega da gazi po vama. Jednostavno preduzmete pravu akciju koju ćete učiniti, i zaboravite to. I to je kraj toga. Vaše telo zna šta da radi samo od sebe. Vaš um izmišlja sve ove stvari, drži kivnost, drži zlobu, dan za danom, nedelju za nedeljom, povređen je rečima. Odustanite od svega toga. Čak i posao koji imate. Ne morate da razmišljate o svom poslu. Vaše telo će znati šta da radi. Ali ako dozvolite svom umu da preuzme kontrolu, mrzećete svoj posao. Pitaćete se zašto morate da radite ovu vrstu posla. Upoređivaćete se sa drugima, i stvarati svakakve probleme sebi. Setite se da je mesto na kome ste sada vaše pravo mesto. Nema grešaka. Ne pokušavajte da analizirate. Samo budite. I ako se identifikujete sa Bogom, sa Sopstvom, sa apsolutnom stvarnošću, sa svešću, to vam čak neće izgledati kao posao. Uvek ćete biti ispunjeni radošću, srećom, jer vam je um na Bogu, a vaše telo obavlja posao. A sada kako zadržati um na Bogu? Postavljanjem pitanja: "Ko sam ja?" Istraživanjem: "Ko sam ja? Ko radi posao? Ko ima probleme? Ja. Ko je ovo ja? Odakle je došlo?" Drugim rečima, "Kako je ja nastalo?" i pratite ja unazad. Pratite ja unazad do njegovog porekla, koje je vaše duhovno srce sa desne strane vaših grudi. Dok boravite u Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

ja prateći ga unazad, tako razmišljate o Bogu. To je samo drugo ime za Boga, ja. Tada ćete raditi svoj posao bez razmišljanja o svom poslu, šta god morate da radite. Dakle, vidite, vaš um vam stvara problem. Vaš um je samo drugo ime za ja. Da ne postoji ja, ne bi bilo ni uma. Šta god iskrsne, pitajte se: "Kome dolazi? Odakle je došlo? Ko mu je dao rođenje?" Zapamtite, ovo ne treba da radite samo sa stvarima koje ne volite, već sa svim stvarima koje vam dolaze, čak i one dobre prirode. Materijalizam, dobro i loše, obe su strane istog novčića. Moraju otići.

S: Roberto, želim da vas pitam nešto. Da li je moguće realizovati Sopstvo kroz Džnanija bez tela? (R: Da.) Zaista?

R: Da, jeste. Jer Džnani je sveprožimajući. I ako usredsredite svoju pažnju na njegovo prisustvo, uspostavićete kontakt, ako ste dovoljno iskreni. (S: Dakle čak i na daljinu mogao bih samo da se fokusiram na vašu sliku, na primer.) Nema razlike. Jedina razlika je vaš um. Vaš um će vam pričati svakakve priče. Ali ako ne slušate svoj um, onda je Džnani svuda. Ljudi i dalje dobijaju isceljenja od Ramane Maharshija. I tvrde da on dolazi u njihove živote i rešava njihove probleme. Za Džnanija ne postoji vreme i prostor. To je uništeno. Postoji samo Sopstvo kao sveprisutnost, tako da je on ili ona svuda. Naravno, na vama je da odajete pravu energiju iz sebe, tako da uspostavite kontakt. To je kao milost. Božja milost je svuda, ali na vama je da stupite u kontakt s njom. I naravno, najlakši način je kroz predanost, kroz ljubav.

S: Kada neko ima sumnje, da li samoistraživanje pomaže da se izvuče iz sumnji?

R: Naravno. To je, po mom mišljenju, najlakši način, jer jednostavno pitate sebe: "Kome dolaze ove sumnje? Ko ima ove sumnje?" Svaki put kada se pojave, postavite isto pitanje, i sumnje će na kraju prestati.

S: Ne razumem ovu stvar o ljubavi, jer mi se čini da milost nema veze ni sa čim. Ona jednostavno jeste.

R: Milost jednostavno jeste, i ljubav takođe. (S: Pa da, ali ne morate nužno...) Ako predate svoje srce milosti, predajte svoje srce milosti i osetićete je. Ljubav, milost, Sopstvo, sve su isto.

S: Roberto, čitao sam neki dan, postojao je jedan čovek u Indiji koji je rekao da smatra da je ljudsko telo veoma dragoceno. Da ga je veoma teško dobiti. I kaže da je broj bića oko njega bilo ljudi, reinkarniranih kao životinje koji traže svoje oslobođenje na taj način.

R: Ovo je deo joge. Sve je to moguće na nižem planu. Zavisi gde ste vi sami. Telo je veoma dragoceno da biste postali samorealizovani imajući telo. Ali pošto ste već samorealizovani, za koga je telo? Postoje svakakvi psihički, fizički, kauzalni planovi sa kojima možete da se igrate i izgubite se u tim planovima. Idite dalje od svega toga. Uvek pokušajte da zapamtite da je sve emanacija vašeg sopstvenog uma. Kauzalni planovi, astralni planovi, druga tela, demoni, duhovi, vrste, sve izlazi iz

vašeg sopstvenog uma. Kada je um kontrolisan, više ne vidite ove stvari, i nemate ništa s njima. One postoje na nižim planovima.

S: Roberto. O ovome sa puštanjem tela da radi posao, prema vašem mentalnom radu...

R: Šta, ako nikad ne radite? (S: To je jedna stvar. Ali šta ako radite mentalni posao?) Mentalni posao? (S: Da.) Zapravo izgleda da radite svojim umom. Ali čak i ako ste računovođa, morate pisati brojke, morate izračunavati, i vaše telo mora da radi te stvari. Tako će vaše telo koristiti deo uma koji mora da koristi, da bi se sve te stvari desile. Telo i um su zaista sinonimi. Kada um ode, telo takođe odlazi. Ali radi pojavljivanja u ovom svetu, telo izgleda nastavlja. Stoga, da bi telo nastavilo, mora koristiti mentalnu energiju koja mu je dostupna, da bi nastavilo. Shodno tome, ono će se samo pobrinuti za sebe, i posao će biti obavljen, bez vaše identifikacije s njim.

S: Ili dolazi kroz praksu. Čini se da postoji procedura kada radite fizički posao. Lako je videti kako možete raditi samoistraživanje. Ili, ako pokušavate da izračunate brojke na primer, čini se da ometa, čini se drugačije.

R: Razumem šta govorite. Čini se da kada koristite svoj um i morate se koncentrisati na ono što radite, to je teže. To nije tačno. Kada ustanete ujutro, ako se dobro pripremite i praktikujete samoistraživanje u to vreme, ono će se nastaviti samo od sebe kada odete na posao, i vaš um će se koncentrisati na brojke. I istovremeno, samoistraživanje će se nastaviti. Verovatno ste nekada zviždali pesmu, i pesma vam je bila u umu. I dok radite svoj posao, mentalno zviždite pesmu. Ipak i dalje izračunavate, i dalje radite šta god morate mentalno. Radite sav mentalni posao, ali tema pesme vas nikada ne napušta. Pesma je takođe u umu. I tako je i sa samoistraživanjem. Kada počnete da praktikujete čim otvorite oči, nosiće vas kroz dan. Bez obzira da li radite mentalni ili fizički posao, samoistraživanje će se i dalje nastaviti.

S: Roberto, postoji li razlog zašto ste vegetarijanac? Da li ima praktičnu korist u vašoj praksi?

R: Ima toliko načina da se to objasni. Kada sam imao oko trinaest godina, jeo sam meso do tada. I onda jednog dana mi je mama dala biftek, i jednostavno sam izustio: "Ne jedem mrtvo meso." I nikada ga više nisam jeo. Sada, ako ste u telu, i verujete da ste telo, morate pogledati moralne razloge. Kakvo pravo imamo da ubijamo ove hiljade krava i svinja i pilića, da bismo napunili svoja usta mrtvim mesom. Razmislite o tome. Upravo sada krave stoje u redu da budu ubijene. Samo McDonalds koristi milion krava godišnje. Sve ove krave se uzgajaju i stavljaju ih u tovilišta, i muče ih svim vrstama antibiotika, a zatim ih kolju, da bismo ih mi jeli. Moralno se ne čini ispravnim. Dokazano je da je svinja pametnija od psa. Ona je bolji ljubimac. Da li biste voleli da vidite svog psa Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

ili svoju mačku zaklane i ljude kako ih jedu? Imate preferencije. Sve životinje su iste. Na jednom nivou, razlog zašto svet degeneriše je zbog onoga što radimo svim životinjama i zemlji. Ali to je na jednom nivou. Dakle, morate uzeti to za ono što vredi.

S: Znate, vidimo u zoo vrtu, vidimo kako hrane jednu životinju drugom životinjom, i dajete svom psu meso. I kažete, pa moj pas može jesti meso, zašto ne može moj muž?

R: Bez komentara.

S: Njen muž ne laje.

S: Dakle, ako biste mogli zaustaviti sve životinje...?

R: Pa, jedna stvar vodi drugoj. Zbog ekoloških razloga životinje znaju kako da se brinu o sebi i jedu određene druge životinje, da bi sve uravnotežile. Ali ljudska bića nemilosrdno ubijaju životinje iz zabave. Mislimo da moramo jesti životinje, ali ne moramo. Ljudi ne bi trebali biti mesožderi. Želite da vam dokažem? Pogledajte svoje zube. Sada pogledajte biljojede životinje koje ne jedu meso i pogledajte njihove zube. Poput konja, krava, slonova. Imaju zube poput naših, gorile. Ali kada pogledate svoje mesojede životinje, one imaju očnjake, da kidaju meso. Ovo nam pokazuje da bismo trebali biti vegetarijanci. Potičemo iz životinjske porodice biljojeda. Znate kada je čovek počeo da jede meso? U stara vremena tokom poplava, hiljadama godina unazad. Pre toga, čovek je bio vegetarijanac. Ali poplave su uništile zemlju. Bilo je nemoguće saditi, i čovek je degenerisao i počeo da jede meso. Nastavljamo tako od tada. To je lična stvar. Morate pogledati sebe, i videti šta radite, i pitati se: "Zašto?" Znam da neko može biti pametnjaković i reći: "Pa ništa ionako ne postoji, pa kakva je razlika? Da ništa ne postoji, znali biste da ne jedete meso i pre toga, i ne biste to radili ionako. Ako shvatite da niste telo, ne biste jeli životinjska tela. Jeli biste veoma malo, i uglavnom žitarice, povrće i voće. Ali morate sami doći do tog zaključka. (kraj) [TOC]

Bhakta i Džnana 2. maj 1991.

Robert: Dobro je biti ponovo sa vama. Dobrodošli ste mi svim srcem. U utorak sam prisustvovao sahrani moje svekrve. Pa me je neko pitao, zašto ne plačem? Zato sam počeo da plačem, i plakao sam glasnije od bilo koga drugog. Morali su da mi donesu peškir. Toliko sam plakao. I to je usrećilo sve. (učenici se smeju) Plakao sam desetak minuta. Ne znam zašto? (smeh)

SH: Samo pomisao na to, opet počinjete da plačete.

R: (smeje se) Nekako kada me ljudi zamole da nešto uradim, uradim to. Ipak moja osećanja se nikada ne menjaju. A kakva su to osećanja? Sve je dobro. Te reči mi nikada ne padaju na pamet, ali postoji nešto što zna da je sve dobro. Postoji neka tajanstvena sila koja se neprekidno oseća. Ova sila je, naravno, Sopstvo, svest. Ona je izvan svesti, izvan Sopstva. Ono što se naziva ja jednostavno je slika, nadogradnja na ovu silu. Stoga ja mogu biti telo i sila istovremeno. Tako telo može plakati, može se smejati. Može prolaziti kroz svakakva iskustva, ali niko nije pogođen. Iskustvo je poput spaljenog užeta. Ona su bezvredna. Ne možete ništa sa spaljenim užetom. Ako pokušate da ga dodirnete, raspada se. Dakle, osećanja, i emocije, i sve ostalo što ovo telo izražava, poput je spaljenog užeta. Bezvredno je. Nema reči da se ovo objasni. Ali mogu vas uveriti da se sve odvija kako treba. Bez obzira šta se dešava u vašem životu, ili šta izgleda da se dešava u vašem životu, verujte mi sve je za vaše konačno dobro. Ne postoji ništa u ovom univerzumu što vas ikada može povrediti, bez obzira kako stvari izgledaju. Prvo, vi niste vaše telo. Ne postoji ništa što može biti povređeno. Vi niste vaš um, tako da ne postoje misli koje vas mogu privući, ili uništiti, ili odbiti. Vi ste iznad toga, vi ste dalje od toga. Ono što zaista jeste, morate sami otkriti. I to činite, naravno, prestankom identifikacije sa telom, i nereagovanjem na uslove, to je biti svoj. To nije poznavanje reči, ili pasusa, ili fraza. To nije pamćenje svetih spisa i pokušaj impresioniranja drugih. To je biti svoj. Da biste bili svoji, samo morate zaustaviti proces mišljenja. Uvek zapamtite da su vaše misli te koje vas drže od vas samih. Svaka misao koja vam dođe je vaš neprijatelj. Čak i dobre misli, jer dobre misli vas samo navode. To je vaš um koji vam se igra. Dobre misli pokušavaju da učine da osećate da je ovaj svet stvaran, i da treba da težite određenim stvarima,

da treba da uživate u svetu, i uzmete ga za ono što vredi. Ali tada morate doći pod zakon promene, i postajete razočarani jer stvari u vašem životu više nisu iste, nakon nekog vremena. Tada morate skočiti nazad u sebe i utočiti se u svoje Sopstvo. Kada se utočite u svoje Sopstvo, postajete srećni. Kada se utočite u svoje Sopstvo, imate mir. Kada se utočite u svoje Sopstvo, imate harmoniju, imate radost. Za mene je misterija zašto bi se ljudi utočili u spoljni svet, u osobu, mesto ili stvar, kada znate da je spoljni svet podložan zakonu promene, i nikada nije isti neprekidno. Dakle, šta god da se utočite postaje razočaranje, bilo da je to osoba, mesto ili stvar. Nekada davno postojala je mlada devojka koja je odrasla u kući prostitucije. To je bila njena sudbina, u to vreme. Nije mogla da pobegne od toga. Ali molila se Ramani Maharshiju: "Gospode, ako moram ići ovim putem, budi sa mnom. Ne molim se da promenim svoj život, ako je ovo moja sudbina. Ali molim se da tvoja snaga i tvoja ljubav uvek budu sa mnom." Sada, preko puta ulice, postojao je takozvani Džnani, i stajao je ispred pijace, govoreći svima da su svest i apsolutna stvarnost, propovedajući i vičući. Ovo se nastavljalo godinama. Konačno je došlo vreme kada su oboje umrli i otišli pred Boga. I Bog je rekao devojci: "Moraš se vratiti na zemlju, i moraš biti Džnani." I rekao je takozvanom aspirirajućem Džnaniju: "Moraš se vratiti na zemlju kao zmija." I čovek je rekao: "Kako to, Gospode? Hvalio sam tvoje vrline svima. Govorio sam svim ljudima da su svest i da su apsolutna stvarnost, a ti me šalješ nazad kao zmiju. Šta sam učinio?" I Bog je rekao: "Nemaš srce. Dolaziš iz škole pričanja. Sve što si radio celog svog života bilo je pričanje, pričanje, pričanje. Ali ova devojka mi je dala svoje srce. Predala mi se. Nije oplakivala svoju sudbinu. Samo je želela da budem s njom tokom njenih iskušenja i nevolja. I dao sam joj snagu da nastavi, tako da je sada slobodna. Ali ti još uvek imaš mnogo da naučiš. Zato se moraš vratiti kao zmija." Ovo nas navodi na razmišljanje. Šta zaista radimo sa svojim životima? Čitamo mnogo knjiga, vidimo mnogo učitelja, imamo mnogo glavnog znanja, ali koliko nas je dalo svoja srca Bogu? A Bog nije daleko. Bog je zaista Sopstvo. Ali da biste stupili u kontakt sa tim Sopstvom morate imati mnogo poniznosti. Osetiti Božju milost znači da se morate potpuno predati, imati mnogo poniznosti. Morate imati stav: "Ja ne znam ništa, ti si sve." Ovakav stav će vas osloboditi. A ipak, koliko nas ima ovakav stav? Mnogi od nas misle da postati Džnani, postati samorealizovan, postajemo ponosni, i zapravo postajete egotističniji nego što ste ikada bili. Imamo stav "svetiji od tebe". To nikada neće uspeti. Zaista nema razlike između bhakte i Džnanija. Jedan se predaje Bogu, i nema drugog života. Shvataju da šta god da rade, Bog to radi. Zato Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

pre nego što je dobro. Oni se nikada ne žale. Nikada ne misle na svoje probleme. Misle na druge i njihove probleme, umesto na sopstvene. A drugi shvata da je Ja odgovorno za sve njihove probleme i za njihovo postojanje. Zato prate Ja nazad do njegovog izvora, do srca, i postaju slobodni. U toj fazi dolazi do stapanja bhakte i Džnanija. Dakle, bhakta je Džnani i Džnani je bhakta. Stoga, ako vidite učitelja koji misli da je bolji od bilo koga drugog i izgleda egoistično, budite oprezni. Većina Džnanija nikada ne preuzima ulogu učitelja i imaju vrlo malo da kažu. Na kraju krajeva, o čemu ima da se priča? To sam pokušavao da objasnim u nedelju. Samo biti je dovoljno, ne biti ovo, ne biti ono, samo biti, biti na satsangu. I bilo da pričam o sladoledu ili žele zrnima, nema razlike. Same reči imaju vrednost jer je zvuk reči milost koju osećate. Ali značenje reči se samo tumači u vašem umu. Zato ono što kažem svako od vas prima drugačije, jer se filtrira kroz vaš um, a vaša svest i vaše biće se mešaju sa rečima, i reči izlaze u skladu sa vašim načinom života. Ali ako slušate bez uma, onda dobijate pravo značenje. Drugim rečima, ne pridajte previše vrednosti svemu što kažem, već otvorite svoje srce kako bi milost mogla da uđe, i možete je primiti i podići se naviše. Kako to radite? Jednostavno postajanjem mirnim, zaustavljanjem mentalne aktivnosti. I mentalnu aktivnost možete zaustaviti bilo kojom metodom koju znate. Ako volite da radite pranajamu, radite to. Ako volite da praktikujete vipasana meditaciju, radite to. Ako želite da posmatrate svoj dah, radite to. Ako želite da praktikujete samo-istraživanje, radite to. Drugim rečima, radite šta god morate da biste zaustavili svoj um od mišljenja. Vičara, samo-istraživanje, služi samo da vaš um zaustavi od

mišljenja. To je sve što je. Sve prakse joge vode do mesta gde prestajete da mislite. Sve više religije služe da vaše misli učine jednousmerenim. I kada vaš um stane, postajete svoje Sopstvo. Slobodni ste. Nema rituala kroz koje stvarno morate da prolazite. Ne morate da kažnjavate sebe i pokušavate da se rešite osećaja krivice, samskara ili bilo čega drugog. Poistovećivanje sa praznim umom će učiniti posao za vas. Ali prazan um nije realizacija. To je korak pre realizacije. Realizacija nije prazan um. Realizacija se ne može objasniti. Dovoljno je reći da je realizacija iznad svega i bilo čega što ikada možete zamisliti. Ali ako postignete prazan um, onda ste na putu ka realizaciji. U toj fazi će vas guru unutar vas samih povući ka unutra i probudićete se u svoje Sopstvo. Dakle: Broj 1: Morate razviti poniznost. Morate otvoriti svoje srce za ljubaznu dobrotu. Broj 2: Morate zaboraviti na sebe i svoje probleme, kao da nikada nisu postojali, i pomagati drugima, davati sebe drugima, jer postoji samo jedno Sopstvo, i Ja jesam je to.

Broj 3: Morate prestati da citirate učitelje i govorite sebi da sam Ja Brahman, Ja sam bez uma, Ja sam svest, jer to zaista naduvava vaš ego. Morate prestati da poredite sebe sa bilo kim ili bilo čim. Drugim rečima, morate postati ništa, i to povređuje neke od vas, jer kažete, "Kad sam već išao u školu pedeset godina, imam profesiju, radim ovo i radim ono. A sada mi kažete da moram postati ništa?" Pa, svest je ništa, nije stvar. Ono što zovete Bog je ništa. Pa ako je ništa dovoljno dobro za Boga, trebalo bi da bude dovoljno dobro i za vas. Zar ne vidite sada da kada kažete sebi, "Pa, nikada neću biti ništa, ja sam neko. Studirao sam godinama, ja sam neko važan," zar ne vidite sada da je to ono što vas sputava? Svaki Mudrac je došao do tačke gde su odbacili svete spise, odbacili knjige, odbacili svoje telo, odbacili svoje znanje i odbacili sebe sa malim "s." Kada se rešite sveg tog materijala, onda postajete svoje Sopstvo. Možete li sada videti zašto je nekima potrebno toliko dugo? Zato što se drže za nešto. Kažu, "Mogu da se odreknem ovoga, ali se nikada ne mogu odreći onoga." Ne mislim da treba da dođete do tačke gde vam nije stalo. Ne mislim da morate da napustite posao, ili ostavite porodicu, ili odete bilo gde. Sve ovo morate uraditi mentalno. Sve ovo radite u svom umu. Koristite svoj um da uradite sve ove stvari, a onda se um okreće ka sebi i nestaje u srcu. Zato pogledajte svoj život i vidite šta vas sputava. Za šta ste vezani? Šta mislite da je važno na ovom svetu? Ne možete imati oboje. Ne možete biti mentalno vezani za osobu, mesto i stvar i istovremeno se probuditi. Ako želite oslobođenje, morate platiti cenu, a cena je puštanje, odricanje od svega, predavanje, imanje savršene vere da je sve dobro. Ne pokušavati da tumačite šta "sve je dobro" znači. Samo shvatiti da je sve na svom mestu, baš onako kako jeste. To je to. Ne tumačite to. Nema grešaka. Kako počnete da boravite na ovome, kako počnete da boravite na ovim stvarima, automatski ćete doći do mesta gde ćete shvatiti da je poslednji neprijatelj koji treba da ode Ja. Sve je bilo vezano za Ja. Ali vidite koliko dugo treba da se stigne dotle? Prvo morate uraditi sve ostalo. Zato je opasno za neke ljude da jednostavno podučavaju Džnana Marš samu po sebi, jer egoistični ljudi postaju veći egoisti. To nadgrađuje vaš ego. Morate imati poniznost prvo i proći kroz sve ove stvari o kojima smo razgovarali. Ako zaista želite ovo da uradite, hoćete. Nećete ovo uraditi preduzimanjem akcije, već sedenjem u tišini i predavanjem svog uma i tela svom Sopstvu. Ja jesam će se pobrinuti za sebe. Vidite, Ja jesam je vaša istinska priroda. Stoga ne morate da pokušavate da je ostvarite. Sve što treba da uradite je da shvatite da se materijal koji vas sputava mora napustiti. Sve mora otići, ceo vaš sistem verovanja. Za šta se držite? Razmislite. Šta je to u vašem umu što je tako snažno? Strah? Posao? Sve su to besmislene stvari ako želite da se probudite. I dalje ćete imati svoj posao. I dalje ćete raditi šta god ste došli da radite. Moram ovo naglasiti jer uvek

verujemo, a pitanje koje dobijam od većine vas je, "Kako ću funkcionisati ako uradim ono što kažete?" Stalno vam govorim, ne bojte se, funkcionisaćete. Funkcionisaćete mnogo bolje nego što ikada možete zamisliti. Teško je sada, radeći sa svojim egom, zamisliti kako mogu da funkcionišem bez uma, ali hoćete. Evo nečega što se ne može objasniti rečima. Kada dođete do krajnjeg stanja, postajete ljudi kao i svi drugi. Zato je teško znati ko je Mudrac, jer pravi Mudrac izgleda ništa drugačije od vas i mene. Krajnje stanje je da funkcionišete kao i svi drugi, osim što

postoji nešto unutra, nešto što vas navodi da razumete da ste poput ogledala, a vaše telo, vaši poslovi i sve ostalo u univerzumu je odraz. Postajete oboje. Izgleda kao da igrate svoju ljudskost, ali niste ljudi. I ovo je najteže stanje objasniti, jer je izvan reči. Izvan je misli. Izvan je rasuđivanja. Ne možete biti razumni da biste postali oslobođeni, to je izvan svake ljudske sposobnosti. Zato ne možete da razmišljate o tome, i ne možete da pokušavate da objasnite, i ne možete čak ni da raspravljate o tome. Sve što možete je da radite šta god morate da biste se rešili sveg svog materijala. To je sve, i sve ostalo će se pobrinuti samo za sebe. Tako je jednostavno. Reči ga čine tako komplikovanim. Činjenica je da nikada niste rođeni, nikada ne možete umreti, ne postoji sila koja vas podržava ili održava. Vi ne postojite onako kako izgledate. Isto važi i za ceo univerzum. To je samo odraz. To je optička iluzija, poput fatamorgane u vodi ili vode u fatamorgani. Oboje su isto. Voda je fatamorgana i fatamorgana je voda. Dakle, privid je voda, ali kada pokušate da je zgrabite, zgrabite pesak. Sve što zgrabite na ovom svetu je poput peska. Izgleda tako stvarno. A onda vaše emocije ga hvataju i daju mu više snage, tako da maja postaje sve jača i jača i jača, dok ne dođete u takvo stanje da vam treba mnogo inkarnacija da biste se rešili svih strahova, svih frustracija, misli o prošlosti, samskara. Učinili ste ove stvari stvarnim za sebe, ali one ne postoje. Nijedna od ovih stvari nije stvarna, ali ste ih učinili stvarnim. Učinili ste to sami sebi. Stoga, kada napustite svoje telo, izgleda da prolazite kroz astralni nivo i odmarate se. Srećete svoje davno izgubljene rođake koje niste mogli da podnesete. A zatim nastavljate dalje i vraćate se ponovo u telo. I nastavljate, i nastavljate, i nastavljate. Ali to je laž. Vi to činite istinom. To je vaša istina jer verujete u to i odbijate da pustite. Stoga će zreli adept Džnane uvek raditi sa svojim Ja. Tu počinje. Pratite izvor Ja. Odakle je došlo moje Ja? Pazite na njega. Posmatrajte ga. Pazite kada ustanete ujutro. Osećate se tako mirno na početku, ali čim počnete da mislite o Ja, svi vaši problemi, vaše nevolje u svetu, navaljuju na vas. Ali ako počnete da se uhvatite, zgrabite Ja, "Odakle je došlo? Odakle je upravo došlo? Malopre sam bio miran. Malopre je sve bilo u redu, ali sada sam zabrinut, uznemiren sam, mislim o svom poslu, svojoj budućnosti, svojim finansijama, svom zdravlju.

Odakle je došlo Ja koje misli o ovim stvarima?" i pratite Ja nazad, nazad u srce, koje je izvor. Ljudi su me pitali šta treba da traže u srcu. Pa, zapamtite da je srce o kome govorimo na desnoj strani vaših grudi, dva prsta od centra, to je vaše duhovno srce, to je izvor. Ja izlazi odatle. Zato ne sledite Ja spolja, sledite Ja iznutra. Vidite razliku? Ne idite da hvatate Ja dok misli o svetu. Obrnite postupak. Želite da sledite Ja nazad do njegovog izvora. Dakle, možete videti izvor kao blistavu svetlost hiljadu puta blistaviju od sunca. Možete zamisliti Ja kako se vraća u tu svetlost, stapa se sa svetlošću. Ili, ako ste naklonjeni bhakti, predani, možete misliti na svog omiljenog sveca ili Mudraca i videti svoj srčani centar kao tog Mudraca, i Ja se vraća u Mudraca ili u svetlost. Mudrac upija vaše Ja. Uveravam vas da ćete, ako ovo praktikujete samo malo, imati neke neverovatne rezultate. Ali iz nekog razloga, većina ljudi mora biti na duhovnom putu godinama praktikujući neki oblik joge pre nego što mogu da dođu do te faze gde mogu da slede Ja nazad u izvor. Ipak, postoje oni ljudi koji ne moraju biti takvi. Bilo je onih ljudi koji nisu imali prethodno iskustvo. Jednostavno su mogli da vide da je izvor njihovog Ja Sopstvo. I postali su oslobođeni tog istog trenutka. Tajna je ne dozvoliti Ja da vas preuzme. Kako vas Ja preuzima? Počnete da mu dozvoljavate da se poistovećuje sa svetovnim stvarima, a to radite misleći o njima. Na primer, ustanete ujutro i počnete da mislite da morate da čuvate vodu, morate da platite kiriju, morate da kupite novu odeću, i milion drugih stvari o Ja, Ja, Ja. Ali ako stalno pamtite da su sve svetovne stvari vezane za Ja, postajete introvertni i Ja se vraća u izvor. Jednom kada se Ja vrati u izvor, čak i na nekoliko trenutaka u početku, postajete radosno srećni. Imate mnogo mira i sklada. Osećate to odmah. U početku možda neće trajati, ali barem ste ga imali na nekoliko trenutaka i u mogućnosti ste da dokažete istinitost onoga što govorim. I neki od vas su mi rekli da ste bili u stanju da radite ovo nekoliko trenutaka i osetili ste radost, blaženstvo i mir kakve nikada ranije niste osetili. Počinjete da osećate svoje Sopstvo, svoje pravo Sopstvo. Kako nastavljate da radite ovo svaki dan, posebno kada se probudite ujutro, ti periodi će trajati sve

duže i duže. Širiće se i moći ćete da počivate u tom prostoru, koji se zove četvrto stanje svesti, procep između spavanja i budnosti. Moći ćete da ostanete tamo duže vremenske periode i osećaćete o čemu govorim. Ipak, neki od vas uopšte ne praktikuju ništa. Ako ste bhakta, zaista ne morate. Sve što treba da uradite je da se predate, potpuno predate, što vodi do iste stvari. Ali ako ste adept Džnani i želite da završite sa tim, zgrabite svoje Ja, pratite ga do izvora i postanite slobodni, potpuno i skroz.

Ima li pitanja?

SL: Nije li praćenje Ja do izvora sa svrhom oslobađanja od mene umesto pronalaženja Sopstva? Izgleda da postoji semantička razlika?

R: Semantička je. Sopstvo je stvarnost. Ja je mene. Ja i mene su sinonimi. Stoga, kada sledite Ja do izvora, oslobađate se mene. (SL: Čini se da je to samo kolekcija sećanja?) Kolekcija misli, sećanja, samskara, mišljenja, koncepata. To je Ja, to je ono od čega je Ja sačinjeno. Dakle, kada sledite Ja do izvora. (SL: Da li sledite Ja u srce.) U srce, to je izvor. (SL: I onda Ja, mene nestaje u Sopstvu?) Ja nestaje, mene nestaje. Sve nestaje, vi nestajete. (nešto se dešava sa učenikom, počinje da se smeje) To je zaista predivno iskustvo, ali znam da neki od vas, bez obzira koliko puta ovo kažem, nećete to uraditi kada se probudite, jer se probudite tako brzo i sve o čemu možete da mislite je šoljica kafe. (smeh) Shvatio sam vas, zar ne? Ali morate naučiti da usporite. Odmah postanite svesni, čim otvorite oči, trenutka kada ste se tek probudili i bili ste mirni. Pitajte sebe, "Odakle je došao taj mir?" I shvatićete da je došao zato što niste mislili na Ja. Čim pomislite na Ja, sve je pokvareno i ponovo ste u svom egu. Dakle, čak i ako je to na nekoliko sekundi, jednostavnim davanjem do znanja umu da ste bili mirni zato što um još nije radio, moći ćete da zadržite to iskustvo malo duže svakog dana. I doći će vreme kada ćete postati slobodni. Neki od vas ovde to rade, a neki ne. Znate šta morate da uradite. Na vama je.

SN: Roberte, šta ako umesto osećaja mira ili osećaja blaženstva samo osećate prazninu? Umesto iskustva blaženstva, više je iskustvo ne-iskustva?

R: Kada doživljavate ne-iskustvo, to je takođe dobro. Ali to iskustvo nije istina, nije stvarnost. To je samo tiho iskustvo. (SN: Da.) Što je dobro, ako se možete poistovetiti sa tim iskustvom, otići ćete iznad njega. (SN: Ali čak i praznina, sećam se da je Ramana govorio da ideja nije da se unište misli, uništi sopstvo, već da se bude potpuno prisutan? Znate, biti realizovan znači biti potpuno prisutan, a ne biti odsutan...) Hm. (...ovde i sada.) Hm. (SN: I ta praznina je poput ne-postojanja.) Praznina je ne-postojanje ako je vaš um uzrokuje. (SN: Tačno.) Ako dolazi iz vašeg uma. Ali ako dolazi iz vašeg Sopstva, osetićete radost i ushićenje čak i u ništavilu. Osetićete ništavilo kao potpunu sreću. Nećete moći da objasnite, ali biće to potpuna sreća i to je prava praznina.

SJ: U potpunom prisustvu jer ono na šta je Ramana mislio, on je opisivao stanje, takođe.

R: Kao potpuno prisustvo. (SJ: Da, da.) Da. Sve je to u praznini. To je drugi izraz za prazninu, potpuno prisustvo. Stopili ste se u beskonačno i potpuno ste prisutni tamo.

SN: Ako ste u praznom stanju, to je samo još jedno stanje uma i...

R: To je stanje uma. (SN: Dakle...) Sva ta stanja na koja se pozivam su još uvek stanja uma, čak i blaženstvo. (SN: Dakle, samo počivate u tome?) Počivate u tome. (SN: I šta god da se desi kasnije?) Stalno shvatate da je Sopstvo sve. To sve dolazi samo od sebe, realizacija. I ide dublje i dublje i dublje kako nastavljate da počivate u tom stanju, nastavljate da idete dublje i dublje izvan njega. Jer ste još uvek svesni da ste u tom stanju. Sve dok ste svesni da ste u tom stanju, to je um. Um će otići i nećete biti svesni, samo ćete biti i to je vaše konačno stanje. Kada niste svesni.

SN: Roberte, ako ste u ovom mentalnom stanju praznine, da li bi predanost pomogla?

R: Naravno. (SN: Da bi se izašlo iz ovog mentalnog stanja, jer izgleda da je to samo um, možda ako se više predate, možda...) Definitivno će pomoći. (SN: Da.) Možete predati prazno stanje sebi.

Možete reći, "Uzmi ga, Sopstvo," ili možete misliti na svog omiljenog sveca ili Mudraca i predati mu prazno stanje. Dajte sve od sebe. To definitivno pomaže. Ali prazno stanje je dobro mesto da budete kako biste mogli dalje. Svako dostigne prazno stanje, a onda postanete svesni da je neko dostigao to stanje. Zato istražujte, "Ko je taj neko? Odakle je došao taj neko koji je dostigao prazno stanje?" Tada ćete otići dublje. Koje god stanje da steknete, idite dublje, istražujući, "Ko sam ja? Ko sam ja koji je dostigao to stanje? Nikada ne stajte dok ne nestanete.

SK: Roberte, rekli ste nešto o davanju služenja. Davanju sebe služenju. Nije da sam protiv davanju služenja, ali nije li to stavljanje - kako se kaže. Ne uživljavanje u sebe? Traženje utočišta u stvarima izvan mene? I raditi to, nije li i to utočište? Mislim, mogu napraviti od služenja utočište? Mogu to koristiti...?

R: Mislite da se možete vezati za to? (SK: Da.) Naravno da možete. (SK: Mislio sam da je to još jedan ego trip, zar ne?) Naravno, shvatate da davanjem služenja niste vezani za to. Radite to nepristrasno. (SK: Ne znam da li bih to mogao? Izgleda da kad god to radim, uvek postoji neka skrivena namera. Ako stvarno preispitam, uvek postoji, "Dobiću nešto iz toga, zato to radim.") Pa, sledeći put kada vidite beskućnika, dajte mu pet dolara i posmatrajte misli koje vam dolaze u um. I preispitajte sebe, "Zašto sam ovo uradio? Koja je bila moja svrha?" Pitajte sebe ta pitanja i vidite šta će se desiti. Ali davanje sebe je dobar način da se ide više u svesti. Jer brišete sebe. U procesu ste brisanja sebe. (SK: Tako se oseća, zaista je teško to uraditi. Zaista je teško dati, mislim samo dati, zaista ne mogu ni u kom obliku toga, znate?) Pitajte sebe, "Zašto? Kome je to teško?" Pitajte sebe. I naravno, odgovor će doći, "Teško je meni," i nastavite i pitajte sebe, "Odakle je došlo ovo meni koje čini tako teškim? Ko je ovo meni? Šta je njegov izvor?" Ponovo sledite mene ili Ja do izvora. Istražujući, "Ko sam ja? Šta je izvor Ja koje ima ovu teškoću?" I kako se stapate sa izvorom, teškoća će nestati. Stoga, za sve sa čim imate problem, radite

na tome i shvatite da je Ja to koje ima problem. Kada se Ja stapi sa izvorom, problem je rešen. (tišina) Robert nastavlja: Šanti, Šanti, Šanti Om, Šanti, Mir. Ima li komentara, pitanja? Imamo li prashad? Misli, komentari, objave?

SL: Želim samo da vam se zahvalim. (R: Nema problema.)

SR: Pa, lako je u vašem prisustvu ili u prisustvu ljudi ovde praktikovati ono što predlažete.

R: Mislite da je teško kada ste sami? (SR: Nije tako lako.) Zašto ne zamislite da smo svi zajedno. (SR: U redu.) Kada ste sami, jer nema kuda da se ide, uvek smo sa vama. (privatni razgovor između Roberta i Meri)

SM: Želite li da pomenem puju u nedelju, Roberte?

R: Pa, ne počinjemo ove nedelje. Šta ćemo sa ovim listovima pesama. (SM: Sa ovim?) Želite da ih ponesete kući i donesete u nedelju? (SM: U redu.) Ili ih možete sakriti negde u Henrijovoj kući. (SM: Izvinite?) Možete ih sakriti u Henrijovoj kući. Gde pas neće naleteti na njih. (SM: (smeh) Poneću ih kući. Želite li da ih umnožim ili...?) Ne, imamo dosta već umnoženih. (SM: Već su umnoženi?) Da. (SM: U redu.) (Pauza)

R: Klajd, bio si na Havajima kod Balsekara, zar ne? Zašto ne podeliš sa nama kako je bilo?

SL: Bili smo u prisustvu nekoga poput vas. Ljubazno, drago prisustvo. Dosetljiv poput vas, društvo je bilo kao i mi.

R: Da je delio suvo grožđe? (smeh) (SL: Bilo je mačaka.) Da li su svi dobili? (SL: Citirao je Ramanu češće nego svog gurua Nisargadatu, vrlo, vrlo često. Mnogo citata iz knjige je dato, koju su mnogi ljudi imali sa sobom uzgred, imali su Ramaninu knjigu sa sobom.) Hm. (SL: I bilo je mnogo, mnogo ljudi koji su poznavali Henrijija naravno, jer je Henri bio prvi koji je doveo Rameša Balsekara u ovu zemlju.) Henri je vrlo popularan. (SL: Svi znaju Henrijija, i svi su čuli toliko o njemu. Da li je Nensi svratila usput? Možda je prekasno.) Rekao sam Henriju prošle

nedelje da sam slušao Alana Votsa na radiju. On je na Pacifika radiju svakog ponedeljka. (SL: Ponedeljkom u jedan, zar ne?)

R: Dva. Pa, pustili su traku iz 1957. i Alan Vots je govorio, "Sedim u kući Henrija Andersona i gledam kroz prozor." (smeh)

SH: To je ono što se dešava kada si beznadežni tragalac. To je najgora bolest koja postoji. (opšti razgovor)

SL: Bilo je stvarno lepo, intenzivno, jer smo imali dva govora dnevno i bili smo svi zajedno, i bila je soba za meditaciju, mnogo lepih mesta za ići, vodopadi i kupanje, ronjenje...

SJ: (Učenik pita za mesto na Havajima.)

SL: Ne, bilo je na Mauiju. (opšti razgovor) Kako zovete kada imate gozbu ovde? Da li je bhandara? (R: Bhandara.) Pa, bilo je stvarno lepo jer smo imali tri takve svakog dana. (R: Zaista.) Sve je bilo vegetarijanska hrana. Pripremana je na licu mesta.

R: To zvuči lepo. (SL: Od strane ljudi koji su posedovali restoran i bili su zaista talentovani kuvari, bilo je prilično izvrsno.) To je prilično dobro. (SL: Nedostajalo je deserta, ali osim toga bilo je stvarno dobro.)

SR: Napustićemo vas, Roberte. (SL: Ne, svi su sada otišli, ovo je najbolje mesto za biti.) (R: Nemamo hranu.) (SN: Ali imamo suvo grožđe.) (smeh)

R: Kada je Ramanina maha-samadhi? Zaboravio sam, mislim da je bilo ovog meseca? (SL: Bilo je 2. aprila.) Aprila, je li bilo aprila? Imamo nešto da proslavimo. (smeh) (opšti razgovor i smeh)

SL: Vaš rođendan je u decembru?

R: Moj rođendan? (SL: Da.) Hm. (SL: Kada vam je rođendan?) Tajna je. (SL: Da li se sećate dana kada ste postali prosvetljeni?) Tajna je. (SL: Kako je bilo tog dana?) Tajna je. (smeh) (SL: Jeste li se samo lupili po čelu i rekli... šta ste uradili? Probudili ste se ujutro i to je bilo...) Hm. To je u jednom od transkripata. Jedini razlog zašto ne želim da raspravljam o rođendanima i slično je što ljudi imaju tendenciju da mi donose poklone.

SH: Zar ne volite poklone?

R: Ne. (SH: Šta nije sa vama?) Poludeću. (SH: Šta imate protiv poklona.) Zašto bih dobijao poklone? Zašto vi ne dobijate poklone? (SH: Ako dođu, dođu.) Daćemo ih Henriju. (SH: Naravno, super.) (smeh)

R: Daću vam trag, vodolija.) 21. januar. (R: Kako ste to znali?) To je u transkriptu. Čitao sam ih. 21. januar?

SR: Predlog da se svetac zameni svaki put kad osetimo svoje mene, odlično funkcioniše u ovoj sobi. (R: Neka svaka soba bude ova soba. Vaš um vam govori da je nešto lakše a nešto teže.) U redu, zapamtite da volite sebe, da obožavate sebe, da se molite sebi, da se klanjate sebi jer Bog prebiva u vama kao vi, volim vas, mir. Dok se ponovo ne sretnemo, živite dobro. (traka se završava) [TOC]

Kako Razviti Samilosnost i Poniznost 5. maj 1991.

Robert: Dobar dan. Pozdravljam vas svim svojim srcem. Vidim par novih lica ovde. Ako ste došli da čujete govor ili predavanje, zaboravite. Ne držim predavanja niti držim govore. Govorim besmislice, bez smisla. Nema veze sa vašim čulima, pa su besmislice. Na primer: Kažem vam da je vaša istinska priroda apsolutna stvarnost. Vi ste čista svesnost. Vi ste sat-čit-ananda. Vi ste krajnja jednost. Da li to nekome od vas ima smisla? Besmislica je jer se poistovećujete sa fenomenom telo-um i verujete da ste vaša iskustva. Živite svoja iskustva, svoje misli o telu, svetu, umu. I uvek mislite, mislite, mislite da ste bili povređeni, da vas je neko oklevetao, da nešto nije u redu. Gledate vesti na TV-u, slušate radio i poistovećujete se sa svim nepravdama

sveta i onda se osećate loše. To su besmislice, ništa od toga ne postoji. Samo apsolutna stvarnost postoji i vi ste to. Pa da se dovedemo u pravo raspoloženje, izvadite svoj list pesama. I otpevaćemo "Radost Bogu." (pesma se peva) Ponovo, pozdravljam vas svim svojim srcem, dobar dan. I dozvolite mi da ponovim, tokom govora ćućete me kako govorim besmislice. Nemam nikakvog smisla za osobu vezanu za čula. Većina ljudi je vezana za svoja čula. Mogu samo da razumeju ono što pročitaju u novinama, ono što gledaju na TV-u. Kada pokušam da izrazim istinu, da niste telo i da niste um, gledate me kao da sam lud. Naravno da sam lud, pa me možete gledati kako god želite. Ali moje iskustvo je da nema tela, nema uma, nema univerzuma, nema Boga, nema osobe, nema iskustva, postoji samo svest i vi ste to. Ne vi koji mislite da ste ego, već pravi vi. Pravi vi je božanstven, apsolutna stvarnost, nirvana, potpuna praznina. Ovo je pravi vi. Kada dobijete uvid u ono što zaista jeste, imate čistu sreću, potpunu radost, blaženstvo. I tada počinjete da vidite svog bližnjeg, svet, univerzum kao sebe. Dakle, ako želite da promenite svet. Ako želite da ovaj svet učinite boljim mestom za život. Ako želite da uništite nečovečnost čoveka prema čoveku. Upoznajte sebe. Jer vaše pravo Sopstvo je sveprožimajuće, sveprisutno. Kada upoznate svoje pravo Sopstvo, više niste povredljivi i ceo univerzum postaje vi.

Dakle, kada postanete oličenje mira, otelotvorenje mira u realizaciji, tako i ceo univerzum, čak i ako izgleda da postoji nešto drugo u svetu. Ali to je samo privid, poput vode u fatamorgani. Poput neba koje je plavo, poput zmije u užetu. To su prividi. Na isti način, vaše telo, vaša iskustva, vaše misli su prividi, nisu vi. Slobodni ste od svega toga, radujte se. Divniji ste nego što ikada možete zamisliti. Za vas nema rođenja i nema smrti. Za vas nema supstance u stvarnosti, kako je zovete. Stvarnost, mislim na vaša iskustva u vašem telu, vašu stvarnost sa malim "s". Ta stvarnost nema supstance, nema ega koji je održava. Vaš period od rođenja do smrti čak ne postoji. Izgleda da postoji i taj privid vas uvlači u nevolju. Uvek šetam u parku ujutro. Jutros sam sreo zanimljivu gospođu s kojom sam razgovarao više puta. Ona je pobornik Nisargadate Maharadža. I imali smo prilično prosvetljujući razgovor, koji bih želeo da podelim sa vama. Postavila mi je tri osnovna pitanja. Prvo je bilo: "Roberte, meditiram već 25 godina. Poslednjih 10 godina u skladu sa Nisargadatinim učenjima i verujem da sam samo-realizovan." I obično kažem, "To je lepo." I nastavila je da objašnjava da ima pitanje koje želi da vas pitam, "Imam srčano oboljenje i moj doktor mi kaže da će mi možda trebati transplantacija srca za nekoliko godina. Pa, može li samo-realizovana osoba poput mene da se moli Bogu da mi donese olakšanje u ovom stanju?" Nisam ništa rekao nekoliko minuta, a zatim sam je pitao, šta podrazumevate pod Bogom? Ako je Bog negde izvan vas, ako je Bog negde na nebu. Ako postoji dvoje vas, vi i Bog, onda mogu da vidim da se molite Bogu. Ali rekli ste mi da ste samo-realizovani. Samo-realizovano biće je sveprožimajuće. Nema mesta za Boga i vas. Ne može postojati dualnost ako tvrdite da ste samo-realizovani, i opet, ako ste zaista bili oslobođeni, ne bi ostalo nikoga ko bi to rekao. Tako da mi ne biste mogli doći sa tim pitanjem, ili bi postalo suvišno i pitati me mogu li se moliti Bogu, ali sam samorealizovan. Nema nikoga ko je samo-realizovan. Ta reč čak ne postoji. Ne postoji takvo biće kao samo-realizovano biće. Očigledno, ono na šta mislite je biće u prirodnom stanju. Biće u svom prirodnom stanju je sveprisutno. Ne biste se brinuli o svom telu. Možda izgleda kao da imate loše srce, ali kome se taj privid javlja? Ne vašem oslobođenom Sopstvu. To je vaš ego, vaše lično Ja koje veruje da ima loše srce. I poistovećujete se sa tim. Pa kako možete reći da ste oslobođeni? Da ste bili oslobođeni, ponovo se ne biste brinuli o svom telu. Ne bi ostalo nikoga ko bi se molio bilo kom živom Bogu. Vaše telo prolazi kroz karmu koju je došlo na ovu zemlju da iskusi. I vaše telo čak ne postoji. A kamoli da ima srčani udar. Zašto brinete o svom telu, zašto ste toliko zabrinuti za svoje telo? Morate verovati da ste svoje telo.

To je ovako, zamisli da imaš tablu i na tabli nacrtaš sliku žene koja ima srčani udar ili žene sa bolesnim srcem, da li to utiče na tablu? Da li tabla umire? Da li tabla ide u bolnicu? Da li tabla ima transplantaciju srca? Samo slika na tabli to prikazuje. Onda mogu da izbrišem sliku i nacrtam sliku zdravog srca u zdravoj ženi. Da li to utiče na tablu? Tabla je uvek ista bez obzira

šta nacrtaš na njoj. I tako je sa stvarnošću. I tako je sa čistom svesnošću. Čista svesnost je tvoja istinska priroda. Svest je ono što si ti. Tvoje takozvano telo, sa svojim bolesnim srcem, je natiskivanje na svest. Drugim rečima, ti nemaš ništa sa svojim telom, ono će se samo pobrinuti za sebe. Ostala je tiha oko tri minuta. Onda mi je rekla, "Roberte, očigledno nisam Džnani. Znači moram da budem Bhakta. Kao bhakta, mogu li se sada moliti Bogu za olakšanje od ovih simptoma?" I rekao sam, "Reci mi kako se moliš?" I rekla je molim se otprilike ovako, "O Bože, molim te olakšaj mi ovaj teret koji nosim. Molim te izleči me od ovog tereta srčanog problema. I dok si već kod toga, imam i neke finansijske probleme, pa vidi da li možeš i njih da središ." (učenici se smeju) Opet nisam ništa rekao par minuta. Onda sam rekao, "Draga moja, ti takođe nisi bhakta." (učenici se smeju) "Bhakta znači apsolutna predanost. Da si bhakta, predala bi se svom Bogu potpuno i skroz. Postala bi lutka u Božjim rukama. Ne moja volja nego tvoja. I kakva god da si, bila bi srećna. Jer ne bi imala svoje telo koje bi moglo biti bolesno. Tvoje telo je predato Bogu. Tvoj život je predat Bogu. Tvoje reči, tvoje misli su Božje. Zato bi uvek bila srećna. Ne bi ni pomišljala na svoje bolesno srce, jer je to Božji posao, ne tvoj, ne tvoje." Onda me je pitala, "Koji je ispravan način da se molim ako sam bhakta?" I odgovorio sam, "Prva izjava koju si izrekla, O Bože, to je to. Ništa više ne treba reći. 'O Bože' kaže sve. Jer zar Bog nije sveprožimajući, sveznajući, svemoćni, sveprisutni? Zar ne znaš da tvoj Bog zna tvoj problem? Ne moraš da mu objašnjavaš. Jednostavno treba da kažeš 'Bože' i to je dovoljno. Jer sveprisutni Bog zna kako da se pobrine za tebe. Zna kako da se stara o tebi na svoj neponovljivi način. Ti nemaš ništa sa tim stvarima ako si bhakta. Jednostavno sve predaš Bogu i slobodna si. Nemaš šta da radiš. Biće ti rečeno šta da radiš. Sve će doći kroz tebe kada je tvoj um u miru i nemaš brige. Na kraju krajeva, sve je dobro i sve se odvija kako treba. Kada govoriš o svom srčanom stanju ili svojim finansijama ili bilo čemu, to je kao da gledaš kroz ključaonicu i vidiš samo jedan deo slike. Ako otvoriš vrata i vidiš početak i kraj, radovala bi se. Jer vidiš samo deo gde je tvoje srce bolesno. Skreni misli sa tih stvari." Onda je uzviknula, "Misliš da ne treba da pijem lekove i da ne treba da idem kod doktora?" I rekao sam, "Naprotiv, radi šta moraš, ali ne brini se. Pokušaj da razumeš da ti nisi činilac. Ti nisi činilac. Vežbaj, uzimaj lekove, jedi dobro, radi šta god moraš, ali ne zadržavaj um na tim stvarima. Drži svoj um usredsređen na Boga.

Pitala je, "Kako da to radim?" Rekao sam, "Govori sebi sa dahom, 'Ja Jesam.' Udahni reci 'Ja,' izdahni reci 'Jesam.' To je prizivanje Božjeg imena. To je činjenje Džape. Izgovaranje Božjeg imena iznova i iznova. Umesto da misliš o svojim problemima, umesto da brineš o svom srcu, predaj sve Bogu. Prizivanjem njegovog imena, Ja Jesam, i bićeš slobodna." Treće pitanje koje je postavila, "Ono što si mi rekao, Roberte, donosi mi novo otkrovenje, ali moram da te pitam ovo. Dvadeset pet godina sam na duhovnom putu i kao što sam ti rekla, poslednjih deset godina sam provela, delom u Indiji sa Nisargadatta Maharadžom, a ipak izgleda da nisam nigde stigla. Ne izgleda da napredujem. Šta još moram da uradim da bih se probudila? Mislila sam da radim sve što treba. Ali očigledno ne radim. Možeš li mi, molim te, otkriti ili reći koju drugu sadhanu treba da praktikujem da bih se probudila u ovom životu?" Provešćemo ostatak vremena prelazeći ovo. Za početak, obično ne preporučujem knjige. Zapravo, kao što većina vas zna, kažem vam da uopšte ne čitate. Ali Džef mi je dao ovu knjigu pre nedelju dana. No mind, I am the Self, od Dejvida Gardenara. Radi se o životu Šri Lakšmane i jedne od njegovih ženskih učenika. Nisam ga prepoznao na početku, ali kada sam pogledao slike, kao što obično radim, kada je bio mladi momak, bio je u Ramana ašramu kada sam i ja bio tamo, kada sam imao osamnaest godina. Tada je imao drugo ime, sećam ga se. Imao je veoma loš temperament, koliko se sećam, i uvek je želeo da ide i vidi Ramanu kada se odmarao. Ramanini pratioci mu nisu dozvoljavali da uđe. Uvek su imali velike žustre rasprave. Govorili su na tamilskom, tako da nisam razumeo šta govore. Ali par puta su ga čuvari ili pratioci bukvalno podigli i odneli. Ali sada je on samospoznato biće. Što je veoma interesantno, pa bih predložio da kupite ovu knjigu. Verovatno je kod Bodhi drveta, i pročitajte je sami. Ona odgovara na sva vaša pitanja. Da odgovorim na pitanje koje je gospođa

postavila ili deo toga. Samo sam preleteo knjigu, nisam je još ni sam pročitao, naišao sam na ovaj pasus, Meri, da li bi ovo pročitala?

SM: Naravno. (R: Samo ova dva pasusa odavde do ovde. Slušajte ovo veoma pažljivo.) (Meri počinje da čita i biva prekinuta) Blaženstvo uvek teče...

R: Izvinite. Ovo je ono što njegova učenica, devojka koju je usvojio kao tinejdžerku. I ostala je sa njim četiri godine i postala je samospoznata. Ovo je ono što ona govori. Meri... (Meri čita) "Blaženstvo uvek teče iz svamija, ali zavisi od zrelosti učenika koliko će primiti. Što je neko slobodniji od misli, više će primiti tu silu. Svaki učenik će primiti milost srazmerno količini vere koju ima. Kako dobiti milost gurua, predanost u prošlim životima je važna. I u sadašnjem životu uvek treba biti angažovan u duhovnim praksama. Bog nije kameni kip. On je u svakom srcu. U početku, međutim, njegov oblik mora biti uzet za meditaciju. Lako je spoznati Sopstvo milošću gurua. Onaj ko spozna Sopstvo i čije Ja je mrtvo i koji sija kao Sopstvo, jeste Bog. On je jedini živi guru. Izaberite samo jednog gurua. Guru mora biti miran i imati kontrolu nad svojim čulima i svojim umom. Guru je neophodan i mora privlačiti kao magnet. Bila sam u stanju da izaberem odgovarajućeg gurua."

R: Hvala ti.

SM: Hvala ti, Roberte.

R: Mnogim ljudima na Zapadu je rečeno da im ne treba učitelj bilo koje vrste. Mnogi od nas su čitali Krišnamurtija koji osuđuje duhovne Učitelje. Zašto on to radi? Kada je bio teozof i kada su Ejmi Besant i Džadž Liderbiter došli do njega, kada je imao oko 18 godina. Imao je neka veoma neprijatna iskustva sa njima. O tim iskustvima nije pisano. Ali zbog ponašanja Džadža Liderbitera i Ejmi Besant, on se razočarao u svakog vodećeg Mudraca. Ipak, pre svoje osamnaeste godine, i sam je imao mnoge Učitelje. Tek u kasnijim godinama je odbacio sve svoje učitelje. Zanimljivo je primetiti da su gotovo svi učenici Krišnamurtija intelektualci. Moram reći da se nijedan od njih nije probudio. Volim Krišnamurtija, bio je veliki duhovni filozof, ali mi ovde govorimo o buđenju. Ne govorimo o pamćenju svetih spisa, filozofije, intelektualnom poznavanju mnogih Advaita Vedanta tekstova. Govorimo o buđenju, oslobođenju, Mokši. Istina je da možeš sam dogurati samo do izvesne tačke, a onda se moraš osloniti ili na gurua u sebi ili na gurua izvan sebe. Ne dajte se zavarati. Veoma je malo bića na ovoj zemlji koja se probude sama. Rekao bih pola procenta od sto milijardi ljudi se probudi samo. Većini nas je potrebno živo prisustvo čiju milost možemo upiti da bismo postali potpuno slobodni. Zato su svi veliki Mudraci učili da su Bog, guru i Sopstvo jedno. Nema razlike. Zato vam toliko puta kažem, ne dolazite ovde da slušate moje reči. Reči same po sebi neće to učiniti. Kao gospođa u parku, ona je slušala reči i može recitovati sve te reči unapred i unazad. Ipak ima oko 68 godina i tvrdi da nije napredovala. Da je imala učitelja kome bi se poverila. Učitelj bi joj rekao kakav je napredak napravila. Jer ne možeš sam sebe poznavati. Gotovo je nemoguće poznavati sebe, napredak koji praviš na putu. Jer imaš posla sa svojim egom i tvoj ego će te prevariti. Učiniće da poveruješ u razne stvari. Pitanje koje je ponovo postavila je, "Šta još moram da uradim da bih se probudila?" I objasnio sam joj ove stvari, "Moraš biti svoja. Moraš razviti skromnost, to je prvo. Po tvom razgovoru sa mnom, rekao sam joj, vidim da imaš dosta arogancije, dosta neprijateljstva." I počela je da mi priča o svom životu, roditelji su je zlostavljali i tako dalje. Pa sam joj objasnio da je to sve lepo i dobro, milioni su ljudi poput tebe, ali dođe vreme kada moraš odrasti i pustiti agresivnost, aroganciju.

Moraš razviti nežnost, skromnost. Moraš početi da veruješ drugima, čak i ako su te neki povredili, nema veze. Kao što sam vam ranije rekao, ako se sećate svoje božanske prirode, ako držite um na Bogu, nikada ne možete biti povređeni. Neko vas može zlostavljati, može vas prevariti, može vam raditi razne stvari, ali šta vam zapravo može učiniti? Ko je povređen? Jesi li ti povređen? Ako veruješ da si svoj ego, onda jesi, jer je tvoj ego uvek povređen. Uvek želi

osvetu. Uvek želi da se izravna. I ego je u svojoj podsvesti uskladištio mnogo, mnogo, mnogo, mnogo groznih stvari kroz koje je prošao iz prošlih života i takođe iz ovog života. Stvari koje si naizgled svesno zaboravio, ali svaki put kada deluješ, ti ih iznosiš. Pa sam joj rekao. Moraš se moliti Bogu, "Bože, ti si sveznajući, svemoćni, sveprisutni. Ti znaš šta mi treba. Bacam se pred tebe, telom, umom i dušom. Nemam želja, nemam potreba, nemam prohteva, čini sa mnom što hoćeš." I to je upravo ono što moraš uraditi. Moraš postati bez želja, čak i prema samospoznaji. Zaboravi na buđenje. Zaboravi na Mokšu, oslobođenje. Pogledaj sebe. Postojiš, zar ne? Zašto ne otkriješ ko postoji? Upitaj sebe, "Ko postoji?" I odgovor će ti doći, "Ja postojim." Sve što treba da uradiš jeste da pronađeš izvor Ja. Pronađi izvor Ja tako što ćeš pratiti nit Ja do srca. Koje je na desnoj strani grudi. Zaboravi na čakre, zaboravi na svu tu kundalini posao koji si naučio, zaboravi na svu jogu kroz koju si prolazio svih ovih godina. Bog voli jednostavnu osobu. Ne znaj ništa, odustani od svog intelektualnog znanja. Bili smo u parku pa sam joj rekao, "Pogledaj ovo drvo. Da li znaš šta je ovo drvo?" Rekla je, "Da, to je drvo." Pa sam rekao, "Ne, drvo je ime koje smo mu dali. Nazvali smo ga drvo. Mogli smo ga nazvati pas ili mačka ili kupus ili supa, ali dali smo mu ime drvo. Tako verujemo da znamo šta je drvo. Ali ako razmisliš o tome, ne znaš apsolutno ništa o drvetu. Osim što se pojavljuje kao i tvoje telo. Odakle je došlo? Kako je nastalo? Šta je bilo prvo, seme ili drvo? Zašto postoji drvo? Niko ne može objasniti to, i ovo važi za svaki predmet." Započni svoju duhovnu sadhanu shvatanjem, "Ne znam šta je bilo šta." Uzmi psa, na primer: Zašto je ovo pas? Odakle je došao? Zašto je ovde? Zovemo ga pas, ali opet smo ga mogli nazvati supa ili kupus ili čokolada. Kažemo, "Znam šta je pas, to je pas." Ali idi dublje od toga. Šta je pas? Kako je nastao? Odakle je došao prvi pas? Ne znaš, zar ne? I učini isto sa svakim predmetom koji vidiš. Tako razvijaš skromnost. Prva stvar koju moraš uraditi je da razviješ skromnost i moraš raditi na sebi na taj način. Shvatajući da ne znaš ništa. Imaš doktorat iz filozofije, a ipak ne znaš ništa, zar ne? Znaš samo reči, možeš zbuniti svakoga rečima. Šta ti je to donelo sve ovo vreme? I priznala je, "Nesreću, patnju."

Onda moraš početi da razumeš da ne znaš šta je bilo šta. Sledeća osobina koju moraš razviti je samilosnost. Moraš pokušati da razumeš da je "sve dobro i sve se odvija kako treba." Moraš oprostiti svojim neprijateljima, onima koji su te povredili. Moraš oprostiti ljudima poput Napoleona, Hitlera, Sadama Huseina, svima drugima na ovom svetu. Ne zato što te nije briga šta su učinili ljudima, već zato što ne razumeš šta se dešava. Ako ne razumeš šta se dešava, kako možeš suditi? Seti se da su slike koje prikazuju poput gledanja kroz ključaonicu. Ne znaš celokupnu sliku. Vidiš delimičnu sliku i po tome sudiš. Ne pokušavaj da shvatiš. Ne pokušavaj da analiziraš. Jednostavno oprosti, pusti. Dok razvijaš ove osobine, suptilna energija će se desiti unutar tebe. Moći ćeš da iskusiš viša stanja svesti. Onda ćeš moći da razumeš kada kažem, "Ja nisam telo. Ja nisam um. Ja nisam činilac. Ja sam krajnje jedinstvo, ja sam svest, ja sam apsolutna stvarnost, parabrahman, to ja jesam," i bićeš slobodan. U suštini, tako počinješ, praktikuješ samoistraživanje. Razvijaš skromnost i samilosnost istovremeno. Razvijaš predanost i misliš o ovim stvarima celog dana. Pitao sam je, "Da li si mislila o svim ovim stvarima celog dana?" Rekla je, "Ne, zaboravila sam." "Koliko često misliš o ovim stvarima o kojima smo razgovarali?" Rekla je, "Samo kada meditiram." "Kada meditiraš?" "Dvadeset minuta ujutru." "Gde ti je um ostatak dana?" "Na svetovnim stvarima." "Ako ti je um na svetovnim stvarima, kako očekuješ da se probudiš? Kako gore, tako dole, kako iznutra, tako spolja, ti si tačno tamo gde treba da budeš. Na položaju si na kome treba da budeš zbog posla koji si radila na sebi. Nisi to shvatila ozbiljno. Ako želiš da se probudiš, to mora biti posao 24 sata dnevno. Čak i dok spavaš i dok sanjaš. Moraš biti budan i biti svedok svog sna. Svedok svojih snova. I naravno svedok budnog stanja. Ako naučiš da radiš ove stvari, nešto će se desiti. Ili ćeš biti privučen učitelju koji ti treba u tom trenutku, ili će te učitelj unutar tebe gurnuti napred i probudićeš se. Ali mogu da te uverim, ako samo praktikuješ stvari koje su podeljene sa tobom, videćeš izuzetne rezultate. Sada idi kući i radi to." Pitanja?

SD: Imam pitanje, nikad nisam razumeo uputstvo, prati Ja-misao do duhovnog srca. To mi deluje kao toliko fizički, mentalni napor da se ne bude vezan za telo. I o kom procesu govorite?

R: Kada pratiš Ja-misao, ti prebivaš u Ja. Ono što radiš je da pitaš sebe, "Ko sam ja?" I zamišljaš Ja u sebi. Vidiš Ja kako ide u duhovno srce. Posmatraš to. Govoreći "Ko sam ja?" iznova i iznova, ti prebivaš u Ja. (SD: Razumem taj deo, ali ne razumem duhovno srce u učenju koje uči da srce nije stvarno?) Duhovno srce je prebivalište Boga. Tamo Bog, ili svest ili apsolutna stvarnost prebiva, na desnoj strani grudi. To je metafora. Ono zapravo ne postoji. Ali dok smo na putu, potrebno nam je mesto u koje Ja može otići da bismo razumeli da postoji viša sila koja preuzima kada Ja nestane. Tako možeš, zatvorenih očiju, misliti o Ja koje ide iz mozga dole u centar srca. I možeš videti centar srca kao sferu bele svetlosti, sjajne svetlosti milijardu puta sjajnije od sunca. Ili možeš videti u svom centru srca svog omiljenog učitelja. Bilo da je to Buda, Isus, Mojsije ili Ramana Maharši, koga god favorizuješ. Vidi tog učitelja u centru svog srca, u svetlosti, i vidi svoje Ja kako biva progutano od strane tog božanstva.

SD: Misliš svoje Ja, svoju individualnost?

R: Svoju individualnost. Kao da skačeš sa odskočne daske i ideš dole. Tako Ja ide iz mozga koji veruje da je Ja, dole u srce i biva progutano. I kada bude progutano, tvoje istinsko Sopstvo zasija u svoj svojoj slavi i sjaju. Tako možeš zamišljati Ja na bilo koji način koji želiš. Možeš zapravo zamišljati Ja, individualnost, kako ide dole ili možeš ponavljati "Ko sam ja?" ili jednostavno možeš osetiti da se nešto dešava. Moj ego, moj um biva progutana stvarnošću i osetiti prisustvo. Ako ovo praktikuješ, doći će samo od sebe. Desiće se samo od sebe i postajaće sve lakše i lakše. Ali kada neki ljudi počnu i ovo rade pet sekundi, onda se vrate tome sledećeg meseca, postaje sve teže i teže. Zato moraš vežbati. Nema veze koliko dugo traje. Zaboravi na vreme. Nema veze ako veruješ da grešiš ili da ne radiš kako treba. Nema ispravnog i nema pogrešnog. Tvoj stav je ono što je važno. Ne koristi suve reči i ne misli da moraš nešto da radiš na određeni način da bi funkcionisalo. Ako imaš stav skromnosti, predavanja, ljubavi, samilosnosti, to će se pobrinuti za tebe i bićeš slobodan za tren oka. Slobodno postavite bilo kakvo pitanje ili dajte izjavu ili bacajte stvari na mene.

SX: Mislim da je Krišnamurti najrazumniji čovek koga sam ikada srela u svom životu.

R: Slažem se sa tobom. (SX: I ne mislim da je on samo za intelektualce. I on je sam rekao da se tvoje telo stopilo i razumelo o čemu je govorio.) Krišnamurti je bio velika osoba, veoma velika osoba. Imao je svoju misiju i ispunio je. Ono što sam želeo da uradim, naravno, jeste da razjasnim zašto prezire učitelje i govori svima da im niko drugi ne treba. Ali ja ga potpuno poštujem. Hajde da otpevamo par pesama. (pesme otpevane)

R: Slobodno dajte izjave ili pitanja ili bilo šta što želite da pitate. Mi smo jedna srećna porodica ovde, zato se ne plašite da kažete bilo šta.

SB: Dakle, biti slobodan od Ja. Realizacija je biti slobodan od Ja, zar ne?

R: Ja je ono što te drži u okovima, tako da kada je Ja potpuno uništeno, onda postaješ sveprožimajući i potpuno se budiš. I Ja mora biti uništeno. (SB: Dakle, nije sloboda za Ja, već sloboda od Ja, zar ne?) Možeš gledati na to na dva načina. "Ja" može postati "JA", što znači isto što i apsolutna stvarnost, isto što i svest. To takođe možeš nazvati Ja, to je veliko JA. Ali mi govorimo o ego-Ja, malom "ja". To je ono što te uvlači u nevolje. To mora biti potpuno uništeno.

SR: Roberte, osećam kao da svaki dan izlazim na teren za igru gde nema ničega osim Ja i to je veoma frustrirajuće, ponekad osećam bes prema sebi jer da bi igrao u tom svetu, koji je jedini koji stvarno poznajem, moraš se pretvarati da je stvaran.

R: Ne baš. Vidiš, to je test kroz koji prolaziš. Ono što moraš uraditi jeste da upitaš sebe, "Kome ovo dolazi?" Drugim rečima, "Ko sve ovo prolazi?" Moraš raditi na sebi i ne pretvarati se za dobrobit drugih. (SR: Ali oseća se kao da ako stvarno to prihvatim, padam u prazninu koja deluje

prazno, nepoznato i bez nagrade u ovom trenutku. Ako se nosim sa terenom svih Ja, kao da sam neka vrsta čudne lopte u svetu ove igre.) To je tvoj ego koji se igra trikova sa tobom. Tada stvarno moraš istraživati, "Ko ovo oseća? Kome ovo dolazi?"

SD: Možeš li reći, "Ko se pretvara da igra igru?"

R: Ako ti to pomaže. (SD: Za promenu?) Ako pomaže, naravno. Ali cela ideja je da shvatiš da je Ja krivac. I prati Ja do centra srca. Gde se stapa sa beskonačnom stvarnošću i postaješ oslobođen.

SR: Pretpostavljam da time mislim da bih odjednom ja - da bih to uradio kako treba, morao bih se osećati kao list koji samo lebdi tamo-amo bez napora?

R: Ne, ne moraš. To je tvoje rasuđivanje. Tako ti to vidiš. Ali ne moraš raditi sve ove stvari. Vidiš, sam izmišljaš sve ove priče o sebi. Nemoj to raditi, pusti to. Samo prati Ja. Ne donosi nikakve zaključke. Ne govori šta će se desiti ili šta se neće desiti. Pusti svet na miru i prati Ja. I bićeš zbrinut. Sve će se srediti.

SB: Roberte, Bob kaže da se čini bez nagrade. Zar nije um taj koji to oseća bez nagrade? I ko oseća da je bez nagrade?

R: Ego. (SB: Ego oseća da je bez nagrade jer je to strano egu, to je kao druga teritorija. Dakle, ego želi samo uzbuđenje i zabavu. Zato je za njega bez nagrade.) Naravno da je bez nagrade, ego, Ja, ista stvar, uvek će ti se igrati trikova. I učiniće da poveruješ u razne stvari. Iznosiće razne stvari. Učiniće da sažaljevaš sebe. Učiniće da mrziš ljude. Učiniće da postaneš potpuno razočaran. Ego-Ja radi sve to. Zato moraš da postaneš svestan toga i budeš svestan šta se dešava. I uvek se vrati pitanju, "Kome se ovo dešava? Ko ovo prolazi? Ko se ovo oseća?" I reći ćeš, "Ja, koji je izvor Ja?" ili "Ko sam ja?" I onda pratiš Ja do srca. Gde će na kraju nestati. Isto za sve. (SB: Znači mogu sebi reći, "Ok ego, budi bez nagrade do beskonačnosti. Budi bez nagrade do maksimuma. Do maksimalne mere?" I samo se predati tome da budeš bez nagrade do beskonačnosti?) Ako želiš to da radiš, u redu je. Ali umesto da misliš o tome, drži svoj um na Bogu. Drži svoj um na Ja. Pitaj, "Kome ovo dolazi?" Lakše je tako. (SB: Ali onda dođe tačka gde nema uma... znaš, kada si u praznini, kada si u tišini?) To će se samo rešiti. Ne brini se za tišinu. Ako radiš praksu, sve će se desiti u svoje vreme. Pitaš kao da znaš. Kao da će ego postati ovo i postati ono. Ali ti to govoriš. Zaboravi na sve to. Jednostavno radi posao i pusti gde će pasti. Sve će se srediti. Čak i u svim svetim spisima piše, "Ako držiš svoj um na Bogu, sve će biti dobro s tobom." Jer ulaziš u novu dimenziju. U toj dimenziji je mir, harmonija, radost, ljubav, realizacija. Zato, ako ostaneš centriran u toj dimenziji, postaćeš slobodan. Zato ne misli o negativnostima, naglasi pozitivno. (SB: Dakle, biti centriran u toj dimenziji i biti stabilizovan ili biti utemeljen u toj drugoj - je veoma važno?) Da. (SB: Ne samo skakati u nju i iz nje, znaš?) Biti u stanju ostati tamo. (SB: Ostati tamo.) I kada ti sve dođe, bilo šta ti dođe osim toga, pitaj, "Kome to dolazi?"

SX: Zašto ti treba istina?

R: Da te pokrene. (SX: Ali moraš - kao što si rekao, samo radi posao. Budi implicitan u tome. Zar nisi to rekao? Moram imati veru? Moram imati veru, kao da će biti intervencije.) Nekim ljudima u početnim fazama treba malo vere u ono što rade, inače ne bi to radili. (SX: Znam, ali ja to poričem. Ali rekao si što više vere. Ne razumem što veća vera?) Vera je za mene kao milost. Ako imaš veru, ako imaš milost, onda ti postaje lakše. (SX: Za mene milost i vera nisu isto?) Pa, savršeno su isto za mene. To mislim kada kažem vera. (SX: Ali milost jednostavno jeste?) Vera i milost su za mene isto. Što znači da vera jednostavno jeste, imaš veru da je tako kako jeste. Imaš veru u ono što radiš i to je milost koja te gura. (SX: Ali zar to nije misao, vera ili je...) Ako misliš o tome, to je misao. Ali ti treba ta misao da bi se oslobodio misli. (SX: Da, ima malo sumnje?) Da bi se oslobodio svega. Moraš imati neku veru u ono što radiš. Da bi mogao da je se oslobodiš. Baš kao što koristiš um da se oslobodiš uma, jer je to jedina oprema koju imaš. (SX: Biti prirodan?) Prirodno si osetljiv na činjenicu da tvoj um ne postoji. Ali koristiš um da shvatiš da ne postoji. I

kada pratiš svoj um ili Ja do izvora, sve nestaje samo od sebe. Ali na početku koristiš svoj um, koristiš veru. Koristiš šta god imaš da se podigneš i kreneš napred.

SB: Ako bismo imali 100% vere, da li bi to bilo kao 100% predanje?

R: Bilo bi 100% realizacija. (SB: 100% Realizacija.) Naravno. (SB: Ako bismo imali 100% veru da smo upravo sada realizovani, bili bismo potpuno predati tome...) Da. (SB: ...Onda bi se verovatno nešto desilo?) Naravno.

R: Vidiš, Džozefine, ništa od toga ne postoji na prvom mestu. Ništa o čemu govorim ne postoji. Ali moramo koristiti reči i moramo objasniti šta osoba treba da uradi da bi imala nagoveštaj istine u svom srcu. To su reči koje koristimo. (SX: Sviđa mi se izraz, "Budite mirni i znajte da sam ja Bog.") Da, ali koliko ljudi može biti mirno. To je u redu koliko ide, to je sjajan izraz. Ali koliko nas to može uraditi. Moramo koristiti druge metode da bismo stigli do tog mesta.

SE: Roberte, jednom si spomenuo da postoje različite funkcije različitih metoda samoistraživanja? Kao da radjenje "Ja Jesam" mantre ima drugačiju funkciju, smanjivanje maje, i pitanje "ko sam ja?" te brže dovodi do realizacije? Pretpostavljam da praktikovanje "Ja, Ja" takođe ima drugu funkciju? Možeš li objasniti ili ući u to?

R: "Ja - Ja" te navodi da razumeš da samo Ja postoji. Veliko JA. Pratiš "Ja - Ja". Veliko JA anihilira malo Ja i onda samo Ja ili Sopstvo ostaje. Kada kažeš "Ja Jesam" prizivaš veliko "Ja Jesam." Stvarnost samu i trenutno si u toj stvarnosti. Nema ničega drugog čega treba da se oslobodiš. Ostaješ u Ja Jesam. Kada kažeš "Ko sam ja?" Opet se oslobađaš malog Ja. Ega, misli, Ja-misli. Shvatajući da je sve na ovom svetu prikačeno za ovu Ja-misao. Univerzum, Bog, iskustva, telo, um su svi prikačeni za Ja. I govoreći "Ko sam ja?" Sve biva izbrisano i stapa se u sebe i postaješ slobodan. Tako da koristiš koju god metodu ti prija u tom trenutku. Koju god metodu imaš afinitet prema, to je metoda koju koristiš. Možeš smenjivati, umoriš se od korišćenja jedne metode, možeš koristiti drugu metodu. Ali svakako koristiš koju god metodu moraš da koristiš da bi postao slobodan.

SR: Roberte, ovaj svet slobode je - mislim, sigurno znam kako je to meditirati i osetiti taj mehur radosti i jedinstva, ali takođe znam da svet čula donosi još jedan stepen zadovoljstva (bilo da je to kreativno bavljenje umetnošću ili...) to je zadovoljstvo koje je jednako osećaju tišine i mira koji dolaze iz tihe meditacije, što možda ne znači realizaciju, ali - pretpostavljam da se plašim da ću na kraju naslediti samo ovu praznu prazninu, ovo odvajanje od ovih čulnih nagrada - ne želim da to bude čulno u smislu...

R: To ne funkcioniše tako. Razumem šta govoriš. (SR: Ok.) To je način na koji ti to shvataš. Ali hajde da pogledamo tvoja zadovoljstva. Recimo da sanjaš i u tom snu si veliki kralj, imaš palatu, imaš bogatstvo, imaš pet žena, imaš sve vrste prelepog zlata i srebra, narukvica, prstenja i satova, umetnik si i uživaš. Ali onda se probudiš i sve je nestalo. Tako je sa svim čulnim predmetima. Oni su poput sna i jednog dana ćeš se probuditi i čak ako si imao ove stvari tokom celog svog života, ono što zoveš svojim fizičkim životom sada je samo delić sekunde u večnosti i nestaje. I to znači da si pod zakonom karme. Zato ćeš morati da se vraćaš iznova i iznova i iskusiš suprotno od onoga što si iskusio u tom životu. Da bi bio u ravnoteži. Nastavljaš da igraš ovu igru vekovima dok se ne probudiš i ne kreneš za stvarnošću. (SR: Kakva je supstanca tih - mislim metaforično - snova onih koji su prosvetljeni? Kakva su zadovoljstva i radosti samo znanja u Ja?) Oni koji su prosvetljeni doživljavaju neobjašnjivu radost i blaženstvo u svako doba. Nikada ne nestaje. To je osećaj izvan reči i misli.

SD: Roberte, sećam se da si dao primer gledanja zalaska sunca, kako je lepo samo gledati ga, ali biti, znaš, ti si zalazak sunca, čini to mnogo boljim.

SR: Nisu sve te stvari koje i dalje pominjemo u smislu onoga što znamo kao materijalnu manifestaciju. (R: Da.) Ali ništa od toga nije stvarno, ali... (R: Upravo.) Znači, kada povučeš manifestaciju, ostaje ti samo neka vrsta - čak ni osećaj jer su to čula...

R: Ne, ne treba više da govoriš jer dolaziš iz svog iskustva. Tako ti to zamišljaš, nije tako. Kada si svoj, ti si apsolutna stvarnost. I to je nešto što moraš sam iskusiti. (SR: Šta rade oni monasi kada moraju da napuste ašram?) Samo postoje kao ti i ja. Nema šta da se radi. Oni obavljaju svoj posao kao ti i ja. (SR: Zar nije dosadno posle nekog vremena?) (smeh) Ne. Vidiš, govoriš o materijalnim iskustvima. Dosada dolazi ljudima koji nisu prosvetljeni. Kada si prosvetljen, ne postoji takva reč. Ti si uzrok, ti si supstrat svega i izvan. (SR: Da li bi želeo da stvaraš univerzume u tom stanju samo da bi nekako otkrio?) Ne. Ne. Govoriš o sidijama. To su jogiji koji su razvili moći i oni se zezaju sa tim stvarima. Džnani nema interes za to. Džnani je iznad svega toga. Oni jednostavno počivaju u svom blaženstvu. (SR: Postoji li mala grupa Džnanija koji se okupljaju i dele ove stvari?) Kada postaneš Džnani, naći ćeš ih. (učenici se smeju)

SK: Roberte, počivanje u blaženstvu zvuči kao prilično dobra stvar, ha? (R: Šta?) Zvuči kao prilično dobra stvar, samo neprekidno počivati u blaženstvu. Teško bi to bilo nadmašiti. (Robert i učenici se smeju) ...Želeo bih da to češće čujem kao neku vrstu motivatora.

R: Pa, radi na sebi i otkrij sam. Zato vam tako često kažem, "Zašto biste mi verovali?" Ne treba uopšte da verujete mojim rečima. Ali treba da radite na sebi i postanete potpuno slobodni. (traka se završava) [TOC]

Vezanosti 12. maj, 1991

Robert: Dobro popodne. Pretpostavljam da nemate majke. Polovina ljudi nije ovde zbog Dana majki. Srećan Dan majki. Zaista je zanimljivo, toliko ljudi me zove, priča sa mnom, i kaže mi, "Šta još moram da uradim pre nego što se probudim? Vežbam atma-viharu, vežbam meditaciju, vežbam sve već dvadeset, trideset, četrdeset, pedeset godina. Kako to da se ništa ne dešava?" Šta vi mislite? Ovo vam govori zašto, jer ste vezani za praznike. To je jedan razlog, verovali ili ne. (učenici se smeju) To je vezanost. Dođe Božić. "Nemam vremena za duhovni život. Moram da okitim jelku." Svi praznici koji dođu, mi odlazimo negde da vidimo rođake, i pitamo se zašto ne možemo potpuno da se probudimo. Ovo je nešto o čemu treba razmisliti. Gde je vaše srce, tamo je Bog. Dakle, ako ste vezani za bilo šta, majku, oca, državu, drveće, zečeve, krave, šta god, to je ono što vas sputava. Ne kažem da ne možete provoditi vreme sa onima koje volite, ili biti sa onima koje volite, naprotiv, kažem da mentalno morate osetiti u svom srcu jedinstvo večnosti, i dok ne sazrimo, i dok ovo ne bude prvo u našim životima, stići ćemo samo dotle na duhovnom putu. Ne kažem ovo zato što želim da svi dođu na praznik na satsang. Kao što znate, bilo bi mi svejedno da li je došla jedna osoba ili niko. Ali za vaše dobro, za vaše dobrobit, razmislite šta stavljate na prvo mesto u svom životu. Ako ne stavite svest na prvo mesto, apsolutnu stvarnost, Boga, onda nikada nećete videti svetlost. Nikada se nećete potpuno probuditi. Morate se virtuelno odreći svega mentalno. To je kao ona priča, ako se sećate iz "Autobiografije jednog jogija" od Joganande, Lahiri Mahasaje, jednog od triune na Joganandinom putu. Meditirao je godinama praktikujući Krija jogu, čineći razne vrste asketskih vežbi. Razvio je mnoge sidije, moći. Mogao je da levitira, ali nikada nije postao potpuno probuđen, a ipak je bio tako iskren da mu se Babaji pojavio i rekao mu, "Vidi, razlog zašto se nikada ne budiš je taj što u svom srcu uvek želiš da živiš u palati, sa slugama, dobrom hranom, igračicama i svim ostalim." Tako je Babaji materijalizovao palatu za Lahirija. I Lahiri je ostao tamo neko vreme dok mu nije dozlogrdilo i dosadilo. Onda je nestala, i on je bio potpuno spreman. Babaji je to uradio za njega zato što je bio veoma odana osoba i proveo je svoj život u meditaciji. Ali imao je jednu poslednju stvar koje se trebalo rešiti, palatu. Stoga je

bila materijalizovana pred njim kako bi živeo u njoj i video da li je to odgovor. I naravno da nije, pa je onda nestala. Bilo da je ova priča istinita ili ne, nije bitno. Simbolična je. Imamo stvari u

svom umu koje nas brinu, tiču nas. Razmišljanje o budućnosti, razmišljanje o našem zdravlju, i našim voljenima, sve su to svetovne stvari koje nam padaju na pamet. Ipak su nam svi Mudraci rekli, morate pustiti te stvari. Ne brinite za svoje takozvano telo. Ne tičite se svojih rođaka, ili sveta, ili nečovečnosti čoveka prema čoveku. Pustite to. Ako to ne pustite, nikada nećete napredovati. Tako je i sa nama. Svi imamo nešto na šta se oslanjamo za podršku, i plašimo se da ćemo, ako to izgubimo, biti gotovi. Kako ikada možete biti gotovi kada shvatite da ste božanske prirode, da je vaše stvarno stanje Brahman, krajnje jedinstvo, čista svesnost. Bez obzira kroz šta vaše telo i um izgleda da prolaze, bez obzira šta mislite, nikada se ne možete rešiti svog stvarnog Sopstva, jer vaše stvarno Sopstvo jednostavno jeste. Vaš um vam može govoriti drugačije. Možete biti hipnotisani u svetu, verujući da morate imati ovo, i da morate imati ono, i da morate živeti ovde, i da morate živeti tamo, i da morate biti sa nekim za koga mislite da treba da budete, i plašite se da budete sami, ili se plašite da budete sa pogrešnim ljudima, mnogi strahovi, mnoga lažna uverenja. To su stvari koje vas sputavaju. Vi i vaše Sopstvo ste svemir. Vi ste celi svemir. Vi ste Sopstvo, sveprisutnost, sveprožimajuće. Ovo je vaša prava priroda. Ako samo bacite pogled na ovo, kako možete bilo čega da se plašite? Ako naučite da živite u sadašnjosti i postanete spontani, zaboravljajući prošlost, ne tičući se budućnosti, već razumejući ko ste sada, zar ne vidite da će se ovo pobrinuti za sve? To me podseća na onu staru priču o Krišni i Ardžuni. Bili su pozvani u dom bogataša na večeru. Kada su ušli u kuću i seli za sto, bogataš ga je zlostavljao. Rekao je Krišni da ne veruje ni u šta što govori. Njegovo učenje je gubljenje vremena. Rekao mu je, "Zašto ne odeš i nađeš pristojan posao negde?" i Krišna nije rekao ni reči. Kada su završili, Krišna ga je blagoslovio i rekao mu je, "Neka se tvoje blagostanje uveća hiljadu puta, i neka tvoje bogatstvo postane milion puta veće nego što je sada," i napustili su kuću. Ardžuna se pitao o ovome, ali nije rekao ništa. Sledećeg jutra bili su pozvani na doručak u kuću siromaha, a siromah nije imao nikakvih poseda osim jedne krave. Ali siromah je pao Krišni pred noge kada je ušao, i obožavao je Krišnu i Ardžunu, dao im je poslednju činiju pirinča koju je imao i pevao slave Krišni. Kada su Krišna i Ardžuna napuštali kuću, Krišna ga je takođe blagoslovio, i rekao je, "Neka ti krava ubrzo padne mrtva," i otišli su. I Ardžuna više nije mogao da izdrži i rekao je, "Krišna, reci mi šta to radiš? Šta se dešava? Otišao si u kuću bogataša i on te je zlostavljao, a ti si ga blagoslovio i rekao mu da će mu se bogatstvo umnožiti. I odeš u kuću siromaha

koji te voli, i njegov jedini posed je krava, i rekao si mu da će mu krava uginuti. Koje je značenje ovoga?" I Krišna je rekao, "Vidiš, što si više vezan, to imaš manje šanse za prosvetljenje." Tako sam bogatašu rekao da će mu se bogatstvo uvećati. To znači da će biti vezan za svoje bogatstvo još mnogo, mnogo inkarnacija. Hiljade inkarnacija će biti vezan za svoje bogatstvo, i nikada neće postati prosvetljen dugo vremena. A siromah, njegova jedina vezanost je bila njegova krava. Kada se reši svoje krave, biće gotov na ovoj zemlji, i postaće samoostvaren. Tako sam mu rekao da će mu krava uskoro umreti i da će biti slobodan. Ova priča je veoma značajna za način na koji živimo. Imamo nešto što posedujemo, osobu, mesto ili stvar. Ne možemo to izbaciti iz svog uma. Vezani smo. Zbog ove vezanosti prolazimo kroz mnoge živote, čini se, i prolazimo kroz mnoga iskustva, jednostavno zato što smo vezani za nešto. To može biti mentalno ili fizičko. Čak i ako mrzite nekoga, ako mrzite nekoga ili nešto sa strašću, to je vezanost. Vratićete se na ovu zemlju, ili na drugu planetu sličnu ovoj zemlji, ponovo, i ponovo, i ponovo, i srešćete ovu osobu koju toliko mrzite pod različitim okolnostima ponovo, i ponovo, i ponovo. Jednom može biti vaša ćerka, može biti vaša majka, može biti vaš muž, može biti vaša žena. Ali ta osoba koju toliko prezirete srešće vas ponovo, i ponovo, i činiće vam stvari kako bi vas uznemirila. I mrzećete ponovo, i ponovo. Nikada nećete biti slobodni dok ne razumete. Razumevanje je okrenuti se unutra, zaboraviti na osobu, već videti sopstvenu stvarnost, pratiti ja-misao do izvora. Na kraju krajeva, ja-misao mrzi i voli, vezana je za osobu, mesto ili stvar. Kada se ja-misao prevaziđe, samo Sopstvo ostaje. Tada je vaša karma gotova, vaše telo je gotovo, vaš svet je gotov, vaš Bog je gotov, i vi ste potpuno slobodni. Ali sve dok dozvoljavate osobi, mestu ili stvari, a to može biti i vaše sopstveno telo za koje ste vezani, vaš sopstveni um, to je takođe osoba, mesto ili stvar, sve

dok duboko osećate te stvari, nikada nećete postati slobodni dok to ne pustite. Morate se pomiriti sa celim svemirom, mineralnim carstvom, biljnim carstvom, životinjskim carstvom, ljudskim carstvom. Kada postanete prijatelji sa celim svemirom, nećete morati da radite atma-viharu. Nećete morati da tragate za ja, ili brinete o ja. Samo pomirenje sa svemirom će vas osloboditi. Na kraju krajeva, kada volite sve, bezuslovno, šta drugo možete učiniti? Nema ničeg drugog. Totalna ljubav celog svemira ubija ego. Jer je ego taj koji igra druge igre sa vama, koji vas tera da volite nekoga posebno ili mrzite nekoga posebno, koji vas tera da prezirete određene životinje i jedete ih, koji vas tera da mislite da je otrovni bršljan gori od ruže, koji vas navodi da kvalifikujete život. Mudrac vidi sve kao jednako. Ništa nije gore ili bolje od bilo čega drugog. I samo slušanjem ovoga, dopuštanjem da uđe u vaše srce, osećanjem toga, vodiće vas ka buđenju.

Razmislite o problemima za koje mislite da ih imate. Zašto su oni problem? Kakvu razliku to pravi? Ne postoji ništa na ovom svetu što je toliko važno da biste želeli da se osećate loše, da želite osvetu, ili se plašite da će se nešto desiti vašem telu, zabrinuti ste za voljenu osobu, brinete o svetskoj situaciji. Kada ste takvi, preuzimate odgovornost za te stvari. Na kraju krajeva, niste tražili da se rodite. Niste tražili da se rodite u porodicu u kojoj ste rođeni, u nacionalnost, u religiju u kojoj ste rođeni, u grad i državu i zemlju u kojoj ste rođeni. Sila koja se brine o tome zna kako da se brine o vama. Zar ne vidite? Ne morate ništa da radite da biste pomogli. Drugim rečima, Bogu ne treba vaša pomoć. Sve što treba da uradite je da duboko udahnete i kažete, "Uzmi, Bože. Gotov sam s tim. Nikada više neću brinuti. Nikada više neću biti uznemiren ni zbog čega." Ponovo razmislite, koja je najgora stvar koja vam se može desiti. Možete umreti. Ne postoji takva stvar kao što je smrt. Svi vi to znate. Možete izgubiti bogatstvo. Došli ste na ovaj svet bez bogatstva i odlazite bez bogatstva. Ne brinite o ovim stvarima. Karmički imate i prolazite kroz iskustva koja morate proći, ali to je za vaše telo, ne za vas. Zar do sada ne vidite da ste potpuno slobodni? Vaša prava priroda je apsolutna dobrota, parabrahman, apsolutna stvarnost. Vi ste Sopstvo, sveprožimajuće Sopstvo. Čega se možete plašiti? Šta vam iko može učiniti? Neki dan sam razgovarao sa čovekom iz Bangladeša, i svesni ste problema koje tamo imaju. Rekao mi je, "Ti problemi su za neuke. Ja sam bio u ciklonu. Bio sam tamo kroz sve ove katastrofe. Smijao sam se, jer sam shvatio da je ovo zaista kosmička šala. Izgleda da Bog izdvaja sve ljude Bangladeša jer imaju najgore katastrofe, i ja sam ostao pri svom stavu," rekao je. "Ako sam trebalo da napustim svoje telo u tom trenutku, bio sam dobro pripremljen, jer već godinama praktikujem samoistraživanje. Nisam imao nikakvu dvoumicu. Zbog toga sam sada u Americi. Nisam brinuo o dolasku u Ameriku. Bio sam ovde i pre. Ali nešto se desilo, uspeo sam da dobijem vizu, i završio sam ovde a da nisam ni pomišljao da dođem ovde." To je kao priča koju vam uvek pričam. Iste stvari se dešavaju u nacističkim logorima smrti širom sveta. Patnju podnose neuki. Ovo vam može izgledati čudno, posebno nekima ovde koji me ne poznaju previše dobro. Izgleda kao da nemam samilosti. Izgleda kao da me nije briga. Naprotiv, briga me više nego što ikada možete znati. Takođe shvatam da se nikome ništa ne može desiti. Nikada se ništa ne dešava nikome. Ponovo uzmimo primer gledanja kroz ključaonicu. Kada gledate kroz ključaonicu vidite samo deo slike. Dakle, gledate kroz ključaonicu i vidite momka u Bangladešu koga pogađa ciklon, kako se davi, i kažete, "Jadna dušo." Ali onda vam je dozvoljeno da otvorite vrata, i sada vidite potpunu sliku. Vidite pre-

thodni život. Isti momak je bio deo inkvizicije u Španiji, i njegov posao je bio da muči ljude daveći ih. I pomerite se na drugi kraj slike i vidite da se osoba koju je udavio i on sam oboje smeju. Cela stvar je bila laž. Nikada se nije dogodilo. Ništa se nikada nije dogodilo. Kao da gledate film. U filmu se vodi rat. Svi bivaju ubijeni, rastrgnuti na komade. Ali onda je film gotov. Ništa se nije dogodilo. Bili su samo slike na ekranu. Kada ste svesni tela-uma, i mislite da ste telo-um, onda je vaš život jednostavno superpozicija na ekranu života, na svesti. Izgleda da vam se dešava. Ali u stvarnosti se ništa ne dešava. Vi ste slobodni. Vi ste celoviti. Vi ste potpuni. I postoji samo jedan od vas. Nikada nije postojalo vi i ja. Postoji samo jedan, i taj jedan je

apsolutna stvarnost. Vi ste taj jedan. Vi ste telo blaženstva. Probudite se! Oslobodite se svih onih osećanja koja vas preklinju da radite sve te glupe stvari. Probudite se. Budite slobodni. Uprostite svoj život. Nemajte straha. Strah je još jedna stvar za koju postajete vezani i koja vas sputava. Pogledajte svet. Svet je kosmička šala. Izgleda stvarno, dobre stvari, lepe stvari, užasne stvari. Sve su varalice. Ovaj svet je svet dualnosti. Za svako dobro mora postojati loše. Mora biti u ravnoteži. Za svako loše mora postojati dobro. Za svako gore postoji dole. Za svako napred postoji nazad. Nikada ne možemo razumeti ovaj svet. Previše je složen. Izađite iz njega, ne počinjanjem samoubistva, već transcendencijom uma i tela, i buđenjem u svoje stvarno Sopstvo. Tako izlazite iz toga. Prestanite da sažaljevate sebe. Prestanite da pridajete toliko pažnje svojim mislima, svetu, svom telu. Pustite šta bude. Predajte se potpuno sebi. Vaše sopstvo je Bog, svest. Počnite da se identifikujete sa Ja jesam, ne sa uslovljenošću. Ostavite uslovljenost na miru. Kao što sam vam ranije rekao, vi niste odgovorni ni za šta. Oslobodite se svojih osećanja krivice. Okrenite se unutra. Vidite istinu. Postanite istina. Ne tražite od drugih savet, šta da radite, kako da živite. Budite svetiljka sebi, kao što je Buda rekao. Svi odgovori su u vama. Neki od vas govore, "Pa, šta je sa tobom, Roberte? Ne možemo doći kod tebe po savet?" Ja sam vodič, ogledalo, da vidite sebe, i da vas usmerim unutar vas samih. Mogu vas videti samo na jedan način, kao savršenstvo, svest. Vidim vas kao sebe. Kada me pogledate, gledate u ogledalo. Šta vidite? Vidite sebe. Kako vidite sebe? Kao izopačene, ružne, bolesne, kao ego manijake? Pustite to! Probudite se! Ne postoji ništa što želi da vas povredi. Sve je u vašoj mašti. Vaša mašta uzrokuje vaše probleme. Sada nemojte dozvoliti da vas ono što vam kažem učini ciničnim i sarkastičnim. Dok ste na putu samootkrivanja, pomažete drugima. Radite ono što treba da se uradi. To će se desiti samo od sebe. Ako treba da hranite beskućnike, onda hranite beskućnike. Desiće se samo od sebe. Ako treba da odete da živite na vrh planine, i nikada više ne vidite civilizaciju, desiće se samo od sebe.

Glavna stvar koju treba razumeti je da vi apsolutno nemate nikakve veze sa tim. Možda mislite da preduzimate akciju, i možete reći sebi, "Ako ja to ne uradim, niko neće. Ako se ne pobrinem za ovu stvar, sve će se srušiti na mene." Šta može da se sruši na vas? Ništa nikada nije toliko loše. Ono o čemu zapravo govorite je promena. Vezani ste za određeno stanje i plašite se promene. To je ono što zapravo mislite. Ali ako ste radili na sebi, i naučili ste svoj um da počiva u srčanom centru, istrenirali ste svoj um da ne izlazi, pod izlaskom mislim napuštanje vašeg srca i odlaženje u svet i postajanje svetom, onda ako je vaš um ukroćen, samo radost vam može doći, zbog činjenice da je ono što zovemo supstrat života totalno blaženstvo. Kada se okrenete unutra, stapate se sa blaženstvom i postajete telo blaženstva. Izbor je vaš. Ako su vam praznici toliko važni, Uskrs, pogledajte kakve budale od sebe pravimo tokom Uskrsa. Mislimo da radimo nešto veliko. Isus nikada nije znao ništa o Uskrsu ili Božiću. Mi izmišljamo ove praznike. Nema ništa loše u uživanju, ali ne pretvarajte to u fetiš. Sećam se kada sam bio mali klinac od oko dvanaest ili trinaest godina, moja porodica je uvek želela da provedem praznik sa njima. I tada sam čak osećao u svom srcu, "Kakve bi to koristi imalo? Spoljašnje stvari nisu bitne," i išao sam u centar grada da slušam Džoela Goldsmita. Gde je vaše srce, tamo je Bog. Danas, razmislite, "Šta je to za šta sam vezan? Šta mi je toliko značajno na ovom svetu?" i shvatite da je to ono što vas sputava. Pustite to mentalno, okrećući se unutra, i shvatajući da, "Osećam ovo. Osećam da mi ovo treba. Odakle dolazi ja?" Pratite ja-nit do izvora i postanite oslobođeni. To je bila moja poruka za Dan majki. (smeh) Nema više. Ima li pitanja?

SB: Da li je Bog naš otac ili naša majka? (R: Rekli ste?) Da li je Bog naš otac ili naša majka? (R: Oboje.) (SH: Ili ni jedno?)

R: Ili ni jedno, da. Ako gledate na Boga kao na osobu, Bog nije ni muško ni žensko. Ali ako gledate na Boga kao na sebe, onda Bog postaje apsolutna stvarnost, svest.

SG: Roberte, ne mogu da razumem učenje da nemam slobodnu volju, da nemam izbor... (R: Oh.) ...možete li mi pomoći u vezi toga?

R: Naravno. Većina nas ima tako veliki ego da smo od detinjstva učeni, "Ako ti ne uradiš ovo, desiće se ovo. Ti si odgovoran, preuzmi odgovornost. Napravi nešto od sebe." Sve ovo jača ego. Po mom iskustvu, kao i kroz svete spise, drevne spise mnogih zemalja. I sve što se odvija je rezultat svesti. Drugim rečima, vi apsolutno nemate nikakve veze sa tim. Svet kakav vidite izgleda da je emanacija svesti. Životinje su svesne, ali nisu samosvesne. Potpadaju pod univerzalni zakon uzroka i posledice i nemaju pojma da postoje, ali postoje. Nekako mi postojimo kao životinja, ali smo postali samosvesni. Stoga verujemo da smo

odgovorni za svaku akciju koju preduzmemo i imamo slobodnu volju da radimo sve što radimo. Ali mogu vas uveriti da kada podignem prst da počešem glavu, sve je to predodređeno. Kada list padne sa drveta, sve je to predodređeno. Gledajte na to kao na film. Svaki pedalj, svaki delić filma je isplaniran. Pisci su napisali sve o scenariju pre nego što je postao film. Čak i kada glumac se okrene i trepne, napisano je u scenariju. Život je scenario, sve je isplanirano. Sada moramo imati neku vrstu slobode, inače bismo bili automati, roboti. Imamo slobodu. Slobodu da ne reagujemo na bilo koju datu situaciju. Slobodu da se okrenemo unutra i ne reagujemo ni na šta. Već da vidimo savršenu stvarnost unutra i postanemo slobodni od cele igre. Ali sve dok igramo igru, mi smo glumci u predstavi. Igramo svoju ulogu. Ali scenario je napisan pre nego što ste došli. Vi ste samo glumac u ulozi. Sve dok verujete da ste glumac, preuzimaćete nove uloge, život za životom za životom. Ali čim shvatite da niste glumac, niste režiser, niste producent, vi niste ništa od toga. Vi ste Sopstvo koje nikada nije režiralo, nikada produciralo, nikada glumilo. Vi ste sveprožimajuće Sopstvo, koje je potpuno slobodno, koje nikada nije bilo vezano... (prekid trake) ...bićete slobodni. Recimo da scenario nalaže da vas udari voz za deset godina. Dakle, za deset godina ćete hodati šinama i voz će vas udariti. To je scenario. Jedini način da izađete iz scenarija je da spoznate istinu o sebi. Da niste glumac i da ne postoji scenario, postajete Sopstvo i potpuno ste slobodni. Kako vam to zvuči?

SX: Ali onda ne postoji ni vi.

R: Ni ja? Šta mislite pod tim? (SX: Pa, ako ne postoji vi, ne postoji ni ja.) Tačno. (SX: Dakle, ne postojimo?) Tačno, ali da li to zaista znate ili to znate intelektualno? Nešto što ste pročitali u knjizi? (SX: Ne, nisam to pročitao u knjizi.) Da li ste imali to iskustvo? (SX: Upravo sam shvatio dok ste govorili...) To je dobro ako možete ovo shvatiti i imati svoje sopstveno iskustvo toga, to je način na koji treba da bude. (SX: Ne znam šta to znači?) To znači da ste slobodni. (smeh) (SX: Nema nikoga da bude slobodan?) Onda ste slobodni. Onda nema koga da bude slobodan, to je sloboda. (SX: Ali to je neshvatljivo?) Naravno da jeste. (smeh) Trebalo bi da bude. Ako možete da shvatite, nije istina. Zato vam tako često govorim. Ne verujte ni reči koju kažem, jer govorim besmislice, nemaju nikakvog smisla. (SX: Nisam to mislio.) To je dobro, trebalo bi. (SX: Mislio sam, nisam mislio da je neshvatljivo, u smislu da je neverovatno. Samo sam mislio da ne možete da shvatite.) Ne možete, to je tačno i tako treba da bude.

SH: Zašto bi trebalo da bude tako? (R: Zašto ne?) Ne postoji trebalo u tome, jednostavno je tako. (R: Naravno.) Odakle dolazi to trebalo? (R: Ja sam ga ubacio.) Izvadi ga, ne treba nam. (učenik se smeje) (R: Nema ga.) U redu.

ST: Roberte, da li je zato što vidovnjaci mogu da vide u budućnost vašeg života, jer mi se desilo nešto kada sam imao 11 godina kada sam sreo indijskog vidovnjaka na zabavi ovde u Holivudu. Rekla mi je stvari koje sam pratio i koje su se obistinile?

R: Vidovnjaci znaju samo o vašem ljudskom životu. Ako je vidovnjak zaista dobar, može vam verovatno reći nešto o vašoj ljudskoj budućnosti. Ali ko želi to da zna? Želim da postanem slobodan, to je ono što treba da kažete. Želim potpuno oslobođenje. Ne želim da znam o svom nastavku življenja. Želim da umrem svom telu i svom umu i postanem čista svesnost, svest. Dakle, vidovnjačka čitanja su za nezrele. Koga briga za budućnost? Ne postoji budućnost. Postoji samo sada, sadašnjost, i u to sumnjam.

SH: Zašto sumnjate u sadašnji trenutak? (R: Jer odakle dolazi sadašnjost?) Niotkuda. (R: Niotkuda, ne postoji sadašnjost.)

SX: Ne razumem zašto imamo ovu prinudu da budemo oslobođeni?

R: Zato što mislimo da smo vezani. Kada verujete da ste vezani, imate prinudu da budete oslobođeni. Ali kako se budite, shvatate da ne postoji vezanost, onda ne postoji ni oslobođenje.

SL: Često ste govorili da ako se ovo i ovo i ovo desi, onda biste bili slobodni, i čini se, samo želim da pitam, slobodni od čega?

R: Slobodni od vezanosti za osobu, mesto ili stvar. (SL: Ali ako se zaista ne osećate vezano?) Onda ste već slobodni. (SL: Ali ja ne zatvorim oči i ne vidim čistu svest, mislim...) Niko ne vidi. (SL: Niko ne vidi? Nema šta da se vidi?) Ne postoji čista svest koju možete videti. (SL: Šta?) Ne postoji čista svest koju vi možete videti. (SL: Odvojena od mene?) Mora postojati posmatrač da bi video čistu svest. I sve dok posmatrač postoji, još uvek ste vezani. (SL: Takođe, mnogi od nas bi verovatno trebali videti da kada pogledamo naše prošle živote, zapravo nismo ništa uradili, stvari su se samo desile.) Tačno, ali ne zadržavajte se na tome, zaboravite na svoj prošli život. (SL: U redu.) Zaboravite na prošlost potpuno. Okrenite se unutra i pronađite sebe, sada. (SL: Samo da razumem ovu poentu da...) Potpuno se zbunimo... (SL: ...da ste rekli da životinje postoje pod zakonom uzroka i posledice, i mi takođe?) Hm, kao životinja (SL: Kao telo?) Kao telo. (SL: Dakle, naš praktični život, naš radni život, naš radni um, sve ovo je pod zakonima uzroka i posledice.) Hm. (SL: I zar to ne znači da bi i buđenje takođe dolazilo kroz zakone uzroka i posledice?) Ne. Uzrok i posledica su pod zakonima karme. Ali karma i uzrok i posledica zapravo ne postoje. Samo u umu. Kada nema uma, nema uzroka i posledice. Postoji stvarnost. Dakle, radije nego da gledate unazad u prošlost, ili pokušavate da poboljšate budućnost, bolje je okrenuti se unutra i postati potpuno čist, postati svest i nećete brinuti o ostatku tih stvari. (SL: Mora postojati neki drugi nivo... verovatno mnogo ljudi ovde jednostavno ne brine. Kada se stvari dese, one se jednostavno dese, pogledaju gore i kažu, "Oh, to se desilo." Čak i ako drugi to možda ocene kao kataklizmično ili...) Sve su to stepeni gledanja stvari, tačno, naravno. Istina je da nema stvari za gledanje. Ništa se ne dešava... (SL: Nema dokaza, ništa?) Nikakvi događaji se nikada nisu odigrali. To je kao san. Probudite se! Zaboravite na

stepene, korake, ili ste budni ili spavate. Ne dajte se uhvatiti u stepene. To je ono što joga jeste. Kada se upetljate u jogijske prakse, meditaciju i ostalo, upetljate se u stepene i to vas sputava. I vraćate se život za životom kao možda veliki jogi, ali ste i dalje vezani. Ne želite da budete jogi. Možete biti jogi meda. Želite da budete oslobođeni i vi jeste oslobođeni. Probudite se i zaboravite na sve ostalo. (tišina) Vidite, osećam da su neki od vas izgubljeni u svojim mislima. Kada sedite mirno, umesto da smirite svoj um, dozvoljavate svojim mislima da vas obuzmu, da vas kontrolišu. Zar ne vidite da je to najveći problem koji imate? Dolazeći ovde dovoljno često, znate da ne bi trebalo da dozvolite svojim mislima da divljaju. Trebalo bi da uhvatite svoje misli posmatrajući ih, motreći na njih i pitajući, "Kome one dolaze?" i pratite to. Ne dozvolite svom umu da vas kontroliše. Nema veze koliko ozbiljnim smatrate svoj problem, ako ga imate. Samo vaš ego ima problem.

SH: Treba li isto raditi sa čulnim percepcijama kao i sa mislima?

R: Da. Ista stvar. (SH: Ko vidi? Ko čuje?) Ko motri? Ko vidi? Ko je svedok? (SH: Um je kao čulo koje opaža misli? On je kao šesto čulo u tom smislu?) Da. Prvo posmatrate svoje misli, motrite na svoje misli, postajete svedok svojih misli, a onda se pitate, "Ko je svedok? Ko motri?" I vraćate se na ja ponovo. Sve vaše nevolje su vezane za ja. Kada se ja spusti iz mozga i počiva u duhovnom srčanom centru na desnoj strani vaših grudi, tada vaše telo-um nestaje, a sa njim i svet i sve. To bi trebalo da bude vaša praksa, a ne slušanje svojih misli i briga. Recimo da mi lekar da dva dana života. Pa šta? Nemam kuda da idem. Dakle, funkcionisaću bez tela, ništa strašno. (SL: Funkcionisati?) Naravno, postojati, biti. (SL: Funkcionisati je nekako kao raditi ili proizvoditi

nešto.) Pa, za mene to znači oslobođenje. Šta je u rečima? Sve su to semantika. Ne shvatajte svaku reč bukvalno. (pauza)

R: Da li imamo najave?

SE: (Ed pominje pevanje i datum predstojećeg bhandare) (prekid trake, zatim traka počinje naglo dok se satsang završava)

R: ...Setite se da obožavate sebe, da se molite sebi, da se klanjate sebi, jer Bog prebiva u vama kao vi, mir. (pauza) Želim vam dobar Dan majki. Sledeći mesec je Dan očeva. Onda je Dan mrmota.

SL: Sutra je moj rođendan. (R: Tvoj rođendan, lepo je slaviti.)

SB: A kako bi bilo Dan ega? (R: Dan ega? Da. (učenici se smeju)) (kraj trake) [Sadržaj]

Vi Niste Čovek 16. maj, 1991

Robert: Om, šanti, šanti, om. Dobro veče. Ja smem da pijem vodu, vi ne. Lepo je biti ponovo sa vama. Dobrodošli. Želim da se zapitate, "Koji je moj pravi razlog za dolazak večeras? Zašto sam odlučio da dođem na sastanak poput ovog? Šta želim da postignem? Šta tražim?" Ako ste zaista iskreni prema sebi, otkrićete da je većina ljudi zainteresovana za poboljšanje svog ljudskog stanja. Žele da postanu bolja ljudska bića. Žele da poprave svoje poslove, svoje zdravlje, svoje finansije, svoje položaje, svoj status. I naravno, shvatate da je to pogrešan razlog za dolazak ovde. Ne zanima nas vaše ljudsko stanje, jer je premisa ovog učenja da ste vi nečovečni. Vi niste svoje telo, niti svoj um, niti ste činilac. Dakle, poboljšavati svoje ljudsko stanje je ludost. Ne pokušavate da postanete bolja ljudska bića. Pokušavate da zaboravite da ste ljudsko biće i usmerite svoju pažnju na svoju božanstvenost, na svoje Sopstvo, na Ja jesam, dok vaše ljudsko stanje ne bude prevaziđeno i pretvoreno. To se zove oslobođenje ili buđenje, što je zapravo vaša prava priroda. Tada ste slobodni. Ponekad je teško razumeti, "Šta ako umirem od bolesti? Šta ako sam siromašan? Šta ako ljudi pokušavaju da me ubiju? Kako mogu da zaboravim na to? Ako postanem samoostvaren, šta će se desiti sa mojim telom? Hoće li nastaviti da bude bolesno, ili siromašno, ili da čeka da bude ubijeno?" Postavljanjem takve premise, takvog pitanja, idete u pogrešnom smeru. Vi ne postojite onakvi kakvima izgledate. Nemate telo. Telo izgleda stvarno, ali istraživanjem ćete otkriti da nije. Kada otkrijete svoju stvarnost, svoju pravu prirodu, telo je prevaziđeno. Ono više nije ista stvar za vas. Možda izgleda stvarno drugima, ali za vas više nije tu. To je kao voda u fatamorgani. Izgleda stvarno, ali nije. Što se tiče vaših telesnih funkcija, one će se nastaviti. Tako će izgledati drugima. Izgledaće kao da vaše telo prolazi kroz iskustva, ali ne vama, kada ste probuđeni. Drugima ćete izgledati kao činilac, ali ne sebi. Ne pokušavate da to sakrijete, ili da se pretvarate da nemate telo. Čak se ne identifikujete ni sa nečim što vas tera da mislite da nemate telo. Postajete svoje sopstvo, apsolutna stvarnost. To je ono što ste oduvek bili, čista svesnost, sat-čit-ananda, Ja jesam ono što Jesam. To je vaša prava priroda upravo sada. To je ono što zaista jeste. Zato je bilo teško razumeti kada su ljudi poput Ramane Maharišija ili Ramakrišne umirali od raka. Učenici su plakali, ridali, a i Ramana i Ramakrišna su pokušavali da objasne, "Ne budite budale. Ja ne idem nikuda. Ja sam gde

će uvek biti. Ono što vidite nije istinita slika." Ipak, privrženici još uvek nisu mogli da razumeju, jer su dolazili iz ljudske perspektive, i naravno u ljudskom svetu, postoji patnja, postoji smrt, postoji rođenje, postoji beda, postoje sve vrste stvari. I postoje takođe lepe stvari. Ali one su sve deo iste maje, iste velike iluzije. Stoga pokušajte da ovo razumete. Sve će se srediti. Apsolutno nema razloga za brigu. Sve je dobro. Što više pokušavate da mislite o svom telu, da biste ga na bilo koji način poboljšali, to će biti gore, jer koristite svoj um da biste prikazali nešto što možda nije vaša karma. Kada vam kažem: "Ne brinite o svom telu," ja znam o čemu govorim. Vaše telo ne postoji. Nikada nije postojalo. Nikada neće postojati. Vaša prava priroda je bezgranična radost, ljubav, mir. Vi niste ono što se čini da jeste. Ne bojte se. Ne postoji ništa u univerzumu što bi vam moglo nauditi. Sve je u redu. Ako verujete u Boga, vidite tog Boga kao sveprisutnog,

sveznajućeg, svemoćnog. Shvatite da je taj Bog vaša istinska priroda, da je Bog vi, niko drugi, ali ne kao vaš ego, ne kao vaše telo, ne kao vaš um, već kao vi. Vi ste to. Razumite pravo značenje Sopstva, nepatvorene sreće, čiste inteligencije, vrhunske jednosti. Vi ste to. Usredsredite svoj um na Boga, shvatajući Ja jesam. Ja nisam ovo ni ono, samo Ja jesam. Uvek sam bio i uvek ću biti. Ne molite se za stvari. Provodite svoje vreme poistovećujući se sa svojim Sopstvom. Moliti se za stvari je gubljenje vremena. Možda dobijete te stvari, ali ćete kasnije zažaliti. To me podseća na priču o ovom katoličkom čoveku koji je želeo 50.000 dolara da renovira svoj dom. Otišao je u svoju crkvu i rekao: "Oče, dolazim u ovu crkvu od detinjstva. Sada mi treba 50.000 dolara da renoviram svoj dom. Možete li mi, molim vas, to omogućiti?" A otac je rekao: "Sine, mi ovde ne pozajmljujemo novac, niti dajemo novac. Idi kući i moli se Isusu i možda ćeš ga dobiti." Tako je otišao kući, kleknuo i rekao: "Isuse, moram da renoviram svoj dom. Molim te, daj mi 50.000 dolara." Ništa se nije dogodilo. Ovo je radio svakog dana mesec dana, i ništa se nije dogodilo. Onda je rekao: "Isuse, napraviću dogovor sa tobom. Uzeću 25.000 dolara. Možeš li da učiniš da mi to omogućiš?" Ništa se nije dogodilo. Molio se za 25.000 dolara celog meseca, i ništa se nije dogodilo. Onda se naljutio. Ustao je jedne mračne noći, otišao u crkvu, ušunjao se, ukrao statuu Majke Marije, Isusove majke, doneo je kući, uzeo maramicu, vezao je oko njenih usta, uzeo drugu maramicu, vezao je preko njenih očiju, i rekao: "OK Isuse. Ako želiš ponovo da vidiš svoju majku, bolje da mi nabaviš 25.000 dolara." (učenici se smeju) Tako se mi molimo.

SF: Da li je upalilo? (smeh)

R: Mi mislimo da će nam Bog dati darove, poklone, ako se dovoljno usrdno molimo. I ponekad ih dobijemo, i to je nesrećno, jer onda verujemo da šta god nam treba, samo treba da se pomolimo. Molitva ima svoje prednosti. Može povećati vašu koncentraciju, i približiti vas božanstvu po vašem izboru, ali traženje darova je greška, jer biste ih mogli dobiti, i tada će vaši problemi zaista početi.

Zaboravite na svoje telo, svoje potrebe. Sve će se srediti. Pitajte se: "Ko mora da uradi sve te stvari? Ko je zabrinut? Ko se boji?" i sačekajte. Odgovor će doći: "Ja jesam. Ja se bojim. Šta je onda izvor tog Ja?" I pratite Ja do njegovog izvora, držeći se njega, prateći Ja, boraveći u Ja. Doći će dan kada ćete se konačno probuditi i bićete slobodni. Ono što vam jednostavno govorim je ovo. Učinite svoj život jednostavnim. Neprestano istražujte: "Ko sam ja?" Kakva god bila vaša potreba, kakav god bio vaš položaj, odakle god dolazili, nije važno. Ne poredite se ni sa kim drugim. Neprestano istražujte: "Ko sam ja? Odakle je došlo ovo Ja? Šta je njegov izvor?" Pratite Ja do duhovnog srčanog centra, sa desne strane vaših grudi. Dopustite mu da se stopi. Duhovni srčani centar je Sopstvo. On je beskonačnost. Posmatrajte sebe, budite svesni svojih misli. Kakve god misli vam dolazile, dobre ili loše, uvek se pitajte: "Kome one dolaze?" Ovo radite celog dana. Uhvatite sebe. Podsetite sebe. Kada pitate: "Kome one dolaze?" posmatrajte misli koje vam dolaze u glavu. Postanite svedok. Onda se ponovo pitajte: "Kome one dolaze?" Uradite istu stvar. Ovo možete raditi kada formalno meditirate ako želite, ili radite to tokom dana, celog dana, čak i kada spavate. Zaboravite na vreme. Zaboravite na svet. Zapamtite, kada kažem: "Zaboravite na svet," ne kažem da zanemarite svoje obaveze. Postoji nešto što će se pobrinuti za njih. Postoji nešto što zna kako da se pobrine za vaše telo, za koje verujete da je stvarno. To je divna stvar u vezi ovog učenja, ne morate da brinete o svom telu. Ne morate da brinete da ako ne uradite to i to, taj i taj, posao neće biti obavljen. Vaše telo će nastaviti da radi šta god je došlo ovde da radi. To apsolutno nema veze sa vama. Ostavite svoje telo na miru. Ono će se uvek pobrinuti za sebe. Vi radite posao na koji ste došli. To je boravljenje u Sopstvu, izvoru, duhovnom centru sa desne strane vaših grudi. Čini se da je Ja došlo iz toga. Čini se da Ja emanira iz duhovnog centra. Tako se pojavljuje da se uzdiže, kada se probudite. Kada ste spavali, Ja se spustilo u vaše grudi, u vaše srce. Kada se probudite, postanete svesni, šta se dešava? Obratite pažnju kako Ja postaje veće. Ide od vašeg srca do vašeg mozga. Kada stigne do vašeg mozga, poistovećujete se sa svetom. Kažete: "Ja sam gladan. Ja sam žedan. Zakasnio sam. Treba mi ovo. Treba mi ono," ali kada

tonete u san, te misli počinju da vas napuštaju dok se Ja ponovo spušta u duhovni centar. Postanite svesni ovoga. Posmatrajte šta se dešava. Zapazite. Uhvatite Ja dok radi sve ove stvari. To se zove boravljenje u Ja, kada posmatrate Ja kako postaje sve jače dok ide ka vašem mozgu, i postajete svetovni, i ponovo kada tonete u san, Ja napušta vaš mozak i vraća se dole u duhovni centar. Cela tajna je zadržati Ja u duhovnom centru u svakom trenutku. To se zove oslobođenje. I ovo se dešava istraživanjem: "Ko sam ja?" Ono što zaista govorite je: "Šta je izvor Ja?" Posmatrali ste. Zapazili ste. Zapazili ste Ja kako se noću vraća u duhovni centar, dok tonete u san, i zapazili ste Ja kako ponovo oživljava, kada se budite, i istražujete:

"Šta je ovo Ja? Ko mu je dao život? Odakle je došlo? Šta je njegov izvor?" i ostanete mirni. Kako vam misli dolaze, istražujete: "Kome one dolaze?" Ovo radite iznova, i iznova, i iznova. Jednog dana nešto će se dogoditi. Vaše Ja će se istopiti u izvor dok ste budni, i doživećete sebe kao svest, kao čistu svesnost, kao apsolutnu stvarnost, i bićete slobodni. (tišina, zatim prekid trake, pa Robert nastavlja) Om, namah Shivaya, mir. Otvoreni smo za pitanja, izjave, kritike, šta god želite da kažete, slobodno to učinite.

SV: Da li je moliti se za zemlju, moliti se za ljude, to egoistično? Ono što govorim, ostaviti molitvu, ostaviti sve Bogu i to je samo molitva? Ima li ikakve koristi od toga?

R: Ima koristi od toga ako ste iskreni i zaboravite na sebe i shvatite da ste vi Sopstvo svega. Kada shvatite da ste vi Sopstvo svega, vaša molitva postaje univerzalna. Može biti od izvesne koristi. Ipak je bolje znati ko ste. Ako razumete svoju istinsku prirodu, onda ponovo shvatate svoju sveprisutnost, jer kao svest vi ste sveprožimajući. I kada ste sveprožimajući, to obuhvata svaki mineral, svaku biljku, svaku životinju i svakog čoveka. Onda ne morate da se molite, samo treba da budete. Ali u početnim fazama molitva može biti korisna. Kao što sam pomenuo ranije, čini vas usredsređenim nakon nekog vremena. Čini vas da shvatite da je objekat kome se molite niko drugi do vi sami. I to je prava molitva, kada se setite ko ste. Dakle, kada se molite za nekog drugog ili da poboljšate svetsko stanje, prizivate dualnost. Postojite vi i svetsko stanje. Postoji onaj ko se moli sa svrhom. Postoji samo jedna svrha, a to je Sopstvo, koje već jeste. U tom trenutku molitva postaje besplodna. Jer nema koga da se moli, za koga da se molite? Sopstvu? Sopstvo je već savršeno, sjajno i blistavo, ne treba mu nikakva pomoć. Univerzum će biti zbrinut, ne morate da brinete o svetu. Probudite se i onda vidite da li morate da se molite. Ali prvo se probudite, pa onda vidite da li postoji bilo kakvo takvo pitanje.

SL: Roberte, kada kažete da Ja boravi u srčanom centru sa desne strane grudi, ako telo ne postoji, kako ga možete naći na mestu koje ne postoji?

R: Zbog činjenice da je Sopstvo duhovni centar. Vi ste to Sopstvo i koristite svoj um da boravite u Sopstvu. Kada se um učini da boravi u Sopstvu, tada um i telo nestaju i ostaje samo stvarnost ili Sopstvo, koje je uvek bilo. Dakle, sve dok verujete da ste telo, pokušavate da boravite u Sopstvu, koje je centar na desnoj strani grudi. Ali kada se stopite, neće biti tela, ni centra, ni Sopstva, samo svest.

SC: Roberte, zanimljivo je da u bibliji piše da je srce mudrog čoveka na desnoj, a ludog na levoj strani.

R: Da, piše. (SC: To nam vi govorite.) Da. Pod ludima podrazumevaju da je verovanje u telo i um ludo. Mudrost, stvarnost je Sopstvo, pravo Sopstvo. Dakle, kada boravite u Sopstvu, to je mudrost. Kada boravite kao telo, to je neznanje. (SC: Imam osećaj, Roberte, da iako su vam oči otvorene, vi ne vidite ništa sa svrhom?)

Pa nema šta da se vidi, osim Sopstva. To je poput ekrana i njegovih slika. Vidim ceo univerzum kao superponiran na ekran, osim što sam toga svestan. Onda je sve zapravo ekran. Slike dolaze i odlaze. Tako vidim sebe kao univerzum. Sve je ovo Sopstvo i ja sam to. To nema veze sa Robertom. To je čista svest i čista svest je samodovoljna. Ja jesam je to. (tišina)

SG: Možete li reći da ne treba zanemariti svoje odgovornosti? Šta su nečije odgovornosti? Kako čovek zna svoju darmu?

R: Nečije odgovornosti su spoznati Sopstvo, spoznati ko ste. To je jedina odgovornost koju zaista imate. Sve ostalo će se pobrinuti samo za sebe. Što se tiče vaših fizičkih odgovornosti i vaših svetskih obaveza, sila koja zna kako da uzgoji mango na drvetu manga, koja zna kako da učini da pada kiša, pobrinuće se za to. Ne bojte se, bićete zbrinuti. Dakle, vaša jedina odgovornost je da se probudite, to je sve.

SU: Kada ste u tom stanju, da li ste svesni bilo kakvog ega, slušanja?

R: Ako ste u svom Sopstvu, odakle bi ego došao? Ne postoji nikakav ego. Ego se pojavljuje da postoji kada ste telo. Zbog vašeg ega verujete da ste telo. Ali kada se probudite, nema tela, nema ega, nema sveta, nema univerzuma, nema Boga, nema obmane, nema buđenja, postoji samo Sopstvo. Zato treba da istražujete: "Kome pripada ego? Ko misli da ima ego kojeg se treba rešiti?" Ako zaista morate da se rešite svog ega, imali biste borbu na rukama jer bi se ego opirao. Ali pošto ego nikada nije ni postojao, sve što treba da uradite je da dođete do tog uvida i probudite se. Imamo večeras prashad. Tako da možemo to podeliti. (Pripremanje prashada i deljenje studentima (opšti razgovor))

R: Ima li još najava ili komentara ili bilo čega što želite da kažete?

SM: Rekli ste jednom nešto, Roberte, o transkriptima, kako bi ljudi trebalo da ih čitaju. Uzmu jedan deo i proučavaju ga svake večeri i...

R: Pa način da čitate ove transkripte, ako ste zainteresovani, jeste da ostanete uz njega nedelju dana dok ne dobijete sledeći. Ali prvo ga prođite, a onda počnite ponovo iz početka. Uzmite ga pasus po pasus. Razmišljajte o njemu, promišljajte, osetite šta vam lično znači i radite to dok ne dobijete novi. Ne čitajte ga kao što čitate knjigu i odložite je i kažete: "Gde je sledeći?" Već radite na njemu, poistovetite se s njim, asimilujte ga, sve te stvari pomažu. Zapamtite da obožavate sebe, da volite sebe, da se klanjate sebi, da klečite pred sobom jer Bog prebiva u vama kao vi, mir. Volim vas, budite srećni. Dok se ponovo ne sretnemo, sve je dobro. (SC: Hvala, Roberte.) Hvala. (kraj trake) [SADRŽAJ]

Zemlja Džnanija 19. maj 1991.

Robert: Mir, šanti, šanti, Om, Mir. Pozdravi i pozdravljanja iz zemlje Džnanija. Zemlja Džnanija je mesto gde vi živite. Svi ste vi Džnaniji, ali neki od vas veruju da ste telo. I sve dok verujete da ste telo, odvajate se od zemlje Džnanija. Verujete da pripadate zemlji, i ako ste vezani za zemlju, morate da učestvujete u svim problemima, patnjama, srećama, radostima, koje dolaze sa zemlje. Morate da izaberete koga ćete slediti, da li ćete slediti božanski nagon koji vam govori da ste apsolutna svest, ili poziv mamona, koji je svet. Morate napraviti taj izbor. Izbor koji napravite određuje šta će vam se dogoditi od sada pa nadalje. Vrlo je jednostavno. Ili shvatate da niste od ovog sveta, da ste apsolutna stvarnost, vaša božanska priroda je čista svesnost, i počivate u tome, ili brinete, i strahujete, i pokušavate da utičete na stvari, i uvek smišljate, i planirate, i gledate u budućnost sa strepnjom, brinući o prošlosti. Izbor je zaista vaš. Čak i kada neki od vas kažu: "Ja sam apsolutna stvarnost," i dalje se referišete na telo, jer kažete: "Ja jesam," a ne poznajete Ja jesam kao svest. Vi kažete: "Ja sam apsolutna stvarnost," misleći da je vaše telo, vaš ego, apsolutna stvarnost, i ovo je velika greška. Morate razumeti kada kažete: "Ja sam apsolutna stvarnost," Ja jesam i apsolutna stvarnost su sinonimi. Izjavljujete najvišu istinu. Možete to reći i ovako, možete reći: "Ja jesam je apsolutna stvarnost," jer ako imate problema, ako mislite da je nešto pogrešno, i kažete: "Ja sam apsolutna stvarnost," vi zaista govorite da su moji problemi i moje negativno mišljenje apsolutna stvarnost. To je ono što mislite pod Ja jesam. Zato zapamtite šta Ja jesam zaista znači. Ja jesam je Bog. Ja jesam je nirvana, praznina. Ja jesam je svest, i to je vaša stvarnost. Dakle, nema stvarne razlike između mene i vas. Apsolutna stvarnost, svest, sveprožimajuća je. Ako je sveprožimajuća, kako možete biti nešto drugo? Vidite li ludost svog

razmišljanja? Postoji samo apsolutna svest. Postoji samo stvarnost. Ona je sveprožimajuća. Ne postoji ništa drugo. Samo biti svestan ovoga, vaše misli prestaju. Nema o čemu razmišljati. Ne postoji ništa što morate da uradite. Nema mantri koje morate neprestano da pevušite. Nema formula koje će vas pretvoriti u adžnanija. Nema vežbi joge koje morate da radite. Jednostavno morate biti svesni da je apsolutna stvarnost sveprisutna, sveprožimajuća, i da nema mesta ni za šta drugo. Ja jesam je Brahman. Ide i dalje od toga. Ja jesam je Parabrahman, izvan Brahmana. Neizreciv je, nedokučiv. Vi ste to. Vi ste ta svest, i nema

apsolutno ništa o čemu razmišljati. Ne postoji ništa čega se morate rešiti. Ne postoji posebno štivo koje morate čitati. Ne postoji niko koga zaista morate videti. Jednostavno morate biti svesni činjenice da je apsolutna stvarnost sve što postoji. Nema čak ni mesta za misao, za pitanje, za odgovor. Nema mesta, jer apsolutna stvarnost zauzima sav prostor. Nema o čemu se pitati. Ne morate biti dostojni. Ne morate to zaslužiti. Nema svrhe razmišljati o svojoj prošlosti, jer vaša prošlost nikada nije postojala i nikada neće postojati. Prošlost i budućnost su samo snovi. Probudite se iz sna shvatanjem da je apsolutna stvarnost jedina sila. Ona je svuda. Ne postoje svet i apsolutna stvarnost, pa onda morate da prevaziđete svet da biste pronašli svoju stvarnost. Ne postoji svet koji treba prevazići. Ne postoji Bog kome se treba moliti. Brahman ste vi sami. Šiva je vaša svest. Vi ste to. Šta još ima da se zna? Ne morate biti stručnjak za Upanišade. Ne morate memorisati različite odlomke. Morate postati poput malog deteta i ostati centrirani u sadašnjosti. Niko ne postoji osim vas. Vi ste jedino postojanje. Nema drugog postojanja. Ako biste uzeli ovu sobu i sve u njoj, diktafone, tela, cveće, tepih, i počeli da ih rastavljate do najsitnijih čestica, dobili biste čistu energiju od svega. Sve će doći iz istog izvora. Taj izvor je apsolutna stvarnost. To je podloga celokupnog postojanja. I taj izvor ste vi. Vi ste to. Vi niste ništa drugo. Sve ostalo je laž. Tražite, i težite, i tražite ovo, i tražite ono. Odustanite. Ostanite mirni. Ne dozvolite svom umu da misli dalje od vašeg nosa. Uhvatite svoj um. Posmatrajte ga kako misli, i smejte se. Odakle dolaze misli o kojima razmišljate? One su oblikovane navikom. Godinama koristite svoj um da mislite, i verujete da je jedini način na koji možete preživeti kroz razmišljanje. Ali sada počinjete da shvatate da ono što nazivate svojim umom nije zaista vaš prijatelj. To je optička iluzija koja vas drži vezanim za zemlju, i čini da brinete o svojim stvarima, i zaokuplja vas putevima sveta. Ali šta ako biste shvatili da svet ne postoji? Svet je kao voda u fatamorgani. Čini se da postoji, baš kao što se vaše telo čini da postoji, ali kada istražite, smejaćete se, jer ne postoji apsolutno ništa što postoji. Ako želite da slušate svoj um, imaćete težak period na ovoj zemlji, jer ćete otkriti da neke stvari idu dobro jednog dana, a izgleda da idu loše sledećeg dana. I onda ste srećni kada stvari idu vašim putem, a postajete jadni kada idu suprotnim putem. To je način sveta. On se igra sa vama. Morate se probuditi. Morate se predati svim svojim igrama, svim svojim mentalnim stavovima, celoj prošlosti i budućnosti, svim svojim verovanjima i konceptualnom razmišljanju. Sve ove stvari moraju otići, svi vaši objekti i subjekti, sva vaša takozvana ljudska inteligencija, sve što ste naučili. To mora biti prevaziđeno i tada ćete biti slobodni.

Ali sve dok se držite i najmanje stvari — možda ste zaljubljeni u ružu. Ako pogledate ružu i verujete u ružu, ona će vas držati vezanim za zemlju. Vi ste ruža. Ruža postoji jer vi postojite, baš kao što svet postoji jer vi postojite. Kada vi prestanete da postojite, svet prestaje da postoji. Kada vi prestanete da postojite, postoji samo stvarnost, i postajete apsolutno slobodni. (Muzička pauza.) Mnogi ljudi još uvek ne mogu da razumeju zašto ljudi koji postanu samoostvareni izgleda da pate, fizički ili na drugi način. Ne prođe nedelja da mi neko ne postavi ovo pitanje: "Kako osoba koja tvrdi da je samoostvarena, poput Ramana Maharshija i Ramakrishne i mnogih drugih, može umreti tako užasnom smrću? Da li je vredno ići za slobodom na taj način? Da li je vredno postati oslobođen kada ćete umreti užasnom smrću od raka ili nečeg drugog?" Ova vrsta pitanja je potpuno besmislena za mene. Besmislena je za mene jer ko je postavio pitanje, Džnani ili adžnani? Ko pati? Zar do sada ne vidite da je ono što vidite samo u određenoj dimenziji. Tamo

gde je većina vas sada, vidite rođenje i smrt, bolest i zdravlje, siromaštvo i bogatstvo. Vidite dualnost. Tako je prirodno da je vaše telo rođeno da umre, ako je to ono što vidite, i to je mesto sa koga dolazite, i patnja se pojavljuje da sledi. Ali iz ugla Džnanija, nema nikoga ko je ikada rođen, i niko ne pati. Ramakrishna je izgledao kao da propada, i neki od vas kažu: "Kako možete to reći? Pogledajte šta mu se dogodilo? Svedočili smo tome. Videli smo to. Čitali smo o tome." Ko je to mi? Ko ste vi uopšte? Ako sebe smatrate ljudskim bićem, prirodno je da ćete svedočiti patnji. Ali da li je Ramakrishna priznao da pati? Da li je Ramana Maharshi priznao da pati? Smejali su se celim putem do pakla. Niko nikada nije patio, i niko nikada neće patiti. To je način na koji vi vidite stvari. Morate se podići, i morate videti stvari iz drugačijeg ugla. Niste došli na ovu zemlju. Nikada niste bili rođeni. Vaše telo nije čak ni održavano i podržavano. Niti je svet. Postoji samo apsolutna stvarnost. Toliko ovih Mudraca, da bi se javnost osećala bolje, kažu da se ono što se dogodilo ovim ljudima jeste da su preuzeli karmu svojih učenika, a to je laž. To je laž jer nema karme! Nema šta da se preuzme! Tako se pojavljuje adžnaniju, koji posmatra, svojim očima, nekoga ko pati. Sada ne želim da izađete i smejete se ljudima u bolnici koji umiru, ili da odete do osobe koja umire i kažete: "Ti ne patiš. Ti se samo pretvaraš." To bi bilo besmisleno, glupo. Kada shvatite da osoba veruje da pati, nikada joj ne smete reći da ne pati, jer u toj fazi života ne znaju o čemu govorite. Stoga je vaša dužnost da pomognete. Vaša je dužnost da priteknete u pomoć svakome ko je u nevolji, sve dok verujete da ste čovek, i da ste telo, i prolazite kroz iskustva. Isto tako i svi drugi koje vidite. Ali kada dođete

životu Mudraca, to je potpuno drugačija igra. Mudrac ne vidi iste stvari koje vi vidite. Dobar primer za to je tabla. Zamislite Mudraca kao tablu, a vi crtate sliku ljudskog bića koje pati, umire od raka, propada. Svako ko pogleda tablu povezaće se sa ljudskim bićem nacrtanim na njoj. Neće se povezati sa tablom. Povezaće se sa slikom, posebno ako slika izgleda stvarno i prekriva veći deo table. Ali da li se nešto dogodilo tabli? Da li je tabla povređena? Da li je tabla rođena? Da li je tabla ostarila i umrla od raka? Možete izbrisati sliku i tabla je ista, kao što je bila pre. Bez promene. Stoga, da li vidite sebe kao osobu koja umire, koja stari, i ima problema, i može da dobije bolest? Ili vidite sebe kao podlogu, kao svest, kao čistu svesnost, a takozvani problem je samo nametanje Sopstvu? Kako vi to vidite? Razmislite o ovome. Kako vidite sve situacije u svetu? Zamislite ogromnu tablu ako hoćete, i sada neko crta slike celog sveta na tabli, celog univerzuma, galaksija, planeta, ljudi, mesta, stvari. Cela tabla je prekrivena slikama. Da li tabla oseća ovo? Da li tabla oseća dobre slike i raduje im se, i plače nad lošim slikama? Tabla ostaje uvek ista. Nove slike dolaze, stare slike odlaze. I tako je sa većinom nas. Vaš život je naslikan na tabli, i onda kada se čini da napuštate svoje telo, neko se pojavljuje da nacrta novo na tabli, i to se zove reinkarnacija. I slika koja je nacrtana na tabli vašeg novog tela, prolazi kroz ta iskustva u skladu sa karmom. To je deo velike iluzije. Ali ništa se nikada ne događa tabli. Mudrac je poput table. Njegovo ili njeno telo može izgledati da propada, da vene iz ovog ili onog razloga, ali Mudrac nije poistovećen sa tim. Drugima može tako izgledati, ali taj Mudrac je apsolutna stvarnost, sveprožimajuća. Ne postoji ništa osim Mudraca. Nema mesta ni za šta drugo. Mudrac je Sopstvo. Sopstvo je sve što postoji. Morate se naknadno probuditi. Kada čujete ove reči, sažvačite ih, asimilujte ih. Pustite ih da uđu u vaš duhovni srčani centar. Razumite šta ovo znači. Slobodni ste. Uvek ste bili slobodni. Niste vezani ni za šta. Ne verujte onome što vam oči pokazuju. Ako idem u bolničke posete, ako pomažem beskućnicima, to ne znači da se slažem sa ovim ili prihvatam ovo. To se samo čini. Ponovo, ne postajem arogantan. Ne postajem ciničan. Kada vidim beskućnika, ne kažem da oni zaista ne pate. Naravno da pate, jer su oni slike na tabli. Ovo je maja. Ovo je iluzija. Ovo je san, i oni su uhvaćeni u tom snu. Sve je unapred dogovoreno, unapred određeno. To je iskustvo kroz koje sada prolaze. Ali kada se probude, onda ne postoji takva stvar kao što je bilo šta unapred dogovoreno ili

unapred određeno. Sve to izlazi kroz prozor sa svim ostalim, u smeće. Onda postoji samo čista svesnost, vrhunska jednost, i nema ničeg drugog. Ovo je ono na čemu morate raditi, da

razbistrite svoju ideju o tome šta se dešava. A najlakši način da to uradite je, bez obzira šta vidite, ili šta verujete, ili kakva osećanja vam dolaze, jednostavno kažite: "Kome ona dolaze?" Saznajte. Kome dolaze ove slike, ove slike na tabli? "Ko ih vidi? Ko se poistovećuje sa njima? Ko se ljuti zbog njih? Ko vidi bolest, siromaštvo, oskudicu, ograničenje, nečovečnost čoveka prema čoveku? Da li je ovo stvarnost?" I tada ćete shvatiti da su to slike na tabli, to je sve što su, i moći ćete da ih izbrišete. Počinjete da shvatate da sve ove slike pripadaju ličnom Ja. Zamislite konac, i na taj konac vežete sve na svetu, i sve u univerzumu. Sve visi na koncu. Ako se rešite konca, neće biti mesta za ove stvari da vise, i one će morati da se rastvore. Konac je ono što im daje moć. Konac je vaše lično Ja. Kada se probudite ujutro, lično Ja izlazi iz vašeg srčanog centra i trči gore u vaš mozak. Vi se tada poistovećujete sa telom, i kada se poistovetite sa telom, Ja se širi i postajete svet, i kažete: "Vidim nebo, vidim mesec, vidim nečovečnost čoveka prema čoveku, vidim ljubav," i vidite sve te ljudske stvari, koje ste rodili. Zar sada ne vidite, sve su izašle iz vas. Izašle su iz vašeg uma. To je ono što učenje o ne-umu znači. Kada nema uma, nema postojanja. Dakle, ideja je da ih prebacite nazad odakle su došle, a to činite prateći Ja-misao. To je samo misao. Pratite Ja nazad do njegovog izvora. Što se vas tiče, izvor je duhovno srce na desnoj strani grudi. Nema veze sa čakrama. To je apsolutna stvarnost. To je nirvana, vaše duhovno srce. Ja i ceo svet vraćaju se u srce. Tada postoji samo samodovoljna apsolutna stvarnost i ništa drugo. Ne komplikujte. Ne budite analitični. Jednostavno shvatite da je izvor vaših problema Ja. Ja pripada srčanom centru, ne u mojoj glavi. Sve dok je Ja u mojoj glavi, ja se odnosim prema svetu. Kada boravim u Ja, držim se njega, a to činite istražujući: "Za koga Ja dolazi?" ili "Ko sam ja?" Ja će konačno nestati, i ostaće samo izvor, ili Brahman. To ste vi. To je vaša prava priroda. Boravite u njemu, volite ga, budite njime i budite srećni. Smatram da je ono što smo danas obradili od najveće važnosti. Stoga, ako osećate da niste sasvim razumeli o čemu smo govorili ili ako imate bilo kakvo pitanje u vezi s tim, slobodno pitajte. Jer ono što smo obradili je zapravo celo učenje, to je to. Jednostavno je, jasno, ne morate biti stručnjak, ne morate ići u Indiju da biste pronašli bilo kakvog guru-a. Jednostavno shvatite da se sve dešava unutar vas. Sve što verujete da je programirano i ono što jeste je karmičko. Kada se probudite, sve to nestaje i postajete sveprožimajući. Držite to jednostavnim. Zaboravite na sve formule, procese, samo budite tabla.

Ima li pitanja?

SU: Vi, vi ste tabla?

R: Ja sam tabla? Svi smo mi tabla? (SU: Mislim, nema table onda bez Ja?) Naravno, ali primer je da smo mi poput table. (SU: Brišete Ja? Šta radite sa njim?) Ja se vraća u vaš srčani centar i postaje Sopstvo. Ja je uvek bilo Sopstvo. (SU: Ali šta je Sopstvo bez sveprožimajućeg koje bi uključivalo tablu?) Sopstvo, tabla i sveprožimajuće su sinonimi. Sve su jedno i vi ste to. To ste vi. (SU: Dakle nećete morati...) Neću morati šta? (SU: Nećete morati da brišete tablu?) Brišete tablu jer je tabla poput štapa kojim okrećete vatru i bacate sve u vatru i spaljujete. Sve vaše misli, vaše emocije, vašu prošlost, vašu karmu, sve je spaljeno. Dakle, štap koji preostane, kojim okrećete vatru, je tabla. (SU: Mislite, samo se okrenete od toga?) Onda ga bacite i rešite se toga. (SU: Mislim, zar se ne možete okrenuti bez pokušaja da to uništite?) Ne, jer mora postojati neko ko će se okrenuti. Nema okretanja. Kada vidite istinu, sve nestaje. Baš kao kada sanjate. U svom snu prolazite kroz sve ovo, učenja, idete učiteljima, učite o tablama, ali iznenada se probudite, šta ostane? Sve je nestalo. Vi ste jedini koji postoji. Table su nestale, časovi su nestali, učenje je nestalo, Bog je nestao, univerzum je nestao, vi ste budni. Ista je stvar. Dakle, koristite sve ove stvari kao primere dok spavate. Ali kada se probudite, one nisu potrebne jer ste slobodni, vi ste Sopstvo.

SB: Da bi se palo u duhovni srčani centar sa desne strane grudi, da li se mentalna pažnja mora rastvoriti i tada se pada u to?

R: Morate boraviti u Ja. Kada istražujete: "Odakle dolazi Ja?" To je mentalna pažnja, usmeravate pažnju na Ja. Ali što više istražujete, pažnja postaje slabija i Ja postaje slabije. Sve dok pažnja i Ja oboje ne padnu u srce i tada nastaje apsolutna svesnost. (SB: Dakle, u krajnjoj liniji, to je kao rastvaranje cele strukture pažnje, koncentracije?) Možete to tako reći, ali zapamtite, ako mislite na to kao na nešto što se rastvara, to je kao misliti o komadu leda koji se mora rastopiti. To može potrajati vekovima. Bolje je shvatiti da nemate šta da rastvorite. Jer ništa nikada nije ni postojalo. Vi ste nepropadljivo Sopstvo. Nikada rođeno, nikada ne može umreti, vi ste to. Boravite u tome. To je ono što mislim kada sam ranije govorio o preteranom analiziranju. Korišćenje previše procedura, traženje formula, odbacite sve to, samo budite Sopstvo i probudite se. Budite ono što jeste. I otkrićete da se sve pobrine samo za sebe. Sopstvo se brine samo za sebe jer je to jedino Sopstvo koje je sveprožimajuće. Dakle, kada odbacite sve svoje mentalne stvari i formule i svoje razmišljanje, Sopstvo se automatski pobrine za sebe i vi ste to. Veoma je jednostavno. Nemojmo komplikovati. Čak i razmišljanje o tome čini ga komplikovanim jer razmišljanje o tome pretpostavlja da postoji mislilac. Postoji subjekt i objekat i to donosi konfuziju. Stoga ne dozvolite svom umu da se umeša u sve

igra predmeta i objekata, rastvaranje stvari, pokušaj da postaneš nešto. Predaj se svemu tome i samo budi ono što jesi.

SF: Roberte, šta znači samodovoljno? Kada kažeš da je Sopstvo samodovoljno?

R: Znači da je sveprožimajuće. Sopstvo je sadržano, sve je sadržano unutar Sopstva, ono je samodovoljno. Postoji samo Sopstvo i ništa drugo. Ne postoji Sopstvo, i. Nema mesta ni za šta osim Sopstva i ti si to.

SU: Da li je Sopstvo sve mogućnosti pored toga što je sveprožimajuće? (R: Uspravio si Boba. Uplašio si ga. (smeh) Koje je bilo pitanje?) Rekao si da je Sopstvo takođe sve mogućnosti?

R: Sopstvo nije sva mogućnost, Sopstvo je samo Sopstvo. To je apsolutna svesnost. Ali nema mogućnost. Mogućnost za šta? (SU: Može li se bilo šta desiti?) Nema mesta da se desi. Zamisli nešto što zauzima sav prostor u ovoj sobi. Kako se bilo šta može desiti, kada nema prostora? Gde bi se desilo? Mora postojati prostor. Dakle Sopstvo zauzima sav prostor i nema mesta ni za šta drugo. (SU: Znači ništa se nikada ne dešava?) Ništa se nikada nije desilo. Ništa se ne dešava. Ništa se nikada neće desiti.

SG: Ptice nisu stvarne? (R: Ptice?) Da.

R: Pa ako su ptice stvarne onda su i rat i nečoveštvo čoveka prema čoveku stvarni. I tako su i drveće i veverice i lišće stvarni. One su stvarne sve dok veruješ da si telo. Ako veruješ da si stvaran onda je sve što vidiš svojim očima takođe stvarno. Stoga ne poričeš svet, već jednostavno radiš na sebi najbolje što možeš da bi uklonio ja koje je posmatrač. Kada posmatrač bude uništen, tako biva i svet.

SM: Koja je bila reč? (R: Uništen.) Ko uništava?

R: Sve dok veruješ da si lično ja, ptice i sve ostalo su stvarni. Ptice, kao i sve ostalo na svetu, zapamti, slika su na tabli koju si nacrtao. Ali to ni najmanje ne utiče na tablu. Možeš izbrisati ptice i nacrtati veverice. Tabli to ništa ne znači.

SU: Šta se dešava sa ljubavlju?

R: Ništa. Šta želiš da se desi s njom? (SU: Pa ako nema ljubavi nema ničega?) Izvini? (SU: Ako nema ptica nema ničega, kako može postojati ljubav?) Bez ptica kako može biti ljubavi? (smeh) (SU: Pa...?) Ono što si ti zaista, Džozefin, tako je božanstveno i tako blaženo da ptice čini kao bubašvabe. (učenici se smeju) (SU: To mi se ne sviđa!) Tvoja istinska priroda nikada ne može dostići ptice. Ptice su samo mentalni izrazi. Naravno, lepe su, uživaj u njima. Ali onda ptice moraju umreti i onda plačeš. (SU: Možeš ih jednostavno voleti.) Voliš ih, onda umru, onda plačeš, onda voliš još malo reči. (SU: Možeš li dobiti ljubav bez plakanja, ne znam, ne mogu, ali možeš

li?) Pa kada kažeš, "ne mogu," na koga misliš? (SU: Mislim na stanje u kome sam sada, nisam dostigla stanje u kome mogu jednostavno voleti.) Onda izađi iz tog stanja u kome si sada i postani slobodna. (SU: Samo voleti?) Samo voleti, naravno. Sopstvo je ljubav. Većinu stvari koje voliš sada, voliš sa razlogom. Voliše ptice, ali ako ti jedna sedne na glavu i počne da te kljuca po glavi, ne bi više volela pticu. Pticu voliš samo

kad radi ono što ti želiš, peva. (smeh) Ali kada ode u wc na tvojoj glavi (smeh) i radi druge stvari, gde je onda nestala ljubav za pticu? (još smeha) Toliko je hirovita ljudska ljubav.

SB: I onda za Dan zahvalnosti jedemo pticu. (smeh) Tako zahvaljujemo Bogu, jedemo ptice. (R: Jedemo pticu, tačno. Pa mi smo kanibali.)

SU: Ne prestaješ da voliš svog psa zato što uradi nešto.

R: Ne, ali ga ošamariš kada uradi nešto što ti se ne sviđa. (SU: Mi ne radimo to zato što on nije odgovoran.) Ni ti nisi odgovoran. Sve je emanacija tvog uma. Zaustavi um i svet će se zaustaviti. (SU: Ne pokušavaš ni da zaustaviš um.) Ne ne pokušavaj. Koristim semantiku. (SU: Znam šta govoriš.) Drži um tihim, mirnim, nepokretnim. (SU: Hoće li se smiriti sam od sebe?) Da, ako ga ne diraš. Seti se primera koji uvek koristim, ako imaš prijatelja i ne obraćaš pažnju na prijatelja, hoće li prijatelj ostati? Prijatelj će otići. I tako je kada ne obraćaš pažnju na svoj um, um će se smiriti. Ali kada stalno misliš o svom umu i poistovećuješ se sa svojim mislima, um postaje sve jači i jači i jači. Zato ne obraćaj pažnju na svoj um. To činiš tako što istražuješ, "Kome dolaze ove misli?" I dolaziće sve manje i manje i manje i manje i manje sve dok um ne postane potpuno tih. Tada će Sopstvo unutar tebe zgrabiti um, ugušiti ga i povući ga u srce. I bićeš slobodan.

SM: Kada imaš probleme, Roberte, i istražuješ, "Kome problemi dolaze?" oni jednostavno nestanu.

R: U pravu si, ako nastaviš da praktikuješ to i pitaš, "Kome problemi dolaze?" Nešto se dešava. Počinješ da vidiš stvari iz drugačije perspektive i izdižeš se iznad starih povreda. Iste stvari koje su te ranije povređivale nestaju, izdigao si se.

SB: Roberte, čini se da je um otporan samo na tišinu onoga što jeste?

R: Pa koristiš otmene reči. (SB: Pa samo mislim, čini se da je šta god uzeto kao celina. To je sve što zapravo jeste, samo opiranje ovom predavanju u tišini, da je to slučaj.) Tako se pojavljuje. (SB: Da.) Ali zapamti svoju stvarnost da nema uma koji se opire. Vidi, ne drži se tačke da imaš nešto da savladaš jer ćeš uvek imati nešto da savladavaš ako to radiš. Kada ti se um čini da se opire, ne hrani ga više snagom misleći da se opire. To je samo po sebi nedostatak. Već jednostavno istražuj, "Za koga se opire?" I ne razmišljaj o tome, samo istražuj. I videćeš da nema uma koji se opire. (SB: Znači istraživanje prekida poistovećenje?) Da. Zapamti, ne veruj da postoji bilo šta što moraš da savladaš. Jer ćeš provesti večnost savladavajući. Ne postoji ništa što moraš da savladaš.

SG: Roberte, čini se da je sve što je rečeno tako apstraktno... (R: Hm.) ...i kada su ljudi ranije govorili, ptice su lepe, ne treba da ih voliš jer će umreti.

R: Ne, nikad to nisam rekao. Nisam rekao da ne treba da ih voliš jer će umreti. Rekao sam da ljudi koji samo ljudski vole takođe i ljudski plaču. Za stvari koje

vole na kraju umiru. Pa kako to može biti stvarno? Bilo šta što umire, može li to biti stvarno? Može li to biti večno? Može li to biti apsolutno? (SG: Ne, ali nije li važno ceniti lepotu apsolutne stvarnosti koja se izražava kroz forme, bilo da umiru ili ne?) Sve dok osećaš da si telo, trebalo bi da uživaš u svemu, naravno. Ne treba da se uzdržavaš. Ne pokušavam da ti kažem kao ljudskom biću da ptice ne postoje ili svet ne postoji. Govorim iz perspektive apsolutne stvarnosti kada to kažem. Ali ono što govorim je, čini ono što moraš da činiš odakle god dolaziš. Sve dok osećaš poistovećenje sa telom, tvoj svet je vrlo, vrlo stvaran za tebe i moraš da deluješ u skladu s tim. Zato umesto da pokušavaš da ne vidiš ptice, hrani ptice, hrani beskućnike, čini šta se mora

učiniti, ali vidi istinu unutar sebe i u meri u kojoj poznaješ istinu u sebi, u toj meri će sve početi da se menja napolju. (SG: Ali nije li to takođe razlog zašto ptice postaju lepe zato što vidimo stvarnost koju vidimo u njima je unutar nas i možemo osetiti sebe kao deo tog jedinstva?) Mi smo mnogostruki aspekti. Dakle jedan od aspekata je videti lepotu sveta. Ali to nije apsolutna stvarnost. To je samo aspekt svesti. Kako ideš više, počinješ da vidiš da su ptice izašle iz tvog uma. One su emanacija tvog sopstvenog uma, tvojih sopstvenih misli. I kada povučeš ja nazad, ptice, crvi, leševi, ljudska bića, sve ide sa ja nazad u centar i onda ono što si osećao prema pticama postaje milion puta jače unutar tebe i to se zove blaženstvo. Neobjašnjivo je kako bi se osećao kada se povučeš nazad u sebe. Davao si verodostojnost svemu što postoji. Izašlo je iz tvoje božanske prirode. Kako to povlačiš nazad, ta božanska priroda postaje tvoje Sopstvo umesto ptica. I opet, milijardu puta je jača, lepota i radost i harmonija. Uzimamo reč blaženstvo zdravo za gotovo. Ali blaženstvo je reč koja se čak ne može objasniti, može se samo iskusiti. I kada osetiš svoje sopstveno blaženstvo, pod svojim mislim na blaženstvo Sopstva koje je sveprisutno, sveprožimajuće. Tada se sva ona osećanja koja si dao ptici pojačavaju milion puta unutar tebe i ti si Sopstvo univerzuma. Ništa drugo ne postoji. Ali pitanje koje si postavila dolazi iz ljudskih vrednosti. Iz ljudskosti. Pa opet, prirodno, sve dok se poistovećuješ sa svojom ljudskošću, poistovećuj se sa pticama i drvećem i cvećem i ružama i svim ostalim, moraš.

SU: Ali kako možeš povući ptice nazad u sebe a ne povući i leševe?

R: Povlačiš. (SU: Da, ali šta se dešava s tim, da li je i to jače?) Sve se rastvara u blaženstvo. (SU: Zašto?) Zato što je blaženstvo jedina stvarnost. (SU: Misliš da postoji blaženstvo bola?) Nema bola. Ko vidi bol, ko oseća bol? Bol oseća samo tvoja ljudskost. Ako tvoje ljudskosti nestane, nema bola. To smo pričali celu noć, celo popodne. Mudrac oseća bol – tako drugi vide mudraca, ali sam mudrac ne oseća ništa. Čak i kada izgleda da pati. Drugi vide patnju, ali ne i mudrac.

SB: Nije li Ramana rekao da postoji bol?

R: Ne. (SB: Ne? Nisargadatta je rekao da nema bola...pitali su ga da li je bio u bolu kada je umirao i rekao je da bol postoji, nije rekao ja sam u bolu, ali jeste rekao da postoji

bol.) Pa ne znam na šta je mislio, tako da ne mogu govoriti u njegovo ime. Ali bol je deo ljudskog iskustva.

SQ: Da li govoriš da ako se poistovetimo sa svojim ograničenjima da se poistovećujemo sa emocijama koje idu uz svet i ograničenjima sveta i okolnostima sveta. Da doživljavamo stvari koje doživljavamo sve zato...?

R: Naravno, ali ne moraš da se poistovećuješ s tim. Zato što se poistovećuješ sa ličnim ja, onda sve te stvari dolaze same po sebi. (SQ: I onda kada si rekao poistoveti se sa svojim bezgraničnim...) Umesto toga, vidi ja kako se rastvara u tvom srcu. Vrati ga nazad u srčani centar, u izvor, i tada postaješ ogromna ljubav. To mislim kada kažem, "Budi ono što jesi."

SU: Je li to poput emanacije? (R: Kao šta?) Emanacije?

R: Imati emanaciju... (SU: Mislim, ako se vrati u Sopstvo i izađe...) Ne izlazi. Ne ulazi niti izlazi. Kada ja ode u srce, tada se Sopstvo pojavljuje kakvo jeste. Nema više dolaska, nema više odlaska. (SU: I nema emanacije?) Nema emanacije. Jer moraš imati izvor za emanaciju. Vraćaš se u izvor koji je stvarnost. Nema emanacije, ništa ne ostaje. (SU: Može li izvor prestati da emituje?) Ne, ne emituje ništa? Da bi emitovalo, mora postojati nešto što emituje kao. (SU: Sopstvo koje emituje.) Ono jednostavno jeste. (SU: Ali ako je njegova priroda da...) Ono nema nikakve kvalitete. Ono je iznad ljudskih kvaliteta. Ljudskih atributa. Iznad toga. (SU: Ali sve to prebiva u njemu?) Ono je to. Sve te stvari o kojima govoriš sagorele su u njemu. Baš kao vatra. Bacaš svoje strahove u vatru i svoje emocije i svoj bes i svoje konceptualno mišljenje i svoje unapred stvorene ideje, sve to odlazi u vatru i sagoreva. Zatim takođe bacaš i ideju o kojoj smo upravo govorili u vatru. I onda spoznaja da nije bilo vatre. Nije bilo ničega za sagorevanje, nikada nije postojalo.

SH: Je li to ono što radiš, samo se dobro nasmeješ? (R: Ako voliš da se smeješ?) Kosmički smeh izbija. (R: Naravno, u pravu si, smeješ se.)

SB: Ako nema tebe, Roberte, ko se smeje?

R: Smeh se smeje, samo smeh. Niko se ne smeje, samo smeh.

SF: Roberte, mi smo tako okamenjeni u svojim telo-umovima. Kad god dođemo ovde da čujemo dijaloge i da te čujemo. Veoma je teško, čini se da stalno ponavljaš i ponavljaš iznova i iznova... (R: Ponavljam dok ne uradim kako treba.) ...i takođe, stalno ti postavljamo iznova i iznova ista pitanja. Odrastao sam u katoličkoj tradiciji i sećam se kada sam bio klinac davali su mi katehizam... (R: Hm.) ...to je mala knjižica sa malim učenjima koje treba nabubati u glavu. (R: Aha.) I otišao sam u Zen centar jednom i tamo je običaj bio da se peva, pre svake sesije pevali su Srce sutru. U kojoj su glavna učenja ili ceo sažetak učenja bili tu. (R: Hm.) Pevali su, cela grupa, rekao bih sa toliko snage i uverenja. Da verujem da sve to verovatno ostavlja trag na ljudima koji su pevali. Hteo sam da te pitam, Roberte, možda ako bi nam diktirao rezime koji bi nam služio poput sutre, sutre za pevanje, da možemo malo toga da radimo pre nego što počnemo ove sastanke. To je ideja.

R: Pa imamo pevanje pre nego što počnemo. (SF: Ne, nešto poput sažetka glavnih tačaka učenja u čast Roberta.) A, razumem šta misliš.

SE: Robertova sutra. (opšta diskusija)

R: Zvuči lepo, ali nije li ovo dodatna konfuzija? (SB: To je još materijala za um da se bori s njim.) I onda ćemo verovati u sutru.

SF: Ne, postoji koncepcija, veoma jaka koncepcija u telo-umu. (R: Znam šta misliš.) Da bi se to neutralisalo, moglo bi postojati nešto što ti nabija u glavu glavne tačke učenja, Roberte.

R: U izvesnom smislu u pravu si i ako to želiš, svakako ćemo to uraditi. Ali ne pravi to svojim bogom. (SF: Ne, naravno da ne.) To je razlog zašto pokušavam da izbegavam pisanje knjiga ili čak pravljenje traka ili radjenje stvari kao što su te, jer ljudi postaju zavisni od tih stvari, umesto da zavise od sebe. (SF: Naravno, ako se uzme u pravoj perspektivi, mislim, to je samo materijal za pevanje, može poslužiti svojoj svrsi.) Ako to želiš, uradićemo to. Ovde sam da udovoljim. (smeh)

SU: Bio sam u Zen centru takođe sa pevanjem, nije napravilo nikakvu razliku. (R: Da.) Ne mislim, nemam ništa protiv, ali nije uspelo. Sve se mora desiti samo od sebe.

SG: Nije rešilo probleme katolicizma.

SE: Hajde da radimo na sanskritu tako da niko ne razume.

R: I onda ćemo imati samo elitne ljude koji to razumeju.

SG: I onda uzmemo sveštenika i platimo mu da tumači za nas. (smeh)

SM: U katolicizmu kažu, ako uzmu dete pre nego što napuni 7 godina i indoktriniraju ga u katolicizam, onda ga imaju doživotno. (R: Nisu li to govorili i o komunizmu?) Da, da. (smeh)

SY: Šta kažete na to da nema kritike, zašto postoji potreba za kritikom? (SM: Tako je.) Zašto postoji potreba za kritikom? (SM: Pa nije kritika, samo konstatujemo činjenicu. Nije bilo tako zamišljeno.) (R: Sve je dobro.)

R: Da. Možemo to uraditi, Horat. (SF: Roberte, to je samo ideja, mislim, znaš?)

SD: Mislim da je to sjajno.

R: Nije samo to, nego znam šta misli. Kao što je Ramana Maharši imao trideset stihova i pevali bi to u hramu celo jutro.

SU: Valjda je glavna stvar, forma je praznina i praznina je forma. To je bilo ime, uradila sam to. (Pominje mantru)

R: Da. Pa ćemo pustiti brata Eda da je sastavi. (smeh) On može biti zadužen za sutre. (smeh) (traka se završava) [TOC]

Koliko jako želiš da se probudiš? 23. maj, 1991

Robert: Pozdrav. Dobro je biti ponovo sa vama. Uvek je zadovoljstvo biti sa vama. Ne znam zašto? Ali jeste. Zato što sam sa sobom. Sopstvo je sve što postoji. Pa kada ste sa ljudima sličnog uma, zapravo ste sa sobom. Zaista je zanimljivo koliko ljudi želi da bude prosvetljeno, da bude samospoznato, a ipak kada pogledate u njihove živote, sve ostalo stavljaju na prvo mesto. Pod stavljanjem svega ostalog na prvo mesto, mislim na to da brinu o svojim poslovima, o svojim porodicama ili o svetskoj situaciji. Zaokupljeni su svojom srećom, budućnošću, prošlošću. Kako možeš moguće da se probudiš kada imaš sve te stvari na umu? I još jedna stvar koja mi je smešna su, svi praznici koje uzimamo, odmori. Neko me je drugog dana pozvao i pitao me, "Koliko će još trebati pre nego što se probudim? I usput, idem u Akapulko za praznik rada." Pa, to mi je enigma. Sećam se kada sam imao oko 13, 14, 15 godina, želeo sam ovo toliko jako da sam morao da se šunjam iz kuće da bih išao da slušam Džoela Goldsmita kako govori, tamo u Njujorku. I zimi sam morao da uzmem voz i autobus i opet voz. Trebalo mi je oko dva i po sata da stignem do centra. Ali nešto u meni me je guralo ka duhovnim ljudima. Ono na šta ciljam je ovo: Šta god staviš na prvo mesto u svom životu, to na kraju postaješ. Ako misliš da ti je posao broj jedan zato što te izdržava, gledaš na ovu stvar pogrešno. Ono što te izdržava je Sopstvo. Posao je samo jedan od kanala Sopstva. Ako poznaješ Sopstvo, uvek će biti pobrinuto za tebe jer je Sopstvo samodovoljna harmonija i blaženstvo. Stoga bih mislio da tvoja prva obaveza treba da bude prema pronalaženju Sopstva ili otkrivanju ko si zaista. Šta je sa odmorima, praznicima? Kuda god da odeš, moraš povesti sebe sa sobom. Ako si bedna osoba, nosićeš svoju bedu kuda god da odeš. Prvi dan ili tako nešto može izgledati kao da praviš pauzu od svojih svakodnevnih iskustava. Ali ubrzo ćeš naći zamerku hotelu u kome odsedate, restoranu, hrani, svakome, jer to je ono što radiš i kada si ovde. Čini mi se da ako osoba zaista želi da se probudi, staviće učenje na prvo mesto. Meni je svejedno. Ne kažem ovo zato što želim da vas vidim ovde stalno. Kao što znate, imate slobodu da radite šta želite. Ja bih bio poslednji koji bi vam rekao kuda da idete ili šta da radite. Ponekad bih želeo da kažem određenim ljudima kuda da idu. Ali slobodni ste da radite šta želite.

Moraš sam doći do zaključka o onome o čemu govorim. Nešto u tebi mora biti tako snažno, uvek imaš duhovni život na umu. Zašto moraš bilo gde da ideš? Ti si univerzum. Nema mesta za tebe da ideš. Uostalom, sećaš se da je ceo univerzum emanacija tvog sopstvenog uma. Ti stvaraš univerzum. Gde moraš da ideš? Ako tražiš sreću i mir, to je upravo unutar tebe. Ako tražiš promenu okruženja, to je upravo unutar tebe. Šta god ti treba, unutar tebe je. Nema mesta gde moraš ići za bilo šta. Moraš se upitati, koliko jako želim da se probudim? I to će odrediti šta radiš. Kada neki od nas doživljavaju dobru karmu, da tako kažemo, i imamo uživanja u životu na ovom svetu, ponekad se udaljavamo od duhovnog života jer pretpostavljamo da smo srećni. Pošto imamo takozvane dobre stvari u životu. Zaboravili smo da je sve podložno promeni. Tvoje bogatstvo može završiti sutra. I čak i ako ne završi, i dalje postaješ okovan za zemlju. Pa sledeći put ćeš verovatno biti beskućnik. Univerzum je kosmička šala. Igra igre sa tobom. Želi da postaneš vezan za stvari. Tvoj um se pojavljuje veoma snažnim. Govoriće ti svakakve stvari da te drži vezanim. Veoma je malo ljudi koji se izvuku iz toga. U Bhagavad-Giti piše, od hiljadu ljudi, jedan traži Boga. Od hiljadu koji traže, jedan ga nalazi. Misli se na Sopstvo. Ne možeš moguće pronaći sebe kada si zadubljen u svet. Ne zagovaram da postaneš pustinjak ili samotnjak. Jednostavno kažem, prvo prvo. Usmeri pažnju na Sopstvo, tvoje telo će se samo brinuti o sebi. Nešto će se brinuti o tvom takozvanom telu. Neće gladovati. To nešto može brinuti o tvom telu bolje nego što se ikad možeš nadati. Dakle, ne moraš stalno da razmišljaš o svojim stvarima i svom telu i svetu većinu vremena. Moraš početi da razumeš da si jedini koji može rastvoriti maju i probuditi se u istinu svog bića. Možeš reći gde si po onome što radiš celog dana. Samo

razmisli o danas, otkad si se probudio jutros. Koliko često si mislio o svom višem Sopstvu. Koliko često si praktikovao samoistraživanje. Koliko često si se potpuno predao. Ne previše, poistovetio si se sa svetskom situacijom. Poistovetio si se sa majom. Sa stvarima, sa osobama, sa mestima i onda mi kažeš, želim da se probudim. Želim da postignem samospoznaju. Naravno, istina je da si već samospoznat, znaš to, ali to su samo reči. Šta radiš da to dokažeš? Kada brineš, udaljavaš se od samospoznaje. Iako možda veruješ da imaš nešto o čemu da brineš. Može ti izgledati veoma važno, ali iz više perspektive nema apsolutno ništa o čemu da brineš. Apsolutno ništa o čemu da brineš. Bez obzira kako ti se činilo, bar shvati da je to

pojava i da to tako vidiš iz svoje perspektive. Izdiži se iznad toga pitajući, "Kome to dolazi? Ko to doživljava?" Kada imaš strah. Strah bilo koje vrste, udaljavaš se od oslobođenja. Čega se možeš moguće bojati, svest je sve što postoji, svest je blaženstvo. Nema ničeg drugog. Um je izmislio ostatak i navodi te da se bojiš. Mržnja, osveta, sve te osobine, pa čak i dobre stvari, one su dve strane istog novčića. Želim da te podsetim da ne pokušavaš da promeniš lošu ljudskost u dobru ljudskost. Ono što pokušavaš da uradiš je da prevaziđeš obe. Sve će biti u redu ako se držiš svoje sadhane. Ako odvojiš vreme da praktikuješ samoistraživanje, ili predavanje, ili samo da sediš u tišini. Možeš raditi ove stvari dok radiš. Zaista ne moraš da meditiraš formalno. Zato pogledaj sebe i vidi kroz šta si prošao samo danas. Sumnje, sumnjičavosti, strepnje, pomešane sa osećanjima ekstaze možda. Malo radosti tu i tamo, malo sreće tu i tamo. Znaš, prosečna osoba je srećna kada stvari idu njenim putem. Kada se svet okreće onako kako ona želi. Ali to ne traje dugo. Uskoro se nešto desi i stvari više ne idu njenim putem. Postaje uznemirena, zbunjena, razočarana. Samospoznaja nema apsolutno nikakve veze sa svetom. Drugim rečima, nije važno kroz šta prolaziš. Bilo da je tvoje iskustvo bolesno ili zdravo, bogato ili siromašno, srećno ili tužno, šta god. Nema veze sa samospoznajom. Tvoja reakcija na te stvari ili te približava ili udaljava od nje, kroz tvoju reakciju na svako iskustvo. Moraš da se nosiš sa svakim iskustvom na isti način. Recimo da si dobio na državnoj lutriji i imaš šezdeset miliona dolara. Koliko vas bi reklo, "Kome ovo dolazi?" (učenici se smeju) Govorite to samo kada nešto nije u redu, zar ne? Jer ako nešto ide tvojim putem, zaboraviš na sve to. I bićeš u sledećem avionu za Akapulko. Smešno, ali istinito. Koliko vas bi se vratilo na nedeljnu proslavu ako biste dobili šezdeset miliona dolara na državnoj lutriji? Vidite li kako je jaka maja, igra igre sa vama. Navodi vas da verujete da vam treba duhovni život kada stvari krenu naopako. Roditi se je prokletstvo i sva iskustva kroz koja prolazite su zato što ste rođeni. Ali nije li bolje uraditi ono što moraš da se probudiš i završiš s tim? Umesto da igraš igru karme i reinkarnacije i ovoga i onoga, probudi se! Počni da razumeš da ja nisam telo-um fenomen. Ja nisam činilac. Ono što mi dolazi je samo pojava karme. Ali ja nisam to, bilo da je dobro ili loše, nije važno. Ko doživljava karmu? Ko doživljava ljudsku sreću i nesreću? Ko prolazi kroz ove stvari? Ja? Ja je odgovor, naravno. Imaš lično poistovećenje sa ja. Sve dok veruješ da ja postojim kao telo, ja postojim kao um, patićeš u skladu s tim. Kroz sva iskustva kroz koja prolaziš, neka će biti dobra, neka loša i imaćete jo-jo sindrom.

Jednog dana će ti se desiti nešto dobro, sledećeg dana nešto loše, nešto dobro će se dešavati celu nedelju, a nešto loše dve nedelje. Nešto dobro će se dešavati tri nedelje. Ići će gore-dole kao jo-jo. Želeći da produžiš svoja dobra iskustva i eliminišeš loša iskustva. Psihologija ti neće pomoći. Psihijatrija ti neće pomoći. Drogiranje neće ti pomoći. Alkohol ti neće pomoći. Zbog činjenice da moraš da se probudiš iz ovih iskustava. Sva ova psihološka iskustva se završe, onda si nazad sa sobom. Jedino što će pomoći je otkriti odakle ja dolazi. Odakle dolazi ta prva zamenica, ja? Mora dolaziti iz mene samog kada počneš da razmišljaš o tome. Jer ne dolazi izvan mene, zbog činjenice da svaki put kada kažem ja, mislim na sebe. Ali na koje ja mislim? Kada kažem, "Srećan sam, tužan sam, gladan sam, sit sam." Odakle to ja dolazi? Ko ga je rodio? Koji je njegov izvor? Ovaj postupak se zove prebivanje u ja. Ti pratiš ja do njegovog izvora tako što istražuješ sam od sebe, "Odakle je došlo?" ako hoćeš, "Ko sam ja?" Ovo je prebivanje u ja. Uskoro ćeš otkriti da ja oživljava svakog jutra kada se probudiš. Ja oživljava i postaje sve jače kako prolaziš kroz dan. Ali

ako prebivaš u njemu, pratiš ga i slediš ga, shvatićeš da ono zapravo nema izvor. Ja je kao voda u fatamorgani. Izgleda da postoji, ali je ne-entitet. Moraš to otkriti za sebe. To će biti najveće otkriće koje ćeš ikada napraviti. Otkrivajući ovo, imaćeš neograničen mir, čistu sreću, radost. Samo otkrivanjem da ja nema izvor. Nikada nije postojalo. Nikada nisi rođen i nikuda ne možeš otići kada umreš. Jer nema kuda da se ide. Ti si ono što je oduvek bilo i što će uvek biti. Sat-čit-ananda. Ti si vrhunski Brahman, čista svesnost. To je tvoja istinska priroda. To si ti. Ne ja. Govorim o ličnom ja. Nema ja, ali moraš ovo otkriti za sebe. Zato se u praksi kaže da slediš ja do izvora koji je duhovno srce na desnoj strani tvojih grudi. Kada ja ode nazad u duhovno srce, to je isto kao otkrivanje da je voda u pustinji fatamorgana. Ovo te budi. Kada se probudiš, sve je rastvoreno. Više ne postoji um, da tako kažemo. Više ne postoji ti ili ja. Više ne postoji univerzum ili svet. Više ne postoji pitanje oslobođenja. Više ne postoji pitanje. Jer nema nikoga ko bi postavio pitanje. Nema nikoga ko bi imao iskustvo. Nema nikoga ko bi video svet. Nema nikoga ko bi imao problem. Postaješ oličenje potpune radosti. Zapravo ne postaješ oličenje potpune radosti jer nikada nisi ni postojao. Potpuna radost jednostavno jeste. Nije ovo niti ono. Jednostavno jeste. Dakle vidiš, zaista ne moraš ništa da radiš, ništa ti ne treba, nema mesta gde moraš da ideš, nema posebne knjige koju moraš da čitaš, nema posebnog

učitelja koga moraš da vidiš, ovo je između tebe i tebe. Što više postaješ oduševljen svetom i njegovim uslovima, to više postaješ vezan. Pusti sve. Ako ti je teško da praktikuješ samoistraživanje, predaj sve svom beskonačnom Sopstvu. Drugim rečima, pusti odgovornost. Daj odgovornost Bogu. Ko je ništa drugo do tvoja sopstvena svest. Ne misli da si toliko važan da moraš da savladaš problem. To je sve što radiš kada misliš da imaš problem koji treba savladati. Čini te da se osećaš važnim. Moram da rešim ovaj problem, moram da prevaziđem ovu situaciju. Kao da je ja neko važan. Ja ne postoji. Ako ja ne postoji, ne postoji ni tvoj problem. Znaš do sada da tvoj problem postoji jer veruješ u svoje ja. Kada shvatiš da ja ne postoji, sve nestaje. To mislim kada ti kažem ponekad, nema problema, nikada nije bilo problema i nikada neće biti problema. Ali čim počneš da misli da problemi postoje. Čak i dok sediš ovde i slušaš me, ako dozvoliš svom umu da misli, zar se ne pojavi problem u tvom životu o kome razmišljaš, koji misliš da je tako važan u ovom trenutku? Ali ako si spontan i živiš u večnoj sadašnjosti, večnom sada, zaboravi na prošlost, ne brini o budućnosti, već živi u ovom konkretnom trenutku, u ovom trenutku nema problema. Ako možeš samo da ostaneš u ovom deliću sekunde, niko nije gladan, niko nije bolestan, niko nije u potrebi, niko ne pati. Kako počneš da ostaješ u tom deliću sekunde, ovaj delić sekunde se širi u minut, u dva minuta, u deset minuta i kako prebivaš u njemu, pretvara se u večnost. Uvek si u tom deliću sekunde gde se ništa ne dešava. Gde se ništa ne odvija. Taj delić sekunde je blaženstvo, čista inteligencija, apsolutna stvarnost i ti si to. Dakle, opet, počinje kada ustaneš ujutro. Posmatraš ja. Gledaš sebe kako misli ustao sam, upravo sam se probudio. Ali ovde je kvaka, ne dozvoli ja da ode dalje. Čim vidiš sebe kako govoriš, "Upravo sam se probudio." Pokušaj da uhvatiš sebe i postaviš sebi pitanje, "Ko je ja koje se upravo probudilo?" Jer u tom deliću sekunde pre buđenja bio si u blaženstvu, bez misli. Ali čim počneš da misliš na ja, svet stupa na scenu. U tom deliću sekunde pre nego što je ja došlo, bio si budan. Ipak nije bilo sveta, nije bilo ljudi, nije bilo univerzuma, nije bilo problema. U tom deliću sekunde. Ali čim si počeo da misliš na ja, tvoje nevolje su počele. Jer razmišljaš o danu, gladan sam, moram da se istuširam. Moram da se obučem i ja počinje svoju nestašnost. Zato je veoma važno posmatrati ja kako izlazi. Ako zaista možeš da ga posmatraš, videćeš da ja izlazi iz tvog duhovnog srca na desnoj strani tvojih grudi. Ali desiće se smešna stvar. Kako ga posmatraš, ono će se vratiti nazad, nije li to zanimljivo? Kako posmatraš ja ili ga propituješ, "Odakle je ja došlo?" Zaustaviće se. Zaustaviće svoj postupak, zaustaviće svoje putovanje ka mozgu gde postaješ svestan tela. Sve ove stvari dešavaju se u deliću sekunde. Zato moraš biti svestan,

moraš biti budan, moraš to paziti. Priznajem da zahteva izvestan trud na početku, ali vredi truda. Razmisli o ovome ponovo. Neposredno pre nego što se probudiš u ja, već si budan u tom

deliću sekunde. U tom deliću sekunde nema sveta, ali si budan, svestan si, potpuno si srećan, potpuno si samospoznat u tom deliću sekunde. Ali onda ja počinje svoje putovanje od srca do mozga. Ako možeš da posmatraš ja i preispitaš njegov autoritet, izgubiće zamah i usporiti. I počeće da se vraća u srce. Ako uspeš da ga vratiš u srce, bićeš svestan, ali ćeš biti oslobođen. Obavljaćeš svoje poslove kao i uvek. Istuširaćeš se, pojesti doručak, sve će se dešavati spontano. Neće biti misli. Jedino iskustvo koje ćeš imati je potpuno blaženstvo. Potpuna sreća, potpuna radost, a ipak će tvoje telo obavljati svoje poslove. Može se desiti odjednom ili može potrajati. Ali vredi truda, zar ne? Čak i ako ti potraje čitav život, bar ćeš tada biti slobodan. Šta je važnije od ovoga? Može li išta biti važnije od ovoga? Ovo garantuje da se ne vraćaš na ovu zemlju. Garantuje da ćeš dok si živ u svom telu, takoreći, biti dživan-mukta, samospoznat u telu. Ovo je tvoje jedino spasenje. Ali moraš to uraditi. Ova učenja su nekada Rishiji prenosili od usta do usta da bi ih objasnili. Veoma je teško razumeti knjige. Iako su neke od njih vrlo jasne... (prekid trake, zatim Robert nastavlja) ...nešto unutar tebe zna šta treba uraditi da bi se to desilo. Ali ako pokušaš razumeti svojim mozgom, svojom glavom, zaboravićeš. I kada dođe sutra ujutro ustaćeš i tvoje ja će odmah preuzeti. Reći ćeš: zakasnio sam na posao, žurim, ovo sam i ono sam, i zaboravićeš sve o čemu pričamo večeras. Ali ako slušaš svojim srcem, kada dođe sutra ujutro spontano ćeš moći da se uhvatiš. Ponoviću ponovo kako se to radi. Kada prvi put otvoriš oči, u tom deliću sekunde si svestan. Ja se još nije podiglo, ali zapamti, sve se dešava u sekundi. Zato moraš biti svestan, budan, inteligentan. Posmatraj i primetićeš da ja počinje veoma slabašno i postaje sve jače. Možeš uzviknuti: "Ko si ti?" To je isto kao reći: "Ko sam ja?" Ko ti je dao dozvolu da se probudiš? Posmatraj, gledaj. Ja će početi da gubi zamah. Ja će postajati sve slabije i slabije. Način na koji se to obično dešava ljudima, većini ljudi, jeste da uspeju da ga uhvate možda na nekoliko sekundi, a onda će ja potpuno preuzeti. Ne budi razočaran, to je najgora stvar koju možeš uraditi. Većini ljudi su trebale godine, vekovi možda, da pređu ceo put. Budi srećan s onim što imaš. Ali kako počneš da praktikuješ ovo marljivo, svakog dana, taj delić sekunde u kome posmatraš ja proširiće se na celu sekundu, na dve sekunde, na tri sekunde. Drugim rečima, te tri sekunde ćeš biti samospoznat u izvesnoj meri. Bićeš svestan, tačka.

Nećeš biti svestan ovoga ili onoga, bićeš svestan. I osetićeš nešto što nikad pre nisi osetio, radost. Znaćeš da si na pravom putu. Zatim kada ja potpuno preuzme, možeš ustati i obavljati svoje poslove i pitati se: "Ko sam ja? Šta je izvor ja?" Tokom dana, kad god ti misli dođu, budi prijemčiv, budi budan, preispituj: "Kome dolaze ove misli?" Dolaze meni. "Ko sam ja? Ko sam ja? Šta je izvor ja?" Praktikuj to celog dana. Sledećeg jutra radi isto. Ako ovo radite, prijatelji moji, uveravam vas, počeće da vam se dešavaju stvari koje niste smatrali mogućim. Neka svi doživite blaženstvo i svoje istinsko Sopstvo. Pitanja? Komentari? Izjave? Žalbe?

SL: Možeš li postići u suštini isto stanje dok zaspiš kao i kad se probuđuješ, što je...?

R: Ako se uhvatiš pre nego što zaspiš... (SL: Dakle, nekako možeš?) Gledaćeš ja kako se vraća u srce. Kada se probudiš, ja izlazi, kada spavaš, ja se povlači. Da, to možeš, jedini problem je što ćeš zaspati. (SL: Probudiću se ujutro da probam.) Kada se probudiš ujutro, pomoći će jer ako ga pratiš tokom noći, pre nego što zaspiš, potraga će se nastaviti kad se probudiš. Drugim rečima, biće ti lakše. Ako gledaš TV film pre spavanja, to će ti biti na umu dok zaspiš i kada se probudiš bićeš u stanju omamljenosti i nećeš moći uhvatiti ja. Ali ako tražiš ja dok zaspiš i posmatraš ga kako ulazi u tvoje srce, ovo je, uzgred, dobro za nesanicu jer ćeš otkriti da ćeš mnogo brže zaspati dok posmatraš ja kako se povlači u tvoje srce. Kada se probudiš, biće ti utoliko lakše nastaviti da posmatraš ja kako izranja. Dakle, da, to je veoma dobra praksa dok ideš na spavanje. Umesto da misliš o svom momku ili ljubavnoj aferi ili hrani koju si upravo pojeo ili bilo čemu drugom. Ako jednostavno posmatraš ja. Način na koji to radiš dok pričaš sam sa sobom i misliš: "Umoran sam," posmatraj ja kao umorno, "Pospan sam," ja je pospano, "Ne mogu da spavam," ja ne može da spava. Samo budi svestan šta ja radi. To je sve što treba da uradiš i onda, dok

nastavljaš da zaspiš, u onom deliću sekunde pre nego što zaspiš, ja će nestati u srcu i ponovo ćeš u tom deliću sekunde biti samospoznat, ali ćeš tada spavati.

SL: Roberte, da li je tvoj uticaj učinio da svi budemo tako mirni da smo spremni da zaspimo? (smeh) (R: Šta god.)

SG: Šta misliš o Joelu Goldsmithu?

R: Mislim da je velika duša. Uživao sam u njemu. Jesi li upoznat s njim? (SG: Da. Sviđaju mi se njegove knjige.) Joel Goldsmith je bio moj prvi učitelj. Bio je taj koji me je ohrabrio da odem kod Yoganande, a Yogananda me je poslao u Indiju. Svi me šalju. (učenici se smeju) Pitam se šta to znači?

SH: I kuda te je Ramana Maharshi poslao?

R: Poslao me u moje Sopstvo. (SH: To nije odlazak, to je povratak kući?) Tako je.

SC: Ovaj entitet koji posmatra sebe kako zaspi ili sebi govori, zvuči kao da postoji odvajanje između posmatranja sebe kako zaspim, govorenja sebi da idem na spavanje. Da li je to isto ja koje sve ovo radi?

R: To je isto ja, da, ali nisi iskusio tu situaciju. Pošto nisi iskusio stvarno ja, moraš koristiti svoj um da uhvatiš svoj um. Um radi sve ove stvari. Koristiš svoj um da uništi samog sebe i to je postupak koji koristiš. Naravno, u stvarnosti postoji samo Sopstvo. U stvarnosti, sve što sam večeras rekao je besmislica, jer ništa od toga zapravo ne postoji. Postoji samo svest, apsolutna stvarnost, Sopstvo. Ali to su samo reči ako nismo to iskusili. Zato mora postojati postupak za adžnanija da koristi da bi se probudio, i to je postupak.

SY: I kako to postići tokom dana, dok radiš i živiš tokom dana?

R: Neprestano se pitaj: "Kome dolaze ove misli?" Svaki put kada ti misli dođu u um, o čemu god da misliš, dobro ili loše ili neutralno. Neprestano preispituj: "Kome dolaze?" Nema razlike koliko puta moraš ovo da radiš. Jednostavno nastavi da preispituješ. I primetićeš kako dani prolaze da preispitivanje postaje sve rede zbog činjenice da prostor između misli postaje sve veći i veći. Drugim rečima, sve manje i manje misliš. (SY: Da li to ometa svakodnevni radnički svet?) Ne, naprotiv, čini svakodnevni radnički svet boljim. Jer univerzalno prisustvo preuzima i čini tvoj rad efikasnijim. Kada moraš da misliš kao ego o svom poslu, ego mora da uči o poslu i ego je vrlo ograničen. Ali univerzum, od koga posao ionako dolazi, zna kako da se pobrine za sebe. I bolje će se pobrinuti za tvoj posao nego što ti možeš kao ego. Ne brini o ovome, uverićeš se da je istinito kako nastaviš sa praksom.

SD: Roberte, nisi li takođe rekao da umesto samo-istraživanja možemo jednostavno biti svedok?

R: Da, svedočenje vodi samo-istraživanju. Ako možeš samo posmatrati sebe. Posmatraj ja na delu, posmatraj ja u igri, posmatraj sebe kako misliš, postani svedok, posmatrač. Napokon će doći trenutak kada moraš postaviti pitanje: "Ko je taj koji posmatra? Ko je posmatrač?" I to takođe mora otići.

SG: Izgleda da posmatranje ja dok zaspiš može biti dobar način da se i umre, zar ne?

R: Pa, ako nisi vežbao pre smrti... (smeh) ...kada dođe vreme da umreš, bićeš u strahu i nećeš moći da vežbaš u tom trenutku. (SG: Trebalo bi pokušati to unapred, isprobati...) Naravno, isprobaj. (učenici se smeju) Tačno. Ako to radiš dovoljno, shvatićeš da niko ne umire i ta misao će nestati iz tvog uma o umiranju. Ali ako čekaš do poslednjeg trenutka da počneš da vežbaš, nikada se neće desiti.

SK: Na neki način je smešno jer pokušavamo da se vratimo u stanje koje nikad nismo napustili i dalje od nečega što ne postoji.

R: Tačno. (smeh) (SK: Zaista ima svoj komični aspekt.) (smeh) Zaista ima, ali zašto se ne probudiš sada! I prestani da igraš te igre? Probudi se! (pauza) Odbijaš da se probudiš. Ako bi se samo probudio sada, sve ostalo bi postalo suvišno.

SH: Zašto odbijamo da se probudimo?

R: Zato što insistiraš na igranju karmičkih igara. (SH: Pretvaranju da si ono što nisi?) Želiš da igraš žmurke. Želiš da sakriješ svoje Sopstvo i misliš da moraš da ga tražiš. (SH: To je nekako glupo?) Naravno. Zato se probudi i prestani biti glup. (SH: Hvala, hoću.) (učenici se smeju)

SR: Roberte, Sopstvo, apsolut, je ipak stvorilo ovu igru žmurki, ili šta god, imalo je nešto na umu. Mora da je služilo nekoj svrsi jer inače ne bi bilo ovako?

R: Naprotiv, Sopstvo je samodovoljna apsolutna stvarnost. Nikada ništa nije uradilo. Poznaje samo sebe. Ono što izgleda da se dešava je fatamorgana. Ništa od ovoga se zapravo ne dešava. (SD: I ko vidi fatamorganu?) Ko god želi da je vidi. (SR: Gde je suština fatamorgane i šta je njen temelj?) Šta je temelj vode u fatamorgani? Kada vidiš vodu u pustinji, šta je njen temelj? Nema ga. Nikada nije postojala. Ali kada shvatiš da je fatamorgana, više nikad nećeš biti prevaren. Jer svaki put kada prođeš pored nje, smejaćeš se, reći ćeš da to ne postoji. To je laž. I tako je ovaj život laž. Ne postoji ništa onako kako izgleda. (SR: Mora da služi nekoj svrsi jer toliko mnogo ja to doživljava?) Ne služi nikakvoj svrsi. Ne postoji svrha postojanja.

SY: Zašto smo onda? (R: Niste.)

SR: Zašto nismo? (učenici se smeju) (SY: Zašto nam je tako teško sve ovo razumeti?)

R: Kome je teško? Činiš teškim verujući da ne razumeš. Ali u stvarnosti si već slobodan. Najbolji pravac delovanja, naravno, jeste biti tih. U tišini se tvoja sloboda otkriva. Ali kako se vezuješ za svet, sve vrste pitanja se javljaju i tome nema kraja. Na primer, kada se upustiš u svet, pitaš: "Zašto je pas pas? Zašto je mačka mačka? Zašto je drvo drvo? Zašto postoji nebo? Zašto postoji trava? Zašto postoje ljudi? Zašto postoje bubašvabe?" Tome nema kraja. To je kao: šta je bilo prvo, drvo ili seme? Nema odgovora jer ne postoji, to je kao san. San ne počinje stvaranjem. Samo počne. A onda se probudiš i san je gotov, i tako je i sa ovim. Kada mehur pukne i probudiš se, bićeš slobodan.

SH: Sve velika gluma, velika prevara?

R: Naravno. (SH: Pretvaranje?) Sve je pretvaranje, sve je hipnoza. (SH: Kao da.) Magnetizam. (SR: To je duboka, duboka uslovljenost ovde.)

R: Pa, nemoj se previše slagati s tim jer ako misliš da imaš duboku, duboku uslovljenost, mislićeš da imaš nešto što je teško prevazići. I to će ti oduzeti utoliko više vremena. Usmeri pažnju na ja i ne misli o tome koliko je duboka uslovljenost. Jer u stvarnosti uopšte nema uslovljenosti.

SG: Roberte, izgleda da je to samo rezultat mišljenja i... (R: Naravno.) ...i očigledno poput pitanja — nekada sam verovao da moje mišljenje upravlja organizmom. Sada izgleda da ono što mišljenje radi jeste da samo pravi predviđanja stalno. Kao da predvidim da ću se počešati i to je prilično blizu, predviđanje je možda blizu, ali mišljenje ne upravlja time, samo nekako pravi predviđanja?

R: Da, to je tačno. Češanje je karmički, predodređeno. (SG: I mislim da ću se počešati jer je to relativno blizu, nije van pameti, možda je tačno, ali misliti šta će se desiti za sat vremena, ne znam, ali to je samo još jedna projekcija?) Da.

SJ: To je kreativno mišljenje.

R: To je kreativno mišljenje? (SJ: Da.) Oslobodi ga se. (smeh)

SK: Zvuči, ovde izvedeno, da je mir na zemlji gotovo nemoguć?

R: Shvatio si!

SR: Pretpostavljaš li da će ova iluzija jednostavno nekako ispariti sama od sebe jednog dana, jednom, u nekom periodu?

R: Ne postoji iluzija koja treba da ispari. Tebi se tako pojavljuje, ali ne postoji. Kada se probudiš, shvatićeš da nikada nije bilo iluzije. Niko ne spava i niko ne pati. (SR: Pretpostavljaš li da će jednom u budućnosti igra biti prekinuta? Da niko ne mora da se budi ili da bilo šta radi?) Nema igre koja treba da bude prekinuta. Igra nikada nije ni počela. Ako veruješ da je igra počela, tražićeš vreme kada će biti prekinuta.

SH: Jednostavno nije tu, ne postoji, tačka, kraj? (R: Tačno.)

SR: To je samo igra jer mislimo da je igra?

R: Tačno, sve ima veze s tvojim mišljenjem. (SR: Jer postojimo samo zato što mislimo da postojimo.) Da.

ST: Dakle, moramo li se odreći svoje svesnosti sveta?

R: Ne moraš se ničega odricati. Sve će se desiti samo od sebe. Samo treba da pratiš ja i vidiš odakle je došlo. (ST: Da li se onda svesnost sveta nastavlja bez svesnosti?) Nema nikoga ko je ostao da bude svestan sveta. Ipak će tvoje telo nastaviti da funkcioniše dokle god treba. (ST: Da li neko posmatra svet?) Nema nikoga ko je ostao da posmatra. (ST: Da li postoji svesna svesnost sveta?) Nema nikoga ko je svestan da bi bio svestan. Sve ove stvari su ego na koji se pozivaš. (ST: Dakle, neko hoda u mraku, ali je sve zbrinuto?) Ne hodaš u mraku, hodaš u svetlu. (ST: Bez viđenja?) Vidiš, ali ne ono što misliš da vidiš. To je kao primer koji uvek dajem o ekranu. Postoje slike na ekranu kada prikazuješ film. Kada se probudiš, postaješ poput ekrana. Sve slike se dešavaju na ekranu. Ima početak, ima sredinu, ima kraj. I niko nije svestan ekrana jer gledaju film. Poistovećuju se sa slikama. Kada je film gotov, ostaje samo ekran. Na isti način, kako se

budiš, univerzum je nadmetnuta na Sopstvo. Drugim rečima, postaješ svestan da je ceo univerzum slika na tebi. Stoga vidiš ono što i svi ostali vide, osim što si svestan stvarnosti.

SH: Ali si i dalje svestan slike takođe?

R: Slika je tu, ali je kao slika u odrazu. Vidiš odraz, ali ti si ogledalo. Dakle, vidiš svet, ali kao nametnut na sebe.

SJ: Sat-čit-ananda? (R: I tebi takođe.) (smeh)

SG: Kada se pitam: "Kome se ove misli javljaju?" to je nekako kao nagomilan osećaj ustajale energije negde iza ja, veoma je lično. To je nekako kao pat pozicija ili tako nešto jer ne sasvim...

R: Ako pat pozicija potraje, možeš uraditi jednu od dve stvari. Možeš postati posmatrač pat pozicije i gledati šta se dešava dok se ne razjasni, ili se možeš potpuno predati sve Bogu i dopustiti Bogu da se pobrine za pat poziciju umesto tebe.

SR: Roberte, apsolut je kao velika praznina, bez zvuka, bez boje, bez osećaja, pretpostavljam da se kotrlja, dodao bih moguće osećaj blaženstva, ali je kao ogromna praznina u kojoj zaista nema ničega, ništa se ne dešava.

R: Kako znaš? (SR: Oprosti?) Kako znaš? (smeh) (SR: Moj um me vodi u ovo stanje u kome nema ničega poznatog. Nema ničega što postoji, tako da postoji praznina.) Pitaj svoj um: "Kome ovo dolazi?" (SR: Pa, taj deo znam, da to dolazi laži koju nosim.) Jer ako si dosegao prazninu o kojoj govoriš, unutrašnje Sopstvo, Sopstvo će te uvući. Uvući će um pravo u srce i bićeš u blaženstvu. Praznina je korak pred ostvarenjem. (SR: Pretpostavljam da se ego veoma bori. To je ono što osećam. Izgleda da zaista pruža otpor držeći se svih sećanja i snova i težnji, dok počinje da biva uvučen ka toj tački.) To ti se može desiti. To je deo samsara, skrivenih tendencija, latentnih tendencija koje su došle s tobom iz prošlih života možda. Ali kako inteligentno postaješ svestan da ništa od toga ne postoji i da nema čega da se boriš i nema čega da se bojiš, i jednostavno

posmatraš na srećan način šta se dešava u tvom umu, tvoj um će postajati sve slabiji dok ne odustane od svega toga.

SY: Rekao si da neki ljudi jednostavno pređu u tišinu, samo sede i smeše se, ne pričaju, srećni. Jesu li u izvesnom stanju?

R: Ko zna? Ima puno ljudi koji sede i smeše se i ne pričaju i oni su idioti. (smeh)

SH: Gledaš da li im curi pljuvačka ili ne. (smeh)

R: Ne brini o drugima, radi na sebi i oslobodi se.

SG: U psihologiji postoji čitava ideja iznenadnog preokreta. Kao da vidiš percepciju, to je stara dama ili mlada dama, dolazi do iznenadnog preokreta koji mozak izgleda napravi. Izgleda da prosvetljenje je ista takva stvar, gde dolazi do preokreta, ali ono što je stvarno postaje nestvarno, a ono što je nestvarno postaje stvarno. Izgleda da postoji neka vrsta naglog procesa, naglog preo-

kreta koji se događa. Da li je to...? (R: U izvesnoj meri, može se reći.) Ako je to tačno, onda ne izgleda da možeš mnogo učiniti u vezi s tim, mislim, možeš se pripremiti, ali ili će se desiti iznenadni preokret ili neće?

R: Ne pokušavaj da shvatiš. Ne analiziraj. Bilo da je preokret ili ne preokret, sve mora otići. Ideja o preokretu mora otići. Sve tvoje ideje, svi tvoji koncepti, sve mora otići. Mora postojati samo tišina, mir, i sve će se pobrinuti samo za sebe. Ako misliš o svim tim psihološkim terminima, potpuno ćeš se zbuniti. Pusti sve.

SJ: Istovremeno, taj koncept ukazuje na, kako to zoveš? Predodređenost, predestinacija. (R: Hm. Šta s njom?) Njegov komentar na neki način ukazuje na predestinaciju. (R: Tačno.)

SG: Ili će se desiti ovaj preokret ili neće. Bilo da je spremno da se desi, bilo da si u Akapulku ili sediš u manastiru, desiće se.

SJ: To je kao kada nešto postane toliko loše da počneš da se smeješ. Nešto postane toliko intenzivno, to odduva i iluzija otpada ili koliko god vremena treba.

SR: Kada je osoba samospoznata, ogromna energija izvire iz tog izvora. Kada osoba još uvek misli da je um ili telo, ta ogromna energija je zaustavljena. Šta je to u ovoj svesnosti što može osloboditi tako fantastičnu energiju da poteče u okruženje?

R: Kada se probudiš i nalaziš se u telu. Telo postaje žižna tačka univerzuma i sva energija univerzuma teče kroz to telo sama od sebe. To se zove milost. Postaješ poput magneta za tu energiju. Dolazi sama. (SR: To je kao da je um barijera?) Um je barijera. (SR: To je zid, a?) Um mora biti transcendiran, poništen.

SH: Pod umom misliš na proces mišljenja, na misli.

R: Na misli, da. (SH: Nema misli, nema uma.) Tačno. Um je jednostavno svežanj misli. Sada, ako imaš problem sa bilo čim o čemu sam govorio, uvek možeš da se vratiš na ja-jesam meditaciju. Koju ćemo upravo sada praktikovati. Zato se smesti udobno. Najbolje je da zatvoriš oči. Prvo postani svestan svog disanja. Posmatraj sebe kako dišeš. Nekako praktikuješ vipasana meditaciju. Posmatraš osećaje i senzacije u svom telu i svom umu. Samo gledaj. (pauza) Ako osetiš napetost u svom telu, jednostavno to posmatraj. Gledanjem napetosti, ona će nestati. Nakon što ti je telo mirno i opušteno, postavi pitanje: "Ko je posmatrač? Ko posmatra?" I odgovor dolazi: "Ja sam." Sada, uz svoje disanje, praktikuj "JA JESAM." Dok udišeš, izgovaraj "JA," dok izdišeš, izgovaraj "JESAM." (duga tišina) (prekid trake, zatim traka počinje naglo s Robertom)

...naš bhandara u nedelju do oko 5 ili 6. Povod je Maha-Samadhi Ramane Maharshija koji je bio prošlog meseca, tako da smo malo zakasnili. Ali uvek tražimo razlog za slavlje, pa koristimo taj

razlog. Obično kada imate bhandaru, svrha je nahraniti siromašne. Ali pošto ne možemo navući siromašne da se popnu uz brdo ovde, a ne mislim da Henri želi siromašne u kući ionako...

SH: Na tebi je, Roberte. Ako ih dovedeš ovamo, nahranićemo ih.

R: Pustićemo to, dovedi prijatelja ako želiš, koji je siromašan duhom. A oni od vas koji ne dođu u nedelju, trebalo bi da ponesu svoje omiljeno jelo, bez mesa. Nešto što želite da podelite s nama. Poput cheesecake-a. (smeh)

SJ: Poput pet cheesecake-ova.

R: Iz fabrike cheesecake-a ili šta god. Ima li još nešto što bi želela da dodaš tome, Meri?

SM: Ah, da, znam da je mnogo ljudi pomoglo da se ovi transkripti odštampaju i pomislili smo da bi u nedelju bilo lepo da okupimo mnogo ljudi ovde. Pa ako bih mogla da dobijem bar još pet ljudi da uzme deset kopija ovog konkretnog, daćemo ih ljudima iz zajednice koji će doći.

SL: Da li neko ima kopiju Roberta kako priča o svom ranijem životu, uvek sam propustio tu.

SM: Ne znam da li smo tu napravili?

SF: Koja je to traka, znaš li datum?

SM: Davno je bilo, mislim da imam...

R: To je bilo dok je Ed to radio.

SM: Da. Dok je Ed to radio.

SL: Ako neko ima, ako donesete, kopiraću. (traka se završava) [TOC]

Svi Traže Sreću 26. maja 1991.

Robert: Dobar dan. Dobro je biti ponovo s vama. Dobrodošli u društvo Džnana Marge. Imamo lepu grupu za Praznik sećanja. Pretpostavljam da niste imali kuda drugde da idete. (smeh) Svi traže sreću. Svi žele sreću. Čak i pljačkaš banke pljačka banku jer veruje da će mu rezultati doneti sreću. Ljudi se žene, razvode, imaju decu, pronalaze određene poslove, verujući da će im to doneti sreću. Naučili smo, dok prolazimo kroz životne nedaće, da ove stvari donose delimičnu sreću. Sve što radiš na ovom svetu podleže zakonu promene. Mudra osoba počinje da uvida ovo u ranom dobu i ne teži stvarima ovog sveta, već počinje da pokušava da razume sebe. "Ko sam ja? Zašto sam rođen? Koja je svrha života?" Kako čovek počinje da razmišlja o ovim stvarima, unutrašnji guru, Sopstvo, daće ti podsticaj i otkrićeš da krećeš ka duhovnom putu. Ako si naklonjen akciji, pratićeš put Karma Joge. Ako je tvoja dispozicija ka emocijama, pratićeš bhakti put. Ako naginješ intelektualizmu, pratićeš Džnani put. Greška koju većina intelektualaca pravi, kada počnu da slede put Džnana Marge, jeste što veruju da će se, ako dovoljno marljivo studiraju, ako pročitaju toliko knjiga, ako posete toliko učitelja, probuditi. Ovo je ozbiljna greška. Većina intelektualaca koji slede Džnana Margu, nažalost postaju veoma cinični, veoma hladni, veoma arogantni. Prestaju da mare. To je samo u početnim fazama. Veruju da su apsolutna stvarnost i da ne mogu pogrešiti, i naravno ubrzo padaju na nos i razvijaju skromnost. Ako nastave da tragaju, ako su iskreni u svom srcu, ponovo će ih unutrašnji guru, Sopstvo, gurnuti ka spoljašnjem guruu. Spoljašnji guru može biti drvo, ptica, reka, planina ili osoba, ali istinski učenik ne mari koji će doći, sve dok nešto dođe. Istinski učenik se potpuno predaje volji Boga i okreće se unutra za mir, za sreću. Istinski učenik počinje da razume da postoji samo jedan život, jedno prisustvo, jedno Sopstvo, i ja sam to. Kada kažem ja sam, ne govorim o Robertu. Govorim o apsolutnoj stvarnosti, o svesti, o sat-čit-anandi. Sat-čit-ananda je naše istinsko znanje, naše istinsko biće, naše stvarno Sopstvo. Verujemo da smo ljudi, prolazimo kroz život sa problemima. Neki od nas imaju materijalnu sreću, verujući da je to dovoljno. Ali, kako ubrzo otkrijemo, dolazi smrt u porodici,

bolest, oskudica. Ove stvari prolaze, a onda, kada poveruješ da je sve u redu, nešto se desi opet i nastavljaš da tragaš. Nastavljaš da preispituješ. Ako si iskren u svojoj potrazi, otkrićeš da

odjednom sreća, blaženstvo, radost, počinju da ti postaju prijatelji. Sve svoje poverenje polažeš u univerzalno. Više ne gledaš u svet za svoje dobro, jer počinješ da razumeš da sreću koju si tražio, već jesi, i potraga zaista počinje. Joge, molitve, meditacije, su način da se dođe do stvarnosti, ali način da se razume Sopstvo je kroz samoistraživanje, kroz atma-vicharu. Ako si srećan, krećeš sa vrha u svojoj duhovnoj potrazi. Krećeš sa vrha shvatajući da postoji samo ono što je oduvek bilo. Postoji samo čista inteligencija, apsolutna svesnost. Sve stvari koje vidim, sve što posmatram, jeste Sopstvo. Nešto ti govori da je ceo univerzum emanacija tvog sopstvenog uma. Kada spavaš, svet nestaje. Kada sanjaš, ovaj svet nestaje. Kada se probudiš, u ovom si svetu, ali stanje sna i stanje dubokog sna su nestali. Počinješ da se pitaš o ovome i kažeš sebi: "Spavao sam, sanjao sam, sada sam budan." Ipak, zanimljivo je primetiti da sam ja uvek bio prisutan. Ja je bilo prisutno dok si spavao, dok si sanjao, i sada si budan. Ko je ovo ja i odakle je došlo? Ko je svedok koji se zove ja? Kako počneš da tragaš za istinom ovoga, ako si bio iskren u svojoj potrazi, bićeš doveden do Učitelja, Mudraca, koji će ti objasniti da je lično sopstvo samo misao ili ideja. Zove se ja-misao. Nije stvarno. To je misao. Gde ono boravi? U centru duhovnog srca na desnoj strani grudnog koša. Ovo se zove duhovno srce. Nema veze sa tvojim fizičkim srcem, nema veze sa tvojim čakrama. Ovo je prebivalište Sopstva, svesti, stvarnosti. Ja-misao izgleda da izlazi iz stvarnosti i ide ka mozgu. Kada se poistoveti sa mozgom, počinješ da kažeš: "Ja jesam." "Ja sam ovo" i "Ja sam ono." Kada formiraš ja jesam, svet, univerzum, postaje stvaran. Izišlo je iz tebe. Sve, ceo univerzum je izašao iz tvog uma. Ti si ga stvorio i izgleda stvarno. Stoga ti Mudrac objašnjava da je tvoj zadatak da pratiš ja-misao nazad do srce. Kada se ja-misao vrati u centar srca, bićeš oslobođen. Pod oslobođenjem se podrazumeva da ćeš videti sebe kao svest, a ceo svet kao nadmetnuta na tvoje Sopstvo. Tada počinješ da razumeš da ljudska sreća sledi jer um ili ja-misao ide napolje, stvarajući sve iluzije sveta. Sve na svetu je prolazno, podleže zakonu promene. Stoga ne može biti stvarno. Ono što je stvarno mora biti trajno, i to boravi unutar tebe. Tako tragaš za metodom kako da pratiš ja nazad do njegovog izvora. I metoda koja ti je data jeste da se držiš ja, da prebivaš u ja, da ga pratiš nazad u duhovno srce. Način na koji to radiš jeste da preispituješ: "Ko sam ja? Kome je došlo ja? Šta je izvor ja?" Kada misli dođu u tvoj um, jednostavno preispituj: "Kome su došle ove misli? Ko misli? Ja jesam. Dobro, ko sam ja?"

Automatski, dok nastavljaš da praktikuješ ovaj proces, otkrićeš da stvari u ovom svetu postaju blažene, jer počinješ da vidiš kroz iluziju, počinješ da vidiš kroz stvarnost. Počinješ da znaš da je JA JESAM zaista svest, samosadržavajuća apsolutna stvarnost. Meseci prolaze, možda godine prolaze. Ne tražiš rezultate. Nastavljaš sa praksom. Ne reaguješ na uslove. Tvoje ljudsko biće počinje da se topi. Nastavljaš da se identifikuješ sa Sopstvom pod svim okolnostima. Doći će dan kada više nisi ličnost. Postao si ono što si tražio, i život postaje jednostavan za tebe. Više se ne boriš ili ne opstaješ. Sav strah te je napustio. Otkrio si da nisi telo ili um, i nisi činilac. Sve je ovo predano Sopstvu. Postao si slobodan, više nisi u ropstvu, apsolutno blaženstvo. Razumeš da je sve dobro, i sve se odvija kako treba. Nikad nisi ni rođen. Nikada neće doći vreme kada ćeš umreti. Ustao si. Više ne postoji ništa što trebaš da poseduješ, više ne postoji ništa što trebaš da imaš, ipak uživaš u svim dobrim stvarima ovog sveta. Postaješ zadovoljan, srećan. Ne možeš ovo da objasniš, ne možeš ovo da podeliš, ali oni koji dođu u tvoje prisustvo osećaju milost koja je uvek dostupna. Ipak ti ne činiš ništa. Više nema nikoga ko bi išta učinilo. Ja je potpuno prevaziđeno. Nema individualnosti. Postoji perfektan mir, uvek, nepatvorena sreća, uvek ista, večna, bez modifikacije. Probudi se u svoje Sopstvo. Šta provodiš većinu svog vremena radeći? Postaješ ono što radiš. Ako provodiš svoje vreme istražujući, "Ko sam ja? Odakle dolazi ja?" jednog dana ćeš se probuditi. Ako provodiš svoje vreme odnoseći se prema svetu, reagujući na uslove, imajući um ispunjen strahovima, sujeverjem, predrasudama, besmislicama, nastavićeš tako dok ne ostariš i ne odbaciš svoje telo, i bićeš pod iluzijom karme i reinkarnacije. Izgledaćeš kao da uzimaš telo, za telom, za telom, sve dok ne odustaneš od verovanja da si telo. Postani slobodan sada. Ne opiri se. (tišina) Om, šanti, šanti, šanti, om. Mir. Mir. Ako imate bilo kakva

pitanja u ovom trenutku koja biste želeli da prodiskutujete ili pitate, ili izjave koje želite da date, slobodno to učinite.

SZ: Gospodine, ja sam novi ovde i moram da vas pitam, da li govorite u metaforama? To ja treba da pokupim jer život zvuči kao takvo breme. I ja gledam kroz ovaj prozor u ovu prelepu iluziju i mislim da, to me zadovoljava. Ne treba mi ništa više u ovom trenutku na ovom mestu. Zamišljam sebe kako jašem preko onih brda na svom konju ili kako plivam, dobro svestan da sve što vidimo je uzorak slika ili čestica u stalnoj promeni. Ova drveće raste i propada, raste i propada, vode teku. Zašto bismo gledali dalje od toga?

R: To je vrlo dobro pitanje. Dok gledaš drveće, dok plivaš u okeanu, dok jašeš svog konja, sve je to lepo i dobro. Ali šta ako se konj saplete i ti slomiš noge? (SZ: To se desilo.) Šta ako siđeš niz brdo i spotakneš se i udariš

glavom o kamen? I oslepiš? Je li to sve što postoji? Je li to to? Kad pogledaš lišće, kad pogledaš cveće, oni traju neko vreme i umiru, baš kao i ljudsko telo. Stoga za svako uživanje postoji jednaka i suprotna reakcija. Način ovog sveta je dualnost. Ako iskusiš jedno moraš da iskusiš i drugo. Čini se da smo srećni u jednom trenutku jer stvari idu našim putem. Takozvano uživamo u životu kakav se pojavljuje. Ali onda dođe rat, ili smrt. Kada nešto naiđe i pokvari uživanje. Tada postanemo razočarani. Za misleću osobu postavlja se pitanje da mora postojati nešto drugo. Ova lepota koja se menja ne može biti sve što postoji. I počinjemo da tražimo unutar sebe jer tamo leži odgovor. Ako smo iskreni počinjemo da razumemo da postoji supstrat postojanja koji je blaženstvo i koji čini ovu pojavu lepote poput vrtića. Ršiji iz davnina su nam ovo rekli. Veliki mudraci su ovo podučavali. Ne idi za lepotom sveta jer ona traje samo toliko. Pronađi lepotu u sebi. Pronađi istinu u sebi koja je zauvek. Prava lepota u tebi ne prestaje sa smrću tela. To je kontinuum, to je zauvek. Kad se probudiš vidiš svet kao superpoziciju na sebi koja dolazi i odlazi. Zamisli sebe kao tablu i neko crta svakakve scene na tabli. Srećne scene, onda se izbrišu. Nesrećne scene, i one se izbrišu. I to se nastavlja iznova i iznova. Ali šta se dešava sa tablom? Ništa, ona ostaje zauvek ista. Tako je i sa Sopstvom. Sopstvo je apsolutna svest. Čista svesnost. Nirvana. Apsolutna stvarnost. Ti si to, to si ti. Nema dolaska i odlaska, nema promene. Ako dotakneš delić ovoga u svom srcu, osetićeš takvu radost da ćeš zauvek tražiti istinu svog bića i tada ćeš istinski pronaći sreću.

SU: Blaženstvo koje imaš kao iskustvo imaš u telu, telo se ne razlikuje ni od čega drugog, mislim da ga zafrkavamo. (R: (Robert se smeje))

SY: Molim vas možete li ponoviti pitanje?

R: Rekla je da misli da zafrkavamo telo. Telo je kao i sve ostalo. Što je sasvim tačno, telo je kao i sve ostalo, prolazno je, nestalno je, stari, odbacuješ ga i to je kraj toga. Dakle, mora postojati nešto drugo za misleću osobu. Hm?

SU: Zar te to ne sprečava da se probudiš? Nije krivica tela što se ne budimo?

R: Samo ako se identifikuješ sa telom i veruješ da je tvoje telo trajno Sopstvo. To te sprečava da se probudiš jer si izabrao da veruješ da je nešto što je prolazno, nešto što nikad nije isto, stvarnost. Ali kako išta što se menja može biti stvarnost? Nisi ista osoba kakva si bila pre četrdeset godina. Kada si rođen bio si ni veći od veličine glave čiode. Kada si prvi put bio začet. A onda si se pretvorila u devojčicu i mladu damu i udala si se i imala si decu i prošla si kroz sve vrste iskustava. Menjajući se, menjajući se, menjajući se, nikad ista, kako ovo može biti stvarno?

Logično je da ono što je stvarno mora biti večno, trajno. Dakle telo nikad ne može biti tvoja stvarnost. Koristi svoje telo za ono zbog čega je došlo ovde. Imaš svoje telo kako bi pronašao sebe. Da otkriješ ko si. Da si drvo ili životinja ne bi mogao ovo da uradiš. Ali zato što imaš um i telo, ili se tako čini, u stanju si da otkriješ svoju istinsku prirodu. Zato iskoristi svoje dragoceno vreme da se probudiš. Da spoznaš istinu o sebi.

SS: Šta biva sa tom unutrašnjom jezgrom o kojoj govoriš? Sa stvarnim delom tvog bića.

R: Ništa. Ne postaje ništa jer nikad nije bilo ništa. (SS: Pa mora biti nešto?) Nije nešto. U našem konačnom mišljenju verujemo da sve mora biti nešto. To nam govori naš ego. (SS: Kako to da shvatimo?) Okretanjem u sebe, roneći duboko, duboko u svom srcu. Istražujući, "Ko sam ja?" Gledajući u svoje obrasce misli i pitajući se, "Kome ovo dolazi?" Svaki put kada imaš misao, pitaš, "Kome ovo dolazi?" Dolazi meni. "Ko sam ja? Ko je to ja?" I dok pitaš, "Ko sam ja?" Prostor između pitanja će početi da raste i počećeš da doživljavaš trenutke blaženstva, potpune radosti, potpune slobode, i oni će otići. Ali jednom kad iskusiš, osim ako te to ne dotakne, to potpuno blaženstvo nikad se nećeš vratiti svojoj ljudskosti. Jer ćeš želeti da ovo okušaš zauvek. (SS: Da li je to Sopstvo odvojeno od tebe ili nje?) Ne, to je tvoje Sopstvo. Ono što se pojavljuje kao ti zove se maja. To je iluzija, to je misao, to je ideja. To je kao voda u fatamorgani. Kad vidiš vodu u fatamorgani izgleda stvarno. Kad otrčiš i pokušaš da je zgrabiš, zgrabiš šaku peska. Ali ipak izgleda stvarno kad je pogledaš. I tako telo izgleda stvarno kad ga pogledamo. Ali u stvarnosti ne postoji. Nikad nije postojalo niti postoji svet. To je kao san. Kad imaš san, san nema početak, ni sredinu ni kraj. Ne počinje od Adama i Eve. Samo sanjaš delove i onda se probudiš. Razlika između ovog života i sna je u tome što je ovaj život malo duži. Tako se pojavljuje. (SS: Ali da li je praktično?) Naravno da je praktično. (SS: Hm?) Jeste, definitivno. (SS: Kako možemo u bilo kom trenutku ignorisati stvarnosti ovog sveta? Bićemo pregaženi na raskrsnici.) To se neće desiti jer će tvoje telo bolje brinuti o sebi nego što bi ti ikada mogao. Kad počneš da tragaš za sobom. Kad počneš da pokušavaš da razumeš sebe, tvoje telo neće zaspati ili postati tupo. Ista sila koja uzgaja pomorandže na drvetu pomorandže, koja uzgaja pšenicu u polju pšenice, brineće o tebi i brineće o tvom telu. Tvoj posao će biti bolje obavljen, sve što radiš biće efikasnije jer više nećeš da se mešaš u to. Zato možeš da držiš svoj um na Bogu ili svom Sopstvu i tvoje telo će nastaviti da radi ono zbog čega je došlo ovde. Probaj. Bićeš iznenađen.

SR: Roberte, mogu li da postavim teoretsko pitanje? (R: Naravno.) Ova ideja o ničemu i fatamorgani, koju pokušavam mnogo da shvatim, i stalno mislim, ako priđem i povučem te za uvo i to boli, da li je to moja iluzija ili tvoja?

R: Zamisli da sanjaš i da sedimo ovako i ti kažeš, "Roberte, prići ću i povući te za uvo." (SR: Nameravam da zaboli.) Dakle

to je bol iz sna. Boli u snu. (SR: Ali to je moj san?) Sniš san da prilaziš da mi povučeš uvo. (SR: Kako ti ovo podnosiš?) Ja sam deo tvog sna. Zato boli.

SU: Ali boli tebe?

R: Naravno, jer sam deo sna. (SU: To je tvoj san?) Ja sam u snu, uključen sam u san. (SU: Ali to je tvoj san ako tebe boli.) Ne, nije moj san, on sanja san, postoji samo jedan san. (SU: Zar ne boli?) Ne boli? (SU: Da, ne boli njegovo uvo, boli tvoje.) Zato što on vuče moje uvo. (SU: To ne boli njega, to nije njegov san, to je tvoj san.) Nisam rekao da boli njega. Naravno da boli mene jer je to deo njegovog sna. I recimo da ti priđeš u snu i kažeš, "Bobe, ti sanjaš da vučeš Roberta za uvo." On bi rekao, "Ne, ne vučem." I ja bih takođe rekao, "Ne, ne vučem," jer boli. Dakle to nije san, ali onda se on probudi i sve je nestalo. Cela stvar je bila deo sna.

SR: A šta ako povučem svoje uvo i boli me. Kako to — šta to znači?

R: Nema razlike, ne znači ništa. Možeš da sanjaš i da se upucaš u snu, povučeš se za uvo u snu, povučeš nekog drugog za kosu u snu. Sve se to dešava u snu ali se onda probudiš. I tako je i sa ovim. Sve ovde izgleda stvarno i neki od nas sumnjaju, neki su ljuti, neki žele da se osvete, neki žele nešto da dokažu. Sve je to deo smrtnog sna. Jednog dana ćeš se probuditi i sve će biti gotovo. (SR: Da li smetaš ako ti povučem uvo?) Pa ne, ne smeta mi, možeš da mi povučeš uvo. (smeh)

SG: Roberte, pa ko je stvorio ovaj san? (R: Niko. Ne postoji.) (smeh)

SH: To rešava stvar. (smeje se)

ST: Onda u šta se budimo?

R: Budiš se u Sopstvo koje si ti, ništa. I to ništa je blažena svest. (ST: Onda zašto mi treba telo i ko mi je dao telo?) Niko ti nije dao telo i ne treba ti telo. Telo je iluzija, to je misao. To je ideja. Pojavljuje se kao stvarno, baš kao u snu. (ST: Zbog osećaja bola, osećanja bola i...) Šta god da osećaš, nema razlike. Možeš da osećaš sreću, možeš da osećaš bol, možeš da se osećaš divno, možeš da osećaš bilo šta, sve je to deo sna. Ali kad se probudiš, gotovo je. (ST: Ali u šta se budim, to me zbunjuje, kao okej, ja sanjam sada i recimo u mom snu vidim ovu sobu, vidim sve ovde, mirišem hranu i gledam sveće i slike u mom snu. I onda se probudim, u šta se probudim?) Budiš se u blaženstvo, u svest, u apsolutnu stvarnost. Konačno ne može da shvati beskonačno. Um može da misli samo do određene tačke. Gotovo je nemoguće objasniti šta blaženstvo zaista jeste. Moraćeš da ga iskusiš kroz sebe. (ST: Ali da li dolazi u malim delovima ili dolazi u velikom komadu?) Istinsko buđenje dolazi odjednom. Ali pre toga postoje male podsticaje. Postoje male stvarnosti koje počinješ da osećaš. Da znaš da postoji nešto mnogo veće i lepše nego što možeš ikada da zamisliš. (ST: I da li će ostati sa tobom ili će te napustiti?) Istinsko Sopstvo, istinsko blaženstvo je uvek bilo

ti. Stoga, jednom kad to iskusiš, ti nestaješ i postao si stvarnost. To je trajno. Kada Ja, mene, tebe bude prevaziđeno, nema povratka, slobodan si zauvek. (ST: Sa telom možeš biti slobodan?) Više ne gledaš na svoje telo kao na telo. Telo je jednostavno deo superpozicije koja je na Sopstvu. To je kao svet. I dalje vidiš svet, ali si poput ogledala i sve je odraz. Ako pokušaš da zgrabiš odraz, zgrabiš ogledalo. Ali ti si ogledalo, dakle ti si Sopstvo i ne možeš biti zgrab(njen), potpuno si slobodan, čista svesnost i tvoje nevolje su gotove.

SU: Kako znamo da blaženstvo nije deo sna, koja je razlika? Mislim, ostalo je u redu takođe.

R: Razlika je u tome što, kad se probudiš iz svog sna, shvatiš da je san gotov. U istom trenutku kad se probudiš u sebe... (SU: Mogao bi i dalje da sanjaš?) Ne, znaš da si Sopstvo. Kad se probudiš iz svog sna, da li još uvek sanjaš? (SU: Da, probudio sam se u svom snu i još uvek sanjam.) Kad si se probudio jutros i imao si san prošle noći, nisi još uvek sanjao. (SU: Ne, ali imala sam snove gde se probudim u snu ali se nisam probudila.) Da, naravno. Ali onda kad si se probudila ujutro bila si svesna svog sna. (SU: Da, kako znamo da to nije još jedan san?) Kad se probudiš u svoje Sopstvo, postojaće samo Sopstvo. Neće više biti snova ni sanjača koji ima san. (SU: Ne znamo to, ti nam samo to govoriš.) Onda iskusi to za sebe. (SU: Dakle dok ne iskusimo, samo uzimamo tvoju reč.) Ne uzimaj moju reč. Nikad ti nisam rekao da uzmeš moju reč. Obično ti kažem, kao što znaš na početku, "Ne veruj ni jednoj reči koju kažem." Zašto bi? Imaj svoje iskustvo. Otkrij za sebe. (SU: Ne znam to?) Otkrij, praktikuj. (SU: Radim, ali još uvek ne znam sigurno.) Jednog dana ćeš, nikad ne odustaj.

SY: Ako duh nikad ne spava, šta je to što se budi?

R: Ako duh nikad ne spava, šta je to što se budi? (SY: Hm-hm. Šta je to što se budi?) Ništa se zapravo ne budi jer u stvarnosti ništa nikad nije ni spavalo. Koristimo ove izraze kao metaforu, spavanje, buđenje. Ti si to Sopstvo koje je uvek bilo i uvek će biti i nikad neće nestati. To je tvoja stvarnost. Nikad nisi spavao, stoga ne moraš da se budiš.

SB: Zar nije ja-misao ta koja se budi, Roberte, ujutru?

R: Ja-misao se ne budi, ja-misao nestaje. (SB: Ne, mislim ujutru?) Oh, kad se probudiš ujutru, ja se budi, ja izlazi iz tvojih grudi, tvog duhovnog srca i počinje da postaje svet, tvoj um i univerzum. (SB: Dakle um se budi, sećanje se budi.) Ja-misao izgleda kao da se budi... (SB: Da.) ...i to uzrokuje svet. Imamo li neka obaveštenja, Ed? (Obaveštenja o formatu bhandare (dana sećanja))

SB: Roberte, kad pitamo, "Ko sam ja?" I ostanemo tihi, ne pokušavamo da odgovorimo. (R: Da.) Pa šta onda sledi? Da li pokušavaš da potpuno otpustiš sve u tišinu, da potpuno otpustiš našu pažnju?

R: Kad pitaš, "Ko sam ja?" I odgovoriš na to, ego odgovara. Dakle, da bi uništio ego, postavljaš pitanje, i čekaš, postavljaš pitanje, i čekaš iznova i iznova. Pitaš, "Ko sam ja?" (SB: Šta ako nema misli da se istražuju?) Onda ostaneš miran, posmatraš, gledaš. Ja će jednog dana nestati. I kad se to desi, tvoje istinsko Sopstvo će zasijati obilno. (SB: Da li pokušavamo da otpustimo pažnju iz mozga?) Ne. (SB: Samo potpuno pustimo i opustimo se? Jer znam iz iskustva kad sam tih da moja pažnja umesto da bude fokusirana nekako pada dole u područje srca.) To se dešava samo od sebe. (SB: Da.) Ako pokušaš, zadržaćeš je. (SB: Da, samo se potpuno opustiš tako da nema nikakvog fokusa pažnje.) Da. Pustiš i onda se desi. (SB: Onda postoji nekakav pritisak na desnoj strani.) Da. To je dobro... (SB: To je tačno?) ...to je tačno. (obaveštenja za satsange o fotografijama Roberta za kupovinu, zatim pitanja se nastavljaju)

SB: Roberte, šta se dešava posle toga. Nakon što pustiš i postoji pritisak na desnoj strani. Šta radiš posle toga?

R: Unutrašnje Sopstvo vuče tvoj um ka uništenju. I kad tvoj um bude uništen, ti si svoje Sopstvo. Dakle jednostavno posmatraš, gledaš i ne reaguješ. Ako dođe bilo kakva misao, pitaš, "Kome dolazi?" I onda se vraćaš na, "Ko sam ja?" I pustiš da priroda ide svojim tokom. (SB: Dakle celo istraživanje je samo da ti pomogne da prestaneš da se identifikuješ sa ja-misli i počneš da se identifikuješ sa ovom tišinom?) Celo istraživanje je da se uništi um. Da se uništi ja i ego, što je sve isto. I kako nastavljaš da istražuješ, ego i um postaju sve manji i manji. Dok ne postanu potpuno uništeni. Dobro napreduješ, nastavi tako.

SU: Jesi li rekao — da li sam te razumela — nema sna iz kog treba da se probudimo?

R: Nema sna iz kog treba da se probudimo jer nikad nisi ni sanjao. (SU: To znači da je sve u redu, ha?) Sve je u redu baš onako kako jeste.

SH: Ne samo onako kako jeste nego kako god da ide, bez izuzetka. (R: Tačno.) I dalje je u redu, ne postoji ništa osim što je u redu. (R: Tako je.) To je fantastično. (R: Tako je.)

SJ: Ljudi, hajde gore... (pozivanje ljudi da jedu) (traka se završava sa pevanjem u pozadini) [Sadržaj]

Ono Što Jeste, To Je Bog 30. maj 1991.

Robert: Dobro veče. Lepo je biti ponovo sa vama.

SH: Uvek to kažeš. (učenici se smeju)

R: Istina je. (smeh) Jedan bhakta Ramana Maharšija, koji je bio sa njim oko dvadeset pet godina, imao je sina koji je umro, i bio je shrvan tugom. Zato je molio za audijenciju kod Ramane. Ramana odmara od dvanaest do dva. Pristao je da vidi svog učenika. Kad je učenik ušao u dvoranu, Ramana je ležao na svom divanu zatvorenih očiju, i počeo je da plače i priča mu sve svoje nevolje, koliko je voleo svog sina. A onda je upitao Ramanu, "Šta je Bog?" Ramana nije odgovorio. Ostao je miran oko petnaest minuta. Onda je otvorio oči i rekao vrlo tiho, "Ono što jeste, to je Bog." Pričaćemo o tome večeras. Ono što jeste, to je Bog. To je kao kad neko postavi pitanje, "Da li je svet stvaran?" Svet, sam po sebi, je iluzija, ali Bog, kao svet, je stvaran. Kako napredujemo otkrivamo da nikad nije bilo Boga, pa nikad nije bilo ni sveta. Ali radi priče, pošto Bog jeste, univerzum jeste. Sve, od najnižeg mikroba do najveće galaksije, je Bog u izražaju. Sve je Bog. Svaki list, svaki komad gline, svaka zvezda, svaka planeta nema osnovu za svoje postojanje, samo po sebi. Jer Bog jeste, sve ostalo jeste. To je Ramana mislio kad je odgovorio, "Ono što jeste, to je Bog." Pokušavao je da objasni učeniku, "Tvoj sin umire, to je Bog. Tvoj sin živi, to je Bog. Nema stvarne razlike. Samo u tvom umu." Razlikujemo samo u umu. Kad bi um bio smiren, tih, ne bi bilo razlike između smrti i života. Pravimo razliku jer mislimo. To je

mentalni koncept da neko umire, i to je loše, ali neko živi i to je dobro. Ne postoji takva razlika. Postoji samo Bog, i sve što postoji, sve, je Bog. Ne može postojati ništa odvojeno od Boga. Ali onda kažem da Bog ne postoji, osim u tvom umu. To je razlog što, u stvarnosti, ništa ne postoji. Pratite li to? Sve dok misliš, postojaće postojanje, osoba, mesto i stvar, ali kad prestaneš da misliš, nema mesta za postojanje, jer ne mogu postojati tišina i postojanje. Sve što se pojavljuje suprotstavlja se tišini. Tišina je svest, apsolutna stvarnost, sat-čit-ananda.

Sopstvo postoji kao sopstvo, ali kad počneš da ga modifikuješ kažeš, "Pa, Bog postoji." Bog je prva modifikacija svesti, i Božji je posao da stvori svet, a zatim da razgradi svet, a zatim da stvori svet. Ko je dao Bogu taj posao? Henri? Henri to nije uradio. Ko jeste? Zašto bi Bog hteo da stvara svetove, univerzume, a zatim da ih razgrađuje, i posle nekog vremena da ih vraća u postojanje? Ipak, ovo čitamo u svim svetim spisima. Ova informacija je za adžnanija, za čoveka ogrezlog u neznanju. Moraš da objasniš ovom čoveku kako je svet postao postojeći, ili neće biti zadovoljan. Stoga ulaziš u sve modifikacije. Postoji Sopstvo i Sopstvo je svest. Svest modifikuje sebe, i dobiješ Boga. Bog modifikuje sebe, i dobiješ postojanje. Ramana je shvatio da ako bi ovo objasnio učeniku, učenik ne bi razumeo. Da je rekao učeniku da samo Sopstvo postoji, i da tvoj sin nije umro jer nikad nije ni rođen, bilo bi previše za učenika da shvati. Stoga, umesto toga, rekao je, "Bog jeste. Ono što jeste, to je Bog." To je učinilo da se učenik oseća bolje, jer je shvatio da je njegov sin u Božjim rukama, i sve je dobro. Ali ipak, ako imamo radoznao um, pitamo se, "Odakle je Bog došao?" i "Zašto se Bog pojavljuje kao sve ove stvari? Koja je svrha?" Većina nas zna da nema svrhe. Ništa ne postoji onako kako izgleda. Tvoja prava priroda je čista svesnost. Čista svesnost je univerzalno. Nema mesta ni za šta drugo. Drugim rečima, ne možeš imati postojanje kako se pojavljuje i čistu svesnost. Inače bi imao raznovrsnost, kao što ti pojava pokazuje. Postoji prelepo drvo, postoji nebo, postoje cvetovi, postoje životinje, postoje insekti. Ako je čista svesnost, ili Sopstvo, samosadržavajuće, kako može postojati bilo šta drugo? Odakle bi došao prostor? To je baš kao prostor. Kad imaš sobu punu nameštaja, šta se dešava sa prostorom koji zauzima? A onda izneseš nameštaj iz sobe. Da li se prostor promenio? Ništa se nije desilo sa prostorom. Prostor je isti bilo da je soba puna nameštaja ili ne. I tako je sa stvarnošću. Stvarnost postoji. Sopstvo postoji kao Sopstvo. Ali izgleda kao da postoje stvari u univerzumu, kao da postoji univerzum. Postoje ljudi, postoje životinje, postoje planete, postoji biljno carstvo, mineralno carstvo. Sve ovo izgleda stvarno. Stoga moraš da postaviš pitanje, "Kome se ovo pojavljuje? Ko ovo vidi?" Znaš do sada da je to ja. Ja je krivac. Da nije bilo ja, ne bi bilo univerzuma, ne bi bilo Boga, ne bi bilo stvaranja. Dakle Ramana nije mogao ovo reći učeniku, jer učenik ne bi razumeo. Stoga je rekao, "Ono što jeste, to je Bog." Svet izgleda da postoji. Svet, sam po sebi, nikad ne bi mogao postojati. Dakle, sledeći korak je reći da Bog postoji kao svet. Ali ja vam kažem da nema Boga, i nema sveta, i ništa nije onako kako izgleda. Pojava se naziva lažna imaginacija. I čija je to greška? Ja, krivi ja. Kad god napraviš grešku, reci da je ja krivo, jer nema grešaka. To zvuči smešno jer je istinito. Ako se ne identifikuješ sa ja, ništa ne bi postojalo. Stvari postoje samo zato što se identifikuješ sa svojim ja.

A velika tajna je da pratiš ja nazad do njegovog izvora. Ako zaista pratiš ja nazad do njegovog izvora, nema Boga. Odakle bi Bog došao? Čak i dok govorim o reči Bog, neki od vas još uvek misle na figuru na nebu, antropomorfni tip božanstva. Ko ga je stvorio? To je isto staro pitanje. Ako je Bog stvorio univerzum, ko je stvorio Boga? Nema verbalnog odgovora, jer to nadilazi misao. Saznaćeš istinu o ovom pitanju kad smiriš svoj um. Kad um više ne bude postojao, odgovor će se otkriti sam, jer ćeš ti biti odgovor. U suprotnom nema odgovora. Ali mogu da te uverim da ne postoji takva stvar kao Bog, ne postoji takva stvar kao stvaranje, i ne postoji takva stvar kao univerzum. Dakle ne postoji takva stvar kao svet. I ne postoji takva stvar kao ti. Ne postoji takva stvar kao ja. Šta ostaje? Tišina! (duga tišina) Robert nastavlja: Shvatam da su mnogi od vas bhakte, i oduzimam vam vaše uživanje. Oduzimam vam vašeg Boga kome se klanjate, bilo u obliku Bude, Krišne, Isusa, Mojsija, koga god volite da obožavate. Ali govorim na

mnogo nivoa. Što se tiče Džnanija, gotovo je nemoguće da Bog postoji, odvojen od tebe. Ali ipak, takvi ljudi kao Nisargadata Maharadž, Bagvan Ramana Maharši, i mnogi drugi Džnaniji su praktikovali bhakti. Ramana se molio Šivi u obliku Arunačale. Nisargadata se takođe molio Šivi. Dakle, pitanje je, zašto su to radili? I odgovor je, za dobro drugih. Doći do stadijuma gde Bog više ne postoji za tebe je vrlo visok transcendentalni stadijum. Ne očekujem od vas bhakta da odustanete od svog obožavanja. Kao što znate, nedeljom imamo pudžu i pevanje. Kome pevamo? Hariju, Ramu, Krišni. Moram ponovo da vam kažem, dokle god verujete da ste činilac, da ste telo i um, ne zavaravajte se misleći da niste, jer da niste, ne biste reagovali na način na koji reagujete na situacije. Dakle, dokle god verujete da su stvari stvarne, onda morate da se molite Bogu, jer Bog postoji za vas. Boga možete nazvati zakonom karme. U stvarnosti karma ne postoji. Ipak, koliko nas ima takvu stvarnost? Stoga najbolje što možete da uradite jeste da praktikujete džnana prakse, ali nastavite sa svojom pudžom. Ne odustajte. Ako radite džapu, koju god praksu imate, nastavite. Ali praktikujte samoistraživanje, i dok praktikujete samoistraživanje primetićete nešto vrlo interesantno što vam se dešava. Primetićete da malo po malo počinjete da napuštate svoje obožavanje, polako ali sigurno, dok ne dođe dan kada postanete objekat svog obožavanja. Ako ste obožavali Krišnu, videćete sebe kao Krišnu, i tako dalje. Ako pokušate da se ponašate kao Džnani pre svog vremena, imaćete mnogo problema, jer ćete razviti stav "nije me briga", i to nije ono o čemu govorimo. Daću vam ideju kako se Džnani ponaša. Bio je jednom jedan Džnani koji je živeo u maloj kolibi na planini, sam. Bio je blistavo srećan. Vraćao se iz šetnje i video neke lopove kako provaljuju u njegovu kuću. Prikrao se do pro-

zora da vidi šta će uzeti, i naravno nije imao ništa. Bio je samo poderan ćebe na podu. Lopovi su počeli da psuju, i jedan je rekao drugom, "Ovaj tip nema ništa ovde. Hajde da uzmemo ćebe i idemo." I uzeli su ćebe. Sledećeg dana je intuitivno opazio da su dva lopova uhvaćena od strane policije, pa je požurio u policijsku stanicu da vidi šta će se desiti. I kad ga je narednik video rekao je, "Uđite. Jesu li ovo ljudi koji su vas pokrali?" I on je rekao, "Da." Pa ga je policajac upitao, "Šta su uzeli?" a on je rekao, "Uzeli su moj šešir, i moju košulju, i moje pantalone, i moje cipele." I dva lopova su počela da viču, "Kakav lažov je ovaj čovek. Nije imao ništa. Imao je samo poderano ćebe." A narednik je rekao, "Je li to istina?" Džnani je rekao, "Kad stavim ćebe na glavu, postaje moj šešir. Kad ga stavim oko ramena, postaje moja košulja. Kad ga vežem oko struka, postaje moje pantalone. I kad hodam po njemu, postaje moje cipele." Naravno, narednik se nasmejao i rekao, "Da li da podnesem tužbu?" a Džnani je rekao, "Ne." Dva lopova su postali njegovi učenici. Značenje te priče je, zato što si Džnani ne znači da nemaš samilosnost. Pravi Džnani ima više ljubavi i samilosnosti nego bilo ko drugi, ali nije vezan ni za šta, i biće prvi koji će pritrčati nekome u pomoć, da pomogne nekome. To zvuči kao kontradikcija, ali nije. Jer dok Džnani nosi telo, telo postaje pod jurisdikcijom Džnanija, i postaje instrument za dobro u ovom svetu. Stoga nikad ne možeš suditi Džnaniju, jer nemaš pojma šta je Džnani ili šta je on. Možeš videti Džnanija kako se moli Bogu, isto tako revnosno kao bhakta, iako Džnani zna da nema Boga, ali to čini radi drugih. Dakle, kad vam kažem da nema Boga, i nema univerzuma, i nema sveta, i nema ljudi, postoji samo apsolutna stvarnost, ne shvatajte to previše ozbiljno. Vidite odakle dolazite. Budite istiniti prema sebi. Ne zavaravajte sebe. Šta god da ste ušli, šta god da prolazite, ako sednete u tišinu i praktikujete samoistraživanje, stvari će početi da se pokreću u vama. Stvari će početi da se dešavaju. Otkrićete da se vaša osećanja menjaju, vaše reakcije se menjaju, postajete manje sebični, razvijate ljubaznu dobrotu, razumete o čemu se radi u ovom univerzumu, i na miru ste. (duga tišina) Osećam da je ono što smo do sada pokrili vrlo važno, pa hajde da porazgovaramo o ovome. Ima li pitanja ili komentara koje biste želeli da postavite?

SD: Roberte, da li misliš da obožavanje Boga, ili verovanje u Boga, ometa realizaciju?

R: Naprotiv, obožavanje Boga te čini čistim. Čini te dovoljno čistim da možeš da pratiš ja nazad do izvora, dok, ako ne bi obožavao Boga, samo bi sve znao intelektualno, i imao bi tvrdo srce. Obožavanje Boga te omekšava, čini te blagim, ljubaznim, dovodi do toga da postaneš

jednousmeren, i podiže te više. Dakle, svakako, obožavanje Boga je dobro. Ali kakvog Boga ćeš obožavati? Obožavanje Boga u obliku sat-gurua, ili u obliku Bude, ili Hrista, šta god, je čak i bolje. (SD: Zašto tako?) Jer ako obožavaš Boga bez oblika,

energija nije tako jaka. Jer kakvog Boga obožavate? Nevidljivog Boga koji nema oblik, nema formu. Zato imate sumnje. Niste sasvim sigurni, i energija koju šaljete nije tako jaka. Ali kada obožavate Boga kao formu, možete dati tom Bogu svu svoju energiju ili se potpuno predati tom određenom božanstvu. To je svrha obožavanja — da konačno potpuno predate svoj ego, svoj ponos, svoje telo, svoje poslove, svoj život, tom božanstvu. I tada postajete samo to božanstvo.

SG: Da li je bolje, Roberts, fokusirati se na jednu formu?

R: Da, naravno, jer postaješ jednousmeren. To čini tvoj um jednousmerenim. I tada tvoj um postaje tvoj sluga, i konačno um nestaje. To je kao sunce. Kada sunce širi svoje zrake svuda unaokolo, nije tako moćno kao kada jedan zrak sunca krene ka određenom mestu. Plamen bi se zapalio. Toliko je moćno. Ali kada sunce rasprši svoje zrake, oni nisu tako moćni. Na isti način, kada obožavate mnoga božanstva, raspršujete svoju energiju i obožavanje nije tako moćno.

SY: Čak i ako o njima mislite kao o manje-više predstavnicima iste svesti?

R: To je teško izvodljivo. Ne možeš istovremeno obožavati Budu, i Hrista, i Muhameda, i Krišnu. (SY: Mislila sam da možeš u smislu da su svi oni Hristova svest.) Kako ćeš ih onda obožavati? Kako ćeš to uraditi? (SY: Kao celinu.) Kako to možeš? O čemu ćeš misliti? (SY: O temeljnoj svesti koju svi oni predstavljaju.) Ako to možeš, to je dobro, to je divno. Ali i dalje mislim da ćeš misliti na svakog od njih pojedinačno, i to raspršuje tvoju energiju. Dok, ako imaš jedno, oni će se na kraju svi stopiti u jedinstvo. Drugim rečima, ako obožavaš Krišnu, ako obožavaš Krišnu ispravno, na kraju će Buda, Hrist, Šiva, svi postati Krišna. Zato je bolje, na početku, obožavati jedno. Tada će ceo univerzum postati to jedno.

SD: Možeš li mi reći nešto, sećam se davno kada sam prvi put počeo da dolazim na tvoja predavanja, pričao si o viziji koju si često imao, u kojoj bi se susretao sa tim entitetima?

R: O da. Nisam imao tu viziju dugo vremena. Imao sam viziju da letim kroz vazduh i otišao sam do Arunačale, planine. Prošao sam kroz planinu, bila je šuplja iznutra. I kada sam sleteo usred planine, tamo su bili Buda, Krišna, Ramana, Nisargadata, i mnogi drugi koje nisam prepoznao. Svi smo formirali krug. Osmehnuli smo se jedni drugima i krenuli jedni prema drugima, dok nismo postali jedna blistava svetlost. I svetlost se pretvorila u lingam. I tada sam otvorio oči. Ali sam bio svestan da imam viziju. I to je to. (SD: To ti se javljalo mnogo puta, zar ne?) Nekada jeste. Sada je prestalo.

SJ: Jesi li radio samoistraživanje sa tim?

R: Ne. Nikada nisam radio samoistraživanje. (učenici se smeju)

SH: Zašto ga onda preporučuješ? (smeh) (R: Zato što je to put kojim treba ići.) Ti si šaljivdžija. (smeh) (R: Ja sam ceo špil.)

SP: Zašto kažeš da to nikada nisi radio?

R: Zašto mi treba da to radim? (SP: Pa ako si učio sa ovim ljudima sa Istoka, po mom shvatanju to je ono što oni podučavaju.) Nisam im otišao radi učenja. (SP: Zašto si otišao?) Otišao sam da potvrdim sopstvena iskustva. (SP: Ali rekao si da si otišao kod Paramahanse Joganande?) Naravno, jer sam bio dete. Imao sam svoja iskustva kada sam imao četrnaest godina, i nisam razumeo šta se dešava, pa mi je Paramahansa Jogananda objasnio, i poslao me u Indiju, da vidim Ramanu, koji je dalje objasnio.

SH: Ramana ti nije predložio da radiš samoistraživanje?

R: Ne. (SH: Ili ko sam ja?) Nikada to nisam radio. (SH: Nije ti trebalo. Već si bio...) Kako god. (SH: I kako god. (smeh) Kako ti je Ramana potvrdio tvoje iskustvo jedinstva?) Osmehom. (SH:

Osmehom?) Hm, i većina stvari o kojima smo pričali bile su obične. (SH: On je samo znao da ti znaš, i osmehnuo se?) Nemam pojma šta je on znao. (SH: Kako si primio njegov osmeh?) (smeh) Uzvratio sam osmeh. (SH: Uzvratio si osmeh, tako je?) Ostatak vremena se raspitivao o mojim potrebama. (SH: Da.) I hteo je da mu ispričam o Njujorku. (SH: Stvarno? Šta si mu rekao o Njujorku?) Rekao sam, "Njujork, Njujork, divan je to grad." (smeh) (SH: Da li ga je to zadovoljilo?) Naravno.

SJ: Roberte, da li je samo uvid da možeš razumeti koliko je direktno i koliko moćno samoistraživanje? Da li je to samo mudrost... (R: Mogu se šaliti na njegov račun, ali ono deluje.) Da, znači kroz neku vrstu unutrašnje mudrosti ti znaš. (R: Definitivno.)

SL: Dakle, još jednom, samoistraživanje je — možeš udahnuti govoreći "Ko sam ja," izdahnuti govoreći...

R: Ne, to nije samoistraživanje. Samoistraživanje je kada istražuješ, "Ko sam ja?" (SL: I onda ga vodiš do...) ...izvora postojanja. Izvora ja. (SL: Prošlog četvrtka si nas proveo kroz vežbu koju nas povremeno vodiš...) Da. (SL: Da udahnemo govoreći "Ko sam ja?") Udahni govoreći "Ja," i izdahni govoreći "jesam."

SD: Sećam se one o kojoj ona govori. Nekada si nas takođe učio onu gde bismo govorili "Ko sam ja" na udahu, i... (R: O da.) ..."Ja sam Bog," ili "Ja sam to." Rekao si da pomaže da se postane fokusiraniji.

R: O da. Kada udahneš kažeš "Ko sam ja," između izdaha kažeš "Ja sam svest," i kada izdahneš kažeš "Ja nisam telo."

SH: Mislio sam da ne treba da odgovaraš na to pitanje. Samo ostavi tiho i otvoreno.

R: To je druga meditacija. (SJ: Ovo je samo praksa.) Samo praksa, da.

SH: Reći, ja sam svest, to je samo koncept. (R: To je samo praksa da se postane jednousmeren. Dovest će te do mesta gde ne moraš da praktikuješ.)

SD: Ali ono o čemu ti govoriš nije specifično samoistraživanje. (R: Ne.) To je samo da se smiri um? (R: Da, to je koncept. Čini te jednousmerenim.) Ali disanje "Ja jesam" je samoistraživanje ili deluje isto? (R: Ista stvar. Svaka meditacija je koncept.)

SY: Znači kada udahneš kažeš "Ja," kada izdahneš kažeš "Ja jesam?"

R: Ne, kada udahneš kažeš "Ja," kada izdahneš kažeš "Jesam." (SY: Udah "Ja," i izdah "jesam.") Hm. (SY: Okej. Druga je kada kažeš "Ja," između kažeš "Robert Adams Satsangs: Sabrana dela"

"svest,") Ne, druga — udahneš kažeš "Ko sam ja?" Pre nego što izdahneš kažeš "Ja sam svest." I kada izdahneš kažeš "Ja nisam telo."

SD: I takođe samo "Ko sam ja?" ili "Za koga dolazi ja?" Ista stvar, ha?

R: To je više. (SD: Znači odgovor na njeno pitanje bi bio — pitanje "Ko sam ja?" je samoistraživanje, zar ne?) Da. (SD: A ostale su vežbe.) Da. Sve su to prakse koje te čine jednousmerenim. I deluju divno, ako su ti potrebne.

SG: Roberte, kažeš da si otišao kod Ramane da potvrdiš iskustva? (R: Da.) Da li je to iskustvo — Bog zna kakvo je — ali konceptualno izgleda kao da bi bilo samopotvrđujuće?

R: Bilo je samopotvrđeno, kada sam bio dete, pa sam osećao sve te stvari, i mislio sam da ludim. Zato sam otišao da saznam šta se dešava.

SJ: Čak i kad nisi dete, želiš da razumeš da li si...

R: Pa ako si već odrastao, možeš čitati knjige... (SJ: Razumem.) ...I možeš raditi druge stvari. (SJ: Videti i druge učitelje?) Ali u moje vreme nije bilo učitelja osim Džoela Goldsmita i Paramahanse Joganande... (SJ: Da.) ...I ljudi poput njih.

SG: Da li je blaženstvo Sopstva bilo deo iskustva, iako si mislio da možda ludiš?

R: O da, naravno. Pod time što ludim mislim da se više nisam prilagođavao svom okruženju. Nije me bilo briga za školu, nije me bilo briga za roditelje, bio sam prosto blistavo srećan sam sa sobom. Prestao sam da se družim sa određenim prijateljima.

SH: Zašto ti je trebala potvrda? To je samodovoljno.

R: Samodovoljno je, ali nisam znao šta je to. (SH: Zašto moraš da znaš? Da li zahteva neku ideju o tome?) Zato što sam još uvek bio u svesti tela. I telo mora da zna. Radoznali umovi moraju da znaju.

SP: Ali znaš Roberte, kada je Ramana Mahariši imao svoju realizaciju kada je imao 16 godina. Nije pitao nikoga o tome. Samo je otišao, znao je šta ima. Otišao je u hram... (R: Ne.) Otišao je i sedeo u hramu kao dete dole ispod pećina i nije se micao i ostao je tamo oko šest meseci.

R: To je kao pre toga... (SP: I pacovi su mu grizli telo i sve i bio je odsutan...) Razumem, razumem. (SP: Nikog nije bilo kod kuće.) Pre toga, otišao je u hram i molio se tamilskim svecima u gradu u kome je živeo.

SJ: Bio je vrlo dobro upućen u celu tu situaciju. (SG: Da, takođe je imao knjigu...)

R: Imao je knjigu. (SD: Znači ono što si tražio bio je referentni okvir, nekako?) Da, jer nije bilo nikoga u blizini sa kim bih mogao da razgovaram. (SD: Pitam se kako je to bilo?) I da sam uradio ono što je Ramana uradio, strpali bi me u psihijatrijsku bolnicu.

SG: Neverovatno je da nisi institucionalizovan.

R: To i govorim.

SJ: Možda bi pomoglo kada bi mogli da zamisle šta su radili sa četrnaest godina. Zamisli nešto ovako. Šta dalje? (Učenici nastavljaju diskusiju o Ramaninom iskustvu)

R: Svačije iskustvo je drugačije.

SD: Da, upravo sam mislio kako bi to bilo teško i interesantno u američkoj kulturi, pogotovo da sam bio Predsednik. (smeh)

SH: Da li te je Jogananda poslao direktno kod Ramane?

R: Predložio mi je da odem. (SH: Kod njega?) Kod njega. (SH: Da li si čuo za njega pre toga?) Da. Želeo sam da postanem monah u samorealizaciji. Jogananda me je odgovorio.

SD: Takođe se sećam da si pričao o svom iskustvu u biblioteci kada si video Ramanu. (R: To se desilo pre nego što sam otišao. Kada sam imao petnaest.) Znači bilo je posle Joganande? (R: Ne, bilo je pre Joganande. Imao sam petnaest godina.)

SP: Zašto te je Jogananda odgovorio od toga da postaneš monah?

R: Rekao mi je da to nije moj put. (SP: Roberte, postoji monah u Jezerskom svetilištu, njegovo ime je Trianandа. Otišao je i video Ramana Maharišija. Otišao je i video Ram Dasa, sećaš se Ram Dasa?) Papa Ram Das. (SP: I ušao je u Samadi kada ga je video i bio je u ekstazi nedelju i po dana i kada je izašao iz toga rekao je Ram Dasu da si ti moj guru i Ram Das je rekao, "Jogananda je tvoj guru." I on je rekao, "Kako to može biti, Jogananda je mrtav." I on je rekao, "Jogananda je tvoj guru." I on je rekao da je tamo živeo u nekoj čudnoj koaliciji, neka unakrsna koalicija.)

R: Mnogo čudnih stvari se tako dešava. (SP: Šta si ti mislio o Joganandi?) Veliki čovek. (SP: Da li je imao onu realizaciju koju je Ramana imao?) Šta da kažem? (SP: Da ili ne.) Ne mogu odgovoriti na to.

SG: Roberte, u jezerskom svetilištu Joganande obožavaju pet ili šest različitih statua, Isusa i šest drugih likova. Zašto bi on to tako raširio?

R: Zato što su svi bili na putu Krija joge. Svi su bili Krija Majstori.

SJ: To je primer učenik... (SG: Je li i Isus bio znalac?) Isto, da.

R: Vidiš, poenta je kada obožavaju Joganandu, obožavaju lozu guruâ. Svi su isti. (SJ: Joganandin učitelj, učitelj njegovog učitelja, i tako dalje.) Da.

SK: Spuštam se na zemlju, što se tiče nečega što se zove ljubav. Čini mi se kao da ne mogu da iskusim istinsku ljubav. Sve što mogu iskusiti su sebične potrebe i sigurnost i sve te stvari. Da bih bio u stanju ljubavi moram da realizujem istinsko Sopstvo, šta god to bilo, tamo nema ničega?

R: Prvo, šta podrazumevaš pod istinskom ljubavlju? (SK: Pa bezuslovnu, mislim potpunu nesebičnost. Otvoreno srce, prosto bez zidova, bez brige o rezultatima.) Onda moraš sebi da postaviš pitanje, "Kome treba da iskusi ovu ljubav? Kome je potrebna?" I shvatićeš da je to ja koje misli da ne može da voli. Kada pratiš ja do izvora, ljubav će doći sama od sebe jer je izvor svega stvaranja ljubav. Dakle, ja ima problem i to je ja koje veruje da ne može da voli. Zato istražuj, "Ko sam ja?" I kada pratiš ja do srčanog centra, ljubav će doći sama od sebe. Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

Zanimljivo je da kad god govorim o svojim iskustvima, ljudi žele da me pojedu zmije. (smeh) Pauci da me ujedaju. Žele da propadnem pa će misliti da sam velika duša. (SH: Pa, jednostavno nisi dovoljno patio.) (smeh) To je to.

SH: Morao si da postaviš stvari na svoje mesto. Je li istina, ljudi stvarno misle da bi trebalo da...

R: Zato što čitaju knjige o određenim Svecima i misle da su određeni Sveci prošli kroz određena iskustva, pa svako mora da prođe kroz ta iskustva.

SK: Vidiš, ti hodaš po vodi ili tako nešto?

R: Zato ne pričam o sebi previše. Istina je, naravno, ako stvarno želiš da znaš o ovom telu i o Sopstvu u meni, spoznaj svoje Sopstvo. Otkrij prvo ko si ti i tada ćeš znati sve o meni. Inače ćeš me videti onako kako vidiš sebe. Shvataš šta govorim? Ako sretneš prevaranta. Prevarant će te pogledati i misliće da si i ti prevarant. Prevarant veruje da je svako prevarant. Ako sretneš osobu koja je ispunjena ljubavlju, i oni će tebe videti kao ljubav. Zato kažem, šta god da jesi, ja sam ogledalo za tebe i uvek vidiš sebe.

SH: To važi za sve, ne samo za tebe? (R: Za sve, da, naravno.)

SK: Znači ono što govoriš je da stvaraš sopstvenu stvarnost?

R: Tamo gde si sada, svet koji vidiš, je svet koji si stvorio.

SD: Da li je kuća u kojoj će neko živeti predodređena?

R: Sve je predodređeno. (SD: Da li je predodređeno da stvoriš svoju stvarnost kakva jeste?) To je kako stvari stoje. (SD: To deluje paradoksalno.) Naravno da deluje. (SD: smeše) Ne bi bilo istinsko učenje da nije paradoksalno. Sve je predodređeno, a ipak moraš da radiš na sebi. Da podigneš sebe i postaneš slobodan.

SH: Ne možeš ništa da uradiš povodom toga, a ipak moraš nešto da uradiš.

R: Tačno. (SD: Ne razumem, Roberte?) To je igra.

SH: To je maja. (R: Tačno i ne pokušavaj da provališ, ne možeš, zato ne pokušavaj.)

SM: I to znači da kada neko postane realizovan i sve je predodređeno, to više ne postoji, zar ne?

R: Tačno. Kada neko postane realizovan, čitava igra je gotova. Nema nikoga ko postaje realizovan. Nema nikoga ko nije realizovan. Nema univerzuma, nema Boga, nema drugih, sve je u redu. (smeh)

SK: Nije to postepena realizacija? (smeh) (SG: Ili ništa nije realizovano.) (smeh)

R: Tuše.

SG: Roberte, čini se kao da je postepena realizacija.

R: Nekim ljudima se čini da je postepena, ali kada se probudiš, nikada nije bilo postepenosti. Ponekad tako izgleda. Kada se probudiš, znaš da si uvek bio budan. Nikada nije bilo vremena kada si spavao.

SR: Roberte, kroz tvoje iskustvo sigurno je bilo na stotine onih koji su otkrili svoje iskustvo i bili hospitalizovani ili primljeni. (R: To je istina.) Neverovatno mi je da je nešto

u tebi, ako te dobro razumem, govorilo — bolje da ne pričaš o ovome? (R: U pravu si.) Nešto u tebi je znalo da drugi ljudi nisu bili svesni onoga čega si ti postajao svestan. Ne razumem kako je mladi tinejdžer znao da drugi ljudi nisu bili svesni onoga čega si ti postajao svestan? Možeš li uopšte objasniti kako si uspeo da se suzdržiš od pričanja o tome tako da nisi bio zatvoren? (učenici se smeju) Kako si znao da bi bilo neprikladno, ili te je neko povukao ili...?

R: Ne, samo intuicija. U početku sam pitao svoje učitelje o tome. I učitelj me je poslao direktoru. (smeh) I direktor je pozvao moju majku i moja majka me je odvela kod lekara. I prvi lekar je rekao da imam hunjavicu. (smeh) I onda sam razgovarao o tome sa nekim prijateljima i brzo sam shvatio — bolje da ćutim. (SR: Znači prošao si kroz proces kad je postajalo opasno.) O da, naravno. (SR: Dao sam ti previše zasluga. Mislio si si prosto znao, a da nisi ni rekao, nisam mogao da verujem.) Ne. (SR: Pa hvala Bogu što si naučio da ćutiš.) (smeh)

SY: Kako si onda ???

R: Popravilo se. Čak i sada moja porodica misli da sam lud. Pričao sam vam pre Božića, pričao sa bratom koga nisam video šesnaest godina i on je rekao, "Još uvek si ni za šta?" Rekao sam, "Da, jesi li ti za nešto?" Ali kada sam pitao da li je srećan, ućutao je.

SR: Jesi li uspevao da zadržiš posao? (R: Ne baš.)

SH: Jesi li ikada bio plaćeno zaposlen? (smeh) (R: Nisam.) Dobro za tebe.

R: Nemam vidljiva sredstva izdržavanja.

SG: Kako si sve ovo izveo? Sve ovo... Kreditne kartice. (učenici se smeju) (R: Šta je rekao?) Kreditne kartice. (R: O kreditne kartice.) (smeh)

SH: Skakao si sa kartice na karticu. Sustići će te jednog dana. (R: U početku sam imao nasledstvo, ali sam to brzo potrošio u Indiji.) Brzo si to potrošio?) Hm.

SD: Tako si stigao tamo, jesam li u pravu? (R: Hm.)

SG: Nisi li postao diplomirani psiholog? (R: Završio sam kurs psihologije.)

SD: Bavio se tačkama stresa, zar ne? (R: Hm. To nije dugo trajalo.) Hm? (R: Nije dugo trajalo.) Samo pitam.

R: Kada sam se vratio iz Indije. Prvi put sam otišao u Denver Kolorado. Pa sam razmišljao šta ću da radim sa svojim životom. U to vreme ljudi su pokušavali da se poboljšaju oslobađanjem od stresa. Otvorio sam kliniku koja se zvala klinika za stres, i stavio sam oglas u novine. Imao sam gomilu klijenata sve dok se sve nije zatvorilo jer nikada nisam registrovao biznis. Nikada nisam platio porez. (smeh) (SD: Jesi li podučavao samoistraživanje ljudima pod stresom?) Da. To je sve što sam radio. (SD: I jesi li uspeo da započneš satsang?) Tako sam započeo grupu u Denveru.

SH: Jesi li ih de-stresirao? (R: Ko zna?) Ti bi trebalo da znaš, radio si sa njima. (R: Samo to radim i nikad ne tražim rezultate.) Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

SK: Koliko godina si bio u Indiji?

R: Prvi put 5 godina. Drugi put 3 godine i treći put 2 godine. (SH: Zašto si se vraćao poslednja dva puta?) Vraćao sam se da posetim ljude koje sam upoznao, da vidim neke nove hramove. (SH: Ramana je do tada umro?) Ramana je umro, da. Otišao sam da vidim ko je ostao u Ramaninom ašramu. (SH: Da li je S. S. Korn bio tamo?) Da, bio je tamo. Bilo je mnogo engleskih sledbenika koji su tamo živeli. Artur Ozborn je takođe bio tamo.

SG: Sećam se da sam čitao, Roberte, u onoj knjizi "No Mind" Artura Ozborna... o ženi svecu i anegdoti o jednom Australijancu koji je bio tamo i bio je u laji. Nije se micao, vršio je nuždu u svoju odeću i po spoljašnjem izgledu izgledao je kao da je u samadiju, ali su ga odvukli i na kraju se probudio iz toga i poslali su ga nazad u Australiju. Kako znaš razliku između toga da je neko u stanju laje, u transu, ili u stanju stvarnog samadija?

R: Ako si Džnani, možeš da znaš kada je neko tu. Džnani uvek zna drugog Džnanija, takođe i ako osoba nije Džnani. (SG: Po njegovom umu, Australijanac je bio u stanju blaženstva.) On je mislio da jeste. (SG: Nije mogao da se fokusira na telo, samo bi sedeo tamo.) Imao je neke fizičke probleme.

SM: Roberte, zar ne postoji zaštita, struja ili nešto što štiti te ljude tako da ne budu bačeni u instituciju?

R: O da. Marija govori o struji koja zna put. Moć koja je apsolutna i koja brine o svemu. Ako osoba treba da bude bačena u instituciju, biće. Ako ne treba, neće. Nema grešaka, sve je ispravno. Sve je predodređeno i sve se dešava onako kako treba. Ako pokušaš da provališ, i sam ćeš poludeti.

SF: Roberte, ne znam da li dobro citiram, ali čini mi se iz onoga što sam pročitao u "Day by Day with Bhagavan" o Ramani Maharišiju — nije da je ovaj svet nestvaran, već je greška smatrati ga odvojenim ili različitim od Sopstva. (R: Hm, to je istina.) Je li to krajnje džnaničko viđenje sveta?

R: Ne. Krajnje viđenje je da svet uopšte ne postoji i da ne postoji Sopstvo. To je samo termin dat nama da bismo mogli da pričamo o tome. Ali ništa zapravo ne postoji tako. (SF: Znači on je davao konkretan odgovor verovatno na konkretno pitanje.) Tačno. Svet nije stvaran sam po sebi, ali Brahman kao svet jeste stvaran. Ali u krajnjoj stvarnosti ne postoji Brahman, tako da ne postoji ni svet.

SJ: Zanimljivo je kako se budisti koncentrišu na to da budu potpuno prisutni. Čak i prisutniji nego ovde i sada. I čini se da je to isto stanje. Kada si potpuno prisutan, nema sveta koji je odvojen od tebe i nema vremena, nema prošlosti i nema budućnosti, sve te stvari.

R: Pa to ima veze sa bodisatvama. Oni neće nestati dok svi drugi ne postanu prosvetljeni. (SJ: Da, ja samo govorim o prisutnosti, samo to.) Oni će biti prisutni dok svi drugi ne postanu prosvetljeni. (SJ: Ne, mislim na bivanje u sadašnjem trenutku.) Biti prisutan u trenutku. Objasni to ponovo? (SJ: Biti potpuno prisutan u trenutku. To je ista stvar kao kada si potpuno prisutan u trenutku, nema sveta.) O, vidim

šta misliš. (SJ: I u takvom stanju, lepo je.) Ako živiš u deliću sekunde ovog trenutka, ništa ne postoji. Ali tek kada počneš da misliš, tada postojanje stupa na scenu. (SJ: Ili budeš neko?) Da, ali dešava se tako brzo da je teško uhvatiti.

SL: Nešto što si govorio prošle nedelje — prosto pusti telo da radi šta ima da radi jer neko ko je postavio pitanje da li ako radiš možeš i dalje meditirati ili se koncentrisati i rekao si, da, možeš. Pusti telo da radi šta treba. (R: Da.) I rekao si kada počneš da misliš, tada puštaš ja ili ego da preuzme i ne možeš to raditi tako efikasno. (R: To je tačno.)

SK: Pa ovo je da razjasnim jednu stvar — da li je ispravno reći da su iskustva koje su pokazali zen Majstori ista kao ona o kojima ti i Ramana govorite?

R: Samo su različiti načini izražavanja. Ali budisti takođe postaju prosvetljeni. (SK: Nikad ovo nisam razumeo. Jedna vrsta stvari umesto različitih vrsta prosvetljenja.) Ne postoje različite vrste prosvetljenja. Prosvetljenje je prosvetljenje. (SK: Znači nečiji drugačiji izrazi za prosvetljenje zvuče drugačije, to je samo način izražavanja.) Tačno. Zbog karme i samskara skloni smo ka određenom putu. To može biti budizam, može biti mistično hrišćanstvo, može biti Advaita Vedanta. Skloni smo ka putu iz prošlih života.

SD: Na primer, hrišćanka poput Majke Tereze bi mogla biti samorealizovana? (R: Možda pati?) Možda je samorealizovana ili je to neka vrsta stanja realizacije? (R: O, samorealizovana. Nikada ne volim da govorim o drugim ljudima, ali Majka Tereza nije samorealizovana.) Ne? (R: Hm.)

SJ: Možda zna mali, možda će to pomoći. (smeh) (R: Ona je šta?) Bar zna nijamali (jezik), to će pomoći? (učenici se smeju) (R: O da. Ona je velika svetica.)

SD: Znači svetac nije isto što i ti, Roberte?

R: Tako je. Isto kao Mahatma Gandi, bio je velika duša. Ali odgovor je uvek ovaj — otkrij ko si ti i sve ostalo će ti postati jasno. Još jedna dobra praksa sa disanjem je "Ja - Ja" meditacija. Kada udahneš kažeš "Ja," i kada izdahneš kažeš "Ja." Hajde da probamo... (traka se završava) [TOC] Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

Slobodna Volja I Predodređenje 2. jun, 1991.

Robert: Dobar dan. Neko me je zamolio da kažem nekoliko reči o slobodnoj volji i predodređenju. Već sam vam govorio o tim stvarima. Ali mi zaboravljamo. To je baš kao onaj momak koji mi je rekao da ide kod psihoterapeuta već dvanaest godina. I psihoterapeut mu je jutros rekao nešto što ga je rasplakalo. Pa sam rekao, "Šta ti je mogao reći jutros ako si išao kod njega dvanaest godina?" Rekao je, "Rekao mi je — ne govorim engleski, ne govorim engleski." (učenici se smeju) Tako da pričamo o istim stvarima iznova i iznova.

SB: Da li je izlečen od svoje psihoze?

R: Ko zna, nikada ga više nisam video. Ako je sve unapred određeno, gde se tu pojavljuje slobodna volja? Na primer, ako neko ima rak i umire i to je unapred određeno, sve je unapred određeno, da li ta osoba treba da iskoristi svoju slobodnu volju da pokuša da se izleči? Ili treba samo da pusti da umre? Ovo je priličan paradoks, ali se lako razrešava čim se zapitaš, "Za koga je slobodna volja? Ko je osoba koja bilo šta unapređuje?" I ti mi kažeš, "Unutrašnji guru." Unutrašnji guru zna vreme kada ćeš postati prosvetljen i to vreme se ne može promeniti. Pa opet, gde se tu pojavljuje slobodna volja? Pitam te ponovo, "Za koga postoji slobodna volja?" Slobodna volja je za ego. Slobodna volja je samo još jedna igra. I što se tiče stvari koje su unapređene — to je takođe deo igre. Izgleda kao da je sve unapređeno. Baš kao što izgleda da imaš slobodnu volju. Ali ja ti kažem da postoji samo Sopstvo i ti si to. Da li se Sopstvo pita za slobodnu volju ili predodređenje? Ti se pitaš. Zar ne vidiš grešku koju praviš? Toliko si zabrinut za slobodnu volju i predodređenje, to je kao biti zabrinut šta je prvo došlo — drvo ili seme, kokoška ili jaje. Tako je to kada se baviš slobodnom voljom i predodređenjem. Ne postoji pravi odgovor, to je deo igre. Sve je unapređeno. Čak i kada podignem ruku ovako (podiže ruku), unapređeno je. Sve je predodređeno, bilo je isplanirano pre nego što si se rodio. Ali zar ne vidiš istinu? Istina je da nikada nisi rođen. Nikada se nisi rodio. Dakle, ne postoji ništa što je unapređeno jer ti čak ni ne postojiš.

SC: Izvini Roberte, ti govoriš o svesti, ne govoriš o ljudskom telu, zar ne?

R: Govorim o čemu? (SC: Govoriš o svesti, ne govoriš o ljudskom telu, zar ne?) Govorim o ljudskom telu koje veruje da je sve unapređeno. (SC: Ali upravo si rekao da ne postojimo?) To i govorim, u stvarnosti ne postojiš, ali nastavljaš da misliš o svom životu, o svom telu, o svojim poslovima, o okolnostima, o tome da li je sve unapređeno ili imaš slobodnu volju. Ko misli o ovim stvarima? Ti. (SC: Kako mogu misliti o tome ako ne postojim?) Ali ti misliš da postojiš, inače ne bi reagovao na uslove. Dakle, kada kažem da ne postojiš, to je najviše stanje svesti. Gde ti zapravo ne postojiš. To je kao san. Ali što se tebe tiče, sve dok reaguješ na uslove, sve dok reaguješ na osobu, mesto ili stvar, onda veruješ da postojiš.

SC: Okej, hteo sam da postavim ovo pitanje kasnije, ali mislim da ide uz ono što govorimo. Mislim da sam imao delić sekunde bljesak da nisam telo, okej, šta god da je. Ako sam svest, kako

se zna kada će neko umreti? Nekome treba sat, neki imaju dane, a neki deset godina i to je određeno. Ljudsko biće može živeti toliko dugo i ne može živeti toliko dugo.

R: Ali ako si imao uvid u svest, to pitanje ne bi ušlo u tvoj um jer ne bi bilo nikoga da pita i ne bi bilo nikoga da prođe kroz ta iskustva. Sve dok možeš da postaviš pitanje, sve dok si zabrinut ko živi koliko dugo, to nije svest iz koje govoriš. (SC: Okej, svest je odvojena od tela, zar ne?) Svest nije odvojena od tela, svest jeste a ti nisi! (SC: U redu, tačno. Ali kako se zna kada svest napušta telo?) Nema nikoga ko bi znao? I svest ne napušta telo jer nikada nije ušla u telo. (SC: Onda kada se telo odbacuje, ako mogu koristiti te termine. Jedan dan, dve nedelje, deset godina, sto godina, šezdeset godina...) Govoriš sa različitih nivoa. Sve dok misliš o telima koja se odbacuju, tela će se odbacivati zauvek. Nikada neće prestati. Uzimaćeš jedno telo za drugim i ono će se odbaciti. Kada se probudiš, kada postaneš oslobođen, neće biti nikoga da postavlja ta pitanja i nećeš biti zainteresovan za te stvari. Jer one neće postojati za tebe. Ne bi ti čak ni ušle u um.

SC: Tačno, znači što se toga tiče, nema razlike između onog drveta tamo i mene?

R: Što se toga tiče, to je tačno jer postoji samo svest. (SC: To sam i mislio.) Ali ti to ne vidiš iz svoje tačke gledišta koja je realizovana. Vidiš to sa intelektualnog nivoa i to nije vredno pasulja jer ti ne donosi nikakvu korist. (SC: Onda pretpostavljam da je sledeće pitanje kako to videti? Znam da je postavljeno sto puta, ali ću ga ponovo postaviti.) Vidiš to tako što pitaš, "Kome sve dolazi." (SC: Znam da sam to pitao...) "Kome dolaze drveća? Kome dolaze problemi? Kome dolazi bolest? Kome dolazi sve u ovom univerzumu?"

SC: Ako sam stvorio sopstvenu bolest, onda je se mogu i rešiti? Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

R: Nisi stvorio sopstvenu bolest jer bolest ne postoji za tebe da bi je stvorio. (SC: Da li govoriš o svesti ili o tebi kao telu?) Govorim o tebi kao o sebi. Ti si svoje čisto Sopstvo i nema bolesti, nema tela, nema nikoga ko se rađa, nema nikoga ko umire, nema nikoga ko prolazi kroz iskustva. Ali sve dok veruješ da prolaziš, moraš da radiš na sebi sve dok ne dođe dan kada sve ove stvari počnu da otpadaju. (SC: Onda sam zbunjen između sopstva sa malim "s" i Sopstva sa velikim "S." Kada govoriš, ne znam da li govoriš o svesti ili o telu? I zato sam sada zbunjen.) Prvo govorim o telu, govorim o tome odakle dolaziš. Govorim o onome što vidiš i onda ti kažem: "Sve ovo je lažna imaginacija. Sve je lažna imaginacija. Samo Stvarnost postoji. Samo čista Svesnost postoji."

SC: Šta je čista Svesnost ili Stvarnost?

R: Čista Svesnost je nešto što ti trenutno nisi. Čista Svesnost je Tišina. Čista Svesnost je tamo gde nema pitanja, nema odgovora, nema tela, nema nikoga ko je zainteresovan da zna bilo šta. (SC: Onda odakle dolazi bolest?) Tvoja imaginacija. (SC: Moja imaginacija, onda mogu da izlečim svojom imaginacijom?) Ako želiš da koristiš svoju imaginaciju da izlečiš bolest, hoćeš, ali onda će doći druga bolest, doći će Smrt, doći će sve i provešćeš život lečeći sebe. Umesto toga, zašto ne otkriješ ko si zaista i ne razumeš svoju božansku prirodu. Kada razumeš svoju božansku prirodu, nema mesta za bolest, nema mesta ni za šta. Nema mesta za zdravlje. (SC: Razumem intelektualno, ali veza nije tu.) Pa šta želiš da uradim? (SC: Da me povežeš, naravno.) (smeh) Koliko ja znam, već si povezan. (SC: Ali ja to ne znam?) Pa šta mogu da uradim? Moraš sam to uraditi.

SC: Pokušavao sam najbolje što znam. Imam tvoje trake, slušam ih svaki dan, pitam: "Kome dolaze ovi problemi?" I noge me i dalje bole. (smeh)

R: Naravno da te noge i dalje bole, ali glava te ne boli. Tvoje Telo ne boli, samo tvoje noge bole. Pomisli na sve drugo što boli, dakle korak si ispred igre. Ovde si, u stanju si da slušaš ove stvari iako ne praktikuješ previše. I dalje si u stanju da čuješ ove stvari i bolje ti je nego da si negde drugde. Zato pokušaj da smiriš svoj Um, pokušaj da se utišaš. (SC: Znači slušam te svojom

glavom umesto svojim Srcem? Ili to nema nikakve razlike?) Šta god kažeš, kako god se osećaš. Šta god misliš. Ali doći će dan kada ćeš se probuditi u činjenicu da nisi Činilac, nisi Telo, nisi Um. Dok taj dan ne dođe, činiš najbolje što možeš sa onim što imaš. Ali ponovo ti kažem, što više smiruješ svoj Um, to ćeš veće Iskustvo imati. Kako počinješ da prestaješ da se poistovećuješ sa Svetom i prestaješ da vidiš stvari i reaguješ na njih. Otkrićeš da postaješ sve srećniji i srećniji. Ta Radost izvire u tvom Srcu. Postaješ miran i sve će biti u redu. Onda

ne bi bilo ni važno šta se dešava u tvom telu, da li imaš bolest ili šta god se dešava. Nećeš to tako videti. Priznajem, to je prilično teško shvatiti. Kada su osobe poput Rama Krišne ili Ramane Maharšija ili drugi umirali strašnom smrću od raka, pitanje je: "Ko to vidi? Ko to oseća?" Svakako da to Mudraci nisu osećali, ali ti jesi. Ti to osećaš za njih. To je tvoja priča. Tako ti vidiš stvari. Ali kažem ti da niko nije umro od raka. Niko nije umro jer niko nikada nije ni postojao. Da bi umro, moraš da postojiš. Da bi postao bolestan, moraš da budeš zdrav. Da bi otišao gore, moraš da siđeš dole. Da bi išao napred, moraš da ideš nazad. Sada se zapitaj: "Šta ja imam sa svim tim stvarima?" Ti si slobodan, ti si sat-čit-ananda, ti si parabrahman. Ako samo možeš da naučiš da držiš svoj Um na izvoru. Nije važno šta ti Svet pokazuje. Nije važno šta ti Svet daje. Nije važno šta se dešava u tvojim poslovima ili u Svetu. Poistoveti se sa izvorom. I kako se poistovećuješ sa izvorom? Tako što prebivaš u Ja. Ja je zapravo izvor. Kako prebivaš u Ja i Ja ide sve dalje i dalje i dublje unutar tebe, pretvara se u izvor. Koji si oduvek bio i koji si sada. Dakle, trenutno si poput sunca koje je prekriveno oblacima. Gledaš u oblake i ne vidiš sunce. Ali znaš da si sunce. I pokušavaš da kažeš svima da si sunce, ali svi pogledaju gore i vide oblake. Dakle, govoriš da si Stvarnost, ali oblaci su tvoje Telo, tvoj Um i tvoji poslovi. Sve sa čim se trenutno možeš poistovetiti, iako kažeš da si Stvarnost, jeste tvoje Telo, tvoj Um i tvoji poslovi. A to je kao poistovećivanje sa oblacima. Istina je da je sunce iznad oblaka. Uvek sija. Nikada nije trenutka kada ne sija. Ali ti vidiš samo oblake, pa čija je to greška? Šta možeš da uradiš? Zato trčiš guruima, trčiš učiteljima, trčiš u Indiju, trčiš na Havaje, trčiš svuda tražeći odgovore. Dok je pravi odgovor unutar tebe. Mora doći vreme kada ćeš prestati da trčiš, prestati da tražiš, prestati da čitaš, prestati da želiš, jednostavno ćeš pogledati u sebe kao izvor. Kada pogledaš u sebe kao izvor, svetlost počinje da sija sve sjajnije i sjajnije i ubrzo si pečen i van ovog sveta. Iako si u telu. Zato ne sudi po pojavama. Ne gledaj u činjenice. Činjenice su podložne promeni. Bilo šta što ne traje večno ne može biti Istina. Dakle, ako misliš da imaš problema, to je samo zato što ne vidiš sebe iz pravog ugla. Poistovećuješ se sa problemima. Poistovećuješ se sa Svetom, sa svojim telom. Ali ipak, ako to vidiš u pravoj perspektivi, shvatićeš da ti je trebalo mnogo, mnogo inkarnacija, da tako kažemo, da bi čak bio tamo gde si sada. Zato uvek moramo biti zahvalni. Kada bih ja sada propadao ili izgledao da propadam kao telo, od gube, raka i svake druge užasne bolesti poznate čoveku, bio bih zahvalan. Što je ovo poslednje i biću slobodan.

Kada imaš zahvalan stav, to je kao poistovećivanje sa Bogom, sa Sopstvom. Ali kada se žališ i vidiš stvari pogrešnim u sebi i Svetu, ono što zapravo karmički govoriš jeste: želim više toga. Zakon Karme zna samo šta osećaš u svom Umu i ako osećaš da je nešto pogrešno, zakon Karme ne mari zašto osećaš da je nešto pogrešno, ali sve dok osećaš da je nešto pogrešno, biće gore. Ali kada pogledaš situaciju iz drugog ugla i vidiš je kao nešto što je podložno promeni, ništa materijalno ne traje večno. Zato bolest, oskudica, ograničenje i ostale takozvane negativnosti nisu Stvarnost, pa ne traju večno. One se moraju promeniti. Kada će se promeniti? Kada skineš svoj Um sa njih i poistovetiš se sa izvorom. Kako se poistovećuješ sa izvorom? Pitaš: "Kome ove stvari dolaze? One dolaze meni, osećam ih. Ko sam ja? Odakle je došlo Ja?" I pratiš nit Ja. Pratiš Ja do izvora i možeš reći da se nalazi na desnoj strani tvog grudi. Kao što sam rekao ranije, jednom ranije, dvaput ranije, stotinu puta ranije, možeš videti izvor na desnoj strani svog grudi kao svoje omiljeno božanstvo, ili ga možeš videti kao sferu svetlosti poput sunca, samo milion puta sjajniju. I vidiš svoje Ja kako se rastvara u izvoru. Tada Ja postaje Ja Jesam i sada si postao Sopstvo. Nisi zapravo postao Sopstvo, oduvek si bio Sopstvo. Pre si se probudio u činjenicu da si

Sopstvo i sva besmislica o bolesti ili zdravlju, novcu ili siromaštvu, sreći ili patnji, više nisu deo tvog života. Jednostavno si slobodan od svega toga. Izbor je uvek tvoj. Mogu te odvesti do žile zlata, ali ti moraš sam da kopaš. Mogu ti neprestano govoriti da si apsolutna Stvarnost, da si krajnje jedinstvo, da si nirvana, praznina. Tvoja istinska priroda je čista Svesnost. Parabrahman. I samo to bi trebalo da te podigne i učini da shvatiš da nisi druge stvari. Ali moraš nastaviti da shvataš da si to. Kada danas odeš odavde i izađeš kroz vrata, šta ti se dešava? Većina vas počinje da se poistovećuje sa onim što vidite, što čujete, što mirišete, što okusite, što dodirnete. To je greška koju pravite. Počinjete da se ponašate kao Činilac. Morate se potpuno predati Sopstvu. Ceo tvoj život, tvoja sreća, tvoja tuga, tvoje zdravlje, tvoja bolest, tvoja oskudica, tvoje obilje, sve su to dve strane istog novčića. Sve mora biti predato. Pomisli koliko ćeš radostan biti kada mentalno predaš sve izvoru. Sva odgovornost ti je skinuta s ramena. Više ne moraš da razmišljaš o tome šta treba da jedeš, šta treba da obučeš, da li treba da uzimaš vitamine ili da li treba da odeš da pogledaš film, da li treba da nađeš iscelitelja, da li treba da odeš u Indiju ili da nađeš duhovnog učitelja. Ta pitanja više neće dolaziti u tvoj Um kada se potpuno predaš, potpuno, kompletno, apsolutno. Bićeš prazan, slobodan. I tada ćeš razumeti.

Postoje dva načina sa kojima možeš raditi. Ili praktikuješ atma-vihara, samoistraživanje, ili se potpuno predaš Bogu, što je predavanje tvom Sopstvu. Imaš Slobodnu Volju da to uradiš. Zapamti, kada govorimo o slobodnoj volji, slobodna volja je samo za ego. Da li Bogu treba slobodna volja? Ono što nazivaš Bogom je sveprožimajuće, sveprisutno. Ako je nešto sveprožimajuće, nema mesta ni za šta drugo. Pa kako onda mogu postojati Bog ili Sopstvo i tvoji problemi? To je praktično nemoguće. Zar ne vidiš da nema mesta za tvoje probleme? Ali nekako si bio hipnotisan. Iluzija je da misliš i stvari se dešavaju. Ko ti je rekao da moraš da misliš? Iluzija je verovanje da će se moj svet raspasti ako ne mislim. Moram da mislim o svom poslu. Moram da mislim o svom zdravlju. Moram da mislim o Svetu. Moram da mislim o Karmi ili predodređenju ili slobodnoj volji. Ko je rekao da moraš? Svet je postojao pre nego što si ti došao u postojanje u svom sadašnjem telu. Uopšte mu nisi trebao. I nastaviće da postoji i nakon što ti prividno odeš. Dakle, o čemu imaš da misliš? Zašto misliš da moram da mislim ili da moram ovo da uradim? Ili ako to ne uradim, neko će me iskoristiti. Ako ne uzvratim, ljudi će mi se smejati. To je razmišljanje i to se zove lažno razmišljanje. Istinsko Predavanje je kada dozvoliš Svetu da radi šta god radi, ali ti više nikada nisi uključen u to. Mentalno, to jest. Ići ćeš na posao. Ako treba da se venčaš, venčaćeš se. Ako treba da se razvedeš, razvešćeš se. Ako treba da imaš decu, imaćeš decu. Ako treba da živiš u lepoj kući, živećeš u lepoj kući. Ako treba da živiš u kolibi, živećeš u kolibi. Sve će se pobrinuti samo za sebe bez tvog razmišljanja. Prestani da misliš da si toliko važan. Ti si zrno prašine na vetru. Danas ovde, sutra nestaješ. To je pojava. Tako izgleda. Moraš videti sebe onakvim kakav zaista jesi. Kada se stvari dešavaju, uvek moraš da pitaš: "Kome se one dešavaju? Ko prolazi kroz iskustvo?" Ako ovo radiš dovoljno, mogu te uveriti da će nešto popustiti. Ali šta je dovoljno? Dobijam pozive od ljudi koji su danas ovde, ljudi koji nisu danas ovde. Kažu mi da praktikuju već cela dva dana i ništa se nije desilo. Praktikuju šest meseci. Cela poenta je da odustaneš od traženja da se bilo šta desi. Vidi, to mora da ode. Naposletku, kome treba da se desi? Tvom egu. Tvom malom sopstvu. Ti nisi to. Kako se svakodnevno predaješ, kako praktikuješ samoistraživanje, prvi znaci koje ćeš videti biće znaci Mira i Radosti. Stvari koje su te nekad nervirale prestaće. Mrlja na tvom ramenu će otpasti. Više te ljudi neće nervirati. Razumećeš. Kako nastavljaš da se razvijaš, počećeš da shvataš da si ti svi ljudi. Niko nije odvojen od tebe.

Kao što je Emerson rekao: "Ja sam svoj brat i moj brat sam ja." I ophodićeš se prema drugima onako kako se ophodiš prema sebi. I kako se budeš razvijao, videćeš da postoji samo jedno Sopstvo. I ono što činiš drugima, činiš sebi. Sve se dešava u svoje vreme. Ali ako si i dalje sebičan i još uvek imaš veliki ego, sve će ti smetati. Kada te neko udari, pomislićeš da je to uradio namerno i tražićeš svađu. Ako te neko pogleda pogrešno, zamislićeš šta misli i možda ga

uvrediti. Videćeš stvari koje ne postoje, ali verovaćeš da postoje. Što je tvoj ego veći, više se toga dešava u tvom životu. Zato ti kažem: "Nema razlike šta se dešava u tvom životu u ovom trenutku, pusti to. Ostavi to na miru. Živi u trenutku. Budi spontan. Zaboravi juče. Zaboravi kako si odgajan, šta ti se desilo, ko te je povredio. To je prošlost. Predaj to potpuno, kompletno. Ne brini se za budućnost. Jer supstrat celokupnog postojanja je božanska harmonija. Ne postoji ništa osim dobra, sreće i Ljubavi. To te čeka. Da bi to iskusio, moraš to videti." Pitanje koje ti postavljam je: "Šta vidiš sada?" Vidiš li sebe kao jadnu bolesnu osobu? Staru osobu? Osobu sa problemima? Zašto to vidiš? Zato što tako izgleda? Zar se voda ne pojavljuje u fatamorgani? Ali voda nije stvarna. Zar se užet ne pojavljuje kao zmija? Zmija nije stvarna. Zar se nebo ne pojavljuje plavo? A ipak ne postoji ni nebo ni plavetnilo. Na isti način, sve što izgleda da se dešava u tvom životu, samo je na trenutak. Izgleda da postoji. To je poput gledanja filma. Poistovetiš se sa filmom, ima početak, sredinu i kraj i to je to. Ali dok je film trajao, poistovetio si se sa njim. Nisi mislio ni o čemu drugom. Sada se poistovećuješ sa filmom koji se zove tvoj život. Izgledaš odvojeno. Izgledaš kao da si uključen u ovo i uključen u ono. Ali kažem ti da si već slobodan. Već si sjajan i blistav. Već si apsolutna Stvarnost. Čista Svesnost. To je tvoja priroda. Zašto želiš da prouzrokuješ toliko problema sebi? Nastavljajući da misliš i zamišljaš da stvari moraju biti ovako i da stvari moraju biti onako. I imaš unapred stvorene ideje o tome kako treba da živiš ili kako misliš da treba da živiš. Zato postavljaš ciljeve i onda pokušavaš da ih dostigneš. I kao što mnogi od vas znaju, kada dostignete ciljeve, oni zapravo nikada nisu ono što ste očekivali. Zato postavljate nove ciljeve. To nikada ne prestaje. I zato što si toliko uključen u postavljanje ciljeva, Gospodar Karme ti olakšava. Dozvoljava ti da nastaviš u drugom telu. Zato se rađaš u porodici sa ciljevima i oni imaju ciljeve za tebe. I ciljevi nikada ne prestaju, beskrajni su. Dok nisi spreman da kažeš: "Čekaj malo! Kome ovo treba? Čemu ovo vodi?" Trunka Mudrosti počinje da te navodi da shvatiš da sam tragao

za pogrešnim stvarima. Jer je sve na ovom svetu podložno zakonu promene. Ništa nije trajno, uključujući i ovaj svet. Počineš da se okrećeš unutra. Počineš da shvataš Radost koja prebiva u tvom Srcu. Počineš manje da pričaš, manje da misliš, manje da se žališ, manje da kritikuješ. Počineš da ostavljaš svakoga na miru. Da ostavljaš Svet na miru. Kada vidiš situaciju koja nije prijatna tvom Umu, ponovo je proceniš i razumeš odakle dolazi i šta je. Postaješ miran, harmoničan. Tek tada možeš zaista početi da radiš na sebi. I praktikuješ viharu, Istraživanje. Ali sve dok si ispunjen satima i vremenima i uvek misliš o svom telu ili svojim poslovima, najbolje je da predaš te stvari. Daj ih sve Bogu, odustani od svega. Oslobodi se svojih potreba, svojih želja. Prestani da sažaljevaš sebe. Veći si nego što misliš. Ne misli dalje od svog nosa. Svet će doći, Svet će otići. Ali Stvarnost je uvek bila tamo gde se Svet pojavljuje i ti si to. (prekid trake) (Robert nastavlja) ...ako imate dosta pitanja.

SD: Da li je predavanje guruu isto što i predavanje Bogu?

R: Nema razlike. (SD: Znači, možeš dati...) Guru, Bog, Sopstvo su jedno.

SD: Možeš dati primer predavanja guruu? Recimo da si bolestan, kako bi to predao guruu?

R: Jednostavno bi rekao sebi: "Guru, uzmi ovo od mene. Dajem ti ga, ti znaš šta da radiš s tim. Predajem svaki delić svog bića tebi. Više ne marim za to niti ću se time baviti. Sve sada pripada tebi. Moja osećanja, moje emocije, moje telo, ono što izgleda kao bolest, sve to predajem tebi. Učini s tim kako hoćeš. Slobodan sam od toga." I to je to. (SD: I šta bi ti kao guru uradio s tim?) Nije važno. (smeh) Sažvaćem ga i ispljunuti. (SD: Zato što nisi pogođen time, zar ne? Tako se to može uraditi?) Nema koga da bude pogođen. Nikog nema kod kuće. Ono što zapravo radiš jeste da to daješ univerzumu, a pošto to zaista ne postoji, ne ide nikuda. Postaje ne-entitet. Postaje Bog. Oduvek je bilo Bog, ali si ti to video drugačije. Vidiš li sada zašto je Ramana Maharši, kada je umirao, rekao: "Ko umire? Nema kuda otići, gde bih mogao otići? Kako mogu biti bolestan? Kako mogu umreti?" I Rama Krišna je rekao u suštini istu stvar. Jer je za njih ono što se zove rak – Bog.

Znam da je teško tako videti. Ono što ti vidiš kao bolest, kao užasnu manifestaciju, Mudrac vidi samo Boga. Oni ne vide Boga kao bolest, nema bolesti koja bi se promenila u zdravlje. Oni vide samo Sopstvo. Sopstvo kao Sopstvo. Ogledalo može da odrazi rak, ali rak ne utiče na ogledalo, zar ne? U ogledalu možeš videti nekoga kako umire od raka, ali ništa se ne dešava ogledalu. Mudrac je poput ogledala. Apsolutna Stvarnost. Zato kada Mudracu ili guruu daš svoje probleme, daješ ih večnosti i oni se rastvaraju u ništavilo iz kojeg su došli.

ST: Možemo li i mi tebe opčiniti? (R: Izvoli.)

SS: Da li tada daješ i sebi kada to radiš? (R: Dajem li sebi?) Kada daješ guruu, daješ li sebi?

R: Tačno, Sopstvo, Guru, Bog su jedno. Daješ to sebi jer je Sopstvo sveprisutno. Zato ne činiš ništa ovom telu. Ovo telo ne postoji. Sve je Sopstvo. Šta god vidiš odvojeno od toga je pojava. Iluzija poput vode u fatamorgani. Poput sna, ali izgleda stvarno. Zamislimo ponovo da sanjaš i da propadaš od raka. Ili recimo da sam ja u tvom snu i vidiš me kako umirem od raka i propadam na 60 funti, 40 funti, 20 funti i pogledaš me i kažeš: "Roberte, vidi šta ti se dešava. Kako možeš dozvoliti da ti se ovo desi? Zašto se ne izlečiš?" I ja ti se smejem jer shvatam san. I kažem ti: "Zar ne vidiš da je ovo san, da se ovo stvarno ne dešava?" Ali ti kažeš: "Da, dešava se, vidi, krvariš, imaš rane po celom telu, samo si kost." I ja se samo nastavim smejati. To je ono što vidiš jer se poistovećuješ sa snom. I kažeš: "Ne, nisam. Vidi, mogu te uštinuti i osećaš, zar ne?" Ja kažem: "Da, ali to je uštip iz sna." I onda odjednom se probudiš i ti si svoj. Ništa od tih stvari se stvarno nije desilo. Dakle, ovaj život se zove smrtni san. Izgledamo stvarno. Svet izgleda stvarno, postoje prelepa drveća, planine. Dešavaju se užasne stvari, sve vrste stvari se dešavaju na ovom svetu. Ali to je svet snova. Ti si sanjar, kada se probudiš bićeš Sopstvo, samodovoljan, apsolutna Stvarnost. Tako te sada vidim. Ako želiš da vidiš nešto drugo, to je tvoja stvar.

SC: Šta se dešava kada se ne poistovećuješ sa onim što vidiš?

R: Ako se ne poistovećuješ sa onim što vidiš, nećeš iskusiti ništa drugo osim Sopstva. Iskusićeš samo apsolutnu Stvarnost. (SC: Recimo da je neko bolestan i ne poistovećuje se sa tom bolešću? Da li to znači da će bolest nestati?) Opet propuštaš celu poentu. Kome bolest dolazi? Bolest je potpuna Iluzija. Baš kao što je osoba Iluzija. U snu, osoba iz sna je bila Iluzija i rak je bio Iluzija. (SC: Ali se i dalje dešava toj osobi iako je Iluzija.) Izgleda da se dešava. Baš kao što voda izgleda stvarno u fatamorgani. To je pojava. Ali sve dok se poistovećuješ sa Svetom, stvarno je. U meri u kojoj veruješ da si fenomen uma i tela, u toj meri ti je sve stvarno. (SC: Ali kako se ne poistovetiti sa telom kada je telo tako očigledno tu?) Radeći na sebi i istražujući: "Kome telo dolazi?" I sledeći to do kraja. Ili predajući se Bogu, svim svojim problemima, svim svojim mislima i svim svojim telima. Skidajući odgovornost sa svojih ramena.

SB: Roberte, kada istražujemo i konačno pitamo: "Ko sam ja?" I onda to prolazi kroz tihu fazu. Da li istražujemo tiho, neverbalno, namentalno, idući dublje u Tišinu...

R: Sve dok Misli dolaze, moraš nastaviti da istražuješ. Kada Misli prestanu, Sopstvo iznutra će povući Um u Srce i probudićeš se. (SB: Znači ne moramo da se koncentrišemo na to?) Ne. (SB: Jer si ranije govorio da zamislimo gde je svetlost sa desne strane, ali to je još uvek ego koji zamišlja, zar ne?) Da. Ego mora to da zamisli da bi se uništio, to su početne faze. Sećaš se da koristiš Um da uništiš Um? (SB: Pa koji bi trebalo da radimo ako...) Radiš šta god moraš. (SB: Ako istražujemo i uđemo u apsolutnu Tišinu, ne moramo da brinemo o koncentrisanju na bilo šta?) Ne, ne moraš. Koncentracija automatski prestaje. Jer mora postojati neko ko će se koncentrisati. (SB: Koncentracija je onda od ega.) Da. (SB: Znači čak je i pažnja od ega?) Da. (SB: Sve će se desiti samo od sebe?) Sav pokret je od Uma, od ega. Kada pokret prestane, onda postoji Stvarnost. Koja nastupa sama od sebe.

SB: Znači osnova pokreta je reč, zar ne, zvučna struja, šabda?

R: Zvučna struja, to je pokret. (SB: Prvi pokret u stvaranju?) Da. (SB: Pratio sam zvučnu struju 12 godina i dobio sam glavobolju od toliko koncentracije.) (učenici se smeju)

SJ: Jedna glavobolja u dvanaest godina, to je prilično dobro. (smeh)

SB: Ne, bila je neprekidna dvanaestogodišnja glavobolja. (smeh)

R: Pa sada znaš šta da radiš. Uzmi aspirin. (smeh)

SB: Spusti ga u wc šolju i pozovi doktora. To je rekao moj doktor, uzmi dva aspirina, spusti ih u wc šolju i pozovi me ujutru. (smeh) Znači, Roberte, ono što govoriš je da postoje samo dve stvari u stvaranju – ne, to nije dobar način da se kaže – postoji kretanje i nekretanje. Kretanje je ego-um, a nekretanje je sve?

R: Kada stvaranje počinje, postoji zvučna struja. Ali zvučna struja zaista ne postoji jer je izvan fenomena. Zato je zvučna struja, Tišina koju pokušavaš da iskusiš, deo tvog Uma. Ali kada prestaneš da misliš, tada dolazi istinska Tišina.

SB: Ali trebalo je da se koncentrišemo na svetlost i zvuk i to je trebalo da dovede Boga u izražaj i trebalo je da nas vrati nazad. Ali krajnja stvar je, nakon sto godina toga, jeste viđenje svih unutrašnjih ravni i koncentrisanje na zvučnu struju i postajanje time, a onda to ide nazad do ove tačke odakle sada počinjemo. Drugim rečima, počinjemo sa nemanifestovanim.

R: Počinjemo sa vrha. (SB: Sa vrha umesto sa dna i prolaska kroz stvaranje sa zvucima, ravnima i svetlostima i svim tim.) Da. (SB: Dakle, ovo je apsolutni direktni put.) Ako je pravo za tebe, praktikuj ga. (SB: Jer to je uvek Dualnost. Uvek postojim ja koji se koncentrišem na zvučnu struju.) Hm. (SB: Znači počinješ sa Dualnošću i onda vremenom, iznad najviših ravni, nema više svetlosti i zvuka i onda je to pitanje apsorpcije, a ovde počinjemo sa pitanjem apsorpcije.) Počinješ od krajnjeg. Nisam protiv bilo kog puta. Svi putevi su dobri jer te odvode od svetskog razmišljanja. Ali kuda ideš određeno je tvojom Karmom i predodređe-

njem. Zato si ovde jer treba da budeš ovde. Nema grešaka, sve je dobro. (prekid trake) S vremena na vreme, vaš sirovi talenat izađe na videlo. Imamo dosta pesnika ovde. Dosta dobrih pisaca i ono što bih želeo da uradim jeste da podelim s vama jedan spis koji dolazi od Lija. Li sedi tamo i spava. (smeh) (SB: Ne, pijan je.) (smeh)

R: Napisao je nešto veoma lepo i želeo bih to podeliti s vama. Zamolićemo Danu, ako hoće, da pročita za nas. (SD: Li kaže da bi radije ostao anoniman.) (smeh) To svi kažu. Dana čita: Ljubljeni dok pišeš ovu ljubavnu pesmu sebi ispuni pesmu i pesnika svojom ljubavlju dok ništa drugo ne ostane. Ushićeni univerzum. Ljubljeni osećam tvoju ljubav kako grli prijatelja osećam tvoju požudu koja nudi kratku suknju. Video sam tvoju Radost dok vidim moju damu kako se smeši. Osećam tvoje strahopoštovanje znajući ovo. Ljubljeni molim da osetim tvoju ljubav, ipak ljubav koju osećam prema bilo kome ili bilo čemu si ti koji voliš sebe. Zato me ispuni ljubavlju za sva tvoja stvorenja, za sve tvoje oblike, tvoje ljubavi osećaj Ljubljeni ispuni moje oči ushićenjem viđenja tebe u svim tvojim oblicima. Ispuni moje uši ushićenjem slušanja tvoje pesme u svim tvojim glasovima. Ispuni moje Srce ushićenjem voljenja tebe kao svih tvojih stvorenja, ispuni me ushićenjem tebe koji si ti. Ljubljeni mislim na tebe i mehurići počinju da se dižu i golicaju iz mog centra, ispunjavajući univerzum. Ljubljeni mislio sam da sam frula koju sviraš ali sada znam da sam tvoj dah koji vibrira kao zatvoreno telo. Ljubljeni grleći bilo koji od tvojih oblika moje su ruke ispunjene tobom i znam ja sam ti koji grli tebe. Ljubljeni svaka pesma koju napišeš ispunjava me većom Radosti. Takva Milost, takvo ushićenje. Ljubljeni sada vidim kosmičku šalu. Misleći da mi nedostaje uvek sam uskraćivao. Znajući da sam sve daješ mi sve više i više, dar za darom. Da nisam beskonačan, pukao bih. Ljubljeni daješ mi zadatak da volim svog voljenog i nagrađuješ me njenom Radosti kada susretne tvoju ljubav, takva Milost. Ljubljeni moraš znati kada pobedim, kako drugačije da objasnim put bez bola? Mamiš me Radosti za Radosti i

svetlošću za svetlošću, da ne bih tražio sa Strahom. Videći napredak, verujem. Odbaci sav otpor i klekni pred ushićenje. Ljubljeni to ne mogu biti ja, ja nisam bhakti, moja ljubav tebi doziva.

Ako reči teku ovom Džnaniju učeći etikete dokazujući te. Ljubljeni tvoje tempiranje tvoje umrežavanje gura slučajnost izvan verodostojnosti, baš si razmetljiv. Ljubljeni sada vidim kosmičku šalu, misleći da sam odvojen bio sam ostavljen. Znajući da sam jedno ispunjavaš moj život drugima, pun Ljubavi i svetlosti, da sam beskonačan pukao bih. Ljubljeni postavio si me za svog energetskog zavisnika. Šaljući me sa mesta, na uzvišeno mesto dopuštajući mi da budem onaj za koga tvoje Iskustvo, tvoja svetlost i vibracija, takav dar. Ljubljeni sada vidim kosmičku šalu. Misleći da sam u vremenu stvari su trajale zauvek. Znajući da sam večan sve se dešava sada, Radost za Radosti, da nisam beskonačan pukao bih. Ljubljeni sada vidim kosmičku šalu misleći da sam u prostoru sve ovo udaljeno od mene. Kada sam beskonačan stavljaš svakoga ovde, ljubavnike i voljene, da nisam beskonačan pukao bih. Ljubljeni hoćeš li mi govoriti uputiti me, koristiti me, pusti me da budem tvoje oruđe ili ću biti prožet ovom sve većom vatrom Blaženstva i ushićenja. Ushićenja dok ne bude samo ti. Ljubljeni znam da se sjajno zabavljaš doživljavajući svu ovu Radost kroz mene, jesam. Ljubljeni kada pomislim tvoja volja neka bude, kikotam se na svom dahu. Ljubljeni svako lice odražava tvoju svetlost u svakom licu u hiljadu faceta dragulja. Ljubljeni kada se konačno sjedinim s tobom neće biti kroz dela, ne kroz Meditaciju, ne kroz tvoju vatru. Jednostavno ću puknuti od Radosti. Ljubljeni skeniraj majmune u njihovom drveću da bih čuo u nastaloj Tišini tvoju pesmu. Ljubljeni sigurno me testiraš, pokušavaš da otkriješ koliko Radosti ću dozvoliti pre nego što paničim ili se zatvorim ili blokiram, pa, tek počinjem da puštam. Ljubljeni što više puštam, to više dobijam.

R: I to je napisano božanskoj majci.

SL: Pa, Roberte, imam pitanje. (R: U redu.) Sa svom ovom Radosti koju osećamo, mislim da postoji neka vrsta pretnje koja dolazi iz ovog Učenja da ono što ide gore ide i dole. Osećam isto što i on. Sve je tako divno, mislim... (R: Divno je.) Da, ali šta je ta stvar da ono što ide gore mora sići dole?

R: To je put Sveta. Kada se poistovećuješ samo sa Svetom, sve što ide gore, siđe dole. Ali ako se poistovetiš sa Sopstvom, to je trajno i to je uvek i to je istinska Ljubav. Svet je sam po sebi jadan. Ali Svet kao Bog je prelep. (SL: Ali sve dok je fokus na Sopstvu, onda je sve u redu?) Naravno. Kako bi drugačije moglo biti?

Ima li još pitanja ili izjava? Ed, imaš li najave?

SE: Da. Satsang počinje u 1:30 sada, ne u 2 sata. Pevamo prvi pola sata i ako ne želite da učestvujete, to je u redu, ako želite samo da sedite i sačekate 2 sata, ali ako ipak uđete, molim vas ne pričajte jer je veoma teško pokrenuti pevanje. Potrebno je 15-20 minuta da ljudi uđu u pevanje. Pevanje je veoma visoka duhovna praksa i želeli bismo da vidimo da li može uspešno da funkcioniše. Arak je danas ovde i možda će dolaziti u budućnosti i ne možemo uvek da računamo na njega, ali kada je ovde, posebno je.

R: Imamo prašad zahvaljujući Rut. Li, da li si hteo nešto da kažeš?

SP: Da, imam sliku Ramane Maharšija za one koji žele.

R: Oh, sjajno. Imamo prašad. Rut nam je danas donela mnogo lepih peciva. Pa zašto ih ne doneseš ovde i ja ću ih podeliti.

SL: Takođe, ako neko nije video slike Roberta od prošle nedelje, one su kod kutije za donacije, za svakoga ko želi da potpiše crvenom olovkom na poleđini da dobije kopiju. (traka se završava) [TOC]

Ivan sveta Maje 6. jun 1991.

Robert: Dobro veče. Lepo je biti ponovo sa vama u ovoj divnoj sobi, sa Henrijem, u njegovoj kući, i psom, i suncem koje mi sija u oči. Dobrodošli. Vidim nekoliko novih lica ovde. Želim da vas

podsetim da ne držim govore. Ne držim predavanja. Ja nisam filozof. Ne držim propovedi. Ne dajem ništa. Ja sam ništa. Ako ste došli da čujete duboko predavanje, zaboravite. Zaista nema šta da se kaže. Reči su suvišne. Jedini razlog zašto koristim reči je da biste mogli da otkrijete tišinu u rečima. Tišina je istina. Ne možete objasniti istinu rečima. Reči postaju besmislene, suvišne. Istina vam dolazi sama od sebe kada se pripremite kroz duboko predavanje sebi, odričući se svake vezanosti, odričući se svog tela, svog uma i svega što vam je važno, Sopstvu. Sve dok se držite bilo čega, stvarnost će vas izbegavati. Stvarnost samo dolazi kada se odreknete sebe, kada se odreknete svog ega, kada se odreknete svojih potreba, svojih želja, pokušaja da nešto ostvarite, žudnji, kada se odreknete pokušaja da postanete samorealizovani, kada jednostavno odustanete. Tada se nešto divno dešava. Počinjete da se širite. Ne vaše telo, već svest koja jeste. Postajete sveprožimajuća, apsolutna stvarnost. To se dešava samo od sebe. Sve što osećate, čujete, dodirujete, mirišete i okusite je maja. Sve je maja, velika iluzija. Većina nas zaista ne razume šta je maja zaista. Moj pokušaj da objasnim maju je maja. Sve što vaše oči vide, u šta verujete da je tako važno, jeste maja. Sve što čujete, sve što čitate, sve što pokušavate da uradite da biste se poboljšali, sve je to maja. To me podseća na priču. Jednom su Buda i njegov glavni učenik, Nerada, vodili raspravu, i Nerada je rekao: "Učitelju, šta je ova tvoja maja? Tvrdiš da je sve maja. Kako to objašnjavaš jednostavnim rečima? Šta je maja?" A Buda je rekao: "Pa, hajde da prošetamo. Objasniću ti." Prošetali su prašnjavim putem. Buda nije izustio ni reč. I Nerada je rekao: "Učitelju, hoćeš li mi objasniti maju?" Buda je rekao: "O, da. Ali sam trenutno žedan. Možeš li mi doneti čašu vode?" Nerada je poslušao. Otišao je niz put. Video je kuću. Pokucao je na vrata i dama mu je otvorila. Nerada je pitao: "Mogu li dobiti čašu vode?" Dama je rekla: "Da, uđite." Dama je pozvala svoju ćerku: "Idi donesi ovom gospodinu čašu vode." Nerada je pogledao ćerku. Bila je predivno punašna. Nikada u životu nije video takvu lepotu. A starica je rekla: "Da li bi želeo da se oženiš mojom ćerkom?" I Nerada je rekao: "Zašto da ne?"

Tako su se venčali. Nerada je radio u poljima. Dobio je dva sina i ćerku. Godine su prolazile. Jednog dana došao je uragan i zemlju su preplavile poplave. Voda je počela da ulazi u kuću. Nerada je nagomilao sav nameštaj na jedno mesto, i cela porodica se popela na nameštaj. Ali voda je i dalje dolazila, sve dublje i dublje, sve više i više. Konačno su morali da pobegnu na krov radi zaklona. Na krovu je bio stub za sušenje veša i svi su držali stub iz sveg života. Vetar je duvao 150 milja na sat. Voda je rasla sve više i više. Konačno je ćerka morala da pusti i udavila se. Nerada je bio očajan, ali šta je mogao da uradi? Onda se ni njegov prvi sin nije mogao duže držati i pustio se i udavio se. Ovog puta Nerada je bio zaista uzrujan. Nije mogao da razume šta se dešava. I drugi sin se takođe pustio. Onda se punica pustila, i Nerada je rekao: "Pa, bila je stara ionako." Onda se i žena pustila, i Nerada je zaista bio uzrujan. I upravo se spremao da se i sam pusti, nije se mogao duže držati, kada se našao kako stoji pored Bude sa čašom vode. I Buda je rekao: "Šta ti je? Daj mi moju vodu." Nerada je rekao: "Sada znam šta je tvoja maja." Ovo je takođe istinito za nas. Toliko se upetljamo u svet, sve shvatamo ozbiljno. Prva greška koju pravimo je što mislimo da smo važni, telo ima važnost. Pokušavamo da obrazujemo telo. Želimo da telo bude dobro. Radimo svakakve stvari telu, kao da je važno. Postajemo zabrinuti za svetska pitanja. Ne razumemo da je sve predodređeno. Umesto da pokušamo da pronađemo sebe, umesto da pokušamo da pitamo: "Ko sam ja?" mi smo zabrinuti za svetske situacije. Uplićemo se u lepe stvari na svetu, verujući da će to trajati i da je to stvarnost. Uplićemo se u ružne stvari na svetu i želimo da se rešimo tih ružnih stvari i pretvorimo ih u lepe stvari. Toliko smo upleteni u svet da nemamo vremena da mislimo o stvarnosti. Nažalost, tek kada dođe katastrofa, poput smrti, bolesti ili razdvajanja od porodice iz nekog razloga, počinjemo da preispitujemo: "Šta je život? Rađam se, umirem, a između se borim, pokušavajući da postignem sreću. A kada je postignem, nije ono što sam mislio da će biti. Šta je stvarnost? Šta je život?" Dok postavljate pitanje sebi, nešto se dešava. Pronalazite knjigu. Pronalazite prijatelja koji je, možda, nekoliko koraka iznad vas. Počinjete da postavljate pitanja. Počinjete da čitate. A onda počinjete da razumete da postoji nešto drugo osim rođenja, škole, posla, porodice, starenja, penzionisanja

i umiranja. Život je smisleniji. Ali ipak kažete: "Nisam ovo okusio. Znam samo svoju ljudskost." Ako nastavite da budete iskreni, bićete odvedeni do učitelja, ili možda reke, možda drveta, nečega na šta možete da se fokusirate, i počećete da idete duboko u sebe. Ne volim da koristim termin meditacija, jer je tako zloupotrebljen. Počinjete da ronite duboko u sebe. Počinjete da doživljavate osećaje koje nikada pre niste imali. Imate trenutke blaženstva, ali oni prolaze i vraćate se svom starom ja. Počinjete da razmišljate više o životu, o tome šta je. Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

Onda jednog dana nešto vam se desi. Počinjete da shvatate da je vaše razmišljanje prouzrokovalo probleme, iluziju, maju. Vaše misli su problem. Razmišljate o tome. Guru unutar vas je probuđen. Zbog vaše iskrenosti, zbog vaše želje da se probudite više nego bilo čega drugog na svetu, guru unutar vas vas vodi do spoljašnjeg gurua koji je otišao dalje od vas. A spoljašnji guru vam kaže da je lično ja samo misao, ideja. Zove se "ja-misao". Morate pratiti ja do njegovog izvora, koji je na desnoj strani grudi. Dok boravite u ja, ono će se pretvoriti u vaše Sopstvo, koje je svest, apsolutna stvarnost. Tada ćete biti oslobođeni. Ovo je samo početak. Počinjete da praktikujete i u svojoj praksi imate mnoga iskustva. Posećujete okultne svetove. Slušate predivnu muziku. Vidite geometrijske figure. Imate posete mudraca. I trčite gurui i pričate mu svoja iskustva. On objašnjava: "To je ništa, vrtić. Moraš ići dalje. Sve to dolazi iz tvog uma. Tvoj um je uzrok celokupnog postojanja. Tvoj um daje rođenje univerzumu, Bogu, ljudima, mestima i stvarima. Moraš uništiti um. Kako to činim? Postavljanjem i istraživanjem: 'Kome dolazi um? Ko ima um?' Posmatranjem. Inteligentnim posmatranjem svojih misli, postajanjem svedoka svog misaonog procesa." Počinjete da praktikujete ovo, ali život se meša. Stvari se dešavaju. Bivate uhvaćeni iznova i iznova u maju, veliku iluziju. Shvatate stvari ozbiljno. Mislite da svet ima nešto da vam ponudi, jer svakakve dobre stvari počinju da se dešavaju u vašem životu. A onda, naravno, to se preokreće i ponovo je smrt u porodici, ili gubite poziciju koju ste imali dvadeset godina. Idete u bankrot. Pa opet počinjete da istražujete. I trčite nazad do učitelja. Učitelj vam kaže: "Ne reaguj na uslove. Ne obraćaj pažnju na stvari ovog sveta. Tvoje telo će raditi posao zbog kojeg je došlo ovde. Nema veze s tobom. Bez obzira da li si u bankrotu ili si milioner, da li si bolestan ili si zdrav i čitav, da li živiš u kolibi ili dvorcu, ne shvataj te stvari ozbiljno. Nego radije okreći se unutra. Idi dublje. Roniti dublje nego što si ikada ronio. Šta god da ti se desi na ovom svetu, jednostavno posmatraj. Jer istina je da je supstrat celokupnog postojanja ljubav, sklad. Ne postoji ništa u univerzumu što želi da te uništi ili povredi. To je jednostavno maja." Opet pitate: "Šta je maja?" i učitelj prepričava priču koju sam vam ispričao na početku, takođe navodi učenika da razume, voda u fatamorgani, to je maja, nešto što se pojavljuje kao stvarno, ali nakon istraživanja otkrivate da nije. Ceo svet je takav. Ceo univerzum je takav. Ne dajte se ponovo prevariti. Ne shvatajte ništa ozbiljno. Okrenite se unutra. Ne reagujte. I odlučno odlučite da ovog puta odete dublje i da vas maja ne skrene s puta. Tako počinjete da istražujete odlučno, apsolutno, svakog trenutka dana. Kad god vam dođe misao, pitate: "Kome dolazi?" Kad god primetite nešto na televiziji ili u svetu što vas izgleda uznemiruje ili čini srećnim, se-

tite se da pitate: "Kome je ovo došlo? Ko ovo doživljava?" Ponekad zaboravite. Ali se sve više sećate nego što zaboravljate. Bez obzira na situaciju, dobru ili lošu, prestajete da se upetljavate u situacije i istražujete: "Kome ovo dolazi? Dolazi meni. Osećam ovo. Osećam ovu maju. Onda ko sam ja? Šta je izvor ja koje oseća ovu maju? Odakle je došlo to ja? Ko mu je dao rođenje? Ko sam ja?" Naravno, nikada ne odgovarate na to pitanje. Postavljate pitanje iznova i iznova. I primećujete nešto drugo što se dešava. Prestajete da se upuštate u opširne razgovore. Pre nego što ste pričali, i pričali, i pričali, i pričali o svemu na zemlji, o vremenu, o ljudima, o mestima, o stvarima, o situacijama, o svetu. Sada više nemate interes za to. Nešto vam govori da je to gubljenje energije. Postajete sažetiji. Kada vas neko nešto pita, kažete da ili ne. Ne upuštate se više u opširna objašnjenja. Vaš život postaje sve jednostavniji i jednostavniji. Postajete sve

srećniji i srećniji. To se dešava samo od sebe. I otkrivate da uvek istražujete: "Ko sam ja? Kome ovo dolazi?" Počinjete da boravite u ja, prateći ja do izvora. Kako misli dolaze, nastavljate da pitate: "Kome dolaze?" Nemate ciljeve. Nemate ambicije. Ipak, vaše telo nastavlja da radi posao zbog kojeg je došlo ovde. I radi ga bolje nego što ste ga ikada pre radili. Zadivljeni ste. Ne analizirate više stvari previše. Ne pokušavate više da stavite stvari u pravu perspektivu. Ne branite više svoja prava. Pronašli ste mir. Odete i podelite to sa svojim učiteljem. Kažete mu koliko ste daleko stigli i šta vam se dešava. A on vam kaže: "O, to je ništa. Moraš i to sve da predaš. Misao da ti se nešto dešava, da napreduješ, da ti je život bolji, da si srećniji, da si pojednostavio svoj život. Sve to takođe mora da ode." Pitate kako da se rešite tih stvari brzo. A odgovor je: "Kroz samo-predavanje." Ne samo da treba da istražujete, već treba i sve da predate. Sve svoje misli, sve svoje potrebe, sve svoje želje, svoje telo, svoj um. Sve to treba predati. "Kome da se predam, Učitelju?" "Sebi. Sopstvu koje je sveprisutno, sveznajuće, svemoćno. Sopstvu koje je sveprožimajuće. Sopstvu koje je krajnje jedinstvo, čista svesnost, sat-čit-ananda, para-Braman. Predaj se tom Sopstvu, jer ti si zaista to." I zadivljeni ste onim što ste čuli. Počinjete da radite upravo to. Dok ste na poslu, dok perete sudove, dok gledate TV, uvek se setite da se predate. I jednog dana unutrašnji guru povlači vaš um ka unutra, do izvora, i vi se budite. Postajete oslobođeni. Postajete svoje Sopstvo. Onda ste slobodni.

SF: Vreme za pitanja?

R: Bilo kada.

SF: Ok. Borim se sa pitanjem slobodne volje nasuprot sudbine. Rečeno mi je da "ni jedna dlaka ne pada s moje glave bez volje mog oca." A onda mi kažu da treba da poštujem deset zapovesti, da treba da volim Boga i svog bližnjeg. Treba da se molim i Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

meditiram i živim etičnim životom. To mi očigledno ostavlja mnogo stvari da radim, a moje pitanje je: za dživu, koji misli da može da bira, on ipak ima slobodnu volju, ali za atmana, gde nema nikakvog kretanja, misli i stvari nastaju istovremeno, spontano, bez prolaska kroz filter uma. Kada nastanu, prepoznate su kao nestvarne i ne treba ih shvatati ozbiljno, i iznad svega ova rasprava, sve ove reči i argumenti, uključujući pitanje slobodne volje nasuprot sudbine i sva rasprava, sve je deo lile. Zanima me šta mislite o tom scenariju?

R: Pošto znaš da je sve lila, zašto postavljaš pitanje? (SF: Da bih pokušao da navede nekoga da potvrdi moje ideje, a one su još uvek u umu.) Učenje je paradoks. Tačno je da se sve dešava samo od sebe. Sve je predodređeno. Ipak još uvek moramo da biramo. Tek kada se zapitate: "Ko mora da bira?" shvatate da nema nikoga ko treba da bira. Nikada nije bilo nikoga ko treba da bira, jer ja nikada nije postojalo. Vi nikada niste postojali kao telo ili kao um. Stoga, nema nikoga ko zaista mora bilo šta da radi. Ali dokle god osećate da ste telo, da ste činilac, tada morate praktikovati moralno ponašanje. Tada praktikujete deset zapovesti, kao što ste rekli. To je samo za puk, za mase, da im pomogne da razumeju da postoji takva stvar kao moralno ponašanje. Ali ovo je takođe iluzija, kao što je nebo plavo, kao zmija u užetu. Jer u stvari, maja nikada nije postojala, telo nikada nije postojalo, um nikada nije postojao, svet nikada nije postojao, Bog nikada nije postojao, univerzum nikada nije postojao. Ti si zaista para-Braman, sat-čit-ananda, i ako se baviš pitanjima koja si postavio, to te vuče dublje u maju. Radije, istražuj u sebi: "Ko sam ja? Ko sam ja koji želi da zna ove stvari? Ko sam ja koji treba da zna ovu intelektualnu mudrost?" To je kao šta je bilo prvo, drvo ili seme, kokoška ili jaje? Nema valjanog odgovora. Tek kada otkrijete svoju istinsku prirodu shvatate da je ovaj svet iluzija. On nema sopstveno postojanje. Sve je Braman. Svet, univerzum je poput slika na ekranu. Slike izgleda da rade ono što mi sada radimo, ali ekran se nikada ne menja. Slike se menjaju. Kada se probudite, postajete poput ekrana i sve, sve u ovom univerzumu, superponirano je na svest. Posmatrate, ali razumete, i sve

je dobro. (SF: Hvala. Mislim da je moj odgovor došao kada ste me pitali zašto sam postavio pitanje.) Dobro.

SR: Robert, na ovu temu maje o kojoj upravo govoriš, želeo bih da ti ispričam nešto što mi se desilo, i ne znam da li se ništa nije desilo, ili je ovo primer maje. Izašao sam iz sobe malopre jer se nešto desilo u nedelju, i setio sam se da sam uzeo nešto iz auta i ne sećam se da sam to vratio. Postao sam ubeđen da to nikada nisam vratio. Shvatio sam da nikada nisam vratio. Otišao sam da proverim i bilo je tu. I onda me je to podsetilo, pre nekoliko nedelja sam prelazio ulicu, dve ulice, i odjednom su mi nestali ključevi i nisam znao gde su. Tražio sam dva sata i nisam mogao da ih nađem. Onda sam našao jedan ključ da uradim deo posla koji mi je trebao, i držao sam ga u ruci i upravo sam hteo nešto da uradim s njim, kada je nestao. Hej, šta se dešava?

Moram da bežim odavde. Je li ovo maja ili samo ispuštam stvari a da ne znam. Pa sam rekao možda ovi ključevi odlaze u drugu dimenziju. Imaš li iskustva sa ludostima poput ove?

R: Ne treba pridavati previše verodostojnosti ovakvim stvarima. To je kao jogiji koji mogu dematerijalizovati stvari i materijalizovati ih. U ovom svetu maje, svakakve stvari se dešavaju. Neke stvari nazivate čudom. Neke stvari nazivate strašnim. Gubite stvari, nalazite ih. Ali ne pridavaj tome previše verodostojnosti. Ne daj mu previše energije. Observiraj, posmatraj i pitaj: "Kome ovo dolazi? Ko prolazi kroz ova iskustva gubljenja ključeva ili pronalaženja ključeva?" I shvatićeš da je to ja-misao. Uvek je ja-misao. Pratiš ja. Istražuješ: "Kome ovo ja dolazi? Ko doživljava ja?" Nešto će ti reći da su ceo svet i sve u njemu, uključujući tvoje ključeve u tvojoj situaciji, vezani za ja. Stoga ne treba da se mučiš pokušavajući da ispraviš svet, ili da nađeš svoje ključeve, ili da ih izgubiš, ili da razmišljaš o ovim stvarima. Samo treba da uništiš ja. Onda će sve otići s njim. Ja je prva zamenica. Druga zamenica je jesam. Kada shvatiš ja-jesam, postaješ slobodan. Ovo se zove biti. Ne biti ovo ili biti ono. Samo obično biti. Ja jesam. To je sasvim drugačija situacija od identifikacije sa telom. Telo će nastaviti da gubi ključeve, nalazi ključeve, ima iskustva, ali ti nećeš. Bićeš slobodan od cele te gomile. Ipak drugim ljudima, drugima, izgledaće kao da nalaziš ključeve ili gubiš ključeve, ili šta god da radiš. Tebi se čini kao da je pronalaženje ključeva i gubljenje ključeva stvarnost. Ipak kada otkriješ istinu o sebi i probudiš se, više nećeš biti povezan sa svojim telom. Istovremeno ćeš drugima izgledati kao telo, i oni će videti igre koje igraš sa svojim ključevima. Ali bićeš slobodan od toga. Ipak tvoje telo će nastaviti da igra igre. To je paradoks. Tvoje telo se pojavljuje kao voda u fatamorgani, kao zmija u užetu. Ali ipak, kada se probudiš, ti više nisi telo. I nema tela. Ali telo se drugima pojavljuje kao stvarno. Zato kada džnani umre, ili izgleda da pati, ništa se zaista ne dešava džnaniju. Ali adžnaniju se dešavaju svakakve stvari. Oni vide patnju. Identifikuju se sa tugom, sa smrću i sa svim ostalim. Stoga, kažem vam: "Ne uznemiravajte se ovim stvarima. Istražujte 'Kome dolaze?' i budite slobodni." (tišina)

R: Slobodno postavljajte pitanja ili dajte izjave kad god želite.

SR: Da li je istina da ako odete dalje nazad ka istinskom ja, postajete sve više i više magnetni?

R: Kada odete nazad ka istinskom ja, kako ti kažeš, širite svoju svest, pa postajete drugi. I u stanju ste da kažete: "Sve, ceo univerzum, je Sopstvo, i ja sam to." Dakle, magnetizam je samo zato što ste postali drveće, zemlja, nebo, ljudi. Oni su sve vi. Postoji samo jedno i vi ste to. Prirodno bi ljudi bili privučeni vama, jer osećaju sebe u vama. Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

Oh, neko me je pitao da kažem nešto o transkriptima. Većina vas me vidi oko četiri ili pet sati nedeljno, i da biste ostali na putu, nastavite da čitate one transkripte koje delimo. To je kao da smo zajedno. Dok čitate te transkripte, nastavićete da se sećate šta da radite. Pravilan način da ih čitate je da prođete kroz transkript jednom, u celosti. Zatim, po mogućstvu pre spavanja, čitate paragraf po paragraf, razmišljajući o svakom paragrafu, zaspite dok razmišljate o onome

što ste pročitali, tako da možete asimilovati i svariti reči. Onda je kao da smo stalno zajedno. Uvek će biti transkripata ovde za vas. Slobodno ih uzmite. Besplatni su.

SL: Da li neko ima kopiju transkripta u kojem Robert opisuje svoj život, ja nemam taj. Može li mi neko javiti?

R: Mislim da znam o kom govoriš. (SK: Da, mislim da je broj 14, napraviću kopije.) Nije li to onaj što ga je Alan napravio?

SL: Napraviću kopije ako mi ga doneseš. Ako bi neko drugi želeo, ko bi još želeo? (SJ: Mislim da bi svi.)

R: Pa ko je uzeo kopije ovde? (SM: Svi.)

SL: Pa koliko ljudi ih treba? (Dizanje ruku) Onda ću napraviti 10 kopija.

R: Dana, da li si donela nešto za čitanje? (SD: Žao mi je Roberte, ne mogu da ti pomognem, nisam donela ništa za čitanje.) Ok. Ako pronađete zanimljivu literaturu za čitanje, slobodno podelite s nama.

SL: Li, mogu li da reklamiram činjenicu da postoje kopije tvoje pesme sada na jednom listu, i mnogi ljudi koji nisu bili ovde u nedelju je nisu čuli. Zaista je izuzetna pesma.

SM: Biće objavljena u transkripciji. Fred, da li si započeo? Li će je objaviti u transkripciji, na nedeljnoj transkripciji, i napraviće četrdeset kopija. Je li tako, Li? (SH: Mhm, mhm.)

R: Imamo mnogo talentovanih ljudi ovde, pesnike, pisce, mistike, muzičare, pevače, sve vrste ljudi.

SG: Robert, koje su najčešće zamke ili trikovi uma kada neko radi samo-istraživanje? Jesi li primetio neke na koje ti tvoji učenici ukazuju?

R: Pa, glavna je da će vas um navesti da mislite da je stvaran. Reći će vam nakon nekog vremena: "Zašto gubiš vreme radeći ovo? Mogao bi da budeš zauzet radeći nešto drugo, opijajući se, idući u bioskop, gledajući TV, kuglajući. Zašto gubiš vreme sa samo-istraživanjem?" A onda će vam takođe reći: "Gledaj koliko je vremena prošlo. A ništa ti se još nije desilo. Odustani. Vrati se svom starom načinu života." Tvoj um nije tvoj prijatelj. Izbaciće svakakve stvari. Počeće izazivanjem strahova, strahova iz prošlosti, čak i strahova iz prošlih života, i pitaćete se šta se dešava. Videćete crne prostore u svojoj meditaciji, ponekad, i uplašićete se. Možda ćete videti svakakve negativne uslove koji se odvijaju u vašem umu, i bićete ohrabreni da prestanete da pitate na neko vreme. Uvek zapamtite, većina ljudi je prošla

kroz ovo, a način da uspete je da nastavite da istražujete: "Kome ovo dolazi? Ko ovo vidi? Ko prolazi kroz ovo?" Uvek je ja. Boravite u ja i postanite slobodni.

SD: Dakle, ako se nađete u praznini ili crnilu, kao što ste rekli, onda istražujete: "Kome ova praznina dolazi?"

R: Da. I imajte na umu da ne postoji ništa što može da vas povredi. Nema đavola, nema demona, nema anti-hrista. Sve je to mentalno. I istraživanjem "Kome dolazi?" oni nestaju.

SK: Zašto um uvek izgleda da ide ka negativnom?

R: Zato što um pokušava da spasi sebe od uništenja. Ne želi da bude uništen. Stoga će vas zaplašiti. Smisliće svakakve sheme da zaboravite na samorealizaciju. Na kraju krajeva, ko želi da bude uništen? Um želi da nastavi svoje besmislice. Stoga izbacuje svakakve negativnosti, da vas zaplaši, pa ćete odustati od prakse, ponekad. Ponekad vam može pokazati i divne stvari. Reći će vam: "Ne treba ti ovo. Pogledaj šta imaš! Imaš sve ove divne ljude oko sebe i imaš sve što želiš od života. Ovo učenje je samo za negativne ljude." (učenici se smeju) Vaš um će učiniti sve. Igraće svakakve igre sa vama. Nastavite samo-istraživanje. Mnogi od vas vole da meditiraju. Zato delim sa vama ja-jesam meditaciju, jer ako morate da meditirate, najbolji oblik meditacije je ja

jesam. Možemo to uraditi odmah. Počinjete tako što se smestite udobno. I obično zatvorite oči da uklonite smetnje. Počinjete tako što postajete svesni svog daha. Praktikujete oblik vipasana meditacije. Posmatrate svoja osećanja. Posmatrate svoj dah. Ne pokušavate ništa da promenite. Jednostavno postajete svedok svega što se dešava. (pauza) Sve vreme se opuštate sve dublje i dublje. Dok nastavljate da posmatrate, zaboravljate na svoje telo. Gledate svoje misli. Onda konačno pitate sebe: "Ko posmatra? Ko je svedok? Ko je posmatrač?" I dolazi vam: "Ja jesam." Sa vašim disanjem, udišete, kažete "ja," izdišete, kažete "jesam," iznova i iznova, sa vašim disanjem. (20 minuta meditacije)

R: Om, šanti, šanti, šanti, om, mir, mir. Imamo li najave?

SL: Da li je ovaj članak što ste rekli, za sve da uzmu ili...?

R: Svi da uzmu. Sve je ovde besplatno. Možete uzeti Henrijevu stolicu, njegov nameštaj, bilo šta želite.

SU: Da, sve uzmite ako želite.

R: Imamo prašad. Veoma je važno da jedete prašad. (traka se završava) [TOC] Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

Sreća 9. jun 1991.

Robert: Lepo je biti ponovo sa vama. Imamo tačno pravi broj ljudi ovde danas. Ovako volim. I poznajem sve, tako da ne moram da pazim šta govorim. Mogu da vas vređam i radim šta god želim. Dopustite da vas pitam. Jeste li zaista srećni? Mislim zaista, zaista srećni? Učenik: Ne.

Robert: To je iskren odgovor. Zašto? Ne odgovarajte na to. Razlog zašto neko zaista nije srećan je taj što još uvek zaista ne zna ko je. To je jedini razlog. Ako biste zaista bili svesni ko ste zaista, vaše istinske prirode, sreća bi izbijala iz svake pore vašeg tela. To je divno. Sreća jeste. Zaista nema razloga da iko bude nesrećan. Ljudi koji su nesrećni shvataju svet previše ozbiljno. Shvataju sebe previše ozbiljno. Shvataju život previše ozbiljno. Misle da su stvari stvarne i da će trajati. Nema veze u kakvoj ste poziciji sada. Nema veze šta se dešava u vašem životu. Nema veze gde ste ili ko ste. Jedino što morate da uradite jeste da se pomirite sa sobom. Kada razumete sebe, kako možete biti nesrećni? Vaše Sopstvo je Sopstvo univerzuma. Vaše Sopstvo je svest. Svest je samo biti svestan svoje sreće, biti potpuno svestan. Kada ste potpuno svesni, morate biti srećni. Zašto? Zato što je ono što nazivamo srećom supstrat postojanja. To je temeljni uzrok svega. Ne sudite po izgledu. Ne gledajte na stvari i verujte da su takve kakve jesu. Živite u trenutku. Možete li biti nesrećni u trenutku? Jedini razlog, ponovo, što ste nesrećni je taj što mislite o nekom stanju ili situaciji koju ne volite. Istina? Mislite o nečemu iz prošlosti ili brinete o nečemu što će se desiti u budućnosti. To je jedini razlog što ste tužni i niste srećni. Ali ako naučite da živite u trenutku, ako naučite da postanete svesni sada, kako možete biti nesrećni? Jer sada je blaženstvo. Samo ne mislite. Doživite sada. Ako zaista ne mislite i doživljavate sada, u blaženstvu ste. Sada je stvarnost. Sada je krajnje jedinstvo. Sada je oslobođenje. Ali čim dopustite svom umu da vam kaže: "O, ovo je ništa nego gomila sranja," zašto tako mislite? Mislite o nekom stanju, mislite o nekoj situaciji u svom životu koju ne volite. Mislite o nečemu što nije u redu negde, bilo gde. I verujete da će trajati zauvek. Ne menjamo uslove. Mi menjamo sebe. Kao što znate, menjali ste uslove većinu svog života, i kada uđete u

nova situacija, sve izgleda ružičasto. Ali onda posle nekog vremena vratiš se starim navikama. Novina je izbledela i opet si nezadovoljan. Zato moraš da radiš stvari da bi bio srećan. Moraš da gledaš puno TV-a, ili ideš u bioskop, ili čitaš novine, ili čitaš knjige, ili se uključiš u neku vrstu situacije, kako ne bi mislio. Jedini razlog zašto se uključuješ u sve vrste fizičkih, materijalnih situacija je da ne bi morao da misliš. Bićeš previše zauzet da bi mislio. Ali kada si sam, kada si sam sa sobom, kada nema nikoga oko tebe, koliko dugo možeš da sediš sam pre nego što postaneš ljut na sebe ili besan zbog nečega, i uključiš TV, ili popiješ flašu piva, ili odeš na

kuglanje, ili uradiš nešto. Čak i oni među vama koji idu da posmatraju prirodu, penju se na planine, uživaju u cveću i drveću, to čine jer zaista verujete da su radost, i ljubav, i iskustvo koje vidite tamo izvan vas. Čak je i lepota takozvanog sveta pogrešna. Bežite od nečega. Tražite lepotu izvan sebe. Morate da naučite da ste vi lepota. Vi ste radost. Vi ste cveće u kojem tako uživate. Vi ste drveće i okean i nebo i planine. Sve dolazi iz vas. Ako zaista shvatite da ste vi to, da li biste trčali okolo tražeći stvari? Sve što želite je u vama. Vi ste to. Čak i veze. Tražite vezu sa nekim kako bi vas usrećili, kako biste uživali u njihovom društvu, kako biste ih mogli voleti, kako biste mogli biti sa njima. Ali mogu da vas uverim da je u vama samima veća ljubav, veća radost, veći mir nego što možete ikada naći bilo gde drugde. Istina. Imate sve. Ne postoji ništa, nijedna stvar koju trebate spolja. I ništa vam se nikada ne može dogoditi, jer nema nikoga ko bi to učinio, osim vas samih. Kada počnete pogrešno da mislite, zamišljate svakakve stvari koje će vam se dogoditi. Zamišljate da ćete izgubiti posao, da ćete bankrotirati, da ćete se razboleti, da ćete umreti od bolesti. Imate svakakva maštanja. To je jedino što vas čini nesrećnim. Ako možete samo da naučite da pogledate unutra, ako možete samo da naučite da zaronite duboko u sebe i poistovetite se sa Sopstvom, stopite se sa Sopstvom, ne mogu ni da počnem da vam kažem radost koju biste osetili. Nema mesta kuda morate ići. Nema nikoga koga zaista morate sresti. Nema stvari koju morate učiniti. Jednostavno morate biti svoji. Vi ste radost sveta. Postavlja se pitanje, da li je guru neophodan? Da li je učitelj neophodan? Razmislite o tom pitanju. Definicija gurua je iz tame u svetlost. "Gu" je tama, a "Ru" je svetlost. Zato kada čujete decu kako govore gugu, gugu, oni su u tami. Doživljavaju svet, pa kažu gugu, jer su već podsvesno shvatili da je svet tama. Ali kada kažete "Ru", to je svetlost. Dakle guru bi uvek trebalo da bude Mudrac koji vas vodi iz tame u svetlost. Kako Mudrac vodi iz tame u svetlost? Čineći određene stvari kako biste shvatili da ste vi taj. Ne govoreći: "Ja sam guru, a vi ste moji učenici." Čineći da vidite da ste vi taj koji nikada nije rođen, koji nikada ne može umreti, koji je nepro-

padljiv, koji je apsolutno sat-čit-ananda. Vi ste taj. I vi ste taj upravo onakvi kakvi ste sada. Šta mislim pod tim? Upravo onakvi kakvi ste sada? Ako sada mislite da ste telo, ili da ste činilac, ili da imate probleme, ili da nešto nije u redu, to niste vi. Ali ako živite sada kao što smo upravo pomenuli pre, u sadašnjosti, večnoj sadašnjosti, onda ste vi taj, upravo onakvi kakvi ste sada, sada, u ovom deliću sekunde. Ako mislite, kvarite to, jer misli su uvek o prošlosti ili budućnosti. Čak i ako je prošli minut ili minut u budućnost, kvarite to, jer niste centrirani u sadašnjosti. Dakle vi ste Brahman upravo onakvi kakvi ste sada. Guru bi trebalo da vam to može reći, i da vas navede da to razumete i vidite i osetite. Nije svakome potreban guru. Guru može biti drvo, planina, jezero, cvet. Čuli ste ovo ranije, ali dozvolite mi da objasnim. Kada drvo postane vaš guru, drvo više nije obično drvo. To ste vi. Poistovećujete se sa suštinom drveta, koja je svest. Ne gledate drvo kao drvo. Lepota drveta ili planine, ili jezera, ili bilo čega, to vas prvo privlači. Ali ako drvo vidite samo kao drvo, bićete razočarani, jer lišće opada, bube ga napadaju, ljudi ga seku. Ipak ako se poistovetite sa tim drvetom, spontano, inteligentno, to drvo postaje vi, i suština lepote je suština vaše lepote. U tom pogledu drvo je vaš guru. Stoga je guru u ljudskom obliku biće čije reči u tišini osećate u svom srcu. I baš kao i drvo, suština gurua je vaša suština. Postoji samo jedno. Stoga kada je učenik iskren u svojoj duhovnoj praksi, kada to stavi ispred svega ostalog, kada nastavi da radi na sebi, automatski će guru u vama samima, suština u vama samima, poput magneta, privući i povući vas ka guruu izvan vas, koji je zapravo vi sami, što vam može pomoći da se uzdignete više i postanete oslobođeni. Morate prestati da sebe vidite kao ljudsko biće. Morate uhvatiti sebe. Kad god mislite da nešto nije u redu, da vas je neko povredio, da vas je neko nervirao, kada stvari ne idu kako treba na poslu ili kod kuće, nemojte biti poput obične osobe i reagovati na to. I nemojte verovati da će, ako ne reagujete, stvari postati gore. Ne mogu vam dovoljno reći da je svaka situacija koja vam se dogodi neophodna za vaš rast. Nema grešaka. Sve kroz šta ste prošli, sve kroz šta prolazite, apsolutno je neophodno za vaš duhovni rast. Ako vam ne izgleda u redu, shvatite da vaš um reaguje. Vaš ego reaguje. A način da to rešite je da jednostavno posmatrate. Nemojte se uključivati raspravljajući, boreći se, pokušavajući da

promenite stvari. Samo posmatrajte. Ako možete posmatrati bez uzbuđivanja, onda ste položili taj test i nećete morati da ga ponavljate. Ali ako se naljutite, uznemirite, poželite da se osvetite, uvek mislite o tome, i imate mržnju i animozitet, čak i ako se udaljite iz te situacije, sretaćete tu situaciju iznova, i iznova, i iznova, sve dok ne naučite da ne reagujete na nju.

Univerzum je univerzitet za obrazovanje duše. Pre nego što možemo ići više i probuditi se, moramo imati ta mala ostvarenja gde počinjemo da osećamo da nema ničeg lošeg. Apsolutno nema ničeg lošeg. Sve dobro univerzuma je vaše. Nema apsolutno ničeg lošeg, ničega. Ako možete samo živeti u trenutku i osetiti šta govorim, sve na ovom svetu, u ovom univerzumu postaćete vi. Zato su ljudi poput Isusa i drugih mogli reći: "Sve što imam je tvoje," što znači da je svest blaženstvo, i blaženstvo se izražava kao svet, kao univerzum, kao vi sami. Živite u tom blaženstvu. Odbijte da priznate bilo šta drugo. Čini se da ako nešto ne priznate, nešto će poći naopako u vašem životu. Ali vi niste stvoreni da bi nešto pošlo naopako u vašem životu. Apsolutno nema ničeg lošeg nigde, pa kako onda išta može poći naopako u vašem životu. Čak i oni od vas koji veruju da Bog vodi predstavu, Bog ne može biti i dobar i loš, jer bi tada živeli u hirovitom univerzumu. Mesec bi se sudario sa suncem, pšenica bi rasla jednom, a ruže bi rasle drugi put iz istog semena, kada živimo u hirovitom univerzumu. Ne postoje dve sile ovde. Postoji jedna sila i možete je nazvati Bog. Ona je sveprožimajuća. Ako je sveprožimajuća, i nema mesta gde je nema, kako onda može postojati problem? Jer da bi problem postojao, moraju postojati Bog i nešto drugo. Ali sve što treba da uradite je malo meditacije, i videćete da postoji samo Bog kao sve i nema prostora za Boga i bilo šta drugo. Pa kažete: "Odakle dolazi bolest? Odakle dolaze oskudica i ograničenje? Odakle dolazi nečoveštvo čoveka prema čoveku?" Moram da vas pitam, ko to vidi? Ko to vidi? Većina svetske populacije. Većina sveta vidi oskudicu, ograničenje, bolest, nečoveštvo čoveka prema čoveku, i zato se ove stvari održavaju i izgledaju kolektivno prisutne svuda u univerzumu. Ali onda postoji nekoliko nas koji iskoračimo iz parade. I oni čuju ritam drugačijeg bubnjara. Tako počinje. Oni više ne priznaju zlo kao stvarnost. To može biti činjenica, ali čija činjenica? Onih koji žive u svetu iz snova. I opet, sve činjenice su podložne promeni. Stoga bilo šta što je činjenica nikada ne može biti stvarnost. Stvarnost pretpostavlja da je ista zauvek i bez promene. Harmonija je stvarnost. Ljubav je stvarnost. Radost je stvarnost. Blaženstvo je stvarnost. Vi ste stvarnost, upravo onakvi kakvi jeste, ne kada mislite. Kada počnete da mislite, možete se raspravljati sa mnom i reći: "Kako mogu biti stvarnost kad doživljavam ovo i doživljavam ono?" Vi mislite, zato to i govorite. Ali ako ostanete takvi kakvi jeste, u trenutku, onda ste stvarnost. Kako počinjete da mislite o ovim stvarima, uzdižete se sve više i više, i opet, jer čistite svoju ličnu svest od sve prošle karme i samskara, unutrašnje Sopstvo, guru u vama će vas dovesti do gurua spolja, i kada sedite u satsangu čućete sve ove istine koje se govore u tišini, i nešto će se dogoditi. Počećete da osećate da nema rođenja, nema uzroka za ovaj univerzum. To će vam jednostavno

doći. Situacije nisu onakve kakvima izgledaju. Univerzum je samo san. To će vam doći samo od sebe. Na primer, Rišiji u staro doba nisu imali pero i olovku da pišu beleške, ili kasete da snimaju, ili novine ili knjige da čitaju. Ipak, ako čitate Upanišade, Vede, otkrićete da su ovi Rišiji, ovi Mudraci, iako se nisu poznavali, svi došli do istog zaključka o stvarnosti. Jer su mogli da zarone duboko u sebe, i mogli su da vide da ovaj svet ne postoji, telo ne postoji, um je nestvarnost. Mogli su da stope svoje telo-um u sopstvenu prirodu, koja je svest, apsolutna stvarnost. Zatim su postali apsolutna stvarnost, čista svesnost. I želeli su da šire reč svetu, ali nisu mogli, jer su shvatili da svet ne postoji, tako da zapravo nema kome ništa širiti. Ipak, kada misle na sebe, svi drugi su uključeni. Stoga izgleda kao da postoje drugi. A među drugima su određeni ljudi koji su spremni da budu oslobođeni. I ti ljudi su sedeli pred Rišijima, i postali su Mudraci. I tako je reč širena. Onda je pisanje počelo, i rukopisi su pisani, i mnogi ljudi su mogli doći do ove istine, kroz čitanje i kroz slušanje Mudraca. Ali sada vam moram reći istinu, da ništa od ovoga ne postoji. Sve što sam vam rekao je za vrtićance. Zašto biste morali bilo šta da radite

da biste se probudili kad je vaša božanska priroda već probuđena? Zašto biste morali da težite ili prevazilazite uslove ili ispravljate svoj život? U snu koji sanjate, dajete značaj svojoj ljudskosti. To je jedini problem koji zaista imate, davanje značaja svojoj ljudskosti. I kada to jednom učinite, svaka druga laž ulazi u iskustvo. Da morate ispraviti uslove, morate ovo i morate ono, ali sve su to laži. Svest nema ništa da radi. Apsolutna stvarnost je apsolutna stvarnost upravo takva kakva jeste. Ne mora da praktikuje nikakve sadhane, peva mantre, ili bilo šta da radi. Zašto se ne probuditi sada? Šta čekate? Odlučite da ćete se probuditi odmah sada, i dozvolite svom umu da se okrene ka vašem srcu, koje je čista svesnost. Učinite to. Neki od vas se još pitaju, kako to učiniti? Kroz tišinu, doživljavajući trenutak, sadašnjost, stvarnost. Ništa se ne dešava sada. Niko ne pati. Sadašnjost je jedini trenutak koji imate. Ostajte u sadašnjosti. Sve je savršeno upravo sada. Osetite to. Nemojte misliti o tome. Osetite to. Nema jučerašnjih dana, nema sutrašnjih dana. Svi vaši takozvani gresi su prevaziđeni. Nema prošlosti i nema budućnosti. Potpuno ste živi sada. Upravo sada. Uživajte. (tišina) Zapamtite, kada vaš um počne da misli, uhvatite ga posmatranjem, i vratite se u sadašnjost. Kad god odlutate u mislima, nastavite da se prisećate da uhvatite sebe. (tišina)

Mnogi od vas dozvoljavaju svom umu da pobegne. Ostanite u trenutku. Ništa se ne dešava u trenutku. Trenutak je večnost. (kratka tišina) Ako ovo radite ispravno, trebalo bi da počnete da osećate radost kako izvire u vama. Radost, blaženstvo, mir kakav nikada ranije niste osetili. Osetite to. Ništa drugo ne postoji osim ovog mira, ove ljubavi, ove svesnosti. Nazovite to bilo kojim imenom koje želite. Nije važno. Vi ste to. (tišina) Želite li nešto da skinete sa grudi?

SL: Lep je dan, to je prelepa pesma. (R: Dobro. To je lepa primedba.)

R: Danas imamo malu grupu, tako da možete postaviti pitanje koje ste držali u sebi i niko neće znati za njega.

SB: Roberte, mislim da je ovo svet insekata.

R: Svet insekata? Šta misliš pod tim? (SB: Pa, samo posmatrajući ljude, uključujući i sebe, ponašaju se više kao insekti. Trče jedni preko drugih...) Kakva bi buba želeo da budeš? (SB: Ne, ne bih želeo da budem, ali sam samo primetio...) Skakavac? (SB: Sviđaju mi se mravi koji puze po ovom...) Tako ti to vidiš. (SB: Tako se ponašaju. Ako ikad spustiš pogled da vidiš, primetio bi.)

R: Ali onda bi trebalo da se zapitaš: "Ko ovo vidi? Kome ovo dolazi? Ko je taj koji misli da su svi insekti?" I "Zašto to mislim?" Zato što se poistovećuješ sa nečoveštvom čoveka prema čoveku. Ne vidiš Boga, ne vidiš stvarnost, ne doživljavaš svest, doživljavaš suprotno. Zato osećaš da su svi insekti koji puze jedni preko drugih. To je kao da sanjaš san i veruješ da je san istinit. Ali ako se probudiš, shvatio bi da nije tako. Isto je s tobom. Vidiš ove insekte jer misliš da je surov svet, ljudi su ovakvi i onakvi. Ali ko to vidi? Obično vidimo ono što jesmo. Zato moraš biti glavni insekt. (smeh) Kada vidiš druge insekte kako puze unaokolo. Ali spoznaj istinu o sebi i znaćeš istinu o svakom drugom. (kratka tišina)

SK: Roberte, samo sam htela da kažem da naša sedamnaestogodišnja mačka umire upravo sada, pa bih zamolila sve da dodate malu molitvu za nju upravo sada. I u vašim molitvama kada se molite... jer brzo propada i sigurna sam da bi svaki mali trud pomogao. (kratka tišina)

R: Kerema, mogu ti reći iz dna srca da je tvoja mačka u dobrim rukama i nema razloga za brigu. Imamo li najave?

SM: Možemo li ovo pročitati? (R: Da.) Zove se "Ne Odustaj." Kad stvari krenu naopako, kao što ponekad hoće. Kad putevi kojima gaziš izgledaju uzbrdo.

Kad su sredstva mala i dugovi veliki. Kad želiš da se osmehneš ali moraš da uzdahneš. Kad te briga pritiska pomalo. Odmoriti se moraš ali nemoj odustati. Život je čudan sa svojim zaokretima i preokretima. Kao što svako od nas ponekad nauči. I mnogi se okrenu kad su mogli pobediti da su izdržali. Ne odustaj iako korak izgleda spor. Možda ćeš uspeti sledećim udarcem.

Često je cilj bliži nego što se čini izmučenom... čoveku Često je borac odustao. Kad je mogao osvojiti pobednički pehar. I naučio je prekasno kad je noć pala. Koliko je blizu bio zlatnoj kruni. Uspeh je neuspeh okrenut naopačke. Srebrna nijansa oblaka sumnje. I nikad ne možeš znati koliko si blizu. Možda je blizu kad izgleda daleko. Zato se drži borbe kad si najteže pogođen. Kad stvari izgledaju najgore, ne smeš odustati.

SM: I evo još jedne male pesme na kraju, zove se "Kako Brojati." Broji svoje blagoslove i čuvaj svoje krstove. Broji svoje dobitke umesto svojih gubitaka. Broji svoje radosti umesto svojih jada. Broji svoje prijatelje umesto svojih neprijatelja. Broji svoje osmehe umesto svojih suza. Broji svoju hrabrost umesto svojih strahova. Broji svoje pune godine umesto svog imena. Broji svoja dobra dela umesto svojih loših. Broji svoje zdravlje umesto svog bogatstva. Računaj na Boga umesto na sebe.

SM: Mislim da je prelepo, Roberte, hvala ti. I imam još jednu najavu da napravim. Svi vi koji toliko volite Dejvidovu muziku, znam da je volim i imam nekoliko dostupnih kaseta sa rečima pesama napisanim unutra. I želeli bismo da ih prodamo po deset dolara po komadu. Ako je neko od vas zainteresovan, molim vas kontaktirajte me. Prelepe su, znam da mi se sviđaju.

R: Želiš li nešto da kažeš o drugoj lekciji? (SK: Ne.) Kerema i Ed su sastavili još jednu lekciju. Ovo je zaista dobra, pa ako želite da napravite kopije, javite mi i daću vam jednu. Ako svako napravimo deset kopija, možemo ih doneti ovde sledeće nedelje i svako može dobiti jednu. Pa ako možda četiri ili pet ljudi može napraviti deset kopija. Ako želite, možete doći i uzeti jednu, Meri? Nemojte svi dolaziti. Još dve su ostale. Daj ovu Liju.

SH: To je posebno za Lija.

SB: Možeš li objaviti Džozefinin broj telefona?

R: O da, Džozefina želi da dođe ovde ali joj treba prevoz. Pa bilo ko ko bi želeo da je pokupi, javite nam. Gde ona živi? (SB: Živi gore u... blizu Lorel kanjona ili Lukaut mauntina, na vrhu planine.) Bilo ko ide tim putem, možete dobiti broj telefona i otići po nju. (SB: Pozovite je i daće vam uputstvo. Čak i ako biste mogli da je pokupite jednom mesečno ili... ne mora biti svako veče.)

R: Ovi transkripti su, inače, za vašu ličnu upotrebu i možete ih deliti sa svojim prijateljima. Ali kao što znate, nemam ambicije ili ciljeve, pa vas molim nemojte slati ovo na radio stanice ili TV stanice. Dobio sam par poziva, u stvari juče sam dobio poziv iz Ramaninog ašrama u Indiji. Neko im je poslao jednu od ovih lekcija i sada žele da trčkaram po Krišna centru i radim svakakve čudne stvari. U šta se radije ne bih mešao. (SB: Ramanin ašram želi da trčkaraš po Krišna centru?) Da. Zvao me je lik po imenu Redi. Rekao je da me se seća od pre 35 godina kad sam bio tamo. I hteo je i moju adresu. Pa kada dođu sa grupom, mogu odsesti u mojoj kući. (smeh) Nismo spremni za takve stvari ovde. Molim vas, ne šaljite ih čudnim ljudima.

SE: Svako u duhovnosti je čudan.

R: Znam. U pravu si. Zato ne šaljite nikome. (smeh) Nismo spremni za bilo šta takvo. Da vodimo ašram. I naravno, ne želim da idem ni na kakav TV program ili da imam radio diskusije ili da radim bilo šta slično. O čemu još da razgovaramo?

SE: Pričaj o smrti.

R: Nema smrti, postoji samo život. Tako da zapravo nema o čemu pričati. Smrt je laž, ko umire? Samo ego.

SB: Da li mačka ima ego?

R: Mačka ima svoj ego, naravno. (SB: Može li životinja dobiti ostvarenje?) Naravno. Sve može dobiti ostvarenje jer je sve već ostvareno. (SB: Šta onda sprečava životinju?) Ništa. (SB: Da li su ostvarene?) Sve je ostvareno u stvarnosti? List, bubašvaba, sve je ostvareno. (SB: Samo je

ljudsko biće u nevolji, ha?) Ljudsko biće je deo svega. Ljudsko biće nije u nevolji. Ti sebe odvajaš. Postoji samo svest i svet postoji kao svest. Stoga

sve što postoji je svest. (SB: Dakle ni um nas ne razdvaja?) Ništa nas ne razdvaja. Nema razdvajanja. Sve je lažno verovanje. Svako razdvajanje je lažno verovanje. Kada govorim o jednosti, sve je uključeno. Životinje, insekti, drveće, okeani. Sve je Bog, tako da je sve ostvareno. Nema izuzetaka, postoji samo jedno i vi ste to.

SM: Znači, Roberte, umesto da budemo tužni kad postoji smrt, i to važi za životinje i ljude, trebalo bi nekako - ne radovati se, ali biti zahvalni što je duša ili šta god otišla dalje ka ostvarenju?

R: Ne, ne moramo biti srećni i ne moramo biti tužni. Samo budi. Jedini razlog zašto imamo druge misli i druge emocije, sreću i tugu, je jer razdvajamo. Oni su ovde, a mi smo ovde. Ako bismo mogli da vidimo jednost, shvatili bismo da je sve mi i da nema smrti, postoji večni život. Smrt je pogrešan naziv, ništa ne umire.

SH: Stvari se menjaju, postoji stalna promena?

R: Kome? (SH: Bilo kome ko želi da gleda.) Osoba koja vidi promenu je osoba koja veruje da je telo. Kada telo više ne izgleda postoji, nema ničega što se menja. Kako vidiš sebe, vidiš svet. Dakle kako vidiš sebe kako se menjaš, stariš ili postaješ pametniji. Tada vidiš i sve druge kako se menjaju. Ali kada shvatiš da si nepromenljiv, uvek si bio isti i isti si, poput školske table. Tada su sve tvoje slike samo nametnute na tablu. (SH: I ništa se ne pojavljuje niti nestaje na tabli?) Na tabli, stvari se pojavljuju, stvari nestaju i ti izgleda da se pojavljuješ. (SH: Izgleda da se pojavljujem ali se zapravo ne pojavljujem?) Ne pojavljuju se zapravo, samo izgleda da se pojavljuju. I onda izgleda da nestaju. Dakle na tabli postoji slika tebe kao bebe, onda se briše, nestaje. Onda si tinejdžer, to se briše. Onda odrastaš, to se briše. Onda si ovakav kakav si sada, i to se briše. Ali tabla se nikada ne menja. Pa da li si ti tabla ili si ti promena? (SH: Ja sam cela činija voska.) Tako je, istina i sve je dobro. (SH: Mislim da imaš poentu.) Tačke na mojoj glavi. (smeh)

SY: Želela bih nešto da podelim. (R: Naravno.) Imam sedmogodišnju ćerku koja voli povremeno da pokrene pitanje smrti. I obično je to kad zaspi noću, upadne u takve misli. Rekla je: "Mislim da je možda olakšanje kad umreš, izađeš iz ovih listova i ove zategnute kože." A onda je rekla: "Postoji jedna stvar koje se nikad ne možeš rešiti." A ja sam rekla: "Pa šta je to?" A ona je rekla: "Tvoje srce."

R: Hm. To je pametno. Gde je to naučila?

SY: Sama smišlja. Sinoć je pričala o tome kako misli da je prilično glupo što slavimo rođendane. Nije videla svrhu slavljenja dana kada smo rođeni. A onda je pričala i pričala o tome pomalo i onda je rekla: "Pa, valjda je dobro slaviti našu radost."

R: Zvuči kao dobro dete. Šta je sa ostatkom tvoje dece? (SY: Svi su isti.) A tvoj muž? (SY: I on je dobar. Mislim da je on problem.) Dobro, znači zadržaćeš ga još neko vreme?

SN: Kada ste hteli da slavite Ramanin rođendan u ašramu. Ramana je rekao istu stvar o rođendanima. Rekao je da je ironično što slavimo dan rođenja jer je zapravo nekako dan smrti. Dan rođenja za koji mislimo da smo odvojeni je nekako kao samoubistvo. To je rođenje ega, ali smrt Sopstva. Pa zašto bi iko želeo da slavi to? To je Ramana rekao. (R: Istina.)

SL: Zato što dobijaš poklone. (SY: Ko želi poklone?) (smeh) I svi se okupe i požele ti dobro.

SH: I kažu da ne izgledaš ni dana starije nego što si izgledao pre deset godina. (smeh)

R: Sve dok veruješ da si telo, možeš slaviti rođendane. Zato što ako veruješ da si telo i ne slaviš rođendan, bićeš tužan. (SH: Stvarno?) Istina. Zar ne bi? (SH: Da.) Drugim rečima, ne možeš reći sebi: "Neću slaviti rođendan." Ali još nisi dobio svoje ostvarenje, jer ćeš ionako misliti o svom

rođendanu. Mislićeš da si godinu dana stariji i da si, da si slavio rođendan, dobio poklone. Zato ćeš se osećati uznemireno. Ramana je mogao to reći jer je bio u drugoj kategoriji. To je ono što mislim kad ponekad kažem: "Ne treba da zavaravamo sebe." Ne činite sebi da patite. Na primer, kad vam kažem da su priroda, drveće, planine, okeani u vama samima i ne morate nikuda ići. To je istina ako to možete iskusiti, ali ako to još ne možete iskusiti, ne zatvarajte se u svoju sobu i odbijajte da gledate bilo šta ili priznate bilo šta i stalno govorite: "Ja sam Sopstvo." Poludećete. Radite ono što je prirodno. Uživajte u svemu dok ne dođe vreme kada možete uživati u sebi.

SE: Mislim da bi trebalo da otvoriš ašram u Indiji. (SH: Ed će te smestiti u ašram na ovaj ili onaj način. (smeh) Vodimo te ka ašramu, Roberte. Sigurno će ti zatrebati.) Nabavi jedan u planinama na oko 8 ili 10 hiljada stopa, gde je lepo i hladno. Dvadeset jutara, deset kuća.

R: Šta god mora da se desi već se desilo i samo treba da sedimo i gledamo kako se odvija. Još komentara?

SB: Roberte, rekao si da je naša jedina sloboda da ne reagujemo na uslove i razmišljao sam o tome i pomislio, naša jedina sloboda je da ne budem Ja.

R: Tako je, Ja reaguje na uslove. Pa kad nema Ja, nema nikoga ko bi reagovao. Zato je prvo što radiš uklanjanje Ja. (SB: Dakle naša jedina sloboda je da se ne poistovećujemo sa umom.) Uništavanjem Ja. Kad ubiješ Ja, i um odlazi. (SB: Znači svi rade pogrešno? Ceo svet.) Ne znam, zaboravi na svet. (SB: Ceo svet radi suprotno.) Nije bitno šta svet radi, šta ti radiš? (SB: Radim suprotno.) Onda radi! Zapamtite da obožavate sebe, da volite sebe, da se molite sebi, jer Bog boravi u vama kao vi. Volim vas, mir. Sve je Dobro. ! (traka se završava) [TOC]

Ako Svest Jesmo, Šta Se Dešava Sa Telom? 13. jun 1991.

Robert: Dobro je biti ponovo sa vama, dobrodošli. Nisam video većinu vas od četvrtka. Dugo vreme. Sve je dobro. Neko me je pitao pitanje. Pitali su me: "Roberte, kažeš da nismo telo. Mi smo svest. Ako smo svest, šta se dešava sa telom?" E to je pomalo interesantno pitanje. Objasnio sam ovo ranije. Proći ćemo ponovo. Ne postoje dva. Ne postoje telo i svest. Postoji samo jedno. Kad kažem da niste telo, to doslovno znači. Niste privid tela. Telo je privid, izgleda stvarno, ali vi ste zapravo svest. Drugim rečima, ono što mislite da je telo jeste čista svest. Primer za to je voda u fatamorgani. U ovom slučaju, pesak je svest, a voda je telo. Vidite vodu u pesku, ali ne znate da je to fatamorgana. Kada pokušate da zgrabite vodu, šta grabite? Pesak, jer voda nikada nije postojala. Ali izgleda da postoji. Izgleda stvarno i zaklećete se da ima vode tamo. Ali jednom kada otkrijete da je fatamorgana, nikada više nećete biti prevareni. Svaki put kada prođete, smejaćete se, jer ćete iz iskustva znati da je to zapravo pesak. I tako je sa telom. Telo izgleda kao da je stvarno, ali po ispitivanju nema stvarnog validiteta. Šta mislim pod "po ispitivanju?" Ako stavite telo pod elektronski mikroskop, videli biste ogromne prostore, ogromne prostore između svake ćelije, između svakog atoma. Dakle telo nije ono što izgleda. Telo je gomila atoma koji kruže oko centralnog jezgra. Nije onako kako izgleda. Dakle možemo reći da telo nije tako. Postoji samo svest. Ali nemojte se zbuniti. Nemojte misliti "Ja nisam telo, ja sam svest" kao da postoje dva, telo i svest. Telo jednostavno ne postoji kao što izgleda. Dakle možemo reći da je telo zapravo svest. Ono nije telo. A ako se zbunite oko ovoga, vratite se na primer vode u fatamorgani i recite sebi: "Pesak je poput svesti. Voda je poput tela. Telo izgleda stvarno kao što voda izgleda stvarno." Ali po ispitivanju otkrivate da je voda pesak. Dakle po ispitivanju otkrivate da je telo svest. Nema tela." Ali dozvolili ste svojoj Ja-misli da proizvede telo kakvo izgleda. Telo je samo Ja-misao. "Ja." To su telo i um. Da bi funkcionisalo, telo izmišlja um. Dakle imate svest kao stvarnost, ali iz nekog razloga postanete hipnotisani i poverujete u Ja. Jednom kada Ja-misao stupi na scenu, telo

dolazi u igru. Da bi telo funkcionisalo mora da postoji um. Cela stvar je proizašla iz tebe. Ti si je izmislio iz ja-misli. Sada idemo unazad. Počinjemo inteligentno, sveobuhvatno da shvatamo da je telo nepostojeće onako kako se pojavljuje. Opet, ako stavite svoje telo pod elektronski

mikroskop nećete videti telo. Videli biste fantastične prostore između svakog atoma. A atom takođe nije telo. Dakle, naučno gledano, nema tela. Ako nema tela, um nije neophodan, onda nema uma. Postoji samo Svest. Nažalost, sve dok se poistovećuješ sa svojim telom, ceo svet i celi univerzum postaju stvarni za tebe. Svet je stvaran samo zato što veruješ da si telo. Ukloni to verovanje i nema sveta. Kažeš: "Kako mogu da postojim kada nema sveta?" Kada izjavljuješ to, govoriš iz pozicije individue koja veruje da je telo. Kada govoriš iz te pozicije možeš reći: "Kako mogu da postojim bez tela? I nema sveta, kako mogu da postojim bez sveta?" To je iz tačke gledišta tela. Ali zar ne vidiš, ako dođeš do spoznaje da nisi telo, svet nije neophodan. Jer Svest nije individualizovana. Svest je sveprožimajuća, sadržana u sebi, apsolutna Stvarnost. Svest je sveprisutnost. Drugim rečima, kada otkriješ, ja sam Svest, tada postaješ večan, sveprisutan i ništa drugo ne postoji osim Svesti. Nema mesta ni za šta drugo, Svest je apsolutna Stvarnost, čista svesnost. Ništa drugo ne postoji. Ali moraš sam doći do te Stvarnosti. Kada ti govorim o ovome, govorim iz svog Iskustva. Vidim svoje telo i vidim tvoje telo, ali ga vidim kao vodu u fatamorgani. Ne mogu biti prevaren, jer shvatam da jesam to što jesam, sat-chit-ananda. Postoji samo Svest. Trik je u tome da se ne poistovećuješ sa telom i svetom. A to činiš tako što shvataš, ja je krivac. Pratiš ja nazad do njegovog izvora i onda se budiš. I probudićeš se kao Svest, ne moja Svest ili tvoja Svest, samo Svest. Postavlja se i pitanje, kako možemo svi biti Svest, a opet biti individualizovani da bismo bili svesni da smo Svest. To ne funkcioniše tako. Ti nisi individualizovan. Ti si jedna konačna Svest i mi smo to. Konačni Um ne može ovo shvatiti, to je izvan konceptualnog mišljenja. Jer kada počnete da mislite o sebi kao o Svesti, neki od vas mi kažu da vam se zavrti u glavi razmišljajući o tome. Ali ideja je opet da ne razmišljate o tome. Jer kada razmišljate o tome koristite svoj um. Morate postati svesni. Svesnost se mora probuditi u vama. I svesnost će vam reći da ste Svest. Bez reči, bez Misli, bez rasuđivanja, bez pitanja. Vi ste čista nepatvorena Svest, ali ne kao individua, kao sveprožimajuća, kao sveprisutnost. Još jedno pitanje koje mi ljudi često postavljaju, a koje je nastavak ovoga: "Roberte, kada mi dosadi da praktikujem atma-vicharu, samoistraživanje, mogu li reći da sam Brahman, ja sam Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

Bog, ja sam Svest?" Da, možeš ako razumeš šta radiš. Kada kažeš: "Ja sam Bog," na primer, ne mislim na Roberta kao Boga, ili Freda kao Boga, ili Meri kao Boga. To je iz egoistične tačke gledišta. Ego nikada ne može biti Bog. Ono što stvarno misliš je: "Ja jesam, jeste Bog." Ja jesam, Bog, Svest, sve je isto. Dakle da, možeš reći: "Ja sam Svest," ili "Ja sam Brahman," ili "Ja sam Bog," ali je pogrešno reći: "Ja kao Ego jesam Bog." Tvoj Ego će postati još naduvaniji nego ikada. I to je greška koju pravi većina novotalasnih grupa. Okultnih grupa. Vole da govore uokolo: "Ja sam Bog." Ali misle na svoje fizičko Ja. Čak i kada kažu: "Nisam stvarno telo, ja sam Bog," i dalje misle da se "ja jesam" odnosi na njihov um-telo princip. Ali to neće biti ispravno osim ako ne odeš dalje od toga i ne shvatiš: "Ja jesam je Bog, ja jesam je Svest, ja jesam je apsolutna svesnost, ja jesam je čista inteligencija. Ja sam to." To je ispravno. I kada to izjaviš sebi, ne staješ da to procenjuješ. Jer ako procenjuješ, koristiš svoj Um da dođeš do zaključka. I nikada ne dolaziš do zaključka u svom umu. Način na koji Um postaje sve slabiji i slabiji je kada nikada ne dolaziš do zaključka. Jer kada ne dolaziš do zaključka, Um postaje zapanjen. Zatečen je nespreman. Ne zna gde pripada. Gubi svoju moć. Ti stoga kažeš: "Ja sam Brahman," što zapravo znači, ja jesam je Brahman. To te potpuno odvaja od tvog tela. Čak ne razmišljaš o svom telu. Ja jesam je Svest, ja jesam je apsolutna Stvarnost, ja jesam je sat-chit-ananda, ja jesam nikad rođen, nikad ne umirem, ja jesam. Ne misliš. Sada možeš praktikovati samoistraživanje. Jer kada kažeš: "Ja jesam," i ćutiš, čim Um počne da ti govori bilo šta, praktikuješ samoistraživanje. Pitaš: "Kome ovo dolazi?" I opet nikada ne odgovaraš. Opet, ako ti ništa ne dolazi, možeš ponovo izjaviti: "Ja jesam je sat-chit-ananda." Ništa drugo, tišina, Tišina, bez pitanja. Ako ti pitanje dođe na Um, pitaš: "Kome ovo dolazi?" Ako nešto kaže: "Dolazi meni?" Pratiš to do kraja. "Ko je ovo meni? Ko sam ja? Šta je izvor ja?" Držiš se ja i pratiš ga do srčanog centra gde nestaje. Onda se možeš vratiti i reći: "Ja jesam je Bog," i proći kroz isti postupak. Ako ovo činiš dovoljno često, mogu te

uveriti da će nešto u tebi popustiti i slomiti tvoje telesne Misli. Sve manje i manje ćeš misliti o telu. Kako dani prolaze, kako nedelje prolaze, kako meseci prolaze, prestaćeš da brineš za telo. Mnogi ljudi mi kažu: "Pa Roberte, ti uzimaš vitamine i vodiš računa o svom telu?" I to je tačno. Telo se brine samo o sebi. Pojavnost se brine sama o sebi. Ne razmišljam o tome. Neko mi pokloni flašu vitamina, uzmem ih. Ne mislim da će me ovo učiniti jačim ili da će mi biti bolje.

Budimo realni, koliko će telo uopšte trajati? Šta god da radite s njim, nestaće jednog od ovih dana, na ovaj ili onaj način. Tako da svo brinuti se o svom telu na svetu neće promeniti predodređenost ni za jotu. Ipak, neki od nas su toliko zaokupljeni telom da mislimo da možemo produžiti život. Mislimo da možemo učiniti da telo živi zauvek. Da li biste želeli da vaše telo živi zauvek? Da li biste želeli da prođete kroz hiljade godina? Posmatrajući nečoveštvo čoveka prema čoveku? Boreći se za svoja prava? Noseći bes? Pokušavajući da popravljate stvari? Većina nas jedva može da izdrži osamdeset godina. Zamislite da morate da izdržite dve stotine godina ili tri stotine godina. Bilo bi nepodnošljivo. Stoga, dođe vreme kada odbacite telo, tako se pojavljuje. U Stvarnosti nema tela koje bi se odbacilo, ali to je pojavnost. I ako ste praktikovali i bili dobar dečko ili dobra devojčica, više nema potrebe da uzimate drugo telo. Postojite kao Svest. Ali u meri u kojoj ste bili upleteni u pokrete svog tela i verovanje u svet i verovanje u svoj Um, u toj meri ćete biti povučeni nazad na Zemlju kao druga pojavnost. Prolazićete kroz istu komediju iznova i iznova. Dok ne postanete nevezani za svoje telo ili Zemlju. Kada govorim o nevezanosti, ne mislim da treba da zaboravite na svoje telo, takoreći, i pustite ga da trune. Ne tuširate se i smrdite. Mislite da ne morate da jedete i propadate. Radite te lude stvari kao što jogiji rade, verujući da čine pokajanje. Sve je to nepotrebno. Ako obratiš pažnju na Svest, tvoje telo će se uvek brinuti samo o sebi. Proživeće godine koje treba da proživi i otkrićeš da će se sve odvijati onako kako treba. Moraš verovati životu. Sve dok osećaš da si vezan za telo i za svet, moraš verovati životu. Toliko možeš učiniti. Drugim rečima, moraš verovati da je univerzum tvoj prijatelj. Ne može učiniti ništa osim da ti pomogne i voli te. Moraš početi da razumeš, kada razmišljaš iz um-telo perspektive, da postoji jedan život i taj život je Bog i taj život je tvoj život sada. Podloga celokupnog postojanja je Blaženstvo i ti si to. Ako moraš da koristiš svoj Um, ovo je način na koji bi ga trebalo koristiti. Misli o onim višim stvarima. Misli o sebi kao o apsolutnoj Radosti. Da su sve tvoje potrebe ispunjene iz nutrine. Sve što ti treba biće obezbeđeno iz moći u tebi. Bolje je uopšte ne razmišljati ovako. Bolje je ne misliti. Ali ako se čini da tvoj Um ima dominaciju nad tobom, misli o višim stvarima i doći će dan kada više ne budeš morao da misliš o tim stvarima uopšte. Postaćeš čista svesnost, do tada čini najbolje što možeš. Trudi se da budeš srećan. Ne dozvoli nijednom stanju na ovom svetu da te uznemiri, učini besnim ili navede da reaguješ na negativan način. Jer kada razumeš način na koji je univerzum postavljen, tada ćeš shvatiti da na koji god način da reaguješ, to činiš Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

sebi. Jer postoji samo jedno Sopstvo. Šta mislim o tebi i šta ti činim, činim sebi. Zato te mogu samo voleti. Ne zanima me šta si, ili šta radiš, mogu te samo voleti. Ovo je način na koji treba da misliš ako se poistovećuješ sa telom. Ali najbolji način, naravno, je Istraživanje: "Kome sve ove Misli dolaze? Sve ove dobre Misli, sve ove uznemirujuće Misli, ko ih misli? Zašto, ja." Drži se ja, prati ja do izvora. To je najbolji način. Ali ako moraš da igraš umne igre, počni da osećaš kao da je tvoja prava priroda Bog i sve je dobro, nema grešaka. Sve je na svom pravom mestu, odvija se kako treba. Ne sažaljevaj se. Sve što ti se dešavalo bilo je predodređeno. I način da se toga rešiš nije da se vežeš za svoj problem, već da istražuješ: "Za koga je problem?" Iznova i iznova i iznova dok ne postaneš slobodan. (tišina) Pitanja, izjave i odgovori?

SR: Misleći da je etički trening ili etičko stremljenje za Svest poistovećenu sa svojim telom, verovatno osuđeno na propast, nego je možda ono što je potrebno da Svest odustane od svog poistovećivanja sa telom i da je možda jedina šansa koju etičko ponašanje ima da bude manifestovano. Možeš li me ispraviti ako grešim?

R: Svest se nikada nije poistovetila sa telom. Svest se nikada nije poistovetila sa telom. Svest nije postala ništa. Ona je sama u sebi sadržana apsolutna Stvarnost. Sve ostalo mora otići, ali ne krivi Svest. Svest je Stvarnost i ništa drugo ne postoji. Sve ostalo je emanacija tvog Uma.

SR: Da li bi rekao da nema šanse za moralno ponašanje na ovoj planeti dok se svako ne poistoveti samo sa Svesti?

R: Ne, potpuno si pogrešno shvatio. (SR: Šta?) Moralno ponašanje, nemoralno ponašanje ne postoji što se Svesti tiče. To je samo deo Uma. Kada Um ode, takva Misao ti ne dolazi. Takvo razmišljanje se samo razvija kroz Um. Sve dok misliš svojim Umom, mislićeš na amoralno ponašanje ili moralno ponašanje i ostalo. Kada Um postane prevaziđen, takvo pitanje se ne postavlja. (SR: Znači, šta god da se desi, samo se prihvati?) Nema nikoga ko bi bilo šta prihvatio. (SR: Šta god da se desi, samo se posmatra?) Od koga? Nema nikoga ko bi posmatrao. (SR: Šta god da se desi, samo se desi.) (smeh) Ništa se ne dešava. (smeh) Ništa se nikada nije desilo i ništa se nikada neće desiti.

SR: Može li neko nastaviti da održava tu Svest i obavlja takozvane dužnosti u radnom svetu i na neki način videti da se ništa zapravo ne dešava?

R: Opet radiš pod pogrešnom pretpostavkom. (SR: Šta?) Nema nikoga ko bi posmatrao. Nema nikoga ko bi bilo šta činio. Činilac je eliminisan. Postoji samo Svest. To je to. (SR: Dakle, kada šef kaže uradi ovo Džordže, ovo je tvoja dužnost danas, ove tri stvari, šta treba da se iskusi?) Telo će se pobrinuti samo za sebe. (SR: Samo to uradi bez

razmišljanja?) Uradiće ono zbog čega je došlo ovde. (SR: Ali potreban je Um da bi se izvršio zadatak?) Um nema veze s tim. (SR: Samo izvrši zadatak bez razmišljanja?) To je poput sile koja uzgaja mango na stablu manga, koja uzgaja pšenicu, koja čini da sunce sija. Ista sila pokreće tvoje telo i brine se o njemu. Ti nemaš ništa s tim.

SR: Dakle, čak i ako je to nešto što inače zahteva malo razmišljanja ili analize kod ove osobe, u ovom slučaju, kada je neko poistovećen sa Svesti, to se jednostavno desi bez razmišljanja.

R: Ali nema nikoga ko bi se poistovetio sa Svesti. Nikoga nije ostalo da se poistoveti sa Svesti. Postoji samo Svest i pojavnost tela će se pobrinuti sama za sebe. (SR: Mogu li reći šefu, ko ja? Nisam ovde. Sa kim razgovaraš? Ko si ti? Šta si...) Iz koje tačke gledišta postavljaš pitanje? Iz svog Ega tačke gledišta. Da si samoprosvetljen, to pitanje se nikada ne bi pojavilo, ali sve bi bilo rešeno na odgovarajući način. (SR: Uvek treba da gledamo širu sliku?) Nema nikoga ko bi gledao bilo kakvu sliku. Još uvek govoriš kao da postoje dva. (SR: To je koliko daleko mogu ići, gledanje šire slike.) Ko vidi? (SR: Ili biti svestan šire slike.) Ko je svestan? Zar ne vidiš, kada se probudiš, nema nikoga ko bi bilo šta činio.

SK: Pa ko je taj koji se budi?

R: Niko, jer niko nikada nije ni otišao na spavanje. (SK: Šta je to što transcendira Ego onda?) Ništa, nikada nije postojao Ego koji bi bio transcendiran. Ego nikada nije postojao. To je samo radi razgovora što govorimo o Egu. Kada se probudiš, shvatićeš da nikada nije bilo Ega, nema Uma, nema sveta, nema univerzuma, nema Boga, postoji samo ono što je oduvek bilo i ti si to. (tišina dok traka ne završi) [TOC] Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

Džnana, Sidhi i Duhovna Isceljenja 16. jun 1991.

Robert: Dobar dan. Srećan dan očeva.

SH: Hvala tata. (smeh)

R: Hvala. Mislim da je strašno smešno. Razgovarao sam sa Tomom dok smo se vozili ovamo. Posle prošlog dana majki imali smo malu diskusiju, šta je prvo u tvom životu. Ovaj put primio sam nekoliko poziva od ljudi koji su se izvinjavali što ne mogu da dođu zbog tatinog dana. Nikada nemoj osećati kao da si obavezan da dođeš ovde. Ti si slobodna duša. Tvoje srce će ti

uvek reći šta da radiš. Ne dajem ti karmičke dugove što se nisi pojavio. Idi gde želiš. Radi šta hoćeš. Budi srećan. Mislim da ćemo malo popričati o Džnani, sidhima i duhovnom isceljenju. Mnogi ljudi me pitaju: "Roberte, kako to da se Džnaniji nikada ne bave duhovnim isceljenjem, niti izazivaju čuda da se dogode? Zašto ne koriste svoje moći, poput Sai Babe, da proizvedu vibhuti, ogrlice, prstenje? Zašto ne isceljuju ljude kao što je Isus činio?" To je prilično inteligentno pitanje. Pre svega, morate zapamtiti šta je pravi Džnani. Reč Džnana i Džnani se u ovo doba koriste vrlo olako. Osoba koja praktikuje bhakti je bhakta, predanost i pobožnik. Lako je reći: "Ja sam bhakta," bez obzira na kom nivou Svesti si. Ali kada dođeš do Džnane, potpuno je drugačije. Ne možeš reći da sam Džnani ako praktikuješ Džnanu. Džnani je sveta reč. Podrazumeva da si transcendirao univerzum, da više nisi svoje telo ili um fenomeni. Potpuno si oslobođen. I naravno, ako bi bio, ne bi rekao da sam Džnani, jer ne bi bilo nikoga ko bi to rekao. Ostao bi u Tišini. Kada govorimo o takvim stvarima kao što je duhovno isceljenje, i pokušavamo da uporedimo Džnanije sa ljudima poput Sai Babe, Isusa i drugih, bilo bi bolje da uopšte ne upoređujemo. Svaki Učitelj ima svoje mesto, i svaki Učitelj je uradio ono što je trebalo da uradi. Oni od nas koji smo aspirirajući Džnaniji ne bi trebalo čak ni da mislimo o tim stvarima. Ne bi trebalo da imamo koncepte ili unapred stvorene ideje o tome šta neko treba da bude ili ne treba da bude. Trebalo bi radije da praktikujemo samoistraživanje ili postanemo Svedok, provodimo svoje vreme čineći to umesto upoređivanja Učitelja i pokušavanja da razumemo zašto se Džnani ponaša onako kako se ponaša. Odgovor je, naravno, vrlo jednostavan. Nikoga nema kod kuće. Nikoga nije ostalo da izvodi čuda. Kada izvodiš čuda, to je emanacija uma. Čuda su u umu. Mora postojati subjekt i objekt. Mora postojati Činilac i nešto što treba učiniti. Odmah možeš videti da to nema veze sa Džnanom. Džnani je potpuno slobodan od tih stvari. Ipak, istina je, kada pobožnici misle na formu Džnanija, Milost počinje da

teče. Milost već teče, ali iskrenost bhakte, snažna Želja za Predanošću, Ljubavlju i Oslobođenjem, pokupi Milost Džnanija i on takođe postaje slobodan. Zato piše u drevnim Svetim spisima, u Upanišadama, u Vedama, da su reči i Tišina Džnanija moćniji od onoga što smatraš da je Bog. Jer Bog je nemanifestovana Milost. Šiva, Sopstvo, je nemanifestovana Milost. Ali Džnani je kanal kroz koji Milost teče. I opet, oni pobožnici koji stavljaju spoznaju u svoje živote na prvo mesto, žele je više nego bilo šta drugo na ovom svetu. Žele je tako snažno, da je ne žele. Žele je jednako snažno kao što žele hranu ili vodu. Tada postaju tihi i Milost počinje da teče sama od sebe. Evo priče koja objašnjava o čemu govorim. Nekada je bio jedan sadhu koji je bio potpuno siromašan, vrlo, vrlo bedan. I povrh toga imao je rak i kopnio je od raka. Godinama se molio Bogu: "O Bože, ako je moja Karma da imam ove stvari koje idu naopako u mom životu, molim te daj mi snage da to mogu izdržati. Nije me briga da li ćeš ih ukloniti iz mog života, samo mi daj snagu da mogu izdržati." Ovo je iskrena molitva. Ovako treba da se molite. Ne da se molite da vam nešto bude uklonjeno iz života, ne da se molite za Prosvetljenje, ne da se molite za stvari, već da se molite da imate hrabrosti i snage da prođete kroz bilo koju situaciju kroz koju prolazite. U svakom slučaju, nakon što je ovo činio mnogo godina, Bog je konačno uslišio njegovu molitvu. Jedne noći imao je viziju. Bog mu je došao i rekao: "Bio si veoma iskren. Ti si pravi bhakta, i ispuniću tvoj zahtev. Poslaću nekoga da te vidi. Učini šta god ti kaže i bićeš slobodan." Sadhu je otvorio oči, nije mogao da veruje. I sledećeg jutra čekao je da se neko pojavi. Konačno, oko 9 ujutro, neko je pokucao na vrata. Otvorio je vrata i tu je stajao veliki Mudrac. Osetio je da je ovo zaista visokorazvijeni Mudrac. I Mudrac ga je pogledao i rekao: "Imam ovde dve banane. Jedna banana je da ti ukloni siromaštvo, a druga je da izleči tvoj rak. Ali moraš da slediš ova uputstva. Pojedi prvu bananu u 11 sati, a drugu bananu u 11 uveče." I otišao je. Sadhu je bio tako srećan, tako presrećan. Jedva je čekao 11 sati. Tačno u 11 sati pojeo je prvu bananu i seo u Meditaciju. Došao je 12 sati, 1 sat, 2 sata, 3 sata, 4 sata, ništa se nije desilo. Počeo je da se razočarava, i upalio je radio. Imao je mali radio. Dan ranije kupio je lutriju i objavili su dobitni broj, i bio je njegov. Dobio je 50 miliona dolara. Bio je presrećan. Sada je jedva čekao 11 uveče. I oko 10 sati neko je pokucao na vrata. Otvorio je vrata i tamo je stajao neuredan starac, potpuno iznuren. Izgledao je

kao da nije jeo oko mesec dana. Bio je u dronjcima, na ivici smrti. Ispružio je ruku: "Hrane, molim te, hrane," i sadhu nije znao šta da radi. Jedina hrana koju je imao bila je banana. Razmišljao je u sebi: "Šta da radim?" Trebalo bi da pojedem ovu bananu u 11 sati, ali ovde je drugo ljudsko biće koje umire od gladi. Sigurno bi Bog mislio da on dolazi prvi. Pa mu je dao bananu. I starac je otišao. Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

Te noći je otišao na spavanje, i Bog mu se pojavio u snu. Imao je još jednu viziju. I Bog je rekao: "Pa, da li si poslušao savet Mudraca kojeg sam ti poslao?" Sadhu je objasnio šta se desilo, i Bog je rekao: "Budalo! Upravo si prokockao svoju jedinu šansu da budeš izlečen od raka. Starac koji ti je došao, da si ga pustio da umre, njegova Karma bi bila završena. Jer on je nekada bio veliki kralj u prethodnom životu, i bila je glad u njegovoj zemlji. Nagomilao je svu hranu u svom zamku. Dozvolio je svim ljudima da umru. Molili su ga za hranu, ali im nije dao ništa. Sačuvao ju je za sebe i svoju porodicu. Imao je više nego dovoljno. Zbog toga se vratio u ovom životu kao prosjak. Proveo je ceo svoj život proseći za hranu. Uvek je bio gladan jer nikada nije dobio dovoljno. Počeo je da uviđa Istinu, zašto je bio prosjak, i okrenuo se ka unutra. Bio je na ivici da odbaci smrtni plašt i postane slobodan. Ali ti si se umešao i zaustavio proces. Sada ćeš biti veoma bogat, ali ćeš uskoro umreti od raka, i moraćeš da prođeš kroz celu stvar ponovo. Rodićeš se u porodici koja je bolešljiva. Razvićeš rak u ranom dobu i moraćeš da se setiš Istine ove priče, da postaneš slobodan i isceljen ponovo." Sada je pouka priče jednostavno ovo. Ako pronađeš Mudraca za koga ti tvoje srce kaže da je prosvetljeno biće, moraš vrlo pažljivo slušati njegovu rečitost i Tišinu. Moraš slušati šta on ili ona ima da kaže u Tišini. Čak i kada Mudrac govori, to dolazi iz Tišine. Reči su zapravo Tišina. Pravi Džnani nema vremena da ide po zemlji isceljujući ljude. Provodi svoje vreme u Blaženstvu večnosti, sveprožimajući, sveprisutan. To znači da osoba u Japanu, koja se uštima na vibraciju Mudraca, može biti isceljena od fizičkog problema, a Mudrac apsolutno nema veze s tim. Ako dođe Mudracu i zahvali mu i kaže: "Iscelio si me, Učitelju," Mudrac će to poreći, jer on mentalno, ljudski, apsolutno nema veze s tim, pošto nema ni Um ni telo. Ali to je Milost koja teče kroz njega koja se može pokupiti bilo gde u univerzumu. Sada hajde da pričamo o tebi. Neki od vas koji sedite ovde danas verujete da imate probleme, mentalne, fizičke ili druge. To je prva greška koju pravite. Jer postoji samo jedna moć. To možeš nazvati Bog. Ne postoje dve moći, Bog i nešto drugo. Postoji samo jedno. Tvoj posao je da se poistovetiš sa jednim. Tvoj posao je da razumeš da nema mesta ni za šta drugo. Ako je Bog sveprožimajući, sveprisutan, gde bi bilo mesta za mentalnu patnju, ili bolest, ili oskudicu, ili ograničenje, ili bilo šta drugo. Drveću ne nedostaje lišće. Cveće ne propušta da procveta. Pogledaj sebe i vidi svoje Želje, šta zaista tražiš. Tek kada skreneš misli sa svoje ljudske prirode, nešto se može desiti da te isceli od stanja za koje misliš da treba isceljenje. To je kako počinješ da razumeš: "Moja prava priroda je apsolutna Stvarnost. Ja sam to. Ja sam čista svesnost. Iako se čini da imam telo i čini se da mislim, znam da je ovo kao fatamorgana, kao hipnoza, i telo ne postoji." Dakle, nenormalnost, bolest, ne postoji. Oskudica ne postoji.

Pojavnost sveta ne postoji, i ti se na jednostavan način poistovećuješ sa svojim pravim Sopstvom. Naravno, to činiš Istraživanjem: "Ko sam ja? Šta je izvor ja?" Zaboravljaš na vreme i prostor, jer prošlost i budućnost su u sadašnjosti. Ne čini to komplikovanim, rečitim, intelektualnim. Postaješ jednostavnost sama. Jednostavno se svakodnevno sećaš da: "Ja nisam telo-um fenomen. Nemam ništa sa svetom. Ja je zapravo Svest, praznina, nirvana, sat-chit-ananda. Ja je zapravo Parabrahman. Ja sam to." Samo se sećati, ne zaboraviti, sećati se, to je važna stvar. Moraš se podsećati, čim otvoriš oči ujutro. Ne misli o svetskim stvarima. Svet će se pobrinuti sam za sebe. Svet se odvija kako treba. Ne misli o svojim stvarima. Koliko ti znaš, pod zakonom si Karme, i gospodar Karme, Išvara, će se pobrinuti za sve. Zato nemoj čak ni misliti o tim stvarima. Drugim rečima, ne misli na svet kao na manifestacije i ne misli na telo i njegove probleme, nego radije Istražuj: "Kome ovo telo dolazi? Kome dolazi Um koji neprestano misli i misli i misli? Ko ga poseduje? Ja? Ali moje pravo ja je apsolutna Stvarnost. Stoga ja koje se

pojavljuje da ima telo i njegove probleme, ja koje se pojavljuje da opaža svet i univerzum, mora biti lažno ja. Ipak, odakle je poteklo? Šta ga je rodilo?" Onda možeš misliti o izvoru moći, duhovnom Srcu na desnoj strani grudi. Ako želiš, možeš videti sliku svog božanstva koje poštuješ, u centru lopte svetlosti na desnoj strani grudi, bilo da je to Buda, ili Mojsije, ili Isus ili bilo ko drugi. I možeš posmatrati ja dok izlazi iz tog centra i ide gore ka tvom mozgu. I onda iznenada se poistovećuješ sa telom i svet nastaje. I Um se pojavljuje da sve to održava. Tada se uhvatiš. Obrneš proces. Posmatraš ja kako se vraća iz mozga. Boraviš u ja. Držiš se ja. Pratiš ja-nit. Pratiš ja dok se vraća u duhovni srčani centar i nestaje. Onda ćutiš. Samo potpuno ćutiš. Ako se Misli ipak pojave, Istražuješ: "Kome dolaze?" i opet ćutiš. Dok ovo praktikuješ svaki dan, dan za danom, nedelju za nedeljom, mesec za mesecom, godinu za godinom, nešto će popustiti. Nešto mora popustiti, i postaćeš slobodan. Slobodan u Tišini. (tišina) Šanti, šanti, šanti, om, mir, Mir. Ima li pitanja koja biste želeli da postavite?

SB: Roberte, pre tvog Prosvetljenja, kakvo je bilo tvoje raspoloženje. Jesi li bio uspostavljen spontano u Tišini bez ikakvih Učenja?

R: Od rođenja, pojavnosti rođenja, uvek sam se osećao drugačije. Uvek sam osećao da ne pripadam svom telu. Nikada nisam shvatao šta se dešava, ali sam se osećao van mesta. Kao da nosim teret i imao sam sporadične spoznaje gde bih izgubio svest Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

i kada bih otvorio oči, sati bi prošli. Tek kada sam imao 14 godina i doživeo ono stapanje sa Sopstvom, shvatio sam da postoji samo Sopstvo i ništa drugo. (SB: Da li si bio bez Misli, jesi li bio prepušten Sopstvu, svetlost, jesi li napustio Um generalno?) Ne, ne baš, još uvek sam imao Misli. Funkcionisao sam kao i svi drugi, ali sam bio svestan da to nisam ja. (SB: Dakle, bio si kao Svedok?) Nekako. Nisam znao šta je to. Osećao sam da ne pripadam svom telu, ali nisam razumeo šta se dešava. (SB: Dakle, bio si više usredsređen na Svest nego što si bio poistovećen sa Mislima, je li to tačno?) Oboje. Misli su bile, ko sam ja? Bez korišćenja tih reči. I uvek sam razmišljao, zašto sam rođen? Koja je svrha života? Ja sam dete, odrastiću, onda ću umreti kada budem star, može li ovo biti ja? I onda bih zaboravio na to na neko vreme i bio kao svi drugi. Ali onda bi se vratilo samo od sebe i nekako me proganjalo, da ne pripadam svetu i eto me.

SL: Roberte, mi koji navodno živimo kreativnim životom i koji smo obučavani i hvaljeni za dobru maštu, smatramo vrlo teškim da zaustavimo slike i letove fantazije i romantične predstave o ovom Učenju da preplave Um?

R: Ne pokušavaj ništa da zaustaviš. Jednostavno Istražuj: "Kome ovo dolazi?" Uvek se vrati na Istraživanje. (SL: Neprekidno.) Neprekidno. "Ko misli ove Misli? Šta je njihov izvor? Kome sve ove Misli dolaze?" Nikada ne propusti dan a da to ne učiniš, i dok istražeš, nešto će početi da popušta, na kraju. (SL: To je čudan osećaj ili nešto što se dešava?) Kome je čudno? (SL: Da.) Sve ove stvari moraš Istraživati. "Ko ima čudne osećaje? Ko se oseća ovako? Ko se oseća tako? Kome ovo dolazi?" I dok to činiš, Misli će dolaziti sve ređe i ređe. I prostor između Misli će se širiti sve više i više svakog dana.

SL: I onda, mi praktične prirode, takođe se pitamo, koliki je aktuarski procenat da se ovo desi? Upravo sam negde pročitao da ima tako malo ljudi koji ovo postignu?

R: Nema veze šta si pročitao. Postoje svakakve priče o svakakvim stvarima. Drži svoj Um na sebi. Boravi u ja. Jedinstven si na svoj individualni način. Ne poredi se ni sa kim, budi svoj. Možeš pročitati deset različitih knjiga i one će ti dati deset različitih načina da radiš stvari. Zaron u sebe, idi dublje i dublje svakog dana i mogu te uveriti da će nešto popustiti i na kraju ćeš postati slobodan.

SB: Roberte, postoji li faza, čitao sam o bhaga-samadhiju, postoji li faza u kojoj je tvoja Svest toliko poistovećena sa sobom da čak i objekti sveta bivaju zasenjeni i nestaju u Svesti. To se zove bhaga-samadhi.

R: Da. Kada objekti sveta potpuno nestanu, tada ćeš ostati bez tela. Više neće biti potrebe za tvojim telom. (SL: To se zove translacija.) Tada ćeš biti mrtav. (SB: Ali čak i otvorenih očiju, objekti navodno... budući tako poistovećeni sa Svesti, objekti se pojavljuju samo... mislim, nema objekata, oni su zasenjeni i postoji samo Svest.) Šta je Svest? Ako postoji samo Svest, šta je to? Ko treba da je iskusi? Sve dok još uvek imaš telo, kako se pojavljuje, uvek ćeš posmatrati

drveće, ljudi, cveće, svet. Ali nećeš biti vezan ili prevaren tim stvarima. (SB: Zar ne postoji tačka, međutim, ako si toliko apsorbovan u stvarnost da se fizika svega menja i ti prisijavaš slike?) Ti si svestan, kada uzmeš slučaj table. Da si ti kao tabla i slike su superponirane na tablu. I onda se brišu i nove slike se crtaju. Onda se brišu i nove slike se crtaju... (SB: Zar to nije sjaj, određena vrsta svetlosti, sjaj?) Ti ideš iznad svetlosti i sjaja. Sjaj i svetlost su od uma.

SB: To je kao prisijavanje, kao da si toliko apsorbovan u sjaju da se čak i objekti jednostavno apsorbuju u sjaj i oni su prisijani u sjaju te svesti?

R: To je sve od uma. (SB: Je li tako?) To je sve od uma. Čista svest nikada ne može biti shvaćena od strane konačnog uma. Ne postoje reči da se opiše. Ne postoji ništa što možeš učiniti ili reći... (SB: Dakle, nije čak ni svetlost?) To je iznad svetlosti. (SB: Dakle, u tom stanju ako su ti oči otvorene, objekti se i dalje pojavljuju?) Objekti se pojavljuju kao pojave, ali se i dalje pojavljuju ili bi napustio svoje telo. (SB: Postoji li stanje gde se objekti rastvaraju u svetlosti sa otvorenim očima?) Kada napustiš svoje telo. Ali sve dok se čini da nosiš telo ili se čini da to radiš, viđaćeš objekte. Ali znaćeš da oni nisu objekti. Oni su kao voda u fatamorgani, izgledaju stvarno ali nisu. I ništa te na ovom svetu ne može prevariti. Zbog toga Džnani gubi svaki koncept straha. Ne postoji ništa što ga može uplašiti. Ne postoji ništa što iko može učiniti njemu ili njoj. Slobodni su, potpuno slobodni. Ali vide objekte. (SB: Ali smešna stvar u vezi slike je da je sve za šta smo sigurni da je stvarno, apsolutno nestvarno.) Stekni to iskustvo i vidi za sebe.

SG: Da li je iko ko je čuo tvoje učenje postao prosvetljen?

R: Možeš li to ponoviti? (SG: Da li je iko ko te je čuo ili sledio postao prosvetljen, koliko ti znaš?) Da.

SE: Prošle nedelje sam pitao Roberta, drvo, kako, dovraga, možeš reći da je to nestvarno, da je iluzija i Robert je rekao: "To je kao san, kada se probudiš šta se desi sa drvetom." Pa sam jutros bio nekako uznemiren pa sam nazvao Jean Dunn, gore na severu u Packervilleu, koja je bila Nisargadattina učenica. Rekao sam: "Jean, šta misliš pod tim da je svet nestvaran?" A ona je rekla: "Pa, to je kao san, kada se probudiš šta se desi sa svetom iz sna?" I rekao sam: "To sam već čuo." I rekao sam: "Šta je onda stvarno?" A ona je rekla: "Apsolut je stvaran." I rekao sam: "Kako znaš Apsolut?" A ona je rekla: "Pronađi osećaj postojanja, izvor postojanja u sebi, Sopstvo, i samo boravi u njemu. I nastavi da boraviš u njemu." I rekao sam: "To i radim." A ona je rekla: "Pa, uspelo je kod mene." (smeh) Ali izgleda kao da se Džnaniji okupljaju i usklađuju svoje priče. (smeh)

R: Da. Rekao sam joj da će te nazvati za par minuta. (smeh) (opšti razgovor i smeh)

SB: Možda je tako teško jer je tako izuzetno jednostavno. Možda je najteža stvar na svetu biti beskrajno najjednostavniji...

R: Naravno, sve što treba da uradiš je da se probudiš sada. Gde ne misliš na minut pre, ili minut od sada. Samo se probudiš. Prošlost i budućnost su postali sažeti u sadašnjosti.

SE: Da li bi bilo kakve prednosti imati intenzivne vežbe kao što imaju u Zen-u? Gde nedelju dana ne radiš ništa osim vežbaš "Ko sam ja?" ili "Ja jesam?"

R: Sve te stvari pomažu ali u krajnjoj analizi, to je između tebe i tebe. Ti i ja znamo mnogo ljudi koji su bili kod Zen monaha, bili budisti, bili sve i svašta pod suncem mnogo, mnogo godina. I još uvek nisu realizovali Sopstvo. To je zato što obično slede spoljašnje procedure. Umesto da sve okrenu ka unutra u Sopstvo, oni i dalje reaguju na spoljašnje uslove. Uzimajući, na primer, da je

jezero ili drvo tako lepo i želiš da budeš poput svog drveta ili jezera. Dok u stvarnosti drvo ili jezero postoje samo zato što um postoji. Ti daješ oblik svemu u univerzumu. Stoga, kada postaneš introvertiran i tvoj um se vrati nazad u srce, lepota i radost i ljubav koju si osećao prema drvetu ili planini ili jezeru postaju ljubav prema Sopstvu. Ti si to i u miru si. Jer nikada više ne moraš izlaziti tražeći lepotu, tražeći sreću, tražeći radost. Postao si živo oličenje toga samog.

SY: Roberte, postavljam vrlo svakodnevno pitanje. Čitao sam ovde da si imao 18 kada si otišao u Indiju? (R: Hm.) Je l' tako? (R: 17, 18, da.) Po analogiji koju si davao, svi su čuli za sestru Terezu koja pomaže parijama i... (R: Majku Terezu.) Šta? (R: Majku Terezu.) Šta sam rekao? (SH: Sestra.)

SY: O, izvini, nisam shvatio. (R: U redu je, frojdovska omaška.) Frojdovska omaška, da. Svi su čuli za Majku Terezu, kad bi svi ti siromašni domorodački parije Indije došli i ona rekla: "Ne smetajte mi, danas se bavim svojim stvarima, usavršavam svoju samorealizaciju." Pitanje koje postavljam je, kako to da su neki od najsebičnijih, egoističnih, groznih, neko ko je bio u Zen-u ili bilo čemu i ne bi ti dali prevoz da nabaviš hranu da ti život zavisi od toga. I toliko su zauzeti svojim stvarima. Dakle, razumem da kažeš da moraš ući u sebe, ali postoji razlika između... (R: Da.) ...odlaska iznad uobičajene strogosti i pomaganja ljudima i biti toliko sebičan da te nije briga ni za koga.

R: Upravo tako, objasnio sam ovo ranije. Većina ljudi koje opisuješ su pod pogrešnim zaključkom da moraju raditi samo na sebi i ostatak sveta ne postoji za njih. Ali ono što ja kažem da se dešava je sledeće, kako radiš na sebi postaješ saosećajniji i automatski imaš služenje čovečanstvu. Zaista ne izlaziš iz svog puta, ali ljudima koji ulaze u tvoju auru, u tvoj život, uvek si im na usluzi. Postaješ pun ljubavi, saosećajniji. Ali takođe shvataš da si ti Sopstvo svega. Svako, sve je emanacija tvog sopstvenog uma. Dakle, kada pronađeš sebe i postaneš živ i probuđen, tada ćeš uključiti sve i svakoga na ovom svetu. I bićeš blagodet za čovečanstvo. Kada sediš u tišini i ne radiš ništa. Jer to obuhvata sve i svakoga.

Dok su ljudi poput Majke Tereze bhakte. Oni su predani ljudi i njihova je karma da provedu život pomažući kao što ona radi. Ne bi mogla prestati čak i da je htela. Zbog toga je došla na ovu zemlju. Ipak, svi smo mi različiti karmički govoreći. Svi smo došli na ovu zemlju iz određenog razloga. Majka Tereza nikada ne bi mogla sedeti u ovakvoj klasi. Ona bi gledala bolesne ljude pokušavajući da pomogne, obilazeći tapšući svakog po glavi, stavljajući zavoje na ljude, stavljajući merkurhrom ili jod na svakoga. To je njena karma i to je dobro. U tome nema ništa loše. Zato je toliko važno razumeti da nikada ne osuđujemo nikoga. Ne poredi se ni sa kim i ne poredi nikoga ni sa kim. Nego traži istinu u sebi. Moli se Bogu da ti otkrije istinu. Gde pripadaš, šta bi trebalo da radiš i uranjaj dublje i dublje u Sopstvo. I ako je suđeno da pomažeš drugima na ovom svetu, da provedeš život radeći to, naći ćeš način. I desiće se samo od sebe. Zato ostavi svakoga na miru, ne osuđuj nikoga, ali nastavi da radiš na sebi dok ne postaneš slobodan. I tada ćeš shvatiti istinu o celoj stvari.

SB: Roberte, ako ostaneš bez misli nakon istraživanja, hoćeš li se automatski gravitirati ka srčanom centru na desnoj strani grudi i osetiti Sopstvo tamo?

R: Prvo moraš gravitirati ka srčanom centru pre nego što ostaneš bez misli. Ako ne gravitiraš tamo, imaćeš misli jer je "ja" u mozgu. I daje ti ideju da si ti telo, ti si um i ti si svet. Stoga je ideja da se "ja" spusti u srčani centar. Tada ćeš biti bez misli. (SB: I da li moraš...) Istraživanje. (SB: Istraživanje, i da li stavljaš pažnju na desnu stranu grudi?) Možeš zamisliti da je desna strana grudi poput sunca. Svetlost milion sunaca, sa tvojim omiljenim božanstvom u centru. I takođe možeš zamisliti da "ja" ide iz mozga na desnu stranu tvog grudi u usta božanstva dok se ne rastvori i asimiluje i onda ostani tih. I svaki put kada nove misli dođu, istražuj: "Kome one dolaze?" (Pokušaji da stavi traku.)

R: Srediću ja to jednog dana. (smeh) (SM: Da.) (smeje se)

R: Imamo neke objave, mislim?

SG: Da li je Dana još u bolnici? (R: Ne, vratila se juče.)

SE: Imamo neke Džnana narandžaste majice za one koji su zainteresovani da ih nabave. Razmišljao sam da ih podelim i postoje različiti načini od toga, ali to bi samo stvorilo probleme. Pa smo odlučili da ih prodamo po ceni. Biće oko šest dolara svaka ako ste zainteresovani. O, da, takođe sam mislio da bi bilo dobro da počnemo sa zajedničkim sastancima koje smo imali par puta kada su problemi nastajali i bili su lepa stvar. Možda bismo mogli početi jednom mesečno posle satsanga samo da vidimo, znate - šta se dešava u našim životima, šta se dešava sa praksom, šta se dešava u sanghi, počevši možda od sledeće nedelje. Ljudi koji su zainteresovani posle satsanga?

(slaganje sa nekoliko učenika)

SM: Prošle nedelje smo imali neke od traka i sve smo ih prodali - takođe želim da kažem da smo završili naš najnoviji transkript i zaista je jedan od najlepših što je ikada bilo. To kažem za svaki, ali istinito je. (smeh) U njemu je Robert rekao: "Sve je u ovom jednom." I tako je, imam ih četiri, ako mogu da nađem četiri osobe da... Zaista je lepo. Zaista je. (smeh) Čitao sam ga već deset puta i ne mogu da ga se nasitim.

SL: Roberte, možemo li dobiti kopiju "Šta je Džnani?"

R: Gde je to? O, to, naravno, svakako. (SL: Imaš li samo jednu kopiju za mene?) Meri može napraviti nekoliko kopija i dati... (SB: Ko je to napisao, Roberte?) Ja sam napisao.

SM: Napravio sam par kopija, nisam pitao da li je u redu. (R: O, naravno.)

SB: Možda bi trebalo da bude u transkriptu, kopirano pravo u njega. (opšti razgovor)

SM: Robert bi voleo da je izložim na stolu. Pesmu koju je Li napisao, mislim da ju je Dana jednom pročitala, Džin jednom pročitala. Prelepa, prelepa pesma. (opšti razgovor između učenika)

R: Imamo malo prašada. Slobodno se poslužite ili kako god. (tokom prašada Robert pušta pesmu na traci) (Nakon što je pesma odsvirana)

R: Obično ne prodajemo stvari ovde, ali svi ste upoznali Dejvida i on je muzičar koji se bori i može mu zatrebati novac.

SB: Roberte, možemo li napredovati čak i ako ne osećamo da napredujemo? (R: Da.)

SE: Osim u tvom slučaju, Bobe. (učenici se smeju)

SH: Ti si jedini izuzetak. Samo moraš da odustaneš, to je sve. (još opšteg razgovora, učenici se zabavljaju)

R: Zapamtite da volite sebe, da se klanjate sebi, da se molite sebi, da obožavate sebe jer Bog prebiva u vama kao vi, mir, volim vas. Srećan dan majki, očeva, sinova... (traka se završava)
[TOC]

Pomaganje 20. jun 1991.

Robert: (traka počinje naglo) ...zato što si podesio mikrofon, moram nešto da kažem. Dakle, dobro veče. (Dobro veče.) Kako ste? Dobro, nadam se.

SH: Sve je dobro. (smeh)

R: Jeste li sigurni?

SH: To je ono što čujem da ti kažeš.

R: Kao što većina vas zna, šetam tokom dana u parku, posebno ujutru. I srećem ljude, interesantne ljude. Bio je jedan gospodin sa kojim sam povremeno razgovarao. I nakon otprilike šest meseci viđanja s vremena na vreme, razgovarajući s njim, dao sam mu neke od transkripata. Prišao mi je jutros i rekao mi da je producent u Holivudu, neke vrste, i da može da me dovede na

šou Stiva Edvarda i takođe Lari Kinga. Mislim, zaista nisam znao šta da kažem. Nakon čitanja transkripata, razgovora, veruje da bih trebao postati slavan širom sveta, i svi bi trebali znati za mene. Pa sam ga pitao: "Zašto?" Odgovorio je: "Da bi mogao pomagati drugima. Ljudi nikada pre nisu čuli za tebe i moći će da čuju za tebe, i biće im pomognuto." Rekao sam: "Zašto?" i tvrdio je da je dobro za sve. Pa sam rekao: "Koja je svrha?" i ne znam šta mi je rekao. Ne mogu da se setim. Ali provešćemo ostatak vremena pričajući o ovome. Da li zaista pomažemo ljudima? Ako pogledate svet, užasne stvari koje se dešavaju na ovom svetu, da tako kažem, ljudi pomažu ljudima od početka vremena, a svet je gori nego ikada. Trebamo li zaista pomagati ljudima? Prvo moramo početi da razumemo da je sve ipak predodređeno, i da li smo izabrani da pomažemo drugima nije naša briga. Ako tvoja karma diktira činjenicu da treba da pomažeš drugima, nećeš moći da prestaneš. Postaćeš poput Majke Tereze, i poštovaćeš karmičke zakone, hteo ti to ili ne. Ali što se tiče Džnanija, ne postoje drugi. Drugi su jednostavno on sam. Dakle, time što je u telu, da tako kažem, Džnani postaje blagodet za celo čovečanstvo. Za prosečnu osobu, nikada ne bi trebali ni da pomisle: "Treba li, ili ne treba da pomažem drugima?" nego bi trebali da postave kao pravilo da pomognu onome kome je potrebno, ako mogu, i ne razmišljaju o tome. Ovo je tvoja karma u svakom slučaju. Ponovo je predodređeno, svaki korak koji ćeš napraviti u ovom telu, na ovoj ravni postojanja. Ne treba da brineš o ovome.

Ali ako se ukaže prilika, kada imaš priliku da pomogneš drugim ljudima, svakako to učini. Ali Džnani je prevazišao to pitanje. Džnani nije od ovog sveta, iako se čini da je u svetu. Oni su sveprisutni, sveprožimajući, tako da je njihovo postojanje blagodet za celo čovečanstvo. Samo njihovo postojanje, jer su sveprisutni, svemoćni, sveznajući. Ako se osoba reklamira, pojavljuje na TV-u, ide na radio, piše mnogo knjiga i tako dalje, možeš biti siguran da ta osoba nije Džnani. To je prvi znak koji te upozorava. Zašto? Mora postojati lično "ja" da bi se radile ove stvari. Kod Džnanija ne postoji lično "ja". Lično "ja" je ubijeno. Kako onda Džnani može da se ponaša kao lično "ja", i da se pojavljuje u javnosti i radi sve te stvari? Razmisli o tome. Ne postoji ambicija koja je ostala u Džnaniju. Nema ciljeva. Džnani nikada ne izlazi iz svog puta da drži časove. I najmanje što želi je da poveća časove, da privuče stotine ljudi. To nije neophodno. Oni koji su tako karmički nastrojeni, oni koji su platili cenu u prethodnom životu kroz meditaciju, kroz koncentraciju, kroz traženje u prethodnom životu, automatski će biti privučeni Mudracu. Ništa to neće moći da zaustavi. Svi u ovoj grupi koji se iznova i iznova vraćaju na satsang, biće koji su se usavršili u prethodnom životu. Prošli su kroz stadijum beztrudne svesnosti, i sada su spremni da idu do kraja. To ne znači da će trajati jedan život, ali su veoma napredni. I hteli vi to ili ne, ovo je istina o vama. Više se dešava u vašoj svesti nego što možete ikada zamisliti. Zašto mislite da dolazite ovde? Mislite da dobrovoljno dolazite ovde, ali ne dolazite. Primorani ste da to činite. Ovo je vaše vreme. Dakle, vidite da Džnani ne ide napolje tražeći učenike. Džnani ne traži divljenje, sledbenike, ili da izgradi pokret. Nego Džnani ostaje gde jeste, i oni učenici koji su spremni biće privučeni poput magneta gvožđe. Čak i ako pobornik živi u Kini ili Japanu ili Africi, vibracija Džnanija je takva da će biti privučeni, i pre ili kasnije doći će u kontakt sa poslednjom fazom svog života, a to je Mudrac. Vi stoga nemate o čemu da razmišljate, nemate šta da planirate, nemate o čemu da brinete, nemate o čemu da se pitate. Samo treba da budete svoji, i sve će se pobrinuti samo za sebe. Zar to nije divno? Ne morate da se pitate kod kuće: "Hoću li ići da vidim Roberta ove nedelje ili ću ići u bioskop?" Postoji nešto u vama što je sve unapred uredilo. Vi nemate ništa da kažete o tome. Pa zašto pokušavati donositi odluke? Mnogi od vas uče da kada ostanete mirni i nekako se sklonite sa sopstvenog puta, stvari ne mogu biti bolje za vas. Nalazite mir, sreću, slobodu. Počinjete da vidite da je sve dobro i više niste zabrinuti za svetsku situaciju, za nečovečnost čoveka prema čoveku. Te stvari su naravno važne na ovom svetu iluzije, ali počinjete da ih gledate iz drugog ugla, druge perspektive.

Znate da je praktično nemoguće promeniti svet ma koliko god ljudi pokušavali. Svet se i dalje odvija kako treba. Uvek će postojati nečovečnost čoveka prema čoveku. Uvek će postojati sukobi

ličnosti, konflikti, ratovi. To je samo prirodno na ovoj iluzornoj ravni postojanja. Jer ako razumeš da je ovo ravan dualnosti, kako stvari mogu biti samo jedne vrste? Možeš li zamisliti svet koji je potpuno miran, gde svi vole jedni druge? To je idealistično i u svom obmanutom stanju želimo da je istinito. Ipak, ovo nije priroda ove planete. Ova planeta treba da bude zbunjujuća i zagonetna onoliko koliko se čini. Sve treba da bude onako kako jeste. Samo razumeti ovo, predstavlja napredno stanje. Jer shvataš da ne kažeš da nećeš pomagati drugima. Shvataš da ne možeš pomoći drugima, čak i ako se čini da možeš. To je paradoksalno. Čini se da pomažeš drugima kada pomogneš beskućniku, recimo. Daš beskućniku dobar obrok. Smeštiš ga ili je na par dana. Staviš im 50 dolara u džep, i oni odu svojim putem. Nekoliko dana kasnije osoba je odmah tamo gde je bila pre, ipak si uradio ono što si trebao da uradiš. Zato kada pomogneš bilo kome, ne treba da razmišljaš o tome. Ne treba da pitaš: "Šta se dešava?" Ne treba čak ni da se pitaš da li si uradio pravu stvar. Radiš ono što treba da radiš, i onda to ostavljaš i zaboravljaš. Ne postaješ deo karmičke igre. Izdigao si se iznad ovoga. I kako postaješ miran, kako bes polako nestaje iz tvoje svesti, kako se sva anksioznost i gorčina i mržnja transcendiraju, i počinješ da osećaš divan mir, počinješ da primećuješ da se i oni ljudi koji ulaze u tvoju auru osećaju mirno, osećaju harmonično. Ne radiš ništa dobrovoljno. Samo si se izdigao. Izdigao si se na više stanje svesti. Ruža ne mora da proglasi: "Mirisna sam." Po svojoj prirodi, mirisna je. Tako ni ti ne moraš da proglasiš: "Činim dobro delo, pomažem drugima." Po svojoj prirodi ne možeš a da ne pomažeš drugima, svojim samim prisustvom. I kako nastavljaš da se otvaraš, primećuješ da si sve manje i manje uključen u igre ovog sveta. Igraš sve manje i manje igara. Ostavljaš druge na miru do izvesne mere. Ako ne možeš reći dobru reč, ili pomoći na bilo koji način, ne govoriš ništa, i svojom samom tišinom si blagoslovio nekog drugog. Kada zaista postaneš svoje istinsko biće, kada tvoja istinska priroda buđenja dođe, počinješ da shvataš da nema više ništa da se radi, nema kome pomoći, jer vidiš da je ceo univerzum emanacija tebe samog. I kako počinješ da ideš još dalje, ti više nisi ti sam, sa malim s, nego si univerzalno Sopstvo, i čak dok gledaš svet, vidiš Sopstvo. Ovo je opet paradoksalno. Mudrac gleda svet, vidi sve što i ti vidiš, ali ipak gleda pravo kroz sve. Vidi svest, apsolutnu stvarnost. To je poput spaljenog užeta. Mudrac shvata da je uže spaljeno i da je beskorisno bilo kome, dok prosečna osoba gleda spaljeno uže i veruje da je uže stvarno i da se može koristiti. Tako je, kada prosečna osoba gleda svet, sve što njihova čula govore

im se čini stvarnim. Poistovećuju se sa svim tim stvarima. Poistovećuju se sa situacijama, sa osobama, sa mestima, sa stvarima. Dok Mudrac vidi istu stvar, ali je svestan samo Sopstva kao univerzuma. Ne pokušavajte ovo analizirati. Zapamtite da konačni um ne može shvatiti beskonačno. Zbog toga je važno da uvek vidite odakle dolazite. U šta ste bili uključeni danas, na primer? U retrospektivi, vratite se na jutro. Šta je prva stvar koju ste uradili kada ste otvorili oči? Trebalo je da budete svesni da je misao-"ja" putovala iz srčanog centra u mozak, i sada ste budni, i osećate svoje telo i osećate svet. Ne treba da idete dalje. Sada treba da pokušate da radite na sebi, tako što šaljete misao-"ja" nazad iz mozga, nazad u duhovni centar, duhovno srce. Trebalo bi odmah pokušati ovo uraditi. Drugim rečima, ne treba da nastavljate igru misli-"ja" koja vam govori stvari o vašem telu, o svetu. I ne treba da uključite TV i gledate svetske vesti, jer vas to vuče dalje u iluziju. Nego treba odmah početi da istražujete: "Šta se desilo sa 'ja'? Gde je 'ja'? Očigledno mora biti u mojoj glavi, jer sam svestan svog tela i sveta, i poistovećujem se sa tim." Ovo je način na koji treba da razgovarate sa sobom, i pitate se pitanje: "Ali kako je ta misao-'ja' stigla do mog mozga?" i stanete. Kako počnete da razmišljate o ovome, boravite u "ja", i ako zaista boravite u "ja", misao-"ja" počinje da putuje unazad. Počinje da napušta vašu glavu i počinje da putuje unazad ka srcu. Ali morate se uhvatiti. Ovo je prva stvar koju treba da uradite kada se probudite. Znam da većina vas zaboravi. Ipak, trebalo bi da imate neki znak koji vam govori: "Vreme je da boravim u 'ja'. Neću dozvoliti 'ja' da donese sve ove misli u moju glavu." Zaboravite na svoj posao na trenutak, zaboravite na oblačenje, zaboravite na vreme, i shvatite da je razlog zašto mislite o svom telu ili bilo čemu drugom, taj što je misao-"ja" ušla u vaš mozak,

i sada formira telo i um. Počinjete da vidite da um nije ništa drugo do konglomerat misli. Da nema misli, ne bi bilo uma. Zar ne vidite šta radite? Kako počnete da razmišljate na ovaj način, misao-"ja" počinje da se vraća svom izvoru, sama od sebe. Drugim rečima, ne morate zaista poslati misao-"ja" nazad Sopstvu ili srčanom centru. Jednostavno morate istražiti šta misao-"ja" zaista jeste. Doći ćete do zaključka da je, ipak, samo misao. Ako misao-"ja" zaista ne postoji, onda moje telo i svet ne postoje. Samo razmišljajući o ovim stvarima, počinjete se osećati mirno, srećno. Znam da govorite: "Pa, nemam vremena da ovo radim svako jutro. Kasnim na posao. Moram se obući. Moram doručkovati." Ali opet vam kažem, ovo nije joga ili meditacija, gde morate izdvojiti vreme za meditaciju i onda nastaviti sa svojim obavezama. Ovo je superiorna metoda samoistraživanja, i ako samo počnete da praktikujete

ovo samoistraživanje, primetićete da kada je vreme da se obučete, doručkujete i odete na posao, vaše telo će to uraditi u rekordnom vremenu. Nećete čak ni razmišljati o ovim stvarima, ali će se vaše telo istuširati, uraditi šta treba, i bićete napolju iz kuće i osećaćete se sjajno. Ovo je razlika između samoistraživanja i meditacije. Ne meditirate ni o čemu. Jednostavno istražujete svoju misao-"ja", i svaki korak će doći sam od sebe. Nećete morati da razmišljate o tome šta ću sledeće reći. Na primer, dok radite na sebi na ovaj način i misli vam dolaze, nešto u vama će odmah reći: "Kome ove misli dolaze?" Ne planirate ovo. Niste vežbali. I usput, nikada ne vežbajte, nikada ne planirajte noć pre, šta ćete raditi ujutru. Osim ako je spontano, neće funkcionisati. Zapamtite ovo. Samoistraživanje treba da bude spontano. Ne treba da bude naporno. Ne treba da bude nešto što ste planirali. Jednostavno počnete da gledate sebe. Otvorite oči kada se probudite. Počinjete da shvatate da ste neposredno pre nego što ste se probudili bili u potpunom stanju mira, u stanju bez misli. Bili ste u beztrudnom stanju bez misli. Ali sada ste dozvolili misli-"ja" da ode u mozak, i razmišljate o svom telu i svetu. Pa vam dolazi misao: "Kako da se vratim u beztrudno stanje bez misli? Boravljenjem u 'ja'. Odakle je došlo 'ja'? Ko sam ja? Sigurno 'ja' mora imati izvor. Taj izvor mora biti prilično moćna stvar sama po sebi, šta god da je." Drugim rečima, pretpostavljam da ne shvatate da je izvor Sopstvo. Ali samo pomišlju da je misao-"ja" izašla iz njega, to mora biti nešto moćno. "Zašto je onda misao-'ja' izašla iz njega? Šta je misao-'ja'? Stalno je zovem misao-'ja'. To je misao. Ne postoji 'ja'." Ovo vam daje znak. Čini vas srećnim, jer shvatate da nemate sa čime da se borite. Zapravo, neki ljudi jednostavno postanu mirni i ne kažu ništa više. Drugim rečima, kada shvatite da je "ja" misao, postajete mirni, i "ja" će odmah nestati. Neće biti misli. Osećaćete se divno. Onda se možete obući i otići na posao. Ali zamah onoga što ste uradili jutros pratiće vas kroz dan. Istina je da ćete se uključiti u svet, ipak ćete naći da imate vremena da mislite o svom Sopstvu. Boravićete u "ja". To će se desiti samo od sebe i naći ćete na svom poslu, šta god da radite, donosite prave odluke bez razmišljanja. Stvari vas ne uznemiravaju. U miru ste sa svetom. Osećate se blaženo. Tada možete početi da vidite o čemu sam govorio ranije. Nemate želju da govorite ljudima o ovome. Ljudi moraju biti spremni. Moraju se podići sami za svoje pertle. Ljudi moraju biti pripremljeni da bi mogli praktikovati samoistraživanje, a priprema je obično napravljena u prethodnom životu. Stoga vam nešto govori da je gubljenje vremena pisati knjige, ići na javnu televiziju, pokušavati proširiti učenje, raditi bilo šta.

Jednostavno živite svoj život na divan način. Sve se samo brine o sebi, i primećujete da se vaša svest širi. Počelo je misleći o sebi, a sada se širi da obuhvati svet, da obuhvati univerzum. I onda počinjete da vidite sve u ovom univerzumu kao sliku na ekranu, i vi ste ekran. Više nikada ne brinete. Više se ničega ne plašite. Razumete celovitost svega, da nema grešaka, sve je dobro, ništa nije loše. Ali morate raditi ove stvari svakog dana, posebno ujutru kada prvi put otvorite oči. To je vreme da zaista radite na sebi. Ako sačekate do kasnije, tada maja postaje prejaka i zgrabi vas, uzrokujući da se zaista uključite u lilu, u igru života. Ali kako radite na sebi svakog jutra, telo se brine samo o sebi, um se gasi, ego se pretvara u poniznost, postajete srećni. Ne

postoji ništa što morate učiniti. I opet, vaše telo će raditi šta god je došlo ovde da radi, ali vi nemate ništa s tim. U miru ste. (tišina) Šanti, šanti, šanti, mir. Možete postaviti pitanja ako želite.

SK: Roberte, jednom u prošlosti - ne mogu se setiti kada je to bilo - rekao si izjavu: "Mislim, dakle jesam." Ali onda si rekao da bi trebalo da bude drugačije.

SM: Mislim da je bilo: "Jesam, dakle ne moram da mislim."

R: Da, šta je s tim?

SK: Samo se nisam mogao setiti fraze. Hvala. (tišina)

R: Zna li neko neki dobar vic? (SF: Da.) Izvoli. (SF: Šta je rekao Zen budistički monah prodavcu hamburgera?) Odustajem? (SF: Napravi mi jedno sa svime.) (učenici se smeju) To je dobro. (smeh) (tišina)

R: Još viceva, komentara?

SL: Trejsi Elen je rekla da bogataš ne može proći kroz iglene uši kamile... nerazumljivo (smeh)

R: Ova dama ide u Izrael. Pa odlazi do šaltera i pita: "Primate li pse?" Menadžer na šalteru kaže: "Da, primamo, ali moraju biti u sanduku." Ona kaže: "U redu." Pa stavi psa u sanduk i donosi ga službenicima za prtljag i kaže: "Dobro se pobrinite za ovog psa." I oni kažu: "U redu." I ona je jako sitničava. Sada na putu do Izraela ima dosta turbulencije i sve životinje se uznemire i kada avion sleti, pogledaju u njen sanduk i pas je mrtav. I ona tako vrišti: "Donesite mi mog psa! Donesite mi mog psa!" Službenici za prtljag ne znaju šta da rade jer znaju da će ih tužiti. Ona je jako sitničava. Pozvali su menadžera i ispričali menadžeru svoju priču i menadžer je rekao: "Evo šta ćemo uraditi. Postoji

prodavnica kućnih ljubimaca preko puta i imaju belog pudla baš kao ovaj pas, pa kupite pudla i zamenite ga, ona nikada neće znati razliku." Tako su kupili pudla i izvadili mrtvog psa i stavili živog tamo. I ona je vrisnula: "Gde je moj pas?" I oni iznose sanduk do nje i kažu: "Evo vašeg psa, gospođo, vidite." I pokazali su joj psa i ona je rekla: "Ovo nije moj pas." A oni su rekli: "Zašto nije?" Ona je rekla: "Moj pas je bio mrtav, nosila sam ga u Izrael da ga sahranim." (učenici se smeju) (pauza) Imamo prašad za jelo. Možete ga proslediti na ovu stranu. Možete ga proslediti na onu stranu. (deljenje prašada i opšti razgovor između učenika)

Patnja 23. jun 1991.

Robert: Dobro je ponovo biti sa vama. Pozdravljam vas svim svojim srcem. Neko iz grupe me je zamolio da govorim o patnji. Ne znam da li žele da vam kažem kako da patite, ili kako da se rešite patnje. Rekli su da kažem nekoliko reči o patnji. Ima samo nekoliko reči da se kaže. Ko pati? Znam da će neki reći da ego pati. Ali to nije tačno. Šta je ego? Ego je misao-ja. Ovo ja je samo misao. Ja ne postoji. Prema tome, ego ne postoji. Dakle, ko pati? Vaša istinska priroda je apsolutna stvarnost, svest. Ko je ostao da pati? Svest prožima sve. Ne postoji svest i nešto drugo. Postoji samo svest. Prema tome, kako možete patiti? Ono što podrazumevate pod patnjom je da se svet ne okreće onako kako vi želite. Stvari ne idu vašim putem. Da li životinja pati? Čak i kada je životinja bolesna ili umire, to je samo iskustvo u svesti. Dakle, niko ne pati. Svi smo bili isprani mozga od ranog uzrasta da verujemo da nas određene stvari čine srećnim, a druge stvare čine da patimo. To je verovanje, poput hipnoze, koje vas tera da mislite da ćete patiti. Ako mislite da patite zato što umirete, to je greška. Niko ne umire. Ne postoji takva stvar kao što je smrt. Postoji samo večni život, i vi ste to. Prema tome, patnja ne postoji. Nikada nije postojala i ne može postojati. Ako živite u sadašnjosti, i ste spontani, i ne reagujete na okolnosti, kako možete patiti? Samo kada reagujete na okolnosti koje vam dolaze na put, vi patite. Sve dok verujete da ste telo, moraćete da se nosite sa okolnostima. Kada shvatite da niste činilac, niste telo, niste um, nema nikoga ko je ostao da pati, nema nikoga ko je ostao da bude nesrećan. Shodno tome, morate se identifikovati sa stvarnošću, a zatim izgubiti svoj identitet u stvarnosti. Tada nikada nećete patiti. Sve dok verujete da ste telo, onda je svet takođe stvaran, univerzum je takođe stvaran, i

Bog je takođe stvaran. Onda morate da se molite da prevaziđete svoju patnju. Ako se molite ispravno, Bog se može smilovati na vas i ukloniti vašu patnju. Ali kakav je to Bog? Ako Bog može ukloniti patnju, on može dati patnju. Takav Bog ne postoji. Bog, guru i Sopstvo su jedno. Vi ste to sami. Ako ne možete ovo prihvatiti morate se nositi sa svetom. Nošenje sa svetom uvek vodi do takozvane patnje. Tako to izgleda. Misao-ja vas je navela da verujete da postoji ego, um, telo, svet, univerzum i Bog. Morate da trpite sve te stvari jer niste pratili

misao-ja nazad do srca. Da li vidite to? Nećete pratiti misao-ja nazad do vašeg srčanog centra. Ako ne pratite ja, uvek ćete patiti. Ja se identifikuje sa svetskim fenomenima. Kada patite, tražićete nekoga da vas oslobodi patnje. Dakle, tražite gurua, ili iscelitelja, ili nekoga ko će ukloniti vašu bedu. Ali ako uzmete ovaj pristup, kada se jedna beda ukloni, druga nastupa. Tome nema kraja. Samskare iz prošlih života će vas napasti. Sve vrste stvari će vas napasti iz svih pravaca. Nikada nećete znati šta će se sledeće desiti. Ako pokušate da ublažite patnju, radite pogrešnu stvar, jer pokušavate da ublažite nešto što nikada nije postojalo! Vi stvarate problematične situacije. To je kao da imate tumor na ruci, a doktor, umesto da traži uzrok, iseče tumor. Sledećeg meseca on ponovo izraste na vašoj drugoj ruci. Onda doktor odseče vašu ruku. Izraste na vašoj nozi. Doktor odseče vašu nogu. Izraste na vašoj glavi. I vas više nema. Doktor vam je učinio uslugu. Tako je to kada tražite da ublažite svoje probleme. Igrate igrice. Sve je to deo velike lile, maje. Postajete upleteni u maju, igrajući igrice sa sobom. Kako bismo trebali da pristupimo tome? Trebali bismo ignorisati bol, patnju, probleme. Ne bavite se njima direktno. Umesto toga, tražite Sopstvo, koje je ono što zaista jeste. Kada je Sopstvo otkriveno, takozvani problemi i patnja više neće biti tu. Ne možete imati Sopstvo, koje je sveprožimajuće, i probleme. Nema mesta za oboje. Postoji ili jedno ili drugo. Ili se identifikujete sa bolom, patnjom i iluzijom, pokušavajući da kontrolišete stvari kroz spoljašnje kanale, ili zaboravljate na te stvari i okrećete se unutra, roneći duboko u svoj srčani centar gde je mir. Izbor je vaš. Izbor je uvek vaš. Kada čujemo o isceliteljima, kao što su Isus ili drugi, nikada ne znamo šta se dogodilo tim ljudima nakon što su bili isceljeni. Koliko dugo su ostali isceljeni? Koliko ja razumem, nakon par meseci, postali su gori. Isceljivanje je aktivnost za vrtić. Svako želi da bude isceljen od nečega. Zašto? Mislimo da ne možemo to izdržati. Mislimo da je nepodnošljivo. Ko misli da je nepodnošljivo? Ono što zaista morate da uradite je da se rešite mislioca, ne problema, već mislioca! Od detinjstva ste obučavani da verujete da su određene stvari nepodnošljive, i osim ako vaš život ne ide određenim putem, ništa nije u redu. Razmislite na trenutak šta bi se desilo kada bi dete bilo odgajano da veruje da je rak dobar, da je blagoslov. Teži ka njemu. Pokušaj da dobiješ rak. Ako bi dete verovalo u ovo, nikada ne bi patilo, čak i ako bi privuklo rak. Um je isključio patnju. Tako je i sa svim vašim bolovima i problemima. One su mentalne stvari koje izgledaju kao da su prikačene za vaše telo. Ali nema nikoga ko zaista pati. Kada se sve kaže i uradi, vi ćete i dalje funkcionisati, bez tela ili sa telom, nije bitno, i bićete slobodni. Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

U međuvremenu, trošite svoju energiju ako pokušavate da ublažite svoje probleme. Svojim aktivnostima govorite sebi da problemi zaista postoje. Prema tome, morate naći način da ih se rešite. Shvatite da je problem plod vaše mašte, iako izgleda stvarno. Ako mislite o tome kao o snu i u njemu umirete od raka i ja vam kažem: "Ti nemaš rak, sanjaš o ovome. Ne identifikuj se sa rakom, identifikuj se sa svešću, sa Sopstvom. Probudi se u stvarnost." Vi mi kažete: "Ti si lud Roberte! Pogledaj tumore na mom telu. Doktor mi je rekao da imam pet dana života, a ti pokušavaš da mi kažeš da ću biti dobro?" Ja kažem: "Ne govorim ti da ćeš biti dobro. Govorim ti da ćeš se probuditi. Kada se probudiš, ne postoji takva stvar kao biti dobro ili biti bolestan." Ali vi ne razumete šta vam govorim, i idete različitim doktorima, uzimate kolonike, idete isceliteljima širom sveta. Ono što biste trebali raditi je tražiti Sopstvo. Onda se budite. Sve je bio san. Rak nije postojao. Traganje za olakšanjem nije postojalo. Doktori nisu postojali. Ja nisam postojao. Vi ste slobodni. Tako je i sa vašim životom sada. Šta god da se dešava u vašem životu

dolazi iz vašeg uma. Vaš um je stvorio spoljašnji svet, baš kao u snu, gde se san odvija unutar vas, a ipak izgleda spoljašnji za vas. Možete pitati: "Kako može ceo svet koji sanjam biti unutar mene? Kako mogu stvoriti san?" Ipak, znate da možete. Nećete raspravljati o tome. Ali kada vam kažem da stvarate svet onako kako se pojavljuje unutar vašeg uma, spremni ste da raspravljate sa mnom, govoreći: "Kako ja to mogu? Ja to ne mogu uraditi, svet je tu. Vidim ga!" Kada sanjate, zar ne vidite takođe svet? Vidite svet baš kao što vidite sada. Imate iskustva o njemu baš kao što imate sada. Nema početka vašeg sna i nema kraja, zar ne? Ne počinjete svoj san sa Adamom i Evom. Vi samo počinjete da sanjate. Tako je i sa ovim snom. Vi ste se vezali za iluziju. Svet izgleda stvarno. Činite iluziju većom i većom svaki put kada se identifikujete sa njom. Svaki put kada se vežete za osobu, mesto ili stvar na emotivan način, zaista govorite da je svet stvaran. Svet postaje stvarniji i osećaćete njegove probleme u većoj meri jer ste postali dogmatični u svojim stavovima. Niko vam ne može reći da svet nije stvaran. Kažete: "Vidim svet tamo!" Uvek ističem da vidite i svoj san. Eno ga! Odgovarate: "Ali ja se probudim iz sna, ali se ne budim iz ovog sna." Ko kaže da ne? Ovaj san samo izgleda da je malo duži. Ipak možete se probuditi pre nego što napustite telo, takoreći, jednostavno identifikovanjem sa Sopstvom, postajanjem Sopstvo, shvatanjem da nikada niste bili ništa drugo do sat-čit-ananda, Brahman, čista svesnost, praznina. Ovo je vaša istinska priroda. Dakle, šta da radimo? Ostavljamo svet na miru. Istražujemo iznutra: "Kome je ovo došlo? Kome je ova iluzija došla?" To je ono što morate uraditi sa svakim problemom, sa svakom bolicom u stomaku, sa svakom nesrećom i sa svime što vidite u ovom

svetu. Drugim rečima, ko ovo vidi? Ko ovo doživljava? Naravno da je odgovor: "Ja jesam." Ja jesam. Ko je ovo ja? Ko je ja koje doživljava ovu iluziju? Odakle je došlo ja? Ko ga je rodio? Šta je njegov izvor? Reč izvor je važna. Ja ima izvor. Nije došlo niotkuda. U stvarnosti ne postoji. Ja je misao. Dok ga pratite unazad, pratićete ga nazad do srčanog centra na desnoj strani grudi. To je prebivalište Sopstva. Izgleda kao da ja izvire iz prebivališta Sopstva. Tako to izgleda. Pokušajte da ga uhvatite. Počećete da shvatate da u dubokom snu nema ja. Šta se desilo sa ja kada ste u dubokom snu? Nema nikoga da kaže: "Ja spavam." Gde je otišlo? Ipak kada se probudite kažete: "Spavao sam." Odakle je došlo ja? Ako ga posmatrate kada se probudite ujutru, primetićete da ja izlazi iz vaših grudi, i odlazi u vaš mozak. Onda se identifikuje sa telom i umom. Onda svet nastaje. Vi onda kažete: "Vidim svet. Ja sam svoje telo. Ja sam svoj um." Kada odete na spavanje noću, neposredno pre nego što zaspite, primetićete da ja postaje sve slabije i slabije. Gubi svoju moć jer se vraća srčanom centru odakle je došlo. Onda spavate. Ali šta bi se desilo kada ne biste zaspali i ja bi se svejedno vratilo? Šta bi se desilo onda? Bili biste čista svest. Bili biste poput table na kojoj se slike crtaju i brišu. Tabla se nikada ne menja. Slike se menjaju. Ako biste dozvolili misli-ja da potone u grudi, u duhovni centar, probudili biste se u stvarnost. Bili biste oslobođeni. Bili biste budni. To je pravo buđenje. Ovo se dešava istraživanjem: "Ko sam ja?" Kada istražujete: "Ko sam ja?" ili "Šta je izvor ja?" to je kao praćenje niti-ja nazad do njenog izvora. Budite se bez odlaska na spavanje. Kada se probudite u svest, nalazite se u novoj dimenziji života nakon spavanja, sanjanja i normalnog buđenja. Ovo se zove četvrto stanje svesti. U tom stanju ste u samadhiju sve vreme. Ne nirvikalpa samadhi, već sahadža samadhi, što znači da ste neprekidno budni. U nirvikalpa samadhiju morate meditirati godinama pre nego što ga dostignete. Dok ste u samadhiju osećate se srećno i blaženo. Ali kada izađete, vi ste normalno ljudsko biće, takoreći, i učestvujete u svetu i svim njegovim fantazijama. Kada ste u sahadaža samadhiju, nema više meditacije, nema odlaska ili dolaska. Počivate u tom stanju trajno. Izgledate kao normalno ljudsko biće, ali ste poput table. Ceo univerzum, ljudi, mesta i stvari, su superimponirani na svest, koja ste vi sami. Vi ste slobodni. Morate izabrati. Imate tu slobodu, da reagujete na svet i pokušavate da rešite probleme na svetski način, ili da idete unutra. Rešavanje problema ne može se uraditi. Istorijski, niko nikada nije uspeo da reši svoje probleme. Izgleda da uspevaju neko vreme, ali novi problemi uvek nastaju, poput tumora na vašoj ruci. Odsečete ga i Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

drugi izraste. Rešite se jednog problema i nađete se upleteni u novi set problema. Nikada ne prestaje. Samoistraživanje je način da prepoznate da niste telo, sanjač, um niti svet. Nemate ništa sa ovim univerzumom. Ipak izgledate normalno, kao i svi ostali. Sve je prikačeno za misao-ja. Rešite se ja i sve ostalo će otići sa njim. Dakle, kako da prestanem da patim? Shvatite da niko ne pati. Patnja je u mašti. Kada se mašta prevaziđe, tu je mir i harmonija. Način da se ovo postigne je da se zapitate: "Kome to dolazi?" Pratite to do kraja. Ne radite na svojim problemima, ne pokušavajte da ih rešite. Čak ni ne mislite o njima. Ako počnete da mislite, uhvatite sebe. Um mora postati tih. Kada je tih um, niko ne pati. Nema mesta za patnju. Tamo gde se um identifikuje sa telom i svetom, patnja se povećava. Znate šta morate da uradite, sada to uradite. (pevanje.) Morate imati puno pitanja, pa slobodno pitajte. Student: Izgleda da izjednačavate patnju i bol. Ali pomozite mi da ovo razumem ako želite. Životinja u klopci oseća bol i pokušava da pobegne. Zar to ne izgleda kao samo iskustvo u svesti?

R: Životinja oseća bol baš kao i mi, ali oni nemaju emocije koje mi imamo kada osećamo bol. Prema tome, oni osećaju bol. To je iskustvo. Kada mi osećamo bol zamišljamo sve vrste stvari, poput smrti ili hirurga koji nas seku, što je ono što uzrokuje problem. Kada biste bili u stanju da osetite bol bez razmišljanja, bol ne bi bio intenzivan, bez obzira na sve. Čak i ako vam se ruka odseca, osetili biste je, ali ne intenzivno. Intenzitet dolazi iz uma. Um je izgradio asocijacije sa emocijama od vrlo ranog uzrasta.

S: Šta je sa bebom, ona ne bi imala izgrađene asocijacije.

R: Beba ne pati, ona oseća bol. Mi ga osećamo intenzivnije jer imamo um, takoreći, koji misli o njemu. Kada um ne bi mislio o bolu, vi biste prošli pravo kroz njega, čak i kada biste umrli. Prošli biste pravo kroz bol. Zato neki ljudi, poput Ramana Maharšija, mogli su da operišu njegov tumor bez anestezije. On bi rekao: "Osećam malo bola," ali ga to ne bi mnogo uznemiravalo. Dakle, bol se može osetiti, ali ne tako akutno kao što ga mi osećamo kao ljudska bića. Um je taj koji uzrokuje sve te probleme.

S: Ako je Sopstvo jedina stvar koja postoji, ne može biti nikakve volje ili izbora.

R: Tačno. Volja i izbor su za ego. (S: Što je mašta.) Da. Sve je predodređeno. Sve se dešava onako kako treba. Izgleda da je jedini izbor koji imamo da se okrenemo unutra i da ne reagujemo ni na šta. To je privid. To

je ono što ljudsko biće može uraditi. Kada se okrenu unutra, bude se u svoje Sopstvo. Kada su svoje Sopstvo, nema volje, nema izbora. Postoji samo sveprožimajuće biće.

S: Kako može postojati izbor da se okrenem unutra, ali nema volje inače?

R: Zato što je izbor na ljudskom nivou. Na drugom nivou ste budni i nema nikoga ko bira. Da biste imali izbor, morate imati ja. Kada je ja eliminisan, nema nikoga ko je ostao da bira i vi ste slobodni.

S: Kažete da nema izbora jer, u stvarnosti, samo jedno postoji i pojedinac, sa pojedinačnim akcijama i odlukama, ne postoji.

R: To je kao voda u fatamorgani. Voda izgleda da postoji, ali pri bližem ispitivanju, otkrivate da ne postoji. Telo i um izgledaju da postoje. Međutim, ako ispitujete praktikovanjem samoistraživanja, otkrićete da telo i um nikada nisu postojali. Kao u snu, izgleda da postoji, ali po buđenju shvatate da nikada nije postojalo. (S: Telo nikada nije postojalo?) Ne. Nikada nije rođeno, nikada ne može umreti. (S: Telo?) Da. Ono ne postoji. Ne postoji takva stvar kao što je telo. Možete doći ovamo i uštinuti me, i ja ću reći: "Au," ali možete uraditi istu stvar u snu, uštinuti u snu. Onda se probudite.

S: Roberte, želim da provodim vreme meditirajući i budući sa duhovnim ljudima, ali me svet samo stalno grabi i tera me da se fokusiram na ovo i ono, i ne želim da se bavim ničim. Kako da izađem iz ove klopke?

R: Posmatrajte svoj um kako misli. Postanite svedok svojih misli i pitajte: "Kome dolaze ove misli?" Onda posmatrajte šta vaš um radi. Postanite svesni svojih procesa mišljenja. Svaki put kada vam um donese svet u postojanje, pitajte sebe pitanje: "Ko ovo radi? Ko me tera da mislim na ovaj način? Ko me vezuje za svet?" Odgovor je uvek ja. Onda ćete jednog dana shvatiti da sve što morate da uradite je da se rešite ja. Ja je krivac. Ne dozvolite umu da se zadržava na stvarima. Kada se um okrene, zaustavite ga pitajući: "Kome ovo dolazi?" Uvek ćete doći do ja. Čim se rešite ja, bićete slobodni.

S: Rekli ste da ne postoji prošlost, ali stvari izgledaju imaju kontinuitet, uzrok i posledicu. Je li i ovo san?

R: Dualnost je mentalni koncept. Kada se um povuče unutra i postane Sopstvo, postoji samo krajnje jedinstvo. Sve dok je um aktivan, postojati će dualnost, prošlost i budućnost. Učinite um jednousmerenim, kroz pevanje, meditaciju, pranajamu, šta god. Kada postane jednousmeren, povucite ga unutra istraživanjem: "Kome ovo dolazi?" Um će ići unutra, dublje i dublje u Sopstvo. (S: Čak i stari koncepti, poput jina i janga ili božanske ravnoteže...) Sve je dualnost. Svi sistemi su deo uma. (S: Dok se ne probudimo, zar nismo vođeni ovim dualističkim konceptima i silama?) Samo ako verujete da jeste. Dok se ne probudite, nemojte misliti da vas bilo šta vodi. Samo pitajte: "Kome to dolazi?" Ne mislite da ste zaglavljeni u maji i da je teško izaći. Pitajte: "Ko je zaglavljen u maji?" Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

S: Koji je sledeći korak u nizu nakon pitanja: "Kome ovo dolazi? Dolazi meni. Ko sam ja?' Šta je sledeće?

R: Način na koji to govorite zvuči kao da ste gađeni celom stvari. Morate imati malo više emocije od toga. (S: Pitanje: "Ko sam ja?" je da se uspostavi um u tišini?) Da. (S: Um ne želi to da prihvati.) Onda morate istražiti: "Koji um ovo ne prihvata. Odakle je došlo? Došlo je od ja." Radite ovo iznova i iznova i iznova. (S: Ovo izgleda kao veoma intenzivna aktivnost.) Neee... radite to na komičan način. Smojte se, napravite igru od toga. Ne shvatajte to previše ozbiljno.

S: Zar Ramana nije rekao da je istraživanje intenzivna aktivnost?

R: Možda je to rekao, ali nije toliko intenzivno. Možda se osećao intenzivno kada je to rekao. Samo radite to na smiren, miran način, kao da znate šta radite. Bez obzira koliko puta se misli vrate, bez obzira koliko puta vam se svet zatvori oko vas, vratite se pitanju: "Kome to dolazi?" Sve ove prakse pomažu ogromno, čak i ako ne znate. Više se dešava unutar vas nego što ikada možete znati. Samo nastavite sa praksama, nešto će se desiti, mora.

S: Zašto određeni Džnaniji nemaju ništa sa novcem, dok drugi, poput Rameša Balsekara i Žana Klina imaju velike organizacije? Koji je razlog što drugi Džnaniji nemaju ništa sa novcem, radionicama, izdavanjem knjiga, prodajom traka i nemaju organizaciju da ih podrži?

R: Šta znači reč Džnani? Znači apsolutna mudrost. Onaj ko je ustanovljen u Džnani je prevazišao ja. Ako nema ja ili nema ega, zašto bi išli iz svog puta da rade radionice, da putuju širom sveta. Mora postojati neki ego koji želi da radi ove radionice. Ja mora želeti da putuje.

S: Zar to ne može biti samo samilosnost za tragaoce?

R: Džnani je sama samilosnost, i Džnani je sveprisutan. Dakle, ako je osoba u Kini, i pomisli na Džnanija, spašena je. Prema tome, Džnani ne mora nikuda da ide. Džnani je sveprožimajući. Nema nikoga da ide bilo gde ili da radi bilo šta. Ja nikada nisam započeo ovu klasu. Nikada nisam želeo ovo da radim. To je jednostavno poraslo i desilo se. Dakle, ja sam ovde. Nije mi bitno da li dođe jedna osoba, niko ne dođe, ili deset ljudi dođe. Ali ako dođe više od pedeset ljudi, ponašaću se glupo, i neće se vratiti.

S: Zašto?

R: Zato što su mase šala. Mase su tragaoci. Oni idu od gurua do gurua, i nikada nigde ne stižu jer ne prate jednu proceduru. Imati jednu proceduru, jednog gurua, ili svoje Sopstvo, je kao imati

lupu. Sunčeva svetlost je svuda, ali sa lupom možete koncentrisati sunčevu svetlost i zapaliti vatru. Imati mnogo gurua je kao rasipanje sunčeve svetlosti, postaje mnogo, i postaje slabo. Jedan guru je koncentriše i postaje veoma moćan. Istinski Džnani nema ego, nema ja, nema ambiciju, nema želje, ne pripada nikome, i potpuno je slobodan.

S: Kada je Paramahansa Jogananda došao u Sjedinjene Države da predaje i izlazio pred velike publike, da li je to bio ego?

R: Ne raspravljam o drugim guruima. (S: To zvuči kao da.) To vi kažete, ja to nisam rekao. Nikada ne raspravljam o drugim ljudima. Morate doći do svojih sopstvenih zaključaka. (S: Zašto ograničavate broj ljudi koji dolaze ovde na pedeset ljudi?) Zato što mi ne treba. To je gnjavaža. Zamislite samo da imamo još dvadeset pet ljudi koliko još pitanja bi mi postavili. Sedeli bismo ovde celu noć i ceo dan odgovarajući na pitanja. Ako bi se desilo samo od sebe, i desilo se na pravi način, možda bi uspelo. Ali, oni ne bi ni stali ovde.

S: Vraćajući se na pitanje o novcu. Zašto neki guruizdižu sebe i naplaćuju dobru količinu novca, i naplaćuju 400 dolara za vikend intenzivni kurs ezoteričnog znanja, a drugi ne naplaćuju? Da li novac jednostavno dođe?

R: OK, OK, možemo malo razgovarati o ovome. Svakog učitelja treba podržati. Za neke učitelje to je jedini prihod koji imaju. Ništa nije loše u podržavanju učitelja, ali to bi trebalo raditi u tišini. Oni koji razumeju uvek će se pobrinuti za učitelja. Kada je reč o oglašavanju, kada je reč o širenju i imanju ašrama širom sveta, to je druga priča. Što više organizujete, više novca vam treba da organizacija raste, i fokus je na rastu. To je kao imati crkvene zgrade. Uvek dodajete nove ili veće zgrade, a guru mora imati Rolls Royce. To izmiče kontroli. Vaše srce bi trebalo da vam kaže šta je ispravno. Rišiji iz davnina nikada nisu naplaćivali ništa. Ne bi trebalo biti naplate za istinu. Istina je besplatna. Što se tiče intenzivnih kurseva, većina indijskih učitelja se smeje zapadnjacima, jer većina zapadnjaka veruje da ako imaju trodnevni intenzivni kurs postaće samoosvešćeni. To ne funkcioniše tako. Dakle, imaju se intenzivni kursevi gde vam se naplaćuje četiri, pet, šest ili sedam stotina dolara, i svi trče ka njima i ništa se ne desi. Nemam više komentara o tim stvarima. Vaše srce mora biti vaš vodič. Ako ste iskreni, znaćete gde da idete i šta da radite. Ako radite iz svog ega, nalazićete mane u svemu. Pitajte sebe za te odgovore. Ovo vam mogu reći, svako je na svom pravom mestu. Nema grešaka. Nijedna nije napravljena, nijedna se ne pravi. Ti ljudi koji su sa određenim guruima pripadaju tačno tamo gde jesu, za sada. Okrenite se unutra i vaše srce će vam reći gde da idete.

S: Zar istraživanje nije oblik traganja, indikativno za ego?

R: Morate koristiti svoj ego da uništite svoj ego. Koristite svoj um da uništite svoj um. Na početku je um veoma moćan. Kako istražujete, um postaje sve slabiji i slabiji dok ne nestane. (S: Onda nema traganja nakon određene tačke?) Sve traganje prestaje. (S: Zašto to ne možemo uraditi na početku?) Možete, zašto ne? (traka se završava) [TOC] Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

Odreći se Svega Mentalno 27. jun 1991.

Robert: Dobro je ponovo biti sa vama. Mnogi ljudi veruju da da biste postali oslobođeni morate preduzeti neku vrstu akcije. Ovo ne može biti dalje od istine. U istini ste već oslobođeni i sve što morate da uradite da biste pronašli svoju istinsku prirodu je da se odreknete svih aktivnosti. Ne biti aktivan. Već se odreći mentalno. Kada se odreknete svega, ono što ostaje je supstrat celokupne egzistencije. Što je apsolutna stvarnost, čista svesnost, istinsko Sopstvo. Kada kažem odreći se, ne mislim da morate napustiti svoju porodicu, otići sedeti u pećinu ili na planinskom vrhu. Mislim odreći se mentalno. Nemati ništa sa svojim telom. Vaše telo će se pobrinuti za sebe. Ali mentalno nemati osećaj za ili protiv bilo čega. Vi postajete neutralni. Što manje pažnje poklanjate svetu, veća realizacija dolazi na vas. Što više pažnje dajete svetu, veća zabluda dolazi na vas. Postoji drevna priča o grupi Rišija koji su živeli u šumi. Oni su izvodili razne vrste rituala,

okultnih praksi kako bi razvili natprirodne moći i postali oslobođeni. Sada su Šiva i Višnu slučajno prolazili kroz šumu. Oni su to primetili. Višnu je rekao Šivi: "Hajdemo dole i kažimo Rišijima grešku koju prave." A Šiva je uzvratio: "Ne, ti Rišiji su previše dogmatični u svojim pogledima. Ne možeš im ništa reći, oni misle da znaju šta rade, ali ja imam plan." Šiva se pretvorio u zgodnog mladića od oko 24 godine, dobro građenog, lako za pogledati, a Višnu se pretvorio u prelepu devojku, živahnu, provokativnu. I onda su ušetali u kamp Rišija. Kada su Rišiji videli prelepu devojku odmah su se zaljubili u nju i prestali su da rade svoje okultne prakse. Rišiji su imali žene i kada su žene videle zgodnog mladića koji je zapravo bio Šiva, one su takođe odmah se zaljubile u njega. Nastala je potpuna konfuzija, haos. I dva Rišija su rekla: "Pogledaj šta su ovo dvoje ljudi uradila nama. Mi ćemo ih srediti." I prizvali su slona i tigra da ih napadnu. Ali Šivina moć je bila veća i on je pretvorio slona u konopac koji je vezao oko svog struka i pretvorio je tigra u tigrovu kožu. Na koju je seo. Odmah su Rišiji i žene shvatili ko su oni i odali su im počast sedeći pred njima za instrukciju. Šiva je rekao: "Nikada ne možete dostići realizaciju praktikovanjem okultnih strogosti. Nikada ne možete dostići realizaciju bivajući aktivni. Samo kada se odreknete svega, tada se budite u svoje istinsko Sopstvo."

Hajde sada da pričamo o vama. Mnogi od vas su izvodili jogijske prakse, meditacije, pevanje, pranajamu i razne tehnike kako bi se probudili. Ali kažem vam da vas to nikada neće probuditi. Doneće vam dobra osećanja, doneće vam privid mira, ali se nikada nećete probuditi kroz praksu joge, osim ako joga ne vodi do samoistraživanja, ili do potpunog predavanja ega. Ako praktikujete bilo šta drugo, to naduvava ego. Uzmite na primer osobu koja praktikuje Hatha jogu. Oni postaju sve bolji i bolji i njihov ego se naduvava. I kažu: "Vidi šta ja mogu? Mogu da se vežem u perec. Mogu da stavim jednu nogu oko vrata i ostanem tako tri godine." Ipak, šta vam to čini što se tiče vašeg buđenja? Ništa. Sve što zaista radite je produžavanje tela za nekoliko godina. A pošto je sve predodređeno, to zaista nije važno. Ne treba da smišljate nove načine da izgradite svoje telo ili svoj um da biste poboljšali svoju inteligenciju. Trebalo bi radije da se odreknete tih stvari i shvatite da vi niste fenomen telo-um i odreknete se svega što vam govori da jeste. Ne idite za okultnim praksama, to je najgora stvar koju biste ikada mogli da uradite. Jer ćete zaglaviti u okultnom hiljadama inkarnacija. Radije postanite slobodni od cele stvari. Zapamtite, kada kažem odreknite se svega, govorim mentalno, ne naročito fizički. Jer gde ste sada, tu fizički pripadate. Sve je predodređeno. Vi ste na svom pravom mestu. Ako vam se ne sviđa gde ste, jedini način da izađete iz toga je da se mentalno odreknete tako što ćete se okrenuti ka unutra, ući u svoje srce na desnoj strani grudi i postati oslobođeni. Sve ostalo je traćenje energije. Pogledajte svoj život, šta radite sa svojim životom, sa sobom? Kako provodite svoje dane? Šta god da radite određuje šta će vam se dogoditi odatle nadalje. Trebalo bi da vežbate da zaustavite svoje mišljenje, zaustavite proces mišljenja, prestanite da mislite upravo sada. Osećate li kako je to dobro? Kada zaustavite svoje misli, nema juče i nema sutra. Postoji samo ovaj trenutak i ako zadržite svoje misli mirnima, ovaj trenutak će se pretvoriti u sutra. Oslobodite se mišljenja, osuda. Čak i dok većina vas sedi ovde večeras i dok ja govorim, vi imate mišljenje. To vas sprečava da se probudite. Kakve to veze ima. Vidite istinu u sebi. Znajte ko ste. Vi niste krhko telo koje stari svake godine i ima toliko godina da živi na ovoj zemlji. To niste vi, ne mislite na to. Nego radije okrenite svoje misli ka sebi unutra. Okrenite sebe iznutra napolje. Slušajte svoj um. Slušajte kako vam govori kako stvari treba da budu. Posmatrajte svoje misli, posmatrajte. Primetite da nemate kontrolu nad svojim umom jer vam misli govore kakve su stvari i vi slušate. Stoga mora postojati način da se ovo zaustavi. A način je da se zapitate: "Kome dolaze ove misli? Ko misli ove misli?" Naravno da ćete reći: "Ja sam. Ko sam ja? Šta je izvor ja?" Dok ovo radite, ako vam dođu druge misli, uradite isti postupak: "Kome dolaze ove misli? Dolaze meni, ja ih mislim. Ko sam ja? Šta je ja?" Fokusirate se na ja. I dok nastavljate da govorite "Ja-ja" sebi, primetićete da ja ide pravo u srce. Na desnoj strani grudi. Kada se to dogodi, sve vaše misli će prestati. Smith: Robert Adams Satsangi: Sabrana dela

primetićete da ja ide pravo u srce. Na desnoj strani grudi. Kada se to dogodi sve vaše misli će prestati. Postaćete tihi. Um će postati miran, tih, poput nepomičnog jezera. Kako je to dobar osećaj. Dobro je osloboditi se besa, mržnje, neprijateljstva, sumnje, podozrenja. Sve će to otići kada pratite ja do srca. Morate se zapitati: "Ko prati ja? Ko je taj koji prati ja? Ja, pratio sam ja. Ko sam ja?" Nikada ne odgovarate na to. Jednostavno postavljate pitanje iznova i iznova: "Kome dolazi ja?" Ako misli ponovo počnu, pitate: "Kome dolaze ove misli?" Ponavljate ceo postupak iznova i iznova. Hajde da to vežbamo. Zatvorite oči i dok vam misli dolaze, upitajte se: "Kome dolaze? Dolaze meni. Ja ih mislim. Onda ko sam ja? (pauza) Ko sam ja? (pauza) Ko sam ja? (pauza) Ko sam ja? (pauza) Ko sam ja? (pauza) Ko sam ja? (pauza) Ko sam ja? (pauza) Ko sam ja? (pauza) Ko sam ja? (pauza) Ko sam ja? (pauza) Ko sam ja? (pauza) Ko sam ja? (duga pauza) Dolaze meni. Ja ih mislim. Onda ko je ovo ja? Gde je njegov izvor? (pauza) Ko sam ja? Da li bi neko želeo da podeli svoja iskustva?

SF: Da, ja bih, Roberte. Palo mi je na pamet dok sam se pitao: "Ko sam ja?" Da ako odgovorim na to pitanje govoreći: "Ja sam beli američki muškarac koji sedi u dnevnoj sobi u Los Anđelesu," time se odsecam od svih drugih bića, kako svesnih tako i nesvesnih. Dok je stvarnost ove situacije da nema razdvajanja između pojedinaca ili neživih objekata, da smo jednaki delovi univerzalne svesti. Drugim rečima, mogao bih reći da sam kap u okeanu svesti. Utoliko što je svest jedina stvarnost. Je li to prilično tačno...

R: Previše retorike. (SF: Dobro, to si mi rekao i prošli put.) Sve treba da bude vrlo jednostavno. (SF: Dobro.) Kada pravilno izvodite postupak. Vaš um postaje tih, miran. Nema reči. Kada doživite apsolutnu stvarnost, nema nikoga da doživljava i nema šta da se kaže. Stoga su sve stvari koje mi govorite lepe i dobre. Ali one dolaze iz vašeg uma. (SF: A ne iz mog srca?) Tvoje srce ti to ne bi reklo. (SF: Sa samog kraja srca, nismo u tom stanju?) Kada izađete iz svog srca, postajete tihi. (SF: Tihi?) Tihi. (SF: Gospodine?) Tihi. Mirni. (SF: Da.) Kada izađete iz svoje glave, dolaze razne priče. Neke dobre, neke loše i to je vaš ego koji vam se igra. Stoga, kada počnete da mislite te misli, čak i ako su vrle misli, morate se zapitati: "Kome one dolaze?" I počnite iznova. (SF: Hvala.)

R: Džordž?

SG: Roberte, bilo je zabavno. Kao i uvek, naletimo na zid i ne prođemo baš kroz njega. Pojavio se problem i umesto da razmišljam o problemu kako bih doneo izbor koji treba da napravim, rekao sam: "Kome dolazi ova misao?" I tako smo se vraćali nazad u ja i nikada se nismo suočili sa tim takozvanim problemom. Nikada nismo napravili izbor. Moje pitanje vama, Roberte, je: od danas pa nadalje, svaki put kada se pojavi taj problem za koji moram da napravim izbor, mogu li reći: "Kome dolazi ova misao?" I nastaviti da se vraćam u ja i nikada ne razmišljati o tome, a ipak kada dođe vreme da se time treba pozabaviti, ponovo reći: "Kome dolazi ova misao?" I ostati u ja i onda će izbor biti napravljen automatski, bez misli?

R: Upravo tako. (SG: Bože, to zaista traži hrabrost, ali pokušaćemo da idemo na ovo, ali ja vozim auto dok ovo radim, je li ovo opasno?) Budite pažljivi. (smeh) (SG: Zabavno je.) Postoji sila koja pokreće vaše telo. Vaše telo ne postoji. Ali dokle god verujete da postoji, biće dobro zbrinuto bez vaše pomoći.

SG: Dok odgovaram nekome ko mi govori da uradim nešto ili me pita, umesto da pokušam da mu dam odgovor, mogu li jednostavno ostati sa mišlju ja i prave reči će same izaći?

R: Ako možete ostati sa mišlju ja, sve će se pobrinuti samo za sebe. Zaista ne morate ništa drugo da radite osim da ostanete sa ja, prebivate u ja. (SG: Ovo je najfantastičniji izazov sa kojim sam

se ikada suočio.) Ne bi trebalo ni da bude izazov, trebalo bi da bude samo iskustvo. Nema nikoga ko se takmiči protiv bilo koga. Nema nikoga ko izaziva. Vi jednostavno postavite pitanje, pratite misao ja do izvora i probudite se. (tišina)

SG: Sporiji tempo nego sa mišljenjem?

R: Sve se usporava. Vreme se usporava, prostor se usporava. (SG: Da li bi trebalo 3 sata da se uradi posao koji inače traje pola sata?) To nema veze sa vašim telom. Vaše telo će nastaviti i raditi ono što treba i sve će raditi bolje. Ali vaš um će stati i vi ćete postati sveprožimajući, sveprisutni. (SG: Da li će ista količina vremena proći?) Što se tiče vašeg tela.

R: Shvatam da je nekima od vas teško da zamisle kako je funkcionisati bez uma. Ipak, pogledajte drvo, pogledajte sunce, pogledajte zvezde, zemlju. Sve se dešava na pravi način kako bi se održao i očuvao život. Ko misli? Nema misli. To je samo događanje. Sve jednostavno jeste. Na isti način, vaše takozvano fizičko telo je deo maje, iluzije. Biće nošeno dalje, održavano i očuvano bez misli. Čim počnete da mislite, pokvarite to. Uostalom, šta je um? Jednostavno misli o prošlosti i budućnosti. Nikada se ne poisťovećujte sa svojim problemima. Uvek se poisťovećujte sa čistom svešću, svojom istinskom prirodom. Svešću, prazninom. (tišina) Robert Adams Satsangi: Sabrana dela

Želite nešto da uradite. Želite da kažem nešto duboko, ali kažem vam nema ničeg dubokog pod suncem što bi se reklo. Sve je jednostavnost, nema šta da se radi. Nema mesta gde treba ići. Nema nešto što treba postati. Vi ste to, baš takvi kakvi jeste. Probudite se u svoje istinsko Sopstvo koje ste upravo sada. Drugim rečima, ne postoje dva od vas. Ne postoje vaše telo i Brahman ili svest. Postoji samo svest i to je ono što ste, baš takvi kakvi jeste sada. Zaista nema ništa što morate da uradite, probudite se! Zaista nema prakse kojoj morate da se posvetite. Probudite se! (tišina) Znam da ponekad zvuči kontradiktorno kada vam kažem da nema prakse kojoj morate da se posvetite, a u drugom dahu vam kažem da morate da vežbate samoistraživanje. Ali to zaista nije kontradikcija. Jer dokle god verujete da niste Sopstvo, onda morate da vežbate nešto dok ne spoznate da ste Sopstvo. Kada vam ne bih dao ništa da vežbate, šta biste radili sa sobom? Brigali biste se, nervirali se, mislili o raznim negativnim stvarima. Dakle, kada vežbate: "Kome dolaze ove misli? Ko sam ja?" To vas čini usredsređenim. Poboljšava vašu koncentraciju. Kada konačno možete da otvorite oči i kažete: "Slobodan sam, baš takav kakav jesam. Uvek sam bio slobodan. Nikada nije bilo vremena kada nisam bio i nikada neće biti vremena kada neću biti." Meri, imaš li zakletvu Džnanija?

SM: Da, imam, Roberte. Ovo je "Džnani." (Pogledajte stranicu 9 ove knjige) (Meri čita Džnanija)

R: I šta još novo?

SG: Roberte, kada ona to čita, ne razmišljate o rečima ili značenjima, šta je vaše iskustvo?

R: Nikakvo iskustvo. (SG: Čujete reči i odmah znate značenje ili nema značenja?) Nema značenja. (SG: Onda koja je razlika između izgovaranja tih reči i: "Džoni je mali dečak, pao je niz stepenice i slomio nos?") Mislite što se mene tiče? (SG: Da.) Nema razlike.

SH: Neverovatno.

SG: Život jednostavno teče za vas i sve je u redu?

R: Ako ti tako kažeš? (smeh) (SG: I ne bi bilo razlike u vašoj reakciji na njene reči u poređenju sa nekim ko uđe, ušeta sa pištoljem i kaže: "Brojaću do tri i ubiću vas sada!") Nema razlike. (SG: Nema razlike.)

SM: Izvinite, mogu li nešto da kažem? Zar niste čuli reči kada kaže da Džnani počiva u svom sat-čit-ananda svarupi. To je to. Tako da nije važno šta bilo ko kaže.

SG: Šta je svarupa? (R: Tvoja priroda, tvoja istinska priroda.)

SH: Dobra reč. (R: Zvuči dobro.) Hm, zvuči dobro.

SG: Različiti ljudi u ovoj sobi postavljaju vam različita pitanja i vi dajete različite odgovore. Pa sam mislio, vi samo pomerate usta ili se usta pomeraju i različite reči izlaze. Bez misli. Je li tako?

R: Šta mogu? Ne mogu da pomognem. (smeh) (SG: U redu je, samo pokušavam...)

SH: Beznadežan si slučaj. (smeh) (R: Gotov sam.) Potpuno izgoreo.

SG: Nešto u vama mora čuti razliku u različitim pitanjima jer različite reči izlaze? (R: Naravno da čuje.) Ali vi ste nesvesni tog nečega što čuje razliku i zna drugačiji odgovor — reči drugačijeg odgovora moraju izaći?

R: Uzmimo primer table i slike sveta su napisane na tabli. Ali tabla prima sliku u sebe. Ona je sve ostalo. Stoga, kada se određena slika stavi na tablu, odgovor je drugačiji zbog činjenice da je slika tabla i tabla je slika. Dakle, kada dođete do mene i pitate me nešto, tabla daje odgovor koji vam treba jer ste već u tabli. Postoji jedan znalac i kada me Henri pita nešto, Henri je takođe na tabli, ali i dalje postoji samo jedan. Ali kada odgovor izađe, to je odgovor specifično za vas jer poprima ljudski oblik. Postaje slika kada izađe. Dakle, svaka reč koja izađe je slika. Tako ste specifično odgovoreni na pitanje koje ste postavili. Stoga, pet ljudi me pita isto pitanje, daću pet različitih odgovora u zavisnosti od toga gde su. (SG: To je divno.) Ne znam je li to divno, ali tako je. (SG: Pa, znam da je po meri. (smeh) To je ono što je divno.) To je tvoje mišljenje.

SF: Kada pružate pozitivnu pomoć, ne razmišljate šta je prikladno, odgovor jednostavno dolazi, je li tako? (R: Tako je.) Hvala.

R: Kada bih morao da mislim, morao bi da postoji mislilac. To znači da bi um morao da bude aktivan. Stoga možete reći, svest odgovara, a ne um. Ali opet, to je paradoks jer svest nema šta da kaže. Ali što se vas tiče, odgovor dolazi iz svesti. Ali u stvarnosti, postoji samo svest i ništa drugo. Dakle, pitanje i odgovor su jedno.

SK: Nadam se da ovo nije glupo pitanje, ali ako odete u prodavnicu. Da li idete u kupovinu više? (R: Naravno.) U redu, ako odete u prodavnicu i postoje tri različite kafe, jel tako — i jedna je 12 unci, jedna 13 unci, jedna 14 unci, jedna 109, jedna 29 i jedna — da li računate?

R: Ne, samo zgrabljam šta mi je zgodno. (smeh) (SK: Je li to način na koji se to radi? Da li biste mogli da računate i kažete, gle, imam samo 6 dolara u džepu pa moram da — moram da uzmem određene stvari, pa možda moram da uzmem manju kafu. Da li prolazite kroz...) Ne, sve to se samo rešava. Uzmem šta mi se sviđa i uvek nekako uspije. (SK: Uvek ispadne kako treba? Da li ikada napustite mesto gde ste nameravali da uđete i kupite kocku putera i još šest stvari, ali niste mogli da priuštite puter?) Ne. (SK: Ne? Hm. (SK: Bože, to se meni stalno dešava.) (učenici se smeju) To je zato što previše izračunavate. Robert Adams Satsangi: Sabrana dela

SJ: Drugo pitanje je: da li ikada završite tako što morate da perete sudove?

R: Ne. Zato i ostajem gde jesam, da ne moram da perem sudove. (smeh)

SK: Može li neko biti prosvetljen i i dalje biti matematičar ili fizičar?

R: Definitivno. (SK: Pa, da li biste koristili svoj um kao alat i smatrali ga...) Ne, ne biste koristili svoj um uopšte jer nema uma za korišćenje. Ali automatski će stvari koje treba da se urade biti urađene jer vaše telo u svetu potpada pod zakon karme i karma se brine o svemu. Dakle, ako vam je suđeno da budete fizičar, vaše telo bi postalo vraški dobar fizičar, ali vi ne biste imali nikakve veze s tim.

SH: Ali biste svedočili tome? (R: Da.)

SG: Ali kada fizičar čita knjigu, da li bi usvajao znanje bez razmišljanja?

R: Čitao bi knjigu kao i svi drugi. Ali svest čita knjigu i znanje je u svesti. Dakle, šta god treba da uradi, biće urađeno. (SG: Bez razmišljanja?) Nema uma, nema misli.

SK: Nije li to istina za fizičara, bilo da je prosvetljen ili ne, on to radi bez svog uma?

R: Ne, jer fizičar mora da razmišlja o projektu na kom radi. Ali prosvetljeni fizičar bi radio posao, ali iste misli neće biti tu. Posao će jednostavno biti urađen u sadašnjosti. (SK: Ali nije li to isto i sa neprosvetljenim fizičarom? Kada ne misle o sebi, oni jednostavno usvajaju koncepte kao učenje?) Čini se tako, ali neprosvetljeni fizičar mora da pamti određene stvari i mora da radi određene stvari dok radi i njegov um je uvek aktivan. Dok prosvetljenom fizičaru um uopšte nije aktivan, ali oni i dalje rade određene stvari na isti način, ali je sasvim drugačije. U krajnjoj analizi, niko ne radi ništa. Čini se kao da se stvari rade, ali nema nikoga ko radi išta.

SK: Ali kao fizičar, čini se da postoje nekako tri nivoa, ako se ništa nije dogodilo, sve je san. Onda postoji samo delanje fizičara, poput prosvetljenog, a zatim neprosvetljeni izgleda da radi to plus nešto radi sa svojim umom?

R: Neprosvetljeni uvek izgleda da radi nešto svojim umom i može biti uznemiren i zaustavljen. Ali prosvetljeni fizičar neće biti uznemiren ni oko čega. Nego će nastaviti projekat do kraja i neće čak ni razmišljati o tome. Znam da je teško videti kako ovo može biti, kako možete raditi projekat bez razmišljanja. Zato kažem da je teško razmišljati o tome. Ako ne razmišljate o tome, doći će lakše.

SK: Čini mi se da je teško zamisliti da se preuzme projekat i razmišlja o njemu. Čini se da se sve uradi bez razmišljanja i onda naknadno mislite da ste to uradili.

R: To je tačno. Uradićete svoj posao, biće urađen i prosvetljena osoba neće čak ni pomisliti ko ga je uradio. (SK: Ali čini se da je kod neprosvetljenog ista stvar, ali oni misle da su to uradili.) Da.

ST: Zašto je telo vaše Sopstvo i svet je Sopstvo i sto i sve oko vas je Sopstvo, zašto ne bi i misli bile Sopstvo? Zašto ne bi nebivanje mislilaca trebalo da bude nešto čemu se teži? Zašto jednostavno ne smatrati misao kao ništa drugačije od onoga što jeste?

R: Zbog činjenice da misli dolaze samo iz vašeg uma. Kada nema uma nema misli. Ali dokle god imate um, ceo svet izgleda onako kako jeste. I verujete da ste telo, verujete da postoji svet, postoji univerzum, verujete da postoji Bog i sve što vidite. Sve to proizlazi iz vašeg uma. Kada se um ubije, sve to nestaje i nema misli. Ali vaše telo nastavlja svoj rad, tako se čini.

SJ: Roberte, istovremeno, pre nedelju ili dve, govorili ste o tome da misli i dalje nastaju, ali mi samo nismo vezani za njih, da se poisťovećujete sa stvarnošću, ne varate se njima.

R: Pa, čujem ljude kako govore i čitam šta se dešava u novinama i ponekad gledam TV, ali nema misli koje se zadržavaju. Šta god gledam, šta god vidim, šta god čujem, to je kao da uđe na jedno uvo i izađe na drugo. Sve je spontano. Stoga se ništa nikada ne zadržava, ništa se ne drži. Postoji potpuna sloboda. Sve je samo događanje. (SJ: Misli neprekidno nastaju i onda ih jednostavno oslobađate?) Ne nastaju nikakve misli. (SJ: Šta znači da se ništa ne zadržava?) Ono što vidim, ono što čujem, gledam u vas, ali misao o vama se ne zadržava. Kao da gledam u sebe. (SJ: Misao se ne zadržava, ali je misao ipak na neki način tu?) Misao o Džeju se ne zadržava. Opet, to je kao slika na tabli. Tabla je svest. Tabla zna da je slika napisana na tabli. Ali tabla ne misli o slici. Ona je jednostavno nesvesna slike, ali zna da je tu. Dakle, vidim vas kao što vidim i sve ostalo, ali ipak sam nesvestan svega. Ali sve se i dalje dešava. Ali nema ničega za šta se treba uhvatiti. Nema misli za dešifrovanje bilo čega, ili za analiziranje bilo čega, ili za reagovanje na bilo šta.

SH: Da li je nesvestan prava reč? (R: Naravno.) Jer vi opažate, postoji percepcija?

R: Postoji percepcija u određenoj meri, ali postoji i nesvesnost. Pod nesvesnošću mislim na prazninu. Sve je praznina. Sve je praznina. Ali ipak vidim sve slike kako dolaze i odlaze i sve se pojavljuje i nestaje. (SH: Ali niste nesvesni slike u trenutku kada se javi? Ona se ne zadržava, ali nema nesvesnosti kada se javi...) Tačno. (SH: ...ili ne bi bilo...) U trenutku nije nesvesno, to je tačno. (SH: Zato dovodim u pitanje reč nesvestan.) Nesvesnost dolazi odmah nakon toga. (SH: Da.)

SJ: Kao neprosvetljeni fizičar, on je tako zadubljen u svoj posao da je prosvetljen za trenutak sve dok posao nije gotov i onda razmišlja o...

R: On i dalje veruje da je činilac. (SJ: Ali tokom posla, ako je osoba tako angažovana, čak i to privremeno zaboravi?) Zato što veruju da su činilac, ne zaboravljaju to zaista. Kažu: "Uradio sam ovaj projekat." (SJ: Posle?) "Završio sam ovo, uradio sam to, velik sam!" (SJ: Dakle, uvek se zadržava kao nesvesno...) U nesvesnom je, ego, sve je deo ega. Robert Adams Satsangi: Sabrana dela

SV: Iz table, iz stvarnosti — da li postoje takođe, da li postoje mentalna tela, emocionalna tela, fizička tela koja izlaze iz table? (R: Ne.) Samo fizičko telo izlazi iz table?

R: Samo fizičko. (SV: Šta je sa izrekom: "Što misliš, to postaješ. Tu ćeš biti." To takođe znači da su misli energija? I telo je zapravo sama energija. Kada se razložite na njenu suštinu. Onda je sve ovo misao Išvare?) Sve je to iz uma. Um stvara Išvaru. Um stvara sve ove stvari. Stoga, kada nema uma, kako može išta ostati? (SV: Tačno, to znači da su mentalno i fizičko isto, oni su ništa, jedno su. Onda bi oba nestala?) Oba nestaju, ne postoje. (SV: Što se tiče univerzuma, Išvara je nestao?) Išvara je nestao. Išvara nikada nije ni postojao. (smeh) Ali ako želite Išvaru, možete ga imati. (smeh)

SK: Roberte, da li ikada zaboravite ključeve od kuće? (smeh)

R: Ne, ne baš, ali ni ne mislim o njima. (SK: Kako se ovo odnosi na sigurnost ili nesigurnost. Čini se da je uloga mišljenja da se bavi nesigurnošću. Što je veća nesigurnost, to je veća misao.) Šta mislite?

SK: Pa, čini se da je razlog zašto mislimo taj što postoji nešto važno što nismo sigurni ili je nepoznato. Tako da bi se činilo da ako biste prestali da mislite, onda bi takođe postojao osećaj sigurnosti ili više ne bi bilo pitanja nesigurnosti?

R: Ono što govorite je mentalno. To je koncept uma. Ali kada nema uma, nema pitanja sigurnosti ili nesigurnosti. Ti koncepti ne postoje. Um ima koncepte. Um želi da bude siguran u nešto ili je nesiguran u nešto. Ali kada nema uma, nema nikoga ko bi imao ta iskustva. Sva iskustva su uma.

SV: Kad god počnemo da kategorizujemo i počnemo da definišemo sebe, sve je um.

R: Sve je um. (SV: Definiše konačnim?) Sve um.

SH: Um i ja uvek idu zajedno. Ako um nestane, ja mora da nestane takođe. (R: Da, da. Um i ja...) Ego um.

R: Tvoje i moje, sve odlazi. Sve nestaje. Imamo li kakvih najava bilo koje vrste? O lekcijama? (Učenik priča o transkriptima i potrebi da se vrate, i pomoći potrebnoj za kopiranje transkripata za druge. Zatim Robert završava satsang.) Zapamtite da volite sebe, da obožavate sebe, da klečite pred sobom jer Bog prebiva u vama kao vi. Bog vas blagoslovio, volim vas, mir. Dok se ponovo ne sretnemo. Arrivederci. (smeh) (trake se završavaju) [TOC]

Taj Božanski Trenutak je Sada! 30. jun, 1991.

Robert: Dobar dan. Pozdravljam vas svim svojim srcem. Zapamtite, ovo je vaš dom. Mislite da imate dom i imate adresu i broj telefona i imate porodicu, muža, ženu, decu, roditelje. Koliko dugo oni traju? Odlaze jedan po jedan. Kome zaista pripadate? Pripadate Bogu, Sopstvu. Kada počnete ovo temeljno da razumete, da je vaš dom u Božjoj kući, počećete da spoznajete da: "Ja i Otac smo jedno." Nema razdvojenosti između vas i izvora. Ali dokle god verujete da su vaš otac, vaša majka, vaša žena, vaš muž i vaša deca, vaši poslodavci, večni, broj jedan u vašem životu, nikada nećete razumeti svoju božansku prirodu. Ne kažem da morate da napustite svoje porodice ili da napustite svoj posao, ovo je sve mentalno. U vašem umu je gde vršite poisťovećenje. Zašto biste se poisťovećivali sa nečim što je prolazno? Što je danas tu a sutra ga nema? Kada kažem da je ovo vaš dom, ne mislim na Henrijevu kuću. Mislim na Sopstvo. Sopstvo

je vaš dom. Uvek je tako bilo. Nikada nije bilo vremena kada nije bilo. Kome mislite da pripadate? Da li pripadate drveću, planinama, okeanu, osobi? To je lažno poisťovećenje. Pripadate Sopstvu jer ste Sopstvo. Baš takvi kakvi jeste. Vi ste svest baš takvi kakvi jeste. Vi ste apsolutna stvarnost baš takvi kakvi jeste. Znam da neki od vas govore: "Ali ovo telo je krhko. Imam svakakve probleme. Kako mogu biti Sopstvo baš takav kakav jesam?" Ako stanete da razmišljate o tome, bićete krhki i poisťovećivaćete se sa svetom. Ali ako naučite sebe da ne mislite, nego da ostanete u trenutku, u tom trenutku ste božanstveni, u tom trenutku ste vrhunsko jedinstvo. Taj trenutak je sat-čit-ananda, nirvana. Postoji samo trenutak, vreme i prostor ne postoje. Vreme i prostor postaju sažeti u trenutku. U tom trenutku ste potpuna sloboda. Ali kada pokušate da razmišljate o tome, pokvarite to. Kada se misao pojavi, trenutak je zaboravljen. Stoga morate učiniti sve što možete da naučite da počivate u trenutku. Trenutak je upravo ovde, odmah sada. Nema problema i nevolja i bolesti i oskudice, nema zla u ovom trenutku. Nije li to istina? Samo kada počnete da mislite. Čim počnete da mislite, počinjete da razmišljate o tome šta vam treba, kako da poboljšate svoj život, kako da uklonite određene stvari iz svog života kako biste uspeli i bili srećniji. Sve je to ludost. To nikada ne možete učiniti! Kada ćete ovo naučiti!

Kada uklonite stvari iz svog života koje su vas sputavale, kako kažete, nove stvari će iskrsnuti. Nikada neće prestati. Tom jednostavno nema kraja. Morate pronaći trenutak tačno tamo gde ste sada. Taj božanski trenutak ne postoji pet minuta od sada ni sekund od sada. Taj božanski trenutak je sada! On jednostavno jeste i vi ste to. Nema ništa što treba tražiti, nema nikoga koga treba videti, nema posebnih mantri koje morate naučiti napamet. Čak je i samoistraživanje samo metoda da vas stavi u trenutak. Pitanje: "Ko sam ja? Kome dolaze ove misli?" Nije sama stvar. To je metoda. Metoda koja ne postoji. Ona postoji na istom mestu gde svet postoji, u vašem umu. Stoga, kada ne možete sami da ćutite, samoistraživanje se pojavljuje kao najbrži način da se probudite. Ali to je metoda, to je praksa. Nikada vas neće dovesti kući. Jednostavno će vam dati nagoveštaj onoga što predstoji. Jedino vreme kada možete bilo gde stići je bez obzira koju metodu koristite. Vi ste naveli um da postane savršeno miran, tih, spokojan. Kada nema uma, ništa se ne dešava. Kada se ništa ne dešava, više ne patite. Više nemate anksioznosti, više ne verujete da je nešto negde pogrešno, više niste osuđujući, postali ste blažena svest. U tom trenutku, neće se dogoditi sutra. Toliko ljudi neprestano pita: "Kako mogu da praktikujem samoistraživanje? Da li to radim ispravno? Da li ovo radim kako treba? Da li ono radim kako treba?" Ali kažem vam, vi se gubite u metodi. Ne brinite da li to radite ispravno ili ne. Držite svoj um na izvoru, na Sopstvu, Ja jesam to što jesam. To je vaš dom. To je mesto kome pripadate, sve ostalo je privremeno. Ponovo, nemojte misliti da govorim o tome da nemate odnose sa ljudima ili da se ne venčavate ili da ne volite svoju porodicu, naprotiv. U ovom učenju ne morate da se odreknete bilo čega. Jednostavno morate da znate istinu o tim stvarima. Spoznaja istine je ono što vas oslobađa. A jedino mesto gde morate da znate je u vašem umu. Stoga koristite svoj um da spoznate istinu i istina je tišina. To je najviša istina. Svakako učinite sve u svojoj moći da sebe učinite tihim. Ne brinite o svojim poslovima. Da li se lepa drveta tamo brinu o svojim poslovima? Da li se planina brine o svojim poslovima? Da li se okean brine o svojim poslovima? Sve se dešava onako kako treba. Cveće cveta, drveće raste, planine pokazuju svoj sjaj i sve je dobro svuda. Stoga, ako naučite da ostanete u trenutku u tišini, i vi ćete biti zbrinuti od strane sile koja zna put i bićete vođeni ka svom najvišem dobru. Tišina je ključ. Nema razlike koliko strašnim mislite da su stvari ili koliko divnim mislite da su stvari, oboje su varalice. Vi ne pokušavate da zamenite negativna stanja pozitivnim stanjima. Ne pokušavamo da zamenimo loše dobrim. One su dve strane Robert Adams Satsangi: Sabrana dela

--- STRANICA 893 --ista kovanica. Želimo da prevaziđemo oboje. Postoji mesto koje je izvan lošeg i dobrog, ispravnog i pogrešnog, sreće i tuge. To mesto je tamo gde ste vi sada. Probudite se u njega. Jutros sam primio interesantan telefonski poziv od jednog momka iz San Dijega. On

očigledno je upravo pušten iz državnog zatvora. Nakon što je odslužio deset godina zbog oružane pljačke. (Ne znam kako ovi ljudi dobiju moj broj telefona? (učenici se smeju) Ali u svakom slučaju priču je učinio veoma zanimljivom nakon što mi je ispričao o tome.) Rekao je dok je bio u zatvoru postavili su ga za zaduženog zatvorske biblioteke. Nikada u životu nije čitao knjige. Uvek je imao problema i nevolja otkako je napunio dvanaest godina. Ali iz nekog razloga otkrio je knjige o Advaita Vedanti. (U šta su se ovi zatvori pretvorili?) I počeo je da čita ove knjige. Rekao je da mu je to jednostavno imalo puno smisla, ne zna zašto. Ali počeo je da praktikuje sedenje u tišini. Imao je puno vremena za to. Nije imao kuda da ide. I to je radio godinama. Nije znao ništa o samoistraživanju. Ali pročitao je da treba da praktikuje: "Ko sam ja?" Pročitao je nešto od Šankare. I praktikovao je: "Ko sam ja?" Način na koji je to objasnio bio je divan. Jer rekao je da zapravo nije tražio ništa. Nije tražio da razvije natprirodne moći ili da se pretvori u bilo šta. Reči koje je upotrebio bile su: "Jednostavno je imalo smisla to raditi." I nakon nekoliko godina ovoga, pronašao je mir. Mir kakav nikada pre nije imao. Nije znao šta je to ali je osećao kao da su čuvari bili zatvorenici, a on je bio slobodan. Ispričao mi je da je to bilo kao da je otišao u manastir i da su ga stavili u ćeliju dobrovoljno, da bude sam sa sobom, da bude sam. Zatvor je, rekao je, bio blagoslov za njega. Ali me nije nazvao zbog toga, imao je pitanje. Objasnio je svoju prošlost pre nego što je postavio pitanje. Rekao je: "Roberte, većinu svog života činio sam gadna dela. Mnoga od njih nisu otkrivena. Otišao sam u zatvor zbog pljačke banke, ali postoji mnogo drugih pljački koje sam počinio i nisu me otkrili. Sada, otkako sam pronašao sebe i potpuno sam druga osoba sada, da li moram da trpim posledice svoje karme, za sva ona gadna dela koja sam počinio u svom neznanju?" To je veoma duboko pitanje. Dozvolite mi da se na trenutak udaljim i porazgovarajmo o vama. Kao ljudska bića, veoma smo nesavršeni. Mnogi od vas su počinili gadna dela za koja niko ne zna. Zanimljivo je primetiti da u relativnom svetu, čak i ako pomislite na nešto zlo, to je kao da činite to delo. To je čudno, ali veoma istinito u relativnom svetu, koji ne postoji. Ipak u relativnom svetu — koji ne postoji — ako verujete da ste mentalno počinili zločin, podsvesni um ne zna razliku između misli i dela. Misli su stvari — u relativnom svetu koji ne postoji. Zamislimo, ako hoćete, da nekoga strasno mrzite i želite da ubijete tu osobu. Ali znate da ćete završiti u zatvoru ili u gasnoj komori. To je jedini razlog zbog kog se uzdržavate od toga. Ali u svom umu vidite sebe kako ubijate tu --- STRANICA 894 --osobu svakog dana. Kažem vam da — u relativnom svetu koji ne postoji — vaš um ne zna razliku između dela i misli. To je ista stvar. Dakle, svi smo prošli kroz periode kada smo nekoga mentalno mrzeli ili smo nekome mentalno želeli zlo. Neki od nas su počinili neka podle dela za koja niko nikada nije saznao. I sada kada proučavamo Advaita Vedantu i radimo na sebi, da li je karma uklonjena? To je isto pitanje koje je postavio ovaj momak, vratimo se na priču. (Ed uvek kaže da odlutam od priče i nikad se ne vratim, ovaj put sam vas prevario. Obično to radim, odlutam i nikad se ne vratim na poentu.) Dakle, vraćamo se ovom momku koji želi da zna — baš kao što i mi želimo da znamo — da li moram da prođem kroz karmička iskustva? Pre svega, da ste realizovani, oslobođeni, nikada ne biste postavili to pitanje. Jer mora postojati ja koje postavlja to pitanje. Ovako sam mu odgovorio. Ja je svet, ego. Lično ja je misao, ideja, ono zaista ne postoji. Ali ipak, da bih odgovorio na pitanje koje ste mi postavili, to znači da izlazite iz ličnog ja. Ako ste prevazišli ja i postali oslobođeni, ne bi ostao niko da iskusi karmu. Ne bi bilo nikoga da prođe kroz bilo kakvo iskustvo, jer bi ego, ja, um bili mrtvi. Ego, ja i um su, usput rečeno, sinonimi. Oni su ti koji naizgled prolaze kroz onu komediju koju zovemo karma, rađanje za rađanjem iskustva. Uzrok i posledica. Ja je to koje sve to radi. Ako dolazite iz ja, naravno da morate proći kroz svoje iskustvo. Morate iskusiti posledicu uzroka koji ste pokrenuli — u relativnom svetu koji ne postoji. Samo kada se probudite postajete slobodni od karme. To ne znači da možete otići i opljačkati drugu banku, ili što se vas tiče, ne znači da možete otići i misliti zle misli, ili povređivati ljude, jer ako ste prosvetljeni, nikada vam ne bi palo na pamet da radite te stvari. Sve dok imate ideju da vam neko pokušava nauditi, da vas neko ne voli, da vi nekoga ne volite, da želite nekoga povrediti, sve dok imate bilo kakve ideje poput ovih, delujete iz svoje ja-

misli i karma vam se mora vratiti. Pa šta treba da radite? Treba da se okrenete od prošlosti ili od sadašnjosti, ako vam se ne sviđa sadašnjost. Ako ste suviše vezani za nekoga, ako mislite da imate problem sa svojim zdravljem, ako mislite da imate problem sa finansijama, ako mislite da imate problem sa bilo čim, mentalno se okrenite od tog stanja. Ne kažem da to morate učiniti fizički, fizičko će se pobrinuti za sebe. Ali morate se okrenuti svom izvoru. Došli ste iz svog izvora i vraćate se izvoru. Ako možete pronaći izvor pre nego što odbacite svoje telo, bićete oslobođeni. To je tako jednostavno. Kada ste oslobođeni, za koga postoji karma? Za koga postoje problemi? Za koga postoji tuga? Za koga postoji išta? Sve što vas uznemirava, sve što izgleda pogrešno u vašem životu, jeste zato što se poistovećujete sa ja-misli. --- STRANICA 895 --Neki od vas se i dalje plaše da ćete, ako postanete oslobođeni, prestati da volite nekoga ili vam neće biti stalo do posla ili ćete verovati da vam nije stalo ni do čega, postaćete cinični, to je neistinito. Postajete osoba koja više voli, samilosna, ispunjena radošću. Svoju ljubav dajete svom partneru na slobodan način. Ne očekujući ništa zauzvrat. Vaša ljubav se uvećava hiljadu puta. Zato što ste slobodni. Možete voleti nekoga bez ikakve potrebe, bezuslovno i ne morate da razmišljate o tome. Stoga sam zaključio razgovor sa ovim gospodinom na telefon, okrenite se unutra. Vaša prošlost je mrtva, oboje to znamo, postali ste nova osoba kao što kažete, ali ja i dalje živi u vama. Ako je ja još uvek živo u vama, vaše samskare su i dalje aktivne. Možda biste bili skloni da ponovo opljačkate banku. Nemate pojma šta će se dogoditi sutra kada dozvolite ličnom ja da postoji. Stoga počnite da shvatate da je ovo ja, ovaj ego, ovaj um samo misao, ideja. Ono nema stvarnost. Morate istraživati u sebi: "Kome dolazi um? Kome dolazi ja? Kome dolazi ego?" Kada se pojave misli o vašoj prošlosti. Kada mislite o svojih deset godina u zatvoru. Kada mislite o zlim delima koja ste počinili. Odmah učinite sve što možete da zaustavite te misli. Možete pitati: "Kome dolaze ove misli?" Ili možete jednostavno ostati potpuno tihi i postati svedok mislima, ne reagujući na njih. Ne pokušavajući da ih uopšte zaustavite. Ako ne reagujete na svoje misli, one će same izgoreti. One postaju samo moćnije kada reagujete na njih. Na primer, ako pokušavate da se borite protiv bolesti, ako reagujete na svoju bolest zamišljajući i verujući u svom umu da ona ne postoji, da vam je strašno. Zašto mi se ovo dogodilo? Ne mogu više da izdržim. To je ono što vas sprečava, a ne bolest. Ali kako vam bolest nastavlja, ako biste je jednostavno posmatrali bez razmišljanja, postali svedok bez pokušaja da radite bilo šta drugo, ili istražujući: "Kome dolazi?" Drugim rečima, uradite ono što morate da zaustavite proces mišljenja. Istu metodu koristite sa bilo kojim drugim problemom ili sa bilo kojom dobrotom koja vam dođe. Zapamtite, sva ljudska dobrota je takođe iluzija. Dakle, ako imate dobar život, on je samo privremen. Ako ne pronađete sebe, moraćete da se vraćate na ovu zemlju iznova i iznova i imate druga iskustva. Možda ćete se vratiti ponovo kada je zemlja u mračnom dobu ponovo i kada imaju španski inkviziciju i vi visite za palčeve dok vam oči vade. A onda možete doći ponovo u drugom životu kada ste multimilioner i živite u dvorcu i kontrolišete hiljade ljudi. One su dve strane iste kovanice. Stoga se probudite. Ne pokušavajte da zamenite loše za dobro. Ne verujte da ću, ako postanem multimilioner, biti srećan ili ako se rešim svoje bolesti biću srećniji ili ako živim u boljem domu biću srećniji ili ako imam novog partnera biću srećniji ili ako nemam partnera biću srećniji, ili ako imam ovo biću srećniji. Sve je iluzija. --- STRANICA 896 --Sreća je vaša prava priroda. Sreća je ono što jeste. Vi ste to sada, ako živite u trenutku. U tom trenutku vi ste apsolutna stvarnost. U tom trenutku vi ste čista svesnost. Vi ste Brahman u tom trenutku. Vi ste sat-čit-ananda, krajnja jednost, praznina. To je vaša istinska priroda. Poistovetite se sa tim. Fokusirajte se na to. Postanite to i bićete zauvek slobodni. (tišina) Postavite pitanja u ovom trenutku.

SC: Želeo bih da postavim par pitanja. (R: Samo par?) Da. Osnovna su i znam da smo prolazili kroz to, svi mi mnogo puta. Postoji li duh?

R: Postoji li duša? Postoji li telo? Postoji li bog? Sve dok verujete da ste telo, onda postoji duh. (SC: To je ono čemu su nas učili?) Pa šta želite da uradim? (smeh)

SC: Ukloni to. Okej, još jedno, koje me muči, kažete da ne radimo ništa. Podižem ruku, silim svoju ruku da ide gore i puštam je da se spusti. Zar ja ne radim ovo?

R: Naravno da radiš. (SC: Pa gde je onda razlika? Između rada i nerada?) Veruješ da si telo. Sve dok si telo, onda je sve ostalo stvarno za tebe. (SC: I o tome govorim, Roberte, da...) Ali ti nisi telo u stvarnosti. (SC: Ali ovo stvarno kretanje, čak i ako nisam telo...) Kao što sam ti objasnio jednom ranije, Nejti, ako sanjaš i u tom snu ti govoriš meni istu stvar koju meni sada govoriš. I podigneš ruku i podigneš nogu i podigneš glavu i radiš sve vrste stvari, kažeš: "Vidi, ovo radim i ono radim," i uštineš me i kažeš: "Vidi, i ti to osećaš." Ali to je san uštip, to je san telo, sve je deo sna. Kada se probudiš, sve je nestalo. I tako je i sa ovim svetom. Izgleda veoma stvarno zato što živite smrtni san. Neki od nas su više vezani od drugih. Neki od nas su toliko vezani za ovaj svet da ih ništa nikada ne može navesti da shvate da nisu svet. To je većina sveta. Da postoje ovakve klase i da postoje ljudi koji počinju da shvataju da nisu telo, da nisu um fenomen i da ceo univerzum postoji samo zato što um postoji. Sve je emanacija uma. Kada um počne da se raspada, svet počinje da izgleda manje svirepo i strah vas napušta dok se ne probudite. Dakle, sve što mi govoriš, Nejti, istina je sve dok veruješ da si telo. Promeni svoju identifikaciju. Ti od svih ljudi treba više da vežbaš i treba da se pitaš: "Kome dolazi ova slika? Ko veruje da je telo? Šta je ovaj snažan osećaj: 'Ja sam činilac,' odakle dolazi u meni?" Pitaj sebe, pitaj sebe i nešto će početi da popušta, mora. Ali naravno, ako ne radiš ništa takvo i nastavljaš da se poistovećuješ sa svetom reagujući na njega veoma snažno dan za danom, ko je kriv? --- STRANICA 897 --Mogu da vas dovedem do zlatnog rudnika, ali morate sami da kopate. Na vama je. Zato uvek kažem: "Ne verujte ni jednu reč koju kažem. Ne uzimajte moju reč za to. Uverite se sami." To je kao da sam vas uzeo za ruku i odveo do zlatnog rudnika i rekao: "Ovo je zlatni rudnik, kopaj." Ali vi ste rekli: "Roberte, ne vidim zlato. (smeh) Vidim samo prljavštinu, kamenje. Zašto bih kopao?" Ako želiš zlato, Nejti, moraš kopati. Ali počneš da kopaš i čim odem prestaneš da kopaš i stalno se žališ: "Nema zlata, nema zlata," (učenici se smeju) i kažeš svima: "Robert ne zna o čemu govori, nema zlata." (smeh) Nikada nisi uložio dovoljno truda. Nikada nisi izašao iz svog puta da to uradiš. Želeo si da ti se preda na tacni. Želiš da te odvedem do zlatnog rudnika i da nađeš nekog drugog da kopa za tebe. Ako oni kopaju, zadržaće zlato. Isto je i sa duhovnim životom. Ne verujte onome što vam govorim. Primenite ono što govorim i saznajte šta se dešava.

SG: Da se vratim na dečka u zatvoru, Roberte, to je fascinantna priča. On je bio nekako u svom zlatnom rudniku i izgleda da je izašao sa zlatnom grudom. Ali moje pitanje je, postavio ti je duboko pitanje o svojim zločinima pre onih za koje je uhvaćen. Da li misliš da je aludirao na možda ono što nije moglo biti suđeno za ove druge zločine, jer ponekad može biti ponovo suđeno za druge zločine? Da li je njegovo pitanje bilo konkretno o karmi ili o strahu da je mogao...

R: Pa, karma je uključivala sve te stvari. (SG: Da.) Plašio se da ga karma iz prošlosti može stići i želeo je da zna da li je to tako. (SG: Kako je osećao da je to pretnja njemu u zatvoru?) Pa nije osećao da je to pretnja njemu, sada je postajao duhovna osoba. I bilo je kao da je imao iskustvo ponovnog rođenja. (SG: Takođe, kao nizvodno u sledećem životu ili tako nešto?) Pa u ovom životu želeo je da zna da li ga išta može stići. (SG: Šta je bio tvoj odgovor ponovo, ja...) Moj odgovor je bio, sve dok veruje da je telo, on je ja koji je postavio pitanje, da. (SG: Oh, shvatam, sada, da.) Ali kada je ja potpuno eliminisan, nema nikoga ko bi imao bilo kakvo iskustvo. I nema karme.

SR: Roberte, ovo je možda opet potpuno akademski, ali stalno se pitam šta je izvor iluzije, odakle bi iluzija nastala da bismo ikada morali da shvatimo da nema iluzije. Znam da nije važno, ali...

R: Važno je. (Henri zna šta ću reći.) Nikada se nije dogodilo. Ne postoji izvor u stvarnosti iz kog bilo šta dolazi. Svest je toliko daleka što se nas ljudi tiče, nemamo ni naznaku šta ona zaista jeste. Konačno nikada ne može shvatiti beskonačno. Nikada ne možete saznati odgovarajući na pitanje

koje postavite: "Šta je ovaj izvor?" I "Zašto izvor radi ovo i ono?" On ne radi. Opet to zvuči kao izgovor, ali nije. Ne postoji izvor. Vi ste čista svest i čista svest je izvan opisa, nema reči za to, možete... (prekid na traci, dok traka počinje naglo sa pitanjem učenika.)

SR: ...je li to bilo ovo stanje? --- STRANICA 898 ---

R: Ne, jer osoba koja razmišlja je uništena. Nema nikoga ko bi razmišljao. Ne postoji lično ja, ne postoji um i ne postoji ego. Stoga nema nikoga ko bi radio te stvari. (SR: To je kao odbacivanje svesnog uma, i to je nematerijalno?) To je kao odbacivanje grudvice leda u okean, ona postaje okean. Ali nema šta da kaže. Ona je izgubila svoj identitet, ali se sada poistovećuje sa celim okeanom. Više nije izolovana grudvica leda. Na isti način, kada se probudite, postajete sveprožimajući, sveprisutni. Više niste ograničeni na telo. Postoji jedno telo koje je univerzalno telo. Više nema mog tela i tvog tela i postajete potpuno slobodni. (SR: Ja to radim u snu.) Pa to je dobro, jer ja ne. (smeh) (SR: Sad mi je jasnije.) Vidiš, koristim ljudske reči.

SR: Ne, jasno je, samo kada se to dogodi, onda se ovo pitanje pojavilo i onda nestane.

R: Ako ti je jasno, imaš problem. (SR: Da, poenta je da neće biti tog pitanja, ili tog stanja, neće se pojaviti...) Kada dođe to stanje, to je stanje toliko neshvatljivo da ćete jednostavno biti u potpunom strahopoštovanju i onda će potpuno strahopoštovanje nestati i vi ćete jednostavno biti. Nećete biti ovo i nećete biti ono. Vi ćete jednostavno biti. I ništa ne dolazi posle biti. Ako mislite na nešto što dolazi posle biti, to nije to. I vi ste to sada, ali odbijate da to priznate.

SH: Zašto odbijamo da to priznamo?

R: Zato što želite da dođem ovde i podučavam vas stvarima. (SH: Pa molim te nemoj onda dolaziti.) (smeh) Želite da prođete kroz sva ova iskustva. (SH: Ko želi.) Onaj za koga mislite da ste vi. Onaj za koga mislite da je Henri. (SH: Da.) Ali ne postoji Henri, pa niko ne želi. (SH: To je prilično mlako.)

SR: Roberte, odakle ova filozofija, istočnoindijska filozofija, potiče, koja kaže da se svest dosadila i stoga se podelila u neku vrstu... (R: Hm.) ..."skrivača" igre. Da li je to samo da nas zabavi. To je ono što možemo postići dok smo...

R: Da, to je iz Upanišada. Da, ovo je napisano za smrtnike, tako da možete videti da se nešto dogodilo i nešto se nastavlja da se događa što se nastavlja dešavati. Da nisu pisali o ovome, ne bi bilo Upanišada. Bile bi prazne stranice. To je kao priča o Adamu i Evi. Kada vas pitaju kako je postojanje počelo, sveštenici, rabini, sveštenici vam pričaju o Adamu i Evi. To zvuči kao dobro objašnjenje. Ali naravno, nikada se nije dogodilo. (SR: Mislim, dobro je.) To je priča, to je bajka. (SR: Koja je najbolja priča koju možeš da nam ispričaš koja nije istinita, a da ćemo možda moći da razmišljamo o njoj?) Daa. (učenici se smeju)

SB: To je bilo duboko, Roberte. (Učenici se smeju) Maja Baba je u svojim knjigama rekao da je Bog želeo da se ograniči na najograničeniji oblik u stvaranju. Da traži sebe kroz sve oblike svog stvaranja i kako su oblici išli od kamena do biljke, do životinja, do ptica, do ribe, do životinje, do čoveka. Kako je oblik postajao sve manje i manje ograničen, znaš, kamen nije mogao da se kreće unaokolo, svest je bila kao spavanje ili dubok san i onda je prešlo na insekte i životinje, na kretanje, bilo je sve manje i manje ograničeno i moglo je da izražava svoju svest sve više i više i dobilo je intuiciju i intelekt i tako se Bog ograničavajući do beskrajnog stepena samo da bi otkrio svoju --- STRANICA 899 --beskonačnu ljubav, beskonačnu mogućnost, beskonačnu sreću dok je shvatio ko je. To znači ono što je Maja Baba rekao...

R: Pa, ako Bog želi sve to da radi, više snage mu. (smeh) (SB: To je kao da Bog voli sebe, otkriva sebe kao beskonačnu sreću ili beskonačnu ljubav.) Dobro za Boga. (smeh) (SB: Bog je svest. Tako se čini. (smeh) Mislio sam da je zaista poetski i romantično.) Jeste, lepo je. Naravno. (SB: Dok kamen nije shvatio da je čovek, a onda je čovek shvatio da nije čovek, već da je Bog oduvek i

u tom trenutku je bio beskonačna sreća.) To je lepa priča, ali bih radije bio supermen. (smeh) (SB: Mislio sam da si supermen.) Ne. (SB: Mislio sam da si moćni miš.) Moćni miš, to je dobro.

SC: Roberte, kako da razlikujemo između probuđenog sna i uspavanog sna?

R: Kada spavaš. Spavaš i sve je tiho, nema buke, nema nikoga ko se kreće. Kada ustaneš, znaš da si se odmorio i sada si budan. Kada sanjaš, znaš da si sanjao. Dakle, ja je svesno ta tri stanja svesti. Ja je svesno sanjanja, spavanja i budnog stanja. Sada moraš da pitaš sebe: "Odakle je došlo to ja?" "Šta je izvor ja koje zna da sam spavao, koje zna da sam sanjao i sada zna da sam budan? Odakle dolazi to ja?" Kada otkriješ odakle je ja došlo, tada ćeš prevazići budno, spavajuće i stanje sanjanja i bićeš slobodan.

SK: Nismo li svi predodređeni da se probudimo bez obzira na to šta doživimo ili vrstu prolaska kroz još nekoliko manjih incidenata u postojanju?

R: Volim da koristim izraz: "Svi smo osuđeni na raj." Naravno, ovaj život je lažni identitet. Dakle, morate se probuditi jednog dana. Ali boraveći u satsangu, napravili ste izbor da se probudite sada. To je sloboda koju imate, jedina sloboda. Da se okrenete unutra i ne reagujete na bilo kakve uslove. Boraveći u satsangu, potvrđujete tu istinu. Dakle, satsang je obično za one ljude koji su spremni da se probude u ovom životu. Ali na kraju svi će se probuditi.

SY: Možeš li reći nešto o razlici između razumevanja nečega i biti to razumevanje? Nisargadatta je stalno govorio, ako kažeš da si razumeo, nisi razumeo.

R: Tačno. Razumeti nešto je kada ja govorim ili ti čitaš knjigu i intelektualno ti ima puno smisla. Ali čak i ako ti ima smisla intelektualno, nisi to iskusio. Ako nisi to iskusio, nema razlike koliko dugo si čitao knjige ili koliko dugo si raspravljao o istini, ili koliko si časova pohađao ili koliko si učitelja imao. Moraš biti u stanju da uradiš nešto sam da bi imao iskustvo stvarnosti. Stoga dolazi trenutak u našim životima kada prestajemo da čitamo knjige. Prestajemo da trčimo od učitelja do učitelja do učitelja. Prestajemo da idemo i poistovećujemo se sa određenim mestima u svetu i trčimo po celom svetu. Postajemo mirni, mnogo ulazimo u sebe. Imamo puno vremena za sebe. Preispitujemo sebe, posmatramo sebe, gledamo u sebe i onda --- STRANICA 900 --Guru u vama će vam reći šta da radite, kako da to radite i kuda da idete i sve će biti u redu s vama. (Robert pušta pesmu na traci, zatim Kerema peva jednu od svojih pesama) Kerema: Ovo se zove "Božanska Esencija." (Kerema peva svoju pesmu)

R: To je prelepo. Dodaj to u Džnana Marga pesmaricu. Kerema: Okej. (smeje se)

SB: Sada treba da Sem odsvira refren za nas. Treba nam refren za ovo, prelepo je.

SE: I nijedna self izdavačka kuća neće izdati ploču za Meri i Keremu. Imam obaveštenje, vreme je za obaveštenja?

R: Naravno.

SE: Imamo četiri od Džnanija... (traka se završava) [TOC] --- STRANICA 901 --Sve Je Ono Što Verujete Da Jeste! 4. jul 1991.

Robert: Om, šanti, šanti, šanti, om, mir. Dobrodošli na ovo veče zahvalnosti, veče Nove godine, 4. jul, Dan Kolumba, Božić, sve je isto. Pitanje je: "Ko si ti?" Da li se poistovećuješ sa praznikom ili sa Sopstvom. Šta ti je najvažnije, gledati nekoga kako puca vatromet ili otkriti svoju istinsku prirodu? Moraš sam odgovoriti na to pitanje. Štagod daješ značaj, na kraju postaješ. Šta god postane prvo u tvom životu, tamo ti je srce, i to ti se dešava, pre ili kasnije. Ne govorim ovo zato što želim da svi dođu na satsang. Govorim ovo zato što je istina. Ono što zaista osećaš duboko u odajama svog srca, to si zaista ti. Ako daš 50% svom duhovnom radu, dobićeš 50% nazad. Ako daš 70% dobićeš 70% nazad. Ako daš 100% dobićeš 100% nazad. Možeš samo dobiti iz ovakvog satsanga onoliko koliko u njega uložiš. Moraš dati svog srca, svoja osećanja, svoje emocije. Moraš dati svoje Sopstvo, sa velikim "S," univerzumu. Univerzum, svet, Bog, sve, jeste ono što verujete da jeste. Jedina stvarnost koja postoji za vas jeste stvarnost vašeg sistema verovanja.

Ako verujete da su stvari teške, da je stvari teško postići, duhovno razvijanje je samo za retke, tako je i za vas. Vi ste kontrolor. Vi ste taj koji donosi odluke. Vaš život prati vaš um. Ipak, kada počnete da shvatate da vaš um zaista ne postoji, onda život koji ste pratili postaje nevažeći. Samo se rasprši, kao da ste se probudili iz sna. Ali sve dok pratite svet, vaš um određuje šta vam se dešava. Vaš um nije vaš prijatelj. Vaš um je nagomilavanje prošle karme, prošlih misli i budućih briga. Stoga ne treba da se oslanjate na svoj um. Ne treba čak ni da se oslanjate na svoje instinkte. Ne treba čak ni da se oslanjate na svoju intuiciju. Treba da se oslanjate na ništa. Kada su vaša intuicija, vaš um, vaši instinkti prevaziđeni, tada se svest pojavljuje sama od sebe. To je zato što je svest oduvek bila vaša prava priroda i sve što treba da uradite jeste da usmerite svoju pažnju na svest. Ovo radite, naravno, pitajući: "Ko sam ja?" Sunce sija. Kada sunce naizgled nestane noću, mesec zauzima njegovo mesto i takođe naizgled sija. Ali svetlost je samo pojava na mesecu. Stvarnost je da koristi sunčevu svetlost da bi sijao. To je odraz sunca. Na isti način, svetlost koju vidite ovde, koja vam omogućava da vidite slike, subjekte, planine, drveće, zvezde, univerzum, jednostavno je odraz Sopstva. To je svetlost Sopstva. Vi pravite --- STRANICA 902 -- pogrešnu identifikaciju, jer verujete da je to svetlost koja sija sama po sebi. Drugim rečima, verujete da je svet stvaran. Ali baš kao što mesec ne bi imao sliku da ne odražava sunce, tako vi imate sliku kao telo, kao um, jer odražavate Sopstvo, svetlost Sopstva. I umesto da se poistovećujete sa svojim izvorom, poistovećujete se sa sopstvom malim "s". Poistovećujete se sa svojim telo-sopstvom. Pogrešna identifikacija. Da biste se vratili svom Sopstvu, svom stvarnom Sopstvu, jednostavno se morate poistovetiti sa svešću, i kada to učinite, svet će nestati. Ponovo, ovo radite istražujući: "Ko sam ja?" Jedno od najskorijih pitanja koje su mi postavili, a dobijam ovo pitanje iznova i iznova, jeste ovo. Kažete, Roberte, da će se telo pobrinuti za sebe. Ne morate da razmišljate o svojim poslovima ili o svetu. Vaš posao je da se poistovetite sa Sopstvom. Ali ipak, kada čitam knjige Mudraca i Džnanija, oni su obično pustinjaci. Žive u ašramima ili u pećinama. Da li time želite reći da će me samorealizacija naterati da napustim svoju porodicu, da napustim svoj posao, da ne budem zainteresovan ni za šta, da postanem pustinjak?" I to je veoma paradoksalno i zbunjujuće pitanje. Razlog zašto knjige pišu takvi ljudi jeste taj što je bila njihova karma, što se tiče njihovog tela, da postanu samotnjaci, pustinjaci, da se klone sveta. Zato su imali vremena da pišu knjige. Ipak, postoje samorealizovani ljudi koji žive u svetu, imaju položaje u svetu, imaju porodice i rade svetovne stvari. Oni su takođe samorealizovani. Ne čujete previše o njima jer nemaju šta da kažu. Vidite, vaše telo je slika. Ono nije stvarno. Izgleda stvarno. Zato što verujete da je vaše telo stvarno, svet vam takođe postaje stvaran. Ipak ove stvari nemaju apsolutno nikakve veze sa vama. Vi ste odvojeni od ovih stvari. Vaša prava priroda je nirvana, apsolutna stvarnost. Sve ostalo je površno. Ne treba da reagujete na svet. Nikada nisam rekao da ne treba da budete u svetu. Možete raditi šta god želite. Šta god vam vaši karmički instinkti kažu da radite, vaše telo će to uraditi, jer je to razlog zašto naizgled poprimate telo. Ali vi nemate ništa sa tim stvarima. Vi ste potpuna sloboda. Vi niste ograničeni na telo, ili na svet, ili na univerzum. Znam da izgleda čudno, i kažete: "Kako mogu biti slobodan, i sveprožimajući, i sveprisutan, kada osećam svoje telo kao stvarno?" Morate se pitati: "Ko je to rekao?" Onaj koji je to rekao je onaj koga moram da se rešim. I to je vaše lično ja. To lično ja želi da verujete da ste telo i um, i da je sve stvarno, i da morate postati duhovni, i uzdići se. Ništa ne može biti dalje od istine. Vi niste telo. Telo ne postoji. Um ne postoji. Ono izgleda da postoji, kao voda u fatamorgani. Svet izgleda da postoji kao voda u fatamorgani. Sve ostalo što vidite svojim očima i osećate svojim čulima, izgleda da postoji kao voda u fatamorgani. Zašto postoji tako? Zato što vi tako mislite. Vaš proces mišljenja vas navodi da verujete u sve ove stvari. Stoga sve mora biti objašnjeno.

Ali u istini, u stvarnosti, ništa od ovoga uopšte ne postoji. Ti si apsolutna sloboda. Ti si potpuna blažena svest. To si ti, i nema objašnjenja. Kada to iskusiš za sebe, pitanje se nikada neće pojaviti: "Šta će moje telo raditi sa sobom dok sam ja samoprosvetljen?" Iako se drugima možeš pojavljivati kao da imaš telo, ti ćeš znati da nema tela. Nema ličnog ja. Nema uma. Ti ćeš biti

sveprožimajući i bićeš u miru. Postavljati sva ova pitanja je kao pitati šta je bilo pre, drvo ili seme, kokoška ili jaje? Ne pokušavaj da analiziraš ono što ti govorim. Ne pokušavaj čak ni da razumeš. Kada ti kažem: "Ništa ne postoji osim svesti, i ti si to," znam da to zvuči besmisleno, i to samo zato što nisi iskusio to stanje. To je jednostavno četvrto stanje svesti, posle spavanja, sanjanja i budnog stanja. U tom stanju ti si apsolutna sloboda. Ipak, kada pokušaš da to analiziraš, kada pokušaš da razumeš, kada pokušaš da uporediš, ne stižeš nikuda, jer je to izvan konačnog. Jedini način na koji zaista možeš razumeti šta govorim je u tišini, gde nema reči. Zato ti kažem: "Kada izgleda da ti govorim, ja sam zapravo tih." Nema reči. Jedini koji može čuti reči koje ti govorim je tvoj um. I ako me slušaš svojim umom, pokušaćeš da analiziraš sve što kažem, i nastupiće potpuni haos i konfuzija. Pravi način da me slušaš u satsangu je kroz tišinu. Ne pokušavaš da misliš o onome što sam rekao. Čak ni ne pokušavaš da čuješ šta sam rekao. Ne analiziraš ono što kažem. Ne razmišljaš o onome što kažem. Jednostavno si tu, u ništavilu, ne čujući ništa, ne budući ništa, ne odgovarajući ni na šta. Čim počneš da misliš o tome, pokvariš to, i vraćaš se svom telu-umu. Čim poželiš da raspravljaš sa mnom ili debatuješ sa mnom, ili izneseš određene tačke, deluješ iz svog telauma. Ne može biti zaključka. Zato neki od vas, ponekad, kada me vidite lično i postavite mi određena pitanja, ja ostajem tih. Jer nema objašnjenja. Čak i ako vas objašnjenje koje vam dam zadovolji nakratko, posle par sati bićete ponovo tamo gde ste počeli. I onda ćete reći: "Hajdemo da čujemo tog učitelja." Reći ćete: "Ovaj učitelj dolazi u grad. Hajdemo da ga slušamo, ili nju." Delujete iz svog tela-uma. Verujete da neki učitelj ima odgovor. Tražite neku duboku izjavu istine, gde ćete videti svetlosti i čuti zvukove, i to će vas dovesti u stanje samadhija. Zaboravite to. Sve što ti se dogodi, zaslužio si. Zato mudar učenik ostaje tih. Kada kažem: "Ostani tih," ne mislim samo da ne pričaš, već da um učiniš tihim. Jer možeš biti tih i u sebi psovati ispod glasa, kao što znate. I možeš izgovarati izjave poput: "On je lud. Ne zna o čemu priča." Tvoj um radi. Tišina se odnosi na um. Zato vam je dato samoistraživanje, jer se uvidelo koliko je teško umiriti um. Stoga, umesto da um učinite tihim, što je nemoguće za neke ljude, praktikujete samoistraživanje. Kada vam um kaže da postoji nešto pogrešno, kada vaš um želi da raspravlja sa samim sobom, jednostavno upitate: "Kome je ovo došlo? Ko se oseća ovako? Ja. Ja sam taj koji se oseća loše. Ja sam taj koji se oseća svadljivo. Ja sam taj koji želi da se revanšira. Ja sam taj koji ima kamen na srcu. Ja sam taj koji želi da glumi." Kada jednom shvatiš da je to ja, provodiš ostatak života eliminišući ja. To lično ja ti stvara sve nevolje, dovodi te do mišljenja, raspravljanja, rasuđivanja, do toga da budeš intelektualan, da pokušavaš i pokušavaš analizirati sve što vidiš. Većina vas to radi godinama. Gde vas je dovelo? Šta vam je donelo? Sve vaše trčanje oko sveta, od učitelja do učitelja, od knjige do knjige, gde vas je zaista dovelo? Znam da će neki od vas reći: "Pa, ja sam ispred igre, jer da nisam čitao knjige, ne bih bio svestan ovoga. Da nisam išao kod mnogih učitelja, ne bih znao šta oni imaju da ponude." Pa, dozvolite da vas uverim, vaš intelekt vam to govori. Svaki pravi mudrac je imao svoja iskustva pre čitanja knjiga i odlaska drugim učiteljima. Prvo čitanje knjiga će vas zbuniti. Ima toliko toga za čitanje. Ima toliko mnogo koncepata. Ima toliko učenja. Postaćete veoma inteligentni idiot. Moći ćete da memorizujete odlomke iz knjiga i recitujete ih unapred i unazad. Pokazivaćete ljudima koliko ste inteligentni. Misićete da ste nešto postigli. Ali prva negativna situacija koja vas pogodi, reagovaćete negativno, kao što je smrt u porodici, gubitak posla, gubitak prihoda i tako dalje. Reagovaćete na ove stvari na negativan način. To vam pokazuje da niste stigli nikuda, sa svim vašim čitanjem, sa svim vašim trčanjem oko sveta. Ako zaista želite da iskusite više stanje svesti, morate steći duhovnu pronicljivost, što znači da shvatate da svet emanira iz vašeg sopstvenog uma. Stoga, zašto bih odgovarao na svet? To ne znači da morate napustiti svet. To jednostavno znači da niste vezani za svet. Ne reagujete na svet. U svetu ste, ali niste od sveta. Slobodni ste, u svom srcu. Vi vidite samo srce. Srce je drugi naziv za svest, za "Ja sam ono što jesam." Ja-jesam je prvo ime Boga. Bog je svest. Ja-jesam je svest, i ti si to. Zato je prvi korak u duhovnoj praksi ostaviti svet na miru. Nemajte mišljenja za ili protiv. Ostavite ljude na miru. Ako vam neko ide na živce, to je sve karmički. Ako reagujete na tu poziciju, na tu osobu, jednostavno pokrećete još

karme u pogon, koju ćete morati ponovo iskusiti, i ponovo, i ponovo, dok se nešto ne dogodi u vama i ne ostavite sve na miru. Umesto da reagujete na svet i na ljude, preispitujete sebe: "Kome se ovo dogodilo? Meni? Ko je mene? Odakle sam došao? Ko je mene rodio?" Čini se da je ja uvek bilo sa vama. Otkad se prvi put sećate sebe, odnosili ste se na ja. Treba mi ovo, i želim ovo. Srećan sam. Nesrećan sam. Ja, ja i ja. Počnete da mislite: "Ako bi ja bilo eliminisano, šta bi ostalo?" Ne odgovarate na to pitanje.

Ne kažete ono što ste pročitali u knjizi: "Svest bi ostala," ili "Apsolutna stvarnost bi ostala." Niste imali to iskustvo, pa kako znate da je istinito? Zato je samoistraživanje tako superiorna metoda. Jer ne kažete: "Ja-sam svest," ili "Ja-sam Bog," ili "Ja-sam apsolutna stvarnost," ili "Ja-sam nirvana," jer počinjete da shvatate da ono što zovete ja-jesam, vaše telo, nikada ne može biti bilo šta od toga. Dakle, umesto da potvrđujete te stvari, pitate: "Ko sam ja?" Ono što zaista govorite je: "Šta je izvor ja?" i nikada ne odgovarate. Čak i ako vas nešto natera da osećate da ste sveprožimajući, da ste vrhunska jednost, praznina, shvatate da to ne može biti ja, jer ja to doživljava. Doživljavač mora otići. Onaj koji doživljava samadhi, onaj koji doživljava viša stanja svesti, mora otići, mora biti prevaziđen, eliminisan. Stoga, dok praktikujete "Ko sam ja?" šta god vam dođe, samo posmatrate. Shvatate u svom srcu, da posmatrač mora otići. Sve dok je neko tu da doživi bilo šta, niste stigli nikuda. Stoga nastavljate da praktikujete "Ko sam ja?" i ostajete mirni. Kada vam misli dođu, pitate: "Kome dolaze? Dolaze meni? Onda ko sam ja?" Sada, pitanje koje mi se obično postavlja je: "Šta se dešava sa mojim poslovima, i mojim životom, i mojim telom, dok ovo radim?" Kakvi poslovi? Kakvo telo? Mudrost će vam doći: "Dok god verujem da imam telo, moram dublje ispitivati: 'Ko sam ja?' Namera mora biti tu. Namera da nisam ono što izgledam da jesam. To znate intelektualno. Iako izgledam kao telo, i pitam se šta će se desiti sa mojim telom dok praktikujem 'Ko sam ja?' negde duboko u odajama mog srca, znam da ću jednog dana doći do zaključka da nema tela. U međuvremenu, ono što izgleda kao vaše telo biće pod vođstvom univerzuma. To je fenomen. Ista sila, koja se zove Išvara, koja se stara o univerzumu i čini da trava raste, cveće cveta, sunce sija, voće raste na voćkama, pšenica i ječam rastu u zemlji, i vi ste snabdeveni i održavani ovim stvarima, ista sila koja sve ovo čini brinuće se o vama dok se pojavljujete, kao iluzija. Znam da je ovo paradoksalno, jer govorite sebi: "Kako iluzija može brinuti o meni?" Iluzija brine o iluziji, tako izgleda. Ali kažem vam: istrajte u ispitivanju: "Kome ovo dolazi?" Ko veruje da je svet stvaran, i ko veruje da je svet iluzija? Oba su koncepti. Oba su pogrešna. Stvarnost nema sistem verovanja. Stvarnost nije održavana ničim. Stvarnost je ja-jesam. To je bitisanje. Ne biti ovo ili biti ono, već čisto bitisanje. I dok ne razumem šta je to, jer nisam to iskusio, nastaviću da pitam: "Kome je ovo došlo Meni? Onda ko sam ja? Odakle je došlo ja?" Jednog od ovih dana pašćeš u Sopstvo i nestaćeš. Neće biti tela, ni slike, ni koncepta, ni ja, ni uma, ni univerzuma, ni Boga, a ipak ćeš izgledati

kao da si sve te stvari. To je paradoks. Ljudi će te videti kao obično ljudsko biće, ali ti ćeš znati da si platno na koje se slike projektuju. Ti nisi slike koje se neprestano menjaju. Ti si zauvek, večan, nerođen. Ti si jedan. Ti si potpuna sloboda. Tvoja prava slika će zasijati, i ceo univerzum će emanirati iz tebe. Nećeš imati normalna osećanja, ali u nedostatku bolje reči, postaćeš blaženstvo. Uvek si bio blaženstvo. Jednostavno si se probudio u stvarnost. Opet, šta radiš sa svojim životom sada? Šta veruješ? Šta radiš svakog dana? Da li dozvoljavaš pritiscima sveta da te pritiskaju? Ostavi svet na miru. Ne pokušavaj da ga shvatiš. Ne pokušavaj da raspravljaš o njemu, bilo da je stvaran ili ne. Moraš sam to otkriti. U procesu će ti sve ići dobro, bez obzira kako izgledalo. Tvoj posao je da otkriješ svoju pravu stvarnost, da se predaš sebi, da predaš svoj ego, svoj um, svoje telo, svet, univerzum, Boga. Predaj sve tome svom Sopstvu. Pusti sve da ode u tvoje duhovno srce, sa desne strane tvojih grudi. Iznad svega, ne brini ni o čemu. Dobro si zbrinut. Sopstvo koje jesi, zna kada je pravo vreme da otkriješ svoju stvarnost. Imaj vere u sebe. Znaj da je unutar tebe, čeka tvoje predavanje. Nećeš se više boriti protiv ovog sveta. Nećeš više

reagovati ili odgovarati na ovaj svet. Nećeš više biti uplašen ovim svetom. Tvoje želje će postati jednostavne.

SV: Roberts, imam pitanje. Postoje određeni učitelji kao što su Muktananda i guru Mai, koji daju šaktipat ljudima. Da li je to na bilo koji način korisno?

R: Ako želiš da postaneš izvođač sidhija i razviješ magijske moći, onda ti je to važno. Sve ove stvari potiču iz uma. Mora postojati neko da doživi sve ove stvari. Svaka moć, svako čudo koje neko izvede, potiče iz uma. (SV: Dakle, ako neko praktikuje istraživanje, ne bi mu koristilo da učestvuje u ovome?) Ako neko praktikuje istraživanje, želi da postane Sopstvo. Želi da se probudi u svoju stvarnost, i to je jedini cilj koji ima. Stoga će zaobići sve ove stvari. Moći, čuda, čak i ako si u stanju da nekoga vratiš iz mrtvih, kakva je korist od toga na kraju? Sve je u svetu. Ima veze sa svetom. Zanimljivo je da kada praktikuješ samoistraživanje, sve ove sidhije će ti doći, ali ćeš ih zaobići. Nećeš biti zainteresovan. To je poput primera koji dajem o osobi koja je pozvana u kraljevu palatu da deli kraljevstvo, i vozi se kroz kapiju. Palata je na dvadeset pet jutara. Usput se fascinira cvećem, i zaboravi na kralja i palatu. I nauči kako da gaji cveće, kako da ga učini predivnim cvećem, i da ga učini većim. Nauči sve o cveću. Ali se onda seti kralja u palati, pa zaboravi na cveće i nastavi da vozi. Onda vidi divne pećine. Počne da istražuje pećine. Istražuje jednu pećinu za drugom, i zaboravi na kralja u palati. Godine prolaze. Postane fasciniran pećinama. Zna sve o pećinama. Zna sve o cveću, i svemu ostalom što je našao na putu. Da je otišao pravo kralju, delio bi celokupnu

zemlju, ali se fascinirao predmetima kralja. Nije otišao do vrha. Tako je i s nekim ko juri sidhije i moći. Odakle ove moći dolaze? Šta je njihov izvor? Kome dolaze? Kome trebaju? Ti ćeš razumeti da si apsolutna stvarnost, čista svesnost. Iznad si svih sidhija, iznad svih moći, i osoba koja želi da iskusi sve sidhije je eliminisana, poništena. Postao si Sopstvo. Slobodan si i potpuno srećan. Zato kreni u avanturu. Ne opterećuj se svetovnim moćima. One dolaze i prolaze. Drugi primer za ovo su bila dva brata. Rekli su svom ocu, jedan je rekao: "Idem da postanem svetovna osoba, da zaradim mnogo novca i steknem imovinu." A drugi je rekao: "Idem da sledim duhovni život." Otišli su svako svojim putem i godine su prošle. Vratili su se kući nakon dvadeset godina. I otac ih je pitao: "Šta ste postigli, sinovi moji?" I svetovni sin je rekao: "Stekao sam bogatstvo. Imam dvorce, vile i rols-rojs. Oženjen sam i imam porodicu." Otac je rekao: "Dobro urađeno." I pitao je drugog sina: "Šta si ti postigao?" A drugi sin je rekao: "Dođi, pokazaću ti." Odveo ga je do obale reke, počeo da recituje inkantacije, i izvodi razne krije i mudre, i prešao je reku i vratio se. I rekao je: "Vidiš šta sam postigao?" Otac je rekao: "Prati me." Odveo ga je na određeno mesto na reci gde je bio skel. Platio je pet centi, prešao i vratio se. I rekao je: "Vidiš, i ja to mogu." Drugim rečima, nije postigao ništa time što je mogao da hoda po vodi. Kakve to koristi ima? Jedino što će moći da uradi sa tim je da naplaćuje ulaz u cirkusu, i pokaže ljudima da može da hoda po vodi. Ali kakva je korist od toga? Tako je i sa ljudima koji jure moći i sidhije. Ne postižu ništa. Često su zaglavljeni u milionima reinkarnacija. Moraju se vraćati iznova i iznova dok ne pronađu svoj put napolje. Zato idi do vrha i ostavi svet na miru.

SG: Roberts, govorili ste da je odlazak ovim učiteljima i čitanje ovih knjiga nekako gubljenje vremena. Onda koja je vrednost dolaska ovamo i čitanja materijala?

R: Nikakva. Jedina vrednost koju u ovome imate je ono što verujete da jeste. Biti u satsangu je dobro jer si sa istomišljenicima, i šakti je veća. Nekako ti daje podsticaj da se vratiš u Sopstvo. Ako nađeš učitelja, ili čak knjigu, ili drvo, ili kamen, i počneš da to proučavaš, i ostaneš uz to, to je najbolji put. Ali ići od knjige do knjige, i od učitelja do učitelja, gubljenje je vremena. Samo povećava tvoj intelekt.

SG: Šta je sa grupom učitelja u istom duhu. Na primer, u ovome, Klajn i Rameš i Nisargadata, i Maharši. Izgleda kao da, ako čitate to, svi su oni nekako... to je kao dijamant, svi imaju različite fasete.

R: Možda imaju različite fasete, ali ako odeš duboko u njihova dela, postoje određene kontradikcije. Ipak, svi su dobri. Tvoje srce treba da ti kaže kuda da ideš i

šta da radiš. Ali moj savet je da nađeš jednog od učitelja sa kojim se poistovećuješ, možda iz prethodnog postojanja, i ostaneš sa tom osobom dok ne nađeš sebe. (duga tišina) Ponekad, da bi sebi dao odmor od samoistraživanja, možeš smenjivati i probati druge oblike. Na primer, otkrio sam da je ja-jesam meditacija od velike koristi ljudima. Probati to neko vreme, i ostaviti samoistraživanje po strani, korisno je za neke ljude. To je kao kada uzimaš određeni vitamin. Nakon što ga uzimaš neko vreme, dobro je da se odmoriš nedelju dana i ne uzimaš vitamin. I tako je, kako ulaziš u samoistraživanje, posle nekog vremena možeš mu dati odmor, i možeš praktikovati nešto drugo. Predlažem ja-jesam meditaciju. Mnogi ljudi mi kažu da im je veoma korisna. Stoga, hajde da je praktikujemo zajedno. Učini se udobnim, opusti svoje telo, i zatvori oči kako bi uklonio smetnje. Prvo što radiš je da usredsrediš pažnju na svoje disanje. Posmatraj svoj dah. Ne naglašavaj svoj dah. Jednostavno posmatraj ga, i posmatraj senzacije u svom telu, istovremeno. (tišina) Posle nekog vremena ovoga, upitaš sebe: "Ko je posmatrač? Ko posmatra dah?" I kažeš: "Ja sam." Sa svojim disanjem, udahneš i kažeš: "Ja," izdahneš i kažeš "sam." (meditacija)

R: Om, šanti, šanti, šanti, mir, mir. Dozvolite da vas podsetim da su odgovori koje dajem na većinu pitanja specifično namenjeni osobi koja postavlja pitanje. Zato izgleda da dajem različite odgovore u različitim prilikama. Imamo li najave?

SM: Stigao je broj transkripata.

R: Želiš li ponovo da pročitaš o Džnaniju? (SM: O, da.) (Meri čita ispovesti jednog Džnanija. Pogledajte početak ove knjige)

SM: Hvala, Roberts. (nakon čitanja)

R: Hvala, Meri. Ima li još posla? Zapamtite da volite sebe, da obožavate sebe, da se klanjate sebi. Bog prebiva u vama kao vi. Mir, volim vas. Bog vas blagoslovio. Srećan četvrti jul. Srećna Nova godina... (trakast se završava) [TOC]

Ne Postoje Dva Tela! 7. jul 1991.

Robert: Dobrodošli u Henrijovu kuću. Lepo je videti vas ponovo. Lepo je biti sa vama. Volim vas sve iz sveg srca. Imamo dve vrste ljudi koji dolaze ovamo. Jedna vrsta su bhakte, pobožni ljudi. Druga vrsta su budući džnaniji. Obe su veoma različite. Bhakte su obično sledbenici. Budući džnaniji pokušavaju da izađu iz svog uma na neuobičajene načine. Na primer: Imali smo grupu ljudi koji su došli iz Santa Kruza. Mislim da su došli oko osam puta. Iz informacija koje sam dobio juče, svi su postali džnaniji. Dakle, dobio sam pismo i od Ričarda Hila da to potvrdi. Sećate li ga se?

SM: Da.

R: Želiš li da pročitaš to pismo? (Robert pita učenika) (SM: Da.) Dobijam mnogo pisama i delim ih sa vama jer je zanimljivo.

SM: (Meri čita) On kaže: Dragi Roberts, Dugo se nismo čuli. Posećujem majku i još me nisu uznemiravali. Upravo sam čuo da ste imali još jedan zemljotres. Neverovatno ova svest, pa čuda nikad ne prestaju. Video sam Džeja pre par nedelja. Čuo sam da tvrdi da je prosvetljen, iako mi to nije rekao. U Santa Kruzu su tvrdnje o prosvetljenju skočile deset hiljada procenata. Džim, Triš i mnogi drugi su svi registrovali tvrdnje. Mislim, ako živite dovoljno dugo, čujete i vidite svašta. Kakav san. Pa, verujem da satsang i sve ide dobro. Meni se svodi na to, moram li da se odreknem svog smisla za humor, ako prosvetljenje znači pričati sve ovo... (reč od četiri slova, ozbiljno!) Pa kako tvrdnje rastu i sunce zalazi, opraštam se i moram izraziti svoju zahvalnost za svu vašu pomoć. Ljubav, Ričard Hil. P.S. Ne možeš kupiti kuću u Marinu, a da ne popuniš formular o tome ko ti je guru.

SM: Zvuči kao formulari za registraciju. (smeh)

R: Dobijam mnogo pisama ovog tipa. Zapravo, kakve to veze ima?

SH: Trebalo bi da izdajete sertifikate o prosvetljenju. (smeh)

R: Da. To su mi već govorili. (smeh)

SG: Prodaj to! (još smeha)

R: Zanimljivo je kod nekih od ovih ljudi. Prva nesreća koja im se desi u životu, postanu histerični, pobesne, ne mogu da izdrže i kažu da su džnaniji. Pa, pretpostavljam da je to dobro, čini život zanimljivim. (tišina) Jedan od problema koje imamo sa učenjem je da kada kažem: "Nisi telo," mnogi od nas i dalje veruju da smo duh u telu. Na primer: Kada mi dođe neko sa bolešću ili bilo kojim drugim problemom i kažem im da nisu telo, oni veruju da je njihovo istinsko Sopstvo unutar tela, ali da nisu to telo. Ovo ne može biti dalje od istine. Nikada ne postoje dva tela. Ne postoji tvoje fizičko telo, telo sa problemima, a zatim drugo telo koje je svest ili Sopstvo. I ideja je da se moraš okrenuti unutar Sopstva i pustiti prvo telo. U punoj stvarnosti i u punoj istini postoji samo jedno. Telo koje poistovećuješ čak ni ne postoji. Kada prvi put započneš duhovni život, moliš se Bogu. Veruješ da je Bog odvojen od tebe, i to je dobro za većinu ljudi, nema ništa loše u tome, jer bar se mole višem biću. Ako su iskreni, dođe vreme kada dobiju iskustvo da je ono čemu su se molili unutar njih. Kao što je Isus rekao: "Otac je u meni." I mi idemo unaokolo verujući da je naše spoljašnje telo telo greha, ali unutrašnjost, vau! To je nešto drugo, to je mesto gde Bog živi. Dakle, ako presečem tu osobu, hoću li naći Boga? Ali i to je dobro, jer sada veruješ da je svest, Bog, Brahman unutar tebe. I to obično traje godinama i godinama i godinama. Ali opet, ako si iskren i u ovo vreme trebalo bi da imaš iskustvo odlaska učitelju ili mudracu, ili si radio druge stvari, ili si otišao duboko, duboko u sebe. Spoznaja dolazi sama od sebe da ne postoji nikakvo telo. Nikakvo telo uopšte ne postoji. Nema nikoga unutra. Nema nikoga spolja. Postoji samo svest, apsolutna stvarnost i ja-jesam je to. Drugim rečima, dolaziš do zaključka: nema tela koje treba izlečiti. Nema tela sa problemima. Nema tela koje je neprosvetljeno i mora postati prosvetljeno. Jednostavno nema tela. A ipak je privid veoma jak. Um je veoma jak kod nekih od nas. Govori nam razne stvari. Zavarava nas, igra igrice s nama, navodi nas da verujemo da je nešto negde pogrešno, ili ide u drugu krajnost i navodi nas da verujemo da sam prosvetljen. Sama pomisao da misliš da si prosvetljen pokazuje ti da nisi. Ne bi ostalo nikoga da to tvrdi. Onaj koji tvrdi je prevaziđen. Jednostavno postaneš bitisanje. Jednostavno postaneš svoje Sopstvo. Nema nikoga ko zaista mora postati on sam. Zato su reči, reči, reči sve izmišljotina. Ali da biste razumeli o čemu govorim, moramo koristiti neke reči. Nema nikoga ko treba da postane bilo šta što nikada nije postojalo. Nikoga. Nikada ne možeš reći: "Postao sam," jer ja je mrtvo ako si postao. Nema tvrdnje

koju možeš polagati. Nema nikoga ko bi mogao polagati tvrdnju. Jednostavno jesi. Postao si beskonačnost. Kako znaš kada stigneš na cilj? Počinje prvo sa tvojim Sopstvom. Jednostavno više nemaš veze sa telom. Telo koje nikada nije ni postojalo, nestalo je. Ovo je veoma paradoksalno. Nikakvo telo ne postoji. Slobodan si od toga, a ipak te svi drugi vide kao telo. I vide te kako prolaziš kroz iskustva kao i svi drugi. Ali mogu te uveriti da tela nema. I te reči ti čak ni ne padaju na pamet da tela nema, jer te reči postaju besmislene kada stigneš. Više ne izjavljuješ: "Ja nisam telo. Ja sam svest." To postaje šala. Sve te reči, oslobođenje, mokša, iluminacija, apsolutna stvarnost, vrhunska jedinstvo, nirvana, praznina, postaju šala. Samo adžnani izgovara te reči, i naravno ja to činim u učenju. Postaješ sveprisutan, sveprožimajući. To si zapravo od početka. Koristim reči: "Postaješ." Ipak, više ništa ne osećaš. Nema šta da se oseti. Nema nečega što treba biti. Nema ništa da se iskusi. Koristimo reči poput blaženstva. Blaženstvo jednostavno znači stanje izvan normale koje je tako radosno, u poređenju sa radošću koju poznaješ. Iznad je te radosti. Previše je srećno da bi bilo srećno. Previše je voleće da bi bilo ljubav. Daleko je iznad tih kvaliteta. Nema reči koje bi to opisale. Pa čemu sve ovo pričanje?

Zašto želite da vam govorim ove stvari? Zato što veruješ da si čovek i želiš da slušaš reč, dobru reč. Dobra reč je "Tišina." Zato vam tako često kažem: kada govorim, ja sam zapravo tih i nekako morate čitati između redova. Nisu reči te koje idu u srce. Ono što čitaš između redova, između reči. I ono što čitaš između redova, između reči, nije ništa drugo do tvoje Sopstvo. Ti si to. Stoga, kada si zaista to, jedinstvo preovlađuje u tvom srcu i nema razdvajanja između tebe i mene. Nema razdvajanja ni sada, ali većina vas insistira na verovanju da ste telo. Govorite mi o svojim bolovima, svojim problemima, svojim nevoljama. Ko ima te bolove? Ko ima te nevolje? Vidiš, grešiš ako kažeš telo, jer telo ne postoji. Zar ne vidiš da je to najbrži način da sve ove stvari ukloniš iz svoje svesti. Ne okrivljuj telo. Svu krivicu daješ telu. Ranije si krivio đavola. Sada otkad si krenuo putem džnana merge, kriviš telo. "Telo je krivo, nisam ja. Nisam ja to uradio, telo me je nateralo. Telo se naljutilo. Telo se razboli, uznemiri se," i tako dalje. Ali ako bi samo mogao zadržati negde u sebi da ne postoji telo koje bilo šta radi. Ne postoji telo koje moraš izlečiti. Toliko mi ljudi kaže koji imaju bolest ili neku tegobu, kažu: "Roberts, dok sam na putu i još uvek mislim da sam telo, mogu li izlečiti telo i učiniti telo zdravim. Dok god verujem da sam telo?" To je greška jer pojačavaš

da postoji telo koje treba postati zdravo. Nikada nije postojalo telo koje se razbolelo ili imalo problem bilo koje vrste. Šta vidiš svojim očima? Šta osećaš? Šta vidiš u svetu? Većina vas i dalje želi da se moli za svet, da donese mir svetu, da donese sklad svetu, da ublaži nečovečnost čoveka prema čoveku. To je veoma dobro i lepo, ali radite sa iluzijom. Jer ništa od ovoga se zaista ne dešava. One izgleda da se dešavaju, to je lažni privid. Naravno, ne treba da ignorišeš situaciju kada dođe u tvoju vibraciju. Kada je neko u tvojoj vibraciji i treba mu bilo šta, nema ništa o čemu razmišljati. Greška koju praviš je kada misliš da pomažeš. To naduvava tvoj ego i misliš da nekome činiš dobro delo pomažući. Ovo je ono što znači kada u Bibliji piše: "Brzo se saglasi sa svojim protivnikom." To znači da treba odmah pomoći bez razmišljanja. Ja ne pomažem tebi i ti ne pomažeš meni. Postoji samo jedno i ono što misliš o jednom i ono što činiš jednom, nije ništa drugo do tvoje Sopstvo. Stoga ne misliš: ja sam dobra osoba. Ja pomažem beskućnicima. Jednostavno to radiš ako to radiš. Mnogo puta odem do centra u prihvatilište sa Denisom Viverom i još nekoliko ljudi i pomažem u služenju hrane. Obično nikome ne govorim o ovome. Ne razmišljam o ovome. Ne činim dobro delo. Jednostavno radim jer se to dešava, a ipak u stvarnosti nema nikoga ko bilo šta radi. Moraš se osloboditi pojma: ja sam činilac. I ako moraš misliti: "Treba li ili ne treba," zaboravi, ne radi ništa. Veoma je paradoksalno, ali pravi džnani ili prosvetljeni mudrac ima veliku samilosnost, veliku ljubav, univerzalnu ljubav, univerzalnu samilosnost. Mnogi ljudi i dalje veruju da biti džnani znači da ne treba da te brine ništa. Samo imati to mišljenje, imati to verovanje pokazuje da imaš još dug put. Nema misli, nema ideje o činjenju bilo čega. Jednostavno to radiš. Ako ti je suđeno da to uradiš. Ali ne razmišljaš o tome. Tvoje telo, ili ono što nazivaš svojim telom, koje ne postoji, izgledaće da radi šta god treba. Nema veze s tobom. Neki ljudi misle da je vrlo čestito brinuti se o drugima. Briga o drugima potiče iz ega. Ali činjenje za druge i pomaganje drugima bez razmišljanja, to potiče iz Sopstva. Dakle, pravi džnani ne sedi u pećini i meditira ceo dan, već izgleda da je aktivan u svetu ponekad. Ali nema misli, nema vezanosti, nema osećaja činilaštva, a ipak postoji čista ljubav. Ljubav koju prosečna osoba nikada ne može razumeti. Razmisli o sebi na trenutak. Šta zaista misliš da si? Ne razmišljaj šta bi želeo da budeš. Šta misliš da si sada? I moraš biti iskren prema sebi. Iskrenost je veoma važna. Razmisli o onome što si sada. Šta misliš da si?

Ta misao o sebi mora biti prevaziđena. Mora biti prevaziđena. Misao mora biti zaustavljena. Jer bilo da misliš da si dobar ili loš ili između, to je misao. I sve dok je misao, vodiće ka drugim mislima i one će voditi ka drugim mislima i ubrzo ćeš imati punu vreću misli kojih treba da se rešiš. Stoga kada misliš o sebi, uhvati sebe. Upitaj se: "Ko misli? Ko misli?" Bez obzira o čemu se radi, nema razlike koliko su lepe tvoje misli, i dalje moraš da se upitaš: "Ko misli?" Nema lepote, nema haosa, oboje su varalice. Ipak postoji... tražim reč... postoji radost, postoji blaženstvo koje

se ne može objasniti. Ta radost i to blaženstvo su priroda univerzuma. Nema veze sa univerzumom. Nema veze sa Bogom ili svetom. Bog, svet dolaze iz tvoje sopstvene mašte. Svest, apsolutna stvarnost dolaze iz tvoje sopstvene mašte. Jer zapamti, ne postoji niko ko bi iskusio apsolutnu stvarnost. Ne možeš reći: "Mislim da doživljavam apsolutnu stvarnost" ili "Mislim da doživljavam svest." To je smešno. Ne postoji niko ko bi to iskusio. Jer kada se probudiš u to, probudio si se u spontanost. Probudio si se u trenutak. Gde nema prošlosti i nema budućnosti. Postoji samo to divno blaženstvo. Šta ikada može da se desi tom divnom blaženstvu? Može li ga iko promeniti? Može li ga iko oduzeti? Može li ga iko uništiti? Ne postoji niko ko bi to uradio. Jer ne postoji blaženstvo i nešto drugo. Postoji samo blaženstvo, u nedostatku bolje reči, koje jeste. I kako se budiš u to, tvoje telo se raspada, takoreći. Ne raspada se stvarno jer nikada nije ni postojalo od početka. Jednostavno se budiš u svoje Sopstvo. I to je nešto što treba iskusiti. Učiš da ostaviš svet na miru. Ipak ovo zvuči kao kontradikcija jer sam ranije rekao: automatski pomažeš i imaš stav ljubazne dobrote. Sada kažem da ostavljaš svet na miru. Nije stvarno kontradikcija jer ostavljanjem sveta na miru automatski postaješ prednost za druge. Kako to može biti? Kako se tvoja svest širi, postaješ sveprožimajući. Kao da si svetlo u sobi tame. I svetlo pokazuje put. Tama se pretvara u svetlo. Kao da si jedan od onih dimera, svetlo se pali sve više i više dok cela soba nije ispunjena svetlošću. Tako je kada se tvoja svest širi. Bez misli, bez emocija, bez osećanja. Postaješ svetlost sveta, takoreći. I svako u tvom prisustvu prima milost i koristi tog Sopstva koje jesi. Dakle na pitanje: "Koji je najbrži put do buđenja?" Odgovor je uvek: budi u društvu Mudraca. Na satsangu ili drugačije i nemaj nikakve misli o tome. Ne misli šta se dešava već otvori svoje srce i osetićeš milost koja tamo postoji. Čak i kada kažem: "Moraš raditi na sebi" – to je pogrešan naziv. Jer ne postoji sopstvo ili telo na kome treba raditi. Ovo je samo odgovor na pitanje koje ljudi postavljaju. Kako možeš raditi na nečemu što ne postoji. Stoga kažem,

"Samo budi svoj." Dakle, ako je osoba pljačkaš banke, veruju da sam rekao da moraju biti bolji pljačkaš banke i da moraju biti svoji, pa idu da opljačkaju još banaka. Ali ako živiš u spontanosti o kojoj govorim, ako živiš u trenutku, tvoje Sopstvo je čisto Sopstvo. Neokaljano Sopstvo. Sopstvo koje je božanska ljubav, mir, sreća. Najbolji način da se ovo uradi, ponovo, jeste biti u društvu Mudraca i odreći se svih želja. Odreći se svake želje za dostizanjem. Nema se šta dostići. Nema se šta raditi. Nema disciplina koje moraš slediti. Čak je i samo-istraživanje samo da bi tvoj um ostao miran. Sve je da se tvoj um utiša. Kada je um tih, stvari počinju da se dešavaju. Nije pitanje slaganja sa onim što kažem ili neslaganja sa onim što kažem, nema razlike. Jednostavno budi svoje Sopstvo, baš onakav kakav jesi. Kada kažem: "Baš onakav kakav jesi," ne mislim kakav si bio pre pet minuta ili minut. Baš onakav kakav jesi podrazumeva tvoju istinsku prirodu u ovom trenutku. U ovoj sekundi. U ovoj sekundi si slobodan. (kraća pauza) Vidite šta sada radite. Mislite. To to kvari. Naučite da ostanete bez misli. Čak i na nekoliko sekundi. Teško je, zar ne. Ovo je razlog zašto morate da se pitate: "Kome dolaze ove misli?" To je samo način da vas natera da prestanete da mislite. (kraća pauza) Neki od vas počinju da osećaju o čemu govorim. Nema misli. Ništa za pamćenje. Ništa za raditi. Kada vam misli dođu o vašim poslovima, o vašoj nevolji, shvatite da ste predali svoje poslove i svoju nevolju Sopstvu i sve je dobro. Drugim rečima, ne bi trebalo da postoji situacija koja izgleda dovoljno jaka da vas pokrene. Osećati se jadno ili osećati se previše srećno. Nijedna stvar ne bi trebalo da ima tu moć. To se zove stanje bez misli. Zaista nije tako teško. Pusti. Zatvori oči, pomoći će. Ako moraš nešto da radiš, posmatraj svoj dah. Ali ako ne možeš, zaboravi na svoj dah. Na kraju krajeva, kome dah dolazi? Telu. Pošto nema tela, nema ni daha. Onda šta jeste? Ja-jesam. Šta je ja-jesam? Tišina. Otvori svoje srce, pusti. Nema prošlosti, nema budućnosti. Ništa te nikada ne može povrediti. Postojiš u večnosti. Budi miran. Dah više ne postoji. Nikada nije bilo tela. Postoji samo to. Tišina. (tišina) Pa, imamo li pitanja?

SM: Imamo nekoliko transkripata i takođe imamo spisak brojeva transkripata. Tako da oni od vas koji imaju transkripte kod kuće bez brojeva na njima, možete uzeti jednu od stranica i saznati koji su to brojevi.

R: Slobodno pitajte bilo šta.

SC: Zdravo Roberte. Kako da ostanem u tišini? Umesto da samo pitam sebe, kao... Ne mogu reći: "Ja jesam on, ja jesam svest, ja jesam blaženstvo i svesnost." Samo to iznova i iznova umesto da pratim ja-misao?

R: Zašto ne udahneš duboko i ne radiš ništa? Jer izgleda da kada govoriš sve ove stvari, još uvek se identifikuješ sa svojim telom. Zato pokušaj da ne radiš ništa.

SC: Da, ali misli nastavljaju da dolaze, zato to i govorim. R: Onda se predaj. SC: Šta? R: Predaj se onda, svom srcu, Bogu. SC: Ne razumem šta si mislio pod tim? R: Reci nešto poput: "Uzmi ovo, Bože." Svaki put kada imaš misao, osećaj, emociju, daj to Bogu. Dok ne postaneš prazan. Probaj to.

SB: Neke druge vrste učenja Anandila, poput Jošen učenja, ne koncentrišu se na otimanje misli. Samo ostaju u sadašnjosti i zaboravljaju na misli. Ostaju u prisustvu i puštaju misli da dolaze i odlaze i onda se ne mešaju u njih, čak se ne brinu ni o otimanju misli. Samo se smire u prisustvu ili toj Svesti.

R: To je kao Vipasana meditacija. To je dobro, nema ništa loše u tome.

SB: Čitao sam nešto o Ramani, on obično govori o otimanju misli, ali u jednom odlomku je rekao samo ostani u prisustvu i samo zaboravi na misli. Samo ih pusti da dolaze i odlaze i čak se ne zezaj s njima.

R: Koristi koju god metodu moraš koristiti da smiriš svoj um.

SC: Dopusti da te pitam, šta misliš pod "ostani u prisustvu"? SB: Ostani u svesti. Pa, i dalje ne razumem to?

R: Samo ostani gde jesi i pusti svoje misli da dolaze i odlaze. Koristi koju god metodu moraš koristiti. Radi šta god moraš, ali cilj je smiriti um. Kada um postane tih, sve se dešava samo od sebe. Sve ove različite metode koje vam različiti učitelji govore, Zen učitelji, Budistički učitelji, čak i Mistično hrišćanstvo, jeste da bi vam um učinili tihim. (pauza) Osetite koliko ste tihi sada. Nije važno da li misli dolaze ili ne. Samo budite tihi. Drugim rečima, ne priznajte misli tako što ćete ih osećati. Šta god ne priznate, mora vas napustiti pre ili kasnije. Stoga kada vaša osećanja više nisu na vašim mislima, vaše misli će nestati.

SB: Roberte, primećujem da kada sam stvarno u počinku u Svesti. Primećujem osećaj prisustva u celom centru predela grudi što se nikada pre nije dogodilo. Kao da je ispražnjeno odavde gore i punoća ovde. I onda kao suptilan osećaj ljubavi.

R: Ono što zapravo osećaš jeste unutrašnji guru koji uvlači tvoj um u srce. To je osećaj koji imaš. Pusti da se desi.

SJ: Roberte, sreo sam nekoga ko želi da ti prenese pitanje. R: Hmm. Kaže: "Koje je tvoje gledište..." R: Gde je? Negde? Rekao je, koje je tvoje gledište, mislim da je mislio, koji je tvoj odgovor ili razumevanje pojave da se telo Sveca pretvara u svetlost i ne ostavlja leš iza sebe? U bilo čijem gledištu? I onda, u poređenju sa Svecima koji izgleda ostavljaju leš iza sebe?

R: Sve ove stvari su moguće. Obično ljudi koji praktikuju sidije kroz pranajamu mogu da dezintegrišu svoja tela. Tako se ne pronalazi leš. Ovo i dalje dolazi iz uma. Ali nema razlike. Pošto Džnani nije telo od početka, stoga ne mora da se bavi lešom. Samo kada bi zaista postojalo telo, morao bi da se baviš lešom. Ali pošto nema tela, ko se bavi lešom? Ko mora da dezintegriše leš? Ako nikada nije ni postojao od početka. SJ: Pa neko mora. Nema leša za Džnanija.

SJ: Još jedno pitanje bih želeo da ti postavim. Neki sidhe smatraju da se telo mora pretvoriti u svetlost ili, zapravo, ostvariti ono što telo već jeste, kako bi se prekinuo ciklus reinkarnacije ili će inače biti ponovo otelotvoreni? Ili mora biti ponovo otelotvoren?

R: Isti odgovor. Ko mora da radi ove stvari. Mora postojati neko ko će raditi sve ove stvari i to je sav mentalni rad. Pravi Džnani nema šta da radi jer ne postoji postojanje. Stoga nikada ne misle o takvim stvarima. Jer nema misli. SJ: Onda šta je telo? Ono ne postoji, nema tela. Treba da pitaš: "Kome je telo?" Ja. Ja veruje u telo. Kada nema ja, nema tela, i kada nema tela, nema nikoga da bilo šta radi. Sve delanje dolazi iz uma.

SF: Roberte, misao koju sam imao, ovo pitanje je postavljeno, da reinkarnacija dolazi samo od vezanosti, ničeg drugog. To pitanje mi je tako jasno.

R: Tačno. Sve dok postoji neko ko je vezan, za tu osobu će postojati reinkarnacija. Ali ako nema vezanosti, to znači da nisu čak ni vezani za svoje telo jer nema tela. Samim tim si već slobodan. Nema dolaska ili odlaska. Sloboda je već tu i nema nikoga da bilo šta radi. Džej sve ovo zapisuje. SJ: Delimično, da.

SB: Roberte, čak i moderna nauka nam govori da je telo privid jer kada ga pogledaju u elektronskom mikroskopu kažu da su to samo atomi, a atomi su samo energija, a energija je samo svetlost. Ali čak i moderna nauka, materijalistička nauka, sada govori da je ovaj privid koji izgleda čvrst samo svetlost. To je njihov zaključak i to je moderna materijalistička nauka. A ti kažeš da je čak i izvan svetlosti. Dakle čak i nauka nam govori da je to samo privid. Tako da ne moramo čak ni da verujemo duhovnim učenjima, možemo samo da verujemo nauci i čak nam i to pokazuje da je sve ovo iluzija.

R: Tačno. SB: Ali niko ne veruje u to. Zato možeš da pričaš i pričaš i pričaš i pričaš i ne stigneš nikuda. Samo moraš da odlučiš da ćeš se povući i biti tih. Ionako znaš kako, dok ne postaneš slobodan.

SB: Roberte, koje je mesto humora. Koja je perspektiva, gledište humora u perspektivi ovih učenja?

R: Celokupno učenje je velika šala. (smeh) Sve je humor. SB: Iz materijalističke perspektive, to je dvostruko velika šala. Naravno. SB: I onda ti treba jedna šala da izbaciš dvostruku šalu i onda ih sve bacimo. I baciš i sebe zajedno s njima. (smeh)

SH: Baci sebe. (smeje se)

R: Baci slušalice, baci trake, baci sve.

SB: Misliš da će biti reciklirano? Reciklirani ega.

SC: Postaviću nekoliko pitanja večeras. Za sebe osećam da pokušavam da idem... pre nego što možeš da ideš na fakultet, moraš da ideš u srednju školu i školu i vrtić. R: Zašto? Da bih... Govorim o svakodnevnom životu. Osećam kao da pokušavam da stignem do mesta koje se ne može dostići jer je um na putu i znam da je na putu, ali čini mi se da postoji način da se um postepeno otkida. Jer se osećam zaglavljenim u tome bez obzira šta radim. Um izgleda ima više moći u sebi zbog mog pokušaja da ga se rešim odjednom. Mislim, to je moje razumevanje, ali um ne postoji, sa čime se slažem, ali kako se rešiti nečega što osećam da je i dalje tu? Osim ako je to spor proces erozije.

R: Šta misliš čemu služi samo-istraživanje? SC: Pa, pitam se: "Kome dolaze ove misli?" I onda samo posmatram i naravno ništa se ne dešava, pa pretpostavljam da se obeshrabrim i... Onda kažeš: "One dolaze meni." SC: Šta? "One dolaze meni," kažeš, "Ja mislim te misli." I onda postaviš pitanje: "Ko sam ja?" S: Tačno. I to radiš iznova i iznova dok ne padneš mrtav. (smeh) SC: Šta?

SH: Dok ego ne padne mrtav. (smeh) SK: Počistio si to, Henri. Pa, volim da pomognem Robertu.

SC: Ali zar ne postoji proces, ako je svet suviše ??? da bi radio matematiku? Što ja ne mogu. Razumeš li šta ja...

R: Naravno da razumem. SC: Znam da razumeš. Samo-istraživanje je matematika, geometrija, algebra i 2 puta 2 je 4. To su sve te stvari. Stoga ako praktikuješ samo-istraživanje, nešto mora popustiti. Kao što kažeš, otkidaš. Dok praktikuješ samo-istraživanje otkidaš i otkidaš i otkidaš i nešto će se desiti. Iako ti je teško, Nejte, daleko si ispred igre. Nastavi. Mislim da je tvoj glavni problem što želiš da se desi odmah danas. SC: Da. Zaboravi na to, zaboravi koliko si star i koliko ti je vremena ostalo. Samo to radi i pusti da se sve reši samo. Zapamti, ionako je sve predodređeno, tako da će ti se desiti ono što će ti se desiti. (pauza) Želiš li da pročitaš Džnanija Meri?

SM: Da. (Meri čita ispovest jednog Džnanija, pogledajte početak ove knjige.)

R: Ima li drugih najava, izjava? Keremina i Edova mačka je uginula nakon šesnaest godina. I oboje su veoma uzrujani zbog ove situacije. Zato danas imaju sahranu. Stoga hajde da održimo trenutak tišine za njihovu mačku. (tišina)

R: Zapamtite da volite sebe, da obožavate sebe, da se molite sebi, da se klanjate sebi, jer Bog prebiva u vama kao vi. Volim vas sve. Mir. Bog vas blagoslovio. Oh, imamo neke osveženje... (kraj trake) [SADR]

Ništa Nije Pogrešno 11. jul 1991.

Robert: Dobro veče. Nema slučajnosti. Sve je ispravno baš onako kako jeste. Nema grešaka. Na svom si pravom mestu, prolazeći kroz ona iskustva koja su ti potrebna. Ništa nije pogrešno. Kada počneš da ceniš ovo, shvatićeš da te univerzum ne kažnjava, ne postoji Bog koji te kažnjava, ne postoji svet koji je protiv tebe. Stvari izgleda da se dešavaju u vašim životima jer su neophodne za vaše duhovno odvijanje u ovom trenutku. Ono što izgleda loše je zapravo blagoslov u maski. Ono što izgleda dobro može biti prepreka za tebe. Zato nikada ne treba da osuđuješ sebe. Moraš imati veru u sile koje postoje. Kada imaš dovoljno vere, postaćeš srećan, jednostavno time što si svoj. U meri u kojoj vidiš sve pogrešno u svom životu, u toj meri nastavljaš stanje, i postaje ti teško da ne reaguješ. Postaje veoma teško da praktikuješ samo-istraživanje, jer dozvoljavaš svetu da ti pokaže kakve su stvari, i ti odgovaraš svetu. Ovo je ozbiljna greška. Tajna je dozvoliti svetu da ti pokaže šta hoće, a ti da ne reaguješ ni na šta. Nemaj mišljenje za ili protiv. Samo ovim samim dolaziš do stanja u kojem možeš videti i osetiti da je ceo svet, ceo univerzum, jednostavno emanacija tvog sopstvenog uma. Zaboravi šta čitaš u novinama, šta gledaš na TV-u. Ne shvataj svet previše ozbiljno. I iznad svega, ne shvataj svoj život previše ozbiljno. Ne postoji ništa što želi da te povredi. Nikada ne možeš spoznati sebe kao Sopstvo ako nastaviš da reaguješ na svoj svet. Apsolutna stvarnost ti se otkriva tek kada počneš da vidiš da je svet slika. Misli postaju stvari. One nemaju sopstvenu stvarnost, ali kroz tvoj proces mišljenja dao si im život, i onda počinješ da osećaš pritisak životnog oblika koji si stvorio. Nemoj se porediti ni sa kim. Jedinstven si na svoj način. Svako se pojavljuje na ovoj zemlji zbog karmičkih uslova, i nikada ne možeš znati da karma ne postoji dok ne prestaneš da reaguješ na nju. Kakva je korist od toga što ti govorim da ništa ne postoji, da karma ne postoji, da svet ne postoji, da univerzum ne postoji, ako nastavljaš da reaguješ na uslove. Nikada ne znaš koliko ti je vremena ostalo u telu, takoreći. Možeš napustiti telo sutra, sledeće nedelje, sledeće godine. I ako ne spoznaš istinu o sebi, nastavićeš da se vraćaš iznova i iznova,

prividno ćeš nastaviti da se vraćaš iznova i iznova. Bićeš zaglavljen na točku, dok ne dođe vreme da odustaneš od svoje reakcije. Pomisli koliko si puta danas bio razočaran zbog nečega, ili očajan, ili ljut, ili uznemiren, i verovao si da imaš pravo da budeš takav. Bilo je zbog ovoga ili zbog onoga, ili zbog nekoga, zbog nečega. Ipak zaboravljaš da ti je sve prijatelj. Mineralno carstvo, biljno carstvo, životinjsko carstvo, ljudsko carstvo, sve ti je prijatelj. Naročito tvoji takozvani neprijatelji. Jer to je motivacija da vidiš sebe na delu. Tvoj takozvani neprijatelj je

zapravo tvoj najbolji prijatelj. Osoba sa kojom se ne slažeš čini ti uslugu, jer te uči da ne reaguješ. Postoji mnogo lekcija za naučiti, ali za koga? Za tebe? Ko si ti? Sve dok veruješ da si ljudsko biće i da si deo zemlje, onda zaista imaš mnogo lekcija za naučiti. Ali čim se odrekneš ideje svog ljudskog bića i počneš da istražuješ istinu, da nisi nikada rođen i nikada ne umireš, do tog vremena ćeš prividno patiti. Prividno ćeš prolaziti kroz nevolje, kroz situacije, kroz preporađanja, kroz različita iskustva. Ali kažem ti večeras da ne moraš ovo da radiš. Samo treba da prepoznaš da je tvoje lično ja krivac. To nisi ti. To je tvoja ideja o ja. To je ja-misao koja uzrokuje svaki problem u tvom životu. To je ja-misao koja ti donosi bedu, nesreću, neshvatanje i šta god. Samo treba da uništiš, anihiliraš, ja-misao. To je razlog zašto si se vratio na ovu planetu, tako izgleda. Da pronađeš ja i uništiš ga. To je ono na šta si trebalo da se koncentrišeš sve vreme. To je tvoja svrha. Nema druge svrhe. Sve ostalo nije važno. Izgleda važno. U stvarnosti nije važno. To je teška stvar za mene reći, jer neki od vas izgleda imaju ozbiljne probleme u svojim životima, govorite sebi: "Kako može reći da nije važno? Ovo će se desiti, ono će se desiti. Kako može da nije važno?" Ako jeste važno, provešćete ostatak svog života ispravljajući stvari koje su važne. Kada završite s ovim, nešto drugo će doći. Kada završite s tim, nešto drugo će doći. I uvek će vam biti važno. Drugim rečima, mislićete da je veoma važno da promenite uslov. Zaista ne postoji uslov koji treba menjati. Kada ti se to desi, treba odmah da se setiš da je sve predodređeno, sve. Nema grešaka. Najgora stvar koju možeš da uradiš jeste da sažaljevaš sebe. "Zašto mi se ovo dešava? Zašto moram da prolazim kroz ovo iskustvo?" To je iskustvo koje te tera da se okreneš i istražiš ko si. Da je sve išlo dobro u tvom životu, 100%, ne bi ti bilo stalo do ovog učenja. Ne bi shvatio da će se stvari promeniti pre ili kasnije. Ništa ne može ostati isto. Tek kada imaš takozvani problem počinješ da misliš: "Odakle je došao ovaj problem? Ko mi ga je dao? Bog? Univerzum? Moj bližnji? Ko ima problem? Ja? Šta je ovo ja?" I vraćaš se pravo na ja ponovo.

Kada shvatiš da je ja samo misao, tada takođe shvataš da tvoj problem, takozvani, kakav god bio, koliko god ozbiljno izgledao tebi, takođe mora biti misao. Vidiš li to? Jer ja ima problem. A ja je samo ideja, misao. Ne postoji stvarno. Ako je ja samo misao, ideja, i ja ima problem, nema problema. Ovakvo razmišljanje samo po sebi oslobađa te iz stiska tvog uma. Stvari počinju da popuštaju. Čak i ako se tvoja situacija ne promeni nužno odmah, ti više ne pokušavaš da promeniš situaciju. I dalje si postao zahvalan za svoju nevolju. Opet ovo zvuči čudno. Zahvalan si za svoju nevolju jer je, ponovo, tvoja nevolja naterala da tragaš za krajnjom istinom. Kako počinješ da vidiš ovo, sve manje i manje mariš za svoju nevolju. Sada dopusti da ovo razjasnim savršeno. Ne znači da ćeš se odreći bilo čega. Ne znači da ćeš napustiti svoju porodicu, ili ćeš napustiti svoj posao, ili da te neće biti briga šta god se desi u tvom životu. To nije stav o kome govorim. Stav o kome govorim je jednostavno ovo. Počinješ da shvataš da ja koje si zvao sobom, nije stvarno. Sve ove godine otkad si rođen govorio si: "Osećam ovo i osećam ono. Treba mi ovo i treba mi ono. Ja sam ovo i ja sam ono." Sada počinješ da vidiš da ja nije stvarno. Stoga, naravno, ponovo, ako ja nije stvarno. Sve ove godine potrebe, želje, nade, verovanja, bile su lažne. Bile su kao optička iluzija. Nijedna od ovih stvari nije stvarna jer moje ja nije stvarno. Kada dođeš dovde, pitaćeš se: "Onda odakle je došlo ja?" Sada dolaziš do srži stvari. Drugim rečima: "Šta je izvor lažnog ja koje ne postoji? To je misao. Odakle je došla misao? Ko misli tu misao?" I vraćaš se pravo na ja ponovo. "Ja. Ja mislim otkad sam rođen." Samo pomisli koliko si puta danas rekao ja. "Ne osećam se dobro. Osećam se van sebe. Uznemiren sam. Ljut sam. Osećam da nešto nije u redu." Samo ja čini da si bedan, ništa drugo. Nije iskustvo kroz koje prolaziš. Dopusti da ponovim ovo. Iskustvo, samo po sebi, nikada te ne može učiniti bednim, jer dolazi iz ja-misli. Verovanje da je ja-misao stvarna uzrokuje bedu, ne situacija. Posledično provodiš ostatak svog života pokušavajući da otkriješ odakle dolazi ja. Pratiš ja-misao. Boraviš u ja. Probudiš se ujutro i primetiš da pokušavaš ponovo da kažeš ja. Uhvatiš sebe. "Gde je bilo ja pre nego što sam se probudio? Kako je ja nastalo?" Ako ovo radiš ispravno, osetićeš neku vrstu pritiska na desnoj strani grudi, i to će ti dati nagoveštaj odakle je došlo ja, duhovno srce. Kako nastavljaš da pratiš

ja nazad do duhovnog srca, u procesu postaješ srećniji, i srećniji, i srećniji, jer razvijaš svoje blaženstvo-svest, koja već jesi, jednostavno prateći ja. I kada ja konačno ode nazad u srce, počivaš u stanju bez napora i bez misli. Više nemaš nikakav napor da činiš i slobodan si od misli.

Ali ovo još nije konačno. Mnogi ljudi mogu sami doći do ovog stanja. Sada dolazi večno pitanje: "Da li mi je potreban guru da idem dalje ili da se probudim u svoju samoostvarenost?" Odgovor je "Da i ne." Iz čitanja svih knjiga koje ste čitali, shvatate da postoje neki ljudi koji nikada nisu imali duhovnog učitelja, poput Sri Ramane Maharšija, Šankare, još nekoliko tu i tamo. Problem sa čitanjem takvih knjiga je što te knjige grade tvoj ego, naročito ako si zapadnjak. Lažno te navode da veruješ da to možeš sam. Uraditi to sam je najteži zadatak koji ikada možeš preduzeti. I gubiš vreme. To je kao kopanje bunara da bi dobio čašu vode, kada možeš samo da okreneš slavinu. Svaki put kada želiš čašu vode, kopaš bunar. Tako je probuditi se u sebe bez gurua. Ali moraš se uveriti da je guru koga slediš prosvetljeni Mudrac, i na tebi je da to otkriješ sam. Jer samo prosvetljeni Mudrac može da te izvede iz stanja bez napora i bez misli u čisto prosvetljenje. Jer ta vrsta sat-gurua jednostavno zgrabi tvoj um, koji počiva na obodu tvog srčanog centra, i uvlači tvoj um potpuno unutra. Tako postaješ potpuno slobodan i oslobođen. Zato uvek kažem da ovo učenje nije za svakoga. Mnogi ljudi koji dolaze u Advaita Vedantu imaju veoma veliki i ogroman ego, puno ponosa. Žele da se sve desi kroz reči. Ipak nijedan Mudrac nikada nije rekao da će ti reči same izazvati bilo šta. To je milost gurua koja ti izaziva bilo šta, ako će se bilo šta desiti. To je tvoja vera, tvoja poniznost, tvoja ljubav, koja će te konačno probuditi. Moraš uložiti početni napor. Kada radiš na sebi marljivo, srećno, bez kritike, bez pronalaženja mane, jednostavno radiš na sebi, i u procesu, pomažeš drugima. Daješ drugima podršku, ljubav, jer gledaš na ceo svet kao na sebe. I zaboravljaš na vreme, zaboravljaš na prostor. Samo radiš potreban posao. Kada ima dovoljno ljubavi, kada si stvarno marljivo radio na sebi, konačno ćeš pratiti ja-misao do oboda srčanog centra, duhovnog srca, i bićeš u stanju bez napora i bez misli. Tada će milost gurua uvući um potpuno u srce i bićeš slobodan. Pitanje koje imam za tebe je: "Šta je važnije od toga?" Pomisli na probleme za koje misliš da ih imaš. Oni će se rešiti sami ako imaš dovoljno vere u unutrašnju moć milosti. Kao što sam ranije rekao, ne postoji ništa u univerzumu što želi ili može da te povredi, ako marljivo radiš na sebi. To će nadići sve ostalo. Zaustaviće tvoju karmu, dezintegrisaće tvoje prošle živote, samskare. Uzrokovaće da ti se um uspori i doneće ti ekstremnu sreću. Ali ovo moraš staviti na prvo mesto u svom životu. Moraš to staviti ispred svega. Ovo je razlog zašto ne previše ljudi uspeva. Jer kada im kažem da moraju ovo staviti

na prvo mesto u svojim životima, njihove oči se širom otvore. Ali zapamti, takođe ti kažem da se ne trebaš odricati ničega. Ne moraš napustiti svoj posao, svoju porodicu. Ne moraš se preseliti u pećinu. Ne moraš se oblačiti na određeni način. Jednostavno stavi učenje na prvo mesto u svom životu. Uveravam te da ćeš, ako to uradiš, brzo napredovati. Ali ne treba da imaš bilo kakav motiv. Ne stavljaš to na prvo mesto u svom životu zato što želiš da postaneš samoostvaren. Ako imaš takvu misao, zadržavaš sebe nazad, zbog činjenice da si već samoostvaren, i kada stalno misliš: "Moram postati samoostvaren," odguruješ to, jer govoriš ja. Ja koje si pokušavao da se rešiš svih ovih godina, želi da postane samoostvareno, a ne može. Ja mora biti potpuno uništeno, tako da ne ostane niko ko želi da postane samoostvaren. Tada stvari počinju da se dešavaju same od sebe, i tada se zatičeš u stanju bez napora i bez misli. Ovo je nešto o čemu treba razmisliti. Ovo je nešto o čemu treba ozbiljno razmisliti. Nisam zainteresovan za privlačenje stotina ljudi, radoznalaca, držanje seminara, ili puštanje ljudi da dođu i gledaju me. Zainteresovan sam samo za ono nekoliko ljudi koji su umorni od življenja u ovom svetu kao telo, jer imaju osećaj da su apsolutna stvarnost, da su čista svesnost, da su nirvana, da su čista inteligencija, i spremni su da idu do kraja kako bi dostigli cilj. Ipak nemaju cilj na umu. Žive spontano u veri, i univerzum će uvek izgledati da se stara o njima. Skidaju svoj um sa tela, i um postaje sve slabiji i slabiji, dok ne budu u stanju bez-uma. Kada nema uma, nema ja. Kada nema

ja, nema tela. Kada nema tela, nema sveta. Kada nema sveta, nema univerzuma. Kada nema univerzuma, nema karme, nema samskara, nema prošlih života, nema reinkarnacije, nema Boga. Postoji samo Sopstvo, i ti si to. (Tišina)

SF: Gospodine, Sri Ramana je rekao nešto da postoji samo jedna svest jednako raspoređena svuda. Ti, kroz neznanje, daješ joj nejednaku raspodelu. Nema raspodele, nema svuda. Nešto što sam se pitao rekao je drugi Učitelj i pitam se da li to ne znači istu stvar. Drugi Učitelj je rekao: "Nebo i zemlja će proći, ali moje reči neće proći." Pitam se da li njegove reči... šta je imao na umu kada je izrekao tu izjavu. Nije li to bila čista svest na koju se Sri Ramana pozivao? Da li biste komentarisali to?

R: Bilo je otprilike ista stvar. Rekao je: "Ja sam istina, put i život." I to je ono što je mislio, neće proći, ja jesam. Ja jesam je istina, put i život i to je svest, to je apsolutna stvarnost. To su reči na koje se pozivao. Nije mogao tako da govori ljudima u to vreme jer su ljudi bili u dubokom neznanju. Stoga je koristio termin Otac. Rekao je: "Ja jesam u Ocu i Otac je u meni. Mi smo jedno." Ali ja jesam se ne odnosi na čoveka, Isusa. Ja jesam se odnosi na svest koju je upravo pomenuo. Ja jesam i Otac, što znači ja jesam i Otac su jedno. Nema razlike. Ne samo ja jesam nego svako. Ja jesam se odnosi na sveprisutnost.

Kada je rekao svojim učenicima ja-jesam u Ocu, uključio je njih i svako ljudsko biće na ovoj zemlji, svako osećajno biće, mineralno carstvo, biljno carstvo, životinjsko carstvo, ljudsko carstvo. Ja-jesam u Ocu. Znači da je sve čista svest i svest je sve što postoji.

SF: Hvala. Još nešto o čemu sam razmišljao — pošto su prostor i vreme kreacije uma, ako razmatram situaciju u kojoj element vremena u istinama, onda neću ništa postići jer nije stvarno?

R: Izvini, izgubio sam te. Reci ponovo, nisam razmišljao. (SF: Gospodine?) Izgubio sam te, možeš ponoviti pitanje? (SF: Bolje, bolje... pustiću to neko vreme.) Zašto? (SF: Mislio sam da moram da promenim svoj um, ali valjda nisam.) Ne, bila je moja greška, iz nekog razloga nisam te slušao.

SF: Imam drugo pitanje, rečeno mi je da nemam želje za moćima? I pitam se da li to nije tako jer moći nisu ni više ni manje stvarne u ovom svakodnevnom postojanju onoga što zovemo svetom i opasnost leži u tome da bih mogao da dođem u stanje uma gde bih pomislio da su važne ili da me čine drugačijim ili mudrijim od druge osobe, drugim rečima one nisu ništa drugačije od bilo čega drugog u takozvanom svetu?

R: Istina je to što govoriš i takođe zapamti da si rekao: "Želim da dobijem moći." Ko je to ja? Sve dok postoji ja, nikada ne možeš imati ostvarenje ili probuditi se sebi. Čak i sa moćima. Dakle sidhi ili moći te zapravo koče jer grade tvoj ego. Čine da veruješ da si važan i da možeš učiniti nešto što drugi ne može. Zato se uhvatiš u tom prostoru. Možda hiljade inkarnacija prođe pre nego što se ponovo probudiš. Najsigurnija opklada je da odeš iznad svih tih stvari. Istina je da na putu samoistraživanja stičeš određene stvari koje prosečno ljudsko biće nema. Ti nekako možeš da čitaš misli, možeš da predviđaš budućnost, možeš da radiš razne stvari. To dolazi samo po sebi. Ali ne treba da misliš o tim stvarima i ne treba da dozvoliš da te te stvari navedu da se osećaš egotistično ili da misliš da znaš nešto što neko drugi ne zna. Nego treba da se zapitaš: "Kome dolaze ove sidhi? Ko ima ove moći?" I videćeš da je to takođe ja. Ja je postalo moćnije kroz ove moći i tvoj ego se naduva. Zato istražuj: "Ko sam ja? Ko ima ove moći?" I transcendiraj ih i idi više. (prekid trake) Znam da ćeš reći: "A šta je sa Isusom koji je lečio? I šta ako imaš neke isceliteljske moći da možeš pomoći čovečanstvu." To je osetljiva tema. Golicaj me. (smeh) Ko je rekao da moraš da radiš nešto takvo za čovečanstvo? Ko je rekao da treba da lečiš ikoga? To je tema koja izaziva mnogo kontroverzi. Ali svi veliki Mudraci su se složili da je sve predodređeno. Naravno da možeš reći: "moje lečenje osobe je takođe predodređeno." To je istina donekle. Najsigurnija opklada je da postaneš primer probuđene duše. I kao primer, ona bića, one osobe

takozvane koje treba da budu u tvom prisustvu i budu izlečene, verovatno će biti Robert Adams Satsangovi: Sabrana dela

izlečene. Ali nikada nećeš imati ideju da: "Ja sam iscelitelj i ja sam nekoga izlečio." Jer neće biti ja da izjavi to. Sve dok postoji ja koje izjavljuje da: "Ja sam iscelitelj i mogu da lečim," postoji mnogo problema i mnogo haosa i mnogo konfuzije. Najsigurnija opklada je stoga da odeš iznad toga. Idi pravo u srž stvari. "Kome dolaze ove moći? Kome treba isceljenje? Meni?" Sve dok verujem da mi treba isceljenje, još uvek radim iz ega, radim iz ja. Kada ja nestane, nema nikoga kome treba isceljenje i nema nikoga koji ikakvo isceljenje čini. Ako istražiš sve te takozvane iscelitelje koji se reklamiraju u Whole Life Times-u i svim drugim tabloidima, imaju više problema nego pacijenti jer je njihovo ja uključeno u toliko ljudi i sa toliko problema da pokupe simptome sami. I uvek se prepiru jedni s drugima. Najsigurnija opklada je da odeš iznad svih tih stvari i postaneš potpuno slobodan. (kratka tišina)

SK: I sećanje jednostavno postaje ovo nagomilavanje — ne znači ništa? (R: Sećanje?) To ide iznad sećanja?

R: Sećanje je zapravo konglomerat svih tvojih prošlih misli. (S: Da.) Ako nema misli, ko onda ima sećanje? Sećanje više nije potrebno jer postaješ spontan i nema čega da se sećaš jer nema prošlosti. Nikada nije bilo prošlosti. Ako nemaš ja, nemaš sećanje. (kratka tišina)

SF: Sećam se da si jednom rekao, mislim, da bi neko otišao iz stanja bez uma u... — zvučalo je kao više stanje koje bi bilo prosvetljeno stanje. Da li sam pogrešno zaključio da postoji neka razlika između stanja bez uma i prosvetljenog stanja?

R: Da. Radeći na sebi tokom godina i tokom vekova i prateći misao-ja. Misao-ja će te konačno napustiti, ne napustiti nego te prevesti, ka duhovnom srcu, ali će počivati na obodu i samo milost gurua ili Mudraca može da ga uvuče u srce, zbog čega potpuno nestaje. (SF: Drugim rečima, stanje bez uma može biti intelektualno razumevanje?) Pa, mnogo je dublje od intelektualnog razumevanja. Stanje bez uma je kada jedva da imaš misli. (SF: To ne bi bio kraj ega, zar ne?) To nije kraj, ali je vrlo visoko stanje.

SG: Čini se zastrašujuće preći iz stanja u kojem imaš sopstvo gde znaš koje je tvoje sopstvo, u stanje gde nema sopstva. To je kao umiranje? To je samoubistvo?

R: Pa, kome se to čini zastrašujućim? Vidiš, to je tvoj um, tvoje ja koje to govori. (SG: Tačno.) Ono ne želi da bude uništeno. (SG: Tačno.) Smišljaće razne stvari poput ove. Reći će ti: "Šta mi to radiš? Ostani kakav jesi. Ne menjaj se." Reći će ti razne stvari i pokušaće da te uplaši, to je istina. Ponekad će stvoriti neka demonska bića unutar tebe da te zastraše. Ona ne postoje. Ali tvoj um će stvoriti sve te iluzije. Zato moraš znati da nastaviš sa radom i da odeš iznad toga i odeš iznad toga. Sav strah će te napustiti, sve misli o

demonima će te napustiti. Tvoja prošlost će te napustiti i postaćeš slobodan. Moraš imati na umu da nijedna od tih drugih stvari ne postoji. Zamislio si svet. Sanjao si ceo svoj život u postojanje i kada uđeš u stanje bez napora bez misli, preokrećeš proceduru. Tako da će ponekad biti otpora. Ali ne obaziri se na to. Jednostavno se zapitaš: "Kome je ovo došlo?" i nastavljaš. Nemoj postati analitičan, ne pokušavaj da shvatiš šta će se desiti. Na jednostavan način radi posao. Sve će se samo pobrinuti za sebe.

SH: Zašto je prosvetljeni Mudrac neophodan da bi um bio uvučen u srce i nestao? (R: Zbog činjenice...) Zašto se to jednostavno ne može spontano desiti?

R: Spontano si već prosvetljen i nema nikoga da bilo šta uradi. Ali dok radiš u svetu i sa ljudima, otkrivaš da su tvoji prošli samskari veoma teški za većinu ljudi i možeš samo donekle stići sam. I onda staneš i imaš dilemu. Tako uz pomoć prosvetljenog Mudraca možeš stići do kraja. Dok sam verovatno možeš stići jednog dana ali će trebati mnogo, mnogo vremena. Drugim rečima, brže je kroz Mudraca nego sam. To je kao primer koji sam ranije dao, ako želiš da dobiješ čašu vode, da

li moraš da kopaš bunar svaki put? Jednostavno okreneš slavinu. Ali neuki čovek će misliti da mora da kopa bunar svaki put kad želi vodu. Tako je i sa prosvetljenjem. Prosečna osoba misli da mogu sam. Mogu sve sam i to je stari ego koji mu to opet govori. Kada si u društvu Učitelja, Satgurua, Džnanija, Mudraca. Kada vide da si spreman i da si zapravo radio posao sve vreme, oni ti daju potisak samo da ti pomognu. Opet, to je kao polaganje testa iz matematike, učitelj vidi koliko si vredan bio i koliko si se trudio da uradiš sam. Tako će učitelj zaobići ostale učenike i otići direktno do tebe i pružiti ti ruku pomoći da bi prošao, ista stvar.

SD: Znači, kad si rekao da štedi vreme, onda postaješ ostvaren za vekove, zar ne? (R: Vekove, naravno. Milenijume. Eone.) Dakle, koliko dugo moramo da te imamo?

SK: Nije li vreme samo još jedna iluzija?

R: Da, jeste. Ali dok si u svetu i nisi pronašao sebe, deo si iluzije. Stoga moraš da radiš sa vremenom da bi ga se rešio. U redu je reći: "Vreme je iluzija, moje telo je iluzija." Ali prvi kamion koji te udari i počneš da plačeš i vrištiš, onda nema iluzije što se tebe tiče. (SK: Ako pokušavaš da nađeš načine da presečeš vreme, hraniš iluziju.) Naravno, ne pokušavaš da presečeš vreme, samo radiš posao koji je neophodan. To su svi veliki Mudraci preporučili. Uzmi prečicu i stigni brže.

ST: Ali ovo sa kamionom koji te udara, desiće se ili neće desiti, prema onome što kažeš? (R: Desiće se ili neće desiti?) (ST: Ljudsko biće nema veze sa onim što će se desiti ili neće?)

SH: To je predodređeno, to on govori. Robert Adams Satsangovi: Sabrana dela

R: Sve je predodređeno, ali kako ideš dublje na putu, sva ta karma se briše i neće biti potrebe da prolaziš kroz to iskustvo. (ST: Da li govoriš da je jedina stvar koja utiče na iskustva možda to kako praktikuješ i ideš dublje, ne to koliko si pažljiv kad prelaziš ulicu...) Da, tačno. Sve ima veze sa tvojim unutrašnjim radom. Tvoj unutrašnji rad će se pobrinuti za sve izvan tebe. (ST: Zar nema vrednosti u tome da budeš pažljiv kad prelaziš prometnu ulicu?) Nema veze s tim.

SG: Samo za zapisnik, Roberte, dok već pričamo o tome. Ono o čemu pričamo je prirodno stanje. Gde čovek greši?

R: Čovek nikada nije pogrešio. (SG: Pa, nešto je pogrešilo?) Jer čovek čak ni ne postoji onako kako se pojavljuje. (SG: Znaš šta mislim?) Znam, kada govoriš o krajnjem tako: "Gde je čovek pogrešio?" Čovek nije pogrešio jer nije postojao. To je san. To je iluzija. Kao voda u fatamorgani. Kao zmija u užetu. Kao što je nebo plavo. To su sve optičke iluzije. I tako je i sa našim pojavljivanjem. Naše pojavljivanje izgleda stvarno ali nije. Shodno tome, čovek nikada nije pogrešio. Jer nije bilo čoveka da pogreši. (SG: Shodno tome, sva patnja i sve ostalo i ludi ljudi ne postoje takođe?) Tačno. Ali zato što mislimo da postoje, moramo da prođemo kroz čitav posao samoostvarenja, i posao samoistraživanja i da radimo sve te stvari. Ako bi se mogao probuditi sam, nijedna od ovih praksi ne bi bila neophodna. Ipak, ego je toliko ogroman kod većine ljudi da mislimo da možemo sami. Veoma teško za većinu ljudi.

SG: I kroz meditaciju i povezivanje sa svojim unutrašnjim guruvom, i to je druga iluzija ili nešto?

R: Povezivanje sa svojim unutrašnjim guruvom, ko je to? Ko je guru unutar tebe? Njegovo ime je ja. To je zapravo ja s kojim se povezuješ i onda kažeš: "Povezao sam se sa svojim unutrašnjim guruvom." I to je sve dokle stižeš. Ja mora da ode, kada ja ode, odlazi i misao o unutrašnjem guruu.

SH: Sve izgleda kao velika farsa, velika laž od samog početka? Ne postoji odvojeno ja, ne postoji odvojeno ja, a ipak uvek pretpostavljamo da postoji? (R: Tačno.) To je samo velika komedija? (R: To je velika farsa.) Farsa, tačno. (R: Ali mi verujemo u nju. (učenik se smeje) Zato moram da dolazim ovde i kažem vam o tome i objašnjavam vam.)

SK: Izgleda kao da se prosvetljenje ostvaruje kada nema nikoga da bude prosvetljen. (R: Istina, ali to su reči.) Takođe, o životu kao snu, čini mi se kad pogledam unazad na svoj život, vrlo je lako videti da je bio san. Neverovatno izmišljen. Uopšte ne izgleda stvarno. (R: Hm, Istina.)

SY: (smeh) Počeo sam da mislim na Šekspira koji je jednom rekao: "Sva larma ni oko čega."

SH: To je "Mnogo buke ni oko čega." (R: Istina.) To je velika farsa.

SY: Čini se da rad na sebi ne bi funkcionisao jer samo jačaš sopstvo?

R: Pa, praktikuješ samoistraživanje i to je metoda koja te vodi dalje duž puta. Inače šta bi radio sa sobom? Brinuo bi, strahovao, reagovao bi na svet. Kada počneš da praktikuješ samoistraživanje, to ti daje neš-

to da radiš. Tako da više nisi smetnja u svetu. (SY: Pa, čini se da umu daje nešto da radi.) Da. (SY: Daje mu igračku da ga drži podalje od nevolje.) Naravno, istina. Ipak, moraš koristiti igračku da pronađeš sebe jer odbijaš da se probudiš inače.

SQ: Deca ne izgledaju da znaju svoje ja u vrlo ranom stadijumu? (R: Istina.) Da li znaš kada počinju da postaju ja?

R: Kada postanu svesna. Kada čuju svoje roditelje kako pričaju. Ja te volim, ja ovo, ja ono, i onda i oni postaju ja.

SD: Time misliš da počinju da vide sebe kao individuu? (R: Tačno.)

SQ: Onda ulaze u užasne dve godine. (smeh)

R: Istina. I evo nas. (smeh) Sve je kosmička šala. (smeh)

SH: Zaista jeste. (smeh)

R: Ali želimo da nastavimo da se igramo. Imamo li kakvih najava? Zapamtite da volite sebe, da se molite sebi, da obožavate sebe, da budete verni sebi jer Bog prebiva u vama kao vi. Volim vas sve, mir. Om šanti. I gotovi smo za večeras.

SD: Pečeni smo? (smeh)

R: Ne večeras. (smeh)

SH: Zagrejani.

R: Vi ste ispečeni.

SD: Mi smo supa. (smeh dok traka ne prestaje) [TOC] Robert Adams Satsangovi: Sabrana dela

Šta Je Brahman? 4. jul 1991.

Robert: Dobar dan. Pozdravljam vas svim srcem. Lepo je videti većinu vas ponovo. Danas imamo nekoliko novih lica. Ako dolazite da čujete veliko predavanje, zaboravite to. Ako dolazite da čujete propoved, na pogrešnom ste mestu. Ako dolazite da uporedite govornika sa drugim govornicima, pa, neću reći šta mislim o tome. (smeh)

SH: Samo napred. (smeh)

R: Imate razlog zašto dolazite ovde. To je prva greška koju ste napravili. Ne bi trebalo da bude razloga. Ne bi trebalo da bude stava. Ne bi trebalo da bude potrebe. Dolazite ovde jer... to je to. Ne postoji ništa što vam mogu dati što već nemate. Zaista ne mogu ništa učiniti za vas osim ako ne spoznate ko ste. Ko ste vi? Najmudriji odgovor bi bio: "Ne znam." Jer ako mislite da znate ko ste, na pogrešnom ste putu. Samoostvarena osoba nema pojma ko je, jer su "jesam" i "oni" uklonjeni. Ne postoji ja da zna bilo šta. Ako kažete "Ja sam ovo" i "Ja sam ono," vi zapravo niste ovo ili ono. Jer ja je izreklo tu izjavu. Kada ja nestane, nema nikoga da uradi bilo šta ili da bude bilo šta. Dakle, opet, razmislite: "Zašto sam danas došao ovde? Da pobegnem od sunca? Da ostavim svoju vrišteću porodicu? Video sam sve filmove u gradu? Nemam ništa bolje da radim? Neko mi je rekao da dođem?" To su sve pogrešni razlozi. Uopšte nema razloga. Sve treba da

bude spontano. Ne planirajte ništa u svom životu. Kada ne planirate ništa, vaš život će teći glatkije. Zvuči čudno, ali istinito. Postoji sila koja zna put. Kada sklonite svoj mali ego s puta, ova velika sila će preuzeti i odvesti vas u sebe. Šta je ova sila? Šta je nediferencirana sila koja je supstrat celokupnog postojanja? Neki ljudi je zovu Brahman. Šta je Brahman? Nema reči da opišu, jer bilo koja reč koju koristiš kvari je. Neki ljudi kažu: "Brahman je nemanifestovana energija koja upravlja univerzumom." Ipak kada je izgovoriš, ne poznaješ je. Jer kao što sam rekao, konačno nikada ne može spoznati beskonačno. Dakle, tu je Brahman. Kada se Brahman umori od toga da bude Brahman, počinje da se igra sa sobom i postaje personifikovan. Ta personifikacija se zove Bog. Bog je ono što zovemo prvim principom, kontrolnom energijom univerzuma. Kada se Bog zabavio i stvorio sve, postaje svest, i sve se rastvara u sebe. Dakle, tu je Brahman, koji postaje Bog. Bog postaje svest. Svest postaje ponovo Brahman, ponovo postaje Bog, ponovo postaje Svest. Kakvo gubljenje

vremena. Zašto bi Brahman želeo sve ovo? Zašto bi Brahman želeo da se igra sa sobom, ili sobom, ili sobom. Da li se Brahman umori? Pa, treba nam objašnjenje kreacije. Dakle, to je dobro koliko i bilo koje. Bolje je od Adama i Eve. Vi koji vodite beleške, okrenite stranicu, ostavite je praznom. Praznina je stvarnost. Sve ostalo je zaista gubljenje vremena. Koliko ste učitelja videli u svom životu? Koliko ste beležaka napravili? Koliko ste traka kupili? Koliko ste knjiga pročitali? I još uvek ste ovde. Ponekad je bolje da nikada niste pročitali knjigu u životu, da nikada niste čuli traku, ili čak videli učitelja. Vi ste ono što ste tražili. Odgovori su unutar vas samih. Nema ničega u spoljašnjem svetu, jer je spoljašnji svet emanacija vašeg sopstvenog uma, vašeg sopstvenog mišljenja i vaše sopstvene mašte. Vi ste stvorili ovaj svet. Da li ste ponosni na sebe? Pogledajte šta ste uradili. Prouzrokovali ste nečovečnost čoveka prema čoveku, ratove, pošasti, tornada. Zašto biste želeli to da radite? Stid vas bilo. (smeh) Pokajte se. (smeh) U svakom slučaju, ima nešto zanimljivo što moram moći reći. Postoji velika izjava koju ću dati. (Pauza) Prvo ću razmisliti o njoj. (smeh) Okej, Svest je jedina sila, i nema sile u efektu. Razmislite o tome. Svest je jedina sila, i nema sile u efektu. Drugim rečima, efekat je svet i sve u njemu. Svi vaši problemi, takozvani, sve vaše potrebe, sve vaše želje, sve vaše težnje, nemaju uzroka. Sve su efekti. Nema sile u efektu, jer je efekat kao san. Ne postoji stvarno. Pomislite na sve stvari koje su vas uznemiravale, bolest, nedostatak, ograničenje, one ne postoje. To su efekti, i nema sile u efektu. Isto važi i za dobre stvari u vašem životu, takoreći, sve vaše takozvano materijalno blagostanje, porodica, prijatelji, posao, prihod, auto. Sve efekat. Nema uzroka. Drugim rečima, ništa ga nije stvorilo. Ne postoji ništa da stvori bilo šta. Svest je jedina sila. I svest je samodovoljna apsolutna stvarnost. Vi ste se identifikovali sa svetom efekta. Zato stvari izgledaju ovako u vašem životu. Pokušavate da zamenite negativno pozitivnim, loše za dobro, ali to su dve strane istog novčića, i obe moraju otići. Ne shvatajte univerzum ozbiljno. Ništa nikada nije onako kako izgleda. Ništa ne želi da vas povredi. Ništa vas ne može povrediti kada spoznate svoju beskonačnu prirodu. Vi niste svoje bedno telo, koje je rođeno, i prolazi kroz iskustva, i zatim se pojavljuje da se raspadne ili umre. To niste vi. Vi nemate ništa s ovim svetom. Ovaj svet ne postoji onako kako izgleda. Ali sve dok verujete da ste činilac, da ste fenomen telo-um, svet je vrlo stvaran za vas, kao što većina vas zna. Odakle je došao ovaj svet? Upravo sam vam rekao. Nije došao niotkuda. Zašto nastavljate da postavljate isto pitanje? Odakle dolazi san? San izgleda vrlo stvaran, zar ne? Većina vas je imala san ili dva sinoć kojih se i dalje sećate. Kako je san počeo? Da li je počeo sa Brahmanom koji stvara univerzum? Robert Adams Satsangovi: Sabrana dela

Da li je počeo sa Bogom i Adamom i Evom? San je jednostavno počeo, u sredini, i završio se kada ste se probudili, (postoji li reč kao probudili? Probuditi, probudio, probuditi, obe su laži,) i zatekli ste sebe bez sna. Vaše telo, vaš um, vaše sopstvo, bilo je kao što je uvek bilo. U snu ste mogli sanjati da vas je udario auto, da su vam morale biti amputirane noge, i tako dalje. Ipak kada se probudite, nije tako uopšte. Pomislite na stvari koje su vam se desile u životu sada. Izgleda da starite sve više. Stvari vam dolaze u život, kako izgleda. Pokušavate da zamenite

pogrešno za ispravno, dobro za loše. Ipak odbijate da priznate da je i ovo san. Želite da nastavite da igrate igru. Želite da se igrate žmurke, verujući da je Bog negde, i ako nađete ovog Boga svi vaši problemi će nestati. Tako nastavljate da tražite. Nikada ne možete pronaći svoju stvarnost traženjem. Vaša stvarnost je tamo gde je uvek bila, upravo tu gde ste u ovom trenutku. To ste vi. Ne postoje stvarnost i vi. Vi niste u Božjem telu. Bog nije u vama. Jer nema vas. Nema tela i nema Boga. Vi ste To, čista svesnost, upravo onakvi kakvi jeste. Zaista ne postoji ništa što morate uraditi. Jednostavno morate da se probudite. Zašto se ne budite sada? Čak i dok vam govorim, mnogi od vas misle, misle, misle. Zar ne vidite do sada? To je ono što vas zadržava od vaše slobode, od vašeg blaženstva, od vaše radosti. Vaše misli. Odakle su došle vaše misli? Zaista nisu došle niotkuda, jer čak ni ne postoje. Ipak, nažalost, većina nas veruje da misli postoje, jer smo bombardovani njima dan i noć. Zato Mudraci moraju da dođu i izmisle metode, sredstva, kako bi uništili misli. Meditacija je izmišljena u tu svrhu. Samoistraživanje, sve ove joga vežbe, pranajama, mantre, molitva. One su zapravo da zaustave vaše misli da napreduju, da vaš um ne misli. Sve ove procedure su da vaš um učine mirnim, tihim, spokojnim. Ako biste to mogli uraditi bez metoda, onda biste bili ostvareni. Bili biste svoje Sopstvo. Bili biste oslobođeni. Ali vi odbijate da uradite ovo. Želite učitelja koji će vam dati metode da vas probudi. Ali ja vam kažem: "Probudi se sada! Probudi se!" Metode će vas zadržati jer se zaglavite sa metodama. Ali nema veze šta ja kažem. I dalje ćete se identifikovati sa svetom, sa uslovima, sa svojim telom, sa svojim umom. Stoga moramo smisliti način, najbrži način, da se probudite. I od svih metoda koje znam, samoistraživanje je najbrže, ako ste dovoljno zreli da ga možete nositi. Počinjete da shvatate da je ja samo misao, ideja, koja se zove misao-ja. I misao-ja je ta koja preovlađuje u vašem postojanju. Zar ne? Koliko ste puta danas rekli ja? "Ja idem da čujem Roberta. Ja ću da doručkujem. Ja ću da odremam. Mislim da nisam baš dobro. Osećam se sjajno. Treba mi ovo. Treba mi ono." Prva zamenica, ja, dominira celim vašim postojanjem. Ipak je poznato od Mudraca, ako biste samo mogli uništiti ja, razoriti ga, ubiti ga, bili biste slobodni. Jer je ja to koje je vezano za sve vaše misli. Stoga počinjete da pratite ja do njegovog izvora.

Moram vam reći istinu, u stvarnosti, ne postoji ja i ne postoji izvor, ali mi nećete verovati. Želite da se igrate sa ja. Zato pratite ja do izvora, i kada je ja rastvoreno u izvoru, postajete slobodni. Ovo radite naravno istraživanjem: "Kome dolaze ove misli?" ili šta god vas uznemirava. Istražujete: "Kome one dolaze? Ko doživljava ovo? Ko prolazi kroz ovo? Ko misli da je ljudsko biće? Ko se oseća depresivno? Ko se oseća obeshrabreno? Ko oseća da postoji razlika između rođenja i smrti? Ja." Zar ne vidite sada da ako se oslobodite ja, sva ta osećanja će takođe otići. Zato pitajte: "Ko sam ja? Odakle je došlo ovo ja?" Nikada ne odgovarajte na to pitanje. Kada misli dođu, istražujete: "Kome one dolaze? Meni? Ja mislim ove misli? Ko sam ja?" Ne odgovarate. Kako nastavljate da radite ovaj proces, otkrivate da vaš um postaje sve tiši i tiši. Konfuzija prestaje. Počinjete da se osećate srećnijim i srećnijim. Više ne reagujete na osobu, mesto ili stvar. Postajete spontani u svemu što radite. Živite u sadašnjosti. Ali vi to ne radite. To radi vas. Drugim rečima, niste odlučili: "Ja ću biti spontan od sada pa nadalje. Živeću u sadašnjosti." Kao što znate, koliko ste puta to pokušali bez uspeha? Ne možete se odlučiti da budete duhovni, da znate da ste svest, da ste apsolutna stvarnost. Koliko puta ste pokušali to uraditi, i prva stvar koja vam se desi u životu, uznemirite se? Reagujete. Nešto vas smeta. Ili nešto dobro vam se desi u životu i postanete ushićeni. Reagujete na pozitivan način. Oboje su varalice. Zapamtite, ne pokušavate da promenite loše za dobro. Želite da transcendirate sve i postanete apsolutno slobodni. (kratka tišina) Vidite kako mislite? Vaš um ne može da miruje, zar ne? Čiji je to um koji ne može da miruje? Da li zaista imate um? Jeste li vi um? Ko vam je to rekao? Nema uma, nema tela. Nema misli. Prihvatite ovo, ako želite. Sve što može učiniti za vas je da vas oslobodi. Slušamo ptice, gledamo prelepa drveta. Ko vidi? Ko sluša? Pa, ja. Ponovo ste uhvaćeni u zamku. Jer mnogi od vas veruju, ako posmatram lepotu sveta, to je dobro. Bolje je nego posmatrati smrt, pretpostavljam. Ali svet je sve iluzija. Nije stvaran. Takozvana lepota je ovde danas i nestaje sutra. Promena je jedina trajna stvar relativnog sveta. Sve se neprekidno menja. Stoga, dok

prolazite kroz životne nedaće i oslobađate se svog dogmatskog mišljenja, otvarate svoje srce. Počinjete da osećate nešto drugačije. Počinjete da se opuštate. Prva stvar koju treba razumeti je da je sve što se dogodilo u vašem životu bilo neophodno. Bez obzira kako izgleda, bez obzira šta se dogodilo, sve je bilo neophodno. Druga stvar koju treba razumeti je da je sve bilo predodređeno. Drugim rečima, sve je trebalo da se dogodi onako kako se dogodilo. Nije bilo

grešaka. Treća stvar koju treba razumeti je da su prve dve stvari gomila laži, jer ove stvari čak ne postoje u Stvarnosti. Sve je predodređeno, sve dok veruješ da si telo. Sve je karmičko, sve dok se identifikuješ sa svetom i veruješ da si činilac. Ali čim počneš da se okrećeš ka unutra, čim počneš da slušaš tihi mali glas unutar sebe, čim počneš da praktikuješ samoistraživanje, tvoj život počinje dramatično da se menja. Postaješ srećan. Više ne tražiš sreću jer počinješ da shvataš da je ne možeš pronaći spolja. Možda izgleda da je nalaziš. Drugim rečima, možda se oženiš i veruješ: "Ovo je sjajno, našao sam ono što sam uvek želeo." Onda se možda razvedeš i kažeš: "Ovo je sjajno, konačno sam se rešio te osobe." Dobiješ na lotu i kažeš: "Ovo je sjajno, bogat sam." Poreska uprava te pritisne, i završiš u San Kventinu, i kažeš: "Ovo nije dobro." Sve ove različite stvari se dešavaju u tvom životu. Svet nije tvoj prijatelj. Svet je fenomen koji pripada snu. Moraš biti dovoljno zreo da postaviš pitanje: "Kome pripada ovaj svet? Ko živi u svetu? Odakle je došao svet?" i tvoj odgovor na sva pitanja počinje sa ja. "Ja živim u svetu. Ja učestvujem u svetu. Ja vidim svet." I vraćamo se na ja opet. Konačno shvataš ideju da ceo svet visi na ja. Ja mora biti transcendirano. Počinješ rano ujutro, kada se prvi put probudiš. Pre nego što postaneš svestan ja, primećuješ da si u stanju mira, radosti, čak i ako samo na nekoliko sekundi. Ja nije bilo prisutno. Nisi svestan sveta. Uhvati sebe sutra ujutro. To se dešava samo u trenutku, u nekoliko sekundi. Ipak, iznenada svet postaje stvaran za tebe. Ja se probudilo. Odakle je došlo? Ako istražiš, videćeš da je tvoj duhovni centar srca na desnoj strani tvojih grudi, i ja je izašlo iz tvojih grudi, iz tvog duhovnog srca, iz izvora, postajući sve moćnije kako izranja i ulazi u tvoj mozak. Onda postaješ svestan svog tela i kažeš: "Ja sam živ." Jednom kad postaneš svestan svog tela i svog uma, postaješ svestan sveta, a zatim univerzuma. Stoga mudra osoba uhvati ja pre nego što ode dalje. Drugim rečima, kako ja izranja iz tvojih grudi, ti počivaš u ja. U meri u kojoj možeš počivati u ja, ili se fokusirati na ja, nešto fenomenalno će početi da se dešava. Ja će preokrenuti svoj tok i početi da se vraća svom izvoru. Ponoviću ovo ponovo. Kod prosečne osobe ja počinje da postaje sve jače i jače kada se probudiš ujutro. Izranja iz tvog duhovnog centra i kreće uz tvoju kičmu do tvog mozga, gde postaješ svestan sveta. Ali za duhovnog tragaoca koji praktikuje samoistraživanje, počinješ da posmatraš ja kako to radi. Ti počivaš u ja. Kako počinješ da počivaš u ja, on će preokrenuti svoj tok i vratiti se ka centru. Kada se vrati ka centru, počivaće na obodu centra. To je

koliko god možeš sam da stigneš. Bićeš u stanju bez napora, bez misli. bićeš u praznini, kako ti se kaže u Budizmu. Ipak većina Budista misli da je praznina samoostvarenje. To je greška. Praznina je kada tvoje ja počiva na obimu tvog srčanog centra. Kada se to desi prešao si dug put. Ti si zreo učenik. Ipak Sopstvo mora da povuče ja unutar srca. Tada postaješ oslobođen. Ovo se vrlo retko postiže od strane sopstva ili od strane tebe. Govorim o malom sopstvu. Samo kod vrlo retkih, ja će otići direktno u srčani centar i biti ugašeno. Zato su Mudraci neophodni. Zato je satsang neophodan. Za Mudraca, koji može biti udaljen 1000 milja od tebe, sve dok imaš direktnu liniju do Mudraca mentalno, Mudrac je svuda prisutan, sveprožimajući. Stoga su Mudrac, i Sopstvo, i guru i Bog jedno... (prekid trake) ...Tako da čak i ako si daleko od blizine Mudraca, ako imaš blisku povezanost sa tim određenim Mudracem, ili ti je taj Mudrac guru, Sopstvo, koje je zapravo Mudrac, povući će ja u srce, i bićeš oslobođen. Tako izgleda da funkcioniše. Ostalo je do tebe. (duga tišina) Siguran sam da imate neka interesantna pitanja?

SD: Roberte, ispričao si legendu o Brahmanu, koji se umorio od sebe i stvorio svest itd., a zatim objasnio da je to manje-više bajka poput Adama i Eve, ali to i dalje ostavlja pitanje zašto uopšte postoji pojava iluzije.

R: Da, zašto? Zaista ne postoji nikakva pojava. Pojavljuje se da se pojavljuje pojava. Ali nikakva pojava ne postoji. Uvek se vraćam na hipnozu, na magnetizam. Voda u fatamorgani izgleda stvarno, ali kada se istraži uopšte nije voda, već pesak. Nebo izgleda plavo, ali ako istražiš, nema neba i nema plavog i tako dalje. Te stvari ne postoje. To je fenomen. One izgledaju da postoje. Kreacija izgleda da postoji. Vrati se na san. Zašto san dolazi? Dolazi iz tvog uma, dolazi iz tvoje mašte. Spoljašnji je tebi, tako izgleda. San izgleda da je spoljašnji tebi. Ceo univerzum je uključen. Ali odakle dolazi? Iz tvog sopstvenog uma. Dakle, sve ostalo, kreacija, Bog, ljudi, mesta i stvari dolaze iz uma. One zaista ne postoje. (SD: Mislim, ako svi sanjamo, da li je to isti san?) Svako sanja smrtni san. To je kao kada ti imaš san, svi smo u tvom snu. Da li je to isti san? Svi mi u ovoj sobi smo u tvom snu. Kada večeras usniš san, ti sanjaš ovaj san, i isto tako i svi ostali. Ali izgleda kao da svako ima individualni san. A ipak postoji samo jedan san. I kada se probudiš, prestaće. Zato ne shvataj snove ozbiljno i ne shvataj svet ozbiljno. Posmatraj, budi svedok, gledaj, ne reaguj i budi srećan.

SL: Može li potpuno ostvarena osoba da se vrati unazad i izvodi sidhi i čuda?

R: Ne. (SL: Ne može ili jednostavno ne bira?) Oni nemaju nikakve veze sa sidhima. (SL: Imaš izbor?) Ne. Oni čak i ne misle o tim stvarima. Sidhi, čuda su deo ja. Ako je ja uništeno, um je uništen. Stoga

ne postoji niko ko bi mislio o tim stvarima ili ih izvodio. Da bi izvodio čuda, mora postojati ja.

SL: Ali, na primer, ti možeš da nam govoriš iako... čemu besmislenost u tome?

R: Uopšte nema besmislenosti. Samo postoji neko... (SL: Ti pokušavaš da opišeš svoje iskustvo za stvarnost.) Postoji neko ovde koji izgleda da vam govori. Ipak ništa se zapravo ne govori. Sve je tišina. (SL: Može li postojati neko ovde ko izgleda da izvodi čuda?) Ne postoji niko ko bi izvodio čuda. Ali izvođač čuda bi obično bio jogi neke vrste. I čuda izgledaju da se izvode. Ali u stvarnosti nema čuda koja treba izvesti. Ali kada dođeš do ostvarenog Mudraca, nema ničega u tom Mudracu što bi čak imalo želju da izvede čudo.

SL: Ako Mudrac ima krajnju samilosnost za nekoga u ovom snu ko izgleda da pati. Zar Mudrac onda ne bi...

R: Nisam čuo šta si rekao. Mudrac nema krajnju samilosnost. Mudrac jeste krajnja samilosnost. Postoji razlika. Mudrac je krajnja samilosnost, a da nije svestan da je krajnja samilosnost. Drugim rečima, Mudrac nije svestan da je on ili ona krajnja samilosnost. To je njihova priroda, to je ono što jesu. Samo učenik, poklonik vidi to kao da Mudrac ima krajnju samilosnost. Ali Mudrac to uopšte ne vidi na taj način. Jer opet mora postojati neko ko je ostao, "ja", da bi imao krajnju samilosnost. Ipak krajnja samilosnost je sastav Mudraca. To je paradoks. Drugim rečima, objasniću malo više jer znam da je teško razumeti. Osoba umire od raka. Odu kod Mudraca i kažu: "Molim te, izleči me, umirem, znam da možeš." Mudrac se osmehne i ne kaže ništa. Mudrac se uopšte ne meša. Ali zbog blizine poklonika Mudracu na nesvesnom nivou, poklonik može biti izlečen od dolaska u kontakt sa Mudracem. Ali Mudrac će poreći da je ikada bilo šta učinio jer ne postoji niko ko bi to učinio.

SH: Ko onda poriče?

SL: Da li je Isus ikada tvrdio da izvodi isceljenja ili su se jednostavno dešavala?

R: Toliko mnogo dela je napisano o Isusu, ko zna šta je prava istina? Ali ne brini se o tome. Radije se bavi otkrivanjem ko si ti i šta si ti. I tada će ti sve biti jasno. Ali različiti Sveci, različiti Mudraci su imali različite misije u životu i radili su različite stvari. Ali opet, u pravom Mudracu nema činioca. Ne postoji niko ko bi išta uradio. Ali ljudima izgleda da dolazi kroz Mudraca.

SH: Da li on poriče da je to stvorio? Pa, može ili da potvrdi ili da porekne? Može ili da potvrdi ili da porekne. (R: Tačno, on ne potvrđuje niti poriče. Jednostavno ostaje u tišini.) (Tišina) Ima li još neko nešto da kaže?

SB: Roberte, samo bih želeo da razjasnim ovo. Kakav je istinski odnos guru-učenik? Jer vidim neke učitelje koji imaju spektakularna učenja, ali stvaraju odnos zavisnosti

i njihovi učenici moraju da im daju 30% do 40% svog prihoda i moraju da im ostave svoje kuće i ako ikada bilo šta prodaju moraju da im daju tri četvrtine svega... i mislim, jedna strana je vrlo komplikovana jer je jedna strana učenja apsolutno sjajna, a sa druge strane, izgleda kao totalna prevara. Šta je istinski odnos guru-učenik? Da li je to odnos zavisnosti ili je... slobodan.

R: Ne komentarišem druge učitelje, ali istinska učenja od početka vremena su uvek bila besplatna. Ne treba da postoji naplata i nikakva obaveza za bilo koga da dođe pravom guruu ili učenju. Ali pravi guru je unutar tebe. Bog, Guru i Sopstvo su jedno. Stoga, kada imaš odnos sa gurueom, imaš odnos sa Sopstvom. Nema razlike. I taj određeni guru je uvek sa tobom, sveprožimajući, nikada te ne napušta. Ali nisi vezan za fizički oblik gurua. Guru ti daje slobodu da pronađeš svoje Sopstvo i da radiš šta god želiš sa svojim životom. Nema vezanosti za pravila i propise. Postoji potpuna sloboda. Do učenika je kakav odnos imaju sa gurueom. Ali pravi sat-guru je tih i ništa ne zahteva.

SD: Ali nisi li rekao da si, kada si sreo Maharšija, instinktivno pitao šta možeš da uradiš za njega? Nije li to ispravan stav prema guruu, da bi želeo od svoje sopstvene volje?

R: Pa, to bi trebalo da bude očigledno. Zapravo, ako uzmeš gurua, guru je odgovoran za tvoje prosvetljenje, a ti si odgovoran za gurueovu dobrobit. Ide ruku pod ruku. Ali on ostaje u tišini, ne pravi se velika stvar od toga. Sve se radi u tišini. (SB: Guru to ne zahteva da bi primio učenika.) Ne. (SB: Da, tako nas uče, ako sve svoje obaveze... ako ne dobiju sve ovo, ne žele čak ni da razgovaraju sa tobom ni na koji način.) Šta da kažem? (SB: Dakle, trebalo bi da bude dobrovoljni prilog iz ljubavi, iz predanosti, koji spontano izvire...) Uvek. (SB: ...iz ljubavi?) Uvek. (SB: Ali ne zahtev?) Tačno. Ok, imamo neke objave, ili imaš Džnanija da čitaš?

SM: Da, imam. (kraj trake) [TOC]

Prestani da se poistovećuješ sa svojim Telom i Umom! 18. jul 1991.

Robert: Šanti, šanti, šanti, om. Mir, mir. Pozdravi i pozdravljenja. Dobro je biti ponovo sa vama. Verujem da ste imali sjajnu nedelju. Ako niste, šteta za vas. Svaka nedelja bi trebalo da bude sjajna, ne bi trebalo da bude izuzetaka. Nema veze šta tvoje telo radi. To nema apsolutno nikakve veze sa tim. Svaka nedelja bi trebalo da bude sjajna jer si u stvarnosti ti svest. Ti si sjajan! To je tvoja prava priroda. Sve ostalo nije važno. Izgleda da je važno, ali kome izgleda da je važno? Ti si apsolutna stvarnost, čista svesnost, sve ostalo je slučajno. Stoga ne treba previše ozbiljno da shvataš život. Ne treba ga uopšte shvatati ozbiljno. Ako pogledaš život onakvim kakav jeste, izgleda zbunjujuće jer se stvari uvek menjaju. Možda očekuješ jednu stvar, a dobiješ drugu. Ali, ako se držiš svog uverenja i nastaviš da se poistovećuješ sa Sopstvom, onim što jesi, tada neće biti važno šta se dešava. Zbog toga su transkripti koje vam dajemo najvažniji. Zbog činjenice da prolaze kroz govor i možete provesti vreme čitajući ih. Dozvolite da vas podsetim još jednom kako treba da čitate transkript. Prođite kroz njega, celog, prvi put. Zatim ga uzmite paragraf po paragraf. Koncentrišite se, razmišljajte o svakom paragrafu. Čak i ako vam treba cela noć. Nemojte prolaziti kroz transkripte kao što prolazite kroz knjigu i govoriti, "Gde je sledeći?" Već pokušajte da prođete kroz svaki paragraf, intenzivno, takoreći. Pokušajte da čitate između redova. Šta ovo zaista znači. Polako. Ako provodite vreme čitajući transkripte, praktikujući samoistraživanje i dolazeći na satsang, onda ne možete izgubiti sa stvarima koje koristim. Ali ako trčkarate na sve strane i idete od knjige do knjige, od učitelja do učitelja, postajete zbunjeni. Ne znate koga da sledite, šta da radite? Naravno, krajnja istina je unutar vas. Vi ste krajnja istina. Tu su svi odgovori. Ponekad je bolje ostati sam i ne čitati ništa, a ponekad je dobro koncentrisati

se na određena dela neko vreme. Ali ne ići u jednoj nedelji na trinaest različitih knjiga i deset različitih učitelja. Ako to učinite, postaćete potpuno zgadeni celom duhovnom stvari. Nešto drugo o čemu treba da razgovaramo je ovo: Većina učenika još uvek veruje da je cilj Džnane da promeni loša iskustva u dobra.

Ovo ne može biti dalje od istine. Ne pokušavamo da promenimo siromaštvo u obilje, bolest u zdravlje, bedu u sreću i tako dalje. Cela ideja je da uvidimo da su oboje varalice. Telo nema apsolutno nikakve veze sa učenjem. Pusti telo da radi šta god hoće. Ako telo želi da se razboli, gledaj kako se razboljeva. Ako želi da postane zdravo, gledaj kako postaje zdravo. Ako želi da postane bogato, gledaj kako postaje bogato. Ako želi da postane siromašno, gledaj kako postaje siromašno. Tada nema apsolutno nikakve veze sa tobom. Ti si iznad toga. U meri u kojoj osećaš svoje pravo Sopstvo, u toj meri ćeš manje osećati svoje telo. Dakle, ako osećaš svoje pravo Sopstvo 40%, osećaćeš svoje telo 40% manje. Ako osećaš svoje pravo Sopstvo 70%, osećaćeš svoje telo 70% manje i tako dalje. Ti nisi svoje telo. Telo ne može biti ništa bez tvog uma. Tvoj je um taj koji oseća bol u telu. Tvoj je um taj koji oseća potištenost i prouzrokuje da se telo razboli. Tvoj je um taj koji se prehladi. Tvoj je um taj koji razvija rak i izgleda kao tvoje telo. Ali da nemaš um, tvoje telo bi jednostavno bilo samo inertan komad mesa. Ne bi bilo bolesno, ne bi bilo zdravo. Stoga, kada misliš o tome da budeš zdrav, prvo moraš biti bolestan, inače zašto bi želeo da budeš zdrav. Jedno vodi ka drugom. Kada stalno misliš o brizi za svoje telo, jednostavno govoriš sebi da ne želiš da se razboliš, zato se stalno brineš o svom telu. Stoga će ti tvoj um jednostavno dati dozu svakog iskustva iznova i iznova. Zato se ponekad prehladiš, a ponekad ne. Ponekad imaš groznicu, ponekad ne i tako dalje. Prestani da se poistovećuješ sa svojim telom. Prestani da se poistovećuješ sa svojim umom. Ostavi ih oboje na miru. Zaista nema veze šta rade. Oni nisu važni. Ako si sklon vežbanju, vežbaj, ako nisi, nemoj. Ali nemoj stalno razmišljati i osećati krivicu da moraš nešto da uradiš ili da će se, ako ne uradiš, nešto desiti. Ti i ja smo oboje poznavali ljude koji nikada u životu nisu vežbali i imaju 90 godina i zdravi su kao konj. (Koliko je konj zdrav?) (smeh) I oboje znamo ljude koji nasilno vežbaju svaki dan i onda jednostavno padnu mrtvi ili dobiju neku bolest. Sve ima veze sa tvojom karmom. Nema apsolutno nikakve veze sa onim što radiš sa svojim telom. Ne veruj da ćeš jedenjem određene hrane postati zdraviji. Ali ako je tvoja karma da jedeš određenu hranu da bi postao zdraviji, učinićeš to. Ne budi ni za ni protiv bilo čega. Ono što pokušavam da kažem je: Ostavi svet na miru! Ostavi svoje telo na miru! Ostavi svoj um na miru! Ostavi druge na miru! Neki od vas govore: "Ali Roberte, zar ne moram da naučim kako da kontrolišem svoj um, kako mogu da ga ostavim na miru?" Kontrolišeš ga tako što ga ostavljaš na miru. Zar ne vidiš? Mešanjem u njega činiš ga jačim jer mu daješ moć priznajući sebi da imaš um koji je van kontrole i sada moraš da ga zaustaviš. Ta izjava

sama daje više moći tvom umu. Kada sve što jednostavno treba da uradiš jeste da posmatraš svoj um, posmatraš svoje misli, upitaš: "Kome one dolaze?" upitaš ponovo: "Kome one dolaze?" Svaki put kada misli dođu, posmatraj ih, ali ne pokušavaj da preduzmeš bilo kakvu akciju da kontrolišeš svoj um. Kao što sam rekao, ako to činiš, hraniš svoj um. To je gorivo koje čini tvoj um sve jačim i jačim i jačim. Samoistraživanjem se ne mešaš u svoj um. Jednostavno pitaš na blag način: "Kome ove misli dolaze? Meni? Ko sam ja?" Ili postaješ svedok svojih misli i onda konačno pitaš: "Ko je svedok? Ja sam. Ja sam. Ja sam." Nekako sam otkrio, ako pitaš tri puta i odgovoriš tri puta, ima veći efekat. Da li je neko od vas imao to iskustvo? Drugim rečima, ako započneš proces samoistraživanja i pitaš: "Ko sam ja? Ko sam ja? Ko sam ja?" Tri puta, a zatim sačekaš i pitaš još nekoliko puta, a zatim sačekaš. I kada misli dođu, upotrebi broj tri ponovo i upitaj: "Kome ove misli dolaze? Kome ove misli dolaze? Kome ove misli dolaze?" Nekako osećam da ako probaš ovo, biće efikasnije. Jedino što pokušavaš da uradiš jeste da zaustaviš svoj um od mišljenja. Ne pokušavaš da postaneš samoostvaren kroz samoistraživanje. Jer ti si već samoostvaren. Samoistraživanje je za smirivanje uma. Kada se um smiri, sve se brine samo o

sebi. Zapamti ovo. Ne koristiš samoistraživanje da bi se probudio. Ako to činiš, nikada se nećeš probuditi. Jer koristiš metod da postaneš nešto što već jesi. Nemaj nikakav stav kada praktikuješ samoistraživanje. Nemaj želju, nemaj potrebu. Drugim rečima, nemoj misliti: moram da se prosvetlim pre nego što umrem, jer ne želim da se vratim. To je najgora stvar koju možeš da uradiš. Jer duboko veruješ, zar ne? Da si ti um i telo. Jer intenzivno govoriš sebi: "Ja moram da postanem prosvetljen." I kao što do sada znaš, tvoje lično ja nikada ne može postati prosvetljeno jer ne postoji. Dakle, radiš pod iluzijom kada kažeš: "Moram da postanem prosvetljen pre nego što napustim svoje telo." Radije radi proceduru. Sledi principe kako su izloženi. Nemaj potrebu, nemaj želju, nemaj zahtev, ništa. Moraš ponovo shvatiti da nema rođenja i nema smrti za Sopstvo. Ne postoji niko ko ikada umire, niko ko je ikada rođen. Kada kažeš: "Moram da se prosvetlim pre nego što umrem," imaš sve unazad. Veruješ da se nešto mora desiti pre nego što napustiš svoje telo. Ali događaj se već desio. Sve što pokušavaš da uradiš jeste da smiriš svoj um kako bi to mogao da vidiš. Možeš li to da vidiš? Samo pokušavaš da smiriš svoj um. Ne pokušavaš da se prosvetliš. Ne pokušavaš da se probudiš. Ne pokušavaš da postaneš oslobođen. Ti to već jesi. Misliš da si nešto drugo od toga. Zato praktikuješ samoistraživanje, koje je najbrži način da se probudiš, jer misliš da moraš da se probudiš. Ali zamisli da nisi verovao da moraš da se probudiš. Nisi imao to uverenje. Da li bi morao bilo šta da radiš? Naravno da ne. Da li Bog mora bilo šta da radi da bi znao da je Bog? Naravno da ne. Radiš sve ove stvari jer misliš da si ljud-

sko biće. Misliš da si smrtan. Misliš da imaš probleme. Misliš da nešto nije u redu ili možeš da veruješ u suprotno. Misliš da je sve u redu, mislim na svet. Misliš da si veoma srećan. Misliš da imaš sve što želiš, tako da je sve u redu. To je vezanost za dobre stvari. Jednako je loše kao vezivanje za loše stvari. One su iste, obe su varalice. Dakle, ako se vežeš za materijalne dobre stvari, možeš imati takozvani srećan materijalni život u svom telu u ovom trenutku jer to karmički zaslužuješ. Ali, postoji mnogo karme koju moraš da iskusiš. Kada se poistovećuješ sa dobrim materijalnim stvarima. I kada napustiš svoje telo, vratiš se ponovo, stvari neće biti tako dobre za tebe ovaj put. Iskusićeš suprotno, jer moraš da okusiš sve. Nemoj biti zavaravan. Nemoj biti obmanut verovanjem: ako iskusim dobar materijalni život, napredujem. Razmisli o tome na trenutak. Ako iskusiš dobar materijalni život, ne napreduješ duhovno. To nema nikakve veze sa tvojim duhovnim napretkom. To je potpuno druga igra. Duhovni napredak je kada transcendiraš dobro i loše. Kada postaneš svedok svih svojih duhovnih iskustava. Na primer: Ako sutra dobiješ na lutriji i osvojiš 50 triliona dolara, postaješ svedok. Shvataš da je ovo karmički. To te ne menja. Ne pretvara te u rasplinutog idiota. Razumeš, i ovo je karmički. Ako te udari voz i moraju da ti odseku noge i ruke, ista stvar, nema razlike. To je karmički. Ako se ne obučiš da to vidiš, pred tobom je dug put pre nego što postaneš slobodan i probudiš se. Sve za šta se vežeš u ovom svetu, osoba, mesto i stvar, zadržava te nazad. Moraš postati potpuno nevezan. Moraš postati potpuno slobodan od vezanosti za svoje telo, za svoj um, i za druge. Ovo ne znači da postaješ hladna riba i da ne mariš za druge. To jednostavno znači da razumeš, da shvataš da je sve ti. Šta god se dešava u ovom svetu, dešava se tebi. Ti si uzrok, i kada shvatiš da nema uzroka, onda nema ni tebe i slobodan si. Prvo shvatiš da je sve što vidiš u ovom svetu, lepota koju vidiš napolju, drveće, nebo, planine, smog, sve ti. Zatim postaviš pitanje: "Ko sam ja?" I shvatiš da je ja bezlično. Nema nikakve veze sa tobom. Nema nikakve veze sa svetom. Nema nikakve veze sa univerzumom. Ja je ja-esam, ja sam taj koji jesam. Čista svesnost, čista inteligencija, nirvana. To je zaista ja. Ali kada poistovetiš svoje ja sa ličnim ja i kažeš: "Ja doživljavam ovo," i "Ja vidim to," i "Osećam se srećno jer vidim drvo, osećam se tužno jer vidim nešto loše," tada činiš ja ličnim i počinješ da osećaš da si telo i um. Moraš da trpiš posledice toga. Dakle, hajde da pričamo o tebi.

Kako vidiš život? Šta se dešavalo u tvom životu otkako si počeo da dolaziš na satsang? I otkako si počeo da praktikuješ samoistraživanje? Šta se događa u tvom životu? Ako je sve isto ili ako tvoje stvari postaju bolje, imaš problem. Ali ako stvari izgledaju relativno gore i dešavaju ti se stvari

koje se nikada ranije nisu dešavale, to je blagoslov u maski. Zvuči čudno, zar ne? Kladim se da si mislio da ću reći: "Stvari će ti postati bolje materijalno i bićeš srećniji nego što si ikada bio u životu." (smeh) Pogrešno si shvatio ove stvari. Materijalna sreća ti ne donosi ostvarenje. Što si bliže ostvarenju, više potresa imaš u svom životu. To zvuči čudno, nije uvek tako. Zavisi od zrelosti duše. Nema duše. Zavisi od zrelosti nečega ili ničega. Zavisi od zrelosti..., zavisi..., to..., ničega. Ali kada govoriš u obmani, veruješ da si karmički nagomilao određena zaduženja koja će ti doći polako ali sigurno kroz mnoge inkarnacije. Ali kako počinješ da sazrevaš duhovno i kako postaješ bliži cilju, kako postaješ bliži buđenju, biće mnogo potresa u tvom životu. Zbog činjenice da sva karma dolazi odjednom. Tako utiče na neke ljude, ne na sve. Sva tvoja karma kojoj bi trebalo mnogo inkarnacija da se oslobodiš, dolazi ti odjednom. Zato izgleda da ima potresa u tvom životu. Zato ne postaješ obeshrabren, ne sažaljevaš sebe, ne misliš da nešto nije u redu, raduješ se! Posmatraš, gledaš. Možeš reći: "Pitam se šta će se sada desiti?" i istražuješ: "Kome je ovo došlo? Kome je ovo došlo? Kome je ovo došlo?" Ako to radiš ispravno, otkrićeš da postaješ sve manje i manje vezan za situaciju. Dok konačno uopšte nema situacije. Više nema nikakve karme. Više nema ničega kroz šta moraš da prođeš. Postaješ potpuno slobodan. Priznajem takođe da je ovo donekle paradoksalno, jer kada uzmeš velike Mudrace poput Rama Krišne, Ramana Maharšija i nekih drugih koji izgleda prolaze kroz užasna iskustva raka gde je meso trulilo. Pa pitaš: "Da li su morali da prođu kroz svoju karmu, mislio sam da je nemaju?" I to je dobro pitanje, drago mi je što je gotovo. (smeh) Odgovor je, naravno, oni ne prolaze ni kroz šta. Nama izgleda da prolaze. To je naše iskustvo, mi prolazimo kroz iskustvo. To je naša karma, ne njihova. Da li to ima smisla? Mi prolazimo kroz tu vrstu karme. Mudraci su apsolutno slobodni od karme bez obzira kroz šta izgleda da prolaze. Potpuno su slobodni. Ali našim očima, našim emocijama, našim umovima, mi posmatramo nešto drugo. Nama je potrebno to iskustvo, da gledamo kako pate. U istini, oni ne pate, mi patimo. Mnogi ljudi sa kojima sam razgovarao koji su gledali Ramana Maharšija kada je umirao, mesecima kasnije, godinama kasnije, postali su potpuno drugačiji ljudi. Reč patnja je napustila njihovu

svest. Nikada ih više nije uznemiravala. Drugim rečima, kada su videli smrt, kada su videli nečovečnost čoveka prema čoveku, potpuno su je transcendirali i shvatili da ne postoji. Zapamti, svet ne postoji. Ljudska bića ne postoje. Tvoje telo-um ne postoji. Univerzum ne postoji. Bog na nebu ne postoji. Pa kako može patnja postojati? Zar ne vidiš da su smrt, patnja i ostatak toga deo velike maje. Sve je šala, ne postoji. Pa kako onda telo Ramana Maharšija može umreti od raka? Kako onda telo Rama Krišne može umreti od raka? Ako misliš da su ti ljudi umrli od raka, priznaješ da svet postoji. Priznaješ da patnja i smrt postoje i ne možeš se probuditi na ovaj način. Zato, kada ne možeš da se suzdržiš i još uvek reaguješ na ove stvari, trebalo bi da pokušaš da postaneš bezličan. Da samo posmatraš. Imaš veliku samilosnost, ali ne reaguješ. Ako osobi treba pomoć, pomažeš joj. Činiš najbolje što možeš, ali ne reaguješ. Zašto? Jer ti nešto u srcu govori da je ovo iluzija. Ne mogu u jednom dahu reći da svet i moje telo ne postoje, a u drugom dahu reći da je Ramana Maharši umro od raka. To je kontradikcija. Dakle, moje pitanje za vas je: Šta vidite celog dana? Šta ste danas videli? U svetu? U vašem životu? Šta ste danas osetili? Da li ste osetili stres? Da li ste osetili izgaranje? Da li ste osetili da nešto nije u redu sa nekim ili sa vama? Da li ste osetili da stvari ne idu kako treba? Ili ste osetili suprotno? Da li ste osetili da je sve tako lepo u vašem životu, da ne možete da podnesete? Imate sve što vam treba i zadovoljni ste i spokojni? Oboje su varalice. Ako se zaglavite na jednom ili drugom, morate nastaviti da radite na sebi dok ne postanete otkačeni. A to činite istražujući: "Kome je ovo došlo? Ko vidi sve ovo? Ko oseća sve ove stvari? Ja sam. Ja sam. Ja sam. Pa ko sam ja? Ko sam ja? Ko sam ja?" (tišina)

SF: Prošle nedelje, Roberte, započeo sam pitanje i nekako sam se zbunio i nisam ga završio. Mislim da sada imam izjavu u svom umu. Pošto su i prostor i vreme kreacije uma i postoje samo u umu, onda ako razmišljam o situacijama u kojima je vreme element, onda vrtim se u krug?

Ništa neće biti postignuto. Na primer, i želja i strah spadaju u ovu kategoriju, jer želja očekuje da se desi nešto bolje u nepostojećoj budućnosti, ili strah očekuje da se desi nešto loše takođe u nepostojećoj budućnosti. Da li je to prilično tačan intelektualni koncept onoga što se dešava?

R: Šta god da se dešava, jednostavno se upitaj: "Kome ovo dolazi?" Učini celu situaciju vrlo jednostavnom. Kada misliš da si izgubljen u vremenu i prostoru ili šta god misliš da se dešava u tvom životu. Uđi u sebe i upitaj: "Ko oseća ovo? Kome ove stvari dolaze?" I sledi to do kraja. Nema veze šta je. Nema veze koliko dugo imaš to ili koliko te to nervira, ili šta god ti radi. Nema veze koliko je komplikovano ili dugotrajno. Uvek je isto. Kome ovo dolazi? Ko ovo oseća? Ja sam. Šta je izvor ja? I počivaj u ja, prateći ga nazad do svog srčanog centra, i tada će se sve rešiti samo od sebe.

SF: Hvala. Još jedna stvar o kojoj sam razmišljao. Možda je sve što se dešava u budnom stanju ni više ni manje stvarno od onoga što se dešava u stanju sna ili halucinaciji ili pod uticajem droge ili bilo čemu drugom za šta mislimo da se dešava... nijedno od toga nije stvarnije od drugog? (R: To je tačno.) Hvala. Još jedna stvar koju bih pomenuo: kada sam prvi put došao ovde, pitao si me zašto postavljam ova pitanja? Zaboravio sam šta sam rekao, ali ove stvari koje imam u svom umu su intelektualni koncepti i neki od njih su, osećam, prilično čvrsti, takođe se čini ispravnim da ih procenimo u svetlu apsoluta i osećam da si ti u poziciji da to uradiš.

R: Uvek postoji lično ja koje mora da procenjuje. (SF: Pa, moram da promenim sve to. Da to pretvorim, TO!) Nema šta da se procenjuje. Samo postoji u postajanju, u bivanju. Ti ne moraš ništa da procenjuješ.

SF: Podsetio si me na ono što govoriš, što je Šri Bhagavan rekao nekome: "Zahvaljuješ Bogu za stvari koje ti izgledaju dobre, ali mu ne zahvaljuješ za stvari koje misliš da su loše, i tu grešiš." To je teško.

R: Hm, jeste teško. Imamo svoj utisak o tome šta bi trebalo da bude dobro, i imamo svoj utisak o tome šta bi trebalo da bude loše, i želimo jedno više od drugog. To je greška. Imati želju za bilo kojim. Želja mora biti transcendirana. Tako da ne ostane niko ko ima bilo kakvu želju i postaješ svedok svega.

SL: Šta je sa željom da se razume da je sve u redu?

R: Ni to nije dobro, jer postoji želja, što znači da postoji lično ja. Postoji lično ja koje želi da sve bude u redu. Šta je u redu? Ne postoji u redu. (SL: Pa onda znaj, Sve je dobro.) Sve je dobro samo govori sebi da lično ja ne postoji. (SL: Dakle, postoji li razlika između sve je dobro i sve je u redu?) Sve je dobro znači da je sve dobro onako kako jeste. (SL: Da.) Ovog trenutka. Sve je dobro. Ništa nije loše bez obzira kako izgleda, kako se pojavljuje i kome dolazi. Sve je dobro. To je kao reći: "Ja sam to!" I postaneš miran, ne kvalifikuješ to. Kada pokušaš da to kvalifikuješ, tada dolazi greška. Izjavi: "Sve je dobro! Ja sam to! Ja-esam, Ja, Tišina." Sve je isto. Ali kada to kvalifikuješ, pokvariš.

SL: Ne vidim razliku između sve je dobro i sve je u redu.

R: Pa, ako ti je isto, to je u redu. Zavisi kako tumačiš u svom sopstvenom umu. (SL: Ali šta god da se dešava, dešava se?) Šta god da se dešava, ispravno je. (SL: Da.) Kako god izgledalo. Nema veze šta je.

SH: Zašto to nazivati ispravnim ili pogrešnim? (R: Tačno.) Zakačio si se u svakom slučaju.

R: Tačno. Sve jednostavno jeste.

SL: Pa, reč "dobro" takođe ima pozitivnu konotaciju? (R: Onda je se reši.) Ali ne mislim to tako, to... zaboravi. (smeh)

R: Razumem. (smeh) Što se manje govori, bolje ste, jer počinjemo da igramo igre uma. Kada vam kažem, "sve je dobro," činim to jer želim da znate da je sve baš onako kako treba da bude. Ne

postoji ispravno, ne postoji pogrešno. (SL: Pa to je za mene bolje nego reći "U redu je," ili "Sve je dobro," ili "Sve je onako kako treba da bude," onda...) Uživajte u tome.

SH: Da li je onako kako treba da bude ili samo onako kako jeste?

R: Onako kako jeste. (smeh) (SH: Moraš i "kako treba da bude" da izbaciš.) Da li je onako kako jeste? (SH: Da, samo onako kako jeste.) ...ili je samo onako? (smeh) (SH: (smeh) Tačka. (smeh) Sledeće je tišina.) Tačno. (smeh) Sve reči vode ka novim rečima.

SG: Roberte, kako samilosnost, pomenuli ste samilosnost, prelazi u centar srca. Kako samilosnost – ako ništa od ovoga ne postoji, kako samilosnost može postojati kao osećaj?

R: Sve dok verujete da ste telo-um, trebalo bi da imate samilosnost. Kada postanete Sopstvo, automatski postajete oličenje samilosnosti. Ali postoji drugačija vrsta samilosnosti. To je znanje, bivanje. Jednostavno postanete. To je stanje blažene svesti. (SG: Znači nema nužno emocije vezane za nju?) Nema nikakvih emocija, ne. To je iskustvo. To je izvan iskustva. To je u tišini. Ali sve dok se poistovećujete sa telom i mislite da ste telo, trebalo bi da mislite na reči poput ljubavi, samilosnosti, radosti, sklada i neprestano istražujete, "Kome ovo dolazi?" Dok ne transcendirate.

SL: Kako ovo utiče na život jednog Džnanija koji je oženjen i ima decu, i ima odgovornosti?

R: Nema uticaja. Uopšte ne utiče na njega. Nema razlike? (SL: Ne utiče na Sopstvo? A šta je sa Robertom na primer?) Šta je sa Robertom? (SL: O vašem iskustvu u braku i vezama?) Nema iskustva, to je samo nešto što se dešava. Nema stvarnog iskustva. To je samo nešto što se radi. Telo radi, to je privid. Isto je kao imati rak, o čemu sam ranije govorio, "Ko sve ovo vidi? Ko je činilac?"

SH: Nema nikoga kome se ovo dešava? (R: Tačno.)

SG: Uključujući i bol koji bi bio povezan sa ovim?

R: Bol, sreća, oboje su isto. (SG: Ako ste u neizdrživom bolu, takođe biste pitali ove stvari? Kome ovo dolazi?) Kome ovo dolazi? I što ste više u stanju da se razdvojite od tela, manje ćete osećati bol.

SH: Nisargadatta je na to lepo odgovorio. Kada su ga pitali, "Da li si u velikom bolu?" Odgovorio je, "Ne, postoji veliki bol."

R: Da. (smeh) Da. Dobro. (Tišina)

SG: Dakle, kada neko kaže, "Ja sam ovo," ili "Ja sam ono," ili bilo šta, to je strogo poistovećivanje koje um radi?

R: Ego um sve to radi, postavlja to pitanje. (SG: To je kao ekran i sve stvari na ekranu?) Hm, slike. (SG: Slike.) Pokušajte opet da učinite sve jednostavnim, nemojte postati komplikovani. To je vrlo jednostavna stvar. Vi samo posmatrate šta se dešava u vašem telu ili u svetu, ne reagujete i pitate, "Kome ovo dolazi?" Na blag način. I tada shvatite, "Osećam ovo." Vi stoga želite da otkrijete, "Ko je to Ja koje ovo oseća?" I ako pratite to Ja, otkrićete da to Ja nikada nije postojalo. Dakle, nema nikoga da oseća bilo šta. Cela situacija je laž jer nema Ja. Ako nema ličnog Ja, onda ništa povezano sa Ja ne postoji.

SF: Jedan Učitelj je rekao, "Budite savršeni kao što je savršen vaš otac na nebesima." Razumevanje je da nema potrebe za promenama, ništa ne treba dodati i ništa ne treba oduzeti. (R: Hm. Tačno.) Hvala vam. (Tišina)

SF: Nisargadatta je takođe rekao, "Razumem da je realizacija činjenica da niste osoba."

R: Hm. Ali šta vi kažete? (SF: O razumevanju izjave?) Šta to vama lično čini? (SF: Postoji osećaj da sam na pravom putu.) Ako vas tera da idete dublje u sebe, onda je to dobro. (SF: Da gospodine.) Inače je samo intelektualni žargon. (SF: Previše retorike.) Hm.

SG: Mislim da sam nešto slično pročitao u istoj knjizi. Piše: "Ne postoji takva stvar kao osoba, samo ograničenja i restrikcije."

R: Svi govorimo istu stvar različitim rečima, ali opet, šta to vama čini? (SG: Kada to kažem, izvlači moju ljudskost.) Onda, nemojte to govoriti! (tišina)

R: Šanti, šanti, šanti, om. Mir, mir... (traka se završava) [TOC]

Sopstvo je Totalna Tišina 21. jul 1991.

Robert: (traka počinje naglo) ...om. Dobro je biti ponovo sa vama. Dobrodošlicu vam želim svim srcem. Primećujemo da danas imamo nekoliko novih lica. Prvo što ću vas pitati je: "Ne verujte ni jednoj reči koju kažem. Zašto biste verovali onome što kažem? Ko sam ja?"

SH: Dobro pitanje?

SC: Bili ste tamo. (smeh)

R: Ne prihvatajte ono što kažem doslovno. Otvorite svoje srce. Nemajte mišljenja za ili protiv. Ne donosite nikakve zaključke. Ostavite svoje koncepte i unapred stvorene ideje napolju na neko vreme i samo budite. Budite svoje Sopstvo. Vaše Sopstvo već zna ko ste. Vi verujete da ste telo-um, ali vaše Sopstvo zna da niste. Vaše Sopstvo zna da ste vi krajnja sreća, čista svesnost, nirvana, apsolutna stvarnost. Vaše Sopstvo već zna ovo. Budite svoje Sopstvo. Samo budite. Ne slušajte svoj um. Vaš um će vam govoriti razne stvari. Nije bitno da li su istinite ili ne. Vaš um nije vaš prijatelj. Budite svoje Sopstvo. Budite srećni. Baš onakvi kakvi jeste. Sami je srećan. (smeh) Pre-srećan.

SH: Sjajno. (smeh) Druga strana trake, to će biti dovoljno. (smeh)

R: Meri bi htela da otpeva jednu od svojih lepih pesama koje piše za nas. Meri: Ovo je posvećeno Robertu. (Muzika svira i Meri peva) Om šanti, om šanti, mir, mir, mir. Om šanti, om šanti, mir, mir, mir. U svom srcu molim se tebi Roberte od hiljadu očiju, Sveprisutan, uvek slobodan, gde niko ne živi niti umire, Vidim te svuda, apsolutni vrhovni, Tvojom milošću, budimo se, iz ovog smrtnog sna, Uzmi moj um i pošalji ga kroz ego izgubljen u vremenu Sve što imam daću ti, ono što sam mislio da je moje, U svom srcu pevam tebi Roberte od hiljadu očiju, Tvojoj prožimajućoj tišini, s one strane ovih smrtnih nebesa, Vreme i mesto rastvaraju se u prostoru ali ti ostaješ isti, Večna blažena svest, jedno bez imena. Om šanti, om šanti, mir, mir, mir. Om šanti, om šanti, mir, mir, mir.

SM: Hvala vam. (R: Hvala Meri.) Hvala Roberte.

R: Želiš li da pročitaš Džnanija? (Meri čita, ispovesti jednog Džnanija. Pogledati početak ove knjige.) (Prekid trake, zatim nastavak sa Robertom)

Robert: Ponovo pozdravi i salutacije. Dobro je biti ponovo sa vama. Većina vas me viđa oko 3-4 sata nedeljno. Ovo je razlog zašto imamo transkripte. Kao što većina vas zna, ne držim seminare, radionice ili intenzivne programe. Ne putujem nigde držeći predavanja. Ne oglašavam se. Ne želim mase ljudi da dolaze ovde. Dozvoljavam transkripte iz jednog razloga, jer me viđate samo 3-4 sata nedeljno i transkripti su produžetak mog Sopstva. Zbog toga vam s vremena na vreme objašnjavam kako da čitate te transkripte. Ne čitajte ih kao običnu knjigu. Prođete kroz knjigu i gotovi ste i spremni ste za sledeću knjigu i prođete kroz tu knjigu i gotovi ste i spremni ste za sledeću i zaboravite sve o prvoj. Ovo nije glavno znanje. Ispravan način čitanja transkripata je pred spavanje i pri buđenju ujutro. Pročitajte ga jednom. Zatim se vratite na početak i čitajte svaki pasus promišljajući, razmatrajući, meditirajući, poistovećujući se sa svakim pasusom. Čak i ako vam treba sat ili više da uđete u pasus, nije važno. Morate postati živo oličenje onoga što čitate. Morate svariti i asimilirati te reči, to pomaže. (kratka tišina) Mnogi od nas, kada smo prvi put ušli u duhovni život, činimo to jer želimo da uklonimo neki problem iz svog uma ili iz svog iskustva. To je logika koju koristimo. Želimo da postanemo srećnija osoba. Želimo da uklonimo bolest iz svog tela. Želimo da uklonimo oskudicu ili ograničenje iz svog života. Mislimo da

imamo problem koji ne možemo da rešimo i želimo da ga uklonimo. U početnim fazama, ovo je sasvim u redu. Kada uđete u nešto poput Džnane, Advaita Vichare, samoistraživanja, nedualnog rada, počinjemo da shvatamo da nije važno kroz šta fizički prolazimo. Prestajemo da razmatramo svoje fizičke potrebe, više ne uzimamo u obzir te potrebe. Zaboravljamo na svoja tela. Ne pokušavamo da promenimo loše u dobro. Počinjemo da osećamo da je ovaj svet iluzija. Bili smo hipnotisani da verujemo da svet koji čujemo, mirišemo, dodirujemo, osećamo i o kome govorimo nije stvarni svet. To je svet poput sveta iz sna. Napredujemo promišljajući o ovim stvarima. Nakon nekog vremena. Nakon što ste duže vreme u ovom učenju, osećanja nekako zamru. Mnogi od vas me zovu i kažu mi, "Roberte, ništa se ne dešava." Ovo je veoma smešno. To je upravo poenta. Ništa ne treba da se desi. Šta želite da se desi? Kada se ništa ne dešava, tada zaista napredujete.

Mnogi od vas veruju da morate da napravite promene u svom životnom stilu. Morate da se preselite negde. Nešto se mora desiti u vašem životu da bi pokazalo da napredujete. Shvatili ste to pogrešno. Sve u vašem životu treba da postane ništa. Vaše želje treba da postanu sve manje i manje. Vaše potrebe, vaša htenja, vaša telesna udobnost. Ove stvari treba da se ugase iz vašeg života. Drugim rečima, transcendirate svet, svoje telo i svoj um. Tek kada transcendirate ove stvari počinjete da osećate istinsku sreću i istinsku radost. Svi veliki Mudraci, veliki Sveci su nam govorili istu stvar. Trebalo bi da razvijemo stanje bez uma. Ne treba da mislimo o svojim problemima i nevoljama, da tako kažem. Jer razmišljanje o ovim stvarima ih samo povećava. Sve je karmičko. Sve je predodređeno i sve što se dešava u vašem životu treba da se desi. Ipak, vi niste život kome se ovo dešava. Vi niste to. Sve što treba da uradite je da se probudite. Ne treba da učite nove tehnike. Ljudi trče od učitelja do učitelja, čitaju knjigu za knjigom. Misleći da će pronaći posebnu tehniku koja će ih prosvetliti. Ne postoji takva tehnika. Zar ne vidite da je ideja da se odustane od svih tehnika? Da se preda sve? Da se postane prazan? I samo probudi. Ali pošto je većina vas toliko zaglavljena u svetu, u maji, jednostavno ne možete da se probudite kada vam kažem da se probudite. Koristite određene tehnike kako biste se probudili. Ipak, nijedna tehnika nije zaista neophodna, ali vi odbijate da se probudite. Ovo je opet razlog zašto su nam veliki Mudraci od pamtiveka govorili da samo zrela duša može praktikovati Džnanu, pravu Džnanu ili pravu Advaita Vedantu ili atma-vicharu. Zbog činjenice da je tako jednostavno. Tako je jednostavno da postaje teško. Jer sve što zaista treba da uradite je da se probudite. To je to! Prosečna osoba ne može ovo shvatiti. Voleli bi da sednem i pričam im priče i dam im tehnike i da budu inicirani i uđu u razne vrste jogijskih praksi verujući da će to uspeti. Ipak, većina vas je probala sve ove stvari i još uvek ste tamo gde ste bili pre. Morate da poništite sve što ste naučili. Ne da dodajete tome. Um je već ispunjen unapred stvorenim idejama, svim smećem koje vam je okruženje utovalo, ispunjeni ste svim i svačim. I sada trčkarate okolo pokušavajući da pronađete nove tehnike, nove metode, nove načine da postanete prosvetljeni. Dodajete smeće na smeće. Mislim zaista, morate se isprazniti, morate se okrenuti naopačke i potpuno se isprazniti. Postati potpuno prazni. Kada imate san, razne stvari se dešavaju u tom snu. Zatim se probudite, san nestane i vraćate se u ovaj svet. Ovaj svet je samo još jedan san. Morate da se probudite baš kao što se budite iz običnog sna. Morate postati slobodni od ovog sveta buđenjem. Kada se probudite iz sna, više ne zabavljate svet snova. Jer ste budni za ovaj svet. Kada se probudite za ovaj svet, postajete svesni da

ste neprolazna atma. Da ste apsolutna stvarnost, sveprožimajući, sveprisutni. Nikada niste rođeni i nikada nećete nikuda otići. Vi ste čisto postojanje. Apsolutno postojanje, sve što postoji je Sopstvo i vi ste to. To je stvarni svet. Vi ste taj svet. Vi niste svet patnje, bola i iluzije. Sve se ovo dešava u trenu. Ne zahteva vreme. Kada se probudite, budite se trenutno. Baš kao što se budite iz sna. Kada sanjate, sopstvo je u srcu a Ja-misao je u mozgu. Ja-misao i mozak oboje sanjaju. Kada se probudite iz sna, i to se dešava trenutno, Ja-misao skače u srce i postaje Sopstvo i Sopstvo je sveprožimajuća svest. Ovo se dešava između buđenja iz sna i stvarnog otvaranja

očiju. Kada otvorite oči, Ja-misao se vraća u mozak čineći vas svesnim sveta. Kada se probudite iz ovog sveta, Ja-misao će napustiti mozak i nestati u centar srca. Vi stoga postajete Sopstvo. Dešava se trenutno. Dešava se iznenada. Postajete potpuno slobodni, potpuno srećni. (Neko hrče u pozadini) Neko je upravo sada potpuno slobodan. (smeh)

SH: Jeej. (Malo pometnje tokom satsanga. Prekid trake, zatim traka počinje naglo)

R: ...želeo je da postane zen budistički monah. Čuo je za ovaj zendo u Japanu i odleteo je tamo. Imao je intervju sa rošijem. I roši mu je objasnio sva pravila i propise i rekao: "Inače, pre nego što odete u svoje odaje, ovde polažemo zavet tišine. Govorimo samo tri reči svakih deset godina." Monah je rekao: "U redu," otišao je u svoje odaje. Prošlo je deset godina, imao je ponovni intervju sa rošijem. Roši je rekao: "Imate li šta da kažete?" A monah je rekao: "Hrana smrdi," i vratio se u svoje odaje. Prošlo je još deset godina. Imao je ponovni intervju sa rošijem. Roši je rekao: "Imate li šta da kažete?" "Krevet je tvrd," vratio se u svoje odaje. Prošlo je još deset godina, otišao je ponovo da vidi rošija. Roši je rekao: "Imate li šta da kažete?" Monah je rekao: "Dajem otkaz." Roši je rekao: "Ne krivim te, kukaš otkad si stigao." (učenici se smeju) Stvari nikad nisu tako loše kao što izgledaju. (pometnja se nastavlja u pozadini) Pogledajte sebe i vidite kako reagujete na ovu situaciju. Šta osećate? Šta mislite? To su misli koje treba obraditi. To ne znači da vas nije briga šta se dešava. Vi razumete istinu o onome što se dešava. Istina onoga što se dešava je da postoji samo svest. To je to. Ili ako vam je draže, možete reći da postoji samo Bog. Ništa drugo ne postoji. Niste odvojeni od izvora. Vi ste izvor. Ako ste izvor i razumete ko ste, znaćete da je sve dobro. (pauza) Nejtu?

SC: Imam pitanje. Ako sam ja izvor, svi smo izvor, svest, stvarnost, zašto se čini da um i misli preuzimaju? Znam da znate na šta mislim ili se čine jačim od stvarnosti ako je stvarnost sveprožimajuća?

R: Zato što ste uronjeni u iluziju. Poistovećujete se sa telom-umom. To je prvi problem. Poistovećujete se sa Ja-mišlju. Ja-misao vam govori ono što ste upravo pitali. Ono što ste upravo rekli. (SC: Zašto se čine tako jakim, to je ono što ne razumem.) Kome se čine jakim? Vama. Kada imate san, san se takođe čini veoma jakim. Ipak, kada se probudite iz sna, shvatite da je san bio besmislica. I tako je, svet se nekima čini veoma jakim jer ga osećaju. Ali od vas se traži da odete iznad svojih osećanja. Da odete iznad onoga što se prividno dešava. Da odete iznad svojih misli. Da odete iznad tela. Od vas se traži da se poistovetite sa svešću. Sa stvarnošću. Sa supstratom celokupnog postojanja. Ne sa prividom. Privid će uvek postojati. Ne bavite se prividom. Ne bavite se ničim. Postanite svedok privida. Posmatrajte svoj um kako igra sve te igre. Obratite pažnju na ono što se dešava unutar vas. Siguran sam da ste u stanju da to radite bar na nekoliko trenutaka. Zatim možete reći sebi i upitati se, "Ko je posmatrač? Ko je taj koji posmatra osećanja, um i misli?" Tada zaista ulazite u suštinu. I naravno, odgovor je, "Ja sam. Ja sam posmatrač. Ko sam ja?" Kada dosegnete toliko daleko, nastupiće tišina, nastupiće mir. Neće biti odgovora. Kada postavite pitanje sebi, "Ko sam ja? Ko je posmatrač?" Nema odgovora. Odgovor je beskonačnost. Izvan koncepata. Izvan znanja. Izvan fenomena tela-uma. Nešto što se ne može videti, ne može se spoznati umom. Dakle, kad god postavite pitanje, Nejtu. Uvek dolazite iz svog uma. Iz ega. Ali vam je rečeno da odete iznad toga. Dozvolite prividu da radi šta želi. Ne borite se protiv privida. Samo postanite mirni. Pitajte, "Ko sam ja?" i postanite mirni. Sve će se samo srediti. Vidite, Nejtu, uvek verujete da ste činilac i da se, ako nešto ne uradite, ništa neće desiti. Tako smo vaspitani. Naša škola, naši roditelji, okruženje su nam govorili da, ako nešto ne uradite, nećete nikuda stići. (smeh) A upravo tamo želimo da stignemo. Nikuda. Svih ovih godina verovali smo da moramo negde da stignemo. Ali mi želimo da stignemo nikuda. Kada stignete nikuda, bićete slobodni. Dakle, svaki put kada postavite pitanje, Nejtu, činite to sa stanovišta činioca. Ja Nejta sam živ, ja sam činilac. Ja znam, ja osećam, ja iskustvujem. Uvek ja, tu je rešenje. Otarasite se ja. Ako sam ja činilac. Ako sam ja osoba koja oseća na ovaj način, ima smisla da ako se ja rastvori, neće ostati niko ko će osećati na ovaj način i bićete u novom stanju svesti. Zar to nema smisla? Dakle, kad

god postavite pitanje, shvatite da to ja, Nejta, postavlja pitanje. Ja želim da znam jer ja iskustvujem bol, patnju i tako dalje.

Stoga, kao što vam stalno govorim. Uhvatite ja. Prebivajte u ja. Pratite Ja-misao nazad do njenog izvora. Kada se Ja-misao vrati do svog izvora, koji je na desnoj strani grudi, duhovno srce, tada postajete Nejta zaokupljeni. Postajete potpuno nova osoba. Više niste svoje staro sopstvo. Postajete čista inteligencija. Koja je potpuno drugačija od Nejta koji sedi ovde sada. Opet, možete na to gledati i ovako. Sanjate san i u tom snu ste prosjak. Nemate hrane, novca, posla. Idete od kuće do kuće proseći, proseći. Niko vam neće ništa dati. Postajete iznureni, propadate i povrh svega umirete od raka. Zaista propadate. Zatim vidite mene kako hodam stazom i kažete: "Roberte, učini nešto za mene, pomozi mi, pogledaj šta mi se dešava," a ja vam kažem: "Nejtu, imam veliku samilosnost za tebe, ali sanjaš. Ovo je sve san," a vi me pogledate i kažete: "Kako to možeš reći, Roberte, pogledaj me, pogledaj moje stanje. Nisam jeo dvadeset dana. Imam rak tumore po celom telu." Zatim se čini kao da umirete i probudite se. Nađete se u krevetu. Smejete se sebi, još uvek ste živi. Mirišete ruže, uživate u drveću, nebu. Nikada niste umrli. I tako je sa životom. Verujemo da je ovaj svet stvarnost. Verujemo da je sve što treba imati, dati i iskustvovati u ovom svetu. Neki smo naučili da ako smo dobri, idemo u raj kada umremo. Ali niko to nikada nije dokazao. Nije bitno gde idete kada umrete, ono što je važno je šta radite sa svojim životom sada. Jer ono što verujete o svom životu sada određuje šta će vam se desiti kada umrete. Ako se probudite, neće biti smrti. Ako ostanete obmanuti i nastavite da verujete da ste telo-um, pa, postoje razne priče koje slede posle toga. Morate se vraćati iznova i iznova u različitim telima i prolaziti kroz iskustva karme dok se ne probudite. Zbog toga sam rekao, kao i ranije, da ovo učenje nije za svakoga. Većina ljudi jednostavno ne može da shvati o čemu se ovde radi. Oni kažu: "Ja sam živ. Ja sam u svetu. Mogu da praktikujem pranajamu, vežbe disanja, mogu da praktikujem jogijske vežbe. Mogu da naučim da meditiram kako bih pronašao mir uma," i to je koliko daleko žele da idu. Ali ja vam kažem, morate se osloboditi svega. Morate transcendirati svoje telo, svet i svoj um. Na vama je. Nisam ovde da pokušavam da vas ubedim u bilo šta. Nisam ovde da pokušavam da vam kažem šta je ispravno a šta pogrešno. Ja sam jednostavno ovde da iskustvujem Sopstvo. I ako možete videti sebe kao apsolutnu stvarnost, postaćete najsrećnije biće koje je ikada živelo. Čujemo reči poput blaženstvo, božanska radost, krajnja sreća. Ipak, kažem vam da ne možete iskustvovati ove stvari kao telo. Nemoguće je. Telo jednostavno ne može iskustvovati bilo koju od ovih stvari. Sve dok ste ja, pod time mislim dok kažete: "Ja sam Josif, ja sam Henri, ja sam Robert, ja sam Meri, ja sam Džoan," to ja je laž. Vi niste to. Da li ste bili Josif ili Meri kada ste rođeni? Ko ste bili kada ste rođeni? Niste imali ime. Samo ste se prividno rodili. Ime vam je dato i sada se poistovećujete

sa svojim imenom. Baš kao što se pas poistovećuje sa svojim imenom. Pozovete psa po imenu i on će se odazvati. Isti smo kao životinje kada smo telo. Ne razlikujemo se od životinje. Razlikujemo se samo na jedan način, životinja je svesna, a mi smo samosvesni. Zato što smo samosvesni, to bi vam trebalo dati nagoveštaj i učiniti da razumete da ste Sopstvo. Sopstvo nije telo, ni um, ni svet, ni univerzum. Sopstvo je čisto bivanje. Sopstvo jeste. Sopstvo je totalna tišina. Nema reči koje bi opisale Sopstvo. Ipak, vi ste to. Sopstvo možete pronaći samo kada postanete tihi. Zbog toga su procedure koje učite, poput atma-vichare, samoistraživanja, tu da vas dovedu duboko u tišinu. Da vas dovedu do mesta gde je totalna tišina. Totalni mir. Jednom kada ste na tom mestu, Sopstvo će se otkriti kao vi. To je poput sunca. Sunce je skriveno oblacima i niko ne može videti sunce. Ponekad se nakratko pojavi delić sunca, ali se oblaci razilaze i tek kada se oblaci raziđu možete videti celo sunce. (prekid trake) Verovanje u vaše telo, to je poput oblaka. Vaš um poput oblaka. Verujete da je telo-um stvarno. Sva iskustva kroz koja prolazite verujete da su stvarna, to je poput oblaka. Ali onda jednog dana, istražujući: "Kome ova iskustva dolaze? Meni? Ko sam ja?" Jednog dana se nešto desi i oblaci počinju da se razilaze. Vaše telo, vaš um počinje da se raspada, razbija i vaše istinsko Sopstvo prosijava sa

svom svojom radošću i blaženstvom i slobodni ste. Ne gledajte na vreme. Ne mislite u sebi: "Praktikovao sam celu nedelju i ništa se nije desilo, ili ceo mesec, ili celu godinu, ili čak ceo život. Nije važno." Samo zapamtite, šta god da verujete, šta god da radite, želite da budete vođeni ka tišini, ka tom mirnom mestu. Gde je totalna tišina, totalni mir i kada stignete do tog mesta, bićete zauvek slobodni. Ako u ovom trenutku želite da postavite pitanje, slobodno to učinite. Možete postaviti dva pitanja.

SG: Imam pitanje. Ponekad mi je samoistraživanje teško, pa se držim Ja-misli. Jednom sam govorio o Ramanoj knjizi gde je rekao: "Ja, ja, ja," i ne razumem zašto to radim. Da li se to razlikuje od samoistraživanja ili jedno drugom pomaže... samo sam želeo malo više jasnoće.

R: Ako se držite Ja-misli, držite se sopstva. Vaše istinsko Sopstvo je Ja Jesam. Jedino ja koje postoji. Dakle, držanjem za Ja-misao, ona će vas na kraju dovesti do srca i postaćete ja. Ja Jesam. (SG: Zar ne postoji lažno ja i istinito ja? Mislim...) Čini se da postoji. Lažno ja o kome govorite je Ja-misao. Na početku postoji Ja-misao. To je ja koje koristite svakodnevno. Ja sam srećan, ja sam bolestan, ja sam bogat, ja sam siromašan, treba mi ovo, treba mi ono, prolazim kroz ovo, prolazim kroz ono. To je Ja-misao. To je ideja. Ona zapravo ne postoji. Izašla je iz vašeg srca i otišla u vaš

mozak i tako se poistovećujete sa "ja sam telo. Ja sam svet." Dok nastavljate da meditirate na "Ja-Ja." Ja-misao počinje da napušta mozak i vraća se u srce.

SG: Znači, držim se lažnog ja i ono će se na kraju rastvoriti?

R: Vratiće se u istinito Sopstvo, u istinito ja i postaćete svoje sopstvo. To je dobra politika ako možete da je sprovedete. Vidite, razlog zašto se neki od nas malo razočaraju ovim je taj što je previše jednostavno. Zamislite, samo treba da sedim ovde i govorim "Ja - ja. Ja - ja." Mislimo da želimo neku supstancu. Poput mantri ili džape ili molitvi. Mislimo da moramo učiniti nešto duboko, ali ja vam kažem da nema ničeg dubokog što morate učiniti. Morate postati jednostavni poput malog deteta. Smejte se sebi. Ne shvatajte svoj život ozbiljno i jednostavno prebivajte u ja. Prebivate u ja radeći ovo i postajaćete sve jači i jači, a vaše ja će postajati sve slabije i slabije.

SG: Imam još jedno pitanje, čitajući neke radove o smrti i kada neko umire i popušta držanje tela. Može li se jednostavno nastaviti sa samoistraživanjem u procesu kada počnu da se javljaju suptilna iskustva? (R: Kada umireš, misliš?) Da. Pitao sam se šta Advaita vrsta...

R: Osim ako niste praktikovali ranije, biće veoma teško držati se ja dok umirete. Jer kod prosečne osobe, kada smrt počne da pristiže, javlja se totalni strah i postajete više zaokupljeni ja nego ikada ranije. Zbog toga, prema drevnim spisima, po smrti ja napušta telo i hvata se drugog tela i onda prolazite kroz ista iskustva ja.

SG: Ali šta može da se uradi kada neko umire i možda u prva tri dana – gledao sam – to se može desiti bilo kad, znate?

R: Kao što sam rekao, nije stvar u tome šta možete uraditi kada umirete. Nećete imati izbor jer će vam iskustvo smrti biti toliko zastrašujuće, biće toliko moćno u vašem umu, nećete moći ništa da uradite. Ali, ako ste praktikovali eliminisanje ja svih ovih godina, možda još niste došli kući, probudili se, ali ćete biti napredni pobornik i nećete se držati ja, jednostavno ćete se osmehnuti dok napuštate telo i shvatićete da ste Ja Jesam, svest.

SG: Jer u knjizi koju sam čitao, rekli su da se mandala pojavljuje i da je u centru bela svetlost i ako se jednostavno predate toj svetlosti, onda možete više da pustite.

R: U ovom učenju morate pitati sebe: "Kome bela svetlost dolazi? Kome mandala dolazi?" Egu, ja. Ja iskustvuje viziju mandale. To vas ne oslobađa. Ne možete postati slobodni na ovaj način. Celokupno ja mora otići. Drugim rečima, objekat i posmatrač moraju oboje biti poništeni. Vi ste posmatrač, ja je posmatrač, ono posmatra mandalu. Oboje moraju otići. Jedino dobro koje vam to može učiniti, mislim, jeste to što, pošto iskustvujete viziju mandale, možete postati budistički

monah u sledećoj inkarnaciji. I sedite ispred mandale trideset-četrdeset godina. Kontemplirajući mandalu. To je sve dobro što ćete iz toga dobiti. (smeh)

SG: Pa u ovom učenju svetlo bi trebalo da bude naše Sopstvo, znate, ono što zaista jesmo. Znate, i oni kažu da ako vas ometu drugi svetovi i tamo završite, onda ste u sumnji, imate kao priliku, posebnu priliku...

R: Opet, nećete moći da radite te stvari osim ako ste vežbali meditaciju ranije. (SG: Tačno.) Zato u Tibetanskoj knjizi mrtvih objašnjavaju da morate godinama vežbati kako da umrete pre nego što umrete. Da umrete ispravno. Većina ljudi to ne radi. Ali mi idemo dalje u Džnani. Idemo iza svetla. Kada razbijete atom, pojavljuje se silno svetlo. Kada odete duboko u sebe, videćete fantastično svetlo. To je kao gledanje vizija. Vidite izvor svog postojanja. Ali ne vidite pravi izvor. Koji je ništa. Vidite izvor svog postojanja, svetlo. Pitanje je, "Odakle je došlo svetlo?" Idite iza toga. To je jedini način da postanete slobodni. Ali svetla, vizije, mandale, boje, sve je to u okultnom svetu. Rečeno nam je da idemo iza okultnog. Iza vizija. Iza svetla. Da postanemo potpuno oslobođeni, potpuno slobodni. Treba uništiti Ja koje vidi sve te vizije, sva ta svetla, a to činite istražujući, "Kome je došlo Ja?" ili "Ko sam ja?"

SG: Ja takođe koristim predanost. Ono što pomaže mom istraživanju sopstva jeste sećanje na vas ili zamišljanje Ramane ili nekoga...

R: Predanost je odlična. Predanost je odlična jer vas zaustavlja u razmišljanju o sebi. Skida vaš um sa vašeg tela, sa vašeg uma, sa vaših briga i shvatate da su guru, Bog i vi jedno. Tako postajete predani Sopstvu. Koje nije ništa drugo do vi i na taj način takođe postajete slobodni. Dakle, predanost je veoma dobra. (glasan udarac)

R: Horat vam uništava kuću. (SH: Vreme je.)

SR: Roberte, koliko je važno služenje u procesu Džnane o kome govorite? (R: Mislite na služenje Džnaniju?) Služenje drugima nasuprot samom istraživanju sopstva?

R: Ko je taj ko želi da pruža uslugu? Morate se zapitati, "Zašto želim da pomažem drugima?" Da li je to da bih proširio svoj ego? Da li je to da bih mogao reći, "Ja pružam uslugu?" Ako marljivo praktikujete istraživanje sopstva, ako vam je suđeno da budete od koristi, bićete. Vi nemate ništa s tim. Vaše telo će učiniti sve što je došlo na ovu zemlju da ispuni. Dakle, ako vam je suđeno da pomažete beskućnicima. Pomagaćete. Ali kada kažete, "Ja ću biti od koristi." To je greška. Jer vas to laska. Ego postaje jači jer ipak ja pružam uslugu. Pomogao sam nekome. Ja sam to uradio. I kada vas neko potapša po leđima i kaže dobar posao, vi to progutate. (smeh) Dakle, ego prolazi kroz te stvari. Zapamtite, ne kažem da ne treba da budete od koristi, jednostavno kažem da su oba pogrešna. Spoznajte svoje Sopstvo i onda vidite ko je od koristi.

SH: Pa onda Sopstvo zaista čini sve što se dešava... (R: Da.) A mi smo pod iluzijom da postoji odvojeno ja koje je uključeno u to?

R: Upravo tako. Sopstvo jeste, i sve što se dešava u ovom svetu je Sopstvo, ne vi. Kada mislite da ste vi sami ili vaš ego, tada počinje patnja. Ali ako ostavite sebe na miru i istražite odakle je došlo Ja, onda će Sopstvo pobrinuti za sve vaše potrebe i potrebe drugih kroz vas. Dobar primer za to je Majka Tereza. Ne znam da li je upoznata sa Džnana Margom ili ne, ali kada je pitate i kažete joj, "Odličan posao ste obavili." Ona vas pogleda prekorno. (smeh) Ona veruje da nije ništa uradila. Sve se radi kroz nju, ali ona ne preuzima nikakvu odgovornost ni zaslugu ni za jedan svoj rad. To je biti od koristi na pravi način. Drugim rečima, ona nikada zaista nije rekla, "Idem u Indiju da budem od koristi nedodirljivima." To se dogodilo kroz nju. I njeno telo je vozilo koje se dobro brine o svemu. Ali ona nikada ne veruje da je od koristi i nikada ne veruje da nije od koristi. Ona jednostavno jeste. Kako je Pam?

SJ: Dobro je, mnogo bolje.

R: Imamo li kakve najave Meri?

SM: Imamo bandaru sledeće nedelje u 1 sat i Sid je zvao i rekao da kažem svima, "molim vas, donesite glavna jela. I ne čips, samo donesite glavna jela," rekao je.

R: Da li nešto mora da bude u glavnom jelu? (smeh)

R: Imaćemo muziku, pa budite ovde u 1 sat sledeće nedelje. Još nešto za reći?

SJ: Možemo li proslaviti u četvrtak uveče?

R: Naravno, uvek možemo proslaviti. Imamo li prašad? (traka se završava uz odmotavanje prašada.)

Apsolutno Ništa 25. jul 1991.

Robert: Dobro veče. Dobrodošli u apsolutno ništa. Ovo učenje nazivam apsolutno ništa jer ne pokušavamo ništa da naučimo. Greška je verovati da morate nešto naučiti ili da vam ja mogu dati znanje. Istina je da morate odnačiti sve što ste ikada naučili i postati ništa. Kada ste ništa, onda ste sve. Dakle, ponovo, dobrodošli u apsolutno ništa. Problem koji imamo je što su nam glave ispunjene takozvanim znanjem. Otkad smo rođeni, materijalizam nam je guran niz grlo. U crkvi, u školi, u okruženju, i mislimo da smo nešto. Ali mi smo apsolutno ništa. To me podseća na ovu priču. Bili su visoki sveti dani, Jom Kipur, jevrejski praznik. I rabin se pripremao gledajući u toru, svete svitke, i kajući se. Udarao se u grudi govoreći, "Ja sam ništa, ja sam ništa, ja sam ništa." Kantor se slučajno tu zatekao. Kantor je onaj koji peva sve pesme u sinagogi. Video je šta rabin radi, pa je otišao pored njega i takođe počeo da se udara u grudi govoreći, "Ja sam ništa, ja sam ništa, ja sam ništa." Onda je bio domar koji je video sve što se dešava. Pa je domar ispustio metlu, prišao, pogledao u toru i počeo da se udara u grudi, "Ja sam ništa, ja sam ništa." Rabin je pogledao kantora i rekao "vidi ko misli da je ništa." (učenici se smeju) I tako je sa nama. Čujemo o ničemu, ali smo ispunjeni svime, i to je jedini problem koji imamo. Kada bismo samo mogli isprazniti svoje umove, a zatim se potpuno osloboditi uma, zaista bismo bili nešto. U svakom slučaju, jutros sam šetao parkom kao i obično. Počeo sam da razgovaram sa jednim gospodinom. Ispostavilo se da je Muktanandin sledbenik. I pitao me je da mu kažem razliku između Džnana Marge i kundalini šakti. Naravno, u stvarnosti nijedno od njih ne postoji. Držanje za bilo koje od njih sprečava vas da postanete oslobođeni. Ideja je da se oslobodite koncepata, imena i oblika. Ali imali smo diskusiju i pretpostavljam da ćemo pričati o tome, pošto ne mogu smisliti ništa drugo o čemu bih pričao. Šta je kundalini šakti? To su sanskrtske reči, što znači zmijska sila. Kaže se da kada osoba intenzivno meditira na šakti, ili kada praktikuje tantričku jogu, kundalini, zmijska sila, počinje da se budi u osnovi kičme. Već možete videti pogrešnost ovoga, kada nešto mora da se probudi u vašoj kičmi. Vaša kičma u stvarnosti ne postoji, kao ni vaše telo. Pa kako nešto može da se probudi u njoj? Ali ipak, u svim knjigama o kundaliniju piše ista stvar.

Takozvani kundalini, koji je poput zmije, počinje da se uzdiže kanalom koji je uz kičmu. Kako dodiruje svaku čakru, ima sedam čakri, taj deo postaje prosvetljen. Kada stigne do krunične čakre, na vrhu glave, celo telo postaje prosvetljeno. To se zove kundalini šakti. Kako ljudsko telo može postati prosvetljeno? Džnana Marga nije ni bolja ni gora od kundalini šakti. Ne pokušavam da omalovažim bilo koje učenje. Sva učenja su važna. Svi učitelji su važni. Sve se odvija kako treba. Sve je na svom mestu. Ali kako telo može razviti moći, natprirodne moći, i onda verovati da je to prosvetljenje? Ono što kundalini šakti čini, navodno čini, kada stigne do krunične čakre, razvijaju se natprirodne moći. Ipak, mogu vam istinski reći, kada je Džnani posmatrao ljude sa natprirodnim moćima, nisu bili veoma srećni. Svade se među sobom. Nema veze šta možete proizvesti iz vazduha, nema veze ako možete podići mrtve. To nema apsolutno nikakve veze sa prosvetljenjem. Stvarnost je da ste vi svest. Vi ste apsolutna stvarnost. Pokušaj da razvijete moći vas sputava. Pokušaj da postanete slavan nadima ego. Pokušaj da razvijete bilo šta vas sputava od istinskog buđenja. Hajde sada da pričamo o vama. Svako je prošao kroz mnoga iskustva u svom životu. Ta iskustva su dobra bez obzira kako vam se činila. Nije me briga da li je to najstrašnije, najgore iskustvo na zemlji. Ništa nije pogrešno u univerzumu. Sve kroz šta prolazite

neophodno je za vaš sledeći korak razvoja. Ako verujete da je loše, ili da nešto nije u redu, onda nastavljate u tom stanju i nikada ne izrastete iz toga. Tada se čini kao da napuštate svoje telo, kada je vreme da napustite telo, i prolazite kroz to ponovo negde drugde. Prolazite kroz iskustvo iznova i iznova dok se ne odreknete svoje vezanosti za njega. Nije važno kakvo je iskustvo. Jedino što je važno je kako reagujete na iskustvo. Iskustvo je veoma neophodno ili ne biste prolazili kroz njega. Kada ovo razumete, možete biti samo srećni. Ne poredite se ni sa kim. Ne verujte da vam je sudbina podelila lošu kartu i da patite mentalno, fizički, finansijski ili na drugi način, i govorite "Zašto se ovo desilo meni?" Vi niste krivi. Poistovećujete se sa svetom, sa telom, sa umom. To je jedini razlog zašto verujete da patite. Niko zaista ne pati. Ako biste zaista razumeli ko ste, nikada ne biste verovali da je bilo šta pogrešno u vašem životu. Verovati da je nešto pogrešno u vašem životu je bogohuljenje. To je jedino bogohuljenje koje postoji. Kada verujete da niste na svom pravom mestu. Kada želite da se promenite. Kada mislite da vam neko nešto radi. Kada imate strahove, to je bogohuljenje. Jer ono što govorite je da ova stvar koja se zove Bog ne postoji.

Boga koristim kao sinonim za svest. Vi mislite da Bog, svest, ne postoji i da se morate boriti za sebe. Morate prevazići terete i morate platiti cenu. Čak je i verovanje da je to karmički pogrešno. Najbolje što možete učiniti je da ne reagujete ni na šta, već da delujete iz svog srca s ljubavlju, samilosnošću, mirom, i pustite da stvari idu svojim tokom. Kako počnete da ne reagujete na uslove, primećujete da vaše misli postaju sve slabije i slabije. Vaš um, koji je samo svežanj misli, želi da reagujete. Što je veća reakcija, to je jači um. A što je jači um, to je veća maja. Bivate uvučeni u igru. Kada prestanete da reagujete, umu se to ne sviđa. Zato će izbaciti razne stvari. Pokazaće vam razne slike, nateraće vas da osetite razna negativna stanja, kako biste poželeli da reagujete. Stoga morate paziti na sebe, obratiti pažnju na sebe, posmatrati kako reagujete na uslove, posmatrati prirodu svog uma. Priroda vašeg uma je navodno sastavljena od tri elementa. Ova tri elementa se zovu gune. Postoji satvična guna, koja je čistota. To su ljudi koji su ispunjeni samilošću, ispunjeni mirom, ali je sve to deo vaše ljudskosti. Postoji radžas guna, koja je akcija. To su ljudi koji su advokati, doktori, indijanski poglavice, radnici. Moraju neprestano delovati celog dana, raditi stvari. A zatim postoji tamas kvalitet uma. Tamas kvalitet je inercija. To je tamni deo vas, pohlepa, sebičnost i tako dalje. Većina ljudi je sastavljena od sva tri. Cela ideja je da transcendirate svoj um, kundalini, gune, sve. Ne upuštajte se u jogičke prakse. To vas drži prizemnim. Upustite se u pokušaj da razumete ko ste. Pokušajte da shvatite da ja moram da iskusim gune, kundalini, prosvetljenje. Želim da iskusim ove stvari. Fokusirajte se na Ja. Ja koje želi natprirodne moći. Ja koje ima probleme. Ja koje ne može da se slaže. Ja koje veruje da je nešto pogrešno i nešto ispravno. Fokusirajte se na Ja. Ko je Ja? Odakle je došlo Ja? Kada noću spavate, Ja nije tu, jer spavate, ali nešto ipak posmatra kako spavate. Ljudi koji se bave kundalinijem kažu da kada kundalini šakti otputuje u glavu postajete prosvetljeni, ali Džnani to vidi drugačije. Kundalini se uzdiže iz srca, sa desne strane grudi i prolazi kroz kanal do mozga. Ali kada stigne do mozga, to nije prosvetljenje. To je kada postajete svesni sveta. Postajete svesni tela i fenomena uma. Tek kada kundalini ode iz mozga nazad u srce, duhovni centar srca, dolazi prosvetljenje. Dakle, kada spavate, ono što nazivate kundalini je u srcu, gde treba da bude. Kundalini je zapravo um. To je samo drugo ime za um. Kada ste u dubokom snu, on počiva u srcu gde treba da bude. Ali kada se probudite ujutro, postajete svesni Ja. To je zato što um, ili kundalini, ili kako god to želite nazvati, istog trenutka jurne u mozak, i tako postajete svesni sveta. Dakle, cilj je naterati um, ono što neki ljudi nazivaju

kundalini, da se vrati u centar srca, koji je na desnoj strani grudi, i ostane tamo. Kada se to desi, budni ste i oslobođeni. Stoga je najbolje vreme da se uhvatite kada se probudite ujutro. Trebalo bi da se setite ovih stvari koje vam govorim ujutro. Čim otvorite oči, u tom deliću sekunde pre nego što postanete svesni sveta, kundalini, um i Ja (i uzgred, sve su to sinonimi, sve je ista stvar), počivaju u srcu. Dakle, sekunde kada otvorite oči, vi ste prosvetljeni, oslobođeni, nemate

problema, ništa nije pogrešno, sve je dobro, samo na delić sekunde. Onda to pokvarite, jer postajete svesni sveta, sebe i svog tela. Kažete, "Budan sam." Ono što se desilo je da je u tom deliću sekunde, Ja-misao, ono što neki nazivaju kundalini, neki nazivaju um, uzdigla se do mozga. Čim se stopi sa mozgom, postajete svesni da ste telo i um. A zatim postajete svesni da postoji svet, univerzum, Bog i sve ostalo. Drugim rečima, vaše postojanje ostaje samo zato što ste dozvolili Ja da ode u mozak. Stoga je atma-vichara, ili istraživanje sopstva, jednostavno naterati Ja-misao da se vrati u srce. I kada se vrati u srce, ponovo postajete Sopstvo, Sopstvo koje ste oduvek bili. Postajete svest. Postajete čista svesnost. Postajete svoje Sopstvo. I u tom Sopstvu postoji potpuna praznina, nirvana. Nema uma, nema tela, postoji samo čisto, nepatvoreno Sopstvo. Kada biste samo mogli ostati u tom Sopstvu. Jedino vreme kada ste u Sopstvu je kada spavate. Kada sanjate, Ja sanja. Kada ste budni, Ja je budno. Ali kada spavate, Ja postaje Sopstvo. Zašto želite da uđete u stanje u kome ste Sopstvo? Zato što je u tom stanju sve dobro. To je stanje potpune sreće, potpunog blaženstva, potpune ljubavi. To je vaša istinska priroda. To je ono što zaista jeste. Stoga vas ponovo podsećam, najbolje vreme da postanete svesni i vežbate je čim otvorite oči. Trebalo bi odmah da se zapitate, "Ko sam ja?" Čim se probudite. Ono što govorite je, "Šta je izvor Ja? Odakle je došlo Ja, Ja koje mi govori da sam budan, da sam telo, da sam um, da vidim svet, da sam gladan, da se oblačim, da idem na posao? Odakle je došlo to Ja?" Pitajte se. I pratite Ja. Zamislite ga kako se vraća izvoru koji je vaše duhovno srce. I jednostavno istražujte, "Ko sam ja?" Ako morate da ustanete pola sata ranije, učinite to. Ovo nije meditacija. Istraživanje sopstva nije meditacija. Vi aktivno istražujete, "Ko sam ja?" Ne meditirate niti se koncentrišete na bilo šta. Čak i kada pratite Ja-misao nazad do njenog izvora, ne koncentrišete se. Vi jednostavno posmatrate. Postajete svesni onoga što radite. Kažete "Ko sam ja?" i čekate. Onda opet kažete "Ko sam ja?" Ostajete tihi. "Ko sam ja?" ponovo. A sada možda misli pokušavaju da vas dominiraju. Misli postaju jače. Ne osećajte se uvređeno. Jednostavno se zapitajte "Kome dolaze ove misli?" i čekajte.

Uskoro ćete shvatiti da ja imam ove misli. Ponovo smo na Ja. Istražujete "Ko sam ja?" i čekate u tišini. Pitate ponovo, "Ko sam ja?" Čekate. Kako misli dolaze, pitate, "Kome dolaze ove misli?" Nije važno kakve su misli. Praksa je uvek ista. Ne ograničavajte to vremenski. Ne razmišljajte stalno da ćete zakasniti na posao i da morate da žurite. Vreme koje provodite u istraživanju sopstva treba da bude vreme kada znate da telefon neće zazvoniti, imate vremena. Ne žurite. Kada je vreme da se obučete, onda ustanite, možete nastaviti da igrate igru. Možete se zapitati "Ko se oblači? Ja? Ko sam ja?" Zapamtite, razlog zbog kog ovo radite je što u stvarnosti nema nikoga ko se oblači, nema tela, nema Ja, nema procedure. Vi stoga istražujete kako biste došli do ovog zaključka. Kada vam kažem da nema tela, nema uma, nema sveta, nema univerzuma, to je iskustvo Džnanija. Ako ovo ponavljate i govorite sebi, ponekad možete postati razočarani. Jer kada vas životne nedaće udare u lice i učine vas nekako depresivnim. Jer govorite "Ja sam svest. Ja nisam telo. Ja sam čista svesnost," a ipak izgleda da prolazite kroz probleme. Zato vas to može navesti da odustanete od svega. To nije procedura koju treba primeniti. Procedura koju treba primeniti je ne priznavati ništa dok to ne iskusite, već ići u obrnutom smeru. Umesto da kažete "Ja sam svest," shvatite, ako pronađem izvor Ja, onda će se svest sama pokazati. Vi stoga radite na transcendiranju Ja. Ovo možete raditi celog dana. Jedete doručak, zapitajte se "Ko jede doručak? Ja. Pa, ko sam ja?" i ostanite tihi. Kad god kažete "Ko sam ja?" uvek ostanite tihi. Kako vam druge misli dolaze, ponovo istražujete, "Kome dolaze ove misli? Meni? Pa, ko sam ja?" Sada idete na posao ili gde god idete. Čak i kada vozite auto možete vežbati ovo. Ne morate da brinete da ćete pasti u trans. To nije kao meditacija. Budni ste kada ovo radite. Stoga se možete zapitati, "Ko vozi auto? Ja. Ko sam ja?" i čekate. "Ko sam ja?" ponovo. Kako misli dolaze, radite istu stvar. "Kome dolaze ove misli?" Onda stignete u kancelariju. Videćete da se nešto veoma interesantno dešava. Ako ste vežbali ove stvari sve do posla, primetićete da postajete srećni i da vaš posao postaje efikasniji. Moći ćete da radite svoj posao lakše nego ikada pre. To je čudesno. Dešava se tako. Kada imate vremena i ne koncentrišete se na posao, ponovo se zapitajte, "Ko radi? Ja. Ko

sam ja?" Ovo radite celog dana. Kada odete kući, jedete večeru, zapitajte se "Ko jede večeru? Ja? Ko sam ja?" Dok idete na spavanje, zapitajte se "Ko ide na spavanje? Ja? Ko sam ja?" Uzgred, ako imate nesanicu, ovo je najbolja stvar koju možete učiniti za sebe. Zaspaćete odmah.

Kako vežbate na ovaj način, nešto veoma interesantno će se dogoditi. Kako dani prolaze, kako nedelje prolaze, primetićete da pitanje postavljate sve ređe i ređe. Govorite "Ko sam ja?" i sada prođe pet minuta, deset minuta, i nema misli. U beztrudnoj fazi bez misli postoji potpuna sreća. Otkrićete da ste jednostavno srećni bez ikakvog razloga. Možete prolaziti kroz najgoru fizičku katastrofu, ali ipak imate sreću kakvu nikada pre niste osetili. I vaš posao se obavlja efikasnije. Više ne reagujete na osobu, mesto ili stvar. Jednostavno se osećate dobro. Koliko je vremena potrebno pre nego što postanete probuđeni i oslobođeni? To je određeno trudom koji uložite. Ako istražujete samo ujutro, čeka vas dug put. Ako istražujete celog dana, nikad ne znate šta će se dogoditi, ali mogu vas uveriti da će vam se život drastično promeniti. Mora. Znate zašto? Zato što nemate vremena da mislite o svojim problemima. Nemate vremena da mislite o svetu. Kada vaš um ne misli o vašim problemima ili svetu, postaje sve slabiji i slabiji, a vaši problemi postaju sve manje važni. Postajete blažena, prelepa osoba. Morate to uraditi. Mogu vas dovesti do zlatnog rudnika, ali morate sami kopati. Mogu podeliti ove stvari sa vama, ali osim ako sami ne uradite, nikada nećete znati da je vaše pravo stanje uma svest. Vaš um je zaista svest. Vi ste čista svesnost, apsolutna stvarnost. Vi ste sat-čit-ananda. Nikada niste rođeni, nikada ne možete umreti. Živećete zauvek, baš kakvi ste sada, kao Sopstvo. Dokažite ovo sebi. Saznajte sami. Ne verujte onome što govorim. Radite praksu i vidite šta se dešava. Pitanja? (tišina)

SU: Kada kažete, "Ko sam ja?" i onda ostanete tihi, a zatim u drugom trenutku kažete, "Pratite Ja nazad do izvora?" Ne razumem šta to znači, "Pratite Ja nazad do izvora."

R: Zapravo, pratite Ja nazad do izvora kada misli napadnu vaš um pitate, "Kome dolaze ove misli?" Dolaze meni. Osećam ove misli. Zatim kažete, "Ko sam ja?" onda pratite Ja nazad do izvora. Ovo radite fokusirajući se na Ja, boraveći u Ja. Jednostavno posmatrate Ja. Pitajući "Ko sam ja?" boravite u Ja, to se događa samo od sebe. Samo istražujući "Ko sam ja?" Primetićete da postajete svesni Ja i izvor Ja je duhovni centar srca na desnoj strani grudi. Ja se vraća u srce koje je zaista svest. Čista svesnost. Istražujući "Ko sam ja?" vi pratite Ja. Tako pratite Ja. To se dešava samo od sebe. Ali onda kada misli naiđu i ometaju proceduru, tada pitate, "Kome dolaze ove misli? Dolaze meni." Zatim se vraćate na, "Onda ko sam ja?" i pratite Ja. To se dešava samo od sebe. Postaćete svesni Ja dok vežbate i osetićete Ja kako se vraća u vaše grudi gde treba da bude.

Držite to jednostavnim, nekomplikovanim. Ne pokušavajte da analizirate. Jer kada analizirate, koristite svoj um, analiziranje čini um jačim. Mi pokušavamo da uništimo um. Da poništimo misli. Pitajući "Ko sam ja?" misli se poništavaju s vremenom. Je li to jasno? (SU: Jeste, veoma jasno.)

R: To je zapravo dobro pitanje. Mnogi ljudi koji počinju ovu praksu uvek se pitaju, "Kako da pratim Ja?" Pitajući "Ko sam ja? Ko sam ja? Ko sam ja? Ja - Ja." I otkrićete da zapravo pratite Ja. Ponekad možete reći, "Ja - Ja," umesto "Ko sam ja?" Možete jednostavno ponavljati sebi, "Ja - Ja, Ja - Ja, Ja - Ja, Ja - Ja," to vas vodi do istog izvora. Kao što većina vas zna, istraživanje sopstva je procedura koju koristimo jer odbijate da se probudite. Kada biste se samo probudili, ne biste morali da radite sve ove stvari. I onda biste se smejali sebi što ste mislili da morate raditi sve ove stvari. Ali vi odbijate da se probudite. Zašto se nećete probuditi? Iz nekog čudnog razloga radije se poistovećujete sa svetom i svim stvarima ovog sveta. Sa svojim telom, sa svojim brigama, to vas naravno sprečava da se probudite. Samo se opustite i probudite se i bićete bezbedno kod kuće.

SH: Zašto je ta sklonost tako jaka, ta izopačena sklonost?

R: To je ono što se zove maja, velika iluzija. Izgleda jaka. To je kao voda u fatamorgani. Voda izgleda stvarna, tako i svet izgleda jak i naše misli izgledaju jake. Ali naglasite reč izgledaju. (SH:

Zaista nisu, prilično su slabe.) One čak ne postoje. (SH: Pa to ih čini slabima.) (smeh) Naravno. Ali mi mislimo da postoje, zato moramo koristiti metod da ih se rešimo. Jednostavno budite svoji. Duboko udahnite i recite, "Ja jesam." I zaboravite celu stvar. Zar to nije divno? Udahnite duboko i recite, "Ja," a izdahnite i recite, "jesam." Zar se ne osećate dobro? To je naravno još jedna vežba koju možete praktikovati sa svojim disanjem. "Ja jesam." Ako sebe držite zauzetim vežbajući ove stvari koje delim sa vama, nećete imati vremena da mislite o svojim problemima, a kada ne mislite o svojim problemima, oni nestaju. (duga tišina) Om, šanti, šanti, šanti, šanti, om, mir. Hoćeš li da pročitaš Džnanija Meri?

SM: Da, Roberte. (R: Vidiš li?) Otprilike. (Meri čita ispovesti jednog Džnanija)

R: (Posle čitanja) Hvala. (SM: Hvala, Roberte.) Džej, da li si nameravao nešto da uradiš? Reci nam. Nemamo kuda da idemo.

SH: Ko je to napisao, što je Meri upravo pročitala? (R: Ovo telo.) Ti?

R: Zašto ne objasniš šta radiš.

SJ: Arti. Da li je formalno večeras ili sutra? (SL: Sutra.) Ali možda počinje večeras. Ovo se slavi kao pun mesec gurua...u julu. Pa ćemo uraditi arti. (traka se završava) [TOC]

Korišćenje "Ja jesam" meditacije sa istraživanjem sopstva 28. jul 1991.

Robert: Dobrodošli na ovu sjajnu proslavu. Šta slavimo?

SF: Ovde smo. (SB: Dan mrmota?)

SL: I Dana se oseća bolesno - ali to ne slavimo! (smeh)

SB: Danas je Ramanin rođendan? Koja je zvanična proslava, guru...?

R: Džej, šta slavimo?

SJ: Ne znam? Proslavili smo u četvrtak uveče. Možemo proslaviti i danas.

R: Pa ovde smo. (smeh) Dobro je biti ponovo sa vama. Pozdravljam vas svim srcem. Meri, možeš li pročitati Džnanija? Prvo ćemo imati čitanje. (Meri čita "ispovest jednog Džnanija," Pogledajte početak ove knjige. Prekid trake prekida čitanje dok Robert nastavlja da se osvrće na čitanje.) Ovo je istina o svakom od nas. Svako ovde je apsolutna stvarnost, čista svesnost. Ovo je vaša prava priroda, upravo sada. Ne nekada u budućnosti, ne kada postanete prosvetljeni, ne kada tražite odgovore, već upravo ovog trenutka. Ovo ste vi. Zašto to nećete prihvatiti? Kada mislite o sebi, da li mislite da ste jadno ljudsko biće koje se mora boriti za postojanje i boriti za opstanak? Sve dok verujete u ovo, tako će biti za vas. Ali čim prihvatite istinu o svom Sopstvu, da ste vi radost, božanstvenost, sat-čit-ananda, bićete slobodni. Jednostavno morate ovo prihvatiti. Ne postoje rituali kroz koje morate proći. Ne postoje molitve koje morate pevati. Jednostavno se morate probuditi u svoju istinsku prirodu, čistu svesnost, nirvanu, blaženu svest. To ste vi upravo ovog trenutka. Postoji priča o Džnaniju koji je sedeo na ivici puta, zatvorenih očiju i glave na kolenima, sjedinjen sa božanskim. Mladi dečak mu je prišao i rekao, "Učitelju, mogu li biti tvoj učenik? Možeš li me podučiti?" A Džnani je rekao "Nemam učenika i ne dajem podučavanje, ali ću ti dozvoliti da sediš pored mene za današnji dan." Mladić je seo i posmatrao. Celog dana su ljudi različitih verovanja i religija dolazili Džnaniju, postavljali mu pitanja, želeli darove, želeli isceljenja, želeli razne magijske trikove. Došla je dama da uda svoju ćerku. Želela je Džnanijev blagoslov da bi našla muža. Drugi je došao da bude uspešan u svom poslu. I to se nastavilo celog dana. Džnani nikada nije otvorio oči, niti je odgovorio. Rekao je apsolutno ništa.

Oko 4 sata, došao je prosjak sa svežnjem na ramenima. Bio je neuredan, u dronjcima. Prišao je obojici i upitao: "Možete li mi, molim vas, pokazati put do grada?" i Džnani je otvorio oči, nasmešio se, skočio i rekao: "Naravno. Prati me." Odveo ga je četvrtinu puta, poneo njegov prtljag, pokazao mu put do grada, vratio se i seo. Mladić je bio van sebe. (Jeste li ikada bili van sebe? (smeh) Ko smišlja ove fraze? "Biti van sebe?") Pitao je Džnanija: "Ne razumem, Učitelju,

šta ste uradili. Svi ovi ljudi su vam došli, advokati, sudije, razni ljudi iz različitih religija, postavljajući vam duboka pitanja, a vi im niste odgovorili. Ali prosjak vas je naterao da se nasmešite i otvorite oči i pokazali ste mu put. Možete li mi, molim vas, ovo objasniti." Džnani je rekao: "Prosjak je jedini pošten čovek koji nam je danas došao. Znao je šta želi i dobio je to." Ovo znači da je većina ljudi licemeri. Oni žele učenja za svoju korist. Ne misle na Apsolut. Misle o tome šta učenje može da im donese materijalno. Žele da uklone problem, promene stil života, steknu materijalno bogatstvo, oslobode se bolesti, i tako dalje. Ovo su sve legitimne želje, ali one nemaju apsolutno nikakve veze sa samoostvarenjem. Samoostvarenje je vaša istinska priroda. To je ono što jeste. Ono nema apsolutno nikakve veze sa vašim telom. Nema veze sa vašim umom. Nema veze sa vašim poslovima. Jer onaj ko je samoostvaren nije telo. Telo nikada ne može postati samoostvareno. Um nikada ne može spoznati prosvetljenje. Ljudi i dalje veruju, bez obzira koliko puta ovo kažem, da je um taj koji postaje prosvetljen, da se telo uzdiže u svesti i postaje oslobođeno. Ništa ne može biti dalje od istine. Vi niste telo. Vi nemate telo. Vi nemate um. Ovo je razlog zašto su u prošlosti Mudraci, poput Ramane Maharšija, Šankare i drugih, rekli da je samoistraživanje za zrele osobe. Morate biti duhovno zreli da biste razumeli samoistraživanje, da biste razumeli Advaita Vedantu. Kada vam kažem da ste ništa, da je sve ništa, i da ste dobri ni za šta, ljudi i dalje veruju da ih vređam. Ali činim vam komplimenat kada vam kažem da ste dobri ni za šta. Ovo zaista znači da ste dobri ni za šta što čula mogu da opaze. Sve što čula opaze je lažno. Ništa nije onako kako se pojavljuje. Sve je fatamorgana, san. Nije ono što mislite da jeste. Dakle, biti ništa je veliki blagoslov. Biti dobar ni za šta je veći blagoslov. Znajte ko ste. Razumite svoju istinsku prirodu. Vežbajte samoistraživanje. Budite svoji. Probudite se u svoje istinsko Sopstvo. Ipak, većina ljudi ovo ne može jer su toliko upleteni u svet, da ih um sprečava da misle o sebi kao o Bogu, kao o svesti, kao o apsolutnoj stvarnosti, i teško je većini ljudi da ovo urade. Zbog toga mora postojati način da prosečna osoba dođe do tačke gde može da vežba samoistraživanje. Govorićemo malo o ovome. Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

Većina ljudi me obično zove i pita kako da ublaže svoje probleme. "Kako da se rešim lošeg braka? Kako da nađem drugi posao? Kako da uklonim bolest iz svog života? Kako da postanem milioner?" I tako dalje i tako slično. Ono što obično kažem jeste: "Ne mislite na svoje probleme, već mislite na Boga." Sada ne govorim o Bogu na nebu. Ne govorim o antropomorfnom božanstvu. Govorim o čistoj stvarnosti, o svesti. Kada pomenem Boga, mislim na apsolutnu inteligenciju. Mislite na Boga kad god se pojavi vaš problem, kad god se osećate potišteno, kad god ste van forme, kad god osećate da nešto nije u redu, mislite na Boga. "Kako da ovo uradim?" pitaju. "Kako mogu da mislim na Boga? Ono što zovemo Bogom je nevidljivo. Apsolutna stvarnost nema oblik i nema lik. Kako mogu da mislim na Boga?" Već sam jednom ovo objašnjavao. Ko može da mi kaže? Kako neko misli na Boga? Kako neko meditira o Bogu? Daću vam nagoveštaj. Koje je prvo ime Boga? Student: JA JESAM

R: Tačno. JA JESAM je prvo ime Boga. Kada želite da mislite na Boga, mislite na JA JESAM, sa svojim disanjem. JA JESAM je prvo ime Boga. Zatvorite oči i probajte. Udahnite i kažite "JA", izdahnite i kažite "JESAM". Udahnite, kažite "JA", izdahnite, kažite "JESAM". Zar vas to ne čini dobrim? Samo izgovaranje "JA JESAM" u sebi vas podiže. Dakle, stvar koju treba uraditi je sledeća. Kad god imate problem, nije me briga šta je, nije me briga koliko ozbiljnim ga smatrate, bilo da je lični ili svetski, odakle god došao, tajna je da zaboravite sebe. Na trenutak zaboravite na problem, koliko god dugo možete, i radite JA JESAM meditaciju. Svaki put kada vam se problem vrati, radite JA JESAM meditaciju. Ako vam um luta, vratite ga ponovo i radite JA JESAM meditaciju. Kada ovo objasnim nekim ljudima, oni kažu: "Roberte, ali ti nam kažeš da moramo da se rešimo svog uma. Moramo da uništimo um, da ne mislimo njime." Ovo je istina. Ovo je najviša istina. Ali ipak većina ljudi ovo ne može. Zapamtite, Advaita Vedanta je zaista za zrele duše, ljude koji su vežbali sadhanu u prethodnim životima. To je kao ići u školu,

samoistraživanje, Advaita Vedanta je kao univerzitet duhovnog života. Ne možete se zavaravati. Toliko je ljudi koji pokušavaju da vežbaju samoistraživanje i odustaju. Zatim im kažem da se predaju, da se potpuno predaju. To je drugi način. Opet ovo postaje teško. Pokušaju neko vreme i uvek se vraćaju sebi, svom ličnom ja. Zato im dajem JA JESAM meditaciju. Svako to može. Kada ništa ne deluje, vratite se na JA JESAM. Zaista je veoma moćno. Ne shvatajte to olako. Mogu vam garantovati ovo. Ako možete da vežbate JA JESAM jedan dan, samo jedan dan, sve vaše nevolje će biti prevaziđene. Osetićete sreću kakvu nikada pre niste osetili. Osetićete mir za koji niste ni znali da postoji. Dok nastavljate da vežbate JA JESAM, vaše misli će postajati sve ređe. Vaše lično ja će otići u pozadinu i počećete da osećate unutrašnju radost, unutrašnje blaženstvo. Počećete da osećate da više nije važno kroz šta prolazim. Nema razlike, jer je Bog taj koji prolazi kroz

ovo, ne ja. A Bog nema problema. Automatski postajete srećni, samo korišćenjem JA JESAM meditacije. U Bhagavad Giti piše: "Od milion ljudi, jedan traga za Bogom. A od milion ljudi koji tragaju, jedan ga nalazi." Nekako je teško. Tako se čini. Ali ako počnete da koristite JA JESAM kao meditaciju i dozvolite JA JESAM da ide dublje i dublje, vaša telesna svest će nestati i JA JESAM će preuzeti. Ako želite da pomešate samoistraživanje, atma-vicharu, sa JA JESAM, to je dozvoljeno. Možete ih koristiti oba zajedno. Objasniću kako. Recimo da koristite JA JESAM meditaciju. Između, misli stalno iskrsavaju. Bilo da su dobre misli ili loše misli, nema razlike, ali misli stalno interferiraju. Sada možete da istražite: "Kome dolaze ove misli?" i ne morate ići dalje. Samo posmatrajte i gledajte. Kada vam um ponovo utihne, vratite se na JA JESAM meditaciju, sa svojim disanjem. Kada misli ponovo dođu, istražite: "Kome one dolaze?" Kako napredujete u ovoj metodi, dovršavate pitanje. "Misli dolaze meni. Šta je izvor mene? Ko sam ja? Šta je izvor ja?" Počinjete da osećate i vidite da ja koje izgleda da ima probleme niste vi. Počinjete da osećate: ja imam problem, ja sam bolestan, ja sam ljut, ja nemam mir uma, i počinjete da se smejete, jer vam spoznaja govori: ja ima sve ove stvari, ja nemam. Ja je krivac. Ja izgleda da želi ovo i treba mu ono, ispunjeno željama, potrebama, samouzvišenjem. Sve ovo pripada ja. "Ko je ovo ja? Odakle je došlo? Ako ja nisam zaista ja, onda ko sam ja?" I ostajete mirni. Sada se možete vratiti na JA JESAM ponovo, sa svojim disanjem. Udahnete i kažete "JA", izdahnete i kažete "JESAM". Kako napredujete na ovaj način, otkrićete nešto veoma zanimljivo što se dešava u vašem životu. Otkrićete da je sve više prostora između JA JESAM. Desiće se samo od sebe. Udahnućete i reći JA, i odjednom ništa neće izaći iz toga. Zatim ćete izdahnuti sa "JESAM". Ponovo ćete udahnuti i reći "JA". Zapamtite, ne namećete ovo. Ne činite da se desi. Događa se samo od sebe. A prostor između JA JESAM je četvrta dimenzija svesti, nakon budnog stanja, spavanja, sanjanja. To je stanje Džnanija. To je vaša sloboda. To je čista svesnost. Čista svesnost nije JA JESAM. JA JESAM vas vodi do čiste svesnosti. I kada nastavite da vežbate "Ko sam ja", naizmenično sa oba, biće veći prostor pre nego što ponovo kažete "Ko sam ja?" Taj prostor je blaženstvo. Osetićete nešto što nikada pre niste osetili, unutrašnju radost, unutrašnje uživanje. Samo ćete znati da je ceo univerzum Sopstvo, i ja sam to. Kako meseci odmiču, reči će dolaziti sve ređe. Možete početi sa JA JESAM, a zatim ćete biti u tišini. Nećete izgovoriti ni jednu reč više. Samo ćete iskusiti tišinu. Ta tišina je nirvana, praznina. Ona je ništa. To je ništa o čemu sam govorio. Samo ćete sedeti u tišini. (duga tišina) Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

R: Otvoreni smo za pitanja.

SL: Roberte, ranije si rekao da možeš koristiti "JA - JA" umesto samo "JA JESAM", da li to još uvek vredi?

R: JA - JA je veoma efikasno. Možeš naizmenično koristiti JA - JA. Kada kažeš sebi "JA - JA, JA - JA", (šali se i kaže aj, ja, ja, ja, aj i svi se smeju). Možeš reći "JA - JA". Šta god te pokreće. Cela ideja je da uradiš nešto kako bi skrenuo um sa sveta. Kada skrenete um sa sveta, spoznaja dolazi sama od sebe. Svet, čula vas sputavaju. Sve ove prakse su da se obuzdaju čula. Preuzmite kontrolu nad čulima, nad umom. Čula su uma, a um nije ništa više od jamislì. Dakle, kada kažete "JA - JA" ili "JA JESAM" ili "Ko sam ja?" sve je to ista stvar. To vas tera da ronite dublje i dublje u svoje Sopstvo

dok vaše materijalno telo ne nestane i postanete sveprožimajuće Sopstvo. Nikad rođeno, nikad ne umire, nepropadljivo. To ste vi sada. Probudite se u to.

SB: Roberte, kada je um tih, još uvek postoji suptilan osećaj mene koji je poput razdvajanja, osećaj ja čak i kada nema misli ja. Kada se misao eliminiše, onda postoji osećaj ja i to izgleda kao osećaj povezanosti i ja sam povezan sa svim ostalim i to je još uvek osećaj ega?

R: Sve dok osećaš ja, to je osećaj ega. Zato moraš da istražiš: "Kome dolazi ovo ja?" ili "Šta je izvor ja?" Kada pronađeš izvor koji je na desnoj strani tvog grudi, tvom duhovnom centru srca, ja će se stopiti. Kada se ja stopi, više nema osećaja ja. Postoji osećaj praznine.

SB: Dakle, kada se osećaj na desnoj strani pojavi, ne pokušavaj da uradiš ništa, samo...

R: Ostani u ja. Prati ja-misao do izvora... (SB: To je samo praznina koja se pojavljuje?) I bićeš u stanju bez napora i bez misli. To je stanje blaženstva, to je dobro mesto za boravak. Sve dok postoji osećaj, nisi tamo. Sva osećanja moraju biti prevaziđena i um ili ja-misao je vezan za sva osećanja, sve emocije. Zato kada ja-misao ode, sve ostalo odlazi sa njom.

SB: Ali u jednom od mojih iskustava, kada ja-misao ode, onda i dalje postoji osećaj razdvojenosti, osećaj povezanosti.

R: Osećaš ja-misao, to je ja-misao. (SB: Oh, znači to je ja-misao, ali iako nema misli koje se odvijaju u glavi.) Ali ti je i dalje osećaš, to ne pravi razliku. (SB: To je osećaj ja.) To je i dalje ja-misao. (SB: Oh.) Bilo da je u glavi ili u grudima, sve dok osećaš ja, još uvek boraviš u ja. (SB: I dalje će biti potpuna praznina, potpuno...) Stanje bez napora i bez misli, i neće biti misli, biće nirvana, praznina. (SB: Ali postoji osećaj tog pritiska na...) Sve dok postoji osećaj, moraš raditi na tome. "Kome dolazi ovaj osećaj?" i vratiš se pravo na ja, "Ja ga osećam", reši se ja potpuno i neće biti osećaja jer neće ostati niko da oseća. (SB: Dakle, to je kao isparavanje.) Nestaje, rastače se. Nikada nije ni postojalo, to je misao, ideja.

SB: Ali onda su ti samskare i dalje tu, karme su i dalje tu i onda iskrsne malo negde drugde kasnije.

R: Samskare su deo ja. Sve je vezano za ja. Kada lično ja ode, sve odlazi sa njim. (SB: Znači to je spaljivanje samskari kroz samoistraživanje?) Da. (SB: Oh, ok?) Zato ne brini o samskarama, brini se o uništavanju ja i samskare će otići sa njim.

SB: Slušala sam tvoju kasetu pre neku noć i bilo je kao duboko razumevanje toga, nešto se desilo i kao da se sve rastvorilo, sve je otišlo i bilo je mnogo radosti ali nema tela koje ima radost, nema nikoga ko ima radost. Samo osećaj blistave radosti, ali koja izlazi iz potpune nule, iz potpune praznine.

R: Na putu si i ideš pravim putem. Sve to mora otići, čak i osećaj radosti mora otići. (SB: Ko doživljava blaženstvo?) Niko. (SB: Niko, ali postoji ova ljubav...) Blaženstvo dolazi samo od sebe, ljubav dolazi samo od sebe... (SB: Ali nema nikoga ko to doživljava?) Nema nikoga ko je ostao da to doživi.

SB: U Džnani papiru si rekao da još uvek postoji priviđenje tela (R: Mhm) i to je nešto što ne možeš eliminisati? (R: Mhm) Ali kada si uronjen u svest, zar nije sve svetlost i nema priviđenja tela?

R: To je izvan svetlosti. (SB: Da.) Na primer, vidim svoje telo, i ovo je paradoksalno, ali sa sigurnošću znam da nema tela. Postoji priviđenje. Da nisam video priviđenje, ne bih mogao da funkcionišem u fizičkom. (SB: Da.) Dakle, priviđenje izgleda tako. Ali nije! (SB: Znaš da nije?) Definitivno nije. (SB: Kako znaš?) Ne znam, samo znam. (SB: Samo znaš.) Nema nikoga ko je ostao da zna.

SH: Znanje bez znalca? (R: Postoji samo znanje. Poput bitisanja.)

SB: Biti.

R: Nema tela, nema sveta, nema uma, nema drugih. (SB: Da li ikada vidiš telo kao svetlost, poput atoma ili tako nešto?) To je bilo pre godina. (SB: Pričaj nam o tome.) Pa, vidiš telo kako se rastvara i telo je sačinjeno od atoma i kreneš prema atomima i transcendiraš atome, odakle su atomi došli? Iz Sopstva. (SB: Da li zaista vidiš kako se sve širom otvara sa atomima?) Možeš videti sve. (SB: Možeš videti elektronsku strukturu kao da gledaš kroz elektronski mikroskop?) Možeš videti sve to, da. Sve je to moguće. Ali to nije konačno stanje. Ideš izvan svega. Kada ništa ne ostane, čak ni mislilac. (SB: Znači postojanje je prevarant?) Postojanje ne postoji. (smeh) Nema osnove. Nema uzroka.

SB: Ali postojanje je svest? Postoji li tačka kada svest nije više svesna sebe?

R: Postoji samo svest. Čista svest. (SB: Znači nije više samosvesna?) Nema sopstva. Postoji Sopstvo ili postoji svest, oni su sinonimni. Ali to je izvan reči i misli. To je jestvost, bitisanje. (SB: Dakle, ceo problem za nas je što imamo ovo uverenje da smo osoba u telu i sećanja.) To sve mora otići. (SB: To je ceo problem.) To je deo tvog uma i tvojih čula i Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

to je ono što te drži prikovanim za zemlju. Ne pokušavaš zaista da naučiš ništa novo. Pokušavaš da odnaudiš sve što si naučio. Želiš da se rešiš svega. Sve mora biti prevaziđeno da bi bio slobodan.

SB: Zato je potrebna velika količina vere da bi se verovalo u ono što nam govoriš. Vera do te mere da se sve napusti da bi videlo šta se dešava, da bi osetilo šta se dešava.

R: U početnim fazama treba da imaš malo vere u sebe da možeš ovo uraditi i da možeš prevazići i znati da je neko drugi to uradio i da možeš i ti. Imaš toliko vere, a onda će tvoja praksa učiniti ostalo. (SB: Jer bi ego rekao da je ovo sve ludo i besmisleno i da smo svi ludi.) Moraš se upitati: "Kome ovo dolazi?" Ne dozvoli da se bilo šta umeša.

SB: Da li je kontemplacija o Džnaniju efikasna?

R: Kontemplacija o liku Džnanija je veoma efikasna. Uzrokuje da se um smiri, da oslabi. Jer šta je Džnani? Džnani je Sopstvo i Sopstvo je sveprožimajuće. Dakle, koncentracija na lik Džnanija je koncentrisanje na Sopstvo, i postoji samo jedno Sopstvo i ti si to.

SC: Samo želim da kažem da sve ovo znam glavom a ne srcem i mislim da je u tome problem.

R: Šta ćeš uraditi povodom toga? (smeh)

SB: Ima li hirurga u kući? (R: Horat nije došao.)

SC: Ne može se brinuti o ovome. Ako treba da dođe do nekoga, onda nema šta da se radi, jednostavno dođe.

R: Jesi li otvoren kanal da dođe? (SC: Osećam da jesam.) Ili misliš o svetu po ceo dan i njegovim problemima? Misliš o Nejtu po ceo dan? (SC: Da.) Pa to je ono što te sputava. Nej mora otići. Kada Nej otide, sve ostalo će doći samo od sebe.

SC: Pa kako Nej da ode? Ako znam da je srce tu gde je stvar, ja i svi ostali možda, govoriću za sebe, i tražim već mnogo godina, kada osetim da sam odustala, i dalje postoji mali ostatak u tome, strahovi da će odustajanje biti kraj mene fizički, znaš...

R: Dobro! (SC: Pa možda je dobro, ozbiljna sam, stvarno.) I ja sam. (SC: Dobro.) Dobro je. Nej mora otići. Ti si sama sebi na putu. Istraži: "Ko sam ja?"

SB: Roberte, kada osoba vidi taj nivo energije. Može videti atome i može videti stvari koje su razbijene u pokret i svetlost, šta raditi u tom trenutku? Nastaviti...

R: Pitaj: "Kome to dolazi?" Ne želiš da vidiš atome ili svetlost, želiš da ideš izvan svega i otvoriš srce ka Sopstvu i postaneš slobodan. (SB: Ali šta ako nema misli dok se ovo iskustvo dešava.)

Ako nema misli, nećeš imati iskustvo. (SB: Možda su suptilne misli.) Iskustvo dolazi iz misli. (SB: Oh, stvarno?) Da. Sve je emanacija uma. Sve dolazi iz tvog uma.

SB: Mogu li postojati suptilne misli, drugim rečima misli koje jedva da osećaš?

R: To je moguće, da.

SB: Oh. Čini se da kako malo napreduješ, misli umesto celih rečenica možda budu pola reči ili mali delići misli.

R: Šta god da je, reši ga se. (smeh) Bolest je. (smeh) Ubij je! Ne troši vreme gubeći vreme misleći o njoj.

SB: Provedemo ceo život idući na univerzitet, idući u školu učeći kako biti inteligentan i obrazovan i misliti i rasuđivati, a sada se moramo svega toga rešiti...

R: To je način sveta. (SB: Protraćili smo ceo život.) Ne baš, ništa nije protraćeno. (SB: Pa zašto nam je Bog dao ovaj intelekt i ove sposobnosti i...) Ko kaže da je Bog dao tebi? (SB: Priroda nam je dala?) Niko ti ništa nije dao. (SB: Sposobnosti, ljudske sposobnosti sprečavaju spoznaju?) One ne postoje! Vidiš, sve ove stvari te sputavaju. Mišljenje o ljudskim sposobnostima, umu, svim stvarima koje dolaze iz uma. Idi izvan, idi dublje. Sve mora otići. Imamo li kakvih najava? Okej, hajde da jedemo.

SB: Hoćemo li imati zabavu prvo? (R: Ne, posle.) To je posle.

SE: Moj Zen učitelj mi je govorio: "Ed, znaš previše, znaš previše," i to nije bio kompliment.

SB: Znači sva ova hrana je nestvarna, ha?

SE: Hrana nije stvarna.

R: Stvarna je koliko i ti. (traka se završava) [TOC] Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

Ti Nisi Ja 1. avgust 1991.

Robert: Pa, hajde da nastavimo. (učenici se smeju)

SH: Jesi li siguran da želiš?

R: Može i tako. (SH: Ne moraš.) Nema ništa drugo da se radi. (SH: Pa, onda pusti ih.) Dobro veče! Dobrodošli u Henrijovu kuću. (Robert nastavlja) Jedno od pitanja koje mi često postavljaju je: "Šta radiš kada ti je dosadno?" Ljudi mi kažu: "Nema šta da se radi. Želim da putujem. Hajde da idemo u Indiju. Hajde da idemo na planinu Šastu. Hajde da idemo u Santa Fe." Većina ljudi misli da mora nešto da radi. Istina je, Džnani je sveprožimajući, i ceo univerzum i Džnani su istovremeno isto. Nema razlike između meseca, zvezda, zemlje, univerzuma, Boga i Džnanija. Sve je projekcija Sopstva. Stoga, gde ima da se ide? Ako imate Džnanu, u miru ste sa sobom i svetom, jer sva sreća koja postoji, sva radost koja postoji, sav mir koji postoji, sva ljubav koja postoji, drugo je ime za Džnanu. Stoga, u meri u kojoj se probudite, u toj meri nalazite da je sve dobro, gde god da ste. Drugim rečima, ne morate nigde da idete. Ne morate ništa da radite. Možete sedeti i nikada vam ne bude dosadno, ili možete ići i nikada vam ne bude dosadno. Sve je isto. Nema razlike. Stoga, kada kažete da vam je dosadno, da se ništa ne dešava, šta očekujete da se desi? Neki ljudi očekuju da gromovi siđu, munje da udare. Očekuju da se uzdignu u nebo ili da postanu svetac, onako kako zamišljaju sveca. Ništa nije dalje od istine. Za Džnanija nema dolaska, nema odlaska, nema žurbe, nema vremena, nema prostora. Sve što se dešava, dešava se sada. Ne sutra ili juče. Sve se dešava u trenutku. Pa gde ima da se ide? Da vidite koliko ste napredni, pogledajte svoj život i vidite koliko vam dosadno biva. Kada verujete da morate nešto da uradite ili negde da odete, kada mislite da je vreme od suštinskog značaja i mislite da morate nešto da postignete u svom životu, ne činite mnogo duhovnog napretka. Jer u istini nema šta da se radi. A ipak sve radite, jer vi ste sve. Postali ste drveće, planine, reke. Postali ste bebe koje se rađaju, ljudi koji umiru. Sve je postalo vi. Stoga, nema šta da se radi osim da gledate, posmatrate, motrite, motrite inteligentno i vidite da je sve ovo Sopstvo i ja sam to.

Uvek postoji sreća. Uvek postoji mir. Uvek postoji ljubav. To nije nešto što morate steći. To je vaša istinska priroda. Dok ne iskusite svoju istinsku prirodu, vežbate stvari poput samoistraživanja. U nedelju sam rekao nešto što je očigledno odjeknulo kod nekih od vas. Primio sam tri poziva u vezi toga. Rekao sam jednostavno ovo: "Kada pratite ja do njegovog izvora, tada se sve vaše nevolje, vaši problemi, vaš život, vaš svet, rastvaraju u izvoru. Dok se to ne desi, shvatite da vi niste ja koje ima probleme." To je poenta koju sam izneo. I odjeknulo je kod nekih od vas. Ja je to koje se ponekad oseća depresivno, ili zabrinuto, ili u žurbi, ili uznemireno, ili strašljivo. To je lično ja koje se tako oseća, ali to niste vi. Vi niste lično ja. Čak iako pratite ja, pratite fatamorganu, optičku iluziju, jer vi niste ja. Vi ste apsolutna stvarnost, nirvana, sat-čit-ananda. Vi niste ja. Ako vi niste ja, onda ko ima probleme? Ko ima bolest? Ko ima sumnju? Ko ima sumnjičavost? Ko ima sve ove svetske probleme koje većina ljudskih bića ima? Ja ima, ali ja nisam ja. Ipak ja ima problem. Da li vidite šta mislim? Ja ima problem. Ne ja, već ja. U ovom slučaju, ja je apsolutna stvarnost, čista svesnost, svest. Stoga je ovo najbolja psihoterapija koja je ikada izmišljena, jer možeš da odstupiš i posmatraš ja koje ima probleme. Možeš da razumeš i spoznaš inteligentno da istinsko ja, istinsko Sopstvo, nikada ne može imati problem, to je nemoguće. Ipak ja oseća problem. Odmah se uhvatiš i shvatiš: "Da, ja oseća problem." Vidite li? Ne ja, već ja, oseća problem. Zatim zaboraviš na neko vreme i kažeš: "Oh, ja osećam depresiju." I uhvatiš se i nasmeješ se. Kažeš: "Ja oseća depresiju. Ja oseća neraspoloženje. Ne ja, već ja." Zatim posle kratkog vremena ponovo zaboraviš i kažeš: "Ja osećam bolest." Zatim se setiš. Kažeš: "Ja oseća bolest. Ne ja, već ja." Ovo radiš po ceo dan. Konačno, ono što će se desiti jeste da ćeš se (proslaviti) odvojiti... (možeš i proslaviti. (smeh)) Ali odvojićeš se od ja. Više nećeš gledati na svoje telo kao ja. Više nećeš gledati na svoj um kao ja. Kada shvatiš da je ja sve u univerzumu, ja takođe mora biti telo i um. Tada shvataš da ti nisi telo i nisi um, ali ja jeste. Ja je telo i ja je um. Ja je sve problemi. Odvajaš se. Posmatraš. Gledaš ja kako ima sve ove probleme, i ubrzo se dobro nasmeješ samom sebi. Osetićeš slobodu. Ako ovo vežbaš, mogu te uveriti da ćeš osetiti slobodu kakvu nikada pre nisi osetio. Osetićeš sveprisutnost. Osetićeš unutrašnje blaženstvo. Doći ćeš da vidiš da telo ne postoji kao telo. Gledaćeš sebe i videti telo, ali ćeš se smejati. Znaćeš da to nije tvoje telo. Nema tela. To je kao voda u fatamorgani. Nema vode. Samo se tako pojavljuje. Takvo je telo. Izgleda da imaš telo, ali ga zapravo nemaš. Ja ima telo. A ja zaista ne postoji. Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

Vidite li ovo otkrovenje koje imate? Nema ja, nema tela. Šta onda stari i umire? Šta se razboljeva? Šta ima mentalnu patnju? Šta postaje depresivno? A odgovor je: "Ništa." Nema nikoga ko postaje depresivan. Nema nikoga ko umire. Nema nikoga ko ima mentalnu patnju. Nema nikoga ko je ostao da bilo šta radi. Slobodni ste. Kada se osećate ovako, nemate kuda ići, jer gde god da odete, vi ste Sopstvo. Ništa vas ne čini srećnijim od bilo čega drugog. Sve je isto. Više ne razlikujete objekte. Svi objekti postaju poput komada gline od kojeg ste uzeli da pravite objekte, ali shvatate da sve dolazi iz istog komada gline. Tako je to sa vašim životom. Nema nikoga ko bilo šta radi. Apsolutno nema šta da se radi. Kada kažem da apsolutno nema šta da se radi, ne mislim nužno da ćete sedeti mirno i sedeti u jednoj stolici po ceo dan. Ovo izgleda paradoksalno. Vaše telo će izgledati kao da radi stvari, a ipak ćete znati izvan svake sumnje da nema nikoga ko bilo šta radi. Razmislite o tome. To je veoma važna poenta. Vi ćete izgledati kao da idete u bioskop, ako imate posao da idete na posao, da se vraćate kući, da se ženite, da se razvodite, da idete na plivanje, da radite šta god radite. Ipak ćete znati da niko ne radi ništa. Kako to može biti? Kako možete izgledati kao da radite nešto, a ipak ništa nije učinjeno? Nebo izgleda plavo, a ipak pri istraživanju nema neba i nema plavog. Dakle, izgledate kao da radite nešto, ali nema činioca. Zaista nema nikoga ko treba bilo šta da radi, ili bilo šta radi. Prostor i vreme su eliminisani. Vi ste u potpuno drugačijoj dimenziji, gde izgledate kao da se krećete, radite, doživljavate, a ništa nije učinjeno. Priznajem da je ovo stanje teško zamisliti, ali je istina. Niko nikada nije ništa uradio. Postoji samo jedno, i to jedno je sveprožimajuće i sveprisutno. Postoji samo jedno. Ako je to jedno sveprožimajuće i sveprisutno, gde ima prostora da se bilo šta

uradi? Razmislite o ovako... (Pas cvili u pozadini dok Robert kaže: "Imam te," psu. (učenici se smeju)) Gledajte na to ovako. Da ste jedini u univerzumu, i da ste veličine univerzuma, sve planete, zvezde, mesec, zemlja, ljudi, mesta i stvari bili bi unutar vas. Ne biste imali prostora da bilo šta uradite. Ipak sve se radi unutar vas samih. To je ista stvar. Ovo je zaista istina o vama. Vi ste mikrokozmos i makrokozmos. Kada radite u dualnosti, u neznanju, izgledate kao malo ljudsko biće, i gledate oko sebe i vidite milijarde ljudskih bića poput sebe. Raspravljate sa njima. Borite se sa njima. Volite ih. Radite sve vrste aktivnosti sa svojim ljudskim bićima. Ali kako radite na sebi i kako počinjete da se uzdižete u svesti, nešto vam govori da postoji samo jedno. Ne postoji ti i ja. Postoji samo ja i ja ne postoji. Dakle, ne postoji ništa što možete shvatiti da postoji. Ne postoji takva stvar kao postojanje. Ne postoji Bog koji stvara univerzum. Ne postoji biće koje uzrokuje da se bilo šta desi. Najviša istina je: ništa se ne dešava.

Dakle, kažete: "To može biti istina Roberte, ali ja patim. Imam mentalnu agoniju. Izgleda da sam bolestan. Imam poteškoća s ljudima." Zašto? Jednostavno zbog pogrešne identifikacije. Identifikujete se sa prividnim postojanjem. Dokle god se identifikujete sa postojanjem, izgledaće da postojite. A ako postojite, imaćete probleme. Jer svako ljudsko biće koje se rodi ima problem. Nema izuzetaka. Dokle god verujete da ste rođeni, imate problem. Stoga, nekako morate da se oslobodite predstave da ste rođeni. Morate da se oslobodite predstave da postojite, i morate da se oslobodite predstave da imate problem. Drugim rečima, morate da se probudite. Morate da se probudite u svoju stvarnost. Bez rođenja, bez smrti, bez problema. Niko ne umire jer niko nije rođen. Mogu ovako da nastavljam u nedogled, ali ako ne iskusite ono o čemu govorim, kako mi možete verovati? Znam da su neki od vas ovde imali uvid u ovu stvarnost, tako da znate da je tako. Ali većina nas nije. Kako možemo ovo prihvatiti? Morate da eksperimentišete u sebi. To je jedini način na koji ikada možete da se probudite. Ne eksperimentišite u svetu. Kako eksperimentišete u svetu? Kada verujete da su ona drveća lepa, lep zalazak sunca, lep izlazak sunca, lepo cveće, lepi ljudi. Koliko god to dobro zvučalo, ovo vas zadržava od buđenja. Zašto? Zato što se identifikujete sa spoljašnjim uzrokom koji ne postoji. Ne shvatate da lepo drvo dolazi iz vašeg uma. Lep zalazak sunca je u vašem umu. Sve lepote i sva ružnoća koju zapažate su unutar vašeg Sopstva. Vi ste to Sopstvo. Dakle, osoba koja želi da se probudi, kada gleda lepotu, shvata da je projektuje. Kada gleda ružnoću, shvata da je projektuje. Oboje su varalice. Dve strane istog novčića. I počinjete da istražujete: "Kome je ovo došlo?" Razmislite o tome. Kada posmatrate svu lepotu izvan prozora, umesto da budete u divljenju i da joj se divite, upitajte: "Ko vidi ovo?" Drugim rečima, lepota koju vidite tamo zapravo dolazi iz ovde. Vi ste lepota. Ona postoji tamo samo zato što vi postojite ovde. Kada ste u dubokom snu noću, ko vidi? Nema drveća. Nema cveća. U dubokom ste snu, a ipak ste budni. Dubok san je najbliža stvar samospoznaji koja postoji. Da li ste se ikada zapitali zašto, kada izađete iz dubokog sna, kažete: "Osećam se dobro?" Nema nikoga ko izlazi iz dubokog sna a da se oseća loše. Možda imate ružan san. Ali mislim kada ste zaista u dubokom snu i probudite se, ako uhvatite sebe, videćete da se osećate dobro. Osećate se sjajno. Osećate se divno. Tek kada počnete da mislite, osećaj se menja. Proverite to sami. Zašto? Zato što je dubok san zapravo blaženstvo. Ipak, to je nesvesno blaženstvo. Oslobođenje je svesno blaženstvo. Oslobođenje je kada ste budni i svesni. Niste svesni bilo čega posebnog, jednostavno ste svesni. To je oslobođenje. Dakle, kada vidite bilo šta spoljašnje u odnosu na sebe i uključite se u to, uhvatite sebe, shvatite da to izlazi iz vas, i preispitajte: "Kome ovo dolazi?" Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

Znam da mnogi od vas vole da idu na planinarenje, vole da se penju po planinama, vole da postanu deo prirode. To je u redu, ali ne verujte da su ove stvari spoljašnje u odnosu na vas. Ove stvari su vaše Sopstvo. Vi ste to. Kada istražujete: "Kome ovo dolazi?" Ponovo shvatate: "Dolazi meni. Ja to zapažam." Tada se sećate da vi niste to Ja. Ja to zapaža. Ipak, u stvarnosti, vi niste zapažač. Vi niste svedok. Ja to zapaža. Ja je svedok. Ovo je veoma važna tačka i želim da je razumete jer vam može promeniti ceo život. Šta god da vidite u svetu, treba da shvatite da Ja

zapaža, ali nemojte gledati na Ja kao na svoje Sopstvo. Morate uhvatiti sebe i reći: "Ja zapaža ovo" ne znači da vi to zapažate. To Ja zapaža. Kada se odvojite od Ja, šta ostaje? Svest. Tek kada verujete da ste vi Ja, vaše ljudstvo stupa na scenu. Ali čim shvatite da je Ja univerzum, odvojili ste se od Ja i tada svest stupa na scenu. Probudili ste se. Drugim rečima, kada možete da se odvojite od svog Ja, bićete probuđeni i oslobođeni. Igrajte ovu igru svakog dana. Šta god da vidite, bilo da je to vaše telo ili vaš um, ili drugi ljudi, kada vam neko učini nešto što vam se ne sviđa, najgora stvar koju možete da uradite je da reagujete. Da li sada vidite zašto? Zato što kada reagujete potvrđujete svoje ljudstvo i vaš ego postaje jači. Ali kada više ne reagujete, ego postaje sve slabiji, i slabiji, i slabiji. Ja i ego su isto. Šta god da vidite, znam da većina vas veruje, kada vidite loše stvari u životu, nečovečnost prema čoveku, sve one podle stvari koje vidite na televiziji, želite da se odvojite od toga. Ali isto važi i za dobre stvari. Vi niste dobre stvari i niste loše stvari. Vi ste ništa. Ne pokušavate da zamenite loše za dobro. Igrajte igru sa sobom. Kad god pomislite na drugu osobu, kad god pomislite na problem, kad god pomislite na prelep zalazak sunca, uhvatite sebe. Upitajte se: "Kome je ovo došlo? Došlo je meni. Ja to zapažam." Pre nego što upitate "Ko sam ja?", setite se da shvatite da vi niste to Ja. Ja koje zapaža niste vi. Drugim rečima, ono što morate da radite od sada je da, kada se referišete na Ja, ne govorite o sebi. Možete li to zapamtiti? Kad god upotrebite reč Ja, želite da uhvatite sebe i kažete: "Ja nisam ja." Ja je pitanje: "Ko sam ja?" Ja je pitanje "Iz kog izvora dolazi Ja?" Ali Ja nema apsolutno nikakve veze sa vama. Ako nema veze sa vama, to znači da se ne morate boriti da ga se odreknete. Kada bi Ja zaista pripadalo vama, imali biste borbu na rukama, jer biste tražili sve načine da uklonite Ja. Ali kada se setite da Ja ne pripada vama, nema se šta boriti. Jednostavno shvatite, vi niste Ja. Onda ko sam ja? Ako vežbate ovo na način koji sam upravo izložio, kada kažete: "Ko sam ja?" imaćete potpuno novo otkrovenje. Vi ne kažete: "Ko sam ja?" do samog kraja, dok ne dođete do spoznaje da Ja nisam ja. Stoga, sve što je vezano za T83: Ti Nisi Ja

Ja nije ja. Moji problemi, moja kuća, moje telo, moja porodica, moje rođenje, sve vezano za Ja. A pošto Ja ne postoji, ništa ne postoji. Ako ništa ne postoji, onda: "Ko sam ja?" Zapamtite, nikada ne recite: "Ništa ne postoji i ja sam svest", jer ne znate o čemu govorite. To su samo reči. Nikada ne recite: "Ja ne postoji, ali ja sam sat-čit-ananda." To su samo reči za vas. Morate istraživati, a ne davati izjave. Ne davati izjave. Ovo nije metafizički čas gde dajete afirmacije. Afirmacije su za vrtić. To je samo da poboljšate svoje ljudstvo. Ono što pokušavate da uradite jeste da se rešite svog ljudstva, a ne da ga poboljšate. Sve je pitanje: "Ja nisam Ja. Ja nisam telo. Ja nisam ništa što je vezano za Ja. Onda ko sam ja?" Ako ste stigli dovde, onda kada kažete: "Ko sam ja?" bićete u dubokoj tišini, i odmakli ste daleko. Dakle, dozvolite mi da sažeto rekapituliram. Počevši od sutra ujutro kada ustanete, šta god da vidite, recite sebi: "To nisam ja." Šta god da osetite, bilo da se osećate divno ili depresivno, nije važno, recite sebi: "To nisam ja." Šta god da čujete, šta god da osetite, šta god da dotaknete, šta god da pomirišete, recite sebi: "To nisam ja." Ali onda priznajte: "Ja to mirišem, ja to okusim, ja to dodirujem, ja to osećam, ali to nisam ja. To Ja prolazi kroz iskustvo čula, osećanja, dodira, ukusa, mirisa. Ali ja nisam Ja. Onda ko sam ja?" Ono što želim da sada uradite jeste da zatvorite oči i vežbate ovo na sebi. Prođite kroz celu stvar. Pogledajte kroz prozor i pogledajte drveće, kako su lepa, i shvatite: "Drveće ne dolazi ni iz čega, dolazi iz Ja. Dakle, lepota drveća je Ja. Ja nemam ništa s tim. Ali Ja ima. Onda ko sam ja?" (duga tišina)

SF: Roberte, borio sam se sa pitanjem vere naspram slobodne volje i koliko sam razumeo, Gospod Krišna je rekao Arjuni da ima pravo na akciju, ali ne na plodove akcije, budući da su plodovi predodređeni. I moje pitanje je, kao Arjuna, da li imam pravo na akciju, u tome što imam... ili on ima volju da napravi izbor, čini mi se da je i akcija predodređena, kao i plodovi. Drugim rečima, ako sam suočen sa situacijom i imam izbor da li ću je rešiti na častan ili nečastan način i mislim da imam izbor i napravim izbor, ali u stvarnosti taj izbor nije moj? Možete li to prokomentarisati?

R: Razlog zašto je Krišna rekao Arjuni da ima pravo na delo, ali ne i na plodove dela, je taj što je on shvatao, i želeo je da Arjuna shvati, da plodovi ne postoje. Plodovi ne postoje. Oni izgledaju da postoje. Nema nikoga ko radi i niko nema slobodnu volju da izabere ili ne izabere. Sve je predodređeno. Sloboda koju imate je u tome da li ćete reagovati na to ili ne. Kako počinjete da shvatate ko ste i počinjete da vidite da niste osoba koja bira, postajete slobodni od donošenja bilo kakve odluke. I sve se brine o vama. Sve se jednostavno dešava onako kako treba. Šta je bio drugi deo pitanja? (SF: Ne čujem dobro?) Oh, šta je bio drugi deo vašeg pitanja? (SF: Oh, pokrili ste to. Kada ste rekli da je sve predodređeno... drugim rečima, Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

akcija će se desiti sama, Arjuna nema ništa s tim.) Akcija će se uvek desiti sama od sebe, ali vi ćete imati izbor, da li da reagujete na akciju ili ne. Ništa nije onako kako izgleda. Kao primer: Jednog dana Krišna i Arjuna su šetali stazom i ogladneli. Došli su do jednog malog grada. I Krišna je rekao Arjuni: "Hajde da prosimo hranu i mesto za prenoćište." Ali kada su se približili gradu, čuli su ljude kako se svađaju, psuju, tuku i prosili su hranu, ali niko im nije dao ništa. Pljuvali su na njih i jurili ih kamenjem. Pa su Krišna i Arjuna istrčali iz grada i kada su stigli do ivice grada, Krišna se okrenuo i rekao: "Neka vam je svima blagoslov i dug život", i nastavili su stazom. I došli su do drugog grada. Krišna je rekao: "Hajde da probamo u ovom gradu i vidimo da li možemo dobiti hranu i smeštaj." Kada su ljudi ovog grada ugledali Krišnu i Arjunu, pali su im pred noge. Okitili su ih cvećem i dali im najbolju kuću za boravak i obožavali su ih i dali im hranu. Ujutro kada su otišli, Krišna se osvrnuo na grad i rekao: "Neka svi uskoro pomru." (smeh) Dok su šetali stazom, Arjuna je rekao: "Šta se desilo, Krišna, zašto si to uradio? Gradu koji nas je zlostavljao rekao si: Neka imate dug život i blagoslov, a gradu u kome su nas dobro tretirali rekao si: Neka svi uskoro pomru." I Krišna je to objasnio na sledeći način: "Vidiš, Arjuna, nije važno koliko dugo ćeš živeti. Ljude u prvom gradu sam zapravo prokleo da imaju dug život jer su se svađali i bacali stvari jedni na druge i udarali se, i što više napreduju, gori će postati. Tako da imaju mnogo problema kojih treba da se reše. A drugi grad u koji smo otišli, gde su ljudi bili puni ljubavi i dobrote, oni su razradili svu svoju karmu i čim napuste telo, biće samospoznati, oslobođeni. Pa sam im rekao: neka uskoro pomru. Što je zapravo blagoslov. Tako da vidiš, ništa nije onako kako izgleda. Zato nikada ne treba da sudimo, jer ego sudi i ego je uvek u krivu. Treba da posmatrate svoje stanje i shvatite da Ja ima problem i to nisam ja, stoga: "Ko sam ja?" Ako to uradite, bićete sigurni. Mislim da je današnja lekcija veoma važna. Zato postavite sva pitanja koja želite. Ako ovo ne razumete, molim vas pitajte.

SF: Naišao sam na nešto neki dan gde je jedan od Mudraca rekao osobi da je spoznaja u činjenici da niste osoba. (R: Hmm.) I setio sam se Šri Bagvana kada ga je neko pitao: "Da li treba da čitam Gitu?" i rekao je: "Uvek", a osoba je dodala: "A šta je sa Biblijom?" i rekao je: "Gita i Biblija su iste", a čovek je rekao: "Ali Biblija uči da je čovek rođen u grehu?" a Učitelj je rekao: "Osećaj čoveka je greh."

Što, koliko shvatam, znači da ako osoba misli da je osoba, u izvesnom smislu je grešila ili postoji odvojenost. Bilo kakav komentar na to?

R: To je tačno. Jedini greh koji postoji jeste verovati da si čovek. Identifikovati se sa svojim telom i svojim iskustvima, to je greh. To je greh samo zato što vas zadržava od toga da budete slobodni. Čim shvatite da niste svoje stanje i da niste telo ili um i da niste Ja, postajete slobodni. Tada nema nikoga ko greši.

SL: Kako biste onda definisali greh?

R: Greška. Greh znači da ste napravili grešku u svom verovanju. Verujete da je nešto pogrešno, tako da morate da reagujete i uradite nešto. Kao primer, možete verovati da zaslužujete da imate mnogo novca, pa opljačkate banku i osećate se opravdano. Greh nije u pljačkanju banke, već u vašem verovanju da ste morali da opljačkate banku da biste imali novac. Kada promenite

verovanje, greh nestaje jer postajete nova osoba. Zato vam se u svim svetim spisima kaže, nema veze koliko ste bili zli pre. Nema veze šta ste radili pre. Nema veze koliko lošim ste se smatrali. Kada saznate istinu, postajete potpuno slobodni i sva prošla karma je potpuno prevaziđena. Ali dokle god mislite da ste ljudsko biće, morate iskusiti rezultate svoje karme. Postoji samo jedan način da prevaziđete karmu, a to je da se probudite.

SF: Ponekad čujemo reč Džnani izgovorenu sa tvrdim 'g'... da li su oba izgovora ista? (R: Oba izgovora, zavisi iz kog dela Indije dolazite.) Gospodine? (Robert ponavlja) Oh, u redu, to odgovara na pitanje.

SL: Zašto moramo da prolazimo kroz takva iskušenja i nedaće u smrtnom smislu? Kada se probudimo, zašto se zamarati? O čemu se tu radi? Ako smo svest, zašto onda moramo da se zamaramo materijalnim svetom?

R: Ne morate. Upitajte se: "Ko mora da se zamara?" Nema nikoga ko se zamara, to je kao san. Sanjate smrtni san. Uštinite se, probudite se! Budite slobodni! Nema nikoga ko ovo mora da radi. Vidite, uhvaćeni smo u hipnozu. Hipnotisani smo da verujemo da moramo da prolazimo kroz iskustva. Tako je prirodno pitati: "Zašto?" Ali istina je da niko ne prolazi ni kroz kakvo iskustvo. Samo tako izgleda. Baš kao voda u fatamorgani ili nebo koje je plavo ili zmija u užetu. To tako izgleda, izgleda stvarno. Ali jednom kada saznate istinu, slobodni ste. Neće biti nikoga ko prolazi kroz bilo šta. Samo kada se držite ideje "ja sam telo", izgleda da prolazite kroz iskustva, ali čim se odreknete ideje tela shvatajući da je Ja telo, ne vi, nego Ja, tada postajete slobodni. Nikada niste bili telo. Nema tela. Ali priznajem da je hipnoza kod nekih ljudi toliko jaka da je veoma teško poverovati da niste telo jer ga vidite, posmatrate ga. Ono oseća, misli, deluje. To je razlog zašto morate da se bavite samoistraživanjem.

SF: Gospodine, možete li objasniti razliku između... (R: Izvinite?) ...stanja bez uma i prosvetljenja? Promaklo mi je, pitam se da li biste mogli to ponovo da prođete. (R: Stanje bez uma?) Stanje bez uma u poređenju sa prosvetljenjem. Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

R: Stanje bez uma je kada ste došli, putem prakse, do mesta u tišini. Gde vas misli više ne uznemiravaju. Tamo stižete kroz samoistraživanje. To je najbrži put. Ali to nije samospoznaja. Samospoznaja je kada se um povuče u duhovno srce. (SF: Možemo li sačekati dok ne prođe?) (Dok avion leti iznad.) Oslobođenje, mokša, samospoznaja je kada se um koji je preostao u tišini potpuno povuče u duhovno srce. U tom trenutku ceo vaš um, Ja, potpuno se rastvara i vi ste slobodni. Dakle, stanje bez uma je veoma visoko stanje. To je stanje blaženstva. Ali još uvek postoji neko ko ostaje da iskusi blaženstvo. Kada je blaženstvo povučeno u srce, niko ne ostaje da iskusi bilo šta. Stoga više ne kažete: "U stanju sam bez uma." U tom trenutku nema šta da se kaže. Možete li to razumeti? (SF: Čini se prilično jasno.) Jasno kao blato. (smeh) (SF: To je otprilike to.) Još jedan važan deo koji treba zapamtiti večeras jeste da treba stalno da postavljate sebi pitanja. Ne davati izjave. Postavljajte pitanja sebi. Um to mrzi.

SS: Roberte, ono o čemu ste večeras govorili, čini se da se svodi na to da um ili ego pokušava da se identifikuje iz sebe i pokušava da se identifikuje sa misterijom. (R: Da.) Je li to dovoljno da proizvede pomak?

R: To je dovoljno da proizvede pomak. Kada um počne da se pita o sebi, postaje slab. Što više postavljate pitanje, um postaje sve slabiji. Ako dajete izjave ili stalno govorite sebi: "Ja sam Bog", ili "Ja sam svest", ili "Ja sam apsolutna stvarnost", um to voli jer želi da bude Bog. Um želi da bude Bog. Tada ego misli da je Bog i hodate uokolo nadmeno ili idete drugim putem. Kada pitate: "Ko sam ja?" ili "Odakle um dolazi?" Um postaje slab, ne voli to. Kao što ste rekli, počinje da vidi misteriju i postaje sve slabiji. Proždire sam sebe, da tako kažemo. Ali naravno, krajnja istina je da ne postoji um. Zato se ne koncentrišite na to da um bilo šta radi. (SS: Naravno, Roberte.) Ali pitajte: "Kome um dolazi?"

SU: Roberte, rekli ste da postavljate pitanja, ali ranije ste rekli da kažete: "Ovo nisam ja." To nije postavljanje pitanja? (R: To je kao pitanje.) Oh. (R: "Ovo nisam ja?" Pitanje.) U redu. (R: "Ko sam ja?")

SM: Roberte, da li se sve ovo dešava i kroz predanje?

R: Oh da, definitivno. Ako ovo izgleda komplikovano, Meri je u pravu. Sve što treba da uradite jeste da sve predate. Kažite: "Uzmi to, Bože, sve je tvoje," i pustite tako potpuno da nema mesta za pitanje.

SL: Kada meditiramo, koliko je važno ostati fizički opušten?

R: Pa, pre svega, meditacija nema veze s ovim. (SL: Pa znam, ali kada mirujete.) Samo sedite u tišini i posmatrate. Kad god se misao pojavi, upitate se: "Kome dolazi?" Ako osetite da se napinjete, upitate: "Kome ovo dolazi? Ko je napet? Ja sam." Tada shvatite da je vaše lično Ja napeto, ne vi, i napetost će nestati.

SL: Da li je to takođe povezano sa predanjem?

R: Na neki način. Kod predanja ne morate da idete tako daleko. Jednostavno duboko udahnete i kažete: "Uzmi ovo, Bože, uzmi ceo teret, više me nije briga." Ali to je takođe teško jer znači da morate sve predati Bogu i ne brinuti se ni o čemu. Ne brinuti se ni o čemu na ovom svetu. Shvatiti da se Bog brine o tome. To je istinsko predanje. (tišina)

R: Om šanti, šanti, šanti, šanti, mir, mir. Zapamtite da volite sebe, da obožavate sebe, da se klanjate sebi, da molite sebi jer Bog prebiva u vama kao vi, mir. Lepo je biti sa vama ponovo. Bog vas blagoslovio, volim vas. Dok se ponovo ne sretnemo, om nam Šivaja.

SF: Hvala vam.

R: Hvala vama. Slobodni ste da odete u svet... (traka se završava) [TOC] Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

Samo Biti 4. avgust 1991.

Robert: Dobar dan. (Učenici: Dobar dan.) Dobrodošli. Dobrodošli ste mi iz sveg srca. Lepo je biti sa vama ponovo. Uvek pokušajte da zapamtite da satsang nije predavanje. Satsang je biti. Biti sa Sopstvom. Stvarnost celokupnog postojanja. On nema apsolutno nikakve veze sa propovedi ili govorom. Samo biti možete prevazići sve svoje probleme i postati prava osoba koja jeste. Samo biti. Ne biti ovde, ili biti tamo, samo biti. Biti svoj. Satsang je biti. Šta mislite da ste, kada kažem biti? Da li se identifikujete sa rođenjem, sa postojanjem, prolazeći kroz život, žureći, trčeći, pokušavajući da učinite stvari da se dese, pokušavajući da prevaziđete svoje takozvane probleme, tragajući za boljim životom? Radite pogrešnu stvar. Ono što treba da radite jeste da pustite sve u šta ste ikada verovali, zapažali, konceptualizovali. Postati poput malog deteta. Gledati svet i ne reagovati na njega. Posmatrati i istraživati: "Ko je posmatrač?" Nikada ne dolaziti do bilo kakvog zaključka. Bez početka, bez kraja. Ne porediti, ne analizirati, ne suditi, samo biti. Kada samo jeste, vi ste Sopstvo. Kada ste biti ovo i biti ono, vi ste svoje ljudstvo. Kada ste svoje ljudstvo, identifikujete se sa svetom i prolazite kroz životne nedaće, imajući probleme, pokušavajući da ih rešite, imajući mišljenja, osuđujući, brinući se o tome šta drugi govore ili šta drugi rade. Dokle god radite ove stvari, nikada ne možete zaista znati šta je duhovni život. Duhovni život je biti prazan, potpuno prazan. Bez mišljenja, bez verovanja. Tek kada postanete prazni, postajete ispunjeni. Ne pokušavate da dodate novo znanje onome što već imate. Ne pokušavate da naučite neki mistični način da postanete samospoznati. Ne pokušavate zaista ništa da uradite da biste pronašli oslobođenje. Samo puštate sve što ste ikada imali. Ako vas nešto muči ili uznemirava tokom dana, tokom noći, bez obzira koliko opravdano se osećali, vi imate problem. Nema veze šta bilo ko drugi radi. Sve dok se osećate povređeno, dok se osećate zapostavljeno, dok se osećate sumnjičavo, puni strepnje, morate shvatiti da je to ja, lično Ja, koje se tako oseća. Ljudi me pitaju: "Koji je razlog, koja je svrha postati oslobođen? Zašto ne mogu

jednostavno da živim hedonistički, uživajući u svemu na ovoj zemlji? Zašto bih trebalo da postanem oslobođen?" To je interesantno pitanje. Zaista nema odgovora, jer morate nešto osetiti u svom srcu da bi promena došla na vas. Ne treba da verujete ni u šta što kažem. Mogu samo da priznam sopstveno iskustvo. Delim svoj život sa vama. Ipak, to je moje iskustvo. Kakvo je vaše iskustvo? Kroz šta vi prolazite?

Pokušavati da postanete nešto je prva greška koju pravite. Pokušavati da prevaziđete svoje probleme je druga greška koju pravite. Čak i pokušavati da razumete stvarnost je greška. Jedino što preostaje jeste da pustite sve ostalo što imate, svoje strahove, svoje frustracije, svoje koncepte, svoje ideje, svoj ego. Sve mora biti predano. Apsolutno nema ništa da se dobije. Apsolutno nema ništa da se dobije zbog činjenice da ste to već. Gde god da odete u svetu, na kakvog god učitelja da naiđete, kakvu god knjigu da pročitate, kakvo god učenje da otkrijete, zaista je beskorisno, dok ne odlučite da se odreknete svega čega se držite, a to boli. Ipak, to je upravo ono što morate da uradite. Morate da se odreknete svojih takozvanih zadovoljstava. Recimo da su vaša zadovoljstva piće, pušenje trave, sve te dobre stvari. Sve što te stvare rade za vas jeste da vas čine malo naduvanima. I kao što znate, kada izađete iz toga, osećate se gore nego ikada. Sada se takođe morate odreći svoje ljubavi prema drveću, cveću, samom životu, zbog činjenice da vas bilo šta čega se držite vezuje za zemlju. Kada razmišljate o oslobođenju, mokši, slobodi, blaženstvu, apsolutnoj stvarnosti, to je vaše stanje, izvan vaših zavisnosti. Dokle god radite stvari da biste sebi napravili bolji život u svetu, nikada ne možete spoznati stvarnost. Ipak, možete pitati, i s pravom: "Misliš da ne treba da brinem o svom poslu, svojoj porodici, svojoj ljubavi prema cveću ili planinama ili rekama? Ne treba da brinem ni o jednoj od ovih stvari?" Mentalno, ne treba. Vaše telo će nastaviti da radi ono što radi i osećaće se bolje dok to radi. Sve se predaje mentalno. Kada je sve mentalno predano, vaše vasane, vaše navike, stvari koje su vas držale toliko dugo, automatski će se osloboditi i naći ćete slobodu. Kao primer: Mnogi ljudi me pitaju: "Roberte, ti ponekad ideš u bioskop, ponekad gledaš TV, ponekad čitaš novine, ponekad voliš da uživaš u okeanu. Kako to? Ako je istina tvoja stvarnost, ako si zaista bio svest, bio bi samodovoljan i ne bi ti bilo stalo da radiš ove stvari." Ko je postavio ovo pitanje, adžnani ili Džnani? Kada Džnani izgleda da nešto radi, ništa se zaista ne čini. Postoji samo privid činioca. Činilac je uništen. Vidite svoj san. Posmatrate svoju sopstvenu svest, gde se nalazite, u ovom trenutku. Prirodno ćete videti sve spoljašnje u odnosu na vas, isto kao gde se nalazite u svesti upravo sada. Dakle, kada vidite Džnanija kako uživa ili ne uživa, sve je isto za Džnanija. Džnani može sedeti u sobi dan za danom, i ako mu niko ne donese hranu, nije važno jer nema misli o tim stvarima. Džnani može otići u bioskop i uživati u filmu, ali nije važno. Nema misli o tim stvarima. Džnani može biti u takozvanom ljudskom paklu ili takozvanom ljudskom raju, sve je isto. Adžnani je taj koji vidi patnju, koji se identifikuje sa stanjima i sudi Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

u skladu s tim. Ali Džnani zna da je sve svest. Niko ne umire, niko se ne rađa, niko ne pati, niko ne uživa. Niko ne prolazi ni kroz kakvo iskustvo. Ipak, prosečna osoba ne može ovo videti. Oni mogu videti samo sebe, gde se nalaze. I sve što rade većinu svog života jeste da reaguju na uslove. Stoga, ako neko odlučno odluči da želi da postane spoznajući, mora početi mentalno da se odriče svih svojih sudova, svojih zapažanja, svojih zaključaka. Moraju postati jednostavni. Prividni život će se pobrinuti sam za sebe. Nije mu trebala nikakva pomoć od vas. Nema ništa što morate da uradite na ovom svetu. Vaše telo, koje izgleda kao činilac, pobrinuće se samo za sebe. Pobrinuće se samo za sebe jer ne postoji. Izgleda da postoji. Ono što izgleda da postoji uvek će se brinuti samo za sebe. Ne treba mu nikakva pomoć od vas. Kada telo prolazi kroz iskustva, to nema veze sa svešću. To je kao hipnoza, kao mesmerizam. Sve što vidite, sve što vam čula govore, to su pogrešni zaključci do kojih dolazite. I ako reagujete na njih, morate patiti shodno tome. Ovo je način sveta. Primer: Poznavao sam osobu, i vi verovatno, koja voli drveće. Oni jednostavno vole drveće. I čuju da se prašume uništavaju. Čuju za drvoseče u severnoj Kaliforniji

koji seku previše drveća. To ih uznemirava. Postaju aktivisti i bore se za svoja prava, prava drveća. To je veoma pohvalno. Zvuči razumno. Ali kažem vam u istini, drveću ne treba vaša pomoć. Stvari ove prirode dešavaju se od početka vremena. Ipak, ako pomažete, to je dobro. Zvuči kao kontradikcija, ali nije. Dokle god vaše telo aktivira vaš um, verujući da su vaše telo i um stvarni, morate se zalagati za ciljeve, jer i verujete da su ciljevi stvarni. Tek kada kroz iskustvo razumete da je svet poput sna, ne samo da to kažete rečima, već zaista imate iskustvo da je svet san. Ako ste u snu i neko vam govori: "Sečemo prašumu, strašno je, pridruži se našoj organizaciji, hajde da zaustavimo ovo", šta biste uradili? Da li biste se pridružili organizaciji? Da li biste postali aktivista? Zar se ne biste nasmejali? Zar ne biste rekli: "Ovo je san. Zašto se mučite? To se zaista ne dešava. Nijedno drvo ne biva posečeno." I naravno, druga osoba bi insistirala, dokazala bi vam da se seku. Ipak, ne biste imali načina da objasnite ovoj osobi da je sve san. Osoba to ne bi prihvatila. Jer oni svojim čulima svedoče svoju stvarnost koja se zove svet. Šta možete? Sada vidite Džnanijevu dilemu. Ljudi dolaze Džnaniju po ceo dan i pričaju mu svoje nevolje. Toliko su ozbiljni u vezi svojih problema. Toliko su im stvarni da Džnani mora da plače sa njima i da ima samilosnost. Ali Džnani iskušava činjenicu da je svet koji posmatrač vidi svet iz sna, i posmatrač sveta iz sna je potpuno poistovećen sa tim svetom. Šta god Džnani kaže neće napraviti razliku.

Ovo je istinito za sve u tvom životu. Razmisli o tome šta se dešava u tvom životu. Stvari koje su ti tako stvarne. Stvari koje osećaš, oko kojih brineš, zbog kojih se uznemiriš. Naravno da se osećaš opravdano, jer živiš smrtni san. Zato, kada lično vidiš Džnanija, Džnani ti se nikada neće rugati i reći: "Sanjaš. Ovo nije stvarnost. Jednog dana ćeš se probuditi i biti slobodan." To zvuči kao izgovor. Zato Džnani sluša i odgovara u skladu s tim. Ipak, moraš doći do istog zaključka kroz iskustvo. Ne smeš verovati rečima koje ti Džnani govori. Moraš imati svoje sopstveno iskustvo. Da se vratimo na pitanje. Zašto bih trebalo da postanem samospoznat? Zašto ne bih uživao u svetu i živeo hedonistički? Prvi razlog je što se sve menja. Kada živiš u svetu snova, sve se menja. Odrastaš sa određenim prijateljima, onda se preseliš, i potpuno si uznemiren. Odlaziš u novi grad, novu državu, moraš stvarati nove prijatelje. Onda dobiješ dobar posao. Kupiš predivan dom. Tvoj dom izgori. Izgubiš sve što si ikada imao. Nasleđiš milion dolara. Svi tvoji rođaci su ti na vratima. Pre nego što shvatiš, ništa nije ostalo, i u najgoroj si poziciji u kojoj si ikada bio. Zar ne vidiš da sve prelazi iz jednog stanja u drugo stanje. Sve se neprekidno menja. Kada si na putu ka oslobođenju, jedna od prvih stvari koju iskusiš je uklanjanje straha. Sav strah te napušta. A kada nema čega da se bojiš, nema ni protiv čega da se boriš. Jednostavno nosiš ljutnju u sebi i reaguješ na život negativno jer se bojiš. Postoji neki duboko ukorenjeni strah u tvojoj podsvesti. Možda nisi svestan toga, ali imaš duboki strah, i reaguješ tako što nosiš ljutnju u sebi, i uvek si spreman da se boriš protiv života. Dok istražuješ: "Kome dolazi ovaj strah?", dok počineš da uviđaš da strah pripada ličnom ja, a ne tebi, strah počinje da postaje sve slabiji i slabiji i slabiji. Strah počinje da beži dok sebi istražuješ, dok pitaš: "Kome dolazi strah?" Kako nastavljaš putem ka samospoznaji, sledeća osobina koja ti se dešava je osećaj velikog mira. Izgubio si strah i sada postaješ miran. Postaješ veoma miran. Svet, stvari, prestaju da te uznemiravaju. Nema razloga zašto osećaš mir. Drugim rečima, stvari se nisu dramatično promenile u tvom životu. I dalje si svestan nečoveštva čoveka prema čoveku. I dalje vidiš sve one podle stvari na televiziji koje su nekada izazivale uznemirenost u tebi. Nekada si se uznemirio užasno. A sada iz nekog razloga više ne postaješ uznemiren. Ljudi su te nekada pogledali na pogrešan način, bio si spreman na borbu. Uvek bi našao neku zamerku negde. Odeš u restoran i uvek veruješ da te konobarica ili konobar varaju. Odeš u supermarket na kasi, prebrojiš sve što si kupio. Plašiš se da te ne prevare. Sve to prestaje. Strah je nestao, i osećaš se mirno. Imaš duboko uverenje da niko ne želi da te povredi. Osećaj da postoje ljudi u svetu koji te još uvek mogu prevariti, napasti, opljačkati, nestaje, čak iako ti ljudi možda još uvek postoje. Ali ti si se uzdigao. Uzdigao si se. Više ne osećaš te stvari. Osećaš nepatvoreni mir, bez ikakvog razloga, koji nema veze ni sa osobom, ni sa mestom, ni sa stvarima.

postoje. Ali ti si se uzdigao. Uzdigao si se. Više ne osećaš te stvari. Osećaš nepatvoreni mir, bez ikakvog razloga, koji nema veze ni sa osobom, ni sa mestom, ni sa stvarima. Sledeća osobina koja ti dolazi na putu ka samospoznaji je sreća. Nešto u tebi je uvek srećno. To ne znači da se smeješ sve vreme, ili da uvek moraš da imaš osmeh na licu. To je samo spoljašnji izgled, nametnut. Jednostavno se osećaš srećno bez ikakvog razloga. Na kraju, kako nastavljaš putem, osećaš blaženstvo, blaženstvo koje je izvan razumevanja. Svet te više ne može povrediti. Nisi došao do 100% zaključka da svet ne postoji, ali iz nekog razloga osećaš da te svet više ne može povrediti, i osećaš se blaženo sve vreme. Drugi ljudi to ne mogu videti. Želiš to da podeliš sa njima, ali ne možeš. Možeš samo da ukažeš na put samoistraživanja. Kako nastavljaš putem i ideš sve dublje i dublje, mir, sreća, blaženstvo, postaju prevaziđeni. Postaješ Sopstvo. Postaješ podloga celokupnog postojanja. Funkcionišeš kao svest, a ipak se ljudima pojavljuješ kao telo. Tvoj oblik postaje predajnik božanske milosti za one zrele učenike i posvećenike koji su spremni da je prime, ali ti ne činiš ništa. Ti ne govoriš: "Ja sam nešto, i ja nešto prenosim." Ako izjaviš tako nešto, još uvek postoji neko ko veruje da je prenosilac. Nema nikoga ko bi bilo šta prenosio, a ipak se čini da se to događa na taj način. Dakle, vidiš, postoji dobar razlog da želiš da se probudiš iz smrtnog sna. Postaćeš potpuno slobodan, i iskusićeš radost koja se ne može objasniti. A sada hajde da pričamo o tebi. Kako počinješ? Tako što puštaš sve svoje probleme. Sve one stvari koje su te proganjale, sve one stvari koje toliko voliš, mentalno ih puštajući, i istražujući: "Kome dolaze?" Istražujući: "Kome dolaze?" Shvatajući: "Dolaze meni. Ja osećam ove stvari. Ja osećam povređenost. Ja osećam uvređenost. Ja osećam uznemirenost. Ipak ja nisam ja. Onda ko je ja? Odakle je došlo ja koje oseća uznemirenost, koje se oseća van takta?" Ne odgovaraš na to pitanje, ali osećaš da ja nosi težinu problema, a ne ti. Kako nastavljaš da ovo činiš dan za danom, nedelju za nedeljom, mesec za mesecom, godinu za godinom, ko zna? Nikad ne znaš kada će se dogoditi. Ali jednog dana, ja će nestati u srcu tokom tvog budnog stanja, i videćeš svoju sveprisutnost svojim duhovnim okom. Osetićeš radost, sreću, koja je izvan razumevanja. Bićeš slobodan. (muzika svirana)

R: Pitanja?

SB: Da li samoistraživanje uklanja samskare koje prekrivaju Sopstvo?

R: Samoistraživanje samo po sebi ne uklanja ništa. Ali kako nastavljaš da praktikuješ i što više poznaješ istinu, sve manje samskara ti se vraća. Samskare, karma su za one koji gledaju na spoljašnji svet kao stvaran. Kada postaneš introvertan, nema

samskara. Kada postaneš introvertan, nema sveta. Nema karme. Karma, reinkarnacija, samskare su za ekstrovertnu osobu. Zaista je zabavno kada si išao u školu, hteli su da postaneš ekstrovertan. Hteli su da budeš otvoren. Ali sada počinješ da razumeš da što si otvoreniji, to si više svetovni, to si više vezan za zemlju. Kako praktikuješ samoistraživanje i počinješ da se fokusiraš na Sopstvo, tada su samskare uništene. Fokusiranje na Sopstvo, na srčani centar uništava samskare. Samoistraživanje samo po sebi to ne čini. To je metod za njihovo uništenje. Metod koji koristiš da pronađeš Sopstvo. I samo kada um umre u Sopstvu, samskare su uništene.

SB: Dakle, samskare su u umu i sve dok nismo fokusirani na um, već smo fokusirani na svest, onda one više nisu delotvorne, zar ne?

R: To je tačno. Jer kada ne ostane nijedno ja, kada je misao-ja uništena, za koga su samskare? Samskare su samo za ja. Nema ja, nema samskara.

SG: Čitam "Sri Ramana, Sećanja" i mnogo se govori o bolestima i drugim stvarima kroz koje je Sri Ramana prolazio. Teško mi je da shvatim zašto je prolazio kroz te stvari i pitam se da li biste mogli da govorite o tome.

R: Naravno. Sam si odgovorila na svoje pitanje. Tebi je teško da razumeš. Ko si ti? Sve dok veruješ da si čovek, posmatraćeš bolest i posmatraćeš stvari ovog sveta. Ali kada prevaziđeš sebe, svoje malo ja, i počneš da osećaš stvarnost, u stvarnosti postoji samo savršenstvo. Niko se

ne rađa, niko nije bolestan i niko ne umire. Svest je jedina moć. Ništa drugo ne postoji. Dakle, kada vidimo Ramanu kako umire, vidimo svoje sopstveno stanje svesti. Vidimo odakle dolazimo. Ramana nikada nije mislio da umire. Nikada nije verovao da umire. Njemu nije postojala smrt, nije postojala tranzicija, nije postojala promena iz života u smrt i onda postaješ celovit u smrti. Ramanu su život i smrt bili jedno. Nije bilo sumnje u to. Nije bilo dualnosti. Nije bilo bolesnog tela koje treba da ozdravi. Postojalo je samo jedno i ti si to jedno. Ali sve dok živiš kroz svoja čula, posmatraćeš život i smrt i donositi zaključke. Zato je toliko neophodno da radiš na sebi i podižeš se sve više i više dok telo nije potpuno uništeno u umu. Um-telo je potpuno izbrisano. Tada postoji samo apsolutna svesnost, nirvana i u tom stanju nema smrti.

SG: Da nastavim malo dalje, govorili ste o analogiji sa sanjanjem o drveću i neko bi vas pitao: "Da li želiš da uradiš nešto povodom drveća", ako bi se probudio, samo bi se osmehnuo, znajući da nema drveća. I tako je Ramana dozvolio sebi da bude podvrgnut brojnim napornim tretmanima i stvarima. (R: Da.) U koju svrhu?

R: U svrhu svojih posvećenika. (ST: U koju svrhu?) U svrhu svojih posvećenika. Da je bio sam, živeći u pećini, sedeo bi tamo ili ležao, smešeći se. Ali njegovi posvećenici su bili toliko uporni, hteli su da sačuvaju telo, pa im je dozvolio da uživaju. To mu je pričinjavalo zadovoljstvo. Zato je dozvolio da se dogodi. Ali to nije učinio zbog bilo čega što je bilo u njemu, bio je iznad svega toga. Bilo je to samo za zadovoljstvo

njegovih posvećenika. (SG: U knjizi jasno stavljaju do znanja da Ramana nije doživljavao ono što su njegovi posvećenici doživljavali.) Naravno da nije. Da je doživljavao ono što su oni doživljavali, bio bi kao jedan od njih. Bio je iznad svega toga.

SH: Zašto bi popustio pred njihovim neznanjem? Umesto da ih probudi iz toga?

R: Nije popustio pred njihovim neznanjem. Samo je dozvolio da se dogodi. (SH: Zašto?) Iz istog razloga iz kojeg je dozvolio da se njegovo telo pojavljuje kao stvarno. Iz istog razloga je njegovo telo išlo u šetnju i pravilo doručak i prolazilo kroz razne vrste iskustava, zašto? To je pojava. (SH: Ali to ih drži, njegove posvećenike, u njihovoj iluziji.) To ih, u trenutnom stanju u kojem se nalaze, čini da se osećaju malo bolje. Shvatao je da ne mogu svi istovremeno biti prosvetljeni. (SH: Ali njihovo osećanje bolje ih drži u njihovoj iluziji.) Njihovo osećanje bolje ih drži u njihovoj iluziji sve dok to traje. Ali oni su u stanju da vide stav Bhagvana. Kada su u stanju da vide odakle on dolazi i da ga bolest ne pogađa, to ih navodi da se probude u većoj meri. Ali pojava je da je on patio i da oni brinu o njemu. Ovo je pojava tela, on može biti samo svoj. Zato ih nije mogao zaista probuditi ako nisu bili spremni da budu probuđeni. Bili su ono što su bili i on je bio ono što je bio. To je kao kada govorimo o milosti gurua, samo oni koji su zreli učenici mogu da je prime. Tako su oni koji su bili istinski posvećenici mogli da vide istinu o Bhagvanu. Nisu svi reagovali tako.

SH: Onda ne bi želeli da se preduzimaju stvari da se pokuša izlečiti ili nešto?

R: Njih to nije zanimalo. Bilo je mnogo posvećenika koji su samo posmatrali i nisu se uključivali u to. Samo su posvećenici koji nisu bili duhovno visoki brinuli o svim tim stvarima. (SH: Ono što ne razumem je zašto bi popustio pred njima i dozvolio da se stvari rade njegovom telu za koje nije imao interesovanja...) Zbog velike samilosnosti. (SH: Je li to samilosnost?) Naravno. (SH: To ga drži bolesnim?) Ne stvarno. Kada vide šta se dogodilo nakon što je sve bilo gotovo, mnogi od njih su doživeli buđenje. Uspeli su da vide ludost svega toga. Ali dok se odvijalo, morali su da učestvuju. To je kao kada voziš svoj auto i vidiš nekoga koga je udario auto i nikog nema, da li bi prošao i rekao da se ne dešava? I ne bi mario za osobu koja je udarena? Zaustavio bi svoj auto i pružio pomoć najbolje što možeš, ali bi znao istinu. I dalje bi pružio pomoć. Kako bi to izgledalo da su svi učenici i posvećenici gledali Ramanu kako kopni i da su se svi smejali i igrali karte i govorili: "Pa, ovo se ne dešava." Oni nisu dosegli to stanje. Zato moraju da rade ono što moraju da rade i Ramana mora da radi ono što mora da radi. Setite se priče koju sam jednom ispričao o

škorpiji? O Učitelju koji je sedeo pored bare, posmatrao škorpiju kako pliva preko i kada bi se skoro udavila, podigao bi je i vratio na obalu. Onda bi posmatrao kako pliva preko i kada bi se skoro udavila, podigao bi je i vratio na obalu. I jedan lutalica je došao

i video sve ovo i rekao: "Učitelju, šta to radiš?" a Učitelj je odgovorio: "Dharma je škorpije da pokuša da prepliva i moja dharma je da je pokušam spasiti." Dakle, dharma onih posvećenika je da brinu o Bhagvanu na način na koji su to činili i dharma je Bhagvana da dozvoli da se to dogodi. (SH: Čak i ako nema nikakvog smisla?) Nema. Postojanje nema smisla, ali se čini da je tako.

SI: Mogu li da postavim pitanje? (R: Naravno, zato sam ovde.) Biću kratak. Ono što ovaj mladić želi da zna, ono što većina nas želi da zna. Kada osoba ima rak ili mnoge od ovih bolesti tela, najgora stvar u vezi sa tim je nelagodnost i bol. (R: Hmm.) Dakle, ako sedim ovde u bolu i upravo sam uzeo svoju pilulu protiv bolova, što sam i učinio, ili treba da budem oko ljudi da ne osećam bol, ili moram da dođem ovde da ne osećam bol, onda šta je najbolja stvar koju mi obični ljudi možemo učiniti, a da moramo doseći mnogo duhovnosti da ne bismo osećali bol? (R: Bol možeš samo osećati, ali ga takođe možeš posmatrati.) E, to je drugo pitanje koje sam hteo da postavim. Ako kažete da smo u kancerogenom stanju i neko drugi bi mogao reći "pa zašto", a vi biste rekli, "za posvećenika", jer treba da to iskuse i možda se ponekad nakon toga prosvetle. Mislim da bi većina nas rekla ili znala da samo kroz patnju ili kroz bol ili kroz napor učimo da imamo samilosnost prema drugim ljudima i da uložimo trud. I istovremeno ćete reći da to gotovo ne može biti kolebanje jer ne bi trebalo zaista da brineš o tome šta drugi ljudi tamo rade ili o sceni saobraćajne nesreće, brini o sebi. Dakle, postoji li nešto što guru ili napredan čovek može pokazati sa kancerogenim telom svojim posvećenicima. Postoji li nešto što bi trebali znati o patnji ili ljudskom stanju kako bi shvatili da to nije važno, pretpostavljam da to govorite.

R: Važno je kada prolaziš kroz to. Sve dok prolaziš kroz to i osećaš to, onda ti je važno. Ne treba da zamišljaš da ne postoji kada zapravo postoji. Zato treba da učiniš sve što možeš da ublažiš bol od sebe. Ako moraš da uzimaš pilule protiv bolova ili ako moraš da ideš kod lekara, činiš šta god je neophodno u tom trenutku, ali uvek možeš shvatiti da je tvoje telo to koje prolazi kroz ovo, a ne ti. Ti nemaš ništa sa ovim jer ti nisi svoje telo. Možeš raditi oboje istovremeno. Možeš upravljati bolom najbolje što možeš i istovremeno nastaviti da shvataš da nisi telo. Da bol dolazi tebi kao ja. Vezan je za tvoje ja. Tvoje lično ja. To je ja koje pati, ne ti. Kako nastavljaš da činiš ove stvari, primetićeš da bol postaje sve manji i manji. Ne osećaš ga tako snažno. Kada se poistovetiš sa ja i shvatiš da ja prolazi kroz bol, onda patiš. Ali kada se ne poistovećuješ sa ja i samo posmatraš i gledaš i shvatiš da ja prolazi kroz bol, a ne ti, patnja postaje podnošljiva. Nećeš prestati da patiš jer je vezana za tvoje telo i tako snažno veruješ u svoje telo, ali će postati podnošljiva i patićeš sve manje i manje. Ne pokušavamo da kažemo da patnja ne postoji, to bi bilo idiotski za osobu koja doživljava patnju. Kažemo da postoje ona bića koja su

nazvana Džnaniji koja su prevazišla svet, univerzum i sve što pripada tome i nema patnje za te ljude. Ipak drugi ih vide kako pate. Patnja je očigledna drugima koji nisu u tom stanju. Zato ne smeš biti osuđujući. Jer kada govoriš, govoriš o stanju u kojem se nalaziš i nemaš pojma o stanju Džnanija. Svi gledate tako ozbiljno, nije ozbiljno, šala je.

ST: Roberte, mogu li da te pitam nešto? (R: Naravno.) Ako je sve predodređeno, da li je to samo u svetu iluzije? I da li bi to značilo da nema nesreća i ako je došla bolest, da li bi bila predodređena i izlečenja bi bila predodređena i da li bi tvoje vreme prosvetljenja bilo predodređeno, jednostavno ne mogu da...

R: Sve što ti se dogodilo od rođenja bilo je predodređeno. Tek kada shvatiš da nikada nisi ni rođen i postaneš introvertan i uđeš unutra, sve to prestaje. Ali sve dok živiš u ovom svetu kao ljudsko biće, sve je predodređeno. Tek kada se uzdigneš u svesti roneći duboko u sebe, prevazilaziš predodređenost. Istina je da niko nije predodređen, to ne postoji. Ali sve dok

veruješ da si telo, to postoji jer je telo živelo pre i pre i pre i nastaviće da živi iznova i iznova i iznova. Sve dok verovanje u telo postoji u tebi. Kada je to verovanje uništeno, ko ostaje da bude predodređen? Šta ostaje da bude predodređeno? Sve to postaje suvišno. Da li to pratiš?

ST: Na neki način, ali čini se da je to proces. Mislim da sam te čuo da govoriš da se možeš probuditi u trenu... (R: Da.) Ali meni se čini da mi je trebalo dosta vremena da se probudim i pretpostavljam da je i to deo iluzije, ne znam. Čini se kao proces. Ako ne mogu da se odreknem svog verovanja u telo odjednom, da li to znači da se karma i predodređenost smanjuju kako proces napreduje?

R: Sve dok proces traje, predodređenost postoji. (ST: Na isti način?) Tek kada uđeš unutra i prevaziđeš ego i telo, predodređenost prestaje da bude. (ST: Pa, mislim da ponekad imamo bljeskove saznanja tih stvari, ali onda se svet ponovo vrati.) Kako nastavljaš sa praksom, bljeskovi će se širiti i svet će se skupljati. (ST: Hvala ti.) Zaboravi na vreme, samo nastavi sa praksom. (ST: Učiniću to.)

SI: Mogu li da postavim još jedno pitanje? (R: Naravno.) Ovo može biti o tome kako se duh kreće. Pre otprilike tri nedelje prodavali su knjigu "Ja sam Sopstvo." (R: Hmm.) i jedan od učenika Ramane - neću pokušavati da izgovorim ime i mlada žena koja je bila njegov učenik i on - I pričalo je o učeniku koji je ležao na podu sa zmijama i pacovima. I jedan od pacova je umro. I pacovi bi dolazili i sedali mu u krilo ili na koleno i smejali se, kao da su u stanju blaženstva kao i on. I osetio je da je, kada je pacov umro ili preminuo, primio Sopstvo i na slici nakon što je izdahnuo, bilo je kao tri bebe pacova koja su plesala. I znam da u hinduističkoj filozofiji ???(učenik traži reč) (R: Transmigracija.) Transmigracija, da, ali većina ljudi kroz koncepte ne veruje da se ljudsko telo ikada vraća u nižu egzistenciju i takođe pretpostavljam da je to kao majmun za koga oseća da je poznat u

prethodnom postojanju kao osoba. I ovo bi bilo anatema za sistem verovanja mnogih ljudi jer oni veruju da se samo razvijaju napred i nikada unazad.

R: Dakle, gde je pitanje? (SI: Šta je tačno? Da li oba postoje?) Nijedno nije tačno i oba su tačna. Ne idi po svom sistemu verovanja. (SI: Pa, teško mi je da poverujem da je ovo učenik Ramane, zašto je to napisano?) To je razlog zašto često govorim kada počnem čas: "Ne verujte ničemu što govorim," u ovom svetu je sve moguće, a ipak kakva je razlika? Ono što treba da uradiš je da radiš na sebi. Čitaj knjige ako želiš, ali uzmi ih sa dozom rezerve. (Ko je izmislio taj izraz? (smeh)) Ne traži se od tebe da prihvatiš sve što čitaš.

SI: Pa, ja ne prihvatam. Kada pomisliš na nekoga ko je toliko evoluirao, trebalo bi da zna razliku između budalaste gluposti i nečega što se dogodilo... (R: Sudiš!) To je osuda, da.

R: Otkrij ko si ti i kada otkriješ svoju sopstvenu stvarnost, onda ćeš to razumeti. Ali ljudi pretpostavljaju da imaju razne vrste iskustava. Pogledaj sva iskustva kroz koja je Jogananda prošao u "Autobiografiji jednog jogija" i drugim knjigama. Postoji mnogo priča, postoji mnogo knjiga, neke priče su istinite, neke su lažne, ali hajde, vidi ko si ti, radi na sebi i ne obraćaj pažnju na sve te stvari.

SE: To je kao, koja je razlika između pravog sna i lažnog sna. (R: Hmm?) Oba su snovi. (R: Oba su snovi.)

R: (odgovara prethodnom učeniku) Vidi, čini mi se da imaš veoma jak sistem verovanja, uvek govoriš ovo je ispravno, a ovo je pogrešno. (SI: Ne osećam se baš tako, ali ako je tako...) Verujem u ovo, a ne verujem u ono. Ne bi trebalo da pravi razliku. Samo pročitaj i reci: "Aha, to je interesantno," i radi na sebi.

SB: Roberte, um uvek izgleda da se opire svesti i uvek traži svoju sreću negde drugde. Pa, kada će um shvatiti da ako počiva u svesti, jednog dana će sreća doći nad njega?

R: Kada prestaneš da obraćaš pažnju na njega. Što manje pažnje daješ svom umu, više će se stišati. Ne daj umu moć. Ne veruj da je tvoj um veoma moćan i da ti može prouzrokovati bol i razne vrste prepreka. Pitaj se: "Kome pripada um?" Poenta je da uvek budeš svestan ko si zaista. Poistoveti se sa svojim izvorom. Ne pridaj umu nikakvu zaslugu, ni vrednost, ni moć, verujući da je jak i da ga je teško prevazići. Radije idi izvan uma i otkrij kako je um nastao, i kome je nastao, i tada ćeš postati slobodan.

SH: Postoji li takva stvar kao um, entitet? Govorimo o njemu kao da postoji um, ali ne postoji um, postoje samo misli.

R: To sam i govorio, um ne postoji. (SH: Ne.) Um je samo gomila misli. (SH: Tačno.) Kada usporiš um, to znači da usporavaš misli. (SH: Nema misli, nema uma?) Upravo tako. Um ne postoji, kao što ni telo ne postoji, ni svet, ni univerzum. Sve su iz uma i um

je zapravo lično-ja. Dakle, kada pratiš lično ja nazad do izvora, um odlazi i sve sa njim.

SB: Dakle, uvek koristimo um kao referentnu tačku da pronađemo istinu i zato je nikada ne nalazimo iz te tačke gledišta.

R: Zato što verujemo u um. Mislimo da je um veoma jak i da se moramo boriti protiv njega da bismo ga uništili. Nikada neće biti uništen ako tako osećaš. Moraš postati neutralan i ne boriti se protiv takozvanog uma. Već ga posmatraj, gledaj ga i prati ga nazad do njegovog izvora.

ST: Um se mora nekako uveriti da postoji nešto veće od uma.

R: Ne stvarno, ne želiš da uveriš um u bilo šta, želiš da ga uništiš, anihiliraš. Što više pokušavaš da uveriš svoj um, više moći će imati nad tobom. Zato moraš da istražuješ: "Kome dolazi um?" I uvek ćeš se vratiti na misao-ja. Prati misao-ja do izvora, um će otići. Da li želiš da pročitaš Džnani Meri? Sada slušaj ovo pažljivo, ovo je tvoja istinska priroda. Ovo si zaista ti. (Učenik čita ispovesti jednog Džnanija, pogledajte početak ove knjige.) (Robert zatim pušta traku pesme učenika koja je napisana za njega) Učenici aplaudiraju pesmi.

SI: Skupimo donacije za Roberta, zašto to ne bismo uradili, moramo imati jednu.

SM: U redu, bilo kakve donacije idu Robertu. (prekid trake)

R: Bilo mi je zadovoljstvo biti ponovo sa vama. Volim vas sve, Bog vas blagoslovio, hvala vam što ste došli. Zapamtite da volite sebe, da obožavate sebe, da se molite sebi, jer Bog prebiva u vama, kao vi, mir.

SL: Hvala ti.

R: Dok se ponovo ne sretnemo, možete sada ići kući... (traka se završava) [TOC]

Ništa Je Tvoja Istinska Priroda 8. avgust, 1991.

Robert: Dobro veče. Lepo je biti ponovo sa vama. Pozdravljam vas svim srcem. Šta je to što zaista želiš od života? Neki od vas žele savršeno zdravlje. Neki od vas žele bogatstvo. Neki od vas žele sreću, novi život. Neki od vas žele samospoznaju. Svako nešto želi. Ovo je veoma velika greška. Ono što zaista želiš od života jeste ništa. Ništa je tvoja istinska priroda. Ti si ništa. Nisi nešto. Ako želiš nešto od života, to nešto se mora promeniti. Sve u materijalnom svetu mora se promeniti. Dakle, šta god da želiš od života je prolazno. Nije večno. Ima početak i kraj. Ništavilo o kojem govorim je večnost, sveprisutnost. Kada se ne poistovećuješ ni sa čim, sve se odvija kako treba i postaješ veoma srećan. Kada gledaš u budućnost pokušavajući da postaneš nešto, ili da dostigneš nešto, ili da poboljšaš nešto, uvek brineš, imaš strahove. Čak i ako to dostigneš, nije ono što si mislio da će biti. Kada se poistovetiš sa prazninom, svojom istinskom prirodom, to je Brahman, apsolutna stvarnost. Drugi naziv za čistu svesnost je ništa. Apsolutna stvarnost je ništa. Čista inteligencija je ništa. Tvoja istinska priroda je ništa. To je ništa što možeš opisati. To je čista praznina. Telo za koje veruješ da imaš brinuće se o sebi. Tvoje željenje nečega sprečava te da budeš svoje Sopstvo. Nije bitno šta je to nešto. Sve dok nešto želiš, to te sprečava od tvoje

istinske stvarnosti i prouzrokuje patnju. Kada se isprazniš, tada ima dosta mesta za ništa. Ali sve dok imaš unapred stvorene ideje, koncepte, želje, potrebe, ambicije, nade, ispunjen si do vrha. Nema mesta za ništa. Zato se ništa čini da ti izmiče, i uvek želiš nešto. Telo za koje misliš da jesi uvek će se brinuti o sebi. Ne moraš imati nijednu misao o svom telu, ili o svojim poslovima, ili o bilo čemu, i živećeš najčudesniji miran život. Zbog činjenice da je priroda maje čista sreća. Maja, svet kakav se pojavljuje, proizilazi iz čiste sreće. Kako stalno misliš o stvarima, čista sreća ne može biti, jer si se poistovetio sa umom, sa telom. Nisi prazan. Zato si svetovan. Tvoja čula su pod kontrolom. Kako puštaš svoja čula, svoje želje, svoje potrebe, maja više nije pod kontrolom. To je nova igra. Podloga, sreća, čista svesnost, koja je u

osnovi svega, preuzima. I čak iako izgleda da imaš telo, tvoje telo se odvija kako treba. Svi tvoji poslovi su uređeni, bez ijedne želje. Tvoje telo je karmičko. Ono što izgleda kao tvoje telo je predodređeno. Kada se telo prvi put pojavilo, sve o tebi je bilo predodređeno. Da li ćeš biti muško ili žensko, kakav ćeš nos imati, tvoja boja, gde si rođen. Sve je bilo uređeno. Ti apsolutno nisi imao nikakve veze sa tim. Zar nije razumno pretpostaviti, dakle, da ista moć koja je bila u stanju da te dovede na ovaj svet kao pojavu, može da brine o ovoj pojavi, održava je i podržava, i čini sa njom ono što treba da se dogodi. Problem počinje kada reaguješ. Doveden si na ovaj svet učeći razliku između lošeg i dobrog. Učiš se u ranom uzrastu da su ove stvari loše, a ove stvari dobre. Ipak, ovo je pogrešno mišljenje, jer ništa nije ni dobro ni loše, već mišljenje to čini takvim. Um misli. On govori nešto ovako: "Loše je biti bolestan. Dobro je biti zdrav. Loše je biti siromašan. Dobro je biti bogat." Ako bi to bilo tačno, zašto je to što je većina Mudraca bilo nekako bolešljivo i nikada ništa nisu posedovali? Ipak svi pamte njihova imena i znaju ko su. Ali kada imaš osobu poput Donalda Trampa, Arnolda Švarcenegera, ti ljudi postaju poznati na neko vreme. Da li će ih iko pamtiti za sto godina? Ipak, imena kao što su Ramana Maharši, Ramakrišna, Šankara, Isus, Muhamed, Mojsije i tako dalje, ova imena će se pamtiti hiljadu godina od sada, i njihova slava će rasti sve više i više. E, sad, šta pokušavam da kažem? Pokušavam da kažem činjenicu da nemaš apsolutno ničega da brineš, ničega da se bojiš, ničega zbog čega da se uznemiravaš. Jedini posao koji zaista imaš je da prestaneš da misliš. Prestani da misliš o bilo čemu. Znam da su te učili da veruješ da ako prestanem da mislim, moji poslovi će propasti. Svakakve užasne stvari će mi se dogoditi. To nije tačno. Tvoje telo će uraditi ono što je došlo da uradi, bilo ti to drago ili ne. Ti apsolutno nemaš nikakve veze sa tim. Zašto se svađati? Zašto prepirati? Recimo, na primer, upravo sada neko radi nešto što ti ne voliš. Uzvratiti znači reagovati, i to ti prouzrokuje gomilanje nove karme, koja mora biti izbrisana pre ili kasnije. Zato se vraćaš na zemlju iznova, i iznova, i iznova. I prolaziš kroz razne vrste iskustava sve dok ne naučiš da ne reaguješ. Dok ne shvatiš da je sve u redu, baš onako kako jeste. Kada možeš naučiti da je sve u redu, baš onako kako jeste, spreman si za sledeći korak, a to je: šta jeste? Šta jeste? I shvataš: "Ja jesam." Kada kažeš "Ja jesam", nećeš se odnositi na svoje telo. Odnosićeš se na svest. Svest i "Ja jesam" su sinonimi. Sve dok reaguješ na osobu, mesto i stvar, i imaš snažnu svest tela, kad god kažeš "Ja jesam", odnosiš se na svoje telo. Ali kako praktikuješ bhakti, predanost, nevezanost, samilosnost, iznenada ćeš shvatiti da "Ja jesam" je sveprisutnost, i kada kažeš "Ja jesam", odnosiš se na ceo univerzum.

Ti si univerzum, galaksije, planete, drveće, sve. I šta god činiš svemu ili bilo čemu, činiš sebi. Zato ćeš dvaput razmisliti pre nego što se naljutiš, pre nego što odlučiš da uzvratiš, pre nego što reaguješ. Samo kada praktikuješ ovo, možeš da rasteš. Pogledaj kako postaješ uzbuđen zbog sveta svakog dana. Uvek pokušavaš da se rešiš lošeg i zameniš ga dobrim. Ovo je velika greška. Moraš da zapamtiš da istinsko stanje nije ni dobro ni loše. Moraš da naučiš da zaboraviš na svoje telo. Tvoje telo nema šta da ti ponudi. Ne osuđuješ ga niti ga proklinješ. Ne voliš ga niti ga obožavaš. Ostaviš ga na miru. Dok ga ostavljaš na miru, ono će učiniti sve što treba da uradi. Ove stvari moraju biti urađene pre nego što uopšte možeš da razmotriš Advaita Vedantu. Zato i pričam o njima tako često. Znam toliko ljudi, sve o čemu misle je prosvetljenje. Ipak imaju loše

naravi, loše ćudi, sebični su, samo su zaokupljeni svojim telima i onim što je dobro za njega. Ipak hodaju okolo govoreći: "Ja sam svest, ja sam čista svesnost, ja sam krajnja stvarnost." Sve vreme pričaju o svom telu. Nisu naučili da transcendiraju telo i pripisuju sve ove veličanstvene atribute ličnom sopstvu. Lično sopstvo, telo, nikada ne može biti prosvetljeno. Nemoguće je. Telo nije stvoreno da bude prosvetljeno. Telo nema apsolutno nikakve veze sa oslobođenjem. Ipak tvoja istinska priroda je prosvetljenje, oslobođenje, ništavilo. Postoje li dvoje od tebe, jedno telo a drugo oslobođeno? Postoje li dva ja jesam? Naravno da ne. Postoji samo jedno Sopstvo i ti si to. To znači da je istina da nema tela, nema uma, nema opažača i nema ničega što treba opaziti. Sve je to halucinacija. Da li si ikada imao halucinaciju? Pa imaš je sada, jer veruješ da je sve što vidiš stvarno. Moje lično iskustvo je da ništa što um proizvede nije stvarno, a um je izvor čitavog postojanja. Šta se dešava sa postojanjem kada si u dubokom snu? Nije ovde. Nestalo je. Gde je otišlo? Nikuda nije ni otišlo. Nikada nije ni postojalo, a jedino vreme kada možeš ovo dokazati je kada si u dubokom snu. Svet izgleda da se odvija za druge, ali što se tebe tiče, nema ničega, jer si ti u dubokom snu. Jedina razlika između tebe i toga da si u dubokom snu, i da si samorealizovan dok si budan, je da kada si u dubokom snu ti si realizovan, ali je to subjektivno. Kada si budan i realizovan si, to je objektivno. Ali stanje je isto. Objekti se pojavljuju samorealizovanoj osobi, ali samorealizovana osoba vidi pravo kroz njih, kao vodu u fatamorgani, kao zmiju u užetu, kao plavo nebo. Jednom kada si iskusio da voda u fatamorgani nije stvarna, više te nikada ne može prevariti. Jednom kada si iskusio da zmija, izgleda kao zmija; ali je uže, više te nikada neće prevariti. Jednom kada si iskusio da nema neba i da nije plavo, više te nikada neće prevariti. Tako i jednom kada si iskusio da si ti Sopstvo, svet te više nikada ne može prevariti.

Ljudi, stvari, mesta, sve postaje šala. Oni nemaju postojanje. Kada ti taj osećaj dođe, jedva osećaš da si telo. Vidiš svoje telo u svetu kao fatamorganu. Izgledaju da postoje, ali ne postoje. Zato te sav strah napušta. Sve želje su transcendirane. Ako se tvoje telo karmički pojavljuje da umire od bolesti poput raka i truli, sve ti je to šala. To je smešno, jer razumeš da nemaš apsolutno nikakve veze sa telom. Ne postoji stanje koje ima moć da te uplaši, jer si transcendirao stanja. Zašto želiš da postaneš ovakav? Jesi li srećan ovakav kakav si? Hedonističkom pojedincu koji je samo zainteresovan za dobar provod, vreme brzo ističe. I bez obzira šta poseduju ili ne poseduju, ili šta rade ili ne rade, mora ih posetiti gospodin Smrt. To je ono čemu se mogu radovati. Prosvetljeno biće zna da ne postoji takva stvar kao što je smrt, jer ne postoji takva stvar kao što je život, i ne postoji takva stvar kao što je rođenje. Zato je prosvetljeno biće uvek slobodno, nije vezano ni za koga ni za šta, i sveprožimajuće je. Prosvetljeno biće zna samo sreću. Sećaš se da sam na početku rekao da je sreća supstrat čitavog postojanja? Ne sreća koju si iskusio, ne ljudska sreća kada stičeš stvari, već sreća koja je izvan reči. Sreća koja je neopisiva, radost koja se nikada ne može objasniti, blaženstvo koje ljudsko biće nikada ne može spoznati. Dakle imaš izbor. U kom pravcu da krenem? Počinje sa tobom. Počinje i završava se sa tobom. Moraš pošteno da pogledaš svoj život, pošteno da pogledaš svoje misli, svoje želje, pošteno da pogledaš kako si živeo, i počneš da radiš na sebi da bi to transcendirao. Način na koji transcendiraš jeste postizanjem tihog uma. Prestani da misliš. Nikakve misli. Nikakvi ciljevi. Nikakve misli. Ne govori sebi: "Želim da postignem samorealizaciju," jer će te to držati podalje od toga. Misićeš da postoji nešto što moraš da uradiš da bi to postigao, dok sve što zaista treba da uradiš jeste da se probudiš. Pogledaj sebe. Pogledaj kako su te tvoje misli vladale, držale u ropstvu prema njima, kako su ti misli izazvale strah, sumnjičavost, sumnju, strepnju, brigu, i počneš da radiš. Sve dok misli nastavljaju da dolaze, moraš postaviti pitanje: "Kome one dolaze?" Tako sve počinje. Zaboravi na svet. Zaboravi na sve. Znam da neki od vas već govore: "Ako zaboravim na sve, kako će se stvari obaviti?" Kao što sam vam ranije objasnio, pre nego što ste rođeni sve je već bilo postavljeno, i vaše telo će proći kroz iskustva kroz koja mora proći, ali to nema apsolutno nikakve veze sa vama. Zato zaboravi na to. Pozabavi se stvari koja je pred tobom. Priznaj prvo da te tvoje misli potpuno kontrolišu, i da ti je teško da pobegneš od njih. Zatim počneš da radiš

tako što istražuješ: "Kome one dolaze?" Kakve god misli ti dođu, postavljaš isto pitanje. Nije bitno da li su misli dobre ili loše.

Neki od vas još uvek veruju da postavljanje pitanja "Kome ovo dolazi?" važi samo za loše misli, ili kada stvari ne idu vašim putem. Naprotiv. Sve misli su pogrešne. Bez obzira kakve srećne misli ti dođu, bez obzira kakve užasne misli ti dođu, moraš pitati: "Kome one dolaze? Kome one dolaze? Dolaze meni. Osećam ih. Pošto mogu misliti o ja, moram biti odvojen od svog Sopstva, i sve moje misli su nanizane na ja." Stoga pratiš nit ja do izvora, shvatajući sve vreme da ti nisi ja. Postaješ svedok ja. To samo po sebi čini da se osećaš divno, jer počinješ da shvataš da je tvoja istinska priroda sloboda. Ja ima probleme. Ja ima strepnju, sumnjičavost, bes, strahove, frustracije, potrebe, želje, sve je vezano za ja. Čak i ja želi da postane samorealizovan. Posmatraj ja. Prebivaj u ja. Samo prebivanjem u ja misli počinju da slabe. Kada dođe više misli, ponovo istražuješ: "Kome one dolaze?" i shvataš da pripadaju ličnom ja. U ovom trenutku, kada svedočiš ja, ne istražuj: "Ko sam ja?" već provedi vreme svedočeći ja. Kako te dalje misli prekidaju, ponovo istraži: "Kome one dolaze?" Opet: "Dolaze meni, ja." Opet oseti i shvati da je moja istinska priroda sigurna i bezbedna. Ja ima problem. Kada dođeš do ove spoznaje nakon nekog vremena, tada možeš istražiti: "Ko je ovo ja? Ko sam ja?" Zapamti, kada govoriš: "Ko sam ja?" ne govoriš o svojoj istinskoj prirodi, koja ne doživljava probleme. Misliš na svoje lično ja, koje je odvojeno i odvojeno od tebe. Odakle je došlo ovo ja? Ko mu je dao rođenje? Ako ovo radiš ispravno, sve će doći samo od sebe. Počećeš da osećaš i shvataš svoje Sopstvo. "Kada sam spavao, ja me nije smetalo. Kada sam sanjao, ja me nije smetalo. Ali sada kada sam se probudio, ja je rođeno. Ko mu je dao rođenje?" Ova vrsta istraživanja će prouzrokovati da ti se desi nešto lepo. Počećeš da osećaš da niko nije dao rođenje ja. Ono nikada nije ni postojalo. Znam da neki od vas još uvek veruju da je svest, ili Sopstvo, dala rođenje ja. Kako to može biti? Svest, Sopstvo, sveprožimajuća je. Zauzima sav prostor. Nema mesta ni za šta drugo. Drugim rečima, ne može postojati svest i ti, ili svest i ja, ili svest i svet, jer jednostavno nema mesta. Nikada nije bilo mesta za tebe i ja. Ovo će ti biti novo otkrovenje. Probudićeš se, jednostavnim shvatanjem ove velike istine. Kada kažem da tražiš izvor ja, izvor ja je ništa. Ono dolazi iz ničega. Ali postavićeš pitanje: "Zašto je onda uopšte došlo?" A odgovor je: nije. Ja postoji kao što tvoje telo postoji, kao što tvoj um postoji, kao što svet postoji, kao što univerzum postoji, kao što Bog postoji. Sve je to ja. Ako ništa od ovih stvari ne postoji, ni ja ne postoji.

Važna stvar koju treba zapamtiti je, kada se igraš sa ja, ne poistovećuj ja sa telom ili sa svojim Sopstvom. Drži ja odvojenim. Shvati da je tvoje telo vezano za ja, univerzum je vezan za ja, ali ja ne postoji. Ništa mu nije dalo rođenje. Zato sam, kako sam otvorio večerašnje predavanje, rekao da je tvoja istinska priroda ništa. Ti si puko ništa. Ti si ništa. Ništa, ništavilo je svest, apsolutna stvarnost, čista svesnost. To je Parabrahman, izvan Brahmana je, i ti si to. Počinje i završava se sa tobom. Šta radiš sa svim svojim vremenom tokom dana? Ne postoji takva stvar kao da si previše zauzet da praktikuješ samoistraživanje. Ovo treba da bude prvo u tvom životu, jer je ovo tvoj život. Sve ostalo je sekundarno. Ako ti se ovo na početku čini preteškim, predaj sve Bogu. Neka Bog brine o svemu za tebe. (prekid trake) Reci nešto ovako: "Bože, samoistraživanje je preteško za mene sada. Izgleda da nigde ne stižem s njim. Ali predajem tebi svoje emocije, svoje telo, svoj bes, svoje strahove, svoje frustracije. Predajem ti univerzum, svet. Sve u šta verujem, predajem tebi. Uzmi i čini sa mnom što hoćeš. Ja sam samo lutka za tebe. Igraj se sa mnom kako želiš," i ostavi tako. Dok nastavljaš da se predaješ svakog dana, dvaput dnevno, triput dnevno, već i samo od toga strah će te napustiti. Tvoje frustracije će te napustiti. Tvoj um se neće koncentrisati na tvoje telo. Postaće slabiji, samim predavanjem. Izbor je tvoj. Učini šta moraš. Ali zapamti, nastaviti igrati igru života samo će te odvesti u više života, više rođenja, više smrti, više frustracije i više neznanja. Shvati istinu o sebi i postani slobodan.

SD: Mogu li postaviti pitanje? (R: Da.) Ko se predaje? Stvarno ne razumem?

R: Kada se predaješ veruješ da si telo, um. Dakle, kada govoriš o predavanju, um i telo se predaju. (SD: Da li je to isto kao ja kojeg pokušavaš da se rešiš?) Ne praktikuješ samoistraživanje. (SD: Razumem to, ali sam samo bio zbunjen oko toga koji aspekt osobe ili kako god to nazvali se predaje, da li predavanje vrši?) Telo vrši predavanje. Dakle, predaješ svoje strahove, svoje frustracije, svoj um, svoje ideje. (SD: Tvoje reakcije?) Sve. Sve odlazi, to je predavanje. Naravno, ako si viši na putu praktikuješ samoistraživanje. Ali ako ne možeš praktikovati samoistraživanje, predavanje će te takođe odvesti tamo.

SG: Roberte, takođe Ramana kaže: "Predaj se jednom i gotovo?"

R: Naravno, ako si u stanju da to uradiš. Predaj se jednom i sve je gotovo. To je opet za zrelog sledbenika. Kada sve predaju i u procesu predavanja svega idu sve dublje i dublje i dublje. Govoriš: "Uzmi moje telo, uzmi moj um, uzmi moje misli, uzmi moje strahove, uzmi svet, uzmi univerzum dok ništa ne ostane i onda si slobodan." To je Bhagvan mislio kada je rekao: "Predaj se i gotovo." Daj sve, reši se svega u jednom potezu. Možda ćeš morati nastaviti da se predaješ godinu dana jer imaš toliko stvari kojih se treba odreći, ali nastavi.

SG: Dakle, kome se predaješ?)

R: Svom Sopstvu, Bogu. (SG: Aha.) Kada se predaješ, predaješ sve stvari koje misliš da su stvarne. I dokle god veruješ da su telo i te stvari stvarni, onda je i Bog stvaran. Dakle, predaješ sve te stvari Bogu i u procesu ćeš shvatiti da si ti to.

SF: Imam pitanje, gospodine, indijski spisi kažu da se Sopstvo ne spoznaje proučavanjem spisa... (R: U redu, koje je pitanje?) ...suptilnošću intelekta ne toliko učenjem, već od onoga ko uči, on je poznat, retko njemu Sopstvo otkriva svoje biće. Verujem da to dolazi iz indijskih spisa.

R: To je sjajan citat, ali koje je pitanje? (SF: Pitanje je da je Hrist rekao: "Vi niste izabrali mene, ja sam izabrao vas." Postoji li veza između ovoga, možete li komentarisati?) Pa to znači da smo ti i ja jedno. To je veoma visoko stanje. Vi niste izabrali mene nego sam ja izabrao vas jer sam ja vi. Kako bi moglo biti drugačije? (SF: I mi smo jedno sa Hristom?) Izvinite? (SF: Mi smo jedno sa Hristom?) Mi smo jedno sa Hristom, mi smo jedno sa večnošću, mi smo jedno sa svešću... (SF: Gospodine?) ...mi smo jedno sa Hristom, istina! Uvek smo bili jedno sa Hristom. Dakle, kada Hrist kaže: "Vi niste izabrali mene, ja sam izabrao vas," u krajnjem to je istina jer postoji samo Hrist. Postoji samo Sopstvo, svest, stvarnost. Sve je stvarnost, sve je Hrist. Dakle, Hrist ne može a da ne izabere vas. Jer ti si jedini. "Ja i moj otac smo jedno. Ako ste videli mene, videli ste oca." (Biblijski citati) Dakle, u istini ja sam izabrao vas. Postoji samo jedan i ja jesam to. Da li ovo pratite? (SF: Gospodine?) Da li ovo pratite? (SF: Da gospodine, vrlo dobro. Da, da gospodine.) Dobro. Hrist, kao što kažeš, je krajnja stvarnost. Hrist univerzuma. Dakle, Hrist je izabrao sve, svakoga. Sve je Hrist.

SG: Nije li koncept izabranosti malo iluzija? Nije kao da je iko izabran?

R: Pa, da bi ljudska bića razumela o čemu pričamo, moramo shvatiti da većina ljudi ne može shvatiti ništa drugo. Zato kažeš: "Ja sam izabrao tebe," kao da postoji ja i ti. Ti se stapa u ja, u krajnje ja i oni postaju jedno. Ali da je pisalo: "Ja sam ti i ti si ja i postoji samo jedno," tada mase ne bi mogle pratiti i ne bismo imali sve ove verske organizacije. Ove izreke služe da sve drže začuđenima da bi mogli ići u crkvu.

SJ: Nisu li svi ratovi o tome ko smatra da je izabran a ko nije?

R: Naravno, imate izabrani narod, imate pagane, imate sve vrste ljudi sa svojim idejama i svi ubijaju jedni druge pokušavajući da dokažu da su u pravu. (SJ: Čini se da... smo sami u...) Izabrani? (SJ: Da. Ako bi neko rekao drugome: "Izabrao sam tebe ili njega," kao da neko to zaslužuje, kod mene se javlja ego osećaj: "Ok, ja sam poseban.") Naravno, naravno. Zapamti, pravo značenje "izabrao sam tebe" znači jedno sam sa tobom. Postoji samo jedno i ja jesam to.

SH: To je interpretacija toga, ali sam izraz je dualistički?

R: Da. Opet je namerno napravljeno dualističkim da bi ljudi ostali u redu.

SJ: I od strane crkvenih vlasti.

R: Velikih vlasti. Kada čitaš nešto poput Biblije, moraš čitati između redova. Ne možeš uzimati doslovno.

SK: Roberte, kada je neko svesno slobodan ili svestan da je slobodan. Posmatraču bi se činilo da karma još uvek deluje za tu osobu, ali iz perspektive osobe koja se stopila u krajnju stvarnost, da li oni opažaju karmu ili nemaju nikakvu percepciju karme?

R: Nemaju nikakvu percepciju. Opet, zato su ljudi poput Ramane Maharshija, Rama Krišne i drugi mogli umreti i smejati se jer nisu imali percepciju tela. Percepciju tela osećaju i vide drugi, ali ne i samorealizovano biće.

SH: Uopšte ne opaža telo? (R: Ne.) Ono jednostavno ne postoji, tačka.

R: Ne postoji. (SH: Neverovatno.) Postoji kao senka. (SH: Mogu reći čak ni kao izgled?) Kao senka.

SL: Izgleda, sve vam izgleda gusto, zar ne? Kako nas vidite, mi nismo providne senke?

R: Vi niste providne senke. Ali shvatam, kao tablu i crnu tablu i slike na njoj, da je sve slika u svesti. Ti si samo slika. Vidim je, pojavljuje se, ali shvatam da sam tabla ili crna tabla i ljudi crtaju slike. Slike su superponirane na crnu tablu. Možeš ih obrisati u bilo kom trenutku i nacrtati nove slike i obrisati ih i nacrtati nove slike. Ipak se tabla nikada ne menja. Uvek ostaje ista. Dakle, Sopstvo je uvek Sopstvo i sve promene se dešavaju u Sopstvu. Promene u slikama ne dešavaju se tamo, one se dešavaju ovde.

SL: Ovo je verovatno zaista da shvatimo šta zaista treba da radimo jeste samoistraživanje, ali kada pogledam Džordža ne mogu promeniti svoje gledište, promeniti mišljenje o njemu i znam da vidimo jedni druge kao sebe, ali ipak su svi ovakvi kakvi jesu.

R: Govoriš o svom sadašnjem stanju svesti. (SL: Da.) Tako to vidiš sada. (SL: Ali možeš li promeniti i našu sliku?) Nema šta da se menja, ne postoji. Sve jednostavno jeste. U šta bi to menjao? Nema šta da se menja, fatamorgana je. (SL: Završio sam sa postavljanjem pitanja. (smeh) Samo se pretvara u glupost, ali ah...) (smeh) Kada vidiš fatamorganu u pustinji i kreneš za njom, postaje pesak, ne postoji. Dakle, ne pokušavaš da promeniš fatamorganu u bilo šta. Samo znaš istinu o njoj, da nije stvarna ali je i dalje vidiš. Dakle, Džnani vidi svet kao fatamorganu. Sve se pojavljuje ali ništa ne postoji.

SK: Bio je članak u današnjim novinama o nekom tipu koji je govorio da je život samo veliki hologram, sve je samo iluzija. I mogu to da razumem, ali problem koji imam sa tim je što se čini stvarnim i pitam se kada evoluiraš na viši nivo, da li osećaji nestaju. Mislim, ima li manje tog aspekta?

R: Uopšte nema osećaja u čovečanstvu. Taj osećaj je nestao. (SK: To izgleda kao ključna stvar jer pretpostavljam da ako osećaj nestane onda mislim... jer tu bivam prevaren.) Ono što je teško shvatiti je da govoriš iz ugla adžnanija. (SK: Hm.) I ne možeš zaista shvatiti kako se Džnani oseća dok nemaš sopstveno iskustvo. Zato većini ljudi većinu vremena kažem, ne verujte ni jednoj mojoj reči već imajte sopstveno iskustvo. Otkrijte sami za sebe. Jer je cela stvar veoma paradoksalna. Tvoj um će ti reći: "Kako možeš osećati nešto a da ono istovremeno ne postoji?" Nema logičnog odgovora za ovo jer Sopstvo ne posluje sa logikom. Ono je izvan logike. Možeš doći ovamo i izbosti me i telo će izgledati kao da umire, ali meni se ništa neće desiti. Biću isti. Ali drugima će biti krvi, biće smrti, biće žalosti a ništa se nije desilo, kako to možeš objasniti? Nema reči da se objasni nešto ovako.

SD: Jednom si uporedio način na koji vidiš svet sa gledanjem filma, to je bila najbolja alegorija za mene jer - siguran sam da su svi ovde ili barem ja - potpuno bili uvučeni u film i osećaš emocije i

osećaš se kao da si tamo, ali i dalje postoji ti koji može jesti kokice ili ko zna da nije stvaran život i ko zna da ćeš na kraju i dalje ići kući. Mislim da jednostavno suspenduješ verovanje na nekoliko minuta.

R: Ko? (učenici se smeju) Govoriš sa svog stanovišta. (SD: Da.) Vidiš, zato su ovakva pitanja kao, šta je bilo prvo, seme ili drvo? kokoška ili jaje? Nema ljudskog odgovora. To je izvan toga. Jedini način da saznaš šta Džnani oseća jeste da postaneš jedan. Zato je najvažnije raditi na sebi.

SU: Roberte, želim da ti se zahvalim što si nam rekao o predavanju jer sam do juče radio samoistraživanje od jutra do mraka. Nisam bio siguran da li napredujem sa tim sve dok me juče nije udarilo kao grom iz vedra neba, jednostavno nisam mogao da izdržim. Sve, svaka misao koju sam ikada imao vrtela mi se u glavi i nisam mogao doći do samoistraživanja, jednostavno nisam mogao doći do toga i mislio sam da ću morati da odustanem, ovo je previše za mene. Želim da ti se još jednom zahvalim za aspekt predavanja da me provede kroz ovo.

R: Dozvoli da te podsetim da kada praktikuješ samoistraživanje, ono što zaista radiš jeste da pozivaš sve misli iz prošlih života, iz ovog života, da izađu na površinu. Tako da ih se možeš rešiti. Sve samskare, sva uspavana semena koja čekaju da proklijaju. Kada neko praktikuje samoistraživanje, probudi sve ove stvari. Ponekad se osećaš kao da će ti glava eksplodirati. (SU: Oh, ogromno.) Ponekad te natera da se osećaš gore nego što si se ikada osećao u životu. (SU: To je istina.) I to je dobar znak jer sve izlazi na površinu. Dok obična osoba doživi malo karme tu i tamo, pa još malo. Onda umru i uzmu drugo telo i dožive još karme. Dobiješ samo onoliko karme koliko možeš podneti. Ali osoba koja praktikuje samoistraživanje, sama traži jer sve izlazi na površinu. Stoga, kada se to desi, nemoj se uplašiti. Možeš prelaziti s jednog na drugo. Možeš preći sa samoistraživanja na

predavanje. Kada ti um treba da eksplodira od misli, možeš reći: "Ok Bože, uzmi ovo od mene, dajem ti ga, ne mogu da izdržim, tvoje je uzmi," i daj sve Bogu.

SG: Roberte, da li je izraz "imaš izbor" konvencija govora. Da li je više prisećanje Sopstva kada se ti prozori pojave?

R: To je konvencija govora. Mi zaista nemamo izbor. Sve je predodređeno. Ipak imaš izbor kada odlučiš da se okreneš ka unutra. Kada odlučiš da praktikuješ samoistraživanje, napravio si izbor. I što dublje ideš unutar sebe, veća je transmutacija karme i predodređenosti. Drugim rečima, što dublje ideš unutar sebe, više prevazilaziš svoju prošlu karmu i svoju sudbinu. Dakle, izbor koji zaista imaš jeste da li ćeš biti svetovan ili ćeš se okrenuti ka unutra. Sve ostalo je predodređeno.

SH: Okretanje ka unutra uključivalo bi i poziciju svedoka koja stupa na snagu?

R: Da, da. (pauza) (kratka tišina)

R: Da li bi volela da pročitaš Džnani Meri? (SM: Da.) Evo istine o tebi, tvojoj istinskoj prirodi. (Meri čita "Ispovesti jednog Džnanija", vidi početak ove knjige)

R: Hvala, Meri. Imamo prašad. Prašad je veoma važan. Prašad je učenje. Celokupno učenje je sadržano u prašadu. Zato budite sigurni da pojedete nešto... (traka se završava) [TOC]

Na Putu (Oslobađanje Od Negativnih Navika) 11. avgust 1991.

Robert: Dobar dan. Dobrodošli. Znam da neki od vas, aspirirajući Džnaniji, ne uživate previše u pevanju. (smeh) Pravite veliku grešku. U svim tradicijama sveta postoji pevanje. Katolici, Jevreji, Protestanti, Baptisti, Hindusi, Muslimani. Zašto? Da nije značajno, zašto bi ga imali? Pa, kada dođete ovde, svet vas je držao nedelju dana, utičući na vaše ponašanje. Pevanje na neki način ide duboko u subjektivno, smiruje vas, priprema vas za nešto više. Čak menja vašu svest, podiže vas. Pevanje je veoma dobro. U Ramana ašramu uvek su imali dva sata pevanja pre svega ostalog, ujutro i uveče. Isto u Ramakrišna ašramu. Svuda. Dakle, aspirirajući Džnaniji veruju samo u reč. Reč je beznačajna. Mnogi od vas samo dođete da me čujete kako govorim. Kako znate da ja znam o čemu govorim? Reči su reči. Pevanje je staro hiljadama godina i ima svoju vrednost. Glavna

razlika između okcidentalnog mišljenja i orijentalnog mišljenja je sledeća. Okcidentalno mišljenje prihvata sve što vidi u spoljašnjem svetu kao dobro i loše. Orijentalno mišljenje, do izvesne mere, shvatajući da sve dolazi iznutra, ne prihvata sve što vidi, ili ono što mu čula govore. Posmatra bez vezanosti i bez reakcije. Ovo orijentalno mišljenje postoji hiljadama godina. Sjedinjene Države su stare samo 200 godina. Trebalo bi da razmislite o ovome. Većina ljudi na zapadu teži da bude nešto izvan sebe. Spoljašnji svet utiče na njih. Veruju onome što vide. Spoljašnji svet uključuje njihovo telo i njihove misli. Naravno, veruju da su telo i misao. Takođe veruju da je ono što im svet pokazuje ispravno. To nije istina. Sve na svetu je rezultat nečega unutar tebe. Ceo univerzum je manifestacija tvojih misli. Ništa ne postoji bez tvoje dozvole. Znam da ovo nekima od vas zvuči čudno, ali je istina. Stvari koje mrziš i stvari koje voliš na ovom svetu su tvoje sopstvene projekcije, tvoje sopstveno Sopstvo. Kada biće počne da shvata da su oni svet, oni su univerzum, tada postaju veoma pažljivi o čemu misle, kako opažaju stvari. Sve stvari na ovom svetu podležu zakonu promene. Ništa nikada ne ostaje isto. Shodno tome, ako se neznanjem vežeš za osobu, mesto ili stvar, patićeš, jer se mora promeniti. Kada ne voliš nešto ili nekoga izvan

sebe, zaista ne voliš sebe. Jer je tvoje Sopstvo sveprisutno. Ti si Sopstvo svega što opažaš. Kako možeš ne voleti bilo šta? Sve ima veze sa tobom. Sve je tvoje Sopstvo, ne neke stvari. Ako imaš lošu ćud, ako si neznan, ako mrziš, to činiš sebi. Stoga ti je u interesu da voliš sve. Reci sebi: "Ne razumem o čemu se radi." Budi iskren prema sebi. Ali ako mrzim ono drvo napolju, mrzim sebe. Zašto? Kada si u dubokom snu, da li svet postoji za tebe? Ne možeš reći da svet postoji, jer si u dubokom snu. Ti si praktično mrtav. Jedina stvar u vezi onoga što zoveš smrću i dubokim snom je da se iz dubokog sna ponovo budiš u ovaj svet. U smrti se budiš u drugi svet. To je jedina razlika između dubokog sna i smrti. Dakle, što se tebe tiče, nemaš apsolutno nikakve veze sa ovim svetom, kada si u dubokom snu. Kada odbaciš svoje telo, opet nemaš apsolutno nikakve veze sa ovim svetom, i nastavljaš negde drugde. Otkrij o čemu se ti zapravo radi. Ništa nije onako kako izgleda. To je razlog zašto mi toliko ljudi kaže da je samoistraživanje nekako teško za praktikovanje. Ne mogu da održe korak. Ne mogu da podnesu. Zato su vam svi veliki Mudraci rekli da je samoistraživanje samo za zrele duše. Šta misle pod tim? Misle na ona bića koja su u izvesnoj meri transcendirala svoje loše ćudi, svoje neznanje, svoje neprijatne načine, svoj sistem verovanja. Da biste to uradili, morali ste praktikovati u prethodnom postojanju različite sadhane, duhovne discipline. Kada sve to uradite, samoistraživanje postaje lako. Volite ga. Postaje deo vas. Ali kada još uvek imate neke od svojih starih navika, one se odmah ispreče kada počnete praktikovati samoistraživanje. Vaš ego, vaš um, ja-misao je veoma velika. Obuhvata vas i ne možete raditi atma-vicharu. Dosadi vam. Kažete da ne funkcioniše. Kažete da je preteško. To je zato što ste ispunjeni sobom. Vaš ego monopolizuje sve. Samo razmislite na trenutak, otkako ste se jutros probudili, koliko ste mislili o sebi. Ne tiče li vas se sve, ja, mene? "Ustajem, gladan sam, želim da čitam novine, želim da prošetam, vruće mi je, hladno mi je, osećam ovo, osećam ono, treba mi ovo, treba mi ono." Uvek ja, ja, ja. Uvek ja, ja, šta mi treba. Stoga, kada pokušate da pronađete istinu o sebi, gledate u spoljašnji svet. Gledate u spoljašnji svet za učitelja, za učenje, za knjigu, za traku, za nešto što će vam nešto učiniti, nešto što će vas uzbuditi. I kada to ne funkcioniše, idete na drogu, marihuanu, heroin, kokain, šta god. Ljudi traže nešto što će ih usrećiti, izvan sebe. Ovo mi se čini veoma smešnim, jer je tvoja priroda sreća. Tvoja istinska priroda je sreća. Oduvek je to bila, nikada ništa drugo. Mir je tvoja istinska priroda. Stoga mi je zabavno kako ljudi žele da učine ovaj svet mirnim svetom. Žele da pronađu sreću u mirnom svetu. Takav svet ne postoji i nikada neće. Ali ne možeš poreći da postojiš. I zato što postojiš, sve što tražiš je unutar tebe. Moraš naučiti da zaroniš duboko unutra i pronađeš tu istinu. Ali kako možeš kada

toliko si zaokupljen svetom i svojim ličnim egom i sobom? Kako možeš ako uvek misliš šta drugi ljudi rade tebi, šta ti radiš sebi, šta ti treba, šta moraš da dobiješ. Kako možeš ićešta drugo da

stekneš? Ne možeš. Previše je tebe ostalo. Tebe treba uništiti. Um, lično ja, ego mora biti uništen. Samo kada se to dogodi počećeš da osećaš nešto drugo. Pa šta učiniti? Ako ne možeš da praktikuješ samoistraživanje, možeš reći sebi, "Nikada neću probuditi se, nikada neću postati samoostvaren." I opet mi je smešno, jer istina o tebi je da ti već jesi. Tako je jednostavno. Sve što treba da uradiš je da se otarasiš sebe. Moraš negirati sve što smatraš važnim, dobro i loše. Moraš prestati da brineš o sebi. Šta ti se uopšte može dogoditi? Šta je najgore što se može dogoditi? Možeš umreti? Je li to loše? Šta je život? Život je biti rođen, prolaziti kroz iskustva, zatim umreti. Tek kada napustiš svoje telo, zabava počinje. Moraš početi da gledaš na svoj život drugačije. Ko postoji? Ko živi ovaj život? Kada ti kažem krajnju istinu nećeš mi verovati, i ne očekujem da veruješ, jer u krajnjoj istini, niko ne živi ovaj život. Ono što vidiš, mirišeš, okušaš, osećaš i čuješ ne postoji. Ali pre nego što možeš doći do ovakvog zaključka, moraš početi od početka. Moraš praktikovati sadhanu, duhovne discipline. I praksa ne počinje u pokušaju da promeniš druge ljude da rade što ti želiš. Praksa počinje gledanjem u sebe i uviđanjem gadnih navika koje su u tebi. Ako imaš loš temperament, ne možeš kroz život tako prolaziti. Prvo moraš priznati to sebi, a zatim se upitati, "Kako da se otarasim toga?" Ako iskreno pitaš sebe to pitanje, odgovor će doći. I ovo je takođe istinito za svaku negativnu naviku koju imaš. Samo ti možeš da je se otarasiš u sebi. Ne pokušavaj da promeniš svoje okruženje, jer ćeš povesti svoj loš temperament sa sobom. Kada misliš da ne možeš da se slažeš sa ljudima, jer niko ne prebiva u tebi i ne dozvoljava ti da imaš svoj način sa svojim lošim temperamentom, i uvek si svadljiv, i vidiš stvari pogrešno svuda, verujući da ćeš se preseliti u Tucson, gde ćeš imati mira, to je laž, jer ćeš morati da poneseš sebe sa sobom. Kada prvi put odeš u Tucson, sve će izgledati sveže i novo. Upoznaćeš nove ljude, ići ćeš u novi satsang, naći ćeš novog učitelja, i naći ćeš novi posao, dobićeš novi stan, i reći ćeš, "Hej, ovo je sjajno." Koliko će trajati pre nego što se vratiš tamo gde si bio pre? Nema bekstva. Jedino bekstvo je da ostaneš gde jesi, vidiš sebe onakvim kakav zaista jesi, i radiš na sebi da prevaziđeš i preobraziš sve te gadne navike. Kako to radiš? Kada me neko pita za savet ove vrste, ja nisam psihijatar. Ja sam zainteresovan za duhovni život. Ali takođe uviđam ludost govorenja osobi, "Identifikuj se sa svojim izvorom. Praktikuj samoistraživanje, i otarasićeš se svog lošeg temperamenta." To je lepo i dobro. Može se uraditi na ovaj način, ali nije lako za većinu ljudi. Postoji način da se otarasiš svojih gadnih navika, loših temperamenta, emocija, bilo čega, depresija, svih tih stvari, i ovaj način nije težak. Ono što radiš je da postaneš svedok

svog lošeg temperamenta, svojih neprijatnih načina, svoje pohlepe, svoje sebičnosti, svoje požude i bilo čega. Posmatraš sebe kako prolaziš kroz ovo. U početku, priznajem, biće malo teško, jer kada postaneš nasilan, kada tvoj temperament izbije, teško ti je da posmatraš sebe u tom trenutku. Ali kako počneš da posmatraš sebe kada postaneš malo ljut, posmatranje postaje mnogo veće od tvog temperamenta, i evo kako to funkcioniše. Gledaš sebe kako ulaziš u bes. Posmatraš sebe kako ulaziš u bes. Identifikuješ se sa besom u koji ulaziš. Potpuno se identifikuješ sa svojim besom. Znam da govoriš: "Ali Roberte, ako se potpuno identifikujem sa svojim besom, postaće još jači." Naprotiv, kada se potpuno identifikuješ sa svojim besom, videćeš da bes pripada ja-misli. Videćeš da shvataš: Ja sam u besu. Ja i bes smo isto. Ali ja nisam mene. Ja je potpuno odvojeno od mene. I ovo će te nasmejati, jer shvatićeš da ti nisi onaj sa lošim temperamentom. Ja je. Svali sve na ja, i posmatraj ja kako ima taj napad, taj napad besa. Dok posmatraš ja, ja koje je ujedno tvoj loš temperament, počeće da se smanjuje. Postajaće sve slabiji i slabiji. Ponoviću ovo ponovo. Bilo koju osobinu koje želiš da se otarasiš, posmatraj je i identifikuj se sa njom. Kada si u stanju da je pogledaš, počinje da nestaje. Ne voli da bude gledana. Daću ti primer. Recimo da imaš prijatelja i uvek ulazite u raspravu. Tvoj prijatelj ima loš temperament. Obično kada tvoj prijatelj postane nasilan na taj način, i ti postaneš nasilan, i tvoj temperament počinje i imate veliku raspravu, naljutite se jedno na drugo do sledećeg puta. Niko nije pobedio. Onda počneš da razumeš šta sam ti rekao. Pa kada ti se prijatelj vrati, i imate još jednu nasilnu raspravu, ovog puta ne odgovaraš. Buljiš u svog prijatelja, to je identifikovanje sa ja, i ne odgovaraš. Šta misliš da će se dogoditi? Tvoj prijatelj će se iscrpeti, i shvativši da ne

odgovaraš, postajaće sve slabiji i slabiji. Onda sledeći put kada te vide, razmisliće dvaput pre nego što se naljute i postanu svadljivi, jer znaju da nećeš odgovoriti. Postao si svedok. Jedna od dve stvari će se dogoditi. Tvoj prijatelj će videti da više ne odgovaraš. Pa se ne može izvući raspravljajući sa tobom i otići će, i više ga nećeš videti. Naći će nekog drugog za svađu. Ili će se izviniti i još uvek želeti da ti bude prijatelj, i promeniti svoje načine. Činiš istu stvar sa sobom. Recimo da si bio sebičan celog života. Ti i ja znamo mnogo ljudi koji imaju hiljade i hiljade dolara u banci. Ipak kada dođe do hranjenja beskućnika, pomaganja siromašnima, činjenja nečega za nekoga, oni se prave siromašni. Ne žele da misle o svim sredstvima koja imaju u banci. Ponašaju se kao da će ih poneti sa sobom. I imaju neko pogrešno uverenje, "Pa, ostaviću ovo svojoj deci ili rođacima." Žive svoje bedne živote, jer se boje da dotaknu svoj novac i žive dobro i pomažu drugima. I kada konačno umru,

šta misliš šta se dogodi? Svi rođaci dođu da se bore oko testamenta, da dobiju svoj deo novca. Njih nije briga što ti umireš. Tvoja deca potroše sve za tri nedelje i vrate se tamo gde su počela, a ti si otišao. Vidiš, imaš pogrešan pogled na stvari. Šta radiš? Svedočiš svojoj sebičnosti. Svedočiš svojoj pohlepi. Pokušavaš da je razumeš. Pokušavaš da shvatiš zašto si ovakav. Razlog zašto si ovakav je jer si pogrešno vaspitan. Pogrešna uverenja su nametnuta o svemu. Većina stvari u koje većina nas koji sedimo ovde danas veruje, sve su pogrešne. 99% stvari u koje veruješ su pogrešne, o životu, o stvarima, o ljudima. Ali radiš sa tim na isti način. Identifikuješ se sa svojom pohlepom, sa svojom sebičnošću, sa svojim temperamentom, sa tim emocijama. Posmatraš ih. Gledaš ih. Dok ih gledaš, postajaće sve slabije, i slabije, i slabije, i ti ćeš rasti. Kako nastaviš da radiš na sebi na ovaj način, doći će dan, bilo u ovom životu ili sledećem životu, gde ćeš biti privučen učenju Advaita Vedante, učenju nedualnosti. Onda kada ti se kaže da praktikuješ samoistraživanje, to će biti baš ono što tražiš. Postaće ti zadovoljstvo. Već si prošao kroz Kundalini puteve, kroz Ashtanga Yoga puteve, kroz puteve kontrole uma, kroz putevi okultnih moći, prešao si sve to. Bilo je neophodno u vreme kada si to učio, ali sada počinješ da razumeš da je sve to iz uma. Sve je u umu, svako učenje, sve. Zbog tvoje duhovne discipline u ovom životu i prošlim životima, dolaziš da vidiš, "Ne treba mi učenje. Ono što mi treba je da se otarasim svog uma." Kada je um otišao, tada će ja jesam prožeti. Ja jesam će preovladati. Onda ćeš postati ja jesam. I ja jesam nije tvoje telo niti bilo šta posebno o tebi. Ja jesam je druga reč za sveprisutnost. Ono je sveprožimajuće. Ono je Sopstvo, pravo Sopstvo. Osetićeš u sebi širenje. Ceo svemir biće ti. Naravno u svom sadašnjem stanju pitaš se o ovome, "Kako mogu biti svemir?" zbog činjenice da misliš o sebi kao o ljudskom biću. Misliš o sebi kao o entitetu, kao o egu. Zatočio si se u svoje telo, i to je granica. Ali sada, zbog tvog treninga i zbog tvoje discipline, počinješ da osećaš da si svemir. I znaš da je tvoj um taj koji je svemir. Pa želiš da se otarasiš svog uma. I kako počinješ? Opet gledajući da je tvoj um zapravo svežanj misli. Misli o prošlosti i brige o budućnosti. To je sve što je tvoj um zapravo. Ništa drugo. Stoga počinješ da istražuješ, "Kome ovaj um dolazi?" Kada govoriš sebi, "Kome ovaj um dolazi?" Takođe misliš, "Kome ovaj svemir dolazi?" Ono što zaista misliš je odakle je svemir došao? Odakle su Bog, svet, moje telo, moje stvari, moj sistem verovanja, odakle su došli? To misliš kada istražuješ, "Kome svet dolazi, kome svemir dolazi?" I naravno odgovor će biti, "Pa, ovo meni dolazi. Ja ga opažam. Osećam ga. Vidim ga." Zbog tvog prethodnog

treninga, biće ti lako da razaznaš, "Vidi šta sam rekao? Rekao sam, 'Ja ga vidim.'" Drugim rečima, nije mene. Nije moje pravo sopstvo. To je ja koje opaža svemir, koje opaža Boga. Ko je ovo ja? Šta je izvor ja? Odakle je ovo ja koje se pojavljuje kao svemir došlo? Ko ga je rodio? Kako je nastalo?" Kako budeš nastavio da praktikuješ, odgovor će doći, "Niko ga nije rodio, i nikada nije nastalo." Onda će nastupiti tišina, mir, i osetićeš blaženstvo. Osetićeš sreću kakvu nisi ni sanjao da postoji. Biće tako velika da ćeš odmah prevazići svoje telo, ili bolje reći preobraziti svoje telo, svoj svet i svoje stvari u blaženstvo. Drugim ljudima ćeš izgledati isto kao i sada, ali ti ćeš znati. Nećeš sebi dati ime i reći, "Sada sam prosvetljen," ili "Sada sam Džnani," ili "Sada sam ovo," ili "Sada sam

ono." Ta imena su dali ljudi koji nisu to ljudima koji jesu to. Ostvarena osoba nema ime, jer oni su sat-čit-ananda. Oni su Brahman, praznina, sveprožimajući, nikad rođeni, uvek bili, uvek će biti. Te reči ti neće doći, ali osećaj postojanja će ti doći. Čisto postojanje. Ne biti ovo ili biti ono, već apsolutna stvarnost, čista svesnost. To je konačni rezultat. Pa hajde da pričamo o tebi. Šta ćeš ti uraditi povodom svega ovoga? Čuješ reči. One pogađaju živac kod nekih ljudi, i neki ljudi će započeti svoj trening u sebi. Drugi će otići drugom učitelju sledećeg četvrtka, sledeće srede, i videti šta taj učitelj ima da ponudi. Drugi će pročitati drugu knjigu i dodati je svojoj kolekciji. Drugi će reći, "Učitelj taj i taj će biti na Havajima sledeće nedelje. Letim da vidim ga." I ovo će se nastaviti inkarnacija za inkarnacijom, za inkarnacijom. Sve što želiš je u tebi. Tvoj pravi učitelj je Sopstvo. I gde drugde Sopstvo može biti osim u tebi. Ti si to. Prestani da tražiš. Počni da radiš, i postani to. Slobodno postavljaj pitanja.

SK: Roberte, rekao si da je sve predodređeno. Da li diskriminacija koju nam Bog daje, koliko slobode imamo sa tom diskriminacijom? Koliko daleko možemo ići sa njom? Kao što sam doneo odluku da provedem ostatak života slušajući isključivo svoj srčani čakru i ništa drugo. Da se ne raspravljam više sa svojim intelektom, da ne slušam intelekt već samo srce. Osećam da imam određene moći volje koje mi je Bog dao, koje mi daju pravo da izaberem ovaj put ili onaj put unutar određenog perimetra. Teško mi je da razumem da je sve predodređeno.

R: Dokle god živiš svetovnim životom, dokle god te svet pogađa i ti pogađaš svet, sve je predodređeno, sve. Ali čim postaneš skroman i stekneš poniznost, počinješ da se okrećeš unutra, umesto da misliš, "Ja sam velik," i "Ja mogu ovo," i "Ja mogu ono," radije bi osećao da si ništa i predao sve Bogu okrećući se unutra i nudeći Bogu. To je vreme kada predodređenost slabi. Ali dokle god živiš u ovom svetu kao svetovna osoba misleći, ja sam to i ovo je ovo i ovo je ovako i ono je onako, sve, čak i podizanje prsta je predodređeno. Samo kada zaroniš duboko

u sebe i predaš svoj ego, svoje ambicije, svoj temperament, svoje emocije, svoju ideju o ispravnom i pogrešnom, svog Boga, i postaneš prazan, samo tada ćeš postati slobodan. Ali dokle god reaguješ na uslove i na svet, nikada ne možeš biti slobodan, sve je predodređeno. I ideš život za životom za životom dok ne odustaneš. Ego izgleda veoma jak. Reći će ti da si ovo ili da si ono i da si dobra osoba i da treba da postaneš ovo i da treba da postaneš ono, to je tvoj ego na delu. Treba da se osmehneš i kažeš, "Ne, predaj sve Bogu," postani prazan. Kada je posuda prazna možeš otići do okeana i... (pauza na traci) ...puna je prljave, prijave vode, ne možeš ništa dodati. Ostaje ista. Na isti način svi smo bili impregnirani obmanom, idejama veličine, svim vrstama srčanih uverenja da smo važni i imamo misiju da izvršimo. ("Bog mi je dao misiju," kao bluz braća, "Na misiji sam od Boga.") Svi verujemo u ovo, sve to mora otići. Moramo razviti ogromnu poniznost. Moramo gledati na prosjaka na ulici kao na Boga. Moramo gledati na najgoru situaciju koju možemo zamisliti i gledati na to kao na Boga i u svoj poniznosti postati mirni i tihi, predajući se potpuno, sve. U tom trenutku postaješ slobodan i više nisi pod jurisdikcijom karme, do tada si vezan zakonima karme.

SE: Da budemo potpuno jasni o onome o čemu govoriš, kakav je odnos između sveta koji opažamo, naših tela, umova i tako dalje, ja-jesam i svesti?

R: Svet koji opažamo je iz ega. Svest i ja-jesam su sinonimi. Svest i ja-jesam je kada je ego potpuno preobražen i prevaziđen. Ono što ostaje je ja-jesam svest. Oni su isto. Ja-jesam svest znači da si ti praznina. Ti si nirvana. Sve u svemiru je proizašlo iz tebe. Ti više nisi svet, više nisi ego, proširio si se i tvoja prava priroda postaje svest bez reči. Zaista ne misliš da si ja-jesam svest ili ja-jesam. Postao si to i nema reči da se to opiše. Drugi će koristiti te reči da te opišu, ali za tebe nema reči. Potpuno si slobodan.

SE: Šta misliš kada kažeš da je svet potpuno iluzoran, čak i iluzija ne postoji? Mislili u poređenju sa svojom pravom prirodom da je iluzoran?

R: U poređenju sa sobom, svojom pravom prirodom, svet je iluzoran. Svet samo postoji jer tvoj um postoji, ali kada si svest, nema sveta. To je kao san. U snu sve se odvija baš kao ovo, ali si svestan da nisi san. Ti si stvarnost, ti si svest.

SR: Roberte, ko je... znam da se ovo vraća na pitanje koje se stalno pojavljuje i verovatno znam kakav će odgovor biti od tebe, ali pitaću ponovo. Ko je autor/tvorac ega koji je sve ovo uradio? Mislim, ako priznaješ da postoji ego ja koje postoji i

svi mi izgleda delimo ga u ovoj sobi do izvesnog stepena, možda je akademsko, ali odakle je ovo došlo i zašto? Mislim da mnogi ljudi pitaju... (R: Znam.) Zašto? Zašto ga uopšte imati?

R: Da. Ja priznajem da postoji ego samo za tvoje dobro. Ego nikada nije postojao. Ne postoji ni sada i jedine reči koje mogu koristiti da ti ovo učinim razumljivim je voda u fatamorgani. Kada vidiš vodu u fatamorgani kažeš da je voda, ali kada priđeš bliže i pregledaš je, nema vode, to je fatamorgana. Na isti način ego i svet izgledaju stvarno. Izgledaju stvarno jer smo toliko vezani u iluziji. Ipak niko ga nije stvorio. Nikada nije stvoren. Priznajem da konačni um nikada ovo ne može shvatiti. Kako ništa može biti stvoreno kada sve vidim svojim očima? To je kao hipnoza, nateran si da vidiš nešto što ne postoji. Zašto? Nema zašto jer ništa ne postoji. Ako bi zaista postojalo, onda bi postojalo zašto. Ali pošto ne postoji, nema nikoga da kaže zašto. Da bi ovo bolje razumeo, moraš zaroniti duboko u sebe i naći ćeš da nikada nisi postojao i da ne postojiš ni sada. Ne pokušavaj da analiziraš, nećeš nigde stići, poludećeš. Ovo je moje iskustvo. Ali naravno, nemoj mi verovati, zašto bi? Ali praktikuj. Moraš raditi na sebi dok se pitanje ne odgovori.

SE: Kako ono što nikada nije postojalo, praktikuje?

R: Ono što nikada nije postojalo ne praktikuje. Ali ono što veruje da postoji praktikuje. Dakle, dokle god veruješ da nešto postoji, moraš praktikovati dok ne otkriješ da ništa ne postoji i neće biti prakse.

SR: Roberte, dobijam jasnu sliku da, jednom kada kročiš kroz tu vrstu ogledala iluzije onda postaje jasno jer mogu videti zašto ne bi postavio pitanje jer sada to vidiš iz potpuno nove perspektive, ali mi to vidimo iz drugačije perspektive. Tako da ne bi postavljao pitanje više, ali oni na drugoj strani toga nekako pokušavaju da se izvuku iz te fatamorgane tamo ili ideje o fatamorgani, pretpostavljam da će ti i dalje postavljati to pitanje iznova i iznova i ako, jednom kada to razumeju, verovatno ne bi više dolazili na ove satsangse ili bi nastavili dalje?

R: Nastavili gde? (smeh) (SR: Oh, postoji drugi učitelj koji govori o sledećem koraku gore i moraš tamo otići.) (učenici se smeju i komentarišu)

SB: Roberte, Maja Babu, nekada sam čitao Maju Babu, i rekao je da je prvobitno Bog bio nesvestan svoje božanstvenosti i stvorio je celu kreaciju da bi se podelio u kreaciju i učinio sebe, a zatim prolazeći kroz celo životinjsko carstvo, biljno, povrtno, mineralno, crva, ljudsko biće, a zatim ostvarujući sebe kao okultne stvari, poput svetlosti i zvukova i viših ravni, samo da bi shvatio da je on voljeni koga je tražio i onda je svestan da je Bog.

R: To su priče za decu. (smeh) (SB: Ali ima smisla.) Naravno da ima smisla. Kome ima smisla? (SB: Umu.) Naravno. (SB: Ima smisla da postoji razlog za sve ove gluposti, znaš?) Baš kao što "Adam i Eva" imaju smisla za

mnoge baptiste. (SB: Hmm.) Mora postojati priča. Ako nema priče, svi će biti zaprepašćeni. Ljudi će izvršiti samoubistvo. Ako otkriju da nikada nisu postojali, nije bilo početka, nema kraja. (smeh)

SR: Roberte, ponekad, iz zabave, bi li smislio priču o odgovoru na zašto?

R: Ima mnogo priča. (SR: Da, znam.) Čitaj Upanišade, čitaj Stari zavet, priče su svuda. Tomovi su napisani o pričama. Upanišade su otprilike ove debljine (podiže ruke da pokaže) ispunjene svim vrstama priča. Kada sve što treba da kažeš je, "Ja sam to." Ko će to čitati.

SM: Roberte, jedino što mogu reći je da ideja, "Kakve to veze ima?" dolazi samo iz mog uma: "Kakve to veze ima?" (R: Istina.) To je samo intelekt. (R: Naravno, naravno.) Zaista nema veze. (R: Nema.) Prilično je jednostavno. Jednostavno jeste, slobodno predavanje. Istraživanje, zatim predavanje.

R: Istina. Dokle god ove stvari imaju veze, skoči u sebe i idi dublje i dublje dok ne nađeš odgovor.

ST: Zašto bi samoubistvo bilo loše ako ne postoji?

R: Ko je rekao da je samoubistvo loše? (ST: Rekao si da zato imamo priče koje su nam ispričane.) Oh, mislim da bismo verovatno mogli biti ispred igre. Nema veze ako izvršiš samoubistvo. Cela stvar je ionako šala. Jer zaista nema nikoga da izvrši samoubistvo. Ako ne postojiš, kako možeš izvršiti samoubistvo? Ali ako igraš igru, možeš izvršiti samoubistvo, možeš postati bombaš Pentagona. (smeh)

SB: Ali ako izvršiš samoubistvo, odsecaš se od mogućnosti da ostvariš svoju božanstvenost sada? (R: Ne nužno.) Onda moraš početi iznova i možda postaneš crv i moraš proći kroz sva carstva prirode... (SE: ...ili vozač autobusa?) To je verovatno ono što sam uradio u prošlom životu i moram biti ovde i trpeti sve vas likove. (smeh) Učenja koja sam čitao kažu da je samoubistvo veliki, veliki greh. (učenici se šale i smeju)

SB: To je kao ubistvo, zar ne? Ubijaš telo koje nisi ni ti, to je kao ubijanje tuđeg tela.

R: Pa nije kao ubistvo jer to činiš sebi. (SB: Da, ali nisi stvorio sebe, tako da je kao da ubijaš sebe...) Onda ko te je stvorio? (SB: Pa ko god. Zašto svi duhovni učitelji kažu da je samoubistvo gnusan zločin?) Pitaj duhovnog učitelja. (smeh) (SB: Oni to zaista kažu, Roberte, duhovni ljudi, ostvareni učitelji...) Ljudi govore svakakve stvari. Govore toliko stvari da ljudi polude. Govori manje. Misli manje. Budi svoj i postani slobodan.

SE: Kako um daje povod svetu? Kakav je proces?

R: Um koji izgleda da postoji misli o sebi. Kada misli o sebi, telo se formira. Kada se telo formira, ono se širi u svet i u svemir i Boga i sve ostalo. Tako je um počeo da stvara sve što vidiš. Ako

želiš da promeniš stanje, nećeš početi da sečeš drveće i činiš ovaj svet boljim mestom za život, otarasićeš se svog uma koji je stvorio sve. Kada tvoj um ode, um je inače drugo ime za ego, kada um ode, sve ostalo nestaje sa njim jer je um takođe lično ja i sve je vezano za lično ja. Kada um i ja i ego odu, onda je samo Sopstvo. Dakle, um je krivac za postojanje.

SE: Kako je um stvoren i održavan?

R: Nije. Ništa ga nije stvorilo, tako da ga ništa ne održava. (SE: Ko ga posmatra?) Niko. (SE: Kakav je onda odnos između svesti i uma?) Nema odnosa. (smeh) Ono što zovemo svest je samostalna, što znači da je sveprisutna. To je jedino što postoji. Stoga u čistoj svesti ne može postojati ništa drugo. Ne može biti uma, ili ega ili ja jer nema mesta za to, nema prostora. (SE: Dakle, nije ni unutar ni izvan svesti?) Tačno. (SE: Nema postojanje, ni validnost, ni održavanje?) Nema mesta za to da ima to. Zato to zoveš prazninom. Prazninom. Nirvanom. Ništa drugo ne postoji. Dakle, um, ja-misao, svest, lična svest, sve su iluzije.

ST: Izgleda kao stalno pitanje, ali ako nemam um, mogu li da balansiram svoj čekovni račun? (R: Naravno.) Koji deo mene to radi? (R: Sopstvo.)

ST: Dakle, ne treba nam naš um, deo koji nas vodi kroz svet?

R: Tvoj um je gomila misli, to je sve što je tvoj um. Dakle, balansiranje tvog čekovnog računa je sećanje u tvom umu. Stoga znaš kako da to uradiš. Ipak, tvoje telo je došlo na ovu zemlju sa određenom svrhom, to je priča, i tvoje telo će raditi ono zbog čega je došlo, ali to nema apsolutno nikakve veze sa tobom. Drugim rečima, tvoj čekovni račun će biti balansiran bez obzira da li imaš um ili ne, jer nešto u tebi će učiniti da se to desi. Ali ako se identifikuješ sa svojim umom, onda će te pogađati tvoj saldo na čekovnom računu i bićeš srećan kada imaš veliki

saldo, a bićeš jadan kada nemaš ništa. Ali kada radiš izvan svog uma, onda postaješ posmatrač, ne reaguješ, postaješ slobodan.

SR: Roberte, šta misliš o čemu učitelji govore kada govore o drugim lokama, opet, možda su to bajke, kao kada se pomeriš iz ovog stanja u drugu loku i tako dalje...

R: To je deo priče o postojanju. O lokama poput kundalini, čakri, sve su u tvom umu. Sve izlazi iz tvog uma. Nemaju svoju validnost. Moraš misliti o njima, zar ne? To pokazuje da su u tvom umu. Kada si slobodan, nemaš misli o tim stvarima. Ali dokle god veruješ da postojiš kao osoba, onda kada umreš možeš preći u ovu loku, možeš preći u Krišna loku, Šiva loku, sve vrste loka i možeš nastaviti da lokaš hiljadama godina.

SH: Morati da lokoš hiljadama godina. (smeh) (R: Poludi.) (smeh)

SE: Kako možeš reći da je ovaj svet nestvaran, da je Ben tamo nestvaran, da je Henri nestvaran ili mozak nije stvaran ili da je Ed nestvaran ili pod nije stvaran, kako možeš to reći? (R: Lako je.) Upravo si rekao, znam. (učenici se smeju)

SL: Tebi je lako da kažeš. (smeh)

R: Nema objašnjenja. Objašnjenja te zbunjuju. Opet idi u sebe. Otkrij ko si, i onda ćeš znati šta je stvarno, a šta nije.

SR: Roberte, izgleda da je elektricitet gradivni blok sve ove iluzije?

R: Onda izvuci utikač. (učenici se smeju) (SH: Da Bravo!) (smeh)

SB: Dakle, to je um. (R: Naravno.) Izvući um, to je kao izvući utikač. (R: Naravno.) Možemo li koristiti TNT? (R: Šta god želiš.)

SU: Roberte, ne znam kako da ovo postavim, ali marljivo sam pokušavao otkad sam došao ovde da praktikujem ono što si nam govorio i onda sam se izgubio sa istraživanjem i predložio si predavanje i pokušavao sam to i sve što mogu da ti kažem je da se osećam gore nego što sam se ikada osećao u celom životu... (R: To je dobro!) ...i osećam da umirem. Ne mogu da dišem, jednostavno ne mogu da dišem, telo mi je sve svrbi. Ustajem u 4 sata ujutru, ne znam šta me budi i pokušavam da praktikujem, ali prevazilazi moju sposobnost da to radim. Da i jednostavno se osećam kao da umirem?

R: Nešto se pokreće i to je divno. Sve tvoje samskare, sva tvoja karma. (SU: Vau.) Sve stvari koje si držao u sebi toliko godina izlaze na površinu i u stanju si da ih se otarasiš odjednom. (SU: Otarasim ih se odjednom, kažeš?) Kod većine ljudi je raspoređeno na hiljade inkarnacija. (SU: O, vidim.) Kada kreneš ovakvim putem, sve izlazi na površinu tako da možeš istražiti, "Kome to dolazi?" i otpada i otarasiš ga se. Stoga, što više karme si imao, što više samskari si imao, gore ćeš se osećati i to je dobar znak. Zato su ljudi poput Isusa rekli, "Nisam došao da donesem mir, već sam došao da postavim oca protiv majke, sina protiv muža ili žene ili bilo čega." (smeh) Mir nije rešenje. Otarasi se sebe i bićeš miran. Ne brini se o smrti ili životu. Brini se o tome da se otarasiš sebe. Budi svedok, gledaj. Gledaj sebe kako prolaziš kroz sva ta iskustva. (SU: To sam pokušavao da radim.) Ne pokušavaj da promeniš loše u dobro. Šta god dođe, gledaj kako odlazi. Gledaj kako izlazi na površinu. Osmehni se, posmatraj sebe kako se tako osećaš. Ne obraćaj pažnju, samo gledaj.

SU: Gledam, ali užas kakav nisam poznavao u celom životu, gledao sam ga, gledam i istina je što kažeš, ali kažem, "Ko oseća ovaj užas?" i kažem, "Ja." Dođe do oslobađanja. Dođe do olakšanja.

R: Naravno, jer svaki put kad kažeš to, još nešto odlazi i uskoro ćeš biti prazan. Možda se neće dogoditi u ovom životu, ali nema veze. (SU: (smeje se) Oh?) Kakve razlike ima? (SU: To je nešto čemu se mogu radovati.) Naravno, jer ćeš biti daleko ispred igre. Život se ne završava tvojom smrću, nastavljaš proces. Što znači, u tvom slučaju, bićeš rođen od roditelja koji su već na ovom putu

i počećeš vrlo rano. Bićeš ispred igre. Nema gubitaka, samo dobici. Ali ne obraćaj previše pažnje na sebe. (SU: Da, ali to je ono što ove stvari rade, tera te da obraćaš pažnju na sebe.) Naravno, ali uhvati sebe. Seti se da se setiš da ne obraćaš pažnju.

SH: Možeš li ići unazad kao i napred?

R: Ne možeš baš ići unazad sada. (SH: Ne?) Možeš uzeti kratak odmor koji izgleda kao nazadovanje, ali jednom kada si na ovakvom putu, ostaješ tu. Možeš reći, ako nema drugih reči, da možeš napraviti tri koraka napred i jedan nazad, tako se pojavljuje nekim ljudima. Ali onda praviš sedam koraka napred i dva nazad. (SH: Ali oni koji nisu na nekom određenom putu, oni sigurno mogu ići nazad?) Mogu ići nazad. (SH: Sa osvetom?) O da. (SH: Drugim rečima, svi smo spaseni, ha?) Svi smo osuđeni na pakao za raj. (smeh) (još komentara i smeha)

R: Vidiš, opet, ne dozvoli da te ovo učini ciničnim. (SU: Tačno.) Kada ljudi prvi put uđu u nešto ovako, kažu, "Koga je briga za bilo koga? Koga je briga za bilo šta? Ništa ne postoji." Ako bi to bilo istinito, ne bi se tako osećao. Osećao bi preovlađujuću ljubav, samilosnost, radost, ali ako imaš stav, "Haj' baš me briga," na pogrešnom si putu.

SH: To samo jača iluzorno odvojeno ja? (R: Da.) Čini ga stvarnim. (R: Naravno.)

SE: Robert se šalio pre par nedelja kada smo rekli da bismo trebali imati flajer koji kaže: "Dosta vam je dobrog života, pridružite se društvu Džnana Marga." (učenici se smeju)

SU: Hvala ti, Roberte, to me čini boljim ili ne bi trebalo da se osećam bolje, ha? (smeh)

R: Samo budi svoje Sopstvo.

SH: Najgore tek dolazi. (SL: Gore je bolje.) Da, gore je bolje. (smeh)

SB: Roberte, postoji li prečica ako ne želiš da budeš ponovo rođen? Recimo da stariš i ne želiš da budeš ponovo rođen, postoji li nešto što možeš učiniti da presečeš ceo nered?

R: Skoči sa mosta. Možeš se jednostavno probuditi ako želiš, bilo kada si spreman. Zapravo, sve što zaista treba da uradiš je da se probudiš. (SB: Probudiš se u svest?) Probudiš se u svoje Sopstvo, u svest. (SB: Dakle, to znači praktikovati svaki trenutak do tačke...) Možeš postati intenzivan u sebi i jednostavno doživeti veliko buđenje. (SB: Osloboditi sve vetru?) Šta god te pali. (učenici se grohotom smeju)

R: Za one od vas koji vole da meditiraju, nema ništa moćnije od "ja jesam" meditacije. I većina vas bi trebala ovo praktikovati. Uradićemo to sada, pa se smestite udobno. (Robert se obraća nekome) Možeš ležati tamo. Ne moraš ustati. Zatvorite oči da uklonite smetnje. Prvo što radite je opuštate svaki mišić u svom telu. Možete početi sa nožnim prstima i reći svojim nožnim prstima da se opuste, stopala neka se opuste, članci neka se opuste, listovi neka se opuste, kolena neka se opuste, butine neka se opuste, kukovi neka se opuste, trbušni mišići neka se opuste, leđa neka se opuste,

ruke se opuštaju, podlaktice se opuštaju, nadlaktice se opuštaju, ramena se opuštaju, vrat, potiljak se opušta, teme, čelo, lice, oči, usta, nos se opuštaju. Kažete sebi nešto poput ovoga. Celokupno moje telo je sada opušteno i udobno. Ništa me ne uznemirava, ništa me ne muči. Sada postajete svedok svog disanja, svoje respiracije. Vežbate vrstu vipassana meditacije. Posmatrate svoja osećanja, svoj dah. Ne reagujete na njega niti pokušavate da ga promenite. Jednostavno posmatrate. Svedočite i osećate kako se opuštate sve dublje i dublje. Ako vaš um počne da luta, nežno ga vratite nazad kada se uhvatite. Postavljate sebi pitanje: "Ko je svedok? Ko je posmatrač mog daha, mojih osećanja?" i odgovor dolazi: "Ja jesam", ovo je meditativni deo. Sa svojom respiracijom, udahnete ka sebi, kažete: "Ja," izdahnete kažete: "jesam," dišite prirodno i normalno. Udahnite kažite: "Ja," izdahnite kažite: "jesam." Ovo je veoma moćno. (duga tišina do kraja trake) [TOC]

Advaita Vedanta 18. avgusta, 1991.

Robert: Dobar dan. Zabavno je ponovo biti sa vama. Svi mi delujete veoma smešno, jer verujete da ste telo, verujete da ste vaš um, verujete da ste vaša iskustva. Bez obzira koliko puta vam kažem da niste ništa, nećete mi verovati. Želite da budete nešto. Zašto ne biste bili ništa? Zabavno je biti ništa. Kada ste ništa, nema sveta, nema Boga kome da se molite, nema drugih koji vam mogu bilo šta učiniti, nema smrti, nema preporađanja. Postoji samo ništa. Ipak, ništa je sve. Budite ništa. Volećete biti ništa. Ne verujete mi, zar ne? Mislite da morate biti nešto. Kakva grupa. Mislite da ste ličnost, da ste ego. Uvek ste zaokupljeni sa ja, ja, ja, ja, ja. Zar ne? Uvek razmišljate o sebi. Treba mi ovo. Želim ono. Ovo je pogrešno. Ovo je ispravno. Uvek postoji nešto. Ništa nije onako kako izgleda. Nijedna stvar koja postoji nije onakva kakvom izgleda. Bilo da je to svet, ili univerzum, ili drugi ljudi, druge situacije, uslovi, nijedna stvar nije onakva kakvom izgleda. I sve dok se identifikujete sa stvarima koje se pojavljuju, a nisu stvarne, patite u skladu s tim. Bilo šta o čemu razmišljate, bilo šta što vam čula govore da je stvarno, samo je pojava. Ako je samo pojava, onda apsolutno ništa nije u redu. Ako bi bila stvarni entitet, ako bi svet bio stvaran, ako bi univerzum bio stvaran, imali biste čega da se brinete, jer je sve podložno zakonu promene. Sve se konstantno menja. Postajete frustrirani, postajete zbunjeni, postajete smeteni kada imate veru u svet, jer se svet uvek menja. Govori vam nešto jednog dana, a sledećeg dana vam govori nešto drugo. Čak se i nauka slaže sa ovim. Nauka nam govori da je sve sastavljeno od atoma i energije. I kada se atomi okreću određenom brzinom, to određuje šta je predmet. Nauka nam govori da naše oči vide odraz svetlosti, i odraz svetlosti uzrokuje da se slika pojavi pred nama, kao drvo, kao osoba, kao planina, kao okean, kao mesec. Drugim rečima, nauka počinje da uviđa da nijedna stvar ne postoji onako kako izgleda da postoji. Postoji samo zato što vi postojite. Da niste bili tu da je vidite, ne bi bilo postojanja. Samo zato što ste tu i budni, da tako kažemo, budite ego, stvari se pojavljuju onako kako vam se pojavljuju. Ipak, nijedna stvar ne izgleda onako kako izgleda. Kažu da je sunce, pre više miliona godina, eksplodiralo i uzrokovalo da naše planete budu onakve kakve su danas, i da sve evoluira. Teorija velikog praska. Sve je to lepo i dobro. Ali odakle dolazi sunce? Kažu da postoji centralno sunce. Sve od

galaksije u univerzumu kruže oko centralnog sunca, i potrebno je 24.000 godina da galaksija okruži to centralno sunce. Što se galaksija više približi suncu, to je planeta evoluiranija. Što se galaksija više udaljava od sunca, to su veća mračna doba na toj planeti. Kažu da je potrebno otprilike 12.000 godina da se približite centralnom suncu koliko god možete, i 12.000 godina da se udaljite od njega. Drugim rečima, planeta provodi 12.000 godina u mračnom dobu, izlazeći iz njega, i 12.000 godina u zlatnom dobu, vraćajući se u mračno doba. Tako kažu. Odakle je došlo centralno sunce? Ko mu je dao rođenje? Od početka vremena postojali su pojedinci koji su razmišljali o ovom pitanju. Odakle je sve došlo? Odakle je došla kreacija? Iz čega se razvila? Veliki Rišiji u Indiji, veliki vidovnjaci u Japanu, u Egiptu, pre hiljada godina sedeli su ispod drveća razmišljajući o ovim pitanjima. Ako je Bog stvorio sve, odakle je došao Bog? Ko je stvorio Boga? Uvek postoji nešto i neko ko izgleda odgovoran za ovu kreaciju. Tako su ovi drevni Rišiji, vidovnjaci, razmišljali o ovim pitanjima, i nešto veoma zanimljivo se dogodilo. Dok su spolja razmišljali o uzroku kreacije, odjednom su se našli kako postaju introspektivni. Počeli su da gledaju unutar sebe. Počeli su da shvataju "Ja jesam", i nenamerno su postavili pitanje "Ko sam ja? Ko sam ja?" ne znajući šta rade. Nisu to čak ni izgovorili verbalno. Jednostavno su to osetili "Ko sam ja?" I dok su to činili iskreno, religiozno, dan za danom, nedelju za nedeljom, mesec za mesecom, godinu za godinom, nešto se dogodilo. I došlo im je "Ja sam to." Bili su zapanjeni. Zapamtite, ovi veliki mislioci iz prošlosti nisu poznavali jedni druge. Radili su ovo nezavisno, u Egiptu, u Africi, u Indiji, Japanu. Svi su došli do istog odgovora "Ja sam to." Drugim rečima, ne postoji spoljašnji svet. Ne postoji ništa osim uma. I zato što postoji um, postoji univerzum. Stoga sam ja tvorac univerzuma. Sve postoji, zato što um postoji. I verovali su da su um. Dogurali su daleko, jer su sada shvatili da je sve bilo emanacija uma. Kada su imali ovo otkrovenje, nisu stali tu. Razmišljali su "Šta je um? Odakle je um došao? Ako je moj um uzrok kreacije," razmišljali su

"odakle je um došao?" Opet su razmišljali o ovom danima, nedeljama, mesecima, godinama, dok opet nešto nije dogodilo. Ovoga puta su shvatili da je um uzrok relativnog sveta, i relativni svet je lažan. Dakle, um koji mislim da je važan, takođe mora biti lažan. Drugim rečima, ne postoji um. Ako ne postoji um, onda ko sam ja? Trebalo je dosta vremena da otkriju da su bili um, i da je sve došlo iz uma. Sada su shvatali da nisu um. Pitali su "Onda ko sam ja? Ko sam ja?" i boravili su u sebi. Postali su sopstvo.

Izgubili su trag tela, univerzuma, uma. Nisu bili u stanju samadhija, jer su bili budni. Tokom svog budnog stanja, postali su ništa. Nije postojalo uma. Nije postojalo univerzum. Nije postojalo Boga. Nije postojalo telo. Nije bilo drugih. Postojala je samo apsolutna ništavilo. I shvatili su da je to Sopstvo. Ne moje sopstvo, već Sopstvo. I bili su apsorbovani u tišini. Od tog trenutka svet im se i dalje pojavljivao, ali su bili u stanju da vide kroz njega. Sav bol je nestao, briga, strah, želja. Sve je nestalo. Bilo je preobraženo. Sada ovi drevni Rišiji nisu mogli da podele ovo sa sledbenicima ili učenicima jer je to lično iskustvo. Pošto je izvan reči, izvan uma i izvan misli, kako neko zapravo može ovo podeliti? Stoga su ovi drevni Rišiji postali tišina. Nikada nisu govorili. Ipak, iz njih je zračila takva moć, da ako bi pravi sledbenici došli kod njih i samo sedeli sa njima, ne radeći ništa, ne govoreći ništa, ne želeći ništa, ne tražeći ništa, i oni su postigli iste rezultate. Bilo je neverovatno. Ova tehnika je prenošena kroz vekove. Obično se nazivala Advaita Vedanta ili Džnana, i još uvek je vrhovna istina. Sada hajde da pričamo o vama. Sve dok želite da postanete prosvetljeni, pravite veliku grešku, jer ne postoji niko ko treba da postane prosvetljen. Sve dok želite da okončate svoje probleme, i promenite svoje probleme iz loših u dobre, pravite veliku grešku, jer ne postoje problemi. Sve dok mislite da postoji nešto pogrešno ili nešto ispravno, ili da ispravno pobedjuje pogrešno, i da moramo pokušati da ispravimo stanje ili situaciju, pravite veliku grešku. Vidite, šta god da se mora dogoditi već se dogodilo. Ne postoji ništa što morate učiniti, ipak će vaše telo učiniti. Vaše telo nema apsolutno nikakve veze sa duhovnošću. Drugim rečima, relativni svet, materijalni svet u kojem ste uključeni, dobar ili loš, bogat ili siromašan, zdrav ili bolestan, srećan ili tužan, taj svet nema apsolutno nikakve veze sa duhovnošću. Taj materijalni svet čak ne postoji. Samo svest postoji. Iako vam stalno govorim, ne brinite se za svoje stvari, jer će se ispravne akcije uvek desiti. Pod ispravnim akcijama mislim na darmu, ono što treba da se dogodi. Neki od vas će i dalje hraniti beskućnike. I dalje ćete imati svoje poslove. I dalje ćete činiti ono što činite, ali to nećete biti vi. Bićete svesni da niste to. Vi ste svest. Vi ste apsolutna stvarnost. Ipak, za razliku od jogijskih praksi, morate imati iskustvo za sebe. I kada imate iskustvo za sebe, ne možete dokazati ili pokazati bilo kome bilo šta. Na primer, osoba kaže da će praktikovati Hatha jogu. Rezultat Hatha joge je zapravo da se izviju u pereci, i rade sve vrste pranajama vežbi disanja, zadržavaju dah sat vremena, budu živi sahranjeni četiri dana i prežive. Sve ove sidhije i sve ove moći se mogu razviti kada praktikujete Hatha jogu i Radža jogu i Kundalini jogu. Ali ovo nema veze sa Sopstvom. Nema veze sa svešću. Onaj ko postigne majstorstvo u svim ovim jogama i dalje ima

probleme. I dalje prolaze kroz mentalnu patnju. Imaju simpatije i antipatije. Imaju loše naravi. Imaju strahove. I dalje su ljudi, iako su razvili ove sidhije, moći, i mogu da čine izvanredne stvari. Sve ove stvari nemaju apsolutno nikakve veze sa samoostvarenjem, sa mokšom, sa oslobođenjem. Zato, kao pojedinac, morate da odlučite šta želite od života. Svi ste prisustvovali raznim skupovima u svom životu. Videli ste razne učitelje. Pročitali ste mnoge knjige. Šta želite? Da li želite da postanete krajnje slobodni ili želite da razvijete različite karakteristike, moći? Da li želite ime i slavu? Možete postići ove stvari, ali vas neće osloboditi. Sada, zašto želite da postanete slobodni? Biti potpuno oslobođen znači da više niste deo ciklusa rođenja i smrti. Više nemate telo, ali ste svesni. Više nemate um koji stalno misli. Potpuno ste slobodni i blistavo srećni. Uvek se nalazite na pravom mestu gde god da ste. Ne postoji mesto za vas koje je bolje od nekog drugog mesta. Slobodni ste. Oslobođeni ste. Imate večnu sreću, radost. Više ne brinete o tome šta vaše telo radi, jer ste svesni da nemate telo. Iako to sami vidite i vidite druga tela,

sigurni ste, izvan svake sumnje, da ne postoje tela. Ovo je teško objasniti i teško razumeti, jer kako možete ne biti telo kada vidite telo? Ipak, upravo to se dešava. Prevazišli ste i preobrazili postojanje. Ono što je izvan toga ne može se shvatiti konačnim umom. Ne postoje reči da se to opiše. Zato kažemo da je to blaženo stanje. Ipak, većina nas ne može razumeti šta je blaženo stanje, jer ga nismo iskusili. To je kao pokušaj opisivanja ukusa sladoleda osobi koja ga nikada nije probala. Šta god da kažete, ne ispadne kako treba, dok osoba ne proba sladoled sam. Stoga morate ovo iskusiti za sebe. I može se iskusiti. Prva stvar koju treba shvatiti je da se može iskusiti samo kada vam um postane tih. Kada vam um postane tih, to znači da je vaš um bio uništen, jer je um samo snop misli. Kada ne postoji um, postoji praznina. Ta praznina je tišina, i ta tišina je svest. Kako da učinim svoj um tihim? Kako da utišam svoj um? Istražujući "Ko sam ja?" ili "Odakle um dolazi? Kako se um prvobitno pojavio?" Drugim rečima, morate istraživati sebe. Ne postoji apsolutno ništa što možete učiniti spolja. Ovo je razlog zašto nije za svakoga. Većina joga, sve joge, sva duhovna učenja pored Advaita Vedante su spoljašnja. One su nešto što radite spolja. Ipak, u ovom učenju, ronite duboko unutra da otkrijete svoje Sopstvo. Ne tražite da razvijete bilo šta. Ne tražite da dodate bilo šta sebi. Radite suprotno. Uklanjate sve što ste ikada znali iz svog života, mentalno. Sve u šta verujete, sve vaše unapred stvorene ideje, sve vaše dogme, sve u šta verujete mora biti odbačeno. Skoro niko nije spreman da ovo uradi.

Pomislite na sve stvari u svom životu koje morate napustiti. Ne mislim da ih morate napustiti fizički. Morate ih napustiti mentalno. Morate pustiti. Sve mora otići. Sve što vam je bilo ubušeno u glavu otkad ste se rodili, mora se preokrenuti. Ovo je jedini način da stignete tamo. Nema drugog načina. Morate se preokrenuti, i ne identifikovati se sa osobom, mestom ili stvari, već sa Sopstvom, sa svešću. I opet, ovo se radi kroz istraživanje. Kad god vam predmet uđe u um, morate istražiti "Kome dolazi?" Morate preispitivati sve. Više ne prihvatate ništa zdravo za gotovo. I ipak, dok ovo radite, vaš životni stil se neće mnogo promeniti, jer će vaše telo nastaviti svoj rad. Kako počinjete da razumete i osećate i iskusite da niste svoje telo, vaše telo će i dalje nastaviti rad koji je došlo da obavi. Ali više ne razmišljate o tome. Pre ćete se zapitati "Ko je mislilac?" i naravno uvek se vraćate na "Ja jesam. Ja mislim o ovim stvarima." Polako ali sigurno počinjete da shvatate da niste Ja, niste Ja koje misli. "Ako nisam Ja koje misli, onda ko sam ja?" i završite u tišini. Ne postoji odgovor. Ne govorite sebi "Ja sam svest," ili "Ja sam apsolutna stvarnost," jer ako zaista to jeste, ne bi bilo nikoga da izgovori tu tvrdnju. Kada izgovaram ove tvrdnje vama, ja samo izričem, kako biste čuli šta se dešava. Morate doći do tačke gde postajete to, a ne gde to izričete. I, opet, najlakši način da to uradite je negiranjem svega ostalog. Šta god vam padne na um, jednostavno preispitujete. Ne prihvatate to zdravo za gotovo. Recimo na primer da ste ljuta osoba, imate kratak fitilj i ljudi vas ljute, okolnosti vas ljute. Sada, umesto da odmah reagujete na okolnost kao što obično radite, preispitujete sebe "Kome ovaj bes dolazi?" i čekate. Ne kažete "dolazi meni," dok se ne dogodi samo od sebe. Drugim rečima, ovaj postupak ne zahteva nikakvu pomoć od vas. Doći će "Bes dolazi meni. Osećam ljutnju," ali nemojte to samo mehanički reći. Sačekajte dok ne dođe. Pitate "Kome bes dolazi?" i postajete mirni. Ponekad, ako ste dovoljno napredni, ništa drugo neće doći još dugo vremena. Ostaćete u tišini i blaženstvu. Ali ponekad će odgovor doći odmah "Bes dolazi meni." Onda pitate "Ko sam ja?" i ostajete tihi ponovo. Vidite kako se to radi? Ne radi se mehanički. Dozvoljavate Sopstvu da preuzme sve. Posmatrate. Postajete tihi koliko god možete. Više se ne upuštate previše u svet. Posmatrate, postajući svedok, ali ne reagujete. (kraj) [TOC]

Ne Meditirajte na Ja-Misao! 25. avgusta, 1991.

Robert: Dobar dan. Pozdravljam vas svim srcem. Dobro je ponovo biti sa vama ove lepe nedelje, 1991. godine nove ere. Zapitajte se: "Koji je vaš razlog za dolazak? Šta očekujete? Šta želite? Da li želite da slušate šta imam da kažem?" Da li ste došli da slušate predavanje? Da li ste došli da posmatrate govornika kako biste ga uporedili sa drugim učiteljima? Šta je pravi razlog što ste došli ovde? Razlozi koje sam upravo pomenuo su pogrešni razlozi. Koji je pravi razlog? Ne

postoji pravi razlog. Sve jednostavno jeste. Kada pokušavate da analizirate svoj razlog za činjenje nečega, negirate svoj razlog za postojanje. Vi ste bili namenjeni da postojite spontano. Da jednostavno budete. Zanimljivo je kako vaše telo može da uradi sve što treba bez vaše pomoći. Na pravom ste mestu, znate. Prolazite kroz iskustva koja treba da prođete u ovom trenutku. Nema koristi od žaljenja. Nema koristi od pričanja o tome. Nema koristi od kritikovanja sebe ili bilo koga drugog. Nema koristi od pronalaženja mane. Sve je na svom mestu. Nema grešaka. Čak i ako izgleda da postoji nešto pogrešno u vašem životu emocionalno, fizički, finansijski, mentalno. Nikada ne sudite o ovim stvarima. Nikada ne dolazite do bilo kakvih zaključaka. Živite u trenutku, jednostavno budite. Ne budite ovo ili ono, jednostavno budite. Kada pokušavate da budete ovo ili ono, kvarite to. Jedinstveni ste baš takvi kakvi jeste. Posebni ste. Takvi ste kakvi jeste zbog toga gde ste se smestili i nema drugog razloga. Odbacite sve svoje unapred stvorene ideje. Odbacite sve svoje dogme, svoja praznoverja, svoje analize. Sve mora otići, morate postati potpuno prazni. Ovo je satsang, nije predavanje. Nije propoved, nije razgovor. Satsang je veoma drugačiji od stvari na koje smo navikli na zapadu. Sat znači znanje ili biće. Sang znači u društvu. U društvu ste bića ili u društvu znanja. Čije znanje? Čije biće? Vaše. U društvu ste svog najvišeg bića. Svog najvišeg Sopstva. Kao da ste u okeanu. Uranjeni ste u okean. Vi i okean ste jedno. Tako je i sa satsangom. Drugim rečima, niste došli da steknete znanje ili biće. Vi ste znanje i vi ste biće. Ovo je vaša istinska priroda, ovo je satsang. Vi ste u prisustvu sopstvene božanskosti. U vašoj sopstvenoj božanskosti nema grešaka, nema nedostatka, nema ograničenja bilo koje vrste.

Neki od vas ljudi meditiraju već dugo vremena. Došli ste iz različitih grupa i naučili ste mnoge tehnike meditacije. Neki od vas mi kažu da meditirate na Ja-misao. Ovo je pogrešno. Meditacija i samoistraživanje su različiti kao dan i noć. Samoistraživanje nije meditacija. Kada meditirate na Ja-misao, to je kao da meditirate na svoju bolest ili meditirate na svoje telo, jer je Ja-misao krivac koji je odgovoran za vaš svet i sve što je u njemu. To je laž. Ne meditirate na Ja-misao. Ja-misao ne postoji. U samoistraživanju se držite Ja-misli. Pratite Ja-misao, boravite u Ja-misli. Pratite je do njenog izvora koji je Bog ili Sopstvo. Time otkrivajući da ste vi Sopstvo i da ne postoji Ja-misao. Ali iz razgovora sa nekima od vas telefonom, vi živite Ja-misao. Verujete da morate misliti o Ja-misli sve vreme. Ne držite se Ja-misli. Držite je se samo u meri u kojoj je pratite nazad do srčanog centra, duhovnog srca koje se nalazi sa desne strane vaših grudi. To je jedini razlog zašto boravite u Ja-misli. Kada meditirate, mora postojati subjekt i objekt. Meditacija je dualnost. Jer ste vi subjekt koji meditira na objekt. Vi stoga birate svoj objekt meditacije. Može biti Buda, Isus, Mojsije, Muhamed, Rama Krišna, Ramana Maharši, bilo koje božanstvo koje izaberete. Ili to može biti cvet ili drvo ili kamen ili reka. Vidite, meditacija služi da poveća vašu koncentraciju. Da vas učini usredsređenim tako da vaše misli mogu prestati i objekt vaše meditacije postaje stvaran. Rama Krišna je meditirao na Boginju Kali, dvadeset četiri sata dnevno, dok mu nije postala stvarna. Meditacija je dobra i lepa, ima svoje mesto i veoma je korisna. Ali meditacija nije samoistraživanje. Pokušajte da zapamtite da su to dve odvojene stvari. Samoistraživanje je negiranje celog univerzuma dok samo Sopstvo ne ostane. Počinjete rano ujutro čim otvorite oči. Posmatrate sebe kako postajete svetovni. I shvatate da samo nekoliko trenutaka ranije niste bili svesni sveta uopšte. Gde ste bili? I u prostoru između spavanja i buđenja ste imali obilje mira. Razmislite o tome. U tom prostoru, čim ste otvorili oči, pre nego što ste postali svesni sveta, postoji ogroman mir i radost. Traje samo nekoliko sekundi. Razlog što traje samo nekoliko sekundi je taj što vas Ja preuzima. Jamisao počinje da se uzdiže iz vašeg srčanog centra i kako se uzdiže, postajete sve više i više svesni svog tela, svojih stvari i svog sveta. Konačno se uzdiže do mozga i u tom trenutku kažete: "Zakasniću na posao. Moram da se obučem. Osećam se bolesno. Treba mi šoljica kafe. Imam glavobolju," i Ja postaje veoma aktivno. Sada je tajna samoistraživanja da otkrijete odakle je Ja došlo. Ko je rodio Ja? Odakle je došlo? Jedini način na koji možete otkriti je prateći ga nazad do njegovog izvora. Stoga istražujete: "Kome Ja dolazi?" ili "Ko sam ja?" ista stvar. "Kome Ja dolazi?" Razmislite o tome.

Kada ste spavali, nije postojalo Ja. Niste bili svesni Ja. Bili ste u dubokom snu. Kada ste sanjali, bili ste u potpuno drugačijem svetu. Bili ste svesni Ja u svom snu jer kažete: "Sanjao sam." A sada kada ste budni kažete: "Budan sam." Bilo bi pravilnije reći: "Ja je budno." Govorimo o Ja-misli, ne govorimo o Ja kao svesti. Govorimo o Ja-misli. Vidite da Ja-misao ne postoji i jedini način na koji ćete otkriti da ne postoji jeste prateći je nazad do njenog izvora. Pitanje koje postavljate je: "Zašto onda opstaje? Ako ne postoji, zašto me progoni? Zašto uvek govorim: 'Ja sam ovo i ja sam ono, treba mi ovo i treba mi ono.'" Deo procesa buđenja je kada uporedite Ja-misao sa vodom u fatamorgani. Voda u fatamorgani vam deluje veoma stvarno i ako ne znate ništa o fatamorgani, verovali biste da je voda stvarna. Dakle, kada ne znate ništa o svojoj stvarnosti, verujete da su vaše telo, vaš um, vaše stvari i takozvani život, stvarni. Ali ako je stvarno, kako to da se stalno menja? Koja je definicija nečega što je stvarno? Nešto što postoji na isti način zauvek. Da li vaše telo postoji na isti način zauvek? Niste ista osoba koju ste bili pre deset godina ili dvadeset godina ili trideset godina. Kada ste prvi put bili začeti, niste bili veći od veličine glave čiode i pogledajte šta je izašlo iz glave čiode. Dakle, kada vas neko nazove glavom čiode, nemojte se osećati uvređeno. Vaše ruke, vaše noge, vaše ruke, vaša kosa - sve je izašlo iz ove glave čiode. Rođeni ste da biste umrli. Jer čim se rodite, počinjete da umirete. Počinjete da starite sve više i više i više i vaš razlog za rođenje je da umrete. Zvuči čudno, ali istinito. Stoga vaše telo ne može biti stvarno. Jer je rođeno da umre i stalno se menja. Nikada nije isto. Kako se onda možete držati svog tela kao da je stvarno? I boraviti u svom telu i misliti o svom telu dan i noć i brinuti se za svoje telo i tračiti vreme oblačeći telo neprestano u finu odeću, kupajući ga tri puta dnevno, hraneći ga svim vrstama izvrsne hrane. Činiti sve ove stvari svom telu je kao udaranje mrtvog konja. Šta god da radite, na kraju ćete oslabiti i umreti, šta god da radite, nema izlaza iz toga. Arnold Švarceneger voli svoje telo. Šta će misliti o svom telu pedeset godina od sada? Kada bude slab i oronuo i ne bude mogao da hoda, ovi ljudi postaju veoma razočarani, veoma uznemireni sobom. Neko mi je pričao da Džek Lan odbija da izađe iz svoje kuće. Uzima tablete za smirenje i ne može da veruje da više ne može da vuče čamce i izvodi sve one podvige koje je ranije izvodio. Drugim rečima, beži. Zar ovo nije istina o svima nama? Dakle, šta radite sa svojim životom? Šta jurite? Šta pokušavate da steknete? Šta pokušavate da uradite za sebe da poboljšate svoj život kao telo? Sve je gubljenje vremena. Trebalo bi da posvetite oko 5% svog života svom telu. To je sve što vredi.

Mudra osoba nekako počinje da shvata ovo i postavlja sebi pitanje: "Šta je onda stvarnost? Istina je da moje telo nije stvarno jer se menja, menja, menja. Svet nije stvaran jer se takođe menja, menja, menja. Sve se stalno menja. Šta je onda stvarno?" Postavljanje ovog pitanja je početak mudrosti. Jer vodi do drugih pitanja. "Ko sam ja onda? Ako nisam telo, onda ko sam ja?" Jednog dana počinjete da shvatate i kažete sebi: "Pitao sam se ko sam ja?" naglašavajući Ja, "Šta je ovo Ja koje mi govori da sam čovek, da sam telo, da sam živ?" Počinjete da osećate Ja u svojim grudima i u svom mozgu. Nešto se dešava unutar vas, gde počinjete da uviđate da ste svesni. Svesni ste tokom stanja snova, tokom stanja dubokog sna, tokom budnog stanja. Stoga počinjete da shvatate da ste svest. Svest je apsolutna stvarnost, čista svesnost, ili je možete nazvati Bogom. Kada govorim o Bogu, ne govorim o antropomorfnom božanstvu, govorim o apsolutnoj stvarnosti, o Brahmanu, čistoj inteligenciji. Počinjete da osećate nagoveštaj ove istine u sebi. Kada vam se ovo dogodi, bićete privučeni pravoj knjizi ili pravom učitelju ili pravom okruženju. Gde možete ići dalje na putu. Sada, u početku je veoma uzbudljivo jer ste otkrili nešto novo. Počeli ste da tražite sebe. Ali čini mi se, osim ako nemate pravog učitelja, početna faza izbledi i nakon godinu dana ili tako nešto, pročitali ste sve knjige, čuli sva predavanja, videli mnoge učitelje i počinjete da vam dosađuje. Ovo je vreme kada duhovni tragalac ili prolazi kroz trenje sa uspehom i prelazi na drugu stranu, ili odustaje od svega, postajući gnušan jer još uvek nisu dobili prosvetljenje. Nisu se probudili. Stoga je ovo vreme da najviše radite na sebi. Ovo je vreme da zaboravite na svoju želju za ostvarenjem, želju da se nešto dogodi, želju da postanete slobodni i počnete da živite u trenutku spontano. Ne brinući se o svetu, o drugima, već

razvijajući samilosnost. Počinjete da radite na svojoj pohlepi, na svojoj požudi. Te stvari moraju otići. Počinjete da trpite sve baš onako kako jeste. Više nema čega za borbu i više nema čega za strah. Postajete blagi. Stvari koje su vas uznemiravale prestale su da vas uznemiravaju i onda odjednom primećujete da vam um postaje sve tiši i tiši. Misli prestaju da vas napadaju u određenoj meri. Vežbate meditaciju i samoistraživanje oboje zajedno. Ne želeći ništa, ne tražeći ništa. Prestali ste da trčkarate po svetu, smirili ste se, jer shvatate da gde god da odete, morate povesti sebe. Jedno mesto je jednako dobro kao i drugo. Nema razlike gde je to mesto. Postajete smireni, više ne uznemireni. Postajete posmatrač, svedok svojih misli, svojih osećanja, svojih emocija, svojih reakcija. Uvek posmatrate, uvek ste svesni, uvek vidite sebe u akciji i uvek pitate: "Zašto ovo radim? Zašto se ovako ponašam? Šta zaista želim?" Vi

shvatiš da imaš toliko vremena da živiš u ovom telu i sve se više i više uključuješ u duhovni život. Kada praktikuješ meditaciju, usmeravaš pažnju ili na živog Mudraca, što će ti doneti brže rezultate, ili se možeš usredsrediti na Mudraca tvoje religije koji je otišao. Što će poboljšati tvoju koncentraciju i učiniti te usredsređenijim. Kada vam kažem da meditirate na Boga, mnogi me pitaju: "Kako da meditiram na Boga? Bog je nevidljiv." Zato meditirate na prvo ime Boga, a to je "Ja-jesam." Ovo je zaista najviši oblik meditacije. Sa svojim disanjem postaneš tih i udahneš i kažeš "Ja," izdahneš i kažeš "jesam." Ovo je zaista najviši oblik meditacije koji možeš raditi. I tokom budnih sati, kada si zauzet, zauzet, zauzet, praktikuješ samoistraživanje. Ovo možeš raditi i formalno. Ako želiš da sediš u tišini i praktikuješ samoistraživanje, svakako to radi. Ali nemoj verovati da je to meditacija, to dvoje je odvojeno. I jednostavno je praktikovati samoistraživanje gde god da si. U pozadini svog uma shvataš da pokušavaš da uništiš svoje misli. Pokušavaš da ispraznиš svoj um i onda će tvoj um nestati. Dakle, kad god ti misli dođu, jednostavno pitaš: "Kome one dolaze?" Ovo možeš raditi bilo gde. "Kome ove misli dolaze?" Nikada ne odgovaraš. Ali odgovor uvek dolazi sam od sebe: "Ove misli dolaze meni. Ja ih osećam. Ja ih mislim." Vratili smo se na ja opet. Dakle, to znači da da nije ja, ne bih osećao depresiju. Ne bih osećao sumnju, strepnju, strah ili bilo šta drugo, jer ja to osećam. Ovo je za mene divno otkrovenje. Jer to znači da ako se samo mogu rešiti ja, neću više imati ovaj problem. A način na koji se rešavaš ovog ja jeste da istražuješ: "Odakle je nastalo? Odakle je došlo?" Dok razmišljaš o ovome, postaješ tih. Gotovo odmah ćeš osetiti radost, mir. Osećaj blagostanja koji izvire iznutra. Gledaš, posmatraš. Misli će ti dolaziti odasvud. Reći će ti: "Prestani da gubiš vreme. Idi na kuglanje." Reći će ti: "Ovo je dosadno, mogao bih raditi nešto konstruktivno." Tvoje misli će iskrsnuti i reći ti svašta. Reći će ti: "Radim ovo već neko vreme i ništa se ne dešava." To je sve igra uma. Moraš to proći. Koja god misao da ti dođe, pitaš: "Kome ona dolazi?" Iznova i iznova. Kada se umoriš od ovoga, meditiraš na "Ja Jesam." Uvek nešto radiš. Skrećeš svoj um sa sveta, sa svog tela i sa svojih misli. Jer na kraju krajeva, ako ovo ne radiš, gde ćeš biti? Prolazićeš kroz ista iskustva kroz koja prolaze milioni drugih ljudi. Strah od nepoznatog. Nikad ne znajući da li ćeš sutra dobiti srčani udar. Da li ćeš još biti na ovom svetu. Strah da je neko za tobom, pokušavajući da ti uzme tvoje dobre stvari ili da te povredi. Imaćeš svakakve strahove. Izbor je tvoj. Ovo je tvoj život.

Hajde da praktikujemo "Ja Jesam" meditaciju. Jer kada je praktikuješ na satsangu, postaje moćnija za tebe i primećuješ rezultate. Prvo što radiš jeste da se smestiš udobno. Opustiš se u stolici. Zatvoriš oči da ukloniš smetnje. Počneš da posmatraš svoj dah. Ne naglašavaj svoj dah. Posmatraš svoj dah. Ako ti telo nije udobno ili opušteno, kaži mu da se opusti. Možeš krenuti od nožnih prstiju do glave, govoreći svakom delu tela da se opusti. Opet postaješ svestan svog daha, načina na koji normalno dišeš. Svojih osećaja, postaješ ih svestan. Postaješ Svedok. Posmatraš sebe kako dišeš i osećaš. Zatim postavljaš sebi pitanje: "Ko je posmatrač? Ko vrši posmatranje?" I sa svojim disanjem započinješ meditaciju. Udahneš i kažeš "Ja," izdahneš i kažeš "jesam." Zatim počini u tišini na trenutak ili dva i ponovo kaži "Ja Jesam" sa svojim disanjem. Nakon duge prakse, razmak između "Ja Jesam" postajaće sve veći i veći. I počećeš da osećaš da si Svest. Zato praktikuj "Ja Jesam." (duga tišina) Slobodno postavljajte pitanja. Dugačak govor, a?

SU: U redu Roberte, oklevam da iznesem ovo na videlo, ali tu je, pa... obuzela me je pohlepa za hranom, sećanja se vraćaju na najčudesnije obroke koje sam ikada jela u životu i sve što želim je da jedem. U mom umu je, ne radim to, ali je u mom umu, pritišće. I primećujem kada odem u restoran, ne samo svoju hranu, nego gledam oko sebe šta svi drugi jedu i želim sve! I to je neprijatno, zaista neprijatno.

R: Nisi sama. (smeh)

SH: Svi želimo sve. (smeh)

R: Pa, ove stvari isplivaju. Kada započneš proces samoistraživanja... (prekid trake) ...to je poput uspavanog semena spremnog da proklija. Stvari iz prošlog života. Izvlačiš sve na površinu. Tako da možeš to da se rešiš. Zato kod mnogih ljudi stvari ponekad izgledaju kao da postaju sve gore, jer sve izlazi na površinu. Istražuješ: "Kome to dolazi?" Dakle, izlazi gore i napolje, gore i napolje. Stoga, kada ti ove stvari dođu tako, osećanja, požuda, pohlepa, ne uznemiravaj se. Već radosno posmatraj. Posmatraj sebe kako se osećaš na taj način. Gledaj to, posmatraj to inteligentno i možeš pitati: "Kome to dolazi?" Ali dok to posmatraš, dok istražuješ: "Kome to dolazi?", osećaj postaje sve slabiji i slabiji i na kraju će potpuno nestati. Sve ove stvari se dešavaju, ali shvati da nisu ti. Te misli, ta osećanja ne pripadaju tebi. Pripadaju ja. Kažeš: "Ja ovo osećam." Kada istražuješ "Ko sam ja? Šta je izvor ja?" Pohlepa, požuda, osećanja će otići s tim i sve će se raspršiti i zauvek te napustiti. Samo moraš nastaviti sa praksom. Ne dozvoli da te ovi strahovi ili te takozvane stvari koje ti dolaze uplaše ili navedu da pomisliš da je nešto loše. Jednostavno shvati da dolaze iz dubokih odaja tvog uma i da ih se rešavaš.

To je kao kada gađaš patke na streljani. Patke su sve ravne na podu, a onda iskoče i pogodiš jednu i ona padne nazad. Ista stvar sa tvojim mislima. Kako misli dolaze, gađaš ih svojim pištoljem istraživanja: "Kome one dolaze?" I misao pada mrtva i odlazi. Onda druga iskoči i pitaš: "Kome ove dolaze? Šta je njihov izvor?" I ona pada mrtva i odlazi. Nastavljaš ovo. Dok ovo radiš, jednog dana ćeš otkriti da je tvoj um slobodan i osećaš blaženstvo i sreću i radost koju nikada pre nisi osećao.

ST: Muktananda je učio da je telo hram i da ga treba održavati i brinuti se o njemu, šta misliš o tome?

R: Telo je hram. To je hram koji stari i propada i bez obzira koliko ga negovao, ostariće i propasti. Baš kao hram. Treba da brineš o njemu, ali ne da mu posvetiš ceo svoj život. Ustajem oko šest sati ujutro, vežbam, idem u šetnju u park, napravim sebi napitak i stavim stotine vitamina u njega i do 7-8 sati sam gotov, to je to. To je jedina pažnja koju posvećujem svom telu da ga održavam. U stvarnosti telo ne postoji. Dakle, ako provodiš previše vremena s njim, usmeravaš pažnju na nešto što će ionako otići. Ako usmeriš pažnju na Sopstvo, na apsolutnu stvarnost, na "Ja Jesam," na svest, onda ćeš postati svest, a ne postati telo. Ali naravno, kaže ti da je telo hram. Ono je hram, ali takođe mora biti uništeno kao što će hram biti uništen. Ništa ne traje večno. Kada budeš imao sto godina i ne budeš mogao da hodaš i neko mora da brine o tebi, šta ćeš tada reći o svom hramu? Zato, pre nego što postaneš takav, pronađi istinu o sebi i postani slobodan i oslobođen.

SB: Ja-misao izgleda kao da zna sve. Ona zna ko sam ja. Poznati su joj svi ovi ljudi i želi ovo i želi ono, ali kada istražujem i polako počinjem da vidim da je ja-misao samo iluzija, čini se kao da boravim u neznanju, kao da ne znam šta je bilo šta. Kao božansko neznanje. Čini se da postoji mesto ne-znanja kada ja ode.

R: Ovo je dobro mesto za biti. Kada više ne misliš: "Znam." "Znam" je izjava neznanja, jer kao što Bob kaže: "Ništa ne znamo." Ne znamo zašto izgledamo ovako kako izgledamo. Ne znamo zašto je drvo drvo ili zašto je pas pas. Ne znamo zašto smo rođeni, zašto umiremo. Ne znamo čak ni ko smo. Ne znamo ništa. Stoga, kada neko izgleda inteligentno, misle da nešto znaju, to je šala, jer niko zaista ništa ne zna. Rođeni smo u svet gde stvari jednostavno izgleda da postoje i uzimamo

ih zdravo za gotovo. Zašto je pas pas? Dajemo mu ime pas. Zašto imamo muškarce i žene? Da produže vrstu, zašto? Ne znamo apsolutno ništa. Stoga mi je zaista smešno kada ljudi hodaju uokolo misleći da nešto znaju.

Zanimljivo je da kada počneš da sebi priznaješ da ne znaš ništa, postaješ ništa, a onda si sve. Ali sve dok veruješ da nešto znaš, to je naravno ego i uvek te dovodi u nevolju. Jer kada veruješ da nešto znaš, čovečanstvo uvek želi da promeni nešto u nešto drugo. Ratovi počinju, nečovečnost počinje, nečovečnost čoveka prema čoveku. Ali kada osećaš da ne znaš ništa, onda nema šta da se radi. Nema na koga da se ljutiš. Nema ničega što želiš da promeniš. Sve ostavljaš na miru. Ne pokušavaš nikoga ni u šta da ubediš i postaješ slobodan. Dakle, slobodna osoba je zaista osoba koja je ni za šta dobra.

SH: To je bilo sa slobodom?

R: Ali on je ništa, zato je slobodan. (SH: Ali je dobar za to, za to što je ništa?) Slobodno i ništa su sinonimi. (SH: Pa, to mi zvuči dobro.) I kada si ni za šta dobar, slobodan si. Ali ako misliš da si slobodan i da si za nešto dobar, onda varaš sebe. Budi ni za šta dobar, svideće ti se. Znam da se neki od vas pitaju u sebi: kad bi svi bili ni za šta dobri, šta bi bilo sa svetom? Ne brini se za svet. Ista sila koja zna kako da uzgaja mango na stablu manga, pšenicu u polju, trešnje na trešnji, koja zna kako da održava i podržava univerzum kakav se pojavljuje, uvek će se pobrinuti za sve, čak i za tebe, nemaš apsolutno o čemu da brineš. Takođe shvatam da si odgajan da veruješ da ako od sebe ne napraviš nešto, ako se ne pobrineš za svoje stvari, patićeš. Ovo je očita laž. Niko nije rođen da pati. Ako dozvoliš sebi da budeš prirodna osoba kakva jesi, sve će uvek biti obezbeđeno i bićeš blistavo srećan. Ali kada se umešaš u proces i pokušaš da promeniš stvari, postaneš neko, učiniš nešto, možda izgleda da prolaziš kroz te procese, ali to nije srećno. Nema radosti. Nema prave lepote, sve je mehaničko. (kratka tišina) Pa, imamo prašad da podelimo sa svima. (Otvara prašad) Ovo je dar od Sopstva. Nikada nećeš gladovati ako dođeš ovde. Mmm, ovo izgleda dobro, zašto ne otvoriš ovo? (prašad se nastavlja opštim razgovorom) (kraj trake) [TOC] *Napomena: Audio fajl je imao datum 910829, ali je isti kao transkript datiran 910825. Korišćen je datum sa audio fajla.

Praksa Samoistraživanja 29. avgust 1991.

Robert: Oh, ovo prelepo četvrtak veče, kakav god datum da je. Većina vas zna Danu. U bolnici je. Bilo bi lepo da je ljudi koji je poznaju pozovu. Možda da joj pošalju cveće. Kada kažem: "Sve je dobro i sve se odvija kako treba," većina vas počne da misli o svojim ličnim problemima, kolektivnim problemima sveta. To je upravo ono što ne bi trebalo da radite. Dok prolazimo kroz životne nedaće, otkrivamo da prolazimo kroz mnogo trenja. To je normalno. Apsolutno ništa nije loše. Većina nas je odgajana da veruje da su određene stvari loše. Ovo može izgledati istinito u relativnom svetu, ali što se tiče duhovnog sveta, sve je dobro i sve se odvija kako treba. Šta god da veruješ da je loše u tvom životu ili u životu nekog drugog, to je ništa drugo do odvijanje u svesti, i neophodno je za tvoju evoluciju. Ako ovo razumeš, nećeš reagovati na bilo šta što se desi. Jednostavno ćeš se osmehnuti, posmatrati i postati Svedok kroz svaku situaciju koja ulazi u tvoj život dok se odvijaš. Ne postoji ništa u univerzumu što ti može nauditi. Podloga ovog univerzuma je božanska ljubav. To je čista svest. Ona ne zna značenje povrede, zla ili greha. To su samo reči koje ljudska bića izmišljaju. Kada počneš da se identifikuješ sa svojom istinskom prirodom, koja je ljubav, tada ploviš kroz sve takozvane katastrofe života. Ali ako se identifikuješ sa svetom pojava, a kao što znaš, postoji mnogo pojava, izgleda da patiš. Postaješ ljut, postaješ uznemiren, postaješ razočaran samo zato što se svet ne okreće tvojim putem. Samo zato što se svet ne okreće onako kako ti misliš da bi trebalo, prema tvojim konceptima, prema tvojim unapred stvorenim idejama. Opet, ništa nije loše. Sve je ispravno baš onako kako jeste. Kako počneš ovo da razumeš, pronalaziš mir. Šta zaista želiš od života? Kao što većina vas zna, kada ostvariš svoje ciljeve, to se ne ispostavi kao ono što si se nadao da će biti. Sve dok tražiš

nešto, uvek ćeš biti razočaran. Kada mudrost počne da ti dolazi, prestaješ da tragaš. Prestaješ da trebaš, prestaješ da želiš. Ostavljaš to na miru. Živiš u trenutku, spontano. I onda se sve odvija gde treba. Postoji priča o premijeru jedne velike zemlje koji je odlazio učitelju u šumu i sve što bi mu učitelj rekao je: "Sve je dobro i odvija se kako treba." To je bilo celokupno učenje. Zatim bi nastupila tišina. Premijer je odlazio ovom učitelju pet godina. Nije razumeo šta se dešava, ali je imao veru u učitelja, u Boga i u sebe. Pa je samo nastavljao da ponavlja: "Sve je dobro i odvija se kako treba."

Jednog dana je postao potpuno uronjen u svest. Izgubio je ideju telo-um, prevazišao ja-misao i postao apsolutno slobodan, postao blistavo srećan, unutrašnja radost, unutrašnje blaženstvo. Jednog dana je glavni kuvar palate uhvatio svoju ženu s jednim od kuvara kako vode ljubav u kuhinji i postao je ljut, uznemirio se. Hteo je da je ubije, ali pre nego što je bilo šta uradio, otišao je premijeru i rekao: "Premijeru, šta možeš da učiniš da mi pomogneš? Uhvatio sam svoju ženu s drugim muškarcem. Želim da je ubijem. Šta da radim?" A premijer je rekao: "Ne brini. Sve je dobro i odvija se kako treba." I kuvar se uznemirio. Razljutio se i otišao, govoreći u sebi: "Kako mi to može reći? Pitao sam ga za pomoć, a sve što mi je rekao je: Sve je dobro." Desilo se da je načelnik straže palate trebalo da dobije unapređenje. A neko drugi je unapređen umesto njega. I on se uznemirio. I odlučio je da vidi premijera da zatraži njegov savet. Ispričao je premijeru šta se dogodilo, a premijer se samo osmehnuo i rekao: "Ne brini. Sve je dobro i odvija se kako treba." A načelnik straže je rekao: "Šta?" I otišao je ljut, mumljajući u sebi. Slučajno je naleteo na kuvara čija je žena bila neverana. I ispričali su jedan drugom svoje priče. I rekao je: "Premijer mi je rekao istu stvar. Hajde da ga dobro sredimo. Hajde da smislimo nešto da mu uradimo. Šta možemo da uradimo?" Slučajno su prošli pored kraljeve berbernice i kralj se brijao. Berberin je okliznuo sa britvom i posekao kraljev vrat. Krv je tekla na sve strane. Utrčali su unutra i pomogli da zavežu kraljev vrat. Kada su otišli, smislili su plan. I otrčali su premijeru i rekli: "Premijeru, naš kralj se posekao brijući se i u velikom je bolu. Šta kažeš na to?" A premijer je rekao: "Sve je dobro i sve se odvija kako treba." To su hteli da čuju! Pa su otrčali kralju i rekli: "Vaše Veličanstvo, rekli smo premijeru o vašoj strašnoj nesreći, a njega nije bilo ni briga. Sve što je uradio bilo je da kaže: 'Sve je dobro,' smejući se, i 'sve se odvija kako treba.'" A kralj kaže: "Šta! Dovedite mi ga!" I palatska straža ga je dovela kralju. I kralj je pogledao premijera u oči i rekao: "Pogledaj moj vrat, zavijen je i boli kao pakao. Šta kažeš na to?" Premijer je samo rekao: "Vaše Veličanstvo, sve je dobro i sve se odvija kako treba." I kralj se jako razljutio i rekao: "Bacite ga u tamnicu!" I bacio je premijera u tamnicu. Bilo je srijeda popodne, i svake srijede popodne kralj je išao na jahanje s premijerom. Ali naravno, premijer je bio u tamnici, pa je otišao na jahanje sam. Šuma je bila puna Kali-poklonika. I ovo je bilo doba godine kada bi uhvatili nekoga i žrtvovali tu osobu boginji Kali, jer je to bio njihov običaj u starim danima. Pa je poglavar Kana rekao: "Idite i dovedite mi čistu osobu za žrtvu."

Pa su tražili i tražili i nisu mogli nikoga naći. Onda su ugledali kralja kako dolazi. Zgrabili su kralja. Nije ih bilo briga ko je, i odveli su ga Kali stražarima. I Kali poglavar ga je pogledao i rekao: "Skinite mu odeću." Što su i učinili. Onda je video posekotinu na njegovom vratu zavijenu. I rekao je svojim stražarima: "Kako se usuđujete da mi dovedete ovakvu osobu? Zar ne vidite da je nečist? Ima veliku posekotinu na vratu. Mi žrtvujemo samo čistu osobu. Rešite ga se." Odveli su ga nazad u šumu i pustili ga. Kralj je trčao nazad ka palati i razmišljao o ovome. I shvatio je da da se nije posekao, bio bi žrtvovan. I poslao je po premijera i ispričao mu ovu priču. Rekao je: "Bio si u pravu. Da nije bilo posekotine na mom vratu, bio bih žrtvovan Kali bogovima." A premijer je rekao: "Ne samo to, Vaše Veličanstvo, nego ja obično jašem s vama. Uhvatili bi nas obojicu i ja bih bio žrtvovan da me niste bacili u tamnicu. Dakle, hvala vam." Dakle, vidite li poruku ove priče? Bez obzira kako stvari izgledale, bez obzira kako se pojavljivale, svaka situacija u ovom svetu ima početak, sredinu i kraj, ali sve je dobro i sve se odvija kako treba. Pogledaj svoj život, sva ona vremena kada si se umešao u situaciju jer nisi verovao da je

ispravna. I sebi si stvorio probleme i svima koji su bili uključeni. Sve će se uvek srediti. Nema grešaka. To moraš osetiti. Moraš imati vere u sebe i u sile koje postoje. Dok radiš u ovom svetu, ne reaguj na stvari. Jer vidiš samo delimičnu priču. To je kao primer s ključanicom koji vam dajem. Osoba gleda kroz ključanicu i vidi jedan deo slike. Vidi kako neko nožem ubada nekog drugog, i to je užasno, veoma loše. Ali zamislimo da otvore vrata i vide celu sliku. Verovatno će videti da je u prethodnom životu čovek koga ubadaju, ubadao osobu koja njega ubada. I sada se u ovom životu ista stvar dešava njemu. I kada pogleda dalje, videće i onoga koga ubadaju i onoga ko ubada kako se obojica smeju. Jer se ništa njima u stvarnosti nije dogodilo. Dakle, vidite, uvek dobijamo delimičnu sliku. Nikada ne dobijamo celu istinu. Zato nam je rečeno da ne reagujemo! Zato nam je rečeno: kad god se suočimo sa situacijom, postupaj iz tačke mudrosti tako što ne reaguješ. Ipak, tvoje telo će učiniti nešto. Kada kažem da ne reaguješ, mislim mentalno. Prvo, ako ne reaguješ mentalno i u miru si sa sobom, tvoje telo će preduzeti ispravan tok akcije da prevaziđe tu situaciju i nećeš morati ponovo da prolaziš kroz nju. Ali recimo da reaguješ i čini se da postižeš svoje i pobeđuješ, kakva god situacija da je. To jednostavno znači da si svoju karmu stavio u mirovanje na neko vreme. Rezultati te još nisu pogodili. Zaustavio si ih, na neko vreme. Ali prema zakonu karme, moraćeš da prođeš kroz to u jednom ili drugom trenutku. Ako ne reaguješ mentalno, božanska ispravna akcija će se desiti i ti ćeš prevazići i nećeš morati da prođeš kroz to iskustvo. Ovo je način da se živi u svetu.

Pitanje je: da li je svet tvoj pravi dom? Šta imaš s ovim svetom? Kako evoluiraš, kako se odvijaš, počinješ da vidiš da si duh. Nisi telo. Nisi um. I nisi činilac. Pod duh mislim da je tvoja istinska priroda svest, apsolutna stvarnost, čista svesnost. Zaista nisi od ovog sveta. Ali ovo shvatanje dolazi samo kada radiš posao. Pod raditi posao mislim kada razviješ samilosnost, poniznost. Tvoja osećanja više nisu povređena. Nema razlike gde živiš ili gde si ili šta se dešava u tvom životu upravo sada. Shvataš da je ovo samo na neko vreme. I ovo će takođe proći. Zato ne reaguješ. I prevazišao si požudu i pohlepu. Kada je to postignuto u izvesnoj meri, otkrivaš da počinješ da osećaš ogromno blaženstvo, ogroman mir. U tom trenutku možeš početi da praktikuješ samoistraživanje. Sve što sam ti rekao vodilo je ka praksi samoistraživanja, atma vichare. Ako nisi došao dotle, kao što sam upravo objasnio, neće ti se svideti samoistraživanje. Biće ti besmisleno, biće ti dosadno. Pokušaćeš par nedelja, neki par dana, neki par meseci, a onda ćeš mi reći: "Roberte, ne funkcioniše." I ja ću se osmehnuti i shvatiti da nisi uradio pripremni rad. Još uvek imaš ljutnju, sumnju, strepnje, sumnjičavost. Stvari sveta te i dalje uznemiravaju. Reaguješ na stvari, ponekad nasilno. Stoga ne možeš praktikovati samoistraživanje. Neće ti se svideti, nećeš uživati u tome. Ali možeš se predati, ako si spreman za to. Možeš se predati Sopstvu, Bogu. Možeš dozvoliti Bogu, Sopstvu, da uzme tvoju ljutnju, tvoje sumnje, tvoje depresije, tvoje strepnje, tvoju pohlepu, tvoju požudu. Možeš sve to dati Bogu. Ali ni to nije najlakše uraditi. Jer to znači da si došao do zaključka da nisi činilac. Više si poput lutke kojom manipuliše karma. I tako sve prepustiš Bogu. Predaješ svoju karmu, svoje grehe, svoje prošle greške, sve. Puštaš to. Onda otkrivaš da postaješ mirniji i počinješ da tragaš za ličnim "ja". Počinješ da osećaš: "Nisam telo. Nisam um. Nisam svoja iskustva. Onda ko sam ja? Ko sam ja? Ko je ta osoba koju zovem 'ja'? Da li sam to ja? Kada se referiram na svoje stopalo, svoja grudi, svoju ruku, ko je to 'moje' o kome govorim? Na koga se referiram?" Počinješ da preispituješ sebe. Zapamti, ovo se može raditi samo kada si u miru sa sobom. "Šta je izvor ja?" Počinješ da gledaš unutar sebe. Provodiš trenutke u tišini. U početku, kada postaviš pitanje "Ko sam ja?", nastupa duboka tišina. Trajaće samo nekoliko sekundi. Ali kako nastavljaš da pitaš, razmak između svakog "Ko sam ja?" postaje sve veći i veći i ostaješ u tišini sve duže i duže. Ova tišina je tvoja istinska priroda. Tišina je svest. Kada se "ja" rastvori, postaješ sat-čit-ananda, Brahman, Nirvana, Praznina. I postaješ blažen. Kako dani prolaze, šta god da osećaš, šta god da vidiš, šta god da ti čula govore, postavljaš pitanje: "Kome ovo dolazi?" Uvek postavljaš pitanje.

Kao što sam spomenuo u nedelju, samoistraživanje nije meditacija. Možeš sedeti u određenim trenucima tokom dana i praktikovati samoistraživanje ako želiš. Ne meditiraš. Istražuješ. Pratiš ja-misao do izvora. Ne tražiš rezultate. Ako otkriješ da ovo ne možeš, praktikuješ biti posmatrač. Posmatraš sve kroz šta prolaziš tokom dana. Postaješ svedok. Gledaš. I ne reaguješ. Tada će samoistraživanje doći samo od sebe. Nešto će se otvoriti u tebi i postavićeš pitanje: "Ko je posmatrač? Ko je svedok?" I nešto će reći: "Ja-jesam." I "Ja-jesam" je prvo ime Boga. Tako ćeš promeniti meditaciju i raditi "Ja-jesam" meditaciju sa svojim disanjem. Udahneš i kažeš "Ja", izdahneš i kažeš "JESAM." U redu je mešati samoistraživanje sa Ja-jesam meditacijom, sve dok uvek nešto radiš. To je poenta. Uvek radi nešto. Ne fokusiraj se na svoje takozvane probleme. Ako radiš nešto duhovno, tvoji problemi će se uvek pobrinuti sami za sebe. Hoće. Uvek će se sami rešiti. Što se tebe tiče, održavaj sebe duhovnim. Uvek ćeš početi kada se probudiš. Ako čekaš predugo, zaboravićeš i krenuti svojim svakodnevnim poslom. Ali ako učiniš nešto duhovno čim se probudiš, nosićeš to kroz dan i pre nego što zaspiš. Održavaj sebe duhovnim sve vreme. Kada se probudiš, možeš odmah pitati sebe: "Ko sam ja? Odakle je 'ja' došlo? 'Ja', 'ja' sam sanjalo, i sada je 'ja' budno. Ko je ovo 'ja'?" 'Ja' je čvrsto spavalo, sanjalo, a sada je 'ja' budno. Zanimljivo. I pitaš: "Onda, ko sam ja?" Što zapravo znači: "Šta je izvor ovog ja?" Uvek zastaneš i zapamtiš da nikad ne odgovaraš na pitanje. Kada pitaš sebe: "Šta je izvor 'ja'?" i počivaš u tišini, misli će početi da ti dolaze. Zato istražuješ: "Kome ove misli dolaze?" Ako otkriješ da kasniš na posao i moraš ustati i obući se, ili raditi šta god radiš, ne prisiljavaj se da ostaneš i praktikuješ samoistraživanje, već se obuci. Dok se oblačiš, pitaj sebe: "Ko se oblači? Ja. Ko sam ja?" I nastavi, dok doručkuješ: "Ko jede? Ja. Pa, ko je ovo 'ja'?" I nastavljaš. Nastavljaš. Nastavljaš. Nastavljaš. Zaboravićeš u početku. Ali kako održavaš zamah, setićeš se. I sećaćeš se sve više i više. Sve tokom dana, nastavi sa samoistraživanjem. Predaj se. Možeš raditi oboje istovremeno. Kada se suočiš sa nečim što ti se ne sviđa, možeš reći: "Kome to dolazi?" i takođe možeš reći: "Uzmi ovo od mene, Bože. To uopšte ne pripada meni. Uzmi. Uzmi ovaj teret." Zatim možeš istraživati: "Ko je morao dati teret Bogu? Ja. Ko sam ja?" Uvek se vraća na istu stvar. Ovo je procedura. To su stvari koje moraš raditi ako želiš postati slobodan. Zašto traćiš svoj život? Stvari za koje misliš da ti trebaju jednog dana će nestati. Ne znaš koliko ti je vremena ostalo u telu. I ako nisi postao bez uma, nemaš pojma kuda ćeš zaista otići kada napustiš telo, niti šta te čeka.

Ako praktikuješ samoistraživanje, ako praktikuješ predavanje, ako držiš svoj um na izvoru, bićeš bezbedan. I najgora stvar koja ti se može dogoditi kada napustiš telo jeste da ćeš se reinkarnirati u zaista duhovne roditelje, roditelje koji su dugo na putu, dajući ti priliku da počneš od ranog uzrasta da postaneš slobodan i oslobođen. Dakle, šta želiš od svog života? Želiš li ići za materijalnim stvarima koje su danas tu, a sutra ih nema? Ili želiš postati slobodan? Izbor je tvoj. Slobodno postavljajte pitanja.

SM: Imao sam veoma zanimljiv san pre nekoliko noći, Roberte, gde sam legao na svoje dete i njegova creva su iscurila i uspaničio sam se. Video sam svoju bebu ubijenu. Samo sam jadikovao i plakao, škrgutao zubima. Odjednom je glas rekao: "Opusti se, samo je san." I strpao sam creva nazad u njegovo telo i ustao.

R: Dakle, šta je pitanje? (SM: Sve je ovo san, opusti se!) Dobro! Sve što se pojavljuje zaista ne postoji. Kad bi samo mogao da se probudiš bez prolaska kroz ove procedure i sav rad koji moraš uraditi na sebi. A razlog zašto ne možeš da se probudiš jeste što si vezan za svet. Vezan si za osobu, mesto i stvar. To je jedini razlog zašto se nećeš probuditi. Drugim rečima, dobijaš zadovoljstvo iz sveta. I sve dok dobijaš zadovoljstvo iz sveta, nikada se nećeš probuditi. Ne kažem da moraš prestati sa zadovoljstvom i pribaviti bol. Oni su dve strane istog novčića. Uživaj u svom zadovoljstvu, ali ne reaguj na njega. Shvati šta je - Maja, iluzija. Tu je danas, a sutra je nema. Stoga, kada više nisi mentalno vezan, postaješ slobodan.

S: Eva je imala isto to iskustvo kao i on o buđenju i govorenju: "Ovo je san, kad god sam radila mnogo samoistraživanja tokom nedelje. Onda je verovatnije da ću imati san, nekakvo lucidno sanjanje." Pitam se da li je još neko imao to iskustvo.

R: Da, ti snovi zaista dolaze kada mnogo praktikuješ samoistraživanje, da bi ti pokazali prirodu stvari. Imaćeš san i svakakve stvari će se dešavati, a onda ćeš u snu shvatiti da je san. To pokazuje da napreduješ. To su zaista dobri snovi koje treba imati. Zar ne postoji pesma, "Život je samo san?" Znam da sam je negde čuo.

S: Postoji i pesma, "Imam Obilje Ničega."

S: Roberte, pre par nedelja si govorio o potrebi za živim guruom i pitao sam se u tvom konkretnom slučaju, koliko godina si bio sa svojim učiteljem?

R: Nikada nisam bio dugo s jednim učiteljem. Kada sam imao svoje lično iskustvo, odlazio sam mnogim učiteljima da posmatram i potvrdim kroz šta prolazim. (S: Dakle, u izvesnom smislu, tvoje iskustvo je bilo samoizazvano?) Možeš tako reći, da. Ali bio sam tako mlad u to vreme, mislio sam da ludim. Ali neko bi me uvek upoznao sa učiteljem koji...

da saznam o čemu se radi i šta se zaista dešavalo. (S: Zašto si mislio da si lud?) Zato što sam postao drugačiji od svojih prijatelja. (S: To je sasvim razumno.) Ne kada si pomešan sa svetom. Jer mi je svet pokazao suprotno. I duboko sam osećao da je to laž. Osećao sam da je ceo svet laž. I kada sam pokušao da izrazim svojim učiteljima i ljudima u mojoj porodici, rekli su mi da sam lud.

S: Tvoja greška je bila što si im verovao. (R: Upravo!) Bio si na pravom putu. Bili su u iluziji. Ponekad je teško stajati sam.

R: Nisam lud ja, vi ste. Ceo svet je luđi od mene.

S: Upravo si sticao svoje duševno zdravlje i mislio da si lud. Paradoks.

S: Da li je Ramana bio učitelj pod kojim si tada postigao svoje potpuno ostvarenje?

R: Ne baš. On je bio taj koji mi je otvorio oči ko sam bio i učinio da razumem odakle dolazim. Ali već sam imao ostvarenje pre nego što sam došao njemu. (S: Kako bi ti onda otvorio oči ako si već imao ostvarenje?) Nekada sam verovao da nešto nije u redu, jer sam osećao da sam sveznajuć, sveprisutan. I pokušao sam da se rešim tog osećaja. Onda sam otišao Rami. Objasnio mi je i ispričao mi o svom iskustvu kada je bio dečak. Kada je bio dečak, radio je sve ove tapase. Meditirao je sam godinama, ćutao, i razne stvari su se dešavale njegovom telu, razne modifikacije. Pa mi je rekao da ne moram to da radim, budući da sam sa Zapada, sama modifikacija je zapadnjačko razmišljanje. Tako da nisam morao da prolazim kroz bilo šta drugo.

S: Roberte, tokom dana osećam anksioznost ili samoosuđivanje i predajem ti to u svom umu. Šta ćeš uraditi s tim?

R: Nije važno šta ja radim s tim. Samo to predaj! I biće rešeno. Da vam dam bolje objašnjenje - zapravo postoji samo Sopstvo. Kada se predaš meni, celo svoje sopstvo, isparava, jer nikada nije ni postojalo. Tako da ne radim apsolutno ništa s tim jer je to ništavilo. Nema moć, nema početak, nema kraj, ništa je. Ali ti veruješ da je nešto. Kada to predaš meni, onda milost slobodnije teče ka tebi jer si predao sve svoje sopstvo Sopstvu i Sopstvo zauzima mesto tvog sopstva. Što je predavanje dublje, to je više iskustva Sopstva.

S: Zvuči kao dobra razmena. Obostrano korisna razmena, bez gubitnika.

R: Nema gubitnika. Ne možete izgubiti sa stvarima koje ja koristim!

S: Prošle nedelje si spomenuo da je najbrži put za bilo koga od nas da postane samorealizovan bio da ti bude od koristi. I razmišljao sam o tome tokom nedelje i zato što si nam prvi put dao nešto konkretno. I voleo bih da se osvrneš na to kako možemo biti od koristi.

R: Nikada nisam koristio reč 'vi', ako se sećaš. Rekao sam da budete od koristi svom Sopstvu. Tvoje Sopstvo i moje Sopstvo su isto Sopstvo. Nema razlike. Jer sam iz nekog razloga u stanju da ovo vidim jasnije, kada se odrekneš svog ega, predaš mi svoj um, Sopstvu, dobijaš veću slobodu. Počinješ da doživljavaš veliku radost, veliki mir. Dakle, kada zaista budeš od koristi, od koristi si svom Sopstvu. Možeš li to da pratiš?

S: Da.

S: Mrzi me da opet pominjem sveto pismo, ali Isus je rekao: "Što god učiniste najmanjem od moje braće, meni učiniste."

R: To je vrlo istinito. Možeš li to objasniti? (S: Pa, ne treba praviti razliku između bilo kojeg od moje braće, braća u značenju svih osoba, bez obzira na njihove okolnosti, bilo da su Majka Tereza ili Čarls Menson.) To je vrlo istinito. Postoji samo jedno Sopstvo i mi smo sve to. Dakle, šta god da učiniš bilo kome drugom, činiš sebi. Da idemo dalje u ovo, ako me vidiš kao ljudsko biće, ako me vidiš kao telo, činiš veliku grešku. Ja tebe vidim kao Sopstvo, kao svest. Postoji samo svest. Kada prebivaš u svesti, postaješ slobodan. Dakle, kada si od koristi svesti, teče veća količina milosti. Otvara ti srce. Vuče te naviše. Vuče um u centar srca, kada postaneš potpuno slobodan, oslobođen. Neki od vas su pomalo zbunjeni. Kada mi neko donese jabuku, oni zapravo daju jabuku sebi. Pošto je Sopstvo izraženije kroz ovo telo, onda se mera kojom daješ jabuku vraća tebi desetostruko. Da li je to svima jasno?

S: Ne baš. (R: O.K. Šta nije jasno?)

S: Ta desetostruka stvar sa jabukom. Kažeš da u suštini zavisi od njihovog unutrašnjeg stava kakvo je ukupno iskustvo za njih?

R: To je kao kopanje dijamanata. Što dublje kopaš, ponekad više dijamanata dobiješ. Kada služiš Mudracu, to je kao kopanje dijamanata. Postaješ deo mudračevih vibracija, što se zove milost. Stoga svoje potrebe i želje nalaziš ispunjene same od sebe. Šta god treba da ti se desi, a što te usmerava ka božanstvenosti, biva ubrzano.

S: Dakle, kada kažeš želje, to su duhovne želje.

R: Duhovne želje, da. Zato se mnogo puta, kada su određeni ljudi u bliskoj blizini sa mnom i dosta vremena provode sa mnom, stvari čine relativno gorim, za neke ljude, jer se sav ovaj materijal, sva karma koja se gomilala vekovima ubrzava, izvlači na površinu i pogađa vas odjednom. I dok se držiš bez reagovanja, sve se spaljuje. Onda iznenada postaješ prazan. I nalaziš mir i oslobođenje.

S: Roberte, ovo nereagovanje o kome govoriš - stvar koju si spomenuo sa Danom koja ide u bolnicu, neko se razboli, prirodna reakcija je želeti da ozdravi. Zapravo sam pročitao nešto što je i sam Ramona rekao, da je zdravlje prirodno stanje postojanja. Tako bi se činilo da je prirodna reakcija želeti reagovati na bolest željom za zdravljem. Možeš li samo razviti to?

R: Da. Želja za zdravljem pretpostavlja da postoji neko ko treba da bude zdrav. Ali u stvarnosti, niko nikada nije postao bolestan. Tako da nema koga izlečiti. Da je bolest stvarnost, onda bi provodio vreme pokušavajući da izlečiš nekoga ili sebe. Pošto je bolest i sama iluzija, pokušaj izlečenja nekoga je takođe iluzija. Robert Adams Satsangsi: Sabrana dela

jedini pravi način na koji im možeš pomoći je da budeš svoje Sopstvo. Viđenjem istine. A istina je, sve je dobro i sve se odvija kako treba. Dana ovo zna. Prolazi kroz neka užasna iskustva. Ali danas sam razgovarao s njom telefonom i smejala se, i srećnija je nego što sam je čuo u poslednje vreme. Rekla mi je da sve ovo ionako ne postoji, pa koga briga? Ima zaista dobar stav o tome. Ono što se čini stvarnim je lažno. Ne sudi po izgledu. Nismo ovde da lečimo bolesne ljude. Moramo shvatiti da niko nikada nije bio bolestan i niko ne treba da bude zdrav. Oboje su varalice. Moramo se uzdići iznad tog razmišljanja. A najlakši način da se to uradi, naravno, je istraživati: 'Kome to dolazi?' Tada počinješ da vidiš da je to ja-misao koja veruje da je neko

bolestan i da neko treba da bude izlečen. Tako se rešavaš ja-misli. Ceo univerzum je vezan za ja-misao. Kada se ja-misao transformiše, ceo univerzum kao da prestaje da funkcioniše za tebe. Više nema univerzuma. Stvari poput bolesti i zdravlja više ne postoje. U međuvremenu, činiš najbolje što možeš.

S: Deo sa reagovanjem je - znajući sve ovo, bar na intelektualnom nivou, i dalje bi preduzeo korake da postigneš ono što bi izgledalo kao stanje zdravlja, zar ne?

R: Automatski ćeš se brinuti o sebi. Tvoje telo će se uvek brinuti o sebi. Ono što se pojavljuje kao tvoje telo zna šta da radi da brine o sebi. Ali ne treba da provodiš dan razmišljajući o svom telu, i misleći da li je bolesno ili zdravo i pokušavajući da ga učiniš zdravijim po ceo dan. Budi spontan. Uradi šta god treba da se uradi i zaboravi. Kao primer toga, o čemu govorim, ljudi mi daju razne vrste bilja, vitamine, zelene stvari, ljubičaste stvari, sve. Tako ujutru i bez razmišljanja, sve to bacim u blender sa malo soka od jabuke. Pomešam i popijem i zaboravim na sve to. Ne mislim: 'Ovo će me učiniti bolesnim ili zdravim.' To je samo nešto što se radi.

S: Roberte, šta postoji pre svesti 'Ja Jesam'?

R: Svest Ja Jesam je jednostavno da ti pomogne da razumeš da je Bog sve što postoji, i da nema ničeg drugog. Ja Jesam je proces ili postupak da se dođe do tog zaključka. Ali stvarnost je Ništa. Apsolutno ništa ne postoji. Kada si Sopstvo, ti si ništa. Svest Ja Jesam dolazi iz zablude. I radiš svest Ja Jesam da bi se vratio svom stvarnom Sopstvu, onome što si oduvek bio. U stvarnosti ne postoji svest Ja Jesam. Nikada nije postojala. Baš kao što nema Sopstva, nema apsolutne svesnosti, nema ostvarenja. To su samo reči da te vrate nazad u ništa. (S: Nema ni 'ništa' onda, zar ne?) Nema ni ništa onda, to je samo reč. Ono što zovemo apsolutna stvarnost je nešto što se nikada, nikada ne može izgovoriti ili opisati. Neopisivo je. Nema reči za istinsku stvarnost. Da bismo preneli poruku kažemo da je istinska stvarnost svest, čista svesnost, sat-čit-ananda, Nirvana. Ali to su sve reči. I u konačnoj analizi, sve reči moraju otići i sve misli moraju otići. Dakle ništa je odgovor.

S: Sri Bhagvan je rekao: "reči praunuka su Istina."

R: O, da. To je dobra analogija. Reči praunuka su Istina.

S: Roberte, mama i tata su onda bili u pravu, kada su rekli: "od tebe neće biti ništa." (R: Uvek pričamo o ovome. Postao sam 'ništarija'.) Ali ti nisi ni to. (R: Šta sam ja? To je odgovor. Tišina. Henri je jedini koji je dao tačan odgovor. Tišina je odgovor.)

S: Moja mačka mi to pokušava reći već dugo vremena.

R: Kako ti je mačka rekla? (S: Samo time što ne odgovara. Stalno ga pitam da mi kaže svoje tajne. Odgovor je ništa.) On čak ne kaže ni 'mjau'? Verovatno možeš mnogo naučiti od svoje mačke.

S: Advokati za osiguranje radnika takođe ne govore.

S: Zar ne bi mogao zameniti reč 'sve' za 'ništa'?

R: Ne baš, jer kada kažeš sve, to implicira stvari. Implicira nešto. Nema svega kada si ništa. Kada si ništa ti si ne-stvar. Ali kada kažeš sve, počinješ da misliš o svetu. (S: Vraća te pravo nazad u maju.) Da. Dakle želiš da budeš ništa.

S: Jesi li rekao da nema drugog?

R: Nema drugih, ne. Da postoje drugi, bilo bi nešto.

S: Možemo li reći, i misliti, samo u smislu reči, umesto ništa, nema drugog?

R: Ako ti to pomaže, svakako reci. Možeš reći šta god želiš.

S: To je ništavilo koje nema veze sa ništavilom.

R: Da. Čim počneš da misliš, sve pokvariš. Ne pokušavaj da skapiraš. Ne možeš. To je kao pokušaj da skapiraš šta je prvo došlo, seme ili drvo. Jedini način na koji možeš napredovati je samospoznajom, predavanjem, služenjem Sopstvu i tišinom.

S: Šta je služenje Sopstvu?

R: To je odricanje od svog ega, predavanje svog uma, davanje svega Mudracu. Imamo li prašad? Zapamtite, celo učenje je u prašadu! (kraj trake) [TOC] Robert Adams Satsangsi: Sabrana dela

Svet je tvoj film 1. septembar, 1991.

Robert: Om, šanti, šanti, šanti, Om. Dobar dan. Pozdravi i pozdravljanja. Dobrodošli ste mi iz sveg srca. Dobro je biti s vama ponovo. Ako prebivate u prvom principu, da je sve emanacija uma i da je sve predodređeno u vašem životu, ne biste imali problema. Gde može biti problema kada shvatite da je sve unapred određeno, sudbinski određeno, i da je sve što je predodređeno u vašem životu projektovano kroz vaš um. Drugim rečima, svet koji vidite, posmatrate, jednostavno je vaš film. Pokazujete sebi film kad god zurite u svet. I sve stvari koje vidite, vaš su film. Pripada vama, nikom drugom, sve. Ništa se jednostavno ne desi. Sve se već desilo. I izgleda da prolazite kroz film, gde stvari izgleda da se dešavaju, ali vi ste zapravo projektorista i projektujete svoju bajku. Ideja je postati slobodan, postati oslobođen. Ali kako možete postati slobodni i oslobođeni, kada vas svet pogađa, kada uvek smišljate i planirate i kritikujete, ljutite se, reagujete? Kako možete postati slobodni? Postajete duboko uključeni u životne situacije kao da će trajati zauvek. Shvatate do sada da je jedina stalna stvar u životu promena. Ništa nikada ne ostaje isto. Pa zašto se poistovećivati sa spoljnim svetom? Mudra osoba ostavlja spoljni svet na miru. Imaju vrlo malo posla sa spoljnim svetom. Istrenirali su sebe da kada ugledaju situaciju, nema reakcije, nema identifikacije. Postajete nepovredljivi. Ne možete više biti povređeni rečima, delima, bilo čime. Gde god se nađete, sami ste sebe tu postavili. Niko nije odgovoran za ono što vam se dešava. Privid je da ljudi izgledaju odgovorni, jer ste uvek uključeni sa ljudima. Ipak je sve planirano. Kao da ste glumac i uvežbavate predstavu. Onda igrate ulogu. Ne ljutite se zaista na svoje kolege glumce, jer znate da je to predstava, svi oni igraju ulogu. Život je takav. To je čin, prvi čin. Kako izađete iz prvog čina određuje da li se vraćate u drugi čin, ili postajete slobodni od cele stvari. Drugi čin je kada se ponovo rodite i prolazite kroz dalja iskustva. Nastavljate igru. Niste naučili da se okrenete unutra, da zaronite duboko u sebe i postanete slobodni. Postajete vezani za osobu, mesto ili stvar. I opet starite, i vreme je za treći čin. Sve vreme ste odgovorni za svoje postupke.

Kada biste samo ostavili to na miru, kada biste samo mogli razumeti da vas niko zaista ne može povrediti, niko vam zaista ne može ništa učiniti. Privid može biti da mogu, ali uvek treba da držite u dubokim udubljenjima svog uma da je to samo predstava, jedan čin. Ako prođete kroz predstavu bez reagovanja, ne morate ponovo preuzimati glumački posao. Postajete slobodni. Ali ako insistirate na reagovanju, nema razlike kakva je situacija. Reagujete kada imate unapred stvorene ideje, kada verujete da nešto mora biti urađeno na određeni način, kada verujete da vas ljudi žele povrediti, da su stvari negde pogrešne. Kada uvek smišljate i planirate i niste spontani, to je glumljenje. I naravno, kad god reagujete, uslediće dalja reakcija sa druge strane. Nikada se ne završava. Nastavlja se. Ovo je kolektivno i individualno. Ništa nije onako kako izgleda, ili se ne bi menjalo. Ceo univerzum je fatamorgana na ekranu života. Sve je fatamorgana, uključujući vaše telo, vaše misli, vaša osećanja. Sve je laž. I ne postoje zaista. Kada odem toliko daleko da kažem da ništa zaista ne postoji, ne krivim vas što postajete pomalo iritirani sa mnom, jer znam da su neki od vas prošli kroz život i bili povređeni. Određene stvari su se desile u vašem životu, pa kako mogu sedeti ovde i reći da ništa ne postoji? Pokušajte da zapamtite da ne govorim iz knjige koju sam pročitao, ili šta mi je neko drugi rekao. Ovo je bilo moje direktno iskustvo. Nema sveta. Nikada nije bilo sveta. I nikada neće biti sveta. Sva psihoterapija kroz koju prolazite, sva karma kroz koju prolazite, sve izopačene situacije u životu kroz koje prolazite, one

ne postoje. Nikada nisu postojale i nikada neće postojati. Ipak je fatamorgana toliko jaka da sedite ovde verujući da ste telo. Bez obzira koliko puta vam kažem, niste telo, niste um, niste činilac, uvek se poistovećujete sa sobom kao telom. Možete reći da to radite jer uvek mislite o sebi. Kada šetate, o čemu mislite? O sebi. Istina? Šta god da radite, mislite o sebi. Možda se ponekad izgubite kada gledate televiziju, idete u bioskop, učestvujete u sportu, ali to ne traje. Kada je film gotov, kada je sport gotov, kada je ono u šta ste se zaista uključili gotovo, vraćate se mišljenju o sebi. Sve dok mislite o sebi kao o telu, morate patiti. Morate prolaziti kroz iskustva u životu. O tome se radi u ovom svetu, za obmanutu osobu. Iskustvo za iskustvom za iskustvom. Nema tome kraja, sve dok ne dođe dan kada vam svega toga dobrano dosadi. Zato neki ljudi zaista moraju da im se tepih izvuče ispod nogu pre nego što dođu do ovakvog načina razmišljanja. Sve dok vode osrednji život, ne dešava im se toliko loših stvari u životu, izgledaju zadovoljni, i nastavljaju da traže bolje ljudsko stanje, ne shvatajući da za svako nazad postoji napred. Za svako gore postoji dole. Morate iskusiti sve vrste stvari kada se poistovećujete sa fenomenom telo-um. Stoga treba da učinite najbolje što možete da transcendirate tu vrstu razmišljanja. I to činite tako što hvatate svoje misli. Uhvatite sebe kako mislite o sebi, o Robert Adams Satsangsi: Sabrana dela

svojim problemima, o svojoj porodici, o svojim potrebama, o nečemu što negde nije u redu, o svojim sumnjama, svojim sumnjičavostima, svojim strepnjama. Morate shvatiti da nije važno kroz šta prolazite, fizički, mentalno, ekonomski. Te stvari su sve sporedne. Na primer, telo može propadati, stariti, umirati od raka. To ne pravi nikakvu razliku. Nema razlike između osobe koja je postala iznurena, umire od raka, i Arnolda Švarcenegera. Oboje su varalice. Problemi počinju kada to shvatite ozbiljno. Kada želite biti neko drugi, ili želite drugačiju vrstu situacije u svom životu, tada problem zaista počinje. Kada biste samo mogli naučiti da prebivate u bilo kojoj situaciji u kojoj se nalazite. Ono što mislim pod prebivanjem u svakoj situaciji u kojoj se nalazite, mislim na nereagovanje, ne sažaljevanje sebe, ili poređenje sebe sa nekim drugim, već jednostavno smejanje sebi. Dopuštanje da dođe šta god. Ne boriti se, ne pokušavati nadmašiti nekog drugog. Znam da ono što govorim, nekima od vas, izgleda pomalo glupo, jer kažete: "Ako se ne izborim za svoja prava, ljudi će me pregaziti." To se nikada neće dogoditi. Jer upravo kada se izborite za svoja prava i izgleda da pobeđujete, tada zaista imate problem. Jer morate prolaziti kroz slične situacije iznova i iznova dok ne stanete i ostavite stvari na miru i jednostavno ne reagujete. Ne mislim na potiskivanje. Ako potiskujete svoje strahove, svoje probleme ili bilo šta, jednog dana ćete eksplodirati, i svašta će se desiti. Mislim na prevazilaženje svog života, odlazak u drugu dimenziju, viđenje stvari u četvrtoj dimenziji, umesto u stanju budnosti, spavanja i sanjanja. Prebivanje u svom stvarnom Sopstvu. Prebivate u svom stvarnom Sopstvu kada postanete tihi, kada misli stanu, kada su ljudi oko vas možda u haosu i konfuziji, možda pucaju jedni na druge, ratovi možda traju, ali vi ste mirni, ti ste tihi, niste uznemireni. Ne možete se pretvarati da ste takvi kada niste. Ne možete se pretvarati da ste mirni i smireni i spokojni, kada zaista imate puno besa u sebi, i uvek se izborite za svoja prava, i verujete da vas ljudi pokušavaju povrediti. Stoga morate raditi na sebi. Vaše telo izgleda kao fabrika, laboratorija, za vas da eksperimentišete. Postoji samo jedan put, i to je unutra. Ne pokušavajte da uradite bilo šta u svetu da biste postali evolvirani. Svet ne može ništa učiniti za vas. To je samo unutar vašeg Sopstva. U četvrtak uveče sam spomenuo da većina ljudi ne može praktikovati samospoznaju jer se nisu izmirili sa sobom, što znači da još nisu uklonili bes, sumnje, lošu narav, osećanja. Te stvari još nisu uklonjene da biste mogli ići dalje. Ako ste zaista vezani za ovaj svet, a jeste kada imate lošu narav, kada morate stalno da reagujete, kada mislite da je nešto pogrešno, to je biti vezan za svet. Biće vam vrlo teško da praktikujete samospoznaju, jer je vaš ego tako jak, uvek će vas vući nazad na situaciju u životu kroz koju prolazite, vaš posao, koji možda mrzite, uvek mislite o tome,

uvek vas uznemirava, porodični problemi, telesne disfunkcije, nedostatak ili ograničenje, ili previše stvari. Kada posedujete previše stvari, vaš um uvek misli o stvarima koje posedujete, hoćete li ih izgubiti, morate li plaćati porez na njih, tako da je to isto tako loše kao i misliti o problemima. Sve dok uopšte mislite, činite ozbiljnu grešku. Um mora postati miran. Nema razlike kakva je situacija. Tako sam u četvrtak spomenuo da morate dovesti svoju kuću u red, pre nego što se zaista možete upustiti u samospoznaju. I spomenuo sam dve stvari na koje mi je par ljudi reagovalo. Ramakrišna je govorio o ovim stvarima kao o ženama i zlatu. U celokupnim spisima Rama Krišne on kaže da su žene i zlato dve stvari koje vas sprečavaju da postanete prosvetljeni. Ljudi misle da nije voleo žene. Ali on se zapravo odnosio na požudu i pohlepu. Dakle, neki od vas koji su me zvali, verovali su da sam rekao da ne treba da budete seksualni u svom životu, i da ne treba ništa da posedujete. Ovo je greška. Nema ništa loše u biti seksualan sve dok ste u kontroli nad sobom. Morate kontrolisati svoje telo. Ako ste požudni, vaše telo kontroliše vas. Neki od nas veruju da da bismo bili seksualno aktivni moramo biti požudni. To nije tačno. Mogu samo sebe koristiti kao primer. Kada sam imao svoje prosvetljujuće iskustvo kada sam imao četrnaest godina, ja-misao je bila potpuno uništena. Kada nema ja, rekli biste, onda nema nikoga ko bi bio seksualan. I privid bi bio da postajete aseksualni. Ovo je opet greška. Telo će izgledati da prolazi kroz mnoga iskustva. Oženio sam se, imam dve ćerke, ali ipak ja-misao nije bila tu. I opet, možete reći: "Ali Roberte, ako si postao samorealizovan, ne bi imao interesovanje za seks niti bilo šta drugo." Ovo je zabluda koju bi samo adžnani pitao i osećao. Telo će uvek biti aktivno. Uvek će izgledati da radi stvari. Šta god morate uraditi kao telo biće urađeno, ali ne mislite o tome. Ništa nije planirano što se tiče prosvetljene osobe. Mudrac ništa ne planira jer Mudrac nije telo niti um. Ipak, Mudračevo telo može izgledati da prolazi kroz određene manevre, možda radi posao. Telo može izgledati da prolazi kroz sve vrste stvari, ali Mudrac nema apsolutno ništa s tim. Ovo je opet zbunjujuće. Izgleda da postoje dve osobe. Izgleda kao da postoji Mudrac i telo koje radi sve vrste stvari. Ali zato sam rekao da je to privid. Baš kao što su Ramakrišna i Ramana Maharši i drugi izgledali da umiru užasnom smrću i propadaju. Želim da vas obavestim da se ništa takvo nije dogodilo. Ništa od ovih stvari se ne dešava. Zato nikada ne treba suditi jer sudite iz ugla adžnanija. Drugim rečima, vidite stvari svojim adžnani očima, i mislite kako bi stvari trebale biti. Što se tiče pohlepe, ista je stvar. Ne mislim, kada kažem da treba raditi na sebi da uklonite pohlepu, ne mislim da treba prodati svoje posedovine i rešiti se svega što posedujete, i ne posedovati ništa. Naprotiv, ako volite Robert Adams Satsangsi: Sabrana dela

lep auto, lep dom, antikvitet, nema apsolutno ništa loše u uživanju u tim stvarima kao telo, sve dok niste vezani za njih. Drugim rečima, posedujte šta želite, ali nikada ne budite posedovani svojim posedovinama. Vi apsolutno nemate ništa s tim. Vaše stvarno ja je slobodno od svega. Dok pokušavam ovo objasniti, govorim o oba sveta, svetu tela i transcendentalnom svetu. Zaista postoji jedan svet. Postoji samo krajnje jedinstvo. Ali radi pokušaja objašnjenja ovih stvari, referiram na činjenicu da izgleda da imate telo, ali vi niste telo. Vi ste apsolutna stvarnost. To je vaše stanje upravo sada. Ne obožavajte svoje telo. Vidite sebe onakvima kakvi zaista jeste. Ako ste toliko upleteni u ovaj svet, opet će vam samospoznaja biti teška. Tada pevate badžane i imate mantre, pevate, praktikujete pranajamu. Radite sve ove stvari da učinite svoje telo dovoljno čistim da biste mogli praktikovati samospoznaju. Postoji priča o Budi i kurtizani. Jednog dana su Buda i njegovi učenici šetali kroz šumu i došli do grada. U ovom gradu je živela lepa kurtizana, koja je bila prostitutka visoke klase. Imala je prelep dom i bila je divno stvorenje za videti. Čula je za Budu, kako je zgodan, kako je snažnog tela, i rekla je sebi: "Moram imati ovu osobu. Ovo će biti moje konačno osvajanje." Pa je poslala svoje sluškinje da dovedu Budu. "Dovedite mi ga", rekla je. Prišle su Budi i rekle: "Učitelju, naša gospodarica želi da vas vidi. Molim vas, dođite." Kada su Budini učenici pogledali devojke, shvatili su ko su one. Sve su bile prostitutke. I počeli su da ih oteraju. Rekli su: "Kako se usuđujete tako pristupiti našem Učitelju? Kakva osoba mislite da je on?" A Buda je rekao: "Ne, ne govorite ništa oštro. Ići ću." Učenici su bili zapanjeni.

Uopšte nisu razumeli odakle on dolazi. Ali su dovoljno znali da mu veruju, jer je bio samorealizovan, a oni nisu. Rekao im je: "Čekajte ovde", i pošao je za sluškinjama do ovog prelepog doma, dvorca, zamka. Prišao je kurtizani, a ona je bila obučena u svoju najfiniju odeću da ga zavede. Rekla je: "Ostani sa mnom i daću ti ljubav iznad tvojih najluđih snova." Osmehnuo joj se i rekao: "Ne sada." Nastavila je i rekla: "Daću ti bogatstvo koje nikada nisi imao u životu. Postupaće se s tobom kao s kraljem. Samo ostani sa mnom." Opet je rekao: "Ne sada." Nastavila je govoreći: "Volim te svim svojim srcem. Daću ti se potpuno. Samo ostani sa mnom." A on je odgovorio: "I ja tebe volim, ali ne sada." Ovo se nastavilo satima. Konačno je shvatila da nema svrhe. I pozdravio se s njom i vratio se svojim učenicima. Prošli su kroz grad i nestali u džungli. Prošlo je trideset godina i Buda i njegovi učenici su ponovo došli u taj isti grad. Odjednom je Buda stao i počeo da razmišlja, i rekao svojim učenicima: "Čekajte me ovde. Moram da odem da vidim svoju voljenu." Otišao je do dela grada gde je bila ova velika vila, i našao je gomilu ruševina. Sve je bilo srušeno.

Sve je bilo u neredu. Raspitao se gde je kurtizana, i neko je pokazao na zemlju. I tamo je ležala na zemlji u dronjcima, s gubom po celom telu, propadajući. Prišao joj je, kleknuo i rekao: "Sada sam se vratio po tebe, i volim te kao što si ti nekada mene volela." Poljubio ju je u čelo. Ona je odmah bila izlečena. Razumela je. Njena svest se uzdigla. Pošla je za Budom nazad u šumu sa učenicima i postala jedna od ljubećih Budinih učenika. Ova priča ti govori da ništa nije onako kako izgleda. Kada se vežeš za nekoga ili nešto, i veruješ da je to stvar koju moraš imati celog svog života, uvek ćeš biti razočaran. Najsigurnija stvar koju možeš uraditi je okrenuti se unutra. Treba da se rešiš svih nepoželjnih osobina koje imaš. Dosta ih je. Probudi se iz sna. Počni da istražuješ: "Kome dolaze sva ova osećanja? Ko prolazi kroz karmu, reinkarnaciju, mentalnu patnju? Ko prolazi kroz sve ovo? Ja sam? To je ja koje je krivac, koje me držalo u zabludi celog mog života. Sada ću pratiti to ja, otkriti odakle dolazi i postati slobodan. Učini to." (tišina) Slobodno postavite pitanja.

SB: Roberte, ako je ostvarenje sva ispunjenost i svo blaženstvo i sva stručnost, zašto bi Džnani želeo da se oženi i ima porodicu?

R: Džnani nema ništa s tim. Zato kažem da je to pomalo teško razumeti. Telo ovo radi. (S: Ali ako nema uma, kako bi telo to uradilo? Ako je um nestao, ko bi to uradio?) Privid je tu. To je kao kada je Ramana Maharši umirao, ko je umirao? Ljudsko biće je izgledalo da umire, ali on je rekao da grešite. Ovde nema nikoga ko umire. Na isti način Džnani izgleda kao telo nekim ljudima i telo izgleda da radi određene stvari, ženi se, ima decu, ima posao, postaje predsednik... (SB: Ali ako nema karme, šta bi navelo telo da želi da radi te stvari?) Telo to ne radi. Izgleda da to radi. Ovo je razlog zašto uvek kažem: "To je samo privid." (SB: Dakle, da li karme još uvek deluju u Džnaniju?) Nema karme, nema ničega, nema tela.

SH: Šta onda određuje privid?

R: Ništa ne određuje privid jer se ništa ne dešava. Postoji potpuna praznina. (SH: Pa šta određuje da se ništa što se dešava dešava?) Ništa ne određuje šta se dešava jer se ništa ne dešava, nema odredivača. (SH: Upravo si sve to zbrisao.) (smeh)

SB: Da, ali zašto bi se Džnani oženio umesto da samo sedi na jednom mestu u pećini? Koji podsticaj, koje kretanje uzrokuje da se ovo dešava?

R: Zašto bi Džnani sedeo na jednom mestu u pećini? (SB: Pa neki od njih jesu.) Iz istog razloga. Džnaniju nema razlike da li sedi u pećini ili se ženi. Razlika koju vidiš je u tvom umu. (SB: Zar ne preferira da se oženi nego da sedi u pećini?) Nema nikakve preferencije. (SB: Onda zašto to radi?) Robert Adams Satsangsi: Sabrana dela

ne. (učenici se smeju) On "izgleda" da to radi. Ti vidiš pojavu, to je tvoj um. Sećaš se da sam ti rekao prvi princip na početku? Sve je emanacija tvog uma. Pojava izgleda na taj način ali stvarnost je sasvim drugačija. U stvarnosti se ništa ne dešava. To je kao fatamorgana. Vidiš vodu

a nije tu. To je kao hipnoza. Vidiš Džnanija sa telom kako nešto radi ali niko ne radi ništa. (prekid na traci) (Učenik je morao postaviti pitanje o tome da je ništa stvarnost.) Ne možeš reći da je ništa stvarnost jer to implicira da je stvarnost stvar. Postoji samo ništa, to je to. Ništa ne dolazi posle toga.

SM: To je san Roberte? To je san? (R: To je san? Naravno.)

SU: Onda ko stvara odgovor? (R: Niko.) Rekao si da je sve predodređeno.

R: Sve je predodređeno sve dok veruješ da si telo, ali kada dođeš do tačke kada shvatiš da nisi telo, nema predodreditelja, nema karme, nema reinkarnacije, nema Boga. Sve ove stvari jednostavno postoje jer veruješ da si telo. Zato moraš shvatiti da je tvoje lično Ja to koje veruje u sve ove stvari. Kada uništiš lično Ja, sve ostalo je uništeno. Sve je vezano za lično Ja.

SH: I to je zasnovano na identifikaciji sa telom.

R: Da. Dakle, kada prestane identifikacija sa Ja, nema tela, nema uma, nema sveta, nema univerzuma, nema nikoga ko traži da se samospozna, nema oslobođenja, nema ničega.

SB: Ali to ništa je sreća, zar ne? Mislim, blaženstvo i punoća. Sat-čit-ananda, zar ne? (R: To što ti zoveš ništavilo je izvan sreće i blaženstva. Ne postoje reči u konačnom umu da ga opišu. Ne možeš ni zamisliti blaženstvo.)

SH: Ali da bi bilo išta, mora postojati neko da to iskusi? (R: Da.) I ono o čemu govoriš, nema iskušivača?

R: Nema iskušivača, pa kako možeš išta iskusiti?

SB: Ali onda ti jednostavno postaješ blaženstvo?

R: Ne postaješ ništa, jer mora postojati neko da postane. (S: Hmm.) A blaženstvo je nešto što ti opisuješ. Dakle, to ne može biti krajnja stvarnost. Zato uvek kažem da je krajnja stvarnost tišina. Potpuna tišina. To je ništa.

SU: U tišini je kao da si obavijen nečim, blaženstvom, mislim, koristim reč blaženstvo to je pogrešno ali postoji nešto...

R: Kada si obavijen u tišini nečim, to nije istinska tišina. (SU: Dakle, istinska tišina je izvan tog osećaja?) Izvan je tog osećaja, nema nikakvog osećaja. Vidiš, mora postojati neko da ima osećaj. Sve dok neko oseća nešto, to nije to.

SU: Hmm? Nikad to nisam iskusio, ne mogu reći ali zašto bih izabrao nešto što nije divno ili blaženo... Mislim, nisam imao to iskustvo očigledno, jer u tišini sam imao blaženi osećaj. Prisustvo nečega.

R: Prisustvo nečega, blaženi osećaj je samo deo toga. Ali sve to biva transcendenirano. Sve to nestaje. Istinska tišina, ono na šta se pozivaš, milijardu triliona puta je veća od blaženstva o kome govoriš. To je nešto tako neshvatljivo da kada bi ti došlo, čitavo tvoje telo bi bilo uništeno. Telo ne bi moglo to da podnese. Zato dolazi tek kada si spoznao da nisi telo, jer tada neće biti tela koje bi bilo uništeno. Nikada nije ni postojalo, pa kako može biti uništeno. Ali ako osećaš tačku pre blaženstva sa ništavilom, onda tvoje telo zapravo može biti uništeno tim velikim osećajem.

SH: Zašto bi telo bilo uništeno? Zar ne bi samo identifikacija sa telom bila uništena?

R: Telo izgleda kao da je uništeno. To je pojava. (SH: Hmm? Nije stvarno uništeno?) Ne, jer nikada nije postojalo. (SH: (smeje se) Evo nas nazad na početku.) Vidiš, ovo je nekako teško razumeti, shvatiti, ali mogu te uveriti da ako zaroniš duboko u sebe i pratiš Ja-misao do njenog izvora, imaćeš sreću za koju nisi ni sanjao da postoji i imaćeš blaženstvo koje nijedna reč ili osećaj ikada mogu opisati. Bićeš u svojoj istinskoj prirodi.

SH: Ali još uvek postoji ti tamo?

R: Ne. Samo koristim tu reč. (SH: Koristiš je...?) Da ti pokažem šta se dešava. (SH: Da. Ali ti si morao nestati?) Ti nikad nije dostupan. Ti je nestalo, nema te. Ali kada tebi upućujem iskustvo, to je jedini način na koji to možeš učiniti, koristeći određene reči. (SH: Pa onda nema blaženstva, nema ničega?) Nema blaženstva kakvog ti poznaješ. (SH: Nema nikoga da ga zna?) Nema nikoga da ga zna. (SH: Dakle nema znanja?) Nema znanja. Samo to postoji. (SH: Zašto onda pričati o tome?) (smeh)

SE: Zašto njega pitati? (smeh)

R: Zašto ti pričaš? Samo odgovaram na tvoje pitanje.

SU: To nije kao iskustvo van tela? (R: Ne, naprotiv.)

SH: To uopšte nije iskustvo. (smeh)

R: Iskustvo van tela je vrtić. (SU: Okej, uh-hm.)

SE: Neki učitelji govore o apsolutu kao o iskustvu bez konceptualizacije koje se diferencira u Ja i u drveće i tako dalje, ali ono što ti govoriš ide daleko izvan toga, ti kažeš da samo iskustvo ne postoji, je li to tačno?

R: To je tačno. Ne postoji iskustvo. (SE: Znači ne pripadaš Daglas Harding grupi Džnanija.) Daglas Harding ima svoju poruku. Mora postojati iskušivač da bi iskusio bilo šta. Kada je iskušivač transcendeniran, nema nikoga da ima bilo kakvo iskustvo. I to je potpuna tišina.

SH: Ne postoji Sopstvo koje iskusi bilo šta. (R: Ne. Sve je nestalo.) Hmm.

SB: Ali ipak kažeš da je to velika sreća.

R: Pokušavam da objasnim jer mnogi ljudi veruju da je to praznina. Nije praznina, to je izvan toga. Nema reči da se opiše. (SB: Možeš li reći da je to sama sreća bez ikoga ko je srećan?) Ne, sreća je ništa u poređenju sa tim iskustvom.

SX: Roberte, ako bi sutra napustio svoje telo i stalno čuješ na TV-u ili radiju, mladi ljudi, deca čak prolaze kroz tunel. I prolaze kroz tunel u iskustvu bliske smrti ili kada su doživeli nesreću ili šta god ili u operacionoj sali, čini se da postoji neslaganje u vezi sa onim što se dešava kada prolaze kroz ovo veoma blaženo stanje. Kada dostignu tu blisku smrt ili prelaz na drugu stranu. Dakle, da se vratim tebi, ako bi sutra napustio svoje telo, gde bi bio?

R: Tamo gde sam sada. (SL: Nigde?) (SE: Svuda?) (smeh)

SX: Sada bez ovog tela i kada bi prešao nakon što si se samo udavio u drugačiju energiju, da li bi i dalje bio svestan da smo mi pioni ovde dole, sedimo i čekamo da se pojaviš?

R: Nisam prešao nigde. (SX: Ne, znam.) Znam da to neću raditi jer bih morao biti individua da bih vas video sve pione. Morao bi postojati vidilac i individualni entitet, ali ja sam ti, postao sam ti. Energija je tvoja energija jer postoji samo jedna energija. (SX: Ti jednostavno postaješ to, jednostavno postaješ druga energija?) Ne postoji druga energija. Nikada nisam ni bio energija. Sopstvo uvek ostaje Sopstvo. Nema kuda ići i nema šta postati.

SX: Znači svi ti ljudi koji veruju u neki zagrobni život biće razočarani?

R: Ljudi koji veruju u zagrobni život doživeće zagrobni život, ali ti sam izazivaš to iskustvo. Ako si kontrolisan svojim umom kada napustiš telo, tvoj um stvara astralni svet, kauzalni svet i imaćeš iskustva tamo, ali to sam sebi radiš, sam si to izazvao. Sve dolazi iz tvog uma. Kada si slobodan i oslobođen, nema nikoga ko bi izazvao bilo šta i nema šta postati. Ti si već to i ostaješ to, zauvek.

SX: Dakle, u izvesnom smislu, ako živiš u paklu, da malo proširim ovo, ili nešto poput Danteovog Pakla i napustiš telo u toj fazi, verovatno bi pričao... ako ovo koristim samo kao ilustraciju da razjasnim sebi ili bilo kome ovde - recimo Biblija govori o čistilištu i paklu, i ako si dobro dete

ideš u raj. Znači, kažeš u izvesnom smislu, u kakvom god stanju da živimo ovde, kada napustimo ovaj smrtni oblik, nekako postajemo to. Bilo da je mirno ili u lošem stanju?

R: Nastavljaš. Uzmeš kratak odmor. Prođeš kroz tunel. Vidiš svoje rođake, ljude koje mrziš, ljude koje voliš, zatim se odmaraš oko 400 zemaljskih godina... (smeh) (SX: Vučeš me za nogu Roberte?) Ne, ovo je priča, ovo je način na koji priča ide, a onda si povučen nazad u neko telo, negde, u neko vreme i prolaziš kroz procese ponovo iz početka. Samo kada znaš ko si... (SX: Onda ne prolaziš kroz to?) Ne moraš prolaziti kroz to jer nema nikoga ko bi prolazio kroz to.

SM: Roberte, možeš li reći da je to emulgovano jedinstvo?

R: Pomnoženo jedinstvo? (SM: Ne, emulgovano jedinstvo?) Možeš reći i to ako želiš. (SM: Pa svuda je pa mora biti emulgovano.) (smeh) Vidiš, Džnani, Mudrac je već sveprisutan, sveprožimajući, stoga nema mesta za Mudraca da ide bilo gde. Ne postoji prostor i ne postoji vreme jer je Mudrac prostor i vreme. Ne postoji mesto gde Mudrac nije. Stoga je Mudrac već sve što postoji. Dakle, gde bi Mudrac otišao kada telo izgleda kao da je odbačeno? Nema kuda ići jer Mudrac zauzima sav prostor koji postoji u sadašnjem trenutku.

SE: Znači sve što znamo ili iskusimo nema nikakve veze sa apsolutom? (R: Tačno.) Ništa. (R: Apsolutno ništa.) Svako pitanje koje bih postavio moralo bi biti pogrešno. (R: Tačno.) (učenici se smeju)

SH: Sada možeš odustati. (smeh)

SG: Roberte, iz ugla Džnanija, pomenuo si ranije nešto o tome da možemo zaboraviti sebe... možemo prestati misliti o sebi malo dok gledamo film ili tako nešto. Da li je gubljenje sebe u TV-u, recimo, korisnije sa stanovišta smanjenja identifikacije sa ličnim Ja nego sedenje i razmišljanje o sebi na možda relativno nesvestan način?

R: Nije baš korisno, ali ti ni ne pomaže. (SG: Misliš da kroz to možeš imati negativnu korist...) Možeš imati negativnu ili pozitivnu korist. (SG: Kao što sedenje i razmišljanje o sebi može imati negativnu korist sa tog stanovišta?) Sedenje i razmišljanje o sebi samo te vuče dublje u zabludu. Kada gledaš TV ili film, to te sprečava da dobiješ nervni slom. (smeh)

SG: Postoji li razlika između gledanja filma sa ovog stanovišta identifikacije sa ličnim Ja. Gledaš film i gubiš se u filmu i recimo gubiš se u Mocartu ili gubiš se u matematičkom problemu?

R: Naravno, kada slušaš Mocarta ili radiš nešto lepo, opet je to pauza od mišljenja, mišljenja, mišljenja o sebi, svetu ili problemu. (SG: Dakle i dalje je suštinski neutralno sa stanovišta...) Neutralno je. Slično je ulasku u nirvikalpa samadi. Kada si u nirvikalpa samadiju, više nisi svoje telo. Uključen si u svest ili doživljavaš svest, samo dok si u nirvikalpa samadiju. Ali kada izađeš iz njega, vraćaš se tamo gde si bio pre. (SG: Pa ne kažeš da je nirvikalpa samadi isto što i gubljenje sebe u TV filmu što se tiče identifikacije sa ličnim Ja, zar ne?) Jedina razlika je što jedno ti daje ukus stvarnosti. A drugo ti daje ukus bivanja jedan sa programom. (učenici se smeju) (SG: Možeš li reći šta se može desiti u budućnosti sa ove dve osobe, gde jedna možda radi jedno a druga drugo?) Osoba koja praktikuje nirvikalpa samadi, ako ide dublje i ne veruje da je to rešenje ili da je to krajnje, otići će dalje i postati potpuno prosvetljena. Ali onaj koji praktikuje gledanje TV-a postaje deo sapunice i počinje da misli i oseća kao ona. To je njihova stvarnost za sada. Veruju da je život poput TV programa, filma.

SG: I po čemu se to razlikuje od osobe koja samo sedi i misli o sebi i nekako vrti sopstveni TV program?

R: Kada misliš o sebi sve vreme, izgleda da postaješ sve tupiji. Tvoj um postaje tup. Postaješ idiot, razmišljajući o sebi stalno i o problemima, a onda imaš poteškoća da ideš dalje na svom duhovnom kursu ili duhovnoj praksi. Dakle, razmišljanje o sebi samo otupljuje um. Ne čini ništa za tebe. Ali razmišljanje o Ja i praćenje Ja do njegovog izvora, čini mnogo za tebe. Dakle, možeš gledati TV, identifikovati se sa TV-om. Prakticirati nirvikalpa samadi i identifikovati se sa tim, ili

sedeti i misliti o svojim problemima i svojim ličnim osećanjima, identifikovati se sa tim, izbor je uvek tvoj.

SG: Još uvek nisam siguran, nisu svi ti izbori trenutno dostupni meni, ali tri izbora koja jesu su: razmišljanje o sebi i, recimo, gubljenje sebe ponekad u TV filmu?

R: Bolje je izgubiti se u TV filmu jer praviš pauzu od sebe.

SX: Mislim da on pokušava reći da ako izađemo i radimo nešto pozitivno, umesto da budemo samozainteresovani po ceo dan u svim našim bedama i sopstvenim sapunicama, nije li korisnije izaći i biti deo sveta radeći nešto konstruktivno?

R: To je vrlo tačno. Kada možeš pomoći drugima, to je jedno od najviših ljudskih iskustava koje možeš učiniti. Veoma je korisno za tebe jer razvija poniznost i razvija privid mira u tebi, tako da možeš ići dalje u svojoj duhovnoj praksi. U pravu si. Trebalo bi da se uključiš u pomaganje beskućnicima ili da budeš od službe gde god možemo. Kada ne radimo na sebi. Činiti ono što si rekao mnogo je bolje od gledanja TV-a.

SB: Roberte, kada zaboravimo sebe - na početku sastanka rekao si da je ego samouključenost, samozainteresovanost, i ako pomažemo druge i transcendiramo tu samouključenost i zaboravljamo sebe, time transcendiramo ego u izvesnoj meri pomažući drugima.

R: Da, opet to izaziva poniznost i samilosnost, a kada imaš poniznost i samilosnost, to je vrlo visoko ljudsko stanje. Dakle, kada praktikuješ samoistraživanje, moći ćeš ići dalje. Ali kada je tvoj ego prevelik i ne mariš ni za koga drugog, tada će biti veoma teško praktikovati samoistraživanje. (SB: Samonapuštanje je poput samoneznanja, božanskog neznanja?) Daj sebe, reši se sebe. Ne sedi kod kuće misleći previše o sebi ili o svojim problemima. Ako si u tom stanju, uključi se, pomozi drugima, učini nešto dobro za nekog drugog. Sve te stvari pomažu.

SX: Želim da te pitam nešto, dok je Bob postavljao pitanje. U mnogim orijentalnim praksama uvek pokušavaju da sugerišu da je celibat mnogo brži put od života u domaćinstvu. I ono što si govorio Bobu je da kada dostigneš određenu spoznaju u sebi, zaista nije važno da li si samac, živiš u pećini ili si u braku i izvan sveta jer ti kontrolišeš situaciju? Zašto onda mnoge istočnjačke filozofije gotovo govore kako je grozno za čoveka da ima vezu sa ženom ili bilo šta slično ili da mešaju vrlo negativnu vrstu energije? Kada misliš da je potrebno mnogo više energije biti

oženjen istom dragom starom damom pedeset godina i voleti je duboko nego izaći i pobeći od sveta.

R: To dolazi iz stare škole. Nekadašnje mišljenje, i dalje je prisutno kod mnogih grupa, jogijskih grupa, da je veza štetna za duhovni rast jer si previše uključen u vezu. To je donekle tačno. Kada si u vezi sa nekim, moraš održavati tu osobu srećnom i uvek joj ugađati, i to te udaljava od tvog duhovnog rada. Ali, kao što kažeš, kada si dostigao privid prosvetljenja, tada to više nije važno jer znaš da nisi telo. Stoga ono što telo radi je slučajno, ne pravi nikakvu razliku. Pravi razliku samo na početku. Kada zaista radiš na sebi, veza će ometati posao koji radiš jer, opet, moraš davati vezi. Ne možeš imati vezu i biti sam. Neki ljudi mogu, pretpostavljam. Ali kada si izašao iz osnovne premise da sam telo i dotaknuo si stvarnost, nije važno šta radiš. Želiš li da pročitaš, Džnani Meri?

SM: Naravno. (Meri čita ispovesti Džnanija, pogledajte početak ove knjige) (Nakon čitanja)

R: Uvek zapamti da nisi telo, nisi um i nisi činilac. Tvoja istinska priroda je apsolutna stvarnost, čista svesnost, svest, krajnje jedinstvo, sat-čit-ananda, Brahman, ti si to, mir. Imamo neka obaveštenja. (Traka se završava početkom obaveštenja)

Tri Gune 5. septembar 1991.

Robert: Om, šanti, šanti, šanti, om. Dobro veče. (Učenici: Dobro veče Roberte.) Dobrodošli ste mi svim srcem. Lepo je biti ponovo sa vama. Ranije pada mrak. Postoje određene stvari koje uvek

treba da zapamtite, a to je ispravna identifikacija. Uvek treba da budete svesni da je vaša istinska priroda svest. Vi ste čista, nepatvorena svest. Ne gledajte na sebe kao na telo. Možda postoji mnogo razloga zbog kojih osećate kao da ste telo. Možda imate bol, stres, emocionalne sukobe, šta god, ali morate naučiti da odbacite tu vrstu mišljenja bez obzira šta se čini da se dešava u vašem životu i spoznati da ste svest, apsolutna stvarnost. Drugim rečima, morate se identifikovati sa svojim izvorom. Ako se identifikujete sa svojim izvorom, vremenom postajete izvor. I ne govorim o sosu od jabuka. (smeh) Ako stalno boravite na svom telu ili svojim problemima i onome što izgleda stvarno a nije, jednostavno izazivate da te situacije porastu i zabluda postaje stvarnost za vas. Stoga, šta god da se čini da se pojavljuje kolektivno ili individualno, uvek zapamtite da niste fenomen tela i uma. Sve je svest. Postoji samo svest. Da bi svest imala znanje o sebi, mora postojati oblik ili telo tako da svest može izraziti sebe. Stoga univerzalno telo dolazi u postojanje, koje se zove "Ja Jesam." Unutar ovog univerzalnog tela je čitava tvorevina. Jer kada se "Ja Jesam" spozna, tvorevina nastaje. Zato Džnani može uzviknuti: "Sve je ovo Sopstvo i ja sam to! Sve ovo implicira, čitav univerzum je unutar tela Mudraca. Kada "Ja Jesam" želi da spozna sebe, ponovo izlazi individualno telo, nazvano lično Sopstvo ili Ja-misao. Tada "Ja Jesam" zaboravlja svoje božansko poreklo, svoju sveprisutnost i veruje da je lično sopstvo. Tada počinje smrtni san. Čitav univerzum postaje eksternalizovan i umesto da budeš sveprisutan, veruješ da si individua i da je svet izvan tebe. To se zove smrtni san. Tada počinješ uzvikivati: "Ja sam srećan, ja sam tužan, ja sam bogat, ja sam siromašan, ja sam ovo, ja sam ono!" I stvaraš sve ove zablude. To te drži u okovima. Kako izgleda da prolaziš kroz inkarnaciju za inkarnacijom na ovaj način, dolazi vreme kada počinješ da razmišljaš, da kontempliraš, da promišljaš, počinješ da se pitaš odakle si došao. I mudra osoba shvata da je odgovor unutra. Mudra osoba počinje

da razume da je svet koji se pojavljuje svet stalne promene. Stoga se ne može pronaći stvarnost u spoljašnjem svetu. Dakle, kroz meditaciju, kroz božansko pamćenje, počinješ da ideš unazad, počinješ da preokreće čitavu situaciju. To se čini tako što počinješ da negiraš čitav univerzum. Moraš se rešiti iluzije i to činiš putem negacije. Negiraš nebo, mesec, zvezde, drveće, zemlju, negiraš Boga, negiraš sve. Zatim negiraš svoje telo i svoj um. Nakon praktikovanja ovoga kroz mnoge inkarnacije možda, transcendiraš telo i um i postaješ "Ja Jesam," ponovo. Postaješ univerzalno telo. Mi smo sva tvorevina, sve, sve izlazi iz tvog uma, sve je u tebi i razumeš da si kao kamera, filmska kamera. Slike koje se projektuju kao tvorevina nisu ništa više od emanacija tvog uma. Sve što razumeš je superpozicija na tebi. Tvoje telo uključujući, tvoj um uključujući je superpozicija na Sopstvu. Kada si dostigao tu tačku, možeš se nazvati Džnani ili Mudrac. Dakle, kako doći do te tačke? Postoje tri vrste ljudi koji su spremni da praktikuju Advaita Vedantu, ili atma-viharu ili samospoznaju. Tri vrste ljudi su tragaoci, učenici i predanici. O ovome smo već govorili ali ovo je malo drugačije. Tri vrste ljudi su ekvivalentne trima Gunama. Tamas, Radžas i Satvik. Tamas znači tupost, inercija i ovo se odnosi na tragaoca. Radžas je akcija i ovo se odnosi na učenika. Satvik znači čistota i ovo se odnosi na predanika. Sada, kada kažem da je tragalac tup i to je tamas kvalitet, ovo je iz ugla Advaita Vedante. Ali tragalac je veoma napredna duša u poređenju sa milijardama ljudi na ovoj zemlji koji lutaju u potpunoj zabludi i još uvek nisu postali tragaoci. Dakle, tragalac je zapravo napredna faza. Ipak, tragalac ima ogroman ego. Trče od učitelja do učitelja, čitaju tone knjiga, uvek tražeći da nađu nešto za sebe. Njihova briga je samo ja, ja i moje. Želim da postanem prosvetljen, šta mogu dobiti na ovoj klasi, šta ima za mene. Njihova pažnja je na ličnom sopstvu. Odu kod jednog učitelja, čuju za drugog učitelja odu kod njega, čuju za nekog drugog odu tamo, ali bar tragaju. Ne idu zapravo nikuda. Mogu proći kroz hiljade inkarnacija. Hiljade i hiljade inkarnacija kao tragaoci, uvek gledajući sebe. Uključeni samo u sebe. Ne mogu skloniti um sa sebe. Nalaze mane. Uvek nađu nešto loše u klasi. Upoređuju jednu klasu sa sledećom klasom. Jednog učitelja sa sledećim učiteljem, pokušavajući da izvuku sve informacije koje mogu dobiti od učitelja i nije ih briga ni za šta drugo. Ipak, ako tragalac postane iskren, evoluira do tačke gde postaje učenik.

Učenik počinje da se smiruje i ovo je radžas kvalitet, akcija. Počinju da deluju na osnovu onoga što vide. Imaju afinitet prema jednom učitelju i odlaze kod tog učitelja više nego bilo koga drugog. Deluju na osnovu onoga što učitelj kaže ali su i dalje spolja. Čitaju određene knjige koje se tiču učiteljevog usmerenja ali još uvek nisu odani učitelju, još uvek su zainteresovani za sebe ali ostaju uglavnom sa jednim učiteljem. Zatim, ako se pojavi neko zaista dobar i čuju reč, odu da slušaju tu drugu osobu, ali se uvek vraćaju jednom učitelju. Još uvek su zaokupljeni sobom. Takođe ponekad postaju problematični, dosta ogovaraju, žude za uzbuđenjem. Dakle, kada su stvari glatke u klasi, traže način da naprave mali problem kroz ogovaranje, ali zaista misle dobro. Ako nastave da budu iskreni, evoluiraće u predanika. Sada je predanik prešao dug put. Predanik više ne misli o sebi, zaboravio je na sebe. Nije ih čak ni briga da postanu samospoznati. Nemaju želju da postanu oslobođeni. Nemaju nikakve želje. Deluju spontano i žive iz dana u dan. Potpuno se predaju Mudracu. Nemaju svoj život. Misle o Mudracu dan i noć. Nema mesta u njihovom umu za bilo šta negativno. Predanik nikada ne osuđuje. Predanik razume da Mudrac dolazi iz drugačije svesti od njihove. Dakle, šta Mudrac radi, možda neće razumeti najbolje ali ih nije briga. Predanici su ljudi koji održavaju i podržavaju Mudraca. Gledaju na Mudraca kao na sebe. Ono što čine za sebe, čine za Mudraca. Predanici su životna krv Mudraca i predanici su ti koji postaju oslobođeni. U svakom pokretu visoke prirode. Ramana Maharši, Rama Krišna, Šankara, mnogi drugi, previše da se nabroje, samo predanici postaju oslobođeni jer ih nije briga. Njihovo lično Ja je nestalo. Predali su lično Ja Mudracu. Nema nikoga ko bi se prepirao. Nema nikoga ko bi mislio da je nešto loše. Nema nikoga ko bi osuđivao. Zašto ovo delim sa vama? Jer je vreme da većina vas razume ovu istinu i zapamti je. Šta ste zaista ovde? Ovde ste da spoznate da niste telo ni um. Da ste apsolutna stvarnost, da ste čista svesnost. Kako to možete spoznati ako imate druge stvari u umu? Ako mislite o svetu i svetskim uslovima. Svet je uvek bio ovde i stvari kroz koje svet prolazi, prolazio je iznova i iznova i iznova u prethodnim dobima. Svi su uzbuđeni zbog Rusije koja postaje kapitalističko društvo kao da to zaista nešto znači na duge staze. Ovakve stvari su se dešavale hiljadama godina unazad. Postojale su civilizacije na ovoj zemlji milijardama godina koje su nadmašile gde smo mi sada. Sve su uništene. Osoba je budala koja se uključi u svet.

Razmišljajte o ovim stvarima, šta zaista želite? Šta zaista tražite? Koja je vaša istinska motivacija? Ti i ja oboje znamo da ima mnogo tragalaca i učenika koji su jednostavno došli ovde da poboljšaju svoje ljudsko stanje. Kada je njihovo ljudsko stanje poboljšano, to je sve do čega im je stalo i oni odlaze. Ali ovo je mistično učenje. Ovo je učenje potpunog uživanja i sklada. Uživanje i sklad je vaša prava priroda. Vi niste fenomenalni um koji stalno misli o ovim stvarima. Mišljenje o postajanju prosvetljenim neće to učiniti. Ali predavanje uma koji misli o postajanju prosvetljenim učiniće to. Mora postojati potpuno predavanje tvog ega, tvog uma, tvog tela i tvog života. Predanje mora biti tvom Sopstvu, pravom Sopstvu. Sopstvo je sveprožimajuće i sveprisutno. Postoji samo jedno Sopstvo i ti si to. Dakle, kada govorim o predavanju ili fokusiranju na Mudraca na način na koji to predanici čine, ne govorim o Mudracu kao osobi. Većina učenika i tragalaca uvek misli da govorim o osobi. Mudrac nije ličnost. Mudrac je sveprisutnost, apsolutna stvarnost. Mudrac je tvoja istinska priroda. Pravo Sopstvo je Mudrac. Postoji samo jedan Mudrac, ne postoji ovaj Mudrac i onaj Mudrac. Zato kada većina tragalaca i učenika govori o raznim Mudracima, ne kažem ništa ali se osmehnem. Govore o raznim Mudracima kao da su individue, ali reč Mudrac znači transcendencija, sveprožimajuće, stoga postoji samo jedan Mudrac. Ako još uvek vidiš Mudraca kao ljudsko biće, imaćeš probleme jer ćeš suditi ljudsko biće prema svojim standardima. Stvaraćeš ljudsko biće po svom liku. I ako ljudsko biće Mudrac ne ispuni tvoja očekivanja, bićeš veoma razočaran i čak uznemiren. Dok, ako se predaš i prepustiš i prestaneš da se prepireš i nalaziš mane i veruješ da je nešto loše, postaćeš predanik i sve će ići dobro s tobom. Telo nema apsolutno nikakve veze sa Mudracem. Pojave nemaju apsolutno nikakve veze sa Mudracem. Kada stalno koristim ime Mudrac, govorim o tebi. Drugim rečima, tvoja Ja-misao, tvoje lično sopstvo nema apsolutno nikakve veze sa

tvojom stvarnošću. Ne postoji lično sopstvo u stvarnosti. Ne postoji činilac u stvarnosti. Nema nikoga da sudi bilo šta u stvarnosti. Stvarnost znači tišina. Nema misli, nema procenjivanja, nema pokušaja razumevanja, postoji samo potpuno predanje. Nema misli ili brige o telu. Kakav posao treba da radi. Gde treba da živi. Kako treba da se održava i izdržava. Ovo je sve već rešeno za tebe. Kada si prvi put zamislio da si telo, čak i imaginacija tela, imaginacija da si telo sve je bilo predumišljeno. Drugim rečima, čak je i zabluda na tvojoj strani. Ono što pokušavam da vam kažem je da apsolutno nemate o čemu da brinete. Ni o čemu da se brinete. Ni na šta da reagujete. Ništa da pokušavate promeniti. Držite se mirno. Pronaći ćete da će vaše telo raditi šta god je došlo ovde da radi. Zna šta treba da radi. Vaš posao je da zapamtite da niste telo. Niste um koji misli,

misli i misli. Počinješ da posmatraš svoj um kako misli. Počinješ da postaješ svedok svojih misli. Postaješ svedok svih svojih spoljašnjih dešavanja jer se sećaš da su sva tvoja spoljašnja dešavanja samo misli projektovane tvojim umom. Kada prestaneš da reaguješ, projekcija prestaje i vraćaš se u svoje stanje blaženstva. Moraš da naučiš da ostaviš svet na miru. Razgovarao sam danas sa sedamdesetogodišnjakom u parku i pričao mi je kako je zabrinut za stanje u svetu. Brine se šta se dešava u Rusiji. Brine se za zemlju. Pitao sam ga: "Još koliko godina misliš da ti je ostalo na ovoj zemlji? Šta radiš sa svojim vremenom?" A on je rekao: "Pokušavam da poboljšam svet." I objasnio sam mu da prvo mora da razume ko je on, a onda da vidi da li želi da poboljša svet, nije znao o čemu govorim. Pa je otišao od mene misleći da sam veoma čudan. Naravno, bio je u pravu. (Učenici se smeju) Prosečan čovek, znate, ne želi ništa sa mnom. Uvek nekako kažem pogrešnu stvar prosečnom čoveku. Morate odlučno da odlučite šta ćete raditi sa preostalim godinama koje su vam ostale. Ako slučajno sutra napustite telo, jednostavno ćete nastaviti tamo gde ste stali. Dakle, ako ste bili kukavica, problematičar, koji nalazi mane, naći ćete se u poziciji da radite iste stvari i to se nikada neće završiti za vas. Stoga vam kažem: "Zaboravite na sve." Počnite da idete unazad ka svom izvoru. Negirajte sve. Ne dozvolite nijednom stanju da vas navede da osećate kao da je nešto negde pogrešno. A ko mora da radi ove stvari? Osoba koja veruje da je telo. Ako možete samo da se probudite u činjenicu da nema tela, nema univerzuma, nema Boga, nema vas, nema oslobođenja i nema iluzije, bili biste potpuno slobodni. Ali vi želite da nastavite da igrate igru. Zašto želite ovo da radite? Sve što sam podelio sa vama o svesti i stvaranju je laž. To je samo priča da biste ućutali. Pa me ljudi uvek pitaju o stvaranju. Kako je došlo ovde? Zašto je ovde? Pa pričamo o svesti i kako je stvorila sve iz sebe. Ali šta je svest? Odakle je došla? Došla je niotkuda jer nikada nije postojala. Kako možete ikako razumeti šta je svest svojim konačnim mišljenjem? Zato predanik ne pokušava da skonta ove stvari. Oni jednostavno odustaju. Pustite to. Nema meditacionih igara koje moramo da igramo. Nema procedura i procesa kroz koje moramo da prolazimo. Nema inkarnacije, nema karme. Postoji samo ništa. (pauza na traci) Nema Freda koji okreće traku. (Učenici se smeju) To ne postoji. Mislimo da sve ove stvari postoje i postajemo njihovi robovi.

Pomisli kako bi se slobodno osećao da te ne smetaju magnetofoni, olovke, hemijske, papir, razmišljanje o onome o čemu govorim, samo pomisli kako bi bio slobodan. Probudi se! Probudi se sada! To je sve što treba da uradiš. Kada spavaš noću i kada si u dubokom snu, kada imaš noćnu moru ili lep san, stvari se i dalje dešavaju u lepom snu kao i u noćnoj mori. Jedini lek je probuditi se. Jedini lek za san, bilo loš ili dobar san, jeste probuditi se! Ako u snu sretneš jogija i jogi ti kaže: "Naučiću te novoj metodi meditacije," i počneš da praktikuješ metodu meditacije i godine prolaze, onda sretneš Tibetanskog Lamu koji će te naučiti Tibetanskom budizmu i počneš da to praktikuješ i godine prolaze, onda sretneš Zen učitelja koji te uči konceptima Zena, da ti koan i sediš satima zureći u prazan zid, godine prolaze. Da li su sve te stvari zaista bile neophodne? Sve što si morao da uradiš je da se probudiš i ne bi morao da prolaziš kroz sve te sate i godine i eone tehnika meditacije, raznih procedura, sve što si morao da uradiš je da se probudiš. Jednostavno si morao da se probudiš, to je sve što si morao da uradiš. Ali ti učitelji ti

to nikada nisu rekli. Govorili su ti o svojim procedurama i kako da zadržavaš dah dvadeset minuta i praktikuješ sve sidhe, kako bi postigao moći, ili kako da se živ sahraniš na tri nedelje i dalje budeš živ posle toga. Upadaš u zamku. Praktikuješ sve ove stvari kada je sve što si morao da uradiš bilo da se probudiš. Imaš razne vrste snova. Sanjaš da si reinkarniran i imaš dobru porodicu, onda dođe uragan i ubije tebe i tvoju porodicu i onda si ponovo reinkarniran i ovog puta si tibetanski monah i umreš od starosti i reinkarniran si kao ulični prodavac, prolaziš kroz sve vrste iskustava. Sve je to san. Tako jednog dana sretneš Mudraca i pitaš Mudraca: "Gospodine, koja je najbrža stvar koju moram da uradim da postanem samoostvaren?" i Mudrac kaže: "Probudi se! To je to!" Tako se probudiš iz svog sna i nađeš se u ovom snu. To je ista stvar! Ovo je san! I ja vam kažem da se probudite! Oni koji razumeju probudiće se sada. (duga tišina)

SF: (traka počinje naglo sa krajem učenikovog pitanja) ...imao sam neka zapažanja o duhovnim stvarima i jedno od njih kaže da kroz vede i sutre dolaze do tačke gde je ovaj život živi san. Ali onda nastavlja i kaže, zašto mislim da sam sanjarač, a ne sanjani? Komentarišite tu tvrdnju? (R: U istini...) Gospodine?

R: U istini nisi ni sanjarač ni sanjani, nisi ni jedno ni drugo. (SF: Da.) Ti si iznad sanjarača i iznad sna.

SF: I imam traku Krišnamurtija na kojoj kaže: "Ne prihvatajte ono što govornik govori. Govornik nema nikakav autoritet. On nije učitelj, on nije guru. Jer ako je on učitelj, ti si sledbenik i ako si sledbenik uništavaš sebe i uništavaš učitelja."

R: Ovo je veoma tačno, slažem se sa tim. Zato kažem: "Mudrac nije osoba." (SF: Hvala vam.) Predanik je zapravo produžetak Mudraca. Ali za tvoje sopstveno dobro Frede, ti uvek citiraš ove lepe stvari i one su lepe, ali šta je sa tobom? Šta ti sam znaš? Koliko si daleko stigao na putu?

SF: Razmišljao sam o svetim spisima, nema ništa loše u svetim spisima samim po sebi, problem je način na koji se tumače, pa čak i tada ih tumači um, a um je sam po sebi mit.

R: To je tačno, ali šta je sa Fredom? Odakle Fred dolazi? Shvataš li šta mislim? (SF: Da, gospodine.) Dolazi vreme kada moraš da staneš gol pred Boga. To znači da sve lepe svete spise koje si zapamtio, lepe klišeje, sve knjige, sećanja onoga što si pročitao moraju biti napušteni i moraš biti potpuno prazan. Samo kada se potpuno isprazniš, tvoja istinska priroda se otkriva. Ali dokle god si ispunjen lepim klišeima, izrekama iz svetih spisa, zapamćenim odlomcima iz knjiga – a to je veoma dobro – ipak možeš samo da doguraš dotle. Oni dolaze iz uma, a um je ono što te sprečava da postaneš potpuno slobodan. Dakle, um mora biti potpuno prazan. Moraš postati ništa. Tada ćeš postati nešto. (SF: Sri Bhagvan je rekao: "Predaj mi se i ja ću urediti um.") To je tačno, ali to je rekao Sri Bhagvan, a šta ti kažeš? (smeh)

SF: U redu. (SH: Odustaješ?) Vratio si me tamo gde sam počeo. (smeh)

R: Ovi ljudi su govorili lepe stvari i bili su lepi ljudi, ali što se nas tiče, svi su mogli biti lažovi. Ne znamo. Možda je Isus bio najveća prevara koja je ikada živela. Možda je Buda bio lažov. Otkrij za sebe. Vidi da li možeš doći do istog zaključka kao i oni postajući svojim stvarnim Sopstvom. (SF: Postajući svoj sopstveni autoritet.) Postajući svojim Sopstvom. Ne svojim sopstvenim autoritetom kao osoba, već transcendiranjem ličnog ja i postajanjem Sopstvom, jednostavnim budjenjem u svoje Sopstvo. Ili ću te videti ovde za pedeset hiljada inkarnacija od sada. (smeh) I dalje ćeš biti zarobljen u svetim spisima. (SF: Rekao sam da ću ih zaboraviti ali nisam uspeo.) (smeh) Znam Frede kako je odustati od sveg tog materijala za koji si se držao svih ovih godina. Toliko godina su ti ti odlomci iz svetih spisa bili sigurnosno ćebe i vidim kako je teško odreći ih se jer šta ćeš onda imati? Izgledaće kao da nemaš ništa, ali ništa je svest. Ništa je tvoje stvarno Sopstvo. Ne boj se odreći nečega. Dolaziš u... (SF: To je u umu. Drugim rečima, nesvesnost pre nego što postane svesno. Ali i to je misao uma.) Sve je to misao uma. (SF: Sve psihološko.) Jer lako je reći da je svest ovo pre nego što postane svesna, ali šta zaista znamo o svesti? Zašto svest uopšte postaje bilo šta? Da li svest zaista postoji? Nemamo pojma. Otkrij.

SH: Nijedna ideja ne bi bila validna kada bi je imao?

R: Tačno. (SH: Zašto se zamarati?) Ne zamaraj se. (SH: Neću.) Dobro. (učenici se smeju) Henre, beznadežan si. (smeh) (SH: Znam.) Ti si ni za šta. (SH: To je moja prava lepota.) Da, jeste. (SH: Drago mi je da prepoznaješ.) Ti si pravi ni za šta. (SH: Tako je.

Najlepša stvar koju si ikada rekao. (smeh) Vidiš me jasno.) Da Henre, znam da si ni za šta. (SH: Tako je.)

R: Slobodno postavite bilo koje pitanje koje želite. (duga tišina)

R: Om, šanti, šanti, šanti, om, mir. Imamo li kakve objave?

SM: Ima nekoliko transkripata na stolu, još malo stiže u nedelju.

R: Ima nekoliko transkripata na stolu za vas... (traka se završava) [TOC]

Prizivanje Božjeg Imena 8. septembar 1991.

Robert: Dobro veče. (Učenici: Dobro veče Roberte) Sa svim ovim instrumentima prikačenim za mene bolje da kažem nešto dobro. (smeh) Lepo je biti ponovo sa vama. Volim svakog od vas svim srcem i svim svojim bićem, niko nije isključen. Bez obzira šta radili, uvek ću vas voleti. Primam mnogo telefonskih poziva, kao što znate. Ljudi mi govore o tome da li je potreban učitelj da bi se probudili. Uvek kažem da je veoma teško potpuno se probuditi bez prisustva ostvarenog Učitelja. I oni mi uvek bace Krišnamurtija u lice. Krišnamurti je mrzeo gurue i tako dalje i tako dalje. Pa sam jutros doneo malu knjigu ovde, "Pod nogama Učitelja." Koliko vas je čitalo? Napisao ju je kada je imao oko 16 godina i u njoj govori o svom Učitelju. Pa Ed, hoćeš li pročitati Predgovor? (Ed čita) "Ovo nisu moje reči, one su reči Učitelja koji me je podučavao. Bez njega ne bih mogao ništa, ali uz njegovu pomoć stavio sam svoja stopala na put. I vi takođe želite da stupite na isti put. Stoga će vam reči koje mi je on uputio biti od pomoći ako ih poslušate. Nije dovoljno reći da su istinite i lepe. Čovek koji želi da uspe mora tačno da učini ono što je rečeno. Gledati u hranu i reći da je dobra neće zadovoljiti izgladnelog čoveka. On mora pružiti ruku i jesti. Dakle, čuti Učiteljeve reči nije dovoljno, moraš učiniti ono što on kaže. Pazeći na svaku reč, hvatajući svaki nagoveštaj. Ako nagoveštaj nije uhvaćen, ako je reč propuštena, zauvek je izgubljena. Jer on ne govori dvaput."

R: Nastavi. Čitaj svaku stranicu koja je podvučena, samo podvučeni deo.

SJ: Ko je ovo napisao?

R: Krišnamurti. (Ed nastavlja da čita) "Postoje veće stvari od ovih, stvari koje su stvarne i trajne. Kada ih jednom vidiš, više ne želiš one druge. Bog je mudrost kao i ljubav, i što više mudrosti imaš, više njega možeš da manifestuješ." "Kada postaneš učenik Učitelja, uvek možeš proveriti istinitost svoje misli stavljajući je pored njegove. Šta bi Učitelj mislio o ovome? Šta bi Učitelj rekao ili uradio pod ovim okolnostima?"

Ed: (Prestaje da čita i okreće se Robertu.) Mislim da moram da pročitam ceo pasus, ne samo podvučene stvari, da bi imalo smisla.

Robert: Čitaj taj pasus. (Ed nastavlja da čita) "Kada postaneš učenik Učitelja, možeš proveriti istinitost svoje misli stavljajući je pored njegove. Jer učenik je jedno sa Učiteljem i treba samo da vrati svoju misao u Učiteljevu misao da vidi da li se slaže. Ako se ne slaže, pogrešna je i on je odmah menja. Jer Učiteljeva misao je savršena, pošto on sve zna. Oni koje on nije sasvim prihvatio ne mogu to sasvim da urade. Ali mogu sebi mnogo pomoći čestim zastajkivanjem da promisle: 'Šta bi Učitelj mislio o ovome? Šta bi Učitelj rekao ili uradio pod ovim okolnostima?' Nikada ne smeš da radiš, kažeš ili misliš ono što ne možeš da zamisliš da Učitelj radi, kaže ili misli." "Budi istinit u delanju, nikada se ne pretvaraj da si drugačiji nego što jesi. Jer svako pretvaranje je prepreka čistoj svetlosti istine, koja treba da sija kroz tebe kao što sunčeva svetlost sija kroz čisto staklo." "Takođe se moraš čuvati malih želja koje su uobičajene u

svakodnevnom životu. Nikada ne želi da blistaš ili da izgledaš pametan. Nemaj želju da govoriš. Dobro je govoriti malo. Još bolje je ne reći ništa, osim ako nisi sasvim siguran da je ono što želiš da kažeš istinito, ljubazno i korisno." "Dobro je i sada se navići da pažljivo razmišljaš pre nego što progovoriš. Od kada dostigneš inicijaciju, moraš paziti na svaku reč da ne bi rekao ono što ne sme biti rečeno. Mnogo uobičajenog govora je nepotrebno i glupo. Kada je ogovaranje, ono je zlo. Zato se navikni da slušaš radije nego da govoriš. Ne iznosi mišljenja osim ako te direktno ne pitaju. Jedna izjava o kvalifikaciji ih daje ovako: znati, smeti, hteti i ćutati, a poslednje od četiri je najteže od svih." "Smiren um znači i hrabrost. Tako da možeš bez straha suočiti iskušenja i teškoće puta. Takođe znači postojanost, tako da možeš olako shvatati probleme koji dolaze u svakom životu i izbeći neprestano brinuti o sitnicama oko kojih mnogi ljudi provode većinu svog vremena." "Učitelj uči da uopšte nije važno šta se čoveku dešava spolja. Tuga, nevolja, bolest, gubici – sve to mora biti ništa za njega i ne sme dozvoliti da utiče na izraz njegovog uma. Oni su rezultat prošlih postupaka i kada dođu, moraš ih podneti vedro, sećajući se da je svako zlo prolazno i da je tvoja dužnost da uvek budeš radostan i spokojan. Koristi svoju moć misli svakodnevno u dobre svrhe. Budi sila u pravcu evolucije. Misli svakog dana o nekome za koga znaš da je u tuzi ili patnji ili da mu je potrebna pomoć i šalji mu svoje misli pune ljubavi. Suzdrži svoj um od ponosa, jer ponos dolazi samo iz neznanja. Čovek koji ne zna misli da je velik, da je uradio ovo ili ono veliko delo. Mudar čovek zna da je samo Bog velik. Da sve dobro delo čini sam Bog." "Za mnoge ljude najteža stvar na svetu koju treba naučiti je gledati svoja posla, ali to je upravo ono što moraš raditi. Šta god da činite, činite srdačno, kao Gospodu a ne

ljudima. Misli kako bi uradio neki posao ako bi znao da će Učitelj doći da ga pogleda. Jer tvoja volja mora biti poput kaljenog čelika ako koračaš putem." "Od svih ovih osobina ljubav je najvažnija, jer ako je dovoljno jaka u čoveku, primorava ga da stekne sve ostale, a sve ostale bez nje nikada ne bi bile dovoljne."

R: Hvala Ed. Dakle, Krišnamurti je ovo napisao kada je imao 16 godina. Bez komentara. Ponovo, razgovaram sa vama, sa mnogima od vas telefonom. Neki ljudi mi pišu pisma u vezi sa procedurom atma-vichare, samoistraživanja. Mnogi ljudi prave istu pogrešnu tačku u svom učenju u svojoj meditaciji. Pravite grešku! Greška koju prave u atma-vichari, samoistraživanju je ova: Oni meditiraju na ja-misao. Meditirati na ja-misao je kao meditirati na svoje telo. To poboljšava ego. To čini ego jačim. A shvatićete da pokušavate da ubijete ego, a ne da ga ojačate. Ono što treba da uradite je da pratite ja-misao do izvora. Pratite je, ne meditirajte na nju. Samoistraživanje nema veze sa meditacijom. Kada meditirate, meditirate na izvor. Koji je Bog, Sopstvo, svest. Možete provesti mnogo sati meditirajući na izvor, sve je to dobro, ali nikada ne meditirajte na ja-misao. Ja-misao je proces koji pratite od mozga nazad do srca i izvor je duhovno srce koje je Sopstvo, svest. Uvek postoji tendencija da kada pratite ja-misao nastavite da mislite o ja-misli. Zapamtite, to ne radite. Ja-misao mora biti uništena. Ja-misao, lično sopstvo, ego, um – sve su sinonimi. Oni zaista ne postoje. Stoga, kada meditirate na njih, meditirate na nešto što ne postoji i povećavate maju. Zato nikada ne treba da mislite o svojim problemima ili meditirate o svojim nevoljama ako ih imate. Jer ih povećavate. Činite ih sve jačima i jačima dok razmišljate o njima. Želite da mislite samo o izvoru. Samo o Bogu. Kako misliti o Bogu? Moraš prizvati Božje ime. A koje je Božje ime? Ko može da mi kaže? Učenici: "Ja jesam."

R: Ja jesam. Ja jesam je tačno. Ja jesam je prvo ime Boga. Dakle, kada vam se kaže da mislite o Bogu, mislite o Ja jesam. Ovo je veoma važno, jer je ovo vaš život. Ono što radite određuje šta postajete. Gde su vaše misli, tamo je i vaše srce. Shvatite ovo, osetite to. Mnogo je ljudi koji još uvek veruju da je samoistraživanje veoma teško praktikovati, a neki kažu da je čak i dosadno. Ali kakvi su to ljudi? To su ljudi koji su zaista vezani za svet. Nevolje, problemi sveta imaju veoma jaku vlast nad ovim ljudima. To su ljudi koji ogovaraju druge. Uvek pokušavaju da nadu

mane. Koji veruju da su povređeni. Kada veruješ u sve ove stvari, veoma je teško praktikovati samoistraživanje, neće ti se svideti, neće ti biti stalo do toga. Zato je napisano da je

samoistraživanje samo za zrele duše, što znači da je kraj potrage i da je samo za one ljude koji su praktikovali meditacione tehnike ili koji su praktikovali sadhanu u prethodnim životima i sada su gotovi sa tim. Sada mogu da praktikuju samoistraživanje i odu kući. Nažalost, većina ljudi nije takva. Većina ljudi je upletena u svet. Stvari ovog sveta su im veoma važne. I dobro i loše. Zato moramo tako često da govorimo o maji da biste razumeli da su stvari u koje verujete u ovom svetu laž, bez obzira na to šta su. Bez obzira kako izgledaju. Mudra osoba počinje da razmišlja o ovome. Prvi princip o kome razmišlja je da je sve karmički. Sve u relativnom svetu je karmički. Sve u ovoj maji, u ovoj velikoj iluziji je karmički. Ako je sve karmički, kako možeš kriviti osobu, mesto ili stvar za svoje probleme? Protivrečiš učenju. A ako ne veruješ u učenje, ne bi trebalo da budeš ovde. Trebalo bi da budeš na mestu koje te uči onome što želiš da čuješ. Ali u relativnom svetu sve je karmički, to je broj jedan. Ako je sve karmički i neko ti umre u porodici ili se razvedeš ili osvojiš milion dolara ili imaš rak ili imaš snažno telo, sve je karmički. Ti apsolutno nemaš nikakve veze sa ovim. Stoga, oko čega se svađaš? Zbog čega si uznemiren? Da si prelazio ulicu i auto prođe kroz crveno svetlo i udari te, mudra osoba razume da je to karmički. Bilo je karmički da osoba prođe kroz crveno svetlo i udari te. Stoga ne optužuješ osobu, niti mrziš osobu, niti osuđuješ osobu. Naravno, to je ono što svi ljudi rade. Ali pogledaj stanje u kome je svet. Opraštaš osobi odmah, osobi koja te je pregazila, opraštaš mu. Šta je rekao Gandi, poslednje reči dok je ležao na samrti? Rekao je: "Hvala ti sine." Čoveku koji ga je upucao. Bio je zahvalan, jer je Gandi shvatio da ništa ne može doći ni iz čega. Ne postoji najmanja stvar koja ti se može desiti koja nije karmička. Kada ovo razumeš, u miru si. Ne uznemiravaju te tvoje okolnosti ili ono što ljudi rade ili ne rade ili nestabilno stanje u kome je svet. Shvataš da je svet u kolektivnoj karmi. Ovo je svet karme. Drugo razumevanje je da shvatiš da je sve predodređeno. Pre nego što si uzeo telo, znao si svako iskustvo kroz koje ćeš proći dok ne napustiš telo. Samo razumevanje ovoga donosi ti mir. Ako te voz pregazi i ostaneš bez nogu, to je predodređeno. Nešto se izbalansira. Nema ozlojeđenosti, nema mržnje, nema uzvraćanja. To mislim kada uvek kažem: "Sve je dobro i sve se odvija kako treba." Nema grešaka nigde. Apsolutno ništa nije pogrešno.

Treća realizacija koju imaš je da znaš šta da radiš. U svetu maje, kada ti se bilo šta desi, ne misliš o situaciji, misliš o Bogu. Bilo šta, bilo dobro ili loše. Ne veruj da pokušavamo da poboljšamo svoju ljudskost. Ne možeš poboljšati svoju ljudskost jer je sve već odrađeno. Stoga, kada ti se desi nešto divno, ne postani preterano ushićen. Zaslužio si ovo, zaradio si ovo, sve je predodređeno, ovo je karmički. Ali, ako samo ostaviš to na miru i raduješ se dobrom i plačeš za lošim, nastavićeš duž puta dobrog i lošeg i bićeš kao list koji vetar nosi. Ono što želiš je da se oslobodiš okova karme i predodređenja. Želiš da transcendiraš maju, da se rešiš cele te stvari. Pre nego što možeš praktikovati samoistraživanje, najbolja stvar koju možeš uraditi je misliti o Bogu. Na primer; Ako neko učini nešto što te naljuti, umesto da reaguješ kao što uvek radiš, počni da pevaš "JA JESAM" u sebi sa disanjem. Zapamti da ovo uradiš. Prizivaš ime Boga. I ako ovo uradiš, sve će se srediti. Možda ne onako kako ti želiš, ali sve će se srediti, mogu te uveriti u ovo. Sve će se samo rešiti. Tvoj posao je da prizoveš ime Boga. Ne da reaguješ na situaciju. Ako reaguješ na situaciju, situacija će se pojačati potpuno van srazmere. Tvoja osećanja i emocije će postati gori kako vreme prolazi i imaćeš mnogo posla da se vratiš na put. Nema razlike kakva je situacija. Nema razlike kako stvari izgledaju. Nema razlike šta ti svet govori. Ovo je između tebe i Boga. Ako pozoveš Boga, Bog će ti uzvratiti. Evo primera onoga o čemu govorim. Pre otprilike godinu i po dana, jedan čovek po imenu Lari Džozefson je došao ovde kada smo prvi put počeli da imamo sastanke u Henrijovoj kući. Došao je otprilike tri ili četiri puta. Pozvao me je i rekao mi telefonom: "Roberte, volim da sam sa tobom, ali ne razumem o čemu govoriš kada mi kažeš da je sve svest i da svet ne postoji, da je iluzija, da je san. Sopstvo je sve što postoji, i da praktikujem samoistraživanje. Želim da radim ove stvari, ali ne želim da zavaravam sebe. Kada radim ove stvari, znam da je sve intelektualno, ali duboko u sebi imam povređena osećanja." Upitao sam: "Šta te toliko boli?" Rekao je: "U suštini, ono što se dešava je da sam bio računovođa u MekDonaldu Daglasu i dobio sam otkaz. Bio sam sa njima dvanaest godina. Sada kasnim tri

meseca sa hipotekom, plaćanje automobila nije plaćeno. Imam dvoje male dece, ženu koja je veoma uznemirena jer moja žena nikada nije radila. I svaki put kada želim da praktikujem samoistraživanje, svaki put kada želim da budem svedok, sve ove stvari isplivaju. Osećam svoje probleme veoma duboko. Tako da mislim da se ne mogu vratiti na sastanke iako volim da budem sa tobom i da te vidim. Ali nisam spreman za ta učenja."

Pa sam ga pitao: "Želiš li izlaz?" Rekao je: "Da." "Imaš li vere u mene? To je prvi uslov. Pitam te ovo jer moram da ti dam stvari koje moraš da uradiš, a ako nemaš vere u mene, neće uspeti i nećeš to uraditi." Pa je zastao i rekao: "Imam mnogo vere u tebe Roberte, ali ne u učenje." Rekao sam: "Zaboravi učenje na neko vreme. Koliko vere imaš u mene, 60%, 70%, 100%?" Pa je rekao: "Oko 80%." "Možeš li da učiniš 100%?" Nasmejao se i rekao: "Svakako ću probati." "Evo šta želim da uradiš i želim da to uradiš pod bilo kakvim okolnostima. Svaki put kada su ti osećanja povređena, kada god pomisliš na svoj otkaz iz MekDonald Daglasa, kada god pomisliš na to da ne možeš da platiš hipoteku ili auto ili kako tvoja žena i deca izgledaju pate zbog tvog otkaza – misli o Bogu." I objasnio sam mu kako da radi "meditaciju na JA JESAM" sa disanjem. Rekao sam mu: "Čim osetiš ta osećanja kako dolaze, pre nego što potpuno preuzmu tvoje telo, počni da pevaš 'JA JESAM' u sebi. Pod bilo kakvim okolnostima, šta god da se dešava, umesto da dozvoliš tim osećanjima, tim emocijama da preuzmu, reci 'JA JESAM.' Zaboravićeš, ali kako budeš vežbao, setićeš se da se setiš. Formalno sedi u meditaciji sat ili dva ujutro gde nećeš biti uznemiravan i praktikuj 'JA JESAM' sa svojim disanjem. Pre nego što zaspiš, formalno sedi u meditaciji i praktikuj 'JA JESAM' sa disanjem. Tokom dana, šta god da radiš, šta god da se desi, odmah se uhvati i reci 'JA JESAM.' Hoćeš li to uraditi?" Rekao je: "Daću sve od sebe." Rekao sam: "To nije dovoljno. Moraš odlučno da odlučiš da to zaista uradiš." Rekao je: "U redu, obećavam da hoću." I to je bio kraj razgovora. Nisam čuo od njega mesec dana. Jednog dana telefon zazvoni i ja se javljam i on je, bio sam ga zaboravio da vam kažem istinu. Pa je rekao: "Ovde Lari," rekao sam: "Ko je Lari?" "Tip sa problemima." Rekao sam: "Sećam se, o da, radio si JA JESAM, šta se desilo?" Zastao je i rekao: "Stvari su postale gore." "Šta misliš pod tim?" "Pa za početak, žena i deca su me napustili. Nisu mogli više da izdrže jer su videli da ne izlazim u potragu za plaćenim zaposlenjem. Čuli su me kako pevam JA JESAM, zgadilo im se i otišli su." Pa sam rekao: "Kako se osećaš?" Rekao je: "U redu." Rekao sam: "Hoćeš li nastaviti ovo ako te zamolim? Sećaš se, na početku sam rekao bez obzira šta se desi nastavi proceduru po svaku cenu? Hoćeš li nastaviti ovo?" Rekao je: "Da, hoću." Prošla su tri meseca, primio sam međugradski poziv iz Trinidada na Zapadnim Indijama i to je Lari, nakon što me podseti ko je. Smeje se i priča: "Imam priču da ti ispričam, nećeš verovati," rekao sam mu: "Verovaću bilo šta, reci mi." Pa je rekao: "Poslednji put kad sam razgovarao sa tobom, kada sam spustio slušalicu, bio sam u kući sam, pre nego što su trebali da je oduzmu, nisam imao šta drugo da radim pa sam počeo da praktikujem JA JESAM po ceo dan. I nisam mogao da spavam noću, pa sam praktikovao JA JESAM celu noć. Sledećeg jutra sam osetio mir kakav nisam osetio godinama. Jednostavno me više nije bilo briga i to nisam ja! Sve stvari koje su se desile u mom životu više nisu izgledale važne. Čak mi se činilo da me nije bilo briga što

Moja žena i deca su otišli i i sam sam bio iznenađen time, ali to je bio osećaj koji nikada nisam imao. Odlučio sam da izađem i doručkujem. Nakon doručka, otišao sam u šetnju. Prepešačio sam oko dve milje. Kada sam prošao pored katoličke crkve i čuo prelepa zvona kako zvone. Osećaj radosti je izvirao iz mene. Ušao sam u crkvu. Orguljaš je vežbao prelepu muziku. Seo sam, zatvorio oči i počeo da vežbam ja-jesam. Ušao sam u neku vrstu dubokog transa, ali me je probudio nečiji plač. Otvorio sam oči i nekoliko prolaza niže od mene, jedan čovek je klečao na kolenima sa sklopljenim rukama i plakao. Nisam ni razmišljao o tome, samo sam otišao do njega, seo pored njega i rekao: "Mogu li da ti pomognem? Mogu li išta da uradim?" Ispričao mi je da mu je otac bio u građevini i da je poginuo kada je na njega pao traktor i da je upravo došao sa sahrane. Počeo sam da mu govorim o predestinaciji i kako ga Bog voli i da za to postoji valjan

razlog. Razgovarali smo oko pola sata. Zatim me je pozvao na ručak. Otišli smo u restoran, jeli i postajali sve prisniji. I naravno, reč po reč, rekao je: "Čime se baviš?" I objasnio sam mu čime sam se nekada bavio, bio sam računovođa. Osmehnuo mi se i rekao da je on direktor operacija za kompaniju Kaiser Bauxite gde su kopali aluminijum u Trinidadu i da je njegov glavni računovođa ove nedelje otišao u penziju, želim li posao?" Rekao je: "Pogledao sam ga i oči su mi se otvorile i rekao sam: 'Nikada nisam bio glavni računovođa, kako znaš da li sam kvalifikovan? Čak me ni ne poznaješ?' A on je rekao: 'Znam dovoljno. Možeš li da kreneš sutra? Vraćam se.' I eto me ovde." Obojica smo se dobro nasmejali ovome, oh, rekao mi je i: "Upoznao sam devojku koja je petnaest godina mlađa od mene, ali sam ludo zaljubljen. Osećam se kao kada sam imao dvadeset godina." Pozdravili smo se i nisam ga više čuo. Ova priča vam daje da razumete šta će se desiti sa vašim životom ako se držite istine. Toliko ljudi su mlakonje. Čim im se nešto desi, dobiju glavobolju, desi im se nešto finansijski, osete se ugroženo na poslu i počnu da govore: "Meditacija ne funkcioniše, samoistraživanje ne valja, ništa ne radi za mene." I vraćaju se u svet relativnosti sa njegovim usponima i padovima. Hajde sada da pričamo o vama. Gde ste na duhovnom putu? Budite iskreni prema sebi. Kada se nađete sa prijateljima, o čemu ćaskate? O drugim ljudima? Ogovarate druge? Pričate o svojim problemima. Pričate o tome kako su vam učinili nepravdu. Kako vas je žena ostavila zbog drugog. Kako se muž razveo od vas. Kako vas šef mrzi. Kako je ovo pogrešno i kako je ono pogrešno. Da li shvatate šta radite ako ovo radite? Pogoršavate stanje. Stvari će postajati sve gore i gore. Koristite moć misli da biste povećali stanje kojeg želite da se rešite. Uvek shvatite da je sve karmičko i da je sve predodređeno. Nemate apsolutno ništa o čemu biste brinuli i ništa što bi vas se ticalo. Kada možete postati smireni mentalno i vaše misli se malo stišaju, tada možete preći na viša učenja. Tada možete razumeti šta mislim kada kažem: "Svet je samo san. To je maja." Tada možete razumeti šta mislim kada kažem: "Sve je dobro.

Bez obzira kako stvari izgledaju. Sve je dobro i sve se odvija kako treba." Tada možete razumeti šta mislim kada kažem: "Sve ovo je Sopstvo i Ja sam To." Postoji samo svest, apsolutna stvarnost, čista svesnost i vi ste To! Vaš um je smiren, možete ovo prihvatiti. Kada je vaš um uznemiren, pun vaših sopstvenih misli, razmišljanja o problemima. Kada kažem: "Sve je dobro," osećate se čudno. Kada kažem da ste vi svest, niste vaše telo, niste činilac, niste vaš um, mislite da sam lud ili mi ne verujete ili se osećate povređeno jer ste upleteni u svoje takozvano verovanje u probleme. Čak i vi koji doživljavate takozvani dobar život, kažete sebi: "Ne moram da budem svest, ne moram da budem Sopstvo, zabavljam se." (pauza na traci) ...svet nema ništa za vas. Vi ćete funkcionisati. Bog zna šta je to što morate da uradite. To nema veze sa vama. Ako počnete da delujete spontano, ako počnete da živite u sadašnjosti i uzimate dan po dan, bićete zadivljeni kako će vas ova tajanstvena sila zvana Bog održavati i podržavati i pružiti vam neizrecivu sreću. Čak i u relativnom svetu. Ali nikada ne opisujte kakva bi ta sreća trebalo da bude. Ne verujte i ne mislite da mora biti ovako ili onako ili da mora biti ova stvar ili ona stvar ili da morate živeti u ovom stanju ili onom stanju i živeti sa ovom osobom ili onom osobom. Zaboravite na te stvari. Ono što zovemo Bog će se pobrinuti za vas kada mislite o Bogu. Kada mislite o ja-jesam. Uradite to! Uverite se sami i vidite šta će se desiti.

SU: Roberte...?

R: Samo trenutak, samo trenutak. Na smo kraju trake Meri. (pauza) Dobro, sada možemo postavljati pitanja ako želite.

SU: Roberte, hteo sam da pitam, kada si rekao da sve prepustiš ja-jesam. Dakle, gde se tu pojavljuje guru?

R: Guru je Sopstvo. Guru je ja-jesam koji se izražava. Sopstvo i guru i ja-jesam su sveprožimajući. Dakle, kada se okrećete ka sebi unutra i pevate ja-jesam i svoje takozvane probleme predajete ja-jesam, vi ih predajete guruu, Bogu i Sopstvu. Oni su jedno jer je sveprožimajuće.

SK: Roberte, ovo mi je prvi put ovde i dve stvari mi padaju na pamet, kada čujem reči "ja-jesam," to me samo natera da pomislim na "ja" kao na odvojeni ego jer jezik uopšte nije inspirativan za mene, reči mi prosto padaju nazad kao nešto samousredišteno, tako da to nije vrsta reči koje me nateraju da mislim na bilo koji poseban način. (R: Hm.) Druga stvar koja mi pada na pamet je da se u velikoj meri mogu poistovetiti sa onim što govoriš o karmičkoj stvari. Osim aspekta na relativnom nivou, izgleda da primenjuješ takvu potpunu pasivnost. Na primer, ako je neko zavistan od cigareta, kao da nema o čemu stvarno razmišljati, ili kao da moramo da imamo hranu da bismo preživeli čak i karmički, moramo da imamo hranljivu hranu, tako da postoje odluke koje se moraju doneti da bi se te stvari dobile. To su samo dve stvari koje su se pojavile u meni dok si govorio.

R: Hvala ti. Dolaziš iz stanovišta adžnanija. Što znači sa stanovišta duhovnog neznanja. Što nije uvreda. Govoriš o relativnom svetu. Kada počneš da se okreće ka unutra, ja-jesam postaje sve jače i jače za tebe. Počinješ da shvataš da je ja-jesam tvoje Sopstvo. Što više vežbaš ja-jesam u tišini bez razmišljanja o tome, bićeš sve jači i otkriće ti se. Što se tebe tiče, odgajan si da veruješ da moraš da donosiš sve odluke ili se inače neće sprovesti. Ovo je maja, ovo je ego koji te tera da tako misliš i veoma je jak kod većine ljudi. Ali iz ličnog iskustva mogu ti reći da nisi ego. Nisi osoba koja treba da donosi odluku ili da radi bilo šta slično. Postoji svrha zašto je tvoje telo ovde na zemlji. Ako se skloniš sa puta, ispuniće svoju svrhu. Znaće kada i kako da prestaneš da pušiš, znaće kako da donosi odluke. Znam da zvuči neobično za tebe jer si ovde prvi put i čuješ ove stvari prvi put. Čini se da vas je dvoje, ali ne, postoji jedno. Moraš da transcendiraš misli, um i telo. Moraš da postaneš miran. Moraš da zaustaviš svoje misli. Tada nešto drugo preuzima i moći će da se brine o tebi bolje nego što bi ikada mogao sam. Tvoj um će biti na ja-jesam, a ipak će tvoje telo znati šta da radi, da bi se održalo i podržalo. Baš kao u priči koju sam vam ispričao. Čovek Lari je sve predao ja-jesam. Postao je miran i spokojan. Onda se nešto desilo, nije planirao. Bio je na tački gde mu nije bilo stalo. Kada mu nije bilo stalo, pustio je. Čuli ste izreku, "Pusti i prepusti Bogu?" To se desilo.

SK: Iako su njegove poslednje reči koje si preneo zvučale kao da se ovaj momak zabavlja sa mladom ženom. Meni je to zvučalo kao da je još uvek, nekako, zaglavljen u egoičnom smislu, znaš, čoveče, sada dobijam mnogo ispunjenja, divno.

R: Ne možeš da ga osuđuješ. To je njegova sudbina. Ko smo mi da kažemo da li je u pravu ili ne? Moramo ga ostaviti na miru. Dakle, ono što je uradio dovelo ga je do te tačke. Ko zna kuda ide odatle. Nije na nama da sudimo. Imamo unapred stvorene ideje. Dogmatični smo u svojim stavovima. Odgajani smo da verujemo da stvari moraju biti na određeni način. Ali u istini, stvari ne moraju biti bilo kako. Moramo ostaviti ljude na miru. Nije na nama da kažemo šta je dobro ili loše za nekog drugog. Treba marljivo raditi na sebi da postanemo slobodni i oslobođeni. Tada ćeš videti da li ćeš doneti istu takvu izjavu. Da li će te to smetati ili ne. Stoga idi u sebe. Vežbaj u sebi. Uzdiži se ka višem stanju svesti.

SK: Kada koristiš reč respiracija, da li to znači da treba da se fokusiramo na disanje na neki način dok mislimo na ja-jesam?

R: Kažeš "ja" kada udišeš i "jesam" kada izdišeš. Ali kako budeš vežbao, tvoji pogledi će se promeniti. Videćeš.

SL: Roberte, ranije si govorio... kada si počeo da govoriš, rekao si da kada ljudi meditiraju ili samo pevaju, zapnu na "ja"

i rekao si da kao rezultat toga, umesto da se koncentrišu na Boga ili šta već, idu u suprotnom smeru i čine svoj ego većim. Šta bi neko trebalo da kaže da bi to uradio?

R: Oh, rekao sam... (SL: ...ili kako to ne uraditi?) ...da si meditirao na ja-misao. Drugim rečima, vežbaš atma-vicharu, samoistraživanje, pitaš se: "Ko sam ja? Šta je izvor ja?" Dakle, ono što radiš je da meditiraš na ja-misao i stalno razmišljaš o ja-misli. Ne treba da razmišljaš o ja-misli niti da

meditiraš na ja-misao. Treba da pratiš ja-misao. Treba da je posmatraš kako se vraća svom izvoru i onda meditiraš na izvor.

SL: Dakle, kada nekako zapnemo na misli, na primer ako kažemo: "Ko oseća iritaciju," ili "Ko ovo oseća," kažeš ja-jesam i onda kada zapneš na tome, onda nekako pokušaš da ostaneš u tišini i onda si rekao da to prepustiš Bogu tako što kažeš ja-jesam?

R: Kada kažeš "ja-jesam," moraš da se pitaš: "Ko sam ja?" ili "Šta je izvor ja?" i onda ostaneš tih. I onda možeš ponovo da upitaš: "Ko sam ja?" (SL: Dakle, drugim rečima, ne samo da govoriš "Ko sam ja? Ko sam ja?") Ne u ponavljanju. Ne kao mantru, nije mantra. Spustiš se, kažeš: "Kome dolaze ove stvari? Dolaze meni. Osećam ovu depresiju." Onda kažeš: "Ko sam ja?" i ostaneš miran. Kažeš: "Ko sam ja?" ponovo i ostaneš miran. Dozvoliš da se desi prirodno. I primetićeš da prostor između postavljanja pitanja "Ko sam ja?" postaje sve veći i veći. Taj prostor je ja-jesam. (SL: Nedelju dana samo ovo raditi umesto da govorim "ja-jesam?") Da, to je za meditaciju. (SL: Da, ali čini se da ima manje prostora za grešku.) Šta god ti odgovara. (smeh) Radiš šta god moraš, ali svakako radiš nešto. (SL: Znam jer sam razmišljao da ne želim slučajno da izgradim ego, znaš.) To radiš samo kada pitaš: "Kome ovo dolazi? Meni. Osećam ovo." I ako nastaviš da razmišljaš "Osećam ovo" i meditiraš na ja koje ovo oseća, to je ja-misao. To je greška. (SL: Dakle, kada kažeš "Kome...") Pratiš je i otarasiš je se i kažeš: "Ja-jesam. Ko sam ja?"

SL: Inače možeš da radiš, kao što si predložio kada kažeš... kao u primeru koji si nam dao, ta priča, ako smo uznemireni i koristimo respiraciju i kažemo "ja-jesam." (R: Da.) "Ja-jesam" da ciljamo obrazac?

R: Sebi. Čak i ako te neko gleda i viče na tebe. Dok posmatraš osobu koja viče, osmehni se, ne reaguj i pevaj "ja-jesam" u sebi. (SL: Hvala.)

SU: Roberte, ne razumem kako pratiš ja nazad do srca. Koji je to proces?

R: Proces se odvija kroz "Ko sam ja?" Pitaš: "Kome ovo dolazi? Dolazi meni. Osećam ovo." Dok govoriš "Osećam ovo," pratiš ja nazad do srca. I onda kažeš: "Ko sam ja? Ko sam ja?"

SL: Dakle, kada ga pratiš nazad do srca, samo pomisliš: "Ko oseća ovo?" i onda pomisliš na srce?

R: Ne, prvo kažeš: "Kome ovo dolazi? Dolazi meni. Osećam ovo. Ko je ja koje ovo oseća?" I dok ovo govoriš, zamišljaš ja kako ide nazad iz mozga

do srčanog centra. (SL: Fokusirajući se na to?) Ali onda misliš i meditiraš na izvor koji je srce.

SM: Pčela je ušla na vrata. (SK: Insekti.)

R: Šta je jedna mala pčela među prijateljima, neće mnogo pojesti. (smeh)

SB: Roberte, kada pitaš "Ko sam ja?" i otpustiš svoje držanje pažnje i misli. Automatski se vraćaš u srce bez zamišljanja bilo čega?

R: Da. Ali za one koji moraju da zamišljaju, to je u redu. (SB: I ako radiš "ja-jesam meditaciju," i um se uspori i zaustavi, da li je u redu da ostavimo reči?) Kada se um uspori i zaustavi, to će se desiti samo od sebe i nećeš imati ništa da kažeš o tome. (SB: Dakle, ne moraš da ponavljaš "ja-jesam?") Ne. Sve će se pobrinuti samo za sebe kada započneš proceduru.

SE: Nije li primarni cilj vežbanja "Ko sam ja?" da se invertuje svest tako da prekineš kontakt sa spoljnim svetom i fokusiraš se na svedoka ili pokušaš da pronađeš svedoka? I time okončaš vezanosti za spoljašnje?

R: Tačno. Kada se fokusiraš na ja, to ja je svest. Svest poznaje sebe i shvatićeš da nisi telo, um ili činilac. To će se sve desiti samo od sebe. Kako nastaviš da vežbaš, ti osećaji da nisi telo, um ili činilac postaju sve jači i jači i jači. Dokle god više ne moraš da postavljaš pitanja i više ne moraš da kažeš "Ko sam ja?" ili da se upuštaš u svedočenje ili bilo šta drugo. Svedočenje dolazi bez vežbanja "Ko sam ja?" Možeš jednostavno posmatrati svoje misli, posmatrati svoje postupke, posmatrati kroz šta prolaziš, onda svedočiš. Ali kada se spustiš na "Ko sam ja?" to je izvan

svedočenja. To transcendira svedočenje jer se ja vratilo svom izvoru izvan svedoka, izvan pitanja. Postalo je čista svesnost i postao si izvor. (SE: Svedočenje se onda dešava na nivou fenomena?) Da. (SE: A ono o čemu ti govoriš je izvan nivoa fenomena? Pre fenomena ili transcendirajući fenomen.) Da. (SE: I svedočenje ne postoji jer nema čega da se svedoči?) Da, nema nikoga ko svedoči i nema čega da se svedoči. Nema objekta i nema subjekta.

SB: Dakle, svedočenje je još uvek na nivou pažnje koja je još uvek um? (R: Da.) Um svedoči sve, ali kada radiš samoistraživanje i padneš nazad u svest, onda transcendiraš pažnju i um i sve?

R: Svedočenje je isto što i bićnost. Ti jesi i svestan si toga, tako da si svedok. Ali moraš da ideš dalje od toga, gde nema ničega, i postaneš apsolutno slobodan. (SE: I način da se to uradi je da se ostane u "ja-jesam." Samo odmori tamo?) Odmori u "ja-jesam," ili se jednostavno probudi.

SY: Roberte, kada si prvi put otišao da učiš kod svog učitelja, da učiš kod Ramane...

R: Nisam baš otišao da učim kod njega. (SY: Ali bio si sa njim tri godine?) Otišao sam tamo da potvrdim svoju ludost. (SY: Šta te je naučio, šta si radio? Kako su prolazili tvoji dani?) Naravno da nisam bio sa njim ceo dan. Dani su prolazili prelepo.

SD: Da li si meditirao ili si...?

R: Obično sam išao u ašram i sedeo na podu sa svima ostalima. Došao je da me poseti u mom smeštaju dva puta prvog puta kada sam otišao tamo. Nakon toga, samo sam sedeo u sali sa svima ostalima.

SY: Dakle, postoji li išta što... Pretpostavljam da si sve već rekao sada, ha?

R: Šta još želiš? (SY: Ne znam?) (smeh) Moraš doći do tačke u svom umu gde nema misli, nema pitanja, nema osećanja, postoji samo Sopstvo.

SL: Roberte, da li je 'om' ime Boga isto što i ja-jesam?

R: Ne, ja-jesam je više. Om je prvi praiskonski zvuk koji je stvorio univerzum, tako da je om deo maje. (SL: Dakle, ne želimo da meditiramo sa 'om' onda?) Ako želiš da meditiraš sa om, slobodno. (SL: Pa, ako nije korisno...?) Ono što om radi za tebe je da te čini dublje koncentrisanim. Čini te jednousmerenim. Smiruje tvoj um. Tako da možeš da vežbaš samoistraživanje. 'Om' je deo sistema joge. Ali ovo je izvan joge, izvan je oma.

SB: Roberte, ako radimo dosta samoistraživanja i čujemo dosta zvukova, om koji se pojavljuje, treba li ga jednostavno ostaviti na miru?

R: Shvati da je iz uma. Svi fenomeni dolaze iz uma. I pitaj se: "Kome ovo dolazi?" Šta god da se pojavi tokom meditacije je iz uma. Dakle, procedura je uvek ista. Bilo da vidiš sjajna svetla, geometrijske figure, Svece Mudrace, zvukove, svetlosne struje, šta god vidiš, šta god čuješ, sve dolazi iz uma. Stoga moraš da upitaš: "Kome ovo dolazi?" I prati ja-misao koja doživljava ove stvari. To je ja-misao koja doživljava sve ove okultne stvari. Kada se ja-misao vrati u predel grudi, u duhovno srce, sve nestaje. Tvoje telo, zvukovi, svetla, svet, univerzum, Bog, nema više nikakvog oslobođenja, nema nikoga kome je potrebno oslobođenje, nema više želje za oslobođenjem, niko nikada nije bio neoslobođen i sve je dobro.

SB: Roberte, Ramana je rekao da će sve nestati, mislim da je bilo pitanje, da li će se svet i dalje pojavljivati. Rekao je da se svet neće pojavljivati kada počivaš u svesti. Nikada to nisam razumeo jer u sahaja samadhiju još uvek možeš da vidiš svet?

R: Videti svet i svet koji se pojavljuje su dve različite stvari. Vidiš svet, ali ne kao svet. (SB: Ne.) Vidiš svet kao svest. Primer je tabla i oblici na tabli. Nacrtaš mnogo oblika na tabli, muškarca, ženu, predmete. Oni su nacrtani na tabli. Zatim ih možeš obrisati i nacrtati još oblika. Tabla je Sopstvo, oblici su svet. Dakle, svet i njegovi oblici su superponirani na Sopstvo. Sopstvo poznaje sebe kao Sopstvo i nema ničeg drugog. Ipak, svi oblici se pojavljuju kao superpozicija. Dakle, Džnani može da vidi oblike kao Sopstvo. Adžnani vidi oblike kao oblike i ne vidi Sopstvo.

SJ: To je prilično sebično. (R: (smeje se) Pa zašto dozvoliti da se to desi?)

SX: Samo glupo pitanje Roberte? (R: Nije.) Da li postoji potreba da ima toliko ljudi na svetu, preko pet milijardi ljudi. Možda postoji potreba za eksponencijalnim rastom svesti Roberte?

R: Pošto je svet iluzija i pošto je sve predodređeno i predestinirano i sve je karmičko, onda se svet pojavljuje onako kako se pojavljuje. Postoje vremena kada ima mnogo ljudi na svetu. Kada ima previše ljudi, dođe do rata i ljudi bivaju zbrisani, onda ima manje ljudi. Postoje nesreće, katastrofe, kataklizme, priroda se sama brine. Kada vidiš previše ljudi, to je tvoja tačka gledišta. Ono što zaista govoriš je da Bog ne zna svoj posao jer misliš da ima previše ljudi. Ali sve se odvija kako treba i sve je u redu baš onako kako jeste. Shodno tome, tvoj posao je da otkriješ ko si i da spoznaš istinu o sebi. Tada ćeš sve videti iz drugačije tačke gledišta.

SX: Čitao sam o učiteljima koji su rekli da ima toliko duša, pa mora biti toliko ljudi tako da ovi ljudi mogu proći kroz različita iskustva? (R: Zašto?) To je ono što pitam.

R: Kada sanjaš, možeš sanjati da se venčavaš i da imaš dvadeset petoro dece i onda se pitaš i tvog muža: "Zašto imamo toliko dece? Ovo je smešno." Ali onda se probudiš i to je bio samo san. Tako je i sa onim što se dešava u svetu. Sve se pojavljuje na određeni način, ali ništa od toga ne postoji. Stoga, sa kim ćeš se identifikovati? Sa relativnim svetom i njegovim fenomenima ili sa Sopstvom? Ako se identifikuješ sa svetom i njegovim fenomenima, onda imaš veliki problem i uvek ćeš pokušavati da popraviš stvari. Da učiniš stvari boljim, da poboljšaš svet. Od početka stvaranja, ako je ikada bilo stvaranja, ljudi su pokušavali da poboljšaju svet. Pogledaj svet danas, ima li ikakvog poboljšanja? Bilo je miroljubaca, ratnih huškača, svih vrsta ljudi na ovom svetu od početka vremena. I njihovi egosi su toliko veliki da misle da će napraviti promene. Ratni huškači veruju da ako kontrolišu svet, učiniće svet boljim tako što će raditi stvari na svoj način. Miroljupci veruju da mogu doneti mir celom svetu i svi će živeti srećno zauvek. Ništa slično se nikada neće desiti. Svet ide gore-dole milionima godina. Dođe do tačke gde postoji privid mira i sve izgleda mirno, a onda ponovo pada u mračno doba, nečovečnost čoveka prema čoveku i dešavaju se podli činovi. Onda stvari ponovo postanu bolje i to se nastavlja u beskonačnost. Nema kraja. Zato skreni svoj um sa sveta i usmeri svoj um na Sopstvo. (Pčela uleće u satsang) Pčela te neće uznemiravati ako je ne uznemiravaš.

SI: Roberte, imam par pitanja o ovom momku koji je rekao "ja jesam" i završio sa dobrim poslom i šesnaestogodišnjom ženom. (učenici se smeju)

R: Dakle, želiš da znaš kako se to radi? (smeh) (SI: Da, tačno kako je držao usta?) (smeh se nastavlja) Drugo pitanje je, prema tvom iskustvu, da li je ova osoba bila predestinirana da završi u Trinidadu u toj situaciji?) Naravno. (SI: Da li je bio predestiniran da kaže "ja jesam" jedan dan?) Da. (SI: Dakle, gde to ostavlja mnogo prostora za težnju i napor?) Sećamo se da je jedina sloboda koju imamo da ne reagujemo na situaciju i da se okrenemo ka unutra. To je jedina sloboda koju imamo. (SI: To ne uključuje izgovaranje ja-jesam, ja-jesam je grublja stvar od toga?) Ja-jesam je grublja stvar od toga. Samo ne reaguj ni na šta, to je tvoja sloboda. Kada ne reaguješ ni na šta, ja-jesam će doći samo od sebe. I okreni se ka unutra i ne brini ni o čemu drugom. Onda će se sve pobrinuti samo za sebe. Nikada ne budi previše analitičan o ovim stvarima. Uprosti sebi. Ne ulazi u intimne detalje jer ako to radiš, mnogo koristiš svoj um, a mi pokušavamo da se rešimo uma. Želimo da uništimo um, ne da ga ojačamo razmišljanjem o svim detaljima.

SE: Mislim da je Lari u zatvoru zbog utaje poreza, nije vežbao "ja jesam." (smeh)

R: Možda? (smeh dok traka završava)

Transcript 93 Tišina, Duhovni Centar 12. septembar 1991.

Robert: Om, šanti, šanti, šanti, om, mir, mir. Dobro veče. (Učenici: Dobro veče.) Pozdravljam vas svim srcem. Dobro je biti ponovo sa vama. Nemate apsolutno ništa o čemu biste brinuli. Bez

obzira kako stvari izgledale, sve je dobro. Nikada nije bilo ništa loše, i apsolutno ništa nije loše sada. Ovo možete osetiti samo kada razumete svoju istinsku prirodu, kada osetite da niste fenomen tela-uma, niste činilac. Vi ste nepropadljivi Brahman, apsolutna stvarnost, svest. Ovo je vaša istinska priroda. Ne možete biti oboje. Morate doći do svog sopstvenog i shvatiti svoju božanstvenost, da ste čista inteligencija, nirvana, sat-čit-ananda, krajnje jedinstvo, ili verujete da ste ljudsko biće. Ako istražite, videćete da nikako ne možete biti ljudsko biće. Ljudsko biće je samo ime dato entitetu, jer ne znamo kako drugačije da ga nazovemo. Uvek se menjate, menjate, menjate. Niste ista osoba koja ste bili pre deset, dvadeset godina. Kada odete na spavanje i u dubokom ste snu, zaboravljate na sebe. Kada sanjate, zaboravljate na sebe. Kada ste budni, kao što ste sada, zaboravljate svoje snove i svoj duboki san. Stoga vas pitam, koje je vaše istinsko stanje? Da li ste osoba koja sanja? Da li ste osoba koja je u dubokom snu? Da li ste osoba koja postoji upravo sada? Ko ste vi? Šta ste? Možete saznati samo istraživanjem. Počinjete da uviđate da je vaša lična ličnost samo misao, ideja, loš san. Niste osoba koja se rađa, prolazi kroz životne nedaće, umire i to je to. Kada vam kažem: "Nikada niste rođeni," zvuči besmisleno. Kada vam kažem: "Nikada ne možete umreti," zvuči još gore. Ipak, ako istražite i pratite to unazad, odakle je došlo prvo rođeno? Ko mu je dao rođenje? Možete ući u priču o stvaranju. To će zadovoljiti neke ljude, ali misleća osoba zna da je to priča. U snu nema priče o stvaranju. Počinjete da sanjate upravo tamo gde jeste. To se jednostavno pojavi. San izlazi iz vas, postaje eksternalizovan. Postoji nebo, postoje zvezde, postoje ljudi. Sve vrste stvari se dešavaju. Prolazite kroz iskustva u svom snu. Srećni ste, tužni ste, ljuti ste. Ali ipak, kada se probudite, san nestaje. Ovaj život se zove smrtni san. Morate se uhvatiti kada život shvatate previše ozbiljno i uporediti ga sa snom. Kada shvatate svoj san previše ozbiljno i

postanete nasilno uznemireni zbog nečega, i ja pokušam da vam objasnim da sanjate, nikada mi nećete verovati, jer je svet snova u tom trenutku veoma moćan. Doktor je dijagnostikovao rak, imate dva meseca života. Ali ja vam kažem: "Sanjate." Ne usmeravajte svoju energiju na to. Radije se okrenite ka unutra. Vidite svoju stvarnost. Shvatite da je ovo san. Pa, oterate me. Ne želite to da prihvatite, jer niko drugi ne veruje u to. Ipak, probudite se ujutru i to je bio samo san. Razmislite o problemima, divnim iskustvima, svemu kroz šta ste prošli od rođenja. Čini se tako stvarnim, zar ne? Čak ste i sada proizvod svih svojih samskara, svih svojih unapred stvorenih ideja, svojih koncepata, i kako ste odgajani i obučavani. Ovo je vaš život. Ne poznajete nikakav drugi život osim ovog. Ipak, svaka osoba izgleda da dolazi iz drugačijeg odgoja. Svaka osoba ima svoja verovanja, svoje ideje, šta je ispravno, šta je pogrešno, šta je dobro, šta je loše. Tako počinju ratovi. Tako počinje nečovečnost čoveka prema čoveku. Kada verujete da sam ja u pravu, a vi u krivu. Kada počnete da vidite stvari koje nisu u redu i želite da ih ispravite. Niko nam nikada nije rekao, umesto toga, zaronite u sebe i vidite savršenstvo. Vidite atman. Vidite bezgranično blaženstvo. Počnite da boravite u stvarnosti, i uskoro će vaš svet postati stvarnost. Kada odete u bioskop, postoji početak, sredina i kraj. Šta ostaje? Platno. Film je prikazan na platnu i svašta se desilo u filmu. Ljudi su bili ubijeni, ljudi su se venčavali, ljudi su imali decu, svet je bombardovan, a ipak se platno nikada ne menja. Platno ostaje isto. Na platnu je priča o osobi koja je rođena, seksualno je zlostavljana od strane roditelja, prolazi kroz sve vrste užasnih iskustava, postaje muškarac, postaje serijski ubica. Sve se ovo dešava na platnu. Onda opet vidite princa. Beba se rađa kao princ. Odrasta u prelepim okolnostima, ima sve u životu, izgleda da nema problema. I ovo se dešava na platnu. Ali dođe kraj i sve slike nestanu. Platno ostaje, neokaljano, nepromenjeno, isto kao što je bilo juče, i pre nedelju dana, i pre godinu dana. Prijatelji moji, vaša istinska priroda je poput platna. Niste slika koja izgleda da prolazi kroz različita iskušenja i nevolje, ili izgleda da uživa u životu do maksimuma. Oboje su varalice. Vi ste poput platna. Nikada zapravo nije ni bilo slike. Slika se pojavila na neko vreme. Pojavila se. Pojavila se zbog činjenice da ako pokušate da zgrabite sliku na platnu, šta biste zgrabili? Platno. Zato je to privid. Teško je poverovati da je vaš život, ono što se upravo sada pojavljuje, nestvaran, jednostavno zato što ste se snažno identifikovali sa njim. To je ono što se zove maja,

velika iluzija. Snažno ste se identifikovali sa svojim prividom života i reagujete u skladu sa tim. Svaki put kada reagujete, gomilate karmu. Gomilanje karme jednostavno znači da se slika nastavlja iznova i iznova, ego postaje sve jači i jači. Čak i kada napustite ovo telo, nastavlja se u drugo telo. Nema kraja.

Prolaziš kroz mnoge cikluse, neke dobre, neke loše. Imaš razne vrste iskustava. Ali dok ne shvatiš da nisi ti taj koji doživljava i da nema doživljaja, prolazićeš kroz cikluse karme iznova, iznova, iznova, u beskonačnost, bez kraja. Tek kada se umoriš od igranja igre zvane maja, igranja uloge zvane lila, odlučuješ da pronađeš odgovor na svoje postojanje. Moraš prolaziti kroz igru iznova i iznova, i konačno početi da tragaš. Postaješ tragalac. Počinješ da čitaš duhovnu filozofiju. Možda pronađeš učitelja i na putu si. U zavisnosti od toga šta radiš, to određuje kuda ideš odatle. Kada dođeš na ovakav skup, kada prisustvuješ ovakvom satsangu, možeš biti siguran da si uradio duhovni rad u prethodnom životu. Zaslužuješ da budeš ovde da razumeš stvarnost, da razumeš kako da transcendiraš um, ego, lično sopstvo. Kako počinješ da praktikuješ samo-istraživanje, svedočenje, meditaciju ja jesam, stvari počinju da se dešavaju. Tragaš za samo-ostvarenjem, a sve ovo vreme, samo-ostvarenje je bilo tačno tamo gde si ti. Uvek si bio to, a ipak veruješ da moraš da tragaš, da moraš da čitaš knjige, duboke filozofije, kada je sve što je trebalo da uradiš bilo da se probudiš. Sve što je trebalo da uradiš bilo je da se probudiš, baš kao što se ujutru probudiš iz svog sna, probudiš se. Ista je stvar i sada. Jednostavno moraš da se probudiš. Ipak, šta te sprečava da se probudiš? Tvoji stavovi. Vezan si za svoje emocije i vidiš stvari u svom životu koje ti se ili čine pogrešnim ili se čine ispravnim. Sve dok imaš koncept ispravnog i pogrešnog, nikada ne možeš transcendirati svoje telo i postati slobodan. Neki ljudi pitaju: "Ali stvari su ispravne i pogrešne na ovom svetu. Moram da zauzmem stav." Moje pitanje tim ljudima je uvek isto. "Kome postoji ispravno i pogrešno? Ko oseća ispravno, a ko oseća pogrešno?" Samo ego. U stvarnosti ne postoji ispravno i ne postoji pogrešno. Postoje samo iskustva sna koji se odvija. Ipak, san ne postoji. Nikada nije ni postojao. Svet, kakav se sada pojavljuje, ne postoji. Nikada nije ni postojao. Način na koji veruješ da jesi, ne postoji. Nikada nije ni postojao. Postoji samo jedno i ti si to. Nikada nije bilo drugih. Postoji samo jedno. Ipak, većina vas ne može da oseti ovo. Toliko ste poistovećeni sa majom da svet pojava izaziva u vama emocije. Stoga morate raditi na sebi. Morate nešto učiniti sebi, da vam pomogne da postanete slobodni. Ako ostavite sebe na miru i ne radite ništa, prolazićete kroz život, za životom, za životom, na raznim planetama. Imaćete razna tela, ženska, muška, možda druga tela. Nikada neće prestati za vas. Stoga počinješ da preispituješ svoje postojanje. To je prvi korak. Preispituješ svoje postojanje. Preispituješ svoje postojanje istražujući: "Ko sam ja? Odakle sam došao? Kakva je moja prava priroda?" Počinješ ovo rano ujutru, čim otvoriš oči. Umesto da budeš svestan sveta, ostavljaš svet na miru nekoliko minuta. Preispituješ sebe, pitaš se: "Ko je budan?" i odgovor dolazi: "Ja jesam. Ja sam budan."

Tada shvatiš: "Ja sam takođe spavao, dobro sam spavao, imao sam lep san," i počinješ da razmišljaš o ovome. To isto ja koje je sada budno, isto je ja koje je imalo lep san, i isto ja koje je dobro spavalo. "Ko je ovo ja? Šta je njegov izvor?" Postoji duhovni centar na desnoj strani tvojih grudi. Ovo možeš nazvati bog-centrom ili svešću. Nalazi se na desnoj strani tvojih grudi. Počinješ da pratiš ja-misao nazad do tog centra odakle je došla. Jednom kada ja ode nazad u centar, postaješ oslobođen. Stoga je čitava ideja duhovne prakse, u Advaita Vedanti, da pratiš ja-misao nazad do izvora i postaneš slobodan. Kada se ja pojavi da napusti duhovni centar, odlazi u mozak, i postaješ svestan ja jesam, ja sam telo, ja mislim. Tada stvaraš svet i univerzum iz svog uma, i svet ti se pojavljuje kao stvarnost. Sve se ovo dešava u deliću sekunde. Zato nisi svestan toga. Drugim rečima, dok si spavao, ja je počivalo u duhovnom centru. Čim se probudiš, u deliću sekunde, ja odlazi u mozak, postaješ svestan tela, a zatim sveta, a zatim univerzuma, i smrtni san počinje. Dakle, moraš odlučno da se odlučiš da zaista želiš da se probudiš. To je prvi preduslov. Kako znaš da li zaista želiš da se probudiš? Muka ti je i dosta ti je sveta. Ti si osoba koja više ne

pokušava da promeni loše u dobro, jer shvataš da su oboje varalice. Razumeš da dobro traje samo toliko, a onda dolazi loše. Loše traje samo toliko, a onda dolazi dobro. Stariš, napuštaš svoje telo, i igra se nastavlja. Prvo moraš biti gađen ovim, ne šalim se. Sve dok veruješ da uživaš u svetu i uživaš u svom životu kao ljudsko biće, ne možeš se probuditi. To je kao biti u snu i imati divan san. Jednostavno ne želiš da se probudiš. Ali sve stvari u snu moraju doći kraju i promeniti se. Ako shvatiš da je jedina stvar stalna u životu promena, tada ćeš se prema dobrim stvarima u svom životu odnositi isto kao i prema lošim stvarima u svom životu. Nećeš postati emocionalan u vezi sa njima i nećeš biti vezan za njih. To je jedino vreme kada možeš dalje. Sve dok još uvek želiš da igraš igru maje i odigravaš svoju ulogu, nema smisla praktikovati samo-istraživanje, jer će te tvoja vezanost zadržati od stvarnosti. Ali za osobu koja je prošla kroz mnoge živote i spremna je da sve to napusti, ta osoba može praktikovati samo-istraživanje. Postavlja se pitanje: "Kada postanem samo-ostvaren, da li moram da odem da živim u pećini, ili u šumi, ili da postanem pustinjak?" Naprotiv, postoje džnaniji u svakoj oblasti delovanja. Ipak, ko je postavio to pitanje? Adžnani. Ovo je jedna od stvari oko kojih ne treba da brineš. Sve će se uvek samo srediti. Mnogi od vas me zovete telefonom i kažete mi da se plašite buđenja. Mislite da ćete biti drugačiji, da će vas porodica napustiti ili ćete vi napustiti porodicu, da ćete izgubiti posao. Sve je ovo neznanje. Ništa od toga se neće dogoditi. Jedino što će se dogoditi

je da ćeš biti budan, i videćeš svet kao nametanje na Sopstvo. To je sve. Imaćeš izuzetno srećne trenutke u svom životu kada si u zabludi, ali srećni trenuci prolaze. Kada si budan, ostaješ u neograničenom blaženstvu. Postaješ neograničeno blaženstvo. Više nema promena raspoloženja. Uvek si isti. Radost, blaženstvo, sreća, sve je to sjedinjeno u jedno, i to si ti. Tako da iskreni učenik ne brine o rezultatima, niti o tome šta bi se moglo dogoditi. Spreman je da se upusti u to. Kada se nešto otvori u njihovom srcu i spremni su da se u to upuste 100%, bivaju odvedeni pravom učitelju, koji im može pokazati put, i slede uputstva učitelja. To dolazi prvo u njihovom životu. To su bića koja se bude u blaženstvo. Počinješ da praktikuješ kada ustaneš ujutru. Shvataš da je potreban delić sekunde da ja-misao ode nazad u mozak, tako da neprestano istražuješ: "Šta je izvor ja?" i ćutiš. Možeš zamisliti u svom umu, ako želiš, ja-misao kako se vraća iz mozga u tvoje srce. Počinješ da razmišljaš. Počinješ da se fokusiraš na svoje duhovno srce. Kako to radiš? Kroz tišinu. Pitaš: "Ko sam ja?" i ostaješ miran. Gledaš koliko miran možeš postati pre nego što misli počnu da te uznemiravaju. Kada misli dođu, istražuješ: "Kome one dolaze? Dolaze meni. Ja ih mislim." Opet se pojavljuje ja. Uvek je isto ja. Stoga pratiš ja nazad do duhovnog centra koji je tišina. Dok nastavljaš da praktikuješ dan za danom, dok nastavljaš da radiš svoj domaći zadatak, doći će dan kada će se nešto dogoditi. Mnogi ljudi odustanu prelako. Nikada ne traži rezultate. Zbog toga, čak i pre nego što dođeš do samo-istraživanja, još jedna stvar koju moraš razviti je poniznost. Potpuna poniznost. Zaboravljaš na ono što ljudi govore, šta ljudi rade. Posmatraš svet, ali ne reaguješ na njega, i počinješ da praktikuješ svaki dan. Počinješ da shvataš da ja-misao ne postoji. Nikada nije ni postojala. Zbog toga se ne koncentrišeš na ja-misao. Koncentrišeš se na izvor, a to je Sopstvo, Bog, svest. Ako ti ovo postane teško, praktikuješ predavanje. Tu dolazi poniznost. Predaješ svoje telo, svoj um, svoj ego, svoje poslove Bogu, ili Sopstvu, ili svom srcu. Više ništa ne trebaš niti želiš. Sve to prepuštaš Bogu. Znam da se neki od vas pitaju: "Kako ću funkcionisati? Šta će mi se dogoditi?" Mogu da vas uverim, ako se istinski predate, uvek će biti pobrinuto za vas. Uvek ćete biti vođeni i usmereni tamo gde treba da budete, da radite one stvari koje su neophodne da radite u ovom trenutku. Postajete spontani. Učite da živite u večnoj sadašnjosti. Uvek vraćate svoj um, svoje misli, nazad u sadašnjost. Sećate se da uhvatite svoje misli kada počnete da razmišljate. Tvoje misli će uvek razmišljati o prošlosti i brinuti o budućnosti. To je priroda tvog uma. Ipak, neprestano se sećaš da sve vratiš u sadašnjost. Ostaješ centriran u sadašnjosti. Predaješ sve, i neprestano istražuješ: "Ko sam ja? Kako je ovo telo nastalo?" Telo, ja-misao, um, ego, sve je isto.

Uskoro ćeš se probuditi i shvatićeš da postoji samo Sopstvo. Nikada nije postojalo ništa drugo. Tvoja prava priroda je poput univerzalnog ekrana. Na tom univerzalnom ekranu planeti se rađaju, univerzumi dolaze i odlaze. Zemlja je samo mala tačka na ekranu. Ti si taj ekran. Ti nisi ništa drugo. Ti si Parabrahman, sveprožimajući. Ti si samodovoljna svest, apsolutna stvarnost, praznina, nirvana, sat-čit-ananda, ja jesam to što jesam. To je tvoja prava priroda. Stoga se odluči. Koga ću slediti? Da li ću slediti svoj ego, svoje emocije i ono što se čini stvarnim, ili ću početi da ignorišem te stvari i zaroniti u svoje Sopstvo, postajući slobodan? Izbor je tvoj.

SJ: Roberte, postoji li na neki način malo prostora u nekom trenutku, može li se zaroniti i prihvatiti ono što je takozvano tamo vani i onda početi shvatati? (R: Prihvatiti šta?) Prihvatiti... rekao si da postoji ili jedno ili drugo, zar ne? (R: Hm.) Prihvatiti svoje emocije ili zaroniti u sebe? U nekom trenutku zar ne postoji neka vrsta - gde postoje neki putevi koji uključuju transcendiranje emocije korišćenjem iste ili uranjanjem u nju, koja je za nas dirljiva ili duhovna.

R: Pa svi putevi, i zaista prakse, predstavljaju prepreku. Čini se da ti ponekad pomažu. Ali sve što rade je da te drže na putu. Tajna je probuditi se i prestati misliti da si na putu. U početnim fazama možeš reći: "Na putu sam." Ali kako napreduješ, "Kakav put?" Ne postoji put, postoji samo Sopstvo. (SJ: U tom smislu, zaista prihvataš Sopstvo, kada prihvatiš bilo šta takozvano izvan sebe?) Pa ne prihvataš baš Sopstvo, ti postaješ Sopstvo. To je tvoja priroda. To si zaista. Sve ostalo je lažno.

SJ: Ono na šta ciljam je - ako je za mene u bilo kom trenutku prikladno da prihvatim Sopstvo spolja. Znaš, to je kao uranjanje u sebe unutra, ali uranjaš napolje u Sopstvo? (R: Kako to radiš?) Ne znam, ne znam, možda je to bio samo moj osećaj u vezi toga.

R: Ako uranjaš napolje, uranjaš u iluziju jer je bilo šta izvan tebe projekcija uma. Stoga, bilo šta što zabavljaš izvan sebe je potpuna iluzija. Ne približava te. Jedini način da to uradiš je da shvatiš da si ti emanacija svog uma kao tela. Tvoje telo, univerzum, sve u njemu emanira iz tvog sopstvenog uma. Dakle, želiš da se oslobodiš svog uma i iluzija će se preobraziti. Zato istražuješ šta je um. Zaroni duboko u srce i postaješ slobodan.

SJ: Da, mislim da govorim o nečemu što nije korišćeno kao praksa ili bilo šta, ali što je upravo praktikovano? (SK: Ali džai guru obožavanje je kao, znaš, ako obožavaš gurua i on je izvan tebe, pa u onome što govoriš, ako zaroniš u ljubav ili postaneš jedno sa svojim guruom i to je spoljna praksa.) Da, to je ono što pokušavam...

R: Pa obožavanje gurua je gubljenje vremena. Obožavanje Sopstva kao gurua je ono o čemu se radi. Pravi sat-guru je zapravo tvoje Sopstvo, nisi odvojen. Ako vidiš gurua odvojenog od Sopstva, to je daljnja zabluda i možeš biti uvučen nazad u ropstvo vrlo brzo.

SJ: Ali takođe možeš transcendirati tu situaciju kroz koju prolaziš? (R: Čime?) Čini se da postoji element da možeš transcendirati šta god neko veruje o tome i shvatiti istinu samo kroz to. Iako se to ne dešava toliko... mislim, isto koliko te može uvući, može te i dovesti do ostvarenja.

R: Postoji samo jedan način da postaneš ostvaren, a to je da shvatiš da je svet film, univerzum je maja, samo Sopstvo postoji i da se probudiš u Sopstvo zaranjanjem duboko unutra. (pauza) Razumem šta misliš, ali ti putevi i ti načini su teški. Treba ti godinama i godinama kada je sve što treba da uradiš da zaroniš u sebe.

SJ: Da, izvinjavam se što sam spomenuo nešto što samo po sebi nije bilo to, i potpuno se slažem s tobom, uvek treba ići unutra, ali povremeno se takođe čini da postoje neke stvari koje se javljaju u čoveku i neke druge stvari uz to koje ga vode ka samo-ostvarenju.

R: Promene se čine da su tu, ali ti i ja oboje znamo da postoje ljudi koji su na duhovnim putevima i koji su bili na duhovnim putevima 50 miliona inkarnacija i nikada ne siđu s njega jer obožavaju nešto spoljašnje u odnosu na sebe.

SR: Ono što čujem da govoriš Roberte i Džej, i moje razumevanje, a možda ga ne razumem ispravno, jeste, čujem Džeja kako sugeriše da je drugi način, manje direktan, dozvoliti sebi da se apsorbuje u nešto spoljašnje, možda aktivnost, možda osobu, ali na način bez ega. I taj način bez ega sam tumačio kao ključ za klizanje nazad u stanje koje si želeo ili sugerisao da idemo, a onda čujem tebe kako kažeš da, to bi moglo da upali, ali je veoma dug put i šanse su da bi trajalo mnogo duže od direktnijeg puta koji ti predlažeš. Da li dobro razumem ili...?

R: Da. Ako si bez ega, ti si Sopstvo i nema puta, nema drugih, nema Boga, nema univerzuma, nema ostvarenja, nema oslobođenja, nema ropstva. Stoga, ako si Sopstvo, ti si Sopstvo i to je to. Ali ako pokušavaš da pronađeš Sopstvo izvan sebe, to je loš san. Jer ne postoji Sopstvo izvan tvog Sopstva. (SH: To je nemoguć poduhvat.) Naravno. Samo Sopstvo je Sopstvo, ne postoji ništa izvan. Ništa ne postoji izvan Sopstva. Stoga, kada počneš da se zezaš sa jogama i misticizmom i okultnim naukama, ovovekovljavaš iluziju i zaglaviš se. Moraš sve to napustiti, predati sve i postati slobodan. Većina ljudi i dalje oseća da moraju promeniti loše u dobro. Zapamti, sve su to ljudski atributi. Ne pokušavamo da promenimo loše u dobro. Samo želimo da se probudimo iz dobrog i iz lošeg i postanemo neprolazno Sopstvo koje već jesmo. Stoga ne postoji ništa u spoljašnjem svetu što to može učiniti za tebe. Znam da neki od vas misle: "Pa šta je sa tobom Roberte? Ti ovo radiš za nas, pomažeš nam?" Ono što se zaista dešava je da sam ja tvoje Sopstvo. Jedno Sopstvo deluje i čini se da prolazi kroz sve nas. Postoji samo jedno, nema drugih.

SQ: Možeš li nam reći o... čula sam da si rekao da si imao prosvetljujuće iskustvo kada si imao četrnaest godina? Da li si osetio da ti um odlazi u srce? Kakvo je bilo tvoje iskustvo? Kako si se slagao sa svojim roditeljima? Sa svojim prijateljima? Kakva je bila njihova reakcija? Kako si...?

R: Pa, to smo već prošli pre. Sve je u lekcijama. Radije ne bih ulazio u to sada. (SQ: U redu.) Slušanjem mojih iskustava ne postaješ slobodan, postaješ uzbuđen. (učenici se smeju) Radi rađe na sebi i učini da se nešto dogodi tebi.

SF: Prošle nedelje Roberte pitao sam te da li nije tako da je sve u dualnosti kratko od cilja i takođe si rekao da ništa u dualnosti nije od važnosti. (R: Tačno.) Hvala ti.

SP: Roberte, često sam imao koncept prirode objekata i iluzije objekata uključujući moj sopstveni ego ili ideju. Mislim o zvezdama i kako će se zvezde u svoje vreme raspasti i rastvoriti i da ne postoji ništa u ovom univerzumu što će ubrzati ili usporiti taj proces da postoji neka vrsta mehanizma, i razumem da je ovo koncept i da ga imam, ali mi se čini da u smislu moje želje da budem slobodan i posmatranja prepreka, možda ti se dopada zaboravnost ili bilo šta drugo, to bi mogla biti vezanost za svet ili iluzija koju poistovećujem sa svojim telom, sa svojim umom. Imam osećaj da na neki način nemam šta da uradim da ubrzam taj proces puštanja, da li je to tačno?

R: To je vrlo visoko stanje. Kada shvatiš da zaista nemaš šta da radiš. Da se sve odvija samo od sebe. Sve se brine samo o sebi. To je paradoks. Prvo moraš verovati da moraš praktikovati duhovne discipline i nakon praktikovanja duhovnih disciplina dolaziš do zaključka da zaista nemaš šta da radiš. Kada je tvoje vreme spremno, postaćeš ono što treba da budeš. Ali da bi došao do te tačke, prvo moraš praktikovati duhovne discipline, tako se čini. (smeh) Da bi otkrio da ne moraš ništa praktikovati. Ako se centriraš i živiš u večnoj sadašnjosti, delujući spontano, sve dolazi brže. Stoga je glavna stvar koju moraš uraditi da se uzdržiš od mišljenja. Zaustavi svoje misli po svaku cenu. Uspori svoj um.

SP: Nije mi jasno, međutim, usporavanje uma, ovo je opet neka vrsta opšteg utiska koji imam o mnogim ljudima koji praktikuju različite duhovne prakse da uspore svoje umove, čak ni to vas nužno ne dovodi do slobode. Ima mnogo ljudi koji izgleda, opet, nemoguće je da znam, ali koji imaju mirne umove koji nisu slobodni i možda je proces duži ili je onaj koji je van...

R: Oni izgledaju kao da nisu slobodni. Ipak, ako zaista usporiš svoj um, moraš postati slobodan jer su tvoje misli ono što te drži vezanim. Osoba može izgledati da je usporila svoj um spolja, ali

iznutra se dešavaju razne stvari. Zato nikada ne možeš suditi drugoj osobi. Radi na sebi, postani slobodan i tada ćeš videti.

SH: Ko usporava um. Ko treba da ga uspori?

R: Tvoj um se usporava kada prestaneš da misliš. Sam se usporava. (SH: Ko je to ti na koga se neprestano pozivaš?) Ti si niko. Niko ne postoji kao ti. (SH: Ako će ego kao ti da uspori um, ovo neće funkcionisati.) Neće funkcionisati sve dok veruješ da si ego koji usporava um. (SH: Ali ko ga usporava?) Niko. (SH: Niko?) Ali izgleda kao da se usporava. (SH: Šta to izaziva?) Iluzija. (SH: Mislim, da ga uspori?) Iluzija je, sve je iluzija. Izgleda kao da se tvoj um usporava. (SH: Onda je i brzina uma

jednako iluzija?) Naravno. (SH: Da.) Takođe izgleda da se budiš, iako si bio budan sve vreme. (SH: (smeh) U redu.)

SG: Dakle, ideja da se ubrza ili uspori proces, to je samo koncept vremena. Dakle, ako um ne radi, nema vremena da se brine o tome da li se stvari usporavaju ili ubrzavaju?

R: Ništa se ne usporava, ništa se ne ubrzava. (SG: To je samo koncept vremena, pa je vreme um.) Kada razgovaramo s vama, ponekad koristimo te protivrečne termine. Ali ne postoji apsolutno ništa što treba usporiti ili ubrzati. Već si slobodan.

SG: Šta je sva ta priča o desnoj strani, desnoj strani grudi, to izgleda...?

R: Opet, to ne postoji, ali moraš nešto da radiš. (SG: Zašto?) (učenici se smeju) Probudi se! Moraš se probuditi, ali zato što se nećeš probuditi, onda moramo da pričamo i ti me čuješ kako brbljam ceo dan. Jednostavno zato što se nećeš probuditi. Kada se probudiš, ništa od ovoga ne postoji. Nikada nije postojalo i nikada neće postojati. Ali razgovarajući jedni s drugima, nešto se može pokrenuti unutar tebe, ponekad, i to može biti proces buđenja. Dakle, kada delim ove informacije, delim ništa.

SH: Kada kažeš da ništa od ovoga ne postoji ili nikada nije postojalo, to je potpuno nametljivo. Da je sve što je perceptivno, misaivo ili spoznajivo. (R: Tačno.) To bi moralo biti drugačije, inače bi bio lažov. (smeh) Ko bi bio? Niko, naravno. (smeh) Taj poznati lik.

SL: Roberte, da li se proces buđenja dešava umesto bljesaka u nečijem životu ili mora biti u jednom potezu?

R: Pravo buđenje dolazi odjednom. Pre toga izgleda da imaš bljeske. Ali bljeskovi nisu pravo buđenje. (SL: Zato što nisam ostao budan? Imao sam par bljeskova u životu ali nisam ostao tamo, voleo bih da jesam.) To nisu bili potpuni bljeskovi. (SL: Tačno.) Potpuni bljesak je sada i zauvek i nema povratka.

SG: Dakle, bljeskovi su još jedan deo sna? (R: Da.) San da si prosvetljen? (R: Da.)

SH: Oni su jasniji deo sna, manje su gusti, ali su ipak snovi.

R: Hm, sve je san.

SF: To bi mogao biti bljesak tipa koji nije san? (R: Ponovi to?) Bljesak stvarnosti bi ukazivao da stvarnost nije san?

R: Bljesak stvarnosti čini da želiš da ideš dalje, ali je sve deo maje. Kada je neko probuđen, nema prošlosti, nema budućnosti, nema ničega. (SF: Nema povratka maji?) Nema povratka uopšte.

SH: Nema odlaska? Ni u jednom pravcu.

R: Nema dolaska, nema odlaska. Nikada nije bilo dolaska ni odlaska. Nema nikoga da igde ode.

SG: Kakvo je to Sopstvo... ne možeš ga konceptualizovati, ali čini se kao da si nekada učio da Bog jeste i uvek je bio i ovo je nekako kao Sopstvo koje nikada nije bilo i nikada neće biti. (R: Možeš tako reći, da.) Sopstvo je odsustvo svega? (R: Da.) Nekakva je praznina?

R: To je dobar način da se kaže. Ipak, nije praznina, to je izvan opisa. (SG: Dakle, to je odsustvo svega uključujući bilo kakav opis toga.) Upravo tako.

SJ: Odsustvo bilo čega što možeš zamisliti? (R: To je i odsustvo praznine.)

SH: To je samo još jedan koncept? (R: Da. Zato su reči tako neadekvatne.)

SV: Roberte, prošle nedelje sam gledao program na TV-u, bio je o umu i imao je veze sa ovim čovekom koji je bio briljantan dirigent. I razvio je virus koji je uticao na deo mozga zadužen za pamćenje, deo za pažnju. I rekli su za ovog čoveka, termin koji su koristili je da živi u večnoj sadašnjosti. Zato što je imao možda dva minuta pamćenja. Tako da je svaka dva minuta bilo kao da se stalno ili neprekidno budi. I sa njegovog nivoa percepcije to je bila noćna mora jer nije mogao da vodi normalan život. Ali on je bio u stalnom stanju buđenja i zapravo sebe je doživljavao kao da izlazi iz kome. I zapisao je u svom dnevniku: "Sada sam budan. Sada sam živ." I zapisivao je vreme, ali je bilo kao svaka dva minuta. I to je bio njegov život. I sa te tačke gledišta, večna vrednost je bila noćna mora.

R: Ovo je mana uma. Ima veze sa mentalnim konceptom. Deo je uma, nije stvarno buđenje. Pravo buđenje bi bilo blaženstvo i radost. Bilo bi potpuno drugačije. Očigledno je otupelo njegov mozak, koji nije funkcionisao ispravno.

SV: Tačno, ali bilo je zanimljivo jer je deo prakse živeti u sadašnjosti. (R: Hm.) I to znači oprostiti prošlost i ne fokusirati se na budućnost. Ali dovedeno do krajnjeg stanja na ovom nivou, ovo je ono što je ovaj čovek zapravo radio. Nije imao sećanje na prošlost i nije mogao ni da misli o budućnosti. I sve što je mogao da radi je da se fokusira na ovo vreme u trenutku. Bilo je jednostavno zanimljivo videti ovo, ali kako si rekao, sa mentalnog nivoa, na ovom nivou života, to postaje noćna mora jer je i dalje koristio um kao putanju svesnosti i telo kao sredstvo komunikacije.

R: Pravo buđenje je da si svestan sveta. Možeš donositi odluke, živiš normalan život, ali shvataš šta je svet. Uvek shvataš da si poput ekrana. I sve na ovom svetu, ovaj univerzum je nametanje na tebe. Tako da si sposoban da funkcionišeš i sposoban si da radiš stvari i prolaziš kroz život. To je pravo buđenje. Ali ono na šta se ti pozivaš je mentalna mana.

SV: Moja greška, nisam mislio da je pravo buđenje, (R: Da.) samo sam koristio to kao primer večnog uma. (SG: Zvučalo je kao da je anticipirao na kraju dva minuta da se vraćao u stanje mentalne zaboravljenosti...?) Nije anticipirao ništa, neprekidno se budio, dva minuta pre nego što je osetio da je u komi. Nije mogao da zapamti da je bilo šta osećao, nije mogao da zapamti da je bilo šta čuo. Nije mogao da zapamti da je vodio razgovor, tako da je u stvari svaka dva minuta za njega bilo buđenje, radosno i probuđeno, i osećao je radost kada bi video nekoga ko je bio ispred njega i mislio bi da je to prvi put da vidi tu osobu i bio je srećan što je izašao iz kome. Ali nije bio sposoban da vodi normalan život, naravno.

SU: Roberte, kada osoba postane potpuno probuđena, potpuno nije vezana ni za šta na ovom svetu, zar ne? Jednostavno nisu vezani ni za šta ili nemaju nikakvu vezanost. Da li bi to predstavljalo probleme za one oko njih, porodicu? Kako se nositi s tim?

R: Zaista nema problema. Jer pravo buđenje je oličenje ljubavi i samilosnosti i sposoban si da funkcionišeš kao što sam pomenuo ranije, ali si samo svestan stvarnosti da je sve maja. Sve je iluzija, ne postoji zaista i možeš to videti. Tako da si sposoban da funkcionišeš sa svojom porodicom sa većom ljubavlju i većim razumevanjem i većim mirom.

SG: Roberte, koja je poenta svega ovoga? (R: Svega čega?) (učenici se smeju) (duga tišina)

R: Da, Toku. (Dok se Robert obraća psu.)

SH: (Henri, vlasnik psa, kaže) Prišunjalo ti se iza leđa. (smeh)

SZ: Kada čovek sanja, stvari se dešavaju same od sebe. Ne možeš preurediti san, ne možeš ništa učiniti? Stvari se takođe dešavaju u uobičajenom budnom stanju. Stvari se dešavaju same od sebe. U snu, bez obzira šta pokušaš da preuradiš ili uradiš, stvari će se dešavati same od sebe? Ista stvar je i u budnom stanju. U našem stanju pokušavamo da uradimo bilo šta, na primer, raditi samo-istraživanje je raditi nešto unutar sna. (R: Hm.) Koji je efekat, ništa neće biti uređeno zbog toga, buđenje će se dogoditi samo od sebe?

R: Hm. To da će se buđenje dogoditi samo od sebe je tačno, ali deo sna je praktikovanje samo-istraživanja da bi se ubrzao proces. To je takođe deo sna.

SZ: Jer to se ne smatra u uobičajenom snu. Ne postoji način, postoji li neki impuls koji te probudi kada sanjaš?

R: Ima mnogo ljudi koji sanjaju da praktikuju duhovne prakse u svom snu i probude se i takođe se probude i ovde su.

SZ: Ne, ono što mislim je u uobičajenom redovnom stanju sna adžnanija, na primer, buđenje će se dogoditi kada je vreme za buđenje, (R: Hm.) ...jer mogu biti u bilo kakvim okolnostima u snu i koliko god pokušavali, i dalje će slediti iluziju. (R: Hm.) Mislim da se ista stvar dešava u ovom budnom stanju... (R: Da.) ...želiš da se probudiš, bez obzira koliko želiš da se probudiš iz iluzije, čak i pokušavajući samo-istraživanje, pokušavajući meditaciju, pokušavajući duhovne prakse. Nećeš postići ništa jer je to samo deo sna, čak i napor? (R: Naravno, sve je deo sna.) Ono što hoću da kažem je da je buđenje deo karme? Desiće se kada mora da se desi. Bez obzira na napore koje čovek čini u budnom stanju u poziciji adžnanija.

R: Jedina sloboda koju imamo od karme je da ne reagujemo na uslove. Da zaronimo duboko unutra i probudimo se. To je sloboda koju imamo.

SZ: Ali ako to radimo sa nadom da ćemo se probuditi, to i dalje znači da radiš nešto sa svrhom i tako si još više ukorenjen u san budnog stanja.

R: Ali ti si bio predodređen da to uradiš. To je deo toga. (SZ: Oh.) Bio si predodređen da to uradiš i probudiš se. To je ono što ti je bilo suđeno da uradiš. Shvataš? (SZ: Da, razumem.)

SL: Dakle, moramo proći kroz deo procesa koji je deo naše karme, koji bi nas vodio ka buđenju u ovom životu?

R: Ne nužno. Svako je drugačiji. Možemo se jednostavno probuditi ne radeći baš ništa, ali čini se da kada se okrenemo unutra i praktikujemo samo-istraživanje, prešli smo dug put i spremni smo da se probudimo. Zato učimo da praktikujemo samo-istraživanje. Na ovoj zemlji postoje milioni ljudi koji pokušavaju da praktikuju samo-istraživanje i ne bi mogli da ga rade čak i da pokušaju. Još uvek nisu tu. Nisu spremni da se probude. Čini se da kada si spreman da se probudiš, bivaš doveden do učitelja koji ti kaže šta da radiš, što je sve deo sna. Ali to je ubrzavajući deo i probudiš se. (SL: Da li se to misli pod ubrzavajućim procesom jer si privučen karmom ka učitelju?) Da. Tako se čini. (SL: Hm.)

SG: Dakle, ne postoji slobodna volja?

R: Jedina slobodna volja koju imamo je da ne reagujemo ni na kakve uslove i da se okrenemo unutra.

SZ: To je ono što sam mislio, Roberte, da je zapravo karmički da pronađeš interesovanje za samo-istraživanje ili interesovanje za praksu poput one koja bi te vodila ili dovela do toga da budeš budan. (R: Da. To je karmički.)

SJ: I ono što stvara karmu je napor iz prethodnog vremena... (R: Da.) ...ka cilju. Dakle, ako uložiš napor i na tom si nivou, onda je to način na koji to možeš uraditi?

R: Zato sam ranije pomenuo da su ljudi koji su u ovakvoj klasi, ovakvom satsangu, to zaslužili. Ako dovedete prosečnu osobu sa ulice u satsang, potpuno će poludeti. Ne bi mogli da podnesu ovo. To bi bilo kao da ih vatra proždire.

SJ: Znaš, nešto sam mislio večeras - ako sanjaš običan san, nemaš kontrolu nad njim, ne znaš šta će ti se sledeće dogoditi, ali ako učiš sa nekim i naučiš kako da se probudiš u snu, što oni zovu lucidno sanjanje, onda se možeš probuditi unutar sna i promeniti san. Dakle, budan si unutar sna i tako se možeš probuditi u ovaj svet. Nekako je samo-istraživanje poput te situacije gde ga koristiš kada si istreniran za to da se probudiš iz ovog sna i onda si slobodan i možeš raditi šta god želiš ili šta god je to.

R: Delimično si u pravu. Ali u snu se ne možeš probuditi. (SJ: Ali imaš tu slobodu, kada dostigneš taj cilj ili bilo šta, imaš slobodu da radiš bilo šta što želiš?) Kada sanjaš... (SJ: To je neka vrsta buđenja iz tog malog sna. To je samo poređenje, ne mogu govoriti jedno za drugo.) To su odvojena stanja. (SJ: O da.) Svet snova nema veze sa ovim svetom.

SG: Ali čini se da je proces skaliran, mislim, čini se da je veoma sličan, neki slični oblici kao kada deca uče o snovima, to je prvi korak jer ne znaju šta su snovi kada ih pitaš. A zatim, sledeći korak, počinju da misle da vidiš njihove snove. I tako kada uđeš u sobu, začuđeni su što ne možeš da vidiš njihove snove. I kako se razvijaju, počinju da shvataju da su to samo mentalni događaji. (R: Hm.) Čini se da su samoslični oblici ovog stanja svesti. Zato metafora izgleda tako dobro funkcioniše.

R: Možeš to reći. Trebalo bi da prestanemo... (SJ: Metaforizovati, ha?) ...razmišljati o snovima jer nas snovi koče. Mnogo vrednosti se danas pridaje snovima. Snovi su zaista potpuno besmisleni. Baš kao što je ovaj svet besmislen. Nema suštine u ovom svetu. Svet je iluzija, laž. Isto je i san.

Obraćajući pažnju na svoj san daješ supstancu ničemu. Nečemu što ne postoji i vuče te dublje u maju. Ono što treba da uradiš je da shvatiš da je tvoje stanje sna laž i da je ono što nazivaš budnim stanjem laž. Transcendiraj oboje i postani slobodan. Učini to jednostavnim za sebe. Ne upleći se u reči ili u snove ili u koncepte. Jednostavno shvati da moraš da se probudiš i da moraš da uradiš šta god moraš da uradiš da bi se probudio. (tišina) Imamo malo prašada da podelimo - smokve.

SJ: Postoji mala peteljka koju možete skinuti, ovako. (pauza na traci)

R: Ti nisi telo ni um ni ego, već si svest sama, sveprožimajuća, apsolutna stvarnost, sat-čit-ananda, parabraman. To je tvoja istinska priroda. Bog te blagoslovio, volim te, mir. Dok se ponovo ne sretnemo... Hteo sam da kažem, dok se ponovo ne sretnemo, neka brzo umreš. (Učenici se grohotom smeju) Ali neki od vas bi to mogli pogrešno shvatiti. (Još smeha)

SH: Samo nam poželi oslobođenje, najlepše što možeš da smisliš.

SJ: Oh, imam jedno saopštenje, zbog situacije sa parkingom čini se prikladnim da pokušamo malo više da delimo automobile, posebno jer bi mogle biti neke žalbe od komšija. Dakle, kad god ljudi mogu da dele automobile, imaćemo manje automobila.

SM: I ja takođe imam saopštenje, molim. Imamo još transkripata. Stižu malo brže sada. Imam dva različita transkripta, jedan je "Ja sam svest" i imam tri... (traka se završava) [TOC]

Kosmička Šala 15. septembar, 1991.

Robert: Dobar dan. Lepo je biti ovde sa vama ponovo. Dobrodošli. Uvek je zadovoljstvo biti sa vama. Svet je kosmička šala. Da li biste se složili sa tim?

SE: Bolesna šala.

R: Nije bolesna, kosmička.

SL: Šala znači smešno.

R: Bolest je način na koji um to opaža.

SL: Ali ti to vidiš kao zabavno kada kažeš šala.

R: To je kosmička šala. Zašto je kosmička šala? Zato što je naša istinska priroda mokša, oslobođenje, sloboda, čista sreća, blaženstvo, a ipak zamišljamo da smo vezani. Zamišljamo da smo lično sopstvo, vezani, našom okolinom, karmom, i ograničeni. Pa šta radimo? Grozničavo tražimo načine da postanemo samorealizovani. Praktikujemo razne tehnike joge. Tražimo učitelje. Čitamo knjige. Igramo se sa svojim kundalinijama. (Učenici se smeju) Radimo svakakve čudne stvari da bismo postali slobodni. Ali mi smo već slobodni, i zaista ne moramo ništa da radimo osim da postanemo mirni. To je kosmička šala. Mi smo oslobođena bića i trčkaramo okolo pokušavajući da se oslobodimo. Evo jednostavne ilustracije, osoba dođe ovde na ovaj satsang, sedi sa mnom i pošto su moji razgovori obično dosadni, zaspi. Sanja. Sanja da je lutalica. Uzima avion za Tibet, uči sa lamama. Zatim odlazi u Indiju i prolazi kroz mnoge strogosti, posti, izvodi mnoge sadhane. Zatim leti za Japan, ulazi u Zen manastir na nekoliko godina. Zatim odlazi na odmor na Karipsko ostrvo. Sreće damu i ženi se. Ima troje dece. Deca odrastaju. Vjenčavaju se. Ima unučad. Stari. Pita se šta je postigao. Spreman je da napusti telo. Onda se budi i tu je na satsangu. Nije nigde otišao. Nije ništa uradio. Nikada nije tražio prosvetljenje. Nikada se nije oženio. Nikada nije imao decu. Nikada nije ostario. Nikada nije umro. Probudio se. I tu je gde je oduvek bio. Ovo je istina o nama. Tu smo gde treba da budemo, slobodni i srećni. Ali neka iluzija zvana lično sopstvo, ja-misao, govori nam sasvim drugačiju priču. Govori nam da gladujemo, da su stvari loše, da ne možemo naći plaćeno zaposlenje. Pokazuje nam svakakve slike u našem umu, i padamo u dublju obmanu. Ovo se zove maja, velika iluzija, kosmička šala.

Nema ništa što moramo da tražimo. Zaista ne postoji sadhana koju moramo da prakticiramo, meditacija, mantre, obožavanje bogova, rituali božanstvima. Ovo nije pravi mi. To su jednostavno koncepti. Sledimo nečije tuđe misli verujući da ako ovo radimo iskreno, probudićemo se i postati slobodni. Ali mi smo već probuđeni i već smo slobodni. Ipak je paradoksalno zbog činjenice da smo kada smo išli u osnovnu školu, naučili tablicu množenja, i to je bila neka vrsta podloge za višu matematiku. Bez tablice množenja nikada ne bismo prešli na višu matematiku. Pa opet, za neke ljude su ove stvari neophodne, ritualno obožavanje, predavanje Bogu, mantre, pevanje. Ove stvari su ponekad važne za neke od nas. Ipak, one vas ne oslobađaju. Oslobođenje dolazi samo po sebi, ali ako nismo praktikovali ritualno obožavanje, mantre, pevanje i druge stvari, postaćemo agresivni, arogantni, cinični, dok moramo da razvijemo poniznost i samilosnost. Neko pita: "Misliš, kada vidimo beskućnike, patnju, nečovečnost čoveka prema čoveku, da ne radimo ništa?" Odgovor je, naravno, iako znaš da je ovo san, ti si sanjač. Sve dok osećaš da postoji patnja, da postoje beskućnici, onda je tvoja dužnost da budeš u službi. Drugim rečima, ti si deo sna, to je ono što veruješ. Kako možeš znati da si deo sna? Kada ti se ove stvari čine stvarnim i osećaš ih. Ako ih osećaš moraš da radiš socijalni rad i pomažeš u ublažavanju patnje. Kada pomažeš nekome drugom, zapravo pomažeš sebi jer postoji samo jedno. Postoji jedno Sopstvo. Kada radiš socijalni rad pomažeš bolesnima, beskućnicima, kome pomažeš? Nikom drugom do sebi, pa sve dok veruješ da je svet stvaran, i dok osećaš svet, osećaš svoje telo, i svoj um, svoje misli kao stvarne, i veruješ da si ti činilac, stoga je tvoja dužnost da budeš u službi. Nauka nam govori da svako takozvano ljudsko biće emituje određenu frekvenciju, određenu vibraciju različitih boja. Okultisti ovo nazivaju aurom. I sve aure koje emituju individue su u osnovi iste. Neke su više satvične, neke su više radžastične, neke su više tamasne, neke su čistije od drugih, ali su u osnovi iste. Stoga, kada pomažeš beskućnicima spajaš svoju vibracionu silu sa njihovom, i podižete se zajedno na višu frekvenciju. To je zato što postoji samo jedno Sopstvo. Sada, frekvencija vibracije Mudraca je sto miliona puta jača od ljudske vibracije. Ova frekvencija se zove božanska milost. Možete li sada videti zašto piše u svim najvišim svetim spisima da je biti u službi Mudraca najviša sadhana koju možete izvoditi? Jer kada ste u službi Mudraca mešate svoju auru sa mudračevom aurom. I,

pošto je mudračev takozvani oblik koji emituje auru milion puta jači od ljudskih bića, vibracije Mudraca, koje se zovu božanska milost, podižu ljudsko biće na visoku frekvenciju i oslobađaju ih karmičkih uticaja i čine ih slobodnima.

Sve dok veruješ da si ljudsko biće moraš da vršiš službu jedni drugima, svakome. Kada se probudiš bićeš svoje sopstvo i bićeš služba. Bićeš samilosnost. Bićeš mudrost. Bićeš oličenje poniznosti. Kako vidiš život? Šta svakodnevno vidiš u svom životu? Šta osećaš? Da li se toliko uvučeš u svet da zaboraviš ko si, i osećaš svet kako se zatvara oko tebe? Da li pokušavaš da postigneš dobrotu za sebe, pokušavaš da akumuliraš posed, da postaneš moćan, da imaš ime i slavu u ovom svetu? Kakav gubitak energije, kakav gubitak vremena. Sve tvoje ime i slava, tvoji posedi moraju otići pre ili kasnije. Tvoje telo mora otići, tvoj sistem verovanja mora otići, sve mora biti pušteno. Bilo ti to pravo ili ne, desiće se. Stoga, šta radiš sa svojim vremenom? Većina vas brine o nečemu. Gledate svetsku situaciju. Gledate svoju situaciju. Pitate se šta će se desiti sutra. Zašto ne pustite sve to i ne radite na transcendiranju ličnog sopstva koje je jednostavno ja-misao? Ovo bi trebalo da bude tvoj glavni cilj. Nije važno šta se desilo do sada. Možda si najsrećnije ljudsko biće na zemlji. Možda si najbednije ljudsko biće na zemlji. To su dve strane istog novčića. Sve dok si ljudsko biće, to nije stvarnost. Jedina stvar koja se dešava ljudskom biću, njihov život se stalno menja, menja, menja, neprestano. Uvek se dešava promena, jer ovaj svet, ovaj univerzum, nije postojan. On nije čvrst. Ništa nije čvrsto u ovom univerzumu. Sve su vibracije, i što dublje zalaziš u vibracije, to postaje tiše, sve dok ne dođe do potpunog ništavila. Potpuno ništavilo je ona podloga zvana svest, o kojoj većina nas ne zna ništa, jer je ne možemo objasniti, ne možemo je demonstrirati, ne možemo je spoznati, sve dok naš um fokusira na ja-misao i lično sopstvo. Stoga su Mudrací savetovali da se probudimo, da se jednostavno probudimo. Ipak većina inteligentnih ljudi to ne može prihvatiti. Oni veruju svojim čulima. Zato Mudrac mora da izmisli metod, način buđenja, i to se zove sadhana, tvoje duhovne prakse. Učiš da sediš i meditiraš na objektu. To te čini jednousmerenim. Navodi te da se koncentrišeš. Dobiješ mantru. To su samo igre, ipak neki ljudi moraju da rade ove stvari. Put ka potpunoj slobodi je druženje i služba Mudracu. Zašto da zavaravamo sebe? Ovo je način na koji se budimo. Mudrac si zapravo ti. Sveprožimajući. Prva stvar koju treba da uradiš je da se potpuno i u potpunosti predaš Sopstvu. Pusti sve, ceo svoj sistem verovanja, sve one koncepte koje si imao unutar sebe tako dugo, svoj analitički um, sve svoje misli. Sve to mora otići ako želiš da postaneš slobodan. Ne možeš se držati ničega. Moraš se potpuno isprazniti. Ne kažem da fizički moraš dati sve što poseduješ, ili napustiti svoju porodicu ili dati otkaz na poslu. Kažem da ovo moraš uraditi mentalno. Počinje u tvom umu. Dok radiš svoj posao, dok radiš sa svojom porodicom, dok obavljaš socijalni rad sa beskućnicima, ne osećaš da sam ja činilac ili da sam superiorniji od njih. Imam

nešto a oni nemaju pa im pomažem. Shvatio si da se predaješ Bogu. Sve je Bog, ili karma. Bog je karma. Odričeš se svoje karme dok puštaš sve mentalno. Tek tada ćeš zasijati. Jer si uvek sijao, uvek si bio svest, ali si se toliko uvukao u svet da si zaboravio ko si. Seti se ko si. Seti se. Ko si bio pre nego što si se rodio? Ako mirno sediš, odgovor će ti doći. Pre nego što si se rodio, jajesam. Uvek si bio ja-jesam. Sva tvoja rođenja, sve tvoje smrti, sve što preovlađuje ne može eliminisati ja-jesam. Ti si ja-jesam. Kada sediš u tišini, to će ti doći. Videćeš kako je telo postalo, i kako telo odlazi, i novo telo nastaje, i novo telo odlazi. Ali ti si živ. Pravi ti opstaje. Ništa ga ne može uništiti. Voda ga ne može utopiti. Vatra ga ne može spaliti. Šta god da se desi telu u ovom svetu ne može eliminisati ja-jesam. To nema veze sa tvojim godinama, ili da li si zdrav ili bolestan, ili bogat ili siromašan. To je Sopstvo. Uvek je bilo i uvek će biti. To si ti. Nikada nisi bio ljudsko biće. Samo si zaboravio svoju istinsku prirodu i živiš smrtni san. Molim te da se probudiš. Molim te da se probudiš sada. Oseti kako se budiš. Oseti svoje telo kako se topi, rastvara. Ipak prava promena se ne događa, jer nema šta da se menja. Vidiš, ne postoji stvarno telo koje treba da se transformiše. Ne govorimo o transformaciji. Ne transformišeš svoje telo u telo svetlosti, ili u

svest, ili u apsolutnu stvarnost. Ono što izgleda kao tvoje telo jeste Sopstvo, čista svesnost. Ovo izgleda kao tvoje telo. A telo koje gledaš u ogledalu čak ni ne postoji. Da je tvoje telo stvarno postojalo, imao bi velikih poteškoća da ga se rešiš. Tvoje telo, poput sveta, univerzuma, onoga što zovemo Bog, nema stvarno postojanje samo po sebi. Sopstvo je to koje prožima univerzum. Sve je Sopstvo. Zato je sve sveto. To je ono što je Mojsije mislio kada je rekao: "Tle na kome stojim je sveto tlo." Ne postoji stvar koja ima ikakav život sama po sebi. Možeš li sada videti zašto, u svom iluzornom stanju, treba da budeš ljubazan prema životinjama, prema biljnom carstvu, prema mineralnom carstvu, prema ljudskom carstvu, zašto moraš da pomiriš sa tim carstvima? Zato što su sve Bog, i ono što radiš svetu pojavnosti, radiš sebi. Probudi se! Odustani od svih svojih bezumnih navika. Apsolutno nema čega da se plašiš i ništa da se boriš. Apsolutno nema ništa da se prevaziđe, ništa da se ispravi. Apsolutno nema ništa da se postigne, ništa što se želi ili poželi. Kako možeš bilo šta želeti kada si ti univerzum? Ono što izgleda da delim sa vama možda zvuči kao da je negde daleko, ali nije. Ti si to. Ti si to. Ti si ta beskonačna svest koja ne poznaje drugo. Ti si slobodan. Uživaj u svojoj slobodi.

Moraš od sada da misliš o sebi kao o neograničenoj lepoti i radosti, sveprožimajućoj, samodovoljnoj. Ništa ti ne može nauditi. Univerzum nije postavljen u svom iluzornom obliku da bi bilo kome naudio ili doneo grozne uslove bilo kojoj situaciji. Ono što posmatraš u ovom svetu je pojava, optička iluzija, san. Možeš prihvatiti kada odeš na spavanje, sanjaš. Možeš prihvatiti činjenicu da možda sanjaš da ideš na ovakav satsang, i da sediš tamo slušajući, upijajući. Onda se probudiš i nema nikog osim tebe. Na isti način, budiš se sada u svoju potpunu stvarnost. Ovo je bio još jedan san. Moraš sve dovoditi u pitanje. Ne prihvataj ništa bez dovođenja u pitanje. Pitaj: "Ko ovo oseća? Kome ovo dolazi?" Shvati da nisi ja-misao. Nisi ego, ni um, niti si činilac. Stoga, "Ko sam ja?" i zatim šta god drugo da ti dođe, porekni i to. Ako ti nešto kaže, "Ja sam svest," to mora biti poreknuto jer ja nikada ne mogu biti svest. Negiraj sve što ti dođe kada praktikuješ samoistraživanje. Negiraj apsolutnu stvarnost, Boga, sve mora biti odbačeno, svi koncepti. To su samo reči. Kada se probudiš u svoje Sopstvo, neće biti reči koje izgovaraš. Jednostavno ćeš postati biće, apsolutno biće. Ne biće ovo ili biće ono, samo biće, tvoje istinsko Sopstvo. Ipak, u međuvremenu, dok doživljavaš ovaj smrtni san, negiraj sva iskustva koja ti dolaze. Ništa se nikada nije desilo u tvom životu što nije bilo neophodno za tvoj rast i tvoje razvijanje. Ako veruješ da te je neko povredio, ili da ti je neko nešto učinio davno, ili da su te roditelji zlostavljali, šta god da se desilo u tvom životu, bilo ti je potrebno to iskustvo. Znam da zvuči čudno, ali moralo si da prođeš kroz ta iskustva da bi sada bio ovde. Da nije bilo iskustava koja si imao u svom životu, sada bi kuglao, ili plakao nad nečim, ili se svađao sa nekim. Stoga, svako iskustvo koje si imao u svom životu dovelo te je ovde. Sve je dobro. Nema grešaka. Dan ne treba da prođe a da ne zapitaš: "Kome ovo dolazi?" Moraš da se setiš da se setiš. Počinješ ujutro i prolaziš kroz dan sećajući se, "Ne ovo, ne ovo." Dobra iskustva, loša iskustva, između iskustva, dosada, sve što se dešava u tvom životu, posmatraš, istražuješ, "Kome je ovo došlo?" posmatraš, postaješ svedok. Nikada ne reaguješ. Razumeš da će sila koja održava i podržava iluzorni univerzum brinuti o iluziji. Tvoj posao je da pustiš i da se predaš Bogu. Kad god izgovorim reč Bog, odnosim se na karmu. Bog je isto što i karma. Sve se brine samo za sebe. Ti si na svom pravom mestu prolazeći kroz ona iskustva koja su neophodna. Neka od njih mogu izgledati teška. Šta god izgleda teško predaj to. Odustani od toga. Šta god izgleda da te povređuje, ne misli o tome, ili plači zbog toga. Predaj to. Odustani od toga. Šta god se pojavi odakle god, i ovo su takođe

za dobra iskustva, ne veruj da si telo koje doživljava dobra iskustva. Uvek ćeš biti razočaran. Dozvoli takozvanom telu da radi ono zbog čega je došlo. Ono zna šta da radi. Ali u svom umu uvek osećaj da nisi telo ili iskustvo, i pitaj, "Kome ovo dolazi?" Ovo je tvoj posao. Ovo je sve što moraš da radiš ako želiš da praktikuješ sadhane. Naravno, kada vam kažem, "Probudite se sada," neki od vas će se možda probuditi, neki od vas neće. Znaćete kada se probudite. Bićete u stanju

bez napora, bez misli. Misli ti više neće dolaziti. Osećaćeš blaženstvo. Bićeš univerzum. Zato se probudi sada i zaboravi sve ostalo. Slobodno postavite pitanja.

SE: Roberte, mnogi učitelji, nakon što su imali svoje prosvetljujuće iskustvo, kažu da ne spavaju. Njihova svest ostaje ista bez obzira da li telo spava ili ne spava, ili telo ne spava. Šta se dešava sa svešću? Kod većine nas postoji smenjivanje budne svesti, dubokog sna, svesti iz snova, svesti pod dejstvom pića, šta god, mnogo različitih vrsta svesti. Ali očigledno, za prosvetljenu osobu, postoji samo jedna stabilna svest, ja-jesam ili kako god hoćete da je nazovete. Šta se tu dešava? Imate li ikakvo objašnjenje?

R: Govoriš o ličnoj svesti. Postoji samo jedna svest i ta svest je sveprožimajuća. Uvek je to. Nikada ne postoji nikakva druga svest, ništa ne može da se umeša u nju. Uvek je jednostavno čista svest. Kada spavaš, kada si budan, kada se igraš, to je san. To je obmana. To je kao voda u fatamorgani, zmija u užetu. To je optička iluzija da spavaš, da si budan, da se igraš, da prolaziš kroz različita iskustva. Svest jednostavno jeste. Ne možeš reći da istinska svest spava ili radi bilo šta drugo. Istinska svest je apsolutna stvarnost. Ona je sveprožimajuća. Ona jeste. Sve ostalo je iluzija. (SE: Dakle, budnost, san, sanjanje dolaze svesti ili su pojave na svesti?) Budnost, san, sanjanje ne dolaze svesti. To je sve optička iluzija. Ne postoji. Ništa ne dolazi svesti. Svest jednostavno jeste. Ali način na koji misliš o svesti, misliš o njoj u ljudskoj formi. Da je to stvar, da je to nešto što ti se dešava. Tebi se ništa ne dešava. Ništa se ne događa. Ne postoji niko ko spava, nema ko sanja, nema ko se igra, to je sve iluzija. Kada postaneš svest, jednostavno postaneš biće, i to je nešto što ne možeš razumeti kao ljudsko biće. Ali razumem da moram u toalet. (pauza na traci)

SE: Ako te pčela ubode, šta tvoja svest želi da uradi?

R: Ja nemam ličnu svest pa neću ništa uraditi. Ako me pčela ubode, ubode me. (pauza) Pliva pčela u mom soku od jabuke. (smeh) (gungula oko pčele)

R: Dakle, šta se još dešava?

SB: Roberte, ovo jedno stanje koje leži u osnovi svega, nije isto kao dubok san, gde je stopljeno kao u nesvesti, i nije isto kao budnost, kao što smo sada, gde smo budni, ali nismo budni za svest, već smo budni za lično ja. To je različito od oba.

R: Nije ni ovo ni ono. Nije spavanje. Nije budnost. Iznad je svega. To je nešto što ne možemo shvatiti. Nema veze sa svetom. Pokušajte da zapamtite da svet ne postoji onako kako izgleda.

SH: Da li uopšte postoji? (R: Ne.) Ne postoji onako kako izgleda, ali bi mogao postojati na način kako ne izgleda. (R: Ne postoji onako kako izgleda, i ne postoji onako kako ne izgleda.) Možda, možda, sredio si to.

R: Teško je to videti, priznajem. Ovde vidimo gomilu nas kako sedimo, pričamo, vidimo drveće, vidimo pčele, vidimo sok od jabuke, vidima Eda. Ali kažem vam da nije stvarno. Zaista se ništa ne dešava.

SJ: Cela stvar je u tome da ne možete videti onako kako vidite dok ne vidite, dok ne vidite da je sve... (R: Ne postoji vidilac koji vidi.) Da.

SB: Da li je to kao veliki lonac supe? Sa tvog stanovišta ne postoji centar? Uopšte ne postoji centar?

R: Ne postoji centar, ne postoji obim, ne postoji lonac supe, ne postoji supa. (SE: Kako očekuješ da iko od nas poveruje u to?) Ne očekujem. (SE: Dobro, idemo dalje.) Dobro oslobođenje. (smeh)

R: Šta je to, Džej? (SJ: Ako ljudi veruju onome što kažeš, to će ih sprečiti da to dožive.) Tačno. Nije pitanje verovanja jer šta veruje? Tvoj um. Tvoj um kaže: "Verujem u nešto," ili "Ne verujem u to." Ako nema uma, šta ima da veruje? Ne postoji sistem verovanja. Ne postoji entitet koji u bilo šta veruje. Postoji čisto ništa.

SG: Meni se čini da je suprotno onome što mislim, većina ljudi veruje ali niko to ne razume. Mislim, pitam se šta to verujemo, verujemo ono što ne razumemo?

R: Ne možeš verovati ono što ne razumeš. Ti zapravo ne veruješ duboko. Da si verovao, nešto bi u tebi kliknulo.

SL: Mi verujemo. (R: U Boga se uzdamo.) (smeh)

SJ: Verujemo u nešto ali ne znamo šta je to. I kada znaš šta je to onda veruješ onome što on govori jer se poklapa sa tvojim iskustvom.

SG: Mislim da ne biste verovali, ne biste se dovlačili ovuda svake nedelje. (R: Nemam šta drugo da radim.) Onda ne bismo verovali.

SJ: Ali u šta verujemo, ne znamo u šta verujemo? To je samo neki ideal...

R: Reci mi u šta veruješ.

SL: Verujemo da je sve u redu.

SG: Pa, verujemo da nam ne lažeš. (R: Zašto?) Ne znam... (smeh)

SH: Da, sve što kaže je laž. (R: Tačno. Reči su sve laži.)

SJ: Ali nas vodiš na mesto koje nije laž. Tako da je vredno... (R: Kako znaš? Kako možeš da znaš?) Ne znam. (smeje se)

R: Jedino rešenje je da zaronite duboko u sebe i vidite stvarnost. To je jedino rešenje. Nema stvarnosti u rečima, nema stvarnosti u čulima. Stvarnost je svest. Svest je atman. Atman je Brahman. Brahman je Sopstvo. I to jednostavno jeste. To je nešto što nikada ne možeš očekivati da spoznaš svojim čulima. Ali kako postaješ iskren, kako počinješ da se odričeš sveta, i svetskih stvari u svom umu, nešto će se probuditi u tebi, i znaćeš. Počećeš da osećaš potpunu sreću, čistu sreću, sreću kakvu nikada nisi osetio u životu. Ona je iznad ljudske sreće. To nazivaju blaženstvom. I od tog trenutka nadalje svet te više nikada neće moći povrediti, jer svet je postao tvoj sluga, više ne tvoj Učitelj. Zato zaroni duboko, duboko u svoje Sopstvo i pronađi odgovore koje tražiš. Šta kažeš na to?

SB: Ko zaroni? (R: Ko je umro?) Ko zaroni?

R: Za koga ti misliš da zaroni? Ko god za koga misliš da zaroni, taj je taj koji zaroni. Sve dok veruješ da si telo, onda si u stanju da zaroniš, jer postoji neko ko zaroni. Kada više nema tela, nema nikog ko zaroni.

SH: Može li svest da zaroni unutar sebe?

R: Svest ne može ništa uraditi osim da bude svoja. (SH: Ronjenje je biti svoja?) Kao ronjenje u bazenu? (SH: Ne, to je suviše grubo.) (smeh)

S: Ronjenje u etar.

S: Ronjenje u etar, da. Ništa zaroni u ništa. (smeh)

SB: Dakle zaista, Roberte, ako razumemo šta govoriš, ako osoba razume da nema ništa što treba da radi uopšte. Ne moraš čak ni da zaroniš. Samo dođeš do počinka u onome što jeste.

R: Ili ako se probudiš, to je to. Ne možemo shvatiti stvar poput svesti koja ne radi ništa, a ipak je sve. To je izvan našeg poimanja. Konačni um nikada ne može ovo spoznati. Zato kažemo da svest jednostavno jeste. Ona nije ovo i nije ono. Svest ne mora da roni jer svest već jeste. Ego je taj koji roni.

SY: Zašto se svest manifestovala? (R: Nikada nije.) Više o tome, molim?

R: Svest je ono što zovemo apsolutnom stvarnošću. Ona jednostavno jeste. Nikada ne radi ništa jer nema šta da se radi. Jedini način da ovo malo shvatite je razmišljanjem o nečemu što zauzima sav prostor i vreme. Nema mesta ni za šta. Ona je sama. Ne postoji ni najmanji prostor da se bilo

šta desi. To je to. Nema ničeg drugog. Stoga ne može učiniti ništa jer nema prostora za bilo šta. Ona ispunjava sav prostor sama. Sve ostalo što vidiš je fatamorgana, optička iluzija. To je kao hipnoza. Kada si hipnotisan, možeš biti nateran da radiš mnoge stvari. Ipak kada se probudiš,

ne sećaš se tih stvari. One ne postoje. Ne dozvoli svetu da te zavara svojim dobrim i lošim. Idi iznad sveta u zonu sumraka. (smeh) (duga tišina) Želite li da pročitate Džnani Meri?

SM: Da, Roberte. (Meri čita ispovesti jednog Džnanija, pogledati početak knjige)

R: Hvala ti, Meri. Želiš li da otpevaš pesmu, Kerema?

SQ: Oh, naravno, volela bih. Još jednu koju bih želela da podelim sa vama. Nikad nisam sigurna u naslov, stavite nešto, "Put u nigde" (Kerema peva) Izlazak iz tame, u svetlost. Boreći se da se oslobodim. Od ovih lanaca koji me vezuju za moju bedu, Tražeći nešto što ne mogu naći, Tako zauzetim umom. Zašto jednostavno ne mogu sada pustiti. Ostaviti svet iza sebe, Pa, na putu sam u nigde, to je mesto ničijoj karti I kad stignem tamo, nikad se ne vraćam. Izvan svog uma i u svoje srce, jednostavno kao što se čini Moram ponovo otkriti šta to zaista znači Iznova i iznova gledajući scene, slike na ekranu Kad je film gotov, ostaje nam ono što preostane, Pa, na putu sam u nigde, to je mesto ničijoj karti I kad stignem tamo, nikad se ne vraćam.

R: Hvala ti, Kerema.

SH: I ja. Bravo, bravo. (Svi aplaudiraju Keremi)

R: Ima li saopštenja? (Saopštenja o parkiranju ispred Henrijeve kuće tokom satsanga i deljenju automobila)

R: Uvek se sećajte ko ste. Vi ste apsolutna stvarnost, čista svesnost, Parabraman, sat-čit-ananda, nirvana, praznina, konačna stvarnost. Vi niste telo, ili um, ili činilac, Bog vas blagoslovio, mir, om šanti, dok se ponovo ne sretnemo. Slobodni ste da lutate svetom. (učenici se smeju dok se traka završava) [TOC]

Skloni lično sopstvo s puta! 19. septembar 1991.

Robert: Om šanti, šanti, šanti, om, mir. Dobro veče. Lepo je ponovo biti sa vama. Dobrodošli ste mi iz sveg srca. Za one od vas koji ste ovde relativno kratko vreme, novi ljudi. Ne držim predavanja. Ako čekate da vam se održi predavanje, bićete razočarani. Ne držim propovedi niti duhovne govore. Ovo je satsang. Satsang u suštini znači biti sa Sopstvom, ne sa Robertom. Robert je samo ime i forma. Sopstvo je sveprožimajuće. Stoga kada ste sa Sopstvom na satsangu, vi ste Sopstvo, vi ste svest. Postoji samo jedno Sopstvo i vi ste to. Reči koje govorim su samo usputne. Tišina i prostor između reči su ono što je važno. Ako pravilno razumete tišinu, probudićete se u Sopstvo. Ono što ste oduvek bili. Što je vaša istinska priroda. Sreća i mir su vaša stvarna priroda. To je Sopstvo. Sve što radimo je zapravo potraga za Sopstvom, za stvarnošću. Lopov koji pljačka banku zapravo traži sreću, Sopstvo, i ne zna to. Čak i ubica veruje da čini ubistvo radi sreće. Veruju da će im to poboljšati stvari. Da će im dati više slobode. Ratovi, nečovečnost čoveka prema čoveku, zapravo su potraga za slobodom, za srećom. Greška koja se pravi je što ti ljudi ne shvataju da je sve što su trebali da urade bilo da se okrenu unutra. Pokušavaju da nađu sreću spolja. To se nikada ne može postići jer živimo u svetu dualnosti. Ništa nije trajno. Ništa nije ikada isto. To je poput potrage za zlatnim runom. Nikada ga nećete naći izvan sebe. Odgovori koje tražite, sreća koju tražite, mir koji tražite su svi unutar vas. Vi ste to. Stoga učite da ne reagujete na uslove, da ne dozvolite svetu da vam izazove bilo kakvu reakciju. Jer shvatate da se svet menja s vremena na vreme. Nikada nije isti. Kako može doneti trajnu sreću? Vi imate sve odgovore, ništa ne nedostaje. Sve što osećate je vaša mašta. Sve što opažate je vaša mašta. Najveća greška je što zamišljate da ste telo. Stoga, ako zamišljate da ste telo, moraju postojati i druga tela. Opažate hiljade tela, milione tela svuda. Jednostavno zato što verujete da ste telo. Zatim verujete da ste um i mislite. I donosite svet u postojanje.

Donosite univerzum u postojanje. Ali vi niste ništa od toga, vi ste čista inteligencija. Niste ono što verujete da jeste. Nema problema. Apsolutno ništa nije pogrešno nigde. Šta vidite? Svet je vaša tvorevina. Da li ste ikada primetili kada ustanete ujutro, prva stvar o kojoj mislite je lično sopstvo. Čim se probudite, verujete da ste lično sopstvo. Stoga sve počinje da se vrti oko vašeg ličnog sopstva. Verujete da morate da mislite o tome šta ćete obući za posao, gde ćete ići na ručak, šta će vam reći kolege. Šta ako bih vam rekao da ako sklonite svoj um sa ličnog sopstva, sveprožimajuća sila će zauzeti njegovo mesto i povesti vas u pravom smeru. Donoseći tako harmoniju, sreću i radost u vaš život koje su izvan vaše mašte, da. Sve što treba da uradite je da sklonite lično sopstvo s puta. Lično sopstvo je ego, um. Sve što treba da uradite je da ih sklonite s puta i sve će biti lepo u vašem životu. Teško je to zamisliti, slažem se. Jer ste odgajani da verujete da ukoliko se ne pobrinete za svoju situaciju, ako ne vodite računa o svom životu i ne mislite o svom životu, loše stvari će vam se desiti. Zato uvek morate biti svesni. Uvek morate biti u takmičenju sa sledećom osobom. Uvek morate držati korak s komšijama. Gledati vesti na televiziji. Videti šta se dešava u svetu i poistovećujete se s tim stvarima. Ali koliko vas može sve to napustiti i napustiti lično sopstvo i gledati na univerzum kao na jednu džinovsku celinu. Ne raznolikost, ne mnoštvo, već jedno i držati svoj um usredsređenim na jedno. Mislite da će vaši poslovi biti upropašćeni? Mislite da ćete upasti u nevolje na poslu zato što ne mislite o svom poslu? Mislite da će vam se desiti sve vrste podlih stvari? Naprotiv. Mudracima je od pamtiveka otkriveno da ako osoba može skloniti svoj um sa svoje ličnosti, sa sopstva, onda ono što zovete Bog preuzima i vaš život postaje život blaženstva. Znam da zvuči neverovatno i mislite da je potrebno mnogo duhovnog rada da bi se došlo do takvog mesta, ali nije. Morate imati želju da odete dalje u svom životu nego što ste sada. Ali morate biti sposobni da vam svet postane odvratan takav kakav jeste. Ne zbog nečovečnosti čoveka prema čoveku, već potpuno gađeni svetom promene. Morate biti umorni od sveta. Šta god stavite prvo u svom umu, to postajete. Kada vam svet dosadi i svet više nema nikakva osećanja za vas i vi više nemate osećanja za svet, nešto se dešava iznutra. Počinjete da idete duboko unutra. To se dešava samo od sebe. Kako se to dešava? Imate gađenje prema svetovnim uživanjima i prema svetovnim situacijama koje se odvijaju u svetu. Zato ovakvo učenje nije za svakoga. Jer neki od vas su ovde samo da poboljšaju svoje ljudsko stanje. Ne shvatate da je vaše ljudsko stanje proizvod dualnosti. Nikada ne može stabilno ići u jednom smeru. To je razlog zašto su psihologija, psiRobert Adams Satsangs: Sabrana dela

hijatrija jadno propali. Jer odgovor nije da nađete svoje ljudsko sopstvo ili da se izdignete iznad problema ili da naučite rešenja za svoje probleme, to traje samo kratko. Ono što zaista morate učiniti je da transcendirate i preobrazite samu srž svog bića. Morate postati nešto drugo. To nešto drugo je apsolutna stvarnost, čista svesnost, svest. Vi zapravo ne postajete to, počinjete da shvatate da morate pustiti sve svoje koncepte, sve svoje unapred stvorene ideje, sve samskare, svu karmu, sve samsare, sve te stvari moraju otići. Kako ih se rešavate? Dolaskom do spoznaje da nikada nisu ni postojale. Tako je. Nikada nisu postojale. Dolaskom do spoznaje da je vaše telo optička iluzija. Svet, univerzum nema supstancu. Ako biste došli do ovog zaključka, kako bi vas problem pogodio? Bilo bi gotovo nemoguće biti pogođen problemom jer je problem deo svetovnog stanja. A ako bi svetovno stanje bilo preobraženo, gde bi bio problem? Problem nastaje samo zato što verujete da je svet stvaran. Kada svet postane ništa za vas — a svet postaje ništa za vas samo kada više ne reagujete na osobu, mesto ili stvar — tek tada postajete slobodni. A sloboda je vaša radost, vaše blaženstvo, vaša sreća i vaša harmonija. Znate koliko ste daleko stigli na duhovnom putu po onome što osećate celog dana. Samo razmislite o danas, o čemu ste mislili? Gde su bila vaša osećanja? Jeste li dozvolili sebi da postanete depresivni? Jeste li osetili da vam svet ima nešto da ponudi i postali blistavo srećni zbog nečega što vam je svet navodno ponudilo? To su stvari koje morate transcendirati. Baš ta verovanja. Da svet ne može ni da vas povredi niti da vam učini nešto dobro. To su verovanja koja moraju otići. A što se tiče svih vaših osećanja da je nešto pogrešno, da me je neko povredio, neko me iskoristio, neko mi je

nešto učinio, zaboravite sve to. Pre svega shvatate da je sve karmički. Kako vam bilo šta može doći samo od sebe? Ništa jednostavno ne dolazi. Jer ako otkrijete da ste imali 100.000 dolara u banci i banka propadne, kako reagujete na to? Da li plačete? Da li lupate nogama? Da li skačete gore-dole? Da li počinite samoubistvo? Jednostavno shvatite da je sve karmički. Ništa ne dolazi ni iz čega. Kada ste stigli dotle i pronašli mir, stvari vas više ne uznemiravaju. Možete zatim otići dalje i shvatiti da nema karme. Nikada nije postojala. Postojala je samo za mene u vreme kada sam bio uplašen i nisam imao pojma odakle stvari dolaze. U toj fazi vašeg života karma je stvarna. Zato se molite Bogu za olakšanje. Bog vam dolazi u obliku Mudraca ili možda drveta, planine ili knjige i čini da shvatite da je svet stvoren karmom i način na koji reagujete na karmu određuje šta će vam se od tada dešavati.

Nakon toliko godina možda odete dalje i shvatite da karma nikada nije postojala, moje telo nikada nije postojalo, univerzum ne postoji, Bog ne postoji. Samo Sopstvo postoji. I naravno, ako postoji, ne može biti Sopstvo. Tako počinjete i o tome da razmišljate. Doći će dan kada ćete se jednostavno probuditi i postati slobodni. Možete prepoznati da li vam se to dešava ako postajete postojani. Ako vam se raspoloženja ne menjaju. Kada počnete da osećate isto tokom celog dana. Jednostavno se osećate srećno, blaženo, mirno i to se ne menja. Ne postoji situacija koju posmatrate koja može izazvati bilo kakvu promenu kod vas. Doktor vam možda predvidi rak i da imate mesec dana života, nema reakcije. Jer shvatate, ko umire? Dobijete milion dolara na lutriji, nema reakcije, jer shvatate, "Kome je ovo došlo?" Automobil vas pregazi i moraju vam amputirati noge, to ne menja vašu reakciju. Jer razumete da telo niste vi. Tada znate da napredujete. Niste još postali samospoznati, ali ste prilično daleko. Kada se probudite, znaćete izvan svake sumnje da nikada niste ni imali telo. Ne postoji telo koje je udario automobil, ne postoji telo koje je imalo rak, ne postoji telo koje je dobilo 100.000.000 dolara, jednostavno nema tela. Stoga ne morate da čuvate sav svoj novac i pitate se šta će biti s njim. Ne morate ništa štedeti za crne dane. Jer kod realizovane osobe nikada ne pada kiša. Ne morate preduzimati nikakve mere opreza. Jednostavno ste u blaženstvu. Ipak, radi sveg izgleda, pojavljuje se sila, tajanstvena sila koja se uvek brine o vama na pravi način. Znam da govorite sebi, "Kako ova sila može brinuti o meni ako su mi noge amputirane? Ako mi je dijagnostikovan rak?" U vašem sadašnjem stanju, to je poput priče o Sadi i Irvingu tokom depresije. Jednog dana Irving dolazi kući i kaže, "Sadi, ovo je crni petak, izgubili smo sve. Bankrotirali smo. Sve banke su propale, deonice su propale, ništa nije ostalo. Stavimo glave u ovu plinsku peć i ubijmo se. Skočimo kroz prozor. Nemamo više zbog čega živeti." Onda je Sadi rekla Irvingu, "Ššš Irving, opusti se, ne brini. Sve je u redu." Irving je rekao, "Kako možeš reći da je sve u redu Sadi, zar ne vidiš šta ti govorim? Crni je petak, propali smo. Nemamo ni prebijenog novčića. Hajde da se ubijemo odmah." Onda Sadi kaže, "Pojedi nešto. Popij malo pileće supe." Irving kaže, "Kako možeš govoriti o pilećoj supi? Zar ne možeš razumeti šta ti govorim? Kaput, propali smo. Sve je izbrisano." Onda Sadi kaže, "Ne Irving, reći ću ti tajnu. Četrdeset godina, svaki put kad smo vodili ljubav, stavila sam po dolar na stranu. I danas imamo ušteđeno 4600 dolara." Irvingu su se oči širom otvorile i kaže, "A da pomislim da ti nisam dao sav svoj posao." (učenici se smeju) I tako ljudi misle. Ali život nije takav, stvarni život. Morate se odlučiti da svet zaista nema šta da vam ponudi. Vidite, morate riskirati. Morate riskirati da volite ono što zovete Bogom Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

svim svojim srcem, svom svojom dušom, svim svojim bićem. Voleti Boga kao sebe. I osetiti duboko u srži svojih kostiju da je sve dobro i da se sve odvija kako treba. Kada pokrenete loptu, tajanstvena sila o kojoj sam govorio priskače vam u pomoć i štiti vas i bdi nad vama, čini da shvatite da je sve dobro. Kada se probudite, drugi mogu videti automobil kako vas udara i vaše noge kako bivaju amputirane, ali vi znate da vam se ništa nije dogodilo. I opet, ovo deluje veoma paradoksalno i znam da neki od vas ne mogu ovo zaista shvatiti. Ne možete shvatiti da kada automobil pređe preko vaših nogu i zgnječi ih i moraju biti amputirane, da se ništa nije dogodilo.

Zvuči nemoguće, zvuči besmisleno, zaista! Ali mogu vas uveriti da je to istina. Kako telo koje nikada nije postojalo može biti uništeno? Da je telo stvarno, onda bi iskustva tela takođe bila stvarna i morali bismo tražiti lek. Ali pošto telo nije stvarno od početka, nema leka koji moramo tražiti. Jednostavno moramo doći do tog zaključka, u svom srcu. Jedan od načina na koji to činite je ponovo kroz samoistraživanje. Ako vam je teško da se jednostavno probudite, kroz obično znanje, kroz Džnanu, onda praktikujete samoistraživanje. Oni od vas koji mogu. Ako samoistraživanje deluje teško, onda se morate predati svojim telom. Smatram da je najlakša stvar samoistraživanje. Znam da svi vi koji ste ovde večeras možete ovo praktikovati ako zaista želite. Ovo je zaista praksa negacije. Negirate sve u univerzumu. Počevši od sebe i svega što se pojavljuje u vašem umu, istražujete, "Kome je ovo došlo?" To je sve. Negirali ste ceo univerzum i negirate sve misli istražujući, "Kome ovo dolazi? Ko ovo oseća?" Recimo da ste depresivni, umesto da ostanete depresivni ili uzmete malo valijuma ili pokušate da uradite nešto drugo što ste naučili da radite, na primer, kažu da ako ste depresivni, ako vežbate fizički, to će vas rešiti toga, te stvari su samo privremena rešenja. Kada istražujete, "Kome ovo dolazi?" Tražite trajno rešenje. Dolazi do vas, onda dolazi do mene, "Ja osećam depresiju!" Razmišljate o ja. To ja oseća depresiju, a ne vi. Ovo govorite sebi. Posmatrate ja, pratite ja, tragate za ja, ja se vraća u Sopstvo. Sopstvo je krajnji izvor svega. Kada pratite ja nazad do Sopstva, supstrata, shvatićete da ja nikada nije ni postojalo. Stoga vaša depresija i sve ostalo što vas muči takođe ne postoji. Ne radite na svojim takozvanim problemima, radite na ja jer je ja to koje oseća sve probleme. Ja je to koje veruje u sve probleme. Ja je to koje ima sve te unapred stvorene ideje, sve te koncepte. Ja je to koje doživljava karmu, samskare, sve je to u ja. Stoga morate pratiti ja nazad do srčanog centra, koji je Sopstvo, i biti slobodni. Morate to učiniti. Naravno, kao što sam rekao, ako biste se samo probudili sada. Razlog zašto se većina vas neće probuditi je taj što ste duboko ogrezli u svojim verovanjima. Vaš sistem verovanja je veoma jak.

Previše duboko osećate stvari. Sećate se nečega što vam se dogodilo pre dvadeset godina i još uvek to osećate. Osećate stvarnost ovog sveta veoma duboko. Stoga se nećete probuditi. Buđenje dolazi lako osobi koja jednostavno može pustiti svet.

SF: Zar se ne može reći da se realizacija sastoji u oslobađanju od ideje da nismo realizovani?

R: Da, negiranje svega, ista stvar. Oslobodite se svih svojih koncepata, svojih ideja, svojih verovanja. Postanite potpuno prazni.

SF: Još jedna stvar koja me je, pretpostavljam, impresionirala su one priče o Šri Ramani Maharšiju, ona gde je neki čovek umirao u ašramu, drugi su želeli da on ode da vidi tog čoveka, a on nije bio sklon tome i mislili su da je to veoma čudno, i konačno je progovorio gotovo sam sebi, rekao je: "Bili bi zadovoljni kada bih otišao da vidim ovog čoveka koji umire." I otišao je da ga vidi. Ali on, kao istinsko Sopstvo, znao je da se ništa ne događa. Ali je otišao da vidi tog čoveka da bi zadovoljio druge ljude i, pretpostavljam, onog čoveka koji je umirao. Možete li to prokomentarisati?

R: Pa naravno. Forma Ramane Maharšija je morala preduzeti određenu akciju radi sledbenika. Stoga je mnogo puta učinio nešto radi njih jer je to njemu pričinjvalo zadovoljstvo. On je zaista razumeo da se ništa nikada nije događalo. Nikakva akcija nije preduzimana. Da je sve dobro. Ali radi sledbenika bi ponekad preduzeo malu akciju samo da bi ih zadovoljio. Ali opet, nije imao um, nije imao ego i nije bilo nikoga kod kuće da učini bilo šta. Bio je potpuna praznina. Dakle, da odgovorim na vaše pitanje, "Šta ti misliš? Odakle ti dolaziš?" Uvek se vraća na vas, zar ne?

SF: Pa, moja ideja je bila ista kao ono što ste objasnili, ali naravno da je još uvek intelektualna.

R: Oslobodite se svog intelekta. Nikada ga niste ni imali. Ne verujte u njega. Ne treba sebe omalovažavati. Kada sebe omalovažavate, to je blasfemija. Nikada ne treba verovati i misliti, "Nisam spreman. Preteško je za mene. Ja sam samo intelektualan." To znači blasfemija. Ako

morate misliti bilo šta ovako, nemojte uopšte misliti. Već radije nastavite da razumete da ja nije telo, ja nije svet, ja nije univerzum. Ja je zaista svest, apsolutna stvarnost. Ja sam To.

SF: Prošle nedelje bilo je diskusije o srcu i srčanom centru i ideji da je u telu na desnoj strani grudi, i čini se da većina nas shvata da je centar našeg bića srce i pišemo pesme o tome, kao, "Ostavio sam srce u San Francisku."

R: Govorimo o pogrešnom srcu. (SF: Pa, kaže se da je na desnoj strani grudi.) Da, ali srce iz San Franciska je ono drugo. (SF: Pa, on je ostavio svoje celo biće tamo ili Moje srce pripada tati ili Tvoje je moje srce samo...) (smeh) Možete li to otpevati za nas? (smeh)

SH: Otpevaj to, Frede. (smeh)

SF: Jedan od Učitelja je rekao da je dva prsta udesno od centralne linije. (R: Hmm.) Mislim da je to možda Šri Bhagvan. (R: Da.) I nešto zaista fascinantno, piše u bibliji, "srce mudrog čoveka je na desnoj, a budale na levoj." I čini se da je moguće da pojedinac sam sebi pokaže da je to tako, jer ako zatvorim oči i kažem, "Ko ja?" Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

i pokažem na sebe, u mom slučaju bi to uvek bilo, naravno razmišljam o tome užasno dugo, ali pokazaću na desnu stranu grudi ili na glavu, što bi neki pojedinci mogli smatrati najvažnijim delom uma-tela. Možete li to prokomentarisati?

R: Da. Sve je to u knjigama. Razlog za to je što ljudi žele da znaju gde Sopstvo prebiva u telu. Zato je ovo izmišljeno tako da ljudi mogu pratiti misao-ja do posebnog srčanog centra na desnoj strani grudi. (SF: Pod pretpostavkom da je telo stvarno?) Da. Ali ja vam kažem da nema tela i nema srca. Ali opet, postoje neki ljudi koji se potpuno zbune. Gde Bog živi u nama? Gde svest počinje u nama? Zato kažemo, "Na desnoj je strani grudi." I vi pratite ja nazad do duhovnog srčanog centra na desnoj strani vaših grudi.

SR: Roberte, nekako sam doživeo šok ili osećaj deža vua večeras jer sam shvatio da sam čuo isti set ideja pre četiri ili pet meseci od vas. I pre četiri ili pet meseci kada sam vas čuo kako kažete, "Samo se usredsredite na Sopstvo i zaboravite svoje telo i situaciju u kojoj ste i probleme s kojima se suočavate ili koje pokušavate da rešite i samo se fokusirajte na Sopstvo," bio sam oduševljen i rekao sam, "Da, probaću to." I sada čujem isti set ideja meseci kasnije i shvatam, šta se dogodilo? Mora da sam zaboravio čim sam izašao na vrata.

R: (smeje se) To je obično slučaj. Zato moram da se vraćam ovde svake nedelje.

SR: Bio sam zaista oduševljen jer se sećam da sam vas pitao o tome, "Kakav izazov, stalno sam govorio," rekli ste, "Da!" Samo stalno misliti na Sopstvo i suočavati se sa svime u životu i samo stalno misliti na Sopstvo? I čoveče, bio sam oduševljen i interesovanje u grupi je bilo jako. Ne znam da li su se ostali sećali ali to je kao... Mrzim da vam kažem, ali to je kao da čujem isto predavanje i ništa se nije dogodilo između.

R: To je uobičajeno. To nije iznenađenje. Zato morate budno raditi na sebi, energično. (SR: Neverovatno mi je da sam mogao biti tako uzbuđen i oduševljen i dati neku vrstu posvećenosti ovde, a onda potpuno zaboraviti.) To je uobičajeno, ne brinite. Niste sami.

SJ: Možda bi neko mogao podići ruku ako je to iskusio? (SR: Još neko je to iskusio?) Još jedna osoba.

R: Džej želi da prebroji. (SR: Ali to je šokantno.)

R: Bili biste iznenađeni. Koliko ljudi sretnem prvi put i nakon jednog sastanka mi šalju pisma i telefoniraju mi i šalju mi razglednice, i kažu mi lično, "Roberte, bacam ti se pred noge. Ja sam tvoja majka, ja sam tvoj otac, ja sam tvoja sestra, ja sam tvoja žena, tvoj sam, radi sa mnom šta hoćeš." Obično kažem, "Ok, recite mi istu stvar za šest meseci." U to vreme oni obično nestanu. Našli su drugog učitelja ili su otišli negde van grada i, kao što Džordž kaže, zaborave sve. Ovo je obično spor proces. Zahteva posvećenost. Zahteva postepeno odvijanje bez traženja objekata,

bez traganja, vremena ili prostora, bez pitanja koliko će trajati. Ako možete imati taj stav i samo biti na satsangu, to bi bilo

dovoljno. Ne biste morali raditi nikakvu praksu. Ali zato što vas život udari pravo u glavu i ponovo izgubite put, morate iznova i iznova praktikovati sadhanu. Jednostavno zato što ste dozvolili sebi da reagujete na životne uslove. Ali kao što kažem, ako zaboravite na vreme, ako više ne mislite, želim da budem prosvetljen, jednostavno dođete na satsang. Nešto će se desiti, osetićete to vremenom. Sve vaše samskare će početi da otpadaju. Vaša karma će biti spaljena. Doći ćete do visokih zaključaka sami. I bićete tamo. Zato opušteno. Nema žurbe. Trebalo vam je čitav život da budete gde ste sada, možda dvadeset života, možda sto života, možda hiljadu života da budete ono što ste danas. Stoga, ponekad oslobađanje od svih vaših stvari ne dolazi preko noći. Prestanite da se borite. Prestanite da budete ljuti na sebe i prestanite da reagujete, sve je dobro.

SL: Roberte, ranije ste govorili da kada praktikujemo samoistraživanje, treba da mislimo o tome kao o silasku u naše srce? (R: Hmm.) Ako srce ne postoji - pa, koja je svrha toga, je li samo da pomogne fokusiranje?

R: Pomaže fokusiranje, pomaže koncentraciju. Čini vas jednousmerenim i daje vam nečemu da težite. (SL: Da težite, rekli ste?) Nečemu što sledite. Dok, ako vam to ne bih rekao, sve bi delovalo previše apstraktno. Dakle, dok ulazite u svoje srce, osećate kako se budite, postajete slobodni i osećate sreću i blaženstvo. (SL: Taj izvor se poistovećuje sa jednousmerenošću?) Da.

SG: Roberte, srce je poput metafore za blaženstvo i ljubav koju čovek počinje da oseća?

R: Da. Srce je metafora za Sopstvo. (SG: I polako postaje dom?) Polako postaje vi. Vi ste Sopstvo. Nema tela, nema srca. To je kao kada mi neko priđe i kaže, "Roberte, moram da se odmorim, veoma sam umoran." Ako vam kažem da se Sopstvo nikada ne umara, to vam neće pomoći. Jer ste umorni i osećate umor. Niste iskusili Sopstvo. Dakle, time što kažem da je Sopstvo sav mir i blaženstvo i da je nemoguće biti umoran. Umesto da vam ovo kažem, kažem, "Eno krevet, idi odmori se." I zahvalni ste što sam vam pokazao krevet i legnete i prijatno odremate. I tako je s duhovnim srcem. Gde odlazi ja kada ga pratim? Ako vam u ovoj fazi vašeg razvoja kažem da ne odlazi nikuda jer nikada nije ni postojalo, čudno ćete me pogledati. Jer to vam nekako ne pomaže u vašem sadašnjem stanju. Zato vam kažem da postoji duhovno srce na desnoj strani vaših grudi. To srce je Bog, svest, Sopstvo. I ako pratite ja do duhovnog srca, ja će na kraju nestati i vi ćete postati Sopstvo. To možete razumeti. Sad vidite zašto su sve ove priče izmišljene? Da bi prosečna osoba mogla učiniti nešto opipljivo. Mogu sedeti ovde i ponovo vam reći. Nema srca, nema Sopstva, nema ja, nema tela, nema Boga, nema prosvetljenja, a vi me gledate, šta sad da radim? (smeh) Zato vam pričam sve ove priče.

SU: Zašto onda moram da praktikujem?

R: Jer ne verujete da ste Sopstvo i nećete se probuditi. Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

SH: Da li je to verovanje? Da li verujete da ste Sopstvo? (R: Ne.) Mora biti direktno znanje? (R: Da ste Sopstvo?) Da. (R: Direktno znanje, da.) Nije verovanje. (R: Direktna svesnost.)

SF: Ako verujemo da ćemo postati nešto, to uvodi element vremena, a samo vreme ne postoji

R: Da. Vreme ne postoji. Prostor ne postoji. Ali sve dok osećate da ste još uvek telo, onda oni postoje za vas. Opet, to je kao da sanjate i ja pokušavam da vas probudim, ali vi nećete da se probudite. Previše se zabavljate. Ne želite da se probudite, tresem vas i tresem i udaram vas, ali vi odbijate da se probudite. To je ista stvar. Razlog zašto verujemo da umiremo je taj što nas Sopstvo pokušava iznova i iznova udariti da bi nas probudilo, ali mi nećemo da se probudimo. Tako nam na kraju zadaje poslednji udarac i mi izgleda umiremo. (smeh) Onda se vraćamo i sve ponavljamo ili izgleda da ponavljamo. Jednostavno zato što odbijamo da se probudimo.

SL: Roberte, rekli ste u jednom trenutku da smo za buđenje nekako predodređeni da se probudimo?

R: Da, takođe sam rekao da su svi osuđeni na raj, htjeli oni to ili ne. To je ista stvar. Probudićemo se! Svi ovde će se probuditi na kraju!

SR: Roberte, gde je osećaj opažanja unutrašnjeg svetla ili vibracionog tela, suptilnog vibracionog tela. Gde je to u odnosu na biti u ja?

R: To je ja. To ja vidi svetlo. Sećate se pesme "Vidim svetlo, aleluja?" (smeh) Vidim svetlo, čujem zvukove. (SR: I suptilno vibraciono telo?) Suptilno vibraciono telo je takođe ja. Nada, ja, sve isto.

SG: Dakle, svetla su upaljena i nikoga nema kod kuće, je li tako?

R: Kad su svetla upaljena, neko je kod kuće. Kad su svetla ugašena, nikog nema kod kuće.

SJ: Dakle, to je sve još uvek lično ja?

R: Sve je to eksternalizovani um ili lično ja. Sve je u ja. Kad god imate iskustvo, zar ja nije to koje ima iskustvo? Bez obzira koliko visoko iskustvo bilo, dođete i kažete mi, "Roberte, imam iskustvo." Zato kažem, rešite se ja i nećete ga imati. (smeh) Ne želite da imate iskustvo, to nije cilj. Cilj je postati beskorisnik.

SF: Svako iskustvo je u dualnosti. (R: Svako iskustvo, da.)

SR: To je više neka znanost ili osećaj ili osećanje?

R: To je čista svesnost. Znanost, Džnana.

SG: I to nije iskustvo?

R: Ne, to je daleko izvan iskustva. To ima smisla jer da bi imali iskustvo, mora postojati onaj koji doživljava. Neko mora imati iskustvo, ali ako nema nikoga, kako može postojati iskustvo? Čak i priče koje čujete u školi Džnane koje tvrde da bi Džnani bio stvaran, u trenutku smrti telo se rastvara i pretvara u dugu. Postoji škola Džnane koja veruje u ovo. Ali razmislite na trenutak, ako nikada nije ni bilo tela, kako se može pretvoriti u dugu?

ST: Odakle bi takve priče poticale?

R: Iz uma. (ST: Iz uma?) Određeni učitelji.

ST: U istorijskom kontekstu, postoji li neka tačka gde je učitelj podučavao takvom... (R: Da.) Da li je postojala značajnost u tome što je taj učitelj podučavao taj koncept u tom trenutku? Kao što vi koristite koncepte s nama da biste nam pomogli. Da li bi taj učitelj koristio taj koncept da pomogne?

R: Možda, ali morali biste pitati učitelja. Ne mogu govoriti u ime učitelja. Mogu samo preneti svoja sopstvena iskustva. Nema tela od početka. Dakle, telo se ne može pretvoriti u duge, ili boje, ili narandže, ili jabuke ili bilo šta drugo. (tišina)

ST: Roberte, znanost nije utemeljena ni u čemu fizičkom, potpuno je slobodna od toga? (R: Potpuno slobodna.) Potpuno slobodna. Dakle, ovaj budni san poprima prirodu budnog sna umesto da bude stvaran, zaista postaje - znate ga kao nestvarnog?

R: Baš kao voda u fatamorgani. Voda izgleda stvarna, ali istraživanjem ćete otkriti da nikada nije postojala. I tako je sa svetom. Svet izgleda stvaran, ali ako istražite i ispitate, naći ćete da nikada nije postojao.

SR: Dakle, osoba mi se obraća, Roberte, i očekuje odgovor, moj pravilan stav bi bio da vidim sve je šta?

R: Ne glumite. Vidite ono što vidite. Ne možete zamišljati da ne vidite nikoga dok razgovarate s nekim. (smeh) To je glupost. (SR: Imam li osećaj znanja da je ovo kosmički zvuk koji čujem? I kad otvorim usta, neki kosmički odgovor će izaći?) (smeh) Naprotiv. (SR: Naprotiv?) Ništa ne

glumite. Nećete zamišljati da ste nešto što niste. Morate biti istiniti prema sebi. Ali morate raditi na sebi dok ne dođete do tog mesta gde zaista osećate i znate i razumete i postanete svesni da je ceo univerzum svest. A osoba, mesto i stvar su jednostavno superpozicija na ekranu života.

SR: Ali ako bi osoba postavila pitanje i ja bih im odgovorio s mišlju da su pojedinačna osoba, samo učvršćujem svoj pogrešan stav da su pojedinačna osoba. Samo učvršćujem tu percepciju. Zar ne bi bilo bolje da ih jednostavno otpišem. (smeh) Tada ne učvršćujem tu pogrešnu percepciju.

R: Reci mi koliko prijatelja imaš, Džordže... (SR: Šta je važnije, prosvetljenje ili imati prijatelje?) Prosvetljenje, naravno, ali stvar je u tome da ne želite da se napravite budalom. (SR: Za Boga se isplati? Za prosvetljenje se isplati?) Želite da razumete odakle dolazite i budete istiniti prema sebi i postupate u skladu s tim. (SR: Ali onda ću zaglaviti u dualnosti?) Ne, nećete, jer radite na sebi. (SR: Kom sopstvu?) Svom sopstvenom. (SR: Ličnom sopstvu?) Naravno, radite da biste ga se rešili.

SR: Ne vidim kako ga se rešavam ako razgovaram sa osobom kao da je pojedinačno sopstvo i opažam sebe kao pojedinačno sopstvo, ne vidim kako...? Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

R: Zato što to stavljaš na sebe, glumiš. (SR: Ne, ne, ne glumim.) Ako ne glumiš, biće to potpuno druga priča. Tada bi video sebe i sve druge. Postojalo bi samo jedno Sopstvo. (SR: Da, to je više ono što trebam da čujem Roberte.)

SG: Izgleda kao nagli preokret – ono što izgleda stvarno sada ispada nestvarno, a ono što izgleda nestvarno ispada stvarno. Ima neka vrsta apsolutnog preokreta. Postoji li neka kritična masa koja deluje na sopstvo, ideš, ideš, i onda iznenada ovaj preokret nastupi?

R: Ne sviđa mi se izraz kritična masa. (SR: Da li ti se više sviđa hunki-punki?) Da. Kako počneš da radiš sadhanu... (prekid trake)

SG: Roberte, zašto ljudi nisu voljni da rade sadhanu, a ipak dolaze iz nedelje u nedelju?

R: Zbog vuče samskara. Vuča prošlih karmičkih obrazaca je vrlo jaka i čini te svetovnim, ali ipak si dotaknut nečim, u prethodnom životu, takoreći. Radio si sadhanu, primoran si da dođeš ovde u ovo vreme. Ali i dalje nešto te vuče, svet, univerzum, čini te veoma jakim, tako da nisi sposoban da radiš sadhanu. Ali kako dolaziš ovde iz nedelje u nedelju, iz meseca u mesec, iz godine u godinu, počinješ da se topiš. Baš kao snegović napolju u snegu i sunce izađe. Dan za danom, dan za danom, snegović počinje da se topi, topi, dok ništa ne ostane. Tako je i dok nastavljaš da dolaziš ovde, tvoje lično sopstvo počinje da se topi. Dok potpuno ne nestaneš i dođeš kući.

ST: Roberte, dakle život jeste, i on manifestuje sve ove pojedince, sva ova stvorenja iznova i iznova. Sva ova stvorenja se neprestano oblikuju i nestaju. Je li to kao fabrika simbola, je li to kao da se sve pojavljuje u svesti, postoji li značenje iza simbolike? Kosmološko...

R: Uopšte nema značenja. (ST: Nema značenja.) Nema nikakvog značenja. Treba da se zapitaš: "Kome se to pojavljuje? Ko to tako vidi?" I doći ćeš do zaključka da ne postoji, nikada nije postojalo, tvoje telo ne postoji i pitanje ne postoji. Imamo prašad koji je doneo jedan od naših dobrih prijatelja. Ukusni kolačići svih veličina i oblika. Prosledite na ovu stranu i prosledite na onu stranu. Jedite.

R: Imamo li neke najave? (SM: Da, imam.) Slušajte pažljivo ove najave. (Podeljeni transkripti za fotokopiranje, takođe studenti obavešteni da vrate transkripte)

SM: Roberte, postoje samo dve reči koje mi znače ceo svet, a to su tišina i bitisanje. Tišina i Bitišanje. Kad izgovoriš te dve reči, jednostavno odem u ništavilo. One su tako lepe i tako je mirno. Divno je, to je sve što mogu reći. (R: Da.) (kraj trake) [SADRŽAJ]

Prekursor Samoistraživanja: Gnušanje Prema Svetu 22. septembar 1991.

Robert: ...šanti, šanti, šanti, om. Dobar dan. (Studenti: Dobar dan Roberte.) Dobrodošli. Dobrodošli ste mi iz sveg srca, lepo je biti sa vama. Prošle nedelje, bilo to u četvrtak ili nedelju, pomenuo sam da je prekursor samoistraživanja duboko gnušanje prema svetu. Nekima od vas se to nije svidelo. Dobio sam nekoliko telefonskih poziva koji su mi govorili: "Ali Roberte, ja volim svet. Kako mogu imati gnušanje prema svetu." Zbog toga ću danas ovo razraditi. Kada kažem imati gnušanje prema svetu, govorim o diskriminaciji. Razlikovanju ispravnog od pogrešnog, šta je stvarnost, a šta prolazno. Ceo svet je promenljiv, nema postojanost. Zato što uživaš u drveću i cveću i mesecu i suncu, ne znači da ćeš biti srećan sve vreme. U svakom životu mora pasti malo kiše, kako kažu. Ti nisi svet. Ako koristiš ispravnu diskriminaciju, videćeš da je svet sam po sebi apsolutno ništa. Čak i ne postoji. Držiš se senke, privida. I ako veruješ u privid, uvek ćeš biti razočaran. Moraš biti razočaran jer sve se mora promeniti. Sve počinje u tvom umu. Ne kažem da treba da se odrekneš bilo čega. Da treba da pobegneš od svoje porodice ili svoje države, svog posla i živiš u pećini i reži na svet. Mislim na uviđanje u svom umu da je svet emanacija tvog uma. Stvorio si svet po sopstvenom liku. Vidiš svet na određeni način i reaguješ na njega, a da nikada ne razumeš da si sam stvorio ovaj svet. Ipak, ti nisi svet. Tvoja prava priroda je vrhunska sreća. Apsolutna stvarnost. Čista mudrost. Sat-čit-ananda. To si ti. Nikada nisi bio fenomen telo-um. Iako izgleda snažno i mnogi od vas se veoma duboko boje sveta. Negde u dubokim odajama tvog uma treba da budeš svestan da nisi svet. Nisi svoje telo. Ako se rešiš ideje tela, svet će nestati s njom. Ostavi svet na miru. Imati gnušanje prema svetu znači da si već neko vreme na ovom svetu. Okusio si ga, iskusio si ga. Nekako razumeš šta je i sada ćeš ga ostaviti na miru. Više nema moć da te plaši. Više nema moć da te povredi. Jer ti nisi povrediv. Više ne moraš da se svađaš ni sa kim, ili da se zauzimaš za svoja prava, ili da pobediš u argumentu. Te stvari ti više nisu važne. Tek tada možeš ispravno praktikovati samoistraživanje. Zato mi mnogi od vas govore da je teško praktikovati samoistraživanje. Pokušate neko vreme i postanete gnušani. To je zato

što ste privrženi svetu i svet ima veći uticaj na vas nego vaša praksa. Ne treba da misliš da ti svet može ponuditi bilo šta važno i da se raduješ. Uvek treba da se raduješ jer si Sopstvo, nepropadljivo Sopstvo. To je vredno radovanja. Ali bilo šta drugo na ovom svetu će te uvek razočarati. Ovo dolazi iz tvog iskustva. Imaš dobar posao, radio si mnogo godina. Kupio si sebi dom, imaš porodicu, decu, stvari se dešavaju. Možeš izgubiti posao. Tvoje dete može biti ubijeno. Razne stvari se dešavaju na ovom svetu. Stoga je onaj koji ima veru u svet budala. To opet ne znači da moraš da ga se odrekneš. U svetu si, ali nisi od sveta. Možeš raditi ono što si uvek radio, raditi, imati porodicu, kupiti kuću, ali oni nisu tvoji Gospodari. Nemaju uticaj na tebe. Ako izgubiš posao, isto si srećan kao kad si ga imao. Ako se nešto desi s tvojom porodicom, to te ne menja. Ti si i dalje apsolutna stvarnost. Ako ti kuća izgori, ne gledaš na svoju kuću kao na Boga. Razumeš, znaš istinu i držiš se istine. Kada su ove stvari o kojima govorim ispunjene u tebi, drugim rečima, kada imaš nepristrasnost i koristiš diskriminaciju, razvijaš ogromnu moć u sebi. Transcendiraš telo, počinješ da se širiš, postajući sveprožimajući, i osećaš da ceo univerzum emanira iz tvog uma. Tada možeš biti nazvan Džnanijem, potpuno si slobodan. Kako Džnani misli? Nekada je postojao predsednik banke koji je zaista uživao u svom poslu. Oženio se i imao troje divne dece. Išao je s njima u pećanje, išao je s njima na planinarenje. Zaista je voleo svoju porodicu. Došao je tornado u njegov grad i njegovo troje dece je uništeno, ubijeno u tornadu. Svi su bili silno uznemireni. Ali upravnik banke, koji je bio Džnani, jednostavno je gledao i posmatrao. Otišao je na sahranu svoje troje dece i gledao i posmatrao. Kada je sahrana završena, rodbina ga je opsela i rekla: "Ti ništarijo, nisi čak ni pustio suzu za svoju decu. Izgledalo je kao da te nije briga šta se dešava. Možeš li da se objasniš?" Pa je odgovorio: "Sinoć sam imao san i u snu sam bio kralj velike zemlje. Oženio sam se prelepom ženom. Imam tri sina. Išli smo zajedno u lov i voleo sam ih iz dubine duše. Onda je došao rat. Moja tri sina su otišla u vojsku i poginula. Onda sam se probudio. Pa za kim da tugujem? Za moja tri sina koji su poginuli u mom snu, ili za moje troje dece koja su juče poginula?" Obe slike su san. Ovaj budni san traje malo duže. To je jedina

razlika. Ne kažem da te nije briga šta se dešava. Imaš ogromnu ljubav i ogromnu samilosnost, ali imaš džnanu, mudrost. Beskonačnu mudrost. Transcendirao si svet i svet te više ne može povrediti. Razumeš da je sve na neko vreme, baš kao san. U snu prolaziš kroz život za životom, sanjaš da se utelovljuješ iznova i iznova, različiti si

ljudi i to se zapravo dešava u snu. Stvarno je. To je stvarnost sna. Ali kada se probudiš, nikuda nisi otišao i ništa se nikada nije dogodilo. I tako je i sa tvojim životom danas. Izgleda da trčkaraš, radiš stvari, ideš na posao, ideš u bioskop, seliš se iz države u državu možda. Prolaziš kroz sve vrste iskustava otkad si bio dete. Ali istina je da nikuda nisi otišao i ništa se nikada nije dogodilo. Nisi mogao nikuda otići jer si sveprožimajući. Ti si univerzum, nema kuda ići. Nema mesta za tebe i bilo šta drugo. Ti si vrhunska sreća. Ovo ne znači da od ovog trenutka treba da imaš stav: "Nije me briga. Nije me briga šta se dešava. Nije mi važno." To nije ono na šta mislim. Mislim na činjenicu da ćeš kroz samoistraživanje, malo po malo, transcendirati svet i svet će ti biti san. Ipak ćeš biti oličenje samilosnosti, ljubavi, mira i radosti. Neki ljudi kažu da vole svoj život i da bi želeli da žive zauvek kao svoje telo. Razmisli o tome. Možeš li zamisliti da pereš zube i čistiš koncem tri puta dnevno hiljadu godina. Da se tuširaš, da jedeš. Uvek pratiš ono što se dešava u svetu hiljadama godina. Molićeš se da umreš. Zato ljubazna priroda dozvoljava da živiš toliko dugo u svom telu kada se ne probudiš kao stvarnost. Imaš toliko godina i onda ti se daje još jedna šansa da dobiješ novo telo. I opet imaš priliku da pronađeš svoje Sopstvo, da koristiš diskriminaciju, da budeš sposoban da odvojiš pšenicu od kukolja, i opet ne uspevaš i uzimaš drugo telo i prolaziš kroz još iskustava. Ako počneš da puštaš svet, neću koristiti izraz "postani gnušan na njega." Ako počneš da puštaš svet, nešto će odmah početi da ti se dešava. Odmah ćeš duhovno rasti. Nešto će zauzeti njegovo mesto. U meri u kojoj pustiš svet sa svim njegovim problemima, sa svom njegovom lepotom, sa svim njegovim radostima i tugama, u meri u kojoj možeš to pustiti, u toj meri ćeš biti ispunjen duhom. Ako pustiš 20%, bićeš ispunjen 20%, ako pustiš 40%, bićeš ispunjen 40%. Praznina će uvek biti ispunjena. Prostor koji ostaviš kada pustiš biće ispunjen Bogom, svešću, nirvanom, nazovi to kako god želiš. Počećeš da osećaš mir i radost kakve nikada ranije nisi osetio. U onoj meri u kojoj možeš pustiti. Jedini način na koji možeš početi ovo da radiš je kroz praksu. Počinješ da negiraš sve. Više nisi vezan za osobu, mesto ili stvar. Ali prolaziš kroz pokrete kao da jesi. Ne osećaš pritisak ovog sveta. Nisi zbunjen promenama onoga što se svakodnevno dešava u tvom životu. Postaješ srećan, potpuno srećan u sebi. Osećaš ogromnu radost, blaženstvo u sebi. Počinješ da shvataš da nije telo to koje ovo oseća, telo ne postoji. To je Sopstvo koje se izražava kao Sopstvo. Ne brini se za ono što se dešava na ovom svetu. Postoji moć

i prisustvo koje brine o ovom svetu na pravi način. Došao si na ovu zemlju sa jednom svrhom, a to je da se probudiš. I sva iskustva kroz koja izgleda da prolaziš su za tvoje buđenje. Zato vam tako često kažem: "Ne sudite po iskustvima." Ne određujte gde ste u svesti na osnovu iskustava kroz koja prolazite u svom životu. Jer um želi da sudi i, kao što do sada znate, um nije vaš prijatelj. Um će učiniti sve da ostane živ i kontroliše vas. Tu koristite diskriminaciju. Shvataš da te um više ne može prevariti. Nema moć nad tobom. Ne može izazvati da plačeš kad vidiš nešto loše, da se histerično smeješ kad vidiš nešto dobro – postaješ uravnotežen. Sposoban si da hodaš kroz ovaj svet bez mane. Stvari će se dešavati, ali kome se dešavaju? Ne čistom Sopstvu, već mašti, sistemu verovanja. Onome ko veruje da su telo-um, tome se stvari dešavaju. Što je tvoj um jači, veća je reakcija na stvari koje se dešavaju u tvom životu. Kako nastavljaš da praktikuješ ove stvari, samoistraživanje će doći samo od sebe. Kada počneš da vidiš situaciju na ovom svetu, bilo da se tiče tebe ili samog sveta, gledaš nešto na televiziji, pitanje će se samo od sebe pojaviti: "Ko ovo doživljava? Kome se to pojavljuje?" I osmehnućeš se jer ćeš shvatiti da je iskustvo koje vidiš na televiziji, na vestima, iskustvo kroz koje prolaziš – laž. Ti nisi to i nešto u tebi će ti reći: "Ja doživljavam ovo. Posmatram ovo i osećam." Stoga pratiš ja-nit, pratiš ja-misao do izvora. Izvor je uvek svest. Kada se ja-misao vrati u svest, nikada nije ni postojala, ali ti postaje jasno. Kada se ja-

misao ne vrati u svest, tada se svet i njegove manifestacije pojavljuju stvarnim. Tvoji problemi izgledaju stvarni. Kada gledaš vesti, osećaš šta se dešava, jer ti izgleda stvarno. Jer je ja-misao aktivna, ja-misao radi. Čini da osećaš stvarnost sveta i sebe. Stoga moraš postati budan i zaista uhvatiti tu ja-misao prateći je nazad do centra duhovnog srca. I zaroni duboko u svoje srce. Gde je apsolutna sloboda, apsolutno blaženstvo i apsolutna radost. Ne dozvoli da te više zavaravaju. Ne veruj onome što ti oči pokazuju. Onome što ti uši čine da čuješ. Onome što tvoja čula žele da veruješ. Idi iznad toga. Možda će zahtevati malo napora, možda će trebati malo vremena. Ipak, moraš učiniti šta god moraš da učiniš da se oslobodiš vuče sveta. Ako si spreman, znaćeš šta da radiš. Ako si spreman, znaćeš šta da radiš. Ako si zauzet, zauzet, zauzet drugim stvarima, onda će te svet zgrabiti i naterati da veruješ ovo i naterati da veruješ ono, provući te kroz sve vrste iskustava gde ćeš plakati i vrištati i biti silno uznemiren. U drugim trenucima bićeš srećan i mislićeš da sve ide tvojim putem. Smenjivaće se. Bićeš kao jo-jo koji ide gore-dole. Imaš u sebi opremu neophodnu za transmutaciju sebe. Dolazi kao standardna oprema pri rođenju. U tebi je. Koristiš je na pogrešan način. Koristiš je da eksternalizuješ svet. Dok ono što zaista želiš da uradiš jeste da zaroniš u sebe i internalizuješ svet, povlačeći ceo univerzum nazad

u sebe, odakle je i došao. Obrćeš proceduru. Povlačiš sve nazad u sebe. Izašlo je iz tebe, mora se vratiti u tebe. To je spasenje. Kada sve, ceo univerzum, sve u njemu, bude uvučeno nazad u tebe, u svest. A drugo ime za ceo univerzum, sve što postoji, jeste ja. Zato što je ja živo i aktivno, doživljavaš ceo univerzum kakav jeste. Kada se ja vrati u centar srca, ceo univerzum se uvlači s njim. Zato kada odlaziš na spavanje i padaš u dubok san, obuzme te dubok mir, duboka radost. Pokušaj da se uhvatiš i vidiš. Ovo se dešava zato što se ja vraća u centar srca. I kada si u dubokom snu, ja je u centru srca i postoji samo svest. Kada bi samo mogao da se probudiš s ja i dalje u centru srca, bio bi emancipovan, potpuno slobodan. Ali ono što ti se dešava je da, zbog iluzije i maje, kada se probudiš, ja-misao izlazi iz centra i vraća se u tvoj mozak. Postaješ svestan tela i sveta i univerzuma. Tajna je biti svestan onoga što govorim i ne dozvoliti da ja izađe nazad. Već zadržati ja uvek u centru srca. Ovo radiš istraživanjem, ispitivanjem: "Ko sam ja? Šta je izvor ja?" Kako nastavljaš da ispituješ, ići ćeš s ja dublje i dublje, dok ne dođe vreme kada više ne izlazi. Izbor je tvoj. Šta svakodnevno radiš sa svojim životom? Gde su ti misli? Šta dozvoljavaš sebi da osećaš svakog dana? Jesi li srećan jer imaš odličan posao i zarađuješ mnogo novca? Ili jer imaš divnu porodicu? Ili poseduješ imovinu? Sve su te stvari privremene. Ne kažem da ne treba da radiš ovo. Ali moraš staviti prvo stvari na prvo mesto. Saznaj kako si stigao na ovu zemlju. Kako si dobio telo. Kako prolaziš kroz različita iskustva. Istraži, saznaj šta zaista jesi. Ne uzimaj samo moju reč, već provedi vreme idući duboko u sebe. Pokušaj ostaviti svet na miru. Ne brini se za ono što se dešava na ovom svetu. Neki od vas misle da je to sebično, ali ako ne poznaješ sebe, kako možeš brinuti o svetu? To je slepi koji vodi slepe. Nakon što si se probudio, onda vidi da li želiš bilo šta da uradiš sa ovim svetom. Ako želiš da učiniš ovaj svet boljim mestom za život. Ali do tada, spasi sebe. Kao što je Buda rekao, kada si u zgradi koja gori, ne staješ da se diviš slikama na zidu. Izlaziš iz te zgrade što brže možeš. Kažem vam: "Ne stajte da se divite svetu sa svim njegovim trivijalnostima, sa svom njegovom takozvanom lepotom i besmislicama. Spasite sebe. Postanite slobodni. Niko to ne može uraditi osim vas." (tišina) Slobodni ste da postavite bilo koja pitanja koja želite.

SC: Roberte, a šta je sa predavanjem? (R: Šta s njim?) Pa to izgleda teško uraditi.

R: Kome? (SC: Šta?) Kome to izgleda teško? To je ono što moraš da istražiš u sebi. (SC: Da.) Kome izgleda teško predati se? Šta u meni to čini teškim? (SC: Um želi da bude stalno pod kontrolom.) Šta je um?

Odakle dolazi? Ko mu je dao rođenje? (SC: Samo misli. Jednostavno dolazi samo od sebe.) Dakle, "Kome dolazi samo od sebe?" (SC: Dolazi meni.) To je to! Sada istraži mene. Ko je to ja koje ima problem? Odakle je došlo to ja? (SC: Ne znam?) Istraži, zapitaj se, postoji nešto u tebi što zna. Ne kaži da ne znam, jer ono što zaista govoriš jeste: "ja" ne zna. Ko je to "ja" koje ne zna?

SC: Nema odgovora na to?

R: Otkrij odakle dolazi nema odgovora. (SC: Sa istog mesta odakle je došlo pitanje.) Gde je to? (SC: Šta?) Gde je to? (SC: Ne može se rečima izraziti.) Nema reči. Ako nema reči, nema ni problema. (SC: Kakve to veze ima s predavanjem?) Kada uradiš sve što sam ti rekao da uradiš, automatski se predaješ. (SC: Oh?) Zato što ništa ne ostaje što želi da bude aktivno. (SC: Hm.) Sve se vratilo nazad u svest i potpuno si se predao.

SC: Kao da imam poteškoća sa spavanjem noću. I shvatam da je to samo ideja, ali ideja kao da preuzima?

R: Pokušaj da istražiš i shvatiš da je "ja" to koje ima poteškoća sa spavanjem noću. Ne ti, "ja." I opet ispituješ: "Šta je izvor ovog ja?" Ako ovo zaista uradiš, "ja"... (prekid trake) ... nikada nisi ti, uvek je "ja." Stalno pravimo ovu grešku pokušavajući da ublažimo naše nevolje, pokušavajući da pronađemo rešenja za probleme. To je teži način. Lakši način je da se rešiš "ja." Sećajući se da je ceo univerzum, problemi, sve prikačeno za "ja." Kako dopustiš sebi da pratiš ja-misao do izvora, sve stvari koje izgleda da te uznemiravaju će nestati.

SU: Roberte, shvatam da praćenje "ja" do izvora znači da ide od mozga do srca. Ali ne znam proces praćenja "ja."

R: Ne moraš postati previše tehnički. Sve što treba da uradiš jeste da zamisliš u svojoj mašti "ja" kako ide u centar srca i to radiš tako što ispituješ: "Ko sam ja?" To je ceo proces. Ispituješ šta je izvor "ja." To je jedini proces koji postoji. "Šta je izvor ja," jeste praćenje ja do izvora. To je ista stvar. I kako nastavljaš da sebe pitaš, prostor između pitanja postajaće sve veći i veći. Počećeš nalaziti utehu, mir u tom prostoru i ubrzo ćeš reći: "Ko sam ja?" i postaćeš nekako svemoćan, sveprožimajući na neko vreme. Osetićeš ogromnu radost koja izvire u tvom srcu. Onda ćeš izaći iz toga i opet ćeš reći: "Šta je izvor ja?" ili "Ko sam ja?" i opet će biti veći, duži prostor između trenutaka kada izgovaraš ove reči. U tom prostoru želiš da ostaneš. U tom prostoru između ispitivanja je nirvana, svest, tvoje istinsko Sopstvo. U toj tišini. Ipak, kad god izađeš iz toga i misli ti dođu u um, moraš nastaviti proceduru. "Kome ove misli dolaze? Osećam ih. Ko sam ja?" Svaki put kad kažeš: "Ko sam ja?" koristiš svoju maštu da pratiš ja nazad do izvora. Razlog zašto imaš problem s tim je, naravno, zbog onoga o čemu smo pričali

posle podne. Tvoj um je veoma uporan, veoma jak. Tvoj ego je veoma velik i on te grabi, čineći da osećaš i veruješ da su ovaj svet i tvoje telo stvarni. Stoga moraš nastaviti da praktikuješ: "Ko oseća da je svet stvaran? Ko se oseća uznemireno? Ko se oseća depresivno? Ko oseća probleme? Ko oseća telo? Pa ja." I vraćaš se direktno na pitanje: "Šta je izvor ja?" (kraća tišina) Ne gledaj na vreme. Kao što većina vas do sada zna, vreme i prostor zaista ne postoje. Oni postoje samo za "ja," za ego, za um. Stoga se ne trudite da mislite: "Koliko će ovo trajati pre nego što postanem slobodan?" Nauči da budeš centriran. Živi u trenutku. Uzmi korak po korak. Budi spontan. I sačuvaj svoj um od razmišljanja dalje od nosa. (kraća tišina) Dok vam govorim, čujem kako mnogi od vas uzdišu kao da nosite veliki teret na ramenima. Ništa nije u redu. Sve je dobro s vama. Verujte mi vam ovo kažem. To je kao kada kreneš na vožnju vozom. Uđeš u svoj kupe i kažeš kondukteru da te probudi kada stigneš na svoju stanicu i apsolutno nemaš ništa s tim. Isto je sa tvojim životom. Tvoj život je potpuno odmeren. Prolazi kroz iskustva kroz koja moraš proći. Ipak, apsolutno nemaš ništa s tim. Jer nisi svoje telo. Pa zašto se boriti? Ostavi to na miru. Što manje misliš, brže ćeš se probuditi. Hoćeš li da pročitaš o Džnaniju, Meri? (SM: Da, um-hm.) (Meri čita ispovesti jednog Džnanija, vidi se početak knjige za tekst)

R: Hvala ti, Meri. (SM: Hvala ti, Roberte.)

R: Da li još neko želi nešto da kaže?

SM: Imamo transkripte koji su stigli, na stolu.

R: Imamo transkripte za vas. Slobodno ih uzmite.

SE: Roberte, započeo si svoj govor rekavši da moraš imati gnušanje prema svetu, što pokreće duhovnu potragu, ali izgleda postoji razlika između gnušanja prema svetu i ravnodušnosti prema svetu, kao prelaz koji se dešava. Možeš li reći nešto o tome?

R: Da, počinješ shvatanjem da ti svet više nema šta da ponudi. Kako nastavljaš na duhovnoj potrazi, svet postaje sve manje važan za tebe. Dok potpuno ne prezreš ceo svet. Jer shvataš da te svet zadržava od tvog duhovnog putovanja svojom silom zvanom maja. Drži te, ima stisak na tebi i u meri u kojoj se gnušaš na njega i puštaš ga i prestaješ da mu dozvoljavaš moć nad sobom, u toj meri tvoja istinska stvarnost i istina tvog bića izlaze na videlo. Kako radiš na sebi, ovo se zaista dešava samo od sebe. Ne možeš izaći i reći: "Gnušam se na svet," jer onda praviš grešku. Moraš urasti u to. Sve dok ti je svet i dalje značajan, moraš temeljno istražiti i shvatiti zašto je svet potpuno besmislen. I nakon nekog vremena praktikovanja ovoga, postaćeš gnušan na svet.

SH: Zar gnušanje nije oblik negativne vezanosti? (R: Da, tačno, to je.) Zašto bi onda bio gnušan jer bi te to i dalje vezivalo za ono na šta si gnušan?

R: Ne, gnušan si na njega jer si praktikovao duhovno samoistraživanje ili druge metode na sebi. (SH: Ali onda bi ga jednostavno pustio i ne bi bio gnušan.) Puštaš ga, zato volim da koristim reč diskriminacija. (SH: Ne slažem se sa konceptom gnušanja...) Pa, gnušanje je reč. Jednostavno dođeš do tačke gde shvatiš: "Ceo ovaj svet me je učinio onim što sam danas, idiotom." (smeh) "Stoga ću pustiti ovaj glupi svet. Ne želim ga više, gnušam se na njega." Ponekad se moraš nekako naljutiti na sebe i nekako: "Do đavola, umoran sam od ovakvog života. Gnušam se na celu stvar," i onda će te diskriminacija naterati da odeš duboko u sebe i moći ćeš da praktikuješ kao što inače radiš.

SZ: Roberte, poslednji ili pretposlednji od osam ili deset koraka razvoja uvida ili napredovanja u uvidu preveden je iz palija kao "Gnušanje prema svetu." (R: Da.) I mene je to zbunjivalo na početku. U toj fazi, kao što kažeš, treba se posmatrati iz stanja transcendencije. Tada se vidi činjenica, kao što kažeš, odvratno je, ali te ne drži, ne drži čoveka. Tada imaš samilosnost i uvid i mudrost. Ali vidiš svet kakav jeste, odvratan je. Zaista jeste. (R: Hvala, to je vrlo tačno.) Ali sigurno je. Nikada to ne bih rekao nekome ko ne može potpuno da razume. Ali sa transcendentnog nivoa, zaista je tako. Ali čovek neće delovati na osnovu toga. Videti će sa samilosnošću, sa brigom, sa ljubaznom pažnjom, i ogromno se baviti detaljima sve te odvratne stvari ako ima ono... (R: Bez vezanosti.) Bez vezanosti? (R: Da. To je vrlo tačno.) Dakle, onda nije baš odvratno, da, jeste, to je tačno, jeste. Smatram da je tačno. Ali plačem zbog toga. (R: Da.) Suze ponekad poteku jer stvari koje čitam ili proučavam, ponekad samo situacije iz okoline... onda nekako osećam da negujem svoj očaj bez da sam u očaju. I taj osećaj bola jer zaista ne možeš pomoći. Ali ipak nećeš odustati od pomaganja. Nekako, osećaš to kao poziv za sebe.

R: Ovo je vrlo tačno što govoriš. (SZ: Da.) Deo je puta razvijanja sebe. (SZ: Tačno.) Prolaziš kroz fazu u kojoj si gnušan na ceo svet.

SZ: Da, čak i sa svojim studentima to radim. Kao što sam upravo imao ovog neukrotivog. Kaže mi da odem do autobuske stanice – potrošio sam sat i po da stignem do centra. (S: Imao si sreće.) I da ga odvedem na stanicu. Došao je iz Nemačke, nije znao, hteo je da ide u Santa Barbaru. I onda sam rekao: "Pa, pođi sa mnom." I onda sam video u čemu sam. Naravno, mogao sam videti: "Ne treba ovo da radim, ne treba mi." Vidiš unutrašnji glas kako izbija sa svim mogućim stvarima i onda nekako opazim: "Ne, ovo je tvoj put, ovo je tvoj Kian, odvratno je. To je ono u čemu si, to je tvoja sopstvena karma. Tako lepa obaveza bez da je obaveza.

R: To je dobar način da se vidi. Da, to je tačno. (SZ: I opažaš, jedan si deo toga i jedan nisi deo toga.) Tačno, prolazimo kroz faze. (SZ: Pretpostavljam da je čudno, bilo je.) Čudno jeste. Život je zaista čudan.

SE: Život je sranje, onda umreš. (studenti se smeju) Ono što mi je to učinilo, kada sam otkrio da je život sranje i onda umreš, nateralo me je da pomislim da postoji samo jedan izlaz. (R: Koji?)

Duhovnost, pronalaženje sopstva, samoistraživanje, predavanje. (R: To je krajnje znanje.) Inače se vratiš i život je opet sranje i opet umreš.

SH: To je zaista jedino rešenje, zar ne?

SZ: Ali to daje smisao životu. To je zato što se vidi istina, odvratno je. To je istina. Prvo spoznaj istinu, kao što Buda kaže. Život je težak, težak znači svašta. Nisko, odvratno i bolno, užasno bez kletve. Nije kletva, nije omalovažavanje. Samo se vidi kako jeste.

R: Naravno. Nije kletva i nije blagoslov. (SZ: Ne. Za obične ljude svet je ili kletva ili blagoslov. A ovde nije ni jedno ni drugo, ali si nekako veoma, ako je potrebno da sebe vidiš, ako je moguće, angažovan u njemu.) Da. Dakle, kada ti neko kaže: "Gnušam se na tebe!" reci: "Hvala." (smeh)

SZ: Treba biti pažljiv kome. To nije dobro za tu svest da se tako kaže. Postoji izvesna odgovornost, mislim ponekad. (R: Diskriminacija.) Diskriminacija, tačno. I ne pomaže drugoj svesti, hvaliti sebe zbog otvaranja. Onaj ko kaže da je odvratno. Kada onaj ko kaže da je odvratno odmah bi ukazao i projektovao na nekog i oni će reći: "Ja sam odvratan," i grudva snega.

R: Naravno. (SZ: Da.) Kako praktikuješ duhovnu sadhanu, sve ove stvari ti dolaze. Znaćeš šta da radiš. (SZ: Tačno.) Radite praksu. (SZ: Veoma dobro i od ogromne vrednosti za to.)

R: Imamo li još najava?

SZ: Roberte, moglo bi se jednako reći sa te tačke ili nivoa, umesto "odvratno je," moglo bi se reći: "divno je?" (R: Naravno.) Da.

R: Zavisi odakle dolazimo. (SZ: Da. Možda i kome se to govori? S kim se komunicira. Ponekad je pozitivnije videti to nego ovako, malo je teže razumeti. Samo se tako žalim onima koji razumeju.) (smeh) Ako ovo istražiš u sebi, sve informacije koje tražiš će ti doći. Sve će biti otkriveno. Sve je u tebi. I doći će vreme u tvom životu kada ćeš biti potpuno gnušan na svet. (SZ: Na šta?) Gnušan na svet. Sve će doći samo od sebe. (SZ: Samo, postoji opasnost u tome ako um nije nekako probuđen dovoljno?)... (prekid trake)

R: Uvek zapamti da nisi telo ili um. Da si čisti Brahman, apsolutna stvarnost, svest. Ti si nirvana, ti si sat-čit-ananda. To je tvoja prava priroda, i neka se tvoja prava priroda otkrije i probudiš se sada, mir. Hvala što ste došli. Bog vas blagoslovio, sve vas volim. Lepo provedite nedelju. Ne brinite, budite srećni. (smeh) (kraj trake) [SADRŽAJ]

Vera 26. septembar 1991.

Robert: Dobro veće. Neki od vas su zaspali pre nego što sam počeo da govorim. Trebalo bi da zaspite dok ja govorim, a ne pre. (smeh) Mnogi od nas još uvek traže reči. Dolaze ovde tražeći predavanje, govor. To očekuju. Reči imaju svoj značaj. Ako ste lekar ili advokat, mnogo pričate. Ali u istinskom duhovnom životu većina reči je besplodna, posebno u satsangu. Satsang je svest, a vaša istinska priroda je svest. Zato kada dođete i sednete u krilo svesti, nešto počinje da vam se dešava. Vaša karma, samskare, bivaju prevaziđeni i postajete slobodni, jednostavno imajući pravi stav na satsangu. To znači da morate da otvorite svoje srce. Morate da imate ljubav i samilosnost. Nikada ne treba da mislite šta ćete dobiti od satsanga. Treba samo da mislite šta ćete predati na satsangu. Predaćete svoje telo, svoj um, svoje takozvane probleme, sve stvari o kojima mislite veći deo dana. Na satsangu ih se odričete. Postajete prazna posuda tako da svest može da zasija. Zašto većina ljudi želi da postane samospoznata? Imaju divlje ideje o tome šta je samospoznaja. Veruju da će im život postati lak, da nikada više neće morati da rade, da mogu da izvode magijske obrede, da imaju okultne moći. Kao što znate, ništa od ovoga nije istina. Samospoznaja, svest, je sveprožimajuća apsolutna stvarnost, čista inteligencija. To je stanje znanja. Ne znanje nečega, već samo znanje. Kraj. Čak ni znanje sebe. Samo znanje, bivanje. To je stanje blaženstva, sreće. Ovo je vaša istinska priroda, potpuna sreća. Uvek ste bili potpuna sreća. Nikada nije bilo vremena kada niste bili potpuna sreća. Ipak, nekako ste se izmešali sa majom, iluzijom, i počeli da verujete da ste smrtno biće, odvojeno od svih drugih, koje mora da prođe

kroz iskustva da bi postalo prosvetljeno. To je zaista smešno. Napustili ste svoju istinsku prirodu, uvukli se u maju, i sada pokušavate da izađete iz nje. Istina je, nema maje. Nema iz čega izaći. Vi ste već to, i sve je dobro. Počinjemo da osećamo da postoji živo prisustvo u nama. Dok radimo na tom osećaju, to živo prisustvo se ispostavlja da smo mi. Ispostavlja se da mi nismo telo, ni um ni činilac. Mi smo to živo prisustvo. Nema imena za to. To je izvan reči i misli. Ali je tu, sija u svoj svojoj slavi. Osećate slobodu, ljubav, radost toga.

Kada dođete do tog stanja, svet vas više ne može povrediti. Svet više nema nikakvog uticaja na vas. Ne može vam pokazati ništa, da biste reagovali. Vi jednostavno više ne reagujete ni na šta. Postali ste to. Ipak, većina zapadnjaka želi da postane to živo prisustvo bez odricanja od svojih starih verovanja, svog konceptualnog mišljenja, sveg onoga što ih je činilo ljudima. Oni jednostavno žele da dodaju samospoznaju na vrh svega. Zato većina zapadnjaka nikada ne buđa u ovom životu, jer odbijaju da se isprazne. Sve njihove unapred stvorene ideje, njihova osećanja, moraju se razraditi. Zato sam danas podelio one knjižice, "Pod nogama Učitelja." Krišnamurti je to napisao kada mu je bilo šesnaest godina. Objašnjava vam šta morate da uradite. Dotakli smo se toga malo prošle nedelje kada smo govorili o diskriminaciji i nezainteresovanosti. Postoji nešto drugo što je veoma važno da razumete da biste postali samospoznati, a to je vera. Morate imati veru u nešto što još ne razumete. Vera je moćno oruđe koje koristite da se popnete na lestvicu do samospoznaje. Morate imati veru u sebe, veru u učenje, veru u učitelja, veru da će vam se desiti nešto divno. Ipak srećem toliko ljudi koji su tako dogmatični, samouvereni u svojim stavovima. Imaju sumnje, podozrenja, svakakve negativne simptome koji prolaze kroz njih, i žele da postanu samospoznati. Istina je da možete dogurati daleko sa svim svojim lošim navikama. Ali kažem vam, nikada ne možete potpuno da se probudite dok ih se ne odreknete, a vera vam pomaže da ih se odreknete. Postoji priča o Makundi, jednom od Rišija, Mudraca, iz davnina. Iz nekog razloga odlučio je da se oženi. Želeo je da ima dete. Ali bez obzira kako je pokušavao, njegova žena nije mogla da zatrudni. Prošle su dve godine, i rekao je, pomoliću se Šivi, jednom od Bogova. Molio se Šivi i rekao: "Gospode, tvoja volja je moja volja. Ne znam zaista šta je dobro za mene, ili šta zaista želim. Ali ti znaš šta želim u svom srcu, i ako je to ispravno za mene, desiće se. Ako nije, neće. Ali imam potpunu veru u tebe da šta god da se desi, to je tvoja volja i to je dobro." Molio se ovako dugi niz godina. Konačno mu se Šiva pojavio i rekao: "Sine moj, nikada nisam video takvu veru. Zaboravio si na sebe, na svoju porodicu, i samo si mene želeo. Zato sam ti se pojavio. Tvoja želja će se ispuniti. Imaćeš dete, ali moraš da napraviš izbor. Možeš imati dete koje je polu idiot i koje će živeti dug život, ili dete sa finim intelektom koje će živeti kratak život. Moraš da izabereš." Makunda je rekao: "Izabraću ovo drugo, ono sa oštrim intelektom." I Šiva je rekao: "Živeće do šesnaeste godine, a zatim će napustiti svoje telo." Makunda je prihvatio i došlo je vreme da dobiju dete, i dobili su ga. I u vrlo mladom uzrastu intelekt deteta bio je zapanjujući. Mogao je da memorije sve Vede kada je imao pet godina. Mogao je da govori pet jezika. Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

Bio je zapanjujući pesnik, pisac. Kako je odrastao, njegov otac je postajao sve tužniji i tužniji. Konačno ga je upitao: "Oče, šta nije u redu? Zašto postaješ tako tužan svaki put kada imam rođendan?" I Makunda mu je objasnio dogovor koji je sklopio sa Šivom. "Treba da živiš samo do šesnaeste, i onda moraš da odeš." Mladić je rekao: "Šiva te je uslišio. Možda će i mene uslišiti," i počeo je da se moli Šivi svakog dana. "Gospode, tvoj sam, i čini sa mnom šta želiš. Nemam želju. Znam samo da si me ti doneo ovde, i kada budeš spreman, uzećeš me nazad. Čini sa mnom kako želiš. Tvoja volja, ne moja, neka bude. Tvoj sam." I ponavljao je tu molitvu svaki dan tokom jedne godine. Konačno mu se i Šiva pojavio i rekao: "Sine moj, imaš veru svoga oca. Kada mi se neko tako moli, nemam izbora nego da mu pomognem. Zbog tvoje vere, kada navršiš šesnaest godina, ostaćeš u tom uzrastu zauvek." Pouka ove priče je vera. Zapamtite, Makunda je bio veoma napredan duhovno, a ipak je imao veru u silu i prisustvo, koje nije video ni osetio. Predao se toj sili i tom prisustvu. To je ono što je potrebno da bismo se probudili. Zato su ljudi poput Ramane

Maharšija uvek govorili da su predanost, vera i samoistraživanje ista stvar. Ne možete imati samo suvo samoistraživanje. Morate osećati ljubav. Morate osećati predanost. Morate staviti Boga na prvo mesto. Ako ne stavite Boga na prvo mesto, imaćete samo suve reči, i reči će vam dati oštar intelekt. Moći ćete da recitujete svašta, memorijete knjige, slušate predavanja i pamtite ih, a ipak se nikada zaista nećete probuditi. Zato Advaita Vedanta ponekad može biti opasna za neke ljude. Ipak, ako zaista pročitaju knjige o Advaita Vedanti, shvatiće da moraju razviti ogromnu veru. Pomislite na neke od učitelja koje poznajete ili o kojima ste čuli. Nisargadata, uvek se molio. Shvatio je da je svest. Bio je samospoznat, ali je istovremeno pevao, molio se, imao predanost. Zvuči kao kontradikcija. Jer možete reći: "Ako je neko samospoznat i zna da je sve što postoji, kome se onda moli?" Pokušajte da zapamtite da je sav duhovni život kontradikcija. To je kontradikcija jer reči ne mogu to objasniti. Čak i kada ste Sopstvo, možete se moliti Sopstvu, koje ste vi. Ramana Maharši je uvek imao pevanje u ašramu, molitve, pobožne himne. Ove stvari su veoma važne. Mnogi zapadnjaci, koji se izjašnjavaju kao ateisti, dolaze da slušaju predavanja o Advaita Vedanti, a ipak se ništa ne dešava u njihovim životima. Sve dok nemate predanost, veru, ljubav, diskriminaciju, nezainteresovanost, biće veoma teško probuditi se. Stoga oni od vas koji se dosađuju praktikujući samoistraživanje mogu postati veoma predani. Predajte sve. Odrecite se svog tela, svojih misli, svih stvari koje vas vezuju, kakve god probleme verovali da imate. Predajte ih svom omiljenom božanstvu. Praznite se dok to činite. Radite to mnogo. Postanite

ponizni. Imajte ogromnu poniznost. Ako to samo možete učiniti, postaćete miljenik Boga i nećete morati više da tražite. Ali naravno, izbor je uvek vaš. Šta jurite u životu? Za čim idete? Šta su stvari koje vas zanimaju? Šta god stavite na prvo mesto u svom životu, tamo vam je srce. Sve stvari koje su se desile u vašem životu do sada, zaboravite ih. Budite svesni stalno da nema grešaka. Ne postoji ništa iz prošlosti što može ometati vaš život ako postanete predani i imate veru u Boga. Bićete automatski zaštićeni od svega. I ako imate dovoljno vere, možete potpuno ukloniti sve karmičke aspekte svog života. Možete prevazići svu karmu. Možete učiniti život lakšim za sebe, ako imate veru. Mnogo je ljudi koji praktikuju Advaita Vedantu, i neki ljudi su večeras ovde koji zaista ne vole da čuju ove stvari. Oni samo žele da čuju kako kažem da ste svest. Sve je dobro. Vi ste apsolutna stvarnost. Vi zaista niste vaše telo ili vaš um-fenomen. Ipak, čim napuste ovu sobu vraćaju se u svoja pokvarena sopstva, sa svim negativnostima i svim besom, i svim povredama, i svim sumnjama, i svim stvarima koje su nosili u sebi godinama. Neki od ovih ljudi me zovu. Kažu: "Roberte, tako se dobro osećam kada sam s tobom na času, ali kada me svet uhvati, vraćam se svom starom sopstvu." Uvek ih pitam "Koju praksu praktikuješ?" i obično odgovore "Pokušavam da praktikujem samoistraživanje." Onda kažem, "Imaš li predanost? Imaš li samilosnost? Imaš li poniznost? Imaš li nezainteresovanost?" i obično kažu, "Ne zanimaju me te stvari. Samo želim da postanem samospoznat." To je zaista smešno, jer samospoznaja znači da ste se odrekli svih onih stvari koje smo upravo pomenuli. Samospoznaja znači da ste se ispraznili. Više nemate strah, anksioznost. Niste toliko zainteresovani za svoje telo. Volite Boga. Kako volite Boga? Tako što volite sve u univerzumu, tako što se pomirite sa celim univerzumom. Počinjete sa mineralnim carstvom, i želite da vidite da li postoji išta u mineralnom carstvu što ne volite. Kada ste poslednji put šutnuli svoj auto? Bilo šta u mineralnom carstvu, zapamtite sve je Bog. Bog nije osoba. Zatim prelazite na biljno carstvo, i razmišljate da li postoji išta u biljnom carstvu što ne volite, otrovni bršljen, repa, bilo šta, jer je sve u biljnom carstvu Bog, i morate se pomiriti s tim. To ne znači da morate voleti repu ili otrovni bršljen, ali ne treba ni da ih ne volite. Treba da budete neutralni. Otrovni bršljen ima svrhu. Možda je ne razumete, ali postoji valjan razlog za sve. Sve ima svoje mesto. Kada ste se pomirili sa mineralnim carstvom i biljnim carstvom, možete ići više ka životinjskom carstvu, i to je nezgodno, jer su životinje samo jedan korak udaljene od ljudi. Kada govorim o životinjskom carstvu, mislim na bube, insekte, sve. Postaje veoma osetljivo ako ste mesojed. Možda nikada

niste videli kroz šta životinje prolaze pre nego što budu zaklane. Morate se pomiriti sa životinjskim carstvom. Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

Zatim prelazite na ljudsko carstvo, i razmišljate da li još nosite stare povrede. Neko ko vas je povredio i kog prezirete. Razmišljate o ovim stvarima, i vidite da je sve bilo karmički od početka. Niko me nikada nije povredio. Šta god da se desilo u mom životu bilo je ispravno. I šaljete misli ljubavi i mira svakom ljudskom biću. Opraštate svima. Takođe opraštate sebi za sve stvari koje ste učinili. Kada ste u stanju da ovo uradite, došli ste veoma visoko, jer ste oslobodili sebe od posledica karme. Znam da neki od vas kažu da često pričam o karmi. Ipak morate shvatiti da će karma postojati za vas kao stvarnost sve dok verujete da ste telo, um i činilac. I većina vas veruje ovo čak i ako kažete da ne verujete. Ako želite da vidite šta mislim, setite se trenutka kada ste jutros ustali iz kreveta. Na šta ste reagovali? Šta vas je povredilo? Šta vam se nije svidelo? Ko vas je uvredio? Kada vam se neko ubacio ispred kola, jeste li ga prokleli? To vam pokazuje da još uvek verujete da ste telo. Moramo prestati da koristimo intelekt i prestati da zamišljamo da nismo telo. Vi ste telo-um sve dok reagujete na život. Zato kažem da morate imati poniznost i veru. Kada vam postane teško, molite se Bogu. To je osnovno. Možete se moliti Bogu i reći: "Gospode, ne mogu prestati da reagujem na situacije. Umesto mene se zauzmi. Ukloni sve ove stvari koje su me sprečavale da idem dalje na putu. Daj mi snagu da prevaziđem ono što moram da prevaziđem." Ako se ovako molite i imate veru, ono što zovete Bog će uvek priteći u pomoć. Sa vama sam već duže vreme, sa većinom vas. Nisam učitelj koji putuje po zemlji i drži predavanja. Kada čujete za nekoga ko se pojavi koga niste čuli godinama, postanete oduševljeni i kažete: "Želim da odem i vidim tog učitelja." I učitelj vam može reći sve dobre stvari, jer ga nećete videti ponovo do sledeće godine. Može vam reći: "Ne brinite ni o čemu, vaša apsolutna stvarnost, vi ste čista svest, vi ste čista inteligencija, potpuna svesnost, sat-chit-ananda, Brahman. To ste vi. Zbogom. Vidimo se sledeće godine." (smeh) I to je sjajno. Ali kada ste na satsangu, sa učiteljem koji vas viđa stalno, dolazimo do suštine. Ulazimo u oblasti gde boli. Jer ako vam stalno govorim sve te dobre stvari i vi se vraćate, počećete da mi se žalite da se ništa ne dešava u vašem životu. Ovo nije sistem verovanja. Ne treba ni u šta da verujemo. Treba da preduzmemo akciju i učinimo da se desi. A akcija je vera i molitva, razvijanje samilosnosti, poniznosti, razumevanja duboko u skrovitostima našeg srca da smo apsolutna stvarnost, mi smo svest. Ipak još uvek moramo dosta raditi da bismo se rešili koncepta fenomena telo-um. Donedavno, znanje da ste svest i da ste apsolutna stvarnost bilo je dato samo određenim učenicima. Nije bilo dato svetu, jer, kao što znate, svet zloupotrebljava ove stvari, kao što to čini i sada. Toliko je knjiga o Advaita

Vedanti, toliko učitelja koji podučavaju Advaiti, to postaje uobičajeno. Neko mi uvek govori o novom učitelju, i ljudi jure da vide tog učitelja. Ono što bi radije trebalo da radite jeste da radite na sebi. Zaboravite na učitelje i zaboravite na knjige. Ali shvatite odakle dolazite. Budite iskreni prema sebi. Vidite stvari koje izlaze iz vas, stvari na kojima morate raditi da biste ih se rešili, i neka stvari idu kako idu. Ali budite potpuno iskreni prema sebi. Ako znate da imate neke loše navike, puno besa, ogorčenosti, u sebi, možete se moliti Bogu da ih se reši. I vaše molitve će biti uslišene. Tu dolazi vera. Kada se molite Bogu, imajte veru da će biti uslišeno. Ali nikada se ne molite za stvari. Uvek se molite da Božija volja bude ispunjena. Božija volja je uvek dobra volja. I istovremeno sa vašom molitvom, predajte sve. Tada možete predati svoje telo, i svoj um, i svoju takozvanu karmu, i svoje loše stavove. Dajte sve Bogu. Kada ovo uradite, desiće se nešto veoma zanimljivo. Upoznao sam mnogo ljudi na svojim putovanjima koji su bhakte, i rekli su mi: "Imam takvu predanost i ljubav prema Bogu toliko godina. Nikada nisam pročitao knjigu o Advaita Vedanti, ali sam odjednom počeo da se pitam, 'Ko sam ja? Ko je to ja ko ima svu ovu predanost? Da li je ja odvojeno od mene?' I došao sam do spoznaje da sam se sve ovo vreme molio jednom Sopstvu, jednoj stvarnosti. Ali ovo mi je došlo samo zbog moje predanosti, moje vere." Nije li ovo bolje od čitanja knjiga o ovim stvarima, čitanja suvog znanja, i onda postajanja delom škole

pričanja, gde se sastajete sa svojim prijateljima i pričate, i pričate, i pričate, i pričate, i pričate, i pričate, i pričate o Advaita Vedanti, Sopstvu, svesti? Kakav gubitak energije, jednostavno morate da odlučite šta zaista želite. Da li želite suvo intelektualno znanje, ili želite da se probudite u sebe? Ako želite da se probudite u sebe, morate nešto preduzeti u vezi toga od mesta na kome ste sada. A to ne znači da morate početi da afirmišete: "Ja sam apsolutna stvarnost." Radije morate početi da negirate sve stvari koje vas drže u svom stisku, sve one stvari poput loše naravi, sumnji, besa. Morate početi tako što ćete se rešiti tih stvari i predati ih Bogu. Tek tada će Advaita Vedanta doći sama od sebe. Ali morate to uraditi. Shvatam da neki od vas ne vole da čuju ove stvari, jer govorite sebi: "Molitva? Odavno sam to odbacio." Da, ali gde ste sada? Šta ste dobili? Jeste li postali slobodni? Verovatno imate više problema sada, takođe, nego što ste ikada imali. Čak i ako nemate problema, još uvek ste vezani za svet, i idete gore-dole sa berzom, gore-dole sa načinom na koji svet funkcioniše iz dana u dan. Ako čujete nešto dobro, srećni ste. Ako čujete nešto tužno, postajete bedni. Zaglavljeni ste u maji. Ovo je ono na čemu morate raditi. Ovo je ono što morate uraditi. Imate svoj posao pred sobom. Da vidimo koliko vas može početi to da radi. Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

Slobodno postavljajte pitanja.

SL: Roberte, kada kažeš moli se, kako se moliš? Poput, Tvoja volja neka bude?

R: To se desilo kada si kasno ušao. Propustio si, pričali smo o tome. Jednostavno se moliš ovako: "Gospode, ništa ne želim, ništa mi ne treba, ništa ne želim osim tvoje milosti. Nauči me putu. Voli me, vodi me. Predajem ti svoje telo, svoje probleme, svoj um, svoje srce, uzmi, tvoji su. Tvoja volja, ne moja, neka bude." Tako nešto.

SL: Nisi pomenuo karmu upravo. Da li je to deo onoga što je predodređeno? Pustiti to. Pustiti stvari da se dese koje treba da se dese? (R: Ne čujem te dobro.) Da li je to ono što je deo toga, predodređenost? Pustiti telo da radi ono što treba da radi?

R: Zaboravi na predodređenost, jednostavno predaj sve Bogu. (SL: Kako to...?) Samo se potpuno predaj. Predaj sve. Reci Bogu da uzme tvoju predodređenost. Daj sve dok ne postaneš ništa.

SL: Dakle, to je drugi pristup samoistraživanju? Jer si rekao da ako to uradimo onda automatski prelazi u samoistraživanje?

R: Kada to radiš duže vreme, počećeš da shvataš, ko ovo radi? I videćeš da sam to ja koji ovo radi. "Ko sam ja?" Automatski ćeš ući u samoistraživanje. Ipak, neki od vas neće morati da ulaze u samoistraživanje. Potpunim predanjem možete se probuditi. Jer zar ne odustajete od svega kao u samoistraživanju. Predajete sve Bogu, svoje ideje, svoja verovanja, sve. I u samoistraživanju takođe negirate sve. Negirate ceo univerzum u samoistraživanju. Tako da vidite da su oboje isto. Ideja je jednostavno odreći se svega. Nemati svoju volju. (duga tišina) Om šanti, šanti, šanti, mir, mir... (kraj trake) [TOC]

Pet koraka do samospoznaje 29. septembar 1991.

Robert: Dobar dan. (Učenici: Dobar dan) Zadovoljstvo je ponovo biti s vama. Pozdravljam vas svim svojim srcem. Ako ste ovde prvi put, možda mislite da smo malo ludi i u pravu ste, više smo nego malo ludi. Ne obraćajte previše pažnje na reči. Otvorite svoje srce i pustite sve. Budite srećni. Nemate čega da se plašite i ni o čemu da brinete. Sve je dobro. Nedavno sam podelio sa vama četiri principa Džnana-Marge. Ko se seća? Bilo ko?

SY: Sve je projekcija uma? Prvi. (R: Sve je šta?) Projekcija uma.

R: Da. Ceo univerzum je projekcija uma. Sve što vidite na ovom svetu, sve što se dešava u vašem životu je projekcija vašeg uma. Nema supstance, nema vrednosti. Vi ste kreacija univerzuma. Šta je drugi? (učenici pogađaju)

SE: Mi ne preovlađujemo. Nema početka nema kraja.

R: Da. Mi ne preovlađujemo. Ne postoji supstanca iza vašeg postojanja. Niste došli ni iz čega. Nikada niste rođeni. Nikada ne možete umreti. Vi ste ništa što možete zamisliti. I vaš život kakav se pojavljuje ne postoji. Šta je treći?

SG: Ne postoji ego. Sve nema ego?

R: Da. Ništa što postoji nema ego. Ne postoji ego koji bi podržao bilo šta. Sve ove godine ste verovali da imate ego i da ga se morate rešiti. Ne postoji ego kojeg treba se rešiti. Ako ne postoji ego, nema ništa da se radi. Nema čega da se plašite i nema protiv čega da se borite. I četvrti? (učenici ponovo pogađaju)

SM: Da li je razumevanje ono šta realizacija nije?

R: Da. Razumevanje onoga šta samospoznaja nije. Nikada ne možete razumeti realizaciju. Ali možete razumeti šta nije. Sve što postoji nije. Kada se svega rešite, realizacija se pojavljuje sama od sebe. To je u transkriptima. Podeliću danas i u narednim nedeljama pet koraka do samospoznaje. Zašto postoji pet koraka do samospoznaje? Zato što sam ih upravo izmislio. (smeh)

Samospoznaja je sama po sebi ono što jeste. Nema veze sa koracima. Samospoznaja jeste. To je ništa što možete zamisliti. Ne morate da je tražite. Ne morate da pokušavate da je nađete. To je kao da neko u okeanu odluči da drži kurs o tome kako pronaći okean i svi dotrče da slušaju, a svi su u okeanu. Vi ste sama realizacija. To je vaša prava priroda. Razlog zašto delim ovih pet koraka sa vama je taj što su pet koraka deo ličnog sopstva. Ego, ja-misao, pet koraka su uključeni u njih. Kada radimo na pet koraka u relativnom svetu, postajemo svoje sopstvo, probuđeni i slobodni. Prvi korak je: Molitva i predanost. Drugi korak je: Naporom postignuto stanje bez misli. Treći korak je: Podela svetlosti i zvuka. Četvrti korak je: Praznina, i Peti korak je: Blaženstvo. Ponavljam, realizacija nije korak. Otkrivate da ste to kada su koraci ispunjeni. Počećemo sa prvim. Dotakli smo se toga prošlog petka...prošlog četvrtka. Pričali smo o ovim stvarima. Na početku, kada neko tek krene na put, pa čak i kada je na putu duže vreme, molitva i meditacija ili molitva i predanost su veoma važni. Ne verujte da ste prevazišli to stanje. Molitva i predanost idu ruku pod ruku. Postajete predani Bogu koji je u vama i molite se Bogu u sebi. Ipak se ne molite za stvari. Molite se da Božija volja bude ispunjena kroz vas, kao vi, i to vas čini predanim božanstvu kome se molite. Predajete sebe. Odričete se celog svog života i svega što mislite da je važno. Uključujući vaše probleme, vaše povrede. Ove stvari su vam važne ili ih ne biste nosili sa sobom. Stoga ih se odričete kada počnete da se molite ispravno. Više ih ne morate nositi. Počinjete da osećate i znate da je ovo Božiji univerzum i da se Bog pojavljuje kao oblik. Vaš oblik, oblik univerzuma, životinja, minerala. Bez Boga ne bi bilo nikakvog oblika. Sve dolazi od onoga što zovemo Bog. Stoga reagujemo na sve kao što bismo reagovali na Boga sa ljubavlju i mirom i samilosnošću, sa poniznošću i radošću. Sve je Bog u izražaju. Ako je sve Bog i Bog je supstrat sveg postojanja, onda je sve savršeno. Nema grešaka. Greške dolaze iz vašeg osećaja ličnog ja. Kada osećate da je nešto pogrešno, to je zato što osećate da ste lično sopstvo. Niste se predali Bogu kroz molitvu i predanost. Morate stoga početi da se potpuno predate, predate sve Bogu, zaboravite na svoje nevolje, zaboravite na svet, jednostavno se odrecite. Kako počnete ovo da radite, nežno kliznete u stanje broj dva. Stanje bez misli bez napora. Kako predajete sve, vaš um postaje potpuno smiren. I bez napora odbacujete svoj mehanizam mišljenja. Na neki način prestajete da mislite. Vaš um postaje na neki način prazan. Ne mešajte ovo sa prazninom. To je prelepo stanje bez misli. Dozvolite mi da vas podsetim da obično ne kliznete u to stanje tako brzo. Može Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

potrajati mnogo godina, mnogo inkarnacija samo da prođete kroz stanje molitve i predanosti. Morate postati zaista predani, veoma moliveni da biste potpuno predali svoj život tako da vaš um postane miran, smiren, spokojan. Počinjete da osećate dubok mir. Sreću kakvu nikada niste osetili. Svet više nema vrednost. Osećate se dobro većinu vremena. Kako nastavljate ovim

putem, postepeno kliznete u treći korak. Počinjete da vidite svetlosti i svetlost se povećava. Kad god zatvorite oči, pa čak i kada ne zatvorite oči. Svetlost je poput svetlosti hiljadu sunaca. Izgleda kao da je svet u plamenu. Mnogi od vas su ovo videli. Takođe počinjete da čujete predivnu muziku sfera. Slušate i najlepša muzika počinje da svira. Ponekad dobijete oboje. To su darovi milosti. Ceo univerzum je ispunjen svetlošću, to je čista svetlost i predivni muzički zvuci. Blaženi zvuci ulaze u vaš život. Ako ljudi ovo ne razumeju, veruju da je to to, da je ovo najdalje što mogu stići. Ali to je samo početak. Kako sedite u tišini i postajete apsorbovani u svetlost i zvukove, ulazite u prazninu koja je četvrti korak. Praznina, za razliku od stanja bez misli bez napora, je duboka radost. Duboka ljubav. Potpuno ste slobodni u tom stanju. Gledate u svet, u univerzum, u svog bližnjeg i ono postaje praznina. Tu nema ničega osim duboke ljubavi, dubokog mira. Dubljeg nego što ste ikada osetili. Još uvek ste svesni da još uvek doživljavate ova stanja. Praznina nije tamna i nije svetla. Nema nikakve veze sa svetlošću i tamom. To je nešto što ste postali. Nešto tako divno, tako veličanstveno, da nema opisa tog osećaja. Kako nastavljate u ovom stanju, padate u stanje potpunog blaženstva. Blaženstvo je ponovo reč koja se ne može opisati. Čini da se sreća oseća kao ništa. Nije sa ovog sveta. Čak je i ne doživljavate. Jednostavno uživate u njemu. Kada ste u blaženstvu, tada se potpuno gubite. Lično ja, lično sopstvo u tom trenutku više ne postoji. Rastvoreno je zauvek. To je stanje iz kog se ne možete vratiti. To nije nešto što osećate dok meditirate pa se onda vraćate ličnom sopstvu. Ne postoji lično sopstvo. Gotovi ste sa svojim egom, sa svojim ličnim sopstvom i sa ja-misli. Postali ste ništa. Istopili ste se. Uništeni ste. Ipak ste živi. Osećate da ste živi i ne znate kako živite. Jer takozvani život koji ste doživljavali ranije više ne postoji za vas. Postali ste Sopstvo i možete se smejati. Jer shvatate da ste uvek bili Sopstvo. Nikada nije bilo vremena kada niste bili Sopstvo. Slobodni ste, potpuno slobodni. Svet više nije svet koji ste nekada poznavali. Nastavljate da vidite slike, ali slike su kao ispisi kredom na tabli. I vi ste tabla. Slobodni ste, potpuno apsolutno slobodni. Sada postoje mnogi načini na koje vam se ovo dešava. Većina ljudi prolazi kroz ova stanja veoma sporo. Ima onih koji prolaze kroz svih pet stanja odjednom iz nekog nepoznatog razloga. Doživljavaju sva stanja istovremeno. Kao da preskaču hiljade godina u svojoj evoluciji.

Kako prolaziš kroz stanja? Kroz pet koraka? Misleći na njih. Koristiš svoj um, koristiš svoj ego da misliš o pet koraka. Posmatraš sebe, radiš na sebi. Ponekad uopšte ne moraš da radiš. Oni dolaze sami od sebe. Hajde sada da pričamo o tebi. Gde misliš da si što se tiče pet koraka?

SE: Na pitanje, nula.

R: Nemoj da se omalovažavaš, već budi iskren prema sebi. Možeš da zaključiš po načinu na koji reaguješ na život. Gde ti je interesovanje. Ako se još uvek petljaš po svetu i svet ti je važan, onda znaš da samog sebe sprečavaš da iskusiš pet koraka. Pogledaš svoj život, vidiš šta te interesuje. Stvari na ovom svetu koje su značajne za tebe. Stvari koje te čine srećnim. Stvari koje te brinu, čine te nesrećnim. Sve su to hendikepi. Kad god posvetiš svoj um problemu, bilo čemu na ovom svetu, samog sebe sprečavaš da napreduješ. Zato je napisano: "Gde ti je um, tamo ti je i srce." Naučili smo, mi koji smo ovde, da svet nije onakav kakvim se čini. Ne postoji takozvana trajna sreća na ovom svetu. Možeš postići oblike sreće, oni ne traju. Naučiš da čim tvoj um počne da misli, odmah ga zgrabiš i promeniš njegov tok. Usporavaš svoj um bilo kojom metodom koju možeš. Vidiš svoj um kao svog neprijatelja. Tvoj um nije tvoj prijatelj. Ne treniraš svoj um, nego odtreniraš svoj um. Odtreniraš svoj um jednostavno posmatrajući sopstvene misli, gledajući sebe kako misliš, ne reagujući na svoje misli, ne reagujući na ono što se dešava u tvom svetu. Dok to radiš, počinješ da iščezavaš. Nalaziš mir. Nalaziš mir. Postaješ slobodan. Postaješ ljubav. Više ne pričaš previše. Više ne pokušavaš da procenjuješ svet ili svoju poziciju. Više nigde ne nalaziš zamerku. Postaješ sopstveno iskustvo. Proširio si se. Nekada si bio zaokupljen sobom kao telom, svojim zdravljem, zaokupljen svojim poslovima. Ali sada, iako si uključen u svet, nisi od sveta. Svet nema uticaja na tebe. Svet ti ne može ništa pokazati. Ne može ti ništa učiniti. Svet je isto što i tvoje telo. Ti nisi telo, ti nisi svet, ti nisi svoj um. Ti si nešto potpuno drugačije. To

nešto drugačije je neizrecivo. Primer za to je jednostavno kada pogledaš kroz prozor. Većina vas posmatra drveće, brda. Kada Džnani pogleda kroz prozor, on vidi prostor koji je supstanca drveća. Kada prosečna osoba gleda u svet, vidi forme, vidi stvari. Džnani uvek vidi prostor. Svet sam počiva u prostoru. Taj prostor je ono što se naziva svešću. Forme dolaze i odlaze, ali prostor ostaje. Kada misliš o svom telu, misli o njemu kao o prostoru. Forma se stalno menja od bebe do mlade devojke ili mladića, do sredovečne žene ili sredovečnog muškarca, do starca, do starice i ubrzo je nestala, ali njen prostor ostaje. Prostor se nikada ne menja. Novo telo dolazi da igra, staro telo je nestalo. Novo telo se rađa u prostoru. Takozvana tajna je identifikovati se sa prostorom. Tvoja stvarna priroda je oduvek bila prostor. Kada se identifikuješ sa prostorom umesto sa telom, staviš tačku na sebe kao telo, kao ego, kao lično sopstvo. Prostor je sveprožimajući, sveprisutan. Probudi se u sebe. Probudi se! Mnogi ljudi veruju da je kreativna inteligencija svest, Sopstvo. Ljudi poput Mocarta, Betovena, Da Vinčija, Platona, Aristotela svi koriste kreativnu inteligenciju i mi gledamo na to kao na nešto dobro. Ipak ta kreativna inteligencija... (prekid na traci) ...Telo samo po sebi je inertno. To je komad mrtvog mesa. To ne može da se prehladi. Kako komad mesa može da se prehladi. Telo samo po sebi ne može ništa, ono je samo meso i kosti. Kreativna inteligencija pokreće telo. Kreativna inteligencija čini da se telo kreće kao lutka. Ipak većina nas veruje da ako imamo kreativnu inteligenciju to je dobro. To je samo drugo ime za tvoj um. Iako se čini da stvara divne stvari. Svi veliki umetnici, veliki muzičari, veliki filozofi su koristili kreativnu inteligenciju. Ipak ona te ometa od buđenja. Ne kažem da je nešto loše u tome biti veliki muzičar, veliki umetnik, veliki filozof ili šta god da radiš. Ali istina je, to nije Sopstvo. Čvor mora biti razbijen. Kada se čvor razbije, Sopstvo zasija kao ono samo. A način na koji razbijaš ovaj čvor, ili jedan od načina, je kroz samoistraživanje. Samo zato što stvaraš nešto divno, recimo da si Ajnštajn, radiš na teoriji relativnosti. Što se ljudske rase tiče, smatramo Ajnštajna genijem. On je koristio kreativnu inteligenciju da otkrije mnoge divne stvari kroz matematiku. Ipak kakvu korist to donosi svetu. Možda izgleda da unapređuje svet za jedan stepenik, ali zapravo gradi ego. Pitanje koje je Ajnštajn trebalo sebi da postavi je: "Ko je otkrio relativnost? Kome ovo dolazi? Odakle su ove ideje došle? Ko je formulisao ovu teoriju?" i bio bi shvatio da je um sve ovo uradio da proširi znanje ljudske rase. Vidiš, sve je to šala, šala je na tebi. Svi ovi veliki izumi, sve ove velike stvari koje su došle na ovaj svet. Stvari kojima se ponosiš, umetnost, muzika, sve, velika su šala. Gde to odlazi? Šta je krajnji cilj? To ne ide nikuda. Ide u krug i krug. Dolaze nove generacije, one koriste svo to znanje. Onda civilizacije bivaju zbrisane i sve počinje iznova. Mudra osoba počinje da razume da je Sopstvo stvarnost i ide dalje od svega. Pušta kreativnu inteligenciju, počinje da ide dalje od toga istražujući: "Ko sam ja?" Prateći misao-ja do izvora, čvor konačno biva razbijen poput gumene trake, telo uskoči u Sopstvo. I telo izgleda kao da je živo kao telo. Ali onome kome se ovo desi, nešto divno se dogodilo. Ta osoba je postala univerzum.

Ponovo, hajde da se vratimo tvom životu. Veruješ da si žena, da si muškarac, da si dečak, da si devojčica. Imaš iskustva kroz koja treba da prođeš. Imaš život da živiš. Imaš porodicu da podigneš. Žohar prolazi kroz istu stvar. (smeh) I zgaziš žohara i to je kraj njegovog postojanja. Možda živimo malo duže od žohara i možda nas niko ne zgazi, ali šta postižemo? Šta zaista tražimo? Ili šta pretražujemo? Šta želimo? Sve su to gluposti. Sve su gluposti. Celodnevno predavanje danas je bilo glupost. Nisam rekao ništa. Zašto sedim ovde i pričam? Šta ti je to uradilo? Šta je moj govor uradio za tebe? Navodi te da kažeš sebi: "O čemu on priča?" Probudi se! Probudi se iz smrtnog sna. (tišina) Slobodno postavljajte pitanja.

SR: Roberte, pomenuo si danas da kada gledaš u forme i objekte vidiš prostor. Mislim da mi treba tvoja pomoć u razumevanju šta podrazumevaš pod prostorom?

R: Ako pogledaš svoje telo pod elektronskim mikroskopom, video bi ogroman prostor između svojih atoma. Taj prostor drži tvoje atome na okupu. (SR: Roberte, znam sve to, ali to mi ne pomaže da vidim prostor?) Ako želiš da vidiš prostor moraš da se okreneš ka unutra. Idi dublje

nego što si ikada otišao. Reši se svog tela potpuno i bićeš prostor. (SR: Dakle, neću videti atome u formi nego samo prostor?) Videćeš prostor kao što vidiš slike na tabli. Kada gledaš slike na tabli vidiš slike. Ali većina ljudi ne shvata da postoji tabla iza njih. Uzimaju je zdravo za gotovo. Ipak prosvetljeni zna tablu kao izvor slika i gleda kroz slike ka samoj tabli. Neko može doći i obrisati slike i nacrtati nove slike. Mudrac može da vidi kroz sliku do table i vidi tablu kao izvor. Ili bolji primer je ogledalo. Dete pokušava da uhvati sliku u ogledalu. Sve što može da uhvati je ogledalo. Ali njegova pažnja je na slici. Dakle, Mudrac shvata da je slika odraz svesti i može da vidi kroz nju. On vidi slike ali samo kao odraze svetlosti. Ali prostor je stvarnost. Prostor nije onakav prostor kakvim ga ti zamišljaš. Zabluda leži u tome što osećaš da je prostor ništa. On je zaista ništa ali je ništa koje nikada ne možeš razumeti. To je stvarno ništa, apsolutno ništa, potpuno ništa. Zato moraš da zaroniš nazad u sebe i izazoveš da sam nestaneš. Tada ćeš videti prostor jer ćeš biti prostor. Možeš videti samo ono što jesi. Ako veruješ da si telo, onda vidiš druga tela. Kada znaš da nisi telo, kako možeš videti telo? Zato otkrij ko si zaista i tada ćeš videti šta ćeš videti.

SF: Roberte, Džnani je takozvani pojedinac koji je dostigao stadijum blaženstva i do tog stadijuma postoji neko ko doživljava prva četiri stadijuma i peti stadijum nema doživljavača, postoji samo doživljaj, čak i reč doživljaj ne...?

R: Džnani uopšte ne doživljava nikakve stadijume. Ne postoji peti stadijum za Džnanija. Mora postojati neko da doživi peti stadijum. (SF: Džnani je iznad petog stadijuma?) Nema doživljavača. Dakle, Džnani ne može doživeti peti stadijum ili bilo šta iznad petog stadijuma. Ne postoji iznad. Iznad ne postoji jer iznad znači nešto iza nečeg drugog. I ne postoji stvar koja ima bilo kakvu vrednost ili istinu za Džnanija. Zato ne postoji stadijum koji Džnani doživljava. Peti stadijum, četvrti stadijum je samo za ego, za telo. (SF: Čak i peti stadijum?) Da, jer za Džnanija ne postoji peti stadijum. Kada adžnani objašnjava, oni pričaju o petom stadijumu. Ali sam Džnani nema nikoga ko bi doživeo bilo koji peti stadijum. Mora postojati doživljavač, mora postojati ja. Dakle, možeš reći: "Ja sam doživeo peti stadijum." Ako to kažeš, onda nisi. (SF: Da, nije i nikad neće.) Postoji potpuna praznina.

SF: Pokušavam da smislim nešto u svom umu da nastavim da pričam o tome?

R: Ne možeš to objasniti, nema se šta reći. Ne postoje reči koje mogu to opisati. (SF: Stalno pokušavam da stavim u reči stvari koje se ne mogu staviti u reči.) To je izvan reči i misli. Dokle god si u stanju da to objasniš, to nije to.

SR: Roberte, da li si u stanju da osetiš kada je osoba identifikovana sa svojim Božanskim Sopstvom?

R: Postoji samo jedno Sopstvo. Nema nikoga da bilo šta oseti. Jedno Sopstvo prožima sve i jeste sve.

SR: Dakle, mentalni fokus te forme koji ne vidiš ali u koju gledaš ne menja se sa unutrašnjim fokusom te bezoblične forme kada pređu iz identifikacije sa svojim telom u identifikaciju sa unutrašnjim Sopstvom.

R: Mudrac već vidi savršenstvo, krajnji rezultat. Ne postoji ništa drugo.

SH: To je sve što vidi, ništa drugo, tačka?

R: To je sve što postoji. (SH: Ostalo je nestalo za njega.) Ostalo nikada nije postojalo. (SH: Pa onda nije moralo ni nestati.) Tačno. (SH: Nije bilo ni na prvom mestu.) Tačno. (SH: To je super. Sviđa mi se. Vrlo besprekorno.) Besprekorno začeće. (SH: Bez ičega što se dešava. Super. (smeh) Hej hej, dobra zabava.)

SC: Da li je Isus dostigao stanje o kome govorimo? (R: Moraćeš da pitaš Isusa.)

ST: Roberte, šta je izvor svetlosti i muzike koju čuješ...?

R: Um. Sve dolazi iz uma, sve. Sva lepota, sva ružnoća, sve radosti, sve tuge, sve je od uma. Ubij um i bićeš slobodan. (pauza) Ovo je značenje izreke: "Ako vidiš Budu na putu, ubij ga." Jer ako si u stanju da vidiš Budu, vidiš sebe, svoj um. Ne postoji Buda, nikada nije ni postojao. Dakle, ako vidiš bilo šta što izgleda kao Buda, ubij ga.

SH: Što je ista stvar kao ubiti svoj sopstveni um? (R: Da.) Ne možeš to uraditi? Ne postoji ti koji bi ubio svoj um?

R: Pitaš me da li sam ja svoj um? (SH: Kada kažeš "ubij svoj um", ti tražiš nemogućnost jer ne postoji ti ko bi to uradio?) Ali ti to ne znaš. (SH: K vragu, znam.) Onda ga ubij i reši se toga. (SH: Tako je. Niko neće ništa uraditi.) Ti si ništa, zašto želiš da uradiš nešto? (SH: Ne želim.) Onda budi ništa i počivaj u ništavilu. (SH: Hvala. Radovaću na tome. Samo ne komplikuj. (smeh) Drži jednostavno.) U redu.

SE: Ako vidiš ego na putu, ubij ga?

R: Ista stvar. Buda je ego. Šta god vidiš, ubij to. Ubij izvor toga.

SH: Zvuči prilično krvoločno. (R: Jeste.)

SR: Samo se ne drži stvari.

R: Ako možeš da to odbaciš, to bi bilo sjajno. Ali ponekad moraš da koristiš termin "ubij ga." Da bi shvatio šta zaista moraš da uradiš. Moraš celim srcem sa entuzijazmom... (SR: Pustiti.) ...potpuno ga zdrobiti.

SH: Bez kompromisa, postati smireno radikalan? (R: Veoma radikalan.) Da, potpuno radikalan.

R: Potpuno.

SL: Roberte, ponekad mi zvuči prilično paradoksalno da pokušavaš da ne budeš pogođen svetom ili postaneš nepogođen njime kako bi postao samilosniji prema njemu ili bio samilosniji, to je nekako nepomirljivo, znaš na šta mislim?

R: Kada automatski pustiš svet, samilosnost sama po sebi dolazi tebi. Kada ne reaguješ na uslove, postaješ oličenje samilosnosti.

SL: Ali ako sam pogođen stvarima, ja sam prirodno pogođen stvarima jer sam u svetu i ne osećam da je moja samilosnost zato što nisam pogođen svetom, već zato što jesam pogođen onim što se dešava.

R: To zapravo nije samilosnost koju osećaš. Ti sažaljevaš sebe. (SL: Sažaljevam sebe? Zašto?) Zato što vidiš stanje i kažeš: "Hvala Bogu što nisam ja." Gledaš stanje, šta god se dešava u svetu i vidiš ga iz svoje tačke gledišta. Sažaljevaš osobu koja prolazi kroz nešto. Ali sažaljevaš sebe. To si ti sam ko to radi, tvoj um. Dok čista samilosnost pušta stanje. Ne nosi stanje kao tužno. Tuga nije mala samilosnost. (SL: Bez osuđivanja.) Kada sažaljevaš nekoga ili situaciju, to nije prava samilosnost. Samilosnost je velika ljubav. Veliki osećaj radosti. Osećaj da je sve dobro. (SL: Dakle, govoriš da ima praktično drugačiju definiciju od onoga što ja mislim da je samilosnost...) To je način na koji shvataš da ova osoba prolazi kroz iskustvo koje je neophodno za njeno ili njegovo odvijanje i slobodu. Razumeš to, tako da imaš veliku samilosnost, veliku ljubav, veliki mir za tu situaciju. Ali većina ljudi gleda na samilosnost kao na nešto o čemu misle o sebi. Imaju sve vrste osećanja i emocija u sebi. I kada vide nešto što se dešava, plaču, uznemire se. Misle da je to samilosnost, to nije samilosnost. To je osećaj sažaljevanja sebe.

SH: Onda se samilosnost može javiti samo kada je ego u povlačenju? Kada nije u slici? (R: Da, da.) Prava samilosnost.

R: Prava samilosnost. U međuvremenu treba da radimo najbolje što možemo da pomognemo drugima i ne razmišljamo o tome, samo pomažemo. Radimo najbolje što možemo. Trudimo se da ostanemo srećni, ne dozvoljavamo da nas stvari ovog sveta obore. Budi vedar. Jednostavno vidi

svet kao promenljivu stvar. Svet se uvek menja, nikada nije isti. Pokušaj da zadržiš svoj um od odlaska ka spolja, povuci ga nazad unutra.

SC: Svako iskustvo je od ega? (R: Šta?) Svako iskustvo je od ega? (R: Svako iskustvo?) Da. (R: Da. Svako iskustvo dolazi iz uma. Um je ego. Ubij um. Ubij ego. Ubij sebe.) (smeh)

SH: Aliluja!

R: I budi gotov sa svime. Možda bi pomoglo ako bi promenio ime, Nejte, to bi pomoglo. (smeh učenika) To je razlog za ovo jer u svom starom ja misliš da si telo i misliš da se identifikuješ sa svim problemima sveta. Zato kada te neko zove tvojim imenom Nejt, odmah se sve odvija u tvojoj podsvesti i sve stare stvari koje si bio pre postaju veoma stvarne za tebe. Sve to povezuješ sa Nejtom.

SC: Hmm. Pa, želim nešto da kažem, jednom sam promenio ime, stvarno. (R: U šta?) Mislim da je bilo Isaija, legalno, naravno da sam ga vratio u Nejtan ali kada je bilo promenjeno u Isaiju bilo je veoma zbunjujuće jer bi me neko zvao Nejt ili Nejtan i ja bih verovatno odgovorio ili ne bih odgovorio i bilo je zaista veoma interesantno. (smeh) Stvarno, kao što je Robert upravo rekao, bilo je čudno osećanje.

R: I šta si uradio? (SC: Hmm?) Šta si uradio?

SC: Pa, neko mi je rekao da treba da ostavim svoje ime na miru i da je to božje ime koje mi je dato iz starog zaveta, pa sam promenio ime nazad u Nejt i dugo vremena su na mom čeku imali DBA, takođe poznat kao Isaija. Mogu ovo pomenuti na račun toga što mi se svi smeju, ali Nejt znači božji dar u starom zavetu.

R: Ali ti ne identifikuješ Nejtan sa tim. (SC: Želim ali...) Ti identifikuješ Nejtana sa problemima i... (SC: Da, da, svestan sam toga. Mogu ti reći da sam pročitao "Ja sam To" mnogo puta i nedavno sam otišao kod prijatelja i pročitao "Ja sam To" i razumeo sam. Da li ja to razumem ili um to razume, mislim, jasno sam znao šta je Nisargadatta govorio...) Da li to razumeš intelektualno? Ili si imao živo iskustvo istine? (SC: Ne, bilo je dublje od intelektualnog, znam to. Bio sam zadivljen kada sam to pročitao, samo sam pročitao različite delove jer nisam imao mnogo vremena ali sam mogao veoma dobro da pratim i prošlost mi nije značila ništa.)

R: Kako si reagovao na svet posle toga i na svoje lične probleme? (SC: Otprilike isto.) Pa kakvu korist onda... (SC: Ali ozbiljno, postoji pomak, u stvari poslednji put kad sam razgovarao sa tobom o tome sa grupom, ali osećam da se nešto pomera unutar mene. Ne tražim ništa, samo kažem.) Pa kada se nešto pomera unutar tebe, kako se osećaš u vezi svog tela i sveta?

SC: I dalje se osećam u njemu, ne mogu da lažem o bilo čemu takvom, ali osećam nešto unutar mene. Ljudi koji me znaju godinama vide neku promenu na meni, ne tražim to. U isto vreme postoji strah. Ne znam zašto?

R: Strah je deo starog obrasca. (SC: Oh.) Sve će otići u svoje vreme. (SC: Mislite da će se stvari promeniti i ne na način da budem u kontroli, moglo bi to biti?) Pa shvataš u sebi da ne želiš da kontrolišeš bilo šta. Nema kontrole. (SC: Postoji sukob napred-nazad, slušam šta govoriš i um ulazi i zapravo pokušava da izgura ono što govoriš, zapravo postavlja prazninu.) Ne bori se protiv toga, pusti neka bude. Posmatraj to, gledaj to, postani svedok tome. Pusti to da prođe pored tebe.

SC: Pa, kada se ništa ne čini da se dešava, tada dolazi obeshrabrenje.

R: Šta želiš da se desi? (SC: Želim da budem slobodan od ovog bola koji imam u svom telu i svojoj duši takoreći, stvarno.) Nemaj takvu želju. Ne želi da budeš slobodan od svog bola. (SC: Stvarno?) Ne traži slobodu od svog bola. Znaš li zašto? Zato što kada tražiš slobodu od bola ti veruješ da bol ima supstancu i stvarnost, sada moraš da ga se oslobodiš. Ali u istini i stvarnosti nikada nije bilo bola. Nema bola. Moraš da pitaš sebe: "Kome bol dolazi?" Tvoje Sopstvo nikada ne može imati bol. (SC: Naravno da osećam bol, svestan sam ja koji oseća bol...) Ti osećaš bol i

misliš da moraš da ga se oslobodiš. Pokušaj da ideš drugim putem. (SC: Hmm?) Pokušaj da se više ničega ne oslobađaš. Ne postoji ništa čega se moraš osloboditi jer nikada nije ni postojalo da počneš. Nema supstance... (SC: Čujem šta govoriš, Roberte.) Čak i ako ga osećaš. Pogledaj ga.

SC: Ideja je u tome da želim da verujem u ono što govoriš i želim.

R: Seti se opet kada sam pomenuo: "Tvoje telo je samo po sebi inertno?" (SC: Da.) To je komad mrtvog mesa. Odakle bi bol došao? Ako si bez svesti, ne možeš osećati bol. Ako je tvoje telo mrtvo, ne možeš osećati ništa. Dakle, telo samo po sebi nema osećaj. Kreativna inteligencija oseća. (SC: Pa zašto bi kreativna inteligencija stavila bol u mene i druge ljude. Ne govorim samo za sebe jer mnogo ljudi pati.) To je ono što vidiš. Zato ti u najvišem učenju kaže: vidi istinu o sebi prvo i onda vidi ko pati. Drugim rečima, pronađi sebe, probudi se, onda možeš videti ko pati. Ali ako nisi probuđen i veruješ da si telo i um, onda ćeš videti sve vrste patnje. (SC: Hvala.) Ali napreduješ, to je dobro.

SC: Da. Napredujem. Ne mislim na ja-jesam. (SH: Zašto ne. Napredak se dešava.) Nešto se dešava. (SH: Niko ne radi.)

R: Dobro ti ide, Nejti. (kraj trake) [TOC] Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

Sadana, Satsang i Transkripti 3. oktobar 1991.

Robert: Om, namah Šivaja, mir. Dobro veče. (Učenici: Dobro veče.) Lepo je biti ponovo sa vama. Dobrodošli ste mi svim srcem. Uvek je zadovoljstvo videti sve vas. Zato se smejte, budite srećni. Apsolutno nema razloga za uznemiravanje. Osim ako imate trunku istine u sebi, nikada nećete znati kako ćete reagovati na određenu situaciju koja vam se nađe na putu. Ponekad nas život udari pravo u lice. I osim ako niste bili pripremljeni ranije poznavanjem istine i živeći istinu, neki od vas možda neće moći da se izbore i bićete potpuno zbunjeni. To je razlog zašto morate da radite na sebi svakodnevno, morate da praktikujete neku vrstu sadane. U suprotnom počinjete da reagujete na svet. Svet postaje stvaran za vas. Ljudi su vam samo druga ljudska bića. Zaboravljate da nema drugih i da ste vi taj jedan, i taj jedan je čista inteligencija, božanska harmonija, sat-čit-ananda, parabrahman. Zaboravljate da ste vi taj jedan, ne kao telo, već kao sveprožimajuća sveprisutnost. Drugim rečima, zaboravićete da gde god pogledate, vidite svoje Sopstvo. Ne govorim o sebi sa malim "s". Gde god pogledaš vidiš Sopstvo, jer ti si to. Nikada ne smeš ovo zaboraviti. Ti nisi samo krhko ljudsko biće kojim se manipuliše poput lutke. Ti si božanskog porekla. Ti si univerzum. Sve je savršeno upravo onako kako jeste. Ako ti se ne čini tako, nije zato što nije savršeno. To je zato što imaš svoje ideje od detinjstva o tome šta je ispravno i pogrešno, dobro i loše. Zato te određene situacije čine veoma uznemirenim. Određene situacije te čine srećnim. Oboje su varalice. Tvoja prava priroda je blaženstvo. To blaženstvo je sveprisutno. Ako vidiš svoje Sopstvo kao blaženstvo, videćeš sve u univerzumu kao blaženstvo, od mineralnog carstva do ljudskog carstva. Više nećeš gledati na njih kao na carstva. Videćeš jedno blaženstvo koje sija kroz sve. Probudi se! Shvati ko si zaista. Nisi ograničen na telo. Nisi telo koje se pojavljuje. Ti si ono što si oduvek bio, sat-čit-ananda. Mnogi od vas prave ogroman napredak na ovoj stazi. Veoma sam srećan zbog vas. Neki od telefonskih poziva koje primam, preko pedeset procenata ljudi ovde večeras, prave ogroman napredak, i to je zaista divno. Zaista sam ponosan na vas. Pravite napredak jer počinjete da shvatate da je jedini način da idete ka unutra. Ne postoji ništa spolja što vas previše interesuje. Carstvo je unutra. Odgovori koje tražite su unutra. Imate unutrašnje Sopstvo koje vas nikada neće napustiti niti izneveriti.

Vaš zadatak je jednostavno da mu verujete. Da u njemu prebivate. To unutrašnje Sopstvo je vaše pravo Sopstvo. To je ono što jeste. Ponekad deluje zbunjujuće kada ovo kažem, jer izgleda da govorim da imate dva sopstva, svoje unutrašnje Sopstvo i svoje spoljašnje sopstvo. Istina je da imate samo unutrašnje Sopstvo. Vaše telo kakvim se pojavljuje čak ne postoji. Svet kakvim se pojavljuje čak ne postoji. Ono što zovem unutrašnje Sopstvo je apsolutna stvarnost, čista svesnost. To si ti. Mnogi od vas konačno počinju ovo da razumeju. Razgovori koje vodim sa vama

lično ili telefonom čine da vidim da je sve dobro. Ima nade za vas. I to je zato, ponavljam, što sledite određene principe koje uvek delim sa vama. Počinjete da shvatate. Tri od tih principa koje većina vas sledi su satsang, sadana i transkripti. Ući ćemo u ove stvari. Satsang nije poput sastanka ili predavanja, kao što većina vas zna. Nije doći ovde i čekati da ja govorim, i izgovaram reči elokvencije, visoke istine. To je dobro čuti, ali to nije to. Uvek zapamtite da ne dolazite na predavanje. Ne dolazite na propoved. Ne dolazite na govor. Dolazite da prebivate u Sopstvu. Nemojte pomešati Roberta sa Sopstvom. Robert se pojavljuje kao druga forma za vas, ali Sopstvo koje sija u satsangu je Bog, Bog u vama. Satsang je Bog. Ne moj Bog ili tvoj Bog, već samo Bog, krajnje jedinstvo, nirvana. Samo razumevanjem ovog dela do sada, onoga o čemu sam raspravljao sa vama, oslobodiće vas svih mentalnih frustracija i uslovljavanja. Satsang je veoma važan. I oni od vas koji napreduju, kao što sam rekao, uvek umiru da dođu na satsang. Bukvalno umirete. Odričete se svog starog tela. To mislim kada kažem da umirete da dođete na satsang. Shvatite to bukvalno. Viđam vas samo oko četiri ili pet puta nedeljno, ili pet sati nedeljno, trebalo bi da kažem, ne pet puta nedeljno, četiri ili pet sati nedeljno. Zato vam vreme koje provedete na satsangu treba da bude veoma važno, jer se ovde stari samskari počinju otpadati. Dok sedimo u tišini, dok reči teku, svaka gestikulacija, svaki pokret, sve što vidiš, sve što radiš, sve što čuješ, jeste satsang. To je prvi uslov, biti na satsangu. I ne zaboravi da satsang nije propoved. To nije govor. Ima još nekih među vama koji kada sedimo u tišini, kada počnemo, kažete sebi: "Kada će on početi da priča?" Naviknuti ste da slušate predavanja. Odgajeni ste verujući da će predavanje učiniti nešto za vas. Predavanje su samo prazne reči. I znate koliko i ja, mnoga predavanja na koja ste išli, kada odete posle predavanja, za deset minuta ste zaboravili gotovo sve. Ne govorimo o predavanjima. Satsang ti daje podstrek da praktikuješ sadanu, što je drugi princip na koji se referišem. Samoistraživanje je idealna sadana za većinu vas koji ste ovde. Ipak, ako ti je samoistraživanje preteško, treba da radiš neku drugu sadanu. Bilo da radiš džapa mantru, ili pranajame, ili vipasana meditaciju, posmatranje daha, ideja je da provedeš dan radeći neku vrstu sadane. Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

Zato kažem da sam ponosan na većinu vas, jer iz razgovora koje sam imao sa vama, ovo je ono što radite. Neki od vas provode dvadeset četiri sata dnevno praktikujući samoistraživanje. Ne mislim da sedite kod kuće sami. Mislim da to praktikujete gde god da idete i šta god da radite. Počinjete kada se probudite ujutro. Počinjete tražeći taj jaz između budnosti i spavanja. Postoji jaz, kao što ste svesni do sada. Raspravljali smo o tome mnogo puta pre. Čim se probudite, pre nego što se uključite u svet i pre nego što kažete "ja", postoji jaz, koji je četvrta dimenzija života. Taj jaz je vaša stvarnost. To je ono što zaista jeste. Počinjete pokušavajući da proširite taj jaz, pre nego što vas svet obuzme. To je takođe vreme kada se um odmarao u duhovnom srcu cele noći dok ste spavali, i u trenutku buđenja, počinje da juri u vaš mozak, tako da možete postati svesni svog tela i sveta. Morate naučiti da se uhvatite pre nego što se to desi. A način na koji se hvatate je da postanete svesni da se to dešava. Ako svakog jutra, čim počnete da se budite, postanete svesni tog jaza, tog mesta između budnosti i spavanja, tišine, i prebivate u njemu, počećete da se širite. Ali čak i ako ga ne uhvatite na vreme, postanite svesni da je ja postojalo tokom sna, tokom stanja snova, i tokom budnog stanja. I prebivate u misli-ja istražujući: "Odakle je došlo ja?" Ovo je način na koji treba da se probudite, i to nastavite kroz dan. Ako nekako ne možeš ovo da uradiš, dok se budiš postani svedok svom buđenju. Posmatraj sebe kako se budiš. Posmatraj sve što radiš, svaki pokret koji napraviš, postani svestan, gledaj, kao da postoji druga osoba koja gleda. To će te dovesti do istog mesta. Postani svestan, svedok tome kako sedaš, i ustaješ iz kreveta, i pereš lice ili se tuširaš, oblačiš se. Drugim rečima, ne veruj da ovo radiš sam. Ne misli samo na sebe, sa malim "s" kao ja. Tvoj um će odmah početi da ti govori različite stvari o danu. "Biće vruće, pa bih bolje obukao nešto lagano. Šta ću za doručak?" Nemoj se uhvatiti u taj stil života, već postani svestan šta tvoje telo radi. Postani svestan svojih osećanja, svojih potreba, šta se dešava. Ako se probudiš ovako, nastavićeš to kroz ceo dan, i tvoj dan će zaista biti uzbudljiv. Imaćeš divan dan. Ako ti je to teško, radi "ja-jesam" meditaciju sa svojim disanjem. Dok se

oblačiš, dok se spremaš da ideš na posao. Umesto da gledaš TV, umesto da slušaš radio, umesto da misliš o problemima, gledaj svoj dah. Dok udišeš kažeš "ja." Dok izdišeš kažeš "jesam." Probudi se na taj način. Ono što pokušavam da vam kažem je, ne budite kao većina ljudi u svetu, kada se probudite i počnete da mislite o svom telu, i svetu, i tako dalje, već ustanite i počnite da razumete da niste telo, niste misleći um. Ipak

postojiš. Postojao si tokom spavanja, postojao si tokom sna, i postojiš tokom budnog stanja. "Ko postoji?" Upitaj sebe. "Ja postojim. Dakle, ko sam ja?" Ako ćeš se probuditi u ovoj inkarnaciji, moraš žestoko raditi ove stvari na sebi i ne prihvatati sebe onakvim kakav jesi. Opet, ovi ljudi sa kojima sam razgovarao upravo to i rade. Zato mi govore: "Primećujem da me svet više ne plaši. Čini se da me više ne zanima šta se dešava u svetu, jer počinjem da vidim da je sve u redu." Govorite mi sve ove stvari. Neki od vas su mi čak rekli: "Srećniji sam nego ikada u životu, bez ikakvog razloga. Ništa se ne dešava u ovom svetu što bi me učinilo tako srećnim, ali osećam radost, osećam mir, duboki mir koji nikada pre nisam osetio. Osećam se ovako, čak i da atomska bomba eksplodira i padne na moju glavu, ne bi mi smetalo. Jer počinjem da shvatam da nema smrti i nema rođenja." Govorite mi: "Ovo više ne shvatam intelektualno, to više nije teorija za mene. Ne mogu to da objasnim, Roberte, ali osećam se divno." Ovo mi pokazuje da ste nešto vežbali. Radite nešto kako treba, i to je tako jednostavno. Ili radite nešto ili ne radite ništa. Ili radite na svojoj slobodi ili prihvatate svoje ropstvo. Ovo je sloboda koju imate. Ovo je slobodan izbor koji imate, da prihvatite svoju slobodu ili da prihvatite svoje ropstvo. Ovde karma i predodređenje ne mešaju se u vas. Imate slobodu da napravite izbor, da odete duboko unutra, kao što većina vas radi, ili jednostavno budete deo ovog sveta, koji se uvek menja, menja, menja. Treći princip na koji sam se osvrnuo su transkripti. Znam da mnogi od vas su pročitali hiljade knjiga. Pročitali ste toliko knjiga da ste postali živa enciklopedija. Znate sve standardne odgovore, a ipak niste srećni. Nešto nedostaje. Zato sam dozvolio da transkripti nastanu. Kada sam prvi put počeo da podučavam, nisam želeo nikakve transkripte, nikakve trake, ništa. Ali onda sam shvatio da je većina vas zaista iskrena. Stoga sam dozvolio da se transkripti štampaju. Opet, jer me viđate samo četiri ili pet sati nedeljno. (Hteo sam da kažem, četiri ili pet sati dnevno. Ali viđamo se samo četiri ili pet sati nedeljno.) Transkripti zauzimaju moje mesto. Oni su produžetak onoga što radimo. U njima je moć, i većina vas koji napredujete na putu koristite transkripte na pravi način. Način na koji bi trebalo da čitate ove transkripte je poželjno pre nego što odete na spavanje noću. Ako imate vremena tokom dana, trebalo bi da ih čitate i tokom dana. Ipak, ne bi trebalo da ih čitate kao što čitate knjigu. Pročitate knjigu, završite, prelazite na sledeću knjigu. Zaista bi trebalo da se držite jednog transkripta najmanje nedelju dana, ako ne i duže. Pročitate ga do kraja, a zatim počnete iznova. Idete od paragrafa do paragrafa. Ne čitate ga brzo ili brzo čitanje. Uzmete svaki paragraf i razmišljate o njemu. Spustite transkript i razmišljate, promišljate paragraf, asimilujete ga, svarite ga, učinite ga delom svog bića, a zatim pređete na sledeći paragraf. Ako ovo radite ispravno, nećete imati vremena da čitate hiljade knjiga. Ne kažem

da ne treba da čitate druge knjige, ali ako zaista želite brzo da napredujete, sledite jedan pravac. Idite jednim putem. Možete naći mnoge kontradikcije kada čitate toliko knjiga, i postaćete zbunjeni, pa čak i zgađeni. Da vam dam primer. Knjigu Lakšmani Svanija, "Bez uma, ja sam To," (Trebalo bi da bude "Bez uma, ja sam Sopstvo", uredio PL), mnogi od vas su je čitali i toliko ste uzbuđeni zbog te knjige da sam je i ja pročitao. Obično ne čitam knjige. Ali shvatam kontradikcije, i za osobu koja pokušava da se probudi, kontradikcije mogu povrediti. Mogu vas vratiti unazad, jer ne razumete. Objasniću jednu od kontradikcija. Lakšmani Svani tvrdi da je jedini način na koji možete postati prosvetljeni kroz živog gurua. I ako guru premine, trebalo bi da nađete drugog gurua, jer vam taj guru više nije od koristi. Mora biti u živom obliku. Donekle je to istina. Ipak, ako ste čitali Ramanine knjige, Ramana Maharši vam kaže, bolje je imati mentalnog gurua kada vaš guru premine. Pitali su ga, "Kada umreš, kada napustiš svoje telo,

Ramana, da li da nađem drugog gurua?" I on je rekao: "Samo misli na mene. Ako misliš na mene, uvek ću biti sa tobom. Nikada te neću napustiti ako misliš na mene." Jer na kraju krajeva, Mudrac nije telo. Pa kakva je razlika ako postoji telo ili ne? To izgleda kao kontradikcija, zar ne? Ipak zapravo nije. Morate razumeti odakle oni dolaze. Lakšmani Svani je razgovarao sa neofitima kada je dao tu izjavu, početnicima, ljudima koji zaista nikada nisu praktikovali. Dakle, ljudi koji nikada nisu praktikovali ili su malo praktikovali, nisu zaista predanici. Stoga, ako bi prosečna osoba našla sat gurua, i za mesec dana sat guru napustio svoje telo i otišao, ne bi zaista imali nikakve koristi od tog sat gurua jer nisu bili usklađeni sa njim dugo vremena. Za njih je bolje imati živog gurua, tako da ih živi guru može podučavati. Ali za predanike, nije im potreban živi guru. Guru sa kojim su bili pobrinuće se za sve njihove potrebe, jer vas guru nikada ne može napustiti. Na kraju krajeva, guru i vaše Sopstvo su jedno, nema razlike. Tako da vidite, izgleda da postoji kontradikcija, ali nema kontradikcije. Zavisi s kim je razgovarao. Dakle, kada čitate knjige, to postaje zbunjujuće za vas. Pokušavam da objasnim sve ove stvari u transkriptima. Ako se držite transkripata, bićete na sigurnom i napredovaćete. One tri stvari koje sam vam izložio su veoma važne, sadhana, satsang i transkripti. Lako je. Zapamtite te tri stvari. Pokušajte da budete na satsangu sve vreme, radite na svojoj sadhani i samo-istraživanju, ili šta god da morate da radite, i nastavite da čitate transkripte. Ako radite ove tri stvari, nećete imati vremena ni za šta drugo. Ispunićete svoj dan duhovnom aktivnošću. Ne govorim o sedenju kod kuće i praktikovanju cele dane u formalnoj meditaciji. Govorim o toku vaših radnih sati, šta god da radite. Bilo da perete sudove ili ste predsednik banke, bili advokat, doktor, indijanski poglavica, nema razlike šta ste. Samo zapamtite da se setite da nastavite da praktikujete celog dana.

Dakle, opet, recimo da ustanete ujutro, uhvatite sebe u jazu između budnog stanja i spavanja. Ako imate vremena, pročitajte paragraf iz transkripta i zadržite ga. Ponesite ga sa sobom na posao. Dok obuvate cipele, dok doručkujete, dok vozite auto na posao, setite se da se setite svoje sadhane. Ili se setite paragrafa koji ste pročitali u svom transkriptu. Vidite, radite nešto iako ne možete da održite, recimo, samo-istraživanje. Sećate se paragrafa u transkriptu. I nastavljate da radite ovo tokom celog dana. Nosite tu istinu sa sobom gde god da idete, na posao, u bioskop, dok gledate TV. Ne verujte da ako gledate TV ili film ne možete meditirati ili praktikovati samo-istraživanje. Bićete zapanjeni da dok gledate film možete nastaviti da istražujete: "Kome ovo dolazi? Ko sam ja?" Ili možete postati svesni da ste poput platna u filmu. Ne možete videti platno, vidite slike na platnu. Ipak slike nisu stvarne. Ako pokušate da ih zgrabite, hvatali biste platno. Samo razmišljanje o ovome pomaže. I tada shvatate da ste poput platna, to je vaša stvarna priroda, i sve slike u univerzumu su superimponirane na vas, baš kao što su slike filma superimponirane na platno. Zapamtite ove stvari. Da, vi ljudi sa kojima sam razgovarao tokom nedelje, telefonom ili lično, rekli ste mi da radite ove stvari i postajete sve srećniji i srećniji. Svet više nema uticaj na vas. Svet vam više ne može pokazati ništa što vas plaši ili uznemirava. Kako praktikujete, razlozi zašto postaju očigledni. Počinjete da razumete da je vaše telo jednostavno karmičke prirode, jer dokle god verujete da imate telo, ono prolazi kroz svoju karmu. Sve je predodređeno. Stoga ćete prolaziti kroz iskustvo za iskustvom za iskustvom kao telo. Tako se pojavljuje. Ali u procesu buđenja i shvatanja da je sve karmičko i da to zapravo niste vi, počinjete da se smejete, jer sada razumete da nikada ne možete umreti ili biti povređeni. Nikada niste rođeni. Uopšte ne prolazite ni kroz kakva iskustva. Vi ste Sopstvo, slobodni od svega ovoga. Iako prolazite kroz iskustva kao telo, postajete sve svesniji svakog dana da ste slobodni od svesti tela, slobodni od iskustava u svetu. Imate potpunu veru i poverenje u nešto što tek počinjete da osećate. Tek počinjete da osećate to blaženstvo-svest. Tek počinjete da osećate, najpre blago, tu radost, tu potpunu slobodu, i znate da se nešto dešava. Dok doživljavate ove stvari, počećete da ostavljate svet na miru. Prestaćete da se uplećete u svet. Opet ćete videti da će vaše dužnosti postajati sve manje i manje. Rastete. Otvarate se. Stvari poput besa počinju potpuno da nestaju. Depresija, sva ona loša osećanja koja ste imali, počinju da nestaju. I mnogo puta ćete videti da određene stvari u vašem životu koje su vam izazivale bol i nelagodnost, jednostavno nestanu. Ne

tražite da nestanu. Više ništa ne tražite. Ne tražite čak ni samo-realizaciju. Ipak rastete i napredujete.

Stoga mi je srcu drago kada mi govorite ove stvari o svom napretku, zato sam ovde. Slobodno me pozovite i pitajte me bilo šta želite, i recite mi kakav napredak postižete. Uvek sam spreman da vam pomognem. Ali za one malobrojne od vas koji su još uvek isti, i niste videli nikakvo poboljšanje, upitajte sebe, Zašto? Šta radite celog dana? Ako ste iskreni prema sebi, verovatno ćete videti da se upuštate u svetska stanja, svetske situacije, i čineći ovo, zar ne govorite da je svet stvaran? Stoga morate početi da puštate svet, da počnete da razumete na početku da postoji moć i prisustvo unutar vas, koje će se uvek brinuti o vama i bdeti nad vama. U meri u kojoj mu verujete, ovo je istina. Dakle, opet morate da napravite izbor. Hoću li nastaviti dan za danom da budem kao list na vetru, dozvoljavajući prirodi da me otvara, ili ću uzeti bika za rogove i početi da praktikujem, radeći nešto svakog dana, svakog trenutka, zaspivajući dok praktikujem sadhanu, ustajući praktikujući sadhanu. To će vam postati druga priroda, i bićete srećniji nego što ste ikada bili u životu. Slobodno postavljajte pitanja.

SF: Roberte, želeo bih da pitam o praktičnom načinu korišćenja samo-istraživanja, na primer, ako kažem sebi: "Bolestan sam." Okrenem se i upitam sebe: "Ko oseća bolest?" Onda kažem: "Ja," zatim pitam: "ko sam ja?" Negde u pozadini je pravo Ja i bolest je pojava u svesti, kao što je i entitet koji oseća bolest. Je li to tačno?

R: Kada praktikujete samo-istraživanje, zaboravite na pravo Ja. Ono što radite je da idete unazad, pokušavate da uništite ego-ja. I uništavanjem ego-ja ono što nazivate pravim Ja biće samo-evidentno. Pravo Ja je ono što zaista jeste, to je vaša stvarna priroda. Dakle, ne morate osećati da negde postoji pravo Ja. Jer ono što radite zvuči kao da postojite vi i pravo Ja. (SF: Dva.) Nikada ne može biti vi i pravo Ja. Postoji samo pravo Ja, ali zato što ovo ne razumete u potpunosti, praksa samo-istraživanja vam je data da biste se rešili lažnog Ja. Dakle, istražujete u sebi: "Kome dolazi ova bolest? Dolazi meni. Ja je osećam." To je ego-ja. Stoga istražujete: "Odakle je došlo ja?" ili "Ko sam ja?" to je ista stvar. "Odakle je došlo ovo ja koje oseća bolest?" Nikada ne odgovarate na to pitanje. Jednostavno nastavljate da istražujete iznova i iznova. Sačekate nekoliko sekundi i ponovo pitate: "Kome dolazi ja?" Ako odgovorite na pitanje i kažete sebi: "Ja sam pravo Ja," zavaravate sebe jer je to vaš um koji se igra sa vama. Zato zaboravite na pravo Ja. Kako se budete rešavali lažnog Ja, pravo Ja će zasijati samo od sebe. Dakle, jednostavno nastavite da istražujete: "Kome dolazi ova bolest? Meni. Ja je osećam. Osećam se bolesno. Ko je ja koje oseća bolest?" Ne analizirajte to. Ne pokušavajte da shvatite. Jednostavno postavite pitanje i ne ostavljajte mesta za analizu. "Osećam se bolesno. Ko je ja koje oseća bolest? Odakle je došlo ja? Ko sam ja? Ko sam ja? Ko je ja koje oseća bolest? Šta je njegov izvor? Šta je izvor tog ja?" Dok nastavljate da istražujete na ovaj način, jednog dana nešto će se desiti bez vašeg forsiranja ili bez vašeg razmišljanja o tome. Ja će se vratiti

svom izvoru u duhovnom srcu, a duhovno srce je apsolutna svest, parabrahman. Što će za vas značiti da misao-ja, ego-ja, nikada nije ni postojala. Samo Bog, Brahman, svest postoji. Ali ne govorite ove stvari. Doći će samo od sebe svojom voljom. Kada dođe to shvatanje, nikada više nećete brinuti o bolesti. Nikada više nećete imati takvu misao. Dakle, zapamtite, istražujete: "Kome dolazi bolest? Meni? Ja je osećam. Šta je izvor ja?" Ne analizirate to. Nastavljate da pitate iznova i iznova i dok pitate: "Ko sam ja?" iznova i iznova, druge misli mogu doći u vaš um. Radite istu proceduru. Istražujete: "Kome one dolaze? Ja osećam ove misli." Na primer, dok ovako istražujete, misli vam mogu doći i reći: "Fredu, gubiš vreme, mogao bi da radiš nešto konstruktivno. Umesto da sediš ovde kao gruda gline i istražuješ "Ko sam ja?"" Kada te misli dođu, ne ljutite se na sebe, jednostavno istražite: "Kome dolaze ove misli? Ko ih oseća? Ja. Ko sam ja? Šta je izvor ja?" I nastavljate to raditi iznova i iznova i iznova. Kao što kažem, doći će dan kada će ja počivati u izvoru i bićete slobodni. (SF: Ako pokušam da analiziram proces, to je samo

vraćanje u um?) Naravno. (SF: Što mi neće doneti nikakvu korist?) Naravno, jer je um taj koji želi da analizira, a mi pokušavamo da ubijemo um.

SR: Roberte, večeras sam prvi put imao uvid da sam platno, a moje pitanje je, ako je malo sopstvo stvoreno karmom i ako su sve stvari koje se vide tamo, sva stabla i drugi ljudi, pretpostavljam, više aspekata karme, ako je sve platno, ako je ceo svet Sopstvo ili platno, odakle dolazi ova karma?

R: Odakle šta dolazi? (SR: Karma?) Karma ne dolazi niotkuda. (SR: Kako onda može postojati telo ili prividno viđenje drugih oblika ako je sve Sopstvo?) To se zove Maja! Dobrodošli u svet maje. (SR: Kako može postojati maja ako je sve Sopstvo?) Ne može postojati maja. Ali zato što veruješ da nije Sopstvo, za tebe postoji maja. (SR: Kako neko može verovati da nije Sopstvo?) Zbog činjenice da si ispran od malih nogu da veruješ da svet izgleda stvarno. Ovo je deo tvog treninga. (SR: Pretpostavljam da je to kao da je postojala originalna osoba koja je verovala...) Ne. (SR: I onda je bilo kao originalni greh?) Ne. Zato uvek dajem primer da je nebo plavo. Pogledaš u nebo i kažeš mi kako lepo izgleda plavo. Ako odeš gore do neba i istražiš otkrićeš da nema boje u nebu. Nema plavog, postoji samo crna tama. (SR: Vidim.) Nema neba. (SR: Dakle, nema karme, to je samo optička iluzija?) To je optička iluzija, tačno. Kao voda u fatamorgani. (SR: U redu, čuli smo to.) Voda izgleda stvarno i kažeš sebi: "Kako mogu videti ovu prelepu vodu kada ne postoji?" Ipak izgleda da je vidiš. Ali ako pokušaš da je zgrabiš, zgrabićeš pesak. I tako je sa svetom i univerzumom i svim ostalim. Izgleda kao da je stvarno. Ovo je maja, velika iluzija koja se igra sa tobom. Tvoj posao je da je transcediraš kroz samo-istraživanje.

SR: U redu, radiću na tome. Roberte, imam još jedno pitanje koje će biti veoma kontroverzno, ali primetio sam da mi je danas jače na grudima pa ću ga izgovoriti. Već neko vreme je

na mom umu. Bio sam nekako iznenađen što ste ohrabrivali ljude da vas zovu telefonom i postavljaju pitanja i tako dalje. Jer postoji deo mene koji - možda grešim u ovome - ali postoji deo mene koji veruje da pokušaj da dođem do vas i pitam vas pitanja tajno tako da niko drugi ne čuje samo uvećava moj ego. To je moj strah od ismejavanja ili osećaj neprijatnosti, možda da će neko saznati nešto o meni. Ali meni, traženje vas privatno samo povećava ego?

R: Ne baš, ako bi tražio običnu osobu to bi bilo tačno donekle. Ali pošto sam ovde kao ti, da budem ti, kao Sopstvo. Onda ono što zaista tražiš je Sopstvo. Stoga, kada razgovaraš sa mnom, razgovaraš sa Sopstvom. Jednim Sopstvom. A moja misija, ono što izgleda da radim sa telom, je da budem na usluzi čovečanstvu. To je sve što radim. Ne radim ništa drugo. Stoga, dok sam ovde kao telo, trebalo bi da iskoristiš svaku priliku da uspostaviš kontakt sa mnom, jer uspostavljanjem kontakta stvari počinju da se dešavaju. Razlog zašto ovo govoriš je što veruješ da razgovaraš sa Robertom. Razgovaraš sa formom, sa telom i sa umom. Ali to nije tačno. Kada sam u vezi sa tobom i kada sediš sa mnom, nema tela, nema uma, nema sveta. I u stanju si da ovo shvatiš bržim tempom. Dakle, ja sam zaista tvoje Sopstvo. To je kao da ideš unutar sebe kada razgovaraš sa mnom. Postoji samo jedno Sopstvo i to je Ja-Jesam. Stoga, postavljanje pitanja meni je od koristi. Nije kao da zoveš psihologa ili psihijatra, ili advokata, ili ljudsko biće. Razgovaraš sa sobom. Naravno, kada me previše ljudi zove, promenim svoj broj telefona. (učenici se smeju) Dakle, sve je veoma paradoksalno.

ST: Roberte, ja razgovaram sa tobom stalno.

R: Zaista? Dobro! (ST: Da, i nikad te ne zovem telefonom.) Hmm. To je dobro. Nastavi tako. (ST: Da, ne izgleda da je problem. I uvek sam osećao da ide dobro. I nije bilo posebne potrebe da podignem slušalicu.) Da, to je veoma dobro, to je čak i bolje. (ST: U redu.) Ako postoji Sopstvo, Sopstvo nije ograničeno na jedno mesto. Sopstvo je sveprisutnost. Kad god mislite o Sopstvu, nikad ne verujte da ste telo kao Sopstvo i da ste ograničeni. Samo razmišljanjem o Sopstvu, o svesti, o apsolutnoj stvarnosti koja je sveprožimajuća. Ono je sama sveprisutnost. Dakle, svakako možete raditi ono što kažete. Možete biti bilo gde i ja sam uvek tu. Neko ko ovo radi

veoma dobro i u tome je jeste Dana. Kao što znate, bolesna je i uvek razgovara sa mnom, ne lično, ne telefonom, već baš kao što vi radite. Uvek tvrdi da sam s njom i da odgovori dolaze. I kada je u bolu, misli na mene i predaje mi svoj bol. I oseća se bolje, oseća mir. Popravlja se. Dakle, možete ovo raditi. Još jedna stvar koju ću podeliti sa vama, koju sam već podelio sa nekoliko ljudi, je da tokom sati od šest do devet i od dvanaest uveče do tri ujutro sedim u tišini. Ako želite da mi se pridružite, slobodno to učinite. Od šest do devet u jutro i od dvanaest do tri popodne obično sedim mirno. To je divno vreme da dođete u zajedništvo. Slobodno ovo uradite ako želite.

SK: Roberte, znam da si upoznat sa učenjima Džoela Goldsmita. Koje su, po tvom mišljenju, glavne razlike između Džoelovih učenja i tvojih učenja?

R: Nema stvarne razlike. Obično ne ulazim u to. Nikad ne govorim o drugim učiteljima, šta oni podučavaju u poređenju sa onim što ja podučavam. Ako je učitelj Mudrac, prosvetljeno biće, svi su isti, nema razlike.

SG: Roberte, otkrio sam da je samo-istraživanje divan alat, donelo mi je mnogo mira, međutim za one oko mene ponekad izgleda da ne razumeju, i što se više povlačim, što više ulazim u tišinu. I što manje govorim, moja supruga koja je tu, oni ne razumeju i očekuju određeni način emocionalnog odgovaranja i smatram da je ponekad malo teško u odnosima praktikovati samo-istraživanje, praktikovati biti sam u tišini.

R: Pa, moraš učiniti najbolje što možeš. Ponekad moraš ustati nekoliko sati ranije pre nego što se porodica probudi. Ako moraš ustati u četiri sata ujutro da bi praktikovao, onda je to ono što moraš da uradiš. Moraš naći vreme. Karmički, tvoja situacija je takva kakva jeste jer je to ono kroz šta moraš proći kao telo. To je privid, ali nema razlike gde si, sa kim si, bio sa dvadeset pet ljudi ili sto ljudi ili sam. Ako zaista želiš da nađeš istinu. Ako zaista želiš da se otvoriš i to je prvo u tvom životu, nešto unutar tebe će ti reći šta da uradiš da se to desi. Ne misli da ti je bilo ko na teretu ili da ti je neko na putu i zadržava te od tvog otvaranja. To nije tako. Nešto što izgleda da te zadržava od praktikovanja je zaista blagoslov u maski. Jer te čini jačim. I čini da želiš više nego ikada pre da nađeš vreme da budeš u tišini, da budeš slobodan. Dok obično, ako osoba nema prepreku ili malo trenja, postane lenja i ne sledi istinu tako snažno. Potrebno nam je trenje u našim životima da bismo krenuli napred. Stoga gledaj na svoju situaciju kao na blagoslov i pokušaj da nađeš vreme. Uđi unutra koliko god možeš i biće ti pokazano šta da radiš. San nije toliko važan. Kada tvoja supruga ode na spavanje, tvoja deca spavaju, ustani u tri sata, četiri sata, praktikuj tada. Uvek postoji način.

SF: Gospodine, imali smo mnogo diskusija o svetom pismu i znam mnogo svetog pisma.

R: Znam, Frede. (SF: Ono što želim da kažem je da nema ništa suštinski pogrešno u svetom pismu, problem je kako se tumači. I moje tumačenje svetog pisma neće biti isto kao Bili Grejhamovo i mislim da sam u pravu u vezi toga. Mislim, ne moram da brinem o činjenici da znam mnogo svetog pisma.) Nema ništa loše u svetom pismu, ali mora doći vreme kada moraš ostaviti sveto pismo po strani i zaroniti duboko u sebe i postati svoje sopstveno sveto pismo. (SF: Ali sveto pismo su reči.) Sveto pismo su divne reči. Ali reči su baš kao govorenje: "Ja sam Bog." I kao što smo upravo diskutovali, to je tvoj ego koji se igra sa tobom. To je tvoj um koji ti govori da nisi telo i da si Bog. Dok ne moraš izjaviti da si Bog jer je to tvoja stvarna priroda, to je ono što zaista jesi. To je kao govoriti: "Ja sam muškarac, ja sam muškarac." Očigledno je da si muškarac. Stoga postoji nešto unutar tebe što je očigledno, da si Bog. Ti

si svest. Ipak teško je tako tome pristupiti. Zato su nas veliki Mudraci i veliki Učitelji učili da "zaronimo duboko unutra" i ostavimo svete spise na miru. Sam Isus je rekao: "Carstvo Božije je unutar vas." Rekao je: "Pogledaj ovde, pogledaj tamo, pogledaj svuda, nikada nećeš naći carstvo," jer je već unutar tebe. Nikada nije rekao ljudima da proučavaju svete spise. Citirao je iz starog zaveta, ali nikada nije rekao ljudima da odu kući i proučavaju svete spise. Rekao im je da

zaronite duboko u sebe. Nađite carstvo. To je dobra volja vašeg Oca da vam da carstvo. Uvek je govorio o carstvu koje je svest, Bog. Dakle, memorisanjem svetog pisma postaješ hodajuća biblija i to je dobro koliko ide. Ali bolje je zaroniti duboko u sebe i istraživati: "Ko sam ja?"

SF: Naučio sam nešto sinoć što nisam znao. Neko mi je dao traku gospodina Ganeša, urednika Mountain path-a. (R: O da.) I pranećaka Maharšija. (R: Da.) I nisam znao, ali kada je otišao da živi kod svog ujaka nakon što mu je otac umro, Maharšija naravno. Išao je u američku misionarsku školu i to je bilo pre nego što je imao bilo kakav svesni interes za duhovne stvari. Bio je prvi u razredu iz biblijskih studija, i kada je napisao onu poruku svom bratu o odlasku, rekao je: "Idem u potragu za svojim ocem." I upotrebio je taj izraz koji me je zaista zainteresovao. Plus, kada je stigao u Tiruvanamalaj, kada je otišao u hram, ušao je u svetilište, pretpostavljam da nije bilo nikoga da ga zaustavi i zagrlio je lingam i rekao: "Oče, došao sam po tvom pozivu." Toliko ljudi ga smatra čistim, pa, bio je naravno čisti Advaitan, ali je postojao ogroman element predanosti kroz njegov život.

R: Da, u pravu si. Govorio sam o tim stvarima jedne nedelje, mislim. Nisargadatta, Ramana Maharši i svi Advaitani su imali ogromnu predanost. Bili su i bhakti, tako da si u pravu u vezi toga, to je veoma tačno. (SF: Hvala. Zanimalo me je to što je bio prvi u razredu iz biblijskih studija kao mladić.)

SH: Naravno. (smeje se) Pa, tebe zanima što je bio prvi u biblijskoj studiji. (SF: Da, prilično je fascinantno.) Meni je potpuno svejedno.

R: Pa, Ganeš je postao veliki filozof. (SH: Je li? Filozof.) Hmm. (SH: Šta to znači?) Znači da filozofira. (SH: Oh, to je hendikep, zar ne?) Nema više šta da se kaže. (duga pauza) Toliko ljudi je dolazilo Ramani Maharšiju. Mnogi iz Pandičerija, iz Šri Arobinđinog ašrama i pokušavali su da raspravljaju sa Ramanom. Govorili bi mu: Šri Arobindo kaže ovo, majka kaže ovo, neko drugi kaže ovo, a ti kažeš ovo, Ramana, ko je u pravu? Ramana ne bi odgovorio. Ostao bi miran. Svaka osoba mora doći u sklad sa sobom. Moraš znati šta želiš i moraš to slediti. Jer kada upoređuješ učitelje ili upoređuješ učenja i upoređuješ šta je svako rekao, nikada ne možeš znati ko si. Jer si previše zauzet radom u spoljašnjem svetu i pokušavanjem da otkriješ ko je dobar, ko je loš, ko je u pravu, ko nije. Pravi učitelj je unutar tebe. Zaroni duboko u sebe i upitaj sebe koga da sledim i dobićeš odgovor. Stoga, molim te, ne pitaj me: "Da li je Krišnamurti bio prosvetljen, da li je Isus bio samo-realizovan? Da li je ovaj bio ovakav, da li je onaj bio onakav?" Tvoj posao je da otkriješ ko si

ti i da radiš na sebi, i tada ćeš znati za sve ostale. (tišina)

SH: (Priča o svom psu) On te obožava, Roberte. (Robert se smeje)

SL: Govoreći o samo-istraživanju, kao odgovor na ranije pitanje. Rekao si kada kažemo: "Kome ovo dolazi? Dolazi meni." I rekao si da bi pravo Ja znalo razliku između drugog Ja. Da li je jednako efikasno reći: "Kome ovo dolazi?" Da li je efikasno reći... ili ako kažeš: "Ko ovo oseća" i kažeš: "moj um ovo oseća," ili "moje telo ovo oseća," da li je to jednako efikasno? Mislim da osećam dilemu do koje je Fred došao - ili će pravo Ja znati razliku i tako počinjem da odstupam i kažem: "Moj um ovo oseća," ili "moje telo ovo oseća," umesto ja osećam ovo. Dakle, reći "Moj um ovo oseća" ili "moje telo ono oseća," da li je to samo po sebi efikasno?

R: Pravo Ja ne zna ništa, ono jednostavno jeste. Ne brini se o pravom Ja. Um, telo i misao-ja su ista stvar. Možeš reći um ili misli ili ego. Ali ipak, ja je efikasnije kada koristiš termin ja jer se uvek referišeš na sebe kao ja. Nikad ne kažeš moj um misli ovo. U normalnom toku konverzacije kažeš: "Ja mislim ovo. Ja verujem ovo. Ja sam mislio ovo." Zato je bolje raditi sa samim ja, nego sa umom ili egom. Shvatajući istovremeno da su ego, um, svet, univerzum, karma, sve vezano za to ja. Stoga, kada transcediraš ja, transcediraćeš sve ostalo. Dakle, najbolje je raditi sa mišlju-ja. Samo zato što se referišeš na ja celog dana. Kažeš: "Osećam se bolesno. Imam glavobolju." Nikad

ne kažeš: "Moj um ima glavobolju." Nikad ne kažeš: "Moj um se oseća bolesno. Moj ego je depresivan." Uvek pričaš o ja.

SL: U novije vreme primećujem sebe kako govorim: "Moja glava ima glavobolju." Kao da sada drugačije razlažem stvari. "Moj stomak je gladan," umesto "Ja sam gladna." Onda sam počela da odstupam, "Ko ima glavobolju?" glava ima glavobolju. Ko je gladan? Moj stomak je gladan," umesto ja sam gladna…

R: Čini mi se da to čini malo težim jer se referišeš na svoje ja i svoj ego i svoj stomak i svoje oči i svoj nos. Sve je vezano za ja.

SL: Zato kažem stvari poput: "Pa, kako se danas osećamo?" (smeh) Da li se dobro zabavljamo? (smeje se) Pretpostavljam da nikad nisam sama. (smeh)

SJ: Roberte, plus ako to radiš na taj način, ionako nema šansu da ode do izvora i rastvori se u izvoru?

R: Može otići do svog izvora jer su ego, misli, ja, sve isto. (SJ: Ali nema manevarskog prostora da sledi bilo šta do izvora, samo je...) Ja je bolje. Koristi ja, to je bolji metod samo zato što uvek pričaš o ja celog dana. Uvek se referišeš na ja, lažno ja. Uvek misliš na lažno ja. Stoga radiš sa lažnim ja, rešavaš ga se istražujući: "Odakle je došlo?" (SL: Hvala.) (traka se završava) [SADRŽAJ]

Da Li Treba Da Shvatam Svet Ozbiljno? 6. oktobar, 1991.

Robert: Om, šanti, šanti, mir. Dobar dan. Dobro je biti ponovo sa vama. Dobrodošli. Dobrodošli ste mi iz sveg srca. Postavite sebi pitanje: "Zašto sam ovde? Koju svrhu imaš? Koje ciljeve imaš? Šta misliš da si?" Ako znaš da si ni za šta, onda si u pravu. Ako misliš da si nešto ili neko, onda moraš videti istinu i shvatiti da si ni za šta. Nisi došao na ovu zemlju da postaneš neko. Došao si na ovu zemlju da otkriješ da si niko, ni-telo. Nemaš telo. Telo koje ti izgleda stvarno je obmana. Izgleda stvarno baš kao što san izgleda stvaran dok se ne probudiš. Pitanje se često postavlja: "Da li treba da shvatam svet ozbiljno?" Odgovor je da i ne. Ne postoji standardni odgovor. Dokle god veruješ da si telo, um, entitet, onda svet postaje veoma stvaran za tebe. Ali kada istražiš, kada inteligentno počneš da tragaš unutar sebe, počinješ da shvataš da je svet veoma promenljiv, nikada nije isti, stvari se često menjaju. Zapravo, jedina stalna stvar u životu je promena. Kako nešto što je promenljivo može biti stvarno? Kažeš da je drvo stvarno. Da je drvo stvarno, ostalo bi isto zauvek, ali je počelo iz semena. Rekao bi da je seme stvarno. Koliko dugo je seme stvarno? Dok ne počne da se raspada i drvo počne da raste. Tada seme više nije stvarno. Kada je drvo malo, kažeš da je to stvarno drvo, ali kada se vratiš dvadeset godina kasnije, to je ogromno drvo. Potpuno je drugačije. Raste jabuke ili breskve ili šta god. Više nije isto malo drvo koje je izgledalo nesposobno i nije moglo ništa da uzgaja. I sada kažeš da je drvo stvarno jer rađa jabuke. Vratiš se za još dvadeset godina, drvo se osušilo. Ne može rađati jabuke. Ovo je tačno za sve, uključujući i tvoje telo. Došao si iz semena, seme se pretvorilo u bebu, beba se pretvorila u tinejdžera, i sada si svoje sopstveno ružno sopstvo. Šta si ti? Jesi li beba? Jesi li tinejdžer? Jesi li odrasla osoba? Jesi li ružno sopstvo? Jesi li lep? Svi ovi koncepti su pogrešni. Ti nisi nijedna od ovih stvari, i razlog zašto izgleda da patiš i imaš takozvane probleme u ovom svetu je zato što shvataš život previše ozbiljno. Imaš svoja dogmatska mišljenja o tome šta bi trebalo da bude ispravno i pogrešno, šta je dobro, šta je loše. Kako bi stvari trebale da budu. Ako se iko umeša u tvoj sistem verovanja, postaješ lud, postaješ besan, izletiš iz kože. (To je izraz, izleteti iz kože. Kako možeš izleteti iz kože?)

SH: Nema nikakvog problema. (smeh) (R: Svi ti klišeji, te izreke...)

SJ: Kako da ne eksplodiraš? (smeh)

R: Ali kako god, čak i ako ne eksplodiraš. (smeh) Nešto nije u redu negde, jer ništa nikada nije isto. Stvari te ljute. Stvari teraju da reaguješ. Veruješ da tvoj život treba da bude uredan. Ako

nema reda u univerzumu, kako tvoj život može biti uredan? Tvoj deo univerzuma. Počinješ da shvataš da nije važno šta se dešava u ovom univerzumu. Univerzum izražava svakakve stvari, zemljotrese, katastrofe svih vrsta, vulkanske erupcije, suše. Sve se dešava ovom svetu. Ipak svet se okreće u svemiru, rotira neverovatnom brzinom. Ceo univerzum je pokret. Ništa ne miruje. Kako išta može biti stvarno? Ako nije stvarno, zašto bi reagovao na to? Zašto te stvari uznemiravaju, nerviraju? Zato što veruješ da su stvari, svet, univerzum, stvarni. Jedini način da zaustaviš to verovanje ili da mu staneš na kraj, jeste da istražiš sebe. Počinješ sa sobom. Ne možeš početi ni sa čim spoljašnjim u odnosu na tebe, jer ništa ne znaš o tome. Ali znaš da postojiš. Nema sumnje u to. Ti postojiš. Stoga počinješ da preispituješ: "Ko je taj koji postoji? Šta postoji? Da li je to telo koje postoji?" Telo neće biti ovde za stotinu godina. Ali ja mogu da mislim o ovim stvarima. Telo samo po sebi ne može da misli. To je inertna supstanca. Šta misli? Ko misli? Počinješ da preispituješ sebe. Jedina stvarnost koju ćeš ikada pronaći jeste stvarnost tvog Sopstva, ne stvarnost sveta, ne stvarnost univerzuma. Ona nema stvarnost. Kako počinješ da proučavaš, istražuješ, inteligentno gledaš na sopstveno postojanje, počinješ da vidiš svet kao iluziju. To je pojava. I kako se odmotavaš na putu znanja, više ne shvataš ovaj svet ozbiljno. Ovo ne znači da hodaš okolo ne mareći ni za šta, ne brinući se, ne pružajući pomoćnu ruku nekome. Ne postaješ sarkastičan, ni ratoboran ni ciničan. Shvataš da se svet neprestano menja. Stoga ne može biti stvaran. Pa kako možeš ozbiljno shvatati svet? Ipak takođe shvataš da ako ne možeš da se rešiš ideje "ja sam telo" ili ideje "ja sam činilac", moraš nekako postati pomalo ozbiljan u svetu. To je paradoks. Ne treba da shvataš svet ozbiljno, ali ako ne možeš da pobegneš od ideje da je telo stvarno, onda takođe moraš da vidiš svet kao stvaran i da ga shvataš ozbiljno. Odgajeni ste da sve shvatate ozbiljno, da imate ciljeve, ambicije. Kuda vas ove stvari vode? Pogledajte nesigurno stanje u kome se svet danas nalazi. Čovekova nečovečnost prema čoveku je svuda prisutna. Ratovi, ta podla stanja traju od početka vremena. Ipak, šta ti imaš sa tim stvarima? Nisi došao ovde da ispraviš svet. Nisi došao ovde da doneseš mir. Nisi došao ovde da bi bilo koga bilo čemu podučavao ili bilo kome bilo šta pokazivao. Ovde si kako bi se probudio, probudio iz smrtnog sna. To je sve zbog čega si ovde. Nisi ovde ni iz kog drugog razloga.

A šta je sa tvojim životom? Kakav život? Kakav život veruješ da imaš? Ti zapravo nemaš život. Izgledaš kao da imaš život. Voda se takođe pojavljuje u fatamorgani, ali ti si isto toliko živ kao voda u fatamorgani. Drugim rečima, ti si optička iluzija. Nisi onaj za koga misliš da jesi. Nisi ono što misliš da jesi. Ti nisi ništa. Šta god da možeš da misliš o tome, ti nisi to. Ipak možeš da misliš. Imaš kapacitet da misliš, i tvoje mišljenje je ono što će te izvesti iz velike laži postojanja, jer počinješ da ispituješ svoj um. Počinješ da shvataš da tvoj um nije ništa drugo do gomila misli, samo misli, uvek misli, uvek misli, uvek misli o nečemu. Retko kad postoji vreme kada ne misliš. I uvek je o tebi i u odnosu na nešto drugo. Od jutra do mraka zaokupljen si sa ja, mene, ja, mene. Ali ti nisi ja i nisi mene. Stoga, zašto bi bio zaokupljen? Uvek veruješ da moraš da vodiš računa o svojim interesima, da rešavaš svoje probleme, svoj svet ili zamišljaš da će se svakakve stvari desiti. Neki od vas su bili zaposleni toliko godina, i uvek su se brinuli da će ostati bez posla. Veruješ da je to najgora stvar na svetu koja ti se može desiti. To je verovatno najbolja stvar koja ti se ikada mogla desiti, jer te tera da se pokreneš u novi poduhvat, u nova iskustva. Istina je da nikada ne možeš patiti. Ne postoji ništa u ovom univerzumu što te može naterati da patiš. Ako patiš, tvoj um ti govori stvari o nekome, ili o nečemu, ili o nekom mestu, ili o nekom stanju i zato patiš. Dozvolio si sebi da misliš. Veruješ svojim mislima. Tvoje misli te kontrolišu potpuno, skroz, apsolutno. Tvoje misli su tvoj najgori neprijatelj. Učiš stoga da uhvatiš svoje misli, praktikujući samo-istraživanje, ili posmatrajući svoje misli, postajući svedok svojih misli, gledajući sebe kako misliš. Kako nastavljaš da praktikuješ sadhanu, krećeš se ka iluminaciji. Ipak, smešna stvar u vezi ovoga je da si ti već tamo, i ne moraš ništa da radiš. Uvek veruješ da moraš nešto da uradiš. Odgajen si da veruješ da ako ništa ne radiš, ti si lenji besposličar. Ipak ti si ništa. Ništavilo je tvoja istinska priroda. Ti si ono što treba da budeš. Sve je predodređeno što se tiče tvog tela, i prolaziš kroz ona iskustva koja su neophodna za tvoje ispunjenje i tvoje

odmotavanje. Kako postaješ mudar i počinješ da razumeš, više ne reaguješ na svoje uslovljavanje. Strah počinje da se topi. Više nema ničega protiv čega treba da se boriš. Ne moraš da osvajaš nikakve poene. Zaista nema nikoga koga treba da prevaziđeš. Nema situacije koju treba da izlečiš. Jednostavno moraš biti svoje Sopstvo. Budi svoje Sopstvo. Kako postaješ svoje Sopstvo? Razumevanjem da postoji jedno Sopstvo i ti si to. Postoji samo jedno Sopstvo. Ljudi ga zovu svim vrstama imena, nirvana, sat-čit-ananda, apsolutna stvarnost. Zovu ga svim vrstama imena, Bog. Nije važno kako ga zoveš.

Moraš to biti. Moraš biti to Sopstvo koje je uvek bilo i uvek će biti. Moraš se podići do tog mesta gde nema sveta, nema univerzuma, nema tela, nema uma. Zaista nije važno koju sadhanu praktikuješ, bilo da praktikuješ Zen, ili Taoizam, ili mistično hrišćanstvo, ili Kabalu. Ono što praktikuješ nije važno. Ali šta radiš sa praksom? Da li zaista roniš duboko u sebe i pronalaziš svoju sopstvenu stvarnost? Ili još uvek čitaš mnoge knjige, ideš na mnoga predavanja, postajući potpuno zbunjen? Ostavi svet na miru. Ne pokušavaj da ispraviš svet. Kad kažem ispravi svet, mislim na ispravljanje ljudi, mesta ili stvari. Sve ima tendenciju da se uravnoteži. Postoje određeni zakoni u ovom univerzumu koji brinu sami o sebi. Postoji moć i prisustvo koje zna put, i rečeno ti je da se predaš ovoj moći, ovom prisustvu. Potpuno predavanje. Ne moja volja, nego tvoja. Ovo je najviše učenje bilo kog sistema. Kada se odrekneš svog ega, potpuno se predaš i dozvoliš silama koje jesu da te usmere, i vode, i brinu o tebi i razviju se kao ti. Sve će se srediti. Sećam se u Ramanovom ašramu, bio je jedan Indijac koji je bio neka vrsta učenika Ramane. I dolazio je s vremena na vreme, nije učio, mnogo, mnogo godina, ipak ništa se nije desilo u njegovom životu. Kako su godine prolazile, počeo je da huli na Ramanu pred drugima. Pokušavao je da kaže drugima: "Ramana nije stvaran. On je samo starac. On ne zna šta radi." Ubeđivao je neke ljude u to. Kada je Ramana čuo za ovo, naravno da ga nije bilo briga ni na jedan ni na drugi način. Ali poenta je u tome da se situacija sama rešila. Nije se pojavljivao neko vreme. Onda su stigle vesti da ga je udario voz, i njegovo telo je nestalo za ovu inkarnaciju. Poenta koju pokušavam da istaknem je da se sve samo rešava. Sve se samo sredi na vreme. Nemaš čega da se plašiš i nemaš protiv čega da se boriš. Moraš naučiti da imaš veru u sile koje jesu. Te sile su unutar tebe. Ti si one. One nisu spoljašnje u odnosu na tebe. Kao što većina vas do sada zna, jedino što je spoljašnje u odnosu na tebe jeste tvoj um. Tvoj um je stvorio tvoj svet, svet u koji veruješ. Stvari koje vidiš u ovom svetu, stvari koje osećaš, tvoje frustracije, tvoja sreća, tvoje radosti, tvoje bede, šta god misliš da je stvarno za tebe, sam si stvorio. Inače, odakle bi došlo? Svet jednostavno jeste. Nije dobar ni loš. Jednostavno jeste. Ti si taj koji ga čini dobrim ili lošim. Ti si taj koji ima mišljenja o tome kako bi stvari trebalo da budu, kako bi trebalo da izgledaju. Sam svet nema mišljenja. On se jednostavno pojavljuje kakav jeste. Ali ti mu daješ život. Ti si taj koji vidi sve te podle stvari koje se dešavaju. Ti si taj koji vidi te stvari koje se dešavaju u tvom životu, neko pokušava da te povredi, neko pokušava da ti uzme nešto, kao da možeš nešto da izgubiš. Ono što je s pravom tvoje biće uvek tvoje. Ono što nije s pravom tvoje, ma koliko se trudio da ga zadržiš, nekako će te napustiti. Početak mudrosti je razumeti da su stvari koje izgledaju kao da su na delu, da ovo izazivaju, jednostavno tvorevina tvog uma. Dakle, "Na koga ćeš biti

ljut? Na koga ćeš istresti svoje emocije?" Šta god kažeš, šta god uradiš, kako god reaguješ, sve to radiš sebi. Postoji samo jedno Sopstvo. Ne postoje dva sopstva ili tri sopstva. Postoji jedno. I sve što izlazi iz tvojih usta, iz tvojih misli, iz tvojih akcija, upućeno je samo tebi. Ako si povređen iznutra, to je samo zato što osećaš da se svet ne okreće onako kako ti želiš da se okreće, stvari ne idu onako kako ti misliš da bi trebalo. Neki od vas moraju da porastu i puste stvari da budu. Moraš naučiti da ostavljaš ljude na miru, da ostavljaš svet na miru. Ako postoji bilo šta što želiš da promeniš što ti se ne sviđa, pogledaj u sebe. Osoba, stvar, koja te izgleda povređuje samo je vozilo tvoje sopstvene karme. Niko nije odgovoran ni za šta što ti se ikada desi. Kada razumeš ove osnovne stvari, tek tada možeš početi da radiš na sebi i praktikuješ stvari kao što su atma-

vihara, samo-istraživanje. Ali sve dok si još uvek povredljiv i još uvek reaguješ na uslove, moraš nekako da se pomiriš sa celim univerzumom. Pronađi mir okrećući se ka unutra. Nije važno šta se desi. Ne misli na ono što se dešava ili šta bi se moglo desiti. Okreni se ka sebi. Vidi stvarnost svog sopstvenog bića. Shvati svoju istinsku prirodu. Počni da ispuštaš ceo svet iz svog uma shvatajući: "Ovo nije istina. Drvo nije stvarnost. Nebo nije stvarnost. Moje telo nije stvarnost. Moj um nije stvarnost." Negiraj sve. Negiraj ceo univerzum. Ono što preostane jesi ti, Sopstvo, čista inteligencija, konačno jedinstvo, apsolutna stvarnost, svest. Parabrahman je tvoja prava priroda. Radost je tvoje pravo Sopstvo, ne samo privremena sreća već trajna sreća. To je tvoje pravo Sopstvo. Svi traže sreću, i razlog zbog koga rade stvari koje rade, povređujući jedni druge, kradući, stvarajući probleme, je taj što u toj fazi svog postojanja veruju da će tako postati srećni. Oni zapravo traže večnu sreću. Ali to je kao čovek koji sedi pod hladovinom drveta i oseća se prijatno. Onda odluči da izađe na sunce, i sunce ga opeče, i on vrišti i plače i uznemiri se: "Zašto mi se ovo dešava?" Onda se vrati pod hlad i ponovo se oseća prijatno. Onda se ponovo vrati na sunce i izgori i postane nasilan i jadan. Stalno ide napred-nazad, napred-nazad. Samo budala bi ovo radila. Zašto ne ostati u hladu i ostati tamo i ne izlaziti? Tako je to sa nama. Baš onakvi kakvi smo sada u ovom trenutku smo savršeni. Baš onako kako se osećaš sada, osećaš se mirno, osećaš se smireno, srećan si. Ali onda izađeš na sunce. Ovo znači da izađeš na svoje radno mesto, izađeš u svet, počneš da eksternalizuješ svoj život, i izgoriš. Postaneš jadan. Onda opet utrčiš u svoju kuću gde si sam i osećaš se mirno. Osećaš se kao kod kuće. Umesto da ostaneš gde jesi, stalno se ponovo vraćaš napolje, upuštajući se u sve životne nedaće. I kada reaguješ na ove stvari, pogoršavaš stanje. Onda se pitaš zašto toliko patiš.

Zašto nisi mirovao? Doslovno, ne moraš fizički da miruješ. Govorim o tvom umu. Sve počinje u tvom umu. Ti učiniš svoj um mirnim. Kada je tvoj um miran, tvoje telo može ići bilo gde, ali ćeš biti u hladu sve vreme. Možeš raditi bilo šta, možeš hrkati, možeš plakati, možeš se smejati, ali ovo je spoljašnja pojava. Kada um postane smiren, uvek postoji mir. Pronađi taj mir. Tvoj je. Nikada ne reaguj na situaciju pre nego što možeš da potražiš mir u svom umu, i onda vidi da li ćeš reagovati. Postoji priča o starom Samuraju ratniku čiji je Učitelj bio ubijen. Počeo je da traži ubicu svog Učitelja. Tražio je svuda. Napokon jednog dana je otkrio ko je bio, i sterao ga je u ćošak, izvukao svoj veliki mač i bio spreman da mu odseče glavu, kada je zlikovac pljunuo Samuraju u lice. Samuraj je pomerio glavu unazad, vratio mač u korice i počeo da odlazi. Zlikovac je počeo da viče: "Hej Samuraju, kako to da me nisi ubio? Imao si me u ćošku." I Samuraj se osvrnuo i rekao: "Razljutio sam se." Oni se nikada ne bore u ljutnji. Samuraji su učeni da se bore za dobrobit čovečanstva, ali nikada nisu imali ljutnju. Kada si ljut, ništa se nikada ne reši. Sada pogledaj svoj život lično. Samo ti znaš šta se dešava u tvojoj glavi. Možeš prevariti neke ljude neko vreme, kako izreka kaže. Možeš čak prevariti i sebe. Glumiš i pokušavaš da prevariš ljude, a ipak samo sebe varaš. Varaš sebe jer su sile koje jesu pobrinule za sve, i sve se odvija onako kako treba. Tako otkrivaš da patiš sve vreme, jer pokušavaš da prevariš sebe. Pokušavaš da sakriješ sva svoja loša osećanja, strahove koji te teraju da radiš sve ove stvari koje radiš. Ali kako počinješ da radiš na sebi, počinješ da praktikuješ samo-istraživanje, pitaš sebe: "Kome dolaze ova osećanja? Ko ima ova osećanja? Ko se oseća izdanim sve vreme? Ko je toliko osetljiv da ga uvek boli, i oseća sve te male stvari koje se stalno dešavaju u njegovom umu? Ko se oseća ovako? Ja." Radiš na ja. Nakon nekog vremena shvataš da ti je ja zadavalo svu ovu muku. Tvoje verovanje, kao pojedinca, da si odvojen i poseban zadavalo ti je svu ovu muku. Tako preokreće svoj život prateći misao-ja do izvora. Izvor je naravno Bog, nirvana, apsolutna stvarnost, svest. Stapaš se u izvor i počinješ da se smeješ, jer sve ovo vreme ništa se nije dešavalo. Sva ova iskustva kroz koja si prošao, avanture koje si imao, bile su šala. Nikada nisu postojala. Ti nikada nisi ni postojao. I probudiš se i postaješ slobodan da zaključiš, jedini posao koji imaš na ovom svetu jeste da postaneš oslobođen. Ipak si već oslobođen. Stoga to moraš da vidiš. Probudi se, ne reagujući na svet, roneći duboko u sebe, videći istinu i postajući istina. Na

tebi je. (kraj trake) [TOC] ***Napomena: Sekcija pitanja i odgovora je ista kao govor 900823. Pogledajte sekciju pitanja i odgovora iz 900823.

Džnani ne dolazi u miru! 10. oktobar 1991.

Robert: Dobro veče. Džnani ne dolazi u miru. Većina ljudi veruje da kada priđu duhovnom Učitelju, duhovni Učitelj će doneti mir, harmoniju, sreću, obilje, radost, ljubav u njihove živote. Zapravo, većina ljudi dolazi duhovnosti jer žele da poboljšaju svoje ljudsko postojanje. Nisu zadovoljni svojim životima. Nešto nedostaje. Stoga prilaze duhovnosti sa idejom da će stvari postati bolje u njihovom ljudskom postojanju. Ovo je ozbiljna greška. Satguru, Mudrac, Džnani dolazi da uzdrmata tvoj život. Da te izvuče iz tvojih samskara. Da razreši tvoju karmu, da te oslobodi. Ali da bi to uradio, on ne dodaje. (Pauza dok psi zavijaju u komšiluku uglas)

R: Imamo hor. (učenici se smeju)

SH: Samo ponavljaju ono što govoriš. Slažu se sa tobom.

R: To je lepo. Čovek-vuk. Kako god. Duhovni Učitelj ne dolazi da ti udovolji. Istinski duhovni Učitelj nije nežan i pun ljubavi i ne donosi ti dobrotu i dobro raspoloženje. Ako duhovni Učitelj čini ovo, on ili ona nije istinski duhovni Učitelj. Istina je da si već ispunjen svim vrstama besmislica, ideja, koncepata, gluposti, stvari iz prethodnih života, ovo mora biti izvučeno iz tebe. Dakle Mudrac kroz određene metode, određene discipline izaziva određene stvari da se dogode u tvojim životima kako bi postao slobodan. Ovo je razlog zašto samo zreli ljudi zaista privlače istinskog Mudraca. Ako nezrela osoba privuče istinskog Mudraca, neće moći da izdrži vatru. Biće previše vruće. Jer stvari će početi da izgaraju u njihovim životima. Što na običnom jeziku znači da će stvari izgledati progresivno gore. Ljudi dolaze Mudracu zbog zdravstvenih problema i njihovo zdravlje postaje sve gore. Zapravo, neki ljudi čak i umru. Ljudi dolaze Mudracu da povećaju svoj finansijski račun i bankrotiraju. Cela ideja je da tvoj pristup Mudracu mora biti bezuslovan. Ne možeš imati unapred stvorene ideje o tome kakav će biti ishod i šta će se desiti u tvom životu. Ipak možeš biti uveren u ovo, kako vreme prolazi, sve tvoje takozvane stvari će biti spaljene i postaćeš slobodan, ako izdržiš. Dakle Mudrac ne dolazi u miru. Ako tražiš mir, došao si na pogrešno mesto.

Tvoja istinska priroda je već mirna, ti si mir, kako možeš tražiti mir? Kako možeš želeti obilje kada si ti to. Kako možeš želeti zdravlje kada nikada nije bilo bolesti. Ovo je teško shvatiti na početnim stadijumima. Jer uvek mislimo, mislimo, mislimo, analiziramo kako bi stvari trebalo da budu. To je još jedna greška koju pravimo. Ako želimo Mudraca u svom životu, moramo se potpuno predati i verovati Sopstvu. Koje je Mudrac, koje je svest. Moramo se predati svojim željama, svojim lošim osećanjima, svojim dobrim osećanjima, svom tumačenju kako bi stvari trebalo da budu, konceptualnom mišljenju, moramo potpuno odustati. Zato ovakvo učenje nije za sve ljude, posebno na zapadu. Jer su im egovi toliko veliki i lako se uznemire. Kakva je razlika šta se dešava u tvom životu? Bilo da ide ovako ili onako, onako ili ovako, gore ili dole, dole ili gore, istok ili zapad, jug ili sever, idući u raj ili idući u pakao, kakva je razlika? Zašto si toliko zaokupljen budućnošću ili svojom porodicom i svojim poslom i svim ostalim. Kada bi samo odustao od tih misli. Pod odustajanjem mislim na predavanje. Pusti svoje svakodnevno mišljenje i počni da imaš veru u sile unutar sebe, tada ćeš videti kako će se stvari razviti. Kada ti kažem kako će se stvari razviti, ne mislim na vreme ili prostor. Kada bi odustao od svog tela upravo sada, to bi bila najdivnija stvar koju bi ikada mogao učiniti, što se tebe tiče. Jer tada ćeš iskusiti slobodu koju tražiš. To zvuči čudno, u stvarnosti nemaš telo kojeg bi se odrekao i ništa se ne dešava, nema pokreta. Nema pokreta u vremenu i prostoru i nema vremena i prostora da bi bilo kakvog pokreta bilo. Ti ne činiš ništa. Ništa se ne čini. Ipak ćeš iskusiti potpunu slobodu i potpuno oslobođenje. Znam da neki od vas ne znaju o čemu govorim. Ni sam ne znam o čemu govorim. Zvuči dobro ipak. (smeh) Nikada ne mogu da razumem zašto je bilo kome stalo. Šta misliš da ti se može dogoditi? Čega se plašiš? Koliko puta sam ti objasnio da je supstrat

postojanja beskonačna ljubav. Apsolutna stvarnost, čista svesnost. To si ti! Ipak nećeš ovo prihvatiti. Zaokupljaš se vestima na televiziji. Berzanskim izveštajima. Šta se dešava u Evropi. Da si postojao pre pet stotina godina, iste stvari su se dešavale. Samo druga imena. Svet je potpuno smešan. Svet je šala, kosmička šala i šala je na tebi. Jednostavno zato što se nećeš probuditi. Uvek misliš, misliš, misliš, pokušavajući da promeniš loše u dobro. Nadajući se da ćeš imati dobru nedelju ove nedelje. Nadajući se da nećeš biti u bolu. Upravo na to mislim. Kakvu razliku pravi? Ne pravi nikakvu razliku. Ti si dete univerzuma. I ako se predaš svim tim stvarima, odustaneš od njih. Pod odustajanjem mislim, da se više ne brineš o njima. Ako

imaš terminalni rak, to je u redu. Ako imaš obilno zdravlje, to je u redu. Ako imaš milione dolara, to je u redu. Ako imaš nula dolara, to je u redu. Kada počneš da budeš jednak. Kada postaneš uravnotežen i više nema razlika za tebe, tada ćeš osetiti da se nešto dešava. Jer sve dok postoji i najmanja razlika, onda vaga postaje neuravnotežena i osećaš te razlike u svom životu. Dakle ti si uzrok svoje bede i uzrok svega što se dešava u tvom životu. Jednostavno zato što ne postoji niko drugi osim tebe. Izgleda da postoje drugi. Izgleda da postoji svet. Izgleda da postoje nesreće. Izgleda da postoji čovekova nečovečnost prema čoveku. I ove pojave su veoma jake. Ipak, da li se one zaista dešavaju i kome se dešavaju? Iz nekog čudnog razloga, stvar zvana ego izgleda da je došla u postojanje. I ego prolazi kroz sva ova iskustva, ne ti, već ego. Kad bi se samo odvojio od svog ega i posmatrao i gledao kako ego prolazi kroz sva ova iskustva, plačući, smejući se, imajući bol, imajući zdravlje, brinući, sekirajući se. Samo posmatraj ego kako radi sve ove stvari. U meri u kojoj možeš ovo da posmatraš. U toj meri će ego postati oslabljen. Ego ne voli da posmatra sebe. Želi da bude Učitelj i ima potpunu kontrolu. I kako počineš da posmatraš bez reagovanja, samo posmatraj. Bez ikakvih osećanja o bilo čemu. Ego počinje da nestaje. I čim ego nestane, nastupa čista sreća. Nisi tražio sreću, kao što se traži sveti gral. Nisi morao da ideš daleko u prekomorske zemlje da bi pronašao ovu sreću. Nisi morao da činiš određene molitve ili jogijske kundalini vežbe da bi pronašao ovu sreću. Jednostavno si stajao po strani i dozvolio egu da sam izgori. Tako postaješ slobodan. Sve stvari koje pokušavaš da uradiš da postaneš slobodan poboljšavajući svoje ljudsko postojanje je kao sipanje ulja u vatru. To povećava ego. Kada ćemo naučiti. Prolazimo kroz toliko iskustava. Ponavljamo stvari iznova i iznova i iznova. Izgleda da odbacujemo telo i uzimamo novo. Prolazimo kroz toliko života. Tražeći, boreći se, pokušavajući da poboljšamo svoju životnu poziciju. Kada ćemo naučiti da ovo nije put? Ne moramo pokušavati da poboljšamo bilo šta. Pokušavamo da idemo u obrnutom smeru. Da uklonimo predstavu da nešto treba poboljšati. Vidiš li razliku? Moramo ukloniti ideju da je negde nešto pogrešno ili negde nešto ispravno. Ne pokušavati da naučimo nešto novo da dodamo na ono što već imamo. To samo povećava veličinu ega. To je kao penjanje na planinu noseći deset rančeva. Postajemo toliko umorni da se znojimo, jedva hodamo. Zato mudra osoba skida rančeve jedan po jedan i olakšava svoj teret. Samo budala bi nastavila da hoda sa deset rančeva uz planinu. Tako je to sa nama. Izgleda da nosimo svet. Sa svim brigama, svim besmislicama, strahovima, frustracijama. Sve izgleda da nosimo na svojim

leđima. Umesto da ih uklonimo, mi idemo okolo učeći nove stvari. Nove sisteme joge, nove učitelje, nove tehnike i dodajemo ih na stare tehnike. Drugim rečima, nikada se nismo rešili starih pre nego što smo dodali nove. Tako da je to kao stavljanje jedanaest rančeva, dvanaest rančeva i trinaest rančeva. I penjući se uz to brdo jedva hodamo. Ali smo previše glupi da skinemo ranč. Tako je i sa onim što radimo u životu. Idemo za ovim i idemo za onim i tražimo nove doktore i nove indijanske poglavice. Nove guru-e, nove učitelje, nove savete, novo značenje. Uvek dodajemo više informacija, više informacija. Čitamo nove knjige i kažemo: "Vau, nikada ovo nisam znao. Ova knjiga je zanimljiva." Dodajemo to na sve ostalo što smo naučili i postajemo sve intelektualniji. I postajemo intelektualni magarci. Pamtimo svakakve reči i znanje, ideje, citate. I stalno dodajemo i dodajemo i dodajemo. Išli smo u pogrešnom smeru. Želimo da skinemo, skinemo, skinemo, ne da dodajemo. Želimo da odbacimo skoro sve što smo

naučili od detinjstva. Želimo da postanemo prazni, ne da bismo stekli novo znanje. Praznina je znanje. Praznina je drugo ime za mudrost, za Džnanu. Pokušaj da zapamtiš što više ukloniš teret sa sebe, veći će biti sklad i mir i sreća u tvom životu. Zbog činjenice da su taj sklad i mir i sreća tvoja sopstvena priroda. To nije nešto što moraš negde pronaći, pokušaj da zapamtiš ovo. Ne moraš da tragaš ili gledaš ili nađeš bilo koga da ti da ove stvari. Ti si to! Samo si to skrivao. To je kao da imaš sveću i stavljaš slojeve tkanine oko sveće i stalno gomilaš slojeve i slojeve i slojeve i vatra gori unutra. Zaboravio si na vatru unutra i tražiš svetlost. Kako uklanjaš slojeve tkanine, svetlost postaje značajnija. Dok jednog dana ne ukloniš poslednji sloj i svetlost je uvek bila tu. Svetlost nikada nije otišla nikuda. Ti si svetlost. Zato je napisano: "Vi ste svetlost sveta." Fredu se to sviđa. (smeh)

SF: To je Sveto pismo.

R: Da. Vi ste svetlost sveta, to je istina. Ali nećete to priznati. Priznaćete slojeve tkanine. Probleme, nedoslednosti. Stvari koje izgledaju pogrešno. To ste uvek spremni da priznate. Spremni ste da se borite za svoja prava. Da se borite za svoja uverenja. Ipak, ovo su stvari koje moraju otići. Sve ove stvari moraju otići. Moraš postati praktično prazan. Potpuno prazan. Ne postoji ništa što može da te povredi. Kao što sam objasnio ranije, osim ako se određene stvari ne dogode u tvom životu koje izgleda da te povređuju - koristim reč izgleda jer je povreda samo pojava - nikada ne možeš rasti. Zato kada istinski Mudrac uđe u tvoj život, on ili ona pritiska tvoja dugmad. Da vidi o čemu se radi. Da vidi šta će se desiti. Da li zaista imaš istinsku izdržljivost i možeš izdržati ili si još uvek slab i otpadaš.

Razmisli o stvarima koje se sada dešavaju u tvom životu, dobre ili loše. Još uvek ima ljudi koji mi kažu: "Roberte, mislim da mi ne treba ovo učenje jer imam sve što želim." Kako možemo pogrešno razumeti ovakvo učenje. Ako je svet iluzija, ako zaista ne postoji, onda imati sve što želiš je dvostruka iluzija. Ideja nije da se ništa ne želi. Zvuči paradoksalno. Sve je već dato. Dobro si zbrinut. Uzmi drvo narandže. Drvo narandže je puno narandži, a ipak ako ih ne ubereš, istruliće. Nove narandže neće moći da rastu. Što više narandži ubereš, veći je rod narandži za sledeću godinu. Narandže žele da budu ubrane tako da nove narandže uvek mogu rasti. Tako je i sa našim životima. Kada se držiš stvari, stagniraš. Stvoreni smo da izgubimo sve, da pustimo, ne da se držimo stvari. Zato je Bog rekao Mojsiju kada je hodao pustinjom četrdeset godina: "Svakog dana ćete dobiti novu manu sa neba, ali nemojte je čuvati, podelite je sa svima i ostavite ostatak. Nova mana će vam biti pribavljena svakodnevno." Oni koji nisu slušali i sačuvali su manu za sledeći dan, svakakve užasne stvari su se desile tim ljudima. Svadjali su se medjusobno, borili se jedni protiv drugih za manu, tvrdili da neće biti dovoljno sutra i pomrli su pored puta. Ali oni koji su imali vere u Božje reči i nisu se brinuli o sutrašnjici, bili su dobro snabdeveni i stigli su u zemlju mleka i meda. Mislim da tako ide priča? Gde je bila zemlja mleka i meda? Ne znaš Frede?

SF: Pustinja?

R: Zvuči dobro. Pa, ovo je nešto poput nas. Idemo okolo na pogrešan način. Čitav bankarski sistem sveta je jednostavno zavera da se određeni ljudi obogate. Ceo svet je besmislica i sve dok boravimo u svetu patićemo. Pod boravkom u svetu mislim, mentalno. Opet, ovo ne znači da ti govorim da napustiš posao i živiš u pećini i ostaviš svoju porodicu. Mislim na to da nastaviš sa svojim radom i radiš šta god moraš, ali se mentalno odrekneš vezanosti za osobu, mesto i stvar. Sve počinje u tvom umu. Opet ti kažem toliko puta, ne zaokupljaj se time kako će tvoj posao biti obavljen ili da li će biti obavljen. Ista moć koja uzgaja travu, koja čini da sunce sija baš kako treba, tako da se život održava i podržava. Ta moć će te održavati i podržavati. Ako joj veruješ i imaš veru u nju. I jednog dana ćeš prepoznati i naučiti da si ti ta moć! I da održavatelj i podržavatelj izlazi iz tebe. Ti si davao život celom svetu. Zbog tebe univerzum postoji. Tvoja je greška, ti si to uradio. Kakav si lep nered napravio. Pa šta ćeš da uradiš povodom toga.

To je kao da si izdahnuo i stvorio univerzum i udahnuo i uništio univerzum. To je dobra slika koju treba imati o Bogu. Kažu da jedan Bogov dah traje dvesta četrdeset hiljada godina. Dakle, kada Bog izdahne, univerzum nastaje i traje otprilike dvesta četrdeset hiljada godina. A onda Bog udahne i sve se rastvara na narednih dvesta četrdeset hiljada godina. Zatim Bog ponovo izdahne i svet se ponovo stvara. To je glupa priča. (student se smeju)

SH: Zaista jeste, da. (student se smeju)

R: Ali kakva god priča da je, to je priča i laž. Zašto ti jednostavno ne mogu reći da ništa ne postoji. Ništa nije onako kako izgleda. Počinješ sa sobom. To je razlog zašto, ako možeš da se oslobodiš svog tela i jednog dana shvatiš da nisi telo ni um, ceo univerzum će nestati za tebe. Zato ne pokušavaj da se oslobodiš određenih stvari u svom životu jer će jednostavno biti zamenjene novim stvarima. Ako pokušaš da se oslobodiš svog muža ili svoje žene, a onda dođe novi koji je gori od prethodnog. To se nastavlja u beskonačnost. Ne pokušavaj da se oslobodiš bilo čega spolja. Već radi na uklanjanju laži da si telo-um. To je sve što treba da uradiš. Previše je olakšano za nas. Sve se jednostavno svodi na misao-ja. Misao-ja je krivac. Sve ove stvari o kojima sam govorio su sve prikačene za misao-ja. Veliki mudraci su nam zato rekli da ako samo naučimo da uklonimo misao-ja, imaćemo drugačiju sliku o svemu. Sve će nestati na ovom svetu. Jer je sve samo u misli-ja i što se mene tiče, najlakši način da se ovo uradi jeste da istražimo odakle misao-ja dolazi. Može li išta biti lakše? Samo saznanje odakle misao-ja dolazi ukloniće sve probleme koje si ikada imao. Oslobidiće te. To je sve što treba da uradiš. Provedi svoje slobodno vreme pitajući sebe odakle misao-ja dolazi. Može li išta biti jednostavnije? "Odakle je došla misao-ja?" Nema odgovora na to pitanje jer će odgovor samo izgraditi tvoj ego. Zato nema odgovora. Stoga pratiš misao-ja do njenog izvora i mesto je određeno kuda treba da slediš misao-ja, a to je duhovno srce. Duhovno srce je svest, apsolutna stvarnost, Bog, nirvana, sat-čit-ananda, Brahman. Kako se misao-ja rastvara u duhovnom srcu, postaješ svoje Sopstvo, jednostavno. Sve što treba da uradiš sada jeste da to uradiš, i bićeš slobodan. Slobodno postavljaj pitanja ili daj glupe izjave ili radi bilo šta želiš.

SF: Gospodine, prošlog četvrtka ste nam pričali o nekome ko je tvrdio da je neophodno da osoba ima gurua u ljudskom obliku i... (R: Za većinu ljudi.) Moj utisak iz onoga što ste rekli je da to nije nužno. Pa mislim da je to pojedinac koji veruje u svom srcu da je došao u orbitu Satgurua, da mu je glava već u tigrovim ustima i treba li... treba li taj guru da napusti svoje telo, da bi taj pojedinac mislio da može otići i naći drugog Satgurua ili drugog tigra je nekako uzaludna nada? Robert Adams Satsangsi: Sabrana dela

R: Ono na šta sam mislio prošle nedelje je da je za početnike koji su nedavno krenuli na put. I bili su u prisustvu Satgurua i Satguru odluči da napusti svoje telo u tom trenutku, dobra je ideja da nađu drugog. Jer tek počinju i nisu dovoljno jaki da nastave sami. Ali za predanika, za učenika koji je bio sa mudracem duže vreme, mudrac se nikada ne može odvojiti od njih. Jer mudrac je isti bilo da je u telu ili bez tela. Razlika je u tvojim očima, ti vidiš mudraca kako napušta svoje telo, što nazivaš smrću. Ali ne postoji takva stvar u očima mudraca. Nema rođenja i nema smrti. Nema dolaska i nema odlaska. Postoji samo jedno i to jedno je svest i svest je samodovoljna. Nema kuda otići. Predanik zna ovo i predanik je uvek utkan u svest mudraca. Mudrac nikada ne može napustiti takvoga. Jer postoji božanska veza. Ali početnik koji ovo ne razume, tragalac, treba da nađe novog gurua. Jer njihov ego je još uvek toliko jak, pa im treba učitelj da ih prizemlji kako bi mogli da uče. Da li si na to mislio? (SF: Da gospodine.)

SK: (početak pitanja je odsečen dok student nastavlja) ...može biti više satvičan. Da li je to isto što i poboljšanje nečije posvećenosti?

R: Zapamti, termini satvično, tamas, radžas pripadaju oblastima joge. Oni su kao i sve ostalo o čemu govorimo — zapravo ne postoje. Postoje u ranim fazama nečije sadhane. Kada osoba tek počinje sa jogijskim praksama, govori joj se o tome da bude satvična u poređenju sa tamasom i

radžasom i radi se na tome. Ali to je za neofita. Kada si u direktnom kontaktu sa Satguruom, sve to postaje suvišno, više nije neophodno. Samo odricanje od svog ega, odricanje od sebe, predavanje sebe i praktikovanje samoistraživanja ili šta god ti mudrac kaže da radiš, to je jedino što je važno.

SF: Jedna priča o Šri Bhagavanu koja me je uvek zanimala i prepuštam tebi šta ćeš reći o tome. Ova dama je došla kod njega jednog jutra i rekla, sinoć sam sanjala da mi je prišla veoma dostojanstvena lepa dama koju sam odmah prepoznala kao siromaštvo. Siromaštvo je Šivina savetnica. (R: Ne siromaštvo, Parvati.) Piše se P-a-r-v-a-t-i, zar ne? (R: Rekao si "Siromaštvo.") Pa moj izgovor je pogrešan. P a r v a t i, zar ne? (R: Parvati.) Parvati. Ali u svakom slučaju, prišla je ovoj ženi i rekla, "Moj sin ne pije svoju kafu..." (R: Kafu?) Kafu. "...molim te pripremi jedan vrč i odnesi mu." i ona je rekla, "Izvolite svami, majčina naređenja." A njegova reakcija je bila, "Zašto mi ovo radi, mešajući se u moj život i ometajući moje asketske vežbe?" A onda je rekao, "radila je to i dok sam živeo na brdu." I njegova reakcija je tako ljudska, uvek je tako fascinantna.

R: Oh, vidim na šta misliš. Moraš zapamtiti da ljudi poput Ramane odgovaraju određenim ljudima na određene načine. Kada osoba dođe kod njega i postavi pitanje, on će odgovoriti na nivou njenog razumevanja. Tako je govorio ljudskim terminima učenicima koji su bili oko njega u to vreme, kako bi razumeli šta priča

znači. "Zašto si mi donela kafu i prekinula moje asketske vežbe." Hteo je da ljudi znaju, ljudi kojima je govorio, da čak i mudrac želi da bude u tišini sam mnogo puta i da nema prekide. Drugim rečima, ta priča je bila neophodna u to vreme. Ne shvataj ove priče doslovno. Zato ćeš u svim knjigama, Nisargadatinim knjigama, knjigama Ramane Maharišija i drugim knjigama, primetiti da se mnogo puta ista pitanja postavljaju i daje se drugačiji odgovor. Odgovor se daje u skladu sa zrelošću učenika. Tako da će odgovor uvek biti drugačiji. To je baš kao što ručam sa mnogima od vas i ponašam se veoma ljudski. Jer to želite da radim. Ne želite da budem čudan. (smeh) I samo sedim i buljim u vas i ništa ne govorim. Reći ćete sebi, "Ovo je poslednji put da ga vodim na ručak." (student se smeju) Pa ako vidim da ti radiš nešto, radim istu stvar. Ako piješ pivo, i ja ću popiti pivo. Sve je u redu. (smeh)

SF: Sve u dualnosti nije od velike važnosti? (R: Dualnost čak ni ne postoji.) Ili ono što mislimo da je dualnost. (R: Onda moraš da uradiš najbolje što možeš.) (tišina)

R: Da li je neko gledao dobre filmove u skorije vreme? (SI: Rambling rose.) Rambling rose? To je film. Ko igra u njemu? (SI: Robert Duval, ne mogu se setiti drugih imena.) (tišina)

R: Pa, probaćemo nešto novo u nedelju. Umesto mog govora, biće ta drvena činija ovde i parčići papira. Kada uđete, napišite pitanje na koje želite odgovor. Možete ostati anonimni, tako da možete reći bilo šta želite. A onda, umesto da ja držim govor, jednostavno ću pročitati pitanje i razgovaraćemo o odgovoru. Šta mislite o tome? Ima li protivljenja?

SH: Moglo bi biti u redu. (R: Moglo bi upaliti.) Uvek možemo eksperimentisati.

R: Postoje određene stvari kojih se neki ljudi stide da pitaju ili misle da su glupa pitanja. Dok kad napišeš bez potpisivanja, nećeš znati ko je napisao.

SK: Mogu li ljudi koji žele da potpišu svoje ime da ih potpišu?

R: Naravno. Možeš čak i potpisati nečije tuđe ime. (student se smeju)

SH: Oh, sada to komplikuješ. Upotrebiću Merijino ime. (SM: Nemoj se usuditi.) Meri, popularna si. Čista nevinost smišlja sva pitanja. (SM: Roberte, pomozite mi molim vas.)

SV: Roberte... (R: Hmm.) ako osoba nema mnogo stvari u svom životu na kojima pokušava da radi, poput lošeg zdravlja ili izobilja ili čega već. (R: Hmm.) Da li to znači da će se život sa mudracem raspasti? (smeh) (R: Reci to ponovo, nešto će se ras...) Ako osoba ne dolazi kod mudraca sa stvarima koje želi da poboljša u svom životu, da li to znači kada ode kod mudraca da će se sve raspasti? Robert Adams Satsangsi: Sabrana dela

R: Naprotiv, ono što će se desiti jeste da će stvari koje te sputavaju od tvog konačnog ostvarenja početi da izlaze iz tebe i ruše se i bivaju prevaziđene. Pa ko zna šta bi moglo da se desi, ali sve je to za dobro.

SV: Na koji način stvari koje te sputavaju, na koji način izlaze na površinu?

R: Izlaze na površinu kao promena uslova u tvom životu. Izlaze na površinu na mnogo načina. Postoji nešto što moraš uraditi kako bi se oslobodio nečega što te ometa. Recimo na primer, zaljubljen si u kuću. I kuća je tvoj Bog. Obožavaš tu kuću. Razmećeš se tom kućom svakome koga vidiš. Imaš kuću već mnogo godina i sredio si je i radio na njoj. I to je jedino što te zadržava od tvog ostvarenja. Iznenada, upoznaš nekoga poput mene i tvoja kuća izgori. (smeh) Dakle, to je dobro!

SK: To je stari dobar trik sa kravom, iznova i iznova. (R: Dobar trik sa kravom?) Krišna? (R: Ispričaj priču.) Ti dobro pričaš priču. Nadam se da ti krava crkne. (R: Oh, ta priča, tačno. Oh, vidim, da.) Koja je priča? (R: Zaboravio sam.) (student se smeju) (SF ponovo pita o spelovanju i izgovoru Šivine savetnice)

SK: Roberte, jedno od mojih iskustava, jedan veoma, veoma dobar prijatelj prošle nedelje - u poslednjih četrnaest meseci bilo je sedam sahrana na kojima sam bio i jedna od njih je bila moja majka, veoma bliske osobe. I dolazak ovde nakon sveg ovog vremena - ne znam tačno šta pokušavam da kažem - koliko god vidim da ovo zapravo nije važno, ne postoji u izvesnom smislu, to mogu videti, ali istovremeno to vidim i osećam se kao da ga se zaista ne bojim, strah od smrti me ne uznemirava. Ali toliko sam vezan za stvari. Dajem stvarima tu istu moć. Zaista vidim koliko je svet još uvek važan. Iako znam da će uskoro nestati, ali privlačnost ili moć koju mu dajem - mnoge stvari su nestale iz mog života - ali je i dalje tu?

R: Pa naravno, to je tačno za većinu nas. Zato moramo marljivo raditi na sebi i stalno postavljati pitanje, "Ko ovo oseća? Kome dolaze ovi osećaji?" To je misao-ja koja je vezana za tvoje stvari. Kada shvatiš da je misao-ja odgovorna za to što se osećaš ovako, ne pokušavaš da se odvojiš od osećaja, već radiš na uništavanju misli-ja. Stalno radiš na misli-ja. Kada misao-ja oslabi, više nećeš tako osećati ništa na ovom svetu. Dakle, ponovo, ne pokušavaj da promeniš svoj stav spolja, već radi interno uklanjanjem misli-ja, i videćeš šta će se desiti.

SK: Znači, emocija koju imam sa ovim vezanostima će...jenjati?

R: ...jenjati. Emocija je misao-ja. Sve je prikačeno za misao-ja. Ko oseća emociju? Ja. Ko je to ja koje oseća emociju? Odakle je došlo? Ko mu je dao rođenje? Kako se pojavilo? Šta je njegov izvor? Pronađi izvor i bićeš slobodan.

SK: Znači, kao što si rekao ranije, ja sam stvorio... (R: Naravno, svojim umom.) ...sve to? Sve sam to stvorio? Pa to je deo, mislim, vidim to kao činjenicu, kao istinu. I istovremeno, ne mogu da pomognem ako sam sve to stvorio i još uvek stvaram više.

R: Naravno. Istraži, "Ko ovo vidi? Ko sve ovo stvara? Ja sam." Uvek se vraća na misao-ja. Prati misao-ja do njenog izvora - (i ne govorim o

izvoru jabuke) - vrati se izvoru i bićeš slobodan. Uvek se vrati izvoru, svom Sopstvu. (SK: Kada kažeš izvor, ne znam na šta misliš.) (student se smeju) Izvor je Bog. Dobri Bože. Izvor je božanstvo po tvom izboru.

SF: Rekao si božanstvo po tvom izboru, da li bi to bio jedan od velikih Učitelja? (R: Da, naravno.) Isus ili Krišna ili šta god? (R: Isus, Krišna, Mojsije, Šiva, koga god želiš.)

SH: Probaj Roberta, Ričarda. Ovi drugi su nekako iznošeni. (R: Probaj mene Fred.) Znaš, postoji nekakva toplina kroz godine.

SF: Nemoj ići tim putem? (SH: Da, on je svež. Vruć iz tiganja. Ima jedan tiganj na Bodhi polici.) (student se smeju) Zašto mi to treba?

SK: Roberte, znaš ona jezerska svetilišta S R M. (R: Znam.) Oni ih sve koriste i imaju ih sve. (R: To je dobro za njih, a šta je sa tobom?) Ne trebaju mi nužno. (R: Bolje da postaneš svoje vlastito jezersko svetilište.)

SF: Čuo sam da su svi Učitelji jedno i da nikada ne protivreče jedni drugima.

R: Tačno. (SF: Zvuči kao da protivreče, ali u stvarnosti su isti.) Kažu da ne protivreče, ali kad niko ne gleda, okupe se i naprave veliku tuču. (SF: Oh, ne znam za to.)

SG: Oni sami sebi protivreče, kako mogu da ne protivreče jedni drugima?

SF: Zvuči kao da protivreče. Kao što je Krišna rekao, "Svi putevi vode ka meni." a Isus je rekao, "Samo kroz mene ili kroz Oca," zvuči kontradiktorno, ali nije kako ja to vidim. (SK: Loš prevod.) Reci ponovo? (SF: Samo loš prevod.)

SX: Šta Fred kaže? (SF: Vreme je da ućutim. Nemam šta da prodam.)

R: Dobro radiš Fred. (SF: Izvinite?) Odlično radiš. (SF: Hvala.) (tišina)

SR: Imao sam iskustvo danas, Roberte, koje je bilo u skladu sa onim što si govorio kada si pričao o tome kako tvoja energija može razbiti naše fasade. Imao sam iskustvo danas gde sam mogao nejasno, veoma nejasno, mogao sam osetiti da me univerzum pita da se odreknem ogromne količine ega i ponosa odjednom, sa promenom stava. I iako sam mogao osetiti da se to dešava, nisam mogao to učiniti. Upao sam u neku vrstu blokade. Moj prenos se zaključao. Nisam mogao osećati, postao sam utrnuo, nisam mogao, izabrao sam da se ne borim, a ipak nisam mogao popustiti. Uopšte nisam bio spreman za to. Sve me je pogodilo u roku od otprilike sat vremena. I ova ogromna količina je dolazila prema meni i tražila da se promenim. Samo sam posmatrao sebe kako blokiram, iako je moja glava videla donekle mutno, moja utroba nije mogla podneti. I slušanje tvog govora večeras bilo je tako divno jer se to desilo i bio sam nejasno svestan, ako bih mogao odustati od ove ogromne promene stava, odustati od ovog ega, ovog ogromnog komada - pretpostavljam da u tom trenutku nisam mogao videti šta će se desiti, moj um je bio previše otupeljen i utrnuo. Sada, sedeći u ovoj atmosferi, mogu videti da mi je data prilika da sve to očistim. Očistim ogromnu količinu. Ako bih to mogao uraditi sa bistrim umom i sa ljubavlju. Sumnjao sam u tom trenutku da ako bih popustio, možda bih to radio sa besom i ogorčenjem i smatram da to nije dobro, bolje i ne puštati ako ću to raditi sa ogorčenjem i besom. Ako se ne slažeš, reci mi. Dakle, nisam bio spreman... Robert Adams Satsangsi: Sabrana dela

R: Ne slažem se sa svime. Previše si analitičan. Samo to gurni u stranu. (SR: Pa, tvoja energija mi pomaže da to vidim?) Znam, samo se pozdravi sa svim tim stvarima. One više nisu deo tebe. Kada se previše analitički upustiš u stanje, dajući mu razne nazive, zapravo poboljšavaš stanje. (SR: Jačaš ego?) Jačaš ego. Ne traži novu psihološku terminologiju da nazoveš ono što ti se dešava. Učini to veoma jednostavnim poput deteta. "Ko oseća sve ove stvari? Ja. Ko sam ja? Šta je izvor ja? To je to, to je sve što treba da uradiš. Ne moraš prolaziti kroz bilo kakvo drugo iskustvo. (SR: I samo pustiti misao-ja.) Prati misao-ja do izvora.

SR: Pa, primetio sam ovde dok sam se vraćao na to mesto u vremenu jutros i puštao misao-ja, bilo je divno. Otvorilo se i došla je nepoznata jasnoća.

R: Kad god osetiš bilo šta tokom dana, uradi istu stvar. Pitaj, "Kome ovo dolazi? Ja osećam. Ko je to ja? Odakle je došlo ja? Šta je njegov izvor?" I oslobodićeš se svega, bićeš slobodan. Drži to veoma jednostavnim. Ego voli da usložnjava, da razvlači stvari. Da napravi veliku stvar od toga. Zaustavi ga pre nego što postane veće. Ne nastavljaj sa svojim razmišljanjem. Zaustavi svoj um od razmišljanja. Čak i kada razmišljaš o višim stvarima. Ako tvoj um prolazi kroz razne više doživljaje, zaustavi to. Jer um samo igra igre sa tobom. Um povećava svoj kapacitet. Novim rečima, novim konceptima, novim stavovima. Želimo da ispraznimo um, da očistimo um i konačno da uništimo um. Dakle, ako razmišljaš o dobrim mislima ili lošim mislima, oslobodi se svega i nemaj misli. (tišina) Uvek zapamti da nisi telo ni um. Da si apsolutna stvarnost, da si

parabrahman, čista svesnost, svest, sat-čit-ananda. To je tvoja prava priroda. Bog te blagoslovio, mir, om šanti. (kraj trake) [SADRŽAJ]

Probudi se! 13. oktobar, 1991.

Robert: Om, šanti, šanti, šanti, Om, mir. Dobar dan. Dobro je ponovo biti sa vama. Dobro je videti vas, biti sa vama, slušati vas, slušati sve vaše probleme. Pre nego što pređemo na pitanja, daću nekoliko uvodnih napomena. Postoji samo jedan način da postaneš oslobođen, a to je da se probudiš, samo da se probudiš, baš kao što činiš ujutru kada se probudiš iz sna. Bio si u svetu snova i probudio si se. Na isti način se budiš u svoje Sopstvo. Način da se ovo uradi jeste da budeš na satsangu, da se predaš Sopstvu. Kada se predaš Sopstvu, predaješ se životu. Više ne misliš "Ovo mora da se odvija ovako. Ovo mora da se odvija onako. Ovo mora da se poboljša. Moram pročitati ovu knjigu. Moram otići videti ovog učitelja." Istinsko predavanje je dozvoliti svom srcu, svom duhovnom srcu, da preuzme i ti nemaš šta da radiš i nemaš šta da kažeš. Sve prakse su sporedne. Sadhana je važna da te navede na spoznaju da moraš da se probudiš. To je sve čemu sadhana služi. Nema drugog razloga. Sadhana, duhovne prakse, ne bude te same po sebi. One nemaju moć buđenja. Ali one smiruju tvoj um. Kada ti je um smiren, budiš se. Zašto želiš da budeš oslobođen? Naravno da si već oslobođen. To je tvoja prava priroda. Onaj ko želi da postane oslobođen, da se probudi, gleda ovaj svet. Prošli su kroz mnoge promene, prošli su kroz mnoge probleme, kroz mnoge rituale, imali su dobra i loša vremena, i došli su do zaključka da postoji nešto drugo lepše i veličanstvenije nego što mogu ikada zamisliti. Drugim rečima, shvataju da ih konačni um nikada, nikada ne može dovesti do tog mesta. Ne postoji ništa na ovom svetu ili bilo kom drugom svetu ili u bilo kom drugom stanju, što im može doneti večnu sreću i večnu radost, blaženu svest. Jedini način da stignu tamo je da se probude. Postaju zainteresovani za buđenje. Kada postaneš zainteresovan za buđenje, ne trčkaraš okolo dodajući stvari sebi. Meni je suludo videti ljude kako dodaju još knjiškog znanja, uče stvari poput Kabale, drevnih svetih spisa, Veda. Svaki put kada izađe nova knjiga, čitaju je, tražeći različite učitelje, tražeći odgovore izvan sebe. Ne postoji ništa izvan tebe što ti ovo može dati. Stoga ovi ljudi imaju mudrost, imaju Džnanu i počinju da vide da je buđenje jedini način da stignu tamo. Svet ih je dovoljno dugo varao. Zato počinju da puštaju, ne da dodaju.

Ako vole drvo i ako vole ruže, počinju da vide da je to vezanost koja ih sputava od potpunog ostvarenja, od buđenja. Drvo i ruža su emanacija tvog uma. Ti si ih stvorio. Izvor si ti sam. Ovo je novo otkrovenje za većinu ljudi. Lepota tamo ne dolazi sama po sebi i ti je posmatraš. Tako izgleda. Ali u istini, u stvarnosti, lepota koju posmatraš je tvoja sopstvena lepota, tvoja sopstvena radost, tvoja sopstvena ljubav. Ti si to. I manifestacija drveta, ili ruže, ili planine, ili okeana, neba. Šta ako bi mogao da povučeš ta osećanja koja imaš prema ovim stvarima duboko u sebe, i postaneš to. Tada ćeš otkriti istinu da si oduvek bio to. Ne postoji ništa spolja što nije unutar tebe. Ovo je nešto što bi trebalo stalno pamtiti. Uvek bi trebalo biti svestan ovoga. Ne postoji ništa tamo napolju što nije unutra ovde. Ako ovo potpuno razumeš, kuda moraš ići? Koga moraš videti? Šta moraš čitati? Šta ima da se radi? Možeš jednostavno sedeti i biti univerzum i uživati u slavi i potpunoj ljubavi, potpunoj radosti. Pomisli na sve stvari koje radiš da bi pokušao da se prosvetliš. Najgora stvar koju možeš učiniti jeste da govoriš previše reči. Reči vode do drugih reči, i one vode do drugih reči, i postaješ govoreća enciklopedija. Proces je jednostavno pustiti, osloboditi se pričanja, pričanja, pričanja. Osloboditi se željenja, želja, verovanja da je nešto tamo napolju što može nešto da ti uradi. Zato je satsang toliko važan. Kada dođeš ovde, smiriš svoj um na neko vreme. Kako počinješ da osećaš moć satsanga, tvoj um biva povučen. Um biva povučen unutra, ka centru duhovnog srca. Sve dublje i dublje ide. Kako se prazniš, kako više ništa ne želiš, počinješ da živiš spontano. Živiš u trenutku. Taj trenutak je ispunjen blaženstvom, ispunjen apsolutnom stvarnošću. Nema šta reći. Nema šta raditi. A ipak ćeš naći telo kako radi ono zbog čega je došlo na ovu zemlju. To je divan način života. Nisi ti činilac. Ti ne radiš ništa, mentalno. Tvoj um je miran, spokojan kao nepokretno jezero. A ipak tvoje telo radi ono što treba

da radi. Ako treba da budeš direktor banke, postaješ to, ali tvoj um nije aktivan. Ako treba da budeš smetlar, postaješ to, nema razlike, sve je isto. Tvoj um ne radi, ali Sopstvo radi. I baš kao drvo, ono ne misli, "Hoću li izrasti novo lišće sledeće godine?" ili ako je jabuka, "Hoću li procvetati jabuke, hoću li uzgojiti jabuke sledeće godine ili ću umreti? Vetar je jak. Izgleda da dolazi uragan, bolje da se pripremim." Jabuka ne misli ovako. Ne može. Po svojoj samoj prirodi, svake godine proizvodi jabuke. Tvoja priroda je da budeš u slavi, u blaženstvu. Tvoja priroda je da budeš potpuno prosvetljen. Tvoja priroda je svest. Tvoja priroda je da prouzrokuješ da ja od tebe nestane, da uništiš um i ego i postaneš potpuno slobodan i oslobođen. Zapamti važne tačke. Moraš pustiti, ne dodavati. Robert Adams Satsangsi: Sabrana dela

Istina je, kada nađeš novo okruženje, kada vidiš novog učitelja, kada čitaš novu knjigu, novina je veoma jaka, sjajna je, jer je sve novo, a ljudska bića vole promenu. Promena je ego. Ego je taj koji te gura po svetu i želi da radiš ovo i ono, i vidiš ovo, i menjaš poslove, i menjaš učitelje, i menjaš odeću, i menjaš, menjaš. Ego radi sve ove stvari za tebe. Kada se setiš ovoga, setićeš se ko je tvoj Učitelj. Što aktivniji postaješ mentalno, veći je ego, veći je um. I um je tvoj Učitelj, um je tvoj Bog, jer slediš svoj um. Ako naučiš da kontrolišeš svoj um, imaćeš manje želja, manje potreba i manje htenja. I naći ćeš večno blaženstvo, večni mir, večnu sreću. Niko se zaista ne može mešati u tvoj život. To je tvoj život. Došao si na ovu zemlju specifično da prevaziđeš telo i postaneš večno slobodan. Shodno tome, vidi šta radiš sa svojim životom, kako se ponašaš svaki dan, stvari koje te uznemiravaju, stvari koje te nerviraju, stvari koje te plaše, stvari koje voliš, stvari koje želiš, stvari u kojima uživaš. Sve su to varalice. Sve su laži. Istina je da si večni sat-čit-ananda, parabrahman, apsolutna stvarnost, čista inteligencija, krajnje jedinstvo, nirvana, praznina. Ti si to, ostani tako i budi srećan. Meri, hoćeš li mi dodati kutiju za pitanja. Počinjemo nešto novo danas. Umesto da ja nastavim da govorim, vi svi imate neko pitanje i imate nešto što vam je na umu o čemu ne volite da govorite u javnosti. Pa kada to napišete, ne morate da se potpišete. Stoga možete reći bilo šta želite. Možete me nazivati imenima i raditi šta god želite. Dakle, evo pitanja broj jedan: Otkucano je!

P: (Robert čita) Počeo sam da se molim i osećam se kao da pokušavam da hodam sa dve leve noge. Jedna od njih je okrenuta unazad. Kako mogu zauvek povećati predanost? Anonimni Fred. (smeh)

SF: Nije trebalo da pročitaš poslednje. (smeje se)

R: Ako piše tu, pročitao sam. Dakle, pitanje je — od pitanja možeš napraviti knjigu. (smeh) Pitanje je kako da se zaista molim i povećam predanost? Ne veruj da ovo moraš sam učiniti. Oseti kao da postoji neko unutar tebe ko zna kako da se moli. Postoji moć i prisustvo koje već zna kako da se moli i već je predano. Počinješ razmišljanjem o nekoliko reči. Shvataš da je ono što nazivaš Bog univerzalno. I sve dok veruješ da si ego ili odvojen ili telo, onda si konačan. Stoga konačni moli univerzalnom. Ono što radiš je jednostavno reći, "Ne moja volja nego tvoja." Uvek možeš započeti molitvu tako. Govoriš da mi samom ništa ne treba, već šta god ti znaš da je ispravno za mene, predajem se tebi. Postoji biće koje izgleda odvojeno od tebe i to biće nazivaš Bogom, beskonačnim. Bog zna šta je ispravno za tebe i šta je dobro za tebe i koje su tvoje potrebe. Istinska molitva je ponovo predavanje ovom Bogu. Dok se svakodnevno predaješ govoreći

"Ne moja volja nego tvoja." To je veoma moćno. Razvijaš poniznost, razvijaš skromnost, postaješ veoma skroman. Više nisi ponosan i ciničan i arogantan. Dok stalno govoriš, "Ne moja volja nego tvoja." I ubrzo nakon što ovo radiš nekoliko meseci, nešto ti se desi. Počinješ da osećaš da to božanstvo kome si se molio ili predavao nije niko drugi do ti sam. Molio si se sebi, i ne sebi koje je Fred, već Sopstvu koje je Bog kao ti. I onda počinješ da sediš u tišini prepoznajući da nisi telo ni činilac, već da si veći od ovoga, i čak i ako još ne znaš šta je to ili ne osećaš. Počinješ da osećaš mir. Kako ovo nastaviš neko vreme, otkrivaš da Fred počinje da nestaje ili Fred postaje sve

manji i manji. A božanstvo kome si se molio, koje si ti, postaje sve veće i veće. Kada ti se ovo desi, sve reči prestaju. Postaješ svestan. Tvoja molitva se sastoji od sedenja u tišini. Nema potreba, nema želja. Jednostavno provodiš vreme sedeći u tišini, kontemplirajući Sopstvo koje si ti. Više nisi čovek u ovom trenutku. Više nisi ljudsko biće. Tvoja molitva te je dovela ka oslobođenju. Dakle, molitva je veoma važna, ali ne da bi molio za stvari, već da bi upoznao Božiju volju. Tvoja volja neka bude. To je obim tvoje molitve. I Božija volja je uvek dobra volja. Dobiješ posao u Goodwill-u. (smeh) Vodiš njihov kamion. Sve ispadne divno, bilo da radiš za Goodwill, šta god radio. Ali si naučio da nisi ti sa malim "t." Kao ljudsko biće. I molitva te je dovela do jedinstva. Stoga je prava vrsta molitve "Tvoja volja neka bude", to je to. Ovo te čini predanim, ovo te podiže više u svesti i konačno te oslobađa.

SF: Izvinite, imam pitanje u vezi toga. Pokušao sam da koristim reči, "Tvoja volja neka bude," i čim to kažem, osećam se kao hipokrit jer govorim Bogu tvoja volja neka bude?

R: Ti to zapravo ne radiš. Kada kažeš, "Tvoja volja neka bude," ne govoriš Bogu da će njegova volja biti ispunjena na tvoj način. Ono što zaista radiš jeste da se predaješ Bogu. Tvoja volja, ne moja volja. Pitanje broj dva. (Robert čita) Kada ćemo se ponovo sastajati tri sata svakog satsanga, dve do tri duge sesije tišine?

R: Sve što radimo je spontano. (SM: Okej.) Neko želi da provede tri sata na satsangu sa dve ili tri duge sesije tišine. Ovo obično radimo četvrtkom i delimično nedeljom. Zaista nemam pojma koliko dugo trajemo, ali počeće možda sa posebnim sastancima subotom gde možemo provesti dva ili tri sata samo u tišini i ne raditi ništa. Sve što radim je spontano i nešto što radi ono što radim posmatra učenike i čini ono što je neophodno za ljude koji dolaze ovde. Shodno tome, ponekad sedimo duže u tišini, ponekad sedimo kraće. Ali istina je da je sve što se dešava na satsangu tišina. Sve je tišina. Robert Adams Satsangsi: Sabrana dela

Šta vi vidite? Vi želite određene formalne načine obavljanja stvari, želite dva sata tišine, dvadeset pet minuta govora, pola sata postavljanja pitanja. Kada dođete na satsang nemojte misliti kako bi stvari trebalo da budu ili kako one žele da budu ili kako vi mislite da bi trebalo da budu. Umesto toga, smestite se u satsang i neka vaš um bude tih i ne mislite ni o čemu i pustite da se sve samo od sebe odvija. Tada ćete rasti i videćete rezultate. Drugim rečima, ono što govorim je da ne budete tip osobe koja dođe na satsang i počne da misli: "Nadam se da ćemo imati dva sata tišine i dvadeset minuta govora." Ne mislite ni o čemu i jednostavno se uključite u satsang. Pokušajte da budete otvoreni i prazni i neka vaše srce sluša ono što se dešava. Sve će se samo od sebe pobrinuti. Pitanje broj tri: (Robert čita) Kada ćemo inkorporirati ime Ramane Maharšija u naše pevanje pre nedeljnog satsanga?

R: Oh, vidim na šta mislite. Kada pevamo pesmu "Kindle My Light" koristimo Muktanandino ime zato što je to pesma. To ne možemo promeniti zato što je to Muktanandina pesma i lepa je pesma. Ali bilo bi dobro otpevati pesmu koja sadrži Ramanino ime.

SH: Zašto je ne možete promeniti i ubaciti Ramanino ime? Ne postoji autorsko pravo na nju?

R: Ne znam da li je to legalno ili ne?

SE: Proverila sam sa Indirom, ona zna osobu koja je napisala pesmu i rekla je da ne bi bilo prigovora.

R: U redu, onda promenimo ime. Dobro, uradićemo to. Pitanje broj četiri: (Robert čita) Možete li govoriti o temi milosti gurua? Kako učenik dolazi pod uticaj milosti?

R: To je dobro pitanje. Kroz predavanje i predanost. Milost teče sama od sebe. Kada u vašem umu ne postoji apsolutno ništa što vas zadržava. Kada dođete ovde i potpuno se predate, potpuno ste odani, imate potpunu službu, potpuno se predajete. Tek tada podižete milost koja već teče. Nikada nije bilo vremena kada milost nije tekla. Milost je uvek ovde. Ali morate sebe učiniti dostupnim njoj. A to činite predajući se Sopstvu, guruu, svesti. Kada to činite, ne

predajete se Robertu. Robert ne postoji. Predajete se sveprisutnosti, sveznanju koje je sveprožimajuće. Ovo je teško za osobu sa velikim egom. Prilično je teško za većinu zapadnjaka, ali to je upravo ono što morate da uradite. Morate imati poverenje i veru i to su ljudi koji najviše napreduju. Ali kada dođete ovde i mislite o sebi kao o ljudskom biću i ja sam drugo ljudsko biće kome ste došli, zaustavljate milost od tečenja jer ste upleteni u materijalizam. Mislite o dva odvojena ljudska bića. Ali kada dođete da me vidite i shvatite da ja nisam niko drugi do vaše Sopstvo, postoji samo jedno

Sopstvo. I to Sopstvo je JA JESAM. I to Sopstvo je sveprožimajuće. Onda je to potpuno nova igra. I tada milost automatski teče. Podižete je. Postajete je. Milost je drugo ime za Sopstvo. Sve je do vašeg stava. Zato toliko govorim o viđenju mnogih učitelja jer svi ti različiti učitelji imaju ime. I vi gradite svoj ego kada odete i kažete: "Ići ću da vidim ovog učitelja - po imenu, sutra idem da vidim onog učitelja - po imenu. Idem ovom učitelju - po imenu." Zaboravljate da postoji samo svest i učitelj nema ime. Ali izgubite se u gužvi. Kada čitate toliko knjiga od toliko autora i vidite toliko učitelja sa toliko imena. Pronađite učitelja koji vam se najviše dopada. Ostanite sa tim jednim. Predajte se tom jednom. Dajte sebe tom jednom. Postanite to jedno. I videćete sami šta se dešava. Ali ponovo priznajem da je ovo veoma teško za većinu zapadnjaka. Nisu navikli na nešto ovakvo. Uglavnom su navikli da idu na predavanja, u crkve, da čuju šta ova osoba ima da kaže, šta ona osoba ima da kaže. Ako neko izgovori magičnu reč i vi ćete postati prosvetljeni, što je veoma smešno. Istinski predanik zaboravlja na prosvetljenje. Oni jednostavno nastavljaju da se predaju i puštaju i tada milost postaje očigledna. Sledeći slučaj: Izgleda da ista osoba piše sva ova pitanja. (Robert čita) Može li guru da razazna stanje svesnosti učenika? Može li reći koliko je učenik blizu potpunog ostvarenja? Može li razaznati blokade za ostvarenje? (Robert odgovara) Odgovor je da. Ovo je razlog zašto mi mnogo puta kažete da je vaše stanje postalo mnogo gore otkako ste me upoznali, ponekad. Ovo je razlog zašto odjednom određene promene dolaze u vaš život. Stvari se pokreću. Sva karma koju ste imali u sebi vekovima izlazi na površinu i potpuno se briše. Stoga doživljavate novinu. Novina vam se možda neće dopasti na početku. Ali što više vere i više poverenja imate u Sopstvo, brže se izvlačite iz toga i postajete potpuno slobodni. Svesniji sam vas nego što ikada možete zamisliti. Gledam, ne govorim mnogo, dopuštam da se odvijanje odvija samo od sebe. Ali šta vi radite? Kako mislite? Kakva je vaša reakcija? To je važno.

P: (Robert čita) Da li guru ima lično znanje o delovanju milosti na svoje učenike? Da li je milost bezlična sila, ili finansijska ili duhovna? Da li fizička isceljenja dolaze kao rezultat milosti?

O: (Robert odgovara) Milost je sama po sebi Brahman. Nema veze sa fizičkim, finansijskim ili bilo čim drugim. Sve se u vašem životu odvija onako kako treba. Kada se predate. Kada pustite. Da, guru ima lično znanje o tome šta se dešava u vašem životu, ali guru većinu vremena ćuti i posmatra i gleda. Jer razumevanje je da većina ljudi nije spremna da im se bilo šta drugo kaže u ovom trenutku jer bi to imalo štetan efekat. Dakle, Sopstvo gleda i čeka, gleda i čeka. Dok prolazite kroz mnoga iskušenja i nevolje, takozvane, i iskustva u životu, guru čeka i vidi da li ćete preživeti i vratiti se ili ćete se naljutiti i otići negde drugde. Džnani je svestan ovih stvari, ali samo gleda i čeka. Dobar primer je današnja klasa. Obično imamo polovinu studenata ili imamo polovinu studenata koje obično imamo. I to je sjajno što se mene tiče jer je to onako kako ja volim. Ali ljudi koji su ovde došli su da slušaju ovu određenu poruku. Ova poruka koja se danas govori je veoma važna za vas koji ste ovde, zato ste danas ovde. Sve je predodređeno, nema slučajnosti. Ništa se samo od sebe ne dešava. Zato bi vaš stav uvek trebalo da bude: "Sve je dobro i sve se odvija kako treba." Uvek ovo osećajte. Vi apsolutno nemate ništa s tim. Ne dozvolite sebi da postanete uznemireni svetom ili situacijama ili bilo čim drugim. Ono što zovemo Bog vas voli i zna kako da se pobrine za vas. Ponovo, vaša dužnost je da se predate i dopustite da se desi.

P: (Robert čita) Vera, satsanzi, samoistraživanje, učenja — u koju svrhu, zar učenje o samospoznaji nije stvar vere? Milosti? I sve što ego radi je besmisleno, samo prolazno?

O: Da. Vera je veoma važna. Satsang je veoma važan. Samoistraživanje je veoma važno. Ali kome? Važno je vama jer mislite da ste telo. Izgubićete se, postaćete još jedno ljudsko biće. Postaćete jedan od mnoštva, zato su samoistraživanje, satsang — sve ove stvari koje radimo veoma važne. Ali ipak ne postajete ostvareni zbog njih. One su veoma važne jer smiruju vaš um. Čine vas jednousmerenim. Čine vas smirenim, opuštenim i mirnim. I tada ste sposobni da odete naviše. Puštate sve i postajete samospoznati. Ovo je svrha učenja. Osoba napušta svoj dom i odlazi da sedi u pećini ili odlazi u manastir, u zen budistički manastir, katolički manastir, zašto? Da bi pobegla od sveta. Da bi imali vreme u kome mogu da praktikuju određene discipline, duhovne discipline. Zašto žele da praktikuju duhovne discipline? Da smire um i postanu jednousmereni. Kada se to desi, milost i vera, sve se samo od sebe pobrine. Stoga nemojte misliti da sadhana nije važna. Objasnio sam vam da sadhana nikada ne može učiniti da postanete samospoznati. Ali vas dovodi do tačke gde možete da se predate i potpuno odustanete od tela. Shvatajući da niste činilac i postajete slobodni.

P: (Robert čita) U meri u kojoj ne vidim, ne osećam promene u sebi, u svom životu. Osećam se dezorganizovano. (ponavlja) U meri, ne vidim, ne osećam promene u svom životu. Osećam se nezadovoljno, dezorganizovano? Kako god da je ta reč?

O: Ako ne osećate da vam se bilo šta dešava, pitajte sebe: "Šta radim sa svojim životom? Koliko vremena provodim praktikujući sadhanu? Praktikujući samoistraživanje?" Kada krenete na duhovni put, nikada ne tražite rezultate. Ne tražite ništa. Jednostavno

radite posao, šta god da morate da radite, i ostavite to na miru. Ne poredite se ni sa kim. Ne gledajte na vreme. Samo radite posao. Sve će se samo pobrinuti. Ako mislite da dugo traje — praktikovali ste cela dva dana i ništa se nije desilo, čak i ako ste praktikovali pedeset godina i mislite da se ništa nije desilo, grešite. Samo to što ste ovde, nešto se dešava. Ako ste samo došli ovde i nikada niste praktikovali, nešto se dešava unutar vas. Daleko ste ispred igre. Zapamtite, ne gledajte na vreme. Postoje oni ljudi u svetu — što je većina sveta — koji uopšte ne praktikuju. Oni jednostavno idu uz svet. Pomislite koliko ste ispred njih. Ne možete suditi sami sebi. Praktikujte, budite srećni, ne tražite vreme. Ne mislite o postajanju samospoznatim. Razvijajte poniznost, ljubav i vidite šta se dešava.

P: (Robert čita) Da li je moguće biti u prilično visokom stanju svesnosti, ali zbog karmičke akcije biti vraćen nazad u niže stanje? Ili je to zato što se samoistraživanje oseća tako prirodno i instinktivno zna da je ovaj put pravi put?

O: Svako stanje u koje ulazite je od uma. Um može da vam se igra. Može učiniti da se ponekad osećate mirno i da se osećate uzvišeno i da osećate da ste stvarno gore. A onda ćete se osećati kao da ste bačeni nazad u svet i ostavljeni sami. Istina je da morate da se rešite uma koji misli na taj način. Zato je samoistraživanje najbolja sadhana na zemlji jer ide pravo u srž stvari. Shvata da je Ja krivac. Ja-misao je odgovorna za probleme i vi istražujete: "Kome dolazi Ja-misao?" Prateći je nazad do izvora. Stoga, šta god da vam se desilo u životu, bilo da ste otišli visoko i pali nazad, postajete svesni da je to od uma. Ne gledajte u svoje stanje svesti. Ne gledajte na spoljašnje stvari jer je to um. Umesto toga, rešite se uma. Da li vidite razliku? Radite na uništavanju uma. Nije važno visoko ili nisko stanje ili ispadanje iz milosti ili vraćanje na nulu. To je um koji vas zbunjuje ili smete i čini da mislite o ovim stvarima. Istražujući: "Za koga postoji um?" Jednog dana ćete shvatiti da postoji samo svest, apsolutna stvarnost i da nema uma, i tada ćete biti slobodni.

P: (Robert čita) Kažete da je ostvarenje Sopstva već deo našeg iskustva? Kada ostvarimo Sopstvo smejaćemo se? Koji deo našeg sadašnjeg iskustva je Sopstvo? Tišina, nešto, nešto drugo?

O: Istina je da je vaše sadašnje iskustvo Sopstvo. Deo vas koji misli da ste telo je zapravo Sopstvo. Postoji samo Sopstvo. Ne postoje vi i Sopstvo ili vi postajete Sopstvo. Ili bilo šta što morate da uradite da biste postali Sopstvo. Sopstvo je vaša sopstvena priroda. Vi zapravo nemate telo. Telo koje se pojavljuje je optička iluzija. Nema uma. Nema činioca. Nema osobe koja treba da postane ostvarena. Vi ste to. Ovo je važna tačka koju treba zapamtiti. Ono što se pojavljuje kao vaše telo jeste Sopstvo. Uvek ste bili Sopstvo. Telo je poput drveta, neba, planine, ratova, neljudskosti čoveka prema čoveku. Sve su to isto, ali ne postoje. Stvaranje nikada nije počelo. Nema nikoga ko je bilo šta stvorio. Privid je da je vaš um stvorio sve. Ponovo, to je privid, to je visoko stanje u kome se biti. Biti svestan da je vaš um odgovoran za stvaranje. Ali opet, nema uma. Dakle, ko je odgovoran za stvaranje? Nema stvaranja. Nikada nije bilo stvaranja i nikada neće biti stvaranja. To mislim kada kažem probuditi se. Kada se probudite u Sopstvo, sve ovo postaje veoma očigledno za vas. Postaje stvarno. Zato kažem da se smejete sebi. Jer svih ovih godina pokušavali ste da postanete nešto i uradite nešto i steknete nešto, a bili ste to sve vreme. Stoga se pitajte: "Kome dolaze ove lažne misli? Kome dolazi um?" I videćete da nema uma.

P: (Robert čita) Možete li ponoviti svoje sugestije o čitanju transkripata pre spavanja i ustajanjem ujutru? Ima li nečega što se dobija boravkom u društvu nekoga ko vas traži i čije prisustvo ne možete da podnesete? (smeh)

O: Pa, broj jedan, o transkriptima. Viđamo se otprilike pet-šest sati nedeljno. Svet vas ima više nego ja. Privlačnost sveta deluje snažno za neke ljude i zbunjuje vas i izaziva razne konflikte i besmislice. Kada ste ovde osećate se divno. Kada izađete na vrata i svet vas uhvati, počinjete da mislite o svetovnim stvarima. Zaboravljate da ste svest i da ste Sopstvo i da ste jedino što postoji i da nema drugih. Počinjete da mislite o sebi kao o ljudskom biću i morate ovo da uradite i morate ono da uradite. Morate da radite svakakve stvari. Stoga su transkripti produžetak Sopstva. Ako čitate transkripte ispravno, nećete imati vremena da čitate desetak knjiga nedeljno. Jer sve što treba da znate je u transkriptima. Knjige mogu reći na različite načine. Zato predlažem da čitate jedan transkript nedeljno. Ispravan način da to uradite je, kada odete na spavanje pre nego što legnete noću. Pregledajte ceo transkript. Zatim idite od paragrafa do paragrafa, razmišljajući o svakom paragrafu. Veoma je jednostavan transkript. Potrudim se da budu jednostavni i ne na način suviše dubok da ne biste mogli da razumete šta se dešava. Razmišljate o svakom paragrafu, sledećeg dana radite istu stvar. Ako ste u mogućnosti da pročitate deo toga ujutru, jedan paragraf. Razmišljate o tome. Kako idete na posao ili gde god idete, sećate se paragrafa koji ste pročitali. Pitate sebe: "Šta ovo znači meni?" Usvajate ga, varite ga, nosite ga sa sobom tokom dana. Ovo odgovara na mnoga pitanja i za mnoge ljude koji kažu: "Ne mogu da radim sadhanu. Ne mogu da radim samoistraživanje. Ne mogu da praktikujem bilo kakvu vrstu meditacije." Pa, ako samo pročitate jedan paragraf lekcije, transkripta i ponesete ga sa sobom tokom dana, ono što ste pročitali. Zatim pročitajte isti paragraf pre nego što odete na spavanje. Razmišljajte o njemu, varite ga, usvajajte ga. Pređite na novi paragraf sutra. Trebalo bi da provedete nedelju dana na svakom transkriptu.

Nemojte biti poput većine ljudi koji ih samo pročitaju i spuste i kažu: "Gde je sledeći?" Možete pročitati transkript pet minuta ako želite, ali vam neće koristiti. Biće samo gomila reči. Provedite vreme na njemu, budite tihi.

SJ: Roberte, šta je sa delovima transkripata koji vam govore da se povežete sa... (R: Povežete sa čime?) Šta ako ne možete da se povežete sa određenim paragrafom, da li ga jednostavno preskočite ili... (R: Preskočite, naravno. Pređite na sledeći.) Dakle, sledeće — ima li nečega što se dobija boravkom u društvu nekoga ko vas traži i divi vam se, a čije prisustvo ne možete da podnesete? Pa, ako ne možete da podnesete boravak s nekim, zašto biste bili s njima? To je jednostavno. Osoba vam se možda divi. Možda misli sjajne stvari o vama, ali ako ne možete da

budete s njima, ako ne možete da podnesete boravak s njima, svakako nemojte biti s njima. Zašto biste se mučili? Ne treba da budete sa ljudima koje ne možete da podnesete. Ali ovo je dvostruko pitanje i odgovor. Odakle dolazite da ne možete da podnesete boravak sa određenom osobom? Postoji li nešto unutar vas što ima problem na taj način? Ne možete pobeći od situacija. Morate ih suočiti i ne reagovati na njih i tada ih prevazilazite i postajete slobodni. Ali uopšteno, ako ne možete da podnesete boravak s nekim, zašto biste bili s njima, odlazite i krenite u noć.

P: (Robert čita) Kako ne reagovati na nešto ili nekoga ko vas uznemirava? (SJ: Možete li ponoviti pitanje?) Kako ne reagovati na nešto ili nekoga ko vas uznemirava?

O: Jednostavno radeći na sebi kroz samoistraživanje. Pitajući sebe: "Ko je uznemiren? Ko ovo oseća? Ko prolazi kroz ovo?" Kako istražujete na ovaj način, desiće se jedna od dve stvari. Prvo: Doći ćete do faze gde ćete postati dovoljno snažni da ne reagujete na osobu i više nećete imati takva osećanja. Osećaćete se slobodno. Osećaćete se potpuno oslobođeno od toga. Drugo: Ako praktikujete samoistraživanje i sadhanu, otkrićete da će pre ili kasnije ta osoba izaći iz vašeg života i više se neće pojaviti u vašem životu.

SH: Garantovano? (Studenti se smeju)

R: Sto posto. Dakle, jedna od dve stvari će se desiti. Ili ćete postati toliko mentalno snažni da vas neće uznemiravati ono što neko drugi radi. Moći ćete da gledate osobu i smejete se i neće biti važno ko je oko vas ili ko nije oko vas. Podigli ste se. Prevazišli ste. Postali ste... podigli ste se iznad toga, podigli ste se na više stanje svesti. Ili, drugo, osoba će izaći iz vašeg života. Odgovor nije da gledate u svet. Ne da sudite po standardima sveta. Već da znate ko ste. Da shvatite istinu o sebi. Da podignete sebe više i razumete svoju istinsku prirodu. Postajete ovakvi praktikujući sadhanu, radeći duhovne prakse. Naročito samoistraživanje. Tada će automatski promene doći.

Ali ako ovo ne radite i poput ste većine ljudi, kada imaju problem ili su sa osobom koju ne vole, odu i pobegnu drugoj osobi. Ta osoba će biti gora od prve osobe sa kojom su bili. Naći će mnogo problema. Kao kada imate posao, ne slažete se sa kolegama i kažete: "Preseliću se u Denver i pobeći od svega ovoga." To je ljudski način da se uradi. Preselite se u Denver i nađete novi posao. Nova je novost. Novi prijatelji, novi ljudi. U roku od šest meseci Denver postaje Los Anđeles. Nalazite iste probleme sa drugačijim ljudima.

SJ: Kada dovoljno blizu pogledate, ti ljudi su zapravo isti. (R: Naravno. Oni su isti ljudi, drugačija lica.) Moguće drugačiji jezik.

R: Ili bilo šta. To je beg, mislite da bežite. Ne možete pobeći od svoje karme. Ali dok ostajete smireni i mirni i vredno radite na sebi, istražujete: "Kome ovo dolazi? Ko ima ovaj problem?" I shvatate da je Ja-misao ta koja ima ovaj problem. Rešavate se Ja-misli prateći je do izvora. Izvor je svest, Bog, stvarnost. Stopite se u stvarnost. Više niste telo i više nemate taj problem. Slobodni ste. Bojže, imamo mnogo pitanja, zar ne? Šta mislite o ovoj metodi?

SU: Mislim da je divna. (SM: Mislim da je prilično dobra, Roberte.)

R: Umesto da ja samo govorim o nečemu. (SJ: Da.) Imamo pitanja koja ste želeli da budu odgovorena.

SH: Ali ljudi bi ih svejedno postavljali, samo ne bi bilo napisano, bilo bi izgovoreno. (R: Ne uvek jer je nekome neprijatno da postavi takvo pitanje.) Oh. Pa to je tačno.

R: Dakle, imali smo otprilike 12-13 pitanja. (SE: Trinaest.) Trinaest?

SL: Roberte, i ja imam pitanje. Nije zapisano, u svakom slučaju pitanje je: šta je bolje? U prošlosti ste govorili o različitim stvarima koje treba da kažemo sebi pre spavanja. Da li treba da radimo misao "Ja jesam" ili da radimo pamćenje ili memorisanje paragrafa ili tokom dana treba da radimo misao "Ja jesam", samoistraživanje, ili je to samo kombinacija svega?

R: Sve stvari koje sam podelio sa vama. Ono što treba da uradite je da izaberete onu koja vam se najviše dopada. Deo toga uvek treba da bude čitanje transkripata jer transkripti vas nekako postave na pravi put. A onda metoda koju morate koristiti, bilo da je samoistraživanje ili pevanje ili postajanje svedokom — to će vam doći lakše. Drugim rečima, znaćete šta da radite čitanjem paragrafa iz transkripata i razmišljanjem o paragrafu.

SL: Ali samoistraživanje je važnije od govorenja "Ja jesam, Ja jesam?"

R: Da. Što se mene tiče, samoistraživanje je najlakši metod da se postane ostvaren, da se probudi. (SL: Dakle, šta radi "Ja jesam"?) Ja jesam je vaše istinsko Sopstvo. (SL: Kada samo nastavite da govorite "Ja jesam"?) Sa dahom. To je oblik meditacije. Kada vam dosadi

samoistraživanje nakon nekog vremena. Ako postane dosadno ili izgorite. Možete praktikovati meditaciju. Udahnite i kažite: "Ja," izdahnite i kažite: "jesam."

SL: Umesto da to radite stalno, skoro sve što radite je samo opuštanje i...?

R: Zavisi kako se osećate. Zavisi odakle dolazite. Zavisi od toga šta se dešava unutar vas. Koristite metodu koja vam je blaga. Koja vas ne iritira. Koja vam deluje ispravno. Postoji mnogo načina da praktikujete samoistraživanje. Samoistraživanje jednostavno znači "istraživanje". I možete istraživati šta god vam se desi. Na primer, ako želite da znate koju metodu da koristite, istražujte. Pitajte sebe. Možete sebe pitati: "Šta da radim da se približim buđenju?" Postavite sebi to pitanje. I odjednom, poput bljeska, nešto može doći i odgovoriti i reći: "Ja jesam." Tada možete praktikovati meditaciju "Ja jesam". Ponekad ništa ne dođe i vi ste tihi. To znači da treba da počivate u tišini i budete tihi neko vreme. Ali idite sa tokom. Ne forsirajte se. Ako se prisiljavate da radite nešto, mrzećete to i reći da ovo ne funkcioniše i odustaćete od svega. Toliko metoda delim sa vama, možete praktikovati sve ili praktikovati jednu, važna stvar je da uvek radite nešto. Nikada ne dozvolite svetu da vas dotakne. Da vas uhvati i učini svetovnim. Kao što sam objašnjavao pre nego što ste došli, došli ste kasno. Kada god ustanete ujutru i ugledate drveće, planine, nebo i ljude, postanite svesni da ove stvari izlaze iz vas. Vi ste odgovorni za ovo stvaranje. To samo po sebi čini da se osećate dobro. Jer shvatate da se ništa ne dešava bez mog znanja. Ja sam taj. Ko sam ja? Ko sam ja koji sam prouzrokovao da stvaranje bude ovakvo kakvo jeste? Da li stvarno postoji stvaranje? Da li stvarno postoji um koji je prouzrokovao stvaranje? Jesam li ja taj um? Odakle je došao taj um? Nastavite da pitate, nastavite da istražujete, a zatim ostanite mirni. Odgovori će doći. Postoji li pitanje o pitanjima?

SG: Šta treba da radimo ako nas neko pita... možete li reći da je šta god praksu neko sledi verovatno ispravna praksa za njih? Jer ne mogu reći kada ljudi govore o svojim načinima da je samoistraživanje najbolje jer šta god oni slede može biti najbolje za njih? (R: Ponovo, kakve veze imaš s njima?) Pa, ako dođu i pitaju me ili mi govore o svojoj praksi?

R: Možete im dati samo svoje iskustvo. Gde ste vi i šta ćete raditi, šta radite. Vidite, možete im objasniti šta je vama pomoglo. To je sve što činite sa ljudima. Ali ne mislite previše o ljudima. Idite duboko u sebe. Zaronite u sebe. I jednostavno time što ste svoj, bićete od koristi drugima. Vidite li šta mislim? (SG: Da.) Ako pokušavate da pričate ljudima i kažete: "Ne, ovo je ovako, treba da uradiš ovo. Treba da radiš na ovaj način, ovo je način da se uradi. Radim ovo godinama, pročitao sam mnogo knjiga, znam šta da radim." (smeh) (SG: Da.) Bolje je ćutati. Postati primer... (SG: Da.) ...sam. I što dalje idete

manje govorite. Više ne morate pokušavati da naterate ljude da osećaju kao da znate nešto važno. Pomoći ćete im. Jednostavno budite svoj i sve će se desiti samo od sebe.

SG: Tako se osećam jer osećam da je samoistraživanje praksa koja mi se najviše dopada, ali ne želim da upadnem u superioran egoistički stav u vezi sa bilo čime što radim. (R: Hmm.) Jer u grupama koje pratim, svaka osoba misli da je njen učitelj najsuperiorniji. Da je njihova praksa najsuperiornija. (R: Hmm.) I ne želim da završim na istom mestu govoreći da ste vi superiorni...

(R: Hmm.) ...i da je samoistraživanje superiorno. (R: Tačno.) Jer mi se to nikada nije dopalo u vezi sa bilo kojom duhovnom...

R: U pravu si u vezi ovoga, potpuno si u pravu.

SG: I tako, za mene, šta god ljudi osećaju privučenim, ispravno je za njih... (R: Da.) ...I ja mogu samo da podelim kako se lično osećam o nečemu i ne mogu da procenim — nemam sveznanje da procenim šta je bolje ili gore za bilo koga drugog osim za sebe.

R: Tačno, ali nemojte ulaziti u duge monologe sa ljudima o duhovnoj praksi. Ako želite da govorite o samoistraživanju, objasnite, budite sažeti... (SG: Mhm.) ...dve ili tri rečenice i recite: "Idi to uradi!"

SG: Ali ponekad volim da služim ljudima savetujući ih o nekim stvarima koje vi kažete, ali znam da to nisam ostvarila u svom iskustvu, pa se nekako povučem i ćutim o tome umesto da govorim, jer vi kažete da je samoistraživanje superiorno u odnosu na jogu na neki način i mnogi ljudi praktikuju jogu. (R: Hmm.) Na neki način ne mogu reći da je superiorno jer ne znam. Vidite šta mislim? (R: Delim ovo sa vama.) Tačno, to je iz vašeg iskustva?

R: Da. Ja ne idem okolo i govorim ljudima šta da praktikuju, a šta ne. (SG: Tačno.) Ako vam neko dođe i pita vas, onda možete biti sažeti i dati im par odgovora... (SG: Tačno.) ...koje ste sami iskusili.

SG: Ali samo iz onoga što sam iskusila i ne nužno... jer u Advaiti primećujem da ljudi nekako znaju previše, daleko izvan sopstvenog iskustva, i vole da govore o nivoima izvan onoga što su iskusili jer su čitali i slušali... ima li smisla ono što govorim? (R: Da, naravno.) U mom iskustvu ja ne znam toliko i pokušavam da podelim ono što znam, ispravno ili pogrešno...

R: Pa, ne delite previše. Što manje kažete, bolje stojite. To je kao oni ljudi koji su dolazili ovde iz Santa Kruza i zvali su me otprilike tri puta dnevno. A onda su mi jednog dana rekli da su svi prosvetljeni. (smeh) Oni su u stvarnosti, ali sada čujem da su prosvetljeni sa drugim učiteljem i to će se nastaviti tako — bivati prosvetljeni sa različitim učiteljima. Dakle, to je dobro. Nema ništa loše u ovome uopšte. "Budi svetiljka samom sebi," kao što je Buda rekao. Ostavite svakoga na miru. Što više jurcate okolo, to ste više zbunjeni. Vi i ja oboje znamo mnogo ljudi koji su jurcali okolo dvadeset, trideset, četrdeset godina i veoma su zbunjeni. Imali su toliko učenja da ne znaju šta je ispravno, a šta pogrešno. Tako dođu do tačke

gde veruju: "Ako samo nađem pravog učitelja. On će pritisnuti dugme u mom mozgu i biću slobodan." (SG: Pa, to je istina za njih...) To je veoma teško. (SG: ...i ništa se ne može reći.) Ništa se ne može reći. (SG: Jer možda je to njihov put i možda je za njih to njihov put ostvarenja i ne mogu se porediti sa njima.) To je tačno. (SG: Da li razumete šta govorim?) Naravno. (SG: Inače upadamo u čitav stav da ja znam bolje od tebe i...) Da. (SG: ...pustite ih da rade šta žele.) To je ono što govorim, ostavite ih na miru.

SG: Jer ko zna, možda sretnu pravu osobu i to bi mogao biti njihov put, a za mene bi moglo biti drugačije.

R: Sve je moguće. (SG: Sve je moguće, tačno. Pa, to je ono što kažem.) Ostavite svakoga na miru. (SG: Živi i pusti živeti i samo radi svoje.) I hajde da se provedemo. (SG: Tačno.) (smeh) Zabava.

SN: Ponekad ste govorili o zbunjenosti, biti zbunjen i rekli ste da to može biti dobro jer je to neznanje. Tvrditi da ništa ne znam. Da li je zbunjenost dobra ili je zbunjenost više kao... da li je izgubljenost dobra ili izgubljenost znači udaljavanje od toga?

R: U početnim fazama zbunjenost je dobra. Kada prvi put učite, kada prvi put krenete na duhovni put, proučavali ste ovo i čitali ono i prolazite kroz mnoge učitelje i pokušavate da otkrijete šta je šta i postanete potpuno zbunjeni. Dakle, donekle je to dobro u tom trenutku vašeg života. Ali onda morate da shvatite šta da radim sada. I nešto unutar vas bi trebalo da vam kaže, morate postati nekako stabilni. Morate nekako pronaći jedan put i praktikovati taj put.

Uključite se u taj određeni put. Dajte mu sve od sebe i vidite šta se dešava. Ali provoditi godine, godinu za godinom za godinom i i dalje biti zbunjen jer ste u toliko mnogo učenja je nekako gubljenje vremena.

SN: Pa, ako odete kod jednog učitelja i on uvek protivreči samom sebi i zbog toga ste zbunjeni, da li je ta zbunjenost dobra za vaš rast ili vas to samo drži u neznanju?

R: Zavisi od vere koju imate u učitelja. Ako znate da je učitelj samospoznat i da nije samo običan učitelj, onda je sve što izađe iz usta tog učitelja važno i za vašu je korist. I čak i ako deluje kontradiktorno, to je za vaš rast i za vaše dobro. Ali ako je učitelj samo jogi ili običan filozof, onda morate tražiti Satgurua ili učitelja koji vam treba i učitelja kome se možete predati. Kome možete odustati od svih svojih materijalnih misli i svih svojih povreda i svih svojih želja i stopiti se sa učiteljem. Tada šta god učitelj kaže je za vašu korist i nema zbunjenosti. A ako osećate zbunjenost, trebalo bi da shvatite da je to ego koji to oseća i istražujte: "Ko je zbunjen?"

SN: Svrha samoistraživanja je da smiri um? (R: Da.) Ipak, ako je um aktivan... može li um biti aktivan, ali ako niste vezani za tu aktivnost, može li biti tih u isto vreme dok je aktivan zbog nevezanosti?

R: Ne ako nisi vezan to znači da ti je um tih. Gotovo je nemoguće biti vezan za nešto ili nekoga i imati tih um. Ne možeš oboje.

SN: Govorim o aktivnosti kao kad si na poslu tokom dana, ali naravno svrha samoistraživanja je utišati um. Dakle, može li um biti aktivan u onome što radiš, ali ako nisi vezan za to to je kao: "Pa radim ovo ali se ne poistovećujem s tim, da li je to stanje tišine?"

R: Kako um postaje tih, ti ćeš raditi svoj posao i biti veoma aktivan... (SN: To pitam.) ...ali to nema veze s umom. Um je prevaziđen.

SJ: Pa šta je onda?

R: To je Sopstvo! (SJ: Ha?) Postoji samo Sopstvo! Sopstvo obavlja tvoj posao. Sopstvo funkcioniše kao svet, kao univerzum. Privid je da postoji svet, da postoji posao, ali postoji samo Sopstvo. Dakle, kad radiš posao to više nije um kada si napredna osoba koja obavlja posao. Već Sopstvo koje funkcioniše i ti nemaš misli. (SJ: Ali da li poprima oblik povremenih misli?) Poprima šta? (SJ: Poprima oblik onoga što bi se moglo smatrati mislima?) Stvari radiš spontano. Svoj posao radiš dobro. Sve je urađeno. (SJ: Čak i kad učiš?) Čak i kad učiš. (SJ: Ali proces se odvija, mislim nisi spontan, već si pogledao sistem...?) Čak i kad učiš. (SJ: Da.) Činilac je uništen. (SJ: Da.) Ali sve se radi samo od sebe.

SN: Dakle, smirivanje uma nema veze s aktivnošću ili njenim odsustvom?

R: Ne. Um će biti tih i ti ćeš i dalje moći da obavljaš svoj posao. Ali bićeš u blaženstvu, bićeš u miru.

SN: Govorim o procesu, ne o kraju, kažem proces. Možeš li biti aktivan i i dalje biti nevezan? (R: Da.) Dakle, vidi se da um radi... (R: Da.) ...ali se ne poistovećuješ s njim, onda je gotovo kao da dok si aktivan i dalje možeš raditi samoistraživanje... (traka se završava) [TOC]

Kako Džnani Živi? 17. Oktobar 1991.

Robert: ...šanti, šanti, šanti, om, mir. Nema mikrofona Fred?

SF: Ne večeras.

R: Obično sam povezan sa tri mikrofona? Dakle, pretpostavljam da me više ne volite? (smeh)

SF: Tako je. (smeh)

R: Odlično. Dobro veče. (Učenici: Dobro veče) Lepo je biti ponovo s vama. Dobrodošli ste mi svim srcem. Pitanje koje mi često postavljaju je ovo: ako postanem oslobođen – a naravno ne možete postati oslobođen, već jeste – kada se probudim, shvatam da um mora biti uništen,

razoren kada je neko probuđen. Hoću li moći da funkcionišem bez uma? Ovo sam objašnjavao mnogo puta, ali većina ljudi ne može tako jasno da razume jer je veoma teško razumeti to svojim konačnim mišljenjem. Takođe mi kažu: posmatramo Džnanija i Džnani se ponaša baš kao i mi. Ako Džnani nema um, kako može da misli? Kako može da planira? Kako može da donosi odluke? Ući ćemo u ovo malo. Postoje dva odgovora: jedan je iz apsolutnog smisla, a jedan je iz relativnog smisla i sve su to besmislice. (učenici se smeju) Ko je postavio pitanje? Džnani ili adžnani? Džnani zna da ne postoji um i da nema akcije. Nijedna akcija se ne preduzima. Ništa se ne radi. Apsolutno nema pokreta. Ipak, privid je da se Džnani kreće, priča, jede, ide u kupatilo, gleda TV, ide u bioskop i radi mnoge takozvane ljudske stvari. Kako je to moguće? Izgleda da živimo u dva univerzuma. Jedan je univerzum kretanja, akcije, a drugi je univerzum Boga, takoreći nekretanja, nedualnosti. Ipak su oboje jedno, nisu zaista dva, postoje kao jedno, ali se pojavljuju kao dva. Izgleda da ovde sede drugi ljudi, izgleda da govorim, ali shvatam da se ništa ne događa. Ovo objašnjava kako su Mudraci poput Rama Krišne, Ramane Maharšija i drugih, Nisargadate mogli da imaju tako ozbiljne bolesti, rak, a ipak su se smejali sve dok nisu napustili svoje telo. U istini ne postoji rak. Niko nije umro, nema tela koje treba napustiti, ali u relativnom svetu sve kao da se dešava.

Sve dok radite iz svojih čula, viđećete, osećaćete, čućete, dodirivati i mirisati fenomenalni univerzum. Verovaćete da ste vi činilac. Dok se kad probudite nema činioca. Ne postoji niko ko ostaje da išta iskusi. Ovo je priličan paradoks, ali je apsolutna istina. Ništa se ne dešava, niko ništa ne radi. Kako se odmotavate, počinjete da postajete nevezani, nereaktivni i dobijate uvid u to šta je ovo. Postajete srećni, mirni bez ikakvog razloga. Radi relativnog sveta daju se određeni primeri. Kao što ispalite strelu u vazduh. Čak i ako postanete prosvetljeni nakon što ste ispalili strelu, ne možete zaustaviti strelu da stigne do svog odredišta. Strela predstavlja takozvano telo. Postali ste samospoznati, ali će strela nastaviti dok je u vazduhu dok ne stigne do svog cilja. Tako je i sa Mudracem. Mudrac zna da nije činilac i da se ništa ne događa, ali telo izgleda kao da radi i obavlja stvari. Telo je poput strele koja se kreće kroz vazduh, kada stigne do svog odredišta to je kada telo Džnanija izgleda kao da otpada i Džnani više ne funkcioniše s telom. Drugi primer je grnčarsko vitlo. Kada grnčar završi sa okretanjem vitla i predmet njegove izrade je završen. On sklanja nogu s pedale ili izvlači kabl ili gasi prekidač. Ipak se vitlo i dalje okreće pre nego što stane, bez ikakve struje, bez ikakvog pritiska. I tako je s telom Džnanija. Telo prolazi kroz prarabdha karmu, završavajući svoju karmu iz prošlih života. Stoga telo izgleda kao da radi stvari, kreće se, deluje sve dok telo ne otpadne. Što se Džnanija tiče, nema razlike između imati telo i nemati telo. Sve je isto za Džnanija, nije napravljena nikakva promena. Promena je samo u očima drugih. Ljudi vide promenu. Ali u istini i stvarnosti nije napravljena nikakva promena. Kada sam ušao večeras, sećam se da sam video ove primere u raznim knjigama. U našoj biblioteci imamo "Dan za danom s Bhagvanom." I potražio sam nagoveštaj za ono o čemu ću govoriti i pronašao tačno ono što sam govorio. Pa da vidimo šta Bhagvan kaže o ovome. Meri, hoćeš li ovo pročitati?

SM: Naravno.

R: Počni ovde i čitaj do ovde. Slušajte pažljivo i čućete iz druge perspektive. (Meri čita) "Popodne sam pokazao Bhagvanu odlomak u današnjim Sunday Times-u gde doktor T.M.P. Mahadavan u svom radijskom govoru citira Sri Šankaru pozivajući se na sopstveno iskustvo kao dokaz postojanja Dživan-Mukte i o kontroverzi u vezi sa raznim vrstama Muktija. Pročitao je odlomke iz tamilske knjige pod nazivom 'Istina o Advaiti', u kojima se postavljaju i odgovaraju sve sumnje o stanju Dživan-Mukte. Zatim je rekao: 'Razne ilustracije se daju u knjigama da bi nam omogućile da razumemo kako Džnani može živeti i delovati bez uma. Iako

življenje i delovanje zahtevaju upotrebu uma, grnčarsko vitlo se nastavlja okretati čak i nakon što je grnčar prestao da ga okreće jer je posuda završena. Na isti način, električni ventilator se nastavlja okretati nekoliko minuta nakon što isključimo struju. Prorabdha koja je stvorila telo će

ga navesti da prođe kroz bilo koje aktivnosti za koje je bilo namenjeno. Ali Džnani prolazi kroz sve ove aktivnosti bez pojma da je on njihov činilac. Teško je razumeti kako je ovo moguće. Ilustracija koja se obično daje je da Džnani izvodi radnje na neki način poput deteta koje je probuđeno iz sna da jede, jede, ali se ne seća sledećeg jutra da je jelo. Treba zapamtiti da sva ova objašnjenja nisu za Džnanija. On zna i nema sumnje. On zna da nije telo i da ništa ne radi. Čak iako njegovo telo može biti angažovano u nekoj aktivnosti. Ova objašnjenja su za posmatrače koji misle o Džnaniju kao o jednom s telom i ne mogu a da ga ne poistovete sa njegovim telom. Postoje razne kontroverze ili škole mišljenja o tome da li Džnani može nastaviti da živi u svom fizičkom telu nakon realizacije. Neki smatraju da onaj ko umre ne može biti Džnani jer njegovo telo mora nestati u vazduh ili tako nešto. Iznose svakakve smešne ideje. Ako čovek mora odmah napustiti svoje telo kada realizuje Sopstvo, pitam se kako bi bilo koje znanje o Sopstvu ili stanju realizacije moglo doći do drugih ljudi. A to bi značilo da svi oni koji su nam dali plodove svoje samorealizacije u knjigama ne mogu se smatrati Džnanijima jer su nastavili da žive nakon realizacije. I ako se smatra da se čovek ne može smatrati Džnanijem sve dok izvodi akcije u svetu, a akcija je nemoguća bez uma, onda ne samo veliki Mudraci koji su nastavili sa raznim vrstama posla nakon postizanja Džnane moraju biti smatrani Džnanijima, već i sami Bogovi kao i Išvara, budući da on nastavlja da se stara o svetu. Činjenica je da bilo koju količinu akcije Džnani može izvesti i izvesti sasvim dobro bez da se poistovećuje s njom na bilo koji način ili da ikada zamišlja da je on činilac. Neka sila deluje kroz njegovo telo i koristi njegovo telo da obavi posao."

R: Hvala Meri. Ovo bi trebalo da razjasni tu tačku jer ste mnogi od vas bili zabrinuti: "Kada postanem samorealizovan, biću bezvredan. Biću ništa. Neću moći da funkcionišem. Neću moći da obavljam poslove." Dakle, možete videti da se obavljanje neće zaustaviti. Ipak ćete shvatiti da niste vi ti koji obavlja. Bićete potpuno slobodni i oslobođeni. Srećni, mirni, radosni, blaženi, a posao će se nastaviti. Dalje pitanje se postavlja: "Zašto Džnani, ako je Mudrac i najmoćniji od svih, ne radi isceljivanje i ne isceljuje svet?" Ovo bi trebalo da bude jasno nakon slušanja prvog dela. Da bi se bavio isceljivanjem, mora postojati neko ko može reći: "Ja sam iscelitelj." Ako je 'ja' uništeno, ko je ostao da se bavi isceljivanjem? I ko je tu da bude isceljen? U očima Mudraca ne postoji bolest niti zdravlje. Ne postoji apsolutno ništa što treba uraditi. Nikog nije potrebno isceliti, nikog nije potrebno spasiti. Jer mora postojati činilac da bi mogao da radi ove stvari. A za Mudraca, činilaštvo je prevaziđeno. Zapamtite ovo.

Mnogi ljudi nakon što uđu u ovo učenje, nakon nekog vremena postanu uplašeni. Veruju da će izgubiti sav svoj razum. Izgubiće svoj um. To je upravo ono što treba da se desi. Trebali bi da izgubite svoj um. Odgajeni su da veruju da ako izgubite um, postajete ludi. To se obično povezuje s gubitkom uma. Neka budem lud. Um je ono što vas drži zaljubljene za svet. Um je ono što vas čini emotivnim. Ono što izaziva stres, anksioznost, nesigurnost, bes, reakciju – sve to dolazi iz uma. Shodno tome, zar ne bi bilo divno ako biste izgubili svoj um. Sve te osobine bi bile potpuno prevaziđene. Bili biste jednousmereni, bili biste u miru. Sve razne misli o svetu, vašem telu, bilo čemu spoljašnjem u odnosu na vas, potpuno bi nestale. Više neće postojati Bog koji vas kažnjava. Više neće postojati karma koja želi da vam se osveti. Više neće postojati prošlost. Postojala bi apsolutna ništavilo. Kada ponovo koristim termin ništavilo, to plaši neke ljude. Jer veruju da ako sam ništavilo, neću funkcionisati. Biću biljka. Opet govorite o svom telu, ne o svom Sopstvu. Da ponovim. Vaše telo radi ono zbog čega je došlo na ovu zemlju. Nema apsolutno nikakve veze s vama. Ako bi vaše telo trebalo da dobije rak i čak umre od raka, kakve to veze ima s vama? Šta vi imate s tim? Vi niste taj. Vi niste ta osoba. Samo razmišljanje o ovim stvarima vas čini slobodnima. Kakve veze ima kroz kakva iskustva telo prolazi kada počnete da shvatate da to niste vi. Stoga prestajete da brinete, prestajete da se sekiramo. Ipak, neki od vas i dalje govore: "Pa ne želim da telo pati. Da prolazi kroz fatalne bolesti ili bankrote ili razvode ili bilo šta." Zar ne vidite šta radite kada tako mislite? I dalje verujete da ste telo, zar ne vidite? Kad god tako mislite, da želite da spasete svoje telo i da želite da se dobre stvari dogode vašem telu, verujete

da ste telo. Kad biste samo znali da niste telo, nikada ne biste mogli biti povređeni. Neće biti nikoga ko pati. Takozvana patnja je samo privid. Nije stvarna. Stvarna je samo za onoga ko se poistovećuje s telom i veruje da je činilac. Ovo bi vam trebalo biti veoma jasno. Telo prolazi kroz svoju karmu. Ali za vas nema karme. I nema ničega kroz šta morate proći. Potpuno ste slobodni, vi ste apsolutna stvarnost. Vi ste čista svesnost. Vi ste parabrahman. Potpuno ste emancipovani. To je vaša stvarna priroda. I vaša stvarna priroda je ono što ste sada. Neki od vas veruju da će vaša stvarna priroda doći kada postanete prosvetljeni. Ne postoji takva stvar kao postajanje prosvetljenim. Vaša stvarna priroda, apsolutna svesnost, je sada. Vi ste to! Nikada ne može biti sutra. Pošto vreme ne postoji, pošto ste vi Sopstvo svega. Vreme postoji samo za ljudsko biće, za telo, za um. Ali za vas nema vremena, nema prostora. Jer vi ste to. Ako ste samosadržana stvarnost, sveprožimajuća,

sveprisutna, nema prostora, nema mesta za vreme ili bilo šta drugo. Jer vi zauzimate sav prostor, apsolutno. Poistovetite se sa svojim stvarnim Sopstvom. Prestanite da se poistovećujete sa stvarima tela. Dobra praksa koju treba zapamtiti je kad god osetite bilo kakvu emociju ili kad god osetite bilo šta što ima veze s telom, odmah se setite: "Nisam telo! Nisam um! Nisam ovaj ego koji izgleda kao da želi nešto ili želi bilo šta ili treba da bude na određeni način ili mora da ukloni nešto ili mora da ide lekaru, mora da ide svešteniku, ili ima određene probleme koje mora da ukloni i mora da ide psihoterapeutu." Vi niste ta osoba. Pokušajte da osetite da je osoba koja oseća ove stvari neko drugi, ne vi. Vi ste totalna sloboda, apsolutna sreća. Nirvana. Konačno jedinstvo. Kada mislite o sebi, mislite o sebi u tim terminima. Ne dovodite se u pitanje. Ne analizirajte sebe. Ne razmišljajte o ovome. Ne govorite sebi: "Nadam se da će tako postati." Živite u trenutku večnosti. Živite samo kao svoje Sopstvo sa velikim "S." Zaustavite svoj um od mišljenja, uhvatite se! Ako želite nešto da opravdate, ako želite nešto da analizirate, uhvatite se pre nego što uđete u to. To je zamka koja nikad ne prestaje. Jednom kada počnete da razmišljate o tome, jednom kada počnete da analizirate, nastavlja se i nastavlja i nastavlja. (Kao ona reklama za bateriju, nastavlja se i nastavlja i nastavlja, nikad ne staje. Vidite, i ja gledam TV.)

SG: Da, dobri delovi. (smeh)

R: Zapamtite da se sećate, to je sve što zaista morate da radite. Naravno, ako praktikujete atma-viharu, samoistraživanje, to je savršeno. To vas održava u sećanju. Cela tajna je u sećanju. Sećanju da niste fenomen uma i tela. Šta god vaše telo prolazilo, u redu je. Ne reagujte na to. Bilo da imate prehladu ili rak, bilo da ste nesrećni ili srećni. Bilo da ste usamljeni ili s drugim ljudima koje ne volite. Gde god da ste, u redu je. Sve je u redu. Ali kada počnete da mislite, tu počinju problemi. Dakle, dolazi dan kada počinjete da shvatate da su svi moji problemi zato što mislim, moj um. Moj um je konglomerat misli. To je sve što jeste. Misli o prošlosti i brige o budućnosti. To je ono što je vaš um. Vaš um nije vaš prijatelj. Vaš um nikada nije vaš prijatelj. I želim da vas podsetim, čak i kada mislite o dobrim stvarima u životu, zaboravljate sve ove stvari, to je moć maje, to je velika iluzija. Vaš ego dozvoljava dobre stvari koje vam dolaze da biste verovali da ste telo koje uživa u dobrim stvarima. Ali uživalac je telo. Bilo šta spoljašnje u odnosu na vas je um-telo. Nemojte verovati da govorim samo o svim ovim takozvanim zlim stvarima sveta. Nema razlike između dobrog i lošeg. Znam da kažete: "Radije bih iskusio dobro nego loše." Eto, opet ste pokvarili. Verujete da ste iskusilac. Zar ne vidite šta radite

svaki put kada tako mislite? Kad god mislite "Moram da iskusim bilo šta, radije bih iskusio dobre stvari nego loše," pokvarite celu stvar kada tako mislite. Vi niste iskusilac. Ne postoji iskusilac, to je iluzija. I ako stalno govorite sebi: "To nije važno, i dalje želim da iskusim dobro radije nego loše," morate zapamtiti da kada verujete da ste iskusilac, takođe živite u svetu dualnosti. Zar ne vidite? Jer za svako dobro postoji loše. Za svako loše postoji dobro. Za svako gore postoji dole. Za svako napred postoji nazad i tako dalje i tako dalje. Što znači da ćete iskusiti svoje dobro, takozvano, na određeno vreme, a onda klatno mora da se zanjiše na drugu stranu. Baš kao ovaj svet. Ovaj svet kao da ide prema zlatnom dobu, ali većina novih epoha jedva čeka da to postignu.

Veruju da će postojati potpuni sklad i potpuna ljubav i mir na ovoj planeti zauvek. To se nikada neće dogoditi. Ovo nije način na koji univerzum funkcioniše. Doći će vreme kada će biti potpuni mir, ali to će biti na neko vreme. Onda će klatno početi da se ljulja nazad na drugu stranu i vratiće se u mračno doba. Ovo se događalo iznova i iznova na ovoj planeti, milioni puta. Zato samo nekoliko ljudi u svakoj generaciji, u svakom eonu vremena postaje slobodno i oslobođeno. Ostali nastavljaju s karmom, igraju igru karme. Nastavljaju da dolaze i vraćaju se, dolaze i vraćaju se baš kao svet, dobro i loše, loše i dobro, dobro i loše, loše i dobro. Stoga, kada postanete obmanuti i mislite da želite da iskusite samo dobro, to je iluzija. Jer govorite sebi: "Zar nisam iskusilac? Želim da iskusim dobro." Morate da odete iznad tih stvari. Ne želite da iskusite dobro i ne želite da iskusite loše. Jednostavno ne želite da iskusite. Ne postoji niko ko iskusi. Ipak, vaše telo se nastavlja dokle god mora. Naravno, kada dođete do te faze, osećaj rođenja i smrti vas je napustio. Nikada ne mislite: "Pa, pretpostavljam da ću kada napustim svoje telo biti slobodan." Nikada ne mislite: "Pa, moje telo me koči." ili "Moje telo prolazi kroz ove stvari, ali ću ga uskoro napustiti i biću slobodan." Ako tako mislite, zapamtite ovo: nikada nećete biti slobodni kada se to dogodi, jer ponovo verujete da ste iskusilac. Da ćete iskusiti slobodu kada napustite svoje telo. Drugim rečima, ako ne iskusite slobodu sada, nikada nećete iskusiti slobodu kada napustite svoje telo. Morate se probuditi sada, ne sutra, ne kada napustite svoje telo, ne u svom sledećem životu, zaboravite na te stvari. Želite da se probudite sada! Želite da budete slobodni sada! Želite da budete oslobođeni sada! Dok nastavljate da razmišljate o ovim linijama i nastavljate da razmatrate ove stvari, uvek dolazeći do krajnje istine: "Ja-jesam. Nisam ovo i nisam ono, ja-jesam. Ja-jesam." Ne dozvolite svom umu da misli dalje od toga. Koristite koje god metode i sredstva imate da zaustavite svoj um od analiziranja.

Čak i kada pomislite: "Koji je pravi metod za mene da postanem slobodan?" To vas zadržava, to kvari stvar. Držite svoj um praznim. Metod će vam doći sam po sebi. Kada verujete da morate praktikovati atma-viharu, samoistraživanje, a onda mi neki od vas uvek kažu: "Primoravam sebe da ovo praktikujem. Uvek mislim da ako ovo ne praktikujem, nikada neću nigde stići." I uvek se smejem. Zar ne vidite šta radite? Koristite svoj um da biste želeli da praktikujete nešto što već jeste. Vaš um vas kontroliše, a vi to ne znate. Budite prirodni, budite spontani. Kada ujutru ustanete, nešto će vam reći šta da radite. Ako ste istinski na ovom putu, nešto će vam reći šta da radite. Ne morate se prisiljavati na meditaciju ili praktikovanje samoistraživanja. Neki od vas to već rade. Kažete mi: "Kada ustanem, pre nego što uopšte pomislim, nešto mi dolazi i govori mi da nisam telo. Uopšte ne razmišljam o tome," i to je način da se radi. Ne prisiljavajte se. Ne terajte sebe da radite stvari. Da biste postali prosvetljeni. Ono što zaista radite jeste da se odgurujete od toga. Budite prirodni. I što se tiče svih ovih rasprava o istinama, sve je to gubljenje vremena. Gubljenje je vremena da sednemo zajedno i raspravljamo o stvarnosti, o istini, o tome ko je u pravu a ko nije, i koji je metod dobar a koji loš. Zar ne vidite sada da kada ovo radite, koristite svoj um? I činite svoj um jačim umesto slabijim? Način na koji uništavate um je tako što ga ne koristite. Zar ne vidite to? Ne tako što ga koristite i postajete kapiten debatnog tima. Ne tako što postajete elokventni govornik. Ne tako što pamtite odlomke iz svetih spisa ili Vedante ili bilo čega drugog i budete u stanju da ih se sećate. Samo postajanjem sve slabijim u umu, a to dolazi iz tišine. Ovo ne znači da više nikada nećete govoriti. Zapamtite, vaše telo će raditi šta god mora. Stoga, ako vaš posao zahteva da govorite, reći ćete prave reči, ali ćete uvek biti spontani. Imaćete osećaj da niste vi taj koji govori, niste telo, niti um, ali će govor nastaviti i akcija će se nastaviti. Radićete šta god morate. Ne pokušavajte da se učinite popularnim ili verujete da znate nešto što neko drugi ne zna. A ponekad čak i izlaženje iz svog puta da pomognete drugima je ego-trip. Budite svoje Sopstvo i onda vidite šta zaista radite. Time što ste svoje Sopstvo, drugi koji dođu u vašu blizinu biće ogromno pomaženi time što vi radite apsolutno ništa! Sećam se da je toliko ljudi dolazilo Ramani Maharšiju koji su padali pred njegove noge i govorili: "Učitelju, spasio si život mojoj ćerki, umirala je od raka i pomislila sam na tebe i bila je dobra sledećeg dana." I Ramana je šapućao svom pratiocu: "O čemu ona govori?

Nisam ništa uradio." Ali ovo nikada nije rekao bhakti ili osobi koja je tvrdila da ih je izlečio. Zbog činjenice da nije hteo da ih razočara.

Ali nikada nije tvrdio da je išta uradio. Sedeo je na jednom mestu. Jedva da je ikuda išao osim da obiđe planinu kad je bio mlađi. I ljudi iz celog sveta su mu pisali pisma govoreći da su pomislili na njega u njegovoj slici koju imaju i postali su bogati ili su izlečeni ili im se dogodilo nešto dobro, a on bi se samo osmehnuo. Stvarnost ne radi ništa niti izlazi iz svog puta da radi stvari. Sada, ako razmišljate iz svog konačnog uma... (prekid na traci) ...vreme kada negde nema rata ili nečoveštva čoveka prema čoveku. Pomislite na većinu stvari koje radite celog dana. Zar nisu egoistične? Zar nisu da biste sačuvali svoje telo? Da biste poboljšali svoje telo? Da biste izoštrili svoj um? Da biste se istakli među ljudima? Da biste bili priznati? Da biste imali ime i slavu? Razmislite o tome. Vaš ego radi, vaš um vas obmanjuje. Postajete ljudskiji nego ikad i mentalniji nego ikad. A ljudi koji su takvi, prva stvar koja krene naopako u njihovim životima čini ih veoma razdražljivim. Imaju nešto na srcu i ljute se na ljude koji se ne slažu s njima. Ili na ljude za koje misle da ih gledaju na pogrešan način. To je ono što misle. Rade iz perspektive uma. Njihov ego voli ovo. Voli da se ljutite i besnite i želite da se borite. Ovo je način sveta. Ali odakle vi dolazite? Da li želite da budete slobodni ili želite da budete vezani? Izbor je vaš. Slobodni ste da napravite taj izbor. To je totalna sloboda koju imate. Izbor je da se okrenete unutra i vidite istinu i postanete potpuno slobodni, ili da se okrenete napolje prema svetu i dozvolite svetu da vas zgrabi i nastavite da reagujete na svet. Izbor je vaš. Slobodno postavljajte pitanja.

SF: Koristiš frazu "postati oslobođen". Zar se zapravo ne radi o tome da smo pod utiskom da nismo oslobođeni?

R: Naravno, ko je taj ko želi da bude oslobođen? Ego vam kaže da morate postati oslobođeni. Zato nastavite da tražite oslobođenje. Ego vam ovo govori jer shvata da što više tražite, sve manje ćete naći. Zato vam govori da nastavite da tražite. (SF: Nije izgubljeno?) Naravno. Ali kada vam ego ovo kaže, pogledate ego i nasmejete se i kažete svom egu: "Koga ti zezaš?" I prestanete da mislite tu. Tada ste već oslobođeni. Ali ako se raspravljate sa svojim egom i želite da ga udarite u nos i naljutite se i razbesnite na svoj ego, onda vaš ego pobeđuje svaki put. Ne vi, već vaš ego. Postaje veći. Ima više moći. Način da uništite ego je tako što se ne mešate s njim, tako što mu ne odgovarate, tako što se ne borite s njim, tako što ga zaista ne pokušavate uništiti. Kada ostanete mirni, to ga uništava samo od sebe. Ali kada razmišljate o tome i kažete sebi: "Uništiću ego," ego će vam početi davati načine da ga uništite. Što će vas naterati da radite

vekovima, pokušavajući da uništite ego. Ali kada shvatite da ne postoji ego koji treba uništiti jer nikada nije ni postojao, već ste slobodni.

SY: Roberte, imam pitanje. Ako bih imala zadatak da napišem scenario, da li bih samo bila veoma mirna i on bi jednostavno prošao kroz mene? Ne bih koristila svoj um?

R: Da si imala zadatak da napišeš scenario i već neko vreme praktikuješ ovo, upravo to bi se dogodilo. Počela bi da pišeš i napisala bi svoj scenario. Ali ako razmišljaš o tome, neće uspeti. Sve mora doći spontano. A način na koji postaješ spontana jeste da um učiniš mirnim. Navedeš um da postane tih. Tada automatski više nisi činilac i tvoje telo će funkcionisati duplo bolje samo od sebe. Bez tvoje pomoći.

SK: Roberte, sve ove psihološke ideje samopoštovanja, samovrednosti i samopravednosti, da li su sve one deo ega?

R: Sve je to ego, to je za ljudsko biće. To je za širenje uma. Da pretvori loše u dobro. Da vas učini normalnim kao druga ljudska bića. (SK: I to je već više od toga u svakom slučaju?) Naravno. Ko želi da bude normalan? (smeh) (SK: Ne ja.)

SJ: Dao bih sve da budem normalan. (smeh)

R: Ljudi troše milijarde dolara na psihijatre, psihologe, savetnike, a svet je u gorem stanju nego ikad.

SK: Znate, izgleda – potrošio sam novac na terapiju i osećam da sam kroz iskustvo određenih ideja i strahova koje sam imao i prolazeći kroz njih i gledajući ih, i pričajući o njima, šta god radio povodom toga – poput užasa tog ega nekako nestane. Možda sam samo video da je bio lažan od početka, to zvuči istinitije. Nije bilo stvarno na početku, ali sam ipak mislio da jeste. I onda sam video da nije stvarno i onda sam se osećao u redu, što je u osnovi ono što govorite?

R: To je tačno. Ali morate biti oprezni jer će se vaš um igrati igre s vama. Mnogo puta možete praktikovati neku vrstu psihološkog žargona. I vaš ego će otići u mirovanje. Postaće kao uspavana semenka. Niste ga uništili. Niste ga anihilirali. Samo se odmara. I iskrsnuće neki drugi put kad najmanje budete očekivali. Osim ako um nije potpuno uništen, nikada ne možete biti slobodni. Neke psihološke, psihijatrijske metode poput droga koje vam daju mogu prouzrokovati da um postane miran na neko vreme, to je samo iluzija. Opet je to kao uspavana semenka koja čeka da proklija. Samo kroz buđenje sam od sebe. Kroz shvatanje onoga o čemu govorimo večeras i kroz trenutno buđenje ili praktikovanje atma-vihare, samoistraživanja. Ove stvari će trajno uništiti ego ili um i bićete zauvek slobodni. Možete reći da li je osećaj stvaran ili nije. Ako koristite psihijatrijske, psihološke metode i osećate se dobro, ali ste i dalje normalni. Svet vidite isto kao i pre, samo se osećate malo bolje. I dalje verujete da ste telo i um. Onda znate da niste slobodni. Samo se osećate dobro mentalno. To neće trajati, isteći će

i onda ćeš se vratiti svojim starim osećanjima depresije i čega već. Ponovo, jedini način da budeš potpuno slobodan je da potpuno uništiš um.

SH: I ko to treba da uradi?

R: Niko! Ali izgleda kao da koristiš svoj um da uništiš um. (SH: To nije moguće.) Ne funkcioniše na taj način, ali tako izgleda.

SJ: Samo uradi. (SH: Da?) Da. To je nešto. (SH: Hoće, pokaži put brate.(smeh))

SF: Niko to ne radi, jednostavno se desi.

R: U stvarnosti nikada nema nikoga ko bilo šta radi. Niko ništa ne radi. Niko nikada nije ništa uradio, niko nikada neće ništa uraditi. Ali kada si u relativnoj ravni, moraš negde da počneš. Stoga moraš da se probudiš iz boravka na satsangu i jednostavno se probudiš. Ili praktikuješ atma-vičaru, ili postaješ svedok, to radiš spontano. Bez misli.

SH: Problem je što ovo uvek implicira da postoji ti koji treba da ovo uradi.

R: To je zato što razgovaramo. Nema tebe koji bilo šta radi. (SH: Da, ali ti uvek sve uokviriš sa ti uradi ovo, ti uradi ono.) Zato što vodimo razgovor. (SH: Samo pogoršavaš stvar.) Naravno da vodimo razgovor. (SH: Da li pokušavaš da nas zbuniš?) Da. (smeh) Sve je zbunjivanje. (SH: Znam.) Naravno da nema tebe koji bilo šta radi. Zarad razgovora kažem 'ti.'

SJ: I zarad spuštanja na relativnu stvarnost, pretpostavljam da daje nešto sa čim ti ljudi mogu da rade. Zar ih ne treba zbunjivati?

R: Inače bih jednostavno sedeo ovde u tišini. Što neki ljudi vole, a neki ne. (SK: Da li bi bilo bolje reći 'ono, Neka 'ono' to uradi?') Pa, većina ljudi to neće shvatiti. Kada govoriš o ovim stvarima, moraš koristiti nekako normalne reči koje ljudi koriste u svakodnevnom razgovoru.

SG: Govori bez zamenica Roberte. (R: Ko, ti, ja, ono.) Ništa od toga.

R: Dakle, sve je u redu. Nema tebe, nema mene, nema onoga. (smeh)

SV: Da, samo sam srećan što sam ovde. (R: Ponovi to?) Samo sam srećan što sam ovde.

R: Oh dobro. I ja sam srećan što si ti ovde.

SF: Bio sam svestan da postoji ja koje je ostalo konstantno kroz moj život. Bio sam relativno nesrećan dečak i svašta mi se dešavalo. Postao sam zavisnik od alkohola. Bio sam oženjen dva puta, dva puta razveden. Tri godine u vojsci. Sve vrste stvari su se desile, ali postoji jedna konstanta. To ja koje je iskusilo ove stvari nije u stvarnosti različito od univerzalnog ja ili univerzalne svesti.

R: Postoji samo jedno ja, i ti si to. (SF: Isto je već sedamdeset pet godina.) Ali ako bi bio svestan da postoji samo ja i ništa drugo ne postoji, onda bi bio probuđen. Ali ti očigledno veruješ da je ja malo ja. (SF: To je ono čega sam svestan.) Da, svestan si malog ja. Ja sam ovo i ja sam ono. Misli o jedinom ja kao o ja-jesam, kao o apsolutnoj stvarnosti. Svi ste savršeni. Izvinite. (Robert napušta prostoriju) Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

(Dok Robert napušta prostoriju, učenici razgovaraju među sobom)

R: Ili ste mislili da sam se pretvorio u psa? (smeh)

SH: Da, održavao je plemenitu tišinu. (smeh) Poslednja reč. (smeh)

SF: Sećam se da je Bhagvan rekao nekome, "Zahvaljuješ Bogu za stvari koje ti se čine dobrim, ali mu ne zahvaljuješ za stvari koje smatraš lošim, tu grešiš."

R: Hmm. To je tačno.

SJ: Osim za lude ljude, ha? Bilo bi suprotno?

SV: Roberte, izvini, Fred je govorio, postojalo je konstantno ja, u detinjstvu njegovog stvarnog uzrasta, zar se to ne odnosi na osećaj postojanja? Koji je nekako u pozadini svakoga. (R: Da.) On ima osećaj ja postojanja. (R: Ja je uvek tu.) Međutim, naravno da postoji činilac koji radi sve ove stvari, što nije baš taj osećaj postojanja. (R: Hmm.) Nije li to neuspela relacija stvarnog ja ili ja jesam?

R: Da, u pravu si. Stvarno ja-jesam je uvek u pozadini. Čeka da ga prepoznaš. Čeka tvoje prepoznavanje da bi postao slobodan. Ali zato što verujemo da smo mi činilac, potiskujemo stvarno ja unazad i teramo ga da ide u pozadinu sve više i više i više. Dok ne dođe dan kada shvatimo da nismo mi činilac. Tada ja izlazi napred i ti postaješ ja i budiš se. Ali kada smo bili mala deca, rečeno nam je da verujemo u sve stvari izvan nas. Mala deca su uvek čista. Ali kada nam je rečeno da verujemo u sve svetovne stvari, čistoća koja je stvarno ja pada u drugi plan i odlazi u pozadinu. I mi je sve više i više i više zaboravljamo. Prikrivamo je. Baš kao što prekrijemo sijalicu senilom, pa stavimo još jedno senilo preko ovog senila, pa još jedno senilo na ovo senilo dok više ne možemo videti svetlost. Ali kada se setimo ko smo, počinjemo da skidamo senila dok ne postanemo svetlost. Mi smo istinska svetlost sveta.

SV: Zato što ovaj osećaj ja traje. To je kao kada se probudimo i znamo da smo bili dok smo spavali. Takođe znamo da smo bili svih ovih godina koje su prošle kroz vreme. (R: Da.) Znamo da smo bili. (R: Da.) I to je zapravo osećaj ja-jesam?

R: To je osećaj ja-jesam. Ali zato što se identifikujemo sa svetom i činiocem, ne doživljavamo ga.

SV: Dakle, dobro je nekako negovati ovaj pogled?

R: Neguj ovu ideju, ali ne razmišljaj previše o njoj. Zapamti, jedini način da postaneš slobodan je da prestaneš da misliš. Ako počnemo da analiziramo i mislimo o previše ja. Malo ja i veliko ja i ja dok spavam, to je igra uma. To čini um moćnijim. Ali ako postanemo potpuno tihi u umu i držimo svoj um podalje od spoljašnjih objekata, onda stvarno ja dolazi do izražaja i budimo se.

SV: Ono što je potrebno je drugo opuštanje, nekako, Roberte?

R: Pa, naravno da pomaže biti opušten i miran... (SV: Ne, opuštanje uma, ima neko opuštanje, sveg...) Da, oh, vidim na šta misliš. Puštanje uma.

Puštanje misli. (SV: Samo opuštanje.) Opuštanje uma kroz nemišljenje. Kada ne misliš, um je opušten. Što manje misliš, um je opušteniji. Dok se um ne uništi. Drugim rečima, um je kao prijatelj s kojim više ne razgovaraš. Kada prestaneš da razgovaraš sa svojim prijateljem, on odlazi. (smeh)

SH: Kakav prijatelj. (smeh)

R: Pa, ako ne razgovaraš sa svojim prijateljem, on misli da si lud i odlazi. Dakle, kada prestaneš da razgovaraš sa svojim umom i prestaneš da igraš umne igre, um će otići.

SR: Roberte, danas mi je došao mladić od oko 17 godina. Imao je najlepše otvorene oči koje sam video u poslednje vreme. Zamolio sam ga da nacrta sliku za mene. Rekao sam, "Šta je ovo?" Rekao je, "Ovo je bio ubica." I pokazao mi je svo oružje, a zatim kasnije kaže, "To sam ja." I počeo je da se žali. Rekao je, "Nisam slobodan." Zato je tako ljut jer nije bio slobodan. I rekao sam, "Zašto nisi slobodan?" A on je rekao, "Zbog moje boje." Da li sam trebao reći tom mladiću da nisi telo? (R: Mislim da nije bio spreman za to.) Kako sam mogao krenuti u tom pravcu? (pas ustaje i istrčava iz sobe lajući)

R: To si trebao uraditi. (smeh) Mislim, istrčati iz svoje kancelarije. (smeh) Ili ono što možeš uraditi u takvom slučaju je u suštini objasniti kako um radi i šta on zaista jeste. Možeš mu objasniti da je tvoj um zapravo misao i ideja. On nije stvarni entitet. I sve stvari koje se dešavaju u tvom umu su stoga lažne. Ti si više od uma. To mu možeš reći.

SR: Šta ako kaže, "Gde god da odem, ova boja ide sa mnom?"

R: Reci mu da tako izgleda, to je ljudski izgled. Tako stvari izgledaju. Svako misli da je drugačiji. Neki ljudi veruju da su beli, neki veruju da su crni, neki veruju da su srednji, zeleni ili žuti ili šta god. To je ideja koja je misao. Ali u stvarnosti postoji samo jedinstvo, nema ograničenja boje jer postoji samo jedno. Stoga, ako počne da razmišlja u tom pravcu, osećaće se mirnije. I ideš koliko god možeš s njim u tom pravcu.

SV: Mislim da se pitanje odnosi na, Roberte, na govorenje kao Džnani kada nisi Džnani i pokušavanje objašnjavanja u advaitičkim terminima... (R: Da.) ...ljudima koji... (R: To je teško uraditi. Ne možeš to.) I da li je to ispravno? Nema smisla, mislim.

R: Ako to uradiš tako da oni mogu razumeti, gde koristiš vrlo, vrlo jednostavan jezik i navedeš ih da shvate na vrlo jednostavan način da nisu ono što izgleda da jesu.

SV: Da li je u redu govoriti iz sopstvenog razumevanja bez stvarnog iskustva ili bivanja Džnani? U tom smislu, pod tim uslovima?

R: Možeš govoriti iz sopstvenog razumevanja. Zavisi s kim razgovaraš. Kada shvatiš da nisi činilac, onda će sve što imaš da kažeš biti rečeno. Samo kada veruješ da si činilac, moraš da misliš u sebi, "Kako mogu Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

da objasnim ovo, šta treba da uradim?" Govoriš, "Šta treba 'ja' da uradim? Kako 'ja' mogu ovo razumeti?" Verujući da si činilac. Ali čim poveruješ da nisi činilac, onda će nešto doći samo od sebe i obaviti govor. I prave stvari će biti rečene. Stoga ne moraš da brineš o ovim stvarima. Ne opterećuj se kako treba da razgovaraš sa nekim drugim. Shvati istinu o sebi i onda će se sve pobrinuti samo za sebe.

SG: Roberte, čak i ako si nesvesno uklonjen, dozvoljavajući rečima da izađu, zar i dalje sve ne znači da je sve u redu, rekao si tačno iskustvo, tačno ono što je trebalo da se desi. (R: Da, naravno.) Pa, pretpostavljam da jednostavno ne brinem o tome, nego jednostavno budem?

R: Šta god da radiš u tom trenutku je ispravno. To je mesto iz kojeg dolaziš. Nema grešaka. Dakle, šta god kažeš u tom trenutku, jednostavno kažeš. To je bila ispravna stvar koju si rekao, što se tebe tiče. A ako ti se ne sviđa ono što si rekao i misliš da je nešto pogrešno ili da povređuješ ljude svojim rečima, onda moraš da se okreneš ka unutra i odeš duboko u sebe i

vidiš istinu o sebi. Tada će se reči promeniti. I tada ćeš moći da govoriš na drugačiji način ljudima. Uvek počinje i završava se sa tobom.

SF: Da li je ideja, "Postoje li drugi?"

R: Drugi postoje samo u meri u kojoj veruješ da si telo. Ako veruješ da si telo, onda postoje drugi. (SF: Onda postoje drugi.) (tišina)

R: Pa, imamo prasad negde. (SH: U onoj torbi.) Ovo izgleda dobro. Ako nema drugih, sačuvaću ga za sebe.(učenici se smeju) (SH: Uzmi sve Roberte. Sve je tvoje. Osim za Tokua. (Pas.) Evo Meri, dodaj. Evo Frede, Frede. I imamo neke ukusne smokve, otvori i dodaj. Meri, da li bi želela da čitaš o Džnaniju?

SM: Da, Roberte. U redu, ovo je Džnani. (Meri čita ispovesti jednog Džnanija, pogledati početak knjige.)

R: Hvala ti Meri. Imamo li kakve objave?

SM: Puno transkripata je tamo.

R: Imamo transkripte za vas na stolu. Zapamtite istinu o sebi, da niste telo um fenomen, već da ste apsolutna stvarnost, sveprožimajuća, sat-čit-ananda, vi ste JA JESAM to što jesam. Zapamtite ovo i budite slobodni. Volim vas, mir. Hvala što ste došli, bilo je zabavno. (učenici kažu hvala) Uživajte u životu, idite kući, idite na spavanje. (traka se završava) [SADRŽAJ]

Popiti šolju čaja 20. oktobar 1991.

Robert: Dobar dan. Dobro je biti ponovo sa vama i želim vam dobrodošlicu svim srcem. Dobrodošli u zemlju ništavila, gde ništa nije stvarno i ono što je stvarno je ništa. Nastavićemo da se fokusiramo na pitanja, kao prošle nedelje. Ako niste napisali pitanje, slobodno to učinite i stavite ga u lonac. Ako želite da napišete odgovor, možete i to. (smeh) Onda ću smisliti pitanje. Pišite šta god želite, ali napišite nešto da bi proveli vreme. Običan um nikada ne može spoznati Sopstvo. Sopstvo nikada ne može biti spoznato od strane običnog uma. Dakle, šta je rešenje? Više sadhane? Intenzivnije meditacije? Ne. Rešenje je popiti šolju čaja, opustiti se. Metafora "popiti šolju čaja" zapravo znači pustiti. Prestati razmišljati o tome. Potpuno se opustiti. Sopstvo će se učiniti poznatim tebi u svoje vreme. Zaista ne moraš ništa da radiš. Kada praktikuješ intenzivnu sadhanu, to će te dovesti do tihog uma, ali te nikada neće dovesti do potpunog ostvarenja, jer običan um nikada ne može biti ostvaren. Ne postoji apsolutno ništa što možeš uraditi sa svojim umom da bi se probudio. Može te učiniti mirnijim. Stoga moraš naučiti da se opustiš, pustiš, da postaneš bez želja. Ne treba ti ništa, a opet ti treba sve. Nemaš potreba ni želja, a opet je sve zbrinuto. Nije bitno da li si bolestan ili zdrav, bogat ili siromašan, tužan ili srećan. Ove stvari nemaju veze sa ostvarenjem. Želiš da zaboraviš na svoj telo-um fenomen. Samo posmatraj svoje telo, ali nikada ne reaguj na njega. Posmatraj svet, ali nikada ne reaguj na njega. Posmatraj svoje misli, ali nikada ne reaguj na njih. Dozvoli šta god se dešava da se dešava. Razlog zašto se ponašaš na ovaj način, kao da si lud, je zato što je sve na svetu prolazno, promenljivo. Ne postoji ništa na svetu što je zaista značajno što se tiče ostvarenja. Svet te vuče dublje i dublje u maju. To je nekako igra. Što se više uključiš u svet, iluzija postaje veća, i postaješ veoma ozbiljna osoba. Pusti svet na miru. Pokušaj prevazilaženja sveta je greška. Ne pokušavati prevazići svet je takođe greška. Pokušavati postati ostvaren je greška. Ne pokušavati postati ostvaren je greška. Ti treba da budeš svoje Sopstvo, ali ne pokušavaj da shvatiš šta je Sopstvo. Ti treba da budeš slobodan, ali ne shvataj šta je sloboda. Ti treba da budeš srećan, ali ne pokušavaj da odgonetneš šta je sreća. Ti treba da postaneš miran, ali ne pokušavaj da shvatiš mir. Ti treba da budeš. Ne ovo i ne ono. Samo budi. Nema šta da postaneš.

Nema šta da se postigne. Ne postoji sadhana koja je bolja od bilo koje druge sadhane. Apsolutno nema ničega što moraš da uradiš. Kada shvatiš ono što govorim, tvoj um postaje savršeno miran, i na kraju nestaje. Ali ti si već to, tako da nema šta da postaneš. Ne postoje učitelji, ni knjige, ni

reči koji ti zaista mogu pomoći. Ne postoji ništa na svetu ili u univerzumu što ti može pomoći, jer ništa ne postoji. Kada tražiš pomoć učitelja, ili drveta, ili planine, ili reke, ili neba, ili jezera, ili mantri, ove stvari ti nikako ne mogu pomoći zbog činjenice da ne postoje. Dakle, šta tražiš? Nema šta da tražiš. Nema šta da tragaš. Nema nikoga ko ti može dati odgovor. Neki od vas govore "osim Sopstva," ali i to je pogrešno, jer tvoje Sopstvo ne zna odgovor. Istinsko Sopstvo nema pitanje. Stoga nema ni odgovora. Sve što ti se dešava, dešava ti se iz uma. Čim shvatiš da um ne postoji, sva dešavanja će prestati i postaćeš slobodan. Sada je vreme za pitanja. Hajde da vidimo šta naš lonac ima danas. Ne previše danas. Imao sam gomilu prošle nedelje.

P: (Robert čita) Objasni šta je svarupa?

O: Svarupa znači tvoj stav. Tvoja priroda. Priroda tebe samog. Tvoja stavovska priroda. Svarupa je Sopstvo, ostvarenje, harmonija, ljubav. Svarupa sadrži sve to. To je tvoja najunutrašnjija priroda, tvoje stvarno Sopstvo. Sanskritske reči su ponekad veoma teške za tumačenje. Zbog činjenice da ne postoji engleska reč koja zaista znači ono što sanskrtska reč znači. Ali pretpostavljam da je bliže tvojoj prirodi, tvojoj stvarnoj prirodi. Tvojoj svarupi. Gotovo.

P: (Robert čita) Koji je najdublji strah koji osoba ima, Frede. (smeh) To je odgovor.

O: Odgovor si ti sam, Frede. Ti si najdublji strah koji imaš. Da se ne identifikuješ sa sobom kao Fredom, ne bi bilo straha, zar ne? Razlog zašto se bilo čega bojimo je zato što nemamo pojma ko smo. Ne razumemo da smo mi radost, blaženstvo ekstaze, da smo mudrost bez izbora. Apsolutna stvarnost, sat-čit-ananda. Ali mi se identifikujemo sa telom koje se u ovom slučaju zove Fred i kad god mislimo o Fredu ili telu, identifikujemo se sa stvarima koje su vezane za Freda. To može biti bolest. To može biti neka vrsta siromaštva. To može biti neka vrsta ogorčenosti. To mogu biti mnoge stvari. Dakle, ako bismo se rešili Freda, ne bismo imali više problema.

SV: Nadam se da niko ne shvata to doslovno. (smeh)

R: Fred je naš ceo problem. (smeh) Bilo da je Fred ili Meri ili Džejms ili Džon ili Šerli, sve je isto. Mislimo o sebi kao o ljudima. Mislimo o sebi kao odvojenima. Mislimo o sebi kao usamljenima. Gledamo televiziju, čitamo novine. Identifikujemo se sa svim podlim stvarima koje se dešavaju na ovom svetu, je li onda čudo što se bojimo? Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

Rešenje, dakle, nije da se rešimo objekta kojeg se bojimo, već da uklonimo ja-misao, koja je zaista krivac. Kažemo, "Bojim se. Bojim se da će biti depresija. Vremena su loša. Bojim se!" Sopstvo se ne boji. Tvoja istinska priroda se nikada ne može bojati. Ona ne zna šta ta reč znači. Samo ti možeš strahovati kao ja-misao. Ali ako ja-misao ne postoji, šta ostaje da se boji? Stoga se zapitaj, "Kome dolazi ja? Šta je izvor ja?" Jednom kada je ja-misao slomljena, uništena, kako možeš onda uopšte strahovati jer su strah i ja-misao sinonimi. Uvek zapamti da ako pokušaš da se rešiš objekta svog straha, recimo da se bojiš svoje žene ili se bojiš svog muža ili se bojiš svog posla ili se bojiš da ćeš propasti i biti u siromaštvu i postati beskućnik - to nije tako loše. - Ali čak i ako ukloniš ove strahove naporom, oni će iskrsnuti negde drugde. Nikada ne veruj da ćeš, ako razrešiš strah, uklanjanjem straha biti slobodan. Nešto drugo će zauzeti njegovo mesto. Kao primer, recimo da ti muž zadaje muke i bojiš se svog muža. On te bije. Stoga ga napustiš. Razvedeš se od njega. Uradila si nešto spolja, ali nisi promenila karmički obrazac koji je to prouzrokovao. Privući ćeš nekog drugog ko obično ima iste osobine, ili ćeš možda biti privučena nekim drugim ko nema tu osobinu. Ali ista osobina može doći sa tvog zaposlenja. Doći će od nečeg drugog. Uvek će postojati nešto čega se bojati zbog činjenice da nisi promenila sebe. Rešenje je uvek u tebi. Kako podižeš sebe više u svesti, šta god da te zadesi u fizičkom svetu nikada više ne može izazvati strah u tebi. Jer si shvatila da je fizički svet takođe ja-misao. "Vidim svet kakav izgleda. Vidim ove podle stvari koje se dešavaju u svetu. Želim da ih promenim," ja želi da radi sve ove stvari. Želi uvek da menja loše za dobro. Dakle, tajna uspeha na ovom putu je uklanjanje ja-misli za koju je ceo univerzum vezan. Kada ja-misao ode, ne samo da stvar koje si se bojao odlazi sa njom, već i sve ostalo odlazi zajedno. Tako si slobodan. Imali smo samo dva

pitanja danas. Prošle nedelje smo imali četrnaest ili petnaest. Mislim da ih je prošle nedelje ista osoba napisala sva. (učenici se smeju) Ima li nešto što biste želeli da pitate?

SN: Hmm, u srcu svesnosti, ako je sve um, onda šta je svesnost? Postoji li razlika između uma i svesnosti? Može li postojati svesnost bez uma?

R: Naravno. Čista svesnost je drugi termin za Sopstvo. Čista svesnost je apsolutna stvarnost. Um nema veze sa čistom svesnošću. (SN: To je nepoznato, nesaznatljivo.) Upravo tako, neizrecivo je. Čista svesnost jednostavno jeste. (SN: Pa, onda u relativnom smislu pitam.) U relativnom smislu, čista svesnost je biti. Samo biti. Ne biti ovo ili biti ono. Kada jednostavno jesi, ti si svesnost. (SN: Da li je to nešto što je u okviru našeg iskustva?) Ne u relativnom iskustvu, ne. (SN: Dakle, u relativnom smislu, da li išta postoji, i u apsolutnom smislu, da li išta uopšte postoji?) U relativnom smislu, sve postoji jer koristiš

termin relativno. Sve dok koristiš tu reč, onda sve postoji. U apsolutnom smislu, ništa ne postoji jer ne postoji ništa apsolutno. (SN: Šta je onda sa svesnošću?) Da bi bio apsolutan ili svestan - kada koristiš te termine - mora postojati razlika između relativnog i apsolutnog. Mora postojati relativni univerzum tako da možeš reći da si apsolutna stvarnost, da si čista svesnost. Samo zato što se univerzum pojavljuje stvarnim, koristimo termine apsolutna svesnost, stvarnost. To je isto kao, kao jednostavna ilustracija, razlog zašto koristimo reč zdravlje je zato što znamo šta je bolest. Da ne postoji takva stvar kao što je bolest, ne bi postojala ni reč zdravlje. Jer ko bi želeo da bude zdrav? Pošto je zdravlje bilo, jeste, i niko nikada nije čuo za bolest. Na isti način, da ne postoji relativni svet, ne bismo rekli da su samo svesnost i Sopstvo stvarni. Koristimo termin svesnost i Sopstvo da bismo napravili razliku u odnosu na relativni svet. Dakle, čista svesnost je zaista neizreciva, to je biti svestan da si Sopstvo.

SN: To ne postoji, nema svesnosti i nema Sopstva? (R: Upravo tako.) Dakle, u relativnom smislu, čista svesnost je besmislena?

R: Čista svesnost nije besmislena jer reč besmislena... ne bismo imali šta da postanemo ili od čega da se probudimo. Kada se probudiš iz relativnog sveta... (SN: Ono što me zbunjuje je - zvuči kao da govoriš da postoji nešto, ali u stvarnosti ne postoji ništa.) Kada si u stvarnosti, neće biti ničega, pa postani stvaran.

SN: Recimo na primer, kada čitaš "Srce svesnosti," govori o čistoj svesnosti i onda pokušaš da povežeš svoje sopstveno iskustvo s tim, čak možeš i da izmisliš nešto - oh da, imao sam ovo iskustvo, ovo je čista svesnost - ali to nije čista svesnost, to je samo um, zar ne?

R: Ne, nije. Upravo tako, sve dok možeš da ga povežeš sa nečim, to nije to. (SN: Dakle, sve je um u relativnom smislu?) Sve je um. (SN: I onda u apsolutnom smislu nema ničega?) U apsolutnom smislu nema svesnosti, nema Sopstva, nema oslobođenja, nema stremljenja, nema sveta. (SN: Dakle, nema svesnosti bez uma?) Sve dok misliš da postoji svesnost, da. Jer um smišlja ove reči. Ali s druge strane, kada ne bismo raspravljali o njima, ne bismo ništa razumeli i verovatno bi nam bilo bolje. (smeh)

SE: Smisao sadhane je samo da znamo da postoji nešto drugo izvan relativnog i učenja. Samo da kažemo, ovo nije sve što postoji, postoji nešto drugo. (R: Da.) I to zaokuplja naš um i usmerava ga ka onome što ne možemo spoznati na relativan način.

R: Da, možeš i to reći. (SE: Dakle, stalno se podstičemo da ostanemo budni, da tako kažem.) Da tako kažem.

SN: Dakle, sadhana je uvek biti svestan kako reaguješ. Prvo biti svestan kako reaguješ na svoje uslove i pokušati ne reagovati. Mislim, samo biti prazan, čak ni ne pokušavati, nego prvo biti svestan toga, a onda pustiti. Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

R: Da. Posmatrati, biti svedok, gledati i kako posmatraš i gledaš i ne reaguješ, izgleda da ideš više... (prekid trake) ...jer u apsolutnom smislu ne postoji ništa što izaziva strah. Ne postoji ništa

što zaista može izazvati strah. Ali zato što izgleda da ga imaš i dolazi ti s vremena na vreme, moraš istraživati. Pitati, "Kome dolazi ovaj strah?" I vratićeš se ja-misli. Stoga pratiš ja-misao do srčanog centra i strah će automatski nestati. Jedna dobra stvar o samoistraživanju, to je najveća psihoterapija koja je ikada izmišljena. Jer se zaista rešavaš strahova i drugih problema vrlo lako istraživanjem, "Kome oni dolaze?" Počinješ da vidiš da ti nemaš strah. 'Ja' ga ima. 'Ja' postaje uplašeno, ne ti. Ti nisi 'ja', mislim na ja-misao. I što više možeš ovo videti kroz praktikovanje, više ćeš videti da se strah smanjuje i razgrađuje. Nikada nije ni počeo. Ja-misao ima ovaj strah. A pošto je 'ja' samo misao, kako onda strah može biti stvaran jer je došao od ja. A 'ja' ne postoji. Stoga nastavi da istražuješ, "Kome dolazi ovaj strah? Dolazi meni. Osećam ga. Šta je izvor ja?" I dozvoli ja da ode u izvor. Izvor je apsolutna svesnost.

SF: Isto bi moglo važiti za pozitivne emocije?

R: I pozitivne emocije takođe. Većina nas ne radi ništa povodom pozitivnih emocija jer uživamo u njima. A ipak pozitivne emocije postaju navika i drže te baš kao negativne emocije. Drugim rečima, čine da osećaš kao da je univerzum stvaran. I kao da je tvoje telo stvarno i tvoj um stvaran jer uživaš. Provodiš se sjajno. Upravo si dobio na lutriji. Upravo si sreo novu osobu u svom životu ili se nešto ljudski divno dešava tebi. Ali kada bi samo mogao videti šta će ti se desiti za deset godina, koliko će ovo trajati. Sve se mora promeniti. Stoga moram istraživati, "Kome dolaze ovi divni osećaji?" I opet je to ja koje uživa. Kada postaneš Sopstvo i probudiš se u Sopstvo, nema ni uživanja ni bede. Ne postaješ nasmejani idiot. Jednostavno jesi. Nisi ovo i nisi ono. Nisi pozitivan i nisi negativan.

SD: Ali postoji blaženstvo, zar ne? To deluje pozitivno?

R: Blaženstvo deluje pozitivno, ali nema apsolutno nikakve veze sa relativnim svetom. To je nešto potpuno izvan. U blaženstvu, sreća nije kao sreća u ljudskom svetu. To je totalno biće, iskustvo "Sve je u redu." Da čak i neko - kada uzmeš testeru i odrežeš svoje prste i nožne prste i nos i uši - to će biti u redu. (SD: Dakle, govoriš da je to mir uma, da tako kažem?) To nije mir uma jer je um prevaziđen. (SD: Ali to je mir?) To nije mir kakav poznajemo. To je kako je Isus opisao, mir koji prevazilazi razumevanje. (SD: Hmm.)

SN: Zato što nema subjekta, zar ne? (R: Nema subjekta i nema objekta.)

SF: Taj mir nije od uma. (R: Nije od uma.) Iznad uma. Da. Sam izvor.

R: To je sam izvor. Apsolutna stvarnost. Stoga, kada govorimo sve ove reči, apsolutna stvarnost, blaženstvo, čista svesnost, sat-čit-ananda, JA JESAM to što jesam, sve su sinonimi. Sve su jedna stvar koja je neizreciva, nije od ovog sveta i jedini način na koji zaista možeš ovo razumeti je postajanjem. Ali ne postajanjem ovog ili onog.

SN: Dakle, ako je svaki trenutak sadhana, onda posmatranje i istraživanje idu zajedno?

R: Da. Idu.

SD: Možeš li to pojasniti?

R: Posmatraš da si uplašen i onda istražuješ, "Kome dolazi ovaj strah?" Dakle, posmatraš i istražuješ. Kada bi samo mogao videti sebe onakvim kakav zaista jesi, ne bi ni verovao. Nisi ovo telo. Ovaj ograničeni entitet. Nisi um koji stalno razgovara sa tobom i govori ti stvari stalno. Zbunjujući te, smetajući ti. Vodeći te na stranputicu, radeći sve ove lude stvari u tvom životu. Samo biti svestan da nisi te stvari biće dovoljno. Samo se probuditi i odmah shvatiti da nisam telo-um. Nisam činilac. Samo to učiniti će rezultirati radošću i mirom.

SE: Nije li razumevanje da je svakodnevni život, običan život, sadhana. Veoma visoko i retko razumevanje biti tako opušten i uzimati ono što ti dolazi kao ono što je potrebno. Većina nas treba neku vrstu posebne prakse, bilo čitanje ili meditaciju ili nešto da bismo se osećali kao da nešto radimo. Ali prihvatiti običan život kao sadhanu je veoma teško. Imati tu veru.

R: Sadhana je reč koja je zloupotrebljena. Sadhana na sanskritu zaista znači odricanje, puštanje. U dvadesetom veku ima drugačije značenje, raditi duhovnu praksu. Ali pravi prevod je, pustiti. Pustiti sve. Čak i svoju duhovnu praksu. I puštaš duhovnu praksu tako što radiš duhovnu praksu. Kada ispravno radiš duhovnu praksu, onda je to proces puštanja. Jer negiraš svet. Ne verbalno, ne mentalno, već kroz svoju praksu sadhane. Počinješ da vidiš i shvataš da je razlog zašto drveće, planine, magla i nebo i trava i rezervoar, sve se pojavljuje zato što se 'ja' pojavljuje. Sve dok se 'ja' pojavljuje, ceo univerzum će mi se pojavljivati. Dakle, sadhana nije dodavanje novih praksi, već jednostavno uklanjanje ja-misli. Uklanjanje vizije koju vidiš. Vidiš druge. Drugi se pojavljuju jer se ti pojavljuješ. Gde oni odlaze kada spavaš? Kada si u dubokom snu, ti postojiš. A ipak nema drugih, nema sveta, nema univerzuma. Gde si otišao? Gde si bio? A ipak, kada se pojaviš da se budiš, ceo univerzum se pojavljuje. Kada sanjaš, ceo univerzum se takođe pojavljuje. Ovo je zapravo dokaz tebi da shvatiš da si stvorio univerzum kao što si stvorio san. Možeš imati san da smo na času ovako i raspravljamo o ovim stvarima. I ja ti stalno govorim da je sve ovo san. A ti mi bacaš pitanja nazad, "Kako ovo može biti san, Roberte? Ja sam stvaran. Ti si stvaran. Drveće je stvarno. Sve se pojavljuje. Pa kako Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

kažeš mi da je san?" I stalno ti govorim: "Izgleda stvarno. To je samo privid. A onda priđeš do mene i uštineš me i kažeš: "Je li to stvarno?" I kažem: "Au." Naravno da je stvarno u snu. To je sanjani uštin. Cela stvar je san i onda se probudiš i u svom si krevetu. Tako je i sa ovim svetom i svime što se dešava u ovom svetu. Izgleda tako stvarno. Poistovetio si se s njim, prolaziš kroz sva iskustva. Čak i kad ti ovako govorim, kad ustaneš i izađeš na ova vrata, počećeš da razmišljaš o svojim problemima i šta ćeš sutra obući, šta ćeš jesti za večeru i šta se dešava u tvom životu. Ne sećajući se da je sve ovo san. Kad počneš da razumeš da je ovo san i upitaš: "Kome dolazi ovaj san?" Tada ćeš se probuditi.

SF: To bi važilo za iskustvo sa psihodeličnim drogama, zar ne bi bilo tako?

R: Na šta misliš? (SF: Poput LSD-a ili silosagina, piridina i tih stvari?) I šta se dešava? (SF: Čini da stvaraš stvari koje inače ne vidiš.) Oh, tačno. Da.

SF: Dakle, sve vrste stvari koje inače nisu dostupne umu. Očigledno možemo stvarati stvari bez droga na isti način na koji stvaramo stvari s drogama, sa psihodeličnim drogama.

R: Možemo imati halucinacije. (SF: Da. Ista stvar.) Ludnica je puna ljudi koji imaju sve vrste halucinacija i koji stvaraju stvari.

SN: Pošto je život sam po sebi subjektivan, sve je to naša lična halucinacija. Kao što znate, jedan događaj se može desiti a različiti ljudi ga vide, znate, kao slepi ljudi i slon, svi vidimo nešto drugačije. Pa kome trebaju psihodelične droge.

R: Psihodelične droge su korišćene u drevna vremena od strane mnogih jogija. Da bi im pružile više iskustvo kako bi mogli svima reći. Postoji više iskustvo od ovog sadašnjeg života. Ali Mudrac nikada nije koristio nikakve droge. Nema razloga za to.

SF: To ne bi nužno bilo više iskustvo, ali bi se moglo reći da je drugačije iskustvo.

R: To je drugačije iskustvo i pokazuje ti da postoji nešto drugo, a onda moraš da siđeš.

SN: Isti efekat dobijaš od posta kroz nedostatak sna što je takođe... (R: Da.) Psihodelične droge su sinteza mozga i hemikalija, počneš da haluciniraš kada postiš i nemaš dovoljno sna. Isto iskustvo.

R: Um ima mnogo aspekata. Um je veoma moćan. Iako ne postoji. Što se više upuštaš u stvari uma, više ulaziš u iluziju i gubiš se. Cilj je jednostavno uništiti um.

SN: Dakle, kad je Ed postavio pitanje o sadhani, pravo pitanje je: "Kome treba da radi sadhanu?" Meni, zar ne? Tako se vraćamo na posmatranje i istraživanje. (R: Hmm.) Ali ako to ne možeš - ali rekao si da je razlog zašto meditiramo taj da naučimo da ne moramo da meditiramo - do tada meditiraj. Ali pravo pitanje je: "Ko je meditator?"

R: Hmm. Saznaj kome treba da meditira. (SE: Fred.) Fred. (učenici se smeju)

SH: Meditacija na neki način samo održava iluzorno "Ja". (R: Da.) Hrani ga, zapravo.

R: Hrani ga. Ali te takođe čini jednousmerenim. I ponekad moramo da radimo ove stvari da bismo izašli iz kolotečine relativnog sveta. Bolje je meditirati nego razmišljati o problemima. Dakle, kad meditiraš, to te na neko vreme odvaja od svakodnevnog sveta.

SN: Po čemu se to razlikuje od samo-istraživanja?

R: Samo-istraživanjem odmah istražuješ Ja. Odakle Ja dolazi, šta je Ja. I pratiš Ja-nit do izvora celokupnog postojanja. (SN: Ali u meditaciji...?) U meditaciji postoji objekat. (SN: To je "Ja"?) Ne, ljudi ne meditiraju na Ja, oni meditiraju na objekat. Svakoj meditaciji je potreban objekat za meditaciju, poput Boga. Meditiramo na Boga. Gde god da si, možeš koristiti "Ja jesam." Meditiraš na "Ja jesam" uz disanje. To je oblik meditacije.

SN: Pa, kad radiš samo-istraživanje, zar to ne vodi takođe do jednousmerenosti na isti način kao meditacija?

R: Brže rastvara Ja, jer te tera da direktno ideš ka Ja. Ka egu. (SN: Ali to je takođe jednousmerenost?) To je jednousmerenost, ali to čini brže. To je najbrži metod. (SN: Ali oba vode do istog mesta, jednousmerenosti?) Oba vode do istog mesta, da. (SN: Ta jednousmerenost je šta?) Ta jednousmerenost je jedan objekat, a to je Sopstvo. Gde nema ničeg drugog. Osim jednog. Vodi te do te tačke ali te ne uvlači u nju. To je visoko stanje uma biti jednousmeren. Jer više ne postoji ovo i više ne postoji ono.

SN: Da li je jednousmerenost ista stvar kao praznina?

R: Možeš reći i to, da. Jer praznina je poslednje stanje pre nego što postaneš prosvetljen. Postaneš potpuno prazan od drugih stvari. A jednousmerenost je takođe kad postaneš potpuno jedno bez drugog. Ne postoji ništa drugo osim jednog, što je praznina. Tako oboje vode do iste stvari.

SE: Mislim da sadhu om pravi razliku, kaže, većina ljudi meditira na ono što on naziva objektima drugog i trećeg lica, poput "ti" ili "ono", ali samo-istraživanje je postati jednousmeren na subjekat, prvo lice. Na taj način je najdirektnije, iako ne nužno najbrže jer neki ljudi smatraju da je to najteži način.

R: Drugačije je za sve ljude.

SD: Roberte, ono što ne razumem je, kada govoriš o praćenju izvora Jamisli i znamo da to vodi intelektualno, bilo da smo to iskusili ili ne... (R: Ne, ne, ne pratimo izvor Ja-misli. Pratimo Ja-misao do izvora.) Dobro rečeno. Ne razumem kako nešto poput duhovnog srca može biti poreklo nečega tako zločesnog i prevrtljivog kao što je Ja-misao?

R: Nije! To je upravo poenta. Jednom kada pratiš Ja-misao do izvora, shvatiš da je samo izvor uvek postojao. I nikada nije... (SD: Uopšte ne postoji Ja-

misao.) Ne postoji Ja-misao, nikada nije postojala. (SD: Vidim.) Da je Ja-misao zaista postojala, imali bismo puno posla. Nikada je se ne bismo rešili. Ali Ja-misao ne postoji zaista, pratiš nešto iluzorno.

SF: Sve je iluzorno?

R: Čak i ti. Naravno da je sve iluzorno. Ceo relativni univerzum je iluzoran. To je razlog zašto ne treba da reagujemo na osobu, mesto ili stvar. Jer kad reagiramo, to nam govori odakle dolazimo. I dalje verujemo da smo ljudi i da smo činioci.

SF: Pre četvrtak, nedelju dana, rekao si da je ovaj život ogromna kosmička šala. I meni se čini... (R: Ne shvataj to tako ozbiljno.) Ako neko želi to da dokaže, samo treba da pročita novine ili pogleda televiziju. (R: Tačno.) Sve te stvari.

SH: Ili da posmatra sopstveni um. (SD: Tako je.) Da.

R: Ako gledaš novine i uzmeš novine od pre četrdeset godina, videćeš iste vesti. (smeh) Samo drugačiji ljudi. (SF: Ne baš tako loše kao danas.) Jedina razlika danas je što je komunikacija tako sada i ovde. Vidimo sve što se dešava na TV-u što se dešava svuda u ovom svetu. Sve je sažeto. Tako izgleda gore. Ali sve ove stvari se dešavaju vekovima.

SN: Zato verovatno mislim da je bolje jer svi znaju, svi gledaju. Dok mislim da je u daljoj prošlosti bilo gore.

R: U pravu si, naravno. Jer su ljudi mogli da se izvuku sa svim vrstama stvari. (učenici se smeju) Ali sada to vidimo.

SE: Da, vidimo kako se izvlače sa svim tim stvarima. (još smeha)

SH: Ne izgleda da ih to nimalo obuzdava. (smeh) Ne odvraća ih. I dalje ide jako i lepo.

R: Uvek se rugam stvarima koje vidim na vestima, kad ih gledam. Smišljam šale. Na primer, gledali smo Karma seriju i rekao sam sebi: "Zašto ne dovedu Pija Hermana kao svedoka?" (učenici se smeju)

SE: Zauzet je svedočenjem za Kenedija. (smeh)

SG: Što se mene tiče, otkad sam osmislio samo-istraživanje da koristim razgovor, to na neki način stvara pitanja u meni. Dakle, preporučuješ meditaciju ili ne? Vidiš li je kao način...

R: Pa, da te pitam: "Šta podrazumevaš pod meditacijom?"

SG: Dobro, oblik meditacije koji koristim je neka vrsta kontemplativne meditacije. Izjava istine koja se unosi u svest i razmišljam o njoj neko vreme dok ne postignem neku vrstu unutrašnjeg mira. I onda sedim u tišini. To bi za mene bila vrsta meditacije na koju mislim. A postoji i druga vrsta meditacije koja takođe uključuje, pretpostavljam, vrstu meditacije koju ti preporučuješ, "Ja jesam" meditaciju, koja je jednostavno: "Ja jesam." Dakle, mislim...

R: Obe su dobre dokle god idu. Ali mora doći dan kada moraš upitati: "Ko meditira? Kome treba da meditira? Iz kog razloga?" Ali dok ne dođeš do te tačke, dobro je da radiš ono što radiš. Čini te mirnim i vodi te više.

Ali doći ćeš do tačke gde ćeš se upitati: "Ko meditira? Ja jesam? Ko je to Ja kome treba da meditira?" I počećeš da shvataš da je meditacija od uma.

SG: Pa, dozvoli da te pitam ovo, dakle, kad sediš u tišini, samo si u tišini, da li bi to nazvao meditacijom bez ikakve druge svesne misli, samo si u tišini?

R: Kad sedim u tišini, sedim gde sam sada. Ništa se ne dešava. Ne odvija se nikakav oblik meditacije. Apsolutno se ništa ne dešava. Ništa se ne postiže. Jer ono što treba da se postigne već je postignuto. Stoga: "Ko treba da sedi u tišini? Ko treba da meditira? Ko treba da radi sve ove stvari?" (SG: Ti si to. Već si to. Ja sam to.) Hm-hmm. Kad govorim o tome, verovatno misliš na to kad svima govorim da sedim u tišini u jutarnjim satima od šest do devet i takođe ujutro od dvanaest do tri. Obično sednem u stolicu i svi oblici se rastvore. U tom stanju sam potpuno beskoristan svetu jer tamo ničega nema. Ali kad sam svestan kao što sam sada, takođe nema ničega osim što vidim oblike kao superpozicije na Sopstvu. Tako su zapravo oboje isto.

SF: Odakle dolaze tvoje reči? (R: Odakle dolazi šta?) Tvoje reči? (R: Odakle dolaze moje reči? Ko zna? Nema odgovora.)

SG: Iz rečnika. (R: Iz rečnika.)

SF: One dolaze iz izvora?

R: Ne, ne mogu reći da moje reči dolaze iz bilo kakvog izvora jer izvor jednostavno jeste. Izvor je apsolutna stvarnost, izvor je svest, izvor je Bog. Da li Bog mora da govori reči? Da li svest mora da objašnjava stvari ili da bilo šta radi? Izvor jednostavno jeste. Ali opet, možeš reći da je sve

izvor. Dakle, reči su zapravo izvor. Baš kao što je ova čaša izvor. Soba je izvor. Zavisi od tvoje perspektive gledanja. Kako vidiš stvari. Šta vidiš. Postoji samo izvor i ništa drugo. Ali za neke ljude oni vide radio kao objekat po sebi. Neki ljudi mrze oblik radija. Ne sviđa im se boja. Imaju problema sa tonom radija. Ali radio jednostavno postoji. To je način na koji ga vidiš.

SF: Varira od osobe do osobe.

R: Naravno. Da smo izašli da kupimo ovaj radio, mnogi od nas ne bi voleli kako izgleda. Ne sviđa nam se boja. Ne sviđa nam se oblik. Tako vidimo svet. Um vidi svet. I um je treniran kroz mnoge inkarnacije. Sve što radiš proizilazi iz treninga koji si dao svom umu. Kroz mnoge inkarnacije. Dakle, istraživanjem počinješ da uviđaš da nema uma i nema treninga i nema inkarnacija i postaješ jedno i postaješ slobodan.

SN: Dakle, ako za vreme istraživanja postaneš jednousmeren ili prazan, sve što radiš jeste da ostaneš tamo. Jer si rekao da te meditacija ne može uvući. Zaista ništa ne može.

R: Ostaješ u tom stanju. (SN: To je to.) A onda će se ono što će se na kraju dogoditi, ako si zaista u tom stanju, unutrašnji guru će te uvući skroz unutra. Sopstvo će te uvući. Tada ćeš nestati i postati beskoristan.

SD: U "Bez uma Ja sam Sopstvo" izgleda da naglašavaju važnost živog gurua da bi izvršio to uvlačenje.

R: Te stvari su važne u određenoj fazi tvog razvoja. Istina je da je većina Mudraca otkako je univerzum, čini se, počeo, imala učitelje, guru-e koji su ih zapravo uvukli u Sopstvo. Veoma je retko da biće samo od sebe procveta i postane potpuno slobodno. Ali to je takođe moguće. (SD: Jer unutrašnji guru je guru, zar ne, sve je isto.) Guru, Sopstvo su jedno. Nema razlike. Bolji način da se ovo razume je: Mudrac je sveprožimajući, sveprisutan. Dakle, u istini ne postoji ništa osim Mudraca. Džnani prožima ceo univerzum. Tako Džnani ili Mudrac može da te uvuče. Zato što je on ili ona već unutar tebe. Oni su svuda, oni su sve. U drugim rečima, ne postoji lični Mudrac koji bilo šta čini. Postoji samo univerzalno Sopstvo koje se naziva Mudrac, koje je sve. (SD: Ali mi vidimo Mudraca oličenog?) Vidiš šta vidiš.)

SN: Rekao si da je Sopstvo sve, ali Sopstvo je ništa?

R: Ono je ništa, ali se pojavljuje kao sve u univerzumu. Dokle god gledaš iz relativne tačke gledišta. (SN: Tačno, tako sam pravio razliku između apsolutnog i relativnog.) Zato kada me neko pita: "Roberte, da li svet zaista postoji?" I moram da odgovorim na to pitanje prema razumevanju pojedinca. Zato uvek postoji drugačiji odgovor. Svet postoji samo zato što ti postojiš. I dokle god veruješ da si telo, onda postoje druga tela i postoji univerzum i postoji svet. Dakle, svet postoji. Ludost je reći nekome napolju na ulici da svet ne postoji. (SN: Da li bi takođe bilo ludost da priznamo sebi da svet ne postoji?) Ako si povređen od strane sveta, to je ludost. Ako svet još uvek utiče na tebe i osećaš svet i osećaš stvari sveta, onda ako kažeš da svet ne postoji, protivrečiš sebi. Jer ga zaista osećaš da postoji kroz svoja dela, kroz svoja osećanja, kroz ono što radiš u svetu i način na koji živiš. Dakle, varaš sebe ako kažeš da svet ne postoji.

SN: I zato se vraćamo na istraživanje... (R: Tačno.) ...jer kad si povređen, pitaš se... (R: Upravo, to je poenta.) Prvo to posmatraš i onda znaš da svet postoji i onda pitaš: "Ko je povređen?" I zato je svaki trenutak kao sadhana?

R: Da. Ili možeš istraživati: "Kome svet postoji?" Ista stvar.

SN: To je kao traženje odgovora u pitanju. (R: Traženje odgovora u pitanju?) Kao što si jednom rekao: "Dokle god mogu da postojim, mogu da radim na sebi jer mogu da otkrijem ko postoji. (R: Da.) Dakle, dokle god osećamo da postojimo, možemo raditi na sebi. Kroz otkrivanje ko postoji kroz istraživanje? (R: Naravno. To je vrlo tačno.) Dakle, svaka reakcija je prilika, bez obzira da li je iskorišćena ili ne? (R: Da. To je prilika za buđenje.)

SN: I kada iskoristiš tu priliku i istražiš je, možeš, ali ne moraš otkriti prazninu toga? Ako reaguješ, nije prazno, a ako ne reaguješ, prazno je? (R: Tačno.) Zato mislim da Ramana i mnogi učitelji nisu ohrabrivali određivanje specifičnog vremena za meditaciju ili bilo šta slično, jer potpuno promašuju poentu. Poput: "ali sada meditiram, ali sada sam u svetu." To uopšte nije to. Kad god reaguješ, to je to. (R: Tačno.) (SG: Ima smisla.) (R: Tačno.) (SJ: Ili kad god posmatraš.) (tišina)

R: Da li želiš da pročitaš Džnani Ed? (Ed čita ispovesti jednog Džnanija. Pogledajte početak ove knjige za tekst.)

R: Imamo li kakva obaveštenja?

SM: Imam transkript broj 36 za podelu. Treba napraviti 10 kopija ili više. Ako neko želi, neka mi javi. Ne svi odjednom. (smeh)

R: Imamo malo prašada, slobodno uživajte u smokvi. Zapamtite svoju pravu prirodu, da ste apsolutna inteligencija. Vi niste... (prekid trake) ...da ste čista svest, apsolutna stvarnost. To je vaša prava priroda. Bilo je zadovoljstvo biti s vama. Volim vas, mir. Dok se ponovo ne sretnemo. (kraj trake) [TOC]

Transcript 105 You Are No-thing 24. oktobar 1991.

Robert: Dobro veče, dobro veče, još jednom dobro veče.

SH: Još jednom dobro veče. (smeh)

R: Lepo je videti vas i ponovo biti s vama. Pozdravljam vas svim svojim srcem. Kad uđete ovde, molim vas ostavite sve svoje probleme napolju na vratima. Možete ih pokupiti na izlasku. (smeh) I dalje će vas čekati. Ostavite sve svoje brige, svoje anksioznosti, svoja uverenja. Ostavite ih sve na ulaznim vratima. Ne unosite ih ovde. Uistinu, ništa od ovih stvari zaista ne utiče na vas. Vi samo zamišljate, u svojim uzaludnim maštarijama, da nešto može biti loše negde, negde, nekako, i samo ideja koju um ima o tome da je nešto loše, uzrokuje da to bude loše, jer, kao što većina vas do sada zna, ništa nije ni dobro ni loše, već mišljenje to čini takvim. Um uzrokuje sve probleme, Ja-misao. Kako počnete da radite na sebi i uništite um, Ja-misao, ego, gde je onda problem? Gde je strah? Gde je anksioznost? Ne postoji. Dakle, kada ispovedam da sam bezizborna, bez napora, čista svesnost, ja sam Sopstvo, ne govorim o Robertu. Delio sam ovo s vama i pre, ali kako zaboravljamo. Kada me vidite kao Roberta, kao telo, ja nisam bezizborna čista svesnost. Robert nije Sopstvo. Zato je moja ispovest: "Ja-jesam bezizborna, bez napora svesnost, Jajesam Sopstvo." Ne mislim na Roberta. Mislim na Ja-jesam. Ja-jesam uključuje vas. Kada izgovorim tu ispovest, ona je sveprožimajuća. To je sama sveprisutnost. Svako od vas je Ja-jesam. Ceo univerzum je Ja-jesam. Dakle, kad god kažem "Ja sam bezizborna, bez napora, čista svesnost, ja sam Sopstvo," uvek zapamtite, ne mislim na Roberta. Mislim na vašu pravu prirodu. Ovo je istina o vama. Vi niste vaši problemi, ili anksioznosti, ili strahovi, i nema svrhe pokušavati ukloniti te stvari iz svog života. Uzalud se trudite jer se borite protiv iluzije. Umesto toga treba da mislite: "Ja-jesam. Ja-jesam bezizborna, bez napora čista svesnost." Nikada ne mislite o svom telu u tom trenutku. Nikada ne verujte da je to vaše telo. Vaše telo nema apsolutno nikakve veze s tim. Vaše telo, poput sveta, je iluzija. Ono jednostavno ne postoji. Ali Ja-jesam postoji. Molim vas, pokušajte da zapamtite, kada koristim reč "Ja-jesam," mislim na vaše istinsko Sopstvo, vašu pravu prirodu. I samim izgovaranjem ove istine razbistravaju se mnoge pogrešne interpretacije koje imate u svojoj podsvesti o tome ko ste. Čini se da bez obzira koliko puta ovo podelim s vama, vi i dalje verujete da je Robert telo, i da imate posla s telom. Vi i dalje verujete da ste vi svoje telo, i da imate posla sa svojim

telom. Ali ja vam kažem u istini da ne postoji telo. Ne postoji um. Ne postoji univerzum. Postoji samo svest, Sopstvo, i vi ste to. Ovo vam skida teret s uma, zar ne? (smeh) Kad dođeš do zaključka da si ništa, zar se ne osećaš dobro? Prazan si. Ništa se ne dešava unutra i ništa se ne

dešava napolju, nema unutra i nema napolju. Neki od vas i dalje veruju da je telo ljuštura. Kakva ljuštura? Morska ljuštura? Ljuska od jajeta? (smeh) Ne postoji telo. Nikog nema kod kuće. Zašto želiš da se pretvaraš da imaš telo, i onda mu daješ sve atribute kao što su hvatanje prehlade ili bolesti, ili osećaj depresije ili lošeg raspoloženja? Dok veruješ da si telo, sve te druge stvari će se prikačiti za tebe. Telo pati od rođenja i smrti i sveg ostalog smeća između. Da li si to ti? Ako si zaista to, koja bi bila svrha ovoga? Kakav bi to Bog stvorio telo koje postaje oronulo i umire? Nema nikakvog smisla ako razmisliš o tome. Zašto bi Bog, ako veruješ u Boga, da te je Bog stvorio, zašto bi stvorio biće koje se rađa kao beba, prolazi kroz sve dečije bolesti, mora da se bori i izbori za opstanak, odraste, takmiči se u svetu, bori se za egzistenciju, za novac, za bogatstvo, za zdravlje, za moć, za položaj, za ime, za slavu, i onda jednostavno padne mrtvo? Kakve je to vrednosti? I podiže porodicu da radi isto. To meni uopšte nema smisla. Ali ipak se plašimo da spoznamo istinu jer ne želimo da verujemo da ne postojimo. Nisam rekao da ne postojite. Kažem da ne postojite kao telo. Ali postojite kao ništa. Ništa postoji. Zapamtite, ništa jednostavno znači bez stvari. Vi ste bez stvari koje su poznate vašem umu. Vaš um ne može nikako da shvati bez-stvari. Um mora da veruje da si telo ili ne bi bio um. Um mora da veruje da postoji univerzum, Bog, svet, telo. To je sve igra tvog uma ili igra svesti. Dokle god veruješ u ovo, u igru, moraš da patiš. Nema dva načina. Ne postoji niko na ovoj zemlji ko veruje da je telo a da ne pati, na neki način. Ne sudi po izgledu. Dokle god veruješ da postoji svet, da si telo, moraš patiti na ovaj ili onaj način. Moraš patiti ili mentalno ili fizički. Prolaziš kroz sve vrste iskustava. Ovo nije svet mira, kao što znaš. Moraš razumeti da si igrao sve ove igre kroz mnoge, mnoge inkarnacije, i sada želiš da se probudiš. Samo razmišljanjem o ovim stvarima koje delimo s vama večeras probudiće te. Samo razmišljanjem o ovim istinama, shvatajući istinu o sebi. Nikada nisi rođen. Niko ti nikada nije dao rođenje. Uvek si postojao, ali ne kao telo. Nema apsolutno ničega čega se treba plašiti. Nema apsolutno ničega što treba žudeti. Nema apsolutno ničega što treba činiti.

Čini mi se čudnim, opet, što ljudi misle da su činioci, i uvek traže nešto da rade. Misle da ako ne nađu nešto da rade ljudi će ih nazvati lenjima i neradnicima. Ako je tvoja prava priroda ništa, šta ništa uopšte može da uradi? Ništa. (smeh) Zašto veruješ da moraš nešto da radiš? Da bi nešto radio, moraš biti neko, ali da ne radiš ništa, moraš biti niko. Pa šta bi radije bio, neko ili niko? Ako si neko, uplećeš se u svet, u igru, u maju, i prolaziš kroz sva ova iskustva kao neko. Možda si neko važan ili neko od male vrednosti. Možda si predsednik Sjedinjenih Država ili beskućnik. Ali si i dalje neko. Ali ako shvatiš da si niko, onda možeš sedeti u miru i bez želja. Ne moraš da se pitaš hoćeš li sutra na posao, ili hoćeš li se osećati dobro sutra, ili hoćeš li naći posao, ili se venčati, ili se ne venčati. Niko nikada ne misli o ovim stvarima, neko misli. Kada si niko, sve ove stvari će se pobrinuti same za sebe. One će se zaista pobrinuti same za sebe. Ako ti je suđeno da se oženiš i imaš 25-oro dece, imaćeš. Ako ti je suđeno da imaš 25 žena i nemaš dece, imaćeš, ili muževe, ili šta god želiš. Ali tako je lepo shvatiti da si niko i moći sedeti u stolici i ceo univerzum je pod tvojom komandom. Više nisi lutka kojom manipulišu konci života. Shvatio si lažnost, besmislenost svega. Sve je postalo besmisleno i jednostavno počivaš u miru. Obično izraz "počivati u miru" znači da si mrtav. Mrtav si. Mrtav si za telo. Zanimljivo je kako dajemo prave izraze pogrešnim situacijama. Zaista počivaš u miru i mrtav si za telo. Nemaš želju da bilo gde ideš, ili da bilo šta radiš, da živiš na bilo kom mestu. Ipak, zapamti takođe da to ne znači da ćeš nužno ostati na jednom mestu. Šta god treba da se desi, desiće se. Možda se nađeš na putu za Japan ili za Timbuktu, ili bilo gde, ali to nema veze s tobom. U miru si. Imaš miran um. On ne funkcioniše. Um je postao Sopstvo. Slobodan si. Ali ipak drugima izgleda kao da deluješ jer izgledaš normalno i prolaziš kroz iskustva kao i svi drugi. Ali ti shvataš istinu. Ne radiš apsolutno ništa. Posmatrač može videti kako radiš, cepaš drva, piješ vino, gradiš kuće, a ti ipak ne radiš ništa. Ovo zvuči čudno. Zvuči kao protivrečnost, ali nije zaista. Kada otkriješ da si Sopstvo, zapamti da je Sopstvo sveprožimajuće. Apsolutna stvarnost je sveprisutnost. Dakle, sve se odvija unutar tebe. Sve takozvane akcije univerzuma se odvijaju unutar tebe jer si ti

samodovoljna svest. Zato nema ničega što zaista možeš učiniti, kao samodovoljna svest, jer zauzimaš svaki prostor, svaki atom, svaki univerzum, i prožimaš ono što se pojavljuje kao tvorevina. Nema kuda da ideš jer nema mesta. Nema ničeg drugog. Nema prostora. Prostor je samo za telo, za um. Ali kada otkriješ da si

čista svesnost, nema prostora. Obuhvataš sve u svemu. To je razlog zašto nema kuda ići i nema šta raditi. Kao da si ogroman ekran koji zauzima ceo univerzum, on je univerzum, koji zauzima sav prostor. Ipak se oblici pojavljuju na ekranu. Oblici se pojavljuju na ekranu i ima mnogo prostora između njih. Oblici izgledaju kao da idu negde, rade stvari, rade, rađaju se i umiru, ali ti si taj večni ekran, nepokolebljiv, nepomičan, sat-čit-ananda, parabrahman, i čitava igra svesti se odvija na ekranu, sve unutar tebe. Nema mesta gde ekran može da ide jer već zauzima sav prostor koji postoji. Jedino kretanje koje postoji je u slikama na ekranu. Ali sam ekran nema mesta kuda da ide, šta da radi. On jednostavno jeste kakav jeste. Tako je to. Tvoja prava priroda je apsolutna stvarnost, ekran. Ne moraš ništa da radiš kada razumeš da si sveprisutnost. Nema mesta za karmu, ili za grehe, ili za bilo šta drugo. Igru igraju bića koja su projektovana na ekran. Oni prolaze kroz karmu jer imaju puno prostora. Mogu prolaziti kroz sve vrste stvari ako ima prostora. Prolaze kroz različita iskustva rođenja i smrti, sreće i tuge, zdravlja i bolesti, siromaštva i bogatstva. Slike prolaze kroz ove stvari. Onda umiru i izgleda da se ponovo rađaju u različitim životima, i igra se nastavlja zauvek. Ali ti si svest, ti si ekran, i ostaješ isti, uvek. Nikada nije bilo vremena kada si bio drugačiji. Nikada neće biti vremena kada ćeš se promeniti. Svest je svest. Sopstvo je Sopstvo. Nema manifestacija, nema atributa. Jednostavno jeste. To je tvoja prava priroda. Pitanje je, dakle: "Šta si mislio o sebi? Šta veruješ da si?" I možeš reći po načinu na koji gledaš na sebe, kako se obraćaš sebi, šta zamišljaš da si. Većina ljudi ujutro ustaje verujući da su telo, i odmah im se um ispuni ličnim problemima. Prolaze kroz dan pokušavajući da reše probleme, i smišljajući načine kako da uživaju. Tome nema kraja. Ali za samoostvareno biće ne postoji niko ko spava, ne postoji niko ko se budi, ne postoji niko ko bilo šta radi i ne postoji niko ko ne radi ništa. Apsolutno se ništa ne dešava. Da li sada možeš da vidiš istinu o sebi? Što se više plašiš, više brineš, više se uzrujavaš, više žudiš, više misliš da moraš okrenuti svet onako kako ti želiš, veća je zabluda i bivaš uvučen dublje i dublje i dublje u močvaru zablude. Postaje teško probuditi se. Nekako moraš uhvatiti bika za rogove. To je još jedan kliše koji ne mogu da podnesem, uhvatiti bika za rogove. Ko bi želeo da uhvati bika za rogove?

SH: Ko je bik? (R: Sve su to sranja od bika.) (smeh) Eto ti ga.

R: Ali moraš da se uhvatiš. Možeš li da se uhvatiš? Moraš nešto da uradiš sa sobom. Moraš da vidiš šta si radio svih ovih godina, kako si mislio o sebi, šta si mislio o sebi, šta si. Zato u svim velikim duhovnim priručnicima piše – kao auto-priručnici, oni imaju duhovne priručnike – gde ti kaže da osim ako nisi duhovno zreo, nikada to ne možeš zaista razumeti. Izgleda kao gomila smešnih izreka. "Ja sam Sopstvo. Ja sam Svest. Ja sam čista svesnost. Ja nisam telo. Ja nisam um." Zvuči potpuno smešno prosečnoj osobi, jer je kolektivna nesvesnost tako jaka. Kolektivna nesvesnost je drugo ime za maju. Izgleda da je jaka i uvlači te veoma duboko. Što se više poistovećuješ s njom, veće je povlačenje. A poistovećuješ se s njom kada sažaljevaš sebe, kada veruješ da nešto nije u redu s tobom, kada imaš želje i potrebe, kada si ljudski. Ne želiš da budeš ljudski. Jednostavno zato što ljudsko biće prolazi kroz sve besmislice sveta. Ljudsko biće mora da iskusi sva svetovna stanja koja sva druga ljudska bića iskuse. Stoga ne želiš da budeš ljudski. Želiš da budeš neljudski. Želiš da ti ljudi kažu da nisi ljudski. Kada možeš da vidiš da nisi ljudski, tada ćeš početi da cvetaš i shvatićeš sreću kakvu nikada pre nisi znao. Ne čitaj novine, ne gledaj previše televiziju, niti prati sve vesti koje se dešavaju u svetu. To je za ljudska bića. Budi svoj. Ti si samodovoljan. Ako imaš večnu sreću, šta ti na ovom svetu može dati nešto bolje od toga? Sve što zaista treba da uradiš jeste da shvatiš da si ti večna sreća. Ne možeš dobiti večnu sreću ni od čega na svetu, ni od ikoga. Večna sreća je tvoja istinska priroda. Ti si to. Ne moraš to da stičeš, niti da tražiš, niti da nađeš, niti da prosiš, niti da se moliš za to. Večna sreća je ono što ti zaista

jesi. Ali to dolazi tek kada se odrekneš svoje morbidnosti, kada se odrekneš svih svojih besmislica, svojih strahova, svoje gluposti, unapred stvorenih ideja, osuda. Moraš se isprazniti. Kada se isprazniš, postaješ ispunjen Svešću. Svest je poput vazduha, poput vazduha koji dišeš. Kada iskopaš rupu u zemlji, ispunjena je vazduhom, prostorom. Kada napuniš rupu, gde je otišao vazduh ili prostor? Prostor nije otišao nikuda. Uvek je postojao onakav kakav jeste. Možeš ga napuniti prljavštinom ili ostaviti rupu kakva jeste, i isti prostor uvek ostaje. Tako je i sa Svešću. Možda izgledaš kao osoba koja zauzima prostor. Možda izgledaš kao telo, biće koje luta po svetu. Ali tvoja istinska priroda je Svest. Ako telo otpadne, to je poput prazne rupe. Ako izgleda da imaš telo, to je kao da napuniš rupu prljavštinom. Prostor ili Svest su i dalje tu, ali izgleda da su zauzeti telom ili prljavštinom. Zapamti da je telo sastavljeno od svih elemenata koji se nalaze u zemlji. Došao si iz prljavštine. Prljav si. Istuširaj se. (smeh) Ti si ništa drugo do komad prljavštine. To je tvoje istinsko Sopstvo, komad prljavštine. Sve dok veruješ da si telo, ti si komad prljavštine, jer se svi elementi tvog tela mogu naći u zemlji. Zato moraš da se probudiš. Zašto to ne uradiš odmah? Probudi se! Ostavi telo na miru. Ono će se pobrinuti za sebe. Naposletku, nikada nisi tražio da imaš telo. Samo se pojavilo. Na isti način na koji se pojavilo, na isti način će biti zbrinuto. Ne brini o tome. I nemoj misliti da si ti činilac i da moraš stalno da radiš stvari svakog dana. Možda izgleda da radiš stvari, ali zapamti da nisi ti činilac. Ti si ništa. Možeš li sebe zamisliti kao ništa, gde nema Boga, ni univerzuma, ni sveta, ni ljudi, ni tela, ni uma? Zvuči zastrašujuće, zar ne? Ali nije. Razlog zašto ti zvuči zastrašujuće je taj što si se poistovetio sa svojim telom tako dugo vremena. A kada kažem dugo vremena, govorim o mnogim životima. Upleten si u verovanje u telo. Stoga počinješ da radiš na sebi. Prakticiraš samoistraživanje, ako moraš. Prakticiraš razne sadhane, ako moraš. Činiš šta god moraš da bi se oslobodio predstave da si telo. Činiš ove stvari samo ako se nećeš probuditi kada ti kažem da se probudiš. Ako odbijaš da se probudiš i dalje verujući da si svoji bolovi, i svoje tegobe, i svoja pohlepa, i svoje misli, i sve ostalo što misliš da si sačinjen, to znači da odbijaš da se probudiš. Nešto u tebi želi da nastavi da igra igru. Zato ideš u drugom smeru i praktikuješ sadhanu, duhovne prakse, da oslabiš um, da oslabiš misao da sam telo, da oslabiš ego shvatajući da ja, to ja koje si sebi zvao svih ovih godina, je samo misao. To je ja-misao. I ja-misao mora imati izvor. Ne može se pojaviti sama od sebe. Stoga slediš ja-misao do njenog izvora istražujući: "Kome ovo dolazi?" ili "Ko sam ja?" ili "Šta je izvor ovog ja?" Nikada ne odgovaraš na to pitanje. Jednostavno istražuješ. Kako nastavljaš da praktikuješ ovu metodu, doći će dan kada ćeš konačno otići duboko duboko unutra, dublje nego što si ikada pre otišao, i tvoje telo će jednostavno nestati. Ipak, svima drugima na svetu, oni će te videti kao telo. Ali ti ćeš biti potpuno slobodan i srećan. Bez misli, bez strahova, bez unapred stvorenih ideja. Sve će biti izbrisano. Moraš odlučno da odlučiš šta ćeš da uradiš sa svojim životom koji ti je preostao u ovoj fazi postojanja. Šta ćeš zaista da uradiš sa svojim životom do kraja svojih dana na ovoj zemlji? Vredi li težiti stvarima, pokušavati da se učiniš srećnim u materijalnom svetu, kada počinješ da shvataš da relativni svet čak ni ne postoji? Idi za stvarima koje su važne. To jest, idi duboko, duboko u sebe. Zaroni dublje nego što si ikada pre učinio. Odluči da je to to. Teži Istini. Doći će bez napora. I pre nego što shvatiš, probudićeš se i postati slobodan. Mir. Slobodno postavljaj pitanja.

SF: Imao sam lepo iskustvo Roberte. Neko mi je dao kasetu govora gospodina Ganešvara, urednika Mountain Path i praunuka Maharišija, bio je ovde ove jeseni. I u njemu je imao niz fascinantnih anegdota gde je rekao da bi Mahariši često govorio: "Ne postoje Džnaniji, postoji samo Džnana, i takođe ne postoje ostvarene duše, postoji samo ostvarenje." (R: Hmm.) To sažima stvari.

R: To je istinito. To je ono o čemu sam govorio večeras. Ne postoji pojedinačni ostvarilac, postoji samo ostvarenje, samo Sopstvo. Sopstvo je sveprožimajuće. Nije moje sopstvo ili tvoje sopstvo, to je Sopstvo, sveprisutnost. Dakle, to je istinito što govoriš. Kako ti je to pomoglo?

SF: Mislim da imam intelektualno razumevanje ali nisam prešao u to drugo stanje ili bar nisam svestan toga, bez sumnje stvarnost jeste. Ali to neće biti u umu u svakom slučaju. Nema svrhe da se sekiram zbog toga.

R: Tačno, samo budi svoj. Dobro ti ide. (SF: Hvala ti. Da li si poznavao Ganešvara? Izgleda kao divan momak.) Da, sreo sam ga nekoliko puta. Veoma je fin momak. (SF: Njegov govor je prosto prosvetljujuć.) Izvinite? (SF: Njegov govor je prosto prosvetljujuć. Bio je u San Dijegu.) Da, da. (pauza)

R: Mačka ti je pojela jezik? To je još jedan od onih klišeja. (smeh) Uvek izvučem te lude klišeje. Mačka ti je pojela jezik.

SF: Izraz kada neko umre, "Predaje duha," ali zapravo je obrnuto. (smeh)

R: Trebalo bi da bude obrnuto. (SF: Zar nije tako?) Naravno, da. Duh predaje telo. (SF: Biblija kaže da ne moraš da platiš 100%...prekid trake...jer tu je stvar?) Zar to piše u bibliji? (smeh)

SH: To je tvoje tumačenje. To je novo. (R: Kakvu si bibliju ti čitao Frede?) Bibliju po Fredu.

SF: Tu je negde. (R: Zvuči dobro u svakom slučaju. Jesi li ikada video svetog duha?) Ako bih ga video, to bi bio mentalni koncept i samim tim nestvarno. (tišina)

R: Nema više pitanja, a? Šta ovo može da znači?

SH: Konačno si nas sve sveo na tišinu. (smeh) (R: Gde su sva vaša pitanja na papiru?) Pitaj me nešto lakše. (R: Čuvaš ih za nedelju. Stavi ih u kolekcionarsku korpu.)

SM: Roberte, pročitao sam nešto pre mnogo godina u knjigama koje sam čitao gde je pisalo da si deo većeg bića, koje je deo većeg bića i to je deo većeg bića. Da li se to zaista ne odnosi ni na šta ili je analogija?

R: Zavisi koji deo želiš da budeš. (smeh) (SM: Da.)

SH: Zvuči suvišno.

R: Pretpostavljam da se odnose na činjenicu da sve dolazi od Boga. Dakle, sve je deo svega ostalog na ljudskom nivou.

SM: Ovo sam pročitao pre mnogo godina i nekako mi je ostalo u glavi i često to pratim s vremena na vreme. (R: Trzni glavom.) Šta? (R: Trzni glavom. Skini glavu.) Da, definitivno. Pa, hteo si pitanje pa sam mislio da ubacim to. (smeh)

SF: Pre nekoliko sesija, neko te je pitao da li je Hristos Avatar i rekao si pitaj njega. I mislim da si povredio osećanja onog tipa... (R: Zar nisi bio ti?) Ne, bio je drugi tip. (učenici se smeju) Ne, mislim da sam dobro shvatio, vidiš. Ono što si mislio je da svako od nas mora sam da odluči da li je on Avatar ili ne, a ne da se oslanja na spoljašnji autoritet, čak ni tvoj? (R: Naravno.) Mislim, mislio sam da sam dobro shvatio, mislim intelektualno u svakom slučaju.

SV: Roberte, postoji grupa koja ima neke proroke i ljudi nazivaju proroke Avatarima. Dakle, verovatno ima oko 425 Avatara koji se petljaju tamo. Postoji stvarna organizacija kao ta. (R: Misliš, iniciraju te kao Avatara?) Da, bio sam u scijentologiji i onda je sve počelo i morao si da iskusiš i onda prolaziš kroz iskustva i onda prolaziš kroz procese i kada završiš ti si Avatar. Jedino što mi se čini je da imaju veći ego nego pre. (smeh)

R: Dobiješ li sertifikat? (učenici se smeju)

SV: Verovatno. (SK: Košta dve hiljade dolara. (smeh)) Da, to je otprilike tačno, da. Smiješno je kada čitam priče u časopisu koji imaju. Svaka priča je ja ovo, ja ono, ja drugo. (R: Hmm.) Čini se da ima više ja nego pre. (tišina)

SM: Da li je predodređeno kada će se neko probuditi, Roberte? (R: Sve je predodređeno.)

SD: Šta je bilo pitanje, izvinite? (SM: Rekao sam, da li je predodređeno kada će se neko probuditi?)

R: Ipak, ponekad izgleda kao da nije. Moramo izgledati kao da ulažemo napor, čak je i ulaganje napora predodređeno. Moramo proći kroz tu vrstu rutine.

SD: I to je onda kada kažeš da se sve odvija kako treba? (R: Da.) Ove rutine kroz koje prolazimo su predodređene?

R: Da. Sve je bilo planirano pre nego što si došao u svoje takozvano telo. Ali kada shvatiš da nisi telo, sve postaje suvišno.

SJ: Šta misliš pod suvišno?

R: Mislim da je nepotrebno. Niko nikada nije bio predodređen. Ništa nikada nije bilo predodređeno jer, naposletku, ko je doneo taj zakon. Ko je rekao da će sve biti predodređeno. A odgovor na to je Bog. A Bog postoji samo zato što veruješ da si telo. Stoga, kada shvatiš da nisi telo, sve postaje suvišno. (SJ: Predodređenost je samo relativna?) Da. (SG: I reinkarnacija je takođe?) I reinkarnacija je takođe, da. Sve je to zato što veruješ da si telo. Vidi šta si sam sebi uradio. Zašto želiš tako da povređuješ sebe i prolaziš kroz sve ove stvari kroz koje prolaziš. Reinkarnacija, karma, Bog koji te kažnjava. Sve stvari koje sam sebi radiš.

SH: Zašto se to uopšte dešava? (smeh) (SV: Trebalo bi da znaš bolje.) (smeh)

R: Znaš odgovor na to. Zašto se voda pojavljuje u fatamorgani? (SH: Ne znam?) Ne pojavljuje se. (SH: Čini se da se pojavljuje?) Čini se da se pojavljuje, ali kada istražiš, nije

tu. (SH: Da.) Dakle, kada istražiš sebe, otkrićeš da ne postojiš kao telo. (SH: U redu.) I stoga ništa drugo ne postoji. Dakle, ne dešava se. (SH: Cela stvar je ne-događanje.) Upravo tako. (SH: Dakle, to rešava to, to ne postoji.)

SJ: Čak nije ni tu da bi uopšte počelo da bude pojava.

SH: O, pa. Rezime, brisanje univerzuma. (okreće se psu) Tofu, da li slušaš ovo? On samo maše repom.

SU: Roberte, odakle su došli oni zvuci malopre? (R: Kakvi zvuci?) Onaj pojedinačni ton dvaput, čuo sam ga ranije i sada pre otprilike pet minuta. Da li je iko čuo taj zvuk? Niko ga nije čuo? (SG: Da, da.)

R: Duhovi, sveti duh. (učenici se smeju) (učenici pričaju među sobom)

R: Zvukovi, svetla, vizije, svi su isti. Svi imaju veze sa tvojim telom. Pa, hajde da jedemo. (učenici se smeju) Bože, ovo izgleda dobro. (kraj trake) [TOC]

Potpuno Slobodan 27. oktobar 1991.

Robert: Dobar dan. Dobrodošli. Lepo je ponovo biti sa vama. Dobrodošlicu vam želim svim srcem. Zapitaj se: "Zašto sam danas došao ovamo? Da izađem iz promaje? Nisam imao ništa bolje da radim? Dosta mi je gledanja televizije?" Šta zaista želiš? Šta god da je, pogrešno je. Kako Sopstvo može bilo šta da želi? Ako imaš i najmanju predstavu o tome ko si, shvataš da si sveprožimajući. Ti si besnaporana svesnost. Kako možeš bilo šta da želiš? To je ono šta bogohuljenje znači – kada veruješ da ti nešto treba. Kada osećaš da nešto nije u redu, bilo sa tobom ili bilo kim drugim. Kada osećaš da tvoj život ne ide kako treba, to je zapravo bogohuljenje, jer umanjuješ svoju stvarnost. Istina o tebi je da si savršen. Sjajan si i blistav upravo sada, baš takav kakav jesi. Naravno, čim počneš da misliš, to se menja, zar ne? Misliš o svojim greškama, i o računima koje moraš da platiš, i o životu, kako te tretira, i svim vrstama stvari. Onda se možeš nazvati ljudskim i ne možeš reći: "Sve je dobro." Ali ako si spontan, i živiš u večnoj sadašnjosti, i razumeš da ne postoji drugo vreme osim sada, upravo sada, ovog trenutka, savršen si. Ne postoji apsolutno ništa loše u ovom trenutku, zar ne? Stoga moraš doći do zaključka da je ovaj trenutak sve što postoji, jer ovaj trenutak postaje sledeći trenutak, i sledeći trenutak, i sledeći trenutak. Ako si u miru sa sobom u ovom trenutku, onda ćeš uvek biti u miru. Ali ako ne možeš biti u miru u ovom trenutku, onda postaješ svetovan, i sekiraš se i

brineš o svom telu, svojim stvarima, svetskoj situaciji i univerzumu. Misliš o crnim rupama koje će doći i uhvatiti te, i o svom zagađenju, i o svim ostalim stvarima koje se izgleda dešavaju na ovom svetu. Ako se fokusiraš na te stvari, uvek ćeš biti nesrećan. Te stvari se dešavaju od početka vremena, milionima godina, u mnogim civilizacijama. Isti problemi su se javljali, iste brige, isti strahovi. Ipak, bilo je pojedinaca koji su te stvari preobrazili i prevazišli i postali slobodni. Pogledaj svoj život i vidi kojim putem ide. Postaješ tako očaran svetom. Kada ti se desi nešto dobro, postaješ srećan. Kada dobiješ svoje, postaješ srećan. Kada ne ide tako ili misliš da je nešto protiv tebe ili da ti je neko učinio nepravdu, postaješ jadan. Da li tako treba da živi božanska osoba? Naravno da ne.

Ti nisi stanje. Ti nisi svet. Ti nisi univerzum. Ostavi te stvari na miru. Ne tiči se osobe, mesta ili stvari. Postoji moć u tebi koja će se pobrinuti za sve, ako joj dopustiš, tako što nećeš brinuti, nećeš se sekirati, nećeš se tičati. Znam da zvuči čudno, jer si odgojen da misliš: "Ako ne uradim nešto, moj život će biti u rasulu. Moram nešto napraviti od svog života." Istina je da nemaš život. Nikada nisi imao život. Postoji samo Svest i ti si to. Ono što izgleda kao tvoj život je optička iluzija, fatamorgana. Stvari u tvom životu izgledaju karmički. Zato imaš iskustva. Ali kada otkriješ da je igra koja se igra pogrešna, šala, samo je igra, probudiš se i prestaješ da igraš. Postaješ apsolutno, potpuno slobodan. Koliko vas je zaista srećno, zaista srećno? Otprilike troje ljudi, četvoro ljudi. Koliko vas nije srećno? Dvoje poštenih ljudi. Ostali ste negde na sredini. A istina je, kakve razlike ima da li si srećan ili nesrećan? Kakve razlike ima šta se dešava u svetu ili u tvom životu? Tvoja situacija, bio zdrav ili bolestan, bogat ili siromašan, srećan ili tužan, nema apsolutno nikakve veze sa duhovnim životom. Gde smo naučili da ako postanemo duhovni ljudi treba da živimo dobar ljudski život i da budemo bogati, zdravi i srećni, i da imamo sve stvari koje želimo? Ove stvari nemaju apsolutno nikakve veze sa duhovnim životom. Crkve su propagirale te stvari, koje su ti govorile: "Ako veruješ na naš način, tvoj život će se promeniti i bićeš prosperitetan, hodaćeš na oblaku devet, sve tvoje nevolje će biti gotove, nikada više nećeš imati loš dan u životu." Vidiš, svet, tvoje telo, univerzum, budući da su maja, iluzija, svakakve stvari se dešavaju ljudima. Ideja je da se prevaziđe ta situacija, to stanje. Dopustiti svom telu da radi šta hoće. Dopustiti svetu da bude kakav jeste, ne boriti se, ne reagovati, ne pokušavati da se bilo šta promeni, ostaviti sve na miru. Kada možeš ovo da uradiš, nešto će se desiti i videćeš da je tvoja istinska priroda potpuna sreća. Ali ne ona vrsta ljudske sreće o kojoj razmišljaš. To je mir koji prevazilazi svako razumevanje. To je božanska sreća koja dolazi osobi koja je predala svoje telo, svoje stvari, svoj život, Bogu, Svesti, Sopstvu, i postala je Sopstvo, apsolutna stvarnost. Sada ovi ljudi, drugima, mogu izgledati da žive baš kao svi mi, prolazeći kroz različita iskustva, ali mogu da vas uverim da su ovi ljudi potpuno slobodni. Oni ne doživljavaju ništa. Ipak, tebi izgleda kao da doživljavaju stvari. Ali oni su potpuno, apsolutno slobodni. Svet i duhovnost su dve različite stvari. Svet ne postoji onako kako izgleda. Tvoje telo ne postoji onako kako izgleda. Univerzum nije ono što misliš da jeste. Sve je dobro. Ne postoji apsolutno ništa loše ni u čemu. Ne gledaj na situacije.

Ne prihvataj činjenice. Sve činjenice podležu promeni. Ne zauzimaj se za svoja prava. Ti nemaš prava. Budi samilostan. Imaj poniznost. Imaj milosti prema sebi. Nikada se ne osuđuj. Nikada ne veruj da si inferioran ili superioran. Poistoveti se sa višim Sopstvom i jednog dana ćeš se automatski odreći svega i postati to Sopstvo. Tada neće postojati svet i stvarnost. Postojaće samo stvarnost po sebi, a svet će ti postati slike, nameštene na stvarnost, slike koje ne postoje. Tada ćeš naći sreću koja nikada ne može nestati, sreću koja nikada ne može iščeznuti. Počni da sebe vidiš na ovaj način. Ne kao smrtno biće. Ne kao biće koje se bori kroz život, i sekira, i brine, i uznemirava se zbog stanja, mora da donosi odluke, plače nad prolivenim mlekom. Evo opet ti klišeji, plakanje nad prolivenim mlekom. Da li je iko ikada plakao nad prolivenim mlekom? Možda mačka. Ne bori se protiv sveta. Nema se sa čim boriti i nema se apsolutno čega plašiti.

Budi svoj. Budi svoje istinsko Sopstvo. Probudi se. Vreme je da saznaš ko si. Probudi se i postani slobodan. Čitali smo iz Aštrunge Aštravakra Gite, kako se to izgovara?

SE: Aštravakra. (R: Aštravakra Gita.) Ima test na kraju čitanja.

R: Ako nemate primerak te Gite, obavezno ga kupite. Jer svaki učenik Advaita Vedante treba da pročita tu knjigu. Dakle, ako bi Edvard pročitao prva dva poglavlja, oba su kratka, slušaćemo strpljivo.

SE: Ovo je Šambala knjiga od Bajroma. (Ed čita.)

R: Pa, opet je to vreme. Vreme za pitanja i odgovore. Dakle, počećemo sa prvim pitanjem. (učenici se smeju) Odgovor je "Sve je dobro i sve se odvija kako treba." (učenici se smeju)

P: (Robert čita) Osećam se superiorno ili inferiorno u odnosu na drugog, zar se ne osećam superiorno ili inferiorno u odnosu na sebe? Utoliko što je drugi moja sopstvena kreacija? I postoji samo u mom, dživinom umu?

O: Dao sam ti odgovor. Sve emanira iz uma. Superiorno, inferiorno, eksteriorno, interiorno. Sve je isto. Sve je laž. Sve dolazi iz uma. Imaš ta osećanja jer si odgojen da veruješ da je to istinito. Odgojen si da veruješ da su neki ljudi superiorniji od drugih, neki ljudi inferiorniji od drugih. Ali u istini, ne postoje ljudi i ne postoje osećanja. Stoga, spoznaj sebe. Shvati da je sve dobro. Sve ostalo su mentalni koncepti, verovanja, unapred stvorene ideje. Ne misli o tim stvarima uopšte. Istraži u sebi: "Kome ove misli o inferiornom i superiornom dolaze? Kome dolaze? Meni. Ja-misli. Ja-misao je ta koja oseća ovo." Shvati da nisi ja-misao prateći ja-misao do srčanog centra. Gde će biti potpuno

rastvorena u izvoru. Ti si izvor. Izvor je apsolutna Svest, čista svesnost. Izvor je Bog i Bog je sve što postoji. Ti nisi telo ni um.

P: (Robert čita) Šta god da radim ili ne radim, um je tu, ipak je tako suptilan da postoji strah. (Robert ponavlja sebi) Šta god da radim ili ne radim, um je tu, tako je suptilan da postoji strah.

O: Za koga je um? Vraćamo se na taj stari um. Igra uma. "Za koga je um suptilan? Za koga postoji strah?" Opet, za ja. Ja osećam strah. Ja osećam um. Ja osećam ove stvari. Tvoj posao je da potpuno i skroz ukloniš ja-misao. Uništi ja. To možeš učiniti postajući svestan da je ja-misao krivac i uzrokuje da se osećaš ovako, ili se možeš zapitati: "Kome dolazi ja? Ko sam ja? Šta je izvor ja?" I postati slobodan. Ali ne slušaj um. Gledaj, postani svedok svojih strahova. Dopusti svojim strahovima da rade šta hoće. Jednostavno posmatraj te strahove. Ne prihvataj strahove kao stvarnost i ne prihvataj strahove kao nestvarnost. Dok samo gledaš i postaješ svedok strahovima, oni će postajati sve slabiji i slabiji i potpuno će nestati. Razlog što potpuno nestaju je taj što nikada nisu bili stvarni od početka. Ono što nije stvarno nestaće kada ga temeljno istražiš. A istražuješ ga pitajući: "Kome dolaze? Ja se bojim. Ko sam ja? Šta je ja koje se boji?" Ne postoji ja i ne postoji strah.

P: (Robert čita) Ako duša postane potpuno probuđena... — To je prva greška, duša nikada ne može biti potpuno probuđena. Ako veruješ da si duša, onda ćeš ostati duša i možda postati i đon. (učenici se smeju) Ne postoji duša koja bi se probudila. Duša se nikada ne može probuditi.

SE: Može li đon?

R: Đon možda. (smeh) Buđenje je tvoja istinska priroda. Ti si probuđen. Ali ako veruješ da si duša koja čeka da se probudi, dugo ćeš čekati. Zaboravi na dušu. (Robert se vraća na pitanje) Dakle, ako duša postane potpuno probuđena i sada je van točka reinkarnacije, nakon što napusti telo, da li odlazi na viši nivo ostvarenja? Ili postoji izbor da se ponovo inkarnira kako bi pomogla drugima da se probude? Ili je apsorbovana natrag u božanstvo i sav individualna svest izbrisana?

O: Ne postoje stanja buđenja. Ne postoje nivoi. Ili si probuđen ili nisi probuđen. Nivoi su u sadhani. U duhovnoj praksi. Postoje nivoi u duhovnoj praksi. Ali ne postoje nivoi u buđenju. Jednom kada se probudiš, razumeš da si oduvek bio probuđen. Nikada nije bilo vremena kada nisi bio probuđen. Baš kao što jednom kada shvatiš da voda u fatamorgani ne postoji, nikada više nećeš biti prevaren tom fatamorganom. Jer ćeš uvek shvatati da je ništa, da ne postoji. I tako je i sa ovim. Ako veruješ da si duša koja mora biti probuđena, onda veruješ u vodu u fatamorgani. Ali nema vode i nema duše. Duša je poput tela. To je suptilno telo. Duša se reinkarnira, ali to je iluzija. Jer ne postoji reinkarnacija. Ne postoji karma.

Takođe je istinito da sve dok veruješ da si telo i um i nastavljaš ovo verovanje, ako si dobar humanitarac, dobro ljudsko biće, duša se reinkarnira na višoj planeti. Gde je manje sukoba, manje problema i manje briga. Ili se možeš vratiti na ovu zemlju i reinkarnirati se u porodici koja je duhovno napredna. Gde možeš nastaviti u mladom uzrastu. Ali sve je to besmislica. Istina je da nikada nisi bio uspavan, nikada nisi bio duša, nikada se nisi reinkarnirao, ti si apsolutno ništa. To je tvoja istinska priroda, ništa-stvar. Ti si ništa-stvar i to si upravo sada. Ne sutra ili sledeće nedelje ili kada se budeš osećao bolje. Upravo u ovom trenutku si apsolutno slobodan.

P: (Robert čita) Ako je sve u relativnom svetu predodređeno, to mora značiti da nema slobodne volje. Nakon buđenja i bivanja jednim sa Sopstvom, postoji samo jedno Sopstvo, tako da mora postojati samo jedna volja, je li to tačno?

O: Jedina slobodna volja koju imaš je da ne reaguješ na osobu, mesto ili stvar, na stanja. Imaš slobodnu volju da gledaš i posmatraš sva stanja koja se dešavaju pred tobom i oko tebe, ali da ne reaguješ. To je slobodna volja koju imaš. Sve ostalo ne postoji. Predodređenost ne postoji. Sudbina ne postoji. Karma ne postoji. Ali izgleda da postoji, baš kao što telo izgleda da postoji. Baš kao što um izgleda da postoji. Baš kao što tvoji strahovi i tvoje misli i tvoje reakcije izgledaju da postoje. Sve dok radiš ove stvari, pojava postaje sve jača i jača i jača. Stoga je prvi korak ne reagovati ni na kakvo stanje koje dolazi pred tebe. Shvatiti ovo stanje kao fatamorganu. To je laž, optička iluzija. Ne prihvataj stanje, bez obzira kakvo je, kao stvarno. I ne pokušavaj da ga se rešiš, jer ako pokušaš da ga se rešiš, veruješ da je stvarno. Stoga, ne radi na uklanjanju bilo kakvog stanja iz svog života, već radi na ispitivanju sebe i pitanju sebe: "Ko vidi ovo stanje? Ko prolazi kroz ovo iskustvo? Ko ima ovo verovanje?" Prati ovo do tačke shvatanja da ne postoji ja-misao, ne postoji telo koje prolazi kroz bilo šta, postoji samo Sopstvo, postoji samo čista svesnost i ti si to.

P: (Robert čita) Da li je istinito da je vegetarijanska ishrana pogodnija za napredak na duhovnom putu?

O: Ovo je kontradikcija. Automatski, ako praktikuješ sadhanu na pravi način, okrenućeš se vegetarijanstvu. Počećeš da vidiš da je jedenje mrtvog mesa nepotrebno. Doći će samo od sebe. Nećeš biti zainteresovan za ubijanje krava ili pilića ili svinja, niti da ih drugi ubijaju za tebe u mesari. To čini da budeš finije ljudsko biće. Čini te čistim do izvesne mere. Postoje oni ljudi u zen učenjima, u raznim jogijskim učenjima, koji jedu meso. Poput tibetanskih monaha ili ljudi na Tibetu. Gde je vreme veoma veoma hladno. Eskimi moraju da jedu masnoću jer je temperatura veoma niska i vreme veoma hladno, tako da moraju to da jedu da bi preživeli. Ipak, ti ljudi nikada nisu iskusili najvišu istinu. Nikada nisu postali Sopstvo. Zaista ne postoji samorealizovano biće koje jede meso. Mislim na istinski samorealizovano biće. Postoje mnoga duhovna bića koja praktikuju visoke oblike sadhane koja jedu meso.

Ali potpuno realizovano biće izbegava meso. Njihovi obroci su veoma jednostavni. Oni jedu da bi preživeli. I količina hrane koja im je potrebna je veoma mala. Osim ako ne rade nešto da bi nekome pomogli ili nekome nešto pokazali. Dakle, odgovor je opet da istinski samorealizovano biće izbegava meso, oni ni ne razmišljaju o tome. Ne gravitiraju ka tim stvarima. Ali duhovni

aspiranti, čak i oni koji su visoko na putu, mogu jesti meso. Zato predlažem da pokušate da se klonite mesa ako možete.

P: Čoveče, ovo je otkucano. (Robert čita) Jutros dok sam ležao u krevetu osećajući povetarac sa plafonskog ventilatora pogledao sam unutar sebe, (stvarno? pitam se šta je video?) i osetio unutar sebe. Pronašao sam napetost mišića, rame, nogu i tako dalje. Ali ako odbijem da imena i oznake nastanu, objekti ne nastaju, nema plafonskog ventilatora, nema povetarca, nema ramena ili noge. Postojali su samo promenljivi fenomeni bez oblika ili imena. Postojalo je samo opažanje. Ali nema pojedinačnih objekata za opažanje. Njih su stvorila imena. Takođe sam video da ničega od ovoga nije bilo. Ja sam bio svedok svega ovoga i nisam bio opažanje ili opaženo. Ali nisam znao šta sam ja? Šta je sledeći korak u ovoj analizi?

O: Ova osoba ima problem, misli da je noga, mišić, rame. Mnogo se mučiš. Kada nešto opaziš, ne idi predaleko u toj potrazi. Jednostavno pitaj, "Ko ovo opaža? Ko je opažač? Odakle je došao opažač? Ko ovo doživljava?" Ne vodi dijalog sa sobom predugo. Pokušaj da razumeš da ništa ne postoji osim Sopstva. Ne idi skroz niz liniju gde pitaš, "Šta je sledeći korak?" Kažem ti u istini, postoji samo jedan korak. I taj jedan korak je da shvatiš da ne postoji ništa osim Sopstva. Postoji samo Sopstvo i to je beznaplorna svesnost. Počivaj na tome. Shvati da si ti beznaplorna svesnost, Sopstvo. Zaboravi na svoju nogu i svoje rame i ostale delove svog tela. Ne trudi se da razbiješ svoje telo. Gledaj na svoje celo telo kao na fenomen. Da tvoje celo telo ne postoji. Ono postoji samo u umu. Promeni svoj um i telo će nestati. Učini jednostavnim. Učini direktnim. "Kome telo dolazi? Meni. Ko sam ja? Šta je izvor ja?" I ostani u tišini koliko god možeš. Budi tih. Ne vraćaj se i ne razmišljaj o delovima svog tela, već jednostavno počivaj u tišini. Probudi se i budi slobodan. Cela duhovna potraga je jedna jednostavnost, nije komplikovana. Treba samo da vidiš da nisi fenomen tela, svojih stvari, svog uma, da si sveprožimajuća svest. Samo se probudi u to.

P: (Robert čita) Drugo pitanje. Dok sam posmatrao ove unutrašnje fenomene kao što je pomenuto u prvom pitanju, video sam da bez postojanja ne bi bilo ničega. Bio sam svestan ili svestan, video sam takođe bez svesnosti. Nisam mogao biti siguran da išta postoji. Dakle, sat i čit su u centru, postoji samo konceptualna razlika između njih. Postojanje, svest su jedno. Ali reci mi gde je bila ananda? (Ananda je bila na odmoru.(smeh)) Takođe sam video da iluzorno postojanje, svest, razlika takođe nisu bili ja. Postojao sam pre sat-čit. Bio sam čit pre Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

čita koji je posmatrao sat. (smeh) Da tako kažemo. (čat pre čita, čit pre čata. (smeh) Je li ovo istina? (Učenici se smeju)

SJ: To je puno čit čata.

O: Šta radiš sam sebi? Izluđuješ se. (smeh) Zaboravi na čit i čat. (smeh) Ovo je veoma komplikovano. (smeh) Ne budi komplikovana osoba. Istina je jednostavna. (Neko glasno zevne. (smeh)) Istina je jednostavnost sama. Ona nema veze sa intelektualnim žargonom. I sva ova imena, sat-čit-ananda, svest, apsolutna stvarnost, sve su sinonimi, sve je jedno. Ne razdvajaj sve u različite forme. To samo otežava stvari za tebe. Reci sebi, "Ja nisam nijedna od ovih stvari. Ja sam jednostavno budan. Ja sam apsolutna stvarnost. Sloboda sama." I ostani u tišini. Ne traži znakove. Ne traži iskustva. Ne budi tako komplikovan. Postani dete. Gledaj na sve sa divljenjem. Posmatraj sve, budi budan. Shvati da sve dolazi iz tvog uma. Radom na svom umu na ovaj način činiš um jačim, a ne slabijim. Um razvija veće moći. Ideja u Advaita Vedanti je potpuno uništiti um. Ubiti um koji misli na ovaj način. Ne želiš da misliš na ovaj način. Ne želiš da misliš. Ne želiš. Ne želiš. Želiš. Ti. I ništa. Ostani u ničemu.

P: (Robert čita) Da li je istina samo za nekoliko? (S: Izvini, istina je šta?) (Robert ponavlja) Da li je istina samo za slobodne...za nekoliko? Da li je istina samo za nekoliko. Drugim rečima, postoji li samo nekoliko koji će postati prosvetljeni ili saznati istinu.

O: Opet, ovo je potpuno zbunjujuće. Ne postoji nekoliko. Ne postoji nekoliko, ne postoje ljudi i drugi. Postoji samo jedna istina. Postoji samo jedna stvarnost i to si ti. Nema izabranog naroda. Nema osobe koja je viša ili niža od nekog drugog. Ako neko izgleda duhovno viši, to je zato što su te osobe radile na sebi kroz mnoge inkarnacije. To je privid, ali privid je laž. Jer nikada nije bilo mnogo inkarnacija i zaista nema posla koji moraš da uradiš na sebi. Samo gledanjem ovoga se budiš. Samo gledanjem da nema posla koji zaista moram da uradim. Nema Boga koga moram da zadovoljim ili umilostivim. Nema nikoga koga moram usrećiti da bih bio slobodan i mogao biti prosvetljen. Pokušaj da razumeš da je tvoja prava priroda sloboda. Uvek je bila sloboda. Sloboda je upravo sada. Ne poredi sebe ni sa kim drugim. Očigledno je da to radiš. Verovatno čitaš mnogo knjiga. I čitaš o ljudima koji su postali oslobođeni. Pa misliš da postoji samo nekoliko ljudi koji su izabrani da budu oslobođeni u ovom životu. To je laž. Jer to znači da Bog bira određene ljude da blagoslovi, a druge da prokune. Istina je da nisi živ kao što izgledaš. Istina je da nisi ništa što možeš videti, čuti, dodirnuti, pomirisati ili osetiti. Nisi čula, nisi činilac, ne tražiš ništa, budan si upravo sada. Slobodan si upravo ovog trenutka.

trenutka. I ne postoji ništa što ikada može da se umeša u ovo. Čak ni tvoj um, čak ni ti sam. Samo poslušaj ovo: Ne postoji ništa što može da se umeša u tvoju slobodu. Ne postoji ništa što može izbeći tvoje buđenje. Ne postoji ništa što može da te zaustavi. Jer ti si već to, budi svestan ovoga! Već si slobodan. Već si sjajan i blistav i sve je dobro.

P: (Robert čita) Dragi Roberte, zašto insistiraš da sve držiš u pelenama. (SJ: Šta?) Zašto insistiraš da sve držiš u pelenama?

SM: Pelene? (smeje se)

SH: Bebe radije. (smeje se) Znaš, bebe ih nose. (smeje se) Pa, žale se da ne puštaš pravi duh na slobodu, držeći nas sve u pelenama. Kao da želiš da budemo tu? Majka koja ne pušta dete da odraste. (R: To je zanimljiv koncept.) Pa, to implicira.

R: Da. Zašto to tako vidiš? Zašto veruješ u nešto ovakvo? Zašto misliš da postoji granica koju ti mogu nametnuti? Imaš izbor, slobodan izbor da vidiš stvari onakvima kakve jesu. I način na koji jesmo je potpuno savršen. Potpuno apsolutan. Ako želiš da nosiš pelene, slobodno to učini. (smeh) Imaš taj izbor. Ne mogu ništa da učinim za tebe po tom pitanju. Moraš da vidiš način na koji razmišljaš i misli koje dolaze iz tvog uma, u kom smeru idu i da zaustaviš svako ograničenje. Moraš sebe videti kao neograničeno biće. Potpuno neograničeno. Bezuslovno. Ne postoji ništa što te može zaustaviti da spoznaš svoje istinsko Sopstvo. Nema nikoga ko ti može bilo šta učiniti zbog činjenice da samo Sopstvo postoji. I Sopstvo je samodovoljna apsolutna stvarnost. Sveprožimajuće, sveprisutno. Kada je nešto sveprisutno, nema mesta ni za šta drugo. Stoga nema mesta da se bude držan u pelenama. Nema mesta za pelene. Nema mesta za tvoje telo, tvoj um ili tvoje misli. Već si slobodan. Zato baci pelene i izloži sebe kao potpunu svesnost. (smeh)

P: (Robert čita) Roberte, da li Džnaniji postoje u svakoj zemlji?

O: Ko zna? Koga briga? (smeh) (SE: Svuda osim u Poljskoj.) (smeh)

O: Kada si Sopstvo, opet, Sopstvo je sveprožimajuće. Uzmi nekog poput Ramane Maharshija. Kada vidiš njegovo telo, ograničavaš sebe i ograničavaš njega. Kao telo, izgledao je kao bilo ko drugi. Ali kao Džnani, bio je sveprožimajući i sveprisutan. Stoga je prava priroda Džnanija sveprisutnost, svuda. Nema mesta gde on ili ona nisu. Zato, kada postaviš ovakvo pitanje, misliš da je Džnani ograničen na svoje telo. Nije tačno. Telo Džnanija je potpuna fikcija. Ono ne postoji. Prava priroda Džnanija je svest i svest je svuda. Dakle, Džnani nije samo u svakoj zemlji, već je u celom univerzumu. Ceo univerzum postoji jer Džnani postoji. Džnani nikada nije muškarac ili žena koji hodaju unaokolo kao telo. To je privid. Dakle, opet, odgovor na pitanje je da je Džnani svuda. U svakoj zemlji, Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

U svakom univerzumu. SF: Rekao si da je Ramana Maharshi sveprožimajući, zar ne bi bilo ispravno reći da je sveprožimajući?) Da.

P: (Robert čita) Prve izjave seku veze koje vode ka slobodi. Zatim sledeće izjave počinju da odugovlače i zapravo zaslepljuju. Zašto, čemu? Znate li o čemu govori?

SJ: Ja znam. Prve izjave su vrlo oštre, one seku veze i vrlo su, baš kao što je rečeno. Zatim izjava prelazi u efekat odugovlačenja prvog dela i onda izjave postaju zapravo druge vrste vezujućih izjava. Zašto se taj obrazac javlja u satsangu?

R: Pa, ko to vidi? (SJ: Ja.) Onda prestani da to vidiš, Jay. To je tvoja ideja. Tvoj koncept. (SJ: Stvari mogu da se promene?) Nema šta da se menja. Samo budi svoj. Ne vidi stvari. Pokušaj da uopšte ne vidiš, samo budi. Kada si svoj, nemaš vremena da vidiš stvari. I vidiš objekte i donosiš zaključke o tome. Da vidiš druge i imaš mišljenja o njima. Kada si svoj, već si slobodan. Ali kada vidiš stvari svojim umom, um stvara svakakve stvari. Stvara značenja rečima. Stvara svetove, univerzume, ljude, sve dolazi iz tvog uma. Zato povuci sve ove stvari nazad u sebe. Obrni proceduru. Umesto da vidiš tamo napolju, vidi unutar sebe. Tada ćeš moći da vidiš samo Sopstvo i ovo ti se neće činiti stvarnim.

SJ: Bilo da izgleda stvarno ili ne, zar ne postoji objektivan smisao onoga što se dešava? Drugim rečima, ako pogledaš bilo koje novine ili gledaš TV, vesti o tome mnogo pričaju, primetiš šta god primetiš. Ili ako je neko duhovno realizovan ili nije, možda nema vegetarijansku ishranu i jede meso, da li ih to sprečava da stignu ovde?

R: Zavisi od posmatrača. To je ono što osoba u svom duhovnom razvoju može da vidi u ovom trenutku, to je način na koji opaža stvari, kako ih sama vidi.

SJ: Šta ako mnogo ljudi opaža stvari isto, ili kakva god situacija.

R: Pa, naravno da će ljudi videti te stvari, ali ovo je maja, ovo je iluzija. Ovo je ono što svi mi izgleda vidimo. Cilj je transcendirati to i shvatiti da je to samo slika na ekranu života. I ne shvataj viđenje ozbiljno. Gledaj na to kao na nešto što dolazi i nešto što odlazi, ali oseti istinu o sebi. Znaj ko si i šta god vidiš neće imati uticaj na tebe. (SJ: Da, i bilo da ima uticaj na nekoga ili ne, to je onda zapažanje, pretpostavljam da ti ostaje nešto što nije važno.) Posmatrač vidi prema svom kapacitetu viđenja. (SJ: Ali svi možemo videti da tamo ima sveća?)

SD: Ali zar to nije ono što zoveš kolektivna svest, kao u maji na neki način?

R: Da. Tačno. Svi vidimo iste stvari jer svi dolazimo iz iste zablude. Postoji samo jedna zabluda, ne mnogo zabluda. Jedna zabluda znači da vidiš svet kao odvojen. Kada se ta zabluda transcendira, onda postoji samo jedno. I ti si to jedno i nema drugih. I nema stvari. Apsolutno se ništa ne dešava. Ali prividi su kao senke, dolaze i odlaze. Ipak razumeš da nisu stvarni. I nemaš ništa s njima i oni te ne vezuju niti utiču na tebe. Baš kao zmija u užetu. Baš kao spaljeno uže.

Spaljeno uže izgleda kao da možeš nešto s njim, ali kada pokušaš da ga podigneš, pretvara se u pepeo. Dakle, za Džnanija svet se pojavljuje, ali Džnani zna da je kao spaljeno uže. Sve je pepeo, ništa, slike. Kao slike na tabli. Mogu se izbrisati i nove slike se pojavljuju na tabli, ali tabla se nikada ne menja.

SJ: Dakle, reči, reči su samo za one koji mogu da se povežu sa onim što govoriš u bilo kom datom trenutku i to je sve. One vrede samo to ili kako to kažeš...

R: Reči su samo reči. Potpuno su besmislene, ali opet neki ljudi mogu nešto pokupiti i videti istinu u tome i otići dublje u svoju sadhanu. Ali prostor između reči ima moć.

SJ: Da, i to je ono što govorim sa tim parčetom papira, obično kada držiš govor, ili govoriš na temu, ili govoriš u satsangu, na početku je neverovatno sjajno, a onda postaje suvišno i odugovlači se, jer govoriš...ponavljaš istu stvar različitim rečima.

R: Zato što moraš to tako da čuješ. (SJ: Pa, ne znam? Zašto moram to tako da čujem.) Stavi čepiće u uši. (SJ: I onda nastavlja da govori da postoji više vezivanja u izvesnom smislu. Dakle, to je ono što govorim, da postoji osećaj govora u prostoru, tišini.) Svako sluša drugačije. Vidiš samo ono što moraš da vidiš i čuješ samo ono što moraš da čuješ. (SJ: Pa, to je ono u čemu sam zbunjen, znaš?) Ko je zbunjen? (SJ: Kakva god zbunjenost da nastane ili ne nastane kada ovo čujem.)

SH: Ono što izgleda govoriš je da počneš sjajno, a zatim brzo opadaš. Smatram to suvišnim i dosadnim. To je ono što primećujem. (smeh) (R: To je tačno.) Hajde da iznesemo to na videlo, šta mi, dovraga, imamo izgubiti.

R: Zato što odbijaš da se probudiš, udaram te ovim iznova i iznova.

SJ: Ponekad govoriš o tome ili neko priča o svojim iskustvima i mnogo ljudi u publici kao da imaju neki pravi uvid i iskustvo, možda ga nemaju, možda nije potrebno da... (SE: Smori ih do smrti.) (smeh) ...to je ono što govorim. Ako je to prikladno, možda da podignu ruku, mislim samo nešto da ti malo više naznače. (smeh)

R: Sve je dobro. (smeje se) Dobro je za tebe. Dobro je za tebe da prođeš kroz ovo iskustvo. Pogađa te u ego. (SJ: Tako je.) Ego postaje besan i nestaje i umire. (SJ: Verovatno se ljuti na njih.)

SM: (Kaže Robertu koliko je pitanja ostalo.) Još jedno.

P: (Robert čita) Prvo tvoje izjave sjajne, pune moći, šokirane... (SH: Ko je ovo napisao, pitam se?) ...onda iznova i iznova odugovlačenje. (učenici se smeju) Sada prestani da pričaš i sačekaj. Sada nešto odugovlači da, ne...svaki satsang.

O: Slušaćeš istu stvar iznova i iznova dok se ne probudiš. (učenici se smeju) Sedećeš ovde i prolaziti kroz istu stvar i slušati iste reči... (SJ: Isti obrazac.) ...dok se ne probudiš. (SJ: I šta će se onda desiti? I Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

uradićeš istu stvar.) Onda ćeš eksplodirati. Nestaćeš. (smeh) Veoma je neophodno ponavljati određene stvari u relativnom svetu jer nema ničeg lošeg pod suncem. Stoga, stvari koje izlaze iz mene mogu biti važne za tebe ili ne moraju biti važne za tebe. Mogu ti pomoći ili ti ne pomoći. Sve zavisi odakle dolaziš. Šta tražiš. Za čim ideš, šta pokušavaš da uradiš. Budi svoj. Spoznaj sebe. Pokušaj da ne misliš previše. Sve je dobro. To je to!

SE: O da, imaćemo bhandaru nakon Dana zahvalnosti, u nedelju posle Dana zahvalnosti. Ne znam koji je datum, 27.-28.-29. ili tako nešto, imajte to na umu.

SM: Imamo još transkripata, ovo se zove "zapamti da se setiš," zaista je veoma lepo i imam 5 primeraka za podeliti onome ko želi da fotokopira.

R: Ima li pitanja o pitanjima?

SN: Čini mi se u pitanjima, ono što opažam, čini mi se da postoji neka vrsta zabune između pitanja i odgovora, jer se ponekad pitanja ili odgovori postavljaju iz relativne tačke gledišta ili iz apsolutne tačke gledišta. Na primer, "da li Džnani postoji u svakoj zemlji" može se pitati u relativnom smislu, kao da je Džnani. Ima li jedan Džnani, a onda si odgovorio u apsolutnom smislu. Vidiš, dakle postoji mnogo mogućih odgovora na jedno pitanje. I takođe kao odgovor na pitanje o pelenama koje je Jay pitao, elementarno je, ali ne postoji takva stvar kao objektivna stvarnost. Zar ne? (R: Tačno.) Dakle, sav taj govor o apsolutnoj svesti ili čistoj svesnosti je u osnovi samo bajka. (R: Sve reči su suvišne.) Pa, mislim, to je način na koji odgovaram na držanje u pelenama, u izvesnom smislu neki ljudi misle kada govoriš o apsolutnoj stvarnosti ili čistoj svesti da postoji takva stvar kao objektivna stvarnost. Vidiš šta govorim? (R: Hmm.) I mi to koristimo u stvarnosti, ne postoji objektivna stvarnost, sve je subjektivno, zove se um. (R: Tačno. Ipak moramo da pričamo, moramo da komuniciramo.) Ali kažem da izgleda da postoji neka vrsta zabune jer se to ne drži uvek na umu. Zaboravljamo to. I onda postoji zabuna, pa, šta pitaš, da li pitaš u relativnom smislu ili apsolutnom smislu i to bi moglo biti zaista jasno.

R: Moraš da pogledaš zaista duboko u odgovor koji dajem. I pokušaj da razumeš šta odgovor znači tebi lično. Onome ko je postavio pitanje. Ima nekih ljudi koji mi postave pitanje pojedinačno ili lično, mogu da ti govorim u relativnom smislu, a ima ljudi kojima mogu da govorim u apsolutnom smislu. Tako da uvek odgovaram na pitanje drugačije. Ali odgovor je važan i pokušaj da razumeš šta znači tebi lično. Osobi koja je postavila pitanje. Zato kada pet ljudi postavi isto pitanje, može dobiti pet različitih odgovora. Dakle, ostali, jednostavno shvatite da je odgovor posebno namenjen osobi koja je postavila to konkretno pitanje. Ali opet, postoji samo jedan odgovor na sva pitanja i to je da je sve dobro. Nema grešaka, ništa nije loše, sve je savršeno baš onako kako jeste. Osećaj se dobro u vezi sebe. Vidi samo stvarnost gde god da pogledaš. Ne opterećuj se previše sadhanom bilo koje vrste, već radije dođi sam do zaključka da ne postojiš onako kako izgledaš i da si potpuno slobodan upravo sada.

SN: Kada kažeš da si slobodan, u izvesnom smislu to znači da nema tebe koji bi bio slobodan. To je sloboda?

R: Da. To znači da si potpuno slobodan. Da nikada nisi postojao kao ti ili ja, ti si sloboda.

SN: Vidiš, imao sam tendenciju da mislim, kada si rekao da si slobodan, vraćajući se u relativno, misleći da postoji nešto što se zove sloboda i da postoji nešto što doživljava tu slobodu, ali u stvarnosti sloboda leži u gubitku sopstva. (R: Postoji samo sloboda.) Tačno, nema nikoga ko je slobodan? Čak i ideja slobode, mislim, način na koji ja to vidim je samo praznina. I ta praznina je sloboda. (R: Sloboda, praznina su sinonimi. Postoji samo sloboda.)

SH: Zbunjujuće je kada kažeš da si slobodan jer ne postoji ti koji je slobodan?

R: Naravno, ali kada pričam s tobom moram da ti se obratim na neki način. Ne mogu reći, "Hej, slobodo." (učenici se smeju) (SH: To je jezička teškoća. Jezik je strukturisan u terminima dualizma, a mi govorimo u apsolutima i to ne funkcioniše.) Stoga, kada ti govorim ovako, razumi o čemu govorim. Kada kažem, "Ti si slobodan," to znači da je sloboda tvoja sama priroda. I ne postoji ti, ali si slobodan. (SH: Ali to je sigurno podložno pogrešnom razumevanju.) Zavisi od osobe. Ima ljudi koji, bez obzira šta kažem, shvate slobodu, apsolut, harmoniju, svest. Oni znaju da je to način na koji govorim o tome, tu su oni, drugačije je, nema ničeg drugog. A ima ljudi kojima treba reći, "Ti si slobodan." Stvar za koju misliš da si ti, zapravo je sloboda. (SH: Pa, to je Sopstvo. A ja za koje misliš da sam ja ne postoji?) Zato si samo sloboda. Ono što veruješ da si ti je sloboda, a ne ti. (SH: U redu, prihvatam.) (smeje se)

SB: Uvek sam mislio da je svest duša, da je sama duša čista svest. Ali ti ne... (R: Ne.) Šta je duša? Duša bi trebalo da je izvan uma, ali postoji ova duša...

R: Duša je ono što navodno ostaje kada telo umre. (SB: Da.) Duša izgleda kao entitet, ali nema entiteta jer bi to impliciralo da postoji Sopstvo i da postoji entitet koji ponovo pokušava da bude Sopstvo. (SB: Jer je baš kao u učenjima koja govore o višim ravnicama, trebalo bi da transcendira um i onda si čista svest.) Da, kada transcendiraš um, nema duše, postoji samo svest. Duša nikada nije postojala i nikada neće postojati. (SB: Dakle, kažeš da je duša samo lingvistička reč koja znači sloboda, svest, Bog.) Ne, duša uopšte ne znači to. (SB: Ne?)

SH: To je hrišćanska stvar.

SB: Pa, to je još uvek entitet koji će... pa, ako je entitet koji će se reinkarnirati, onda implicira suptilni um?

R: Gledaj na dušu isto kao što gledaš na telo. Samo je suptilnija. Telo ne postoji, duša ne postoji. (SB: Dakle, čista svest je čak izvan bilo kakve identifikacije, entiteta.) Čista svest je nešto što je neiskazivo. (SB: To je totalitet stvarnosti.) To je tišina. Potpuna tišina. Nema reči koje bi je opisale. (SB: Dakle, to je kao u hrišćanskim terminima, samoodricanje? Ili sloboda od manje-više?) Ne odričeš se nečega Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

što nikada nije postojalo. (SB: Izgleda da nisi ograničen, izgleda da transcendiraš sopstvo i umireš sopstvu.) Zašto želiš da umreš svom Sopstvu? (SB: Da umreš ličnom sopstvu.) Zaboravi na te reči, umiranje. Samo spoznaj istinu o svom Sopstvu. Da nemaš apsolutno ništa sa umiranjem, ili osobom, ili dušom.

SH: To je duhovni nulti događaj, ali je veoma jak u hrišćanskom kontekstu. (R: Naravno.)

SN: Nema razlike od ideje svesti i Sopstva, jer u apsolutnom smislu nema Sopstva ni svesti. Ista stvar kao duša, zar ne?

R: Nema svesti, nema Sopstva, nema oslobođenja, nema ne-oslobođenja, to su samo termini, samo reči.

SF: Koristimo različite reči da pokušamo da spustimo u oblast uma, a to se ne može misliti u umu. Koristimo sve ove reči. (R: Tačno.)

SH: Kada on kaže da je neiskazivo, pa, upravo si definisao neiskazivost.

SN: Roberte, na početku si rekao da ako imamo nagoveštaj toga ko smo. Šta misliš pod tim, jer ako imamo nagoveštaj toga ko smo, čak je i to um.

R: Naravno da je um, ali moraš negde početi. Moraš imati nagoveštaj i shvatiti da nikada nisi bio telo, da nikada nisi bio um, da nisi univerzum, da nisi svet i da nisi nagoveštaj. (učenici se smeju) Dakle, moraš imati nagoveštaj da nisi nagoveštaj. (učenici se smeju) Sve je dobro! Ed, želiš li da pročitaš Džnanija? (traka se završava) [TOC]

Nevidljivi Svet (Pet preduslova) 31. oktobar 1991.

Robert: Om, šanti, šanti, šanti, om, mir, mir. Dobro veče.

SD: Trik ili poslastica. (smeh)

R: Srećan Noć veštica! Imamo samo jednu vešticu ovde danas, pozadi, koja nosi Džnani majicu. Pa, pozdravimo vešticu. (smeh) Zdravo veštico. Ona je tamo pozadi. Nosi Džnani majicu. (smeh) Dobro je biti s vama ponovo na ovom divnom Noći veštica, prelepom vremenu, sve je dobro. Zar ne? Od početka vremena, sveti ljudi su nastojali da donesu mir i harmoniju u ovaj svet. Rezultati nikada nisu bili pozitivni. Imali smo Isusa, Budu, Krišnu, mnoge druge, mnoge Bodhisattve, koji su se vraćali da donesu mir u ovaj svet. Ipak, to se nikada nije dogodilo. Kako to? Zašto ne može biti mira u ovom svetu? Najveće duše su pokušale da donesu mir ovde, ali iz nekog čudnog razloga svi su promašili poentu. Ovaj svet nije svet mira. Bilo je perioda kada je mira bilo neko vreme. Nisu dugo trajali, i opet su bili ratovi, nečovečnost čoveka prema čoveku, sukob, zabuna. Ove velike duše, iz nekog čudnog razloga, nisu shvatile da postoji drugi svet koji prožima ovaj svet, stvarni svet, nevidljivi svet, gde postoji potpuno blaženstvo, potpuna ljubav, beskonačni mir. Ovaj istinski svet se zove svest, u nedostatku boljeg termina. To je stanje apsolutne stvarnosti, a ipak je to nevidljivi svet. Ista stvar postoji u svakome od nas. U svakom biću, u svakoj životinji, u svakoj biljci, u svakom mineralu, u svakom povrću, postoji unutrašnja sila. Postoji svest, stvarnost svake supstance. Ovu stvarnost mogu osetiti samo ljudska bića, da tako kažemo. Biljno carstvo, životinjsko carstvo, mineralno carstvo, ne mogu razumeti ovaj nevidljivi svet. Samo ljudska bića, da tako kažemo, mogu transcendirati svoju ljudskost i uzdići se iznad takozvanog relativnog sveta, relativnog univerzuma. Ipak, bilo je veoma malo onih koji su zapravo mogli da vide ovo. Ova veoma retka bića, ovi veoma retki ljudi, bili bi smatrani sebičnima od strane većine ljudi, jer su uzvikivali, ostavi svet na miru. Ne opterećuj se svetom. Svet je iluzija. Zaron duboko u sebe. Pronađi sebe. Ako otkriješ svet u sebi, nevidljivi svet, to jest, koji je Sopstvo, onda ćeš videti kakav je ostatak ovog sveta zaista. I bilo je bića koja su mogla da urade ovo iz ovog ili onog razloga. Napustili su ovaj svet duboko u sebi i postali Sopstvo. Kada je Sopstvo bilo

otkriveno, postalo je vrlo jasno da je ceo svet Sopstvo, ceo univerzum je Sopstvo, postoji samo Sopstvo. I svet jednostavno ne postoji, onako kako se pojavljuje. Ponavljao sam ovo mnogo puta,

ali je većini ljudi veoma teško da shvate. Svet ne postoji. Samo Sopstvo postoji. To je besmisleno većini ljudi i ne krivim ih, jer ne mogu ništa s tim, tako se čini. Nema čega da se uhvate. Ako pohađaš neku metafizičku crkvu i upustiš se u okultno, obećava ti se bolji život. Obećava ti se da ćeš transcendirati svoje probleme, da ćeš biti izlečen od svega što te muči, da ćeš postati multimilioner, da će tvoje nevolje biti gotove. Ipak, to se nikada nije dogodilo osim ljudima kojima je trebalo da se dogodi. Ali bilo je onih nekoliko ljudi koji su nekako osetili nešto u sebi, da postoji stvarnost koja ne zna apsolutno ništa o ovom svetu. Ne mogu to objasniti, ali osećaju. I počinju da rade potreban posao kako bi transcendirali i transmutirali ceo univerzum, postajući slobodni i oslobođeni. Dali su ime ovim ljudima, Džnaniji, Mudraci, Učitelji. Ova bića, samo time što su ono što jesu, postaju dragocenost svetu i onima koji su spremni da slede te korake. Imao sam nagoveštaj ovoga kada sam imao trinaest godina. Moja majka me je vodila na selo da kupimo kokošku. Odabrala bi živu kokošku i oni bi je ubili za nju. I morao sam da gledam ovo. Okretao sam glavu sa gnušanjem i pitao je, "Mama, zašto je ovo neophodno?" A ona bi mi rekla, "Tako mi to radimo. To je ispravan način. Moramo da jedemo." Nikada nisam mogao razumeti ili pomiriti se sa ubijanjem životinja da bi se jelo. Nisam to zaista oblačio u reči, ali kada bih noću otišao na spavanje, razmišljao bih o ovome. Govorio bih sebi nešto ovako, "Ako postoji Bog, kako Bog može dozvoliti klanje hiljada grla stoke, miliona svinja, kokošaka, i tako dalje, tako da ljudska bića budu groblje mrtvom mesu?" I ponekad bih ostajao budan celu noć razmišljajući o ovim stvarima. "Kako Bog može ovo dozvoliti?" Malo po malo, nakon meseci razmišljanja o ovim stvarima, bilo mi je otkriveno. Ne sećam se da li je došlo u blesku ili tokom vremena, ali shvatio sam da je ono što zovemo Bog nevidljiv. Ovaj Bog nije osoba, mesto ili stvar, već je potpuno nevidljiv i sveprožimajući, sveprisutan. I ako je Bog "ljubav", kako se ove podle stvari koje se dešavaju životinjama mogu događati? Došao sam do spoznaje da nevidljivi svet Boga nema apsolutno ništa sa takozvanim ljudskim univerzumom, sa relativnim univerzumom. Nekako sam mogao da shvatim da je svet privid, jer ne može biti deo Boga pošto je Bog bio sveprožimajući, sveprisutan, i Bog je bio ljubav. Stoga se ovo nije moglo dešavati u carstvu Božijem. Ipak, izgledalo je kao da se dešava. Mora biti iluzija. Došao sam do zaključka da ceo svet, ceo univerzum nema apsolutno ništa sa carstvom Božijim, i da je moja pozicija, moj posao bio da otkrijem ovu istinu za sebe. Jer u to vreme nisam napravio tranziciju u potpuno sveRobert Adams Satsangs: Sabrana dela

svesti. Jednostavno sam razmišljao o ovim stvarima, noć za noći. Uspeo sam da se pomirim sa čitavim univerzumom. Od tog vremena došao sam do izjave: "Sve je dobro, i sve se odvija kako treba." Ove stvari me više nisu previše uznemiravale, jer sam intuitivno osećao: "Ovo je iluzija. Izgleda kao da se dešava. Ovo je svet pojavnosti." I postao sam kontemplativan, tih. Više nisam pokušavao da rešavam stvari. Nekako sam razvio svest svedoka. Zato danas, kada pogledam ovaj svet i posmatram univerzum, nisam uznemiren. Ljudi koji ovo ne razumeju misle da sam sebičan. Nije me briga. Nije to. Imam potpunu samilosnost, ali sigurno znam da je ceo ovaj univerzum maja. Kada delim ove stvari sa vama, pričam o svom ličnom iskustvu. Čućete ove stvari iznova i iznova, jer je ovo način da bombardujete svoju svest istinom, dok konačno ne popustite, pustite i predate se. Tada ćete biti deo nevidljivog carstva i imaćete večnu sreću. Nikada ne možemo imati pravu sreću dokle god verujemo da je svet stvaran. To je nemoguće! Zbog činjenice da se sve menja. Ništa nikada nije isto i to je vrlo očigledno. Ceo univerzum se neprestano menja. Kako možemo imati veru ili verovati u nešto ovakvo, što nikada nije isto? Moramo da odlučimo. Da li želimo da pronađemo stvarnost ili želimo da nastavimo da trčkaramo po svetu, bivajući očarani na početku, i razočarani na kraju? Počinjemo da uviđamo da je um taj koji nas drži u okovima. Um je taj koji stvara telo, svet i univerzum. Ne možemo promeniti druge ljude. Pokušali smo. To ne funkcioniše. Ne možemo promeniti svetsko stanje. Pokušali smo. To ne funkcioniše. Nema nikakve razlike koga izaberemo za predsednika ili šta se dešava u svetu. Uslovi se mogu promeniti, ali nikada neće biti harmonije i mira u ovom svetu. Samo dok transcendiramo i transmutiramo um, vidimo nešto drugo. Mi zapravo vidimo nešto

drugo. Živimo u drugačijem svetu. Ovo je razlog zašto izgledam čudno nekim ljudima, većini ljudi, svim ljudima. Možda vidim nesreću, nekoga kako umire. Pružiću pomoć, ali biću srećan, jer ne vidim smrt onakvom kakvom se pojavljuje. Iz nekog razloga gledam kroz to u nevidljivi svet gde postoji radost i smeh, gde postoji mir i harmonija. Šta vi vidite? Dok gledate u ovaj svet, šta vidite? Vidite rezultat svog uma. Vaš um je uslovljavan od rođenja. Ne samo to, već imate um koji je prošao kroz mnoge živote, tako se pojavljuje. Imali ste mnogo egzistencija i mnogo svetova kao muškarac, kao žena, i pod zakonima ste karme. Sada shvatam da neki od vas znaju da karma ne postoji, reinkarnacija ne postoji. Lako je to reći, ali zar ne prolazite kroz to? Kako možete reći da ne postoji kada to osećate skoro svakog dana? Ako ste danas bili potpuno mirni, ako ste danas imali potpunu radost, potpuno blaženstvo, potpuni harmoniju danas, onda možete reći

da nema karme, i nema reinkarnacije, i nema Boga, i nema univerzuma i nema tela. Ali to ne možete reći kada ste pokrenuti svetom. To ne možete reći kada vam svet postane značajan. To ne možete reći kada zaboravite ove stvari i postanete očarani svetom jer stvari idu na vašu stranu. Kao što sam vam mnogo puta rekao, ako bih vam večeras napisao ček na 200.000 dolara, koliko vas bi se vratilo sledeće nedelje? (smeh) Verovatno vas više nikad ne bih video.

SK: Ja bih se vratio po još novca. (učenici se smeju)

R: U pravu si! Tačno! (učenici se smeju) I takođe ćete primetiti da kada postanete potpuno bankrotirani, ili vas žena ili muž napusti, ili vam kuća izgori, odmah me zovete telefonom. Dolazite na satsang jer zaista želite da se rešite svojih nevolja, svojih problema, svojih fizičkih bolesti. To je ono što zaista želite. Možete li sada videti šta mislim kada kažem: "Ne treba da idete okolo i govorite 'Ja sam apsolutna stvarnost, i ja sam svest, i ja sam slobodan, ja sam oslobođen, i svet ne postoji, i karma ne postoji, i reinkarnacija ne postoji'?" A ipak to postoji za vas jer prolazite kroz to. Ne dozvolite svom ponosu da vam stane na put. Ego vam govori ove stvari. Morate biti potpuno iskreni prema sebi. Morate videti odakle zaista dolazite. Džnani nema apsolutno nikakve veze sa ovim svetom. Svet, univerzum, postaje potpuno besmislen za mudraca. To nije gluma. To nije zamišljanje da je "sve dobro," dok vas ne pogodi neka katastrofa, i onda se uznemirite, postanete nasilni, sažaljevate sebe, postanete depresivni. Morate videti gde ste, odakle dolazite, od čega ste zaista sazdani. Nikada ne možete spoznati istinu, da nema sveta, nema univerzuma, nema Boga, dokle god verujete da telo pati, mentalno ili fizički. Da li ste danas patili mentalno ili fizički? Ako zaista želite da uskočite u vagon, (evo opet ti klišeji, uskočite u vagon) ako zaista želite da postanete deo one nekolicine ljudi na ovom svetu koji su transcendentirali svet, morate da uradite ono što su oni uradili. Prvi preduslov: Ućutite. Budite tihi. Prestanite da raspravljate. Prestanite da se prepirete. Prestanite da pokušavate da dokažete stav. Čak i ako neko zna nešto što vi ne znate, bilo da to deli sa vama ili ne, nema razlike, jer morate doći do sopstvene istine. Zaista ne postoji niko u ovom univerzumu ko vam može pružiti realizaciju na srebrnom tanjiru. Broj dva: Morate da pustite. Morate da pustite tako potpuno da postane zastrašujuće. Morate potpuno da pustite mentalno. Morate prestati da zavisite od osobe, mesta ili stvari za svoju samovrednost. Morate početi da zavisite od beskonačnog nevidljivog, od onoga što ne možete videti, okusiti, dodirnuti, pomirisati ili osetiti. Broj tri: Morate gledati u svet, ali nikada ne reagovati ni na šta. Morate posmatrati svoja osećanja i emocije, posmatrati ih, i kako dolaze u kontakt sa Robert Adams Satsangsi: Sabrana dela

vama, morate postati svedok, shvatajući da vi niste te emocije. Vi niste svoj loš temperament. Vi niste depresija. Vi niste ništa što se dešava u ovom svetu. Broj četiri: Morate razviti ogromnu poniznost, neverovatnu poniznost. Ovo je važnije od bilo čega drugog. Ako vam neko kaže nešto što ne volite da čujete, nemojte se uznemiriti. Ne držite to u sebi. Pustite da prođe kroz vas i raspršise, jer nema energiju osim energije koju mu vi date. Odgovorni ste sebi. Ako sebe zavaravate, na kraju ćete se samo zgaditi i odustati od celog duhovnog života, jer ćete reći da niste nigde stigli, ništa se nije desilo, ne funkcioniše. To ne postoji. Pretpostavljam da sam zbog ovoga s vama. Da vam kažem: "Da, postoji nevidljivo carstvo savršenstva izvan ovog sveta, koje

prožima ovaj svet, zbog čega ovaj svet izgleda kao obdanište." Ipak, morate biti u stanju da to sami vidite. Broj pet: Morate to toliko želeti da to ne želite. Morate imati tako snažnu želju da budete slobodni da sva želja prestane. Kada sva želja prestane, nastupa tišina, mir koji se dešava unutar vas. Samo kada ova tišina, ovaj mir, dođe, sposobni ste da vidite jasno, ne svojim fizičkim očima, već svojim duhovnim okom, ne svojim malim ja, ne s mišlju-ja, već sa Ja Jesam. I videćete u svim pravcima. Videćete gore, videćete dole, videćete postrance, videćete unazad. Jedino što ćete videti je potpuno savršenstvo, što je drugo ime za čistu svesnost. Morate ozbiljno shvatiti ovu stvar, a ne treba da budete ozbiljni u vezi sa ovom stvari uopšte. Morate odbaciti sve, ali istovremeno morate i prihvatiti sve. Morate se predati i morate shvatiti da ste vi Sopstvo. Postoji nešto u vama što zna kako sve ovo da uradi. Možete pomoći tako što ćete postati tihi, postati mirni, ne praveći puno buke, ne praveći veliku galamu. Pustite svet da radi šta hoće, a vi postanite tihi i mirni, samilosni, ponizni. Samo gledajte, posmatrajte, motrite, umirite um. Budite mirni i znajte da sam ja Bog.

SF: Jedino što nije zvučalo ispravno bilo je kada ste rekli da veliki Učitelji nisu bili svesni nevidljivog sveta. Isus je rekao: "Nebo i zemlja će proći, ali moje reči neće proći." ... (prekid trake) ... a Maharši je rekao: "Postoji samo jedna svest jednako raspoređena svuda," i onda je nastavio odatle.

SD: Da, i ja sam se pitao o tome. Da li ste stvarno mislili da nisu shvatili ili...

R: Govorio sam o onim Učiteljima, onim velikim bićima, koji su pokušavali da učine svet boljim mestom za život.

SF: Čini mi se da su oni pokušavali da nas navedu da vidimo da postoji nevidljivi svet.

R: Oni koji su nas pokušavali naučiti da idemo unutra, i da promena mora doći iznutra, to su pravi učitelji. Ali oni koji pokušavaju da poboljšaju svet i pokušavaju da poboljšaju svet da bi ga učinili boljim, nisu okusili konačnu stvarnost.

SF: Ali ne biste valjda svrstali Hrista, Budu i Krišnu u tu kategoriju? (R: Ne.) Okej.

SD: Pomenuli ste izraz, Bodhisatva. Šta to znači?

R: Bodhisatva. To je budistička tradicija da kada postanete prosvetljeni ne odlazite, već se vraćate da pomognete drugima da postanu prosvetljeni. (SD: Da li bi to bilo isto kao Džnani?) Ne baš. Većina Bodhisatvi su bića koja pokušavaju da podignu ljudski rod.

SF: Promene svet.

R: Da učine ovaj svet boljim mestom za život. Ali kada dođe spoznaja da svet nikada nije ni postojao, pokušavati učiniti svet boljim mestom za život je smešno.

SD: Često pominjete reči transcendiranje i transmutiranje i pitam se da li biste mogli obe da definišete kako bismo znali razliku.

R: Transmutiranje je hemijska promena koja se dešava, potpuna promena, potpuna hemijska promena koja se dešava u telu i postajete drugačija osoba, drugačije biće. Kada nešto transcendirate, prolazite kroz to iz jednog iskustva u sledeće. A transcendentalni rad je kada idete iz jednog koraka u sledeći korak, u sledeći korak, u sledeći korak. Ali kada se nešto transmutira, dešava se potpuna alkemija, potpuna promena u potpuno drugačije biće. (SD: I to bi se moglo desiti samoostvarenoj osobi?) To se dešava osobi, da. Kada osoba spozna istinu kako je izraženo i inteligentno gleda u stvarnost, bez napora, u potpunosti, onda odjednom, kao bljesak svetlosti, desi se transmutacija i postanete potpuno slobodni. (SD: Znači transcendiranje je nekako zauzimanje pregleda stvari?) Transcendiranje je kada idete od koraka do koraka. Idete više i više. Ali transmutiranje je kada to uradite odjednom. (SD: Oh, hvala vam.)

SH: Šta se hemijski dešava u procesu transmutacije?

R: Moždane hemikalije se menjaju za početak. Moždane ćelije, izgleda da odjednom poprime novu stvarnost i postaju potpuni sluga uma. One više nemaju svoje programiranje. Sve programiranje nestaje. Eoni programiranja, prošlost, mrtvi su. Potpuno je uništeno i postajete nova osoba, ekspanzivna osoba. (SH: I ovo je čisto hemijska promena?) Hemijska je promena na početku.

SD: Da li je i hemijsko i duhovno? Tako zvuči.

R: To je ista stvar. Mozak se predaje umu, takoreći. Celokupno programiranje mozga se predaje umu, pušta. Sva kola postaju mrtva.

SH: Utječe li i na telo? (R: Utječe na telo, da.)

SF: Imao sam jednom iskustvo sa LSD. Neko je rekao da je u redu biti Fred. Nikada nisam mislio da je to tako. (R: U redu je biti Fred?) Kada sam uzeo LSD. (R: Oh.) I znao sam da je to tako, i svet je bio u redu, i Bog je bio na svom nebu, i sve je bilo u redu sa svetom. Ali čim sam sišao, sve misli i uslovljenost su se vratile u moj um, i tu sam sada. Ali ipak sam to iskusio. Znao sam da je sve u redu. Mislim da je možda sa LSD-om Robert Adams Satsangsi: Sabrana dela

došlo do hemijske promene i sve te misli su stavljene po strani na neko vreme. Želite li komentarisati to?

R: Kod nekih ljudi, kada uzmu drogu poput LSD-a i drugih droga, oni su u stanju da vide i iskuse ono što ste vi iskusili. Ali ima ljudi koji imaju loša putovanja i uopšte nemaju to iskustvo. Ali naravno, kao što ste upravo objasnili, siđete s toga i morate ponovo i ponovo uzimati, i ubrzo postanete imuni na to i morate uzeti tri puta više da biste imali isto iskustvo, a onda iskustvo postaje sve slabije. (SF: Pa, imao sam osećaj da verovatno Bog nije hteo da se petljam sa tim stvarima, pa sam prestao.)

SD: Da li bi to ipak bio trenutak realizacije? Možda ne trajan, ali da li bi to bila realizacija za taj kratak vremenski period?

R: Donekle, ne potpuna realizacija. To vam daje ukus onoga što je realizacija. (SD: Jer sam imao prijatelja koji je imao slično iskustvo i rekao je da je doživeo potpuni gubitak ega, i iako kada je sišao nije mogao da ga vrati, nije mogao ni da zaboravi taj osećaj.) To vam više daje osećaj blaženstva koji vas odvede gore gde znate da je sve dobro. Ali ne vodi vas potpuno kroz.

SJ: Roberts, kada govorite o umrtvljenju... šta god se desi sa mozgom, šta god ste govorili na taj način, da li je to razlog zašto ako se neko seti sećanja, slika sećanja nikada ne nastaje i nema osećaja stvarnosti, poput samo misli ili odraza misli koja nikada nije stvarno postojala? (R: Na šta mislite?) Pa u mozgu, kao što biste mogli imati sećanje da ste sa sedamnaest godina otišli u Indiju ili šta god se desilo, i nema slike uz sećanje. Svi elementi koji to nazivaju sećanjem više nisu tu. To je samo verbalno sećanje gotovo. (R: Da li govorite o mudracu?) Da, nakon što se desi to gde mozak funkcija umrtvi.

R: Mozak više ne funkcioniše. Ali tada, kao što kažete, postoji nešto tu što se spontano seća određenih stvari. (SJ: Tako je, ali potpuno je šuplje. Nema slike sećanja, nema stvarnosti sećanja.) To je tačno. Da, ne sećate se kao obični ljudi. Nešto postoji. Određene stvari možete zapamtiti, ali nema razlike između tih stvari i sadašnjosti, ili prošlosti ili budućnosti. (SJ: Sve su šuplje?) Sve je jedno. (SJ: I sve je ništa. Uopšte nema supstancijalnosti.) Da. Nema supstance.

SD: I to bi bila transmutacija, zar ne?

R: To je transmutacija. Mnogo puta se setim nečega, a ipak ne znam da li se desilo juče, ili pre dvadeset godina, ili pre mnogo života. Ali ponekad mi dođu određene stvari i pitam se odakle su došle. Sve se kombinuje i postaje jedno.

SH: Da li ih jednostavno ignorišete kada se pojave? Kada se dese? (R: Samo ih posmatram.) Posmatrate ih kako prolaze? (R: Da.)

SF: Imam nešto što bih želeo da proverim. Jedna od blaženstava kaže: "Blaženi su čisti srcem, jer će Boga videti," i pitam se da li je srce centar bića, i ako je

čisto, nema zagađivača u njemu, i zagađivači u srcu bi bile bilo koja misao, i ako nema misli, u tom trenutku Bog može biti viđen, a onda moramo ući u to šta taj izraz znači, što bi značilo čistu svest, ili atman, ili Brahman ili koju god drugu reč bi mogli staviti za konačnu stvarnost.

R: Zapravo to znači da kada ste čisti srcem, postajete Bog. Postajete apsolutna stvarnost. (SF: Bilo bi lepo. Osim što je već tako. Zar nije tako?) Pa zašto ne verujete u to? (SF: Pokušavam.)

SD: Kako da pređemo sa intelektualnog razumevanja, kao što on kaže, gde razumemo, a ipak razumemo umom, a um je ono čega pokušavamo da se rešimo.

R: Gledajući u reči koje su izgovorene sa dubokom inteligencijom, bez napora. (SD: I svedočenje je to na šta mislite?) Posmatranje, gledanje, motrenje ili naravno, istraživanje: "Kome ovo dolazi?" Koja god metoda vam odgovara. Ali mnoga bića su se probudila jednostavno gledanjem u situaciju, posmatranjem, inteligentnim fokusiranjem na nju, i buđenje može nastupiti.

SV: Šta znače reči "inteligentno fokusiranje na nju"? Možete li objasniti značenje?

R: To znači kada vidite "to" jedino. Kada gledate reči, ili frazeologiju, ili situaciju, ili stvarnost, i u stanju ste da to vidite sa mudrošću. Kada vidite celu sliku kao nešto stvarno, nešto supstancijalno, inteligentno gledate situaciju, i osećate njenu stvarnost, i to uzrokuje buđenje u vama. To je kada pogledate situaciju, recimo pogledate Danu, i zaista je vidite. Vidite kroz maju. Ne vidite spoljni sloj, već gledate kroz sve i vidite je onakvom kakva zaista jeste. To je gledanje u Danu inteligentno, bez napora. Gledate u duhovnu Danu i to vas budi.

SD: Teško mi je da se povežem sa ovim, ali da li bi prava Dana bila Sopstvo?

R: Prava Dana je Sopstvo. (SD: Znači to je ono što bismo gledali?) On vas vidi kao energiju. (SD: Kao energiju i kao deo jedinstva svih stvari?) Kao duh, kao stvarnost. (SD: Znači on bi mene video kao sebe.) Nešto u njemu je shvatilo vas kao stvarnu osobu, kao pravog vas, što je on sam. Zato se budi, jer postaje ono što je video.

SJ: Roberts, mogu li nešto da pročitam. Neko mi je napisao nešto što takođe objašnjava ovo, donekle sažeto. (R: Neko vam je napisao pismo?) Da. (R: Izvoli.) Pročitaću malo duže verzije, vrlo je kratka u svakom slučaju, ali... (Džej čita) "Prošlost, sadašnjost i budućnost su projektovani iz bestanja stanja, transcendentalnog četvrtog stanja, Turija. Vi svedočite ova stanja kao na bioskopskom platnu koje nije pogođeno stanjima. Pronađite supstrat... (Valjda je najvažniji deo ovde) ...Pronađite supstrat ovih stanja. 'Ko sam ja' ko doživljava ova stanja? Pronađite odakle misao 'ja' nastaje. Budite tihi, ne pomičite um, ne činite napor. Samo u ovom bez drugog napravite skok."

R: To je dobro. Da. Hvala vam. Robert Adams Satsangsi: Sabrana dela

SJ: Čini se da je najdirektnije samo doći do te tačke i, bilo da napravite skok ili ne, šta god to zaista značilo, samo doći do te tačke potpune tišine, bez napora, i onda zaroniti u to, šta god sve to bilo, i to je direktan put. (R: Da, to je dobro.)

SH: I u tom trenutku gledanje je bivanje.

R: Gledanje postaje bivanje. Da. (SH: Vidite Danu onakvu kakva zaista jeste.) I onda postajete to. (SH: I to ste vi.)

SJ: Ništa zamislivo umu, tako da nema ni svrhe previše pričati o tome. Samo raditi to. (R: Um nema apsolutno nikakve veze s tim.)

SD: Znači reč gledanje se zapravo koristi na isti način kao što biste koristili reč opažanje. (R: Da.) Ne gledanje... (R: Ne svojim očima. Opažanje svoje stvarnosti.)

R: Nije tako teško kao što zvuči. Ne, zapravo sve one stvari o kojima smo pričali dešavaju se istog trenutka. Sve se desi u sekundi.

SL: Roberts, da li to znači da imamo vrlo kratke periode prosvetljenja, kada kažete da se desi u sekundi?

R: Govorio sam o celokupnom iskustvu prosvetljenja. Iskustvo iz kojeg se nikada ne vraćate. (SJ: Transmutacija.) Cela stvar se desi u trenu.

SD: Drugim rečima, jednog minuta smo spavali, a sledećeg smo budni... (R: Budni ste. Baš kao što ste se probudili, tako je.) ...i to je to.

SF: Poput baruta. To je rekao Maharši. (SJ: Šta je bilo?) Dolazi kao barut, to je parabola koju je Bhagvan koristio. (SJ: Ali mislim, nemojte se zavaravati. Tako je došlo njemu, znate, ako ne dođe kao barut, nemojte se zbunjivati oko toga.) Rekao je takođe, ima suvog i vlažnog drveta. (tišina)

SF: Očigledno postoji jedna istina koju možemo naučiti iz psihodeličnih droga, a to je da postoje stanja svesti izvan onog u kojem obično živimo iz dana u dan. (R: Da, tačno.) To je jedna stvar koju možemo naučiti. (R: Hm, tačno.) Druge stvari nisu ni manje ni više važne od naših svakodnevnih iskustava u ovom stanju svesti.

R: Da li još uvek uzimate LSD? (SF: Gospodine?) Da li još uvek uzimate LSD? (SF: Ne, to je bilo pre dvadeset pet godina. Ne, shvatio sam da ne treba da se petljam s tim. Bilo je 1965. ili 1964.)

SD: Sećate se, zadržavate to znanje.

SF: Naravno, to je samo u umu, bolje da je tu nego da nije, pretpostavljam. (SH: Šta nije?) (tišina)

SF: Jednu stvar bih rekao, Roberts, dolazim ovde sa ovim intelektualnim konceptima. Shvatam da su ograničene vrednosti. Ali da vi potvrdite moje razumevanje, čini me da se osećam bolje. Okej?

R: Sve što kažeš, Frede, cenjeno je. (SF: Hvala vam, gospodine.) Ne bismo znali šta da radimo bez tebe. (SF: Ne znam kako da protumačim to?) (učenici se smeju)

SV: Shvati to na dobar način. (SF: Da, hvala.) Moraš nekako da iskoristiš. (smeh)

SD: Mislim da vrednost onoga što dobijam od onoga što kažeš, Frede, jeste to što si toliko proučavao i ono što radiš jeste da potvrđuješ sve Učitelje govoreći istu stvar. Jer donosiš

različite Učitelje i njihova učenja koja potvrđuješ sa Robertsom i to mi je bio najuzbudljiviji trenutak u životu kada sam shvatio da su svi govorili istu stvar. Dakle, to je vrednost koju dobijam od tvog pričanja.

SF: To je probudilo interesovanje za istočnjačku filozofiju. Da li znate lika po imenu – Australijanca koji je pisao nešto pod imenom Muni sadhu?

R: Kako se zove? (SF: Pisao je pod pseudonimom Muni sadhu? Pisao je da...) Oh, bio je učenik Ramane? (SF: Da, bio je bhakta.) Mislim da ga poznajem.

SF: Bio je Australijanac. Ne znam njegovo pravo ime, ali je napisao da u ovim tradicijama nikada ne protivreče jedni drugima. I nisam to razumeo kao što razumem sada, ali bilo je dovoljno da probudi interesovanje i to je bilo deo moje karme.

R: Tačno, pravi mudraci ne protivreče jedni drugima. Učenici su ti koji stvaraju probleme. (smeh) (SF: Oni se prepiru, ja sam u pravu, ti si u krivu.) Moj učitelj je bolji od tvog učitelja. (SF: Gospodine?) Moj učitelj je bolji od tvog učitelja. (smeh)

SF: Sai Baba se razlikuje od Oral Robertsa. (smeh) (SJ: Ali ne previše različit od Jerry Palmera.) Ili Jimmy Swaggerta.

R: Ili Peewee Hermana. (smeh) (tišina)

R: Želiš li da pročitaš o Džnaniju, Meri? (SM: Oh, da.) (Meri čita ispovesti Džnanija, videti početak ove knjige.)

R: Hvala, Meri. Imamo li najave? (Najave o povratku transkripata nakon fotokopiranja i opšti razgovor)

R: Sledeće nedelje Henri će nam dati sve taburee za noge. (SH: Rado ću ih podeliti, ako ih donesete.) Imamo zahvalnu večeru u nedelju posle Dana zahvalnosti. Počev od 1:30 imaćemo muziku, svečanosti. Henri će izvesti soft šou rutinu.

SD: I svi donosimo glavno jelo, zar ne? Vegetarijansko glavno jelo? (R: Da.) Voleo bih da vidim ovo, Henri.

SH: On je samo stari šaljivdžija.

SD: To su lepe meke papuče koje nosiš.

SH: On ne zna da sam ja samo tap denser, a ne onaj soft šou.

R: Imamo nešto prašada.

S: Hvala, Geri. (traka se završava) [TOC] Robert Adams Satsangsi: Sabrana dela

Budi Svoj Sopstvo! 3. novembar 1991.

Robert: Dobar dan. Dobrodošli ste mi od sveg srca. Dobro je biti s vama ponovo. Sve je dobro. Vaše vreme postaje sve kraće. Još koliko godina mislite da vam je ostalo u ovom telu?

S: Previše.

R: To je tačno. Nikad ne znate kada ćete otići. Može biti za sat vremena, može biti za dan, nedelju, mesec, godinu. Šta radite sa sobom u međuvremenu? Šta radite sa sobom svakog dana? Koje su vaše brige, vaše vezanosti? Razmišljajte o ovim stvarima, jer to određuje šta će vam se dogoditi. Ne postoji apsolutno ništa na ovoj zemlji što ima ikakve veze sa vašim duhovnim životom. Svi vaši snovi, vaši zemaljski snovi, vaše želje, vaše potrebe i vaše želje su besmislica. Čine se važnim, ali su potpuna besmislica. Ne idete nigde kada se vezujete za svetovne stvari. Samo se vrte u krug, ne stižući nigde. Ljudima je teško da razumeju da možete sedeti u stolici i nešto će se desiti unutar vas što će se pobrinuti za sve vaše potrebe, vaše želje. I sve što se dešava u vašem životu, biće zbrinuto na pravi način. Mislite da morate biti činilac. Mislite, verujete, morate juriti okolo i činiti da se stvari dogode. Ništa ne može biti dalje od istine od ovoga. Postoji sila i prisustvo koje će se pobrinuti za sve umesto vas. Vaš posao je da se opustite, da se smirite, da budete mirni. Da posmatrate, da gledate, da motrite, nikada da ne reagujete. Kako počnete da idete dublje unutar sebe, sve što treba da znate biće vam otkriveno. Sve što treba da uradite biće urađeno. Ipak, ono što zaista jeste nema apsolutno nikakve veze sa ovim stvarima. Vaša istinska priroda, Brahman, apsolutna inteligencija, čista mudrost, sat-čit-ananda, uvek je dostupna. Uvek je tu. Vi ste to. Da biste videli svoje istinsko Sopstvo, i osetili svoje istinsko Sopstvo, i bili svoje istinsko Sopstvo, jednostavno morate negirati sve ostalo na ovom svetu. Pod negiranjem svega na ovom svetu, mislim da morate pogledati situaciju i nikada ne reagovati na nju, i shvatiti da to niste vi. Dobre stvari, loše stvari, šta god nazivate dobrim i lošim, sve je isto. To niste vi. Vi niste to. Vi ste apsolutna sloboda. Nemate nikakve veze ni sa čim. Svet se pojavljuje poput sna. Dolazi i odlazi. Znate do sada da je sve podložno zakonu promene na ovom svetu, u ovom univerzumu. Sve će se promeniti, želeli to ili ne. Zašto biti razočaran? Zašto biti uznemiren? Promena je priroda življenja, ali ono što zaista jeste, vaša prava priroda, nikada se ne može promeniti.

Poistovetite se sa svojim istinskim Sopstvom. Opet, kako to činite? Tako što se ne poistovećujete sa svetom. Kada se ne poistovećujete sa osobom, mestom ili stvari, automatski se poistovećujete sa sobom, i tada postajete svoje Sopstvo. Drugim rečima, postajete svoje Sopstvo tako što niste svoje sopstvo. Morate se probuditi, sada. I pustiti svet snova. Mnogi od vas su tako zabrinuti za

svoju budućnost. Toliko ste zabrinuti za svoju prošlost. Imate razne planove u svom umu. Uslovljeni ste da verujete u ovo, da verujete u ono. To je ono što vas sprečava da se probudite. Morate pustiti, u celosti, svaki uticaj koji svet ima na vas. Morate stajati goli pred Bogom. U konačnoj analizi, morate biti svoje Sopstvo bez pomoći knjiga, učitelja, sistema, vlada, religija. Morate iskoračiti iz te kolotečine svoje uslovljenosti. Postanite potpuno neuslovljeni, kao da ste tek rođeni. Čitanje previše knjiga jednostavno dodaje konfuziju. Kako počnete da ronite duboko unutar sebe, bez pomoći knjiga, od učitelja, pravite greške na početku. Kako učite da ronite dublje unutar sebe, kako učite da idete unutra, te greške su dobre, jer vas guraju napred. Nikada ne sudite sebi. Nikada se ne omalovažavajte. Nikada ne verujte da je ovo preteško za vas, ili da imate previše loše karme, ili da vas nešto sprečava. Ništa ne može biti dalje od istine. Jedino što vas sprečava su vaše misli. Rešite se svojih misli i bićete slobodni kod kuće. Umirite svoj um. Držite se mirno i ostavite svet na miru. Kada kažem ostavite svet na miru, postaje pomalo zbunjujuće. Mentialno mislim. Držite svoj um praznim i vaše telo će raditi stvari koje je došlo da radi na ovoj zemlji. Vaše telo neće sedeti mirno stalno i ne raditi ništa. Ali možete biti mirni u svom umu i biti bez misli. Bez osuda, bez strahova, bez zbunjenosti, bez strepnji. Ne razmišljajući o sutra, zaboravljajući na juče, živeći u sadašnjosti. Budite spontani i ostavite svet na miru. Nije teško živeti na taj način. Zaustavite svoje misli istraživanjem "Kome ove misli dolaze?" posmatranjem, bivanjem svedokom. Kako postajete svedok svojim mislima, vaše misli će se usporiti. Samo kada idete zajedno sa onim što vam misli govore, osećajući nešto. Drugim rečima, vaše misli vam mogu doneti neka negativna stanja. I umesto da jednostavno budete svedok i jednostavno posmatrate, vi reagujete. Reagujete sa strahom, besom, mržnjom, svim vrstama emocija. To vas vuče nadole. To vas drži ugnežđene u maji, u smrtnom snu. Počnite da obuzdavate svoje misli. Zgrabite ih. Posmatrajte ih. Motrite ih. Istražujte odakle su došle. Opet, dok radite ovaj proces, vaše misli će se stišati. Ovo je način da zaustavite svoj um, tako što ne obraćate pažnju na njega. Ipak, izgleda teško nekim ljudima. Ipak, uopšte nije tako teško. Jednostavno zapamtite, svaki put kada pomislite, misao je besmislica. Nema razlike šta je. Ne dajte se uhvatiti u nju. Posmatrate, gledate sebe kako razmišljate, kao treća strana. Posmatrate,

gledate misli. One se više ne vraćaju tako snažno. Postaju sve slabije i slabije. Ali ako ste kao većina ljudi, bivate uhvaćeni u svoje misli. Kao što mnogi od vas znaju, jedna misao vodi do druge misli, vodi do druge misli i još jedne misli, i cela priča se odvija u vašem umu. I osećate je u svojim emocijama i preduzimate akciju. Tako živi prosečna osoba. Ali ja kažem: uhvatite je. Zaustavite je pre nego što se umeša u vaš emocionalni sistem. Nema razlice kakva je misao. Misao može biti dobra ili loša. Može biti o prošlosti ili o budućnosti. Nema razlike kakva je misao. Morate zaustaviti svoje mišljenje. To je jedini način da postanete slobodni i oslobođeni. Ne postoji ništa drugo što možete učiniti da biste postali oslobođeni osim da zaustavite svoje mišljenje. Oslobođenje je, naravno, vaša istinska priroda. Kada zaustavite svoje mišljenje, spoljna ljuska se topi i vaša prava priroda, koja je oduvek bila, postaje samoočigledna. Zato ne osećajte svet, ne osećajte druge ljude, osećajte travu ili planine. Umesto toga, budite svoje sopstvo. Jer, na kraju krajeva, do sada znate da ste vi svet. Vi ste planine. Vi ste trava. Vi ste nebo. Vi ste drugi. Sve to izlazi iz vašeg sopstvenog uma. Vi rađate univerzum. Vi stvarate Boga po sopstvenom liku. Vi stvarate anđele i stvarate solarne sisteme, različite ravni u koje odlazite nakon što umrete. Sve ove stvari stvarate u svom sopstvenom umu. Jer odakle bi drugo mogle doći, osim iz vašeg sopstvenog mišljenja? Odlučno odlučite da ćete preuzeti potpunu kontrolu nad sobom. Počnite od sada. Recite sebi "Nikada više neću dozvoliti svom umu da vlada nada mnom. Nikada više neću dozvoliti svom umu da me kontroliše. Od ovog trenutka, ja sam glavni," i neka vam bude zadatak da se uhvatite kada vaš um počne da misli. Zgrabite je kod misli, pre nego što počne da se meša sa vašim emocijama. Postoji mnogo načina da se to ponovo uradi. Možete je zgrabiti pitanjem "Kome ovo dolazi? Ko oseća ovu misao? Ko misli ovu misao?" I kažete "Ja jesam." Zatim upitate "Odakle je došlo ja? Šta je izvor ja?" Ili jednostavno posmatrate

misao. Gledajte misao. Postanite potpuno mirni i dozvolite misli da radi šta god želi. Samim posmatranjem, misao se neće nastaviti. Usporiće se i stani. Pre nego što shvatite, bićete slobodni. Probudićete se. To je tako jednostavno. Na vama je da to uradite. (kraj) [TOC]

Svest je jedina moć 7. novembar 1991.

Robert: Dobro veče. Lepo je biti ponovo sa vama ovog prelepog četvrtka uveče. Kako se svi osećate? Studenti: Odlično!

R: Jeste li sigurni u to? Trebalo bi da se osećate odlično. Kad biste samo znali ko ste, nikada se ne biste osećali drugačije nego odlično; kad biste samo bili svesni da niste ono što se pojavljuje. Niste ni muško ni žensko, ni hrišćanin ni Jevrejin, ni crnac ni belac. Vi jednostavno jeste. Ne postoji ništa što dolazi posle toga. Vi jednostavno jeste. Vi ste to. I to je najlepše, najradosnije, najsrećnije što ikada možete biti. Vi ste uživanje univerzuma. Vi ste potpuna radost samom sebi. Vi ste beskonačna ljubav. Sve o vama je lepota i milost, baš takvi kakvi jeste. I sve što treba da uradite jeste da se probudite za to. Mnogi od nas, kada se suoče sa neprijateljstvom, suoče sa nekim problemom, moraju da donesu odluku, na primer, na poslu vas pozove direktor kompanije, spremajući vam unapređenje, ali ne znate zašto vas on ili ona zove, i počnete da se plašite da možda gubite posao, ili morate da donesete veliku odluku kod kuće, ili vam je doktor upravo dijagnostikovao rak, kada se takve stvari dogode istog trenutka, mnogi od nas nemaju strpljenja, ili vremena, ili energije da praktikuju samoistraživanje. Mnogi od nas ne mogu početi pitanjem "Kome ovo dolazi?" kada smo neposredno suočeni sa situacijom. Ne možemo jednostavno reći "Osećam ovo. Ko sam ja?" Možemo praktikovati samoistraživanje kada imamo mir i tišinu, obično, kada nema hitne odluke koju moramo doneti. Ali šta radimo kada moramo doneti hitnu odluku, ili nam je neko upravo rekao nešto na šta moramo da reagujemo? Šta radimo? Postoji nešto što možete učiniti. Možete odmah reći sebi "Svest je jedina moć." To je vrlo moćna izjava. Priličan broj ljudi koji su me zvali i pričali mi o određenom problemu, i dao sam im ovo da kažu, izvestili su da su imali divne rezultate od ovoga. Pre nego što počnete da razmišljate o problemu, ili rešenju, ili reakciji, recite sebi "Svest je jedina moć." Hajde sada da raščlanimo ovo i vidimo šta to zaista znači. Svest je apsolutna stvarnost. Ona je sveprožimajuća, sveprisutnost. Ona je čista inteligencija. Ona je sveznajuća, svemoćna. Ona je čista svesnost. Ne postoji mesto gde počinje ili se završava. Ona je blaženstvo, potpuno radosno blaženstvo. Nema grešaka u svesti. Ne postoji takva stvar kao dobro ili loše u svesti. Svest je svesna same sebe, i ne postoji ništa drugo. Ništa drugo ne postoji. "Svest je jedina moć" znači da ne postoje svest i vi, ili svest koja se izražava kao vi, ili svest koja se izražava kao univerzum. Postoji

samo svest. Vi nemate apsolutno ništa s tim. Vi se ne računate. Vi ste neentitet. Vi čak ni ne postojite. Ali svest jeste. Dok izgovarate ovu izjavu sa osećajem, istina uvek preovlađuje. Stoga možete biti sigurni da je šta god da se desi posle toga božansko ispravno delovanje, savršenstvo. Jednom kada izgovorite tu izjavu, više nemate o čemu da brinete. Potpuno puštate. Brige prestaju. Reakcija je zaustavljena. Strahovi se smanjuju. Bes je potpuno poništen. Potpuno ste slobodni kada izgovorite tu izjavu celim svojim bićem, da je svest jedina moć. Svih ovih godina verovali ste da ste ljudsko biće, koje mora da donosi odluke, mora da radi stvari ili one nikada neće biti urađene. Sada počinjete da uviđate da je svest sve. Ona se brine o svemu kada se sklonite s puta. Sklanjate se s puta tako što postajete mirni. Jednom kada potvrdite sebi da je svest jedina moć, primetićete da vaš um postaje tih. Više nema o čemu raspravljati, više nema šta potvrđivati, pamtiti, nema na šta reagovati. Svest je progovorila i vi ste slobodni. To ne znači da ste se probudili ili da ste postali samorealizovani. Ovo izgleda da deluje za vas na takozvanom ljudskom nivou. Evo paradoksa. Na ljudskom nivou ništa zaista ne postoji, a ipak u isto vreme stvari počinju da funkcionišu za vas. Zato je ovo učenje izvan reči i misli. Ne pokušavajte da analizirate ove stvari dok vam govorim. Ne pokušavajte da ih smislite na bilo koji način. Samo dopustite da se desi. Stvarnost, kao svest, postoji, a vi ne postojite. Ipak, kada kažete "Svest je jedina moć," nešto se dešava vašoj ljudskosti. Postajete srećni. Ne bi vas bilo briga i da vam

atomsku bombu spuste na glavu. Ne bi vas bilo briga i da vam je doktor rekao da imate još dve nedelje života i da imate rak ili šta god. Ili da ste unapređeni u direktora svoje kompanije. Sve je isto. Osećate se živim. Niste živi kao što većina ljudi oseća. To je univerzalna živost. Nekako osećate da su vaše ćelije, vaši atomi, povezani sa celim univerzumom. I zaista znate da je sve dobro. Osećate se divno. Ovo se dešava samo izgovaranjem "Svest je jedina moć." Razmislite kako ovo možete koristiti. Vaša svekrva vas pozove telefonom i počne da viče. Gledate TV. Vidite sve vesti koje se dešavaju u ovom svetu. Nešto se dešava u vašem životu. Morate nešto da ispunite, negde, na određeni datum. Umesto da razmišljate o problemu, o situaciji, bilo da je dobra ili loša, nema razlike, kažete "Svest je jedina moć." Zaista je neverovatno kakve su rezultati neki ljudi imali sa ovim. Ovo takođe možete raditi kada se prvi put probudite ujutru, čim se probudite. Ima nas koji ne možemo uhvatiti ja. To je zaista smešno. Neki ljudi me zovu telefonom i govore "Pokušavam da uhvatim ja svakog jutra kada se probudim, ali mi izmiče, trči brže nego što ga mogu uhvatiti, jer se odmah počnem baviti svetom. Ja je zaista preuzelo i propustio sam ga." Ovo se često dešava sa nekim ljudima. Istina je, trebalo bi da pokušate da uhvatite taj procep između buđenja i spavanja, taj međuprostor, i gledate ja, gledate ja kako ide od srca do Robert Adams Satsangsi: Sabrana dela

mozga, kada postanete svesni tela, i postanete svesni sveta i univerzuma. Zatim obrnete poziciju, prateći misao-ja nazad iz mozga u srce. Ovo je praksa koju treba da radite. Ipak, mnogi od nas nemaju vremena. U žurbi smo, ustajemo prekasno. Ne možemo ovo nastaviti. Ali možete reći sebi "Svest je jedina moć." Videćete da samo izgovaranjem toga počinjete da se osećate dobro. Imate kontrolu. Osećate moć. Recite sebi upravo sada "Svest je jedina moć." Osetite koliko je to smisleno. Uklanja svaku sumnju. Pomaže u procesu mišljenja. Omogućava procesu mišljenja da se zaustavi, uspori. Ovo je alat koji uvek možete koristiti. Naravno, ako možete znati istinu o sebi kada ste budni sve vreme, to je čak i bolje. Ako možete spoznati istinu o svom telu, da nemate telo, da nemate um, vi ste potpuna sloboda, potpuna radost. Ono što pokušavam da kažem jeste da morate koristiti bilo koju metodu koju morate koristiti da biste uklonili ideju ljudskosti i sveta. Većina nas živi užurbanim životom. Uvek negde moramo biti. Uvek moramo nešto da radimo. Uvek trčimo tamo-amo. Ponekad čak ni ne znamo kuda idemo. Mislimo da radimo nešto važno. Moramo biti ovde, moramo biti tamo. Na duge staze, da li to zaista ima značaja? Nekima od nas je teško razumeti da time što smo tihi, i ne jurimo i ne žurimo, možemo uraditi više nego što ikada zamišljamo. Niste došli na ovu zemlju u pojavnosti tela da biste se opteretili zaposlenjem, porodicom i domovima. Ove stvari su u redu ako ih koristite ispravno. Nema ništa loše u tome da imate zaposlenje, porodicu, dom. Ali ne dozvolite tim stvarima da vas poseduju. Potvrđujući sebi "Svest je jedina moć," oslobađate se vezanosti. Ipak, ima više ljubavi, veće je saosećanje, veća je radost, veći mir. Kada kažete "Bog je jedina moć," ili "Svest je jedina moć," to je ista stvar, nešto počinje da se dešava. Suptilna energija počinje da se oblikuje, počinje da poprima formu, i počinje da preuzima vaš život. Tada shvatate da nemate svoj sopstveni život. Koračate u ovom svetu radeći stvari zbog kojih ste došli, živeći svoj život kakav se pojavljuje. Ipak, više niste zabrinuti. Više se ne žurite i ne brinete. Strah vas je napustio. Anksioznost vas je napustila. Bes vas je napustio. I postajete jedno od onih retkih bića koja izgleda postoje u svetu ali su potpuno slobodna. Ono što vam ovde objašnjavam jeste da ne morate biti oslobođeni da biste iskusili ovo stanje. Kao što vam uvek govorim, ne postoje koraci do oslobođenja. Ili postanete oslobođeni ili ne. Ali postoje koraci do sadhane, do duhovnih praksi, i možete se penjati na ove stepenice, idući veoma visoko, do poslednjeg sprata, gde niste oslobođeni ali imate potpuni sklad u svom životu. Pod potpunim skladom u životu mislim da problemi izgleda postoje, ali ne za vas. Više nema problema. Pitate se kako ovo može biti. Pa, za koga je problem? Za ego, kao što znate, za um, za telo. I iako niste transformisani u samosvesnost, pojavnost tela se podiže na višu vibraciju.

Zapamtite, dok ovo objašnjavam, imajte na umu da šta god da govorim čak ni ne postoji. To je divna stvar u vezi ovog učenja. Govorim vam gomilu laži. Ipak, one izgledaju istinite. Vaša ljudskost izgleda da se uzdiže i izgledate da imate dobar život, iako se okolnosti nisu promenile. Ono što pokušavamo da uradimo večeras jeste da poboljšamo status vašeg postojanja pre oslobođenja. Ne tražite oslobođenje. Ne žudite ni za čim. Većina vas ovo zna do sada. Nemojte reći sebi "Oh, Robert govori ove stvari koje čak ni ne postoje. Zašto nam jednostavno ne kaže da smo svest i da je gotovo?" Ovo je istinito do izvesne mere. Vi ste svest. Vi ste Bog. Vi ste apsolutna stvarnost. Vi ste svesnost bez izbora. Ali čak i ako vam ovo kažem, neki od vas i dalje moraju da se bave svetom. I dalje morate sutra da ustanete i nastavite svoje poslove i radite ono što obično radite. I znam da mnogi od vas zaborave ovo učenje, jer se zapletete u svet. Svet vas zgrabi. Počnete da mislite o seksu, o pohlepi, o svim vrstama stvari. Ovo je normalno za ljudsko biće. Stoga večeras govorimo o tome kako se uzdići iznad ovoga, zabaviti viši nivo ljudskosti koji ne postoji, pre nego što postanete oslobođeni. I ovo jednostavno radite potvrđivanjem "Svest je jedina moć." Stajete. Više ništa ne mislite posle toga. Videćete, dok ovo govorite, vaše misli će početi da se zaustavljaju same od sebe. To je tako moćna izjava da je vaš um šokiran u tišinu. Zapravo šokirate svoj um. Vaš um ne može da veruje da ovo govorite. Vaš um očekuje da kažete "Brinem se zbog ove situacije. Srećan sam zbog ove situacije. Ovo se dešava u mom životu i ono se dešava u mom životu." I kada kažete "Svest je jedina moć," um je zapanjen. Ne zna šta da radi. I počinjete da osećate osećaje koje nikada pre niste osetili. Osećate fantastičnu radost kako izvire u vama. Sada, ako imate vremena, tada možete praktikovati samoistraživanje, ako imate vremena, jer ste zaustavili svoj um. Ali neki od vas mi kažu da je, kada se prvi put probudite ujutru, pokušaj praktikovanja samoistraživanja besplodan. Jednostavno nemate vremena. Razmišljate o tome kuda ćete ići i šta morate da uradite. Ali kada uzviknete sebi "Svest je jedina moć," vaš um počinje da se smiruje. Tada se možete upitati "Kome je ova tišina došla?" i možete ući u samoistraživanje. Ne dozvolite da prođe dan a da ne praktikujete nešto. Nikada ne dozvolite svom umu i svom telu da vam diktiraju kakve su stvari. Radite ono što radite i nikada ne žalite. Jednom kada kažete sebi "Svest je jedina moć," ono što radite posle toga je dobro i ispravno, bez obzira kako izgleda i kako se ispostavi. To je mala tajna. Morate se držati svoje izjave. Drugim rečima, recimo da kažete sebi "Svest je jedina moć." Zatim izađete napolje i otkrijete da vam je auto ukraden. Da li to znači da nije upalilo? Da li to znači da nešto nije u redu? Ovde se razdvajaju muškarci od dečaka i žene od devojčica. Vaš auto koji je ukraden je blagoslov za vas, blagoslov u maski. Znam da ne izgleda tako kada se desi, ali ako ste čvrsto potvrdili da je svest jedina moć, kako može Robert Adams Satsangsi: Sabrana dela

postojati greška posle toga? Odakle bi greška došla? Kao što smo ranije raspravljali, ono što nazivamo svešću je sveprožimajuće. Nema mesta ni za šta drugo. Ne može postojati nešto zlo ili nešto dobro kada je svest jedina moć. Stoga, kada izgovorite tu izjavu, tecite sa svime. Tecite sa svime. Pod tečenjem sa svime mislim posmatrajte, gledajte, motrite, ali ne reagujte. Vaše telo može biti u bolu. Možete se osećati užasno. Ili možete biti zdravi kao konj. Kada ste zdravi ili bolesni, ili srećni ili tužni, to nema apsolutno nikakve veze sa vašim duhovnim razvojem. Ovo je nešto što zaista morate razumeti. Ne pokušavamo da zamenimo lošu ljudskost za dobru ljudskost. Čak ne razmišljamo o ljudskosti. Ne razmišljamo ni o stanju ni o situaciji. Posmatramo je. Gledamo je. Motrimo je, ali je ostavljamo na miru. Sada, ako ovo možete da radite, uveravam vas, postaćete jedan od najsrećnijih ljudi koji su ikada živeli. I ovo je pre nego što postanete samorealizovani, pre nego što se probudite. Bićete blistavo srećni. Takođe je istina da, kada se probudite, ta vrsta sreće nestaje, jer je to na neki način ljudska sreća. Ne pokušavajte da smislite, ne pokušavajte da analizirate, jer kada to radite koristite svoj um, a vaš um je programiran, uslovljen, od rođenja, i pre toga. Stoga, kad god pokušavate da analizirate bilo šta, kad god pokušavate da smislite situacije i uslove, koristite svoj uslovljen um. Iz uslovljenog uma nikada ne može biti mira, nikada ne može biti prave radosti, nikada ne može biti prave ljubavi. Um mora biti neuslovljen da bi osetio ove stvari. Ali kada kažete "Svest je jedina moć," samo

izgovaranjem ovih reči nešto suptilno se dešava unutar vašeg bića. Ne mogu zaista objasniti šta se dešava, ali mogu vas uveriti, svideće vam se. Dok radite na sebi na ovaj način, kako vaša percepcija postaje dublja, percepcija u sebe, u tom trenutku možete imati trenutno buđenje, postajući potpuno slobodni takođe. Transformacija se dešava u tom trenutku. Postajete oslobođeni, slobodni. Ipak, ako tražite ovo, ako očekujete ovo, izmaći će vam. Ono što pokušavam da kažem jeste, držite se tačke gde govorite "Svest je jedina moć." Ovo će vas samo podići visoko. Pobrinuće se za sve. Uvek verujete da morate nešto da uradite. Morate da se podignete, ili morate da znate prave reči, ili morate biti u pravom stanju uma. Ovo nije istina. Ljudi koji su postali oslobođeni postali su takvi zbog tihog uma, ne razmišljajući zaista o ovim stvarima, ne žudeći zaista ni za čim takvim, ne mareći za ovo. Kada govorite "Svest je jedina moć," ne razmišljate o tome šta želite ili šta ne želite. Ne pokušavate zaista da poboljšate svoju ljudskost. Ne pokušavate da odlučite šta je dobro a šta loše. Jednostavno izgovarate tu izjavu u ništavilu. To je slepa izjava. To je nešto što ne zahteva objašnjenje, nikakvo definisanje. Jednostavno je uzviknete i ostavite je na miru. Hajde da upotrebimo primer. Recite da idete na godišnji pregled i doktor vam kaže

da imate dijabetes, i da ćete izgubiti sve nožne prste, i prste na rukama, i jezik i očne jabučice. To ne bi bilo tako loše. Moglo bi biti gore. Kada kažete sebi "Svest," "je jedina moć," ne mislite time da se ovo neće desiti vama. Ništa slično. Nemate nikakvo rasuđivanje iza toga. Nema želja ili potreba. Želim da ovo bude potpuno jasno. Izgovarate tu izjavu u tišini i ne pokušavate da dobijete bolji nalaz od doktora. Ne pokušavate ništa da promenite. Ne pokušavate ništa da uradite. Jednostavno izgovarate tu izjavu "Svest je jedina moć." I to možete raditi iznova i iznova, koliko god puta želite, tokom dana. Čak i ako se ništa ne dešava, možete ovo reći. Ne žudite ni za čim. Ne tražite ništa. Ne očekujte da će se bilo šta desiti. Ne verujte da će vam se stil života promeniti, ili da ćete postati oslobođeni. Jednostavno izgovorite tu izjavu. Dakle, kada vam je doktor rekao da imate dijabetes, izgovorite tu izjavu, nasmejte se, i ne razmišljajte o tome šta vam je doktor rekao, bilo da je istinito ili ne, ispravno ili pogrešno, lažno ili ne lažno. Držite svu svoju energiju na toj izjavi "Svest je jedina moć." Sve će se samo pobrinuti za sebe. Bićete oduševljeni rezultatima. Ovo možete praktikovati bilo kada, bilo gde, jer to radite samom sebi. Gledate TV i vidite grozne situacije na vestima, recite sebi "Svest je jedina moć." Ne pokušavate ništa da promenite. Ne pokušavate ništa da uradite. Samo potvrđujete istinu i istina će vas osloboditi. Slobodno postavite pitanja o ovome.

S: Roberte, umesto reči svest, ono što mi pada na pamet je ekvivalent "Ja jesam je jedina moć." Da li bi to bilo odgovarajuće?

R: Ako vam deluje, dobro je. (S: Druga stvar je, kada kažem "Ja jesam je jedina moć," da li bih ušao u samoistraživanje "Ko sam ja?") Ne, ne nužno. Držite se toga. Ako ste skloni da praktikujete samoistraživanje, možete, ali sam mislio na korišćenje ove metode kada ste suočeni sa životnim nedaćama.

S: Da li je isto reći "Svest jedino jeste. Sve ostalo je iluzija?"

R: Ne činite to predugačkim. Možete to reći. Samo recite "Svest jedino jeste." (S: "Svest jedino jeste" nije duže od "Svest je jedina moć.") Ali nemojte reći "Sve ostalo je iluzija." (S: Pa, to nije neophodan komentar. Podseća vas na stanje stvari.) Upravo tako. Možete to reći, da, ako vam je to smisleno. Ali ovo je kao municija koju koristimo u svakodnevnom iskustvu, u svakodnevnom životu. Jer opet, mnogi od nas moraju da se suočavaju sa svetom dan za danom, za danom, za danom. I možda smo u situacijama sa kojima nismo zadovoljni, ili na poslu koji ne volimo, ili se nešto dešava u našim životima što nas izgleda uznemirava. Ako budete koristili ovu metodu i samo nastavili potvrđivati "Svest je jedina moć," i ostavite je na miru, bićete iznenađeni šta će se desiti.

S: Šta tačno mislite kada kažete nastavite potvrđivati "ali ostavite je na miru?"

R: Mislim, kada je potvrdite, ne pokušavajte da je raščlanite, ili da se pitate šta znači, ili kuda idete sa njom. (S: Recite je nekoliko puta, samo ne mislite o njoj?) Upravo tako. Samo je recite sebi. To je nalik onom iskustvu koje sam imao kao dete, koje sam Robert Adams Satsangsi: Sabrana dela

nekome pričao. Kada sam želeo nešto, obično sam govorio "Bože, Bože, Bože," tri puta, i nekako bi se pojavilo. Nikada nisam shvatio šta sam uradio, ali kada sam rekao "Bože, Bože, Bože," tri puta, nikada nisam definisao šta želim, šta zaista radim. Moj um je bio samo usredsređen na ono što sam rekao. Drugim rečima, nekako sam se predao rečima "Bože, Bože, Bože," i sećam se da nikada zaista nisam ulazio u ono što zaista želim. Mislim da sam vam ispričao priču o violini. Jesam li vam to ispričao? (S: Da.) To je u jednom od transkripata, da. Hteo sam da sviram violinu i moja mama je mislila da je to gubljenje vremena. Nije mislila da mogu. Bila je u pravu. Ali ja sam hteo violinu u svakom slučaju. Tako sam otišao na spavanje. Zaboravio sam na violinu donekle. I rekao sam "Bože, Bože, Bože." Zaspao sam govoreći "Bože, Bože, Bože," tri puta u nizu. I sledećeg dana je došao moj ujak koga nisam video godinama i doneo mi violinu. Naravno, uništio sam je. Pošto sam se igrao sa njom jedan dan, dosadila mi je, polomio sam je. Tako pretpostavljam, iz iskustva, nešto se dešava kada izgovorite takvu izjavu bez ikakve želje ili motivacije. Samo da biste izgovorili izjavu. Ima više u životu nego što se na prvi pogled vidi. Mnogi ljudi u Advaita Vedanti smatraju da jedino kada postanu oslobođeni mogu iskusiti potpunu sreću i radost. Razlog zašto možete osetiti viši smisao sreće pre nego što se to desi jeste činjenica da ste već oslobođeni, a ne znate to. Kada vam kažem da izgovorite tu izjavu, izgovarate je u lice oslobođenja. Ne donosite ništa sebi izdaleka. Ne uzrokujete da se bilo šta desi, tajne sile koje silaze s neba, ili nešto što izlazi iz vas, i čini da vam se desi nešto dobro. Govorite kao oslobođena osoba. Vaša priroda je mokša, oslobođenje. Vi ste to od početka. U suprotnom, kada kažete "Svest je jedina moć," biće ništa. Biće mrtvo. Ništa se ne bi nikada desilo da već niste oslobođeni. Razlog zašto se nešto dešava jeste zato što radite iz stanovišta svesti. Vi ste već to. Ali mislite da ste ljudski. Stoga, ono što pokušavam da vam pokažem jeste da čak i ako verujete da ste nekako ljudski, izgovaranjem te izjave možete izgubiti dobar deo svoje ljudskosti i podići se na višu ravan. Opet, veoma je paradoksalno jer u jednom dahu kažem "Ne možete postati oslobođeni radeći bilo šta," a u sledećem dahu vam govorim da koristite ovu metodu i da se podižete. Ali to je zaista ista stvar. Vi ste već taj jedan i nema drugih. Vi ste taj jedan, upravo sada. Taj jedan je sveprožimajući, sveznajući, svemoćni. Taj jedan ste vi.

S: Roberte, ako mislim da bi nešto trebalo da bude drugačije nego što jeste, to unosi element vremena. A samo vreme nije stvarno. Da li je to tačno?

R: Samim mišljenjem da bi nešto trebalo da bude drugačije činite grešku. Kada kažete "Svest je jedina moć," ne pokušavate ništa da promenite. Ne pokušavate ništa da uradite. Samo počivate u toj izjavi. Ipak, sve će izgledati da se menja. Stvari će se desiti same od sebe.

S: Roberte, da li je ovo način na koji ovo može da funkcioniše sa Advaita Vedanta izrekom "Ja sam Brahman," ili "Ti si to?"

R: Da, to je isto kada kažete "Ja sam Brahman, ja sam Šiva," to je ista stvar. Ali mnogo puta za zapadnjake, kada kažete "Ja sam Brahman," govorite "Ja sam Bog." Stoga, kada imate problem i kažete "Ja sam Bog," ne verujete u to, jer ste uključeni u problem. (S: To je bogohuljenje iz hrišćanske pozicije, koja je naša kultura.) Naravno. Ali čak i iz naše pozicije, bili smo toliko isprani mozgom da neki od nas, kada kažemo "Ja sam Bog," mislimo da činimo smrtni greh. I kada nam problem gleda u lice, kada neki od nas kažu "Ja sam Bog," ne verujemo u to, jer kažemo sebi "Kako mogu biti Bog i imati ovaj problem?" Ali kada kažete "Svest je jedina moć," izostavljate sebe iz toga. I to vam je uverljivije jer je ja izostavljeno, a ipak govorite istu stvar. Izvodite trikove svom umu. To je sve što radite. Svest je ja, svest je Bog. Ne govorite "Ja sam

Bog," jer nećete verovati sebi. Ipak, kada kažete "Svest je jedina moć," šta ja imam sa svešću? Ništa. Ipak, same reči su veoma moćne. One će postići sve sa svakim.

S: Ako kažete "Svest jedino jeste," to mora da uključuje vas. (R: Da.) Nema načina da se to zaobiđe. Ali ne govorite "Ja sam Bog." (R: Ne.) Ili "Ja sam svest." Ako kažete "Svest jedino jeste," to uključuje vas kao i sve ostalo.

R: To je ista stvar kao reći "Ja sam Bog." (S: Ne, nije ista stvar jer vi zaista ne…) To je vrlo suptilan način da se kaže "Ja sam Bog," ali zapravo znači istu stvar. (S: Implicira se.) Da. (S: Implicira se bez izgovaranja.) I tako zavaravate um. Um će to prihvatiti.

S: Ali kažu "Budite mirni i znajte da sam ja Bog." Ali moramo imati tišinu pre nego što to možemo reći.

R: Verujem da pod tim misle, govore umu "Budi miran. Budi miran i znaj da jesam. Ja sam Bog." (S: Ako je um potpuno miran, da li će se to znanje automatski pojaviti?) Kada je um potpuno miran, tada Bog jeste. (S: To je sve što postoji?) To je sve. Nema ničeg drugog. (S: Ali nema nikoga tamo da to zna.) Znalac je prevaziđen.

S: Kada se nešto dobro desi osobi, dobro ili loše, kažemo da je to njegova ili njena karma. Ali činjenica je da oni nisu individue. Tako se može reći da je karma, ali ne njegova karma ili njena karma. Da li je to tačno?

R: Sve dok verujete u karmu, karma će vas uvek hvatati i okretati u svim pravcima. Ali kada se upitate "Za koga postoji karma?" i shvatite da je samo za lično ja, tada više nema karme. Sve dok verujete da ste telo, onda karma postoji i za vas, jer karma postoji samo za telo. Karma ne postoji za Sopstvo. Karma postoji samo za telo i um. I kada su telo i um potpuno transformisani, gde je karma? Nestala je. Nikada nije ni bila. (kraj) [TOC] Robert Adams Satsangsi: Sabrana dela

Tišina Srca 10. novembar 1991.

Robert: Dobar dan. Lepo je biti ponovo sa vama ovog divnog nedeljnog popodneva. Nema ništa drugo da radite, pa možete i doći ovde, izaći iz vetra, doći u prelepu atmosferu, uživati u drveću, pogledu, smogu. Lepo je biti ponovo sa vama. Dobrodošli ste svim mojim srcem. Uvek se pitajte "Zašto sam ovde?" Uvek je dobro pitati se ovo. Ne mislim zašto ste u univerzumu? Zašto ste ovde u ovoj sobi, na ovom času, na satsangu? Šta želite? Šta tražite? Zapamtite, ako tražite bilo šta, ovde ste iz pogrešnog razloga, jer nema ničega što bih vam mogao dati, zaista, što već nemate. Apsolutno ništa ne mogu učiniti za vas. Jer ja nisam činilac. Niste ni vi. Vi ste već ispunjeni. Sve što imam je vaše. Apsolutno vam ništa ne nedostaje. Vi ste duh. Niste telo koje izgleda da je telo. Vi ste duh, nešto potpuno drugačije od onoga što ikada možete zamisliti. Kako vidite sebe? Šta mislite da ste kada mislite o sebi? Da li mislite da ste zaseban entitet, koji teži, bori se za postojanje, pokušava da postane prosvetljen? To je velika greška. Sve što ikada možete zamisliti da želite da budete, vi već jeste. Vi ste neprolazno Sopstvo koje je uvek bilo, koje ćete uvek biti, izvan rođenja, izvan smrti, izvan iskustava, izvan sumnji, izvan mišljenja, izvan svega kroz šta vaše telo prolazi. Kakve god misli vaš um mislio, vi ste izvan toga. Vi ste tišina, tišina srca. Spoznajte sebe. Kad god mislite o sebi, mislite o sebi kao o Sopstvu. Ne kao misao-ja, ne kao ličnom sopstvu, već kao vrhunskoj energiji, sat-čit-ananda, nirvani. Vi ste to. Ako zaista verujete da ste to, bili biste u potpunom miru. Ne bi postojala ni jedna stvar na ovom svetu koja bi vas ikada mogla uznemiriti. Ne biste imali sumnje. Imali biste čistu sreću, potpunu radost. Ne bi bilo razlike kroz šta vaše telo prolazi, ili kakve misli dolaze u vaš um, ili šta ljudi rade ili ne rade, ko je u pravu, ko nije, ko je prosvetljen, ko nije. Nikada ne biste mislili takve stvari. Kada mislite da ste ljudski, imate dualnost sa kojom se morate nositi, ispravno i pogrešno, zdravlje ili bolest, bogatstvo ili siromaštvo, sreća ili tuga, i sve ostalo. Ali kada ste prevazišli ovo, vidite sebe u potpuno drugom svetlu. Vidite sebe kao svetlost, svetlost koja sija u tami. Večni sjaj koji nikada ne može umanjiti. Sveprisutnost, sveprožimajuće. Vi ste taj jedan. Uvek ste bili taj jedan. Vi ste

Nisi ono što misliš da jesi kada si tužan, kada si ljut, kada si uznemiren. To je laž. Postoji nešto u tebi što zna istinu. To je istina. Ti si to. Prošlog četvrtka sam vam skrenuo pažnju da bih želeo da mogu da podelim sa vama stvari koje osećam, ali one su bile neizrecive. Ne postoje reči da se opišu ove stvari. Ne postoji jezik koji može pokušati da opiše stvarnosti, čistu svesnost. Nema reči. Primio sam telefonske pozive od nekih od vas, i rekli su "Roberte, možeš mi reći kako se osećaš, možeš to podeliti sa mnom." Nekoliko ljudi me pitalo ovo. Pokušao sam da objasnim, da sam mogao da podelim rečima, učinio bih to. Ali to nije važno. Ono što je vama važno je kako se vi osećate? Nije bitno šta se dešava unutar mene. Ako razumete ko ste, onda razumete šta se dešava unutar mene. Ne trošite svoje vreme pokušavajući da odredite šta učitelji osećaju ili odakle dolaze. Umesto toga pokušajte da odredite odakle vi dolazite i ko je taj koji misli? Ko je taj koji ima problem koji ne može da reši? Ko je taj koji veruje da želi da postane prosvetljen? Saznajte. Shvatite istinu o sebi. Idite dublje u sebe. Prestanite da mislite o svetu i svojim problemima, ili bilo čemu što se dešava u vašem životu. To će se rešiti samo kada počnete da shvatate da ste čista inteligencija. Vaš takozvani lični život će se uvek sam rešiti, uvek će se pobrinuti sam za sebe. Moć je u vama. Ništa ne nedostaje. Nikada se ne poredite ni sa kim drugim. Pogledajte sebe svojim unutrašnjim okom. Pomislite koliko godina ste prošli kroz život verujući da ste telo, um, ego, situacije kroz koje ste prošli, agonije, ekstaze, dualnosti. Počinjete da uviđate da sve te stvari pripadaju I-misli, ličnom sopstvu, koje niste zaista vi. Vi ste potpuna sloboda, koja nema apsolutno nikakve veze sa ličnim sopstvom. Jednostavno morate da se zapitate "Ko je ovo lično sopstvo? Odakle je došlo? Kako je nastalo? Kako me je obuzelo i nateralo da verujem da sam ljudsko biće? Zbog čega osećam da sam rođen i da moram da umrem? Šta je ovo lično sopstvo? Odakle je došlo?" I dok pratite lično sopstvo, I-misao, počećete da uviđate da nikada nije postojalo. Nikada nije rođeno. To je apsolutno ništavilo. I postaćete blistavo srećni, puni ljubavi, puni mira. Neki ljudi me i dalje pitaju "Kada kažeš da osećaš ljubav, šta misliš pod tim?" Ljubav koju osećam je potpuno bezuslovna. To je razlog zašto mogu da vas volim bez obzira šta radite, bez obzira kako se ponašate, bez obzira odakle dolazite, bez obzira šta se dešava. Mogu da vas volim jer volim sebe. I postoji samo jedno Sopstvo. Dakle, Sopstvo koje volim ste vi. Nije odvojeno. Ako bih vas voleo kao odvojeni entitet, imao bih problem, jer bi mi odvojenost pokazivala različite faze vašeg života. Ali to ne mogu. Mogu samo da volim, jer je Sopstvo ljubav. To nije lična ljubav. Ona je sveprožimajuća. Dakle, kao što sam ja oličenje ljubavi, i vi ste u toj ljubavi. Postoji samo jedna ljubav i ta ljubav je svest, i vi ste to. Ljudi me pitaju kada vidim mir, šta mislim pod tim? Ne moram da vidim mir tamo gde je mirno. Osećam i vidim mir u svakoj situaciji. Šta god da se čini da se dešava, tu je mir. Baš kao što je u centru uragana miran krug, potpuna tišina u centru uragana. Isto važi i za centar tornada, u ciklonu. Postoji centar mira. Svi smo mi taj centar. Pravi mir ste vi. Previranja, haos koji se pojavljuje u ovom svetu, nisu istina. To nije stvarnost. To je nešto što dolazi i odlazi. I to će proći. Ali vaš centar je Bog, svest, apsolutna stvarnost, Brahman. To su sve sinonimi. To je mir koji postoji. Razlog iza ovoga je da je sve što se pojavljuje slika, slika koja se pojavljuje na stvarnosti života. Postoji stvarnost, svest, i sve životne promene koje se neprestano dešavaju su nadograđene na ovu svest, poput table. Slike se crtaju na tabli. To nikada ne utiče na tablu. One se brišu. Nove slike se crtaju. Nove slike nikada ne utiču na tablu. Ništa ne utiče na tablu. Tabla ostaje ista bez obzira da li odlučite da nacrtate vatru, uragan, ubistvo, glad, smrt, ili šta god odlučite da nacrtate. Celovitost, zdravlje, mir, rođenje, bilo šta. Sve su to varalice. Tabla se nikada ne menja. Uvek mislite o sebi kao o tabli. I sve stvari koje se dešavaju u ovom svetu, pokušajte da ih osetite kao slike na tabli, koje se menjaju, neprestano menjaju. Ovo će vam pomoći. Pomoći će vam da shvatite da niste uslovljavanje koje se dešava u vašem umu. Niste ono što vam vaše oči pokazuju u ovom svetu. Niste osećaji koje osećate. Niste stvari koje čujete, stvari koje okusite. To su sve slike. Vi ste potpuno apsolutna sloboda, potpuni sklad i radost. Ovo je vaša istinska priroda. Ostanite u ovoj istini i postanite slobodni. (end) [TOC]

Robert: Dobro veče. Dobro je ponovo biti sa vama. Dobrodošli ste iz sveg srca. Uvek zapamtite da je ovo satsang. To nije predavanje, niti propoved, niti govor. To nije Robert koji govori grupi učenika, ili studenata, ili kako god želite da se nazovete. To je svest koja govori svesti. I pošto postoji samo jedna svest, vi zapravo govorite ono što ja govorim. Osećate ono što ja osećam. Postoji samo jedinstvo, apsolutna stvarnost, i vi ste to. Pokušajte da zapamtite ovo. Postoji svest. Ono što mislite da jeste, muško ili žensko, kako god da vam je ime, zaboravite na to na neko vreme. Mislite o sebi kao o sveprisutnosti, sveprožimajućem. Ne preispitujte to. Ne analizirajte to. Samo dozvolite da preuzme, prisustvo, moć. Počinje u vašem srcu i počinje da se širi kroz vaše telo, obuhvatajući vaše telo. Vaše telo se stapa sa tim i nastavlja da se širi sve dok svi mi u ovoj sobi ne postanemo to. Više nismo ljudska bića. Postali smo to. Nastavlja da se širi i širi sve dok ceo svet ne postane to. Nastavlja da se širi, širi, sve dok sve galaksije, planete, zvezde i solarni sistemi ne postanu to. Nastavlja da se širi, širi sve dok ceo univerzum ne postane to. Više ne postoji ništa što je odvojeno od toga. Sve je to. Možemo to nazvati svešću, Sopstvom, apsolutnom stvarnošću. To je to. Ovo je vaša prava priroda. Šta osećate? Pokušajte da se oslobodite svih svojih emocija, svojih unapred stvorenih ideja, svih svojih dogmatskih uverenja, svega o svom telu ili o drugima. Dozvolite svom umu da ostane prazan. Osetite da sam ja to, čista svesnost. Uvek sam bio to. Nikada nije bilo vremena kada nisam bio to. Pojava tela me više ne može prevariti. Svet i sve njegove manifestacije me više ne mogu prevariti. Univerzum sa svojim planetama, galaksijama i solarnim sistemima me više ne može prevariti. Mogu da vidim kroz ove stvari do izvora. Mogu da osetim izvor jer sam ja izvor. Uvek sam bio izvor. Nikada nije bilo vremena kada nisam bio. Što se tiče misli, one ne postoje. One me više ne mogu uznemiravati niti činiti moj život bednim. Što se tiče drugih, nema drugih. Postoji samo izvor. Više ne mogu biti prevaren. Ne postoji ništa što se ikada dogodilo u mom životu što me može povrediti. Praštam svima i svemu, a posebno sebi. Ja sam moć, i prisustvo, i slava. Ako sam ja to, onda su to i svi drugi, onda je to i sve ostalo. Sve je dobro.

Kada napravite pravu sliku o sebi, kada pogledate sebe, kada ustanete ujutro i na neki način postanete svedok svih svojih akcija, primetićete da se okrećete oko tri reči, ja, mene i moje. Obično ne postoji trenutak u vašem materijalnom životu kada ne koristite ove reči. Kada biste svaki put kada kažete ja bili svesni šta ja zaista znači, to bi bila druga priča. Ali nažalost ne koristimo ja na taj način. Kada se referišemo na ja, govorimo o telu. Kažemo "Osećam se divno, osećam se bolesno, srećan sam, tužan sam, osećam ovo, osećam ono." Takođe kažemo "Ovo je moje, ovo pripada meni, niko drugi ne može to imati. To je samo moje." Mene, mene, moje, moje, ja, ja. Uvek smo zaokupljeni tim trima rečima, zar ne? I to je ono što nas održava ljudima. To je ono što nas zadržava od realizacije. Te tri reči. Bilo bi teško govoriti bez tih reči, jer umesto da kažete "Osećam se dobro," morali biste da kažete "Osećam dobro." Umesto da kažete "Osećam se bolesno," morali biste da kažete "Osećam bolesno." Umesto da kažete "Osećam se depresivno," morali biste da kažete "Osećam depresivno." Umesto da kažete "Ovo je moje," rekli biste "Ovo je." Umesto da kažete "Ja sam ljut," rekli biste "Ljut." To bi zvučalo smešno, ali istovremeno bi vas navelo da shvatite da niste to ja. Niste um. Odmah ćete se uhvatiti i shvatiti, kada kažete ja morate biti veoma pažljivi šta kažete nakon toga. Jer ja nikada ne može biti bolesno. Ja nikada ne može znati ništa nesrećno ili srećno, dobro ili loše, bogato ili siromašno. Ja je iznad svih tih stvari. Ja je svest. Ja je Bog. Ja je čista svesnost. Zamislite, ako hoćete, da ste svaki put kada ste rekli ja zaista shvatili šta vam ovo ja znači. Više ne govorite o malom ja, telesnom ja, ja koje ne postoji. Govorite o Bogu. Kad god kažete ja, govorite o Bogu. Stoga, ako kažete "Ja sam bolestan," to je bogohuljenje. Kako Bog može biti bolestan? Ako kažete "Ja sam nesrećan," ista stvar. Kako ova stvar zvana Bog može biti nesrećna? Čak i ako kažete "Ja sam srećan," kako Bog može biti srećan prema ljudskim standardima? Kako počnete da shvatate šta ovo ja zaista znači, automatski ćete biti podignuti na više stanje svesti. Samo neprestanim shvatanjem šta ja zaista znači. Ipak, ovo morate raditi svakog dana. Morate se hvatati svakog trenutka. Pomislite koliko puta danas ste koristili izraz ja, i šta ste rekli nakon toga. Pomislite koliko puta danas ste rekli

reč mene i "moje," kao da ste pojedinac, kao da bilo šta može pripadati vama lično, kao da zaista bilo šta posedujete, i morate to zaštititi i brinuti se o tome, kao da je vaše. Sve pripada Bogu. Sve je Bog. Istina je da izgledate da to koristite, ali ni na sekundu ne verujte da to pripada vama. Zbog toga, kada ljudi shvate ovu istinu, tako im je lako da dele, ali kada neko veruje da su telo, onda moraju da gomilaju, i drže se nečega, i bore se za svoje postojanje i brane svoja prava. Je li čudo što se ne budite? Kako se možete probuditi kada se borite za svoja prava kao ljudsko telo, kada pokušavate da zaštitite stvari za koje mislite da su vaše? Ovo je maja, potpuna maja, uverenje da nešto posedujete, da ste nešto. Sve je iluzija. Postoji samo Bog. Postoji samo svest. Sve ostalo je pojava. Uživajte u svetu ako možete, ali ne dozvolite da vam svet bude Učitelj. Ne dozvolite da vam svet govori kakve su stvari. Ne dozvolite da vas vesti, ili novine, ili način sveta zbune i smetu, i učine tužnim, ili ljutim, ili uznemire. Na kraju krajeva, to je isto kao gledanje filma. Gledate film i vidite razne podle stvari koje se dešavaju. Ali onda se uhvatite i kažete "To je samo film. To nije istina." I tako je sa životom. Posmatrate sve što se dešava u životu. Gledate, posmatrate, vidite, ali nikada ne reagujete. Nikada niste za ili protiv. Razumete i to vas čini slobodnim. Ono što nazivamo majom je veoma moćno i tako se i pojavljuje. Grabi vas u svoje kandže i tera vas da verujete da se stvari dešavaju u ovom svetu, i tera vas da verujete da se stvari kreću, menjaju. To je slika koju vam pokazuje. Veoma je malo ljudi koji mogu proći kroz dan a da ne budu pogođeni majom. Razmislite o sebi. Samo danas. Kako ste bili pogođeni majom, verujući nešto o svom telu, ili o nekome drugom, ili o situaciji u svom životu, ili o svetu, ili o univerzumu, i osećajući to? To je maja. Evo primera. Ispričao sam ovu priču ranije. Jednog dana Buddha i njegov glavni učenik, Nerada, šetali su seoskim putem. Buddha je raspravljao o maji. Objasnio je da drveće, reka, planine, lepota, sve bube i komarci, životinje, sve je to maja. I Nerada reče "Ali Učitelju, kako ovo može biti? Zvuči gotovo nemoguće. Mogu uhvatiti drvo. Mogu uhvatiti tvoju ruku. Ujeo me komarac. Osećam to. Ima kvrga na mojoj ruci. Kako sve ovo može biti iluzija? Ne razumem." I Buddha reče "Žedan sam. Idi mi donesi čašu vode." U blizini je bio grad, pa je Nerada otišao u grad i pokucao na vrata prve kuće koju je video. Starija žena je otvorila vrata. Reče "Šta želiš?" Nerada reče "Moj Učitelj bi želeo čašu vode." Pogledala ga je i videla da je zgodan, dobro građen, zdrav, i reče "Uđi." Ušao je u njenu kuću i tu je sedela prelepa dama na stolici. Žena reče "Ovo je moja ćerka. Zar nije prelepa?" Nerada je bio zapanjen njenom lepotom. Reče "Ona je najlepša devojka koju sam ikada video." Starija žena reče "Kako bi voleo da se oženiš njome?" i Nerada reče "Zašto da ne?" Tako se oženio devojkom. Imali su veliko venčanje i svi ljudi iz sela su došli. Sledećeg dana je dobio posao. Po zanimanju je bio grnčar i pravio je prelepe lonce od gline. Time se bavio za život. Posle prve godine dobili su dete i mogao je da priušti prelepu kuću. Imao je otplatu hipoteke, morao je da plaća porez, pa je morao da radi više i zaposli ljude da mu pomažu. Imao je zaposlene. Morao je da im plaća plate, odbija poreze, naknade za radnike, sve ostalo. Zatim, posle dve godine, još jedno dete. Bio je potpuno upleten u porodični život. Neki dani su bili dobri. Neki dani su bili loši. Još nekoliko godina je prošlo, tri godine, četiri godine, pet godina.

Jednog dana došao je veliki uragan, veoma snažan uragan, u grad. Mesto je počelo da plavi. Nerada reče "Šta ćemo da radimo?" Sav njegov nameštaj je bio uništen. Sve što je verovao da poseduje se kvasilo, potpuno uništeno. Odveo je svoju porodicu na krov. Na krovu je bila štrika za veš. Svi su se držali za štrike. Uragan je postajao sve jači, i jači, i jači. Njegova svekrva je odnešena poplavom. Nerada reče "Valjda nam ionako nije trebala. Bila je stara." Ali uragan je i dalje bio veoma snažan i njegova žena i dvoje dece su se držali. Jedno od dece je odnešeno, i Nerada je postao veoma očajan, ali se držao sa svojom ženom. Zatim je i drugo dete odnešeno. Postao je veoma uznemiren, ali je rekao sebi "Bar imam svoju ženu. Možemo imati još dece." Zatim je i njegova žena odnešena i on reče "Šta se dogodilo sa mojom porodicom? Svi su otišli. Sve za šta sam radio je nestalo. Sve za čim sam težio je nestalo. Okončaću sve, izvršiti samoubistvo." I pustio je konopac. Sledećeg trenutka se našao kako sedi pored Buddhe sa čašom vode. Pogledao je Buddhu i Buddha reče "Krajnje je vreme da mi doneseš moju vodu." Tako ga je

Nerada pogledao i reče "Sada razumem šta je maja." Ovo je baš kao mi. Postanemo toliko upleteni u svet. Mislimo da su stvari stvarne. Sve nas uznemirava. Postajemo ljuti. Postajemo uznemireni. Ali istina je da vi niste maja. Vi ste apsolutna stvarnost. Vi ste potpuna svesnost. Vi ste Sopstvo. Znajte ko ste i probudite se. Probudite se i budite slobodni. (end) [TOC]

Transcript 112 All is Well 17th November, 1991

Robert: Dobar dan. Dobro je ponovo biti sa vama. Dobrodošli ste iz sveg srca. Mogu da vas uverim da je sve dobro. Sve je izuzetno dobro. Sve je na svom mestu, radi ono što treba da radi. Ne sudite po pojavama. Ne sudite čak ni sebi. Vi ste divna osoba upravo onakvi kakvi jeste. Kada kažem "upravo onakvi kakvi jeste," mislim na vaše pravo Sopstvo, svest. Lepi ste upravo onakvi kakvi jeste, ne ono što mislite da jeste, ne ono što izgledate da jeste, ne ono što vam svet pokazuje, već upravo onakvi kakvi jeste sada. Kada ste bez misli, kada ste bez potreba, bez želja, bez prohteva, onda ste Bog. Vi ste univerzum. Vi ste božanska ljubav. Vi ste lepi. Ipak, kada počnete da razmišljate o ovim stvarima, poričete to, jer mislite o prošlosti i budućnosti umesto da ostanete centrirani u večnoj sadašnjosti. Mislite o greškama koje ste napravili u životu. Mislite o podle stvarima koje se dešavaju u ovom svetu. Mislite o svojoj budućnosti, o takozvanoj recesiji. Upleteni ste u maju. Nemojte nastaviti da razmišljate na ovaj način. Vaša prava priroda je potpuno blaženstvo, i vi ste u potpunom blaženstvu upravo sada. Apsolutno ništa ne nedostaje u vašem životu. Ali kada mislite o tome, nedostaje. Stoga, nemojte misliti. Prestanite da mislite. Kada prestanete da mislite, sve je dobro. Kada prestanete da mislite, nema grešaka. Ne brinite se o telefonu, o svom telu, o svojim poslovima, o onome što se čini da se dešava u svetu. Ove stvari će proći i nove će doći. Nikada se ne završava. Nikada ne prestaje. Misli vam nikada ne mogu doneti mir, čak i ako su dobre misli, jer dobre misli vode ka lošim mislima, a loše misli vode ka dobrim mislima. Treba da se zapitate "Kome dolaze ove misli? Ko misli? Ko je mislilac? Ja sam? Ja sam mislilac? Onda ko sam ja? Šta je izvor ja koje misli? Odakle je došlo ovo ja? Kako je nastalo? Ko ga je rodio? Kakve veze ja imam sa ja?" Probudite se. Vi ste blagodet ljudskoj rasi, blagodet svom Sopstvu, blagodet Bogu. Vi ste divna osoba upravo onakvi kakvi jeste, upravo onakvi kakvi jeste. Zanimljivo je primetiti da mnogi ljudi širom sveta počinju da bivaju privučeni Advaita Vedantom, principom nedualnosti. Više nego ikada u poslednje dve godine otprilike. Mnogi ljudi koji nikada nisu sanjali da će biti uključeni u Advaita Vedantu bivaju uključeni u Advaita Vedantu. Ono što je meni zabavno i zanimljivo je da dobrih 80% ovih ljudi postaju učitelji. Novi učitelji Advaita Vedante niču širom sveta.

Primio sam mnogo poziva tokom nedelje, i videćete zašto se smejem kada vam objasnim. Upravo jutros sam primio poziv od nekoga iz Teksasa sa kim sam se dopisivao. I rekao mi je "Roberte, pročitao sam tvoj transkript mesec dana bez prekida, kao što si rekao, i sada sam prosvetljen." Pa sam rekao "To je divno. Šta te navodi da tako misliš?" Rekao je "Prestao sam da se svađam sa svojom ženom, osećam se mirnije, i boli me briga za svet. Ali imam pitanje. Šta sada da radim?" Šta mogu reći? Mnogo je ljudi koji okolo tvrde da su prosvetljeni, više nego ikada. Meni to zaista ništa ne znači, ali je zabavno. Zanimljivo je. Pre svega, šta reč prosvetljenje znači? Ne govorim o rečničkoj definiciji. Na putu Džnane, šta prosvetljenje znači? Odgovor je da takva reč ne postoji. Niko ne postaje prosvetljen. Ne postoji telo, nema ja, nema mene, ne postoji ništa što ikada može postati prosvetljeno. Reč prosvetljenje koriste adžnani, učenici. Apsolutna stvarnost, svesnost bez izbora, sat-čit-ananda, parabrahman, to su sve reči koje ne postoje, osim za učenika, kako bi se objasnilo da postoji stanje izvan takozvane norme, stanje potpune transcendencije. I dajemo ime tome, prosvetljenje. Kada se ovo zaista dogodi ili desi u osobi, ja je potpuno uništeno, potpuno anihilirano. Mene više ne postoji. I za to biće apsolutno ne postoji niko ko je postao prosvetljen. To biće počiva u svojoj pravoj prirodi, u ništavilu, apsolutnom ništavilu. Niko ne može postati prosvetljen. Niko ne može biti oslobođen, jer vi koji mislite da možete biti oslobođeni čak ni ne postojite. Nema vas. Nema osobe. Ne postoji ljudsko biće koje je jednog dana ljudsko biće, a sledećeg dana postaje oslobođeno. Postoji samo oslobođeno Sopstvo

i vi ste to. Ne postojite vi kakvi izgledate. Pojava vas, za koju mislite da jeste, je lažna. Zbog ovoga kažem da svi vaši problemi, sve vaše gluposti sa kojima nastavljate, sve vaše brige, sve vaše strepnje, sve vaše emocije, ne postoje. Nikada nisu postojali i nikada neće postojati. Sve je to igra maje, lila. Ne postoji. Niko u ovoj sobi ne postoji. Nema vas i nema mene. Postoji samo Sopstvo. I kada sopstvo postane Sopstvo, to više nije sopstvo, jer nikada nije ni postojalo pravo Sopstvo. Ovo je razlog zašto naglašavam, prestanite da mislite. Vaše misli vas vuku dublje u maju, u iluziju. Ne mislite na prosvetljenje, ili buđenje, ili oslobođenje, ili pronalaženje učitelja koji vam može pomoći. Vi ste iznad pomoći. Niko ne može ništa da učini za vas. Zapravo se dešava sledeće. Kako počnete da shvatate da niste svoje misli, niste svoje telo, niste svoj um, niste svet, čak niste ni oslobođeni, vi ste ništa, kako počnete da razmišljate na ovaj način, šta god treba da se desi u vašoj evoluciji desiće se bez vašeg činjenja bilo čega. Ako vam je suđeno da budete sa učiteljem, bićete sa učiteljem. Ako vam je suđeno da budete sami, bićete sami, a ipak nemate apsolutno nikakve veze sa ovim stvarima. Ostanite u stanju bez misli.

Ostavite svet na miru. Ostavite ljude na miru. Ne donosite nikakve zaključke. Ne sudite nikome. Sve će se samo pobrinuti za sebe. Najgora stvar koju ikada možete učiniti je da tražite prosvetljenje, oslobođenje. To vas zadržava. Zadržava vas jer postoji sopstvo koje traži. Postoji ja koje traži. Postoji mene koje pokušava da postane nešto, a cela ideja je da uklonite nešto iz svoje svesti. Stoga je proces realizacije uklanjanje, ne dodavanje. Uklanjanje ovoga i uklanjanje onoga. Uklanjanje svih koncepata i svih unapred stvorenih ideja. Uklanjanje svih vaših misli, bez obzira kakve su misli. Dobre misli, loše misli, sve moraju otići, i ono što ostane biće ništa, ne-stvar. Vi ste to. Vi ste ta ne-stvar. Zar nije dobro biti ništa umesto verovanja da ste misli, i da ste ljudsko biće, i da imate posao koji treba ispuniti, i da imate misiju? Mnogo je duhovnih ljudi, znate, koji misle da imaju misiju. Došli su da spasu svet. Ne mogu ni sebe da spasu, a pokušavaju da spasu svet. Svet će nastaviti onako kako ide bez vaše pomoći, za ili protiv. Ostavite svet na miru. Postoji moć i postoji prisustvo, koje volim da nazivam strujom koja zna put, koja brine o svemu. Sve je to deo velike iluzije. I čak u ovoj iluziji, koja se pojavljuje pred vašim očima, postoji prisustvo i moć koja vas podiže. Podići će vas onoliko visoko koliko joj dozvolite, sve dok vas potpuno ne podigne iz vašeg tela, iz vaših misli, iz univerzuma, u potpuno novu dimenziju. Izgledaćete ljudima kao ista osoba kao i uvek, ali više nećete biti ta osoba, jer ta osoba je nestala, više ne postoji. Postali ste Brahman. Postali ste sveprožimajući. Postali ste svoje Sopstvo bez pokušaja da to učinite. Uvek morate imati zahvalnost za ono što jeste. Ne sažaljevajte sebe. Volite sebe upravo onakvi kakvi jeste. Voleći sebe upravo onakve kakvi jeste, prevazići ćete one stvari koje su se pojavile da vas nerviraju, da vas uznemiravaju, da vam uzrokuju bol. Sve će otići. Više nećete biti svesni njih. Pustite sve. Nemajte nikakvih želja. Zaronite duboko u Sopstvo. Ne reagujte na spoljni svet ili na svoje telo. Sve je dobro. (end) [TOC]

Transcript 113 Everything is Consciousness 21st November, 1991

Robert: Dobro veče. Divno je ponovo biti sa vama. Dobrodošli ste iz sveg srca. Dobro je videti vas. Dobro čuti vas. Dobro pomirisati vas. Otvorićemo večerašnju sesiju čitanjem iz Aštravakra Gite, prevedene od Tomasa Bajroma, i pročitane od Glena. (čitanje) Postoji samo jedan način da se donese mir svetu. Postoji samo jedan način da donesete mir sebi. Postoji samo jedan način da prevaziđete probleme. Postoji samo jedan način da pronađete sebe. I taj način je da shvatite da je sve svest. Šta mislim pod tim? Uzmite sve u ovoj sobi, čašu, lampe, stolice, kauč, tepih, svetlo, i vaše telo. Oni nisu stvarni. Oni su svest. Ne kažem da je svest proizvela ove stvari. Ne kažem da prvo postoji svest, i da su ove stvari proizašle iz svesti. Naprotiv, kažem da je sve što se pojavljuje da nastaje, što čujete svojim ušima, što okusite svojim ustima, što osetite svojim rukama, svest. To nije ono što izgleda da jeste. To nije dualnost. Zapamtite šta pokušavam da prenesem. Ne postoji svest i svet. Postoji samo svest i vi ste to. Paradoks, kontradikcija. Vi ste paradoks. Vi ste kontradikcija. Niste ono što izgledate da jeste. Niste ono što vidite. Ništa na ovom svetu, u ovom univerzumu, nije onako kako izgleda. Ali kako ovo može biti? Gledamo jedni

druge. Vidimo stvari ovog sveta. Osećamo bol. Osećamo tugu. Osećamo sreću. Osećamo radost. A ipak vam kažem da ove stvari ne postoje. Postoji samo svest. Ovo možete znati samo kada to iskusite, pa kažete "Ovo je dobro za tebe, Roberte, ali šta je sa mnom? Osećam svet. Lako bivam povređen. Osetljiv sam. Stvari me uznemiravaju. Vidim nečoveštvo čoveka u svetu i plačem. Primećujem sve ove podle stvari koje se dešavaju u svetu. One me čine tužnim. Kako možeš reći da ove stvari ne postoje? Kako možeš reći da postoji samo svest kada se sve ove stvari suočavaju sa mnom svakog dana?" To je upravo to. Morate biti spremni da se okrenete od svetovnih stvari. Morate biti pripremljeni da skočite u sebe, da zaronite duboko u sebe i na neki način ignorišete svet na neko vreme. Ovo ne znači da morate da se odreknete bilo čega. Znači da dok prolazite kroz svoje svakodnevne obaveze, dok radite svoj posao u ovom svetu, jednostavno morate postati svesni s vremena na vreme da je sve svest. Samo time što ste svesni ovih stvari o kojima govorim, budite se. Postajete slobodni. Samo time što ste, svesni, misleći u sebi kada ustanete ujutro

"Sve mi može izgledati stvarno, ali sve je svest. Sve je svest. Svest je prostor, čista svest bez izbora." Kako to možete naučno dokazati? Ako biste uzeli džinovski elektronski mikroskop i stavili svoje telo pod mikroskop, videli biste ogromnu količinu prostora. Videli biste atome razdvojene ogromnim prostorom. A ako biste nabavili ultra-elektronski mikroskop, koji još nije izumljen, videli biste svoje telo kao čist prostor. Ne bi bilo atoma. Jer ultra-elektronski mikroskop bi video kroz atom i videli biste prostor, totalni prostor. Taj prostor je svest. Ovo nije istina samo za vaše telo. Istina je za stolicu, zgradu, drvo, cvet, životinju. Sve je prostor. Zato često kažem: "Mi smo svi ništa." Svi mi smo ništa. Mi smo ni-šta. Mi smo ništa zamislivo. Mi smo ništa što ikada možete zamisliti. Vaša mašta seže samo do atoma. Znate za molekule. Silazite do atoma, čiste energije, ali idite dalje od toga. Idite dalje od čiste energije. Tu je apsolutno ništa. To ništa ste vi. To ništa je svest. Jednom je održavan ovakav čas. I jedan učenik je rekao: "Učitelju, ne razumem o čemu govorite. Kako sve može biti svest? Kako sve može doći iz ničega? To nema smisla." I Učitelj je pokazao na smokvu, rekao svom učeniku: "Donesi mi smokvu." Učenik je otišao i ubrao smokvu sa smokve i doneo je Učitelju. Učitelj je rekao: "Raskoli smokvu." On je učinio. "Šta vidiš?" "Seme." "Donesi mi jedno od tih semenki." Poslušao je. Dao mu je žilet i rekao: "Preseci seme." Bio je to prilično težak posao jer je seme tako malo, i zarezao se par puta, krv na sve strane. Konačno je uspeo da preseče seme. I Učitelj je rekao: "Šta sada vidiš?" "Ništa." U semenu je šupljina, apsolutno ništavilo. I Učitelj je rekao: "Iz ovog ničega nastaje čitav univerzum." I ovo je istina za sve na ovoj zemlji, i ovom svetu, i ovom univerzumu. Sve je ništa. Ne postoji apsolutno ništa što postoji. Zapamtite, ne kažem da stvari ne dolaze iz svesti. Kažem da je sve svest. Stvari ne postoje. Ljudska bića su naizgled napravljena tako da vide stvari, čuju stvari, mirišu stvari, dodiruju stvari i osećaju stvari. Zato misle da žive u materijalnom svetu, u relativnom svetu. Ipak, krajnja istina je da je sve optička iluzija, poput zmije u užetu, poput toga što je nebo plavo, poput vode u fatamorgani. Te stvari ne postoje. Vi, kakvi se pojavljujete, ne postojite. Samo razmišljanje o ovome će vas osloboditi. Za neke od vas zaista ne morate raditi ništa drugo. Samo razmotriti ovo, promišljati ovo, pokušati uvideti da je sve zapravo prostor, sve je svest, misliti o ovome i počivati, nešto počinje da se dešava sa vašim umom. Počinjete da gubite svoj um. Znam da su vam mnogi ljudi govorili da ste već izgubili um. To je kompliment. Počinjete da gubite svoj um.

Ono što obično podrazumevam pod gubljenjem uma je da promene jednu pojavu u drugu pojavu. To je kada nekoga nazovu ludim. Oni samo menjaju pojave. Vide stvari koje ne postoje. Ali kada ja govorim o gubljenju uma, mislim na pražnjenje uma, zapravo uništavanje uma, anihiliranje uma, potpuno, potpuno preobražavanje uma. Ne menjanje u nešto drugo. Čak i u religiji pokušavaju da se fokusiraju na Boga svoje religije u meditaciji, fokusiraju se na predmet. To vas ne budi. Može poboljšati vašu koncentraciju, učiniti vas malo usredsređenijim, ali vas neće probuditi. Jedino kada ćete se probuditi jeste kada je vaš um uništen. Ne sme ostati uma.

Kada je um uništen, svest se pojavljuje sama od sebe, jer ste u istini već to. Uvek ste bili to. Ali sve dok plačete nad prolivenim mlekom, dok gledate svoj život i vidite stvari koje vas uznemiravaju, stvari koje vas ljute, stvari koje vas brinu, stvari zbog kojih se sekiramo i postajemo uzbuđeni, kakav gubitak energije, kakav gubitak vremena. Ne postoji ništa na ovom svetu što je toliko važno. Sve dok verujete da je važno, nikada se nećete probuditi. Ne možete, jer ste uhvaćeni u maju. Igrate igru. Još uvek ste uvučeni u lilu. Osećate stvari. Reagujete na stvari. Raspravljate o stvarima. Debatu-jete o stvarima. Još uvek niste sigurni. Sve dok se ovako ponašate, ne možete se probuditi. Samo pomislite na stvari o kojima ste mislili danas, samo za danas, otkad ste se probudili, stvari koje su vam prolazile kroz um, postupke koje ste preduzeli, emocije koje ste imali, brige koje ste imali, osećanja tuge, ili radosti, ili bilo kakva osećanja. Sve je to gubitak vaše dragocene energije. To vas zadržava. To vas čini ljudskim bićem. To vas čini svetovnim. Na vama je da razumete šta govorim i da počnete da usvajate program ne-delanja u svom umu, tako što nećete reagovati. Kada se nešto dogodi u vašem umu ili u vašem svetu, vi postajete posmatrač. Postajete svedok. Ne reagujete. Trudite se da vaš um ostane centriran u sada, u trenutku. Ne razmišljate o deset minuta ranije, ni o juče, ni o prošloj nedelji, ni o prošlom mesecu, ni o prošloj godini, ni o pet godina ranije. Ne razmatrate šta vam je neko uradio pre deset godina, ili kako vam je učinjena nepravda. To su stvari koje vas zadržavaju. Ne razmišljajte o tome kuda ćete ići sledeće nedelje, ili šta morate da uradite da biste postali prosvetljeni sledećeg meseca, ili učitelja koga morate posetiti sledeće godine, ili knjige koju morate pročitati sledeće nedelje. Ne razmišljate o ovim stvarima. Sve ove stvari su deo maje. One su deo velike iluzije. One vas povlače nazad u materijalnost. Neki od vas se pitaju zašto ne napredujete dovoljno na svom duhovnom putovanju. To nije teško videti. Samo pogledajte svoj sistem verovanja. Pogledajte način na koji živite. Neki od vas se plaše da naprave promene. Želite da vaš život ostane isti sada i zauvek. Znate da je to nemoguće. Ako se plašite promene, život će doći i jednog dana vam izvući tepih ispod nogu. I moraćete da se menjate.

Sve stvari koje vas zadržavaju, vaše sigurnosno ćebe, razmislite o tome. Šta je vaše sigurnosno ćebe? Hrana? Suprotni pol, ili isti pol, šta god preferirate, ili bez seksa? Sve ove stvari vas zadržavaju. Samo biti uključen u pokret, pokušavati da ovaj svet učinite boljim mestom za život, vas zadržava. Sada će se neki od vas, novih ljudi, osećati pomalo čudno kada kažem ovako nešto, jer govorite: "Zar ne treba da pomažemo svetu?" Treba da otkrijete ko ste. Vaš prvi i glavni zadatak je da se probudite, a onda ćete videti da li želite da pomažete svetu. Kakvom svetu? Ali prvo se probudite. Što se više uključite u mirovne pokrete, ili anti-mirovne pokrete, ili ovo ili ono, sve više bivate uvučeni u materijalnost. Sve su to pohvalne stvari. Bolje je nego biti provalnik, pretpostavljam. Dakle, ako morate nešto da radite, pomažite drugim ljudima. Nema sumnje u to. Ali zapamtite istinu. "Moram da pronađem sebe", trebalo bi da kažete. Ne morate da pronalazite sebe na račun drugih. To je pogrešno. Ali budite sami koliko god možete. Shvatite da je ovo vaš život. Nije život vašeg muža. Nije život vaše žene. Nije život vaše dece. Nije život vaših rođaka. To je vaš život. Vi postojite ovde i sada. Šta radite sa njim? Kako možete dozvoliti ljudima da vas naljute? Kako možete dozvoliti ljudima da vam govore šta da radite, da donose odluke umesto vas? Svi odgovori su u vama samima. Ali morate se okrenuti ka sebi. Morate se iskreno okrenuti ka sebi, sa velikom strašću, i pronaći sebe. Svet izgleda veoma snažno. Ljudi izgledaju veoma stvarno. Neki od nas uvek izgleda da se upetljaju u razne situacije. Ipak, pogledajte svoj život i vidite zašto se upetljavate. Iskreno pogledajte sebe. Ne bojte se da vidite sebe. Vidite stvari koje radite, reči koje govorite, misli koje mislite, i videćete zašto ne napredujete dovoljno. Ako zaista želite da napredujete, odbaciti ćete sve, mentalno. Zapamtite, kada govorim o odbacivanju svega, ne mislim da date otkaz na poslu, preselite se u Indiju, prestanete da čitate knjige, prestanete da gledate TV. Zaista ne mislim na to, ako je to ono što želite da uradite. Mislim na mentalno puštanje vaših reakcija na sve što se dešava u vašem telu i svetu. Ostavite svet na miru. Ostavite ljude na miru. Ne pokušavajte da menjate ljude ili da ih navedete da vide vaše gledište. Ne postoji gledište. Svako gledište je pogrešno. Želimo da se

rešimo gledišta. Morate iskreno želeti da se probudite, i ne šalim se, probuditi se je jednostavno. Samo treba da se odreknete svega mentalno. To je sve. I razmotrite činjenicu da je sve svest. Sve. Ništa nije onako kako izgleda. To uključuje i vas. Mnogo je ljudi koji ostaju kakvi jesu i uvek govore o nečemu izvan sebe. Pokušavaju da promene svet. Pokušavaju da vide svet kao svest. Otresa ljude. Postaju ravnodušni. To nije ispravno. Počinjete od sebe. Iskreno pogledate svoje navike i vidite stvari koje radite. Ne brinite o drugim ljudima. Zapamtite, vi stvarate druge svojim umom. Svakoga ko je u vašem životu, vi ste sami stvorili. Inače odakle

dolaze? Vi ste tvorac i sve stvari u vašem životu su vaše tvorevine. Ovo ste činili nesvesno. Karmički ste privukli svakoga u svom životu ko je trenutno u vašem životu. Mislite određene misli na određeni način i privući ćete te ljude u svoj život. Ako vam je um pun zločinačkih namera, loših misli, privući ćete takve ljude u svoj život, a onda ćete reći: "To je loš svet. Ne možete nikome verovati." Ali počinje od vas. Morate iskreno pogledati stvari koje vas zadržavaju od sopstvenog ostvarenja. I morate početi marljivo raditi na sebi, sve dok ne dođe vreme kada to više ne morate da radite. U redu je za mene da sedim ovde i kažem da svet ne postoji, ništa ne postoji, ali kada izađete kroz ova vrata, svet vas udari pravo u lice. Neki od vas postanu depresivni jer možda morate sami kući. Poželite da imate vezu. Neki od vas se osećaju depresivno jer imate vezu i poželite da ste sami. Niko nije srećan. Svako misli da nešto nije u redu sa njegovim životom. Neki od vas su depresivni jer ne mogu da postignu prosvetljenje. Razmislite o tome šta radite. Razmislite o tome šta osećate. Dakle, započinjemo program. I iz mog ličnog iskustva, otkrio sam da je samo-istraživanje najbrži put do buđenja, za neke ljude. Stoga se strasno posvetite samo-istraživanju. Kao što sam ranije rekao, istina je da vas slušanje ovih reči i uviđanje da je sve svest može probuditi. Ali to je samo ako ste pripremljeni. Pod pripremljenošću mislim da ste već prevazišli sve stvari o kojima smo govorili, sve emocije i sve strahove, sve povrede i sve frustracije. Ako ste već prevazišli ove stvari, onda je to sve što morate da uradite. Sve što treba da uradite je da čujete reč i budni ste. Ali za većinu ljudi ne funkcioniše na ovaj način. Zato morate praktikovati neki oblik sadhane. Samo-istraživanje postaje veoma korisno. Jednostavno dopustite mislima da vam dolaze i nežno istražujete: "Kome dolaze ove misli? Ko misli ove misli? Ja." Sačekate i iskreno istražujete: "Ko sam ja? Šta je izvor ovog ja?" Kada kažem da morate zaroniti u sebe, tako se zaroni u sebe. Ljudi me često pitaju: "Kako se zaroni u sebe?" Tako se to radi. Istražujete: "Odakle dolazi ja?" Ja je duboko, duboko u vama. "Šta je izvor ja?" Onda će vam misli ponovo doći i ponavljate istu stvar iznova. "Kome dolaze ove misli? Dolaze meni. Ko je ovo ja? Šta je izvor mene?" Ja i mene su sinonimi. "Odakle dolazi mene?" Radite to iznova, i iznova, i iznova. Ne tražite vreme. Zaboravite na vreme. Ne brinite ni o čemu. Provodite vreme sami. Većina ljudi ne može da provodi vreme sama. Mnogi ljudi mi kažu da su dosta sami, ali ako odete u njihovu kuću, TV je uključen, radio je uključen. To je isto kao da imate ljude u kući. Kada kažem provodite vreme sami, mislim u tišini. Odvojite vreme. Sedite u stolici i posmatrajte svoje misli i počnite

da istražujete: "Kome dolaze ove misli? Dolaze meni. Ja mislim ove misli? Ko je ovo ja? Šta je izvor ja? Odakle je došlo?" Hajde da ovo vežbamo zajedno, jer su mi mnogi od vas rekli da imate mnogo uspeha kada ovo radimo zajedno. Zato se smestite udobno. Bolje je da zatvorite oči. To uklanja smetnje. Nije važno koliko ste puta ovo vežbali ranije. Kad god to radite, kao da je prvi put. Ovo bi mogao biti trenutak za vaše buđenje. Zato nikada ne treba da odustanete. Jednostavno sedite mirno. Ne pokušavajte da ne mislite, jer ako pokušate da ne mislite, imaćete misli kojih se ne možete rešiti. Bićete puni misli ako pokušate da ne mislite. Ne radite ništa, apsolutno ništa. Posmatrate kako misli dolaze. Čim misli dođu, na nežan način istražujete: "Kome dolaze ove misli? Dolaze meni. Ja ih mislim. Ko je ovo ja? Odakle je došlo? Kako je nastalo? Odakle je nastalo? Ko je ja? Ko sam ja?" Ostajete mirni. Misli ponovo dolaze. Radite istu stvar ponovo, i ponovo, i ponovo, na nežan, miran način. Hajde da to uradimo. (meditacija) (kraj) [TOC]

Sreća 1. decembar 1991.

Robert: Dobar dan. Lepo je biti ponovo sa vama. Dobrodošli na drugi bhandara društva Džnana Marga. Šta znači bhandara? Znači nahraniti. Zapravo je povezano sa hranjenjem beskućnika i siromašnih. Evo šta ćemo uraditi. Odlučite da od sada do Božića pronađete negde beskućnika. Ili ga dovedite kući na obrok ili mu dajte 10 dolara i recite: "Bog vas blagoslovio." Hoćete li to učiniti? Učenici: Da.

Robert: Prvu beskućnicu koju vidite. Ne birajte i ne odabirajte. Svako na ovoj planeti, svako ljudsko biće, radi ono što radi, iz jednog razloga – da bi postiglo sreću. Razmislite o tome. Sve što radite, sve, jeste da biste postali srećni. Ljudi se žene da bi bili srećni. Onda se razvode da bi bili srećni. Onda se ponovo žene da bi bili srećni. Onda se ponovo razvode da bi bili srećni. Sve što radite je da biste postali srećni. To je subjektivno. Svesno imamo različite svrhe. Mislimo: "Radim ovo jer želim ovo." Ali ako odete duboko u sebe, videćete da je pravi razlog biti srećan. Sve, nije važno šta je, jeste postizanje sreće. Ubica ubija jer on ili ona misli, u svom iskrivljenom umu, da će ih to učiniti srećnim, da se reše ove osobe. Plaćeni ubica ubija jer sanja o novcu koji će dobiti, tako da može trošiti i kupiti stvari koje će ga učiniti srećnim. Sve što radite jeste da biste bili srećni. Istina. Sve. Nema drugog razloga. Možda mislite da imate druge razloge, ali to je da biste bili srećni. Ulazite u duhovni život da biste pronašli sreću. Šta god da radite, to je da biste bili srećni, i možete smisliti hiljade stvari koje ste uradili u svom životu. Verujete da je to za drugu svrhu, ali ako ste zaista iskreni prema sebi, sve radite za svoju sopstvenu sreću. Čak i kada pomažete siromašnima, nekako vas to čini srećnim. Idete u školu da naučite da budete doktor, medicinska sestra, računovođa, besposličar, šta god da učite, to je za vašu sreću. Osećate da će vas to na duge staze učiniti srećnim. Ali šta ako ste nekako počeli da shvatate da je sreća koju tražite spolja zapravo vi, uzbuđenja koja dobijate u spoljašnjem svetu radeći određene stvari nisu ništa drugo do vi sami, ta sreća koju ste tražili svih ovih godina, verujući da kada završite školu, kada se oženite, nađete dobru profesiju, to će biti vaša potpuna radost, potpuna sreća, a nije. Ako počnete da shvatate, ako počnete da promišljate,

da tu sreću koju tražite, uvek ste je imali. Ne samo da ste je uvek imali, to ste vi. Vi ste sreća. Vi ste ekstremna sreća. Potpuno blaženstvo. Ne postoji ništa u spoljašnjem svetu što vas može učiniti srećnim kao što već jeste. Počinjete da promišljate ove stvari i razumete da je ovaj svet svet stalne promene. Ništa nikada ne ostaje isto. Kako vas onda svet može učiniti srećnim? Može vas učiniti srećnim na kratko, na neko vreme, ali sve stvari se moraju promeniti, kao što svi do sada znate. I sve stvari kroz koje ste prošli u ovom životu, da bi vas usrećile, promenile su se. Nije više isto. Sve se promenilo. Ipak nećete priznati ili shvatiti da je jedina istinska sreća vi sami. Možete reći sebi: "Ali nisam srećan. Osećam se van forme. Osećam se depresivno. Imam posao koji ne volim. Nešto nije u redu sa mojim životom. Treba mi više novca. Treba mi više ljubavi," i mislite da ako steknete ove stvari, to bi vas usrećilo. Istina je da ćete biti srećni neko vreme, ali kada novost izbledi, vratićete se starom depresivnom sopstvu. I nastavićete da tražite sreću u svetu sve dok ne dođe vreme kada osetite da ste vi ta sreća. Zašto ovo ne doživljavate ako to znate? Pa, to je poput luka. Morate guliti sloj, za slojem, za slojem da biste došli do srži luka. Srž je prekrivena slojevima kore. Tako izgleda da je naša sreća, svetlost koja jesmo, prekrivena neznanjem, majom, velikom iluzijom, i reagujemo na svet i na situacije umesto da se okrenemo ka unutra, pronađemo istinu da smo sreća, i bez obzira šta se dešava u ovom svetu, to nas neće uzdrmati, jer ništa ne može ometati našu sreću. Pokušavamo da promenimo uslove. Trčimo po celom svetu. Tražimo ovo, tražimo ono, uvek verujući, uvek misleći, da postoji neka sreća negde koju još nismo otkrili, i ako samo otkrijemo tu sreću, bićemo zauvek slobodni. Ipak počinjete da razumete da ne postoji ništa na ovom svetu što vas može učiniti slobodnim ili srećnim. Samo na neko vreme. Samo na kratko će vas svet učiniti srećnim. Pomislite kada ste se venčali. Kada ste se venčali bili ste tako srećni. I kako su nedelje prolazile, kako su godine prolazile, postali ste nesrećni. Čak i ako ne priznate, nije isto. Isto je sa vašim poslom. Voleli ste

svoj posao kada ste ga prvi put dobili. Mislili ste samo na najviše dobro. Ovo je najbolji posao koji sam ikada imao. Volim ga. Zauzeću ga zauvek. Posle šest meseci, godinu dana, postane vam dosadno. Stvari ne ispadnu onako kako ste mislili i počinjete da tražite novi posao, novu sreću, uvek tražeći novu sreću. Selite se, menjate gradove, menjate države, stičete nove prijatelje da biste bili srećni. Uvek tražite ovu sreću. Verovatno ste do sada pročitali da je sreća u vama, ali ipak zaboravljate. Nastavljate da tražite. Nastavljate da se borite. Nastavljate da se borite, tražeći tu sreću, tragajući za tom srećom, uvek gledajući u spoljašnji svet, uvek verujući i misleći da će vam svet nekako doneti sreću.

I nikada ne naučimo. Još uvek verujemo da ako dobijemo na lutriji bili bismo najsrećniji ljudi na zemlji, nakon što vam je dokazano da to nije istina. Kada pratite živote ljudi koji su dobili na lutriji, mnogo strašnih stvari im se dogodilo. Neki su postali alkoholičari. Neki su napustili svoje porodice. Neki su otišli u zatvor. Sve vrste čudnih stvari su se dogodile ovim ljudima. Novac, osoba, mesto ili stvar, zdravlje, bolest, siromaštvo, nedostatak i ograničenje, ove stvari apsolutno nemaju nikakve veze sa vašom srećom. Vaša prava priroda je sreća. Vi ste sreća koju ste tražili. Ali, kao što sam ranije rekao, bila je prekrivena slojevima, i slojevima slojeva, poput luka, i morate ukloniti ove slojeve neznanja, ili maje, da biste otkrili ko ste. Jednom kada otkrijete svoje istinsko Sopstvo, da ste sreća, nikada više nećete gledati u ovaj spoljašnji svet ni za šta. Zapamtite šta pokušavamo da uradimo. Ne pokušavamo da promenimo situacije. Ne pokušavamo da promenimo loše u dobro. Ne pokušavamo da sebi pribavimo dobro ljudsko postojanje. Ne postoji takva stvar. Sve ljudsko postojanje se menja. Sve će se promeniti u vašem životu. Kada dostignete istinsku sreću, kada se probudite u nju i shvatite da je to ono što zaista jeste, neće postojati ništa na ovom svetu što će vas ikada više moći uplašiti, uznemiriti, prouzrokovati vam bilo kakve probleme. Neće biti ničega što vam može bilo šta učiniti. Bićete potpuno slobodni. I razumećete da ova istinska sreća, ovo blaženstvo koje jeste, sve-prožimajuće je, sveprisutno. Stoga ćete videti da niste vi ti koji su potpuno srećni, to je Sopstvo. I gde god pogledate, videćete Sopstvo, jer Sopstvo nije ograničeno na vaše telo. Ljudi koji gledaju u svet i vide različite situacije, oni gledaju u svet i vide ono što jesu. Ali vi gledate u svet i vidite svoje Sopstvo. Vidite sreću koju ste dostigli. To apsolutno nema nikakve veze sa vašim telom, sa vašim umom, sa svetom, sa univerzumom, sa Bogom, ili bilo čim drugim. Niste odvojeni od totalne radosti, blaženstva i sreće, koja prožima ovaj univerzum. Vi ste to. Ali zapamtite šta morate da uradite? Morate ukloniti slojeve neznanja, one stvari koje vas uznemiravaju, bes, neispunjenosti, anksioznosti, stvari koje vas uzrujavaju, stvari za koje verujete da vam izazivaju patnju. Ne menjate uslov. Vi menjate sebe. Počinjete da vidite i razumete da se sve događa u vama samima. Ne postoji niko ko vam zaista može pomoći. Ne postoji stvarna osoba kojoj možete otrčati da biste promenili sebe. Morate, broj 1, doći do zaključka da vas ovaj svet i ovaj univerzum nikada ne mogu učiniti srećnim. Broj 2, morate shvatiti i videti da je sreća već u vama, vi ste to. Broj 3, morate reći sebi: "Šta sada moram da uradim da izvučem ovu sreću, da postanem otelotvorenje sreće, tako da ću se podići iznad sveta, svet me više neće moći ometati, iritirati, uznemiravati, niti mi bilo šta pokazati."

Počinjete da radite na sebi. To se zove sadhana. Započinjete duhovnu praksu. Više se ne poredite ni sa kim drugim. Više ne trčite uokolo tražeći druge učitelje. Više ne tražite rešenja za svoje probleme. Učite da postanete mirni. Kada počnete da znate da je ceo univerzum, sve, ovde samo zbog vas, kada počnete da razumete da ako vas ne bi bilo, ne bi bilo ni univerzuma... Vi ste stvorili čitav univerzum. I svaka osoba, i sve što postoji, kao što do sada znate, jeste emanacija vašeg sopstvenog uma. Sve izlazi iz vašeg uma. Stoga ono što počinjete da radite u svojoj sadhani, svojoj duhovnoj praksi, jeste da sve povučete nazad i uništite. Iz traganja otkrivate da je jedna od najvećih sadhana, jedna od najvećih tehnika, samo-istraživanje. Počinjete da shvatate da je atma-vichara najbrži put do buđenja, do buđenja u činjenicu da ste večna sreća i blaženstvo. Prvo pročitate neke knjige, pre nego što prestanete sa čitanjem, vidite neke učitelje,

pre nego što prestanete da idete učiteljima, i shvatite da postoje MUDRAci, Džnaniji, na ovom svetu koji su ovo postigli, tako da znate da nije prevara. Ne želite da započnete praksu, neku duhovnu praksu, koja vam zaista ništa ne čini i ne izaziva promenu. Stoga želite da upoznate ljude koji su postali ovo, koji su stvarno iskusili ovu totalnu sreću, ovu totalnu radost. Oni više ne gledaju u svet, ili na tržištu rada, ili bilo gde drugde za svoju sreću ili svoju sigurnost. Ovi ljudi to zaista imaju. Stoga želite da budete poput njih. Želite i vi da postanete slobodni. Želite i vi da postanete oslobođeni. I otkrivate da je samo-istraživanje, ponovo, najbrži put da se stigne tamo. Dakle, počinjete. Kako to radite? Zaboravite na svet. Više se ne poredite ni sa kim. Ne zanima vas šta bilo ko radi. Ostavljate ljude na miru, ali počinjete da preispitujete misli koje vam dolaze u um, vaš sistem verovanja. Sve što jeste, vaše koncepte, preispitujete sve, jer počinjete da razumete da su vas sve ove stvari koje ste postali učinile onim što ste danas. I kako to radite? Sednete kada možete, gde je tiho, gde nećete biti uznemiravani. Posle nekog vremena ovo možete raditi dok radite, ili dok vozite auto, ili dok radite bilo šta drugo na ovom svetu, ali za početak želite prvo da dobro uspostavite praksu, pre nego što počnete da je radite u svesnom svetu. Počinjete da posmatrate svoje misli, koje god misli vam dođu u um, nije važno koje su. Preispitujete ih tako što istražujete: "Kome dolaze ove misli?" Pokušavate da budete mirni. Ne tražite ništa. Jednostavno ste postavili pitanje na smiren, miran način. "Kome dolaze ove misli?" I odgovor uvek dolazi sam od sebe. "Ove misli dolaze meni. Ja mislim sve ove misli." Tada shvatate da sam ja taj koji misli misli. Zato istražujete: "Šta je izvor ja? Šta je izvor ja?" Ne tražite odgovor. Držite svoj um mirnim koliko god je moguće. Onda će vam doći još misli i radite istu stvar ponovo. "Kome dolaze ove misli? Ove misli dolaze meni. Ja mislim ove misli."

Kada ste depresivni, kada se osećate zanemareno, bez obzira koja osećanja vam dolaze, čak i ako osećate svetovnu sreću, jer shvatate da će se svetovna sreća na kraju promeniti, zato istražujete: "Kome dolaze ove stvari? Ko misli ove misli o svetovnoj sreći, o depresiji, o bilo čemu? Odakle dolaze ove misli? Dolaze od mene. Odakle bi drugde dolazile? Dolaze odnekud iz mene samog. Ja ih mislim. Onda ko sam ja?" što je isto kao: "Šta je izvor ja?" Postajete mirni. Više misli dolazi. Radite istu stvar iznova, i iznova i iznova. Kada osetite da vam je dosta, ustanete i nastavite svojim poslom. Otkrićete da se tokom dana osećate mirnije, osećate se opuštenije, osećate se smirenije, svet vas više ne uznemirava previše. Onda nastavljate ovu praksu neprekidno, noću i danju, dok se budite, dok odlazite na spavanje. Nikada ne prestajete. Držite svoj život jednostavnim. Samo vežbanjem ove prakse vaš život će postati jednostavan. Više se neće odnositi na sve stvari koje vidite u vestima. Neće vas uznemiravati katastrofe ili nečovečnost čoveka prema čoveku, ne zato što ne marite, već zato što ste postali oličenje mira, sreće. I nekako razumete da je svet san, poput sna. Sve što se dešava u ovom svetu je san i nema apsolutno nikakve veze sa vama. Vi ste deo stvarnosti. Vi ste stvarnost. Sve postaje kao slike na ekranu, a vi ste ekran. Vaše telo će i dalje raditi posao zbog kojeg je došlo. Otkrićete da radite šta god morate da radite u ovom svetu, ali ćete biti srećni. Kako vežbate samo-istraživanje, postajate srećniji, i srećniji, i srećniji. Kad god vas nešto zadesi, bilo dobro ili loše, počećete da vidite da je ja, lično ja, ono koje reaguje. Stoga ćete raditi na uklanjanju ličnog ja istražujući: "Kome dolazi? Šta je njegov izvor?" i postajete mirni. Postajete tihi. Možda ste u najtežim okolnostima. Možda ste uključeni u razne stvari. Vaše telo možda prolazi kroz razna iskustva, ali bićete srećni. Shvatićete da niste telo koje prolazi kroz ova iskustva. Niste um koji misli sve ove misli. Vi ste totalna sloboda, čista svesnost. Vi ste apsolutna stvarnost. Vi ste Brahman, sat-čit-ananda. Vi ste univerzum, i sve je dobro. (kraj) [TOC]

Telo i svet 12. decembar 1991.

Robert: Dobro veče. Lepo je ponovo biti sa vama u ovo divno četvrtak veče, napolju smrzava, ljudi umiru od hladnoće, ljudi imaju prehlade, gripe i svakakve čudne stvari, a ipak, evo nas. Telo je baš kao svet. Svet kao da se pojavljuje, svet kao da traje, i onda svet kao da nestaje. Vaše telo kao da se pojavljuje, vaše telo kao da traje, i onda vaše telo kao da nestaje. Ali kakve to veze ima

sa vama? Nikakve! Jer vi niste svet. Vi niste vaše telo. Vi niste činilac. Vi ne sanjate. Vi ste apsolutna stvarnost. Vi ste neusiljena čista svesnost. Vi nemate apsolutno ništa sa ovim svetom. Vi nemate apsolutno ništa sa svojim telom. Ipak, bez obzira koliko puta vam ovo govorim, vi reagujete na svet i reagujete na telo. Zar je čudo što patite, što ste u bolu, ili imate loše misli i loša osećanja, jer verujete da je svet stvaran? Prihvatate vaše telo kao stvarno. Sve dok ovo radite morate prolaziti kroz različita iskustva. Tek kada postanete svedok svih fenomena koji kao da se odvijaju, zaista možete pronaći mir i biti srećni. Sreća i mir su stvarnost vašeg života, ali nikada zaista ne možete pronaći ove stvari ili osetiti ove stvari ako reagujete na svoje telo ili na svet. Vaše telo je zaista replika ovog sveta. Svet se pojavljuje, vaše telo se pojavljuje. Svet traje, vaše telo traje. Svet nestaje, vaše telo nestaje. Nema razlike. Kada dođete do zaključka da vaše telo i svet ne postoje, više nećete imati osećanja rođenja, trajanja određenog broja godina, ili napuštanja vašeg tela. Ljudi vole da koriste terminologiju da je neko napustio svoje telo, da vi napuštate svoje telo, a uistinu, vi nemate telo koje biste napustili. Nikada nije postojalo telo koje možete jednostavno napustiti. To bi značilo da postoji dvoje vas. To bi bila dualnost, zar ne? To bi značilo da postoji telo i vi, i u određeno vreme vi napuštate svoje telo. Dakle, gde ste pre nego što napustite svoje telo? Verujete da ste u svom telu. Gde se u vašem telu nalazite? Ako vas rasporim, hoću li vas pronaći? Da li se negde skrivate u svom telu? Ovo je sve novodobna filozofija, da postoji telo koje morate dati i napustiti ga. Ali uveravam vas da nikada nije postojalo telo koje morate napustiti, i nikada nije postojao svet koji počinje i završava se. Jednostavno nema tela. Nema sveta. Kada ovo možete shvatiti, postaćete najsrećnije biće koje je ikada postojalo.

trebalo bi da kažem, postaćete najsrećnije ništa kada zaista možete osetiti i znati da nema tela. Ipak, pogledate oko sebe i vidite sva ova tela ovde. Posmatrate tela, posmatrate svet. To je razlog zašto uvek morate sebe pitati: "Ko posmatra ovo? Ko vidi ovo? Ko vidi ove grozne stvari koje se dešavaju u ovom svetu? Ko vidi bilo šta?" To je ja koje vidi. To je ja koje veruje da je telo. To je ja koje ima probleme. Počnite da razumete da vi niste to ja. Vi niste ja. Ja je samo misao. Ono nikada nije bilo vi. Ja je kao magična predstava. Ono čini da se sve pojavljuje. Ono čini sve stvarnim. Trebalo bi da kažete: "Kakve veze ja imam sa ovim ja? Ovo ja nisam ja. Ja nemam apsolutno ništa sa ovim ja." Svet je kao fatamorgana. Vaše telo je optička iluzija. Morate odvojiti sebe od svojih misli i od ja. A to možete učiniti jednostavno posmatranjem, razumevanjem, gledanjem, tačnim viđenjem, posmatranjem, gledanjem i sagledavanjem fenomena kako prolazi. Nemojte se upetljavati u situacije. Ne dozvolite sebi da osećate bilo šta na bilo koji način. Kako možete znati da li napredujete? Jednostavno po načinu na koji se osećate. Ako vas svet dotiče i osećate da postoji nešto u ovom svetu što mrzite ili volite, nešto u ovom svetu što vas uznemirava ili čini srećnim, onda znate da ne napredujete, ili ne previše. Istinska sreća, mir, ljubav, je vaša sama priroda. Ništa u ovom spoljašnjem svetu vam to ne može dati. Uvek imajte na umu da je spoljašnji svet, svet izvan, poput sna. To je sve što jeste. San i ništa više. Ipak se postavlja pitanje: "Ko sanja?" A odgovor je "Niko," jer uistinu nema nikoga ko sanja i nema sna koji se odvija, a ipak se sve ove stvari pojavljuju kao takve. Odakle su sve došle? Došle su niotkuda. Apsolutno se ništa ne dešava. Niko zaista ne sanja. Zaista nema sna koji se odvija. Cela stvar je velika šala. Vi ne postojite. Zar vam nije lepo znati da ste niko, da ne postojite? Vi niste čak ni apsolutna stvarnost. Vi niste čak ni svest. Sve su to reči. Vi niste nirvana, vi niste praznina. Vi niste nijedna od tih stvari. Šta ste vi? Postoji tišina. Vi ste tišina. Potpuna tišina. Tek kada počivate u tišini, kao da se budite. Kažem, kao da se budite jer nema koga da se probudi, i nema tišine. Šta drugo ima reći? (smeh) Zaista želim da večeras osetite kao da ste apsolutno ništavilo. Osetite kako se istapate. Ceo san se istapa. Verovanje da ste duh se istapa. Verovanje da tražite oslobođenje se istapa. Verovanje da postoji neko ko je nešto se istapa. Sve se istapa, sve vaše unapred stvorene ideje, svi vaši koncepti, sve vaše učenje, sve što ste pročitali u knjigama, sve te ideje o Džnanijima, guruima, učenicima, učiteljima, sve se istapa. Nema Robert Adams Satsangsi: Sabrana dela

ničega. I sad se ništa istapa. Zar se ne osećate dobro? Nema reči da vas opiše. Naravno, čim počnete da razmišljate o tome, pokvarite to. Um mora biti učinjen mirnim, tihim. Ne pokušavajte da analizirate ono što govorim. Čak ne razmišljajte o tome. Svaki put kada mislite, pokvarite to. Apsolutno nema o čemu razmišljati. Nema šta raspravljati. Nema šta preispitivati. Nema u šta verovati. Nema šta prihvatiti. Nema šta dati. Vi ste iznad ničega. Nikada nije bilo vremena kada ste bili nešto. Nikada nije bilo vremena kada ste bili ništa. (neko kašlje) Eno tamo ništa kašlje do smrti. (smeh) Kada se brinete o svom telu, kada se brinete o svetskim uslovima, kada pokušavate da poboljšate nešto, sve što radite je da priznajete da ste budala. Uistinu, sve su to gluposti. Sve je besmislica. Zato, zašto ne biste bili srećni? Zašto razmišljati o uslovima, situacijama? Jednostavno budite srećni. Ne pokušavajte da analizirate šta je sreća. Čak ne pokušavajte da budete srećni. Samo budite srećni. Kako postajete srećni? Tako što ne mislite. Ako morate da mislite o tome, to nije sreća. Istinska sreća nema ime. Ne postoji niko ko ikada može biti srećan, jer niko zaista ne postoji da bi bio srećan. Stoga, ako pokušavate da sebe učinite srećnim, moraćete da iskusite drugu stranu toga, a to je nesreća. Zato prestanite da verujete da želite da budete srećni. Takođe ne verujte da želite da budete nesrećni. Ne verujte ni u šta. Pogotovo ne verujte u ono što govorim. (smeh) Šta vam to govorim?

S: Sveta kravlja balega! (R: Naravno.)

S: Kajgana. (R: Kajgana? Dobro. A šta je sa tofu kajganom?) Igračka hrana.

R: Svi žele nešto. Žele da postanu nešto. Žele da postignu nešto. Žele da uklone jednu osobinu i steknu drugu osobinu. Ali pošto vi zaista ne postojite, i nikada niste postojali, cela stvar postaje ludost, jer nema koga da postane srećan, nema koga ko je nesrećan, jer nema koga ko postoji. Nema reči koje se izgovaraju. Nema govornika. Dakle, šta to slušate? Kada otkrijete šta slušate, znaćete ko ste. Najgora stvar koju ikada možete učiniti je da pokušate da promenite svoje stanje, da budete nezadovoljni načinom na koji stvari stoje. Stvari stoje onako kako treba. Ne pokušavajte da mislite o tome ili da analizirate. Stvari su tačno onakve kakve treba da budu. Kada mislite o ovome, pokvarite to. Nema grešaka. Niko nije u pravu, i niko nije u krivu. Pogledajte svet u kome kao da živite. Pogledajte ovaj svet. Pogledajte šta se dešava u ovom svetu. Lud je. Kako uopšte možete verovati u ovakav svet? Ipak, svet je uvek bio ovakav, na ovaj ili onaj način. Bilo je ljudi baš poput nas, pre petsto godina, koji su raspravljali o istim stvarima. Verovatno smo to bili mi.

Raspravljajući o tome ko je oslobođen a ko nije oslobođen. Ovo nije novo. Pre hiljadu godina, ista stvar. Bilo je ratova, bolesti, i grupa ljudi koji su sedeli kao što mi sada sedimo, raspravljajući o besmislicama. Uvek je bilo isto. Vi čak ne želite da se probudite, jer nema koga da se probudi. Ponekad vam kažem da se probudite. Kada vam ovo kažem, ponekad se može desiti nešto, da postanete nešto što ne postoji. Ako bi neko morao da se probudi, ne bi se probudio u stvarnost, jer nema stvarnosti u koju bi se probudio. To su samo reči. Budite svoje Sopstvo! Ipak nema Sopstva i nema koga da bude, pa kako možete biti svoje Sopstvo? Zašto me slušate? (učenici se smeju) Želite da budete nešto. Želite da budete oslobođeni. Želite da budete svoje Sopstvo. Želite da budete Džnani. Zašto ne želite da budete banana? Banana je isto tako dobra kao Džnani.

S: Guljenje.

R: Onda budite neoguljena banana. Svako želi da bude nešto. Shvatićete kada ste zadovoljni načinom na koji stvari stoje, baš onako kako stvari stoje, upravo sada, u bilo kom datom trenutku, to je to. Baš onako kako stvari stoje. Ne kada su stvari ovakve ili su stvari onakve. Baš onako kako stvari stoje. Nije važno gde ste, šta se dešava u vašem životu, sa kim živite u ovom trenutku, šta se dešava u ovom svetu. Kada sebi dozvolite da budete baš onakvi kakvi jeste, kada dozvolite svemu da bude baš onako kako jeste, onda ste svoje Sopstvo, jer živite u tom deliću sekunde večnosti. To je poput atoma koji eksplodira. Vi ste ono središte koje nigde ne ide, a ipak je svuda. I uvek živite u tom središtu, u toj sekundi. Nema vremena ni prostora. Postoji samo ta

sekunda, delić sekunde. Morate ovo otkriti sami. Morate ovo otkriti sami. Ne gledajte u mene. Možda sam pobegao iz ludnice, koliko vi znate. (smeh) Otkrijte sami. A to činite tako što ostajete mirni! Nikada ne možete otkriti sami čitanjem, ili meditacijom, ili raspravljanjem o svetim spisima, ili pokušajem da dokažete nešto, ili mišlju da ste shvatili. Tek kada se buka u vašoj glavi zaustavi, tek kada brbljanje prestane i odete izvan tišine. (tišina)

SU: Ne znam ni kako da govorim o tome, ali samo ću lupetati i videti da li će izaći bilo šta što ima smisla. Juče sam predavala, i moja komšinica, pored, sa kojom sam imala veoma dobre odnose, došla je do prozora i rekla "Previše glasno," i otišla sam i htela sam da razgovaram sa njom. Jednostavno nije bilo nikoga tamo za razgovor. Bila je besna, bila je ljuta, bila je kao tigar. Pričala je o zakonu, pozvaće zakon. Nemam pravo da tamo predajem, i kada sam videla da nema nikoga kome mogu dopreti, jednostavno sam se vratila. Ali ono što se desilo je... to je izazvalo takav užas u meni, takvu krivicu, da sam bila potpuno zapanjena svojom reakcijom na to. Naravno slegao bih ramenima i rekao šteta, znate, ali nisam mogla da se otresem ovoga, i kako je dan odmicao, kotrljalo se u meni, i okretalo, i okretalo, i okretalo, i vratilo me u detinjstvo gde sam uvek upadala u nevolje i uvek smišljala izgovore, i uvek se osećala krivom, i uvek se bojala kazne od Boga. I Robert Adams Satsangsi: Sabrana dela

tako se ova stvar o zločinu i kazni pojavila i samo sam živela s tim, posmatrala, ali je ušlo duboko u mene i jednostavno nisam mogla da ga kontrolišem. U stvari, probudilo me je oko četiri sata jutros i sanjala sam sudiju i ispitivanje i sve to, i potpuno sam zapanjena šta um može učiniti sa jednostavnom stvari koja zaista nema značenje. Nema ništa, znate. Beznačajno je. Ali to je uticalo na moje današnje predavanje. Nisam mogla da pustim, nisam mogla da se osetim slobodno. Morala sam da manevrišem i radim stvari o kojima inače ne bih razmišljala. Tako da ne znam odakle ovo dolazi. Ne znam šta se dešava.

R: To je zapravo dobar znak jer izlazi na površinu. Nosili ste to u sebi dugo, dugo godina i sada izlazi i odlazi. (SU: Tačno, nadam se.) Tako da će proći. Ne mislite o tome, ne usmeravajte svoj um na to, ne razmatrajte. Samo posmatrajte i gledajte kako izlazi iz vas. Izdire na površinu i izlazi iz vaših pora i iz vašeg tela i iz vašeg života. (SU: Pa, drago mi je da sam to pomenula jer sam još uvek bila uplašena zbog toga.) Da, bilo je u vama od detinjstva. (SU: Da, jeste.) A sada izlazi na površinu. Tako da će izaći i nikada vam se više neće dogoditi. (SU: Dobro, sjajno, hvala vam.)

SH: I nećete morati da idete na psihoanalizu. (smeh)

SU: Ne, imala sam i to, nije tada izašlo.

R: Kažite, "Asta la vista. Asta le wago." (SU: Oh, tako mi je drago što sam to pomenula, bilo je kao tajna koju nisam htela nikome da kažem.) Sad kad ste je podelili, nestala je. (SU: Sjajno.) Završili ste s tim zauvek.

SF: Roberte, u nedelju sam napisao pitanje da li biste komentarisali nish karma karmu, što, koliko ja razumem, karma znači rad ili delovanje, a ne sudbina, i koliko ja razumem, nish karma karma je nešto učinjeno bez ikakve motivacije. Na primer, Sri Bhagvan je proveo dosta vremena praveći štap za hodanje i polirajući ga, i kada su naišli na mladog pastira, jednostavno mu ga je dao, i to je bilo sve. I ja sam to iskusio nekoliko puta, jednostavno uraditi nešto samo zato što tu stoji da se uradi, ne zato što će proizvesti bilo kakve rezultate, i to je nekako lep osećaj. Da li razumete o čemu govorim?

R: Ono što je važnije je zašto ste na toj strani umesto na ovoj strani. Zašto sedite tamo? Obično sedite ovde. (smeh) (SF: Pa, mislio sam da probam. Vratiću se na drugu stranu sledeći put.) (smeh) To je važno. Nish karma karma nije važno. Ovo je važno. Sedite na ovoj strani umesto na ovoj strani. (smeh) (SF: Hvala vam, prihvatam.) Ne brinite o nish karmi. (SF: Ne brinem. Samo sam mislio da ćete reći nešto.) Rekao sam dovoljno. Da ste seli na ovu stranu, ne bih vas gnjavio. (smeh)

SU: Veoma je duhovit večeras. (smeje se)

SL: Roberte, šta je meditacija? Kako biste definisali meditaciju?

R: Meditacija je kada sedite i mislite o nečemu. Morate imati nešto o čemu meditirate. (SL: Da li je ponavljajuća, ili bilo šta?) Ako je ponavljajuća, to je džapa, mantra džapa, kada ponavljate mantru iznova i iznova. To je ponavljajuće. Ali kada meditirate, meditirate na plamen sveće, ili meditirate na gurua, ili cvet. Morate

imati objekat i subjekat za meditaciju. (SL: I koji je cilj?) Cilj je da postanete ono o čemu meditirate. To čini vaš um jedno-usmerenim. Čini vas tihim. Umiruje um i čini vaš um jedno-usmerenim, tako da možete misliti o objektu svoje meditacije. I to vas vodi ka višem tlu.

SL: Dakle, to je poput koraka. To je kao pokušaj da se napravi korak kako bi se razbistrio um i imao prazan um. Da zapravo ne mislite ni o čemu?

R: To će vam pomoći ako meditirate. Ali morate sebe pitati: "Ko meditira?" I shvatićete da vaše istinsko Sopstvo, šta god da je, ne mora uopšte da meditira. To je vaš ego koji želi da meditira, i želi da postane nešto, želi da umiri um, želi da učini um jedno-usmerenim. Ego želi da to radi. Zašto jednostavno ne shvatite da nema ega, nema uma, i nema koga da meditira, i budete svoje Sopstvo?

SL: Ali dok to ne postignem, mislim, ne mogući to odmah, još uvek postoje tri stvari koje preporučujete da radimo: da pregledamo transkripte i raščlanimo ih i nastavimo da ih čitamo. Druga stvar je samoistraživanje. I treća stvar je jednostavno reći "Ja jesam." Je li tako?

R: I biti svestan, posmatrati, motriti, biti svedok. (SL: Nije li to nekako kao samoistraživanje ili...?) To je vrsta samoistraživanja. Ali ništa ne govorite. Samo posmatrate. (S: U redu.) Postajete svesni. Gledate. (SL: Dakle, dok se ljutite, ili borite u saobraćaju, ili borite sa ljudima u tržnim centrima za Božić ili gde god, i posmatrate sebe kako to radite, dok to radite. Je li to nekako...?) Posmatrajte sebe kako ludite. Pitajte se: "Zašto sve ovo radim? Božić, bah, prevara!" Posmatrajte sebe. Gledajte šta radite. Istražujte: "Zašto moram sve ovo da radim? Koja je svrha svega ovoga? Ko mora sve ovo da radi?" I otkrićete da ste čista svesnost. Sve ove stvari su nepotrebne. Ipak, vaše telo će kao da ih radi, ako to morate da radite, ali vi nećete biti uključeni u to, i bićete u miru. (tišina)

SF: Još nešto o čemu sam razmišljao, ne tako davno, svami iz misije Rama Krišne u Bostonu je posetio i ispričao priču koja mi je bila nekako zanimljiva: kada se zgrada Vrhovnog suda gradila u Vašingtonu, dvadesetih godina, neko je dobio ideju da bi mogli imati portrete osnivača velikih religija ili bar ljudi po čijem su imenu religije danas poznate. I portreti su naručeni i naslikani i okačeni. I kada su muslimani krenuli, imali su portret Muhameda i naravno digli su dreku i morali su da skinu tu sliku i još uvek je u podrumu zgrade Vrhovnog suda. I palo mi je na pamet da je Muhamed rekao svom narodu da ne želi da prave njegove predstave. Verovatno je imao na umu da želi da misle o krajnjoj stvarnosti ili atmanu ili kako god se zove. Radije nego o opažaču ili sopstvu sa malim "s". I ozbiljno sumnjam da je želeo da budu fanatični na način na koji su sada i na koji su naterali da se skinu portreti. Šta mislite o tom zapažanju? Robert Adams Satsangsi: Sabrana dela

R: Pa, mislim da bi trebalo da pitate Muhameda o tome. (SF: Pa, pitaću ga kada budem imao priliku.) Jer nemam pojma šta je Muhamed mislio. Ili šta su ljudi iz Vrhovnog suda mislili. (SF: Ali i dalje mislim da sam u pravu.) Zašto ne? (SF: Zašto ne biti u pravu?) Zašto ne biti u pravu, možete misliti šta god hoćete. (SF: Naravno. Jer ne mislim da je Hrist želeo da svi Isusovi fanatici budu fanatični.) Pitanje je šta vi želite? (SF: Izvinite?) Šta vi želite? (SF: Šta ja želim?) Da. Nije bitno šta je Isus želeo ili šta je Muhamed želeo ili šta je bilo ko drugi želeo. Neka počivaju u miru. (SF: Hvala vam, pokušaću.) Pitanje je šta vi želite? Odakle vi dolazite? To je važno pitanje. (SF: Ne želim da ljudi budu fanatični. Fanatizam bilo koje vrste me čini nervoznim, možda ne bi

trebalo, ali čini.) Ostavite ljude na miru. (SF: Pokušaću.) Ne bavite se ljudima previše. (SF: U redu, pokušaću.) Budite svoje Sopstvo. Otkrijte ko ste, pa onda vidite da li vas te stvari uznemiravaju. (SF: U redu, hvala.) Naravno.

R: Meri treba prevoz u nedelju. Ako neko može da je pokupi. Njen broj telefona je tamo. Prevoz do satsanga.

SH: Tražila je da je samo pozovu i jave. Tako da sam stavio broj telefona dole. (R: Dakle, svako ko ide u tom pravcu.) Svako ko želi da pokupi slušalicu i uradi to može da je pozove.

R: Dakle, da lomimo hleb zajedno.

SH: Persijski hleb.

SU: Oh, trebalo bi da se zagreje malo.

R: Šta hoćeš, sve? (učenici se smeju) (opšti prashad razgovor dok traka završava) [TOC]

Možemo li slaviti Božić? 26. decembar 1991.

Robert: Dobro veče. (Učenici: Dobro veče, Roberte) Lepo je ponovo biti sa vama. Nadam se da ste svi lepo proslavili praznike. Ima još toga. Neko me je u utorak pitao da li je u redu slaviti Božić. (smeh) Odgovorio sam: "Mislite da vam treba moja dozvola?" Ako morate da pitate, činite kako želite. Uostalom, ko postavlja ovakvo pitanje? Morate zapamtiti da vaše telo nije vaše Sopstvo. I vaše telo je motivisano karmom. Tako da će vaše telo raditi sve što je došlo na ovu zemlju da radi. Ali to nema apsolutno nikakve veze sa vama. Nikada ne mislite: trebam li ovo ili trebam li ono. Kada ste neodlučni, zbunjujete sile koje vas vode i usmeravaju ka ispravnom delovanju, da radite stvari zbog kojih ste došli ovamo. Drugim rečima, ne morate da mislite o tome šta će se desiti sutra ili prekosutra ili dan posle. Sve će se pobrinuti samo za sebe. Ne postoji ništa u ovom univerzumu što želi da vas povredi. Morate imati veru, poverenje da će sve biti uredu. Sve mora biti uredu jer postoji samo Sopstvo, koje je izvan objašnjenja. Ipak, ono je apsolutna stvarnost, čista svesnost. Ovo je ono što zaista jeste, bog, nirvana, sve je dobro. Nikada ništa nije bilo loše i nikada ništa neće biti loše. Teško je većini ljudi ovo razumeti. Ipak, morate početi da verujete i mislite da vas je nešto postavilo na ovu zemlju zbog čega verujete da ste ljudsko biće. Da li ste ljudsko biće? Da li postoji nešto što vas je postavilo na ovu zemlju? Odakle ste došli? Ko ste? Otkrijte. Raspravljali smo o misli "ja". Misao zvana ja. I objašnjavao sam većini vas dve ili tri godine da misao "ja" niste vi. Svi vaši problemi, sve vaše strepnje, svi vaši strahovi, sve vaše depresije su vezani za misao "ja". I misao "ja" je ta koja unosi konfuziju u vaš život. Jer se identifikujete sa mišlju "ja" umesto da se identifikujete sa Sopstvom. Neki od nas još uvek ne razumeju ovo. Pitanje koje su mi postavili o ovome je: "Ako je misao 'ja' ono što su bolest, nedostatak ili ograničenje zaista, kako to da su ljudi poput Ramane Maharšija, Rama Krišne, Isusa i drugi toliko patili? Od raka, od razapinjanja na krst. Oni su bili samostvareni. Pa zašto su toliko patili? Ko mi to može reći? Ko može odgovoriti na to pitanje?

SU: Nisu patili. (SD: Samo su mislili da jesu?)

R: Na pravom ste putu. Misao "ja" sa kojom se identifikujete pati. A vaša misao "ja" vidi ove ljude kako pate. Vi ne, ali misao "ja" vidi. Da li vidite?

Sve dok verujete da ste ja, onda vidite ja u svima. Ako vidite sebe kao ljudsko biće, kao ja, koje prolazi kroz sve vrste iskustava, onda vidite i mene, Freda, Meri, svakoga na ovoj zemlji kako prolazi kroz svoja iskustva. I oni, čini se, prolaze kroz slična iskustva kao i vi. Kada se misao "ja" rastvori, kada više ne postoji za vas, nećete videti patnju. Nećete videti dobro ili loše. Kada kažem da nećete videti, mislim da nećete videti svojim duhovnim ja, ništa loše u čitavom univerzumu, videćete samo savršenstvo. Ipak, telo kao da blago vidi drugu stranu. Ono što većina ljudi vidi. Ali to je poput crteža na tabli. Oni dolaze i odlaze i nemaju značenje za vas. Stoga uvek imajte na umu da je vaša misao "ja" ta koja sagledava sve stvari u životu. Vi apsolutno nemate ništa s tim. Kada vidite osobu koja pati, činite najbolje da ublažite tu patnju.

Vaša je dužnost da pomognete. Ipak uvek treba da budete svesni da je ovo samo misao "ja". Ovo je samo nametanje na Sopstvo i nema moć, nema supstancu, nema život. Lažno je poput sna.

SH: Kako nastaje misao "ja"?

R: Misao "ja" nikada nije nastala. Čini se da je nastala, baš kao voda u fatamorgani, baš kao što je nebo plavo, kada zapravo nije plavo. Baš kao zmija u užetu.

SH: Dakle, ne dolazi od svesti koja se pogrešno identifikuje sa telom-umom.

R: Ne, ne dolazi. To je duga bajka koja ne postoji. Krajnje je jednostavno. Misao "ja" nikada nije postojala. Ne postoji ništa čega morate da se rešite i ne postoji ništa protiv čega morate da se borite. Ako bi misao "ja" zaista postojala, onda biste morali prolaziti kroz periode meditacije, periode sadhane, morali biste da radite sve vrste praksi, pokajanja da biste se oslobodili misli "ja". Ali pošto misao "ja" nikada nije postojala i ne postoji danas ili upravo sada, sve što zaista morate da uradite jeste da se probudite. Slušanjem ovih reči, dolaskom na satsang, čitanjem transkripata, jednostavno morate da se probudite. Kada govorim o mislí "ja", govorim o laži. Ali ipak, to je jedini način da objasnim situaciju kroz koju kao da prolazite.

SD: Ali Roberte, zašto je privid tako jak da su milioni ljudi obmanuti njime?

R: Zato što milioni ljudi doživljavaju maju. Prolaze kroz veliku iluziju. Koja čak ne postoji. Niko zaista ne prolazi kroz bilo šta. Kada imate nešto zaglavljeno u umu, to uvek izgleda kao stvarnost. Iz nekog razloga mi kao da smo rođeni. I prolazimo kroz iskustva i onda umiremo. Ali mi nikada nismo rođeni i ne prolazimo ni kroz kakva iskustva i nikada ne umiremo. Apsolutno se ništa ne dešava.

SG: Ako je misao "ja" poput sna? Ako je Džnani večno probuđeni, san ne može biti, to znači da je Džnani večno probuđen. San nikada nije ni postojao?

R: Nema sna. Svako je Džnani. Svako je probuđen. Ali neki od nas odbijaju da ovo priznaju. Radije bismo nastavili da sanjamo ili se igramo. Robert Adams Satsangsi: Sabrana dela

SH: Onda, ako smo svi mi svest i to je sve što smo, tačka, onda je to vrsta igre koju igramo — žmurke, izgubljeno i pronađeno? (R: Tačno.) Ponašamo se kao da smo ono što nismo?

R: Tačno, ali čak je i to lažno. (SH: Sve je pretvaranje?) Jer mi nismo čak ni ovde da bismo se pretvarali. (smeh) Uveravam vas u ovo; nema nikoga ko igra bilo kakve igre, nema nikoga ko se pretvara, apsolutno se ništa ne dešava.

SD: Pa, zašto bi postojala potreba za buđenjem ako smo svi probuđeni i jednostavno to ne znamo i...?

R: Zato što ja sedim ovde, a vi sedite tamo i vodimo raspravu o tome. (SD: Ali odakle dolazi iluzija da postoji potreba za buđenjem?) Ne dolazi niotkuda jer nikada nije postojala potreba za buđenjem.

SL: Onda smo mogli da idemo na kuglanje večeras? (smeh)

R: Naravno. I to je poenta koju sam iznosio na početku, kada me je neko pitao da li treba da slave Božić. Kakve veze ja imam s tim? Ako vam se slavi, slavite. Ako ne, nemojte.

SD: A šta je sa Božićem kao rođendanom još jednog Džnanija, zar to ne bi bilo vrednije od običnog praznika?

R: Ali, uostalom, ko doživljava ovo? Ko slavi rođendan drugog Džnanija? Postoji samo jedan. Ne postoje dva ili tri ili četiri. Nema drugih. Postoji samo jedan. Dakle, ko slavi šta? Slavimo rođendan nekoga koga zovemo Džnani. Zašto ne proslavimo svoj rođendan, kao Džnani? Pa, kažete: "Pa, nisam toliko evoluirao kao ta konkretna osoba." Zašto to kažete? Zašto verujete da niste? (SD: Zato što Džnaniji znaju da su budni, to je razlika.) To je vaša razlika. Znajte da ste

budni. Zašto želite da znate da li je neko drugi budan? Zaboravite na sve ostale. Pogledajte u sebe. Ono što vidite u sebi, videćete i u svima drugima. Vi ste taj jedan i nema drugih.

SH: To je jednostavno previše radikalno. Um ne želi da to prihvati.

R: Znate šta možete uraditi sa svojim umom, zar ne? (smeh) (SH: Ne može se reći u pristojnom društvu. Jednostavno je previše prokleto jednostavno!) To je to! To je potpuno tačno. Želimo da bude veoma komplikovano. Želimo da uđemo u različite dogme, ili želimo da uđemo u različite vrste učenja, ili želimo da čitamo knjige, ili želimo da putujemo i srećemo Učitelje. Želimo da radimo sve ove stvari kada sve što treba da uradimo je da sednemo gde jesmo i probudimo se.

SG: Dakle, Roberte, jednom kada ste shvatili ja, ja-jesam, i takođe imate spoznaju potpunog ništavila pojava, zašto bi se bilo koje pojave osim savršenstva nastavile pojavljivati?

R: Jer kada imate svoje samoostvarenje, kako ga zovete, nalazite savršenstvo i nesavršenstvo kao dve strane istog novčića. Govorimo o savršenstvu i govorimo o ljudskom savršenstvu. Svako ljudsko savršenstvo moraće da iskusi nesavršenstvo.

moramo da odemo izvan oboje. Tada smo u potpuno drugačijem realm-u. Gde nema savršenstva i nema nesavršenstva. I to je najteže shvatiti. (SG: Priroda duhovnog bića je duhovno savršenstvo, zar ne?) Šta podrazumevaš pod duhovnim savršenstvom? (SG: Ne znam, to je samo...govorimo o čistoći i nevinosti i celovitosti, duhovnoj celovitosti i da li bi se ta svest prevela u ono što bismo nazvali ljudskim savršenstvom ili ljudskom celovitošću?) Pa to je problem većine novodobnih učenja. Pokušavamo da zamenimo loše dobrim. I to je velika greška, verujem, za većinu nas. Ne želimo da zamenimo loše dobrim. Jer način na koji je ovaj univerzum izgrađen, izgrađen je na dualnosti. Univerzum izgleda funkcioniše putem dualnosti. A dualnost znači da moraš da iskusiš oboje. Stoga dok prolaziš kroz životne vrtloge, doživljavaš dobra vremena i doživljavaš loša vremena. Ako doživiš sva dobra vremena u ovom životu, samo ljudsku dobrotu, moraš da odeš na drugu planetu da bi se vratio i iskusio drugu stranu. Jedini način da se oslobodiš jeste da se rešiš svog ljudstva. Potpuno se odrekni svog ljudstva. Postani neljudski. Tek tada ćeš postati slobodan. Ali dok god pokušavaš da izlečiš bolesno telo. Dok god pokušavaš da siromašnu osobu učiniš bogatom, depresivnu osobu srećnom, to je samo na neko vreme. To će funkcionisati samo na neko vreme. Ako pogledaš Isusova učenja, Isus je izlečio mnogo ljudi, koliko je od tih ljudi ostalo izlečeno, ne znamo. Čak je i Isus rekao grešniku: "Idi i ne greši više ili će te snaći gora sudbina." Pod grehom je mislio, ne misli na način na koji si mislio, ne živi način na koji si živeo, ne veruj u ono u šta si verovao ili ćeš se vratiti onome od čega sam te izlečio. I naravno većina tih ljudi nije razumela o čemu je govorio. Tako se mnogi od tih ljudi vratili bolesti koju su imali pre. Moramo shvatiti da ne pokušavamo da poboljšamo svoje ljudstvo. Želimo da se rešimo svog ljudstva. Kada transcendentramo telo, to je potpuno nova igra. Jer telo će proći kroz ova iskustva. Zato su ljudi poput Ramana Maharshija, Rama Krishne, Isusa patili jer su se u našim očima pojavljivali da pate. Zar nisu bili samorealizovani? Zašto su onda prolazili kroz ova iskustva?

SG: Pa moje sopstveno verovanje, iz onoga što mislim, jeste da je Isus svesno izabrao raspeće samo da pokaže da nema moći na ovom svetu, uključujući smrt, koja je imala bilo kakvu moć nad njim, tačka. I da je mogao da transcendira sve jer je imao svest o jednoj moći i jednom Sopstvu. Koje je transcendiralo, kao što ste rekli, sve na ovom svetu. (R: Ali da li je izgledao da pati?) Izgledao je, došao je i izgledao je da pati, da.

R: To je istina i o nama. Privid je možda da imamo probleme. Ipak ko ima problem? Um, ego, ne ti. Nikada nisi imao problem u svom životu. Apsolutno se ništa ne dešava u tvom životu. Ali dok se poistovećuješ sa problemom kao većina ljudi i brineš se o njemu i sekiraš se oko njega i ideš kod vidovnjaka i ideš kod iscelitelja i ideš kod ove osobe i ideš kod one osobe pokušavajući da se rešiš svog problema, to je ludo, to je šala.

Jer proći ćeš kroz problem kroz koji moraš da prođeš. Čak i ako budeš izlečen od problema, biće samo na neko vreme. Jer klatno mora da se vrati. Stoga ne gubi vreme radeći sa vidovnjacima ili prolazeći kroz psihičke realm-e ili pokušavajući da budeš izlečen. Umesto toga radi na svojoj sopstvenoj transcedenciji. Radi na svojoj sopstvenoj transmutaciji. Postani potpuno slobodan od telesnog iskustva. Tada će telo raditi ono što treba da radi, ali ti ćeš biti bezbedan. Jer ti nisi telo. Ti si apsolutna stvarnost, bez napora čista svesnost. To si ti upravo sada. Kada pokušaš da misliš o tome, pokvariš to. Ako si u stanju da shvatiš upravo ovog trenutka da si čista svesnost, onda bi bio čista svesnost. Ali dozvoljavaš svom umu da misli i priča ti stvari i misli neprestano prolaze kroz tvoj um. I postaješ veoma ljudski i prolaziš kroz ljudska iskustva. Ali ljudska iskustva ne postoje. Tvoje telo, tvoj um, tvoj ego ne postoje. Svet, univerzum, Bog, ne postoje. Ti si apsolutno ništa. Znam kada kažem da si ništa to zvuči pomalo zastrašujuće za neke ljude, jer veruju da kada su ništa da su u limbu. Opet misliš o svom telu. Ništa znači bez stvari. Ti si bez stvari koje su poznate tvom umu. Ti si izvan svega što možeš da shvatiš. Zato kažem da moraš imati veru i poverenje da bi mogao da se prepustiš. Ako nemaš veru i poverenje, onda će ono što vidiš u svetu uticati na tebe. Plašićeš se da se prepustiš svim svojim iskustvima jer nemaš pojma gde ćeš biti ili šta će ti se dogoditi. Ipak nema apsolutno ničega čega se treba plašiti u čitavom ovom univerzumu ili bilo gde drugde. I ako se prepustiš bićeš potpuno slobodan, potpuno probuđen. Ovo mislim kada ti kažem, probudi se. Probudi se sada! Mislim, prepusti se svakoj konfuziji svih unapred stvorenih ideja, svih konceptualnih misli. Prepusti se svega. Ništa ti se neće dogoditi. To je teško za mnoge ljude. Pošto je Božić, pričaćemo malo o Isusu. Sećate se priče o Nikodemu. Bio je veoma bogati farisej i plašio se da sledi Isusova učenja. Išao je kod njega mnogo puta ali se plašio da sledi ta učenja jer je posedovao zemlju i posedovao je kuće i posedovao je stoku, ovce. Ali ipak je želeo ono što je Isus imao da ponudi. Jer je shvatio da stari i da će uskoro umreti. Hteo je da sazna istinu. Nije želeo da ga njegovi prijatelji i njegovi ljudi vide kako se druži sa Isusom. Pa je otišao da ga vidi jedne tamne noći i rekao je: "Učitelju, šta treba da uradim da bih video carstvo nebesko?" Što znači šta treba da uradim da bih postao samorealizovan, da bih se probudio. Ali Isus ga je poznavao i shvatio je da je u ovom životu bilo nemoguće za njega da prihvati ova učenja i postane slobodan. Pa ga je pogledao i rekao mu: "Moraš dati sve što poseduješ siromašnima i slediti mene." I to je bilo previše za njega. Kako priča kaže, otišao je i nikada se više nije vratio. Sada pogledaj svoj život, čega se plašiš da se odrekneš? Isus stvarno nije mislio da moraš sve dati siromašnima. Mislio je da mora sve da da u svom umu i postane jednostavan. Siromašna osoba ništa ne poseduje, pa obično

nema o čemu da brine osim kako da se obogati. Tako je Isus mislio da se mentalno moraš odreći svih misli i osećanja i emocija koje su te vezivale za ovaj svet i za sve tvoje posedovine. Ali Nikodem nije mogao ovo da uradi, nije mogao da se prepusti. Tako vidiš da ne moraš stvarno da se odrekneš ili da daš sve svoje posedovine. Sve se radi mentalno. Moraš mentalno da se odrekneš svega na ovom svetu. Pokušaj da se ponovo setiš dok slušaš ove stvari da nemaš apsolutno ništa sa svojim telom. Tvoje telo se odriče, ne ti. Ti nemaš čega da se odrekneš. Kako počneš da se prepuštaš svim svojim mislima i svojim osećanjima i svojim emocijama, svetskih stvari, počinješ da postižeš sreću i mir i ljubav koji nisu sa ovog sveta. Postaješ potpuno slobodan. I zapamti da će tvoje telo raditi ono zbog čega je došlo ovde, nikad ne zaboravi da je to privid. Proći ćeš kroz iskustva kroz koja moraš da prođeš. Ona apsolutno nemaju veze sa tobom. Ovo mislim kada kažem: "Prepusti se. Zaboravi na sebe. Ne misli da moraš nešto da postigneš." Kad bi samo mogao da razumeš kao ljudsko biće, sve je unapred isplanirano za tebe. Sve je unapred isplanirano za tebe kada si se rodio. Ceo tvoj život je preduslovljen, predodređen. Kad bi se samo mogao setiti ovih stvari dok prolaziš kroz svoje takozvane nedaće, probleme, situacije, sve je bilo isplanirano unapred. Tačan dan kada ćeš napustiti svoje telo već je isplaniran. Da li ćeš biti bogat ili siromašan, srećan ili tužan, bolestan ili zdrav. Sve ove stvari su isplanirane. Dakle, oko čega se brineš? Oko čega treba da se sekiraš? Za šta se boriti i čega se

plašiti? Zar ne vidiš sada da kada se upleteš u sve stvari u koje je većina ljudi upletena, ono što zapravo radiš jeste da se uvlačiš dublje u maju? Dublje u iluziju? Dublje u konfuziju?

SK: Osećam da moje učešće, moje pozitivno, radosno učešće u procesu, da imam dužnost prema tome, imam snažan osećaj toga. Da li je to iluzija?

R: Ko je to "ja" koje to ima? Kažeš: "Ja imam ovo." Šta je izvor tog "ja"? (SK: Trebalo bi da provedem svaki budni trenutak istražujući to, umesto da učestvujem?) Da. Učestvovaćeš i ako treba. Ipak nećeš imati osećaj činioca. Ako treba da učestvuješ u životu, učestvovaćeš. Ali dok provodiš vreme pitajući: "Ko sam ja?" ili "Kome dolazi ovo ja? Šta je izvor ja?" Pronaći ćeš sreću i radost baš takav kakav jesi. Ipak će tvoje telo učestvovati ako mora da učestvuje. Ali ti nećeš imati ništa sa tim.

SD: Kada kažete da niste činilac, drugim rečima, moć na koju se pozivate čini da se sve dešava kako treba, tako da mi ne radimo ništa, je li to tačno?

R: Tačno. Ne postoji apsolutno ništa nad čime imaš moć kao ego. Sve je šala. Ljutiš se, raduješ se, težiš ovome, težiš onome, misliš da nešto postižeš, misliš da imaš dužnosti da ispuniš. Imaš sve te misli koje ulaze i izlaze iz tvog uma. (SD: I čak su misli predodređene?)

Misli su predodređene, sve je predodređeno. Zato ti kažem da je jedina sloboda koju imaš da ne reaguješ na svoje misli. Pusti misli da dođu, pusti ih da odu, neka rade šta hoće. Ali ne reaguj na svoje misli. (SD: Mislio sam da su reakcije misli?) Reakcije su misli kada reaguješ, onda su deo tvojih misli. Zato kažem: "Ne reaguj." Ostavi svoje misli na miru.

SH: Svedočenje nije misao, nije čin. (R: Nije čin.) To je samo percepcija. (R: Tačno.)

SU: Roberte, ako je sve predodređeno, ko onda predodređuje?

R: Niko. Sve je predodređeno dok god veruješ da si čovek. Dok god veruješ da si telo. Ali kada odeš izvan tela, niko ništa ne predodređuje. Zato sam ranije rekao da karma ne postoji, reinkarnacija ne postoji. Ništa ne postoji. Nema nikoga ko je išta predodredio.

SX: Onda zašto radimo različite stvari. Zašto se ti budiš i zašto mi sedimo ovde pitajući se šta nam se dogodilo. Zašto je ovo različito? Ljudi su različiti?

R: Zato što si to izabrao da radiš. To je ono što radiš. Ovo je ono što želiš da radiš. Ovako se pojavljuje. Ipak u stvarnosti ne radiš ništa.

SX: Pa to nije tačno. Nisam izabrala da budem orijentalna devojka ili vi izabrali da budete zapadnjak. Ko bira da ja budem rođena kao zapadnjakinja ili istočnjakinja? Nisam to izabrala?

R: Kada veruješ u telo, onda postoji i duša. I postoji i mnogo različitih nivoa postojanja. Svi su deo zablude. Pa šta se dešava većini ljudi poput ove, pojavljuje se da si pre nego što si došla na ovu zemlju na astralnom nivou izabrala da se vratiš tamo gde si i da prođeš kroz ova iskustva. Jer veruješ da je to ono što moraš da uradiš da bi se razvila. Ali ono što ti govorim jeste da se prepustiš svem ovom razmišljanju. I da ne misliš ove stvari. Već radije pitaj sebe: "Ko sam ja? Odakle dolazi ja koje veruje u ovo? Šta je izvor verovanja?" Što je ja-misao. I kada stigneš do porekla, postaješ Sopstvo, postaješ čista svesnost, sav ovaj san će biti gotov. I neće biti astralnog nivoa, neće biti reinkarnacije, neće biti ničega.

SD: Dakle, psihički realm-ovi i astral su svi deo maje ili iluzije? (R: Svi su deo maje.) Dakle, nema potrebe baviti se psihičkim realm-ovima da bi se evolviralo? (R: Apsolutno ne!)

SG: Neka od ovih verovanja koja su dualistička... uništavate sve što se može izreći, kažete da je iluzija. (R: Nadam se.) (učenici se smeju) Zar nema neke vrednosti u tradicionalnim verovanjima, na primer, meni je ideja karme bila korisna, ali ideja... određene ideje su bile korisne i nalazim da pod vašim skalpelom ostajem bez ičega i nemam identitet sa kojim bih otišao na sledeće mesto? Tako da ostajem sa svim svojim verovanjima razbijenim ali bez magnetizma prema ovom suvom mestu koje slikate, a koje je ništa.

R: Zašto si zabrinut zbog ovoga? (SG: Zato što želim da budem van ove patnje i bola ovog postojanja koje doživljavam.) Onda se prepusti, uđi unutra, otkrij ko je to ja koje pati, ko prolazi kroz sve ovo... (SG: To su akcije koje kažete da radim?)

To su akcije koje radiš da bi postao slobodan. (SG: Akcija je u dualnosti?) Akcija je u dualnosti, moraš da radiš dualnost dok god praktikuješ praksu.

SG: Dakle, priznajete da postoje neke dualističke akcije ili misli koje imaju neku uslovnu vrednost?

R: Moraš da koristiš svoj um da uništiš svoj um, za neke ljude. Lakše je reći probudi se kada kažem probudi se i zaboravi celu stvar, ali ako želiš da budeš zbunjen, da budeš raspravljački i argumentativan... (SG: Ne želim, ali to je snažna navika.) Upravo tako, onda moraš da praktikuješ. (SG: Do tačke kada ti to dosadi.) Dok se snažna navika ne otopi, ne rastvori i ne postaneš slobodan.

SD: Takođe mislim da vaš koncept ništavila kao suvog i sumornog nije zapravo ono što Robert govori jer on samo kaže da niste stvar, ništa zamislivo ljudskom umu, ali svest je blaženstvo i sreća...

SG: To je ipak koncept, prema mom razumevanju, koje na kraju moramo da se odreknemo...

R: Sve je koncept zapravo. Ide izvan toga. Kada sedimo ovde, koristim mnogo ovih reči da bih vas naveo da razumete da postoji mesto gde je sve dobro. I nema ničega što ti treba i ništa se ne dešava i sve se odvija kako treba. Ali mi nećete verovati. Zato pričamo o svim ovim drugim stvarima. Upuštamo se u reinkarnaciju, u karmu, jer uvek pričate o svom telu, osećate svoje telo, osećate svoja iskustva. Stoga moramo imati metod, način koji možeš da koristiš jer si aktivna osoba. Ne možeš jednostavno da postaneš tih i nepomičan. Tvoj um je veoma aktivan. Stoga možeš koristiti svoj aktivni um da uništi samog sebe. Istražujući: "Ko sam ja?" Istražujući: "Šta je izvor ja? Odakle je došlo? Ko mu je dao rođenje?" I kako boraviš u ovom ja i slediš ga do izvora, ja će se rastvoriti u apsolutnoj svesnosti, u sat-čit-anandi, u parabrahmanu. Ovo daje aktivnoj osobi nešto da radi. Jer ne mogu da izdrže deset minuta bez da im misli ne dođu u um. Stoga ako okrenu svoj um ka unutra i praktikuju stvari poput samoistraživanja, nešto će početi da popušta i tada ćeš sedeti u tišini. Samoistraživanje je samo metod da te dovede u tišinu. Tako da možeš sedeti bez misli koje te bombarduju sa svih strana. Tako da možeš sedeti bez reči... (prekid trake) ...pronaći ćeš radost i mir. (kratka tišina) Vidite kakav vam je um? Ne možete ni minut da sedite a da ne počnete da brbljate. Pitate se o ovome i pitate se o onome. Zato morate da se zapitate: "Kome dolaze ove misli? Ko misli ove misli?" Svaki put kada misli dođu u tvoj um, istraži: "Kome dolaze ove misli? Zašto misli dolaze meni, kome drugom? Ja mislim ove misli. Ja imam strahove, frustracije. Ja izgleda da imam probleme." Ali uhvati sebe šta govoriš. Govoriš "ja" ima probleme, zar ne? Ne ti nego ja. Dakle, šta je izvor ja? Kako boraviš u ja i slediš ga do izvora, doći ćeš do zaključka da samo izvor postoji. I šta je izvor? Tišina. I čak dok vam ovo govorim, neki od vas misle, pa ako to uradim, ko će voditi radnju? Ko će brinuti o poslu? Ko će brinuti o mom domu? Reći ću vam ponovo: "Ti ćeš!" I brinućeš o ovim stvarima bolje nego ikada pre. Imaćeš više mudrosti da znaš šta da radiš. Kada se ne brineš ili ne plašiš nečega, onda suprotnost dolazi u igru. Imaćeš dobre ideje, imaćeš mudrost, znaćeš šta da radiš da bi bilo šta uspeo u svom životu. Kada znaš da nisi činilac. Stoga ti kažem: "Ne moraš da brineš ili da se sekiraš. Ako sedim misleći, ko sam ja? Sve će otići do đavola. Već si u paklu verujući da si telo. To je pakao. Oslobodi se tog verovanja." Ako možeš da dođeš na satsang i sediš bez misli, to je najbolja stvar koju možeš ikada uraditi. Ali dok sediš ovde i misli ulaze u tvoj um, to kvari sve za tebe. Bilo da su dobre misli ili loše misli, nema razlike. Želiš da odeš izvan mišljenja. Želiš da se probudiš. Jedini način na koji možeš da se probudiš je kada prestaneš da misliš. Zato vam uvek govorim: "Ne verujte mi, otkrijte sami." Istražite sebe. Otkrijte ko ste. Ne morate da verujete ni jednu reč koju govorim. Jednostavno morate da praktikujete ili da se probudite sedeći u tišini i

tada ćete sami znati. Ali ako dozvolite sebi da se upetljate u mentalne misli i mentalne ideje u objektivnom svetu, tada ćete izgleda iskusiti karmu, reinkarnaciju, različite nivoe postojanja, sve je to san. Ne postoji. Ti si sjajan i blistav. Ti si krajnja jedinstvenost. Čista svesnost. Zašto ne boraviš u svojoj stvarnoj prirodi. Nikad ne znaš šta će ti se fizički dogoditi ako se stalno oslanjaš na ovaj svet. Ljudi teže uspehu, teže da poseduju stvari. Žele da imaju veće i bolje kuće. Žele da pokažu da su nešto postigli. Ipak sutra možeš da hodaš ulicom i auto će te pregaziti i bićeš mrtav. Pa kakva je korist od sveg tog stremljenja i borbe za opstanak i postojanje. A čak i ako se to ne dogodi, koliko još godina imaš na ovoj planeti? Ako misliš u ljudskim terminima. Koliko ti je još godina ostalo? Koja je bila svrha tvog postojanja ako moraš da umreš? Čitavog života si radio, stremio, borio se za uspeh. Pokušavao si da postigneš stvari. Nagomilao si sve vrste stvari. I onda moraš da umreš i ostaviš sve iza sebe. To samo po sebi trebalo bi da ti da naslutiti da je svet fatamorgana. Svet je loš san. Oslobodi se sveta. Ne reaguj na svet. Ne bori se protiv sveta. Ne pokušavaj da dobiješ bitke. Ne odriči se. Ne prihvataj. Jednostavno budi svoj. Baš onakav kakav si upravo sada. Upravo sada baš onakav kakav jesi, nisi ni bolestan ni zdrav, bogat ni siromašan, srećan ni tužan, ti nisi stvar. Ostani tako. Opet možeš reći da li napreduješ tako što posmatraš sebe dnevno.

Na primer, Božić je bio juče. Da li si se potpuno upleo u njega i zaboravio na svoje Sopstvo? I zaboravio da nisi činilac? Da li si se toliko upleo u porodicu i prijatelje? I u božićni duh da si potpuno zaboravio na svoje Sopstvo? Da si ti Sopstvo, neprolazno, prosvetljeno, nikad rođeno, nikad ne umireš, ili si se potpuno obavio Božićem? Ovo mislim kada ti kažem, nije važno da li želiš da slaviš Božić ili ne. Šta god da radiš, shvati da je to ono što tvoje telo radi. Ali ti nisi svoje telo. Uvek si jednousmeren. Uvek misliš na Sopstvo, apsolutnu stvarnost. I pusti telo da radi šta hoće. Ovako bi trebalo da bude svakog dana. Dok obavljaš svoje poslove, ideš u banku, ideš na posao, ideš u kupatilo, jedeš. Šta god da radiš, zapamti da nisi telo. Drži ovo u pozadini svog uma. Posmatraj kako tvoje telo radi sve ove stvari. Bez tvoje pomoći. Na primer, podižem čašu i pijem. Ko je to uradio?

SF: Telo. (R: Koje telo?) Ne postojeće telo.

R: Vidiš ne postojeće telo? (smeh) Ono što pokušavam da kažem nije bitno. Ne pokušavaj da analiziraš ili da provališ. Kada kažem da ne reaguješ ni na šta, mislim postani miran. Ne kaži ne reagujem na nešto. Govoreći da ne reaguješ na nešto, ti reaguješ na to. Reaguješ tako što ne veruješ da ne reaguješ. Razumeš šta mislim? Kada vidiš da se nešto dešava, budi svedok. Ne veruj da postoji ti koji nešto radi i ne veruj da ne postoji ti koji ne radi ništa. Oboje su pogrešni. Pogrešno je verovati da postoji ništa ili da postoji nešto.

SG: Imam problem sa svedokom jer sam provela dugo vremena ne budući potpuno prisutna na psihološki način... biti svedok je drugačije od izvlačenja, ali na određenom psihološkom nivou bežim od života. I kada pokušam da pronađem svedoka, ponekad hodam uokolo manje prisutna nego što želim da budem. Ne primenjujem stanje svedoka na ispravan način jer upadam u disocijaciju koja je psihološko sigurno mesto koje sam napravila za sebe. I zato sam malo uplašena onoga što kažete o tome kad god hodate uokolo samo svedočite. To me plaši jer se bojim sada.

R: Zato sam ti ranije rekao ono što treba da uradiš jeste da se zapitaš: "Ko veruje u ovo? Kome dolaze ova osećanja i misli?" Prati to. "Dolaze meni. Osećam strah. Osećam se ovako. Ko je to ja koje oseća ovo?"

SG: Usred aktivnosti treba ovo da radim? (R: Da.) Dok radim opasne aktivnosti, dok... (R: Da.) Hodam po užetu dok sviram svoju muziku? (R: Da.) I potrebna ti je apsolutna koncentracija istovremeno, i da imaš na umu ko ovo radi?

R: Upravo tako. I otkrićeš da svoje aktivnosti obavljaš bolje nego ikada pre. (SG: To je izvodljivo, ono što govorite?) Da. Jer si skrenuo um sa objekta. Stoga ćeš ostvariti objekat na efikasniji način. Jer te više ne brine objekat.

SK: Da li je to oslobođenje od činioca, kao što čovek kaže?

R: To je potpuno oslobođenje od činioca. (SK: Činilac više nije tu?) Kada stalno koncentrišeš na "Ko sam ja?" Više nisi činilac. Jer ispituješ činioca, ispituješ Sopstvo. (SK: Ali to se radi na način na koji treba da se radi?) Ipak automatski će tvoje telo ostvariti ono zbog čega je došlo ovde. Zapamti da telo koje ne postoji izgleda da je pod zakonima karme. Stoga će Gospodar karme brinuti o tvojim telesnim funkcijama i brinuti o tvojim potrebama dok se ne probudiš u činjenicu da nema potreba i da nema karme i da nema tela. Postaje paradoksalno. Kada počneš da diskutuješ na ovaj način. Ali ipak to je jedini način da se govori o tome. Telo postoji samo dok god misliš o telu. Ali kako podižeš svoje misli i transcendiraš svoje misli, telo će izgleda raditi ono što radi, ali što se tebe tiče, ne radiš ništa. Nema nikoga ko bilo šta radi.

SF: Telo je u umu?

R: Telo je um. Kada nema uma, nema tela. Znam da zvuči pomalo apsurdno ponekad kada govorim o tome. Ali vratimo se tvojoj situaciji sa užetom. Zamisli da hodaš po užetu. Dok god veruješ da si telo, moraš biti oprezan, moraš paziti gde staješ, gledaš da ne padneš i sve ostalo. Ali kada pređeš u drugo stanje, kada znaš da nisi telo, nema nikoga ko hoda po užetu jer to ne postoji. Ali drugi ljudi će te gledati kao da hodaš po užetu. Jer vide sebe. Ona vide tela.

SD: I da li bi međukorak bio svedočenje da hodaš po užetu i znanje da nisi činilac?

R: Stvarno nema međukoraka. Sve se dešava istovremeno. Ako postaneš svestan da nisi telo, nema nikoga ko bi svedočio.

SD: Pa istina je ako ste potpuno probuđeni, ali ja sam govorila o tome gde je većina nas do toga. Da možda postoji prelazni korak svedočenja, zar nije tome namenjeno svedočenje, da se probudimo?

R: Svedočenje je da zadržiš svoj um mirnim. Da učiniš svoj um jednousmerenim kako bi mogao da postaneš tih i probudiš se. Ali ako gledamo na različite prelazne korake, otežavamo sebi. Što se nas tiče, ne bi trebalo da bude koraka, jednostavno bi trebalo da bude buđenje i to je to. I ako to ne možemo da uradimo, trebalo bi da radimo šta god treba da radimo da bismo stigli do te tačke. Bez previše razmišljanja o tome. Zato se mnogi od nas toliko izmešaju u proceduru. Toliko se izmešaju u igru pokušavanja da budu svedok ili pokušavanja da praktikuju samoistraživanje. Ne usmeravaj svoj um na ove stvari nego ih ipak radi bez razmišljanja o njima. Kako ih radiš bez razmišljanja o njima, mislilac će biti potpuno demoliran. I mislilac će nestati. Ali opet, istina je da kada obična osoba pogleda situaciju, telo, um posmatra situaciju. Ali kada Džnani pogleda situaciju, Džnani vidi Sopstvo i vidi i situaciju, ali kao Sopstvo. To je pomalo zbunjujuće, zar ne?

SJ: Ako nas vrati na temu koju ste prvo izneli...

R: Džej, odakle si se pojavio?) (smeh)

SH: Da, odakle si se pojavio? (R: Ko si ti?) Da, jesi?

R: Da, želimo da se držimo stvarnosti. Stvarnost je da se ništa ne dešava. Niko ništa ne radi. Kada kažete: "Pa to je gomila gluposti jer ja nešto radim." Razmislite o stanju sna. U stanju sna uvek izgleda da nešto radiš. Ali vrlo dobro znaš da kada se probudiš nisi apsolutno ništa uradio! Pa zašto je tako teško gledati na ovaj svet na taj način? Zašto ne priznaš da je ovaj svet san i okončaš sve to? I probušiš mehur. Ali ti insistiraš da je ovaj svet san. I ne znaš o tome.

SK: Dakle, to je sistem verovanja da je ovo sve što postoji i da stvarno nema vere ni u šta drugo. Potpuno sam uslovljen ovim fizičkim svetom, mojim mislima i to je sve što postoji, to je sve što znam? Da li ste rekli samo se prepusti toga?

R: Kažem gledaj na to kao na san. Prepustiš se sna. Zamisli ako hoćeš da svi sanjamo i svi sedimo ovako. Baš kao što sedimo sada. I postavljamo sva ova pitanja i prolazimo kroz sve ove posledice i pitamo se da li ćemo se ikada probuditi, i kažem ti: "Kada se probudiš znaćeš, bićeš budan, sve je san." I ne veruješ mi. I čak i ako mi ne veruješ, probudiš se i sve je nestalo. U budnom si stanju, san je nestao. I tako je kada se probudiš iz ovog stanja, bićeš u stanju apsolutne stvarnosti. Gde se ništa ne dešava. Ipak postojiš, kao Sopstvo. I ceo univerzum je unutar tebe. Dakle, kada imaš problem sa učenjem, pomisli na stanje sna.

SG: Može li se lik iz sna probuditi?

R: Budiš se jer si ti lik, koji sanja. Ne brini se da će se neko drugi probuditi. Tvoj je san. Svi u snu su tvoj san. (SG: Ako je lep san, onda želiš da se probudiš, ali ako je užasan san, onda ne želiš da se probudiš.) Nema razlike, i dalje se budiš. I buđenje te navodi da shvatiš da nije bilo strašnog sna koji je stvaran i da nije bilo lepog sna koji je stvaran. Oboje su varalice, lažnjaci. Oboje ne postoje. I tako je i na ovom svetu. Stvari koje izgledaju strašno ne postoje. I stvari koje izgledaju lepo ne postoje. Sve su deo smrtnog sna. Stoga se probudi i budi slobodan.

SH: Kada kažete, Roberte, da sve postoji unutar vas, naravno da to mislite na vas koji zaista jeste? To ne postoji u vama kao ego? Postoji u vama kao što uvek jeste, a to je svest? (R: Svest, tačno.) Da.

R: Svest je u ovom slučaju poput table. (SH: Sve je ovo napisano na njoj.) Sve slike sveta i univerzuma. Dakle, ceo univerzum je unutar tebe. Baš kao slike na tabli. Ali ti si slobodan od svega. Ti si potpuna sloboda. (SH: Onda slike postoje i zbog tebe?) Slike postoje jer ti postojiš. (SH: Hm. Ali ne možeš reći da si ti slike?) Ne, ti si Brahman. (SH: Ti si ono na čemu su napisane? Na čemu se pojavljuju?) Ti si apsolutna stvarnost i slike su superimpozicije.

(SH: Kako su slike uopšte nastale?) Nikada nisu. (SH: Izgledaju irelevantno.) Jesu irelevantne. Cela stvar je irelevantna. Ceo ovaj razgovor je irelevantan. (SH: Da, u redu. (smeh) tuše.)

SF: Prošlog četvrtka sam izneo nekoliko stvari. Jedna je bila: Niti koliko god karme, bilo koje aktivnosti ili rada, može dovesti do realizacije, a druga je bila šta je Muhamed imao na umu kada je rekao svom narodu da ne prave slike ili predstave njega, i imao sam snažan osećaj da ste želeli da to sam provalim.

R: Naravno, jer si uvek zabrinut za Muhameda ili Isusa ili bilo koga drugog. (smeh) Pusti ih. Otkrij ko si ti. Isus, Muhamed su misli tvog sopstvenog uma. (SF: Da, ali mogu učiti od tih momaka.) Možeš učiti od tih momaka ali na kraju moraš da učiš od sebe. (SF: I da budem svoj sopstveni autoritet.) Upravo tako. (SF: Hvala vam.)

SH: Baci ih sve na gomilu starog gvožđa. (R: Uključujući i sebe.) Oni su irelevantni. (smeh) (R: Baci i sebe na gomilu starog gvožđa.) Tačno.

SF: Mogu učiti od njih isto kao što sedim ovde učeći od vas, nadam se?

R: Pa moraš se rešiti ove ideje da učiš od bilo koga. (SF: Nema se šta naučiti?) Samo smo ovde zajedno da se dobro provedemo. Da podelimo prašad i pričamo viceve, da se zabavljamo. I u tom procesu sva tvoja karma će biti pojedena, onda će sve nestati i probudićeš se. Zato nemoj steći ideju da moraš da učiš od mene ili bilo koga drugog. (SF: Zato što već znamo?) Naravno, sve je unutar tebe.

SP: Roberte, govorili ste o veri i poverenju? Čini mi se da su te dve stvari povezane sa jednom stvari, ljubavlju?

R: Vera i poverenje su povezani sa ljubavlju? (SP: Da.) Ako želiš da budu, jesu. Vera, poverenje, ljubav su sve isto. Ali ne govorimo o ljudskoj ljubavi ili ljudskoj veri ili ljudskom poverenju. Govorimo o prepuštanju. Postajanju potpuno slobodnim. (tišina)

SF: Način na koji opisujete akcije Džnanija ponekad su tako... ono što radi je automatsko i spontano i uspešno. Kao da će one stvari koje Džnani izgleda radi biti uspešne sa svetskog stanovišta u očima takozvanog ljudskog bića.

R: Pa ne nužno. Opet pokušavamo da diskutujemo šta je Džnani. Džnani nije stvar. Nema apsolutno nikakve veze sa uspehom ili neuspehom, ili srećom ili tugom, ili bogatstvom ili siromaštvom. Džnani nema apsolutno nikakve veze sa ovim stvarima. Jer Džnani nije telo koje ima ove stvari. Džnani je univerzum, čista samosvesnost. Dakle, sve ove druge stvari imaju veze sa ljudskim vrednostima. Džnani je slobodan od tih koncepata. Iako izgleda adžnaniju da Džnani izgleda kao osoba i da prolazi kroz različita iskustva. Ali Džnani zna da nema iskustava i da nema ništa kroz šta Džnani prolazi. Ne dešava se apsolutno ništa u svetu Džnane. Dešavanja su u očima posmatrača.

SF: Ono što si rekao zvučalo je kao da u očima adžnanija, ono što Džnani radi izgledaće uspešno, tako je zvučalo? Ponekad je uspešno, ponekad nije. Ali to su sve relativni pojmovi. Mi brinemo o stvarima poput uspeha u poređenju sa neuspehom. Ali u Džnanijevom svetu ništa slično se ne dešava. Zato smo pričali o tome kako je Ramana Maharši patio od raka, Rama Krišna umro od raka, Hrist razapet na krstu, ko je ovo posmatrao? Džnani ili adžnani? (SF: Adžnani.) Adžnani je posmatrao sve ove stvari. Ali za Džnanija se ništa uopšte nije dešavalo. Ništa se nikada nije desilo i ništa se nikada neće desiti. To je paradoks. Adžnaniju se čini da se dešava. Dakle, biti Džnani ne znači biti uspešan. Ne možeš reći: "Ja sam veoma bogata osoba. Ja sam veoma zdrava osoba jer sam Džnani." To je sve deo relativnog sveta. A Džnani je transmutovao i transcendentirao relativni svet. Stoga Džnani nema ništa sa tim pojmovima. (tišina) (traka počinje naglo sa Robertom) ...zato uvek čuješ da postoji samo Sopstvo. I to nije kvalifikovano ili nekvalifikovano.

SF: Nebo i zemlja će proći, a moje reči neće proći.

R: Ako ti tako kažeš. (SF: Reči su čista svesnost.) Pa koliko je reči izgovoreno i prošlo? (SF: Šta je to bilo?) Sve reči koje je Isus izgovorio. (SF: Nisam rekao da je on to rekao.) On je to rekao? (SF: Naravno.) Dakle, da li kažeš da će proći ili neće. (SF: To nam ti govoriš, da smo ništa, ništa.) Pa šta je sa rečima? (SF: Reči su samo simbol čiste svesnosti za atman ili Sopstvo.)

SD: Mislim da on govori o tome kada biblija kaže, u početku beše reč, reč beše ja-sam? Da li se odnosiš na reč na taj način Frede? (SF: Ne, to bi bilo om.)

R: Čak i to mora da ode. (SF: Sve, sve odlazi.) Sve su ove stvari prepreke. (SF: Sve misli.) Sve su to misli.

SK: Znaš šta je stvarno jednostavno, kada imaš pitanje, ne postavi ga. Ako ne postaviš pitanje, videćeš budalu koja postavlja pitanje. Ako pustiš budalu da ode, neće biti pitanja. Stvarno je jednostavno. Nema problema ako nemaš pitanje. (R: Možeš to reći. To je tačno. Onda nećeš imati šta da radiš.) Tako je i nikoga ko bi to radio?

SV: I Robert će ostati bez posla. (SH: Maltene šanse.) (smeh)

SX: Onda zašto smo ovde? (R: Pitaj sebe.) (SK: Ko želi da zna?)

R: Imamo nešto prašada. Imamo papaju. Papaju umočenu u med.

SD: Umm. Počnite sa Meri.

SM: Roberte. (smeh) (opšti razgovor o prašadu dok traka završava) [SADRŽAJ] Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

Tri Preduslova za Samospoznaju 2. januar 1992.

Robert: Dobro veče. (Učenici: Dobro veče.) Srećna 1992. Šta god to značilo. Dobrodošli ste mi od sveg srca. Lepo je biti sa vama ponovo. Mnogi od vas su sa mnom već više od dve godine i svi napredujete. Neki od vas to ne mogu videti sami. Ali ja vas poznajem bolje nego što vi poznajete

sebe i mogu da vam kažem. Divne stvari se dešavaju ovoj grupi. Nešto se odvija unutar vas. Ogromna sreća raste u vama. Sreća biti svoj. Sreća koja ne zahteva spoljašnju stimulaciju. Sreća koju uvek nosite sa sobom gde god da idete. U koju ništa ne može da se umeša. Sreća koja jeste vi. Bez obzira šta se dešava u ovom svetu, u vašem porodičnom životu, na poslu, šta god, sreća ide sa vama. Strah nestaje. Počinjete da uviđate da je sve dobro i da se sve odvija kako treba. Svet vam postaje manje važan. Ipak još uvek funkcionišete u svetu i radite stvari koje ste došli da radite. Ali to se dešava samo od sebe. U miru ste. Primećujete da su događaji koji su vas nekad činili razdražljivim, depresivnim, uznemirenim, nestali iz vašeg života. Stvari same po sebi se možda još nisu promenile, ali se osećate slobodno. I počinjete da uviđate da apsolutno ne postoji ništa, niko, ništa što vas ikada može uznemiriti. U miru ste. I zato što ste u miru, prelepe stvari se odvijaju u vašem životu. Mir rađa mir. Privlačite miroljubive ljude. Naginjete ka miroljubivim situacijama i osećate se dobro celim telom. Znam da se ovo dešava otprilike desetoro ljudi ovde. I da li da objasnimo zašto? Postoje tri preduslova o kojima su veliki pokreti govorili u svojim unutrašnjim krugovima. Ovo nije nešto što se emituje ljudskoj rasi. Ali unutrašnji krugovi duhovnih pokreta su to oduvek znali. Postoje tri preduslova za samospoznaju, za buđenje. I ovo je najbrži način na koji se ikada možete probuditi i postati slobodni. Prvi je imati lični odnos sa Mudracem i biti u službi Mudraca. Drugi je biti na satsangu većinu vremena. Ući ćemo u ovo detaljnije. Treći je biti u meditaciji sa Mudracem u određenim terminima.

To su tri preduslova koji su poznati od početka vremena u svakoj duhovnoj organizaciji. Obično se ne raspravlja sa spoljašnjim pokretima, jer prosečna osoba ne razume ove stvari. Ali unutrašnji krug ili ljudi koji su bliski Mudracu veoma dobro razumeju ove stvari. U Advaita Vedanti, u ovom učenju, svako je unutrašnji krug. Nema razdvajanja, svako je Sopstvo. Svako je apsolutna Stvarnost. Zato ovo delim sa vama. Prvi preduslov: Biti u bliskoj asocijaciji sa Mudracem. Mnogi od vas znaju za Ramanu Maharšija. Imao je iste pratioce oko sebe trideset, četrdeset, pedeset, šezdeset godina. Bili su mu u službi dok nije napustio svoje telo ili dok oni nisu napustili svoje telo. Uvek se nekako šalimo na račun toga da je učenik koji je vukao njegov ventilator da bi ga hladio cele godine, to je bio jedini posao koji je radio. Nikada nije govorio, samo je vukao ventilator po ceo dan četrdeset godina. I onda dok je jednog dana vukao ventilator, jednostavno je pao mrtav. A Ramana je uzviknuo: "On se više nikada neće vratiti. Slobodan je. Oslobođen je." Šta se dešava sa osobom poput ove, koja je bila u bliskoj blizini Mudraca i bila u službi Mudraca. Samospoznati Mudrac je oličenje milosti. Ceo univerzum je taj Mudrac. To je poput sunčeve svetlosti razasute po celom svetu. Ali kada uzmete lupu, možete povući sunčevu svetlost tako snažno kroz lupu da zapali vatru. Mudrac ima ovaj atribut, a da toga nije svestan. Jer ne postoji niko ko bi bilo čega bio svestan. Milost uvek teče kroz Mudraca. Postoji radost, sreća, ljubav. To je ono od čega je Mudrac sačinjen. Kada imate odnos sa Mudracem, kada ste u službi Mudraca, vi ste u službi sebe. Jer Mudrac postaje vi sami. Postoji samo jedno. Naravno, uvek postoji jedno svuda. Ali ipak kroz Mudraca sija sjajnije. Opet, to je poput sunca. Što ste bliže suncu, više toplote dobijate. Što se više družite sa Mudracem, veća je svesnost, spoznaja, radost koja se izražava kroz vas. Kada ste u službi Mudraca, vi ste, opet, u službi sebe. Jer zapamtite uvek, postoji samo jedno Sopstvo. I postajete živo oličenje svesti Mudraca. Ovo je veoma važno razumeti. Za nekoliko novih ljudi koji su večeras ovde, jednostavno otvorite svoje srce. Ne pokušavajte ovo da skontate, da analizirate. Jer u ovoj novoj godini želimo ovo temeljno raspraviti kako bismo znali kako da funkcionišemo u sledećoj godini i godinama koje dolaze. Nikada ne pokušavajte da analizirate ono što govorim. Nije bitno da li se slažete sa tim ili ne. Samo imajte otvoreno srce i budite mirni u svom umu. Ne postoji veći način da postanete spoznati ili da se probudite nego biti u asocijaciji sa Mudracem ili biti u službi Mudraca. Ovo će vas odvesti tamo brže od bilo kojeg oblika meditacije, bilo koje vrste joge ili bilo čega drugog što možete raditi. To je najbrži način. O tome se govori u Upanišadama, u

Kabali, u svim velikim knjigama ovog sveta. Nikada ovo ne zaboravite, držite se ovoga. Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

Sledeći preduslov je biti na satsangu. Važno je da dolazite na satsang kad god možete. Satsang je produžetak Mudraca. Kada dođete na satsang, satsang postaje deo vas. I nosite ga sa sobom gde god da idete. Satsang postaje deo vaše svesti. I posle nekog vremena primećujete da ste uvek na satsangu gde god da ste. Ne shvatajte satsang olako. Znam da neki od vas to ponekad uzimaju zdravo za gotovo i nazivate ovo sastankom, predavanjem, ali nikada ne zaboravite šta je ovo. Ovo je satsang i veoma je važno da shvatite značenje satsanga. Sat je stvarnost. Sang je sedeti u stvarnosti. Stoga, kada dođete na satsang, sedite u stvarnosti Sopstva. Svog Sopstva. Jednog Sopstva. I kao što sam pomenuo, nosite ga sa sobom gde god da idete. Možete prolaziti kroz teške okolnosti, ali satsang će vas uvek podsetiti ko ste. Možete biti u zatvoru. Karmički možete biti u bolnici. Možete otići daleko i lutati daleko preko brda i dolina, ali kada se setite satsanga, to je isto kao da ste na satsangu jer jeste. Gde god da idete, satsang je postao deo vas. To je vaša svest, to ste vi sami. Treći preduslov je biti u meditaciji sa Mudracem. Postoje određena vremena kada Mudrac meditira. Mudrac zapravo nikada ne meditira jer meditacija znači da odaberete objekat i meditirate na objekat. Za Mudraca ne postoji objekat i ne postoji subjekat. Mudrac sedi u tišini. Tišina je bolja reč od meditacije. Kada sedite u tišini sa Mudracem, možete biti u Japanu, a Mudrac može biti u Africi, nije važno. Ali proverite svoju vremensku zonu i sedite u tišini sa Mudracem, tada počinjete da preuzimate jedinstvo, mir, radost, ljubav Mudraca. To je kao biti u službi u asocijaciji sa Mudracem, kada ste u tišini sa Mudracem. Većina vas je do sada shvatila da ako Mudrac sedi u tišini od 6 do 9 ujutro i od 12 do 3 noću. Ne morate provoditi svo ovo vreme u tišini. Provedite koliko god možete u to vreme. I videćete rezultate koji slede. To su tri preduslova. Ne postoji ništa drugo što morate da uradite da biste se probudili. Sve ostalo će se pobrinuti samo za sebe. Ako samo pratite ova pravila i radite ove stvari, uskoro ćete videti kako se sve samo pobrine za sebe. Ali ideja je to raditi. Mnogi ljudi vole da slušaju reči, vole da čitaju knjige, ali nikada ne praktikuju. Nikada ništa ne rade. Ove stvari koje sam podelio sa vama su veoma jednostavne za rad. One su najlakše stvari na svetu za rad. One su za lenje ljude poput nas. Ne žele da sede u sadhani položaja lotusa četiri ili pet sati, posmatrajući svoj pupak. Ne postoji poseban način na koji moramo da sedimo. Nema ničega što moramo da pamtimo. Samo je pitanje rada. Život je veoma kratak u ovom telu i sve stvari kroz koje prolazite će uskoro doći do kraja. Ako niste napravili nikakav duhovni napredak, bićete pod iluzijom karme. I vraćaćete se iznova i iznova u iluzornom obliku tela, prolazeći kroz mnoga iskustva koja vam se čine stvarnim.

Bićete uhvaćeni u maju i borićete se za opstanak, ponekad živeći iz ruke u usta. Ako ste bili dobar humanitarac, možda ćete gravitirati ka iluzornoj planeti gde ćete izgleda imati relativno dobar život, ali to će biti samo privremeno. Jer klatno mora da se zaniha na drugu stranu i opet ćete prolaziti kroz bol, iskušenja, onda ćete imati odmor ili ćete izgleda imati privid sreće, a onda se vratiti na bol ponovo, to nikada ne prestaje. Jedini način da se ovo okonča je da sve odustanete sada. Odlučite da ova godina postane godina u kojoj ćete potpuno postati spoznati. Da se potpuno probudite. Dosta vam je bilo... (prekid na traci) ...ne budite zavedeni verujući da želite da promenite loše stvari u dobre. Često sam vam govorio da su loše i dobre stvari iste strane novčića... dve strane novčića. Loše i dobro. Pokušavamo da potpuno, u potpunosti transcendiramo dobro i loše. I prateći tri preduslova kako su izloženi, ovo će vam se desiti brže nego što možete disati, ako dozvolite. Ne dozvolite svetu da upravlja vašim životom. Ne dozvolite ljudima da upravljaju vašim životom. Budite svoji. Spoznajte sebe. Shvatite da ste vi Brahman, čista svesnost. Ne postoji ništa što može da se umeša u vas. Vi ste čista svest. Ovo je vaše pravo stanje. Ovo je ono što jeste, bilo da znate ili ne, bilo da vam je stalo ili ne. Možete izaći na ova vrata i nastaviti svojim poslom kao i uvek, ali vaša priroda je čista svest i jednog dana ćete morati da se probudite. Zašto ne počnete sada? Zašto čekati? Ne dozvolite da vas svet

zavara. Ponavljam iznova i iznova. Svet izgleda veoma moćan. Navodi vas da želite stvari. Govori vam da jurite ovo, da jurite ono, da postanete uspešni. Sve je ovo iluzija. Vi ste već uspešni. Sve vaše potrebe će biti zadovoljene ako imate veru i poverenje u sile koje jesu unutar vas i izvan vas. Uvek će biti pobrinuto za vas. Nema sumnje u ovo. Nemate apsolutno ništa o čemu da brinete. Nemate apsolutno ničega da se plašite. Sve je ispravno baš onako kako jeste. Nikada nije bilo grešaka. Ostavite svet na miru, mentalno. Fizički ćete gravitirati tamo gde treba da budete i prolaziti kroz iskustva kroz koja treba da prođete. Ipak, ne reagujte na njih, ostavite sve na miru.

SD: Roberte, imam pitanje. Mislim da su tri preduslova divna, ali šta je sa samoistraživanjem koje je Sri Ramana rekao da je najdirektniji put do buđenja, gde bi se to uklopilo u ove preduslove?

R: To se uklapa za osobu koja bi radije radila nešto spoljašnje, poput praktikovanja samoistraživanja. Postoje određeni ljudi koji neće raditi tri preduslova iz svojih razloga. Ponekad zato što je ego prevelik. Zato ti ljudi moraju da rade na samoistraživanju. (SD: Da li bi bilo prikladno, kada se sedi u tišini sa guruom, ako vam um luta, da radite samoistraživanje u tom trenutku?) Da, bilo bi. Najbolje što možete da uradite je da budete u tišini, ali ako vaš um ne ostane miran, možete praktikovati samoistraživanje. (SD: Da ga vratite...) Da. (SD: ...na jedno usmeren?) Da. (SD: Hvala vam.) Pokušavamo da vam olakšamo. (SD: Dakle, u sedenju sa Mudracem, da li postoji subliminalna komunikacija jer je sve sopstvo na neki način?) Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

Tačno, da. Jer postoji samo Sopstvo. (SD: Ali bilo bi pojačano deljenjem tišine?) Tačno. Sopstvo je uvek dostupno, ali sedenjem sa Mudracem se enormno pojačava. (SD: I da li ste vi kao Mudrac svesni onih koji sede sa vama? Pa oni su svi samo sopstvo, zar ne?... nema veze.) (smeh) Šta ćeš s tim? (traka počinje naglo nakon pauze)

R: ...udahni i reci, "Ja," izdahni i reci, "jesam," u sebi.

SF: Koja su tri atributa? Čini se da pomaže, pa želim da budem siguran da imam sva tri tačna. (R: To je bezuslovna, bez napora, čista svesnost.) (SF: Mislio sam da imaš treći atribut?)

SE: Bez izbora.

R: Bez izbora, tačno. (SF: Bez izbora, to je to.) Nikad ne mogu da zapamtim te stvari.

SH: To je bila i Krišna Murtijeva omiljena, svesnost bez izbora.

R: Bez izbora. Umm, dobra je to reč.

SD: Kako biste definisali "bez izbora" u ovom slučaju? (R: Znači da nemaš izbor, ti si čista svesnost.) (smeh) To je to, tačno.

R: Nemate apsolutno ništa s tim. To nije vaš posao. Vaša priroda je čista svesnost, to je ono što jeste, bilo da vam se sviđa ili ne. Eto. (smeh) Smešno je, uvek mislimo da imamo izbor. To je kao pitati Boga: "Možeš li postati krava? Možeš li postati kengur?" Bog je sve. Bog je sve i obuhvata sve... svesnost bez izbora, samodovoljna svesnost bez izbora. I to smo mi. Nema mesta ni za šta drugo. Nikada nismo imali izbor. Egoistično mislimo da biramo. Mislimo da smo glavni, da imamo bilo kakve veze sa svojim životima. Uveravam vas, nemate apsolutno nikakve veze sa svojim životom, koliko god ludo zvučalo. Nemate život. Neko vam je verovatno rekao: "Nađi sebi život!" Pokušavaju da vas zavaraju. Žele da postojite kao ljudsko biće. Recite im: "Ne hvala, ne želim život. Radije bih bio svesnost bez izbora." Ali pazite kome to govorite, možda vas strpaju u ludaru.

SF: Imao sam zanimljivo iskustvo jednom, ubrzo nakon što sam otreznio, pričao sam vam o tipu koji je imao dosta D.T.-ova. I pitao sam ga da li su stvari koje je video i stvari koje je osećao bile stvarne. I rekao je: "Oh, one su više nego stvarne." I pitam se da li je ono što je video i što je iskusio bilo direktno dešavanje koje nije moralo da prođe kroz uslovljeni um?

R: Kada je imao svoje D.T.-ove? (SF: Da, stvari koje je video kada je imao D.T.-ove.) Pa, ono što je video bio je njegov podsvesni um. Podsvesni um je izmislio sve te stvari. To je isto kao što smo mi izmislili svet. Podsvesni um je pun svih vrsta iluzornih stvari. Možemo videti ružičaste slonove, možemo videti kengure kako skaču gore-dole, možemo videti sve vrste stvari. Ali to dolazi od nas. (SF: Shvatam to, ali... te stvari ne moraju da prolaze kroz uslovljeni um koji mi obično...) Ne. (SF: To je poenta koju sam...) Ne, ne prolazi kroz uslovljeni um. (SF: Zato se činilo stvarnijim od stvarnog.) Da, baš kao LSD. (SF: Da, u redu.) I vidiš sve vrste stvari, imaš sve vrste iskustava. (SF: O, bože!) (smeh) Uslovljeni um sve ovo radi. Znaš odakle Fred dolazi. (smeh)

SD: Šezdesete su bile dobre za Freda. (smeh) (pauza) Ali podsvesni um bi i dalje bio deo iluzije, je li tako? (R: Da.) Jer je i dalje od uma.

R: Da, sve je od uma. Bilo da je to karma ili Bog ili univerzum ili astralne planete ili suptilna svesnost, sve dolazi iz uma. Ceo cilj je uništiti um potpuno dok ne ostane ni ti ni ja. Onda smo slobodni. Slobodno pitajte bilo koje pitanje koje želite.

SY: Ako ne postoji ti ili ja, zašto bismo meditirali na "Ja Jesam?"

R: Meditiraš na Ja Jesam jer veruješ da postoji ti ili ja. Ako ne bi verovao da postoji ti ili ja, ne bi bilo potrebe da meditiraš na bilo šta. Sve dok misliš da si ti, onda meditiraš na Ja Jesam kako bi te uveo blisko u Ja Jesam. I onda ćeš biti Ja Jesam i ništa drugo.

SD: Možda bi trebalo napraviti razliku između malog ja, individualnog ja i Ja Jesam koje je ime Boga? (R: Umm.) Kada kažeš, "Ja Jesam," ne pojačavaš individualno ja, već veće... (SY: Veliko sopstvo.) ...Ja Jesam, tačno.

R: Da. Ali ako si već bez tela, bez ja, bez tebe, ne bi bilo potrebe za tim jer ko je ostao da to radi? (smeh)

SF: Počinjem da vidim da je svako tačno tamo gde treba da bude. (R: Naravno.) Papa Jovan Pavle i pank rokeri na Holivud bulevaru i ljudi u ovoj sobi. (R: Čak i ti.) Čak i ja. Valjda pripadam ovde. (R: Umm.) I pomisliti da bi sa bilo kojim od njih trebalo postupati telesno ili mentalno je veoma strašno...

R: To je greška ega. Pokušavamo da menjamo ljude, pokušavamo da menjamo stvari, ne postoji apsolutno ništa što možeš promeniti. (SF: Ne mogu čak ni sebe suštinski promeniti, to je rezultat volje.) Ali, zato što većina nas ne shvata ovo, moramo biti u službi čovečanstva. Moramo pomagati beskućnicima. Raditi što možemo da učinimo ovu planetu boljom planetom za život, ali kada spoznaš sebe, to je druga priča.

SK: Roberte, da li onda kažeš da je spoznaja da je moje postojanje san, da sanjam - mislim, ko će ovo shvatiti ako sam ja sanjač i sanjam ovaj san? Gde ova spoznaja dolazi da me tako-reći oslobodi iz ovog tako-reći sna?

R: Shvatajući kada se probudiš da si sanjao, postojiš. Shvataš: sanjao sam, spavao sam i sada sam budan. Ja se nikada nije promenilo kroz sva tri stanja svesti. Ja ostaje isto. Onda moraš otkriti ko je ovo Ja i odakle je došlo. Kada otkriješ odakle je Ja došlo, bićeš slobodan. Da li to pratite? (SK: I to je moguće?) (smeh) Naravno da je moguće. Da nije moguće, zar bih vam pričao o tome? (smeh) (SK: Puno toga mi je rečeno večeras.) (smeh) Pa na vama je da koristite svoju diskriminaciju. (SK: Umm-hmm.)

SK: Ali Rameš je jednom rekao nešto čega sam se uvek sećao, a što se odnosi na ono o čemu si upravo govorio, da ako nemam ništa sa rođenjem i nemam ništa sa Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

umiranjem, što me navodi da mislim da imam bilo šta sa onim što se dešava između? (R: Tačno.) Znate, to je prilično duboka izjava. (R: Umm.) Pa kada to kažem sebi, postoji osećaj puštanja upravo tu. (R: Da.) Postoji osećaj predavanja... (R: Da.) ...oslobađanja od sebe. (R: Sve to radi.

Kada to uradiš kako treba.) Da. (tišina) (prekid trake, zatim traka počinje naglo sa pitanjem učenika)

SJ: ...ako sedite u tišini sa učiteljem?

R: Ako ste bili sa guruom ili Učiteljem, kako kažete, duže vreme, taj Učitelj vas nikada ne može napustiti, bilo da je oličen ili ne. I kada Učitelj izgleda napušta svoje telo, uvek će biti sa vama. Ali ako ste tek došli pod tutorstvo Učitelja nedavno, recimo nekoliko meseci, a onda Učitelj napusti svoje telo, trebalo bi da potražite novog Učitelja. Jer niste imali dovoljno jako svetlo da zadržite ovog Učitelja sa vama sve vreme. Zato vam treba živi Učitelj da vam pokaže put da nastavite proces. Ali ako ste bili sa njim ili njom duže vreme, to je sve što će vam trebati za ostatak vašeg života, i posle vašeg života, i posle toga.

SD: Dakle, mislite da ako se neko reinkarnira, isti guru bi i dalje ostao? (R: Da.) Kako bi guru bio poznat? (R: Intuitivno.)

R: Za nekoliko ljudi koji su večeras prvi put ovde, izgleda pomalo čudno, govorimo o Učiteljima, guruima i Mudracima. Ipak je poznato od početka vremena, većina ljudi može otići samo do određene tačke sami, duhovno govoreći. I posle toga im je potrebna pomoć nekoga ko je otišao dalje na putu od njih. Jer postaje veoma teško postići samospoznaju sam. Ipak, ovo je postiglo nekoliko ljudi. Ovo je moguće. Ali najbolji način je da nađete sebi Mudraca ili nekoga ko je otišao dalje na duhovnom putovanju od vas i predate se potpuno tom Mudracu. Tada ćete biti slobodni u ovom životu.

SD: Možete li objasniti tačno značenje daršana?

R: Daršan znači svetlost Mudraca. Božanska svetlost. Imati prisustvo Mudraca u svom životu. Kada ste na daršanu, gledate Učitelja ili Mudraca i direktnom transmisijom Učitelj ili Mudrac vam može dati pogled ili vas dodirnuti ili otpevati mantru ili učiniti nešto. Što će vas podići sa mesta na kome ste bili pre toga u više stanje svesti. Dakle, daršan takođe znači gledanje u lice Mudraca.

SD: Da li je to isto što i milost? Da li je daršan isto što i milost koju deli guru?

R: Ne, daršan je pogled, gledanje Mudraca. Milost je ono što emanira iz gurua, iz Mudraca. (SD: Hvala vam.) Kao primer, kada je Ramana Maharši napustio svoje telo, bio je red hiljada ljudi koji su dobijali svoj poslednji daršan od njega, prolazeći u redovima. Gledajući ga poslednji put. To je bio daršan. Što se Mudraca tiče, nije važno da li je mrtav ili živ, dobijate isti daršan. (prekid trake) (Nastavlja se sa Robertom)

R: Hvala ti, Glene. (pauza) Moram priznati da imam mali problem s tim jer sam celu noć bacao pogled na ove kolačiće. (smeh) Izgledaju tako dobro.

SD: Želja. (smeh)

R: Hoćeš li da pročitaš o Džnaniju, Meri? (SM: U redu.)

R: Toni zna da su mi ovo omiljeni kolačići, pa me stalno zadirkuje i donosi mi kese punih da mogu da ih gledam i da ih ne jedem.

SD: Jesi li o tome razmišljao dok smo meditirali? (smeh)

R: Ima li išta drugo o čemu razmišljati? (još smeha)

SH: Čežnja za kolačićima. (smeh) To te čini još uvek ljudskim. (SD: Ali ne stvarno.) (Meri čita o Džnaniju. Robert prekida kada Meri stigne do dela gde se pominje ...On je slobodan od svih čežnji... i Robert kaže, "Osim za kolačiće" i svi se smeju. Učenik dodaje, "Rečeno kao muškarac." (još smeha) (Meri zatim nastavlja do kraja čitanja)

R: Hvala ti, Meri. (SM: Hvala ti, Roberte. Sad dobijam kolačić?) Dobijaš dva.

R: U ovoj novoj godini, hajde da pokušamo da naše živote učinimo manje komplikovanim. Držite svoj život jednostavnim. Zaboravite na svoje strahove, svoje frustracije, odbacite ih. Biće pobrinuto za vas. Više ide u vašu korist nego protiv vas. Prestanite da brinete. Predajte se Bogu koji je vaše Sopstvo. Niko ne želi da vas povredi. Niko vas ne želi kazniti. Što se tiče vaše prošlosti, zaboravite je. Nikada nije postojala. Ovo je novi početak za vas. Na vama je. Imamo li najava? (Učenici pričaju o transkriptima i o kopiranju i vraćanju)

R: Imamo transkripte ovde većinu vremena i ako ih ne vidite, navalite na Meri. (smeh)

SD: Roberte, za novopridošle, možete li objasniti prašad, molim vas?

R: Prašad je hrana koja je blagoslovena. Sam prašad je učenje. Kada je hrana blagoslovena i vi jedete hranu, vi jedete učenje. Hrana je potpuna u samom učenju. Tako da uvek imamo prašad ovde kada neko donese. Kada ne donesu, nemamo ga. (smeh) I to je to. Pa ćemo ga proslediti na ovaj način.

SU: Neka svi ostave malo za Roberta da ponese kući.

R: Slobodno uzmite, šta god ostane, ostaje.

SD: Roberte, doneo sam i ja prašad. (opšti razgovor o prašadu dok prašad nastavlja do kraja trake) [SADRŽAJ] Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

Istinska Sreća Prožima Univerzum (Još o Duhovnom Isceljivanju) 5. januar 1992.

Robert: Lepo je biti sa vama ponovo, ovog divnog sunčanog dana. Dobrodošli ste mi od sveg srca. Kada dođete na Satsang, dolazite da sretnete svoje Sopstvo. Sopstvo koje zaista jeste, sjajno, svetlo, srećno, celo, i kada izađete iz svog puta da dođete na Satsang, poput ovog kišnog dana, udvostručujete svoju vrednost. Vredite samo peni, a sada vredite dva centa. To me podseća kada sam imao šesnaest godina. Išao sam kod Džoela Goldsmita utorkom uveče i živeo sam u Bronksu u Njujorku. Morao sam da izađem napolje u sneg. Pešačim do železničke stanice. Menjam vozove. Idem do Menhetna i pešačim oko pola milje do hotela gde je Džoel Goldsmit u to vreme bio. Šta me je nateralo da ovo radim? Mogao sam ostati u toploj kući, čitajući stripove. Nije bilo televizije u to vreme. Slušao sam "I Love a Mystery" na radiju, ali bih preskočio sve to da bih išao kod Džoela Goldsmita. Zašto? Ne znam. Jednostavno se desilo. Ovo je istina za većinu vas ovde danas. Nemate pojma zašto ste ovde. Ako imate ideju, kvarite je. Ne postoji validan razlog zašto ste ovde. Ako verujete da tražite nešto, činite veliku grešku. Ne postoji ništa što treba tražiti. Ovde ste jer ste vi. Vi ste sami satsang. Ceo univerzum prebiva kao vi i kada se okupite sa satsangistima, počinjete da osećate i razumete ovu istinu. Zaboravljate na svoje probleme, svoje nevolje, stvari za koje mislite da su važne, i predajete se svom Sopstvu. Pod predavanjem svom Sopstvu mislim na to da pustite sve misli, emocije, osećaje, želje, potrebe. Dozvoljavate Sopstvu da ih sažvaće, ispljune. Sve je rastvoreno i rešeno. Ne postoji apsolutno ništa loše upravo sada. Ako počnete da mislite o nečemu lošem, onda postoji nešto loše. Ali dok sedite u tišini i ostanete centrirani u trenutku, u tom trenutku postoji savršenstvo, postoji celovitost. Sve je dobro. Kada mislite, kvarite to. Nije bitno šta se dešava u vašem životu ili šta se dešava u svetu. Ako samo možete biti mirni i nositi taj mir sa sobom, gde god da idete, bićete spašeni od životnih nedaća i takozvanog sveta u kome živite.

Svet ne može ništa da ti uradi kada ne misliš o svetu. Jedini razlog i jedino vreme kada svet funkcioniše je kada veruješ u njega. Kada misliš spoljašnje, spoljašnje se manifestuje kao tvoji poslovi, tvoj život i tvoja situacija. Kada misliš iznutra, onda ono što zovemo Bog, Stvarnost, sreća, Radost i Mir manifestuju se kroz tebe kao ti, svuda. Nalaziš Mir. Ne postoji ništa na svetu što ima bilo kakvu moć. Ti si moć. Ti joj daješ moć svaki put kada misliš. Svet je tvoja tvorevina. Svet u kome živiš, tvoji poslovi, tvoje zdravlje, tvoje finansije, sve se dešava zato što si ti to što jesi. Ako predaš to "ti" ili "ja-misao", misleći "imam ovo" ili "osećam ovo" ili "pripadam ovome" ili "povređen sam ovim". Ako se odrekneš tog "ja", predaš ga potpuno, bićeš najsrećnije biće koje

je ikada živelo. Istinsko Blaženstvo prožima univerzum. Ovde je, uvek. Baš kao što sunce sada sija, pa ipak ako pogledaš napolje ne vidiš sunce, vidiš oblake. Izgleda kao mračan dan, ali znamo da sunce sija. Sunce nikada ne prestaje da sija. Oblaci skrivaju sunce, kiša skriva sunce, ali sunce je uvek tu. I tako je sa tvojom Stvarnošću, tvojom srećom, tvojom Radosti, tvojim Mirom, tvojom Ljubavlju – uvek je tu, uvek. Nikada nije vreme kada nije, ali tvoji oblaci sumnje, tvoji oblaci strepnje, sumnjičavosti, oblaci negativnog mišljenja. Oblaci mišljenja navode te da veruješ da si ljudsko biće i da moraš da rešavaš probleme. Moraš da prolaziš kroz različite životne stilove. Moraš da pokušaš da pronađeš sebe. Moraš da prođeš kroz sve ove kušnje pre nego što poveruješ da si oblačan i da sunce ne sija. Moraš se probuditi iz ovoga. Moraš se probuditi i videti sebe onakvim kakav zaista jesi – apsolutna Stvarnost, čista Svesnost. Ti si divan, divan, zaista si. Nije bitno šta ti Telo govori ili šta ti svet govori. Ti si apsolutna inteligencija. Slobodan si, radost za svet. Svi sedimo ovde kao individualne ličnosti, ali ti nisi ličnost. Ti čak ne sediš ovde. Ti si u raju, raj znači Sopstvo, čisto. Nikada ne sudi po izgledu. Ne dozvoli svetu da ti kaže kakve su stvari. Zato je Satsang toliko važan, jer kako dolaziš na ovakvo mesto, buđenje se uvek dešava, čak i ako je delimično. I to je poput sadnje semena, koje treba negovati i počinje da raste. Doći će dan kada ćeš se potpuno probuditi i biti slobodan od ovog čitavog nereda. Nešto mi govori da treba da govorim malo o duhovnom isceljenju u vezi sa Advaitom Vedantom. Kada treba da isceliš sebe ili nekog drugog od fizičkog ili mentalnog problema, veruješ da moraš da prizoveš određene moći. Moraš da imaš određeno mentalno stanje. Postoji fizičko isceljenje, mentalno isceljenje i duhovno isceljenje, ali ipak ako prepoznaš Istinu o sebi, postavićeš sebi pitanje: "Kome treba isceljenje? Ko mora biti isceljen? Da li Bog treba isceljenje? Da li apsolutna Stvarnost treba isceljenje? Da li čista Svesnost treba isceljenje?" Samo verovati ili misliti da moraš biti isceljen daje ti Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

utisak da si Telo koje treba isceljenje. Ako veruješ da si Telo, onda moraš da isceliš sebe kroz različite metode. To je istina. Ali kada shvatiš da nisi Telo, nema nikoga kome treba isceljenje. Isceljenje podrazumeva Dualnost, verovanje da postoji Telo koje treba isceljenje. Ipak, ako pogledaš sebe, ko je bolestan, ko ima problem? Ne pravi ti. Pravi ti nikada nije imao problem, nikada ne može imati problem, ne zna šta reč problem znači. Sve što treba da uradiš jeste da ostaneš centriran. Moraš da zaboraviš na svoje Telo i na probleme, ostaneš potpuno centriran. Vidi svoje Telo, probleme kao slike na ekranu. Na ekranu je osoba koja odlazi kod lekara, lekar im kaže da imaju rak i prolaze kroz hemoterapiju, kosa im opada, odeća im spada, raspadaju se. Sve se ovo dešava na ekranu. Ipak, šta se dešava sa ekranom? Ništa, ekran ostaje isti, iako slike dolaze i odlaze. Može biti slika sahrane. Može biti slika rođenja, slika rata. Sve ove slike dolaze i odlaze, ali ekran ostaje netaknut. Ništa se nikada ne dešava ekranu. Ti si ekran! Ali moraš da gledaš na sebe kao na ekran, moraš biti u stanju da to vidiš, da to osetiš. I sve u životu je superpozicija na ekranu. Ne poistovećuj se sa bolešću, sa mentalnom patnjom. Ne poistovećuj se sa problemima. Moraš da okreneš svoj um od toga, okreneš ga naviše, okreneš ga na njega samog istraživanjem: "Kome ovo dolazi?" i shvati ko si. Nema nikoga ko pati. Samo slike na ekranu izgledaju da pate. Svet se pojavljuje na ekranu u svim svojim manifestacijama i promenama, neprekidno se menjajući, nikada isti. Ekran je uvek isti. Zato moraš ovo shvatiti. Podigni se. Ne brini. Ništa ti se nikada ne može dogoditi. Ništa ti se nikada ne može dogoditi, ni u jednom trenutku. Rođenje, Smrt, ponovno rođenje, Karma – sve su to Iluzije. Praktično je nemoguće da umreš jer nikada nisi ni rođen. Praktično je nemoguće da imaš probleme, bolesti, i sve ostalo što se dešava u ovom svetu, jer ne postoji ništa što održava ove stvari, ne postoji moć koja održava i podržava bolest. Ne postoji takva moć. Možeš mi reći: "Pa, vidim to svuda oko sebe. Osećam te stvari u svojoj duši." Razmisli samo što govoriš: "Vidim te stvari, osećam te stvari" – to je tvoja nevolja, tvoj problem. To "ja" koje vidi ovo, koje oseća ovo. Kad bi se samo rešio tog "ja". To je sve što zaista treba da uradiš. "Ja" je jedina stvar, čak nije ni stvar, ništa je. To je samo pojava koja te navodi da veruješ da si ovozemaljski i da prolaziš kroz različite teškoće. "Ja" je to koje ovo čini. Ako pokušaš da promeniš svoje prilike, a nisi promenio "ja", iste stvari će

se dešavati iznova i iznova. "Ja" mora biti uništeno. "Ja" mora biti potpuno poništeno. Potpuno izbrisano, a to činiš tako što boraviš u "ja". To činiš tako što posmatraš "ja", gledaš "ja", pratiš "ja" do izvora. Izvor je čista inteligencija, čista Svesnost. Izvor je nirvana, sat-čit-ananda, Brahman. Ti si to! Ipak nećeš u to verovati. Radije se igraš sa svetom i prolaziš kroz različita iskustva. Nećeš shvatiti,

odbićeš da shvatiš da je "ja" jedini problem koji imaš. Ukloni "ja" i uvek ćeš biti u Miru. Veruj u "ja" i svakakve stvari će se dešavati u tvom životu. Ja-misao je san. Nije stvarna, ne postoji zaista, ali pošto veruješ u nju, moraš praktikovati samoistraživanje. To je jedini način za neke od nas da se potpuno i u potpunosti rešimo "ja". Kad bi bio u stanju da pogledaš ovu sliku koju ti slikam i vidiš Istinu koja je uključena, bio bi oslobođen upravo sada, ali većina vas se vraća na "ja". I veruješ u "ja", jer ne govoriš li po ceo dan: "Ja sam ovo i ja sam ono. Ja osećam ovo i ja osećam ono. Ja sam srećan. Ja sam tužan. Ja sam bolestan, ja sam zdrav." Uvek je "ja" to koje oseća ovo, ne ti. Dakle, u duhovnom isceljenju moraš koristiti metode mentalnih, fizičkih tehnika ili tehnika spoznaje Boga. To pretpostavlja da si Telo i da moraš raditi na svom Telu. Imaš težak posao. Nije li lako praktikovati na drugi način? Videti sebe kao duh, univerzalni duh koji nema dimenziju, nema oblik, koji je nigde? Neki od vas misle, dozvoljavate svojim mislima da vam govore stvari. Prihvatate Misli i ono što vam govore, a onda se pitate zašto brinete ili osećate Strah. Misli će izneti svakakve stvari. Dozvoliće ti da se bojiš, da budeš frustriran, da se osećaš nesavršeno. Ipak, moraš stajati uspravno i posmatrati i gledati ove Misli. Ne daj Mislima nikakvu pomoć dozvoljavajući svom osećaju da se izrazi kroz Strahove ili frustracije, već radije posmatraj ove Misli kao treća osoba. Ove Misli se pojavljuju, osećaji se pojavljuju, Strahovi se pojavljuju. "Ali kome se pojavljuju?" kažeš sebi. Ne poriči da ne osećaš ove stvari. Ne praktikuješ poricanje. Jednostavno gledaš svoje Strahove, gledaš šta se dešava u tvojim obrascima mišljenja, posmatraš ih, istražuješ: "Odakle su došli? Odakle su došli Strahovi? Odakle su došla depresivna osećanja? Koji su izvori svih osećanja koja sam ikada imao? Ima li mnogo izvora?" Ne govorim o sosu od jabuka. Postoji jedan izvor. Nema mnogo izvora. Jedan izvor. Taj jedan izvor je sveprisutnost, sveprožimajuća. Uvek je postojao jedan izvor. Nikada neće postojati ništa drugo osim istog izvora. Taj izvor nije stvar. Nema stvari u ovom izvoru, ništa, apsolutno ništa. Taj izvor je Blaženstvo, Svest. To je tvoja prava priroda. Dakle, odakle su došle druge Misli? Odakle dolaze sva osećanja koja imam? Saznaj. Moraš nastaviti da pitaš. Moraš imati veru u svoje Sopstvo. Veru da postoji moć u tebi koja čini ceo univerzum beznačajnim. Ogromna moć, kreativna moć, sve je u tebi samom. I imaš slobodu da koristiš ovu moć na bilo koji način koji izabereš. Većina nas nenamerno oseća određene stvari, uzrokujući da ova moć učini da one uđu u naše živote. Na primer: verujemo da možemo da prehladimo ako hodamo po kiši bez cipela. Odakle je došlo ovo verovanje? Neko ti je to rekao kada si bio sasvim mlad, tvoji roditelji možda, i dokazao si to jer svaki put kada hodaš po kiši bez cipela prehladiš se. Zato veruješ da je istinito. Ipak, ovo je laž. Ovo je Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

verovanje. Zato što si toliko moćan, tvoj sistem verovanja čini da izgleda kao da si u pravu, dajući ti ono u šta veruješ. Zato moraš biti veoma pažljiv šta misliš. Ne dozvoli svetu da ti pokaže određene stvari, a onda da reaguješ na njih i misliš o tim stvarima. Umesto toga, misli iz sebe samog. Misli iz izvora svog bića, iz apsolutne Stvarnosti, kako unutra, tako i spolja. Ono što osećaš u sebi, videćeš spolja kako se manifestuje u tvom svetu. Ti si uzrok svega što ti se ikada dogodilo. Ne postoji Bog koji određuje da ti se stvari dešavaju, koji uzrokuje da patiš. Ne postoji Patnja, niko ne pati. Ti si taj koji stvara svoj svet, niko drugi. Zato dve osobe mogu gledati kroz prozor, i jedna će videti drveće i nebo, druga će videti tamu, ružnoću, čak Smrt. Bio si obučen kao dete da veruješ u određene stvari i to su stvari koje su uzrokovale probleme u tvom životu. Telo samo po sebi nikada ne može postati bolesno. Telo samo po sebi je samo gruda mesa sa sekretima, kostima, ne može ništa samo. Nema moć da živi. Nema moć da umre. Nema moć da uradi bilo šta, to je gruda mesa. Ipak, oživljava poput lutke, kojom manipuliše lutkar. Ko je

lutkar? Tvoj Um, tvoj Um je lutkar. Sva verovanja koja imaš, pogrešne Misli, unapred stvorene ideje, koncepti. To su stvari koje su oblikovale tvoj život onakvim kakav je danas. Shodno tome, ako ti se ne sviđa ono što vidiš, ako veruješ da postoji nešto pogrešno, ako imaš bolest ili mentalnu patnju, ne trči po celom svetu pokušavajući da se izlečiš, već idi u sebe, tamo su odgovori, i istražuj: "Kako sam dobio ovu bolest? Moje Telo samo po sebi je gruda mesa, ne može biti bolesno ili zdravo, dakle određene Misli su uzrokovale bolest, mentalnu patnju, šta god. Kako da se vratim sebi, sjaju, sreći?" Prateći te određene Misli do izvora, istražujući: "Ko ovo oseća? Ko veruje da je Telo? Ko veruje da je bolesno Telo, Telo orijentisano na probleme? To može biti pojava, može biti činjenica. Ali nije Istina. Kako da dođem do Istine? Prateći osećaj 'ja', bolestan sam, osiromašen sam, imam mentalnu patnju, prateći te Misli do izvora, u svom Srcu." Počni kada ustaneš rano ujutro, to je vreme da započneš nešto ovako, i jednostavno shvati u sebi da je ja-misao pojurila iz tvog srčanog centra u tvoj mozak. Dok si spavao, ja-misao je bila u Sopstvu, gde je trebalo da bude, nije bilo Straha, bolesti, ničega. Kada si u dubokom snu, svi tvoji fizički problemi nestaju, ne postoje. Razmisli o tome! Kada si u dubokom snu, isceljen si. Cel si. Potpun si. Ništa se ne dešava jer ja-misao miruje u Srcu, ali čim otvoriš oči, oko skače u mozak i postaje tvoje Telo, a onda se svet pojavljuje onakav kakav jeste. Ako postaneš svestan ove činjenice, preokrenućeš proceduru. Učinićeš da ja-misao ode nazad iz mozga

u srčani centar. Kada se ovo postigne, zove se samospoznaja, Prosvetljenje, buđenje, Oslobođenje. Nije tako teško kao što izgleda. Ako to uradiš ujutro kada se prvi put probudiš. Ne reci: "Zakasniću na posao, gladan sam, moram se obući", već postani svestan da je ja-misao postala aktivna i zamisli – možeš koristiti svoju maštu – zamišljajući da ja-misao ide nazad iz mozga nazad u Srce gde je bila dok si spavao. Prati je. Boravi u njoj. Kada osetiš ili zamisliš da se ja-misao vratila u tvoje Srce, onda nema mišljenja, proces mišljenja prestaje. Jednostavno jesi, i živiš u drugačijem svetu. Apsolutno ništa više nije pogrešno. Osećaš se oslobođeno, osećaš se slobodno. Ove stvari moraš praktikovati. Ali ako imaš poteškoća u praktikovanju ovih stvari, kao što smo pričali u četvrtak uveče, jednostavno treba da budeš na Satsangu, sediš u Meditaciji sa Mudracem od šest ujutro do devet i od ponoći do tri ujutro. Ako ovo uradiš, ne moraš ništa drugo. Ako si intelektualno motivisan, požećeš da praktikuješ samoistraživanje. Ako ne želiš da praktikuješ samoistraživanje, sedi u Meditaciji u tim satima i dolazi na Satsang. Imamo neka pitanja u kutiji. Prvo pitanje:

P: (Robert čita) Stanje bez napora Tišine znači spoznaja. Problem je ući u to stanje, kako?

O: (Robert odgovara) Da uđeš u stanje bez napora Tišine, jednostavno treba da posmatraš svoje Misli i ispitaš šta se dešava u tvojoj glavi i Umu. Posmatraš svoje Misli, svaki put kada se pojave pitaš: "Kome dolaze?" i pratiš ih do izvora, kao što smo ranije objasnili. Dok nastavljaš ovo da radiš, istražujući: "Ko sam ja? Šta je izvor? Odakle je došlo?" I nastavljaš da istražuješ na ovaj način. Misli se povlače, polako ali sigurno, svaki put kada istražuješ: "Ko sam ja? Šta je izvor 'ja'?" Misli postaju tihe, prestaju da se bore protiv tebe i na kraju ćeš biti u stanju Tišine. Kada kažeš: "Ko sam ja?" ili "Šta je izvor 'ja'?" ne odgovaraš. Jednostavno sediš mirno dok ne dođu još Misli i onda uradiš istu stvar. Sediš u Tišini, dođu druge Misli, istražuješ: "Kome dolaze? Šta je njihov izvor?" Sediš u Tišini i primetićeš da prostor između "Ko sam ja?" postaje sve veći i veći, pre nego što moraš da se vratiš na to ponovo, i Tišina, tišina, postaje sve dublja, dok ne počneš da osećaš ogroman Mir i spokojstvo. I jednog dana će se desiti buđenje i bićeš slobodan. Dakle, da uđeš u Tišinu, moraš se rešiti svojih Misli. A da bi se rešio svojih Misli, pratiš ih do izvora istražujući: "Ko sam ja?" ili "Šta je izvor mojih Misli?" A onda će se sve ostalo desiti samo od sebe. P. (Robert čita) Sreća je stanje pre naše sopstvene aktivnosti. Zašto naša aktivnost stvara svu Patnju? Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

O. (Robert odgovara) Zato što je aktivnost u svetu Dualnosti. Dualnost stvara Patnju. Kada postoji dobro i loše, ispravno i pogrešno, gore i dole, ne postoji stabilno stanje. Kada ne postoji stabilno stanje, postoji promena. Promena stvara obmanu, jer ne možeš razumeti zašto se

promena dogodila u tvom životu. Na primer, hodaš niz ulicu i spotakneš se i slomiš nogu. Zašto se ovo dogodilo? To čini da tvoj Um pita, misli, bude aktivan i upuštaš se u svakakve implikacije zašto se ovo dogodilo. Počinješ da misliš kako nećeš moći da ideš na posao, izgubićeš prihod, ovo vodi do drugih Misli da će ti oduzeti kuću, auto. Porodica će te se odreći i ostaviti te i nastavljaš i nastavljaš i nastavljaš, nikada ne prestaje. Zato to zaustavi pre nego što počne. Šta god da ti se dogodi, ne sažaljevaj sebe. Ne daj mu moć plašeći ga se, ili misleći da te neko kažnjava, ili da je nešto pošlo naopako u tvom životu. Jednostavno posmatraj situaciju, uzdigni se iznad nje, shvatajući da je sve od Uma, Um je ovo stvorio, ja nisam Um. Ja sam čista Svesnost. I bićeš u Miru. (Robert pita) Je li to sve? (SM: Da, mislim da su bile samo dve, Roberte.) Oh. (učenici postavljaju pitanje)

SB: Roberte, kroz istoriju je postojala tradicija velikih duhovnih isceljenja i čudesnih isceljenja koja su se dešavala među istinskim predanicima. Možeš li objasniti kako ovo funkcioniše?

R: Svakako. Kada si na mestu kao što je Satsang, kada si sa Mudracem, svetlost Mudraca, moć Mudraca, moć Satsanga, postaje intenzivna i predanik koji predaje svoje probleme, svoju volju, sve besmislene stvari kroz koje su prolazili, svoje Strahove i odriču se ovih stvari predajući se, onda sve počinje da se topi u toj moći Mudraca, u toj Istini, u toj Stvarnosti i sveprisutnosti i toj sveprožimajućoj dobroti. Stoga, pošto je bolest ne-entitet, nikada nije ni postojala. Počinješ da osećaš savršenstvo i savršenstvo vitalizuje tvoje takozvane ćelije. Svi atomi tvog Tela stapaju se u savršenstvu i isceljen si, takozvano, i isceljenje se dešava u tvom Telu, jer si se odrekao svojih Misli. Misli su ono što je uzrokovalo bolest na početku. Um je ono što je uzrokovao problem. Kada predaš svoj Um Sopstvu, u Sopstvu nema ničega osim savršenstva. Postoji samo jedinstvo, apsolutna Stvarnost i sada si stopljen u ovoj Stvarnosti. Ova Stvarnost teče kroz tebe kao ti i nema ničega drugog. Ne postoje dve moći, jedna bolesti i jedna isceljenja, nema bolesti i nema isceljenja, postoji samo apsolutno savršenstvo, apsolutna Stvarnost. Ako bi zaista postojala takva stvar kao što je bolest, onda bi moralo biti mnogo borbe da bi se postalo isceljen. Ali pošto bolest zaista ne postoji, odricanjem ovoga, predavanjem ovog osećaja, ove Misli da postoji bolest ili nedostatak ili ograničenje ili bilo šta drugo, jedna moć, jedno savršenstvo, jedan Bog, jedna Stvarnost, jedna čista Svesnost prosijava i preuzima, i bivaš učinjen celim. Slobodno postavljajte pitanja koja želite.

SD: Voleo bih da elaboriraš ovu tačku jer, kao što si sam istakao, čak su i neki od velikih Učitelja izgledali da pate od bolesti. Rama Krišna i Mahariši i svakako bih pomislio da bi oni bili u poziciji Predanja ili čak iznad Predanja, tako da očigledno nije tako jednostavno da pojava ponekad očigledno nastavlja.

R: Uvek se vraćaš na to. Pokušaj uvek da zapamtiš, mi smo ti koji vidimo ove stvari. Mi vidimo nesavršenosti. Mi posmatramo Smrt i Patnju. Ovi Mudraci koje spominješ su ti govorili iznova i iznova: nema Patnje, ja ne patim, ti si taj koji patiš jer me vidiš na ovaj način. To je Um smrtnog čoveka koji posmatra sve ove nemoći. Mi smo ti koji verujemo da je Hrist razapet, zašto Rama Krišna umire od raka. To se nikada nije dogodilo. Izgleda da se događa, i ona bića, što je većina sveta, koja su na tom nivou, vide ove stvari svojim očima, osećaju ove stvari svojim osećanjima, čuju ove stvari svojim ušima. Ipak, ovo nije Istina o ovim Učiteljima. Ovo je samo naše ograničeno viđenje. Isto je istinito i za nas same, kada izgledamo bolesni, kada izgleda da imamo nešto pogrešno s Telom, moramo odmah izjaviti: "Ja nisam Telo!" Ne postoji Telo koje može imati bilo šta pogrešno jer Telo ne postoji. Ja sam duhovni entitet. Ja sam cel, čist. U meni nema ograničenja. Moramo osećati ove stvari. Stoga za prosečnu osobu, jednostavno treba da se preda. Predanje Sopstvu, što znači predanje najvišim Mislima. Predanje jedinstvu, savršenstvu, konačnom, postati slobodan predajući se na ovaj način. A što se tiče onoga što si rekao o Ramani Maharišiju, Rama Krišni, Hristu i drugima, koji su izgleda podneli neku bolest ili neko obolenje, ili da su im zabijeni ekseri kroz ruke i ruke, šta god. Svet u kome živimo je na stupnju gde izgleda da vidimo ove stvari. I ova bića izgleda da prolaze kroz ove stvari, radi nas, da bismo se

probudili i shvatili da niko ne pati, niko ne umire, i niko nema problema. Mi smo ti koji moramo podići svoje viđenje. Mi smo ti koji moramo da se uzdignemo iznad ove takozvane Smrti i Patnje čovečanstva, bića. Nijedan Mudrac nikada nije patio. Nijedan Mudrac nikada nije umro. Jer Smrt i Patnja ne postoje. Sve je dobro.

SH: Ali izgledaju da postoje?

R: Izgledaju da postoje, naravno. Ovo je nivo svesti čovečanstva. Ovo je način na koji je čovečanstvo u ovom trenutku, gde može videti samo pojavu i verovati u pojavu. Većina čovečanstva ne može da se uzdigne iznad ovoga. Ipak, ako verujemo u višu moć i ako smo mi sami ta moć, počećemo da činimo nešto da se uzdignemo iznad ograničenja čovečanstva praktikujući samoistraživanje, postajući posmatrači svojih Misli, predajući se, dolazeći na Satsang, razumevajući Istinu. (SH: Zaista je fundamentalno da se još uvek poistovećujemo sa telom, time što smo telo?) Fundamentalno je i smešno. (SH: Da, ali svakako je uporno.) Veoma je uporno poput lošeg sna. Ima ljudi koji sanjaju užasan san, i probude se, i vrate se na spavanje i san se nastavlja. I probude se ponovo i vrate se na Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

spavanje i san se i dalje nastavlja. Znao sam ljude koji imaju određene snove nedeljama i mesecima u komadu. Kad god zaspu sanjaju isti san i on se nastavlja. Dakle, gde su? U kom su stanju zaista? Jesu li zaista u stanju snova ili u takozvanom budnom stanju? Tako dolazimo do shvatanja da su oba stanja san. Ovo takozvano budno stanje je san, baš kao što je stanje snova san. I ako reagujemo na san, bićemo sve više uhvaćeni u san, bićemo uvučeni sve dublje i dublje u njega. Zato jednostavno moramo da se probudimo u Stvarnost metodama koje su propisane. (Pauza.) Ne gledaj tako zbunjeno. Sve je dobro.

SB: Roberte, ako počivamo u Svesti, onda nema Dualnosti, onda nema odvojenog sopstva koje se apstrahuje od Svesti.

R: Tačno. (SB: Onda nema ništa da se radi.) Nema ništa da se radi ako si u Svesti i ti si Svest i nema ničega drugog. (SB: Nema više odvojenog sopstva.) Tačno. (SB: Pa to je lak način, zar ne?) Onda to uradi. (smeh)

SH: Ništa raditi i niko da radi.

SB: To je ono što radiš, zar nije istina, Roberte? (R: Ko zna šta ja radim?) (smeh)

SH: Pa, spavaš od 3 do 6, to je sve, jer si na pozivu ostatak vremena. (smeh) Da li je tri sata dovoljno?

R: Sasvim je dovoljno. Ali kada biste svi sedeli sa mnom u to vreme, videli biste neke ogromne promene kako dolaze na vas, mogu vam garantovati. Ako bi neki od vas probali ovo mesec dana, dajte mesec dana. Gde možete sedeti sa mnom od 6 do 9 i 12 do 3, čuda bi se desila. Ne biste bili ista osoba koja ste sada. Ako radite manje, onda shodno tome, koji god procenat uložite, dobićete.

SY: Roberte, zašto ti sediš?

R: Zato što nema ništa drugo da se radi. (smeh)

SF: Da li bi ovo podrazumevalo biti u fizičkom prisustvu ili samo... (R: Ne.) ...ili samo držati te na Umu? (R: Bilo da si u Japanu ili Koreji, možeš biti gde god želiš.)

SD: Ali postoji neka snaga u rađenju toga u isto vreme. Ako si u Japanu, morao bi podesiti sat u skladu s tim. (R: Da, naravno.)

SF: Druga stvar o kojoj sam razmišljao je, naša prava priroda je bezuslovna, bez napora, bez izbora, čista Svesnost. Bezuslovna... zar veliki deo našeg uslovljavanja ne dolazi iz drugog života... i sviđa mi se ideja razbijanja reči "nothing" na "no thing", mogli bismo takođe uzeti reč "another" i napraviti je u dve reči "an other life". Ne ono što se dešava ovom konkretnom psihosomatskom aparatu. Bilo je iz "an other life" što je donelo neko od uslovljavanja koje se

odvija u mom Umu i pošto reagujem na neku muziku, neke od ovih devojaka pevaju neke ljubavne pesme poput, "Say it isn't so." One izazivaju duboku reakciju u meni i ne znam zašto jer nikada nisam imao takvu vrstu stvari... neuzvraćenu ljubav, bilo je zaista duboko u meni na način na koji mnogi ljudi doživljavaju. Nikada to nisam imao u ovom životu, pa se pitam da li moja reakcija na to ne dolazi iz "an other life?" Želiš li komentarisati ovo?

R: Svakako, sve dok veruješ u Karmu i reinkarnaciju, onda svakako dolazi iz drugog života. Jer Telo je bilo ovde ranije u drugačijem obliku i imao si osećanja i Misli i verovanja ranije koje prenosiš u ovaj život. Ali ako osećaš da nisi Telo i radiš na sebi tako što nisi Telo, nisi Um, već shvataš da si ova bez napora čista Svesnost, onda nema nikoga ko je ostao da je imao ova prethodna Iskustva. Prethodna Iskustva su od Ega. Ako je Ego uništen, buđenjem u bez napora čistu Svesnost, onda nikada ništa nije bilo pogrešno i potpuno si slobodan. I to je isto kao što me ljudi pitaju: "Hoću li biti kažnjen za svoje grehe? Hoću li biti kažnjen za stvari koje sam uradio u prošlosti?" i odgovor je, sve dok veruješ da si uradio ove stvari, bićeš kažnjen jer si pod zakonom Karme, zakonom uzroka i posledice. Ali ako se možeš uzdignuti iznad Tela gde više nisi ego, više nisi Um, onda nema nikoga ko bi prošao kroz uzrok i posledicu. Sve je transcenderano. Ne postoji ništa što može da te povredi. Nema odakle da dođe. Mi stvaramo sopstvenu kaznu. Jedini put ka slobodi je odreći se ideje Tela. Sve dok ideja Tela opstaje, onda Karma opstaje, reinkarnacija opstaje i ostale stvari opstaju.

SF: To je kao što je Gospod Krišna shvatio da Arđuna još uvek veruje da ima Telo, da je Telo i zato je živeo u uslovljenosti iz onoga u šta je verovao, u šta je Arđuna verovao, da je to bila prošlost.

R: Hm. Arđuna je verovao da je ratnik i nije mogao izaći iz tog verovanja. Krišna je to znao pa mu je rekao da nastavi i bori se. I postao je vođa kralja, nacije i dobio je bitku. Ali da je Arđuna bio duhovno razvijen, jednostavno bi shvatio sam da je Krišna. Postoji samo jedan Krišna. Krišna je sveprožimajuće Sopstvo. To je drugo ime za Krišnu, kao Šiva, Višnu, Brahman. Oni su samo drugo ime za Sopstvo. Ali mi ih personifikujemo u bića. Ali svi su oni Sopstvo. Ti si isto, ti si Sopstvo. Ne gledaj na sebe kao na Telo ili Um ili kao osobu koja mora da prevaziđe probleme ili osobu koja pati od prošlih inkarnacija. Odriči se svega toga. Predaj sve to i postani slobodan i oslobođen. (SF: Hvala ti.)

SK: Roberte, u ovom periodu sedenja sa tobom – ponekad radim samoistraživanje, a ponekad ne, i tokom vremena kada ne radim, ponekad mi se čini da moj Um malo više luta. S druge strane, samoistraživanje ima nekakvu strukturiranu zauzetost takođe. Ali ponekad završim pitajući se šta bi trebalo da radim, da li je najbolji stav ne brinuti se previše...

R: Najbolji stav je predati sve i biti miran, i kada Misli dođu, daj ih meni. Daj mi sve svoje Misli, daj mi sve što dolazi, reci: "Uzmi to, Roberte," i drži svoj Um mirnim. Ako to postane malo teško, praktikuj samoistraživanje ili praktikuj posmatranje svojih Misli. Ali važan deo je samo sedeti tamo. Najbolji način da se ovo uradi je samo sedeti i kada Misli dođu, posmatrati ih, ne obraćati pažnju Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

na njih, pustiti ih neka dođu i odu i samo nastaviti sedeti i stvari će se rešiti same.

SF: Bhagavan je rekao: "Predaj se meni i ja ću srediti Um."

R: To je dobra izjava. Moraš zapamtiti kada se izgovore reči: "Predaj se meni," to nisam ja kao individua. Zaboravi na Roberta. Predaješ se meni kao Sopstvu, koje je tvoje Sopstvo. Postoji samo jedno Sopstvo. Robert ne može ništa da uradi za tebe. Sopstvo je Sopstvo je Sopstvo, nema ničega drugog. Dakle, ono što radiš, pošto ne možeš videti sebe kao apsolutnu Stvarnost, predaješ ovom sopstvu kao pojavi sve one stvari koje su te mučile sedeći sa mnom. I onda ćeš se stopiti u istu Svest koja je oduvek bila, koja je bez napora čista Svesnost, koja je sveprožimajuća sveprisutna, to je ono čemu se predaješ. (tišina) (Robert nastavlja) Glene, želiš li da pročitaš neku od svojih dobrih knjiga?

SN: Mogu li sačuvati za četvrtak?

R: Želiš da sačuvaš za četvrtak? Meri, da li želiš da pročitaš Džnanija?

SM: O da. (Meri čita Džnanija; vidi početak ove knjige za transkript)

R: Pokušaj da zapamtiš da je sve dobro. Ništa nije pogrešno. Voljen si. Ceo univerzum je na tvojoj strani, sve je prelepo. Zapamti da voliš svoje Sopstvo, da se moliš svom Sopstvu, da se klanjaš svom Sopstvu, da obožavaš svoje Sopstvo, jer Bog prebiva u tebi kao ti. Mir. Volim te. Imamo prašad.

SD: Dobro. (smeh) (SH: Baš ono što si čekao, zar ne?) Da, zaista.

R: Zaista dobra stvar. (traka se završava) [TOC]

Znalac je poslednji koji odlazi! 9. januar 1992.

Robert: Dobro veče. Pozdravljam vas svim srcem. Dobro je biti ponovo sa vama. Praznici su gotovi. Nazad u normalnost, šta god to značilo. Kada vam kažem da je sve dobro, to upravo to znači, bezuslovno, sve je dobro, baš onako kako stvari jesu. Bez obzira kako stvari izgledaju. Bez obzira šta mislite. Bez obzira šta se čini da se dešava u ovom svetu. Sve je dobro! Razmislite o tome, baš onako kako stvari jesu. Nema ništa da se doda, ništa da se oduzme. Baš onako kako stvari jesu. U džungli lavovi jedu ovce. Majmuni jedu insekte. Čovek jede životinje. Sve vrste podlih stvari izgleda da se dešavaju u ovom svetu. Vidite stvari. Gledate u svet. Ratovi postoje. Postoji čovekova nečovečnost prema čoveku i u vašem ličnom životu, svakakve situacije se odvijaju. Postoji sklonost ka osuđivanju. Da vidite stvari na određeni način i da vam se ne sviđa, jer mislite da bi trebalo da bude drugačije. Ipak, mogu da vas uverim, sve je dobro. Sve je izuzetno dobro. Baš onako kako jeste. Problem nastaje kada želite da promenite nešto. Kada želite da uložite svoju energiju u situaciju i pokušate da je promenite u ono što mislite da bi trebalo da bude ili kada vidite nešto što vam se čini da ne bi trebalo tako da bude kod nekog drugog, verujete da bi trebalo da bude drugačije. Problem leži u vama samima. U stvarnosti nema problema. Apsolutno ništa nije u redu. Sve je baš onako kako treba da bude. Stalno ponavljam ovu tačku. Mnogi od vas vide određene situacije i ne sviđa vam se. Kada vam se nešto ne sviđa, to je kao da govorite bogu kako da vodi svet. Ako biste samo mogli da razumete da je Sopstvo sve što postoji i da ste vi to, onda biste razumeli da svaka stvar koja emanira iz vas jeste Sopstvo. Ceo univerzum emanira iz vašeg uma. Vi ste u svemu. Vi ste u ubicama. Vi ste u lavu koji jede ovcu. Vi ste u majmunima koji jedu insekte. Vi ste u dobrim stvarima i u lošim stvarima, takozvanim. Sve dolazi od vas. Ovo je vaš univerzum. Vi ste ga stvorili. Baš onako kako jeste. Vaša je krivica. (smeh). Zašto ste to uradili? Ne možete reći da to niste uradili, jer dokle god s osećajem verujete u nešto, vidite nešto što vam se ne sviđa. Nešto vas užasava. Nešto vas uznemirava, onda ste to stvorili, odakle je drugo došlo? Odakle je došlo ako nije došlo od vas? Stvari se jednostavno nisu pojavile. Morale su da dođu kroz nečiji um. To je um koji stvara uslove.

Kada biste samo shvatili da um ne postoji, ne bi bilo uslova u vašem životu koje treba stvoriti ili razstvoriti. Jedini razlog zašto postoji uslov je zato što dozvoljavate nečemu što se zove um da vam pokaže i kaže šta je ispravno, šta je pogrešno, šta je dobro, šta je loše, šta je gore, šta je dole. Vi to radite. Želim da prestanete. Pogledajte kakav nered pravite od sveta. (smeh). Samo pomislite da ne mislite. (smeh) Imali bismo radost i mir i ljubav. Ali vi nastavljate da mislite, mislite, mislite, uvek mislite. Nikad ne prestajete da mislite. Odete na spavanje, mislite. Probudite se, mislite. Tokom celog dana mislite. Uvek ste u mislima, i osuđujete i kritikujete, proklinjete, želite da promenite stvari. I opet, kada želite da radite ove stvari, vi govorite da Bog ne zna šta, dođavola, radi. To govorite, jer vidite nešto što vam se ne sviđa. Vidilac je kriv. Vidilac je uvek kriv. Ne pokušavam da kažem da sami sebi donosite uslove. Ovo nije New Age filozofija gde mislite da ste odgovorni za sve povrede u svom životu. U stvarnosti i istini nema povreda. Ništa se ne dešava. Niko nije odgovoran ni za šta. Ali dokle god verujete da ste ljudsko biće i

verujete da ste suočeni sa situacijama, onda u svemu izgleda kao da patite jer reagujete na uslov koji vam se ne sviđa. Šta ako biste sve ostavili na miru? Šta ako biste posmatrali nešto i nikada ne reagovali na to mentalno ili fizički? Samo biste to ostavili na miru. Ne biste se borili protiv toga. Ne biste pokušavali da analizirate. Ne biste raspravljali o tome. Samo biste pogledali i ostavili na miru i držali svoj um usredsređen na sebe. Šta mislite šta bi se desilo? Morali biste da postanete Sopstvo. Morali biste da postanete besnaporne čiste svesnosti, što je vaša istinska priroda od početka. Ali dokle god reagujete na stvari, čak i na sopstveno telo. Kada verujete da je vaše telo bolesno, vaše telo ima mentalnu patnju. Vaše telo pati zbog nekog stanja, to znači bogohuljenje, jer u istini vi niste to telo. Vi niste to bolesno telo. Vi niste to telo koje ima mentalnu patnju, to niste vi. To telo čak ni ne postoji. Kao da ste hipnotisani da verujete da imate telo koje prolazi kroz sve vrste iskustava i da imate um koji misli svašta nešto i da patite. Ali ja vam kažem da ne postoji takvo telo. Ne postoji takav um. Ne postoji takav svet. Kako je ovo moguće? Kako ovo može biti kada i sami osećate kada vas je nešto povredilo, kada vam se čini da vam je neko uradio nešto što vam se ne sviđa, kada patite mentalno ili fizički. Kako možete ovo pomiriti sa onim što vam govorim? Pa, pogledajmo ovo na drugačiji način. Kada verujete da ste rođeni, sve ove stvari su bile predodređene u vašem životu da se dese, ili bar da se dese nekad tokom vašeg životnog veka. Dakle, sve u vašem životu je bilo predodređeno. Način na koji ćete reagovati, gde ćete živeti, način na koji ćete osuđivati. Predodređeno je kada napustite svoje telo. Dakle, sve je uređeno za vas. Nemate apsolutno ništa da radite. Nemate apsolutno ništa o čemu da brinete. To je jedan način da se gleda na to. Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

Ako mislite da ste ljudski, ako verujete da ste ljudski, sve je planirano za vas. Ceo vaš život je predodređen, nacrtan. Ali ako sada dođete do zaključka da niste ljudski, da niste telo ili um, da nema problema, da nikada niste bili rođeni i da nemate ništa sa svojim postojanjem. Nikada neće doći vreme kada ćete napustiti svoje telo. Vi ste isti, juče, danas i zauvek. Apsolutna stvarnost, samodovoljna, sveprožimajuća, Brahman, sat-čit-ananda, nirvana, ovo je vaša stvarna priroda. Ovo ste vi zaista. Zašto vas onda svet toliko pogađa? Zašto se ne probudite? Ne znate. Ne znate zato što ste već budni. Nema ništa da se zna. Da bi se znalo nešto, mora postojati znalac. Ko je znalac? Nikada ne odgovarajte na to pitanje, jer ne postoji nijedan znalac. Znalac ne postoji, samim tim nema apsolutno ništa da se zna. Nema ništa da se radi. Nema ništa da se bude ili postane. Nema prosvetljenja. Nema samospoznaje. Postoji apsolutna praznina! I vi ste ta praznina, praznina, praznina. Zašto mislite o sebi kao o osobi koja prolazi kroz iskustva? Zato što izgleda da prolazite kroz iskustva, ovo je privid u vašem životu. Imate jedno iskustvo za drugim. Ali zar nemate ista iskustva u snovima? Kada sanjate, sanjate da prolazite kroz iskustva, jedno iskustvo za drugim, ali se probudite i shvatite da je to san. Ipak sedite ovde i shvatate život tako ozbiljno verujući da je to san, ali ovo je stvarnost. Ipak, ako bih vam prišao u vašem snu, rekli biste mi da je ovo stvarnost. Zaklinjali biste se na sve moguće načine da je san bio stvarnost i da ne znam o čemu govorim. Ipak, probudili ste se i nazvali iskustvo snom. Kako nazvati ovo iskustvo? Smrtni san, laž, obmana? Čak je i nazivati ga imenima greška, jer ostaje neko ko daje imena. Mora postojati neko ko imenuje nešto, tako da neko naziva ovo obmanom, naziva ovo postojanje laži. Samim tim mislima iskustva postaju istinita i stvarna za vas. Ne postoji apsolutno ništa što možete učiniti u vezi sa svojom situacijom osim da ćutite. Da li pratite šta govorim? Ako pokušate da osudite svet i stalno govorite da je svet laž, osećaćete svet dublje, jer postoji neko ko to govori. Taj neko mora biti uništen, ne stanje, ne situacija. Jer stanje, situacija je samo privid koji dolazi od tog nekoga. Zato ne radite na tome da uklonite obmanu ispred sebe, vidite li šta govorim? Ne radite meditaciju pokušavajući da vidite svet kao ništa, već pokušajte da zamislite ili vidite ko je taj neko ko vidi ovaj svet kao ništa. Taj neko mora biti poništen, ne posledica već uzrok. Uzrok je taj što postoji neko ko misli o svim ovim stvarima. Postoji neko ko pokušava da bude samospoznat. Postoji neko ko pokušava da okonča sve svoje probleme. Postoji neko ko pokušava da izleči sebe ili druge. Postoji neko ko osuđuje.

Taj neko mora da ode. I ime tog nekoga je Ja. Ja je to ko ovo radi. Ja pokušavam da postanem samospoznat. Ali Ja je već samospoznato. Jer Ja u stvarnosti, jeste Brahman. Čista svesnost. Ovo je istinska priroda Ja. Dakle, Ja koje vi mislite da je stvarno čak ni ne postoji, jer može postojati samo jedno Ja i to Ja je Ja-jesam, sveprožimajuće. Da li ovo vidite? Ja, ili mislilac, ili znalac je taj koji mora biti eliminisan. Jer u stvarnosti nema apsolutno ništa da se zna. Ako ste sveprožimajući, sveprisutni, sveznajući, svemoćni, šta još želite? Imate sve. Vi ste sve. Zato kada pokušavate da znate nešto, pravite veliku grešku. Ovo je veoma važna tačka. Zapamtite ovo. U Advaita Vedanti, znalac je poslednji koji odlazi. Šta dolazi posle znalca? Tišina! Ništa drugo. Samo pomislite koliko ste znanja sakupili svih ovih godina. Čitajući toliko knjiga. Meditirajući godinama. Viđajući toliko učitelja. Imajući toliko diskusija, debata, argumenata. Zar ne vidite sada da je to ono što vas je kočilo? To je ono što vas je kočilo. Jer ste verovali da ste znalac. Jer morate postati znalac da biste postali slobodni. Ipak, niko ne mora ništa da zna jer nema apsolutno ništa da se zna. Zašto nema ništa da se zna? Zato što postoji samo sveprisutnost, beskonačnost, apsolutna stvarnost i ne postoji ime za ovo. Drugim rečima, ne možete znati apsolutnu stvarnost. Ne možete znati čistu svesnost. Dokle god postoji neko ko zna o njoj, ona ne postoji. Tek kada stavite tačku na znanje, postajete Sopstvo. Sopstvo nema oblik, nema formu, nema identitet. Ono je ništa. Ipak, vi ste to. Šta ćete u vezi sa tim? Kada većina vas izađe kroz ova vrata, počećete diskusije, argumente. Počećete da mislite o svom spoljašnjem svetu. Počećete da mislite o svom telu, svojoj materijalnoj sreći, ili svojoj materijalnoj patnji. I vratićete se tamo gde ste počeli. Ono što vam govorim je da biste, kada biste samo mogli da naučite da budete tihi, u svom umu. Ako vaš um nauči da ćuti, postajaće sve slabiji i slabiji i primetićete da sve akcije koje preduzimate nemaju apsolutno nikakve veze sa vama. Ipak, vi ćete raditi stvari, ići na mesta, iskusiti ovaj takozvani život, i ne radite apsolutno ništa. Jer nema nikoga ko bi bilo šta uradio. Nema nikoga ko bi se razboleo, nema nikoga ko bi bio zdrav. Nema nikoga ko bi bio siromašan, nema nikoga ko bi bio bogat. Nema nikoga ko bi bilo šta posedovao i nema nikoga ko ne bi ništa posedovao. Jednostavno nema nikoga, i to je ono što vam daje slobodu. I jedini način na koji možete doći do tog mesta je da ćutite. Da budete tihi. Kada ste tihi, živite u večnosti. Živite u tom deliću sekunde, u otvoru, procupu, između sveta i vašeg Sopstva. I nema prošlosti i nema budućnosti. Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

Nema tela i nema uma. Postoji samo taj delić sekunde u večnosti. I vi ste to! Bez obzira koliko puta vam ovo kažem, i dalje ćete se mentalno uključiti. I dalje ćete misliti i osuđivati i prolaziti kroz sve ove stvari o kojima govorimo. Ako ovo radite, onda se ne žalite. Ne žalite se na svoju mentalnu patnju, na svoju patnju, na svoje probleme, jer ih nećete napustiti. Jedini način da ih napustite je šta? Da se rešite osobe koja misli da ih ima. Zar ne vidite ovo sada? Ne da zamišljate da nisu tu. Ne da mislite na nešto drugo. Ne da pokušavate da rešite probleme i promenite loše u dobro. Već da se rešite one misli, onog osećaja, koji veruje da postoji nešto drugo osim Sopstva. A ovo radite jednostavno tako što ćete biti tihi. Jednostavno. Jednostavno ćutite. Prestajete da pravite buku, koja se zove govor. Prestajete da pokušavate da osvojite poene. Ko može više da priča od koga? Ko zna više filozofije od nekog drugog. Ko je pravi učitelj? Ko je ovaj i ko je onaj? Kod pravog sledbenika te misli čak ni ne dolaze u vaš um. Sledbenik nikada ne misli o ovakvim stvarima. Istinski sledbenik jednostavno deluje u trenutku, i radi sve što treba da bude urađeno bez misli, bez kritike, bez osude i prelazi na sledeću stvar na isti način, i prolazi kroz ceo svoj život u potpunoj sreći, u potpunom miru, i potpunoj radosti. Jedini način na koji ikada možete imati istinsku sreću i istinski mir i istinsku ljubav je tako što ćete ćutati. Jer ljubav, sreća, radost, Sopstvo, čista svesnost su svi sinonimi, oni se pojavljuju kada ste tihi. Pojavljuju se kada ste tihi. Zato morate da se odlučite. Da li zaista želim da se probudim? Tako je jednostavno, a ipak tako teško. Ako zaista želite da se probudite, morate prvo držati tu misao u svom životu. Ona dolazi pre svega. Ako zaista želite da se probudite, nešto u vama će vam reći šta da radite. Znaćete. Jer stvarnost, koja vi jeste, je već gotova. Zato će vam reći iznutra šta da radite, da budete svoji. Sve što treba da uradite je da ćutite. Znate da možete voditi razgovor i istovremeno biti tihi. Kada

izgovarate reči i ne ulažete stvarno nikakav napor u njih, ne osećate ih zaista, nemate emocije u njima. Onda ste tihi. Sve što vam govorim, možete raditi mentalno. Ne kažem da treba da se zavetujete na ćutanje. Samo kažem, ne unosite emociju u reči koje govorite nekome. Ne shvatajte reči ozbiljno. Morate živeti u ovom svetu. Zato je govor neophodan. Ali ne verujte da svaka reč koju izgovorite ima veze sa vašim životom ili životom bilo koga drugog ili bilo čim drugim. Držite svoje reči na minimum. Ako vam neko priča i kaže vam nešto, ne morate da elaborirate, možete reći "da" ili "ne". To je kao da se vraćate u detinjstvo. Prilično je smešno, kako odrastamo pokušavamo da budemo inteligentni i želimo da znamo mnogo reči i imamo dugačke razgovore i velike debate i želimo da se izrazimo kako bi nas neko razumeo. Ipak, da li vas je iko ikada razumeo? Da li je ikome stalo do reči koje govorite? Zain-

teresovani su za svoje reči, žele da ih čujete. A vi želite da oni čuju vas. Tako pričate i pričate i pričate i pričate i pričate i pričate i pričate i pričate i pričate i pričate i pričate i pričate i postajete frustrirani, nikuda ne stižući. Verujete da će vas neko ceniti ako se dobro objasnite. Pa, objasnili ste se, da li vas je iko cenio? Nikoga nije briga. (smeh) Samo žele da čuju sebe kako pričaju. Ostavite to. Rešite se toga. (tišina) Slobodno postavljajte pitanja. (pauza) Valjda niko ne želi da priča.

SK: Roberte, tvoja poslednja poenta, čini mi se, postoje trenuci kada razgovaraš sa prijateljem i postoji neka vrsta angažmana i postoji briga i postoji zajedništvo i reči nisu toliko važne koliko osećaj, pa to ide protiv mog iskustva onoga što opisuješ? R. Hmm, ovo izgleda da je tačno. Ali na duge staze, nije važno. Dok govoriš o sebi nekome drugom, tvoja osećanja su izražena, njihova osećanja su izražena i osećaš da imate ljubavnu vezu, to je samo privremeno. Možeš imati ljubavnu vezu i govoriti malo reči, nekoliko reči, ili uopšte ne govoriti. Reči koje izlaze iz tvojih usta pokušavaju da navedu drugu osobu da vidi kako se osećaš, o njima, o sebi. Ipak pogledaj kako stvari stoje u vezama u ovom svetu. Veze retko kada traju, ima toliko problema i to je zbog reči. Kao primer, kada želiš da se venčaš sa nekim ili želiš da živiš sa nekim, govoriš im sve te lepe reči kako bi te prihvatili. Ali onda kada si postigao šta želiš, stvari počinju nekako da se menjaju nakon nekog vremena i ubrzo podižeš glas i koristiš ružne reči. Stvar se promenila. Nije isto kao što je bilo. Dokle god radiš iz svog ljudskog bića, uvek će biti problema. Ono što treba uraditi je da prvo razumeš ko si. Shvati da nisi telo ili um ili činilac ili znalac ili govornik. Ovo nisi ti. Ako možeš ovo prvo shvatiti pre nego što progovoriš, reći ćeš vrlo malo i te male stvari koje kažeš biće veoma značajne. Nešto u tebi će izgovoriti nekoliko reči koje treba da kažeš i one će biti prave reči koje će izazvati pozitivnu reakciju. Ne osećaj da moraš previše da govoriš bilo kome o bilo čemu. Istina je tišina. Stvarnost je tišina. Mir i ljubav su tišina. Budi miran i znaj da sam ja Bog.

SD: Roberte, nešto ne razumem, zapravo teško je čak i formulisati pitanje ali govorio si o tome da ne pokušavaš da eliminišeš ili ubediš sebe u lažne prividnosti stvari, već jednostavno da eliminišeš sopstvo, a ipak je Mahariši učio da se prosvetljenje može naći korišćenjem neti-neti, ili govorenjem "ne ovo, ne ovo." Ovo mi se čini kontradiktornim. R. Nema kontradikcije, kada kažete neti-neti, to je metod, proces uklanjanja sveta iz vašeg uma. Šta je bilo pitanje? (SD: Pa, čini mi se da si ranije govorio da ne treba da pokušavaš da ukloniš svet iz svog uma već da ukloniš um.) O da, kada kažete neti-neti u osnovi uklanjate sve objekte, svetovne stvari iz svog uma. (SD: Ali nije li to ono što si upravo rekao da Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

ne treba da se fokusiramo na?) Nema potrebe da se fokusirate na to ako ne želite. To je samo još jedan metod. Lakše je shvatiti da niste činilac i da niste znalac, da se rešite znalca tako što ćete ćutati. Ovo je mnogo lakše. Neti-neti je drugi postupak, drugi proces, baš kao posmatranje daha. Baš kao postajanje posmatračem. Baš kao govorenje "ja jesam", to su različiti metodi, različiti načini rada iste stvari. Mi volimo da podučavamo direktan metod, gde se jednostavno probudite tako što ćete ostati mirni. Ako mislite da morate da koristite metode, neti-neti je kao korišćenje mantre, nije nimalo drugačije od korišćenja mantre. Kada koristite mantru isključujete svet i

mislite samo na mantru i svet nestaje postepeno ali sigurno. Kada koristite neti-neti, oslobađate se svega u svetu na isti način. Kada radite ono što sam rekao, kada ne govorite, i rešite se znalca i rešavate se osobe koja kaže "neti-neti." Rešavate se cele posude voska. Rešavate se svega. Kada sve nestane, onda ste svoji. Morate koristiti metod koji vam najviše odgovara. Zaista nema kontradikcije, oni su samo različiti metodi.

SD: Dakle, razumem to, razumem šta govoriš da bi bilo jednostavnije i direktnije jednostavno eliminisati znalca ili misao... (prekid trake) R. Neophodno je da vas oslobodi i postanete samospoznati. Ako želite da praktikujete neti-neti, nema ništa loše u tome, ali morate doći do tačke gde i neti-neti mora da ode. Kada govorite "ne ovo, ne ovo" i sve nestane, onda "ne ovo" takođe mora da ode. Tako dolazite do mesta gde ostajete mirni. Krajnji rezultat je uvek tišina. Kraj svake prakse je tišina. Čemu služi meditacija? Meditacija služi da vaš um učini jednousmerenim kako biste mogli postati tihi i mirni. Mantra može učiniti vaš um jednousmerenim, tako da možete postati tihi i mirni. Neti-neti treba da učini vaš um jednousmerenim, brisanjem celog univerzuma i postajete tihi i mirni. Svi ovi metodi vas vode ka tišini i miru. Zato vam samo kažem, "Ćutite i ne morate ništa da radite."

SG: Postoji stara priča, parabola o učenju, gde guru kaže svom učeniku da je sve dobro. Sve je dobro. Sve je dobro. Sve je Bog. Vidite Boga u svemu. Ne morate ništa da radite, ne morate... i on hoda i neki čovek viče, "Pazi, dolazi divlji slon!" I čovek, sećajući se svog gurua da je sve dobro i sve je dobro, pogleda i vidi slona kako dolazi i pogleda i vidi da je to sam Ram koji se pojavljuje kao slon. I on se divi slonu i slon ga podiže i baca ga i gazi ga. I kasnije njegov guru prolazi i kaže nešto, "Zašto nisi sišao s puta?" A on kaže, "Pa rekao si mi da vidim Boga u svemu?" A guru kaže, "Pa zašto nisi video Boga u čoveku koji ti je rekao da dolazi divlji slon i sišao s puta?" Dakle, moje pitanje je, stvar je perspektive, imam osećaj da reči koje koristiš govore da ne treba da interagujemo sa svojom okolinom ili da treba sve da vidimo kao dobro i čisto i celovito, što uvek jeste, ali zar nije dobro i čisto i celovito biti politički aktivan? I izaći tamo i prodavati te polovne automobile? Ili se zaljubiti ili ići u kupovinu, znaš?

R. Naravno, nikada nisam rekao da budete neaktivni. Rekao sam da budete spontani, da budete potpuno spontani. Da radite šta god morate da radite, bez verovanja da ste vi činilac. To je sve. (SG: Dakle, još uvek mogu biti politički aktivan ali zar to nije zamena dobra za loše?) Tačno, nećete imati Ja, da budete politički aktivni. (SG: Aha.) Bićete politički aktivni, a ipak potpuno slobodni, jer Ja nije politički aktivno. Ja je uništeno, nema Ja, stoga vaše telo može da radi bilo šta. Tako je Ramana Mahariši umro užasnom smrću od raka, a ipak on to nikada nije uradio, to se nikada nije desilo, jer nije imao Ja da to oseti. Nije ostalo Ja da radi ono što ste rekli, nema Ja da umre, Ja je uništeno davno. Zato nikada ne kažem da morate ćutati i ne raditi ništa. Dokle god ste u ovom svetu kao telo, telo će se pojavljivati u svetu činilaca. Ali poenta je, vi niste taj činilac. Iako ste politički aktivni, venčavate se. Imate decu. Prolazite kroz život kao prodavac polovnih automobila, šta god da radite, niste vi ti koji to radi. To je paradoks. (SG: Dakle, drugim rečima, nekako ideš tokom?) Ne, ne, ne, zaista nema toka.

SD: Uh oh. (smeh)

R: Samo radite ono što radite, ali niste činilac. Vidite, postoje dva sveta, objasniću ovo malo bolje. Izgleda da postoje dva sveta, ljudski svet i duhovni svet. Duhovni svet ne radi apsolutno ništa, ali ljudski svet izgleda da radi sve. Stoga je prva spoznaja da je duhovni svet u vama i duhovni svet u vama, radite određene stvari i više ne verujete da ste činilac. Kada je Ja uništeno istraživanjem "Kome dolazi ovo Ja? Ko je Ja koje je činilac?" I vi ćutite i Ja je potpuno uništeno, tada ćete biti potpuno slobodni, apsolutno slobodni. Ipak, drugima će telo izgledati kao da radi stvari. Ovo je nešto što je malo teško za većinu nas da shvatimo. Niko ne radi ništa. Ipak, posao se obavlja i ljudi izgledaju kao da rade stvari. Ipak, ništa se ne dešava i niko ne radi ništa.

SL: Imao sam iskustvo nekako slično tome, ako je to tako? Moja ćerka mi je rekla da će dobiti ovu sliku koju sam naslikao. Mislio sam da je to nekako smešno. Mislim, nisam slikao dugo vremena, bilo je samo... i sada sam se zatekao kako počinjem da slikam i ona mi nije rekla šta će biti ili tako nešto, nisam uopšte mislio o tome celo vreme. I slikao sam ovo dva meseca. I nikada nisam znao odakle je došlo i nikada nisam osećao da ima veze sa mnom, uopšte, bilo je samo... ali u procesu, dok sam slikao, uvek sam se osećao veoma mirno i jednostavno se desilo. I onda kada sam joj konačno dao, rekla je da je to tačno ono što je želela i okačila ga je u svojoj kući i rekla je, "Moraš doći i videti ovo." Došao sam i pogledao i nikada... nisam osećao ništa povodom toga, bila je to samo slika na zidu. Mogao ju je naslikati bilo ko. Jednako lako je mogao nikada pre da je nisam video. Bilo je samo... jednostavno je bilo urađeno.

R: To je dobar primer. Život se nastavlja, vaše telo je karmički nagnuto da prođe kroz određena iskustva i proći će, ali nema apsolutno nikakve veze sa vama. Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

Postajete spontani. Opet, primer je poput ogromnog ekrana i postoje slike na ekranu. Jedna slika ste vi. To je vaše telo koje prolazi kroz slike na ekranu. Vaše telo se rađa. To je beba. Postaje starije i ide u školu. Odrasta, postaje muzičar. Venčava se, ima decu. Stari i umire. Vi sve ovo posmatrate kao ekran. Vi ste svesnost svih dešavanja vašeg tela koje prolazi kroz ova iskustva. Ipak, vi ste odvojeni od ovoga. Potpuno ste slobodni od toga. To vas nikada nije zaista pogodilo. Možete li sada videti kako funkcioniše? Slike se pojavljuju na ekranu, ratovi, čovekova nečovečnost prema čoveku, civilizacije dolaze, civilizacije odlaze, sve se ovo dešava na vašem ekranu, na vama samima. Ipak, ništa se ne dešava vama samima. Ekran nije uključen u rat. Ekran nije uključen u rođenje ili smrt osobe. Ipak na ekranu se slike dešavaju. Ekran ostaje isti. Tišina, miran, nepokretan, nikada se ne menja. Vaše istinsko Sopstvo je ekran. I sve stvari kroz koje prolazite u životu dešavaju se na ekranu. Problem je što ste se pogrešno identifikovali sa ljudima na ekranu, umesto sa ekranom. Da li vidite šta govorim? Verujete da ste vi dešavanje na ekranu. Zaboravili ste da ste ekran. Identifikovali ste se sa osobom na ekranu. Dok Džnani ili probuđeni, znaju sebe 100% kao ekran, a ipak se slike takođe dešavaju kao njihovo telo. I oni prolaze kroz svakakva iskustva. Ali oni znaju, 100% sigurno, da su oni ekran. Sopstvo je ekran. Čista svesnost je ekran. Sat-čit-ananda je ekran. Apsolutna stvarnost je ekran. Vi ste ekran. Skinite svoju identifikaciju sa svešću tela i postanite Sopstvo. Mnogi ljudi samo slušanjem ovog objašnjenja, probude se! (tišina)

SD: Roberte, opet mi se čini da je dilema teška za prevazilaženje, da ako misliš Ja sam ekran, još uvek postoji Ja?

R: Ovo je radi razgovora. Zaboravite na Ja, postoji samo ekran. Ekran je samospoznaja. Ekran je atman. Ekran je apsolutna stvarnost. Ekran je Bog. (SD: Ali dok smo u procesu pokušaja da se probudimo, čini se da nam treba referentni okvir. I dokle god se identifikujemo sa telom, mi mislimo, i čak i mišljenje o ekranu, je li to mišljenje?) Da. Doći će vreme kada ne mislite o ekranu, jednostavno jeste. Kako nastavljate sa praksom, kako se nastavljate buditi, kako nastavljate da radite sadhane koje morate raditi, doći će vreme kada jednostavno postanete. (SD: Dakle, mislim da si upravo odgovorio na moje sledeće pitanje koje je trebalo da bude da se čini da sadhane uključuju mišljenje.) Sadhana mora da uključuje mišljenje jer je radite. U apsolutnom smislu nema sadhane. Nema apsolutno ničega. Nema čak ni ekrana. Ekran je radi toga da vam ispriča priču o tome kako jeste, do određene mere. Jer kako biste drugačije objasnili? Ali nema ekrana. Nema tela, nema ničega. Ali ipak, radi objašnjenja, to je jedan način da se vidi.

SK: Roberte, upravo sam čitao nešto neki dan što se poklapa sa ovim konceptom o kome upravo govoriš, a to je da naučno pokazuju da je svetlost stvorila molekule i atome koji su stvorili povrće, minerale i ljudska bića. I u suštini, ono što govoriš je da kada to znam, sve što sam zaista

je svetlost. Ali izgleda da je svetlost stvorila sve ove stvari. (R: Hmm.) I ja se uhvatim u misao da sam ja stvar umesto originala, ekrana ili svetlosti.

R: Da, možeš tako reći. Identifikovani smo sa stvarima. Rešite se svojih stvari!

SK: Ali istovremeno, to je psihološka stvar... govorio si ranije o osuđivanju i poređenju i kritikovanju i svemu tome, zar ne? To puno radim. (R: Pa prestani!) (smeh) Samo prestani? Da, tačno. (smeje se) Ono što sam hteo da kažem je, kada ovo posmatram, pa to nisam ja... vidim to tamo, nisam ja, to je tamo. To govorim sebi. Da to vidim u svima drugima i svet je jednostavno, sve je pogrešno, kao što si rekao, pokušavam da to promenim. Dakle, osuđujem ga i poredim ga. Ali to je ono što posmatram, ali posmatrano, ono što posmatram, ja sam posmatrač i koliko razumem to je ista stvar, to sam zapravo ja. I shvatiti da sam ja kritizer i da zapravo kritikujem sebe, to je ono što vidim. Vidim sve svoje sopstvene stvari. Samo ne želim da ih prihvatim kao svoje, pa kažem: "Ti si taj koji je sjeban." (R: Naravno.) Zar ne? (R: Svakako.) A za mene da to prihvatim, to je teško, ne želim to da prihvatim. Radije bih otkrio da si to ti. (smeh) Mislim, to je grubo buđenje, shvatiti da moram da prihvatim ove stvari.

R: Naravno, možeš videti samo sebe gde god pogledaš. (SK: Tačno, mislim jednostavno je, ali ne znam...) Pa to je samo jedan stupanj toga. (SK: Da. Shvatam to.) Kako nastavljaš, shvataš da nema nikoga ko uopšte ima korake. (SK: Da.) Uopšte nisi ti. To je Ja, Ja izgleda da ga ima, ne ti. Zato pitaj sebe, "Odakle je došlo Ja? Ko mu je dao rođenje? Kako se pojavilo?" I kako budeš istraživao na ovaj način, shvatićeš da Ja nikada nije ni postojalo.

SD: Dakle, u jednom trenutku, nema ni realizatora? (R: Nema realizatora.) Dakle, potraga za samospoznajom ponovo... (R: je pogrešna.) Paradoksalna je. (R: Paradoksalna takođe.) I to, da.

R: Svakako, ali morate negde početi. Ako odbijete da se probudite time što vam kažem da se probudite, onda morate raditi sve ove sadhane, morate raditi sve ove stvari. Dok ne dođete do zaključka da nema nikoga ko bilo šta radi. Ali dokle god verujete da ste još uvek telo, onda morate raditi one stvari koje morate raditi da biste otkrili da nema tela. Zato je sve dobro. Zato je sve na svom mestu i sve se odvija kako treba. Tamo ste gde jeste zbog onoga što jeste. Dakle, nema grešaka. Jednostavno se probudite i postanete slobodni.

SG: Dakle, Roberte, ono što govoriš je da nema nikakve razlike šta se dešava u tvojoj glavi, bilo kakve misli i osećanja, ništa? To jednostavno jeste, kraj. (R: Tačno.) Tako je? (R: Ovo je istina.) Sve ove stvari lete unaokolo i možeš se jednostavno probuditi i nema nikakve razlike gde si, gde misliš da si... Ako ono što govoriš je da je Ja samo implikacija... dobijaš ovu implikaciju zbog činjenice da misliš da si u ovom telu, pa misliš da ovo telo mora imati Ja, je li to ono što govoriš? (R: To je tačno, da.) Pa, čini se da se implicira da Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

mora da postoji ja ovde jer postoji ovo telo, jer ako počne da to radi na sebi, mora biti zakačeno za nešto, mora biti nanizano na nešto, ti preuzimaš krivicu za to, na neki način?

R: Kad god se odnosiš na svoje telo, kažeš ja. Ja je tvoje telo. Da nema ja, ne bi imao telo. Dakle, ne pokušavaš da se rešiš tela, pokušavaš da se rešiš ja. I onda sve ostalo ide s tim.

SG: Dakle, iako sve ove stvari izgledaju kao da se obrušavaju na nečije misli, sva tvoja osećanja, sva tvoja istorija, sva tvoja sećanja, ipak u svakom trenutku možeš samo reći: "Ne radim ništa." (R: Možeš to reći.) Da, ovo se jednostavno dešava i ja sam to, ali ti to ne misliš? (smeh) (R: Shvataš da je ja odgovorno za sve u tvom životu i nema ja, tako da si slobodan.) (tišina)

SL: Robert, uvek sam poistovećivao ja sa Hristovstvom, onim što smo bili pre nego što smo došli ovde i što će biti s nama kroz večnost. I tako, kada pomislim na ljude koji su otišli, uvek pomislim da — kako da ovo kažem — pretpostavljam da sam nekako pogrešno praktikovao i uvek mislim da se isto ovo ja i dalje snabdeva iz beskonačnog, ali dok se potpuno ne reše ja, i dalje će biti na ciklusu i vratiće se. (R: Upravo tako.) Vidiš, pogrešno sam praktikovao!

R: Dobro si radio jer to sada shvataš. (SL: Da.) Sada shvataš ovo. Dakle, sve se dešava onako kako treba. Trebalo je da ovo shvatiš večeras.

SL: Pa, učio sam svoju decu tome jer kad pomislim da su njihovi baka i deka otišli ili je neko otišao, uvek sam osećao da bih mogao da ih učini sigurnima da nikada neće biti bez identiteta. Da će uvek biti snabdeveni i da će ovo biti do večnosti. Pa šta sad da kažem? Bog će jednostavno biti?

R: Samo im reci: "Bog postoji i sve je dobro." (SL: A za nekoga ko je na početnom putu, je li to dovoljno?) Dovoljno je. Možeš im reći: "Bog će se pobrinuti za njih. Bog je njih. Oni su Bog. Bog je u njima. I postoji samo Bog, koji je Sopstvo." (SL: Da.)

SD: Da li bi bilo ispravno da ona kaže za bolesne bake i deke ili bilo koga da su se vratili da budu deo Boga ili je to takođe pogrešan naziv, jer pretpostavljam da nisi deo Boga, ti si Bog.

R: Ako razgovaraš sa decom, moraš da budeš jednostavan. Da bi mogla da razumeju. Dakle, možeš im reći da su se vratili Bogu, ako želiš. Da je Bog sve. Bog je ljubav i oni postaju ljubav. I da je ceo univerzum oni. Oni su ceo univerzum.

SD: Dakle, iako je to možda blagi duhovni pogrešan naziv, možeš im reći da se vraćaju da budu deo svega ili deo Boga? (R: Da.) Iako bi izvan toga bila činjenica da su oni Bog tačka, nisu deo ničega.

R: Za decu moraš da učiniš razumljivim. Dakle, možeš im reći da su se stopili u Boga i da je Bog ljubav i da je Bog ceo univerzum.

SD: I to bi joj pomoglo sa činjenicom da je Bog večan i zauvek.

SL: Ali mislim da ako Bog jednostavno jeste, to bi trebalo da eliminiše vreme objašnjavanja kroz te reči i pređe na Bog jeste, jer ako kažeš da su oni tamo, onda još uvek... mislim "oni" bi mogli biti nazad na ciklusu i to nije do nas, trebalo bi samo da im daš do znanja da je Bog uvek, tačka. Je li to ispravno, Robert? Ne pokušavati da ih utešiš Bog jeste, jer ako uđeš u to da...

R: Sve zavisi od razvoja dece. Zavisi od toga gde su. Šta možeš reći, šta mogu da razumeju. (SL: Um-hm.) Mora biti razumljivo. Ali sve dok im učiniš da razumeju da Bog jeste, nema ničeg osim Boga, korov, cveće, boginje, sve je Bog. (SL: Kada si govorio: "Ja jesam," na početku... Čitao sam toliko o Ja jesam u poslednje vreme da na početku, nisi li rekao: "Ja jesam?") Ja jesam je apsolutna stvarnost, Ja jesam je Bog. (SL: Tačno, zar ne bih mogao reći da su oni jednostavno još uvek "Ja jesam"? Znaš, da su oni "Ja jesam", ono "Ja jesam" koje nas nikada neće napustiti, koje nikada nije rođeno i nikada neće umreti?) Naravno da možeš to reći. (SL: Pa to i govorim.) Pa nastavi tako? (smeh) (SL: Okej, dakle to nije netačno.) Bolje ti je da koristiš jednostavan jezik za decu. (SL: Da.)

SD: Mislim da treba da koristiš jednostavan jezik za nas. (smeh) (R: Govori za sebe.)

S: Glene, želiš li nešto da nam pročitaš? Objasni šta čitaš.

S: U potpunom detalju?

R: Ne, samo im reci šta ovo znači.

S: Iz Aštavakra Gite, "Srce Svesnosti." Ti si čist, ništa te ne dodiruje. Šta ima da se odbaci? Sve pusti. Telo i um, pusti da se rastvoriš. Poput mehurića u moru, sav svet nastaje u tebi. Znaj da si Sopstvo. Znaj da si jedno. Pusti da se rastvoriš. Vidiš svet, ali poput zmije u užetu, on zapravo nije tu. Ti si čist. Pusti da se rastvoriš. Ti si jedno te isto. U radosti i tuzi. Nadi i očaju. Životu i smrti. Već si ispunjen. Pusti da se rastvoriš. Ja sam bezgranični prostor. Svet je glineni lonac. Ovo je istina. Nema šta da se prihvati. Nema šta da se odbaci. Nema šta da se rastvori. Ja sam okean. Svi svetovi su poput talasa. Ovo je istina. Nema čega da se držiš, nema čega da se pustiš. Nema šta da se rastvori. Ja sam sedef. Svet je žila srebra, iluzija. Ovo je istina. Nema čega da se uhvatiš.

Nema čega da se odbaciš. Nema šta da se rastvori. Ja sam u svim bićima. Sva bića su u meni. Ovo je cela istina. Nema šta da se zagrli. Nema šta da se napusti. Nema šta da se rastvori.

R: Hvala, Glene. (okreće se Meri) Želiš li da pročitaš Džnanija? (SM: Da.) (Meri čita Džnanija)

R: Hvala, Meri. Imamo li kakve objave?

SM: Da, imamo transkripte i imamo još četiri. Ja lično nemam nijedan, pa sam morala da uzmem jedan. I ovo je "S one strane sveta Maje." To je novi koji je upravo izašao. Broj je 51 i volela bih da ljudi naprave nekoliko kopija, ako biste bili ljubazni.

R: Imamo prašad. Zapamtite šta je prašad, to je celo učenje i učitelj. Dakle, kada jedete prašad, jedete svog učitelja. (učenici se smeju)

SM: Samo bih želela da se zahvalim ljudima koji su doneli broj 49, "Što jeste, to je Bog?" (transkript 49) Imamo ih na stolu.

R: Budite srećni!

SG: Ne brini, budi srećan. (traka se završava) [TOC]

Ko Veruje u Karmu i Reinkarnaciju? 12. januar 1992.

Robert: Dobrodošli ste mi od sveg srca. Ipak, u stvarnosti nema ja, nema mog, nema srca. Pa kako da vam poželim dobrodošlicu od sveg srca? Drago mi je što ste ovde.

S: Drago nam je što smo ovde. Robert nastavlja: Baš takvi kakvi jeste, bez srca, bez mog, bez dobrodošlice. Samo budite ovde sada. Baš takvi kakvi jeste. Apsolutno nema ničeg što treba da uradite. Nema ničeg što treba da postanete, nema boljih dana koji dolaze kasnije, nema prošlosti koja vas progoni. Vi ste čista svesnost upravo sada. Možete li ovo prihvatiti o sebi? Zaista nema prošlosti i nema budućnosti. Nikada nije bilo prošlosti, ništa se nikada nije dogodilo. Ipak, većina vas veruje da ste telo i da ste prošli kroz različita iskustva. Ali ja vam kažem, nema iskustava kroz koja ste prošli. Nema tela koje je ikada postojalo. Zašto želite da se pretvarate? Želite da se pretvarate da ste ljudsko biće i da ste imali iskustva u svom životu, različite prirode, imate prošlost, osećate krivicu. Prolazite kroz svakakve stvari u svom umu. Zašto to radite? Jednostavno morate da se probudite u činjenicu da ste ovde. Ovo je večnost. Ovo je sve što postoji. Ništa drugo. Zaista ne znam šta neki od vas traže. Tražite da postanete prosvetljeni. Niko nikada nije postao prosvetljen. Niko nikada nije ostvario Sopstvo. Ne postoji takva stvar. Odbacite sve svoje koncepte, svoje unapred stvorene ideje, svoja verovanja. Neki ovde traže bolji život. Nema boljeg života. Ovo je to! Ovo je sve što dobijate. Ipak, kada kažem ovo je to, vi u svom umu mislite na svoje probleme. Mislite na nešto što nije u redu s vama, ili sa svetom, ili sa univerzumom. Kada kažem ovo je to, dozvoljavate sebi da mislite. To je prva greška koju pravite. Dozvoljavati sebi da mislite, da analizirate, pokušavati da razumete, to je greška. Niko ne može da razume, jer nema ničeg za razumevanje. Kada kažem ovo je to, mislim na vašu istinsku prirodu kao apsolutnu stvarnost. Ovo je to! Ne mislim na stvari o kojima razmišljate. To su sve laži. Kada počnemo da razmišljamo o nečovečnosti čoveka prema čoveku, uništavanju životinjskog života iz zabave i za ljudsku ishranu, uništavanju prašume, zemljotresima, kataklizmama. Kada pokušamo da pomirimo ovo s Bogom, tako reći, nikada ne možemo uspeti. Nema smisla. Kako Bog, kakav god da je, ili ona, ili ono, dozvoljava sve ove podle stvari da se dešavaju u ovom svetu? Postajete potpuno zbunjeni, razočarani, kada pokušate da pomirite ove stvari.

Ipak, u istini, apsolutno nema ničeg za pomirenje. Slika koju sam upravo naslikao ne postoji. Apsolutno se ništa ne dešava u univerzumu. Zbog činjenice da nema univerzuma. Samo razumevanjem ovoga, ne svojim umom, ne pokušavajući da razumete, već bivanjem, samo bivanjem. Ne bivanjem ovim ili bivanjem onim, samo postojanjem, postajete potpuno slobodni. Jer ste potpuno slobodni! Nema karme koja vas vezuje. Nema predodređenosti koja utiče na vas na bilo koji način. Ništa od ovoga ne postoji. Nema reinkarnacije. Možda mislite da je ovo

kontradikcija jer povremeno govorim o ovim stvarima. Zapamtite, kome ove stvari dolaze? Ko veruje u reinkarnaciju? Ko veruje u karmu? Ko veruje da je kažnjen za svoje grehe? Um! Ne vi. Vaš um je taj koji izgleda kao da je programiran da veruje u sve ove laži. Stoga, ako mi dođete i kažete mi da patite, reći ću vam, pa, ovo je samo karma. Ovo je nešto kroz šta prolazite, proći će. Moram vam ovo reći jer odatle vi sada dolazite. Ali istina je da niko ne pati, nema karme, apsolutno nema ničeg što uzrokuje patnju ili bol ili bilo šta drugo. Odakle bi došlo ako postoji samo Bog? Odakle bi sve ove stvari došle ako postoji samo beznaporna čista svesnost? Samodovoljna apsolutna stvarnost, Brahman, koja sve prožima. Nema mesta ni za šta drugo. Nema mesta za vaše ideje o strahovima i glupostima koje se dešavaju u vašoj glavi, besmislica. Ništa ne postoji! Ništa je apsolutna stvarnost, konačno jedinstvo, nirvana. Uvek ste bili ništa i uvek ćete biti ništa. Ali čim počnete da govorite, pokvarite to. Čim počnete da analizirate, da pokušavate da shvatite, da naučno smislite plan kako univerzum funkcioniše, pokvarite to, jer je to izvan ljudskog razumevanja, izvan ljudske pojmovne moći. Vaš ljudski um i vaše ljudske misli su ovde samo da bi vas uništili; oni nisu vaši prijatelji. Nijedna misao nije vaš prijatelj, čak ni dobra misao. Neki od vas i dalje veruju da se morate držati dobrih misli. Dobre misli su laži isto kao i loše misli. Da biste imali dobru misao, morate znati za loše misli, inače zašto biste želeli da se držite dobre misli? Želite da je zamenite i zadržite, umesto loše misli. Sve misli su laži. Ne sme biti nijedne misli. Nije dozvoljeno razmišljanje. Morate biti umorni od prolaska kroz životne nedaće i iskustva dobrog i lošeg, gore i dole, ispravnog i pogrešnog. Postajati srećni kada stvari idu vašim putem. Postajati jadni kada krenu na drugu stranu, pa postajati srećni ponovo kada stvari krenu vašim putem, pa postajati jadni kada se okrenu. Kada ćete odbaciti celu stvar? Šta je potrebno da naterate sebe da zaboravite sve ove stvari, da pustite sve ove stvari? Šta je potrebno da se probudite? Potrebna je želja za početak. Želja da postanete nešto drugo, a zatim odbacivanje želje i samo postajanje. Odbacivanje postajanja i samo bivanje, odbacivanje bivanja i samo...

Nekada davno, živela je mala ptica na dnu jednog ogromnog džinovskog drveta. Drvo je bilo toliko veliko da ptica nikada nije videla njegov vrh. Ali mala ptica je bila zadovoljna. Jedući određene slatke bobice koje su rasle na drvetu, ptica bi cvrkutala, pevala i bila veoma srećna. Jednog dana, maloj ptici je ponestalo slatkih bobica i ostale su samo kisele bobice. Mala ptica je pojela kisele bobice i postala jadna, psovala je tiho, naljutila se, pobesnela, ali onda su slatke bobice ponovo izrasle i mala ptica je zaboravila na kisele bobice i počela ponovo da jede slatke bobice, cvrkutala je i pevala, postala srećna dok slatkih bobica ponovo nije nestalo, i opet su bile kisele bobice i ptica je jela bobice i ponovo psovala tiho, prokleti bezvredni sine !@#$ (učenici se smeju) naljutila se... ...Pa je ptica pomislila, obleteću oko ovog drveta i videti mogu li naći još slatkih bobica. Počela je da leti oko drveta. Dok je ptica pogledala naviše ka vrhu drveta, koji je bio daleko gore, ugledala je veličanstvenu, prozirnu, prelepu pticu koja je sedela na vrhu grane na vrhu drveta, visoko gore. Ptica je izgledala tako mirno, tako blistavo, tako puno ljubavi, tako slobodno. Mala ptica je nešto osetila i rekla sebi, moram da otkrijem tajnu ove velike ptice, zašto je tako zadovoljna. Ne traži bobice, ne radi ništa. Samo sedi tamo srećna, veličanstvena, slobodna. Mislim da ću poleteti do nje i otkriti njenu tajnu. Počela je da leti uz drvo. Usput je primetila neke žute bobice. Zaustavila se i počela da jede ove bobice i bile su jednostavno ukusne, nikada nije probala ovakve bobice. Potpuno je zaboravila na veliku pticu, cvrkutala je, pevala i uživala. Ali opet, kao i sve drugo, moralo je doći do kraja. Slatkih bobica je nestalo i opet su ostale samo kisele bobice i opet je ptica mrmljala tiho, psovala, uznemirila se. I opet je počela da leti oko drveta tražeći slatke bobice i slučajno pogledala gore i ugledala onu prelepu, prozirnu, veličanstvenu pticu ponovo, visoko na vrhu drveta. Zaboravila je na pticu, ali sada se setila. Mala ptica je rekla sebi, sada ću zaista poleteti do one velike ptice i otkriti njenu tajnu mira. Počela je da leti, ali opet, tri četvrtine uz drvo, ugledala je ljubičaste bobice koje su izgledale jednostavno ukusno. Zaustavila se da pojede bobice i bile su tako dobre da je ptica ponovo zaboravila na veliku pticu. Postala je srećna, cvrkutala, pevala, dok joj ponovo nije

ponestalo bobica i ista stvar se ponovila iznova. Kisele bobice, slatke bobice, ovo se nastavljalo i nastavljalo i nastavljalo. Konačno, nakon mnogo godina, mala ptica je letela oko drveta i pogledala gore u veliku pticu i bila je potpuno gadljiva na sve bobice, slatke i kisele. Više nije marila za slatke bobice niti za cvrkutanje ili pevanje, želela je da pronađe mir koji je velika ptica imala. Odlučno je rešila da poleti pravo ka velikoj ptici i ništa je neće zaustaviti ovog puta. I tako je bilo. Mala ptica je poletela direktno gore, gore, gore, gore, pravo u veliku pticu i kada je to učinila, otkrila je nešto veoma zanimljivo. Otkrila je da je oduvek bila velika ptica, sve vreme. Bila je velika ptica! Postala je ono što jeste!

Nije li ovo baš kao mi? Rođeni smo u svetu koji nam govori da moramo nešto od sebe napraviti, pa napravimo potpune idiote od sebe. Moramo imati plaćeni posao, moramo ovo i moramo ono. I tako činimo i srećni smo sve dok stvari idu našim putem. Zadovoljni smo sve dok stvari idu onako kako mislimo da bi trebale. Imamo savršeno zdravlje i savršene finansije, i imamo savršen mir uma i imamo savršenu porodicu i imamo savršeno ovo i savršeno ono. Osećamo se dobro. Ali onda stvari počinju da se menjaju, kao što i biva. Sve se mora promeniti. Jedina stalna stvar u životu je promena. Sve se menja. Postanemo uznemireni, poput male ptice psujemo tiho, postanemo ljuti, postanemo zlobni jer stvari ne idu našim putem. Onda se nešto ponovo promeni i stvari ponovo krenu našim putem, pa ponovo postanemo srećni. Pevamo, igramo, napijemo se, poludimo. Radimo svakakve stvari, zabavljamo se, onda se nešto desi, doktor nam kaže da imamo rak, bankrotiramo, dođe recesija, otpuste nas sa posla i ponovo postanemo jadni. Ova priča se ponavlja iznova i iznova i iznova. Vreme konačno dođe, za neke od nas, kažem, neke od nas, jer većina ljudi nastavlja da radi ove stvari dok ne umru. Nikada ne prestaju. Stalno traže dobre stvari da zamene loše, sve dok ne umru, kao da je to odgovor. Ali ima nekih od nas, možete ovo nazvati Božjom milošću ako želite. Dotaknuti su nekim ili nečim u sebi i osećaju da postoji drugi univerzum. Postoji nešto drugo. Postoji nešto drugo što nema bol ni ljudsku sreću, nema mentalnu patnju, nema dobre misli. Postoji nešto izvan svega ovoga i oni čvrsto odluče da žestoko pronađu to nešto bez obzira šta je potrebno. To znači da moraju početi da se odriču ili prazne od starog. Jer su već ispunjeni iluzijom, pogrešnim mišljenjem, besmislicom, neznanjem, ne mogu više da drže. Drugim rečima, ne mogu dodati onome što je već puno. Ako imate flašu vode i želite da je napunite vinom, prvo morate isprazniti vodu. I tako je i sa nama. Ispunjeni smo svom glupošću, svim unapred stvorenim idejama, svim besmislicama, svim konceptima. Nažalost, većina ljudi to ne shvata. Misle da su sasvim normalni, (ali ne znaju da sam ja jedini koji je normalan i da su svi oni ludi, ja sam jedini zdrav. Ne verujte u to. Istina je da sam ja ludi, a vi se svi smatrate zdravima, zbog činjenice da ja ne prihvatam sve ove stvari, a vi prihvatate. Većina vlada, pošto većina ljudi veruje u istu stvar, onda sam ja ludi i oni će me zatvoriti u ludaru.) U svakom slučaju, ne možete biti puni svog besmislenog razmišljanja i ideja i očekivati da postanete ostvareni, očekivati da se probudite, očekivati da postanete slobodni. Postoji posao koji morate obaviti. Posao je da ispraznite sebe, potpuno i skroz. Kada se ispraznite, bićete slobodni. Nema ničeg što treba da ispunite jer stvarnost je već tu. To je isto kao kada imate sobu punu nameštaja, šta se desilo sa prostorom u koji ste stavili nameštaj? Da li se prostor smanjio? Imate isti prostor

u sobi, nije otišao nikuda, osim što je nameštaj takođe u sobi zajedno sa prostorom. Kada uklonite nameštaj, isti prostor će biti tu koji je oduvek bio. Originalni prostor je bio tu kada ste stavljali nameštaj u sobu, sada izvadite nameštaj, prostor je i dalje tu. Tako je i sa nama. Naša istinska priroda je sat-čit-ananda, savršeno znanje, savršeno postojanje i savršeno blaženstvo. Mi smo čista svesnost! Ovo je poput prostora, osim što smo zatrpali naše umove mislima, osećanjima, idejama koje su pogrešne i moraju otići. I tako počinjemo da radimo na planu, oni od nas koji ovo osećaju, da se potpuno ispraznimo i, ako smo iskreni, pronalazimo pravog učitelja, pravu knjigu, pravu stvar koja nam govori šta da radimo i mi slušamo i ovo stavljamo na prvo mesto u našim životima, jer nikada ne znamo kada će život biti gotov. Ovo stavljamo na

prvo mesto. Šta drugo može biti važnije nego pronaći sebe, pa postati potpuno slobodan i oslobođen? Postoji li išta drugo na ovom svetu što je važnije od ovoga? Konačno obrađujemo nešto sa čim možemo raditi i jedan od najboljih načina na koji možemo raditi sa nečim u ovom životu jeste praksa istraživanja sopstva. To je način da se rešimo svega čime smo ispunjeni. Stoga počinjemo ispitivanjem svojih misli. Bez obzira na vrstu misli koje imamo, dobre misli ili loše misli, istražujemo: "Kome ove dolaze?" Drugim rečima, pitamo se: "Odakle dolaze ove misli? Nisam tražio da mislim o ovim mislima, a ipak se pojavljuju same. Odakle su došle? Kome dolaze?" Odgovor uvek dolazi. "Pa, ove misli dolaze meni. Osećam ih. Proživljavam ove misli. Zbog njih se osećam loše, zbog njih se osećam zbunjeno, zbog njih se osećam ovako i zbog njih se osećam onako. Sve ove misli dolaze meni." Nastavljamo sa istraživanjem sopstva: "Ko je to ja kome sve misli dolaze? Odakle je došlo ja? Ko je rodio ja?" Ja je drugo ime za ja. "Odakle je došlo ja koje misli ove misli?" Kao primer, osećamo da nešto nije u redu sa našim telom, i kažemo: "Ja sam bolestan," znamo naučno da telo ne može postati bolesno samo od sebe. Telo je samo gomila mesa i kostiju i organa, ne može ništa samo od sebe. Nema moć. Ali kada kažete: "Ja sam bolestan," prizivate moć Ja jesam, što izaziva iluziju bolesti u vašem telu i ovo je istinito za sve ostalo u vašem životu, za svako drugo iskustvo koje mislite da je pogrešno ili ispravno. Tako počinjete da razumete da je ja odgovorno za vašu sudbinu, za ono što jeste. Ja je odgovorno! Stoga imate posao na svojim rukama da uklonite ja, da potpuno uništite ja. Jer počinjete da uviđate da su sve vaše misli i osećanja koja ste imali svih ovih godina zapravo deo ja. "Ja oseća sve ove stvari." Ja je taj koji uzrokuje sve probleme. Stoga odlučujete da ćete ukloniti ja, pa istražujete: "Ko sam ja?" Što znači, šta je izvor ja i to je veoma duboko. Ne koristite svoj mozak ili svoj um da dođete do odgovora. Nema odgovora. Razlog

zašto nema odgovora je taj što misao ja zapravo ne postoji. Kada pokušate da dođete do odgovora, osnažujete misao-ja da nastavi svoj posao obmanjivanja vas. Stoga jednostavno istražujete: "Ko sam ja? Odakle je došlo ja?" I ostajete mirni. Dok ostajete mirni, nove misli vam dolaze. Svakakve misli? Ponavljate isti postupak, kažete sebi: "Okej, kome ove misli dolaze? Odakle su ove stvari došle? Ko ih oseća?" Opet, "Ja osećam, ja osećam ove misli. Govore mi da su stvari loše, govore mi da su stvari dobre, poput male ptice, dobro i loše. Moje misli mi govore sve ove stvari. Ali uvek kažem, ja osećam ovo, ja osećam ono," pa opet: "Ko sam ja? Šta je izvor ja?" I ostajemo mirni. Hajde da vežbamo ovo zajedno, hoćemo li? Zatvorite oči i ne radite ništa dok vam misao ne uđe u um. Nije važno kakva je misao, dobra ili loša. Pitajte se: "Kome ova misao dolazi?" Ja je osećam. Dolazi meni. Ja osećam ovo, misao. Ja mislim ovu misao. Ako ja mislim ovu misao, onda ko sam ja? Odakle je došlo ja koje misli ovu misao? I ostajete mirni. Čim vam dođe druga misao, nastavite istu praksu. (duga tišina) Slobodno postavljajte pitanja.

SX: Možete li ponoviti tu vežbu? (R: Celu stvar?) Ne, samo deo kome...

R: Istražuješ: "Kome ovo dolazi?" (SX: Uh-huh) Istražuješ kome ove misli dolaze. I onda kažeš: "Meni. Ja mislim ove misli. One dolaze meni," stoga, "ko sam ja?" ili, "šta je izvor ja koje misli ove misli?" I ostaješ tih, nikada ne odgovaraš na to pitanje. Kada dođu dalje misli, radiš istu stvar.

SG: Govorio si o tome da su misli laži i sve ovo — da li govoriš relativno — šta je poreklo laži ili šta je poreklo uma? To je gotovo vrednosni sud kada se na njih pozivaš?

R: Ne govorim relativno, ne govorim duhovno, ne govorim! Sve misli, ideje, koncepti, telo, um, sve je laž. Ne postoji. Zato je laž. Samo praznina postoji, ništa ne postoji, ništa! Sve ostalo mora biti laž, dakle, jer nije istina.

SD: Možeš li reći da je laž isto što i iluzija? (R: Da! Isto je.) Ili Maja, sve je san? (R: Maja znači velika iluzija, laž.)

SG: Šta je poreklo te iluzije, te laži, zvuči mi pogrdno kada se na to pozivaš.

R: Da, nema porekla jer nikada nije postojalo. Samo nešto što postoji ima poreklo. Ako je sve podložno promeni, nema mogućeg porekla. Nikada nije stvoreno, stoga ne mora biti nestvoreno.

Jednostavno moraš da pogledaš u to i shvatiš da ništa slično ne postoji. Nema porekla. To je kao pitati: koja je svrha života? Nema

svrhe. Život nema nikakvu svrhu. Jer život ne postoji onako kako mi mislimo da postoji. Sve što postoji je emanacija tvog uma. Um emituje celokupno postojanje i čini se da je tako. Ali to nije zaista istinito jer nema uma, tako da nema ni postojanja. Nema porekla uma, nema porekla, nema stvari.

SD: I ovo je iluzija iz koje bismo trebali da se probudimo, da tako kažemo, zar ne?

R: Ne treba da se hvataš ni u koncepte velike iluzije jer kada misliš da postoji velika iluzija koja te gleda u oči, iluzija postaje veća. Stoga gledaj na to olako, shvati da iluzija ne postoji. Ne shvataj to previše ozbiljno. Drugim rečima, ne pravi veliku stvar od iluzije ili se možeš uhvatiti u iluziju, i onda ćeš morati da se rešiš iluzije. Drži sve jednostavnim.

SK: Roberte, možeš li reći da ne postoji takva stvar kao što je istina?

R: Ne postoji takva stvar kao što je istina jer da bi postojala istina, mora postojati laž. Nešto mora biti lažno, stoga kažemo da postoji samo istina. Ali u istini i stvarnosti, nema istine, nema laži, nema gore, nema dole, nema napred, nema nazad. Nema ime. (SK: To je jedina stvar koja se ne menja, zar ne?) Apsolutno ne postoji ništa što se ne menja.

SG: Zvuči veoma primamljivo. (R: Onda uđi.) Znaš, mogu to reći šaljivo i ne bih trebao, ali jednostavno je tako lišeno svega što mi zvuči privlačno.

R: Sve što zvuči privlačno je koncept tvog uma. Tvoj um je došao do zaključka da je ovo privlačno, a ovo ružno. Oboje su varalice. Oboje moraju biti prevaziđeni. (SG: Ako je ovo naslikano sjajnim slikama poput ljubavi i beskonačne radosti, je li to samo još jedna zamka?) Ljubav i beskonačna radost su sve besmislice. Kada postoji ljubav, postoji vezanost. Kada postoji vezanost, postoji ego. Kada postoji ego, postoji misao-ja. Ako se rešiš misli-ja, rešavaš se sve ljubavi, rešavaš se svih vezanosti i svega ostalog.

SD: Ali zar ne postoji transcendentalna ljubav, baš poput, koja bi bila ista kao svest ili blaženstvo, koja nije vezanost? Zar nije relativno u odnosu na nivo na kome govoriš?

R: Čujem šta govoriš, ali ljubav koju mi imamo kao koncept ne postoji zaista. (SD: Ali zar ne postoji možda ljubav izvan našeg razumevanja?) Da, postoji, ali je toliko drugačija da je možeš samo iskusiti.

SK: Pa, to je još jedna iluzija, izvan je mog razumevanja, to je takođe iluzija?

R: To je bio odgovor na pitanje. Naravno da je iluzija. Svaki put kada izgovorim reč, to je iluzija. (smeh) Svaki put kada govorim, to je iluzija. Sve što radimo zajedno je iluzija.

SD: Da li je satsang iluzija?

R: Satsang je iluzija? Sve je iluzija. To je kao da sanjaš. U snu ideš na satsang, radimo sve ove stvari, deluje tako stvarno. I udubiš se u to, a onda se probudiš i sve je nestalo. Kome treba satsang? (smeh)

SH: Nama.

SY: Dakle, u tom slučaju, ko će se probuditi?

R: Niko, niko nikada nije otišao na spavanje. Nema koga da se probudi. To su samo reči. Da ste otišli na spavanje, morali biste da se probudite. Jer, pošto nikada niste otišli na spavanje, ne morate da se budite. Ako razmišljate o tome, postajete zbunjeni. (SY: Dakle, nema nikoga da shvati bilo šta, bilo koju istinu, bilo šta stvarno, bilo koga da se probudi?) E sad ste shvatili! (smeh)

SG: Ako su svi ovi problemi osobine ili iluzije, koja je naša motivacija za postizanje oslobođenja ili postizanje onoga, šta god da je ta stvar o kojoj govorimo?

R: Motivacija je činiti upravo ono što radimo ovde, a opet ovde se ništa ne dešava. Dakle, motivacija je bez motivacije. (SG: Nije li to kraj stvari kada nema motivacije?) Nema kraja, jer nikada nije ni bilo početka.

SD: Dakle, to je božanski paradoks? (R: Možeš to tako nazvati.) Mogu to tako nazvati, ko sam ja?

SH: Zašto se truditi?

R: Vratićemo se opet na isto. (SD: Tako je.) Kome je to božanski paradoks?

SG: Zaista nema ništa da se radi?

R: Apsolutno ništa! Ali nemoj osećati da nećeš ništa raditi. U svetu pojavnosti, činićeš ono zbog čega si došao na ovaj svet, a da ti nisi činilac. To je paradoks! Izgleda da radiš stvari, a ipak nisi činilac. Ti si slobodan!

SY: Robert, u tom smislu, da li je lakše izvršiti samoubistvo i jednostavno se svega osloboditi?

R: Ne baš, jer ne radiš ništa kada izvršiš samoubistvo. (SY: Da, mislim, nema mogućnosti da se bilo šta shvati, nema nikoga da shvati bilo koju istinu o tome ili da se probudi? Koja je svrha? Sve je beznadežno.) Svrha je biti svoje sopstvo. Izvršiti samoubistvo je isto što i imati želje. Dok se ne oslobodiš želja, nikada zaista ne možeš spoznati istinu i probuditi se. Stoga, kada izvršiš samoubistvo, pojavićeš se iznova i iznova i prolaziti kroz iste uslove iznova i iznova dok se ne probudiš sam, bez ikakvih misli o samoubistvu. (SY: Pa zašto onda moramo da se vraćamo ponovo?) Zato što si uhvaćen u točak obmane, zato što si izvršio samoubistvo.

SD: Drugim rečima, samoubistvo bi bilo deo iluzije, zar ne?

R: Da, nisi se probudio u istinu.

SG: Poistovećuješ se sa telom, shvatajući da ću, ako se rešim tela, biti slobodan.

SH: Misliš da postoji neko koga treba ubiti.

SD: Da, tačno, tako da ako se držimo ideje tela, onda se držimo ideje reinkarnacije.

R: Pojavićeš se ponovo i karma će izgledati stvarna. I reinkarnacija će izgledati stvarna i prolazićeš kroz ceo trip iznova i iznova i iznova. Ali to ne postoji. Stoga si srećan što imaš telo, da tako kažemo,

da budeš gde jesi upravo sada, jer na neki način možeš da se probudiš u ovo i budeš slobodan. I onda nema dolaska ni odlaska. Nema rođenja. Nema smrti.

SC: Dakle, cela ideja je samo biti ovde i sada?

R: Biti ovde i sada je način na koji se to radi. Kada si ovde i sada, nema tela koje bi mislilo ili radilo bilo šta. (SC: Ništa drugo nije bitno osim ovog trenutka?) Ovog sekunda!

SG: Valjda ono što sam želeo da kažem je, ovo ne zvuči primamljivo. (R: Dobro!) Dakle, treba da odbacim sve svoje misli o duhovnim ciljevima, moje uzvišene... (R: Tačno.) ...i samo se suočim sa ovim pitanjem koje nam postavljaš? (R: Tačno.) Jer imam goruću želju da to znam?

R: Imaš goruću želju da uradiš nešto. Tako to počinje. Kako nastavljaš sa samo-istraživanjem, tvoja želja počinje da bledi i postaješ prazan malo po malo. Dok konačno ne postaneš potpuno prazan i postaneš ništa. (SG: Ali Roberte, zar ne postoji još uvek suptilna čežnja za slobodom i to je motivacija?) To je u početnim fazama, ali suptilna čežnja takođe mora da ode. Sve mora da ode!

SC: U budizmu postoje upozorenja o zamkama nihilizma... (R: Hm.) ...Kako neko izbegava da upadne u to?

R: Ovo nije nihilizam, dok istražuješ, "Ko sam ja?" malo po malo sve je uništeno i ulaziš u mesto gde si čista svesnost.

SG: Voleo bih da se vratim na ono što sam upravo pitao pre minut. Čini se da čežnja za slobodom nastaje spontano i neće nestati sama od sebe dok ja ne nestanem, zar to još uvek nije motivacija?

R: Čežnja izgleda kao motivacija kada prvi put započneš praksu. Kako nastavljaš sa praksom, takozvana motivacija počinje da nestaje. To je kao da postaješ sve lakši i lakši. Nema više uma da ima motivaciju. A da bi bio motivisan, mora postojati um. Kako nastavljaš da uništavaš um istražujući, "Kome ovo dolazi?" um jednostavno počinje da nestaje u potpunosti. Stoga nema motivacije. (SG: Hoćeš reći da čak i identifikacija sa takozvanom motivacijom na kraju nestaje?) Identifikacija sa motivacijom je ja-misao. Kako ja-misao postaje sve slabija i slabija i potpuno je prevaziđena, više nema nikakve motivacije da se bilo šta radi. Kako možeš biti Sopstvo i imati motivaciju? Sopstvo jeste!

SC: Takozvana treća zla kao što su zemljotresi i slične stvari teško je zaustaviti, postoje stvari koje možemo učiniti sa ovom svešću u svetlu uznemirene zemlje?

R: Dok veruješ da si telo, tvoja je dužnost da učiniš ovaj svet boljim mestom za život, da hraniš beskućnike, da pomažeš siromašnima, da budeš od koristi čovečanstvu. Da se pridružuješ ciljevima, da činiš sve te stvari. Ali telo to čini kao da si sanjao i u snu si činio sve te stvari. Ali kada se probudiš iz sna, ko je ostao da čini te stvari? Nema više ličnosti. Nema više ega koji mora da čini bilo koju od ovih stvari.

SD: Zato što nema stvari koje treba činiti? (R: Hm.) Zar to ne bi bilo tačno? (R: Da.) Na nivou o kome govoriš, ne bi bilo stvari? (R: Tu nema ničega, tačno.)

SG: Dakle, nema motivacije da se bilo šta od ovoga čini za druge, takozvane druge?

R: Pa da, jer će tvoje telo činiti šta god treba da čini. Ali ti nećeš, pošto nemaš apsolutno ništa sa svojim telom. Dokle god je pojava tela tu, izgledaće da čini stvari, da bude od koristi. Da čini dobra dela. Ali nema činioca.

SH: Da li i svedok odlazi?

R: I svedok odlazi, sve odlazi. (SH: Hm.) Sve odlazi!

SG: I koja je svrha?

R: Nema svrhe. (smeh) Zašto želiš svrhu? Nema nikakve svrhe. Um mora imati svrhu. Kada više nema uma, nema više ni svrhe.

SC: Da li svedok zaista odlazi samim istraživanjem, čini se kao da pokušavaš da se iskopaš iz rupe.

R: Naravno da može, jer istražuješ, "Kome svedok dolazi?" Svedok dolazi tvom umu. Um postaje svedok. Stoga, ako nastaviš da istražuješ, "Kome ove stvari dolaze?" neće ti ostati ništa da radiš. Sve će otići. (tišina)

R: Hoćeš li pročitati Džnani, Mary? (Meri čita Ispovesti jednog Džnani. Pogledajte početak ove knjige za tekst.)

R: Hvala ti, Mary. (SM: Hvala ti, Roberte.) Imamo li kakve najave? (kraj trake) [TOC]

Moraš žudeti za Slobodom 16. januar 1992.

Robert: Dobrodošli ste mi od sveg srca. Lepo je biti ponovo sa vama. Primećujem nekoliko novih lica ovde danas. Dozvolite mi da vam objasnim da ja nisam propovednik. Ja nisam guru. Ja nisam filozof. Ja nisam jogi. Ja nisam propovednik, postoji li takva reč kao propovednik. (smeh) Čuo sam za ženskaroša. (smeh)

SB: Šta si ti? (smeh)

R: Ja sam apsolutno ništa. (SB: Onda to dokaži.) Moraš to dokazati. Ja sam ni šta. Možeš me videti kao ogledalo, ako želiš. Kada me pogledaš, vidiš sebe. Vidiš ono što veruješ da jesi, kada pogledaš u ogledalo. Ako si došao ovde očekujući nešto, otići ćeš razočaran. Jer ja nemam

apsolutno ništa da ti dam. I dajem ti ništa. Ako se osećaš praznim iznutra, bićeš ispunjen. Ako si već pun, ponovo ćeš se osećati razočaranim. Ništa duboko ne govorim. Ako tražiš dubinu, (Robert pita: Postoji li takva reč?) (SH: Hm-hm.) (pristaje) Ne gledaj u mene. Sad kad smo to razjasnili. (učenici se smeju)

SC: To je tvoja propoved za danas.

R: To je to. Jednom je jedan tragalac prišao Mudracu i rekao, "Učitelju, jesi li video Boga?" A Mudrac ga je upitao, "Zašto želiš da znaš?" Tragalac je rekao, "Ako si video Boga, možeš mi dati njegov daršan, dopustiti mi da ga i ja vidim." Mudrac je rekao, "Pre nego što ti dam Božji daršan, moram te upoznati sa Gospodom. Molim te, reci mi ko si ti?" I tragalac se naduvao i rekao, "Pa ja sam Džon Braun." Mudrac je rekao, "Džon Braun je ime koje ti je dato pri rođenju. Reci mi ko si ti zaista. Ko si ti?" Tragalac je rekao, "Rekao sam vam, gospodine, ja sam Džon Braun, ja sam katolik." Mudrac se nasmejao i rekao, "Tvoje ime, tvoja religija su ti dati pri rođenju. Ti nisi to, reci mi ko si ti?" Tragalac je postajao zaprepašćen, rekao je, "Ja sam arhitekta." Mudrac se ponovo nasmejao i rekao, "Išao si u školu da postaneš arhitekta, to je tvoja profesija. Ali želim da mi kažeš ko si ti upravo sada, da bih ti mogao dati daršan Boga." Tada je tragalac bio veoma nervozan. I rekao je, "Ja sam, ja sam muškarac!" Ponovo se Mudrac nasmejao, "Očigledno, ali to je tvoj rod. Ko si ti zaista, reci mi?" Tragalac je sada bio zaista uznemiren. Plakao je i rekao, "Ja sam deo porodice ljudskih bića, čovečanstva." Ponovo se Mudrac nasmejao i rekao, "To je tvoj rod." Ali pogledao je tragaoca i imao je veliku samilosnost i odlučio da mu da

pouku. Rekao je tragaocu, "Imaš tako malo znanja o tome ko si. Kako možeš ikako znati ko je Bog? Prvo spoznaj sebe. Znaj ko si. Tada nećeš morati nikoga da pitaš za daršan Boga. Znaćeš ga sam." Tako je i sa nama, pokušavamo da eliminišemo spoljne uslove iz naših života. Činimo veliku grešku kada to radimo. Osoba ima bolest, neku vrstu bolesti i traži spoljne načine da se izleči. Dok bi samo ušli u sebe, ako bi otkrili ko su, shvatili bi da sopstvo koje jesu ne može imati nikakvu bolest. Sopstvo je apsolutna stvarnost, sveprožimajuće. Nema mesta za bolest. Postoji samo Bog. Isto sa osobom koja ima strahove, frustracije, bes. Oni idu psihijatrima, psiholozima, rade različite stvari da eliminišu ova stanja. Veoma je teško. Kad bi samo postali mudri i okrenuli se unutra. Otkrili bi sopstvo. Ponovo, sopstvo je čisto, nekontaminirano. Sopstvo nema bes. Sopstvo je potpuno slobodno. Nema mentalne patnje u sopstvu. Nema problema u stvarnosti. Problemi su u stanju sna. Verovanje da si ljudsko biće. Da si fenomen uma i tela. Sve dok se poistovećuješ sa ovim stanjem sebe... (prekid trake) ...kada ćeš početi da se okrećeš unutra i prestati da tražiš napolju? Sve je unutar tebe. Svi odgovori koje tražiš su unutar tebe. Ovo važi za sreću, za mir. Čini se da tražimo ove stvari zauvek. Nikada ih nećemo naći u svetu. Svet ti ne može dati mir. Svet ti ne može dati sreću. Mir i sreća su tvoja prava priroda. Ti si to. Kako to nalaziš? Okretanjem unutra. Shvatanjem svoje prave prirode. Probuđenjem u sopstvo. Ipak, bez obzira koliko puta ovo kažem, većina vas još uvek uči na teži način. Nastavljate da tražite spolja. Nastavljate da brinete. Nastavljate da gledate napolju. Zapamtite, čega god da se rešite u spoljnom svetu, pojaviće se ponovo i ponovo. Bez obzira koliko puta eliminisali stanje u spoljnom svetu, ono će se pojaviti na različite načine iznova i iznova. To je kao da imaš tumor i odeš hirurgu. Hirurg ga odseče, a on ponovo izraste na nekom drugom mestu tvog tela. Opet odeš hirurgu i on odseče tumor i posle nekoliko meseci ponovo iskrsne negde drugde u tvom telu. Ideja nije da eliminišeš stanja, već da otkriješ istinu o sebi. Da shvatiš ko si. Da spoznaš istinu. Da razumeš svoju božansku prirodu. Kako to radiš? Fokusiranjem na ja. Praćenjem ja-misli. Pitajući, "Kome ovo stanje dolazi?" Istražujući u sebi. Tražeći duboko. Ne postoji ljudsko biće na ovoj zemlji koje ti zaista može pomoći. Bez obzira kuda se okreneš, bez obzira kome odeš. Postoje Mudraci koji su samoostvareni, oni mogu pokazati ti put. Ipak, moraš to učiniti sam. Postaješ zainteresovan za ove stvari tek kada te svet razočara do određene mere, iznova i iznova. Nažalost, kada ti svet pokaže svoju dobru stranu, nisi zainteresovan za ove stvari, većina ljudi. Jer doživljavaš finansijski uspeh,

robusno zdravlje, mir uma neko vreme. Ali klatno mora da se vrati. Nemoj biti obmanut misleći da ove stvari možeš imati zauvek. Baš kao što ne možeš imati bolest zauvek, ne možeš imati siromaštvo zauvek, ne možeš imati oskudicu i ograničenje zauvek, klatno mora da se zaniha na drugu stranu. I tako, ne možeš imati dobar život, da tako kažemo, na ovom svetu zauvek. Ipak, većina vas još uvek pokušava da promeni loše u dobro i gleda da poboljša svoj položaj. Želiš da poboljšaš svoje stvari. (ako imaš kakvih stvari.) Šta god da pokušaš da poboljšaš na ovom svetu je šala. Shvataš svet previše ozbiljno. Pošteno pogledaj sebe. Kada si se poslednji put naljutio, razočarao, uznemirio, kada stvari nisu išle tvojim putem. Ovo je priroda ovog sveta. Stvari retko ikada idu onako kako želiš da idu. One se odvijaju u tvom ljudskom životu, da tako kažemo, u skladu sa tvojom karmom. Postoje određena iskustva kroz koja će tvoje telo proći u ovom životu, koja su prvo bila zacrtana pre nego što si došao u telo. Ipak, kome ovo dolazi? Ko ovo vidi? Ko ovo oseća? Ko ovo doživljava? Onaj ko veruje da je telo. Jednom kada eliminišeš telo, neće ostati niko da doživi bilo šta na ovoj zemlji, dobro ili loše. Ipak, bićeš u telu, da tako kažemo, doživljavaćeš stvari, prolazićeš kroz situacije, a opet nećeš ništa raditi. Bićeš potpuno slobodan od celog nereda. Moramo imati snažnu želju u početnim fazama da prevaziđemo svet. Moramo zaboraviti na telo, zaboraviti na život, zaboraviti na pokušaj da nešto napravimo od sebe, zaboraviti na pokušaj da poboljšamo svoje stvari i pronađemo Boga. Jednom kada pronađeš Boga, koji je najčistiji od čistog, božansko sopstvo, čista svesnost, više se nećeš brinuti ni o čemu drugom. Nećeš moći da vidiš bilo šta drugo ili da osetiš bilo šta drugo na svetu. Drugi mogu da te gledaju i činiće im se kao da prolaze kroz situacije sa tobom, kao da prolaziš kroz određena iskustva, ali oni samo vide sebe. Oni samo gledaju svoj nivo iskustva. Ali ti nećeš biti tamo gde su oni. Bićeš toliko iznad ovoga da nema reči da se opiše. Moraš žudeti za slobodom. Moraš žudeti za prosvetljenjem. Kada žudiš za ovim, nešto će ti doći. Graviraćeš ka nečemu što će te voditi u pravom smeru, na pravi put. Kada se ovo desi, odustaješ od svih želja. Nešto drugo preuzima i počinješ da osećaš višu silu. Počinješ da se budiš. Počinješ da osećaš pravi mir. Pravo blaženstvo koje nema apsolutno nikakve veze sa stvarima, osobama ili mestima. Počinješ da osećaš svoje sopstvo. Kad bi samo mogao da počneš ovo da radiš, kako je divno. Kad bi samo shvatio o čemu govorim i bio u stanju da osetiš prisustvo i moć, nikada više ne bi tražio bilo šta u spoljnom svetu. Naravno, misli bi ti dolazile sama po sebi da je svet svet promene. Konstantne i totalne promene. Kako možeš biti srećan sa bilo čime što se menja? Ništa nije ikada trajno na ovom svetu. Stoga, bez obzira šta postigneš, promeniće se na kraju.

Mudra osoba prestaje da traži izvan sebe i počinje da traži unutar sebe. Počinju da se pitaju, kao u onoj priči koju sam vam ispričao, "Ko sam ja? Ko sam ja zaista? Ko sam bio pre nego što sam rođen? Pre nego što sam dobio ime? Pre nego što su mi rekli koju religiju da poštujem? Pre nego što sam postao profesionalna osoba? Pre nego što sam imao sve svoje misli? Svoje preduslovljavanje? Svoje unapred stvorene ideje?" Postajemo potpuno iskreni prema sebi. Počinjemo da vidimo koliko smo zapravo uslovljeni. Potpuno smo uslovljeni. Naš sistem verovanja je postajao sve jači od detinjstva i sada imamo verovanja o sebi koja su nesvesna i svesna, oboje. To je ono što nas sputava. Naš sistem verovanja. I najgora stvar koju ikada možemo verovati je da smo telo ili um. Pojava može biti tu, ali kome ona dolazi? Pojava dolazi egu, ja-misli. Tako otkrivamo nešto veoma zanimljivo, otkrivamo da moramo eliminisati ja-misao i ego. Koji su zapravo ista stvar. Počinjemo da vidimo, polako isprva, da uvek govorimo ja, celog dana. Celog dana govorimo ja. Ja sam srećan, ja sam tužan. Ja sam usamljen, ja sam miran. Ja sam ovo i ja sam ono. Ja sam gladan i ja sam sit. Uvek je ja, ja, ja, ja. Tako počinjemo da postavljamo pitanje, "Ko je ovo ja? Ko mu je dao rođenje? Odakle je poteklo?" Ako smo zaista iskreni, otkrićemo da je poreklo ja unutar nas samih. Kako se poistovećujemo sa poreklom i postajemo potpuno slobodni od celog nereda? Poistovećujemo se sa svojim poreklom uklanjanjem ja. Mislio ja. Potpuno uništavajući jamisao. "Kako to radim?" pitamo se. Dopuštajući ja-misli da se vrati izvoru. Kada je ja-misao u izvoru, nema izlaska i nema ulaska. Postoji potpuna svesnost, potpuno buđenje. Tako počinjemo da posmatramo sebe. Ovako to

funkcioniše. Svaki put kada kažemo, "Ja ovo i ja ono," uhvatimo sebe i istražujemo, "Kome ovo ja dolazi? Zašto ja dolazi meni. Uvek govorim, ja, ja, ja ovo i ja ono. Ko sam ja? Ko je ovo ja? Ko sam ja?" Osećaš da su ceo univerzum i sve njegove posledice prikačeni za ja. Shodno tome, ne pokušavaš da eliminišeš svet ili univerzum ili situacije, radiš na eliminisanju ja-misli. Kada ja nestane u izvoru, sve ostalo odlazi sa njim, sve. Ceo univerzum i ti postaješ sat-čit-ananda. Postaješ bez napora čista svesnost. Ono što si oduvek bio. To je ono što moraš učiniti. Ali koliko vas zaista ovo radi? Izadete na vrata i budete uhvaćeni u sve svoje probleme i svoj životni stil i verujete da se ceo svet vrti oko vas. Da ste važni i da morate ovo da uradite i da morate to da ostvarite. Nemate pojma šta vas čeka. Možda sutra padnete mrtvi od srčanog udara. Možda vas slučajno upucaju. Možete se spotaknuti i slomiti vrat. Stoga, oslanjajući se na spoljni svet za svoju sreću i svoj život, činite ozbiljnu grešku. Jer nikada ne znaš koliko ćeš dugo biti na ovoj zemaljskoj ravni. U ovom obliku kao telo. Mudra osoba počinje da se fokusira na stvarnost i postaje slobodna.

Zato vas ponovo pitam, šta radite sa svojim životom? Šta vam je važno? Da li se lako povređujete? Da li vas stvari lako uznemiravaju? Da li vam je svet važan? I možete videti gde ste. Kada gledate vesti na TV-u, da li se uzbuđujete kada vidite nešto? Da li se poistovećujete sa stvarima koje vidite? Na primer, ako voditelj vesti pokaže da vlada strašna epidemija gripa, da li osećate kao da će doći do vas i da morate da preduzmete mere predostrožnosti? Ovo vam pokazuje da se poistovećujete sa svetom i dopuštate svetu da vam diktira, da vam kaže kako stvari stoje. Podsvesno privlačite stvari koje vidite, verujete i osećate i onda postajete jedan od gomile. Šta god da se dešava, dolazi i do vas. Morate doći do tačke i mesta gde shvatate da apsolutno ništa u univerzumu, u svetu ili bilo gde drugde ne želi da vas povredi ili može da vas povredi. Vi ste izvan toga. Zaboravite na prošlost. Nema razlike šta vam se desilo u prošlosti, ovde ste sada. Sada je određeno vreme. Usredsredite se na sada. Spoznajte sebe. Ostavite svet na miru. Ostavite ljude na miru. Ostavite stvari na miru. Uvek zapamtite, kada dajem ove izjave, govorim o mentalnom činjenju ovih stvari. Ne kažem vam da morate da se odreknete svojih prijatelja i da napustite svoj posao i da napustite svoju porodicu i da napustite svoj život i preselite se u pećinu. Kažem da se mentalno morate osloboditi svoje vezanosti za osobu, mesto ili stvar. Sve počinje u vašem umu. Zapamtite, telo će nastaviti svoj rad i činiti ono što mora da čini, ali vi nemate apsolutno ništa da kažete o tome. Jer vi niste telo. Ne dozvolite televiziji, novinama, drugima da vode vaš život. Zauzmite se za svoja prava. Koja prava? Nemate nikakva prava. Nemate zbog čega da se zauzimate, zato sedite. Svet vas ne može povrediti. Ne postoji ništa bilo gde što želi da vas povredi ili da vam naudi. Sanjate da je nešto loše, neko je povređen, neko pati. Probudite se iz smrtnog sna. Probudite se danas, sada. Postanite slobodni od svega na ovom svetu. Ne mislite o ovome, vaše misli nisu vaš prijatelj. Vaše misli su ovde da vas drže vezanim za zemlju. Vaše misli će vam govoriti razne stvari da vas drže vezanim za zemlju. Ne možete slušati svoje misli. Ali možete posmatrati svoje misli, gledati svoje misli, možete istraživati, "Kome ove misli dolaze?" Ali ne dozvolite mislima da vam bilo šta govore. Spoznajte istinu. Mogu samo priznati svoje. Ja nisam telo ili ovaj svet. Ja nisam fenomen koji je svuda oko mene, ja sam parabrahman. Ja sam apsolutna stvarnost, nirvana, ultimativno jedinstvo. Ja sam bez napora bezizborna čista svesnost. Sat-čit-ananda. Nikada nisam rođen, nikada ne mogu umreti. Izgleda da imam telo, ali znam da nisam telo. Telo je superpozicija na ekranu života. Ja sam apsolutna sloboda, čista svest. Ovo je istina o sopstvu i sopstvo je sveprožimajuće, sveprisutno, ovo je istina o vama. Jer kada se pominje reč sopstvo, to je samo-sadržana apsolutna stvarnost i

nema mesta za bilo šta drugo. Zauzima sav prostor. Nema mesta za bilo šta osim sopstva. Pa kako možeš da se žališ? Kako možeš da veruješ da postoji nešto drugo? Kako možeš da osećaš da postoji bolest ili smrt ili rođenje ili nečovečnost čoveka prema čoveku? Kada postoji samo

sopstvo koje je Bog, koje je samo-sadržano, koje je sveprisutno, sveprožimajuće. Ne postoji ništa drugo. Ti si to. Probudi se i budi srećan. Imamo li danas pisanih pitanja? U redu, evo jednog.

P: (Robert čita) Ako sedimo kod kuće u isto vreme kada vi sedite u svom domu, 12 do 3 i 6 do 9, i nešto nam se desi, kako ovo funkcioniše? Mislim da želite da znate kako cela stvar funkcioniše? Kako sve funkcioniše?

O: (Robert odgovara) Kada gledaš na sebe kao na telo, odvojen si. Nisi kompletan. Potpuno si sam, sasvim sam. Kada sediš kao sopstvo, sveprisutan si, sveznajući si, svemoćan si, sveprožimajući si. Stoga, kada određeni pojedinci sede sa Mudracem ili osobom koja je ostvarila Sopstvo i oni postaju deo vibracije sopstva koje je ostvareno. Shodno tome, osećaju milost, mir, radost Mudraca. I naravno, ovo im pomaže u njihovom razvoju i njihovim svetovnim stvarima. Jer stiču više mira, stiču sreću, stiču mudrost, jer sede sa sopstvom. Shodno tome, vi koji možete da zapamtite da sedite u tišini kod kuće, sati su od 6 do 9 ujutru i 12 do 3 noću. Ako ne možete da sedite svih ovih sati, sedite onoliko koliko možete. Čuo sam mnogo dobrih rezultata koje mnogi od vas postižu radeći ovo. Ovo je jedan način da se brže razvijete. Takođe vam daje snagu da praktikujete samo-istraživanje i energiju da budete u stanju da posmatrate misli i eliminišete um i telo. Zato svakako radite ovo.

P: (Robert čita) Ako nema uma, kako rasuđujemo?

O: (Robert odgovara) Nije zapravo um taj koji rasuđuje. Um je konglomeracija misli, to je sve što um jeste. Moć rasuđivanja dolazi iz sopstva. Apsolutna stvarnost je odakle rasuđivanje dolazi, ne iz uma. Um je gomila misli iz prošlosti i briga o budućnosti. To je sve što um zaista jeste. Kako predaješ um posmatrajući ga, gledajući ga, istražujući, "Kome ovaj um dolazi?" koristićeš rasuđivanje koje dolazi odozgo, od Boga, od tvog sopstva, pravog Sopstva. Stoga ne moraš da brineš o ovome. Ne moraš da se brineš oko rasuđivanja. Brini se oko toga da se rešiš svog uma, onda gledaj i vidi da li nema rasuđivanja. Bićeš... (prekid trake) ...u običnom smislu reči, gde su nesporazumi i tako nešto. To je sve um i gubljenje našeg shvatanja i stvarnosti izvan nas. Poteškoća je čvrsto držati u umu dva kontradiktorna elementa.

P: Molim vas komentarišite. Sve što čujem je nestvarnost stvari, šta je sa stvarnošću takođe?

O: (Robert odgovara) Sve što dolazi iz uma i tela su iluzije. Ako veruješ u ove stvari, onda tražiš nevolju, jer će ovo dovesti do patnje. Sve na svetu vodi do patnje. Ali postoji lepota, postoji radost, postoji harmonija, postoji stvarnost, ali ovo nema apsolutno nikakve veze sa tvojim umom. Um nije tvoj prijatelj. Um vodi do grešaka. Kada počneš da uništavaš um i ego i počneš da shvataš da nisi telo, tvoj život postaje lep. Počinješ da vidiš potpuno nov svet. Počinješ da vidiš Boga kao sebe. Kao božansku harmoniju. Zato kada kažeš, "Molim vas komentarišite, sve što čujem je nestvarnost stvari, šta je sa stvarnošću takođe?" Stvarnost je ono što jesi. Bio si prekriven iluzijom verujući da si nešto što nije stvarnost i doživljavao si stvari na ovom svetu koje kao da te povređuju. Koje kao da ti uzrokuju bol. Ove stvari nisu sopstvo, one nisu zaista ti. Stoga moraš da istražuješ, "Kome one dolaze?" I da ih se rešiš potpuno i skroz. Stvarnost je uvek prisutna. Lepota je uvek prisutna. Radost je uvek prisutna. Blaženstvo je uvek ovde. Ti si to. Probudi se u to i budi slobodan. To je to.

SC: Mogu li postaviti pitanje. (R: Naravno.) Voleo bih da čujem kako govoriš o sopstvu. Kako možemo doći u dodir sa sopstvom, onim sa velikim "S." Kada kažeš, "Ko sam ja?" onda čekaš i ja sam do sada koncentrisao na ja umesto na - ono o čemu si ranije govorio - o Sopstvu, svesti. Pretpostavljam da ne možeš staviti reč ili etiketu na svest i to je ono što pokušavam da uradim, pretpostavljam, ali možda možeš govoriti više o tome?

R: Ne meditiraš ili koncentrišeš se na ja-misao. Ti počivaš u ja-misli i pratiš je do izvora. Ja-misao je nešto što je pokretljivo, fleksibilno. Nije ništa trajno. Izvor koji je Bog, koji je apsolutna stvarnost, je trajan. Ti stoga u svom umu, u svojoj mašti, vidiš ja-misao kako dolazi iz mozga i odlazi u izvor koji je sopstvo na desnoj strani grudi, srčani centar. Srčani centar je Bog. Srčani

centar je stvarnost. Istražujući, "Ko sam ja?" Ti zapravo govoriš, "Kome ja dolazi? Ko oseća ja?" Ja sam bolestan, ja sam lud, ja sam nervozan. Ja sam ovo i ja sam ono, "Ko vidi ovo? Odakle ja dolazi?" Kako istražuješ o ja, ja-misao postaje sve slabija i slabija vraćajući se u srčani centar, u izvor. I dok počivaš u tišini kada istražuješ, "Ko sam ja?" jednog dana će se nešto desiti. Jednog dana ćeš iznebuha osetiti neku vrstu eksplozije u sebi. Osetićeš kako se tvoje telo topi. Osetićeš da postaješ ništa. I sopstvo, koje je pravo sopstvo, koje je srčani centar, postaće sve, bićeš slobodan, bićeš oslobođen. Stoga ne meditiraj na ja, ja je problem, stvara ti probleme. Ja je ono što donosi nevolje i loša osećanja i emocije tebi. Prati ja, počivaj u ja prateći ga. Uništeno je kada ga pratiš. Odlazi u srčani centar i počivaš u tišini. Postaješ slobodan i oslobođen. Da li pratiš to?

SC: Da, ne pokušavamo da dođemo u dodir sa svešću, samo da budemo u tišini?

R: Ne možeš doći u dodir sa svešću jer ti si svest. Sve što možeš jeste da se rešiš onoga što nisi. Ti nisi misao-ja. Ti nisi Nate. Ti nisi onaj koji prolazi kroz život pateći sa raznim stvarima i bolestima. To nisi ti — reši se toga i svest će se pojaviti sama od sebe. Zamisli svoje istinsko Sopstvo kao sunce, a sve svoje probleme i bolesti kao oblake. Kad oblaci prekriju sunce, da li kažeš da nema sunca? Shvataš da je ono gore, ali ga oblaci zaklanjaju. Kako se oblaci razilaze, polako ali sigurno, sunce će ponovo zasijati u svoj svojoj slavi i sjaju. Na isti način, ti nisi svoji problemi, ti nisi svoje stvari, ti nisi svoje nevolje ili bolesti ili bilo šta drugo. Oni su oblaci koji su ometali tvoj pogled na stvarnost. Tako jednostavno posmatraš oblake dok se misao-ja uklanja s puta, krećući se u srce, koje je sunce, i ponovo ćeš zasijati u svoj svojoj slavi i u svom svom sjaju. Sve je to misao-ja, ali ti si svoje Sopstvo, ti si čista svesnost, ti si apsolutna stvarnost, ti si parabraman, ti si potpuna sloboda, ti si sasvim celovit, ti si sjajan i blistav. Pusti prošlost, pusti juče, probudi se u svoje istinsko Sopstvo. Da li još neko želi nešto da kaže? Da izjavi nešto? Da mi baci pitu u lice? Neki od vas mi kažu da bi želeli da praktikuju meditaciju. Uvek imajte na umu da samoistraživanje nije meditacija. Samoistraživanje se može praktikovati bilo gde. Ali meditacija je ja-jesam, koju delim s vama. To možete nazvati meditacijom. A razlog zbog kog ovo praktikujete jeste da postanete jednousmereni. Kada postanete jednousmereni, tada možete postati mirni. Vaš um će postati miran. I počivaćete u tišini. To je svrha svake meditacije — postati jednousmeren i postati miran. JA JESAM meditacija je veoma moćna, veoma pozitivna, izaziva mnogo promena u svesti. Trebalo bi da praktikujete sve ove stvari koje delim s vama. Hajde da sada praktikujemo JA JESAM meditaciju.

SD: Roberto, imam pitanje pre nego što počnemo. Da li je deo moći JA JESAM meditacije činjenica da je JA JESAM ime Boga? Da li je to na neki način oblik... (R: Naravno.) ...tate?

R: Na tome se zasniva. JA JESAM je prvo ime Boga. Kako počneš da meditiraš na JA JESAM, postaješ sve mirniji i mirniji. Misli se usporavaju, disanje se usporava. Puštaš sve svoje misli i postaješ slobodan unutar svog uma. Dakle, prvo što želiš da uradiš jeste da se smestiš udobno u svojoj stolici. Opusti se potpuno. Bolje je zatvoriti oči u početnim fazama jer uklanja smetnje. Kako napreduješ u ovome, nije važno da li su ti oči zatvorene ili ne. Ali kad su smetnje pred tobom, to te sprečava da misliš na JA JESAM. Dakle, dok zatvaramo oči, počinjemo prvo da opuštamo telo. Praktikujemo neku vrstu vipasana meditacije, gde posmatramo svoja osećanja, svoje senzacije i svoje misli. Ako osetiš da ti je telo napeto, kažeš mu da se opusti, ono će te poslušati. Biće ti poslušno. Tvoj um je u kontroli nad tvojim telom. Možeš reći svom stopalu da se opusti, kolenima da se opuste, butinama da se opuste, prstima, rukama da se opuste. Oseti kako se ramena opuštaju, vrat, leđa, poleđina glave, teme glave, lice, oči, usta, vilica se opušta, celo telo se oseća veoma opušteno i mirno. Usredsredi pažnju na svoje misli, svoj dah. Osećaš se veoma prijatno, ništa te ne muči, ništa te ne uznemirava. Posmatraj svoje misli, posmatraj svoj dah, ne pokušavaj da ih menjaš, samo ih posmatraj. Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

sada postavi sebi pitanje: "Ko je posmatrač?" Odgovor je: "Ja jesam." Sa svojim disanjem, dok udišeš kažeš "Ja," dok izdišeš kažeš "jesam." Ako se izgubiš u mislima, kada se uhvatiš, nežno se

vrati na to, ja jesam sa svojim dahom. Udiši prirodno i kaži "Ja," izdiši prirodno i kaži "jesam." Prizivaš prvo ime Boga. (tišina) Želiš li da pročitaš Džnanija? (Robert pita Meri) (SM: U redu, Roberto.) (Meri čita Ispovesti jednog Džnanija — vidi početak ove knjige)

R: Hvala ti, Meri. (SM: Hvala tebi, Roberto.)

R: Ima li još najava?

SE: Kerema sprema prašad. (R: Kerema sprema prašad, to zvuči dobro.)

SB: Imam pitanje. Čitao sam o nečemu što se zove Baba samadi, gde je realizator toliko utemeljen u svesti da svest sama nadjačava fenomenalni svet i fenomenalni svet kao potpuno nestaje, nadjačan je sjajem svesti. (R: U redu?) Da li se to dešava? (R: Zvuči dobro.) (smeh učenika) To se zove baba samadi. Jer ti kažeš u "Džnaniju," kažeš da se fenomenalni svet pojavljuje ali ne može se eliminisati. Ali u ovom stanju ove vrste samadija, zar nije nadjačan svešću?

R: Ono što Meri misli kada kaže... (SB: Da.) ...jeste da samo Sopstvo postoji. Ali čak i kada se telo pojavi, ono nije stvarno. Čak i kada izgleda da ometa osobu. To je pojava za druge, drugi to tako vide. Ali za Mudraca nema smetnje, nema tela. Postoji svest, baš kao što si rekao. (SB: Oh, razumem. Dakle, Mudrac je i dalje u svesti ali iako se fenomenalni objekti pojavljuju, oni nisu obavezujući za...) Osim što nema čega da obavezuje. (SB: On može da vidi kroz njih da nisu stvarni i da je samo svest...) Nije da on vidi kroz njih, nema nikoga ko bi bilo šta video. Nema ničega da se vidi. Postoji samo čisto biće. (SB: U tom trenutku, da li čak i fenomenalni objekti nestaju?) Fenomenalni objekti nikada nisu ni postojali. Ne moraju da nestanu jer ako bi nestali, to bi značilo da su postojali. Samo ono što postoji nestaje. (SB: Pa zašto si nekada govorio da možemo prevazići fenomene ali oni nastavljaju da se pojavljuju?) To je radi drugih. Drugi vide da se određene stvari dešavaju. One deluju stvarno, ali to nije istina. One uopšte ne postoje. (SB: Da li postoji tačka u tvom počivanju u svesti gde se ona produbljuje do tačke potpune imerzije i apsolutnog gubitka...) Govoriš o stadijumima. Nema stadijuma. Kada se neko probudi, probuđen je, baš kao kada neko upali svetlo — nema tame.

SB: Nema razlike u tvojoj percepciji. Sada razgovaraš s nama i kad si potpuno u mirovanju u samadiju. (R: Ista je stvar.) Uopšte nema promene? (R: Nema promene.)

SC: Postaviću pitanje koje je često postavljano, čuo sam da postoje ljudi u Indiji koji, kada dođu u Sjedinjene Države i vide autobus kako dolazi niz ulicu, ne shvataju potencijalnu opasnost i prošetaju ispred njega, kao aha? (R: Pa, oni su idioti!) (smeh) Čuo sam da nisu shvatili da je opasnost tu jer nisu znali šta je. To je ista stvar kao kad ti kažeš: "Stvari ne postoje." Što je teško za moj um i umove drugih da shvate. Znam da je to um, ali opet iznosim to.

R: Stvari ne postoje, ali ono što izgleda kao telo će uvek voditi brigu o sebi. Telo neće namerno prošetati ispred autobusa, osim ako je osoba blesavi idiot. (smeh učenika) (SC: To i dalje nije poenta, zar ne? Iznova i iznova čujem, čak i u svom čitanju, da ne postojimo, i um pokušava da shvati to nepostojanje i pravi postojanje ili nepostojanje — i dalje pokušava da skonta. Čini se tako...) Ne možeš to skontati. Ne koristi svoj um, to je ceo problem. Uvek koristiš svoj um pokušavajući da analiziraš. Zapamti, tvoj um je ograničen, veoma ograničen. Tvoj um je konačan, nikada ne može pojmiti beskonačno. Dakle, kada pokušavaš da analiziraš ili pokušavaš nešto da skontaš svojim umom, nećeš nikuda stići. Um ti je dat za tvoje telo. Za svet. Tvoj um je svet, telo. Univerzum, to je tvoj um. Iznad uma je stvarnost. (SC: Dakle, to je to, to govoriš? I um ne može pojmiti ono što si upravo rekao?) Tačno. Zato ne koristi svoj um da pokušaš nešto da skontaš, ne možeš. Tvoj um je namenjen za zemlju. (SC: Pa, čini se tako neverovatno da je ovo predmet a ipak ne postoji.) Nauka ti može dokazati da ne postoji. (SC: Znam sa elektronskim mikroskopom itd. ali...) (smeh učenika)

SG: Ne veruj ni u to, ha? (smeh)

SH: Ne prolaziš ni pod kojim uslovom. (smeh)

SD: Zar nije delimično tako, Roberto, kao što si nam rekao da ne varamo sebe da dokle god imamo i trunčicu pomisli da smo telo, moramo se povinovati pravilima univerzuma. Dakle, ova osoba koja ignoriše autobus očigledno se još uvek na neki način odnosi prema telu, pa mora da se odnosi i prema autobusu.

R: Tačno. Istina. Gde je prašad? Meri ima najavu.

SM: Za nove ljude koji su ovde, imamo uvodni transkript da vam damo. I Denisu je bilo lepo što je doneo svoj transkript, tako da danas imamo neke od drugog broja. I molimo vas potpišite našu knjigu gostiju, ako biste bili ljubazni.

R: Zapamtite da volite sebe, da se molite sebi, da obožavate sebe, da se klanjate sebi. Jer Bog prebiva u vama kao vi. Bog vas blagoslovio i mir. Dok se ponovo ne sretnemo, idite i množite se. (smeh)

SH: Prekasno. (smeh) (SD: Da tačno, mnogo toga za izgubiti, zar ne?) Da... (kraj trake) [TOC] Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

Tri Često Postavljana Pitanja 23. januar 1992.

Robert: Dobro veče. (Učenici: Dobro veče.) Zadovoljstvo je biti s vama ponovo. Dobrodošli na satsang. Većina zapadnjaka navikla je da ide na sastanke gde sedaju kao učenici i slušaju učitelja. Ovo je potpuno drugačije. Ja nisam učitelj, a vi niste učenici. Postoji jedno Sopstvo. Jedna bez napora čista svesnost. To je satsang. Jedno Sopstvo već zna sve. Jedno Sopstvo već jeste sve. Ne postoji poruka koju vam dajem. Ne postoji učenje koje vam dajem. Satsang je biće. Ne biti ovo ili biti ono. Čisto biće. Svi smo mi biće. Jedno biće. Krajnja jedinstvenost. Apsolutna stvarnost. Nikada ne gledaj na sebe kao na puko ljudsko biće. Kao na nekoga ko ne zna. Nikada ne veruj da moraš da postaneš prosvetljen, da moraš da postaneš samorealizovan. Nema postajanja. Postajanje nikada nije postojalo. Pošto postoji samo trenutak, sada, sve se dešava sada. Nema juče, nema prošlosti, nema sutra, nema budućnosti. Postoji ova delić sekunde gde stvarnost sija i ti si to. Zanimljivo je koliko telefonskih poziva dobijam od početka ove godine. Iz celog sveta. Takođe je zanimljivo da kada neko započne pitanje, to na neki način postaje niz istog pitanja koje postavlja drugi učenik ili drugi ljudi koji me zovu. Postojala su tri posebna pitanja koja su mi ljudi postavljali od početka godine. Zaista je prilično zabavno da ljudi postavljaju ista pitanja tako često. To je kao da pokupe bolest. (smeh) Jedna osoba to ima, a onda neko drugi na drugoj strani sveta dobije istu stvar i postavi ista pitanja. Stoga sam pomislio da bi bilo zanimljivo da uđemo u ova tri pitanja i razgovaramo o njima. Prvo je: Roberto, kakvo učenje daješ svojim predanicima koje je brzo i najbolje, da bi se probudili u ovom životu? Najbolje i najbrže učenje koje će te probuditi u ovom životu. Drugo pitanje koje mi postavljaju, nije pitanje, više je izjava. Mnogo, mnogo ljudi postaje prosvetljeno ovih dana ili se tako čini, ljudi su mi nastavili da postavljaju: "Roberto, imao sam duhovno iskustvo, video sam vizije. Osetio sam da sam u drugom svetu, osećam kao da ću biti samorealizovan vrlo brzo, sada. Da li je to istina?" I otprilike devet do dvanaest ljudi mi je postavilo isto pitanje. Zarazno je.

I treće pitanje koje su mi postavili: "Roberto, da li si ti zaista Džnani? Jesi li samorealizovan? Jesi li Mudrac? Nikada to ne kažeš o sebi. Reci mi, neću nikome reći." (smeh učenika) Pa sam pomislio da bi bilo zanimljivo raspraviti ove stvari. Jer ako su ovi ljudi imali ovakvo razumevanje i ovakvo postavljanje pitanja, siguran sam da i vi imate istu stvar, neki od vas u svom umu, gde god vam um bio, pa ćemo raspraviti. Prvo pitanje: Kakvo učenje daješ svojim predanicima? Najbolje učenje i najbrže učenje da se probude u ovom životu? Pa, stvar koju moramo zapamtiti jeste da nije svako ko dođe ovde predanik. Imamo tri klase ljudi o kojima govorim s vremena na vreme. Imamo tragače, imamo učenike i imamo predanike. Tragači, učenici i predanici su različiti jedni od drugih. Stoga, kada govorim u javnosti kao što sada činim, moram na neki način usrećiti svakoga. To je moj posao — da vas usrećim. Jesu li svi srećni?

(smeh učenika) Pa mešam sve zajedno i govorim razne stvari. Tragači trče po svetu tražeći razne guru-e, razne učitelje, razne knjige koje čitaju. Uvek idući ovde i uvek idući tamo. Stoga, ono što moram da im kažem jeste da odu duboko unutra, zaronite duboko u sebe, upitajte: "Ko sam ja?" Shvatite da niste fenomen telo-um i postanite probuđeni. To žele da čuju jer im to i ostali učitelji govore. Tako da tragač nikada nije zadovoljan. Tragač uvek traži posebnog učitelja koji će im dati tragačka učenja koja im niko drugi nije dao. Naravno, uvek su razočarani i nastavljaju da traže nove knjige, nove učitelje stalno. Zatim dolazi učenik. Učenik se nekako smirio. Odlaze kod različitih učitelja ali se drže jednog učitelja češće nego ostalih, ali ni oni ne stavljaju učenje na prvo mesto. Potraga, buđenje nije najvažnije u njihovom umu. Njihovi poslovi, njihove porodice, praznici, sve ove stvari su broj jedan u njihovim životima. Stoga, kako mogu da se probude? Objašnjavam im da moraju imati Boga, istinu, stvarnost u svom umu i u svom srcu kao broj jedan u svom životu. Ovo mora doći prvo ako teže da se probude. Ne kažem da treba da napuste svoje poslove ili svoje porodice ili svoje praznike ili bilo šta drugo. Kažem da treba da imaju prioritet — da stave Boga u svoj život na prvo mesto. Da stave stvarnost, istinu u svoje živote i neprestano misle o istini sve vreme. Predanici su, naravno, najbliži buđenju. Jer za predanika postoji samo jedno, samo Sopstvo. Ne zanimaju ih politika. Ne zanimaju ih ćaskanja. Ne zanimaju ih besmislene stvari koje se dešavaju u svetu. Imaju jedan prioritet — to je Sopstvo, da se probude. To im je u umu zauvek, sve vreme. Uvek misle na Mudraca. I zato što uvek misle na Mudraca, milost Mudraca teče kroz njih. Shvataju da su odgovorni za dobrobit Mudraca, podršku Mudraca i živost Mudraca, jer su oni sami Mudrac. Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

Postoji jedan Mudrac i to je Sopstvo. Jedini. Dakle, ovim ljudima dajem najbolje i najbrže učenje da se probude u ovom životu, a to je tišina. Apsolutna tišina. Ali predanici to već znaju. Čak i ako postoji buka u njihovim životima, pometnja, telesne disfunkcije, recesija, šta god da se dešava u svetu, oni su u tišini. Svesni su sveta, ali je to sekundarno. Oni sede u tišini sami kad god mogu kod kuće. Sede sa Mudracem u određenim trenucima. Ali shvataju da je tišina najbrži put do buđenja. Predanici su zapravo kičma svake duhovne organizacije. Pokušajte da ovo razumete. Najbrži i najbolji način da se probudite nije samoistraživanje, nije posmatranje, biti svedok. Te stvari su za učenike ili za tragače, ali za predanika je najbrži i najbolji način tišina. Držanje uma tihim, držanje uma mirnim. Ne boriti se sa umom. Kada se borite sa umom, to je kao da bijete kravu štapom da biste je odveli gde želite. Gledanje uma u tišini bez pokušaja da promenite bilo koju misao jeste kao namamljivanje krave travom, pa će vas krava pratiti kuda god želite da je odvedete. Kada naučite da sedite u tišini, u miru, sve će se desiti samo od sebe, sve će se pobrinuti samo za sebe, sve će se desiti samo od sebe. Ima onih od vas, učenika ili tragača, koji kažu: "Roberto, probao sam ovo godinama. Ne mogu da sedim u tišini. Jer čim sednem u tišinu, misli dolaze, osećanja dolaze, moram da se pomerim, moram da ustanem, praktikovao sam samoistraživanje, ne radi. Pokušao sam biti svedok, ne radi." Ideja je da nije važno i da vas nije briga za vaše misli uopšte. Nije bitno kakve misli dolaze u vaš um. Nema razlike kakve misli dolaze u vaš um. Ne pokušavajte da ih posmatrate ili da im budete svedok ili da ih menjate ili čak da pitate: "Kome dolaze?" Samo sedite sa osmehom na licu i dopustite onome što se dešava da se desi. Dopustite onome što će se desiti da se odigra. Bez vašeg mešanja. Samo budite mirni. To je najbrži i najbolji način da se probudite u ovom životu. Pitanje broj dva: Imao sam duhovna iskustva, Roberto, u poslednjih nekoliko meseci. Imao sam vizije i mislim da sam u procesu buđenja. Da li je to istina? Pravimo veliku frku oko buđenja. Jedini razlog zašto koristim termine poput buđenje, samorealizacija, čista svesnost, jeste da učenici i tragači imaju nešto čvrsto da se drže, da tako kažem. Predanike nije briga za te termine. Ti termini su besmisleni za predanike. Kada se probudiš iz svog sna, pre nego što se probudiš, sanjaš. Da li u svom snu kažeš: "Moram da se probudim pa ću praktikovati sve vrste joga. Praktikovaću mantre i džapu i pranajame. Da bih se probudio." Naravno da ne. Kada se probudiš ujutro, samo se probudiš. Ne radiš apsolutno

ništa. Nisi planirao da se probudiš. Nisi nacrtao plan i rekao sebi: "Moram da se probudim u ovom životu ili sledećem životu ili u narednih deset minuta." Samo si se probudio.

Buđenje u Sopstvo je ista stvar. Ne postoje planovi koje moraš da napraviš. Ne postoji itinerar kojeg se moraš držati. Ne postoje joge ili meditacije koje moraš praktikovati. Ne postoje učitelji koje moraš videti. Jednostavno se probudiš. Razmisli o tome. Spavao si celu noć, sanjao si i sada se budiš u ovaj svet. Kada se probudiš u četvrto stanje svesti, to je na isti način kao kad se probudiš ujutro. Jednostavno se probudiš. Pa opet, sva duboka učenja koja si tražio, sve knjige koje si tražio, svi Učitelji koje si tražio, sve joga prakse, kundalini joge, leja joga i radža joga i ostale joge, mogu te učiniti da se osećaš bolje ali nemaju apsolutno nikakve veze sa buđenjem. Možda ćeš reći: "Pa, mnogi ljudi koji su se probudili praktikovali su ove stvari u prethodnom životu, možda ili u ovom životu, i zar to ne približava buđenju?" Ne baš. Razlog zašto su praktikovali ove stvari je zato što im je neko rekao. Naučili su to od osobe koja je joga učitelj, kundalini Učitelj i tako dalje. To nema apsolutno nikakve veze sa buđenjem. Buđenje je direktno iskustvo. Trenutno iskustvo. Događa se. Ali pre buđenja dolazi potpuno predavanje. Ne vizije, ne duhovna iskustva, već potpuno i totalno predavanje Sopstvu. Kada kažem potpuno predavanje, to tačno i mislim. Predaješ ceo svoj život. To znači sve svoje probleme, sve stvari za koje misliš da te muče. Sve dobre stvari, sve loše stvari. Sve je potpuno predato Sopstvu. I dok ovo činiš, automatski postaješ samilosan i imaš ogromnu količinu poniznosti koja se javlja unutar tebe. To su tri stvari koje ti se dešavaju pre buđenja. Postoji potpuno predavanje Bogu. Ne pojedinih stvari. Znam da neki od vas vole da predaju loše stvari, zaboravite na to. Samo se predajete potpuno i u potpunosti. Loše i dobre stvari su deo relativnog sveta. I ceo relativni svet mora biti potpuno i skroz predat. Potpuno prepušten. Zatim će velika samilosnost i velika poniznost doći same od sebe. Vidite, ne pokušavamo da radimo ove stvari fizički? Samo se puštamo da padnemo u prostor gde se sve ove stvari dešavaju same od sebe. A ovo dolazi iz sedenja u tišini. Vidite kako su sve ove stvari povezane jedna s drugom? Dok sediš u tišini bez želje, bez potrebe, bez pokušaja da promeniš loše u dobro. Odjednom ćeš osetiti kako se predaješ. Predaješ sav svoj ego. Telo-um se predaje. Sve popušta. I postaješ oličenje samilosnosti. Ogromna poniznost izvire unutar tebe. Kada možeš da osetiš ove stvari, sledeći korak je da se potpuno probudiš. Treće pitanje koje su mi postavili je: "Roberto, da li si ti Džnani. Jesi li Mudrac? Možeš mi reći, neću nikome reći." Naravno da sam morao da se nasmejem na nešto ovakvo. Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

Kada mi osoba koja je tragač ili učenik ili nema ljubav u svom srcu, ili krajnje predanje u svom srcu, postavi ovakvo pitanje, obično mogu da procenim njihov motiv i ćutim. Retko ikada odgovorim takvoj osobi. Ali kada mi iskreni predanik koji ne razume postavi ovo pitanje, moram da odgovorim predaniku, a odgovor je otprilike ovakav: Reč Mudrac, prosvetljenje, Džnani je zapravo nepostojeća za Mudraca. Te reči su za adžnanija. Adžnani misli da postoji nešto drugačije između onoga što je sada i onoga što će biti kada se probudi. Zato gledaju da vide da li Mudrac ili onaj za koga misle da je Mudrac može da kaže da li je Mudrac. Ipak, nema nikoga da vidi bilo šta ovako. Jer ta reč ne postoji. Koristimo reč Mudrac da objasnimo tragačima, učenicima da postoji biće koje se probudilo u Sopstvo. Robert nije Mudrac. Robert nema nikakve veze sa time što je Mudrac ili Džnani ili bilo šta drugo. Džnana je sveprožimajuća. To je stvarnost. Ti si ta stvarnost, ja sam ta stvarnost. Postoji jedna stvarnost. Jedno razumevanje. Jedna svesnost i ja jesam je to. Ja jesam je to, ne Robert, već ja jesam. A pošto si ti ja jesam, ja jesam ja-jesam, oboje smo u istom čamcu. Nema razdvajanja. Stoga, nema nikoga ko bi rekao: "On je Mudrac ili Džnani." Jer bi to značilo da je ostao neko ko može tvrditi da je Džnani ili Mudrac. To bi odmah značilo da njegovo biće nije Džnani ili Mudrac. Zato što on uzvikuje da jeste. Jer ego je taj koji pravi taj uzvik. Ego je taj koji uzvikuje: "Da, ja sam Mudrac." Ali kada ega nema, ko treba da kaže šta? Postoji samo tišina. Pa opet, najbolje za tebe je da ostaneš u tišini, prebivaš u tišini i zauvek budeš slobodan. Kao što često pominjem. Većini učenika i tragača uvek

kažem: "Ne morate nužno verovati u ono što govorim." Zašto biste? Ne prihvatajte ono što vam kažem, jer nemate pojma odakle ja dolazim. Morate sami otkriti šta ste. Proverite sebe. Razumite sebe i razumećete mene. Spoznajte sebe. Ne možete spoznati sebe dok mislite o svojim problemima. Dok mislite o svetu. Dok mislite o drugima. Jedini način na koji zaista možete spoznati sebe jeste kada pustite sve misli, sva osećanja razdvojenosti. Kada prestanete da mislite. I to je jedino vreme kada ćete zaista spoznati sebe. Ali ne uzimajte moju reč za to. Idite u sebe i otkrijte. Razumite odakle dolazite. Kad sam pomislio da podelim ovo sa vama, hteo sam da dobijem još jednu tačku gledišta. Da biste mogli čuti od nekog drugog. Pa sam prelistao gomilu knjiga koje imam kod kuće, sve su prašnjave. I naišao sam na "Ma Yoga Bhagvan Sri Ramana od Koga?" Postoji poglavlje od pet strana koje se zove "Mudrac." I na kraju postoji komentar jednog predanika Sri Rama Krišne. Jedan svami koji je posetio Ramanu i daje svoje komentare. Mislim da je prikladno da ovo pročitamo i vidimo šta mislite. Kada čitate ovakvu knjigu, najbolje je da zatvorite oči i osetite je u svom srcu, pa hajde da vidimo šta Ko kaže o ovome. Ko kaže? Dana, da li bi volela da pročitaš Ko?

SD: U redu. Nespremna koliko jesam. (Dana čita Koga)

R: Sada znaš istinu o sebi. Ti si taj Mudrac. To si ti. Svih ovih godina si verovao da si ljudsko biće. Verovao si da si osoba sa egom, željama. Ali sada možeš da vidiš da uopšte nisi to. Ti si apsolutna stvarnost, bez napora čista svesnost. To je tvoje istinsko Sopstvo. Slobodno postavljajte pitanja o ovome.

SV: Roberto, nije pitanje, ali tokom čitanja prilično sam zapanjen kako osoba može imati jednu tačku gledišta i to je vrlo logično, ono što kažeš, logično, a drugi može imati gotovo suprotnu tačku gledišta koja takođe deluje logično. I danas postoje sve tačke gledišta. (R: Naravno.) Mnoge od njih prilično različite. Gotovo je kao zamka kada dolazi iz ega i čini se tako ispravnim, možeš verovati u to celog života.

R: Tačka gledišta potiče iz našeg vaspitanja. Načina na koji smo obučavani. Škola koje smo pohađali, crkava, sinagoga, džamija koje smo posećivali — sve je to utvrdilo našu tačku gledišta. Takođe iz prošlih života, postoji karmičko koje nosimo, samskare, i to takođe utiče na to kakva je naša tačka gledišta. Cilj, ideja je da se transcendira svaka tačka gledišta i postaneš savršeno jasan i slobodan i nemaš tačku gledišta ni o čemu.

SF: Pročitao sam nešto neki dan što sam smatrao potpuno fascinantnim. U izdanju Mountain Path-a, ima nekoliko stvari o Krišna Murtiju. Govori o čoveku koji je bio učenik ili predanik svami Ram Dasa, koji ga je naveo da poveruje da je sve u imenu i da je ime u svemu. I pokušao je da živi svoj život u skladu sa tim pravilom. A onda je čuo za svetski poznatog indijskog filozofa koji je učio da ime ne znači ništa, zaboravi ga, da nije dobro. U svakom slučaju, onda je... to ga je zbunilo i bio je odlučan da pronađe tog filozofa da vidi šta ima da kaže o tome. I naravno, Krišna Murti je otišao u Madras gde je trebalo da bude, ali on nikada nije uspeo da ga vidi. Pa je otišao u Riši vali ali ga i dalje nije mogao videti. I takođe u Bombay i na kraju nazad u Madras. Bio je tako odlučan da čuje šta će reći da je odlučio da sačeka u bašti ove velike kuće gde je Krišna Murti boravio. I stajao je tamo i Krišna Murti je izašao i on mu se poklonio ili šta već rade i Krišna Murti ga je podigao za ramena i rekao: "Obojica govorimo istu stvar." I to je olakšalo ovom velikom jogiju koji je želeo da zna šta će biti rečeno kada postavi to pitanje. Da li imaš neki komentar?

R: Komentar koji imam je: da li je tebi olakšalo? (SF: Da.) Jesi li slobodan zbog toga? (SF: Ne, ali imam ono što mislim da je tačno intelektualno razumevanje.) Sve dok te pogađa pozitivno, onda je dobro. Vidiš, zaista nije važno šta drugi ljudi zapravo rade. Čak ni ono što Mudraci rade. Moraš postati svestan da si ti sam Mudrac. Unutar tebe su svi atributi mudraštva. Potrebno je samo da odbaciš svoje misli, odbaciš svoja mišljenja, odbaciš svoje vrednosti, odbaciš sve u šta si odgajan da veruješ i uđeš u stanje ništavila. Kada uđeš u stanje ništavila, postaješ univerzum i postaješ

apsolutno slobodan. Imamo tendenciju da se previše oslanjamo na reči drugih, jer smo tako načitani. Posećujemo toliko velikih učitelja, naučnika, svih vrsta ljudi. Obilazili smo svet, videli smo razne stvari. Dok je istina da možeš ostati tu gde jesi i biti ono što jesi i jednostavno odbaciti sve i postati potpuno slobodan. Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

SY: Roberto, da li se samorealizacija dešava kada se desi? Ako niko ne može ništa učiniti da je postigne?

R: I da i ne. Desiće se kada treba da se desi, ali kada dođeš u kontakt sa Džnanijem zbog svojih prošlih iskustava iz drugog života i vreme je da uradiš nešto ovako, i kada se potpuno predaš, onda milost Džnanija gura tebe ka sopstvu. I tvoje unutrašnje Sopstvo se širi, postaje tvoja stvarnost i tvoj ego postaje potpuno uništen.

SF: Mislim da većina nas misli da će doći do neke promene, ali činjenica, koliko ja razumem, jeste da nema promene, ništa ne treba dodati onome što smo sada, ništa ne treba oduzeti, već je tu.

R: Da, opet, jedina promena koju sam pomenuo ranije, kada smo u snu, kada smo u tihom snu i probuđeni smo. Dakle, sada smo budni u ovom svetu i svet snova je nestao. Svet odmora je nestao i probuđeni smo u ovaj svet. Nije čudno, kao što kažeš, "zaista nema promene." Jer dok smo sanjali, u snu su postojali ljudi poput nas, situacije u koje smo bili uključeni, mesta koja smo posećivali, stvari koje smo radili. A sada smo se jednostavno probudili u ovaj svet gde radimo praktično iste stvari. I kada se probudiš iz ovog sveta, bićeš u svetu stvarnosti. Gde će se iste stvari činiti da se dešavaju, ali ćeš videti kroz njih da su slike, ti si ekran i slike su superponirane na ekran. I više nećeš biti obmanut slikama, to je sve. Budan si, jasan si, slobodan si. (tišina) Šanti om, mir. Zapamtite da volite sebe, da obožavate sebe, da se molite sebi, jer Bog prebiva u vama kao vi. Budite srećni, volim vas. Imamo prašad. (Deljenje prašada dok traka završava) [TOC]

Da li Karma zaista postoji? 26. januar 1992.

Robert: Dobro popodne. Zadovoljstvo je ponovo biti sa vama. U Henrijevom divnom domu. U kućici za pse. Svi smo u kućici za pse. Da li Karma zaista postoji? Znam da možete reći: "Ne, ne postoji." Ali sve dok verujete da ste telo i um, sve dok osećate da je svet stvaran, ne možete sebe zavaravati. Ne lažite sebe. Ako vas svet uznemirava, ako vas ljudi smetaju, ako vas stvari nerviraju, ako reagujete na uslove, to znači da verujete da ste telo koje prolazi kroz ova iskustva. I sve dok prolazite kroz iskustva, u karmi ste. Doživljavate karmu koja vas je ovde postavila kao telo. Tek kada ste spoznali sopstvo, nema karme. Stoga nemojte ići okolo i govoriti ljudima da nema karme, to će im dati odobrenje da rade šta god žele. Osećajući da nema odmazde, nema posledica za njihova dela. Ovo nije istina sve dok verujete da ste telo. Jer postoje zakoni univerzuma koji odgovaraju na vaše akcije. Karma znači akcija. I sve dok verujete da ste vi činilac, moraćete da iskusite rezultate karme. Dakle, u ovom konkretnom životu doživljavate rezultate ne samo karme ovog iskustva, već i prethodnih života. Prethodni životi takođe stupaju na snagu kad god verujete da ste telo. Postoje samo dva načina da se karma uništi. Jedan je istraživanje: "Kome karma dolazi? Ko doživljava ovu karmu?", a drugi način je potpuno predavanje Bogu. Potpuno predajte svoj život Bogu. Bog je u vama kao vi. Vi stoga predajete sve sopstvu. Tvoja volja neka bude. Počinjete da uviđate da sve dok imate Bogu kome se predajete, ne morate da brinete, ne morate da se plašite. Sve će biti u redu. Postoji apsolutna ljubav u ovom univerzumu, apsolutni mir, apsolutna radost, apsolutna sloboda. Ipak, čini se da doživljavate druge stvari. Mnogi ljudi, ili većina ljudi, nisu zaista srećni. Srećni su kada dobiju nešto što žele. Srećni su kada se desi nešto što je dobro za njih, ali većinu vremena, u svojim srcima, nisu zaista srećni. Osećaju da nešto nije u redu negde. Ono što rade je da pokupljaju nesvesno univerzuma, sveta. Pokupljaju sve stvari koje se dešavaju u ovom svetu. Osećaju te stvari, nesvesno. Stoga reaguju u skladu s tim, obično na negativan način, sažaljevajući sebe, ne razumevajući da su

potpuna i totalna sloboda. Svako je na svom pravom mestu. Sve je u redu sa univerzumom i sa vašim životom. Šta god da vam se desi, kroz šta god da prolazite, dobro ili loše, izgleda da je karma koju ste nagomilali kroz prošle inkarnacije, to je vaše iskustvo danas. Ako želite ponovo da se oslobodite, ne reagujete na to. Ne reagujete ni na šta u ovom svetu. Delujete spontano. Posmatrate stvari bez reagovanja. Gledate, posmatrate i uvek idete unutra. Unutrašnjost je utočište i skloništе od maje, od neznanja. Prelepo je kada možete zaroniti u sebe i dotaknuti prazninu, istinu, stvarnost. Tada stvarnost koju dotaknete postaje spoljašnji svet za vas. Jer ono što danas vidite u svetu jednostavno je vaša stvarnost. Šta god da posmatrate, šta god da vidite, to je vaša stvarnost, vaša lična stvarnost. Vi stoga ne pokušavate da promenite uslov, već upoznajete istinu. Istina je: Sve je dobro, sve se odvija kako treba. Dok boravite u ovome, spoljašnji svet se menja za vas. Sve u ovom svetu, u ovom univerzumu, u stanju je fluksa. Celokupan izgled univerzuma nije čvrsta materija. To je energija, čista energija. Energija se pojavljuje kao ljudi, kao životinje, kao drveće, kao planine, kao ptice, energija se pojavljuje kao univerzum. Ali ova energija poprima oblik u skladu sa vašim mišljenjem. Vi ste taj koji oblikuje ovu energiju u oblik koji želite. Uvek ste pod kontrolom. Um izgleda veoma snažno. Um kontroliše većinu ljudi na ovoj zemlji. Um prihvata misao, misao na kraju postaje stvarnost. Misli su stvari. Um je poput zemlje, uzgaja stvari. Farmer ima dva semena, jedno seme je velebilje, a jedno seme je kukuruz. Velebilje je smrtonosni otrov. Uporedite semena sa svojim mislima. Uporedite zemlju sa umom. Farmer sadi oba semena, da li će zemlja reći velebilju: "Ne želim da te uzgajam jer si otrov?" Uzgajaće velebilje u istom obilju kao što uzgaja kukuruz. I ako ne iskopate velebilje, korenje će postati dublje, raširiće se. Biljke će postati jače i rasti u izobilju. Ako ste nehotice posadili velebilje kao farmer i shvatili ste šta ste učinili i želite da uzgajate više kukuruza, možete odmah uzeti lopatu i iskopati ga. Ali ako sačekate mesecima ili godinama, korenje bi se raširilo svuda. I trebaće vam buldožer da iskopate otrov, biljku. I tako je sa našim mislima i našim životima. Dozvoljavamo sebi da mislimo određene misli o osobi, mestu i stvari. I ove misli su poput semena. One su zasađene u našem podsvesnom umu. Na kraju naš svet postaje proizvod ovog uma. Dakle, svet koji doživljavate, a svako od nas doživljava svet drugačije, tvorevina je uma kojem ste dozvolili da radi šta god hoće. Niste zaustavili um, dozvolili ste mu da radi šta želi. Posledično, on vas je potpuno kontrolisao i uneo je u vaš život, u vaš lični svet, svet koji danas postoji za vas. Kako izaći iz ovoga? Opet istražujete u sebi: "Kome ovaj um dolazi? Kome ovo iskustvo dolazi? Kome ovaj život dolazi?" Shvatajući da ovo iskustvo niste vi. Vi niste osoba sa problemima. Vi niste Robert Adams Satsanzi: Sabrana dela osoba sa bolešću. Niste osoba sa nedostatkom ili ograničenjem bilo koje vrste. Niste osoba koja pati. Niste osoba koja bilo šta doživljava. Niste osoba. Počinjete da uviđate ovo. Počinjete da predajete svoje celokupno postojanje, sva svoja uverenja, ceo svoj život, sve. Predajte sve što jeste, što ste bili. Pustite to. Ne dozvolite umu da vas više vlada. U stvarnosti, um ne postoji, karma ne postoji, reinkarnacija ne postoji, nijedna od ovih stvari zapravo ne postoji. Ali ponovo vas moram podsećati iznova i iznova, ako verujete da ste telo, ako verujete da ste um, onda one postoje, izgleda da postoje. Probudite se iz celokupnog sna. Ne dozvolite ovom snu maje da vas više vlada. Vi ste iznad ovoga. Vi ste iznad ovoga. Čista svesnost je vaša prava priroda. Ovo je ono o čemu se radi u satsangu. Boraveći ovde, stvari počinju da vam se dešavaju unutrašnje, duhovno rastete. Stare navike otpadaju. Uverenje da je sve u spoljašnjem svetu nestaje. Prestajete da verujete da vas spoljašnji svet može povrediti ili vam dati dobro ili zlo. Prvo shvatate da sve dobro i zlo dolazi iz sopstva. Oboje ne postoje, samo sopstvo postoji, samo Bog postoji, samo apsolutna stvarnost postoji. Sve ove stvari počinju da se odvijaju u vašem iskustvu dok gledate u ovaj svet i ne reagujete na njega. Stoga zaista sebe pitajte: "Zašto dolazim na satsang? Šta ja zaista radim ovde?" Neki od vas dolaze ovde jer nema drugog mesta da se ide u nedelju. Videli ste sve filmove. Ne želite da idete na kuglanje, pa dolazite ovde. Neki od vas dolaze ovde radi zabave. Želite da čujete govor, predavanje. I želite da čujete šale. Ovaj tip ulazi

u psihijatrijsku ordinaciju sa papagajem na glavi i psihijatar kaže: "Kako mogu da vam pomognem?" A papagaj kaže: "Možete li skinuti ovog prokletog tipa sa mojih nogu?" (Učenici se smeju) To je ono što želite da čujete, šale.

SF: Imam jednu šalu. Jedan Kinez je ušao u bar sa papagajem na ramenu i barmen je rekao: "Gde si to nabavio?" A papagaj je rekao: "U Kini, naravno, ima ih milioni tamo." (učenici se smeju)

R: To je otprilike jednako dobro kao i moja. (smeh) (SF: Otprilike isto.)

SB: Roberte, možeš li onu o dami koja je htela da povede svog ljubimca psa u avion za Izrael, selila se? (R: Oh, zaboravio sam kako ide. Hteo sam da budem stendap komičar.) Sidown komičar. Smehom do prosvetljenja.

R: Ovaj tip je radio za svog oca u fabrici odeće. Deset godina je radio za svog tatu. Konačno je došao do tate i rekao: "Tata, želim da budem partner. Radio sam za tebe deset godina, učini me partnerom u poslu." Starac ustaje, zuri u njega, "Da te učinim partnerom, ti šmokljane? Želiš da budeš partner? Da li znaš šta je šta?" A sin kaže: "Ne, ne znam šta je šta?" Otac kaže: "Saznaj šta je šta i učiniću te partnerom."

Napušta fabriku i ide kući i depresivan je. Odlazi u bar da popije piće i počinje da priča sa mladom damom. Ona mu kaže: "Da li bi želeo da dođeš u moj stan?" On kaže: "U redu." Odlazi u stan sa njom i ona kaže: "Sedi na kauč dok se presvučem u nešto udobnije." Izlazi za pet minuta gola osim velikog kožnog kaiša. A on uzvikuje: "Šta je ovo?" a ona kaže: "Šta je šta?" a on kaže: "Da znam šta je šta, moj otac bi me učinio partnerom." Glupa šala. (učenici se smeju) Život je šala. Zar život nije šala? (SM: Jeste.) Ali je shvatate tako ozbiljno. Verujete u sve stvari koje vidite. Prihvatate sve besmislice ovog sveta. Vi niste svet. Vi ste totalna sloboda, sreća, radost. (tišina) Šta se dešava unutar vas? Šta osećate kada sedite u tišini? Kakve misli vam dolaze u um?

SF: Pokušao sam da – u petak uveče sam sedeo dvadeset devet minuta, upalio sveće za atmosferu i samo sam sedeo. I sve vrste misli, ali nisam razmišljao o mislima. Pustio sam ih da dođu i odu. I stvar koja me je obradovala je što nisam bio ljut na sebe što imam te misli. A sinoć sam odradio otprilike dvadeset pet minuta, uglavnom zato što nisam krivio sebe što imam te proklete misli. (R: Hmm.) Je li to manje-više...

R: To je veoma dobro, naravno. (SF: Bilo je prijatno. Bilo je puno misli, ali me nije potreslo.) To je cela ideja. Kada te misli koje ti dolaze više ne uznemiravaju, ne plaše, ne nerviraju ili ne navode da veruješ da nešto nije u redu, da moraš nešto da promeniš, prešao si dug put. Tvoje misli nemaju moć osim moći koju im daješ. Ti kao svest daješ mislima njihovu moć. Umesto da se identifikuješ sa svešću, identifikuješ se sa mislima. Tako one postaju moćnije. One grade ego. Navode te da osećaš kao da si ljudsko biće koje mora nešto da prevaziđe. Koje mora nešto da uradi. Koje mora da učini da se nešto desi. Ipak, apsolutno ne moraš ništa da radiš. Čudno je da većina nas veruje i misli da moramo biti aktivni. Ako nismo aktivni, verujemo da nešto nije u redu. Naravno, ne možeš a da ne budeš aktivan. Bićeš aktivan sve dok si u ovom svetu sa telom. Radićeš stvari. Ipak ćeš morati da dođeš do mesta gde osećaš da nisi činilac i da ne radiš apsolutno ništa. Ali izgleda kao da radiš nešto. (tišina) Kad biste samo mogli da shvatite da je najveća sreća u ovom svetu koju ikada možete poželeti već u vama. Već ste to. Ne postoji ništa u ovom svetu što vam može doneti ovu sreću. Možda izgleda da vam donosi sreću na kratko vreme, a onda će se promeniti, kao što se stvari menjaju, ali prava sreća ste vi. Vi ste to. Prava sreća je u vama. Totalna sreća, totalna radost, totalni mir, totalna ljubav. Vi ste to. To je vaša prava priroda. Robert Adams Satsanzi: Sabrana dela

Ljudi trče po celom svetu u potrazi za srećom, u potrazi za mirom, u potrazi za ljubavlju. Kad bi samo znali da sve što treba da urade je da sednu i zarone duboko u sopstvo i pronaći će da je sve što su tražili unutar njih.

SF: Gospodine, rečeno nam je da je carstvo Božije unutar nas, zapravo je obrnuto, zar nije tako?

R: Mi smo u carstvu Božijem? Oba su tačna. Carstvo Božije je unutar vas i vi ste unutar carstva Božijeg. (SF: Sve je spojeno u jedno.) Sve je jedno, nema razlike. Jedina razlika je razlika koju sami vidite. Postoji jedna moć, jedan Bog, jedna krajnja stvarnost, jedna apsolutna svesnost, jedna nirvana, jedno sat-čitananda, sve je to sinonim, sve je isto i vi ste to. Bili ste to sve vreme. A evo, vi verujete da morate to pročitati u knjizi, da morate to pronaći u učenju i da morate to pronaći od gurua, ali u istini i stvarnosti, bili ste to sve vreme. To ste vi. Vi ste taj.

SL: Zaista nema više ništa da se nauči?

R: Uopšte nema ništa da se nauči. (smeh) Ko treba da uči? Osoba koja treba da uči čak ni ne postoji. To je ego koji želi da uči. Um želi da uči. Ego veruje da mora da zna znanje. Mora da stekne mudrost. Ali vi ste mudrost. Mudrost je vaša prava priroda. Kada ego nestane, tada znate jer ste univerzum. Ali onaj ko želi da zna je ego.

SF: Dakle, nešto treba da se dogodi nekada u budućnosti,koje ne postoji.

R: Ego se bavi prošlošću i budućnošću. (SF: Stvarnost je samo jedna.) Nema čak ni prisustva. (SF: To bi bilo nešto od uma.) Prisustvo dolazi iz uma, um želi da veruje da postoji prisustvo. Ipak, nema prisustva jer ovo ne postoji. Ono što izgleda da postoji u ovom trenutku zapravo ne postoji. Jer jedini ko doživljava trenutak je ego. Jer kad bi postojao trenutak, morao bi postojati još jedan trenutak i još jedan trenutak. Dakle, nema trenutka. Učili ste da morate postojati u ovoj sekundi, u ovom trenutku, ali u istini ne morate uopšte da postojite. Zaista ionako ne postojite. Ipak osećate da morate postojati. Jer verujete, ako ne postojite, bićete ništa.

SH: Tako je, to je tačno. (smeh) (R: Da, jeste.) Hm-hm.

R: Ali plašite se da budete ništa. Zato želite da postojite kao nešto. Mislite da će vas ništa potpuno eliminisati i da ćete biti potpuno ništa. Ali potpuno ništa je stvarnost. Ništa je dobro. (učenici se smeju) Ako niste ništa, vi ste nešto i ako ste nešto, niste ništa. Kada ste nešto, patite i prolazite kroz iskušenja i nevolje života. Kada ste ništa, nema nikoga ko bi prolazio kroz bilo šta. Budite svoje sopstvo, budite ništa. Ništa zapravo znači da ste ne-stvar. Šta god da možete misliti, vi niste to. Šta god da vam padne na um. Vi niste to. Sve mora otići. (tišina)

Vidite, u Advaita Vedanti nema dubokih učenja jer nema ničega. Nema ničeg dubokog nigde. Nema posebnih učenja koja imaju bilo kakve odgovore jer nema pitanja.

SF: Učenja bi bila u umu, a onda um ne postoji.

R: Sva učenja dolaze iz uma. (SF: Iznad je učenja.) Iznad učenja. (SF: Takozvanog učenja.) Postoji tišina. (SF: Gospodine?) Postoji tišina. (SF: Tišina.) Potpuna tišina.

SV: Zaboravio sam ime gospodina koji mi je rekao, ali rekao je da je nešto malo i ništa je veliko jer bilo kakvo nešto ima ograničenje u sebi, ali ništa nema ograničenje.

R: Tačno. (Vrlo bučna promena trake)

R: Zašto vi snimatelji ne napravite traku tišine. (SX: One već dolaze takve.) Onda napravite transkript od nje. (SB: Niko to neće kupiti, Roberte. Niko ne želi ništa.) (opšti razgovor među učenicima)

R: To je dobra poenta koju je izneo. Možda to nešto duboko u osobi shvata da ništa ne postoji. I zaista kupe traku da slušaju ništa.

SB: Samo mi to radimo, i to je problem.

R: Svi to radimo podsvesno. Ali kada ego stupi na scenu, mislimo da moramo staviti poruku na traku. (SB: Misliš, kupiš muzičku traku i obrišeš svu muziku i slušaš je onako kako je došla bez muzike.) Da. Tada ćeš čuti pravu poruku. Tada ćeš čuti muziku sfera. (smeh) (SB: Ali Roberte, čini se da se um fokusira na ništa u pojedinosti. I fokusira se da skrene pažnju. Čini se kao da je svest poput difuznog ništa sve dok se um ne fokusira koristeći pažnju. I tada ulazi u pojedinosti, što je emocija umesto bez emocije ranije.) Ipak, nema uma na početku. Pa kako um može raditi

sve ove stvari? Ne dajte umu previše zasluga. Kada mislite da um radi sve ove stvari koje ste upravo pomenuli, to izgleda kao stvarnost i to vas drži u ropstvu. Kad god vam um govori o ovome i onome, šta god da izgleda, odmah to transcendirajte.

SH: Nema uma po sebi, to je samo termin koji ukazuje na nešto što zaista ne postoji. Postoje misli koje se javljaju i nastaju i nestaju i to nazivamo umom. (R: Hmm.) Ali nema uma po sebi?

R: Nema uma po sebi, ne. Misli su um. (SH: Tako je.)

SB: Ali misli su poput neke vrste energetske pulsacije. Toliko su suptilne, tako delikatne da čak ni ne osećamo da to radimo, a ipak ako udemo u to, mi im dajemo energiju, poput toga što svest daje energiju, ali to je tako delikatna vibracija. Tako je teško kontrolisati je jer je tako intimno delikatna.

R: Zato morate istraživati: "Za koga postoji um?" I otkrićete da nikada nije bilo uma.

SD: I šta, otkrijete je da nikada nismo imali ni misli? Robert Adams Satsanzi: Sabrana dela

R: Ako nema uma, nema ni misli. Oboje nastaju spontano, um, misli. Nema nikoga ko misli. Da bi postojale misli, mora postojati mislilac.

SH: To je ta tačka u kojoj izvire cela iluzija maje, zar ne? (R: Naravno.) Uh-huh. Kao iznenada iz kutije, iskoči. (R: Dešava se istog trenutka.)

SV: Ponekad su misli u redu bez mislioca, na primer?

R: Bez mislioca nema misli. Jer ko će misliti? Odakle će misli doći ako nema mislioca? Mislilac i misli istovremeno dolaze zajedno. Oni su isto.

SB: Roberte, kada nema misli i nema mislioca, čini se da postoji samo nepoznato.

R: Šta je nepoznato. (SB: Ne znam, samo nepoznato i nesaznatljivo. Ne samo nepoznato, već nesaznatljivo.) Mora postojati neko ko poznaje nepoznato, nesaznatljivo. (SB: Ali postoji osećaj, postoji osećaj postojanja.) Postojanja čega? (SB: Samo postojanja. Postoji neka vrsta osećaja, mislim, samo zatvoriš oči i jednostavno prestaneš da misliš. Još uvek postoji određeni kvalitet koji nekako otkrivaš u misteriji.) Ko sve ovo radi? Onaj ko sve ovo radi treba biti uništen.

SH: Zbogom Bobe. (učenici se smeju) Lepo je bilo poznavati te.

SB: Otišlo je u skrivanje. Onda ego počinje da postaje ne-činilac, znaš? Onda nečinjenje vrši činjenje. Znaš na šta mislim?

R: Ego ne može biti ne-činilac jer nema ega.

SB: Onda pokušavamo da oponašamo ne-činjenje pa kažemo: "Ok, ego je uzrok svih ovih nevolja," pa sada ego u maskaradi kaže: "Sada ću da radim, ne-činjenje ili ću da radim, tišinu, radiću meditaciju," ali ego je i dalje iza svega. Sve je klizavo, tako suptilno. On sada radi ne-činjenje, ali je i dalje tu, radi celu, cela iluzija se i dalje održava. (R: Ko to kaže?) Možda mi treba transplantacija mozga. (smeh) (R: Transplantacija mozga.)

SZ: Jednosmerna. (učenici se smeju)

SF: Nešto o čemu se s vremena na vreme pitam su sve ove reči, postoji mnogo različitih načina da se izgovore. Puno ljudi kaže Ramana, puno ljudi kaže Ramana. Puno ljudi kaže deviti ili devouti ili Arduna ili Arđuna i jedne noći sam se pozvao na Šivin savet kao siromaštvo i rečeno mi je da je to Pavati. E, sad vidim da postoji prokleta razlika u načinu na koji se izgovaraju.

R: Uopšte ne pravi nikakvu razliku. (SF: Gospodine?) Ne pravi nikakvu razliku. (SF: Hvala, pomalo me je brinulo, jer ste izgleda skočili na mene kada sam je nazvao Siromaštvom.) Ko skače na vas?

SF: Ja. (smeje se) Ok. Ali to je kul. (učenici se smeju) Ne pravi nikakvu razliku. Kao Vivekananda, Vavaikananda, sve različiti izgovori, ali reči su ništa drugo do simboli na prvom mestu, čak su i imena simboli, zar nije tako? (R: To je kao reći tom-ato ili tomajto.) (smeh) Ja sam iz Nove

Engleske pa je Tomato. Ali to ne pravi razliku. Ne razumem ni reč od toga. Ne dobijam ništa za to. Tako da verovatno ne pravi nikakvu razliku. (R: Samo se veliki učenjaci prepiru među sobom. Kako izgovoriti reč.) Ok, to je dobro.

SH: To te čini velikim učenjakom. (SF: Ne.) (smeh) (tišina)

R: Uhvatite svoja osećanja, uhvatite svoje misli. Posmatrajte svoj um kako misli i shvatite da nema potrebe da mislite. Život je sve... (Robert čeka da se utišaju psi)

SF: Moje razumevanje je da čak i Džnani ima misli, ali nema sklonosti da ih sledi uopšte jer zna da su one nešto drugo od njegove prave prirode i ne upetljava se u njih i ne obraća im pažnju, je li to manje-više...

R: Za nekoga drugoga ko posmatra, misle da Džnani ima misli. Ali nema mesta odakle misli mogu doći. (SF: Oh, vidim, nema uma? Postoji nešto što razumem da se zove radni um koji ima određeno znanje koje je korisno kao: "Gde živiš?" Radni um mora to znati, pa bi to bila misao?) Ovo se dešava spontano. (SF: Nema okidača. Nema bavljenja time. Nema ulaska u to. Jednostavno je spontano.) Nema misli koje treba ukloniti. Nema misli koje treba da traju. Nema misli koje išta znače. Nema misli. (SF: Čak se ni znanje gde živiš ne bi smatralo mišlju.) To nije misao, to je samo izraz. To jednostavno postoji, jednostavno to radite. Nema razmišljanja o tome. (SF: Dolazi automatski.) Osećamo i verujemo da moraju postojati misli da bismo postojali, da bismo preživeli. Ali ne zaista. Pas nema misli, a ipak postoji jednostavno onakav kakav jeste. Samo mi ljudi verujemo da moramo imati misli, da ne možemo funkcionisati bez razmišljanja.

SH: Izgleda da misliš, ali zapravo ne misliš?

R: Zašto misliš da izgledam da mislim? (SH: Zato što pričaš. To je verbalni izraz misli.) A ti slušaš. (SH: To je ono što ti kažeš.) Dakle, izgleda da pričam. Ali nema nikoga ko priča i nikoga ko sluša. (SH: Eto ga. Sada si shvatio.) Hvala. (SH: Mnogo ti hvala.) (smeh) (Opšti razgovor i šale)

SH: Nema nikoga ko bi mislio.

SB: Pomisli na sve dobre stvari za ego. Sve osim jedne. Zar ego nije glavna zavisnost, mislim iznad alkoholizma i zavisnosti od droga, i zar to nije zavisnost u koju je ceo ljudski rod uključen.

R: Ego je taj koji radi sve ove stvari. Ego izgleda kao krivac. (SB: Dakle svi smo u tome, narkomani smo.) Govori za sebe. (SB: Govorim.) (smeh)

R: Dakle, hajde da igramo smetni gurua. Ima li pitanja?

SM: Ne, pogledao sam u korpu i nema nijednog, Roberte. Nema pitanja. (prekid trake)

R: Postoji poruka od Freda.

S: Oh, otkucao si je ah. Trebalo je da je napišeš.

P: (Robert čita) Misli su grupisane od strane nekih ljudi u beta, alfa i teta i još jednu. Sa betom kao najbržom mišlju u ciklusima po sekundi i tetom kao najsporijom u ciklusima po sekundi. Da li bi se moglo reći da je teta bliža odsustvu misli nego beta? Neki ljudi su obučili Robert Adams Satsanzi: Sabrana dela

sebe da mogu da funkcionišu u alfa modu. Neki su možda dostigli tetu. Celokupno pitanje ovde je: ako se nastavi dalje od tete, da li je moguće dostići stanje bez misli?

O: (Robert odgovara) Teta, beta, šmeta. (učenici se svi smeju) Šta je sve ovo?

SH: To je zauzet um. (smeh)

R: Ne interesujemo se za psihološki žargon. Sve ove stvari su deo uma. Um izmišlja tetu i šmetu i betu. (smeh) Um je taj koji daje imena ovim stvarima. Nema misli na početku. Tako da zaista ne morate dostići stanje bez misli. Već ste u stanju bez misli. Otkrijte ko kaže ne. Otkrijte u sebi zašto vam uopšte treba teta i šmeta i beta. (smeh) Zašto su vam potrebne sve ove stvari? Kome ovo treba? Ko mora da prolazi kroz sve ovo? Zar ne vidite da nas sav ovaj psihološki žargon

sprečava da razumemo istinu, drži nas u ropstvu. Širi ego, to je ono što ovo radi. Kada smislimo tetu, šmetu, betu, to nas samo navodi da mislimo šta moramo da uradimo da bismo to napustili. Kada u stvarnosti nema ničega što treba napustiti i ove reči ne postoje.

SD: Pa Roberte, da li bi se to takođe odnosilo na to kada ste povremeno govorili o četvrtom stanju svesti, a ostala su spavanje, sanjanje i budnost, zaista nema stanja svesti? (R: Tačno.) Znači govorite na relativnom nivou. (R: Tačno.) Pa šta bi bila čista svest, to ne bi bilo stanje, već bi...

R: Čista svest su reči. One su reči da bismo razumeli da postoji nešto izvan. (SD: Da spoznamo nesaznatljivo, zar zato koristimo reči, Roberte?) Da pokušamo da razumemo nesaznatljivo. A ipak zaista ne postoji nesaznatljivo.

SH: To je kao kada oko pokušava da vidi sebe. (R: Da.) Nije moguće. (R: Da.) To je uzaludna potraga.

R: Zato nam se u svetim spisima kaže da moramo postati poput malog deteta. Malo dete ne zamara sa tetom, šmetom, betom... (učenici se smeju) ...sa nesaznatljivim ili saznatljivim, sa ovim, sa onim, pokušavamo da se oslobodimo misli, malo dete jednostavno jeste. I šaljemo dete u školu i punimo mu malu glavu svim vrstama ideja, programiramo ga, i onda odraste da bude poput nas. (SB: Kakva šteta.) Zaboravite sve ove termine, budite slobodni. Budite svoje sopstvo. Mary, ima li još nešto unutra? (SM: Ne, to je to, Roberte.)

SB: Roberte, šta je učenje kašmirskih Šivista i oni nazivaju ego sopstvom, samo-skupljanje. Skupljanje u polju svesnosti.

R: Pa šta želiš da uradim? (učenici se smeju) (SB: Zašto koriste reč skupljanje?) Zato što se tvoje telo skuplja. Kada je hladno, skuplja se, kada je vruće, širi se. (učenici se smeju) (SB: Da li u umu postoji skupljanje čiste svesnosti? Je li to razlog zašto koriste reč skupljanje?) Tvoj um je skupljanje čiste svesnosti kada imaš um da se skuplja, ali ako nema uma, šta će se skupljati? Ono što želiš je ugovor. Ugovor između tebe i uma. Da nećeš odolevati i da ćeš se predati ne-umu i postati slobodan.

Postoje ogromne knjige dostupne sa svim vrstama učenja. Za koga su ova učenja? Ljudi žele da se ispune životom. Život je univerzum sa svim svojim manifestacijama, majom. Vi želite da se ispraznite. Ne želite više učenja, više učenja iz knjiga. Želite da postanete potpuno slobodni od ovih stvari. Jedini način na koji ćete se ikada probuditi je kada ste potpuno prazni od svih učenja, od svih nauka, prazni od svega. Tada je tu sloboda. Ali sve dok imate jedan trun znanja, to će vas zadržavati. Ljudsko znanje je smrtno zvono za duhovnost. Sve znanje mora biti transcendirano.

SF: Moglo bi postojati nešto što se zove znanje pre nego što postane znanje bilo čega. Poput toga, to je svesnost pre nego što postane svesna bilo čega, pre nego što je u vašoj svesti, pre nego što postane svest, pre nego što postane pažljivost. I sve ove reči su samo reči.

R: I to su još reči koje si upravo izgovorio. (SF: Još reči?) Još reči. Dodao si još reči na konfuziju. (SF: Povlačim ih.)

SH: Hvala, druže, uvek si od pomoći. (smeje se)

SV: Roberte, zar nije da postoje neki izrazi, termini, koji imaju tendenciju da stave um u stanje mirovanja, poput "Ko sam ja?" ili "Biti nerođen" ili "Ja sam Brahman" ili... znaš, ti izrazi koji imaju tendenciju da...

R: Ove reči imaju tendenciju da nam prijaju. Imaju tendenciju da nas podignu malo. (SV: Da uspore same misli?) Da uspore misli. Ali za potpuno buđenje, reči moraju otići. Zaista nema reči. Na primer, samoistraživanje vas dovodi do mesta gde istražujete: "Ko sam ja?" ali nije "Ko sam ja?" to vas budi. To je tišina nakon što kažete: "Ko sam ja?" i ostanete mirni. Tada dolazi vreme kada vas tišina budi i postajete slobodni.

SV: Koristim taj izraz, "Ustajanje u Sopstvu," i ko zna šta ustaje u sopstvu? Međutim, ako usmerite pažnju na to, malo po malo, vaše misli imaju tendenciju da se uspore. Znaćete o čemu govorite, o čemu želite da mislite. I proces mišljenja se usporava... (R: Hmm.) ...i šta god da se desi, znati to znači... (R: Da.) ...postoji sopstvena inteligencija koja pomaže ovom procesu.

R: Ove stvari pomažu da se um smiri. One čine um jednousmerenim. Tako da možete sedeti i biti mirni. Ali zaista, sva učenja u univerzumu su jednostavno da biste bili mirni. Da biste bili tihi. Tada se sve odvija samo od sebe. Sva učenja, vežbe, mentalna konfuzija, sve je da bismo bili mirni. (SV: Znači postoje određeni izrazi koji su validni u ovom smislu?) Postoje određeni izrazi koji vas čine mirnim, više od drugih izraza, poput reči u samo-istraživanju. (pauza) Budite mirni i znajte da sam ja Bog. (tišina)

R: Uhvatite sebe kako mislite dok sedite u tišini. Uhvatite sebe dok mislite. I primetite stvari o kojima razmišljate. Da li su te stvari zaista važne? (duga pauza) Da li verujete da nećete moći da funkcionišete ako potpuno prestanete da mislite? Da li verujete da morate da mislite? Robert Adams Satsanzi: Sabrana dela

SF: Rekao si: "Ne živimo, već bivamo življeni?" ili ne vodimo mi glavnu reč.

R: Ko vodi glavnu reč? (SF: Kako god to želiš nazvati? Boga ili Sopstvo?) Znači li to da sebe odvajaš od toga? Zar ne? (SF: Zvuči kao da su to dve različite stvari?) Hm. (SF: Da li je istinito?) Postoje li zaista dve različite stvari?

SD: Postoji li zaista predstava? (SF: Kako ti to nazivaš?) Iluzija.

SH: Maja. Prvoklasna Maja. (tišina)

R: Okupimo se ovako i shvatimo da u ovom svetu, u ovom univerzumu ne postoji apsolutno ništa što nam može išta dati ili pokazati. Mi smo to sami. Ceo univerzum je emanacija našeg uma. Ono što se čini kao um proizvodi univerzum. Sve u ovom univerzumu je projekcija tvog uma. Sve! Zato ne mogu postojati ti i bilo šta drugo. Jer nema mesta za stvarno tebe i bilo šta drugo. Ono što zaista jesi je sveprožimajuće, sveprisutno.

SM: Roberte, postoji li univerzalni um? Jesmo li svi mi...?

R: Univerzalni um postoji u meri u kojoj veruješ da postoji univerzalni um. (SM: O, onda sam se pitao da li svako od nas formira ovaj univerzum iz svog uma ili ga formira jedan um?) Postoji jedan um. Deluje kao ulazi i izlazi istog uma. Taj um se može nazvati Bogom, o čemu govoriš, apsolutna stvarnost je um na koji misliš. Ali ipak je ovo moralo doći iz nas ili odakle bi došlo? (SM: Tako je, tako je.) Mi smo poznavalac univerzalnog uma. Ako smo mi poznavalac, mi smo tvorac.

SD: Ponekad si govorio o kolektivnoj svesti. Na primer, kada sam pitao možemo li se složiti oko bilo čega ako svi stvaramo odvojene iluzije, da li je to isti um na koji misliš i na najvišem nivou da li bi rekao da ni kolektivna svest ni taj univerzalni um ne postoje?

R: Tačno! Na najvišem nivou ne postoji ništa osim Sopstva i i to je upitno, ono što nazivamo Sopstvom. Dajemo mu ime Sopstvo. To je ime koje mu dajemo ljudskim govorom. (SD: Iako je ništa?) Nazivamo ga Sopstvom radi razgovora. Ali u istini, u krajnjoj stvarnosti ne postoji ništa što može biti sopstvo. Ne postoji ništa što može biti univerzalni um.

SD: Da li drugim rečima kažeš da ne postoji ništa čemu se može dati ime? (R: Da, tačno. Dokle god možemo da ga imenujemo, ono ne postoji.) Imenuj i prisvoji. (smeh) (učenici dodaju komentare uz smeh)

R: Zato budite srećni, zaboravite sve. Prestanite da mislite. Uživajte. Imamo nešto prašad. Volite li da jedete peršad ili prašad? (učenici se smeju) (prašad se nastavlja dok traka ne završi) [Sadržaj]

Pronađi Svoje Sopstvo 30. januar 1992.

Robert: Dobro veče. Verujem da je svima udobno, mirno, opušteno. Učinite se udobnim ako vam nije udobno. Slobodno ispružite noge, opustite se. Lezite na pod. Odremajte. Ništa ovde nije nesveto. Sve stvari dolaze iz iste relativne ravni. Primećujem nekoliko novih lica večeras. Pozdravljam vas svim srcem i molim vas da ne verujete nijednoj reči koju kažem. Reči su samo reči. Ne shvatajte ih previše ozbiljno. Stvarnost koja ste vi je izvan reči. Pomislite na reči koje vas ljute, reči koje vas čine srećnim, reči koje vas plaše. Sve ove reči izgleda da imaju moć, ali u stvarnosti vi im dajete moć. Vi dajete rečima moć i činite ih značajnim, tako da kada neko kaže određenu reč možete se trgnuti, ili čak osmehnuti ili zaplakati. Pomisliti da reči imaju takvu moć nad vama, dok su u istini reči potpuno besmislene osim ako im vi ne date moć. A ko ste vi? Vi ste naporna čista svesnost, apsolutna stvarnost, svest. To znači da ste potpuno slobodni. Nemate prošlost i nemate budućnost. Vi jednostavno jeste. Uvek ste bili i uvek ćete biti. Sreća je vaše rođeno pravo, vaša priroda. Mir, radost, ljubav su vaša stvarnost. Vi ste to. Sve je dobro. Neki od vas su mi komentarisali fantastične koristi koje postižu sedeći sa mnom u tišini u određenim terminima od 12 do 3 ujutro i od 6 do 9 ujutro. Kažete mi da postižete divan napredak. Ali ipak, kažete mi, stvari vam dolaze u um, misli. Ne možete zaustaviti misli. Dok sedite u tišini, misli dolaze, misli nastaju. Pa, da misli ne nastaju, ne biste morali sedeti u tišini. Razlog zašto sedite je taj što vas misli još uvek kontrolišu. Ako biste transcenderirali misli, i transcenderirali bi misao-ja, ne bi bilo nikoga da sedi. Niko ne bi ostao. Bili biste apsolutna stvarnost. Stoga, kada biste sedeli, ne biste zapravo sedeli. Izgledalo bi kao da sedite, ali biste znali izvan svake sumnje da nema nikoga ko bi bilo šta bio. Niste telo, niste um, niste činilac. Stoga, kada otkrijete ko ste, shvatite da nema apsolutno ništa da se radi. Ipak, činite sve.

Kada sedite sa mnom u tišini u tim određenim terminima, šta treba da radite? Treba da praktikujete samo-istraživanje, istražujući: "Kome ove misli dolaze? Ko sam ja?" Vežbajte meditaciju ja-jesam. Naravno, treba da radite ove stvari kako bi vas dovele u tišinu, gde nema misli i nema uma. Neki od vas me dalje pitaju da li mogu da zamišljaju moj lik kada sede u tišini. Kada zamišljate moj lik, ne mislite na mene kao na Roberta. Možete zamišljati moj lik, to je dobro, ili lik bilo kog božanstva koje izaberete, bilo da je to Ramana Maharši, Buda, Isus, Mojsije, bilo koga koga izaberete, ali shvatite da ovaj lik nije osoba. To je veoma važno. Ovaj lik je svest. To je sopstvo. To je vaše sopstvo sa velikim S. To nije telo kakvim se pojavljuje. Shodno tome, kada zamišljate oblik bilo kakvog božanstva, oblik je za vas sveprožimajuće sopstvo, sveprisustvo. Vidite svoje sopstvo, drugim rečima. Korišćenjem oblika božanstva u tišini i držanjem pažnje na tom božanstvu, vi vidite Boga kao svoje sopstvo. Osećate u svom srcu Budu, sat-čit-anandu, nirvanu, i ovo je sveprožimajuće. Ovo je vaše sopstvo. Dok vam govorim, reč mi je došla na um, i pratiću je. Reč je pokajanje, što je zanimljivo. Kada pomislimo na reč pokajanje, pomislimo na nekoga ko hoda sa natpisom na Holivudskom bulevaru, govoreći: "Pokajte se, kraj je blizu." Kada pomislimo na reč pokajanje, pomislimo na reč u biblijskom smislu, možda "Trebalo bi da se pokaješ," što znači da ukloniš svoje grehe i ne budeš zlotvor. Ovo je negativna konotacija. Meni dolazi da pokajanje zapravo znači vratiti se, vratiti se. Vratiti se čemu? Vratiti se izvoru. I ne govorim o jabukama. Vratiti se Bogu, koji je u vašem srcu. Vratiti se apsolutnoj stvarnosti, gledati, posmatrati, podići svoj pogled u nebesa, što znači probuditi se u svoje sopstvo, vratiti se onome odakle ste došli. A to možete učiniti samo odricanjem od sebe, odricanjem od ega, predajom uma, transcendencijom tela, postajanjem potpuno apsolutno slobodnim od telesne svesti. Ovo je ono što pokajanje znači. Ne govorimo o promeni vašeg života, razmišljanju o takozvanim lošim navikama koje možda imate i pokušaju da ih uklonite. Ne možete ove stvari činiti jer radite na relativnoj ravni. Postaje veoma teško. Kada pokušate da uklonite lošu naviku, nova dolazi da zauzme njeno mesto. Ono o čemu ovde govorimo je da podignete svoju viziju više, da zaboravite na svoje navike i greške, frustracije, stvari koje su se desile u vašem životu. Odbacite to. Govorimo o podizanju vaše svesti na apsolutnu ravan stvarnosti, gde nema navika, nema sveta, nema univerzuma, nema osobe, nema činioca, gde postoji samo ja sam onaj koji jesam, vaše istinsko sopstvo. Vi ste to. Kako počnete da se

identifikujete sa stvarnošću, niži oblici će se pobrinuti sami za sebe. Pobrinuće se sami za sebe jer ni ne postoje. Čudno mi je reći da sve vaše navike, sve vaše predrasude, svi vaši koncepti, ne postoje. Nikada nisu ni postojali.

Odakle dolaze? To je kao voda u fatamorgani. Kada odete u pustinju, vidite fatamorganu. Čini vam se stvarnom. Pokušavate da zgrabite vodu, a tamo je pesak. Nema vode. Ali videli ste je. Doživeli ste je i borili biste se za nju. I tako je sa životom. Tako je sa životom u velikom gradu. Sve izgleda stvarno. Sve izgleda kao da ima moć, kao da se nešto dešava. Ipak, u istini i stvarnosti, one ne postoje. Ovo je moje iskustvo. Ne delim sa vama nešto što sam pročitao u knjizi ili nešto što sam čuo od nekog učitelja negde. Delim sa vama svoje iskustvo. Ne postoji svet. Vi niste grešnik. Nikada u životu niste učinili ništa loše. Vi ste čista, apsolutna stvarnost. Vi ste naporna, bezizborna čista svesnost. Vi ste svetlost. Jeste li ikada razmišljali o sebi na ovaj način? Celog života ste verovali da ste telo koje prolazi kroz iskustva. Ipak, ako pogledate svoj život, niste ista osoba kao pre dvadeset godina, ista osoba kao kada ste bili beba. Kada ste začeti, bili ste ni veći od veličine glave čiode. Pogledajte se sada. Može li išta biti stvarno? Došli ste iz apsolutnog ništavila, i sada sedite ovde sa određenim brojem godina iza sebe. Imate ruke, imate noge, imate glavu, imate unutrašnje organe. I sve ove stvari su došle iz ničega, niotkuda. To znači da je vaša istinska priroda ništa. Vi ste ništa, a ipak se pojavljujete kao da ste nešto. Pojavljujete se kao da imate život. Neko vam je rekao da nađete život, i vi ste ga našli. Ali šta ćete s njim? Šta god da uradite sa svojim životom, završiće se, zar ne? Ili se tako čini. Imate još toliko godina na ovoj zemlji i nestanete. Sav ponos koji imate, ego koji imate, sve za šta ste radili, sve za šta ste se borili, sve u šta ste verovali, je kaput, nestalo, ništa. Pa koja je svrha svega? Zašto postojite? Da biste umrli? Saznajte. Saznajte sami. Pronađite istinu za sebe, jer vam je niko zaista ne može dati. Vi ste moć. Vi ste slava. Vi ste univerzum. Niste ono što izgledate da jeste, ali zar nećete saznati? Pitajte sebe. Kada zaista upitate sebe: "Ko sam ja?" odgovor će na kraju doći. Znaćete. Ali ipak, većina vas je zaokupljena svojim materijalnim životom, i to vas sprečava da pronađete sebe. Zaokupljeni ste svojom ljudskošću. Zaokupljeni ste odećom koju ćete nositi. Zaokupljeni ste ljudima u svom životu. Zaokupljeni ste svojim poslom. Zaokupljeni ste svetskom situacijom. Zaokupljeni ste politikom, i mogao bih nastaviti i nastaviti i nastaviti. U svetim spisima piše: "Ne brinite šta ćete jesti, šta ćete obući, ili bilo šta drugo, nego mislite najpre o carstvu Božijem, i sve ovo će vam se dodati." To je veoma mudra izjava. Najpre pronađite sebe. Najpre se probudite u sebe. Onda ćete videti da li ćete biti zaokupljeni svojim telom. Kada shvatite ko ste, videćete da li ćete biti zaokupljeni politikom, ili univerzumom, ili bilo čim drugim. Saznajte ko ste prvo. Pronađite sebe. Ne idite okolo pokušavajući da ispravite svoj život. Nikada ne možete ispraviti svoj život, jer je život takav. Sve stvari koje se danas dešavaju u svetu, dešavale su se i pre, i pre toga, i pre toga, milionima godina. Bilo je mnogo civilizacija na ovoj zemlji. Došle su i otišle. A sada ste vi ovde verujući da možete napraviti razliku. To čujete toliko na televiziji. "Mogu napraviti razliku." A šta je s tim da možete napraviti razliku? Vi ste prašina na vetru. Volimo da sebi pridajemo toliku važnost. Naš ego je toliko uvećan. Želimo da mislimo da smo neko. Zapamtite, nakon što umrete, u roku od dvadesetak godina svi će zaboraviti sve o vama. Nećete biti ni upamćeni. Vaša deca će imati decu i oni će imati decu, a vi nećete biti ni uspomena. Stoga vas pitam da saznate: "Ko sam ja? Ko sam ja, zaista? Kakva je moja istinska priroda? Ne mogu biti ovo telo koje se menja, menja, menja sve vreme, a zatim umire. I ako pogledam svet, ista stvar se dešava sa svetom. Neprestano se menja, menja, menja, nikad isto." I mi idemo s tim. Nikad ne shvatajući šta se dešava, postajemo zbunjeni, smeteni. Pokušavamo dati nekakav smisao življenju, ali ono nema smisla, jer vi niste ono što izgledate da jeste. Shodno tome, morate otkriti ko ste prateći misao-ja do izvora. Morate istraživati u sebi: "Kome sve misli dolaze? Kome dolazi svet? Kome dolazi moj ego? Kome dolazi univerzum? Kome dolazi Bog? Kome dolazi sve u celom ovom univerzumu?" I vrlo brzo ćete shvatiti: "Dolazi meni. Osećam to. Mislim o tome. Opažam to. Ponekad uživam u tome. Plašim ga se. Ali vidim i osećam i mislim sve

ove stvari." Ovo vam sada daje ideju o tome šta se dešava. Počinjete da razumete da ja doživljava ovaj svet. Ne vi, već ja. Vi ne prolazite kroz ova iskustva, već ja. Ko je to nedokučivo ja? Odakle je došlo ovo ja? Ko ga je rodio? Kako je nastalo? Razmišljate o svim ovim pitanjima i konačno pitate: "Ali ko sam ja? Odakle je došlo ja?" Ipak, nikada ne odgovarate na to pitanje. Sedite u tišini istražujući: "Odakle je došlo ja?" I kako vam misli neprestano dolaze, istražujete: "Kome dolaze? Ko misli ove misli? Ja? Ko sam ja?" Ovo je zaista najviši način da se ukloni svaka sumnja i oslobodi vas. Dozvolite da vas ponovo podsetim. Ne pokušavajte da promenite svoje misli, ili da promenite svoj životni stil, ili da radite na svojim lošim navikama, ili da pokušate da uklonite strah i ostalo. Umesto toga, podignite svoju viziju visoko, do najvišeg, prateći misao-ja do njenog izvora. I jednog dana ćete otkriti nešto zanimljivo. Vaše telo će izgledati kao da se topi, rastvara.

Svet, univerzum će izgledati kao da se rastvara. Vaš Bog će izgledati kao da se rastvara. Sve za šta ste se zalagali, sve u šta ste verovali, sve vaše misli, vaša osećanja, vaše emocije, rastvoriće se. I naći ćete se kao sveprisustvo, sveprožimajuća svest. Otkrićete da ste oduvek bili krajnja stvarnost, krajnje jedinstvo. Vi ste ja jesam. Slobodni ste. Izgledaćete isto. Izgledaćete isto. Nećete moći ovo objasniti svojim prijateljima ili porodici, ali ćete postati jedan od retkih koji su transcenderirali svet. Više neće ostati ego ili um ili mislilac. Znaćete i iskusiti nepatvorenu sreću, potpuno blaženstvo. Ništa vas više neće uznemiravati. Ipak, nećete sedeti mirno. Telo će se kretati i činiti stvari. Ipak ćete znati izvan svake sumnje da niste telo. Probudili ste se. Postali ste slobodni. Jedna od metoda koju koristimo da naš um učinimo jednousmerenim kako bismo konačno uništili um, jeste meditacija "ja-jesam". Ovo je pomoglo bukvalno hiljadama ljudi širom sveta. I ako ovo marljivo praktikujete, poželjno dok sedimo zajedno u tišini, između 12 i 3 ujutro i 6 i 9 ujutro, videćete neverovatne rezultate. Vežbaćemo ovo sada, tako da možete vežbati sami kod kuće. (kraj) [Sadržaj]

Potraga Počinje U Tebi 2. februar 1992.

Robert: Dobar dan. Pozdravljam vas svim srcem. Zadovoljstvo mi je biti s vama ponovo ovog lepog nedeljnog popodneva. Nemate drugde da idete. Pogledali ste sve filmove. Išli ste na kuglanje. Dosadio vam je život pa ste ovde. Lepo je videti vas u svakom slučaju. Bez obzira šta radite, odakle dolazite. Kada uđete ovde, potpuno ste novi. Prošlost je mrtva. Jučerašnji dan ne postoji. Ovde ste slobodni najzad. Imam psa po imenu Dimitri, koji me svakog jutra vodi u šetnju. Čim otvorim vrata, on istrčava dok ga držim za lanac, za povodac. I počinje da trči do parka i ja trčim s njim. Stigne do parka i počne da jede travu. (učenici se smeju) Misli da je krava. (smeh) Pojede tone trave. (smeh) Zatim trči po parku i vrati se kući i povraća. Ovo radi svakodnevno. (smeh) Razmišljao sam o ovome. Nije li ovo poput većine nas? Umešamo se u svet. Nikad ne naučimo. Prolazimo kroz određene situacije, određena stanja iznova i iznova i iznova. Ponavljamo iste stvari iznova i iznova. Rečeno nam je da se ne umešamo u svet fizički, a ipak to činimo. Prolazimo kroz situacije, stanja, povrede nas, odmorimo se i počnemo sve iznova. Neki od nas nikad ne nauče. Govorim vam svake nedelje da je svet maja. Ne shvatajte svet ozbiljno. Radite što radite u svetu, ali mentalno držite svoj um u Sopstvu, u Bogu. Budite u svetu, ali ne od sveta. Ali neki od vas ne slušaju. Dozvoljavate svetu da vam pokazuje svoje trikove. Da vas učini depresivnim ili srećnim. Da vas učini bolesnim ili zdravim. Da vas učini bogatim ili siromašnim. I vi reagujete u skladu s tim. Postanete ljuti, uznemireni, ponavljate iste stvari iznova i iznova, iste situacije. Kada ćete naučiti da živite u svetu stalne promene? Ovaj svet nema uporište, nema supstancu. Nema početak, nema kraj, nema postojanje. Brahman je svet. Svet je ništa bez Brahmana, bez Boga. Brahman nije osoba, mesto ili stvar. Brahman je nešto što se ne može objasniti. Brahman je vaše Sopstvo. Ipak, ne verujete u ovo. Verujete da ste krhko ljudsko biće koje mora proći kroz životna iskustva kao list na vetru. Nošen u svim pravcima, kao da nemate kontrolu. Ipak, vi ste Učitelj, vi ste taj. Postoji samo vi. Ipak, ne verujete mi. Nastavljate da verujete da ste osoba sa iskustvima. I sve dok verujete u ovo, iskustva postaju sve jača i jača i jača. Ponekad shvatite da je nemoguće odvojiti se. Jer ste dozvolili svetu i njegovim

manifestacijama da vas potpuno kontrolišu. Da vam pritiska dugmad, da reagujete na određeni način.

Kada vidite nešto što nazivate dobrim, postajete srećni. Kada vidite nešto što nazivate lošim, postajete nesrećni. Svet je postao vaš Učitelj. Ipak, u istini, svet nema sopstvenu moć. Moć dolazi od vas. Vi ste taj koji kaže: "Ovo je ispravno i ovo je pogrešno," ili "Ovo je dobro i ovo je loše. Ovo je gore i ovo je dole." Kada shvatite da ne postoji gore i dole. Ne postoji dobro ili loše. Ne postoji ispravno ili pogrešno. Ovo ponekad može biti opasno reći. Kada kažem da ne postoji ispravno ili pogrešno ili dobro i loše, to vam može dati dozvolu da činite razne lude stvari na ovom svetu. Da stvarate probleme drugima. Ipak, ovo je uloga koju igrate u svetu. Živimo u svetu dualnosti. Kada u svetu vlada potpuni mir, neko će doći i stvoriti rat, kako bi uništio mir. Kada u svetu postoje ratovi i nečovečnost prema čoveku, neko dođe i pokuša da uspostavi mir. Nema ujednačenosti u ovom svetu. Nikada ne možete imati potpuni mir ili potpuni haos. Čini se da postoje dve sile i jedna uvek protivreči drugoj. Pogledajte svoj lični život. Stvari idu dobro neko vreme, nešto se desi, izgleda kao da vam izvlači tepih ispod nogu i postanete uznemireni. Stvari su strašne u vašem životu neko vreme, nešto dođe i promeni ih. I stvari su prilično dobre neko vreme i tako je kroz ceo vaš život. Dođe vreme kada vam cela ova igra dosadi. Dođe vreme kada želite da tražite večnu sreću, beskonačni mir koji se ne menja. Potraga počinje u vama. Počinjete da preispitujete sebe, marljivo. Počinjete da propitujete sebe. I odgovori dolaze iz vas. Nisu nužno odgovori koje ste tražili, ali odgovori dolaze. Kako istražujete duboko u sebi, bivate vođeni ka pravoj knjizi, ka pravom učitelju, ka pravim okolnostima, pravom iskustvu. Počinjete da se odmotavate. Počinjete da gledate na svet u kojem živite i vidite ga drugačije po prvi put. Vidite svet kao projekciju vašeg sopstva. Svet počinje da ima manje značenja za vas. Počinjete da odbacujete mnoge stvari u kojima ste bili. Mnoge situacije, stanja u koja ste bili umešani. Puštate ih. Činite svoj život jednostavnim. Što vam život postaje jednostavniji, počinjete se osećati srećnijim. Više ne postoji niko ko vas može uznemiriti ili vam pritisnuti dugmad. Učiniti da se osećate superiornim ili inferiornim. Kada stignete dovde, počinjete da istražujete dalje u sebi, idete dublje i dolazite u kontakt sa ja. Mudrost u vama vam govori da ste svih ovih godina pokušavali da zamenite spoljašnje uslove, pokušavali da uklonite određene aspekte sveta iz svog života. Dok je sve vreme trebalo ukloniti ja. Jer ja oseća uslove. Ja vas navodi da činite sve stvari koje činite. Vaš sistem verovanja, vaše predrasude, vaši koncepti su zaista sve ja. To je sve što jesu – ja. Oni nemaju sopstvenu valjanost. Nemaju sopstvenu moć.

One su jednostavno ja. Kada ovo shvatite, ogroman teret je skinut sa vas. Jer dolazite do zaključka da ne morate ništa menjati u svetu jer je ceo svet vezan za ja, deo je ja. Stoga počinjete da provodite svoje vreme u uklanjanju ja, transcenderiranju ja, uništavanju ja, tražite svaki zamislivi način da ubijete ja. Jer mudrost vam govori, kada ja nestane, sve ostalo će takođe nestati. Stoga počinjete da pronalazite uzrok ja. Odakle ovo ja dolazi? Tražite njegov izvor. Kada su Mudraci prošlosti sedeli pod drvetom i razmišljali o ovoj situaciji, shvatili su da ovo čak i ne postoji, ali ipak da bismo postali slobodni, moramo ga pokušati eliminisati jer mislimo da smo telo i um. Stoga moramo raditi na ja. Bilo je onih ljudi koji su se probudili bez ovoga. I ti ljudi su postali prosvetljeni bez prolaska kroz sve ovo. Ipak, većina ljudi, većina Mudraca koji su postali realizovani koristili su proceduru, proces uklanjanja ja. Tako su Mudraci sedeli pod drvećem razmišljajući o ovom pitanju. Odakle ja dolazi? Ja koje mi govori da sam čovek, ja sam muškarac, ja sam žena, ja sam bolestan, ja sam zdrav, ja sam srećan, ja sam tužan. Razmišljaju o situaciji, odakle je došlo ovo ja? Došli su do zaključka da je centar bića srce, ne fizičko srce već duhovno srce. Centar univerzuma, ono što nazivamo Bogom, stvarnošću, nirvanom, sat-čit-anandom, je duhovno srce na desnoj strani grudi. Ovo je vaše istinsko Sopstvo, ovo je ono što zaista jeste. Vi ste duhovno srce. Ali da bi nam olakšali, Mudraci su odredili da je duhovno srce mesto na desnoj strani vaših grudi. Sada, kada spavate, prisutno je samo srce koje je Sopstvo. Ništa drugo ne postoji. Nema univerzuma, nema sveta, nema drugih, kada ste u dubokom snu, postoji samo

srce, Sopstvo. Ali kada se probudite, nekako, ono što nazivamo misao-ja počinje da napušta centar srca i ulazi u mozak. I postajete svesni sveta i univerzuma i vašeg tela. Pre ovoga niste svesni tela, univerzuma ili sveta. Bili ste u dubokom snu, ništa uopšte nije postojalo. Ali kada se probudite, ja postaje aktivno i u deliću sekunde je u mozgu i kažete: "Ja sam budan." Sama pomisao da kažete: "Ja sam budan," navodi mudrog da shvati, da je ja to koje je budno. Da sam zaista budan, ne bih bio svestan svog tela kao stvarnosti i sveta kao stvarnosti. Stoga je ja budno. Pokušavamo da uhvatimo ja ne dopuštajući mu da uđe u mozak. Ipak, dešava se tako brzo da je veoma teško. Stoga idemo u drugom smeru. Pokušavamo da pratimo misao-ja nazad do njenog izvora. Pratimo misao-ja nazad odakle je došla. Ovo je posao koji moramo obaviti da bismo se probudili u istinsko Sopstvo. Misao-ja ni ne postoji. Ipak, dokle god verujemo da smo telo, ne zavaravajte se. Ne mislite da niste telo, a zatim mislite da niste telo i ponašate se kao da niste telo. Kada niste telo, znaćete. Zato svako mora vežbati praćenje misli-ja nazad do izvora. Kada se vratite izvoru, probudite se i to je baš kao stadijum dubokog sna, samo što ste budni, ne spavate. Isto je kao biti u dubokom snu, samo što ste

svesni. Svesni ste kao Sopstvo, kao sveprisustvo, kao beskonačnost. Ovo činite istražujući: "Ko sam ja? Šta je izvor ja?" I dozvoljavate misli-ja da se vrati svom izvoru. Ovo je suština satsanga, vraćanje izvoru. Ima nas koji zaista radimo na sebi i napredujemo. Ima nas koji ne radimo apsolutno ništa i imamo problema. To je vaš život. Jedini način da ikada budete srećni je uklanjanjem ja iz vaše svesti, iz vašeg života i buđenjem u istinu. Veoma je jednostavno, misao-ja je uzrok svih vaših problema, ništa drugo. Ne postoji ništa drugo loše, gde god da pogledate, šta god da vidite, to je zbog misli-ja. Ništa po sebi nema valjanosti. U početnim fazama, pre mnogo godina, pre više vekova, veliki Mudraci su došli na ideju da se do misli-ja mora doći negacijom svega drugog. Govoreći: "Neti-neti, ne ovo, ne ovo," šta god vidite, šta god primetite, shvatite da ovo nije istina, ovo nije istina, sve dok ne stignete do ja i eliminišete ja. Ali pojedinim MUDracima je otkriveno da postoji brži način, a to je da se dođe direktno do ja i ukloni ja. Jer sve stvari ovog sveta su vezane za ja. Stoga ne morate ići teškim putem govoreći: "Ne ovo, ne ovo," i uzimati svaki dan kako dolazi, nikada nećete završiti. Postoje milijarde stvari, neprestano ćete govoriti: "Ne ovo, ne ovo." Nikada neće prestati. Stoga shvatate da su sve ove stvari vezane za ovo ja. I sve što zaista morate uraditi je raditi na ja, eliminisati ja i bićete slobodni. Ovo je suština satsanga. Potpuno eliminisati misao-ja. Mnogi ljudi pitaju: "Koji su naši ciljevi? Koja je svrha satsanga?" Mi nemamo ciljeve i nema svrhe. To je potpuna sloboda. Nikada ne može biti pravila i propisa u satsangu, jer to ne bi bio satsang da ih ima. Mora postojati potpuna sloboda. Na vama je da vidite situaciju i postanete slobodni. Vi stoga ne dolazite ovde da se mešate u politiku ili u upravljanje ili bilo šta drugo. Dolazite ovde da uklonite misao-ja. Jednostavno, uklonite misao-ja i bićete zauvek slobodni. Samo sa mislju-ja morate da se borite, ni sa čim drugim. Zaista ne morate raditi ništa drugo. Koliko puta dnevno kažete: "Ja?" Neprestano to govorite. Počnite da se hvatate. Počnite da vidite šta govorite: "Osećam ljutnju. Ko oseća ljutnju?" Vaša istinska priroda nikada ne može biti ljuta. "Uznemiren sam. Ko je uznemiren?" Vaša istinska priroda nikada ne može biti uznemirena. "Dosadno mi je, osećam ovo, osećam ono." Kada živite iz svoje istinske prirode, nije važno gde ste, s kim ste, šta se dešava u svetu, sve je u redu. Jer mir koji tražite dolazi iz vas samih. Sreća koju tražite ste vi. Ne morate ići negde da biste našli sreću. Ne morate ići na određeno mesto da biste našli mir. Tako se čini. Čini se kao da određene okolnosti koje nisu mirne, kažete sebi: "Moram otići odavde da bih bio mirniji." Tako odete i činite se mirnijim, ali samo na neko vreme.

Pre ili kasnije, haos i pometnja koji su u vama ponovo će vas obuzeti. I gde god da odete osećaćete haos i pometnju. Promena okruženja vam neće pomoći. Promena članova porodice vam neće pomoći. Samo uklanjanjem Ja postaćete potpuno slobodni. Stoga se obraćam svakome od vas pojedinačno. Šta radite sa svojim životom svakoga dana? Da li dozvoljavate svojim mislima, svojim emocijama da vas obuzmu? Da vas kontrolišu, da vas vode. Da nateraju da

pomislite da je nešto negde pogrešno. Ništa vam se nikada ne može desiti, ništa vas nikada ne može povrediti. Ako pokušavate da se zaštitite, ili da se osećate bezbedno postavljanjem alarmnih sistema na svoju kuću, ove stvari vam uopšte ne mogu pomoći. Karmički, šta god treba da vam se desi, desiće vam se. Vaš posao je da sve prevaziđete. Da sve transcendirate. Da shvatite: "Ja sam taj koji jesam." Da ostavite svet na miru. U ovom svetu nema čega da se borite i nema čega da se bojite. Ali većina vas ne veruje u ovo. Mislite da morate da menjate stvari. Verujete da morate da učinite da se stvari dese. Ako ne učinite da se stvari dese, stvari će se raspasti, ništa neće biti u redu. Ko vam je ovo rekao? Jedino što će se raspasti jeste vaš ego. Ipak, neki od vas neće dozvoliti da se to desi. Borićete se za svoj ego, štitićete svoj ego po svaku cenu jer se bojite da pustite. Ne znate šta je na drugoj strani. Mislite da ćete, ako pustite, biti slabić ili kukavica. Mislite da će vam svo dobro biti oduzeto, to je nemoguće. Planete se okreću u svojim orbitama, sunce sija, cveće raste. Sve ove stvari se dešavaju bez pometnje, bez haosa, sve se odvija kako treba, ali vi dolazite i želite da menjate stvari. Želite da ovaj svet učinite boljim mestom za život. Onaj koji je stvorio ovaj svet zna kako da se brine o njemu. Ne treba mu vaša pomoć, hvala vam. Pronađite sebe prvo, pa onda vidite da li želite da promenite svet. Pronađite sebe prvo, pa onda vidite da li želite da promenite svoj život. Pronađite sebe prvo, pa onda vidite da li vam išta nedostaje u životu. Sve počinje sa vama. Sve počinje sa vama. Vi ste taj! (tišina) Imamo li pitanja u kutiji za pitanja?

SH: Sve si sveo na tišinu. (R: Sveo ih na ništa.) Ista stvar.

R: Želi li neko nešto da kaže?

SV: Počela sam da pišem pitanje, a ti si već rekao odgovor.

R: Postavi drugo pitanje. (SV: Tačno, ista stvar. Onda moraš da se rešiš odgovora.) I nastavljaš i nastavljaš. Nema kraja. (SV: To večno traje, prestani da ideš.)

SE: Roberte, šta podrazumevaš pod Ja-misli?

R: Ja-misao je apsolutno ništa što postoji, ali se pojavljuje kao nešto što vas drži podalje od prosvetljenja. Nešto što se pojavljuje kao svet, univerzum, Bog, telo, um. To Ja opaža ovo. Ja vidim ove stvari. Kada pogledam napolje, šta vidim? Da li vidim Boga? Da li vidim Sopstvo ili vidim drveće, cveće, nebo, okean? Ako vidim cveće, nebo, okean, to je pojava i Ja vidi ove stvari. To je misao u umu koja se zove "Ja." Da Ja nije prisutno, ne bi bilo nikoga da vidi sve ove stvari. Stoga je Ja odgovorno za to što smo ljudi. Ja se pojavljuje kao svet u svim njegovim manifestacijama.

Dakle, da bi osoba mogla da se probudi u istinsko sopstvo koje je svest, Ja-misao mora biti ugašena, uklonjena, uništena. Ja-misao nikada nije zaista postojala, ali sve dok verujemo da smo telo, onda postoji Ja-misao jer ja sam telo. To je ono što kažemo. Ja sam um. Ja vidim svet. Ovo je Ja-misao. Ipak, svi Mudraci su nam rekli da je svet san, da je iluzija. On ne postoji onako kako se pojavljuje. Zbog Ja-misli je svet došao u manifestaciju kao pojava. Dakle, dok uklanjamo Ja-misao iz svesti, postajemo potpuno slobodni i oslobođeni i više nismo Ed ili bilo ko drugi.

SE: Dakle, ne postoji Ja-misao, ono što postoji jeste samoreferisanje? I taj proces mora da se okonča? Kada stvari pripisuješ telo-umu i kažeš: "Ja vidim to. Ja verujem u to." Kada si svest-sopstva?

R: Isto, možeš reći da, da. Ne postoji Ja-misao i zaista nema nikoga da bilo šta preferira jer Ja-misao čini da preferiraš. Ona čini da preferiraš ovo protiv onoga, ono protiv ovoga. Ovo je dobro, a ovo je loše. Više volim da imam milion dolara nego da budem bez novca. Više volim da budem zdrav nego bolestan. Sve je to Ja-misao. Ja-misao nam govori sve ove stvari. Ali nema nikoga ko je bolestan, nema nikoga ko je zdrav, nema nikoga ko je siromašan, nema nikoga ko je bogat. Niko takav uopšte ne postoji. To Ja čini da tako izgleda. Ali opet, u stvarnosti ne postoji Ja.

Nikada nije postojalo Ja. Nema osobe. Postoji samo sopstvo koje je neizrecivo, koje je potpuna sloboda.

SE: Zašto govoriš ljudima da traže Ja-misao ako ne postoji Ja-misao? To je gubljenje vremena?

R: Gubljenje je vremena pričati. Gubljenje je vremena bilo šta reći. Ali ipak moramo da vam damo ideju o tome šta se čini da se dešava. Sve ove stvari se čine da se dešavaju. Sve je to pojava. Sve dok verujete u pojavu tako što osećate da je svet stvaran, na bilo koji način na koji osećate da je svet stvaran, kroz sreću, kroz bes, kroz emocije, kroz kontrolisanje svojih emocija. Sve te stvari su lažne. Ali ako ste uključeni u te stvari, onda je Ja-misao stvarna za vas. Ja je stvarno samo za osobu koja veruje da je telo i da prolazi kroz iskustva. Stoga ne možete reći da Ja ne postoji za te ljude jer oni osećaju sve pritiske, osećaju privlačnost sveta. Osećaju sve stvari ovog sveta. Zato im kažemo, uklonite Ja i svet će nestati. Mogu reći odmah da ne postoji Ja. Ja ne postoji. Ali sve dok osećate da ste telo i osećate stvari koje telo oseća, onda Ja postoji za vas, tako da ne možete zavaravati sebe i reći da ne postoji dok osećate svet. Dakle, metod je da radite na Ja-misli tako što ćete je pratiti do srca, kada potone u srce, sve nestaje.

SD: Mislim da je to bila glavna poenta. Zaista nisi naglašavao da tražiš Ja-misao, već da tražiš izvor Ja-misli. I kada je pratiš do njenog izvora, ona se jednostavno rastvori. Satsanzi Roberta Adamsa: Sabrana dela

SE: Ali kako možeš tražiti izvor nečega što ne postoji? Ako Ja-misao ne postoji, kako možeš tražiti izvor nečega što ne postoji?

SD: Paradoksalno, božanski paradoks. Ali kada je pratiš do njenog izvora i otkriješ da se rastvara, shvatiš da ni izvor ni Ja-misao ne postoje sami po sebi. Ali imam pitanje o tome, govorio si o pokušaju praćenja Ja-misli unazad iz mozga do duhovnog srca, ali ne razumem ovaj proces, mislim, da li bukvalno vizualizuješ misao koja ide iz mozga nazad do srca?

R: Ne. Jednostavno istražuješ: "Ko sam ja?" Tako je pratiš. Ali... (SD: Kada si govorio o pravljenju izbora - rekao si da je teško uhvatiti Ja-misao ujutru, ali ako je možeš pratiti unazad do srca...) Upravo, pratiš je unazad pitajući: "Šta je izvor Ja? Odakle je nastalo? Odakle je došlo?" I to je praćenje unazad. Kroz istraživanje: "Ko sam ja? Odakle dolazi Ja-misao?"

SY: Nije li viđenje toga, ono što si upravo rekao, zamagljivanje sebe?

R: Ne možeš je videti. Nema ništa da se vidi. Ali ono što osećaš jeste svet. Svet je Ja-misao. Dakle, kada osećaš svet, osećaš svoj um, osećaš nešto, onda pitaš: "Kome ovo dolazi? Ko ovo oseća?" Tako je pratiš unazad.

SE: Dakle, ko to oseća, ne odnosi se na Ja, odnosi se na svesnost?

R: Svesnost je tvoja istinska priroda. (SE: Šta?) Svesnost je ono što zaista jesi. (SE: Da.) To je tvoja istinska priroda, ali kada to ne znaš, kada se svet urušava na tebe. Kada se sopstvo steže i sve te pritiska, onda moraš koristiti ovaj metod da ukloniš ove stvari.

SY: Ako svesnost funkcioniše, ne funkcioniše uvek, ali možeš da istražuješ, može da funkcioniše i onda se vidi, Ja je lažno.

R: Svesnost uvek funkcioniše, ali je ne vidimo jer smo uključeni u svet. Ono što radimo jeste da koristimo Ja-misao da uklonimo prepreke kako bismo se vratili u svoje prirodno stanje svesnosti. Svesnost uvek funkcioniše, uvek je naša istinska priroda. Nikada nije bilo vremena kada nije. Uvek je dostupna. Ali svet, maja, postala je stvarna za nas. Maju nazivamo Ja-misao. (SY: Da, ali u svesnosti ne postoji osećaj koji je svestan?) U svesnosti se pojavljuje samo svesnost. (SY: Ne funkcioniše?) U svesnosti ništa ne funkcioniše. (SY: Ne.) Samo svesnost, čista svesnost.

SY: Malo svesnosti omogućava izvesno odvijanje koje obnavlja prirodan način ili — kako da kažem? — Ja ne funkcioniše i svesnost funkcioniše ili je prisutna, ne dozvoljava ljudskom biću da taj proces više funkcioniše u uslovima. Uslovi se nekako uklanjaju.

R: Kada svesnost funkcioniše, nema uslova. (SY: Ne, ali postoji drugačija akcija tu. Postoji čista lepa akcija, zar ne? Nazovi to samilosnošću, ljubavlju.) Samilosnost i ljubav su deo svesnosti... (SY: Tačno.) ...i to je svesnost. To se dešava samo od sebe kada sve drugo nestane. (SY: Da.) To je dobra poenta. Kada tražimo samilosnost, tražimo ljubav, tražimo mir, ove stvari su naša istinska priroda. Uklanjanjem drugog, one će zasijati same od sebe.

SY: Ali to se zapravo može, malo po onome što si rekao što mi se jako sviđa, ne usmeravanjem drugih, već se može bez kritikovanja ili osuđivanja nekako dati uteha drugima na tom nivou, sa tog nivoa svesnosti. (R: Hmm.) Jer jednom kad tačno vidiš šta je pogrešno ili ispravno, u tom smislu, ali nije ispravno i pogrešno, već je viđenje šta je zamagljena akcija i Ja akcija i reakcija nevino, a šta nije. Sa tog nivoa svesnosti uvek se to može videti, sa tog mesta odakle ljudsko biće funkcioniše. Ali da li je to funkcionisanje uslovljenosti ili je funkcionisanje Ja ili je iz čistog izvora sopstva koje je svesnost.

R: Na neki način, ovo je tačno, kada si u stanju čiste bez napora svesnosti. (SY: Da.) Nema nikoga preostalog da vidi bilo šta. Nema funkcionisanja koje treba obaviti, postoji samo čista svesnost, ipak će tvoje telo nastaviti da radi predivan posao. I tvoje telo će raditi ono zbog čega je došlo ovde.

SY: Ali ono funkcioniše u ljudskom biću, ali nesvesno, provlači se.

R: Pa, ako funkcioniše u svesnosti... (SY: da.) ...onda pripisujemo osobine svesnosti. Ali svesnost nema osobina. Svesnost je tako neizreciva... (SY: Da.) ...izvan je reči. Nema načina da se objasni. To je nešto iznad i izvan svega što ikada možeš zamisliti svojim konačnim umom. Stoga ne možemo čak ni govoriti o svesnosti. To je kao Hebreji koji pišu Bog, G - crta - d (G - D), nikada ne pominju termin "Bog" jer je izvan razumevanja. (SY: Aha.) Svesnost je takva. (SY: U redu.) Nema načina da se kaže da ovo radi ili ono radi. Ona je izvan carstva delanja. (SY: Da.) Nema nikoga ko je ostao da bilo šta radi. Sve dok verujemo da smo činilac, nismo u svesnosti.

SY: Nije li onda ono što je svesno u toj svesnosti. Nije li to takođe poput samilosnosti ili dobrote ili davanja ili deljenja, šta god. Nema kvaliteta, ali izgleda kao svesno iz svoje sopstvene izvorne moći ili kako da kažem, da, moći. I samilosnost je samo samilosnost, nema atributa, ali funkcioniše iz te prazne otvorene prostranosti. Dajemo joj imena, ali ne bi mogla drugačije da funkcioniše bez samilosnosti.

R: Da, ovo je tačno. Postaješ veoma samilosna osoba. (SY: Da.) Veoma puna ljubavi osoba. Ali sama svesnost je čak i izvan tih osobina. (SY: Da, tačno.)

SB: Roberte, kako se naša svakodnevna svesnost, kada ne funkcionišemo kao um, kada funkcionišemo samo kao svest i um je tih, kako se ta svakodnevna čista svesnost odnosi prema samoj stvarnoj svesti, čistoj svesnosti realizacije?

R: Čista svesnost realizacije je sama po sebi sve što postoji. Ne postoji ništa drugo osim čiste svesnosti realizacije. Ne možeš funkcionisati kao ljudsko biće, a istovremeno misliti da si svestan ili da si realizovan. Čovečnost mora da ode. Sve ljudske osobine moraju biti uništene i čista svesnost će funkcionisati sama od sebe.

SB: Ali upravo sada mogu da te gledam i moj um može biti tih, ali još uvek nisam realizovan. Kako se to odnosi, kako to iskusiti? Um može biti tih, svi smo iskusili tihi um u određenim vremenskim periodima, a ipak ova realizacija ne nastupa.

R: Zato što um nije potpuno uništen. Um mora biti potpuno uništen. Ego mora biti potpuno uništen. Kada se to desi, onda Satsanzi Roberta Adamsa: Sabrana dela

svesnost dolazi sama od sebe jer je tvoja istinska priroda svesnost, to je ono što zaista jesi. Ali izgleda da si prekriven svetom sna koji te pritiska i steže i uzrokuje da ti se stvari dešavaju. Sve ove stvari moraju biti napuštene, potpuno predate. Tada će svest, svesnost sama od sebe zasijati. (SB: Ali tvoj um takođe funkcioniše kada želiš, zar ne?) Ne postoji um. (SB: Kažeš da je uništen, ali ga i dalje možeš koristiti nakon realizacije?) Ti zapravo ne koristiš svoj um. To je svesnost koja funkcioniše. (SB: Ali zar ne možeš formirati misao u svom umu?)

SH: Nema tebe više.

SB: Znam da nema tebe, ali misao se formira, zar ne postoji misao? Znači morao bi da misliš šta ću kupiti u prodavnici?

R: Postaješ spontan. Znaš šta da radiš u prodavnici. Kupuješ šta god je potrebno, ali ne držiš misli, one nisu učvršćene. One nisu unutar tebe. (SB: Nisi poistovećen sa njima, ali ih i dalje možeš formirati?) Ti zapravo ne formiraš misli, one nisu misli. To je sama svest. To je sama svesnost koja sve radi. Ti više nisi uključen u to. Nemaš ništa s tim.

SY: I sveobuhvatno je na neki način, zar ne?

R: Sveobuhvatno je, da. (SY: Može da vidi uzrok i posledicu istovremeno?) Da, to je uzrok i posledica. (SY: Da. Onda se može biti spontan. Ne mora se više misliti i vidi se na tom nivou, nekako horizontalnom nivou, sve može, svi aspekti.) Jedino s čim se ne slažem je kada kažeš da se nešto vidi. Ti vidiš nešto. Oko koje vidi je nestalo. (SY: Da. Onda bih trebalo da kažem, sveobuhvatno... ??? ...onda se može delovati spontano?) Ipak, kada ulaziš u ove stvari kao što to činiš, biti spontan, biti sveobuhvatan, to je kao da neko mora postati to. Ti jednostavno funkcionišeš. (SY: Da.) Ti funkcionišeš... (SY: Samo da opišem nešto.) Tačno.

SK: Roberte, na temu — ne znam da li je ovo relevantno za tebe, ali da li bi mogao reći — možda manje prigovora nego biti obmanut u razbijanju neraskidivog na navodni uzrok i posledicu, jednostavno to ne radimo ili se to ne radi?

R: Ne, u stanju prosvetljenja nema uzroka i posledice. Uzrok i posledica su za svet. (SK: Tačno, umesto da ih vidimo kao iste, da li bi bilo manje pogrešno reći da više nisi obmanut u veštačkom razbijanju stvari na takozvani uzrok i posledicu?) Mogao bi to reći. (SK: Jer ništa od toga se ne dešava?) Ako želiš to da kažeš, možeš to reći. (učenici se smeju) (SK: Nije ti se dovoljno svidelo, pa verovatno to više nikada neću reći.) (još smeha)

SG: Kako se ono što govoriš slaže sa nekim učiteljima koji kažu da za prosvetljenje nema ništa loše u doživljavanju svih modifikacija svesti, ili Zen majstori koji kažu da je zapravo jeres imati apsolut i onda imamo funkcionisanje apsoluta, i jeres ne negirati funkcionisanje apsoluta. Ili imaš Ramana Maharshija koji kaže da je neprosvetljenom svet prilagođen ili oblik sveta, ili je Bog prilagođen obliku sveta, ili je prosvetljenoj osobi oblik sveta prilagođen Bogu. To nije negiranje oblika. Ono što dobijam od tebe jeste da negiraš oblik, negiraš ono što mi vidimo.

R: Da li bi negirao svoj san? Da si imao san i san ti je bio tako stvaran i probudiš se i nikada nije postojao. Ali dok sanjaš, ne negiraš ga. Vidiš san kao stvaran jer doživljavaš određena osećanja, emocije i prolaziš kroz iskustva. I pričaš o duhovnom životu u svom snu baš kao što to činiš sada. Sve je to san i kada se probudiš, nikada nije postojalo. Nema validnost. Nema supstancu. Nikada zaista nije postojalo. Samo stvarnost postoji. To je ista stvar. Sve je deo sna.

SG: Ali ako si u prodavnici, iako funkcionišeš spontano, i dalje postoji zauzetost razmišljanjem o stvarima koje kupuješ.

R: Naravno. Ovo je paradoks. Kupuješ stvari koje ti trebaju, živiš u skladu s tim, ali nema nikoga kod kuće. (učenici se smeju) (SG: Da li si bukvalno u drugoj dimenziji istovremeno ili si potpuno integrisao ono što je očigledno ovaj san za sve druge?) Ne postoje druge dimenzije i nema ništa da se integriše. (smeh) Postoji samo čisto biće. I izgleda adžnaniju kao da neko nešto radi. Adžnani vidi svet iz svoje sopstvene čiste perspektive. Odakle god gleda iz svoje sopstvene

čistoće, gde god je njegova čistoća. Adžnani gleda svet i vidi radost, vidi sreću, vidi tugu, vidi nesreću, vidi ljude koji rade za mir. Ovo je iz ugla adžnanija. Ali za Džnanija, te stvari su potpuno transcendirane. Nema nikoga ko je ostao da vidi te stvari. To je kao slike na tabli. Crtaš slike na tabli, brišeš ih, crtaš druge slike, tako je i sa životom. Život teče dalje, ali za Džnanija su to slike na ekranu života. One nemaju validnost, nemaju fluidnost. To je kao san. (SG: Ipak, istovremeno me i dalje vidiš kako sedim ovde i čuješ me kako postavljam pitanja. Je li to tačno?) Tako se tebi pojavljuje. (učenici se smeju) Tako ti to vidiš. (smeh)

ST: Roberte, kada si započeo svoj govor, govorio si o stalnom ili neprekidnom sukobu između haosa i pometnje i mira i tišine. Mnogi ljudi, kao u diskusiji koju smo imali drugi dan, prosečna osoba ne može razumeti šta stvara Geoffrey Damana ili Charlesa Mansona. Šta je to u prožimanju dimenzija što čini nešto tako gnusno, tako lišeno samilosnosti da ne uspeva da razume — ne izražavam ovo dobro — šta stvara Charlesa Mansona?

R: Mi. Naš sopstveni um. Mi ga stvaramo po svom liku. Mi smo ti koji vidimo sve ove stvari. Kako se razvijamo, kako podižemo svoju svest i idemo više, te stvari će postati nepotrebne. Ali dok smo tamo gde jesmo, uvek ćemo stvarati Hitlera ili Charlesa Mansona, ti ljudi su deo ovog sveta dualnosti. Kada imaš svet dualnosti, moraš imati takve ljude ili ne bi imao svet dualnosti. Ne bi mogao postojati samo potpuni mir u ovom svetu. Jer to bi bila kontradikcija. Svet i univerzum su univerzum i svet potpune dualnosti. Dobro i loše, ispravno i pogrešno, srećno i tužno, Manson i Sveti Franja. Sve postoji u svetu dualnosti. Satsanzi Roberta Adamsa: Sabrana dela

Ono što radimo ovde u satsangu, u Advaita Vedanti, u ovom učenju, jeste da se odvojimo od cele stvari. Da probijemo ljusku dualnosti gde postoji Manson i gde postoji Sveti Franja. Gde postoji Hitler i gde postoji Dalaj Lama. Obojica su deo sveta dualnosti. Mi se odvajamo od ovoga, probijamo ovu ljusku. Dolazimo u potpuno novo razumevanje. Da ne postoji svet koji sadrži Charlesa Mansona ili Dalaj Lamu. Postoji samo čista bez napora svesnost bez izbora. I to je tako neizrecivo da nema načina da se opiše. To je nešto izvan svega što ikada možeš pomisliti svojim konačnim umom. Konačan um nikada ne može shvatiti beskonačno. Zato je jedino što možemo učiniti jeste da se okrenemo ka unutra i otkrijemo ovu istinu za sebe. I dok to ne učinimo, uvek će postojati Charles Manson, Hitler, Napoleon, Džingis Kan, Sveti Franja, Isus, Dalaj Lama i tako dalje. Uvek će postojati ti tipovi ljudi u ovom svetu, ali mi treba da se probijemo iz toga. Treba da odemo iznad toga. Da odemo na mesto gde ništa ovako nikada nije postojalo. Niko nije rođen ovako, niko ne umire ovako, nema dolaska, nema odlaska, postoji samo puko ništa.

SD: Dakle, kažeš da kada smo svesni i budni, shvatili bismo u našoj dimenziji, ili Sveti Franja uopšte postoji?

R: Pa, ne bi ti čak ni te stvari pale na pamet. Shvataš da svet ne postoji, tako da ni oni ne mogu postojati. Opet se vraćamo na stanje sna. U stanju sna sanjaš Svetog Franju, sanjaš Hitlera, sanjaš Charlesa Mansona, sve te stvari se čine da se dešavaju u stanju sna dok se ne probudiš. Kada se probudiš, nikada se nisu desile. Ne kažeš o snu: "To je bila prošlost, a ovo je budućnost." Nema prošlosti ni budućnosti, to je san. San koji je izvan našeg uma. San je proizašao iz tvog sopstva. (SD: Znači obojica bi bili deo maje?) Da.

SH: Um sve to stvara?

R: Um plete mrežu. (SH: Samo prividan izvor...) Naravno. (SH: ...koji pauk plete.) Upravo.

SD: Holokaust i sve? (SH: Sve je u umu.)

R: Ali ovo ne možeš reći ljudima koji pate od holokausta ili ljudima koji su prošli kroz sve vrste užasnih, podlih iskustava. Oni neće razumeti ovo. Zato nam Ramana Maharshi, Šankara, kažu da je Advaita Vedanta samo za određene ljude, zrele duše, koje su prošle kroz mlin. I proučavali su mnoge yoga tehnike i Zen i sve vrste učenja u prošlim životima, možda, i napredovali su do ovog stanja gde sada mogu videti da je sve besmislica.

SY: I Dalaj Lama kaže da je važnije čeznuti za uzrokom i posledicom, zakonom karme, nego o Zavetu Kanapa?

R: Da, on ovo kaže jer govori ljudima. (SY: Da, razumem to.) Da, tako se govori ljudima, masama. (SY: Inače bi ga razapeli.

(smeh) Razapeli su Hrista.) Da. (SY: Razapeli su Sokrata, samo zbog toga.) Naravno. (SY: To je neshvatljivo.)

R: Moraćemo da razapnemo Henryja. (SY: Izvini?) Razapećemo Henryja.

SH: Spreman sam, dušo. (Učenici se smeju) Uzmi me, tvoj sam.

SG: Roberte, šta je sa svim učiteljima koji uvek nameću svoje učenje i postoji mnogo učenja napolju na koja moramo biti oprezni jer su ta učenja u carstvima iluzije i ti učitelji su i sami obmanuti. Nešto poput ovoga, ne možeš otići u biblioteku i ne možeš dobiti činjenice, stvarno bi morao da se osloniš na — ne znam na šta se oslanjaš?

R: Svako učenje ima svoje mesto. Svako pripada tamo gde pripada. Nema grešaka.

SE: Zar ne možemo imati sistem ocenjivanja? (učenici se smeju) A+, A- ili možda servis za preporuku gurua, kakvog gurua želiš? (još smeha)

R: Zapravo, zato kažu: "Spoznaj sebe." Spoznaj ko si, onda ćeš razumeti ostalo.

SK: Čini se da ne postoji mogući način da se ovo mehanički dokaže, budući u ovoj iluziji, ipak mora postojati neka vrsta više sile koja te može izvući iz ovoga. Nikada ne mogu ovo sam.

R: Zašto to kažeš? (SK: Stižem na isto mesto iznova i iznova.) Ko to kaže? (smeh) Zašto to kažeš? (SK: Iskustvo.) To je bilo tvoje prošlo iskustvo, ovo je danas. Zaboravi na prošlost. Ti si jedini koji može sebe izvući iz toga. Imaš svu tu moć u sebi. Ako si spreman, desiće se. Samo ti to možeš učiniti sebi, niko drugi ne može umesto tebe. (SK: Znači to je želja?) To je više od želje. To je vrsta razumevanja. Potpuno predavanje ega, sopstva sa malim "s." Potpuno odustajanje. Potpuna odbojnost prema svim stvarima ovog sveta. To se dešava samo od sebe. Ali sve dok uživaš u svetu, to se nikada neće desiti. (SK: A šta je sa 99%, to 1% te ostavlja u njemu.) Onda ćeš biti 99% čist, 1% obmanut. Ali reši se tog 1% i izaći ćeš iz toga malo brže.

SB: Da li se to dešava guruima koji misle da imaju fantastična učenja, ali žele da budu obožavani i misle da su Bog i žele sav tvoj novac i sve, da li se to dešava?

R: Nemam pojma šta se dešava sa tim ljudima. Opet, spoznaj svoje Sopstvo. Odgovor je uvek da znaš ko si i odakle dolaziš, onda ćeš razumeti sve ostalo. I ostavićeš sve na miru.

SY: Ako zaista pogledamo učenja, uvek postoji nešto — ono što se zove "spoznaj sebe" znači takođe, kako si postupio u svojoj uslovljenosti? U trenutku viđenja, to će nestati, ta uslovljenost. (R: Da.) Dakle, to je veoma korisno. Neka učenja su korisna. Aspekt onoga što govoriš, da neko želi da bude obožavan, obično je to zbog njihove bespomoćnosti i volje ljudi. Oni uzdižu učitelja, to je sve što znaju. Ako učitelj nije potpuno realizovan, to će ga stići u jednom trenutku, njegovu ili njenu ulogu Boga, ali pre ili kasnije će se ionako raspasti, Satsanzi Roberta Adamsa: Sabrana dela

niko neće biti sa njima ko bi izdržao ovo pretvaranje predugo. Samo posmatraj njihove akcije na tom nivou, mislim.

R: Postoje različite vrste učitelja u ovom svetu. (SY: Tačno.) Čak i najniže crkve. Sve crkve su neophodne. (SY: Da.) Sve je neophodno. Ništa nije pogrešno, nema grešaka. Sve je neophodno za ljude. (SY: U uslovljenom umu, oni koji kritikuju su daleko iznad kritikovanja jer su arogantni, ego se stalno nameće, pa zašto ponižavati situaciju i poistovećivati se sa božanskim.) Naravno, opet, zato je napisano, radi na sebi, vodi svoja posla. Gledaj svoja posla i sve ostalo će se pobrinuti samo za sebe ako se pobrineš za sebe.

SD: Sećam se jednom davno kada sam počeo da te slušam, Roberte, rekao si da smo svi paklom osuđeni za raj. (smeh) I nikada to nisam zaboravio jer je to tako istinito za svaki put koji je na svom pravom mestu u pravo vreme.

R: Naravno. Pa šta ima novo.

SV: To paklom osuđeni za raj, znači li da moramo da se učlanimo u motociklističku bandu? (smeh)

R: Ako želiš? Zašto da ne? (smeh)

SB: Moraš da se učlaniš u Anonimne Egomanijake. (smeh) Roberte, da li je bilo mnogo učitelja u Indiji koji su bili zaista realizovana bića, a koji su želeli da budu obožavani? Da li je to autentičan put ili...?

R: Pa, ima mnogo učitelja koji rade razne stvari. (SB: Da li su autentična realizovana bića?) Ne pitaj mene. (smeh)

S: Ako se ništa drugo ne desi, možeš ovo dati. (smeh) Neko je shvatio. (Ne znam na šta se učenik odnosi.)

SG: Roberte, zar nije tačno da čak i u stanju sna osećaj stvarnosti može probiti? Ili se lakše može osetiti u stanju sna? Nisam imao stvarno iskustvo, ali onda kažu da ono o čemu govorim ne bi se odnosilo na Boga, zar ne bi rekao? Ali čak i ako misliš o tome, da li bi bilo moguće probuditi se na neko vreme?

R: U stanju sna, da. Možeš se probuditi u stanju sna na neko vreme, da. Ali kada odeš do kraja, san puca i više nema sna. Potpuno izlaziš iz sna. U toj konačnoj analizi, kada imaš potpuno totalno buđenje.

SG: Da, i onda se ujutro probudiš i stvari izgledaju sjajno neko vreme jer si se probudio u snu...???... (R: Da.) (trake se završava) [TOC]

Jednostavno, prestani da misliš! 6. februar 1992.

Robert: Dobro je ponovo biti sa vama. Dobrodošli ste od sveg srca. Dobro je što ste ovde, van kiše, mokrih ulica, grmljavine. Došli ste na suvo mesto. Ovde ste, ovo vam nešto znači. To što ste napustili svoj topli dom da biste došli ovde, znak je da postoji nešto u vama što želi da izađe. Izdržali ste oluje, sneg, susnežicu i stigli ste. Dobar znak. Ne za mene, za vas. Uvek pokušavajte da zapamtite da ovo nije molitveni sastanak ili filozofski sastanak ili bilo kakav sastanak. Ovo je satsang. Satsang je gde se Sopstvo susreće sa Sopstvom. Satsang je gde susrećete stvarnost svog Sopstva. Postoji samo jedno Sopstvo. Vi ste to. Dakle, satsang je drugačiji od većine sastanaka na koje idete. Ovde postoji nešto što većina vas može osetiti. Nešto u vama što kaže: dosta mi je ovog života, sa svom njegovom pometnjom. Sve besmislice koje se dešavaju u svetu. Dobra vremena, loša vremena. Stalna promena. Mora postojati nešto drugo. Nešto u vama to kaže. Zar ne, da li ste to čuli? Da li ste čuli nešto u vama kako vam govori? Ako jeste, jednako ste ludi kao i ja. (učenici se smeju) Nema ništa što vam govori. Zašto želite da vam nešto govori? Vi niste niko važan. Niko vam neće govoriti niti vam išta reći. To je zato što ne postojite kao telo. Ne postojite kao duša. Jednostavno ne postojite. Tako da zaista nema nikoga ko mora da vam govori uopšte. Kada čujete glasove, kada vidite vizije, uvek zapamtite da je sve to emanacija uma. Um priređuje ove predstave. Um voli da vas zabavlja. Pokazaće vam razne stvari, bolje nego ići u bioskop. Fantaziraće. Učiniće da poverujete da ste videli viziju. Da ste videli svetlost. Da ste transformisani. Sve je to besmislica. Istina je, naravno, da ste vi već to. Nema ništa što morate postati. Nema ništa što zaista morate učiniti. Jednostavno morate shvatiti: "Ja sam to" i pustiti. Vi niste ovo, vi ste to! Zašto niste ovo? Ne znam, ali vi ste to. Šta je to? Saznajte. Saznajte šta je to. Kako saznajete? Jednostavnim buđenjem. Kako se budite? Puštanjem. Prestanite da se držite. Ne držite se svog života, svog takozvanog života. Pustite strah. Neki ljudi se boje da puste jer misle da će umreti. Šta je smrt? To je jednostavno kao odlazak na spavanje. Ne bojite se da odete na

spavanje. Zapravo, radujemo se odlasku na spavanje. I kada se probudimo iz sna, kažemo: "Odmoren sam.

"osećam dobro. Osećam se energično." Ono što ljudi nazivaju smrću je ista stvar. Samo odete na spavanje i onda se osećate sjajno. Osećate se divno. Završili ste sa ovim glomaznim telom kako se pojavljuje. Sve je lepo. Većina ljudi je mrtva upravo sada. Misle da su živi. Bore se za opstanak. Pokušavaju da prežive, raspravljaju se, prepiru se. To je smrt. Verovati da si fenomen tela-uma je smrt. Jer ne živiš. Živeti znači umreti za telo. Umreti za um. Nemati ni jednu strašnu misao. Nemati ni jedno uverenje da je nešto pogrešno negde, nekako. Ne misliti da moraš ovo ili ono da uradiš ili da ideš ovde ili onde. Biti miran. Ostati gde jesi. Biti srećan, blažen. To znači biti živ. Trebalo bi da budeš u stanju da sediš u svom domu i budeš ispunjen radošću i tolikom srećom da ne postoji ništa što bi mogao poželeti da uradiš na ovom svetu da bi imao više sreće. Osetiti i shvatiti da niko nigde na ovom svetu ne može da ti pruži ni jednu uncu sreće više nego što je imaš sada. Osetiti da niko na ovom svetu ne može dati ništa što već ne poseduješ. Zaista mi je smešno što ljudi trče na sve strane da se zabave, da budu zabavljeni, dok je istinsko Sopstvo u miru upravo sada. Istinsko Sopstvo je potpuno blaženstvo upravo sada. Ne postoji ništa što ti treba. Ne postoji niko ko te može usrećiti. Oh, tako se pojavljuje. Siguran sam da možeš reći ova osoba me čini tako srećnim. Moj novi dom me čini tako srećnim. Moja nova kola me čine tako srećnim. Moji novi prijatelji me čine tako srećnim. To su sve privremena stanja. Moraju se završiti. Sve što je rođeno mora se završiti. To znači svaka nova osoba koja uđe u tvoj život. Svaka nova sprava koja uđe u tvoj život. Svaka nova sredina u koju odeš doneće ti prvo potpunu sreću, pa ti se tako pojavljuje, a onda kada dođe vreme da je napustiš doneće ti nesreću. Jer ćeš morati da je se odrekneš čak i ako je moraš odreći kada umreš takozvano, kada je vreme da napustiš svoje telo. Razlog zašto napuštamo svoje telo kako se pojavljuje je taj što odbijamo da se odreknemo svega dok smo živi. Razmisli o tome. Ako bi bio u stanju da se odrekneš svega, mentalno. Odreći se svega u svom umu uključujući svoje telo i svoj um. Ako si u stanju da ovo uradiš ne bi bilo potrebe za smrću. Niko ne bi umro. Zapamti, smrt je samo da bi te oslobodila tvojih vezanosti. To je jedini razlog zašto smrt postoji. Neki od nas postanu tako bedni sa svojim vezanostima. Kada izgovorim reč vezanost mislim na sve. Recimo da si bolestan. Brineš se o svom telu. Zaokupljaš se svojim telom. To je vezanost. Sve dok si vezan za svoju bolest posmatrajući je, pričajući o njoj, pokušavajući da je izlečiš, pokušavajući da bilo šta uradiš povodom nje, vezan si i moraš umreti. Zar to nije divno? Tako možeš postati slobodan jer odbijaš da veruješ i znaš da si već slobodan. Još uvek tražiš nekoga da te oslobodi. Još uvek tražiš tajnu mantru ili tajno ezoterično učenje koje niko ne zna. Tražiš osobu koja ti može dati nešto što misliš da nemaš. I ideš u potragu širom sveta. Nikada to nećeš naći jer ne postoji. Ti si to sam bio celo vreme. To si bio ti. I mi tragamo za

srećom, tragamo za ostvarenjem, tragamo za pravim partnerom. Uvek tragamo, gledamo, pokušavajući da nađemo nešto što će nam doneti veću sreću, veću radost i veći mir. To se ne može učiniti. Ponekad se pojavljuje kao da se dešava na ovaj način. Jer ćeš naći pravog partnera, pravog gurua, pravu knjigu, pravu sredinu i tako dalje. Pojaviće se kao da si našao te stvari. Koliko dugo traju pre nego što ponovo postaneš razočaran, pre nego što se navikneš na uslove u kojima živiš, gurua, partnera uzimaš zdravo za gotovo, kada si sa osobom dugo vremena i nastavljaš da tragaš i stalno gledaš, uzalud gledaš. Pokušaj da zapamtiš ovo: "Ti si taj. Ti si taj koga si tražio svih ovih godina. Ti si taj." Ako veruješ da imaš problema, imaš nevolja, kada si u dubokom snu da li imaš te probleme, te nevolje? Naravno da ne. Ipak kada se probudiš na ovaj svet, takozvani problemi, nevolje kao da te gledaju u lice. Ali nisi ih imao kada si bio u dubokom snu, gde su otišli? Ovo je nagoveštaj. Nagoveštaj koji ti pokazuje da nikada zaista nisu postojali. Ako su zaista postojali doživljavao bi ih u dubokom snu. Ali kada si u dubokom snu probudiš se osvežen i kažeš: "Dobro sam spavao." Ali čim postaneš svestan ovog sveta, tvoji takozvani problemi se vraćaju, kakvi god da su. Bilo da su strahovi od nepoznatog. Bilo da je oskudica ili

ograničenje. Bilo da je bolest, šta god da je. Nije postojalo kada si bio u dubokom snu ali postoji sada kada si budan. To ti pokazuje da to nisu trajni problemi. Jer bi ih osećao neprekidno bez prestanka. Bili bi u tvom umu 24 sata dnevno. Ali nisu. Samo kada si probuđen na ovaj svet. Stoga moraš otkriti: "Kome dolaze ovi problemi?" Nisam ih imao u dubokom snu. Zapravo, pričao sam sa osobom u parku jutros, na kiši, koja je imala rak. I bio je veoma zabrinut jer nije mislio da će preživeti. Postavio sam mu pitanje kao što sam upravo objasnio ovde. "Da li osećaš ovaj rak kada si u dubokom snu?" Rekao je: "Ne." "Kako se osećaš kada se probudiš?" Rekao je: "Nekoliko minuta se osećam dobro dok se ne setim raka." Pa sam ga pitao: "Šta misliš šta bi ti se desilo da se nisi setio raka? Šta misliš šta bi se desilo da si samo onakav kakav si bio kada si bio u dubokom snu, bez sećanja na bilo kakav poremećaj?" Naravno, to je bilo previše za njega, nije mogao da odgovori. Nije znao o čemu pričam. Ali činjenica je da nije imao rak. Nije imao nikakav rak. Ego je imao, tako se pojavljuje. I pošto ne postoji ego, ne postoji rak. Bilo bi strašno da postoji stvarni ego i da moramo da se rešimo ega da bismo uklonili rak. Dakle, poenta koju pokušavam da iznesem je da ne postoji niko ko ima bilo šta dobro ili loše. Niko takav ne postoji. Nemoj osećati da imaš ego i da moraš da se rešiš tog ega, misleći na to sve vreme. To će biti tvoj pad. Istina je, u knjigama ti kažu da ego mora otići. Oni pokušavaju da ti objasne rečima da postoji neko uverenje negde unutar tebe koje te navodi da veruješ da nešto nije u redu

negde, nešto nije kako treba, pa filozofija i psihologija daju tome ime, nesvesni um ili ego. A onda kada se upustimo u duhovni rad radimo na uklanjanju ega. Prevazilaženju nesvesnog uma. Ovo je greška. Zašto pokušavamo da se rešimo nečega što nikada nije postojalo? Kako bi bilo divno za tebe kada bi samo mogao shvatiti ovog trenutka da ništa od ovih stvari ne postoji. Ti si apsolutna stvarnost, apsolutna stvarnost! To je to! Samo od slušanja ovoga nešto bi trebalo da se desi. Ti si apsolutna stvarnost! Apsolutna stvarnost znači čista svesnost bez izbora i napora. Čista svesnost bez izbora i napora je poput prostora. Ti si taj prostor koji sve prožima. Ništa se ne može prikačiti za taj prostor, za tu čistu svesnost. Ne postoji ništa što se može prikačiti za nju. Tvoje telo se pojavljuje da se prikači za nju. Tvoje uslovljavanje u životu pojavljuje se da se prikači za nju. Sva takozvana iskustva tvog života pojavljuju se da se prikače za nju. Ali ovo je samo pojava, kao fatamorgana, kao magična predstava. Gde stvari izgledaju da se pojavljuju ali se ne pojavljuju. Trošiti svoje vreme pokušavajući da se rešiš svog ega, pokušavajući da se rešiš svog tela, pokušavajući da se rešiš svog uma je potpuni gubitak energije. Čak i rad sa vičarom, atma-vičarom, samoistraživanjem, ovo je za početnike. Ovo je kada osoba dođe sa ulice koja nikada nije čula ništa slično i želi da pronađe potpunu slobodu. Zato ih učiš samoistraživanju. Učiš ih da budu posmatrači svojih misli, da postanu svedok. Ali ja govorim svima vama ovde večeras, 90 posto vas je bilo oko mene dugo vremena. Mogu vam reći istinito: prestanite da tragate za bilo čim. Jer tragate za nečim što nikada nije postojalo. Sve što zaista morate da uradite je da prepoznate ono što sam rekao i bićete slobodni. Živi si u ovom trenutku kao sat-čit-ananda. Ne postoji ništa drugo. Samo tvoj um počinje da razmišlja o ovim stvarima koje ti govorim što te kvari od toga da postaneš probuđen. Kada bi tvoj um bio u stanju da ostane miran. Kada bi tvoj um bio u stanju da bude potpuno tih i potpuno miran probudio bi se, bio bi potpuno probuđen. Ali zato što ne možeš da smiriš svoj um moraš da praktikuješ sadhanu i da prođeš kroz različite tehnike. Zapamti čemu ove tehnike služe. Da smire um, da postanu tako jedno-usmereni da će sve na ovom svetu nestati i samo će jedno ostati. Mogu podeliti ovu istinu sa vama večeras. Jer opet, kao što sam vam objasnio, većina vas je sa mnom dugo, dugo vremena. Možete prestati da gubite vreme praktikujući meditaciju, sadhanu, ako jednostavno prestanete da mislite. Znam da neki od vas kažu da je veoma teško prestati misliti. Gotovo je nemoguće prestati misliti. Nemojte to govoriti. Jer ako ovo kažete onda postaje gotovo nemoguće prestati misliti jer je to sugestija koju dajete sebi. Ako pokušaš da shvatiš ko je mislilac, ko je mislilac? Ne postoji mislilac. Niko ne misli. Mišljenje je zabluda. Mora postojati neko ko misli. Baš kao što Fred misli da mora da ustane, morao je prvo da misli o tome. Mora

postojati neko, negde ko misli. Dozvoljavam vam da razmislite o ovome. (učenici se smeju) Uvek verujemo da postoji nešto o čemu

treba misliti. Verujemo da moramo misliti da bismo sredili svoje živote. Da bismo stvari učinili ispravnim za nas. Verujemo da moramo misliti da bismo bili produktivni građani. Ovo je igra koju um igra. Sve što se dešava u tvom životu je maja. Celokupna univerzalna shema je Božja lila. To je prolazna hirovita magična predstava. To je abrakadabra, vidim te. Ali kažem ti ti ne postojiš, nikada nisi postojao i nikada nećeš postojati. Ne postoji takva stvar kao prestanak postojanja. Jer ako si prestao da postojiš to znači da si postojao u nekom trenutku. Moramo se osloboditi svih ovih reči, svih ovih koncepata. Osećati: "Moram nešto da uradim," je takođe greška. To implicira da postoji neko ko treba da uradi nešto. Takođe je greška reći: "Ne moram ništa da radim," to implicira da postoji neko preostao koji ne radi ništa. Čak je i reći: "Ja sam ništa," pogrešno. Svaka reč je pogrešna, svaka misao je pogrešna. Budi svoj, bez razmišljanja. Da, moguće je. Verovali smo u mnoge različite knjige i pokrete i jogijska učenja koja nam objašnjavaju da moramo prestati misliti kroz ove metode. Praktikujući pranajamu, džapa mantru. Korišćenjem svih ovih metoda prestaćemo misliti. Ove metode povećavaju tvoje mišljenje. One te navode da misliš na mantru, da misliš na predmet, da meditiraš o Bogu, ali razmisli šta radiš. Ništa od ovih stvari ne postoji. Dakle, razmišljanjem o nečemu što ne postoji tvoj um se kreće u talasima, tako se pojavljuje. I um postaje jači. Kakav onda rad radiš na sebi? Ne radiš ništa jer si ništa. Ako si ništa da li to znači da moraš nešto da uradiš? Ne postoji apsolutno ništa što treba da uradiš. Spoznaj ovu istinu. Postani ova istina. Prestani da se brineš o bilo čemu i sreća će doći pravo tebi. Pokušaj da razumeš da si na svom pravom mestu upravo sada. Prolazeći kroz ona iskustva koja su neophodna za tvoje razvijanje i ostavi to na miru. Ne pokušavaj da spasiš sebe. Ne pokušavaj da prevaziđeš probleme. Ipak će tvoje telo raditi stvari. Zapamti, kada vam govorim na ovaj način, neki od vas ne svi, ali neki od vas i dalje veruju da morate ili sedeti na stolici ceo dan i raditi apsolutno ništa ili otići u pećinu ili u manastir ili u džunglu na povlačenje i sedeti. Naravno, znate za one od vas koji su ovo probali shvatili su da ste poneli svoje misli sa sobom. Vaše misli će vas bombardovati dvostruko jače, desetostruko jače. Nego dok ste bili u gradu. Iz razloga što kada ste bili u gradu stvari su vam oduzimale vreme. I bilo je trenutaka tokom dana kada niste mogli misliti jer ste bili previše zauzeti radeći svoj posao ili gledajući televiziju ili radeći nešto što obično radite. Ali kada odete u povlačenje u džunglu ili u pećinu tamo nema ničega što bi vam zauzelo vreme. Zato pogodite šta će se desiti. Sve one misli koje ste potiskivali svih ovih godina prekrivajući ih televizijom, novinama, časopisima, filmovima, kuglanjem, plivanjem, svim stvarima koje radite tako da ne morate misliti, sada će se otkriti

vama i poludećete. Postaćete ludi. Mnogi ljudi su uništeni na ovaj način. Potpuno polude. Tvoje takozvano telo će se uvek pojavljivati da nešto radi. I to je pod zakonima karme. Išvara, takozvani Bog karme, će se pobrinuti za sve za tebe. Ne moraš da brineš. Jednostavno moraš počivati u trenutku gde se ništa ne dešava dok tvoje telo radi posao koji je došlo da radi i biti slobodan. Mogu podeliti sa vama da govorim na tri nivoa iskustva. Govorim bhakte, učenike i tragaoce. Zato uvek govorim o apsolutnoj stvarnosti, karmi, reinkarnaciji i sadhani. Bhakte kada me čuju nije ih briga šta kažem, oni žive u potpunoj ljubavi. Ako bih recitovao "Jack i Jill" oni bi se radovali. Nema razlike šta kažem bhakte. Jer oni dolaze iz drugačijeg prostora nego većina ljudi. Učenici žele da mere ono što kažem merilom uma i upoređuju beleške. Šta je ovaj učitelj rekao, šta je onaj učitelj rekao, šta je ova knjiga rekla, uvek upoređuju. A tragaoce zanima samo uklanjanje problema iz njihovih života. Njih zanima, drugim rečima, razmena dobrog za loše ili lošeg za dobro. Zanima ih unapređenje svog ljudskog stanja. Dakle, tu govorimo na tri nivoa. Ja preplićem sve ove stvari tako da svako može nešto da shvati i oseća se bolje neko vreme. Ali kada govorim kao što sam večeras, zaista sam govorio svima bez obzira ko si. Zaboravi svoje nevolje, hajde budi srećan. (učenici se smeju) To je poruka. Ne postoji ništa što želi da ti naudi.

Ne postoji ništa što želi da te spreči da se probudiš. Prestani da veruješ i misliš da moraš... (prekid na traci dok Robert nastavlja) ...ne moraš prolaziti kroz bilo kakvu vrstu ostvarenja da bi bio ostvaren. Samoostvarenje je pogrešan naziv. Jer ne postoji sopstvo koje postaje ostvareno. Sve je dobro. Sve je izuzetno dobro. (tišina) Slobodno postavite pitanja.

SF: Ranije ste govorili o satsangu i moj utisak je da nikada nismo odvojeni od satsanga. Univerzalan je i sveprožimajući i u nekim situacijama jači od Sopstva?

R: Satsang je Sopstvo. (SF: U svima?) Tačno. Satsang je uvek sa tobom. Kada si sam kod kuće ili gde god da si u kancelariji, ti si u satsangu. Oseti to! Nemoj verovati da je ovo mesto ovakvo a drugo mesto drugačije. Postoji samo jedno, ne dva ili tri, već jedno. Stoga je satsang jedno. Što znači da je sveprožimajući. Sveprisutan je. Dakle, ako se nađeš u paklu, ti si u satsangu. Ako se nađeš u raju ti si u satsangu. Nema razlike. Osim kada dozvoliš umu da pravi razliku za tebe. (SF: Počinjem da uviđam da ako sedim ovde misleći da bi osoba, mesto ili stvar trebalo da budu drugačiji nego što jesu, to je čisto gubljenje vremena.) Da. Tačno. Prestani da pokušavaš da promeniš svet. Prestani da pokušavaš da promeniš sebe. Tako često pokušavam da vam kažem, prestanite da pokušavate da promenite svet i počnite da menjate sebe. Ali delim sa vama, ne postoji sopstvo koje treba menjanje. Stoga ne morate uopšte pokušavati da promenite sebe. Radije morate biti svoji. Budite svoje Sopstvo. Sopstvo koje već jeste.

SF: Vraćajući se na sveto pismo na trenutak, (smeh) Ima mnogo mudrosti u svetom pismu. (R: Da.) I sve je to pitanje razumevanja koje takozvana individua može naći u nečemu što je takozvano sveto pismo. (R: Hmm.) I mnogo divnih stvari je u svetom pismu. (R: Hmm. I?) Pa, hteo sam samo da to izbacimo među nas. (učenici se smeju) Ja sam fan svetog pisma, ja sam grubijan svetog pisma. (R: Znam.) (smeh) Zadržaću to za sebe.

R: Ne, možeš podeliti sa nama, u redu je.

SF: U redu. Postoji jedan tip... (SH: Evo ga) ...koji je rekao: "ako govorim jezicima ljudskim i anđeoskim, a ljubavi nemam, postao sam kao zvono koje odjekuje ili cimbal koji zveči. I ako imam dar proročanstva i znam sve tajne i sve znanje, i ako imam svu veru tako da mogu pomerati planine, a ljubavi nemam, ništa sam." Pa je to pokrenulo pitanje. Ono što to meni znači, šta ta reč meni znači i šta znači nekom drugom tipu sve zavisi od intelektualnog razumevanja i upravo onako kako treba da bude u svakoj individui, zar nije tako?

R: Ne možeš imati ljubav dok ne znaš ko si, inače je ljubav lažna. Zasnovana je na uslovima. Jer znaš ko si, ti si Sopstvo, čista svesnost, onda nikada ne misliš o ljubavi. Ljubav je tvoje Sopstvo. (SF: Ne treba joj objekat.) Tačno. Čak ni ne znaš da reč ljubav postoji ali si postao to. (SF: Hvala ti)

SB: Roberte, kako se kreativnost odnosi na ostvarenje?

R: Pošto kreativnost čak ni ne postoji, uopšte se ne odnosi.

SB: Na primer, sinoć sam otišao na koncert i zaista sam mnogo uživao i čini se da mnogo ljudi koji su umetnički ljudi, muzičari, plesači, slikari, ceo njihov život je da budu kreativni i stvaraju savršene izraze ljubavi, da li je duhovni put ostvarenja, nadilaženje kreativnosti, iznad kreativnosti, izvor kreativnosti?

R: Nauči da ostavljaš druge ljude na miru. Kreativnost je emanacija uma. Um želi da bude kreativan. Da bi bio kreativan potreban ti je prostor i mesto da bi stvorio ono što želiš da stvoriš. Ali pošto postoji samo apsolutna stvarnost. Pošto postoji samo čista svesnost, nema prostora ni za šta drugo. Stoga, odakle bi kreativnost došla? Sopstvo je u potpunom miru sa sobom. Potpuni divni radosni mir. Ne treba mu ništa da stvara da bi našlo sreću. Ljudska bića stvaraju stvari da bi našla sreću. Da bi dala sreću drugima. Ovo je iluzija. Ti si čista svesnost bez izbora. Ti si krajnje jedinstvo, nirvana, sveprožimajući, ništa drugo. Nema mesta za stvaranje bilo čega. Nema prostora za stvaranje bilo čega. Kreativnost je nepotrebna.

SD: Da li onda kažete da je kreativnost deo maje?

R: Deo je sna. (SD: Dakle, ako će neko biti kreativan biće kreativan, nema veze sa Sopstvom?) Tačno. Ne, ne kažem da treba da zaboraviš na to da budeš umetnik ili slikar ili vajar ili bilo šta drugo. Kao što sam pomenuo ranije, tvoje telo će nastaviti da radi stvari koje je došlo da radi. Dakle, ako si karmički predodređen da budeš vajar, bićeš vajar, ili slikar, ili ubica. To je kreativno. (Učenici se smeju) (SD: Neko telo.) (smeh) Bićeš šta god treba da budeš prema svojoj karmi. Ne zaokupljaj se ovim. Ne misli o ovim stvarima. Radije se poistoveti

sa izvorom koji je Sopstvo, apsolutna stvarnost i pusti sve ostalo i budi slobodan.

SB: Ali na izvesnom nivou, Roberte, pošto smo već Sopstvo i kreativnost izgleda da izvire spontano iz ljubavi. Kada počivaš u Sopstvu i velika ljubav se pojavi, želja da se to izrazi kroz muziku.

R: Ako počivaš u Sopstvu ne bi bilo nikoga ko bi težio da piše muziku. Ne bi bilo nikoga ko počiva u sopstvu. Postojalo bi samo sopstvo. (SB: A šta sa onom velikom ljubavlju koja se pojavi i iznenadi nas sa...?) To je um. Um radi sve ove stvari. Sopstvu ne treba da voli sebe. Sopstvo ne treba da se izražava. Ono jeste. To je čisto biće. Nema kvalitete. Svi kvaliteti o kojima govoriš su iz uma. (SB: Ali zar nije bilo velikih ostvarenih Učitelja koji su bili i muzičari ili umetnici...) Naravno. (SB: ... izražavali su svoja učenja kroz poeziju i tako dalje?) Da. (SB: Ljudi poput Kabira i...?) Da, postoje ljudi poput ovih. Otkrij prvo ko si ti, onda ćeš moći da razumeš odakle oni dolaze. Gotovo je nemoguće razumeti, shvatiti ljude koji se izražavaju na način na koji kažeš, koji su ostvareni, a da prethodno ne upoznaš sebe. (SB: Ne razumem što govoriš, Roberte, ostvareni bez poznavanja sebe?) Kažem: "Ostvari prvo ko si ti." Onda vidi da li poznaješ ove ljude ili si zaokupljen time šta su oni ili šta rade ili da li ćeš biti zaokupljen osobom koja se izražava ili ne. Probudi se prvo. Onda vidi da li ti to pitanje dolazi. (tišina)

R: Pa, svi smo čuli reč, šta ćemo sad povodom toga? Vraćamo se u svet. Svet nam pokazuje sve svoje manifestacije. Hoćemo li nastaviti da reagiramo ili ćemo se samo osmehnuti i reći: "Pa šta?" Imamo li prashad? Nema prashada? (smeh) Zašto mislite da sam došao? (smeh) Imamo li najava? (Najave o vraćanju transkripata)

R: Ima li još neko nešto da kaže?

SF: Evo nešto što sam hteo da vam kažem ali ću reći svima. Opisao sam ono iskustvo sa drogom prošlog četvrtka i imao sam mnogo divnih iskustava ali u trenutku sam bio svestan da se svodilo na to da sam se šunjao na predstavu za koju nisam kupio kartu. (učenici se smeju) Pa sam prestao. Možda mogu kupiti kartu negde usput. (SJ: Možda će ti neko dati jednu?) (smeh) To je ideja, on ne može. Pitanje je naći ga. Učiniti stvarnim. (kratka tišina)

R: Zapamtite da volite sebe, da obožavate sebe, da se klanjate sebi, da se rešite sebe. (učenici se smeju) (SH: Dobra varijacija.) Učinite to! Volim vas, mir... (traka se završava) [TOC]

Tri Vrline: Samilosnost, Skromnost i Služenje 9. Februar 1992.

Robert: Pozdravi i poštovanje. Dobro je biti sa vama ponovo na ovom blagom zimskom danu u februaru. Dobrodošli ste mi svim srcem. Dozvolite da podsetim većinu vas ponovo, ne držim propovedi, nisam filozof, nisam javni govornik, čak ne držim ni govore, jer zaista nema šta da se kaže. Sve što ima da se kaže već je rečeno. Ovo je satsang. Ovde susrećeš sebe, sopstvo koje zaista jesi, napornu čistu svesnost. Beskonačan si poput neba. Ne postoji ništa na ovom svetu ili bilo gde drugde što može uticati na tebe ili ti naneti štetu, osim ako ne veruješ. Relativni svet se sastoji od mentalnih uverenja. Sve što opažaš je projekcija tvog uma, i pošto se stalno menja, ne možeš reći da je ovo stvarnost. Na primer, tvoje telo nije isto kao što je bilo pre deset godina, ili dvadeset godina ili kada si prvo bio začet. Kako onda možeš reći da je tvoje telo stvarno? Svet nije isti kao što je bio pre dvadeset godina, trideset godina. Sve se promenilo. Kako onda možeš reći da je svet stvaran? Većina nas se boji da uđe u tu temu, jer počinjemo osećati da ništa nije

trajno, i ovo donosi strah. Ako ništa nije trajno, ko sam ja zaista? Šta sam ja? Odakle sam došao? Šta je izvor mene samog? Ova pitanja može odgovoriti samo ti. Postoji nešto lepše, veličanstvenije, divnije nego što možeš ikada zamisliti, što postoji unutar tebe, što je podloga celokupnog postojanja. Ipak, da bi osetio ovu radost, ovo blaženstvo, da bi pronašao ovu potpunu slobodu od životnih takozvanih tereta, moraš kopati za sobom. Moraš se nečega odreći. Ne možeš ostati onakav kakav jesi, sa istim raspoloženjem, istim vrednostima, istim unapred stvorenim idejama, istim konceptima, i biti slobodan. Ne možeš ovo uraditi. Moraš se okrenuti za 180 stepeni i potpuno se odreći svih svojih ideja o životu, potpuno predati svoj ego, svoj um, svoje telo, svoje unapred stvorene ideje. Kome to predaješ? Svom sopstvu. Mislio si da ću reći: "Bogu." Ali ko misliš da je Bog? Bog ne želi tvoje probleme. Zašto bi dao Bogu svoj teret? Otkrij ko je ovaj Bog, odakle je ovaj Bog došao, i ubrzo ćeš shvatiti da si stvorio Boga po svom liku. Ne postoji takav Bog, ali je bolje nego ništa. Dobro je znati da imaš velikog tatu negde. (učenici se smeju) Kome možeš plakati. (smeh) Nekoga na koga možeš vikati i kriviti ga za sve svoje probleme.

Ipak, kako rastemo, kako se razvijamo, kako puštamo sve ove stvari koje smo držali, nešto se ipak desi. Postajemo lakši. Teret kao da nestaje sam od sebe. Jedini teret koji si ikada imao je tvoj um. Ne postoji drugi teret. Vidi da li možeš zaustaviti svoj um na nekoliko sekundi i vidi koliko si miran. Tamo gde nema misli, nema briga, nema strahova, nema anksioznosti, nema želja, nema potreba, nema pohlepe, nema povređenosti, nema neprijatelja. Um, misli, su ono što uzrokuje da nam ove stvari dolaze. Mi zapravo stvaramo ove uslove. Stvaramo sopstvenu stvarnost. Razmisli o kakvom životu živiš danas, tvojim posedima, tvojim prijateljima, tvojim voljenima, tvom zaposlenju. Da li ti ove stvari dolaze kroz sreću ili slučaj? Naravno da ne. Sve ove stvari si sam stvorio, jer si verovao u lažno sopstvo. Zamislio si da si ljudsko biće koje mora proći kroz iskustva. Bio si ispran mozga od malena da veruješ stvari koje veruješ danas. Dakle, ako zaista želiš slobodu, oslobođenje, ne ideš u potragu za tim. To se ne može naći, jer već postoji unutar tebe. Već si to, pa gde možeš ići u potragu za tim? Ko ti to može dati? Ako želiš vodu, okreneš slavinu. Ne gledaš u slavinu i vičeš i plačeš: "Hoću vodu." Okreneš slavinu i imaš vodu. Ipak, kada si bio malo dete nisi znao kako da okreneš slavinu. Stoga, ako si želeo piće, plakao bi i pravio galamu, i tvoja mama ili tata, šta god da je slučaj, otvorili bi slavinu i dali ti piće. Dakle, možeš li piti iz izvora večnog života, koji je tvoja stvarnost. Moraš okrenuti slavinu. Moraš okrenuti slavinu. Okrećeš slavinu puštajući sve što jesi, sve. Kada kažem sve mislim sve! Moraš se okrenuti iznutra napolje. Možeš li zamisliti kako bi izgledao okrenut iznutra napolje? Ne bi bio lep prizor. Postoje tri glavne vrline koje moraš steći da bi postao oslobođen. Većina nas veruje i misli, u Advaita Vedanti, da ako čuješ pravu reč, ako se probudiš kroz milost Mudraca, bićeš slobodan. Ovo je istinito u nekim slučajevima. Ali ovi ljudi o kojima si čitao u svetim knjigama, koji su bili dotaknuti milošću Mudraca, ovi ljudi su uradili svoj domaći zadatak, pre nego što se ovo dogodilo. Moraš sam to želeti, i kada to dovoljno jako želiš nešto će ti se dogoditi. Kada želiš oslobođenje više nego bilo šta drugo u životu, to znači da si počeo da se odričeš ostatka svojih stvari o kojima smo pričali. To je jedini način da želiš oslobođenje. Ovo je legitimna želja, jer zapravo ne tražiš nešto, već se odričeš stvari koje ti više ne trebaju, tvog besa, tvoje sitničavosti, tvog lošeg raspoloženja, tvoje naravi, tvoje pohlepe, svih stvari koje smo nosili toliko dugo. Ovako želiš oslobođenje, govoreći Gospodu unutar sebe, u potpunom predanju. "Gospode, uzmi moj bes, uzmi moju pohlepu, uzmi moje loše raspoloženje, uzmi moju narav," i potpuno se toga odrekneš. Jednom kada ovo uradiš, automatski si oslobođen. Dakle, vidiš, nije obrnuto. Nije pokušaj pronalaženja slobode, oslobođenja, samoostvarenja, da se doda onome što već jesmo. Čuj ovo. Ne možeš dodati ni jednu jotu onome što

već jesi, jer si pun sopstvenog smeća. Stoga moraš isprazniti kantu za smeće, okrenuti se naopačke i isprazniti se, i tek tada ćeš otkriti da si već slobodan. I čak dok vam govorim o ovim stvarima, neki od vas ovde su toliko ispunjeni sobom, malo "s", svojim egom, da nikada, nikada,

nikada nećete potpuno pustiti i odreći se svih svojih stvari, jer vam je vaš ego govorio svih ovih godina, ako ovo uradiš bićeš nigde. Ali nije li to upravo tamo gde želiš biti? Nigde. Kada si nigde nisi negde, i u ništavilu ne postoji ništa. Ovo ništa je sve. Ovo ništavilo, ovo ništa, je ono što nazivamo naporna čista svesnost, apsolutna stvarnost, sat-čit-ananda, nirvana. To je ono što ostane nakon što si se odrekao svih svojih stvari. Ipak, postoje tri vrline koje su najvažnije, najvažnije za tebe da postigneš, pre prosvetljenja. Svaka prosvetljena osoba na ovoj zemlji, svako ko je bio oslobođen, imao je ove vrline, i ne možeš biti ostvaren bez njih. Prva je samilosnost, druga je skromnost, a treća je služenje. Počećemo sa samilosnošću. Šta je samilosnost? Zapravo, samilosnost je kada si pomiren sa celim ovim univerzumom. Potpuno si pomiren sa celim univerzumom. Ne postoji ništa u celom ovom univerzumu protiv čega si. Razmisli o tome. Samilosnost znači poštovanje prema celokupnom životu. Sve je živo. Ne postoji takva stvar kao mrtva materija. Sve ima svoj sopstveni život. Kada imaš poštovanje prema životu poštuješ sve. Nemaš neprijateljstvo ni prema kome ni prema čemu. Ne govorim samo o ljudskim bićima. Govorim o mineralnom carstvu, biljnom carstvu, životinjskom carstvu, ljudskom carstvu. Jesi li ikada čuo za Mudraca ili oslobođenu osobu koja je bila u sukobu sa bilo čim na ovom svetu? Moraš doći u sklad sa sobom. Previše Advaita Vedantista, ljudi nedualnosti, uvek idu okolo vičući: "Ja sam jedno sa ovim. Ja sam jedno sa onim. Sve je apsolutna stvarnost." A ipak imaju toliko loših navika. Pomalo je paradoksalno. Toliko puta vam kažem da je sve karmički, sve je predodređeno, sve što ti se dogodilo je predodređeno. Ne podigneš jedan prst koji nije predodređen da podigneš. Ipak, istovremeno, govorim vam da se morate odreći određenih stvari i razviti više kvalitete. Šta je ispravno? Jer rekli biste sebi: "Ako je sve predodređeno, zašto bih brinuo o tome šta radim, kako se ponašam i kako živim? Sve bi trebalo da se desi ionako." Ovo je istinito na jednom nivou, ali opet imaš potpunu slobodu da se okreneš ka unutra, i da ne reaguješ na životne situacije. Imaš tu slobodu. Dakle, sve je predodređeno, istovremeno imaš slobodu da se okreneš ka unutra i otkriješ kome predodređenost dolazi, podižući se u više stanje svesti i postajući slobodan. Stoga je samilosnost veoma važna. Koristim sebe kao primer. Idem na ručak sa mnogima od vas. Uživam da idem na ručak sa vama, ali to činim iz velike samilosnosti,

veliku samilosnost za vas, jer vam ovo pričinjava zadovoljstvo. Kada sam na ručku sa nekim od vas, uvek me vidite kako uzimam šaku vitaminskih pilula. Nosim malu bočicu napunjenu vitaminima. Pre nego što sam došao u Los Anđeles, nikada u životu nisam uzeo vitamin. Ali neki od vas su čuli za takozvanu bolest koju možda imam, pa mi donosite vitamine i minerale, i pilule i sve ostalo. Zato uzimam ove stvari radi vas, a ne radi sebe, zbog velike samilosnosti. Pre otprilike dve godine neko je došao u moj dom oko 4:00 sata jednog petka uveče. Pozvonio je, otvorio sam vrata. Stajao je taj momak sa velikim osmehom na licu, kao da me poznaje celog života. Objasnio je da me sreo jednom 1958. u Bangaloru, u Indiji, u ašramu Pape Ram Dasa. Nisam ga se sećao. Takođe mi je rekao da je dolazio na moje časove u Denveru 1975. Ali se osećao tako dobro zbog ovoga da sam mu rekao da ga prepoznajem, da ga se sećam. Bio je u prolazu. Došao je da me vidi. Želeo je da ga inicijam u Advaita Vedantu. Objasnio sam mu da ne radim inicijacije. Nisam guru ili jogi ili bilo šta slično, i osim toga ne možete biti inicirani u Advaita Vedantu, jer je to nedualnost. Mora da postoji inicijator i neko ko se inicira. Mora da postoji subjekt i objekt. A pošto nema subjekta i nema objekta, kako da inicijam bilo koga? Ali on nije prihvatio "ne" kao odgovor. Počeo je da me preklinje. Došao je izdaleka da me vidi i moram da ga inicijam. Ponovo sam mu objasnio da ovo ne radim. Ne verujem u ovo. Nema veze sa Advaita Vedantom. Zašto ne ode da nađe jogija ili nekog takvog koji radi inicijacije? Sledeće što je uradio, izvadio je 200 dolara i stavio ih, i rekao: "Evo, molim te iniciraj me." Uzeo sam 200 dolara i gurnuo mu nazad u džep, i objasnio mu da ne uzimam novac od nekoga koga ne poznajem, da bi bio iniciran. Konačno je kleknuo. Zgrabio me je za noge i počeo da plače. Pa šta sam mogao? Bio sam u dilemi. Pa sam mu rekao: "U redu." Stavio sam levu ruku na njegovu glavu i desnu ruku na njegova prsa, i rekao: "U ime Advaita Vedante, sada si iniciran u čistu

svesnost." Tada se nešto desilo s njim. Prvi put sam video da se nečija kosa nakostrešila. Kao da je struja elektriciteta prošla kroz njegovo telo, njegovu glavu. Ustao je i nasmejao se, i zapravo sam mogao da vidim sebe kao njega. Zaista je bio potpuno preobražen. I rekao je zbogom i otišao. Nikada ga više nisam video. A koja je svrha ove priče? Nema svrhu. To je samo priča koju dodajem u ovo učenje, da vreme brže prođe. (učenici se smeju)

SD: Mislio sam da će imati veze sa samilosnošću. (R: Ne.) Nekako?

R: Nikakve samilosnosti, nije imalo veze ni sa čim. Ne pripada ovde uopšte.) (smeh) (SH: Ti si šaljivdžija!)

SE: To je kao jedna od Muktanandinih priča. Počinje niotkuda i završava se niotkuda. Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

R: To je da vas natera da vidite i shvatite da morate da razbijete svoje linearno mišljenje. Ali da se vratimo samilosnosti, morate imati samilosnost! Zapravo sam imao veliku samilosnost za ovu osobu, ali nikada ne koristim tu reč. To je reč da biste nekako shvatili šta je to, da objašnjavamo sve ove stvari. Samilosnost je veoma važna. Setite se trenutaka u vašem životu kada ste mogli imati samilosnost a niste, jer su se vaše misli umešale, i došli ste do zaključka, na osnovu misli koje su vam pale na pamet. Na primer, vidite beskućnika koji vas pita za par dolara ili šta god. Nije bitno zašto želi par dolara, bilo da želi da kupi viski, ili želi da kupi hleb, ili šta god želi da radi. Vaša je dužnost da pomognete svakome ko uđe u vašu atmosferu. Svakome ko uđe u vaš život mora biti pomognuto. Nije slučajno što je ovaj beskućnik došao do vas. Ne odbijte ga, jer odbijanjem njega odbijate sebe. Ovo je samilosnost, pomirenje sa celim univerzumom, svim carstvima. Životinje, trebalo bi da imamo veliku samilosnost za svaku životinju na ovoj zemlji, bilo da su mravi, ili bubašvabe, ili koze, ili ovce ili krave. Kada bismo imali samilosnost poput ove, da li bismo jeli meso? Moramo imati veliku samilosnost za sve cvetove, biljke, sve što postoji. Moramo imati veliku samilosnost za sve minerale na ovoj zemlji. Sve! Ovo je pomirenje sa celim univerzumom. Ovo je važno. Neki od nas se pitaju zašto smo dugo na ovom putu i ne čini se da napredujemo previše. To je zato što vaša samilosnost nije dovoljno velika. Sledeće prelazimo na poniznost. Poniznost je veoma, veoma važna. Svako želi da pobedi, dobije argument, dobije borbu, a ipak ako imate poniznost, to vam nikada ne pada na pamet da pobedite ili da se revanširate. Poniznost je karmička. Karma je poput gaza na grabulje i drška vas udari u glavu. Uzrok i posledica. Uzrok je što ste nagazili na grabulje i drška se podigla i udarila vas u glavu. Ovako karma funkcioniše. Sve što ode, vrati se. Vi nagazite na grabulje, ali vas drška ne udari u glavu odmah. Može vas udariti u glavu godinama kasnije ili u drugoj inkarnaciji, ali ćete biti udareni u glavu. Dakle, postoji trenutna karma, i postoji buduća karma. Jedini način da je se rešite je kroz posedovanje ogromne poniznosti. Recimo da vas neko ošamari. Prva stvar koju će nam naš ego reći je da ih prebijemo, ošamarimo nazad, upucamo, ubijemo, revanširamo im se. Ali ako smo mudri, razumećemo da je razlog zašto smo ošamarani po licu, naravno, negde, nekako, ovo karma koja nam se vraća, i ako uzvratimo, pokrećemo novu karmu, koja će nam se vratiti pre ili kasnije. Stoga, sve što vam se ikada desilo, u bilo kojoj oblasti vašeg života, bez obzira kako izgleda, vi ste na svom pravom mestu. Niko vas ne zlostavlja. Niko ne pokušava da vam bilo šta uradi. Niko ne pokušava da vas povredi. Ako sarađujete i ne reagujete,

i ne uzvraćate, već šaljete poruku ljubavi i mira, tada transcendirate tu karmu i ona se nikada neće vratiti. Ali ako uzvratite, i želite da se revanširate, i mislite da dobijate bitku, možda izgleda da pobeđujete u ovom slučaju, možda izgleda da negde stižete, ali plodovi vaših akcija moraju se vratiti pre ili kasnije. Stoga igrate igre sa sobom i nikuda nećete stići. Ponavljaćete situaciju iznova, i iznova, i iznova, sa različitim ljudima. Možete se preseliti u drugu državu, biti uključeni u različite situacije, ali ćete naći iste probleme. Stoga, šta god da izgleda loše u vašem životu, šta god da izgleda strašno, ne posmatrajte sam problem kao problem. Uzdižite se iznad njega.

Shvatite da niko nije kriv za to. Nemate neprijatelje. Niko ne pokušava da vas povredi. Ovo je poniznost. Niste kukavica, niste mlakonja. Uzdigli ste se iznad te vrste mišljenja. Ta vrsta mišljenja ne postoji. Zato priča o Ramani Maharšiju, kada je jednog dana otišao u šetnju džunglom i nehotice nagazio na osinje gnezdo, i ose su počele da ga ubadaju, nije čak ni izvukao nogu, već je progovorio osama i rekao: "Zaslužujem ovo. Upao sam u vašu kuću u kojoj živite i zaslužujem ono što radite mojoj nozi, i ako želite, možete napasti i drugu nogu." Kada se vratio u ašram iz šetnje, bio je izujedan po celoj nozi i morao je staviti mast na nju. Ali nije bio nimalo pogođen. Imao je stalan osmeh na licu, sa spoznajom: "Sve je dobro." Sada pogledajte svoje živote. Razmislite o stvarima koje vas svakodnevno muče, stvarima koje vas svakodnevno nerviraju, stvarima koje vas ljute, uznemiravaju, zbog kojih želite da uzvratite. Rešite se toga. Treća vrlina je služenje. Naša misija na ovoj zemlji je da služimo čovečanstvu. Dok pokušavamo da se razvijemo, dok pokušavamo da se podignemo na više stanje da bismo bili oslobođeni, postali potpuno slobodni, služite koliko god možete, ne tražeći bilo šta zauzvrat. Služite svakome koga sretnete. Pitajte ljude šta možete učiniti za njih da im život učinite srećnijim i svetlijim. Budite u potpunoj službi svakome. Pisano je: "Da će prvi biti poslednji, a poslednji prvi." Ako pokušavate da svoj ego stavite napred, i želite slavu, i ime i priznanje, bićete obarani sve vreme, i imaćete sve vrste problema koji dolaze sa postizanjem slave i imena. Budite u službi. U Istini ste apsolutna Stvarnost. U Istini ste to što jesam. Ja sam to što jesam. U Istini niste činilac, niste telo, niste um. Vi ste potpuna sloboda. Već ste oslobođeni. Ali ovo je intelektualno kod nekih od nas. Zato praktikujte ove tri vrline i bićete zapanjeni koliko brzo postajete slobodni. Imamo korpu punu pitanja i videćemo šta možemo s njima. Vreme je za igru "smutite gurua". (učenici se smeju)

P: (Robert čita) Kada kažete svest, objasnite? Shvatam lično. Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

O: (Robert odgovara) Dobro, shvatite lično jer je vaša istinska priroda svest. To smo ono što zaista jesmo. Svest je ono što je svesno. To što postoji. To što jeste. Stvarnost postoji. Stvarnost je čista svesnost apsolut. Ja sam to što jesam. Pravo Sopstvo o kome uvek govorimo je svest. Svesno je sebe. Sveprožimajuće je. Ništa drugo ne postoji osim toga. Zato kada govorimo o svesti, govorim o vašoj stvarnosti, onome što zaista jeste, vašem pravom Sopstvu, vašem svesnom Sopstvu. Kada govorim o ništavilu, govorim o stvarima ovog univerzuma koje izgledaju kao nešto. One zaista ne postoje. Ništavilo postoji. Ništavilo je svest, supstrat celokupnog postojanja, svesna sebe kao čiste stvarnosti. Ovo ste vi. Ovo je vaša istinska priroda. Vi ste to.

P: (Robert čita) Ako ste u vezi i posvećeni samoostvarenju, da li se odvajate od fizičkih zadovoljstava veze? Da li je celibat ideja?

O: (Robert odgovara) Za koga je celibat? Za koga je veza? Za ego, ego uživa u vezi i ego takođe veruje da mora biti u celibatu, ali nijedna od ovih stvari nije istinita. Nema razloga da budete u celibatu i nema razloga da ne budete u celibatu. Uzdižite se iznad oba. Kada se uzdigate iznad oba, nastavićete svoju vezu. Imaćete prelepu vezu jer nećete biti prikovani, nećete biti vezani na materijalan način za vezu. Veza će biti puna slobode i ljubavi koja je iznad prosečnog načina mišljenja. Celibat je za ego. Telo radi ono što je došlo da radi ovde. Telo želi da ide i ne bude u celibatu, neće biti u celibatu. Ovo je sve predodređeno za telo. Celibat nije zahtev u Advaita Vedanti. Kada se takvo pitanje obično postavi, odgovor koji se daje je uvek nekako nejasan. Veoma je neotvoren. A to je: otkrijte ko ste i onda vidite da li je celibat neophodan ili nije neophodan. Ali prvo pronađite sebe. Ko mora da bude u celibatu? Ko ne mora da bude u celibatu? Uvek je ego. Idite dalje od toga. Pronađite sebe. Znajte ko ste i onda vidite šta da radite. Ali u međuvremenu ne brinite o tome, uživajte.

P: (Robert čita) Kako da meditacija "ja-jesam" ne ojača misao-ja?

O: (Robert odgovara) Meditacija "Ja jesam" koju ovde koristimo čini vaš um jednousmerenim. Drži dalje druge misli i fokusira se na "Ja jesam." Što je vaše pravo Sopstvo. Misao-ja ne stupa u igru uopšte. Misao-ja stupa u igru kada ste prekinuti od meditacije "Ja jesam." Na primer, radite meditaciju "Ja jesam" i odjednom počnete da razmišljate o problemu koji imate. Ovo je misao-ja jer ja mislim o problemu. Ja mislim o situaciji. Ovo se zove misao-ja. Ali kako nastavljate sa meditacijom "Ja jesam", "Ja jesam" je Sopstvo. To je prvo ime Boga. Prizivate apsolutnu Stvarnost, čistu svesnost kada praktikujete meditaciju "Ja jesam." To nema veze sa mišlju-ja.

Ponovo, misao-ja stupa u igru samo kada počnete ponovo da mislite. Kada prekinete meditaciju "Ja jesam" i počnete da mislite: kasni se, umoran sam, ja ovo i ja ono. Ovo je misao-ja. Ali kako nastavljate da se hvatate i vraćate na "Ja jesam", misao-ja postaje sve slabija i slabija dok ne nestane i prestane da vas uznemirava. Tada ostaje samo "Ja jesam." Vaše pravo Sopstvo ostaje i slobodni ste.

P: (Robert čita) Ako je život san, kakav je naš odnos sa životinjama i kako se one odnose na ovaj san?

O: (Robert odgovara) Odnos prema životinjama je kao odnos prema ljudskim bićima. Kao vaš odnos prema drveću, cveću, nebu, pticama. Sve je san, životinje su u vašem snu. Ne možete reći da sanjate smrtni san i da su životinje drugačije. One su deo sna. Cela stvar je san. Sve je san. Svaki insekt, svaka životinja, svako ljudsko biće, svaki cvet, svaka biljka, sve je san. Kada se probudite iz sna, postajete čisto biće. Postajete Sopstvo, sve-prožimajuće. Sve životinje izlaze iz vašeg uma. Poput ljudskih bića, poput problema, poput situacija. One su sve emanacije vašeg uma. Stoga se prema životinjama odnosite kao što biste u snu, isto kao dok radite ovu stvar. Neki ljudi su ljubazni prema životinjama, a neki ljudi nisu ljubazni prema životinjama u ovom takozvanom budnom stanju. A san je ista stvar. Imate ljude koji su ljubazni prema životinjama i imate ljude koji nisu ljubazni prema životinjama. To je sve san, a i ovo je.

P: (Robert čita) Nesrećan sam iznutra i takođe spolja.

O: (Robert odgovara) Zašto ste nesrećni iznutra? Zašto ste nesrećni spolja? Ko je nesrećan? Pitajte sebe. Ko je ta osoba koja je nesrećna iznutra i spolja? Rečeno vam je da niste osoba koja je nesrećna ili srećna. Vi uopšte niste to biće. To pripada misli-ja. Pripada egu. Ego je taj koji je ispiran mozga od rođenja i iz drugih rođenja da bude tamo gde ste sada. Stoga se sve samskare nose unaokolo u vašem umu iz prošlih života, iz ovog života kada ste bili dete, situacija kroz koje ste prošli i osećate ovu veliku nesrećnost iznutra i spolja. Jedini način da izađete iz ovoga je ili praktikovanje samoistraživanja i otkrivanje ko je nesrećan i doći do zaključka da je misao-ja nesrećna. Nema veze sa vama. Ili predajte sve Bogu. Predajte nesrećnost Bogu. Drugim rečima, Božji je posao da se pobrine za ovo za vas. Vi apsolutno nemate ništa s tim. Dajte Bogu do znanja da želite da predate svu ovu nesrećnost Bogu, da je reši za vas. Potpuno se predajte Bogu i ne brinite niti se tičite ovim svetom ponovo. Poklonite sebe. Samo pomislite, svih ovih godina nosili ste teret nesrećnosti. Sada možete sve to predati. Recite: "Uzmi, Bože, ti se pozabavi time," i postanite slobodni. Ponovo, ili istražite u sebi: "Kome dolazi ova nesrećnost? Ko oseća ovu nesrećnost?" I shvatite da je to misao-ja i pitajte: "Ko sam ja? Šta je izvor

ovog ja koje je nesrećno?" Ili je predajte Bogu. Ali morate to uraditi. Ako to uradite, nesrećnost će nestati i sigurno ćete biti slobodni.

P: (Robert čita) Da li biste objasnili svesnost?

O: (Robert odgovara) Uvek govorimo o čistoj svesnosti. Svesnost je poput prostora. Prostor je svuda prisutan. Naša planeta Zemlja izgleda kao da visi u prostoru. Sve ima prostor. Telo, između atoma tela postoji ogroman prostor. Prostor je taj koji drži telo na okupu. Prostor je taj koji drži univerzum na okupu. Prostor je taj koji drži Zemlju na okupu. Prostor je poput lepka koji drži sve u svojoj orbiti, planete, galaksije. Taj prostor je vaša istinska priroda. Prostor nije

vaše telo, izgleda kao vaše telo, ali prostor između atoma. Ovo ste vi, vaše pravo Sopstvo. Zato vam kažem da su atomi vašeg tela poput slika na ekranu. Ekran je prostor. Vaše telo je slika. Da nije ekrana, ne biste imali sliku. Da nije prostora, ne biste postojali kao telo. Dakle, čista svesnost je prostor, poput prostora oko vas. Ipak je mnogo više od toga. Neizreciva je, nešto što se ne može objasniti. To je Sopstvo, to je čista svest, to je čista svesnost. Vi ste to.

P: (Robert čita) Dragi Roberte, rekao si da počinješ da vidiš da Bog nije u meni samom. Zapravo ja sam u Bogu. Zbunjen sam, smušen i smeten oko toga. Ili na pogrešnom engleskom, ne razumem. Pa možeš li me, molim te, ot-zbuni, ot-smuši i ot-smeti. Tvoja večno ljubeća plavooka kći Fred. (smeh)

O: (Robert odgovara) Kada kažem: "Bog nije u vama samima," govorim o Sopstvu kao ljudskom biću. Kao ljudsko biće, Bog uopšte ne izgleda prisutan. Ali vi ste u Bogu kao Sopstvo. Ono što izgleda da ste vi je zapravo Bog ili Sopstvo. Zato kada kažem: "Vi ste u Bogu," mislim na vašu sopstvenu svest. Vi ste u svesnosti, vi ste univerzum, vi ste to što jesam, kao Sopstvo. U Istini fizičko telo čak ni ne postoji, tako da nije pitanje da li ste u Bogu ili je Bog u vama, zaista postoji samo jedno. To jedno je apsolutna Stvarnost. To jedno ste vi sami. Jedno Sopstvo koje postoji i ništa drugo ne postoji. Vi ste to jedno Sopstvo. Kada ponekad govorim o boravku u Bogu ili Bogu koji je u vama, to je samo gomila retorike kojom govorim na nivou koji neki ljudi mogu da razumeju. Bog je uvek u vama i vi ste uvek u Bogu. Na tom nivou neki ljudi mogu ovo razumeti. Ali u Istini nema vas i nema Boga. Postoji samo čisto Sopstvo. A čak je i to upitno. (učenici se smeju) Pa ti si nešto, Fred, što je iznad svega. Ti si Fred, jedini i jedinstveni.

SV: Sad nas je dvoje. (smeh) (R: Dva Freda.)

R: Ovaj Fred je u Bogu i ovaj Bog je u njemu. (smeh) Dakle, oboje ste isti. Puni Boga, uživajte. Ovo rešava pitanja. Rešava sve... (kraj trake) [SADRŽAJ]

Zaglavljen sam! Šta raditi? 13. februar 1992.

Robert: Dobro veče. Dobrodošli ste mi od sveg srca. Uvek zapamtite, nikada ne zaboravite, svoju istinsku prirodu. Vi ste zaista bez-izbora, beznapora, čista svesnost i dok govorim božanske gluposti, uvek imajte ovo na umu. Bez obzira šta kažem, bez obzira šta se dešava, imajte na umu uvek, da ste beskonačni poput neba. Vi ste bez-prostorni, apsolutna stvarnost. Dok praktikujemo naš put, dok praktikujemo sadhanu, dok praktikujemo duhovne discipline, na početku kada počnemo čini se da dosta napredujemo. Ali tada napredak kao da usporava. Zaglavimo se. Osećamo da se ništa više ne dešava. Mislimo da radimo nešto pogrešno. Verujemo da nam treba neka nova vrsta učenja. Osećamo da moramo pročitati određenu knjigu. Videti određenog učitelja da se vratimo na put. Ali ovo je normalno. Čini se da izgarate. Ipak, ako se samo možemo setiti da ste bez-napora, bez-izbora, čista svesnost, shvatili biste da zapravo nema nikoga da izgori. Ne možete izgoreti jer ste besmrtni. Ništa u vama ili izvan vas ne može izgoreti. Vi ste duh, sat-čit-ananda. Dok osećate da izgarate, da tako kažem. Dok osećate da sadhana koju praktikujete više ne čini ništa dobro za vas. Morate se setiti ko ovo oseća. Ko je očajan. Ko oseća kao da ne može dalje da napreduje. Da ste bili ljudsko biće od početka, onda biste imali bitku na rukama. Jer da ste bili ljudi, morala bi postojati neka vrsta metamorfoze da vas promeni u nešto drugo. Ali činjenica je da niste ljudi i ništa se nikada ne menja. Deo za koji mislite da mora da se promeni, nikada nije postojao. Vaš um, vaše telo za koje verujete da mora da se promeni u Boga, ta osoba nikada nije postojala. Vi ste već Bog. Vaše samo postojanje je božansko. Niste ono što izgledate. Kada osetite kao da više ne možete da proučavate ili vichara, samoistraživanje, kao da više ne čini ništa za vas, uvek stanite i setite se ko ste. Ko je osoba koja pokušava da postane nešto? Ko ne može više da napreduje? Ko je zaglavljen? Ko, čini se, ima ovaj problem? Samo sećanje ko ste vas podiže. Ne osećajte i ne verujte da će vas samo ako praktikujete samoistraživanje ili posmatranje, ili postanete svedok, probuditi. Ne mislite ovako uopšte, jer u

Istini ste već budni. Nema nikoga da probudi bilo koga. Neki od vas veruju da postoji neki Bog ili neka osoba ili neko biće. Možda ste promenili ime Boga u svest. Zato osećate da

će vas svest probuditi, prosvetliti. To se nikada neće desiti. Nema takve osobe. Nema takvog bića. Ono što nazivamo svešću je reč koja implicira vašu pravu prirodu, vaše pravo Sopstvo. Što ste vi upravo sada. Upravo sada ste Sopstvo. Upravo sada ste sve što želite da budete. Upravo ovog trenutka. Kažete sebi: "Ne, ja sam samo glupo ljudsko biće," onda jeste. Ako to želite da nazovete sebe. Ali bez obzira šta kažete sebi. Bez obzira šta radite sebi, nikada ne možete promeniti svoju pravu prirodu ni za jotu. Vi ste Brahman, apsolutna Stvarnost. Bez obzira šta kažete, bez obzira šta radite, bez obzira kako se ponašate. I dalje ste Bog. Ali niste Bog na način na koji se osećate kao ljudsko biće. Vi ste Bog kao sve-prožimajući, bez vašeg uma, bez vaših misli. Apsolutno ništa nije u redu sa vašim životom. Vi ste divni, divni, savršeni! Baš takvi kakvi jeste. Ipak, neki od vas osećaju kao da praktikuju godinu ili dve i sada osećaju da su zakržljali, osećaju da ne mogu dalje. Onda prestanite s praksom! Ne forsirajte sebe da praktikujete atma-vicharu, samoistraživanje. Ne forsirajte sebe da radite bilo šta. Stanite, i budite svoji. Samo budite svoji. Ne pokušavajte da budete bilo ko drugi, ili bilo šta drugo. Samo budite svoji onakvi kakvi jeste. Kada zaista možete biti svoji, tada ćete biti Sopstvo. Jer postoji samo jedno Sopstvo. Ne postoji vaše sopstvo i moje sopstvo. Postoji jedno Sopstvo. Savršeno! Apsolutno! I vi ste to. Kada mislite o sebi, šta zamišljate da ste? Prva stvar koju morate da uradite je da se rešite svog roda. I prestanite da verujete da ste muškarac ili žena. A onda se rešite svog roda, da pripadate porodici čoveka. Ne postoji porodica čoveka. Ne postoji pojedinačno ljudsko biće. Kako ovo može biti? Pa, kada odete da gledate film. Kada odete da gledate pokretnu sliku, vidite sve te ljude na ekranu. Vidite sve vrste stvari koje se dešavaju na ekranu. Vidite muškarce, vidite žene, vidite životinje, vidite drveće, vidite sve vrste stvari na slici. Ipak, da li biste rekli da su ti oblici stvarni? Iako vas slike navode na osećanje emocija, da se osećate srećno, da se osećate tužno. Gledanje filma vas navodi da doživite sve vrste osećanja, emocionalna osećanja. Ipak, vi niste te slike, zar ne? A same slike nemaju života. Projektor filma uzrokuje život na ekranu. Projektor filma je poput uma. Slika je poput sveta, a ekran je poput Sopstva. Ako pokušate da zgrabite bilo koju od slika, grabite ekran. Ipak sve vreme sedite i gledate film, nikada ne mislite o ovome. Gledate u slike kao da su stvarne i one utiču na vas. Nije li ovo poput većine nas u životu? Gledate u svet, čujemo vesti, neko nam kaže nešto što nam se ne sviđa. Postajemo ljuti, uplašeni, cinični. Svet nas može učiniti svim vrstama stvari. Isto može i film. Film vas može naterati da plačete i smejete se. Ipak projektor prikazuje film na ekranu. Na isti način vaš um projektuje svet na ekran života. Sve emanira iz uma. Oblici u svetu su poput oblika na ekranu. Oni ne postoje. Ipak vi Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

verujete da su stvarni. Poenta koju pokušavam da napravim je, sve dok reagujete na svet i njegove probleme, patićete shodno tome. To je velika mistična tajna. Sve dok reagujete na osobu, mesto ili stvar, imaćete sve vrste stvari koje se dešavaju u vašem životu. Imaćete sve vrste problema, emocija, strahova, frustracija. I imaćete sreću takođe ponekad. Mir ponekad. Baš kao što figure na ekranu čine određene stvari i postajete veoma srećni. Gledate sapunicu. Ima sreće neko vreme, a onda se neko zaljubi u nekog drugog i stvari se promene u noćnu moru. Sapunica postaje smešna, dok gledate sva ta dešavanja i sve te stvari se dešavaju na ekranu. Ista stvar je i sa vašim životom. Sve dok verujete da su oblici i slike stvarni, morate proći kroz sve vrste patnje. Imate dobra vremena i loša vremena. Stvari se stalno menjaju, menjaju, menjaju. Ali ponovo, velika mistična tajna je, kada vidite oblike u ovom svetu kao slike na ekranu, oni vas nikada više ne mogu povrediti. Biće vam praktično nemoguće da imate bilo kakvu vrstu patnje u vašem umu. Automatski ćete biti veoma blaženi i osećati veliku radost i veliku sreću i veliki mir. Jer više ne gledate u svet za svoje zadovoljstvo, za svoj mir ili za svoju sreću. Kada prestanete da gledate u svet za ove stvari, nešto se dešava u vama. Sve ove vasane, sve ove slike sveta počinju da izgaraju. Dešava se samo po sebi. Sve karme počinju da se dezintegrišu. Prošlost počinje da se

rastvara. Počinjete da evolujete velikom brzinom i postajete jedino i jedno Sopstvo. Jedini i jedan Brahman, čista svesnost koja ste oduvek bili. Ponovo, sve što morate da uradite je da prestanete da se oslanjate i reagujete na ovaj svet. Ostavite svet na miru. Ne gledajte u osobu, mesto ili stvar za svoju sreću i za svoj mir. Pokušajte da se uhvatite. Dok osećate da izgarate od praktikovanja sadhane, dok osećate da se ništa ne dešava, kad god dobijete nekakav negativan osećaj, jednostavno se setite onoga o čemu sada govorim. Setite se analogije. Da se sve ovo dešava kao film i projektor je um. Um vam govori da se ništa ne dešava, da ne možete dalje da napredujete. Ovo je um koji vam izvodi ove trikove. Razlog zašto vam um izvodi ove trikove je taj što um ne želi da bude rastvoren, ugašen. Želi da se ponaša kao istaknut. Um želi da se ponaša kao da je sila. Kao da sve zna. Ipak morate prepoznati šta se dešava. Nema nikoga ko izgara. Nema nikoga ko je otišao tako daleko i ne može dalje. To biće ne postoji. Morate se uhvatiti. Osetite da su sve slike, uključujući i vaša osećanja, poput slika na ekranu. Vaš um je projektor. Ekran je Sopstvo. Kada ovo pomislite, počećete da se osećate drugačije. Osetićete moć! Osetićete radost. Osetićete blaženstvo. Postaćete slobodni. Zato sebe nikada ne omalovažavajte. Ne verujte da nešto nije u redu sa vama. Ne verujte da je nešto negde

u ovom svetu loše. Ne verujte da neko pokušava da vas kazni ili da imate lošu karmu. Ako verujete u sve ove stvari, one će postati stvarnost za vas. Setite se takođe da je um veoma kreativan. Stvoriće ono o čemu mislite neko vreme. Budite pažljivi šta dopuštate svom umu da misli. Uvek se uhvatite. Uhvatite svoj um dok misli. Podsetite se ko ste. Budite svesni. Budite inteligentni. Uvek gledajte. Uvek budite spremni da posmatrate. I uhvatite svoj um dok misli o stvarima. Uhvatite svoja osećanja. Kada počnete da se osećate depresivno, kada počnete da osećate da nešto nije u redu. Ne dozvolite svom umu da sprovede tu misao do kraja. Bez obzira koliko loše počnete da se osećate. Kada možete, uhvatite se. Podsetite se ovoga. Podsetite se da nisam um. Nisam telo. Nisam svoje stvari i mislite na ekran sa njegovim slikama ili mislite na stanje sna. Vidite, sve ove stvari koje delim sa vama, morate biti u stanju da shvatite i uradite ovo, što vam govorim. Radite na sebi na ovaj način. Ne dozvolite svom umu da ide dalje i dalje trabunjajući. Čineći da se osećate ovako. Čineći da se osećate onako. Već pokušajte da se uhvatite što češće možete. Koristite primere koje sam podelio sa vama. Kakav god problem imali, šta god da se dešava u vašem životu, pokušajte da shvatite ponovo da kada ste u dubokom snu, nijedna od ovih stvari se ne dešava. Ako ikada primetite da imate prehladu ili rak ili ako imate nedostatak ili ograničenje u svom životu i brinete o tome, kada ste u dubokom snu ne brinete. Bolest vas ne tišti. Tek kada se probudite počinjete da osećate sve ove stvari. Ali u dubokom snu ste u miru. Zato se kada se probudite iz dubokog sna uvek osećate dobro. Razmislite o ovome. Posmatrajte sebe ujutro duboko i dugo. Kada se prvi put probudite, osećate se divno. Ne mislite o svojoj bolesti ili svom finansijskom stanju, ili svojim neprijateljima ili svetskoj situaciji. Ne mislite ni o čemu kada se prvi put probudite i osećate se dobro. Ali tada dozvolite misli-ja da pređe iz srca u vaš mozak i kažete: "Uh-oh, imam problema." Počinjete da mislite o svom problemu. Ovo je misao-ja koja misli o ovome. Misao-ja je ta koja čini da osećate da ste budni u ovom svetu i da imate sve vrste situacija koje se dešavaju. Samo shvatanjem onoga što govorim podiže vas. Oslobađa vas. Tada takođe možete razmišljati o svojim snovima. U ovom snu ste kralj i vodi se rat sa drugom zemljom i bivate ubijeni. Ali smejete se i kažete: "Ovo je bio san, nikada se nije desilo." Ali sada sanjate smrtni san. Prešli ste iz tog sna u ovaj san. I shvatate ovaj san vrlo ozbiljno kao da je stvaran. Ovo je razlog zašto patite i prolazite kroz razne probleme i razne situacije. Kada samo ne biste shvatali ovaj svet ozbiljno i sećali se ko ste, nikada ne biste imali problem. Problem dolazi egu. Ego je taj koji prolazi kroz razne probleme i razne situacije. Morate se uhvatiti. Ne dozvolite da trenutak prođe a da ovo ne praktikujete. Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

Dakle vidite da ne postoji takva stvar kao što je reći: "Izgoreo sam. Ne mogu dalje u svojoj duhovnoj praksi." Imate sve ove stvari koje možete uraditi i sami sa sobom. Sve ove stvari koje

delim sa vama koje možete raditi na sebi i prepoznati da vi niste problem, vi niste telo, vi niste um, vi niste svet, vi niste situacija, vi niste vaša karma, ipak ovo morate uraditi za sebe. Morate prestati da se identifikujete sa telom. To je glavni problem. Ponovo, telo zapravo ne postoji. Stoga morate uvideti da je to ja-misao koja vas je navela da verujete da imate telo. Sve je dobro. Nikada nije bilo problema. Nikada nije bilo ništa loše. Imate puno toga da razmislite. Zato ne želim da me neko pozove telefonom i kaže: "Roberte, zaglavio sam. Ne mogu dalje." Vidite sve stvari koje možete uraditi. Sve stvari koje smo podelili. Samo pomisao na izjavu: "Zaglavio sam. Ne mogu dalje." Ko je zaglavio? Vi kažete da je ja zaglavljeno. Ko je to ja koje je zaglavljeno? Odakle je došlo? Pratite ja do srčanog centra, gde će nestati u apsolutnoj stvarnosti. (duga tišina) Šanti, šanti, šanti, om. Slobodno postavljajte pitanja.

SF: (Učenik postavlja pitanje o umu koji je efikasan u satsangu.)

R: Sve dok je um tih, biće efikasan. Kada je um tih, misli se stišavaju. Kada nema misli, postoji sopstvo. Dakle, sve ove prakse su zapravo za smirivanje uma, ni u koju drugu svrhu. Bez obzira koju formu sadhane praktikujete. Bilo da ste dnjani, bhakta ili karmički jogi ili bilo šta drugo, one su zapravo iste. Sve ove prakse su jednostavno za smirivanje uma. Da um učine jednousmerenim. Kada um postane jednousmeren, samoistraživanje postaje veoma lako. Tada će um potpuno nestati i bićete slobodni.

SD: Mislim da on pita da li satsang sam po sebi ima direktan efekat na um. Jednom kada um podivlja tokom satsanga. Šta ako tokom vaših trenutaka tišine, dok sedimo ovde i razmišljamo kilometar na minut. Da li još uvek postoji samo snaga u samom boravku ovde koja može ovo prevazići?

R: Kada ste na satsangu, bezbedni ste. Jer u satsangu se kontinuirano odvija duhovna praksa. Uvek se nešto dešava da vam pomogne. Više nego što možete ikada zamisliti.

SF: Još nešto što sam se pitao. "Šta poseješ, to ćeš i požnjeti." Ako je osoba u tom stanju, ako uradim nešto loše biću kažnjen, a ako uradim nešto dobro ili vredno biću nagrađen. Ako mi se sutra desi nešto loše, nešto stvarno loše, ko je kažnjen? Nema nikoga ko je kažnjen. Postoji kazna, ali nijedan pojedinac nije kažnjen. Drugim rečima, ne bi li bilo tačnije jer priznato je da postoji nešto što se može nazvati uzrok i posledica i to se ne dešava pojedincu, jednostavno se dešava. Biblija kaže, kiša pada i na pravedne i na nepravedne i onda se nešto dobro ili loše desi. Ako mi se sutra desi nešto loše, to neće biti Fred koji dobija nazad za nešto što sam uradio pre dvesta godina. Zar to nije tačno? Jednostavno se desi.

R: Govorite u relativnoj ravni. (SF: Da, svesna sam toga.) Nema kazne i nema onoga ko kažnjava. Nema nikoga da kazni. Kako onda možete biti kažnjeni? U stvarnosti uopšte nema kazne. Kazna čak ni ne postoji. Sve je ovo deo vašeg uma koji čini da se ove stvari dešavaju. Um je taj koji čini da sam sebe kažnjava. Zakon uzroka i posledice je mentalni čin. Dolazi iz vašeg uma. Stoga ponovo, ako um utihne, gde su onda uzrok i posledica. Uzrok i posledica su od uma. Dakle, bez obzira šta ste učinili u prethodnom životu, tako-reći, to je bilo deo iluzije. Ako se probudite danas i shvatite da čak ni ne postojite! Nemoguće je da iskusite bilo kakav efekat bilo čega što se desilo pre dvesta godina, juče ili danas. To je samo kada verujete u to. Samo kada dopustite sebi da živite u tom stanju uma, kada se te stvari pojavljuju kao prisutne. Tako se dešava. Inače, ko treba da kazni? Jer morate verovati da postoji Bog koji kažnjava. I rekli ste čak i ako verujete da niste osoba koja je kažnjena, govorite da kazna postoji, odakle bi došla? Mora postojati uzrok za to. A jedini uzrok je apsolutna stvarnost, čista svesnost, Bog, Brahman. U svoj Božjoj istini nema ničega o kazni. Shodno tome, uopšte nema kazne. Nikada nije postojala. Samo kada verujete da postoji, onda će se desiti.

SU: Roberte, ono što ste počeli da govorite je upravo ono kroz šta prolazim i počeo sam istraživanje ali to više ne funkcioniše za mene. Nijedna od ovih praksi više ne funkcioniše za mene. Ali kada ste malo kasnije rekli: "Ko se oseća zaglavljeno," kažete: "Ja se oseća zaglavljeno."

I onda kažete: "Pratite ja do srčanog centra," ali ni to zapravo ne funkcioniše za mene, tako da sam jednostavno stvarno zaglavio.

R: Kada kažete, stvarno ste zaglavili? Ko ste vi koji ste zaglavili? (SU: Da, pa to je ono što ne mogu da prevaziđem.) Ne pokušavajte to prevazići. Samo shvatite da postojite. Vi postojite, živi ste. Ne morate ništa prevazilaziti. Ne pokušavajte ništa prevazilaziti. (SU: Ali veoma je neugodno biti tu.) Gde ste? Nigde ste. Osećate da ste negde, da ste zaglavljeni ili gde god da ste. To je um koji to oseća. Um prolazi kroz ova iskustva. Ali postanite svesni da vi niste um. Gledajući u sebe, kao što sam vam dao primere ranije, gledajući u sebe kao u slike na ekranu. Zamislite da gledate televiziju. I sve ove stvari deluju stvarno, utiču na vas kroz priču koja se odvija. Utiče na vas negativno ili vas čini srećnim ili šta god. Ali sve su to slike. Kada se umorite od gledanja, ugasite televiziju i ostaje samo ekran. Zato budite svesni da se to dešava vama. Onaj ko se oseća zaglavljeno je slika poput one na televiziji. Ali ako nema slike, nema nikoga ko je zaglavljen. Samim poznavanjem ovoga postajete odzaglavljeni. Samim razumevanjem šta se dešava. Jednostavno razumite šta se odvija. Kao što je upravo objašnjeno i neće biti nikoga ko je zaglavljen.

SF: U nedelju ste rekli kako je važno, kako je vredno biti ljubazan prema drugima uključujući beskućnike. Trebalo bi praktikovati poniznost prema svima prema kojima možemo i pružati uslugu celom svetu. Meni se čini kao da se vraćamo direktno na sudbinu nasuprot slobodnoj volji.

R: Sve dok verujete da ste ljudsko biće. Da ste telo i da je svet stvaran, morate biti od usluge čovečanstvu. Morate učiniti najbolje što možete u ovom svetu i imati veliku samilosnost, veliku ljubav, veliki mir i činiti sve ove stvari o kojima smo govorili. Ali kako napredujete i kako se dižete više, neće ostati niko da čini ove stvari. Onaj ko čini sve ove stvari biće potpuno rastvoren. I postaćete čitav univerzum. I moći ćete uzviknuti: "Sve je ovo sopstvo i ja sam to!" Sve dok verujete da ste Fred, morate imati samilosnost. Morate pomagati beskućnicima. Morate biti ljubazni i ostalo. Ali kada Fred nestane, sve ostalo će takođe nestati.

SD: Roberte, vraćajući se na vaš govor o tome da nema kazne. Intelektualno razumem da na najvišem nivou nema ni uzroka ni posledice, ali kako ste rekli, pitanje je bilo na relativnom nivou. Zar se to ne može posmatrati ne toliko kao kazna već kao nešto uravnoteženo? U pravu ste, nema kaznenog Boga, nema koga kazniti, ali na zemaljskoj ravni, na karmičkom nivou definitivno postoji božanska ravnoteža koja bi činila ono što mi nazivamo lošom karmom, a ne svešću o kazni?

R: To je samo promena reči. Ako želite verovati da je ravnoteža, verujte u to. Ne ulazite u... (SD: Ali to uklanja ideju kaznenog Boga koja je...?) Možda, ali i dalje brinete o ravnoteži. Brinete da li ste u ravnoteži ili niste, da li ste van ravnoteže. Cela ideja je da ne dopustite sebi da se identifikujete sa tim stvarima. Ne razmišljajte previše o tim stvarima. Radije razmišljajte o tome ko ste zaista i o istini o vama, vašoj stvarnosti. Uvek se fokusirajte na stvarnost. Ja-jesam. Ne razmišljajte o ravnoteži predugo. Ne stavljajte sebe na taj nivo. Podignite se naviše.

SI: Roberte, stvari, ako postoji kazna ili bilo šta od stvari, kažu sve je dobro?

R: Tačno, sve je dobro nadilazi kaznu i ravnotežu. Sve je ispravno. Odbacite svo razmišljanje. Ne brinite o ovim stvarima. Ako se identifikujete sa izvorom govoreći: "Sve je dobro," to će biti dovoljno. Drugim rečima, ne pokušavajte biti previše analitični. I ne pokušavajte to shvatiti do te mere, pokušavajući razumeti odakle kazna dolazi, odakle slobodna volja dolazi. I jednostavno kažite sebi: "Sve je dobro," i pustite, zaboravite sve ostalo. Kada kažete: "Sve je dobro," verujete u vrhovnu silu. Nešto izvan vašeg razmišljanja, nešto izvan vašeg uma, nešto izvan vašeg tela. I verujete u to govoreći: "Sve je dobro." Tada će se sve pobrinuti samo za sebe.

SF: Um stvara probleme i onda se okreće i stvara dramu? (R: Tačno.) Na neki način.

R: Tačno, može, ili čak ako rešite svoje probleme, novi će iskočiti. Novi će uvek iskakati. Rešite jedan set problema, novi će doći. Takva je priroda uma, tome nema kraja. Otkrijte šta je um i postanite slobodni.

SF: Spomenuo sam Frenku neki dan, pokušavao sam sedeti u tišini. I podesio sam tajmer na 30 minuta i nakon otprilike 15 zazvonio je telefon i nije mi smetalo, to što je telefon zazvonio rekao sam da je to sve tome. Pa sam otišao i odgovorio, a zatim se vratio i pokušao ponovo sedeti u tišini. Učinio sam najbolje što sam mogao, ali činjenica da me nije uznemirilo...

R: To je dobro. Sve je deo sadhane. Sve je deo duhovne prakse. Ako telefon zazvoni ili ima buke ili se nešto čini pogrešnim. Nikada nije ništa pogrešno. To je vaša praksa da vidite hoćete li reagovati. Sve je deo prakse. (SF: Drugim rečima, ne postoji način da bilo šta bude drugačije nego što već jeste.) Tačno. Sada, kada zaboravite, ne postoji ništa u ovom univerzumu što želi da vas povredi. Ne postoji ništa što pokušava da vam smeta. Potpuno ste slobodni.

SH: Kažete da uopšte nema ništa loše što se desilo, to znači bezuslovno, potpuno. (R: Tačno.) Nema izuzetaka? (R: Nema izuzetaka.) Samo um pogrešno shvata stvari. (R: Da.) Svakako postoji privid kao da jesu. (učenici se smeju)

R: Svakako mogu, ali kome se pojavljuju? (SH: Meni lično.) Tačno. (SH: Sve što treba da uradite je da pogledate jutarnje novine.) Naravno. Zaista je zanimljivo. Ima poplava i kiše. Imamo tri dana haosa i danas sunce izlazi kao da se ništa nije desilo. (smeh) Sunce ne mari. Da li sunce kaže: "Neću izaći danas zbog sveg haosa u svetu? Kiše, smrti, šta god se dešava. Sunce uvek sija. Isto tako, sunce je vaše sopstvo. Uvek sija. Vaše srce, vaša istinska priroda. Uvek sija. Šta god da se desi je privid. (SH: Ovo nikada nije stvarno.) Nikada nije stvarno. (SH: Ovo je prelepa analogija. Najbolja.) Drago mi je da vam se sviđa. (učenici se smeju) Da cela Zemlja eksplodira, sunce će i sutra sjati. To ništa ne znači. (učenici se smeju) (SH: Ne bi ni okom trepnulo. Vau.) Vaše istinsko sopstvo, vaša istinska priroda koja vi zaista jeste, nikada ne može biti pogođena bilo čime. Nikada niste rođeni, nikada ne možete umreti. Uvek ste bili i uvek ćete biti.

R: Meri, želiš li da pročitaš o Džnaniju? Nismo ga čitali neko vreme.

SM: Ne znam gde je. (R: U redu je.) Evo ga. (Meri čita o Džnaniju, pogledajte početak ove knjige)

R: Hvala Meri. Imamo li još pitanja ili bi neko želeo nešto da kaže?

S: Roberte, ova reč, svarupa? Džnani počiva u...?

R: Svojoj istinskoj prirodi. Svom istinskom sopstvu, svojoj istinskoj prirodi, onome što zaista jeste. (novi transkripti koje je Robert najavio na stolu za učenike da uzmu) (opšti razgovor učenika)

R: Zapamtite da volite svoje Sopstvo, da se molite svom Sopstvu, da se klanjate svom Sopstvu, jer ste besmrtni, vi ste Sopstvo i sve je dobro, mir. Dok se ponovo ne sretnemo... (trajka se završava) [TOC]

Ne Postoji Uzrok Za Bilo Šta! 16. februar 1992.

Robert: Dobro popodne. (Dobro popodne) Lepo je biti ponovo sa vama ove lepe nedelje. Ljudima je veoma teško da razumeju. Da život nema svrhu. Život nema nikakvu svrhu uopšte. Ovo je udarac za ego. Mislimo da smo tako važni. Prolazimo kroz život imajući različita iskustva. Verujemo da nas to negde vodi. Ipak život je potpuno besmislen. Nikakve svrhe uopšte. Dobar primer za ovo je san. Kada sanjate, čini se da imate svrhu. Radite razne stvari u svom snu. Ipak probudite se i sve stvari koje ste radili u snu. Išli ste u školu u snu, stekli ste doktorat, venčali se, imate decu, postali ste deda, baka. Zatim se probudite, sve je nestalo. I tako je sa ovim životom. Shvatamo ga ozbiljno. Toliko smo zabrinuti za svoja tela, svoje poslove, a ipak jednog dana ćemo se svi probuditi. I smejaćemo se, jer mi nismo svet, ni telo, ni um. Nemamo apsolutno ništa sa ovim stvarima. To me podseća na priču o dvojici tragalaca koji su želeli da posete velikog Mudraca koji živi preko reke. Bio je kišni dan, duvali su orkanski vetrovi i pitali su se da li treba

da pređu reku, mogli bi se utopiti. Vreme je loše. Ali odlučili su da idu. Jer je bilo važnije videti Mudraca. Nego brinuti o svojim životima. Pokušali su da nađu skeledžiju da ih preveze preko reke. Ali skeledžija nije hteo da ide. Našli su drugog skeledžiju, nije hteo da ide, vreme je bilo jednostavno previše loše. Konačno su našli skeledžiju koji je rekao: "Pošto idete da vidite Mudraca, prevešću vas. Ali zapamtite, vaš život je u opasnosti." Duvali su snažni vetrovi, veliki talasi, "Da li i dalje želite da idete?" Rekli su: "Da." Ušli su u čamac, skeledžija je veslao, čamac je išao gore-dole na talasima. Voda je ulazila u čamac, skeledžija je upitao: "Da li da se okrenem?" Rekli su: "Ne, nastavi." Konačno su stigli do obale i ugledali grupu hodočasnika koji su dolazili iz Mudračevog mesta. Pitali su hodočasnike: "Kojim putem je Mudrac. Gde možemo dobiti daršan Mudraca?" I pogledali su tragaoce i rekli: "Glupaci, skeledžija koji vas je prevezao bio je Mudrac." Potražili su skeledžiju i on je nestao. Koja je svrha ove priče? Nema nikakve svrhe uopšte. (učenici se smeju) Zašto vam pričam ovu priču? Da prođe vreme. (učenici se smeju) Apsolutno nema razloga da vam ispričam ovu priču. (smeh) Takav je život. (učenici se smeju)

Postajemo ozbiljni, upuštamo se u religije, upuštamo se u Mudrace, knjige kao da će nam ove stvari pomoći. One nam izgleda pomažu. Baš kao što svet izgleda stvaran. Ali ništa na ovom svetu zaista ne može ništa učiniti za vas. Jer vi i svet ne postojite. Vi ste čista svesnost. Ne postoji ništa što morate učiniti da biste ovo videli, da biste ovo pronašli. Vi ste to! Svet ne može ništa da vam uradi osim ako reagujete na njega i dozvolite mu. Ne postoji apsolutno ništa nigde što ima bilo kakve veze sa vama. Šta mislite ko ste? Mislite da ste neko važan. Imate dobar posao. Imate porodicu. Plaćate porez, mislim da plaćate porez. (smeh) Sve ove stvari koje radite, zašto ih radite? Ne znate. Rođeni ste u određenoj porodici. Potpuno ste bili isprani mozgom. I sada pogledajte sebe. (smeh) Mislite da ste neko. Ali vi ste niko. Nema tela. Zašto želite da budete neko? Želite da budete neko jer verujete da će vam to doneti sreću i mir i ljubav, radost. Želite da ispunite svoj život. Zar to ne radite u snu? Radite istu stvar u svojim snovima. Ipak probudite se i nađete se u ovom snu. Svi izgledate tako mirno. Zašto želite da izgledate mirno? Mir je iluzija. Rođenje je iluzija. Smrt je iluzija. Vi ste iluzija. Vi niste ono što verujete da jeste. Čak i ako se osećate duhovnim. Ko je taj koji mora verovati da je duhovan? Ko je osoba koja veruje da je nešto? Šta god to bilo? Bilo da tragate, bilo da praktikujete određene meditacije, šta god da radite, mora postojati neko ko to radi. Kažem: "Saznajte ko je taj neko." Ko je taj neko ko mora da prolazi kroz različite joge, meditacije. Čita razne knjige. Uključuje se u razne organizacije. Ko to mora da radi? Saznajte! Saznajte ko je ta osoba. Odakle je ta osoba došla? Ko je dao rođenje tom biću? Ko oseća da je činilac? Istražite sebe. Zaronite duboko u sebe. Vidite ko ste zaista i onda vidite da li postoji svrha za vaš život. Jedino opravdanje koje dajemo svojim životima je da verujemo da ga činimo boljim mestom za našu decu, boljim mestom za čovečanstvo. Ali ako pogledate kroz istoriju, videli biste grozomorne stvari koje su se desile na ovoj zemlji. Vidite čovekovu nečovečnost prema čoveku. Sve ove stvari koje su se dešavale od početka vremena. I uvek smo pokušavali da donesemo mir u ovaj svet, sklad i radost. Ništa ne deluje. Ništa ne deluje jer se igrate sa svetom snova. Uključeni ste u svet koji je san. Ipak, iz nekog razloga verujete da ste neko i da radite stvari u ovom svetu kao takozvana osoba. Ipak u stvarnosti niste osoba, ovaj svet ne postoji. Ne postoji ništa na ovom svetu što je važno i tračite svoj život jureći za stvarima koje se menjaju. Ne kažem da treba da se odreknete svog života i odete da živite u pećini. Ipak to nije tako loša ideja. Zaista ne morate ničega da se odreknete. Osim svojih misli. Um, vaše misli su te koje vas dovode u nevolju. Vi se identifikujete

sa svojim mislima. Identifikujete se sa svojim umom. Vaš um stvara sve slike koje vidite ispred sebe. On stvara ovaj svet koji posmatrate i u koji se uključujete. Ceo univerzum izvire iz vašeg uma. Sve, ljudi, mesta i stvari su izašli iz vašeg uma. Da biste se probudili, saznajte odakle je um došao. Odakle je um došao? Um nikada nije postojao tako da nije mogao doći ni sa kojeg mesta. Nema uma. Ako nema uma, nema misli. Ako nema misli, nema tela. Ako nema tela, nema drugih. Ako nema drugih, nema sveta i nema univerzuma. Dakle, vidite, sve ove stvari su došle iz vašeg

uma. Morate se zapitati: "Kome dolazi ovaj um? Ko misli? Ko je činilac? Ko sam ja?" (kratka tišina) Sve je ništa. Ništa nije vaša istinska priroda. Jer vi postojite, drugi postoje. Kada vi prestanete da postojite, drugi će prestati da postoje. Biće samo jedno. To jedno je praznina, sloboda. To jedno je apsolutna stvarnost. To jedno ste vi. Zašto želite da nastavite igrati igrice ovog sveta i upuštati se u razne stvari? Pustite svet. Pustite povlačenje inercije koje vas navodi da verujete da ste deo ovog sveta. Da ste ljudsko biće. Da ste ego. Sve je to u igri života. Donekle je teško razumeti kako biste funkcionisali ako biste radili ove stvari koje sam vam opisao. Ipak uvek zapamtite da ćete funkcionisati bez ikakve pomoći od sebe. Nastavićete da obavljate određene stvari koje ste došli ovde da radite. Bićete blistavo srećni. Zbog činjenice da više niste činilac. Više nema nikoga ko je odgovoran. Odgovornost je na Božjim plećima, tako-reći. Ne na vašim plećima. Vi nemate pleća. Više ne morate nositi svet. Nemojte više verovati da ste odgovorni za svoje stanje. U novotalasnoj filozofiji uče da ste odgovorni za sve što vam se desi. Ne možete biti odgovorni za ono što vam se desi jer ne postojite vi na prvom mestu. Ne postoji takav entitet kao što ste vi. Ko je izazvao probleme, ko je odgovoran za bilo šta na ovom svetu. Takvo biće ne postoji. Ipak kada verujete u svom umu da ste odgovorni za nešto, slika koju vaš um slika u ovom svetu je da ste vi odgovorni. Tada verujete da ste grešnik. Verujete da ste radili loše stvari u svom životu i da morate biti kažnjeni, ili ako verujete u novotalasna učenja, verujete da ste prizvali zakon uzroka i posledice, stoga će uzrok neizbežno doneti posledicu. Dakle, ako postoji bilo šta loše u vašem životu sa nekim, posledica će vam se vratiti. U stvarnosti, u istini, nema uzroka. Jednostavno nema uzroka. Kako onda može biti posledice? Drugim rečima, ko je stvorio uzrok? Možete reći: "Ja jesam." Shvatate, morate shvatiti da ja koje mislite da je uzrok ne postoji i počinjete da vidite odakle je ja nastalo, odakle nastaje, odakle dolazi ja koje misli da je uzrok i otkrićete da ja nikada nije postojalo. Ako vaše ja nikada nije postojalo, nema uzroka. Ako

nema uzroka, nema posledice. Shodno tome, slobodni ste. Slobodni ste upravo sada. Nemate apsolutno ničega zbog čega treba da žalite. Ovo vam ne daje dozvolu da izađete i radite šta god želite. Jer ako radite šta god želite, upašćete u jamu, tako-reći. I prividno ćete patiti shodno tome u ovom svetu. Ali ovo učenje vam omogućava da vidite da nema uzroka za bilo koju akciju. Neki ljudi vole da kažu da je prvi uzrok Bog. Ipak nema prvog uzroka. Bog je deo kreacije uma. Razmislite o ovome. Stvari u koje ste verovali svih ovih godina da vas povređuju. Patnje koje ste imali u svom životu. Verovanje da ste izazvali probleme ljudima, da ste izazvali nesreću je laž. Slobodni ste. Vi ste Brahman. Vi ste sat-čit-ananda, bez napora, bez uzroka, bez izbora, čista svesnost. Nemate oblik i nemate formu. Nemate postojanje. Ipak jeste. Niste ovo i niste ono. Jednostavno jeste. Vi ste nešto (u nedostatku bolje reči) što je tako daleko iznad ovozemaljskog sveta i iznad vaših iskustava da ovo nikada ne možete otkriti svojim umom, ili svojim pokušajima ili svojom meditacijom ili čime god se bavite. Nikada ne možete otkriti ovu stvarnost. Ovu apsolutnu stvarnost koja vi jeste. Ovu slobodu, ovo totalno blaženstvo, koje je iznad blaženstva, koje je iznad slobode. Vi ste nešto tako lepo da nema reči da se opiše. Ovo je iznad Boga. Iznad svega što možete ikada zamisliti. Nema imena za to. Kada koristim reč apsolutna stvarnost, čista svesnost bez izbora, sat-čit-ananda, konačno jedinstvo, to su samo reči. U tišini je kada to osetite. Kada postoji potpuna tišina, i ne tražite opis. Ne pokušavate reći: "Osećam sreću, osećam blaženstvo," jer kada izgovorite ove reči ograničavate sebe. Jer kažete ja oseća blaženstvo, ja oseća sreću. Nema ja, stoga nema blaženstva i nema sreće. Ipak postoji nešto, iskusićete sami. To je nešto što ne možete opisati. To je nešto o čemu ne možete govoriti. To je nešto što ne možete raspravljati ni sa kim. Nije za raspravu. To je nešto što ne možete dokazati. Ipak vi ste to. Vi ste to. Nije važno šta se prividno dešava u vašem životu. Zato što ste zabrinuti za svoj jadni život ne iskusite istinu, stvarnost. Zabrinuti ste za svoje poslove, za ljude, za mesta, za stvari. To vas sprečava da iskusite ovu višu stvarnost o kojoj govorim. Pokušavate da prenesete svoj stav. Pokušavate da dobijete bitku. Pokušavate da izađete na vrh. To vas sprečava da iskusite ovu stvarnost. Ako zaista želite da se probudite, morate ovo staviti na prvo

mesto u svom životu. Kako ovo staviti na prvo mesto u svom životu? Učeći da budete mirni i spokojni pod svim uslovima, posmatrajući sve u svom životu i ostavljajući to na miru. Dozvoljavajući ljudima da žive svoje živote i ne osuđujući ih. Počevši da uviđate da je osoba koju ne volite, da je stanje koje ne volite, samo vi. Šta god da se desi, to ste vi. Postoji samo vi. Ako shvatite da postoji samo vi, šta god da činite drugima ili prema drugima, činite sebi.

Počnite raditi na ovaj način. Razumite jedno sopstvo i otići ćete iznad toga. Otići ćete iznad nirvane. Iznad Boga, iznad svega što možete ikada zamisliti. Kada razmišljate o ovim stvarima, pokvarite to. Ponovo, nemojte misliti ili verovati, ovo je previše daleko. Imate svoj život da živite i imate stvari da radite ili osećate kao da radite najbolje što možete i imate odgovornosti. Zapamtite, vaše telo će prividno prolaziti kroz procese, vaše telo će prividno raditi stvari koje je došlo ovde da radi. Nastavićete svojom stazom gde god da idete, šta god da radite, ipak nećete biti vi. Kako možete biti dve različite osobe, dva različita entiteta? Drugima ćete izgledati kao osoba. Drugima ćete izgledati kao da radite posao. Ali paradoks u vezi ovoga je da nećete raditi ništa. Ne radite apsolutno ništa. Ne radite ništa. Potpuno ste slobodni i oslobođeni. Ipak dok vas drugi gledaju, izgledaćete da imate telo, izgledaćete kao oni. Jer možete videti samo sebe. Drugim rečima, odakle dolazite u svesti, to je ono što vidite. Ako verujete da ste telo, da ste um, ako verujete u stvari ovog sveta, onda ih vidite svuda gde pogledate. Vidite druga tela. Ako verujete u patnju, videćete druge ljude kako pate. Ako verujete u plakanje, videćete plakanje svuda gde pogledate. Šta god da verujete u svom umu, stvarate u svom životu. Ali ako odete izvan uma gde se apsolutno ništa ne dešava, bićete na mestu koje se ne može opisati. Ipak kada vas drugi gledaju, izgledaćete kao da radite ili obavljate stvari koje radite. Morate se zapitati: "Vredi li pronaći sebe odricanjem od svega?" Pogledajte svoj život, pogledajte svoj svet, pogledajte šta se dešava na ovom svetu, pogledajte univerzum šta se dešava i vidite kakvu ulogu igrate. Gde pripadate u šemi stvari? Ako verujete u svoje ljudsko biće, prolazićete kroz iskušenja i greške. Boriti se za opstanak, pokušavati da stvari ostvarite. Ali kako počnete da popuštate, kako počnete da idete duboko u sebe, kako počnete da ostavljate svet na miru, mentalno, otkrićete da postajete sve srećniji i srećniji, postajete mirni, radosni, slobodni. I jednog dana ceo ovaj univerzum će nestati. Biće nestao. I sopstvo će postojati. Vi ste to! Probudite se i budite slobodni! (tišina, zatim trajka se naglo ponovo pokreće, Robert nastavlja) Tokom praznične sezone pitao sam mnoge od vas da li biste, da donesete igračke za decu u sirotištu i neki od vas su se odazvali. Imam potvrde o priznanju za one od vas koji su se odazvali. Jedine dve osobe koje danas vidim ovde koje su ovo uradili su Fred i Džej. Toni... je takođe uradio, ali nije ovde. Jeste li?

SG: Mislim da smo i mi uradili. (R: A, dobro! Još neko? Ko?) SD: Sem.

R: Dobro, u redu. Ovo su potvrde o priznanju. Poput čarobnjaka iz Oza. (učenici se smeju) Dobićete svoju potvrdu Fred? (SF: Hvala Roberte.) Prosledite ovo nazad

Toniju. Dajte ovo Pami iza vas. Imamo još jednu za Tonija L... ali nije ovde. Džej nije ovde. (SJ: Ne treba mi. Zašto, šta mogu s njom?) Okači je na zid. (SJ: Daću je Toniju.) Ne, imam jednu za Tonija. Sada je vreme za igru: "Zbunite gurua." Zato prosledite pitanja. (Robert se šali) Ova dvojica starih momaka sede na klupi u parku i jedan kaže: "Da li se ikada pitaš da li je možda život samo iluzija i ništa zaista ne postoji?" A drugi čovek kaže: "Pa, ako je to istina, onda definitivno plaćam previše kirije."

P: (Robert čita) Kako možete razlikovati autentičnog Džnanija od lažnog?

O: (Robert odgovara) Samo se pogledajte u ogledalo i šta god vidite, to vidite i u Džnaniju. Ako mislite visoko o sebi, videćete istinskog Džnanija. Ako mislite da ste lažni ili da nešto nije u redu sa vama, videćete to i u Džnaniju takođe. Dakle, poznajući sebe, poznajete Džnanija jer postoji samo jedan, jedan Džnani, a to ste vi. Nikada niste na pogrešnom mestu. Ako ste sa učiteljem koji izgleda pomalo lažan, to zaslužujete u ovom trenutku. Tu treba da budete. Nema grešaka. Ništa

nije pogrešno. Sve je dobro. Dakle, ako želite da saznate ko je istinit a ko lažan, pogledajte u ogledalo. (smeh)

P: (Robert čita) Da li je riba tamasična kao meso? Šta je sa morskom hranom?

O: (Robert odgovara) Šta je sa tim? Satvična hrana je uvek najbolja hrana za jelo. Ako jedete cele žitarice, voće i povrće, to bi trebalo da bude dovoljno za vas. Ne treba vam ništa drugo osim toga. Sa druge strane, da li to zaista ima veze? Ako razumete istinu o sebi, ako imate ideju ko ste, automatski ćete prečistiti svoju ishranu. Zaista nema visokog Mudraca, mislim na najviše Mudrace na svetu koji su zaista jeli meso. Nije neophodno. Ne prestajte da jedete meso zato što ja kažem. Ali radije vidite ko ste. Saznajte razlog zašto volite da jedete meso, šta vam čini. Postajete groblje za životinje. Što se ribe tiče, ljudi kažu da je hladnokrvna pa možemo jesti ribu, nije važno. Zavisi od vas. Zavisi kako vi ovo vidite. Ponovo, najbezbednija ishrana su cele žitarice, voće i povrće. Ostalo je do vas. Generalno ne možete reći šta ljudi treba da jedu i reći: "Jedite ovo i ne jedite ovo." Svako je drugačiji. Ako živite na Severnom polu, morate jesti kitovu salo. Znam da postoje neki ljudi koji žive na Karipskim ostrvima koji jedu kitovu salo. Obično ti ljudi i sami izgledaju kao salo. Ali pogledajte svoj sopstveni život. Vidite stvari koje jedete i zašto jedete te stvari i zašto vam treba da jedete te stvari. Saznajte odakle dolazite. Saznajte ko ste. Pronađite istinu o sebi. Tada ćete lično znati šta da jedete.

P: (Robert čita) Da li je bilo analitičkih slučajeva osobe koja je dostigla stanje svesti u kojem ste vi koristeći metod samoistraživanja?

O: (Robert odgovara) Definitivno, bilo je dosta ljudi koji su dostigli samospoznaju, koji su se probudili praktikujući samoistraživanje. Kada praktikujete samoistraživanje, ne gledajte na vreme. Ne mislite: "Moram to dostići pre nego što umrem. Moram dostići

do 2 sata popodne ili ću zakasniti na ručak. (smeh) Samo to radite bez ikakvog motiva. Vežbajte samoistraživanje ne misleći da će se bilo šta desiti. Neka to postane deo vašeg života, deo vaše prirode. Kako nastavljate ovo da radite, jednog dana nešto će popustiti, mora. Jednog dana ćete otkriti da ste slobodni. Zaboravite na vreme, zaboravite na godine, zaboravite na sve. Samo radite samoistraživanje, istrajte, nešto mora da popusti.

P: (Robert čita) Roberte, kakvi su doktori, (šta god da je ova reč) u mestu gde živiš koji praktikuju kolonsku terapiju. (ponavlja) Koliko su dobri doktori? Evo doktora koji praktikuju kolonsku terapiju. Neko mi je dao imena nekih doktora koji praktikuju kolonsku terapiju.

O: (Robert odgovara) Neko mi je dao neka imena doktora koji praktikuju kolonsku terapiju.

SC: Imam pitanje kao i obično, jednostavno je. Ipak, ja i neki ljudi - govorim za sebe - još uvek ne razumem ovu iluziju. Ti ne postojiš, misliš fizički ili emocionalno kada to kažeš, ništa ne postoji. Život je iluzija.

R: Izgleda da postojiš u snu, zar ne? (SC: Misli na sada, ne na san.) Ali kada sanjaš... (SC: Ne govorim o sanjanju, govorim o sada.) Zamisli da je ovo san, ono što radimo sada. Sedimo ovako i postavljamo pitanja i ti mene pitaš isto pitanje. I ja ti kažem, "Nejte, sanjaš svoj život, on ne postoji stvarno," A ti mi kažeš, "Govorim sada." Ti mi kažeš potpuno istu stvar u snu. Šta god da radiš sada, to mi kažeš u snu. I ja ti kažem, "Sve što mogu reći je da saznaš za sebe. Kada saznaš za sebe, neće biti pitanja u tvom umu. Moraš saznati." A ti mi kažeš, "Kako mogu ovo da verujem? Kako mogu prihvatiti nešto ovako? Zvuči tako smešno." I onda se probudiš. To je potpuno ista stvar. Takozvani život nikada nije stvarno postojao. Uopšte ne postoji. (SC: A šta je sa fizičkom stvarnošću?) Kakva fizička stvarnost, to je život, fizička stvarnost, mentalna stvarnost, emocionalna stvarnost, sve je deo smrtnog sna.

SC: Ali to zapravo postoji, taj stalak za mikrofon je čvrst, stolica na kojoj sediš je mekana i čvrsta.

R: To je sanovska stolica, to je sanovski mikrofon. Baš kao kada si sanjao, sanjaš o mikrofonu i stolici. Kažeš da su čvrsti i tada. Ja dođem i kažem ti Nejte, sanjaš. Uđem u tvoj san i ti to odbijaš.

Kažeš, "Mikrofon je čvrst, stolica je čvrsta," jer je to sanovski mikrofon i sanovska stolica. Zato misliš da je čvrsto, izgleda čvrsto. Ali kada se probudiš, šta se desilo sa čvrstinom? (SC: Još uvek je čvrsto, izvini.) (smeh) Naravno da je čvrsto, ali isto je tako i sve u tvom snu. (SC: U snu, to je san, ali ovo nije san.) Ali dok sanjaš, veruješ da takođe nije san. Veruješ da je stvarnost, u tome je poenta. Kada sanjaš u snu, reaguješ, zar ne? Misliš da je sve stvarno.

SC: U snu mogu da te pratim potpuno, ali mogao bih da vidim da bi i ovo mogao biti san. Ali fizička stvarnost je da su neki od nas stariji, neki mlađi. Moja ruka je mekana, to je meso. Mogu je preseći nožem. Ta stolica je druge boje...

R: Zar ne radiš istu stvar u snu? (SC: U snu da, ali ne u...) Ali dok sanjaš, veruješ da je stvarno i nećeš reći da je san. (SC: Ali moglo bi se stvarno desiti sada, to govorim.) Šta može da se desi? (SC: Ja ovo radim.) To radiš i u snu.

SC: Ali ne bih skočio pred auto, možda bih skočio pred auto u snu...san bi se prekinuo, ali ako skočim pred auto u stvarnosti, za mene...

R: Onda se probudiš. (SC: Ne beži od pitanja.) (učenici se smeju) Ti bežiš od pitanja, ne ja. (SC: U redu, odustajem, ostali momci misle da je šala.) Ne, ali pogledaj ovako. Kada si imao poslednji san? (SC: Verovatno sinoć.) Da li se sećaš šta si sanjao? (Bez odgovora) Zaboravio si. Ipak u tom snu si verovatno bio kralj velike zemlje. I imao si dvoboj mačem sa nekim i uboli su te u rame. I krvario si i bolelo te je. A onda je došao doktor i previo ti rame.

SC: Dozvoli mi da odgovorim ovako, neko mi je ispričao o snu, ne znam koliko je istinito, neki čovek je rekao da je sanjao i da je imao četiri ćerke i sve su ubijene, a u takozvanom stvarnom životu imao je dve ćerke i one su ubijene. I nije pokazivao kajanje i neko je rekao, "Šta nije u redu s tobom, ne pokazuješ nikakvo kajanje za svoje dve ćerke?" A on je rekao, "U mom snu su mi četiri ćerke ubijene i nisam pokazao kajanje, pa zašto bih pokazao kajanje za dve ćerke koje su umrle u ovom stvarnom životu?"

R: Ne, priča ide ovako, ćerke koje su ubijene, pitali su ga i on kaže, "Koga da oplakujem? Ćerke koje su ubijene u snu ili moje ćerke koje su sada ubijene?" Tako si odgovorio na svoje pitanje.

SD: Jer on kaže Nejte, da je i ovo san iz kojeg ćeš se probuditi.

S: Ne mogu...shvatam to. Vidim da će onda doći buđenje, ne znam šta će buđenje biti, ali u međuvremenu, starim, stopala me bole, mogla bi da bole u snu i bole sada, ali... (SD: Bole sada u snu.)

R: Prolaziš kroz san, rađaš se, ideš u školu, odrastaš, ženiš se, radiš. Bole te stopala, boli te glava, sve je bolesno u tvom telu i ceo životni vek traje sat, pet minuta. (SC: U snu?) U snu kada se probudiš. (SC: Ali u ovoj stvarnosti traje 40, 50, 60, 70 godina.) Tako izgleda. Ali u snu izgleda isto. Nisi znao da treba minut, pet minuta, sat da se probudiš. (SC: Pa u redu) Jer si bio beba i odrastao si i postao Nejt. (SC: Nedostaje mi nešto, ne znam?) Ništa ti ne nedostaje. San je ovakav. Sanjaš... (SC: (Okreće se drugom učeniku) Da li ti razumeš?) Prolaziš kroz život, probudiš se. Prolaziš kroz ovaj život, probudiš se. Nema razlike.

SC: Sve što znam je da osećam da sam potpuno sam i svi vi sedite tu i ne govorite ništa. To je što svi znate odgovore, ako progovorite.

SB: Hej Nejte, da li je tvoja svesnost bolna ili ko je svestan bolnih stopala? (SC: Usta me bole gde sam imao operaciju desni.) Ko je svestan bolnih usta? (SC: Ja sam.) Da li je svesnost bolna? (SC: Ne, svesnost nije bolna.) Šta je to? (SC: Upravo ono što jeste.) Zato budi to i to nije bolno. Vidiš šta se dešava?

SB: Roberte, imao sam san, zanimljiv san sinoć. (R: Mhm.) Kupio sam novi auto. Vozio sam se okolo i jedna devojka, moja prijateljica, htela je da ga vozi i pustio sam je i ona ulazi i odlazi. I onda iznenada vidim da se vrata otvaraju i ona ispada, a auto još uvek radi. I onda auto skreće iza ugla i ona trči za mnom i kaže, "Auto je pregazio čoveka." I rekao sam sebi, "Sad sam propao.

Moj život je uništen. Kako bih voleo da je ovo san, ali ne, stvarno je. Evo me. Stvarno je, kako bih voleo da je san. Stvarno je," i onda sam se probudio. (učenici se smeju) Sećam se toga. Kako bih voleo da je ovo san i onda sam se probudio. Kako bih voleo da je ovo san, ali ne, auto je pregazio nekoga i onda sam se probudio. (smeh)

R: To je dobra priča. (SB: Zaista se desilo jer kad sam se probudio nisam ni znao da sam budan, bilo je potpuno identično ovom životu, zapravo potpuno isti osećaj. Bilo je sjajno.) A sada si ovde, prolaziš kroz ovaj san.

SB: I onda sam se prehladio. Onda kažem, "Da li svesnost ima prehladu?" Svesnost je svesna prehlade, ali svesnost ne dobija prehladu. Pa da li ću ja biti prehlada. Da li ću biti um koji je prehlada ili ću biti svesnost koja nikada nije imala prehladu.

R: Izbacite ga. (učenici se glasno smeju) Još neki pametnjakovići imaju nešto da kažu?

SF: Da, (smeh) ako se pitam gde sam ja u poretku stvari? Ili sam ja centar poretka stvari ili ne postoji poredak stvari. A stvarnost situacije je da nema centra i nema poretka stvari? (R: Tačno.) Hvala. Drago mi je da se slažeš. (smeh) Da nisi, osećao bih se loše. Bio bih zbunjen.

R: Za ništa nisi dobar. Zanimaš se za centre i poredak stvari i stvarnosti i svašta nešto. Pusti sve ove misli, ne misli! Što manje misliš, više ćeš znati. (SF: Rekao si što manje mislimo, više ćemo znati?) Mhm.

ST: Danas si govorio o nepostojanju uzroka i paradoksalno je da u samoistraživanju tražimo izvor ja, uzrok ja?

R: Mi zapravo ne tražimo uzrok ja, mi tražimo odakle je ja nastalo. Odakle je došlo ja? Kako je nastalo? Ne kažem da postoji uzrok. Samo pokušavamo da mislimo u našem umu, odakle je došlo ja? Kako je nastalo? (ST: Pa, izvor je za mene sinonim za uzrok.) To možeš reći donekle. (ST: Znaš, postoji izvor, onda iz izvora nastaje...) Ne pokušavaj da nateraš naš um da veruje da postoji stvarni uzrok jer će to biti prepreka. Jer ja ne postoji. (ST: Da.) Otkrivamo da ja nije imalo nikakav uzrok.

ST: U redu, to je bilo malo zbunjujuće kada si govorio o uzroku, bezuzročnosti. Takođe, samoistraživanje je proces otkrivanja. Mislim, moram uzeti ono što govoriš kao mapu, a ne kao konačan odgovor, moram pronaći svoj konačan odgovor. Inače biram da verujem u nešto što nije iz mog sopstvenog iskustva. Zato slušam šta govoriš, ali za mene je samoistraživanje proces otkrivanja onoga što je istinito. Ako to ima smisla. Mislim, ako na kraju otkrijem da nema uzroka, ali do tog trenutka to mora biti samo ideja. Baš kao i ideja da postoji uzrok. One su samo ideje. A samo iskustvo je otkriće, to je ono o čemu je samoistraživanje.

R: Ne opterećuj se time. Vežbaj samoistraživanje, ali to radi u mirnom, radosnom razumevanju. Ne budi previše ozbiljan u vezi toga. Ne govori ovo je uzrok i moram doći do uzroka i moram ga pronaći, to je jedini način na koji ću se ikada probuditi. Samo radi samoistraživanje na lagan način. Pusti da se desi samo od sebe.

ST: U svom sopstvenom iskustvu nalazim da se to povremeno dešava, ali ponekad samoistraživanje zahteva posao, mnogo napora. Jer sam zainteresovan da to radim, ali ponekad moj um zbog svog uslovljavanja radije rešava problem ili skreće u mnogim drugim pravcima. Postoje trenuci kada mogu da radim samoistraživanje kada je um vrlo koncentrisan. To se desi vrlo spontano i vrlo lako. Mnogo puta sam umoran i moram misliti o nečemu drugom ili moram rešiti problem, bar se tako osećam, i zato moram - to je napor.

R: U početku je istina. (ST: Da.) Ali kako nastavljaš, kada moraš da rešiš problem, doći će automatski. Ko mora da reši ovaj problem? (ST: Tačno. Dešava se, ali u početku je posao skrenuti moj um sa navike rešavanja problema. Umesto da gledam širu sliku, ako to ima smisla?) Da ima, izgleda kao posao. (ST: Tačno.) Ali pokušaj da razumeš da to zapravo nije posao. (ST:

Tačno, razumem to samo u trenucima.) Jer osoba koja radi taj posao, koja praktikuje samoistraživanje, ne postoji. (ST: Tačno)

SD: Na isti način, mislim da bilo da tražiš izvor ili uzrok, kada otkriješ da nema ja, onda po nuždi nije bilo ni izvora ni uzroka.

R: Naravno, tačno. Poenta je da ne stavljaš previše naglaska na uzrok. Kažeš, moram pronaći uzrok ja. Ono što zapravo radiš kada to radiš je, zamišljaš da postoji ja koje postoji i moraš pronaći njegov uzrok. Dok je to pitanje. Odakle dolazi ja? Samo se pitaš o tome. (SD: To je nekako retoričko, zar ne?) Nekako je retoričko, da. Pitaš se, "Odakle dolazi ja? Šta je izvor ja?"

SB: Roberte, takođe, uzrok podrazumeva kretanje. Uzrok koji prelazi u efekat, ali reč izvor ne mora da podrazumeva kretanje. Mogao bi biti nepokretni izvor.

R: Šta kažeš na sos od jabuka. (učenici se smeju) (SB: Šta kažeš na sos za špagete. Ne, mislim na izvor koji bi mogao biti - bez kretanja, znaš. Postoji razlika.) Mogao bi to reći, da.

ST: Zar samoistraživanje nije proces otkrivanja, mislim. Ako uđemo u samoistraživanje, možemo pretpostaviti da je sve što govoriš tačno, verovati u ono što govoriš ili ne verovati u ono što govoriš i saznati za sebe, i čini mi se da ako pokušaš da postaviš samoistraživanje na način — da, znam da je ego, ja nestvarno — onda to više nije čisto pitanje, to je pristrasno pitanje. Znam da je nestvarno, pa samo postavljam sebi pitanje na koje već znam odgovor. Razumeš šta govorim?

R: Da, ali ako držiš u pozadini svog uma... (ST: Tako da nema svežine u pitanju, samo...znam odgovor i samo...postaje kao mantra ili nešto mrtvo.) Ako imaš u pozadini svog uma da nema izvora, nema ja i nastaviš da pitaš

ipak. Ali osećaš negde u pozadini svog uma da to zaista ne postoji, desiće se brže.

SK: Možda je za većinu nas to mesto u pozadini našeg uma prilično veliko mesto. (smeh) Kako on kaže, zaista smo zbunjeni u vezi ovog ja posla i to je pravi ljudski utisak. Zvuči kao da ponekad kažeš, "Sad smo rešili taj problem, pa hajde da se igramo iako znamo da ne postoji stvarno ja." Zapravo, sumnjam da ima mnogo glasova okolo koji misle da su stvarno ja.

R: Moraš raditi sa tim. Moraš istraživati, "Za koga dolazi ja? Za koga je ja?" Ali moraš imati malo razumevanja u pozadini svog uma da ne postoji ja koje stvarno postoji. (SK: Tačno, ali to je možda prokleto malo za mene i ove reči...) Onda nastavi da pitaš. Nastavi da istražuješ.

SK: Takođe, vraćajući se na ono što si govorio, ideja da se to radi prilično olako...možda koju bi reč koristio, igrivo ili nežno za samoistraživanje, ne mogu se tačno setiti koje reči... (R: Mhm.) I način na koji bi govorio o tome bi bio sledeći. Na primer, povremeno samoistraživanje, možda za mnoge od nas, izgleda da ide dobro, znaš, sve izgleda dobro, vlada mir i slično, i stvarno smo u dobrom stanju, znaš, sedimo tu i sve funkcioniše. Mnogo puta ne izgleda da funkcioniše na taj način. Možda postoji tendencija uma da želi da ga prisili da se tako oseća, da bude tako. Da li govoriš, samo pitaj i ako um postane brbljiv i sve to, ne brini o prisiljavanju u to...

R: Upravo tako, to je ono što govorim. Kada se to desi, posmatraš um, postaješ posmatrač i ostavljaš ga na miru. Kada samoistraživanje postane teret za tebe, kada osećaš da vrtiš u krug, onda samo posmatraj sebe.

SK: Zar ne možeš jednostavno raditi samoistraživanje čak i ako ne funkcioniše dobro? Raditi bez brige o činjenici da navodno ne funkcioniše dobro i da ne donosi mnogo mira i tišine. I dalje to nekako radiš bez brige o činjenici da ti se ne sviđaju rezultati.

R: Možeš to raditi, ali neće biti tako efikasno. Efikasno je samo kada to radiš bez ikakve napetosti. Kada nema napetosti u tvom umu i u tvom telu. Jednostavno istražuješ, "Kome dolazi ja? Kakav je njegov izvor?" I čekaš. Ako se osećaš uznemireno, ako osećaš da je gubljenje vremena, onda posmatraj sebe, gledaj sebe, otkrij ko se tako oseća. Pitaj, "Kome dolazi ova napetost? Ko je napet? Ko se oseća kao da vrti u krug?" (SK: To je samoistraživanje?)

Samoistraživanje. (SK: To su samo stvari ispod, gde je izvor?) Dolaziš do svakog problema koji ti uđe u um, onda treba napasti svaki problem. Ali da bi shvatio negde u pozadini svog uma da problema nema. Možeš raditi oboje istovremeno. Možeš napadati problem istražujući o problemu, "Kome dolazi?" Onda će se pojaviti nešto što govori da problema nema i počećeš da se smeješ. Nema šta da se napada. Ali ako to shvatiš previše ozbiljno, onda to oživljavaš. Činiš to stvarnošću. Činiš to delom relativnog sveta. Kao da zaista postoji. I to je borba koju imaš na rukama.

SF: U planinskoj stazi postoji deo koji se zove odgovor je u pitanju. Teško je očekivati odgovor u pitanju. (R: Mhm.) Nekakva jalova nada ili intelektualno.

R: Odgovor je u pitanju, to je tačno.

ST: Čini mi se, jer sam povremeno imao faze sumnje. Izgleda da je sumnja najveći neprijatelj jer je ono o čemu govoriš gotovo beznadežno. Kada udariš u tešku sumnju, kada zaista želiš da znaš i onda kažeš da sve ovo moramo uzeti kao veru da je ono što govoriš tačno. Onda sam zaglavljen. Zaista ne mogu dalje od toga jer kada se sumnja pojavi, ne želim da verujem nikome ili bilo čemu. Samo želim da znam šta je istinito i ne mogu prihvatiti da ja nije stvarno u tom trenutku jer jednostavno deluje suviše stvarno i onda je to upravo ono o čemu govoriš, to je borba. Borba se nastavlja između toga ko je u pravu, ko nije, ko me vodi na pogrešan put, znaš. Mislim da ako istina dođe, mora biti samoočigledna, mora biti očigledna i ne može biti traga da mi je neko rekao da je tako i ja sam to prihvatio. (R: Mhm.) Jer izgleda da je promenljivo, znaš, ako se sutra predomisliš, onda sam nadrkan, znaš. (učenici se smeju) Znaš, neko iz vedra neba, rekao si, pa znaš, sve što sam govorio svih ovih godina su sve sranja, činjenica je da, znaš, nisam bio u pravu i vi ste svi idioti što ste me pratili. (smeh) Gde smo, u škripcu smo bez izlaza, znaš.

R: Zato toliko puta kažem da verovatno nisi ovde u ovim trenucima. Ne veruj ni jednu reč koju kažem. (ST: Da, ali ti kažeš da verujem sada. Veruj da ovo ja nije stvarno. Veruj, imaj u pozadini svog uma da ovo nije stvarno, sve je iluzija. Ovo je san. Ovo je bah ovo je to, znaš.) Ovo je moje priznanje. (ST: Da, to je iz tvog iskustva, ali kažem da sam povremeno zaista u tome jer imam veru u tebe, ali um ima način da stvori ogromnu sumnju povremeno.) Naravno da ima. (ST: I onda samo sedim tu, ne znam, ko je u pravu, ko nije, i um je podmukao i čini se da me um može pobediti svaki put, znaš. I nekako to rešim i odgovori, ono što govorim, tvoji odgovori me ne zadovoljavaju jer izgleda da su opet zasnovani na veri u tebe i um ima opaku sumnju koja se pojavljuje. Jer pretpostavljam da pokušava da se drži do poslednjeg stepena. Ne znam da li drugi ljudi mogu da se poistovete sa onim što govorim ili ne...)

R: Mnogi mogu, naravno. (ST: Dakle...) To se dešava svakome. Ono što treba da uradiš kada se to desi je da budeš miran. (ST: Ono što se dešava je...) Samo posmatraj. Posmatraj svoje misli, budi miran.

ST: Ono što se dešava je da...u redu, probao sam to, budem miran, posmatram, i onda kada posmatram, moj um postaje još aktivniji i onda završim na nekoj drugoj stranputici i onda prođe neko vreme pre nego što uopšte pomislim na samoistraživanje ponovo. Razumeš? Jednostavno je ovaj opaki um sa kojim imam posla.

R: Savršeno razumem. Ali pokušaj da kažeš sebi, "Nije me briga šta moj um radi. Neka moj um ide u kom god pravcu želi." Drugim rečima, plovi sa tim, ne pokušavaj da to zaustaviš jer će te savladati. (ST: To i radi.) Jer pokušavaš da se boriš protiv toga, ne pokušavaj da se boriš, samo reci, "U redu, samo napred, radi šta hoćeš, (ST: Da, radi.) idi gde želiš." (ST: Čak i danima kasnije vratim se samoistraživanju, znaš.) (smeh)

R: Samo posmatraj i pusti. Ali ako uradiš tačno ono što ti sada kažem, pusti um da ide u kom god pravcu ide, ali postani posmatrač misli. Samo gledaj kuda ideš. Gledaj svoje misli kako te obmanjuju. Gledaj kako te odguruju. Posmatraj ih temeljno. Ali nemoj se uzbuditi, nemoj se ljutiti na svoje misli. Nemoj se ljutiti na sebe. Nemoj se uznemiravati zbog toga. Samo reci, "U

redu je da to radiš, ume. Možeš raditi šta god hoćeš. U redu je." Samim posmatranjem toga, um će postati slabiji, neće imati snage da nastavi da se bori protiv tebe.

ST: Pa onda izgradim ovaj teški ego posmatrač, znaš. Moje razumevanje posmatrača je da je posmatrač poput mesta gde se ego skriva, poslednje skrovište ega. Znači, tražiš od mene da skočim u drugi deo svog ega i posmatram ovaj deo ega. Da li to ima smisla?

R: Zaboravi na skakanje u drugi deo svog ega. (ST: Posmatrač je ego?) Ali posmatrač je manji ego. (ST: Oh.) To nije potpuni ego. To je vrlo suptilan deo ega. (ST: Tačno.) To je poslednji deo ega koji se uništava. Tako da dok ga posmatraš na ovaj način i dok ga posmatraš ovako, um postaje sve slabiji i slabiji, i ego će uništiti sam sebe.

SD: Povezujem se sa svime što Džon upravo govori i takođe ponekad osećam da samoistraživanje drži um zauzetijim nego, recimo, mantra. Ali mislim da si odgovor na naše imanje vere u tebe već pokrio govoreći: saznaj za sebe. Saznati za sebe nije previše drugačije od imanja vere. I ti to uvek predlažeš. Da je jedini način ne verovanjem tebi, već znanjem iz sopstvenog iskustva. (R: Naravno.)

SM: Šta je sa predavanjem, Roberte? Mogu li se ta dva raditi zajedno?

R: Predavanje je veoma dobro. Predavanje je jednostavno potpuno puštanje borbe. Puštanje uma. Šta god da radi, šta god da govori, šta god da ti govori. Dati sve Bogu, da tako kažem, osloboditi sebe. Ne dozvoliti svom umu da ti naudi. Šta god da radi, ti to predaješ. Govoreći, "Ne moje, nego tvoje."

SD: Drugim rečima, na primer, ako naš um postane zaista zauzet i nekako uhvatimo sebe da smo zauzeti, možemo reći, "Bože, uzmi ovu zauzetost od mene," ili predajem ovu zauzetost? (R: Možeš reći, "Nemam svoj sopstveni um. Nemam svoje sopstvene misli. Nemam svoje sopstveno telo. Sve je tvoje.") Što moramo uraditi guruu? (R: Da.) Znam da si jednom prilikom rekao nešto o davanju misli meni, to bi bilo...baš kada se zatekneš tako zauzet, ponekad kažem, "Roberte, uzmi ove misli od mene." I zamišljam da si ih uzeo i one više nisu moj problem.

R: Puštaš, predaješ, odustaješ od njih. To je dobra metoda. Dobra praksa. (SH: Da li zaista želiš svo to smeće?) (smeh) SD: Ne utiče na njega, zar ne?

R: Ne postoji. (SH: Vau, onda ga ne primaš.) Prolazi kroz mene. (SH: Ne radi čak ni to ako ne postoji. Ko si ti kroz koga prolazi?) Ti koji misliš da se pojavljuje kao istinit. (SH: Vau, to je dvostruko dobro.) (smeh) Veruješ da ja uzimam tvoje stvari od tebe. Ali kada ih predaš, ti se osećaš bolje i ja se osećam bolje. (SH: Uopšte te ne uključujem, tako da nema potrebe.) Ako želiš, možeš predati stvari. (SH: Ne bih ti napravio tako prljavi trik.)

SD: Ali ne bi uticalo na njega. (SH: Kaže da ne bi, ali možda bi. Ne bih želeo da te zakoljem, Roberte.) Kaže mi da nema značenja, neće...

SB: Nije čudo što si tako debeo.

R: Možeš koristiti bilo koju metodu koju želiš. (SH: Da.) Ali ne budi uznemiren zbog uma ili ega ili onoga što ti se pojavljuje. Budi miran. Budi tih.

ST: Imam problem sa tim, sa jednostavnim biti tih, jer znaš, ima puno ljudi koji odu na planinski vrh i budu zaista tihi dvadeset godina i kada se spuste, iznerviraju se i gotovo je, znaš. (smeh) (R: U pravu si.) Dakle, tišina, znaš, do đavola s tim, znaš. Tako da držiš samskare tihim neko vreme i onda postanu malo agresivni kada se ponovo uključiš, tako da jednostavno ne izgleda da je tišina odgovor. Tišina je možda simptom jedne od dve stvari, ili je smirivanje samskara, tako da se povučeš iz sveta i onda niko ne smeta i onda si srećan celog života. Dobiješ 3 miliona dolara na lotou i uzmeš lepo mesto, sređen si, znaš. A drugi način je da zaista spališ te samskare i bez obzira da li živiš u paklu, osećaš se srećno, znaš. Jer, primećujem, puno ljudi u Indiji se bavi posmatračem i jedan momak je proveo sedam godina u teraboda manastiru, dosta se samoposmatrao. I primetio je kada se vratio da su ga svi iritirali, znaš. Pa je rekao, "Do đavola sa

svom tom tišinom i posmatranjem Sopstva, hajde da radimo terapiju. Hajde da uđemo tamo i očistimo staru jamu smeća." I to je bio njegov način rešavanja toga. I jednostavno se čini da tišina nije dovoljna. U redu, smirimo te male samskare na neko vreme, ali kako, do đavola, možemo znati da su zaista spaljene. Mogu razumeti ideju da milost koju prenosiš spaljuje samskare, kao što kažeš, budi u tišini u određeno doba dana. Ali ne mislim da je tišina nužno odgovor za oslobođenje. Moglo bi biti smirivanje i često jeste, znaš.

R: To je dobra poenta, ali ono na šta mislim kada kažem budi u tišini, (ST: Da.) ne mislim da odeš u pećinu ili na planinski vrh ili da se sakriješ od svog posla, budi u tišini gde jesi. Budi u tišini tako što ne reaguješ. To je ono na šta mislim.

ST: Ali kod tijema, moj prijatelj je govorio o tijema. Uđu kao nitkov, budu kao svetac dvadeset minuta i izađu kao nitkov. (učenici se smeju) Tako da sam bio nitkov veći deo svog života i želim biti malo drugačiji, znaš. Mogu razumeti samoistraživanje, možda ako možemo pronaći izvor. Nešto izvan ličnog ja, samo to otkriće će nas probuditi. Ali mislim da je čista tišina ponekad, kada govoriš, izgleda kao smirivanje ega, znaš?

R: Ne baš. Tišina o kojoj govorim je da um postaje sve slabiji i slabiji dok ne umre. I to radiš tako što gledaš u svet. Promene sveta u kojem si, problemi kroz koje prolaziš, posmatrajući ih, ne reagujući. Sprečavati um da reaguje, to je smirivanje uma. To je tišina o kojoj govorim. Znači, možeš biti na svom poslu, možeš biti bilo gde. Primećuješ da stvari koje su te nekad mučile i iritirale više nemaju moć da to rade jer ne reaguješ, ne prihvataš to. I tvoj um je postao tih dok je aktivan. Dakle, ovo je tišina u aktivnosti. Stvari se dešavaju svuda oko tebe, ne kriješ se od toga. Ne pokušavaš da ne misliš ni o čemu, jednostavno ne reaguješ. Kada ne reaguješ, um postaje miran. Um se stišava, kako ovako postaje tih, slabi i na kraju ćeš ga se rešiti. Dakle, to je tišina o kojoj govorim.

ST: Pa zašto to ne funkcioniše za sve te milijarde ljudi u svetu tokom mnogih vekova koji su imali godine i godine tihog meditiranja, znaš. Bilo da su budisti ili hinduisti ili hrišćani ili vedski ili šta god, koji su i dalje nitkovi nakon svih ovih godina. Video sam čitavu hiljadu budista koji su proveli godine na ceremoniji i gurali su se i potiskivali jednako jako kao bilo ko... (traka se naglo prekida) [TOC]

Transcript 130 Zdravlje, Bolest i Smrt 20. februar 1992.

Robert: ...šanti, šanti, om, mir. Dobro veče. Dobro je biti sa vama ponovo. Lepo četvrtak veče. Dobro vas je videti. Deliti sa vama. Tokom nedelje desilo se nekoliko incidenata. Momak po imenu Ken je došao ovde nekoliko puta, napustio je telo. Neki ljudi imaju neke bolesti. Neki od vas su veoma zdravi. Dakle, ono što ćemo večeras uraditi je da ćemo govoriti o zdravlju, bolesti i smrti. Moramo zapamtiti da su ove stvari za relativni svet. Biće koje je prevazišlo svet nema apsolutno nikakve veze sa smrću ili zdravljem ili bolešću. Ipak čujete toliko priča o različitim svecima koji su izgleda umrli užasno. Ljudi poput Hrista, Milarepe, Rama Krišne i našeg voljenog Ramana Maharšija, izgleda da su umrli užasnim smrtima. Šta se dešava? Ovi ljudi su očigledno bili iscelitelji. Ramana Maharši, Rama Krišna, Milarepa nisu bili iscelitelji per se, ali time što su ljudi bili u njihovom prisustvu, stotine hiljada ljudi je izgleda bilo isceljeno. Ipak ovi ljudi su umrli ovim groznim, užasnim, podlim smrtima, šta se desilo? Šta se dešava? Pa, postoji jedna škola mišljenja koja vam govori da Mudrac preuzima na sebe zlu karmu učenika. Ne slažem se sa ovim. Mudrac nema apsolutno ništa u sebi da bi preuzeo bilo šta. Mora postojati primalac. Mora postojati deo Mudraca koji je još uvek aktivan u ovom svetu da bi preuzeo zlu karmu nekog drugog. Ali pošto karma ne postoji, zlo ne postoji, kako je onda moguće da se ovo desi. Ovo je priča koja se priča. Možda su neki jogiji ovo preuzeli na sebe. Ako su preneli bolest na svoje sopstveno telo, možda mogu ovo uraditi. Po pravilu, Mudraci nikada ne rade ništa ovako. Stvarna realnost činjenice Džnanija je ovo: Postoji zdravlje i bolest, razočaranje, regeneracija, dobro i loše, ovo mora biti prevaziđeno. Umesto pokušaja da se donese zdravlje bolesnoj osobi,

pravilna akcija koju treba preduzeti, verujem, bila bi prevazići oboje, zdravlje i bolest. Jer jedno vodi ka drugom. Ko je zdrav i ko je bolestan? Ego. Ako ego ode, gde može biti bolesti ili zdravlja...ili zdravlja? Postoji samo bolest i zdravlje jer um ili ego izgleda da su aktivni. Imamo ljude u ovom svetu kao što je Džoel Goldsmit za koga je većina vas čula, koji je bio iscelitelj. Iscelio je hiljade ljudi u svoje vreme. Postoji mesto za ovo. Njegova metoda je bila da sedi u tišini sa svojim klijentom, ne govori ništa i osoba bi bila isceljena. Način na koji je radio je da je imao snažnu svest o činjenici da se Bog izražava kao zemlja, kao cveće, kao drveće, kao ljudska bića, kao životinje, postoji samo Bog i Bog je apsolutno savršenstvo. Dakle, ako postoji samo Bog kao apsolutno savršenstvo, gde

Odakle dolazi bolest? Ovo je metoda koju je koristio. Ali on je radio u tišini. Nikada ne bi priznao da bilo koja bolest ima bilo kakvu validnost. Drugim rečima, ne bi pokušavao da ukloni bolest, jer ukloniti bolest jednostavno znači da imaš bolest. Istina je da nema bolesti. Postoji samo Bog. Ipak, pravi Mudrac nikada ne radi sa ovakvim stvarima. Ramana Maharši nikada nije učio svoje učenike da leče. Kada sam ga pitao o bolesti koju je imao u svom telu, primetio je da je samo telo bolest. Što je istina. Pomislite koliko je smešno lečenje uopšte. Ako je osoba izlečena od bolesti, to ne znači da će ionako živeti večno. Većina ljudi koje su ti ljudi izlečili vratila se svojoj bolesti posle nekog vremena, neki nisu. Tako su živeli još pet godina na ovoj zemlji, morali su takođe da napuste svoje telo. Kada pogledate na ovaj način, zar lečenje nije gubljenje vremena? Kada možete iskoristiti tu energiju da postanete samosprosvetljeni. Možete iskoristiti tu energiju koju koristite da lečite ljude da radite na sebi, da se probudite u stvarnost i tada vam uopšte ne bi bilo stalo da li je zdravlje ili bolest ili smrt ili rođenje. Te stvari uopšte ne bi bile važne da su stvarne i da ste radili ka svom istinskom sopstvu. Mudrac ne pripada ovom svetu ili univerzumu. Zato Mudrac ne postaje zainteresovan za lečenje jer bi to smestilo Mudraca na ravan relativnosti. Nećemo suditi ko je Mudrac, a ko nije. Ali činjenica ostaje u Advaita Vedanti, ne pokušavamo da lečimo ljude. Vašim samim prisustvom isceljenja se mogu desiti, samo time što jeste. Zato je toliko važno raditi na sebi, transcirati svoje telo i svet, ići iznad zdravlja, bolesti, bogatstva, siromaštva, dobra, zla, ići iznad ove dualnosti. I doći do mesta gde postoji konačno jedinstvo. Gde ste postali čisto biće. Ipak ljudi i dalje posmatraju užasna stanja kroz koja su prolazili Rama Krišna, Ramana Maharši i ostali ti ljudi. Zlo je u očima posmatrača. Drugim rečima, vi sami to vidite. Vi vidite sebe. Tu gde se nalazite u ovom trenutku u svojoj tački evolucije. Kada gledate osobu koja umire i gledate osobu sa problemima, Mudrac nema ovaj problem. Mudrac koji izgleda da umire od bolesti ne čini ovo. Nema nikoga ko je ostao da ima ovaj problem. I ne možemo čak ni reći da ovo prolazi Mudračevo telo, ovo nije Mudrac. Jer Mudrac će vam objasniti i reći vam da nema telo. Nema tela koje pati. Nema tela koje ima problem. Nema tela koje prolazi kroz bilo kakvu situaciju u ovom svetu. I opet kažete: "Pa, vidim ovu stvar." Pokušajte da se uhvatite i shvatite šta govorite. "Ja" vidim ovo, to je ja-misao koja ovo vidi. Kako evoluiramo na ovom putu, moramo naučiti da se hvatamo kada govorimo. Ne samo da brbljamo i nastavljamo da pričamo i pričamo. Pričajte manje i pokušajte da zapamtite reči koje koristite. Kažete: "Video sam ovo, pa mora da je istina." Na koje "ja" se odnosite je ego, ja-misao, um. To je um koji vidi bolest i smrt. I dolazi do zaključka da je ovo užasno, ovo je strašno. Kada počnete da shvatate da um ne postoji. Kada počnete da vidite da ego ne postoji. Onda nema nikoga ko vidi bilo šta i

oseća bilo šta i ima bilo kakve probleme. Morate to rešiti sa svojim sopstvom. Uvek hvatajte ja u akciji. Čak i ako se osećate prilično loše. Čak i ako se osećate strašno u vezi sebe ili nekog drugog ili u vezi sveta. Pokušajte da shvatite ko je taj ko se oseća na ovaj način. To niste vi. Vaša prava priroda je čista svesnost. To je nešto što se oseća kao vi, nešto što izgleda kao vi, nešto što izgleda tako stvarno da nećete poreći. Jer kada patite, imate ovaj bol, ovu bolest i ovo oboljenje ili ga ima neko drugi. Vidite ga, čujete ga, pričate o njemu, osećate ga, okrenite se na drugu stranu. Okrenite se na drugu stranu. Počnite da osećate svoju Buda-prirodu. Shvatite da ste bez

uma. Drugim rečima, ne postoji um koji ima moć da izazove bilo kakve probleme u vašem životu. Vi ste ti koji ste rodili ego, um i svoje misli. Koje "vi" je ovo? Ko ste vi? Uvek budite svesni ovoga. Pustite svoje telo da radi šta god hoće. Ne mešajte se u to. Samo budite svoje sopstvo. Sopstvo koje je čisto, sjajno i blistavo. Ipak, ne zavaravajte se. Ako osećate da ne možete da izdržite, onda morate otići doktoru. Znajte istinu i uradite šta morate da biste se brinuli o sebi. Ima mnogo Hrišćanskih Scijentista koji svakodnevno padaju mrtvi jer neće da odu doktoru. Istina je da ako razumete Hrišćansku Scijentistu, moći ćete da izlečite sebe i druge, ali ima vrlo malo ljudi koji imaju tu visoku svest. Ne brinite o sebi ili ne strepite o sebi. Ne osećajte krivicu ako morate da vidite doktora. Ne osećajte kao da činite nešto pogrešno, da činite duhovni greh ako odete kod doktora ili kiropraktičara ili bilo čega drugog. Igrate igru. Živite smrtni san i činite šta god mora da se desi, šta god morate da prođete, činite to srećno. Ne sudite o tome, ne razmišljajte o tome, ne analizirajte to. Samo činite to. Baš kao jedenje. Kada jedete, ne analizirate svoju hranu, ne sudite svoju hranu, jednostavno jedete. I tako je sa vašim zdravljem. Ako osećate da nešto nije u redu i ne možete da se nosite sa tim duhovno, idite kod doktora. Sve je to na relativnoj ravni. Govorim vam o ovim stvarima jer su me mnogi od vas zvali i pričali mi o problemu koji možda imate. I zaista odbijaju da dobiju medicinsku pomoć za taj problem. Žele da budu izlečeni duhovno, prirodno. Morate zapamtiti da je sve duhovno. To je stvar koju mnogi od vas zaboravljaju. Odvajate stvari. Odvajate stvari u kategorije. Ako delujete spontano i živite ovde i sada, onda ćete znati šta da radite. Ne planirate ništa. Slomite prst, idete kod doktora, ne razmišljate o tome. Doktor vam stavi prst u gips i sve je u redu. Nema o čemu razmišljati, nema o čemu brinuti, nema čime se zaokupljati. Samo to uradite. Ovo važi za sve u vašem životu. Ako se probudite svakog jutra i shvatite istinu o sebi. Da ste apsolutna stvarnost, čista svesnost, nirvana, konačno jedinstvo, ovo će započeti vaš dan. I nastavljate odatle radeći šta god mora da se uradi.

Problem sa nekima od vas je što previše razmišljate o ovim stvarima. Analizirate stvari koje se dešavaju u vašem životu, razmišljate o njima, brinete o njima, strepite o njima. Dok u stvarnosti samo pustite i radite šta morate. U stvarnosti apsolutno ništa nije pogrešno. Sve je savršeno i dobro. I stvarnost je ovde i sada. Ovo je stvarnost. Ovo je gde neki od vas postaju zbunjeni. Kada kažem da je ovo stvarnost, a vi osećate svoju ljudskost, osećate svoj bol, osećate svoj stres, osećate šta god osećate. Kažem vam da je ovo stvarnost, kako ovo može biti stvarnost? Osećam se loše, osećam ovo, osećam ono. Osećate se loše samo kada mislite o tome. Pratite ovo pažljivo. Ako počnete da živite u deliću sekunde o kome vam govorim, u trenutku! Nećete se osećati loše. Ako počnete da se osećate u apsolutnom trenutku da ste apsolutna stvarnost, čista svesnost, u tom trenutku se osećate divno. I taj trenutak se pretvara u sledeći trenutak, u sledeći trenutak, u sledeći trenutak. Ovo je ono što mislim kada kažem: "Sve je na svom mestu. Sve se odvija kako treba. Savršeni ste sada, savršeni ste sada!" Ne u vašim mislima kada počnete da razmišljate o ovome. Savršeni ste upravo sada! Upravo sada! Apsolutno ništa nije pogrešno sa vama upravo sada! Sve je na svom mestu upravo sada! Kada počnete da pričate o tome, kada počnete da razmišljate o tome, kada počnete da analizirate to, nešto drugo se umeša. Poput fatamorgane. Voda u fatamorgani izgleda stvarno. Čim pokušate da je zgrabite, postaje pesak. Vaša bolest, vaše oboljenje, vaša depresija, vaš stres, čak i vaša sreća i sve stvari koje se dešavaju u vašem životu, u svetu koje vas čine srećnim, poput su fatamorgane, poput vode u fatamorgani. Ako zaista pokušate da je zgrabite, ne postoji. Kada kažem: "Kada pokušate da je zgrabite," mislim kada pokušate da živite u tom trenutku, u tom deliću sekunde. U tom deliću sekunde postoji samo Bog. Nema mesta za misli i nema mesta za bilo šta drugo. Ali onog trenutka kada počnete da mislite, pokvarite to i ponovo postajete ljudsko biće. Ovo je razlog zašto vam je dato samoistraživanje. Jer samoistraživanje je divno za ovakve stvari. Počinjete da vidite da je ja bolestan, da ja ima problem. Ja je taj koji vam stvara probleme. Ko je ja? Morate se uhvatiti. Uvek se hvatajte. Kada kažete da nema bolesti, nema oboljenja, ovo je istina. Ali za koga nema bolesti? Za onoga ko zna istinu i živi u istini i jeste istina. Zato su ljudi poput Hrista, Krišne, Rama Krišne,

Ramane Maharšija, Milarepe, mnogih drugih izgledali kao da pate. Ipak, u stvarnosti niko nikada nije patio. Niko nikada nije umro jer niko nikada nije ni živeo. Pokušajte da razumete ovo, vaša prava priroda je duh. Ipak, iz nekog čudnog razloga, preuzeli ste ovaj oblik, ono što nazivate telom koje je rođeno. Dok ste bili rođeni, još uvek ste sopstvo. Sopstvo ne ulazi u rođenje. Ljudi postavljaju glupo pitanje: "Kada duša ulazi u rođenje, u telo? Treći mesec, četvrti mesec, šesti mesec?" Pokušajte da razumete ovo učenje, nema duše koja ulazi u bilo koga. Uvek ste postojali. Sopstvo je Sopstvo.

Kada preuzmete telo, još uvek ste Sopstvo. Kako telo raste kroz iskustva, još uvek ste Sopstvo. Kako telo izgleda da prolazi kroz bolesti, oboljenja, situacije u ovom svetu, još uvek ste Sopstvo. Kada telo ostari i izgleda da umire, vi ste isto Sopstvo koje je postojalo pre nego što ste rođeni. To je poput table. Tabla postoji i vi crtate svoju bebu koja se rađa na tabli. Zatim crtate sliku bebe koja odrasta na tabli. Zatim crtate sliku bebe koja dobija rak kada postane muškarac ili žena. Zatim crtate sliku osobe koja umire na tabli. Od samog početka tabla je bila tu. Tabla je uvek bila tu. Slike su bile različite, ali tabla je uvek bila tu. U stvarnosti, vi ste poput table. Vi ste sopstvo, čista inteligencija. Sopstvo nikada ne može umreti i nikada nije rođeno. Nema bolesti koja ga može pogoditi. Sveprožimajuće je. I vi ste to. Morate početi da osećate ovo. Morate pustiti oklevanje za telom. Pod puštanjem mislim, ne osećajte da ste progonjeni, da vam se smeju, da je nešto pogrešno sa vama. Da imate bilo kakvu bolest ili oboljenja. Uvek pokušajte da razumete kada vam se ovo dešava. Ko ima ove stvari? Slika na tabli. To je slika koja ima ove probleme, ne vi. Vi ste potpuno slobodni. Uvek ste bili slobodni i uvek ćete biti slobodni. Nikada nije bilo vremena kada niste bili slobodni. Dakle, pogrešna je identifikacija. Identifikujte se sa stvarnošću. Recimo, na primer, imate herniju. Odete kod doktora. Ništa nije pogrešno u odlasku kod doktora. Ništa nije pogrešno u ovome uopšte. Doktor vam kaže šta morate da uradite da biste ispravili herniju. Sve vreme shvatate da znate da niste telo, niste slika na tabli. Vi ste čisto sopstvo. Ali ipak prolazite kroz operaciju hernije. Ne razmišljate o tome. Ne raspravljate o tome. Uradite šta god mora da se uradi. I telo izgleda da je ponovo u dobrom stanju. Dok sve vreme shvatate da se ništa nije desilo, nije bilo nikoga ko je prošao kroz ovo iskustvo. Ovako treba da gledate na svoje svakodnevne poslove, na svoj biznis. Gledajte na svoj porodični život. Gledajte na svet, gledajte na ono što se dešava u svetu na isti način. Slike, sve je slike. Svetlost Sopstva izgleda da uzrokuje da ove slike poprime oblik i rade šta god moraju. Ali postoji samo Sopstvo, ovo je stvarnost i slike čak ni ne postoje. Ne kažemo čak ni: "One izgledaju da postoje." Jer kada mislite da izgledaju da postoje, dajete im vrednost, dajete im moć. Verujete u njih kao da su stvarnost. Dakle, morate postaviti pitanje. "Kome one postoje? Kome ove slike postoje? One postoje meni. Ja ih osećam." Čim kažete ovo sebi, odmah bi trebalo da vam dođe odgovor. To je ja, ja-misao koja oseća slike, ne vi. Vi ste slobodni i čisti, apsolutno nemate nikakve veze sa ja-mišlju. Sada kada ste ovo uradili, odvojili ste bolest, probleme tamo gde možda izgledaju da su od vas, zar ne? Jer ja-misao je ovde negde napolju. Nema nikakve veze sa

vama. Ja-misao oseća bolest, oseća glavobolju. Ja-misao oseća da kada se nešto dobro desi, srećni ste u ovom svetu. To je sve ja-misao koja oseća ovo. Tako da vi samo posmatrate. Vi posmatrate. Kako nastavite da radite ovako nešto, dok razumete o čemu govorim, primetićete da bol nestaje. Jer, na kraju krajeva, ko ima bol? Ja-misao, ne vi. Zato posmatrajte sebe kao dva odvojena entiteta, ovo će pomoći. Posmatrate sebe kao ja-misao koja prolazi kroz svet i ima sve vrste iskustava u svetu, dobra i loša, bogata i siromašna, bolesna i zdrava. I Sopstvo koje je apsolutna stvarnost i slobodno je i čisto od svega. Ovo jednostavno znači da je ono što nazivate bolešću ili oboljenjem ili problemom izvan vaše jurisdikcije. Izgleda da postoji samo po sebi, niste vi. Vi apsolutno nemate nikakve veze sa ovim stvarima. Ne sudite po izgledu. Ne pokušavajte da analizirate ili skapirate. Jer se duboko upetljate kada ovo radite. Čak ni raspravljanje o ovome nije ispravno. Ovo je između vas i vas samih. Apsolutno nema o čemu raspravljati. Ništa o čemu pričati. Sećate se analogije sa tablom. I shvatate da ste uvek bili, uvek

ćete biti. Nikada nije bilo vremena kada niste bili i ove druge stvari su bile jednostavno slike koje su izgledale kao da su superponirane na Sopstvo. Zato se ne identifikujte sa bolešću. Ne identifikujte se sa problemom ili čime god. Umesto toga, identifikujte se sa Sopstvom. Onim koje je uvek bilo. Ja sam to! Nije zaista teško. Kako prolazite kroz svakodnevna iskustva, uvek se hvatajte. Uvek se hvatajte dok mislite. Hvatajte se dok brinete, dok se plašite. I odmah shvatite da ste vi tabla. Vi ste apsolutna stvarnost koja se nikada nije promenila. Uvek je bila i uvek će biti. Savršeni ste. (tišina) (Traka počinje naglo posle tišine, Robert nastavlja)

R: ...mir.

SF: Drugi dan ste govorili o samilosnosti. I moje razumevanje je da je Maharši rekao da je osetio da mu je ovo došlo iz samilosnosti za njegove učenike, sledbenike. (R: Da.) Gospodine? (R: Da, to je istina.) Hvala vam. Jedna stvar koju sam pomenuo pre nekoliko meseci je činjenica da mi je zavisnost od alkohola sklonjena preko noći i hteo sam da vidim da li sam dobio ispravno intelektualno razumevanje onoga što se dogodilo. Moglo bi se reći da je to moja karma. Ali ne postoji takva stvar kao moja karma, postoji karma. I ova konkretna stvar se dešava ovom psihosomatskom aparatu. Takođe sam imao još jednu sličnu stvar, ali nisam imao nikakve veze sa tim i nisam bio kažnjen kada sam imao ova loša iskustva, kada sam imao dva srčana udara i dve operacije na otvorenom srcu, kao žrtva takozvanog alkoholizma. Nisam imao nikakve veze sa tim, ionako nije bilo stvarno na prvom mestu. Da li je to tačan opis onoga što se dogodilo?

R: Na neki način jeste, ali zapamtite da na početku nema karme. Ne postoji samo ne tvoja karma, ne postoji ni druga karma. Karma čak ni ne postoji. Ne dajte joj nikakvu moć verovanjem u nju. Ovo je nešto što koristimo. Koristimo tu reč da objasnimo situacije ljudima koji ne razumeju. Zato kažemo: "To je karma." Ali u stvarnosti nema karme. (SF: Karma je u dualnosti.) Karma je u dualnosti. I vi apsolutno nemate nikakve veze sa

ovim. Dakle, shvatanjem istine o ovome, isceljenje može da se desi. Čim to pomenete, desiće se samo od sebe.

SD: Roberte, ovo je manje pitanje nego samo deljenje komentara i definitivno je na relativnom nivou, ali iz nekog razloga je tako pristojno, možda kada ste govorili o isceljenjima ili kada sam ja imao isceljenja davno pre nego što sam vas upoznao, nikada nisam pretpostavljao da su bila da produže život, već pre da ublaže bol i patnju tokom vašeg boravka i sigurno na relativnom nivou je ovo dobro, jer baš kao što je Jogananda sa stanovišta jogija, a ne Mudraca, rekao da je mnogo lakše produžiti duhovne stvari u zdravom telu.

R: Da, to je istina. Ono što govorim je da ako se usredsredite na razumevanje svoje prave prirode, onda će se ono što nazivate bolom smanjiti. Što više razumete istinu o svom sopstvu, manje ćete biti uključeni u bol ili bolest ili smrt. Iako vaše telo može izgledati kao da prolazi kroz to. Ovo je paradoksalno. Ali je ipak istina. Ako razumete istinu o sebi, da ste apsolutna stvarnost, da ste čista svesnost, da ste čisto biće, to razumevanje uklanja takozvani bol iz vašeg takozvanog tela. Jer u apsolutnoj stvarnosti nema bola, bol ne postoji. Dok nastavljate da sebe vidite odvojeno od bola, dok nastavljate da sebe vidite kao različito biće potpuno odvojeno od ugla bola, odakle bol dolazi, i odvojite se od toga poznavanjem istine o sebi, onda neće biti bola. Ali paradoks je da ćete drugima izgledati kao da ste u bolu. Baš kao ljudi o kojima smo govorili, Ramana Maharši, Rama Krišna i tako dalje. Hrist je bio pribijen na krst, ali u stvarnosti nije bio u bolu. Nije bilo nikoga ko bi bio u bolu. Drugima je izgledao kao da je u bolu. Ovo je način na koji ga mi opažamo. Ali mi opažamo sebe kao smrtnika, kao ljudsko biće. Sve dok mislite o sebi kao o ljudskom biću, morate prolaziti kroz bol, kroz iskušenja i nevolje. Ali kako se podižete i transcendirate bol i bolest i zdravlje i sve ostalo, možete ponovo izgledati kao da prolazite kroz sve vrste iskustava. Ali znate izvan svake sumnje da ne prolazite ni kroz šta. Drugim rečima, slobodni ste od toga. Iako drugi ljudi mogu videti da patite i da ste u bolu. Kako ovo može biti? Veoma je teško razumeti, objasniti. Ali bez obzira na to, ovo je istina. Rama Krišna je propadao,

potpuno propadao. Postajao je ništa drugo do kesa kostiju. Rak ga je razarao i potpuno ga pojeo i nije bio u bolu, bio je potpuno slobodan. Ko umire, ko je u bolu? Mi smo, jer ovo vidimo. Mi ovo posmatramo. Kako čisto Sopstvo može biti u bolu? Kako apsolutna stvarnost može biti u bolu? Kada znate da ste apsolutna stvarnost, onda telo ovog sveta i ljudska tela, koja izgledaju kao ljudska tela, čak više ni ne postoje za vas. Završili ste sa svim tim. Iako izgledate da imate telo. I izgledate da imate iskustva u telu. Ali opet, iskustva nisu za vas. Ona su za druge da posmatraju. I vi ste potpuno slobodni od cele stvari.

SG: (učenik postavlja pitanje koje se ne čuje: Nešto o usmeravanju pažnje)

R: Treba da usmerite svoju pažnju na stvarnost. Na JA JESAM. Kada usmerite svoju pažnju na stvarnost i postanete stvarnost, sve ostalo je transcedirano.

SG: S druge strane, moram priznati da sam dosta čitao o ideji karme. Smatram da ubicama, počiniocima užasa, mučiteljima, ljudima koji to čine zaista treba da bude suđeno i kažnjeni.

R: Ovo vidite sa mesta sa kojeg dolazite iz stanja ljudskog bića, uma. Kada više niste um, kada više niste ljudsko biće, onda ste postali ubica, postali ste svetac, postali ste ceo univerzum. Vi ste Sopstvo svih. Neće biti razlike između ubice i vas. Vi ste to! Vi ste Sopstvo celog univerzuma. Vi ste cela lila, cela maja. Sve se to dešava unutar vas, vi ste to! Ipak ne osećate ništa osim blaženstva. Vi ste čista svest, sveprožimajuća. I ceo univerzum, sve igre koje se igraju u univerzumu, ubica, osoba koja biva ubijena, svi su unutar vas. Setite se u Bhagavad Giti kada je Arđuna odbio da se bori, Krišna mu je objasnio: "Idi i bori se." Jer u stvarnosti niko ne umire, niko nije ubijen, niko ne ubija. I ovo je istina o nama. Sve što vidimo je igra maje, lila. To apsolutno nema nikakve veze sa vašim istinskim sopstvom. Ali kada dolazite sa stanovišta uma, ono što ste rekli je stvarno i istinito. Sva karma postoji, kažnjava. Odmazda postoji, kažnjava. Svi ovi izgledi izgledaju da postoje. Ali kome oni postoje? Samo smrtnom biću. Ja-misli. Dakle, ko ste vi? Da li ste vi ja-misao ili ste vi Sopstvo? Ako ste Sopstvo, nema misli. Nema nikoga ko želi odmazdu. Nema nikoga ko želi kaznu. Nema nikoga ko želi dobrotu. Nema nikoga ko želi sreću. Završili ste sa svim ovim stvarima. Uspeli ste. Slobodni ste.

SK: (Učenik govori o boravku sa Kenom, učenikom koji je ranije pohađao satsang, za koga je Robert pomenuo da je preminuo te nedelje. Traka je nejasna.)

R: Ovo je dobro. Sve ove stvari su dobre. Apsolutno ništa nije pogrešno u vezi ovoga. Siguran sam da je dobro stopljen u beskonačno i sve je dobro. Lepo ste uradili za njega.

SI: (Učenik govori o transcendiranju tela. Traka je nejasna.)

R: Da, podigli ste se više. Pustili ste do te mere da ste bili u stanju da podignete svoju svest na viši nivo. I bili ste u stanju da vidite da niste bolest, niste telo koje izgleda bolesno. Vi ste čista stvarnost. I do te mere ste posmatrali svoje telo i videli da je to telo koje se razboljeva, a ne vaše istinsko sopstvo. Ako biste bili u stanju da to vidite jasnije, onda bi telo jednostavno nestalo i bili biste izlečeni i ne bi bilo bolesti na početku. Ali ako biste mogli samo da sebe vidite kao apsolutnu inteligenciju, totalnu stvarnost. Totalna stvarnost postaje vaše Sopstvo, to je vaše Sopstvo, uvek je bilo vaše Sopstvo. Dakle, ono što radite je da pustite na nekoliko trenutaka, na neko vreme iz

smrtnog sna bolesti i podigli ste se više gde ne postoji i ovo je iskustvo koje ste imali.

SF: Smatrati nekoga ili nešto zlim, ja sudim?

R: Da. (SF: Rečeno nam je da ne sudimo?) Naravno. (SF: Gospodine?) U pravu ste! (SF: Hvala vam.) Ne treba čak ni sebi da sudimo. (SF: Gospodine?) Ne treba čak ni sebi da sudimo. (SF: Avatara, za mene sam uvek osećao razlike.) Ostavite sebe na miru. (SF: Budi veran sopstvu, to je Sopstvo sa velikim "S," a ne sopstvo sa malim "s.") Ostavite sve na miru, ostavite svet na miru, ostavite svoje telo na miru, ostavite druge na miru. Pod tim ne mislim da se izolujete. Jednostavno mislim, u svom umu. Ostavite sve na miru u svom umu. Učinite svoj um

jednousmerenim. Tako da ostaje u srcu. Onda će vaše asocijacije sa drugima biti lepe. Naći ćete da ste srećni i sve će vam ići dobro. Ali naučite da ostavljate stvari na miru. Ne mešajte se u živote drugih ljudi, mentalno.

SF: Da li sam vam ikada pričao o dami koja se osećala tako loše zbog onoga što je napisano o Elvisu u enquirer-u...bila je naslovna strana koja je govorila: "Statua Elvisa pronađena na Marsu." (učenici se smeju) Imali su i drugu. Imali su jednu zaista dobru koja je govorila: "Preživeli sa Titanika pronađen na Ledom brijegu, haljina je još uvek bila mokra." (smeh)

R: Zašto čitate ove stvari? (smeh) (SF: Ne čitam. Samo ih vidim dovoljno da se nasmejem.) Uradiće sve da prodaju novine. (SF: Elton je rekao, naslovi na prvoj strani, spavanje sa ženom do sklapanja braka.) To ima smisla. (smeh)

SJ: Roberte, vaše današnje obraćanje je bilo uglavnom za ljude koji su na ovom naprednom nivou razumevanja na putu itd, Sopstva, da li razumete šta mislim? (R: Ljudi koji šta?) Vaše današnje obraćanje je bilo za ljude koji su mogli da razumeju šta govorite i rade na tome na ovaj način. (R: Da.) Ima mnogo ljudi napolju, iscelitelja koji su tamo i pomažu da se ublaži neka od njihove zbunjenosti i pogrešne identifikacije. Tako da zapravo mogu da se približe razumevanju svoje prave prirode.

R: Istina, svemu je mesto. (SJ: Da.) Svemu je mesto. Ali mi govorimo sa tačke gledišta Advaita Vedante. (SJ: Da, shvatam to. Koja je relativna istina o srcu koje se nalazi na desnoj strani grudi?) To je upravo ono što ste upravo rekli, relativna je. To je relativna istina. Ljudi žele da znaju gde se nalazi duhovno srce, koje je na desnoj strani grudi. Žele da znaju gde u telu Sopstvo obitava. Zato im kažemo da Sopstvo obitava na desnoj strani grudi. Zbog činjenice da kada govorite o sebi i pokažete na sebe, kažete: "Ko, ja?" Zar ne pokazujete na desnu stranu grudi, osim ako niste levoruki. (SJ: Ne.) Pokažite na sebe.

SK: Čuo sam mnogo drugih ljudi koji koriste isti argument i kažu: "Zar ne pokazuješ na centar svog grudi?" I ta osoba je pokazala na centar svog grudi.

SJ: Ali ima i nekih ljudi koji pokazuju na svoju glavu. (R: Pa oni se ne računaju.) (smeh) Pa mora postojati neki drugi razlog. (SH: Kladim se da je to kulturološki određeno.)

R: Ovo je nešto što su dali neki Sveci da ljudi razumeju da Bog prebiva u vašem srcu, a ne u vašem fizičkom srcu. (SJ: Da li vam je Ramana ikada pričao o tome?) Da. (SJ: Jeste?) Jeste. (SJ: Zato mislim da ima nešto malo više u vezi ovoga na neki

način?) Ne, nema ništa više u vezi ovoga uopšte. (SJ: Još uvek je relativno?) Relativno je, da. Jer mnogi ljudi...posebno u Indiji ima mnogo neuki ljudi koji su saznali da je Bog unutar vas. Dakle, pitanje se postavlja: "Gde Bog prebiva ako je unutar vas?" Nisu mogli da razumeju da nema tela, telo ne postoji. Zato im kažemo: "Bog prebiva u vašem srcu." Dakle, gde je vaše srce? Nije moglo biti na vašoj levoj strani jer je tamo vaše fizičko srce. Dakle, postoji mesto koje se zove srčani centar koje je na desnoj strani vašeg grudi i tamo Bog živi. Tamo je Sopstvo. Ako usredsredite svoju pažnju na svoj srčani centar, ponekad se proširi za neke ljude i ceo centar se pretvori u svetlost i celo telo postane telo svetlosti, meditiranjem na desnoj strani grudi, na srčani centar. (SJ: Dakle, izgleda da postoji neka vrsta efikasne tehnike?) To je zapravo zato što usmeravate svoju pažnju na to. I u svom verovanju verujete da postoji Bog unutar vas na desnoj strani vašeg grudi. Tako imate sva ova iskustva svetlosti. (SJ: Tačno. To je da je nekoliko ljudi ovde iskusilo ono o čemu govorite i neki koji žele da znaju.) Da, tako da je validno, dobro je. (SJ: Kao izlet u parku, dobro za um?) Naravno.

SG: (Učenik prepričava svoje iskustvo.)

R: Trebalo je da mu kažete da započne svoj sastanak. Sve je lepo. Želim da mogu zaista da podelim sa vama radost i lepotu i blaženstvo koje zaista postoji. Kada biste samo pogledali kroz svoje telo i transcendirali telo i videli stvarnost sebe, onda vam ne bi bilo stalo šta telo prolazi.

Ali dovoljno je videti da je sve dobro i sve se odvija kako treba. To je još jedna stvar koju možete koristiti. Kada stvari izgledaju da krenu naopako negde ili kada osetite bolest u sebi ili šta god da je, recite: "Sve je dobro," sebi i zaista to osetite. Nema kvalifikacija za to, sve je dobro, tačka. Sve se dešava u pravo vreme, na pravom mestu. Nema grešaka. Nikada nijedna nije napravljena, nijedna se ne pravi i nijedna nikada neće biti napravljena. Sve je zaista lepo.

SK: U istom duhu, zar nije sve blaženstvo?

R: Oboje su ista stvar, naravno. (SK: Blaženstvo?) Blaženstvo. (SK: Blaženstvo. Blaženstvo. Blaženstvo.) Blaženstvo. (smeh) Sve je dobro. Sve je blaženstvo. Vaša prava priroda je blaženstvo. Od sada ćemo te zvati Tom Blaženstvo. Još jedna tehnika koju možete vežbati, posebno vi koji sedite sa mnom ujutro od 6 do 9 i od 12 do 3. Dobra praksa bi bila da vežbate JA JESAM meditaciju...odnosno ko-sam-ja meditaciju, da biste sebi dali predah od JA JESAM meditacije. A način na koji ovo vežbate, uradićemo ovo ponovo zajedno, samo zatvorite oči i dišite prirodno, mirno i sa svojim disanjem, dok udišete, upitajte: "Ko sam ja?" pre nego što izdahnete, kažete: "Ja sam to," i kada izdahnete, kažete: "Ja nisam telo." "Ko sam ja? - Ja sam To! - Ja nisam telo." Dišite prirodno, ne naglašavajte svoje disanje. Hajde da probamo ovo. Udahnite, kažite: "Ko sam ja?" Pre nego što izdahnete, kažite: "Ja sam to!" I izdahnite i kažite: "Ja nisam telo."

(duga tišina, zatim Robert nastavlja)

R: ...šanti, om, mir. Bilo kakav komentar o ovom obliku meditacije? Sve ove stvari su veoma važne za vežbanje.

SL: Dakle, kada sedimo u meditaciji sa vama, treba da radimo JA JESAM ili ono što smo upravo uradili?

R: Ako možete sedeti u tišini i ne raditi ništa, bolje je. Ali ako um luta dok radite ove stvari, pomoći će. Meri, da li bi volela da čitaš? (Meri čita Ispovesti jednog Džnanija, pogledajte početak ove knjige za tekst)

R: Imamo li najave?

SM: Imamo više transkripata, najnovije. I ovo je veoma, veoma lepo. Ovo je "Iza tišine, iza ničega." (opšti razgovor)

R: Imamo neke ukusne kolače ovde. Meri, zašto ih ne podeliš. Imamo neke... (traka se naglo prekida) [TOC]

Dva Metoda Za Buđenje 23. Februar 1992.

Robert: Om, šanti, šanti, šanti, om, mir, mir, mir. Dobar dan. Lepo je biti sa vama još jednom, ovog divnog nedeljnog popodneva. Ovde smo na satsangu iz samo jednog razloga, a to je da se probudimo. Ovo je jedini motiv koji imamo. Nismo ovde da poboljšamo svoje ljudsko postojanje. Naše ljudsko postojanje će se pobrinuti samo za sebe. Baš kao što lišće raste na drvetu, zakon univerzuma će se pobrinuti za vaše ljudsko postojanje. Ne morate da brinete o tome. Sve će se odvijati onako kako treba. Nema grešaka. Ali mi smo ovde da se probudimo. Da se probudimo u svoju istinsku prirodu, koja je čista svesnost. Ovo je jedini razlog zašto smo ovde. Ne brinite se o svom zdravlju, niti o svojim finansijama, niti o svetu, niti o politici. Sve će se odvijati kako treba bez vaše pomoći, čudno ali istinito. Izgledaćete kao da radite određene stvari u ovom svetu, a ipak u stvarnosti ne radite apsolutno ništa. Nema nikoga ko bi bilo šta radio. Kao da ste hipnotisani i ne možete da izađete iz toga. Verujete u svet koji vidite. Ljudi, mesta i stvari nam izgledaju veoma stvarno. Mi nismo to! Mi apsolutno nemamo nikakve veze s tim. Ipak izgleda kao da su ove stvari stvarne. Ako ste ikada bili kod hipnotisera. Hipnotiseri mogu da vas navedu da verujete da je nešto stvarno što nije. Ovo je otprilike ista stvar. Reagujete na svet koji ne postoji. Vi ste parabrahman. Ovaj svet se pojavljuje poput mehura. Tu je danas i nestaje sutra. Možete biti srećni samo kada prestanete da reagujete na svet. Tada istinska sreća, koja je vaša

priroda, sija sama od sebe. Ako ste srećni zbog stvari u ovom svetu, bićete razočarani. Ovaj svet je u univerzumu promene, stalne promene, sve se menja. Takozvana sreća je tu danas i nestaje sutra. Dok prolazimo kroz duhovne prakse, doći ćemo do zaključka da svet apsolutno nema šta da nam ponudi. Ipak izgledamo kao da smo u ovom svetu. Uvučeni majom. Prolazeći kroz određena iskustva i verujući da je to življenje, verujući da je to sve o čemu se radi. Tek kada se probudite u svoju božansku prirodu živite večno. Ne kada se vežete za osobu, mesto ili stvar u ovom svetu. Dakle, mi smo zainteresovani samo za apsolutnu stvarnost. Zainteresovani smo samo za buđenje, oslobođenje, mokšu. Ipak, ovo je naša istinska priroda. Mi smo već to! Ali zato što ne verujemo da smo to, bezizborna, bez napora, čista svesnost, moram da sedim ovde kao budala i pričam vam. (učenici se smeju) Pričam vam sve ove priče. Jer vi odbijate da se probudite sami.

Želite da zamišljate da ste osoba, ljudsko biće. Želite da se igrate u svetu. Eto nas ovde. Koji su preduslovi za buđenje? Drugim rečima, šta mora da se desi da bismo se probudili? Šta moramo da uradimo? Postoje dva metoda za buđenje. Postoje dva načina: Jedan način je da se spontano probudite. Drugim rečima, nikada niste bili zainteresovani za duhovni život. Nikada niste čitali duhovne knjige. Niste išli duhovnim učiteljima. Onda vam se odjednom nešto desi i probudite se. Šri Ramana Maharši je bio jedan od onih kojima se ovo desilo. U šesnaestoj godini, bez ikakvog prethodnog znanja, u kući svog ujaka, probudio se u stvarnost. Šankara je bio drugi. Bilo je nekoliko ljudi na ovoj zemlji koji su se jednostavno probudili. Kada pitate o ovome i pitate: "Kako se ovo desilo njima, a ne meni?" Rečeno vam je ponekad da je to božija milost. Bog bira ljude koje želi da probudi. Takođe vam je rečeno da su ova bića karmički radila na sebi u prethodnim životima. Zbog toga su u ovom životu rođeni probuđeni. U određenom uzrastu svog života postaju probuđeni. Ovo su priče da umire mase. Ovo su priče koje odgovaraju na pitanje onima od nas koji ne mogu ništa drugo da razumeju. Ali istina je da se niko nije probudio, jer je buđenje oduvek bilo tu. Nema karme, nema reinkarnacije, nema Boga koji vas budi svojom milošću. Istina je da niko nije morao da bude probuđen. Ova osoba je uvek bila probuđena, baš kao i vi. Samo ova osoba to zna. Buđenje jednostavno jeste. Ovo je vaša istinska priroda. Vi ste to. Vi ste sjajni i blistavi, vi ste probuđeni. Ovo je pravi odgovor na pitanje zašto su neki ljudi probuđeni, a neki nisu. Za džnanija su svi probuđeni. Ne postoji takva stvar kao biti u maji, biti u neznanju. Svi smo mi apsolutna stvarnost i potpuno slobodni. Dakle, postoji spontano buđenje. Zatim, sledeća grupa ljudi koja postaje probuđena su oni koji su praktikovali intenzivnu sadhanu. Oni koji su praktikovali samoistraživanje ili bilo koju drugu metodu sadhane. Kada kažem praktikovali, mislim upravo na to, stavljajući ovo na prvo mesto u svom životu. Ne kao deo svog života, već stavljajući proces buđenja, sadhanu, na prvo mesto! Broj jedan! Pomislite na sve stvari u kojima ste uključeni. Ono što mislite da je važno u ovom svetu. To vas drži vezanim. To vas drži u stanju neznanja. Verovanje da vam nešto u ovom svetu može doneti slobodu ili sreću ili radost. Samo kroz druženje sa mudracima, čitanje duhovne literature, posećivanje satsanga, praktikovanje samoistraživanja ili bilo koje druge metode sadhane ćete se probuditi. Maharaš Nisargadata je bio jedan od ovih. Probudio se u četrdeset četvrtoj godini. Njegov guru mu je rekao: "Zagnjuri duboko u sebe i vidi sopstvo, ti si to!" Nisargadata je proveo tri godine radeći ovo, intenzivno. To je sve što je radio, nije radio ništa drugo. Išao je u šetnje, dok je hodao osećao je i shvatao, ja-jesam-to. Kada je išao na spavanje shvatao je ja-jesam-to. Kada je jeo, kada se kupao, šta god da je radio, misao ja-jesam-to ga nikada nije napuštala. I probudio se.

Hajde sada da pričamo o vama. Kažete da želite da postanete slobodni. Kažete da želite da se probudite, oslobodite, zašto je potrebno toliko dugo? Zašto moram da prolazim kroz ovaj život? I da prolazim kroz sve one različite stvari kroz koje prolazim? Pogledajte sebe iskreno. Imate li poniznost? Imate li samilosnost? Imate li ljubav? Ili imate bes, strah, mržnju? Morate iskreno dobro pogledati svoj život. Vidite kakav ste život živeli. Koja su vaša verovanja? Šta osećate prema svetu, univerzumu, sebi? Vidite, morate se pomiriti sa univerzumom. Budite u miru sa

svakim živim bićem, sa svakim svesnim bićem. Ne dozvolite svom umu da vam bilo šta govori. Vaš um će vas uvek zavaravati. Govoriće vam razne priče da biste se uplašili. Da biste se ponašali na određeni način. Da biste poverovali da će se desiti velika katastrofa, osim ako se ovo ne desi ili ono ne desi. Jedina katastrofa koja vas može zadesiti je ona koju sami stvorite. Vi ste taj. Ne dozvolite svetu da vam pokaže bilo šta što vas plaši ili navodi da reagujete. Umesto toga, počnite da delujete iz svoje sopstvene božanskosti. Znajte ko ste. Uvek budite svesni sopstva koje ste vi. Ne postoji apsolutno ništa u čitavom ovom univerzumu, čitavom ovom svetu što želi da vas povredi. Nemate apsolutno ničega da se plašite. Onda odakle dolazi strah? Odakle dolaze sve ove negativne misli? Ova loša osećanja koja ponekad imamo? Dolaze iz pogrešne identifikacije. Kao što sam objasnio ranije, izgledate kao da ste hipnotisani. Hipnotisani ste da živite u svetu koji vam se čini stvarnim. Svet u kojem morate da odrastete i ne možete sebe zavaravati. Svet u kojem se stvari dešavaju stalno i vi ste u središtu svega toga. Ipak, kako duhovno rastete, otkrićete da svet nema moć da vas povredi. Odakle bi došla ta moć? Samo ste vi moć. Dakle, vi stvarate svoju sopstvenu stvarnost. Vi sami stvarate sve ove uslove. Vi stvarate ceo univerzum onakvim kakav vam se sada pojavljuje. Ceo univerzum emanira iz vašeg sopstvenog uma. Vi ste taj. Ako mislite da ponekad imate problem koji vas proganja, neku lošu naviku koje se ne možete rešiti, pomislite na iskustvo spavanja. Kada ste u dubokom snu, sve je zaboravljeno. Nema briga, nema problema, nema bolesti, nema oskudice, nema ograničenja. Sve je nestalo. Gde je otišlo? Da je bilo stvarno, zar ne bi postojalo kada ste u dubokom snu? Zašto bi nestalo u tom trenutku? Ovo je nagoveštaj da poverujete, razmislite i razmotrite činjenicu da ako je nešto stvarno na ovoj zemlji, emocionalni osećaj, bilo šta, uvek je tu. Ali ipak u dubokom snu to nije tu. I takođe u stanju snova. Kada sanjate, ceo svet u kojem živite se potpuno menja. Sada ste u svetu snova. I sva osećanja i emocije koje imate prema ovom svetu su nestale. Sanjate san koji vam se u tom trenutku čini stvarnim. U tom snu odrastete, venčate se, imate decu, dođe zemljotres i vaša deca umru, osećate se užasno, potpuno ste uznemireni, a onda se probudite. Smejete se, bio je to samo san.

Sada u ovom životu se venčate, imate decu. Dođe zemljotres, vaša deca poginu. Pitanje za vas je: "Koga ćete oplakivati? Decu koja su poginula u snu ili decu koja su poginula u ovom životu?" Neki od vas koji me ranije niste čuli govore: "Ovaj tip je lud," i u pravu ste. Verujete da je sve stvarno sada, zar ne? Zato što možete osetiti, videti, dodirnuti, pomirisati. Ali zar ne radite istu stvar u snu? Sve što radite ovde može se uraditi u snu. Ipak, kada imate katastrofu u svom snu, ako bih vam prišao i rekao: "Sanjate," baš kao što vam sada govorim. Ako bih vam rekao: "Sve ovo nije istina. Vaša deca nisu umrla. Ovo je san," da li biste mi verovali? Naravno da ne. Oterali biste me. Gađali biste me štapovima. "Beži!" Jer sve ovo vam se desilo. Onda se probudite. Nikada se nije desilo. Zar ne vidite šta pokušavam da kažem? Ceo ovaj svet je poput tog sna. Sve izgleda tako stvarno. Prolazimo kroz različita iskustva čitavog svog života i izgleda tako stvarno. Ali kažem vam, doći će dan kada ćete se probuditi. I shvatićete da ste ja-jesam-to-što-jesam. Shvatićete da ste apsolutna čista svesnost. Vi ste sopstvo. Da nikada nije bilo vremena kada ste sanjali smrtni san. Ali naravno, mnogi od vas ovde mi i dalje ne veruju. Jer snažno osećate iskustvo. Osećate sve stvari koje vam se dešavaju. Sve dok osećate ove stvari i ne činite ništa da zaustavite osećaj, vezanost za ovu zemlju će postajati sve jača i jača i jača. Zbog toga određeni ljudi nikada ne mogu biti u ovakvoj grupi. Određeni ljudi nikada ne mogu biti na ovakvom okupljanju. Jer je njihov ego, njihov um toliko jak da nakon što izađu na ova vrata, sve ružne misli se vraćaju u njihov um. Problemi koje imaju. Stvari koje idu naopako u njihovom životu. Stvari koje ih povređuju. Ljudi koji su im rekli pogrešne reči i postali su veoma uznemireni. I počinju ponovo da osećaju ovaj svet. Ipak, radite istu stvar u svom snu i probudite se, odakle je došao san? Mogao je doći samo iz vas. San vam nije došao, svi to znate. Nije došao izdaleka i ušao u vaše telo. Vi sami ste bili san. Kada ste sanjali, zaboravili ste sve o ovom telu kakvo se sada pojavljuje. Zaboravili ste sve o svom domu, svojoj porodici, svemu. Sanjali ste novu porodicu, novi dom, novo iskustvo. I osećali ste to baš kao što osećate ovaj svet. I niko vam

nikada ne može reći da je to san. Ali probudite se i smejete se. Jednog dana ćete se probuditi iz ovog sna i takođe ćete se smejati. Buđenje može doći brže ili sporije, zavisi od vas. Na vama je, moji prijatelji, da počnete nešto da radite sa sobom kako biste se probudili iz ovog smrtnog sna. A najbolje što možete učiniti je samoistraživanje. Samoistraživanje je jednostavno pitanje sebe: "Ko sam ja?" Razmišljanje: "Ko sam ja?" Kada vam svet dođe u mislima, istražujete: "Kome ovo dolazi? Ko se oseća povređenim? Ko je uznemiren? Ko oseća svoje emocije tako snažno?" Kao da su toliko važne. "Zašto ja. Ko sam ja? Šta je izvor ja?"

Dok nastavljate da vežbate ovo, jednog dana ćete shvatiti da ja ima sve probleme. Ja-misao je misao jer ne postoji stvarno, oseća sve ove stvari. Jer kada pitate i istražujete: "Ko ovo oseća?" vi kažete: "Ja," zar ne. Ovo vam dokazuje da ja oseća ovo. Ali pitanje je: "Jeste li vi to ja?" Ako možete da govorite o ja odvojeno od sebe, to mora da znači da ja niste vi. Jer zar ne kažete: "Ja ovo osećam?" Ko to kaže? Sopstvo, apsolutna stvarnost, a ja koje ovo oseća je ego. Dakle, dok vežbate, dolazite do zaključka da su svi problemi ovog sveta, uključujući ovaj svet, ovaj univerzum, vaše telo, ono što nazivate Bog, sve vezano za ja! Vi zato ne pokušavate da rešite svoje probleme. Jer dok rešavate svoje probleme, novi će iskočiti. Tome nema kraja. Dok rešite jedan problem, drugi iskoči ovde. Dok se rešite ovog, drugi iskoči tamo. Ne pokušavajte da rešite svoje probleme, rešite se ja-misli. Radite na ja-misli. Kada ja-misao nestane, sve ostalo će otići sa njom. Neće ostati ništa. Ili praktikujte neku sadhanu koja će vas navesti da mislite o sopstvu, a ne o svojim problemima. Dok nastavljate da radite na sebi, suptilne promene počinju da se dešavaju. Kako meseci prolaze, kako godine prolaze, počinjete da se osećate drugačije. Konačno će doći dan kada ćete se probuditi. Baš kao što se probudite iz sna. I smejaćete se. Postali ste sopstvo. Postali ste parabrahman, sat-čit-ananda, i potpuno ste slobodni. Zato vas pitam: "Šta radite sa svojim životom? Koliko truda ulažete u svoju duhovnu praksu?" Što se više uključujete u svet, to vas više svet vuče nadole. Ne kažem da treba da se odreknete svega i odete da meditirate na vrh planine ili u pećinu. Kažem, nastavite da radite ono što radite, ali mentalno se odrecite svega. Mentalno se ne vezujte za stvari tako što ćete ih se plašiti ili voleti ili bilo šta činiti s njima. Posmatrajte svet. Gledajte šta vam se dešava, vaše poslove. Sećate se analogije sa snom. U snu ste imali ova iskustva i probudili ste se i osećate da ćete se jednog dana probuditi. I vežbate. Činite svoj život jednostavnim. Činite svoju hranu jednostavnom, svoje uslove življenja jednostavnim. Ne postajete komplikovana osoba. Živite jednostavan, lak život. Nastavljate da radite na sebi iznova i iznova. Ne gledate u vreme ili prostor. Ne brinite ako starite, jer šta god da radite sa sobom nastaviće se kada odbacite telo i postaćete srećni. Izbor je vaš. Možete se vratiti u ovaj svet posle današnje lekcije. I početi da reagujete na ovaj svet kao što uvek radite. Dok se vozite kući, naljute se kada vam neko presece put. Psujte, vičite, derite se. Ili se možete osmehnuti i shvatiti šta se zaista dešava. Nema nikoga ko bi bilo šta radio. Sve je dobro i sve se odvija kako treba. Vaš je život, radite s njim šta hoćete. Došlo je ponovo vreme za "zbunite gurua". Evo dolazi Tom sa svim zbunjivanjima. Da vidimo koja nas zanimljiva pitanja danas čekaju.

P: (Robert čita) Ako je sve nestvarno i samo tvorevina uma, šta je onda um? Mora da je i on nestvaran? Ne može sam sebe stvoriti ako ne postoji da bi počeo, molim objasnite.

O: (Robert odgovara) Potpuno ste u pravu, ne postoji um. Nikada nije postojao um i nikada ga neće biti. Ono što se čini da se dogodilo je da ste bili hipnotisani, kao što sam pomenuo, u mišljenje da ste um, telo i ego. Ipak vi niste ništa od toga. Ove stvari zaista ne postoje. Znam da su neki ljudi ovde prvi put i ovo može zvučati veoma čudno. Ipak vratite se stanju snova. U stanju snova ste takođe imali um. I bili ste možda računovođa koji radi u velikoj kompaniji, koristeći svoj um neprekidno, koristeći sve vrste računara i donoseći sve vrste odluka. Onda ste se probudili. Gde je otišao taj um? Taj um nikada nije postojao. Nekako ste izgledali kao um. Zato varamo um. Varamo um koristeći um da bismo se rešili uma. To je kao policajac koji postaje lopov da uhvati lopova. Um izgleda tako stvarno. Mislite da imate nešto važno. Verujete da su

vaše misli stvarne. Čine vas srećnim, čine vas tužnim, čine vas bednim, čine vas radosnim. Ipak je vaš um zaista svežanj misli. Misli o prošlosti i brige o budućnosti. To je sve što je um. On nije entitet sam po sebi. To su vaše misli. I tako, ako istražujete: "Kome dolaze ove misli?" Vi zapravo pitate: "Ko ima ovaj um? Odakle dolazi ovaj um?" I odgovor će doći: "Ja imam ovaj um. Ja. Ja mislim ove misli..." (prekid na traci) ...dok potpuno ne nestanu i postanete jednousmereni. Kada postanete jednousmereni, guru unutar vašeg srca će povući vaš um u srčani centar. Gde će se potpuno rastvoriti u ja-jesam. Potpuno će se rastvoriti u svesti i bićete potpuno slobodni. Dakle, um ne postoji, nikada nije postojao, nikada neće postojati.

SF: Šta znači hipnotizam kada o tome govorite, prokomentarišite to?

R: Hipnotizam je samo analogija koju koristim da biste osetili da vam se nešto desilo. Ali u istini, ne postoji hipnotizam, ništa vam se nikada nije desilo, nikada niste postojali, ništa se ne dešava. Ali ipak to ne možete videti. Zato moram da koristim hipnotizam kao izvor da biste razumeli kako je to. To je kao biti hipnotisan, zato uvek kažem: "To je kao." Nikada ne kažem: "Bili ste hipnotisani," kažem: "to je kao biti hipnotisan." To je kao da ste bili hipnotisani. Inače bih samo rekao: "Ništa ne postoji, vi ste to ništa i sve je dobro. Idite kući i spavajte." (učenici se smeju) Zato koristim sve ove analogije da biste videli da vam se nešto desilo što ne postoji.

P: (Robert čita) Zašto ti, Roberte, meditiraš šest sati dnevno ili uopšte?

O: (Robert odgovara) Ko je rekao da meditiram šest sati dnevno? Sedim u tišini. Nema nikoga ko bi meditirao. Sedim i kažem vam da mi se pridružite dok sedim. Ne radim ništa. Samo sedim u tišini. Kada zatvorim oči, nema Roberta. Postoji samo beskonačno. Kada otvorim oči, beskonačno je i dalje tu i postalo je Robert za sada. Ali nema nikoga ko bi meditirao. Da bi meditirao, mora postojati subjekt i objekt.

Kada su subjekt, objekt i um potpuno poništeni, potpuno uništeni, ništa ne ostaje. Nema nikoga ko bi bilo šta radio. Zato ja zaista ne meditiram, samo sedim u tišini. Kao što radim sada.

SH: Ko kaže?

R: Postavite pitanje: "Ko kaže?" I odgovor će biti nula. Nema nikoga ko sedi. (SH: Nema sedenja?) Opet, to je analogija. Nema nikoga ko sedi, nema sedenja. Niko ne živi, niko ne izražava. Ne postoji biće, ne postoji ništa. Ovo sanjamo, objasnio sam vam da je ovo sve san. Nema supstance u tome. Nema stvarnosti u svetu. Sve je ono što zamišljate da jeste. Dakle, Robert izgleda kao da sedi u tišini i kada sedite sa Robertom, onda postajete ništa, što je vaša istinska priroda. I živite srećno zauvek. (smeh) (SH: To je bajka.)

P: (Robert čita) Roberte, koja je uloga duhovne, a ne fizičke energije u ovom radu?

O: (Robert odgovara) Dok sedite u tišini, dok razmišljate o svim ovim stvarima, duhovna energija, koja je energija džnanija, energija sopstva, stupa na scenu. Ona prevazilazi svu fizičku energiju. Fizička energija je vaše telo. Vaše telo postoji sve dok mislite da je živo. Sve dok osećate da radi, da ide na spavanje i budi se, da je povređeno, da se oseća loše, sve je to fizička energija. Ali duhovna energija je energija sopstva, koja prevazilazi sve, koja vas budi u stvarnost. Duhovna energija ponovo stupa na scenu kada sedite u tišini i ili istražujete: "Ko sam ja?" i praktikujete ja-jesam meditaciju, tada duhovna energija stupa na scenu. Dakle, duhovna energija je veoma suptilna. Fizička energija je ono što koristimo da se krećemo, podižemo predmete, pričamo. (Robert govori o nečemu na satsangu, možda mikrofon koji koristi) Ne volim ove ljude koji skidaju ove stvari.

P: (Robert čita) Koja je razlika između ja-jesam i ja-jesam-to-što-jesam. Koja je razlika, ako je ima, između korišćenja ja-jesam sa dahom i korišćenja reči ja-postojim, umesto reči ja-jesam?

O: (Robert odgovara) Reči imaju značenje samo u vašem sopstvenom umu. Ako možete reći: "Ja-jesam" ili "Hershey čokoladica," i osećate da to znači Boga. Onda ćete dobiti nešto iz toga. Ja-jesam je prvo ime Boga. Kako prizivate ja-jesam sa osećajem, ja-jesam, koje je vaše sopstvo, budi

se kao sopstvo. Kada kažem da je to prvo ime Boga, Bog ste vi, kao vi. Zapravo postoji ono što nazivamo Bog, koji je sopstvo koje izgleda da manipuliše svim ovim stvarima. Objašnjavam vam da ste vi to. Dakle, kada kažemo: "Ja-jesam," mi stavljamo u igru svoja osećanja o tome šta ja-jesam znači za nas i određeni rezultati slede. Kada kažemo: "Ja-jesam-to-što-jesam," mi se odnosimo na ja-jesam koje je malo sopstvo. Kada kažemo: "Ja-jesam-to," što je univerzalno sopstvo, ja-jesam koje je svest. Dakle, ono što zaista govorite kada kažete: "Ja-jesam-to-što-jesam," vi kažete: ja sam svest. Ja nisam telo. Ja nisam um. Ja nisam činilac. Ja sam čista apsolutna svest. Samo svest postoji. Ja-jesam-to-što-jesam je drugo ime za to.

Sve ove reči su sinonimi. Bezizborna čista svesnost, nirvana, krajnje jedinstvo, parabrahman, sve isto i sve su sinonimi.

P: (Robert čita) Mnogi poslovi, kao i škola, zahtevaju mnogo razmišljanja. Da li su ovo nekompatibilni sa vašom praksom koja zaustavlja misli?

O: (Robert odgovara) Naprotiv. Kao što sam vam objasnio ranije, mnogo puta, vaše telo je došlo na ovu zemlju da obavi određeni posao, tako izgleda. I posao će se nastaviti bez vaših misli, bez vas. Vi niste posao koji radite. Vi niste telo koje koristite da radite ovaj posao i vi niste um koji misli o ovom poslu. Vi ste sopstvo. Stoga, kada radite svoj posao, nemojte misliti: ja sam činilac. Vi niste činilac. Posao će se nastaviti bez vas. I primetićete da kada ne morate previše da mislite o svom poslu, sposobniji ste u poslu koji radite. Jer nećete brinuti o njemu, niti misliti o njemu, niti ga porediti sa bilo čim, niti želeti da bude završen u određeno vreme. Radićete posao koji ste došli da obavite. Stoga, nemojte misliti da ćete, kada postanete prosvetljeni, kada se duhovno razvijete, morati da se odreknete svog posla, odreknete svoje porodice, odreknete bilo čega. Nema nikoga ko bi se bilo čega odrekao. Bićete ono što treba da budete fizički, ali ćete istovremeno shvatiti da fizički čak ni ne postojite. Sve će izgledati kao da se dešava, ali u stvarnosti se ništa ne dešava, ništa se ne događa. Stoga, ne brinite o poslu, o telu. Držite svoj um na sopstvu. Uvek držite um na stvarnosti. Sve ostalo će se pobrinuti samo za sebe. (traka se završava) [TOC]

Ljubav, Samilosnost i Poniznost 27. Februar 1992.

Robert: Om, šanti, šanti, šanti, om, mir. Dobro veče. Lepo je biti sa vama još jednom. Pozdravljam vas svim srcem. Nikada ne zaboravite svrhu zašto ste ovde. Istina je da u apsolutnoj stvarnosti nema svrhe. Univerzum nema svrhu postojanja. Vi nemate svrhu postojanja, u apsolutnoj stvarnosti. Ali sve dok verujete da ste telo ili um, vaša svrha je da postanete bez svrhe. Trošite svoju energiju postajući ništa. Ali nemojte verovati da ste ništa, dok još niste postali ništa. Budite iskreni prema sebi. Vidite odakle dolazite po načinu na koji reagujete na životne situacije svakog dana. Ovo će vam reći gde ste, po načinu na koji vidite sebe kako reagujete na životne nedaće. Život će vam predstaviti mnoge nedaće i na vama je da vidite ove stvari u pravoj perspektivi, nikada se ne uplašiti, nikada ne poverovati da je bilo šta pogrešno, uvek znati, čak i ako verujete da ste telo, niste sami. Tu je čista svesnost koja je sa vama sve vreme, samo čeka vaše prepoznavanje, čeka vaše razumevanje da niste telo, da ste duh, nazvan atman, Brahman, apsolutna stvarnost. Ovo je ono što zaista jeste. Ovo je vaša istinska priroda. Čuli ste me kako govorim u mnogo navrata na temu ljubavi, samilosnosti i poniznosti. Ove tri stvari su veoma važne za razumevanje. One moraju biti negovane i razvijene. Kada razumete šta su ljubav, samilosnost i poniznost zaista, u tom trenutku postajete živo oličenje istine, i sopstvo će povući vaš ego u srčani centar, i postaćete oslobođeni i slobodni. Kada vam govorim o svim ovim stvarima, pozivam se na svoja sopstvena iskustva. Stoga, ne shvatajte ove stvari koje govorim olako, iako vam mnogo puta kažem da ne verujete nijednoj reči koju izgovorim. Zvuči kao kontradikcija, ali nije. Ne treba da verujete ničemu što kažem, a ipak treba da razmišljate i promišljate o stvarima koje kažem u isto vreme. Pokušajte da postanete živo oličenje najviše istine. Kada sam imao svoje duhovno buđenje, imao sam četrnaest godina. Ovo telo je sedelo u

učionici i polagalo test iz matematike. I odjednom sam osetio kako se širim. Nikada nisam napustio svoje telo, što dokazuje da telo nikada nije ni postojalo. Osetio sam kako se telo širi, i blistava svetlost je počela da izlazi iz mog srca. Video sam ovu svetlost u svim pravcima. Imao sam periferni vid, i ova svetlost je zaista bilo moje sopstvo. Nisu postojali moje telo i svetlost. Nije bilo dvoje. Postojala je ova svetlost koja je postajala sve svetlija i svetlija, svetlost hiljadu sunaca. Mislio sam da ću izgoreti, ali na sreću, nisam.

SK: Kako si prošao na testu?

R: Još nismo došli do toga. Ali ova blistava svetlost, kojoj sam bio i centar i obim, proširila se kroz univerzum, i mogao sam da osetim planete, zvezde, galaksije, kao sebe. I ova svetlost je sjala tako sjajno, a ipak je bila prelepa, bila je blaženstvo, bila je neizreciva, neopisiva. Nakon nekog vremena svetlost je počela da bledi, i nije bilo tame. Postojalo je samo mesto između svetlosti i tame, mesto iza svetlosti. Možete ga nazvati prazninom, ali nije bila samo praznina. Bila je to čista svesnost o kojoj uvek govorim. Bio sam svestan da jesam to što jesam. Bio sam svestan celog univerzuma u isto vreme. Nije bilo vremena, nije bilo prostora, postojalo je samo ja jesam. Onda je sve počelo da se vraća u normalu, tako-reći. I mogao sam da osetim i razumem, da su sve planete, galaksije, ljudi, drveće, cveće na ovoj zemlji, sve, bezbroj energija, i ja sam bio u svemu. Bio sam cvet. Bio sam nebo. Bio sam ljudi. Ja je bilo sve. Sve je bilo ja. Reč ja je obuhvatala ceo univerzum. Evo poente koju pokušavam da istaknem. Osetio sam ljubav, samilosnost, poniznost, sve u isto vreme, koja je bila zaista neopisiva. Nije to bila ljubav kakvu poznajete. Pomislite na nešto što zaista volite, na nekoga koga zaista volite svim srcem. Pomnožite to sa hiljadu miliona triliona, i razumećete o čemu govorim. Ova posebna ljubav je kao ništa što je ikada postojalo na ovoj zemlji, svesno. Ne postoji ništa sa čim možete da je uporedite. Ona je izvan dualnosti, izvan koncepata, izvan reči i misli. I pošto je ja, koje sam bio, sveprožimajuće, nije postojalo drugo mesto za bilo šta drugo. Nije bilo mesta ni za šta, jer nije bilo prostora i nije bilo vremena. Postojalo je samo ja jesam, uvek prisutno, samo-postojeće. Ljubav prema svemu bila je ljubav prema sopstvu. Zbog toga vam sveto pismo kaže da volite svog brata i sestru, da volite svakoga i sve pod svim okolnostima. Ova ljubav nije mogla da pravi razliku. Nije mogla reći: "Ti si dobar, zato te volim. Ti si loš, zato te ne volim." Sve se odvijalo kao ja. Shvatio sam da sam ja ubica, ja sam svetac, ja sam takozvano zlo na ovoj zemlji, ja sam takozvana dobrota ove zemlje. Sve je bilo sopstvo. I sve je bila igra. Sve čestice energije su se menjale iz jedne stvari u drugu. Ali ljubav se nikada nije menjala. Druga reč za ovu ljubav bila je samilosnost. Postojala je ova izuzetna, fantastična samilosnost. Za sve! Jer sve je bilo sopstvo, ja jesam. Nije bilo razlike. Nije postojalo ja, ono što zovete ja, i one stvari. Postojao je samo jedan izraz, a to je bila svest. Naravno, nisam razumeo sve ove reči u to vreme. Nije bilo reči poput ovih o kojima sada govorim. Trudim se najbolje što mogu da govorim inteligentno i pokušavam da koristim reči da objasnim šta se desilo, ali ne možete. Sve igre koje ljudi igraju, i sve planete, širom univerzuma, je zapravo sopstvo. Sve je bilo sopstvo, i shvatio sam da ništa drugo nije postojalo osim sopstva. Ipak, sve te stvari, mnoštva planeta, od galaksija, ljudi, životinja, bile su zapravo sopstvo. Opet, nema reči koje bi opisale ovo. Osetio sam i znao da ta mnoštva ne postoje. Stvari ne postoje. Samo sopstvo je postojalo, samo svest, čista svesnost. Ipak, u isto vreme, stvaranje je došlo u postojanje. I nema stvaranja. Ne možemo ovo razumeti u ljudskom obliku. Dokle god mislimo svojim mozgom, to je nepojmljivo, jer kako oboje mogu istovremeno stvarati jedno drugo? Postojalo je stvaranje, a ipak uopšte nije bilo stvaranja! Nije se odvijalo nikakvo stvaranje, a stvaranje se odvijalo. Zvuči kao misli ludog čoveka. I činilo se normalnim. U ovome apsolutno nema ničeg čudnog, biti ništa i sve u isto vreme. Dakle, ta velika samilosnost je bila tu. Pošto sam bio sve, samilosnost je bila za sve. Nijedna stvar nije bila isključena, jer su stvari bile zapravo sopstvo. A onda je tu bila ta fantastična poniznost. Ljubav, samilosnost i poniznost su sve sinonimi. Pokušavam da raščlanim da biste razumeli, donekle, šta se dešavalo. Poniznost je bila tu da ništa ne menja. Sve je bilo u redu baš onako kako jeste. Planete su

eksplodirale, nove planete su se rađale. Sunca su isparivala, nova sunca su se rađala. Iz sunaca su dolazile planete, a onda je život počeo na planetama. Sve se ovo dešavalo istovremeno, u isto vreme. A ipak ništa se uopšte nije dešavalo. Stoga je poniznost u tome da je sve bilo u redu. Nije bilo ničega što sam morao da menjam. Nije bilo ničega što sam morao da ispravljam. Ljudi koji umiru od raka bili su na svom pravom mestu gde niko ne umire, i nema raka. Ratovi, nečovečnost prema čoveku, sve je to bilo deo toga. Ne može postojati stvaranje ako ne postoji suprotnost dobru. Da bi postojalo stvaranje, moraju postojati suprotnosti. Mora postojati loš momak i dobar momak. Bio sam u stanju da razumem sve ove stvari. Sledeće čega se sećam je da me je moj učitelj tresao. Bio sam jedini koji je ostao u razredu, svi su otišli, zazvonilo je, a ja nisam ni započeo test iz matematike. Naravno, dobio sam veliku, ogromnu nulu. Ali ta osećanja i razumevanje nikada me nisu napustili. Od tog vremena ceo moj život se promenio. Više nisam bio zainteresovan za školu. Više nisam bio zainteresovan za prijatelje koje sam imao. Neću dalje o tome za sada, što se toga tiče. Poenta koju pokušavam da napravim je sledeća. Ako je krajnji rezultat realizacije ljubav, samilosnost i poniznost, šta ako bismo bili u stanju da razvijemo ove kvalitete sada? Da li vidite šta ciljam? Ako smo u stanju da razvijemo ovu ljubav, ovu divnu radosnu ljubav, za sve, bez izuzetka, bez osuđivanja, i imali smo veliku samilosnost, za sve, bez osuđivanja. Ne možete imati samilosnost za jednu stvar, a ne za drugu.

Onda, naravno, tu je poniznost. Poniznost znači da ne moramo da pokušavamo da ispravljamo stvari, da se svetimo, da se borimo za svoja prava, jer nema više nikoga ko bi to radio. Ako bi neki od nas radili na tim aspektima, to bi nas podiglo i učinilo slobodnim. Ovo je nešto o čemu treba da razmislite. Moramo naučiti da ostavimo svet na miru. Toliko se uključimo u politiku, u porodični život, u posao i sve ostale stvari u koje smo uključeni, da zaboravimo da nam je ostalo samo toliko godina na ovoj zemlji u telu. I šta radimo sa svim vremenom koje imamo? Trošimo vreme na stvari koje zapravo ne postoje, stvari koje nemaju smisla. Zamislite da ste u predstavi u pozorištu, i igrate ulogu, i igrate partiju. Sve vreme ste svesni da igrate ulogu. Vi zapravo niste ta osoba. To je samo uloga koju igrate. Na isti način sada igrate ulogu, ali ste zaboravili da igrate ulogu. Mislite da je vaše telo, način na koji izgleda, način na koji se pojavljuje, šta radi, šta stiče, stvarno, i ulažete svu svoju energiju u igru igranja uloge. Ovo je zaista rasipanje energije. Kad biste samo uložili svoju energiju u pronalaženje sopstva, koje zapravo nikada niste izgubili. A to možete učiniti razvijanjem kvaliteta ljubavi, samilosnosti i poniznosti. Ovo je još jedan metod na kojem morate raditi. Dok radite na samoistraživanju, radite na ljubavi, radite na samilosnosti, radite na poniznosti. Ne praktikujte samo samoistraživanje neko vreme, a zatim negativno reagujte na svet, i pustite da vam osećanja budu povređena. Budite svoji. Probudite se iz sna. Odbijte da dalje igrate. Posmatrajte sebe tokom celog dana. Vidite stvari koje radite, misli koje imate, osećanja koja imate. Nema razlike kroz kakvu situaciju prolazite. Nema razlike šta se dešava u vašem životu. Jedino što je važno je ono što se dešava unutar vas. Karmički ste postavljeni na ovu zemlju kao telo, da prođete kroz karmička iskustva. Stoga, iskustvo kroz koje prolazite je deo maje, karme. Ne razmišljajte o ovim stvarima. Ovo je važno. Morate ovo odbaciti. Ostavite to na miru. Kad biste samo znali da vam se ništa nikada ne može dogoditi. Nikada nije bilo vremena kada ste rođeni. Nikada neće doći vreme kada ćete umreti. Uvek ste živeli. Vi ste svest. Uvek ste postojali. Poistovetite se sa svojim postojanjem. Stopite se u postojanje ničega. Govorim vam ovo iznova i iznova. Ostavite svet na miru. Zapamtite šta mislim kad kažem ostavite svet na miru. Ne kažem da treba dobrovoljno, svesno, da pravite plan kako ćete ostaviti svet na miru. Nećete biti u stanju da živite u skladu s tim. Pod ostavljanjem sveta na miru mislim, zabavljajte u svom umu više misli. Uvek imajte u pozadini svog uma: "Ja nisam telo. Ja nisam činilac. Ja nisam um." Osetite ovo. Osetite to duboko. Ne osećajte se dobro ili loše zbog toga. Ne pokušavajte da produžite svoj život. To je rasipanje energije. Ono što nazivate svojim životom će se pobrinuti za sebe. Ono zna šta da radi bolje nego vi. Veoma smo ograničeni u svom razumevanju o telu, ili o stvarima tela, o tome šta se dešava u telu. Ne pokušavajte ništa da

radite sa svojim telom. Vaše telo će uraditi ono zbog čega je došlo ovde. Ono zna šta da radi. Odvojite

se od toga. Naravno, ovo možete činiti istražujući: "Kome telo dolazi? Ko ima ovo telo?" i ostanite u tišini. Mnogi od nas večeras ovde prave ogroman napredak. Razgovarao sam sa mnogima od vas koji zaista stižu tamo. Naravno, sve ove termine koristim olako. Nema kuda stići. Ali moram da vam se obratim na ovaj način, da vas podsetim da ostavite sebe na miru. Znam da su neki od vas ponekad u bolu, i kažete: "Pa, želim da živim život bez bola, stoga moram da radim stvari sa sobom da ne osećam taj bol." Ovo je zaista greška. Kad biste samo mogli da shvatite ko ima bol. Kome bol dolazi? Ja imam bol. Onda ko sam ja? Ako ja imam bol, to znači da osoba koja misli ove stvari nema bol, jer ja imam bol. Vi ste slobodni od bola, jer vi niste ja-misao. Zapamtite, ja o kome sada govorimo je misao, ja-misao, koja ima bol i iskustvo rođenja, iskustvo umiranja, iskustvo problema. Ovo je ja-misao koja ima ove stvari. Ne vi. Morate odlučno da se odlučite da je jedino što vam je važno da postanete slobodni, oslobođeni, i da pustite sve ostale stvari koje vas drže vezanim. Zato morate raditi na ljubavi, samilosnosti i poniznosti. Jer ako je ovo krajnji rezultat buđenja, ako ovo uradite prvo, buđenje će doći brže. Čak i dok vam govorim, neki od vas misle o svom telu, misle o umu, misle o svom poslu. To vas zadržava. Uništite misli kroz samoistraživanje. Postanite slobodni. Ne borite se. Ne plašite se. Posmatrajte, gledajte, pazite, ali nemajte mišljenja za ili protiv. Neki ljudi misle da ako se ponašaju ovako neće moći da funkcionišu u svetu. Funkcionisaćete. Uvek zapamtite, postoji privid tela, i telo je došlo ovde da uradi određene stvari, i uradiće te stvari. To apsolutno nema veze sa vama. Zanimljivo je, zaista govorim sebi, jer postoji samo Sopstvo. Pa zašto govorim sebi? Moram da sam lud.

SH: Naravno.

R: Mnogo puta dok vam govorim moram se suzdržavati od smeha, (smeh) objašnjavajući sve ove stvari, pričajući o svim ovim stvarima, kada ste već slobodni, i već znate ove stvari. Ponekad smo uvučeni u iluziju. Jer zapravo ne postoji ništa. Kada govorim o Bogu, govorimo o ništavilu. Bog je ništa. I to ništa ste vi. Postajemo dublje uključeni kada proučavamo, kada čitamo, postajemo duboko uključeni u maju. Zašto ne možete biti svoji i probuditi se? Zašto morate prolaziti kroz sve ove stvari, i naterati me da sedim ovde i pričam vam ovako? Samo pomislite šta bih mogao raditi da ne moram da vam pričam. Mogao bih da gledam Priče iz Kripte. (učenici se smeju) Sve je dobro. (smeh)

SD: Roberts, ne mislim ovo nepoštovanje, naprotiv, ali govoriš nam da pokušamo da razvijemo ove kvalitete ljubavi, samilosnosti i poniznosti, koje si opisao kao izvan našeg razumevanja. Kako da pokušamo da razvijemo nešto što ne možemo shvatiti?

R: Jednostavno. Budite svoji. Kada ste svoji, misli vam dolaze polako dok ne prestanu. Kada misli postaju sve sporije i sporije u vašem umu, i misli počnu da nestaju, automatski postajete puni ljubavi, samilosni i imaćete poniznost. Drugim rečima, što brže se rešite svojih misli, brže ove druge stvari dolaze, ovi drugi kvaliteti. Dakle, stvar je u zaustavljanju misli. Upravo misli vide sve na ovom svetu kao dobro i loše, ispravno i pogrešno. Kako misli počinju da jenjavaju, ljubav dolazi sama od sebe, samilosnost, poniznost dolaze same od sebe. Dakle, opet, moramo prestati da mislimo. (tišina) Slobodno recite nešto. (smeh)

SF: Voleo bih da proverim ove intelektualne ideje. U hinduizmu, Brahman je stvoritelj. Višnu je održavalac. (R: Mhm.) A Šiva je razarač. Pa da postavim pitanje, šta to Šiva uništava? To je iluzija, prva dva su stvarna. Konačno, sam Šiva, ako je to slučaj, postoji li razlog zašto pojedinac koji ima duboko razumevanje ne bi trebalo da meditira na Ja-sam Šiva. Možeš li komentarisati to?

R: Ne bi trebalo da meditira na Ja-sam Šiva? (SF: Gospodine?) Ne bi trebalo da meditira na Ja sam Šiva, rekao si? (SF: Nema razloga zašto ne bismo? Ili kažeš da bismo trebalo?) Ne, pitam te šta si rekao, treba ili ne treba? (SF: Nema razloga zašto ne bih, drugim rečima trebalo bi?) Višnu, Šiva, Brahma su svi deo priče o stvaranju. Baš kao naša Biblija na Zapadu, Adam i Eva su bili prvi

ljudi koji su rođeni. I Bog je voleo svet toliko da je stvorio Adama i Evu. Oboje su priče za decu koja su radoznala o tome kako je stvaranje počelo. Dakle, hinduistička mitologija je za obične ljude. Ljudi prave priče da biste razumeli kako su stvari počele i šta se dešava. Tako kažu da je Brahma stvorio svet, Višnu ga održava, a onda posle nekog vremena Šiva ga uništava i postaje ništa, čista svest ponovo. A onda stvaranje počinje ponovo. Ali naravno, to su priče koje su tipične za one ljude koji ne mogu da shvate da ništa ne postoji. Nikada nije bilo Brahme, nikada nije bilo Šive i nema Višnua. I ništa nikada nije uništeno i ništa nikada nije stvoreno. Ovo je previše za neke ljude. Tako su sve ove knjige napisane za mase. Da bi mogli da shvate sve ovo.

SD: Verujem da si jednom rekao da je Maharši čak odavao počast Šivi i da bi pružio podršku? (R: Da.) Pa u tom svetlu, zar ne bi bilo prikladno da neko poput Freda odaje počast Šivi sve dok se iskreno poistovećuje sa umom i telom. To je nekako kao verovati u to?

R: Tačno, tome služi. Ne kažem da ne odajete poštovanje Šivi. Uživajte u Šivi. (SD: Ali da budem iskren u vezi toga?) Šiva, Šiva, neka se Šiva brine o sebi. (smeh) Sve zavisi odakle dolazimo. Kada su svi ovi učeni ljudi dolazili Ramani Maharšiju, ti panditi, koji su znali napamet upanišade, vede, i hteli su da vide šta Maharši kaže, i pitali su Ramanu: "Je li sve neophodno?" A on bi samo rekao: "Da, da, sve je neophodno, samo nastavite." (učenici se smeju) Jer je

shvatio da bi se raspravljao sa ovim ljudima pet sati. Pa se slagao sa svakim. I Isus je rekao istu stvar, rekao je: "Složi se brzo sa svojim protivnikom." Ne raspravljajte se sa nekim. "Čovek ubeđen protiv svoje volje ostaje istog mišljenja." Neka ljudi veruju u šta hoće. Svako ljudsko biće na ovoj zemlji je u različitom razredu škole. Univerzum je kao školska soba. Svi smo u različitim razredima. Neki ljudi moraju da veruju u ovo, a neki ljudi moraju da veruju u ono. To je ono što čini maju tako zanimljivom. Postoji mnoštvo misli, oblika, stvari, svega. I svako želi da se bori za svoja prava i za svoje gledište. Pa neka, sve je u redu. Razlog zašto je sve u redu je zato što sve dolazi iz njihovog uma. Oni stvaraju Boga po svom liku. Pomislite na Boga u koga verujete, Jehovu, Hrista, Alaha, sve su to imena data jednom Bogu od strane čoveka. I ljudi obožavaju ove Bogove na različite načine. Sve je to dobro. Apsolutno ništa nije loše u ovome. Ali kada počnete da praktikujete Advaita Vedantu, nedualnost, prevazilazite sve sisteme verovanja, prevazilazite ceo svet, ceo univerzum, rešavate se svega tako da vam ništa ne ostaje da se držite. A kada vam ništa ne ostane da se držite, tada postajete sopstvo. Do tada verujte u sve stvari u koje želite da verujete.

SD: Neko mi je jednom rekao da kritikovati nečiju duhovnu angažovanost bilo isto toliko apsurdno kao kritikovati nekoga što ima, recimo, tri godine, ako vi niste.

R: Da, naravno. Zato je sve dobro. Sve je na svom pravom mestu, nema grešaka. Zato stalno naglašavam iznova i iznova, ostavite svet na miru. Ne kritikujte ljude, neka veruju u šta žele. (SF: Ako kritikujem osobu i to implicira da ta osoba treba da bude više poput mene, onda to nije dobro?) Više ljudi bi trebalo da bude poput tebe, Frede. (SF: Je li to u redu?) Zato što si nežan, divan čovek. Čak i kada pokušavate da se borite sa svetom, ne možete pobediti. Svet će vas uvek oboriti. Pa zašto se boriti? Ostavite sve na miru. Pokušajte da zapamtite šta mislim kada kažem ovo, ostavite sve na miru. Kada iznosim ove tvrdnje, ne govorim o fizičkom. Fizički, telo će uraditi šta mora. Ali razbistrite svoj um. Učinite um nežnim, mirnim i onda dozvolite telu da radi šta god hoće. Sve počinje u umu, stoga ako kontrolišete um, bićete u miru. Što tiši um postaje, veće je sopstvo unutar vas, veća je svest. Čista svesnost se izražava kroz vas. Sve što treba da uradite je da utišate um. Stoga kada kažem ostavite sve na miru, ostavite svet na miru, ostavite ljude na miru, govorim mentalno. Ne sedite kod kuće ili u kancelariji i mislite o svim ljudima koji su vas povredili, o svim stvarima koje nisu u redu negde, odbacite to. Držite um mirnim. Kada um počne da se bori protiv vas. Kada um počne da misli o drugim stvarima, možete reći: "Sve je dobro." Ovo će podsetiti um da je sve u redu baš onako kako jeste. (tišina)

R: Pa, vaš je red da kažete nešto.

SF: Imam mali stih od profesora filozofije u Fremontu, zove se Možda propuštam ali nisam izgubljen. I on ih zove lutkarski grantovi. I njegova žena je govorila, njegova žena je nacrtala neke štap figure sa ...???... i jedna od prvih stvari koje je rekla: "Ako moram da mislim o tome koje reči ću koristiti, kako onda uopšte mogu da predajem filozofiju?" A onda on nastavlja: "Reči mogu biti strašna barijera za komunikaciju." I na drugom mestu kaže: "Kada shvatiš da pokidana struna na tvom jo-jo-u nikada ništa nije ni pričvrstila na prvom mestu, možda dođe prosvetljenje." (R: To je dobra.) Ima ih gomilu. Ima još nešto, poslednja izjava za veče. Postoji samo jedna svest (siguran sam da vam je ovo poznato) Postoji samo jedna svest jednako raspoređena svuda. Vi kroz neznanje dajete joj nejednaku raspodelu. Nema raspodele, nema dokaza. (R: Tačno.) Gospodine, možete li sumirati?

R: Jedna svest je sve što postoji. Nema čak ni mesta da se raspodeli.

SF: Roberte, pretpostavljam da je Isus mislio kada je rekao: "Blaženi su čisti srcem, jer će ugledati Boga," čistoća srca, pretpostavljam, znači da nema zagađivača u vašem srcu, a zagađivač u vašem srcu bi bila misao koja se javlja? Kakav je čovek u svom srcu misli, takav je, Kako to zvuči? (R: To je dobro, da. Ti si biblijski učenjak, Frede.) Ne, imam sve vrste citata. (učenici se smeju) Svami ovde dole je citirao Isusa da ilustruje poente koje bi iznosio i otuda imam većinu njih, hrišćanske citate. Kada ih imam, on ukazuje da su moje misli ispravne i to me čini dobrim, ali to je još uvek od uma...

R: Dobro ti ide, Frede. (SF: Kada kažeš da mi dobro ide, imam osećaj da ništa ne radim?) Ne radiš. Nikada nisi ni radio, Frede. Ti apsolutno nemaš nikakve veze sa sobom. (Fred nastavlja da priča, ali traka nije dovoljno jasna da se prati.)

R: U redu si, Frede. (smeh)

SF: Hvala, bolje nego biti druga krajnost.

R: Nikada ne verujte da kada sedite u tišini i mirni ste neko vreme, da se ništa ne dešava. Kao što su mnogi od vas svesni, više se dešava u tišini nego kada pričamo. Tišina je čista svesnost. (tišina)

R: Drugi oblik meditacije koji možete praktikovati je samo posmatranje daha. Postanite pažljivi na svoj dah i kako misli nastaju, istražujte: "Kome dolaze?" Ovo znatno umiruje um. (tišina) (zatim Robert završava) Om šanti, šanti, šanti, šanti, mir. Nastavite da radite tokom nedelje do kraja nedelje na ljubavi, samilosnosti i poniznosti. Imamo neke poslastice... (traka se završava) [Sadržaj]

Ceo Svet Voli Laž 1. mart 1992.

Robert: Dobrodošli, lepo je biti ponovo sa vama. Želeo bih da zahvalim Džeju na Artiju. On se mnogo trudi da ovo uradi. Zahvaljujemo ti Džeju, dajmo ruke za Džeja. (učenici aplaudiraju) Sada ga izbacite. (učenici se smeju) Evo nas ponovo, divno nedeljno popodne u Henrijevoj kući, bedno kao i uvek. (učenici se smeju) Koju gomilu laži ću danas podeliti sa vama. Zovem je gomilom laži jer ceo svet voli laž. Stoga, kada govorim istinu, svet misli da govorim laž. Uostalom, laž je verovati da ste ikada rođeni, da opstajete i onda nestajete. To nije istina. Laž je verovati da svet postoji kao svet sam po sebi, to je laž. Laž je verovati da postoji antropomorfni tip Boga koji gleda dole na vas i sedi u maloj sobi sa velikom knjigom sa vašim imenom u njoj. (učenici se smeju) I govori vam da ćete ići u raj, da ćete ići u pakao. Ali ceo svet voli laž i sve što kažem je laž. Zbog činjenice da moram da delim stvari sa vama koje želite da čujete da biste se osećali bolje. Kada pokušavate da poboljšate svoje zdravlje. Kada pokušavate da poboljšate svoje finansije. Kada pokušavate da živite boljim životom. To je laž. Samo svest, samo Bog postoji. Ono što nazivamo Bogom ili svešću je svet, to je univerzum. Ništa ne postoji samo od sebe. Sve u ovom univerzumu dolazi iz vašeg uma. Nije stvarno samo po sebi, to je kao san. Verujete u ono što vidite svojim očima, što čujete svojim ušima, što govorite svojim ustima, što

mirišete svojim nosom. Verujete da su sve ove stvari stvarne. One nisu stvarne. One su laži. Verujete da postojite kao ljudsko biće i donosite odluke, donosite izbore. Radite određene stvari na ovom svetu. To nije istina. Svest je ta koja sve čini. Vi ste kao lutka kojom manipulišu zakoni karme. I sve što radite je rezultat te karme. To je laž. Jer u istini karma ne postoji i u istini nikada niste ništa uradili jer nikada niste ni rođeni. Apsolutno ne postoji ništa što ikada možete učiniti. Vi ste duh! Sveprožimajući! Sveprisutni! Nije malo telo kako izgleda i pojavljuje se. Što se tiče vaših problema, zaboravite ih. Što se tiče vašeg života, zaboravite ga. Što se tiče prošlosti, ona ne postoji. Što se tiče budućnosti, nikada neće biti budućnosti. Postoji samo ovaj trenutak i u ovom trenutku vi ste ništa, čisto ništavilo. Ništa je svea sve je ništa.

Ljudi me pitaju: "Roberte, da li veruješ u Boga? Da li Advaita Vedantisti veruju u Boga?" I odgovaram: "Ako govorite o antropomorfnom tipu kako ste upravo opisali, o starcu sa bradom gore na nebu, ne. Ako govorite o svesti, apsolutnoj stvarnosti, to nije verovanje, to je iskustvo. Dakle, odgovor na pitanje da li Advaita Vedantisti veruju u Boga je i da i ne. Ne antropomorfnom tipu Boga, a da Sopstvu." Vi ste svest. Svest znači da je svesna nečega. Nešto je svesno. Sve na ovoj planeti, sve u ovom univerzumu je svesno. Sve je živo. Ne postoji apsolutno ništa u ovom univerzumu što možete nazvati mrtvim. Od mineralnog carstva do životinjskog carstva, do biljnog carstva, do ljudskog carstva, sve pulsira životom. Sve živi. Ne postoji takva stvar kao mrtva materija. Stoga je sve svesno. Sve je stoga svest. Ipak, sve je ovo uspostavljeno kroz vaš um. To je emanacija vašeg uma. Svest je Sopstvo. Sopstvo je apsolutna stvarnost, parabrahman, sat-čit-ananda. Vi ste to. To je vaša istinska priroda. Nikada niste patili niti ćete ikada patiti. Slobodni ste, potpuno slobodni. Potpuno slobodni u nirvani. Ipak, ovo morate iskusiti za sebe. Vi postojite, to znate. Niko ne može poreći da postojite. "Ko postoji?" pitate se. Istražujete: "Za koga postoji postojanje?" Da li je ovo postojanje za vas? Vi postojite kao svest. Svest je ceo univerzum i vi ste to. Tat-tvam-asi. Sve je u vašem umu. Kada je um prevaziđen, više ne postoji univerzum za vas. Više ne postoji dobro i loše, ispravno i pogrešno, Bog i čovek, gore i dole, napred i nazad. Sve ove stvari nestaju kada ste svoje Sopstvo. I vi ste Sopstvo. Nikada ne smete verovati da ste bilo šta drugo osim Sopstva. Samo razmišljati o ovome čini vas slobodnim. Samo razumeti da je Sopstvo jedno. Brahman je jedno bez drugog. I vi ste to. Osetite snagu te izjave. Osetite stvarnost. Osetite istinu. Da li se i dalje osećate ljudski? Da li i dalje verujete da ste ljudsko biće, koje prolazi kroz životne nedaće, doživljavajući sve vrste stvari na ovom svetu? To je laž, to nije istina. Ne postoje ljudska bića. Postoji samo svest. Kada koristim termin Bog, mislim na svest, čistu svesnost, ona je svuda. Ne gledajte na svoj život kao na trajan onakav kakav jeste. Ljudi pokušavaju da sačuvaju svoj život, zašto? Za koga? Za šta? Vaš istinski život je večan. Nikada ništa nije postao, nikada nije umro. Vaš istinski život je uvek bio i uvek će biti. Ali način na koji se pojavljujete čini se da bledi kako starite. Čini se da nestaje, ide nizbrdo. Opet, vi niste taj život. Vi ste Ja-Jesam. Vi ste Bog, vi ste stvarnost. Način na koji se vaš život pojavljuje je samo senka. Dok posmatrate svoju senku, pokušavate da uhvatite svoju senku, ne možete. Nikada ne možete uhvatiti svoju senku. Tako je i sa vašim životom. Život vam se čini stvarnim. Baš kao senka, ne možete ga uhvatiti, izmiče vam.

Vi ste slika na ekranu života. Ekran života je vaše Sopstvo. Vi ste slika kada mislite o sebi kao o ljudskom biću. Ne gledajte više na sebe kao na ljudsko biće. Morate se uzdići. Morate razumeti da ste vi taj Bog koji je uvek bio i uvek će biti. Vi ste ta svest, vi ste ta apsolutna stvarnost, koja je sve i svako. Nigde nema ničeg lošeg. Nema grešaka. Sve je ispravno i dobro baš onako kako jeste. Ne brinite. Ne sekirajte se. Ostavite sebe na miru. Sve se uvek odvija na pravi način. Neka svet radi šta radi. Ne sudite mu. Ne osuđujte ga. Ne volite ga. Ne mrzite ga. Posmatrajte ga. Gledajte ga. Ali ostavite ga na miru. Kako gubite vezanost za ovaj svet, vezanost za ono što nazivamo Bogom raste i raste. Sve dok jednog dana ne prevaziđete telo i postanete ono za šta ste bili vezani. Stoga u ovom životu, u telu koje se pojavljuje kao stvarno, misli su stvari. Morate biti veoma pažljivi šta mislite jer biste to mogli dobiti i možda ne želite ono što ste dobili. Šta god vaš

um koncentriše na, šta god um misli o tome, na kraju postajete. Pazite na um, ne dozvolite mu da misli sve misli koje većina nas misli. Cela ideja je da se um pokori. Da se um učini tihim, mirnim i tihim. Kada um postane jednousmeren, Sopstvo u srcu će povući um unutra. I to se zove samorealizacija, mokša, oslobođenje. Kada um izađe napolje, svet je stvoren. Ipak, imate potpunu kontrolu nad ovom situacijom. Možete dozvoliti umu da izađe napolje. Možete dozvoliti umu da uđe u ovaj svet i učestvuje u svim stvarima ovog sveta i imate svoje dane dobrote, svoje dane lošosti. Vaše dane bolesti, vaše dane zdravlja. Um će to činiti u svetu. Onda imate izbor da naterate svoj um da ode duboko unutra. Da ode unutra. Da uđe unutar Sopstva i bude uništen. Zapamtite, imate taj izbor. Kada vaš um izlazi napolje? Kako možete znati? Kada osetite nedaće ovog sveta, kada osetite bes. Kada se osećate depresivno. Kada osetite da nešto nije u redu negde, kada osetite sreću sveta, kada uživate u svetu. Tada je um izašao napolje i postao stvar u kojoj uživate, stvar koju mrzite, stvar koju izražavate. Neki ljudi i dalje ne razumeju zašto biste trebali ograničiti um od uživanja u stvarima na ovom svetu. Istinsko uživanje dolazi od Sopstva. Sopstvo, Brahman, apsolutna stvarnost je istinsko uživanje. To je uživanje koje nikada ne možete pronaći na ovom svetu. To je ljubav i mir i sreća koji postoje samo u Sopstvu. To čini uživanje ovog sveta vrtićem, u poređenju. Stoga, kada odete u bioskop ili kažete da ste uživali, kažete da je lep dan, kažete da uživate u danu, vaš ego uživa u ovim stvarima. Ipak, razlog zašto kažem da ne razmišljate stalno o ovim stvarima je zato što se menja, kao što vrlo dobro znate. Primer za ovo je kada je lep sunčan dan, svi su srećni. Kada je oluja i pada kiša, većina ljudi postane uznemirena. Voleli bi da bude

sunčano sve vreme. Kada ste dobili lizalicu kada ste bili mali dečak ili mala devojčica, to vas je učinilo srećnim. Kada je lizalica bila gotova, postali ste tužni. I tako je kada odrastete. Uživate u svom poslu. Dobijete otkaz, postanete uznemireni. Uživate u svojoj porodici, onda dođe smrt, razvod, bolest i ne možete razumeti šta se dogodilo i postanete jadni. I može da traje i traje, ali znate o čemu govorim. Ali kada se okrenete unutra, ka Sopstvu, ka Brahmanu, ka sat-čit-anandi, ka apsolutnoj stvarnosti, ka beztrudnoj, bezizbornoj čistoj svesnosti, to je snaga koja nikad ne prestaje. To je neizreciva radost o kojoj govorim sve vreme, koja vi zaista jeste. To apsolutno nema veze sa uslovima. Može padati kiša ili sunce može sijati. Može biti smrti, može biti života. Može biti ljudske sreće. Može biti ljudske tuge. To vas više neće uznemiravati jer ste se uzdigli. Postali ste ono što je uvek stvarno, što se nikada ne može promeniti. Stoga ne ulažite sve svoje mentalne misli u ovaj svet. Jer ovaj svet će se uvek menjati. Radije naučite da idete unutra. Naučite da zaronite duboko unutra u ono Sopstvo koje je nepromenljivo. To je konačno jedinstvo. To ne zna apsolutno ništa o bolesti, depresiji, svetu, već je čista svetlost srca, apsolutna stvarnost. Možete napraviti taj izbor. Imate slobodu da napravite taj izbor. Sve ostalo je preodređeno. Sve ostalo je karmički. Nemate drugih izbora. Vaše telo je došlo na ovu zemlju karmički da uradi određene stvari i to je ono što će uraditi. Ipak, vi niste to. Vi apsolutno nemate veze sa ovim stvarima. Počinjete svoju sadhanu istražujući: "Kome ove stvari dolaze, ko doživljava dobro i loše, ispravno i pogrešno, srećno i tužno, kome dolaze, ko ima ove misli?" I nešto iznutra će reći: "Ja, ja mislim ovo," a vi upitate: "ko sam ja? Šta je izvor ja?" Ja je samo misao, nije stvarno. Sve je vezano za ja. Svet, cveće, drveće, oblaci, galaksije, univerzum, sve vaše misli, sve vaše ideje, svi vaši koncepti. Sve su oni ja! Stoga, kada pratite ja-nit do izvora, koji je svest, apsolutna stvarnost, parabrahman, ja postaje Sopstvo. Ja postaje ono što ste pratili u svom umu i jednom kada postane Sopstvo, više nema uma, više nema tela, više nema univerzuma, više nema Boga, postoji samo Dživan-mukta. Što vi jeste. Jedno Sopstvo. Jedna stvarnost. Jedna radost. Jedan mir. Jedna ljubav. Ovo je vaša istinska priroda, nikada ovo ne zaboravite. Morate prestati da boravite na ovom svetu. Morate prestati da boravite na svom telu, na tome da ste srećni ili nesrećni, na životu ili smrti, bolesti ili zdravlju, bogatstvu ili siromaštvu. Ne mislite o ovim stvarima. One će se pobrinuti za sebe. Ovo se odnosi na vaše telo. Vi niste svoje telo. Vi ste apsolutna sloboda, apsolutna stvarnost. (duga tišina) Došlo je ponovo vreme da igramo "Zbuni gurua."

SV: Ima li nagrada za uspeh? (R: Niko ne uspeva.) O, sranje.

P: (Robert čita) Prvo pitanje: Da li je intenzivno emocionalno oslobađanje od velike koristi i može li dovesti do buđenja? Drugo pitanje: Da li je moguće potpuno se probuditi u ovom životu za običnu osobu?

O: (Robert odgovara) Prvo pitanje: Da li je intenzivno emocionalno oslobađanje od velike koristi i može li dovesti do buđenja? Kada postavite ovakvo pitanje, uvek zapamtite da ste već budni. Pitate sa stanovišta ega. Ego može postati veoma emocionalan. Istina je da kada postanete duhovno emocionalni, nešto se može desiti što će vas osloboditi vaše vezanosti za telo. Ali to mora biti duhovno emocionalno, a ne fizički emocionalno. Pod duhovno emocionalnim mislim na to da imate takvu ljubav prema Bogu u svom srcu da osećate da ćete eksplodirati. Imate tu fantastičnu radost i ljubav unutar sebe i osećate te ubode ljubavi i te ubode radosti tako duboko da vaš ego zaista pukne. Otkrivate da vaš ego jednostavno nestaje. I postajete slobodni. Dakle, ako govorite sa fizički emocionalnog stanovišta, to je dobro. Bilo je ljudi koje sam poznavao koji su emocionalno plakali za Bogom. Plakali su suzama radosti za Bogom, i te suze su obrisale karmu. Uklonile su patnju i postali su slobodni. Pitanje broj dva: Da li je moguće potpuno se probuditi u ovom životu za običnu osobu? Ko je obična osoba? Ne postoje obične osobe. Svako je sopstvo. Da niste Sopstvo, nikada ne biste mogli postati Sopstvo. Naravno da je moguće. Moguće je samo u meri u kojoj se odreknete sveta. Da se ne vežete za ovaj svet, za ljude, za osobe, za stvari. Kada nema vezanosti, postoji sloboda. Gde postoji sloboda, tu je Sopstvo. Svrha našeg boravka ovde u telu je da postanemo potpuno slobodni i oslobođeni. Imamo tu priliku sada. Dakle, šta radite sa svojom prilikom da postanete slobodni? Šta radite sa svojim životom celog dana? O čemu razmišljate? Gde idete? Kako provodite svoje vreme? Ako provodite svoje vreme misleći o Sopstvu, praktikujući samo-ispitivanje, praktikujući bivanje svedokom, radeći duhovne stvari, svakako se možete probuditi u ovom životu, nema sumnje.

P: (Robert čita) Postoji čovek u San Dijegu koji tvrdi da je inkarnacija Boga. Postepeno je preuzeo telo jednog čoveka tokom perioda od četiri godine uz čovekovu dozvolu. Tvrdi da kanališe dovoljno energije da bi omogućio hiljadama da postanu prosvetljeni, nekako. Da li je on ono što kaže da jeste? Da li bi Bog preuzeo nečije telo?

O: (Robert odgovara) Pa, meni to zvuči prilično sumnjivo. (učenici se smeju) Ali ko sam ja da sudim? Ne mogu suditi o tim stvarima. Ovde sam samo da vas dovedem do vašeg Sopstva. Šta god ova osoba bila, šta god da radi, to je između njega i Boga. Ono što vi treba da uradite za sebe jeste da istražujete unutar sebe: "Šta moram učiniti da postanem slobodan? Šta treba da radim da upoznam Boga, da razumem svoje stvarno Sopstvo kao svest?" Ne brinite o ovom čoveku, biće zbrinut u odgovarajuće vreme. Sve se uvek odvija na pravi način. Ne mislite ko je stvaran, ko je lažan, ko je u pravu, a ko nije. Znajte da Bog prebiva u vama samima. Probudite svoje prepoznavanje.

Kada prepoznate Boga kao sebe, tada postoji samo Bog i vi nestajete. Radite na sebi i zaboravite na te druge ljude.

P: (Robert čita) Dragi Roberte, naznačili ste da volite da pitanja budu odštampana. (Nikad to nisam rekao, rekao sam da je lepo imati ih. Nije me briga šta radite s njima.) Ali nemam ništa od svetskog značaja da kažem. Zapravo, nemam čak ništa ni od manjeg značaja da kažem jer ništa nije ni više ni manje važno od bilo čega drugog. Evo ga. Ja sam hershey bar, ja sam hershey bar, ja sam hershey bar. Naravno, upućeni znaju o čemu se radi i znaju da je hershey bar kodno ime za Boga. Ali kao što rekoh, ništa posebno važno. Ljubav, Fred. (učenici se smeju)

R: Uvek sam mislio da je Fred hershey bar. (SV: Upravu si.)

SJ: Onaj sa orasima?

R: On je uglavnom lud. (SV: Kodno ime lud je moje ime.) Dobar si ti, Fred.

SM: To je to, Roberte. (odnosi se na kutiju za pitanja.)

R: To su sva napisana pitanja. Da li neko ima nešto da kaže, da doda?

SG: Bilo je interesantno u pisanju jedne dame u kapas...nejasno...u crkvi. (R: Da.) I opisala je iskustvo zvano bez Sopstva...nejasno...rekla je da pre toga ulazite u stanje jedinstva u kojem ego otpada i nalazite se u stanju jednosti. Ali rekla je da ovo stanje jedinstva nije kraj, tako da se nekima čini da je kraj, ali ako istrajete u tome, odvešće vas u stanje u kojem je rekla, na pijaci ili živeći u svetu u punom iskustvu i kroz telesne osećaje da na kraju čak i ono što naziva sopstvom otpada u ovo iskustvo potpunog bez-sopstva. I primetio sam da se to nekako poklapa sa nekim, zapalo mi je sa nekim Nisargadatinim odnosom. Rekao je da mu je ovaj guru prvo rekao: "Budi jedno sa bićevnošću i jedno sa univerzumom," a zatim će vas to odvesti u stanje ne-bivanja. Da li postoji ovaj srednji korak koji prvo morate preduzeti pre nego što uđete u stanje apsoluta?

R: Apsolutno ne postoje stanja. Moje iskustvo je da nikakvo stanje ne postoji. Vi ste to sada! I samo treba da se probudite, samo treba da se probudite. Ali ima onih koji vole da prolaze kroz stanja. Prolaze kroz Denver, Kolorado, Floridu i sva stanja kroz koja žele da prođu. U redu je, dobro je, nije važno. Ovo je bilo iskustvo Bernadete Pirs Roberts, njeno iskustvo, njen izraz. To je ono kroz šta je ona prošla, tako da je to ono što je dobro za nju. Apsolutno nema ničeg lošeg u tome, ali što više stanja dodajete, duže vam treba da se probudite. Jer kažete: prolazim kroz ovo stanje sada, a sada moram proći kroz ono stanje. Onda moram proći kroz ovo i ono stanje. To nikad ne prestaje. Kažem: budite slobodni sada, ne brinite o stanjima. Spoznajte sebe, probudite se za svoje sopstvo i kroz šta god morate proći, proći ćete. Ali opet, kada mislite o ovim stanjima, kada mislite o ovim stvarima, to vas zadržava. Jer verujete i mislite da morate proći kroz ista iskustva kroz koja ona prolazi. Ne morate. Možete se probuditi svakog časa. Svakog trenutka, bilo kad, i biti potpuno slobodni i oslobođeni. Ne radi se o prolasku kroz bilo kakva stanja. Ako neko

pita, zaista se radi o tome šta želite. Da li želite da praktikujete prolazak kroz stanja ili želite da budete probuđeni? (SI: Želim biti slobodan?) (R: Onda se probudi i budi slobodan!)

SF: Ako se probudim iz čvrstog sna, koji je savršenstvo, kako mi je rečeno, i pogledam kroz prozor i vidim čoveka na drvetu. Svestan sam tog čoveka i svestan sam tog drveta, ali nisam svestan onoga što uzrokuje da vidim čoveka? I čini mi se da sam ono što sam uradio je da sam takođe stvorio... (prekid trake) ...i istina je da ja nisam ovaj psihosomatski aparat, to je deo moje greške kao što je bio i čovek na drvetu. I nisam ni više ni manje stvaran nego što sam pretpostavio da je čovek na drvetu kojeg sam video kad sam se probudio. Nisam to najbolje objasnio.

R: Kada se probudite, budite se iz dubokog sna koji je prirodno stanje. Pre nego što ste postali svesni ovog sveta. Nalazite se u četvrtom stanju svesti, čikara, koje je iznad budnog stanja, spavanja i sanjanja. U tom ste prostoru pre nego što postanete svesni ovog sveta. Um počiva u srcu, onda odjednom, istog trenutka, um prelazi iz srca u mozak i postajete svesni svog tela i sveta i čoveka na drvetu, koji nije niko drugi do vi sami. Postajete svesni uma koji proizvodi ceo univerzum. Ili se setite stanja pre toga kada ste tek izlazili iz sna. U tih nekoliko sekundi nije bilo misli. U tih nekoliko sekundi bili ste veličanstveno srećni, radosni, blaženi. To je vaše istinsko stanje. To je ono što Učitelji nazivaju blaženstvom. Ali kada dozvolite umu da počne da misli, svet stupa na snagu. Čovek na drvetu stupa na snagu. Univerzum stupa na snagu. Dakle, sve ove stvari dolaze iz vašeg uma. Vaš um stvara sve, vaše telo, čoveka na drvetu, svet, univerzum i vaše misli. Stoga biste trebali odmah da se zapitate: "Kome ovo dolazi?" I shvatićete da to dolazi egu, umu, a ne vama, i bićete slobodni.

SD: Ali gde je stanje čikare iz Kolorada? (R: Otprilike pedeset milja istočno.) Govorili ste o tome da ne postoje stanja.

SF: Mislio sam da je turija? (R: Trupala, turija, oboje je isto.) Oboje je isto.

SG: (Učenik pita o emocionalnom zdravlju)

R: Mi se ne bavimo emocijama. Emocije su, opet, poput tela, kao i sve ostalo, one zaista ne postoje. Poput ega, emocije pripadaju ja-misli. Ja-misao su vaše emocije. Stoga, kada istražujete: "Kome ovo dolazi?" Odgovor će biti: "Dolazi meni. Osećam ovo." Ovo ja je emocija. Ovo ja je sve, to je ja-misao. I sve je vezano za ja. Nema razlike koliko su emocije duboke, sve je deo ja-misli. Dakle, umesto da se bavimo emocijama ili bilo kojom drugom temom, pokušavamo da uništimo ja. Da uništimo ja-misao zauvek. Tako što ćemo je navesti da se vrati u srčani centar odakle je došla. Po povratku u srčani centar odakle je došla, ovaj srčani centar je Bog, stvarnost, čista svesnost. Gde nema emocija, nema kvaliteta, ničega kako ga poznajete. I postajete potpuno slobodni u ovom stanju. Dakle, emocije su jednostavno ja-

misao. Oslobodite se ja-misli istražujući: "Kome ona dolazi?" I bićete potpuno slobodni.

SF: Jedan od Učitelja je rekao nešto što je prevedeno kao: "Nebo i zemlja će proći, ali moje reči neće proći." Moj osećaj je da je to prevedeno kao da moje reči upućuju na čistu svesnost.

R: Moje reči koje neće proći su Om, čista svesnost, stvarnost, sat-čit-ananda. Stvarnost neće proći. Stvarnost je večna sa svakog mesta. Samo ono što je rođeno može proći. (SF: Izvinite?) Šta je rođeno? (SF: Oh.) Pošto stvarnost nikada nije rođena, ne može proći.

SH: Pre nego što se to pojavi, to je to? (R: Pojavi se da, šta god da se pojavi.) To znači ceo univerzum, sve što možete videti, bez izuzetka. (R: Sve je besmislica, laž, fejk.) Drago mi je da to čujem. (R: Bodisatvno.)

SB: Ako je svest sveprožimajuća, kako to da se oseća kao da je fokusirana u telu sada. Kao da vas gledam i oseća se kao da jeste, a oči sada polažu pravo na ja, baš kao pažnja.

R: Ali vaše fokusiranje nije svest. Fokusirate se na nešto što je unutar vas, emociju, osećaj, to nije svest. Svest se ne može fokusirati, svest jednostavno jeste. (SB: Dakle, pažnja je poput korena uma. Je li tako?) Pažnja je poput korena uma? (SB: Da.) Pažnja je biti miran, biti tih. Zavisi kako koristite tu reč.

SB: Drugim rečima, da li je svest potpuno slobodna od bilo kakvog fokusa, bilo kakvog centra?

R: Potpuno je slobodna. Nema centra, nema obima, to je čista svesnost. (SB: Smiješno je kako se svesnost čini istom kao pažnja u telu. Dok gledamo objekte i dok smo fokusirani u glavi, oseća se kao da je to svest.) Čista svesnost, svest nema apsolutno nikakve veze sa fokusiranjem niti bilo čime što ima veze sa telom ili bilo kojim drugim objektom. To je čisto neizrecivo blaženstvo. Ne zna ništa o stvarima na koje se pozivate. Ne čini da se bilo šta dogodi. Ne uništava ništa. Ne čini ništa. Sveprožimajuća je. Poznaje sebe kao svest i ništa drugo.

SB: Kako je povezana sa pažnjom? Ako usmerim pažnju na svoj nožni prst, mislim, ta svesnost je svest, to je deo nje ili suština nje, a ipak se čini da je ograničena na kretanje uma kroz pažnju.

R: Postajete zbunjeni. Svest ne zna ništa o nožnom prstu, ništa o pažnji. Svest ne zna ništa o svim stvarima o kojima govorite. Svest poznaje samo sebe. To je čista svesnost po sebi. Ne zna ništa o pažnji. (SB: Ali zar to nije sama životna sila koju koristimo da vidimo, čujemo, osećamo i budemo živi i krećemo se okolo kao svesnost? Nešto se dešava, neki odnos u našoj svakodnevnoj svesnosti.) Pozivate se na sebe kao na telo koje je svesno. U istini, ne postoji telo koje bi bilo svesno bilo čega. Telo ne postoji. Svest nema nikakve veze sa vašim telom. Pokušavate reći da je svest prouzrokovala da telo bude onakvo kakvo jeste. I ako obraćate pažnju na nožne prste ili na nešto drugo, kažete da je to svest.

To je svest. Ovo je pažnja, ovo je svesnost. (SB: Izvesni aspekt toga, u svakom slučaju?) Ne, svest je svest. Postoji samo svest, ništa drugo ne postoji.

SG: Roberte, zar naša meditacija nije da imamo takvu svest, pažnju na izgovaranje ja-jesam? Zar to nije koncentrisana pažnja?

R: Sve tehnike meditacije su da se um smiri, da se um učini jedno-usmerenim. (SG: Pažnja kao tehnika?) Da, to je jedini razlog za meditaciju. Jer kada meditirate i um postane miran, nemate misli, a kada nemate misli, onda ste svest, kada imate misli, vi ste telo. Dakle, meditacija je samo da se um smiri. Da se um učini jedno-usmerenim. Tako možete biti Sopstvo.

SK: Roberte, koje je značenje ako svest ??? Kako onda to objašnjavamo?

R: Sa kojeg stanovišta govorite? Govorite sa ljudskog stanovišta. (SK: Ali to bi i dalje podrazumevalo dualnost između svesti i ljudskog iskustva.) Ne, vi govorite sa svog ljudskog stanovišta kada kažete da postoji svest i da postoji iskustvo. Postoji samo svest. Ne postoji ljudsko stanovište. Ali vi govorite sa ljudskog stanovišta jer mislite da ste ljudsko biće. (SK: Ako je svest sveznajuća i sveprožimajuća, zar ne bi ona bila ta koja doživljava ljudsko stanovište?) Ne, ne može doživeti ljudsko stanovište. Zbog činjenice da je sveprožimajuća, nema mesta za ljudsko stanovište. Nema prostora, nema mesta ni za šta osim svesti. Zauzima sav prostor, zauzima sve, ne postoji ništa osim svesti. Ljudsko stanovište, kada o tome govorite, govorite iz svojih sopstvenih standarda. Otkud vaš mozak dolazi. Način na koji to vidite, način na koji to gledate. I to mora biti prevaziđeno. Ovo mora otići. Sve mora otići. Sve vrste ljudskih stanovišta, verovanja, govorenje o sebi, u poređenju sa svešću.

SK: Čini se da su to dvoje odvojeni, čini se da se ne može dalje od toga.

R: Zato što pokušavate negde da stignete, a nema gde stići. (učenici se smeju) (SK: Ako su nepovezani, onda se čini da smo u lošoj situaciji.) Ne, uopšte nisu potpuno nepovezani. Postoji samo svest. Ne postoji ljudsko stanovište. Čini se da govorite sa ljudskog stanovišta. Ali to je samo privid govorenja sa ljudskog stanovišta. U istini, ne postoji ljudsko stanovište. Ne postoji ljudsko biće. Postoji samo svest i vi ste to. (SK: Kako onda objašnjavate sve ove zablude koje svako ima?) Kako objašnjavate svoj san? Kada sanjate, sve u snu deluje stvarno. Čini se kao da nešto radite, idete negde, letite avionom i učestvujete u ratovima i imate decu, onda se probudite. Koja je bila svrha sna? Nikakva svrha. Isto važi i za postojanje kakvo se pojavljuje. Nema svrhu, ne postoji. To je ja-misao. Pratite ja-misao do srca i budite slobodni. Zapamtite, sve ove stvari koje me pitate dolaze iz vašeg uma. Dolaze sa vašeg stanovišta za koje mislite da je stanovište. Ono što vam govorim je da nemate stanovište, nemate stanovište, ono nikada nije postojalo. Ne poistovećujte se sa svojim stanovištem. O čemu govorim, podignite svoje mišljenje. Poistovetite se sa svešću. Odbacite sve

brbljanje o stanovištima. Poistovetite se sa najvišim, sa Brahmanom. Vi ste to i ništa drugo.

SK: Sa ovog stanovišta, zašto učitelji ulaze u to? Znate, ovaj sam pokušaj da se uvere ljudi da nisu nekakvo unutrašnje biće, da nisu kao ptica u kavezu, bez obzira koliko suptilno telo bilo, bilo da ide u duševno telo, suptilno telo, a kamoli fizičko telo, i pokušaj da se ljudi razuvere od ove predstave da su unutrašnje biće, kao da postoji neka moć za ove zablude.

R: Svaki učitelj uči sa stanovišta učenika. To je kao kada govorimo o stvaranju. Govorimo o Adamu i Evi, govorimo o tome kako je stvaranje počelo. Ovo je za one ljude kojima je to potrebno. Koji su na tom nivou univerzalnog osećaja i svesti, neko mora biti potpuno slobodan od ovog načina. Ali istinski Učitelj uči u tišini. Istinski Učitelj ne govori ništa, uči u tišini i nepokretnosti. Sve ove stvari su sa stanovišta određenih učenika, ali u stvarnosti one ne postoje. Nikada nije postojalo. To je kao ljudi koji su dolazili Ramani Maharšiju i pitali ga: "Da li karma postoji, da li reinkarnacija postoji?" i on bi ih pogledao i rekao: "Da, da, sve postoji." Jer je shvatio da ako bi započeli raspravu i počeli pričati o tome satima i satima i satima bez prestanka. Zato im je rekao: "Budite dobri, činite dobra dela i prevaziđite svoje probleme." Ali osobi koja je bila spremna, nema karme, nema reinkarnacije, nema sveta, nema univerzuma, postoji samo to i vi ste to!

SF: Reči su u umu. Sve su reči koje objašnjavaju stvari u našem umu.

R: Naravno, sve dolazi iz uma. Ne možete tumačiti ono što govorim umom jer ćete imati beskrajna pitanja, nikada neće prestati. Nikada neće biti rešeno. Radije počivajte u tišini. (SF: To je jalova nada oslanjati se na intelekt.) Da, sačuvajte svoj um od brbljanja. Um je poput gomile majmuna koji uvek brbljaju, brbljaju, brbljaju. Smirite um.

SX: Roberte, kada ljudi kažu...kada vidite nešto, Božiji unutrašnji prostor, da li jednostavno vidite stvari koje zaista ne postoje?

R: Kada vam neko kaže da sanjate stvari ili vidite stvari? (SX: Da, ali jeste li zaista videli ovo?) Oh, razumem šta mislite. Ljudi govore sa svog stanovišta. Možda možete videti nešto duboko u sebi što niko drugi ne može videti. Ako oni to ne mogu videti, reći će vam da ni oni to ne mogu videti. Ali to je odakle oni dolaze. Možda vi možete videti kroz stvari, možete videti lepe stvari, možete videti sve. Dakle, oni vide gde su oni, u skladu sa svojim razvojem. Njihov pogled na svet vidi svet u skladu sa njihovim razvojem. Kada gledate svet, vidite sa tačke svog razvoja. Dakle, svako gleda istu stvar i vidi nešto drugo. Razumete? (SX: Da.) Vi vidite ovaj svet sa svog stanovišta, odakle dolazite. Kako ga vidite zavisi od vaših godina i načina na koji ste odgajani. Odrasla osoba će videti svet sa svog stanovišta. Iz stvari kroz koje su prošli, iz iskustava koja su imali, mi vidimo odakle dolazimo.

Stoga, kada im govorite o svom stanovištu, oni samo misle o svom stanovištu, o onome što oni vide, pokušaće da vas uvere u svoje stanovište. Zato počinjemo da ostavljamo ljude na miru. Ne pokušavamo da uverimo ljude ni u šta. Samo ih blagosiljamo, ostavljamo ih na miru i tražimo unutar nas samih stvarnost i istinu.

SH: Da li su sva stanovišta nužno lažna?

R: Da. (SH: Ne postoji nešto poput važećeg stanovišta?) Upravo tako, sva stanovišta dolaze iz uma, iz vaših misli, iz vaših iskustava. Stoga je tišina najbolji odgovor za sve. Biti miran i ne učiti da vodite rasprave.

SD: Ovo dečakovo stanovište nije ni manje važeće niti važeće od bilo koga? (R: Istina, da.) Ono što on vidi je ono što vidi.

SH: Oba su bezvredna. (R: To je tvoje stanovište.) Da, i to je bezvredno. Baci to. Oslobodi se toga. Odbaci to.

SF: Neko je pitao Maharšija da li treba da čitaju Gitu. Rekao je: "Uvek." Osoba je rekla: "A šta je sa Biblijom?" I Maharši je rekao: "Biblija i Gita su iste." I osoba je rekla: "Biblija uči da je čovek rođen u grehu?" I Učitelj je rekao: "Muški smisao je greh." (R: Šta?) Gospodine? (R: Šta je greh?) Muški smisao. (R: Muški smisao, naravno.) Reč greh znači razdvajanje.

R: Nema grešnika, niko nikada nije zgrepio, da tako kažemo. Najave bilo kakve?

SM: Ne, želim da se zahvalim svima što su vratili transkripte. Imamo još nekih uskoro.

R: Imamo nešto prašada. Ima dovoljno za svakoga. Zašto ne otvorite... (traka se završava) [SADRŽAJ]

Odbaci To! 5. mart 1992.

Robert: Dobro veče. Lepo je biti sa vama ponovo ovog divnog četvrtka uveče. Pa, većina vas večeras izgleda veoma ozbiljno. Izgledate kao Albanac kome su upravo ukrali kravu. (smeh) Da li ste ikada videli Albanca bez krave? (smeh) Prilično je uzbuđen. Svi ste prosvetljeni. Apsolutno niko nije neprosvetljen. Šta osećate o sebi? Šta kažete? Da li verujete da imate problem? Da li verujete da negde nešto nije u redu? Postoji samo jedan način da se nosite sa problemima. A to je da ih odbacite, potpuno i skroz. Nećemo da lupamo okolo, jeste li ikada lupali okolo? (smeh) Nemojmo to raditi. Ne želimo da koristimo tehnike, sadhane, da postanemo prosvetljeni ili da pronađemo sebe ili da bilo šta uradimo sebi. Samo želimo da odbacimo svet. Prestanite da mislite o svetu. Zaboravite na svet. Jedini razlog zašto mislite da negde nešto nije u redu je zbog

činjenice da mislite! Vaš um je uvek aktivan. Talasi vašeg uma se uvek kreću. I jedini razlog zašto mislite je, naravno, zbog prošlosti. Misli o prošlosti stvaraju vašu budućnost. Kada počnete da razumete da nema prošlosti i nema budućnosti, nema nikoga ko misli. Mišljenje je vaša propast. Bez obzira da li mislite dobre misli ili loše misli, nema razlike. Dobre misli vode do loših misli, a loše misli vode do dobrih misli. Sve su to misli, a vi ne bi trebalo da mislite. Niste stavljeni na ovu zemlju da mislite. Kad bolje razmislite, čak niste ni stavljeni na ovu zemlju. (smeh) Šta radite ovde? (S: Ne znam?) Ne postojite. Nikada niste postojali i nikada nećete postojati. Zašto mi ne verujete? Postojala je nekad takva pesma. Kad biste samo mogli shvatiti kako je lepo i divno ne misliti. Ne imati nikakve misli koje vam dolaze u um. Oh, misli će vam dolaziti u um, ali ćete naučiti da ih odbacite! Problem nije u mislima koje vam dolaze, već u vašem držanju za te misli. Davanju im energije, davanju im moći. Jer samo im vi možete dati moć. One same po sebi nemaju moć. One vas ne mogu povrediti same od sebe. Samo im vi dajete moć dopuštajući mislima da vas kontrolišu, gledajući misli i plašeći se ili reagujući na njih. Tu sve nevolje počinju.

Koliko vas zaista može sedeti u stolici sat vremena, bez puštanja televizora, slušanja radija, čitanja novina ili bilo čega drugog, samo sedeti u tišini sat vremena? To je sve što vam treba, jedan sat. Većina nas ne može podneti da bude sama gde se ništa ne dešava sat vremena. Uvek moramo nešto raditi, zar ne? Ako smo sami, moramo pustiti televizor ili moramo pustiti radio. Moramo slušati traku ili moramo čitati. Ali ne volimo biti sami gde se ništa ne dešava. Ipak, kažem vam da je ovo najbolje vreme vašeg života. Biti sam sa apsolutno ničim što se dešava. Znam da se neki od vas plaše da ovo urade jer se plaše misli koje vam dolaze u um. Misli kao da skaču na vas, kada ne gledate nešto ili ne čitate nešto. Ali ovako počinje. Morate dozvoliti mislima da skaču na vas. Da pokušaju da vas potpuno preuzmu i postanete svedok svega ovoga. Da gledate kako vas vaše misli kontrolišu, gledate kako reagujete. Kad god pomislite prijatnu misao, vaše lice postaje srećno, kad god pomislite ružnu misao, postajete uplašeni, uznemireni, potreseni. Misli imaju tu moć da vam sve ovo urade. Ispričao sam vam ovu priču ranije o lažnom telegramu. Gospođa Smit prima telegram koji kaže da joj je muž ubijen, bio je na poslovnom putu van grada. I ona postaje silno uznemirena, vrišti i plače, a onda je telefonska kompanija pozove nazad i kažu da im je žao, bila je druga gospođa Smit, niste to bili vi uopšte. Ali pogledajte šta joj se desilo kada je u to poverovala. Pomislite na misli koje vas čine ljutim, uznemirenim, čine da se osećate loše, čine da se osećate kao da nešto nije u redu. Shvatite da apsolutno ništa ne može biti pogrešno nigde ni u jednom trenutku. Samo stvari ne idu onako kako vi želite ili onako kako mislite da bi trebalo da idu. Uzmimo epidemiju side. Verujemo da je to strašno i pretpostavljam da je s pravom tako, ali ako pogledamo sliku sa višeg stanovišta, vidimo da je to čišćenje zemlje. Zvuči čudno, znam. Možemo uzeti bilo koju temu. Ratovi, kataklizme, zemljotresi, bilo šta, pomor, bolest. Ne postoji Bog koji kažnjava bilo koga, nema grešaka, ne postoji neko ko pokušava da vas ubije jer ne možete umreti. To mi je zaista smešno kada vidim ljude koji pokušavaju da umru i veruju da umiru. Niko nikada nije rođen, niko ne umire. Sve ove stvari se dešavaju u vašem umu. Ali pošto verujete da se dešavaju i verujete u ove stvari, gledajte sa višeg stanovišta. Kada postoji prenaseljenost, životinje znaju kako da se pobrinu za ovo. Lavovi jedu ovce, sve ove stvari se dešavaju kada postoji preobilje životinja, ovaca. Kada postoji prenaseljenost, počinju kataklizme, počinju ratovi. Čovekova nehumanost prema čoveku postaje jača. Ako to gledate sa ljudskog stanovišta, bićete ljuti na mene što govorim ove stvari, ali ne govorimo sa ljudskog stanovišta, vidimo to odozgo.

Sve je u redu, nema grešaka. Ovo ne znači, ako ovo gledate sa ljudskog stanovišta, da samo sednemo u stolicu i kažemo: "Sve je dobro, ništa nije pogrešno." Kada u svom srcu osećate tugu i strah i mislite da je sve pogrešno. Ovo je licemerje. Sve dok osećate da postoji greška ili da nešto nije u redu u ovom svetu, na vama je da pomognete da se ispravi. Ironično, zar ne. Ako vidite da nas Albanci napadaju, (smeh) moramo preduzeti akciju. Moramo pronaći one krave da se Albanci ne naljute na nas. Sve dok osećate da nešto nije u redu, morate nešto učiniti. Ako vidite

svog brata ili sestru ili bližnjeg koga je udario automobil, na vama je da pružite pomoć. Ipak, ako možete da se uzdignete iznad ovoga, osetićete i videti potpuno drugačiju sliku. Sve je dobro, sve je izuzetno dobro. Zapamtite, sve stvari kojih se plašite ili stvari koje se čine pogrešnim u vašem životu dešavaju se unutar vašeg uma, unutar vašeg sopstva. Vi sve ovo osećate. Ovo čak možete dokazati u svom ljudskom postojanju. Možete ustati ujutro, osećati se depresivno, osećati da imate glavobolju, osećati kao da nešto nije u redu sa vama. A kada izađete na sunčevu svetlost, drveće je i dalje tu, cveće vam se i dalje osmehuje, pupoljci izlaze na drveću, apsolutno ništa nije pogrešno sa prirodom. Kada je rat, bombe se bacaju, gradovi se uništavaju, ljudi ginu i tako dalje. Kada se sve smiri, trava ponovo počinje da raste. Životinje ponovo cvetaju. Jabuke ponovo cvetaju. Pomorandže izlaze u izobilju. Pšenica raste. Život se nastavlja kako se pojavljuje. Tajna života je biti u skladu sa načinom na koji priroda funkcioniše. Ne osećajte se ljutito ili uznemireno. Nikada ne osećajte kao da nešto nije u redu ili da neko pokušava da vas povredi ili da postoji Bog koji pokušava da vas kazni. Sve je dobro i sve se odvija kako treba. Ponovo, odbacite sve te misli. Čim vam um počne govoriti da je nešto pogrešno, odbacite misao. Nemojte zameniti misao drugom mišlju, samo je odbacite. Istina je da ljudi koji su dugo meditirali, ljudi koji su praktikovali atma-viharu, samo-ispitivanje, ljudi koji su praktikovali svest svedoka i tako dalje, mogu ovo da urade brže od drugih ljudi. Oni mogu da odbace svoje misli i zadrže um mirnim neko vreme. Ako niste praktikovali bilo koju vrstu meditacije ili radili bilo šta u svom životu, izgledaće vam malo teže. Nećete moći tako brzo da odbacite misli. Jer čak i kada odbacite misao, druge misli će vas napasti i učiniti da se osećate depresivno. Učiniti da se osećate uplašeno od nečega. To je ono što misli rade. Ipak, zapamtite da je to samo misao. Samo vaša misao to radi, ništa drugo. Ipak, možete reći: "Šta ako sam u bolu? Šta ako umirem od raka?" Opet, većina vas ovo ne razume baš najbolje, pretpostavljam. Niko ne umire od raka. Niko nije u bolu. Pojavljuje se kao da se ovo dešava. Pojava je veoma jaka kod nekih ljudi, manje jaka kod drugih ljudi, a ne postoji kod nekih trećih. Kao što znate, možete uzeti isti bol i pet različitih ljudi može doživljavati isti bol. Jedna osoba će osećati kao da

umire, druga osoba će osećati kao da ih samo boli, druga će pokušati da uopšte ne misli o tome, treća će možda osećati kao da se to čak ni ne dešava. Svako doživljava ove stvari drugačije u skladu sa vašim stanjem svesti. Ali suština je da nema bola, nema smrti, nema bolesti. Iz našeg razgovora u nedelju neki od nas još uvek imaju poteškoća sa stvaranjem. Još uvek mislimo da stvaranje proizilazi iz svesti. Svest je stvaranje. Jer još uvek imamo osećaj da sve mora doći odnekud. Ograničeni um ne može shvatiti da stvaranje dolazi ni iz čega ili čak ne postoji. Priznajem da je teško za um da prihvati ovakve stvari. Zato kažem nemojte prihvatati ono što govorim. Nemojte čak ni verovati u ono što govorim. Ali pokušajte da ovo dokažete sebi. Pokušajte da dokažete ove stvari sebi. (Jer možda sam lud kao i lun i jesam, šta je lun? (S: Ti.) Tačno, Lunatik.) I ne treba da pričate o ovim stvarima većini ljudi. Uvek treba da radite na sebi. Ne pokušavajte ništa da dokažete bilo kome. Ne pokušavajte da se pravite važni bilo kome sa onim što znate ili što mislite. Samo vaša iskustva su ono što vam znače i uzrokuju da vaše telo nestane iako izgleda da je tu. U svakom slučaju, da sklonimo to sa stvaranjem, nema stvaranja. Vi ne postojite. Nikada niste postojali. Neki od vas još uvek ne znaju o čemu govorim. Uvek se setite stanja sna, odakle san dolazi? Da li dolazi od Boga? Ili iz svesti ili iz čiste svesnosti? Iz sat-čit-anande? Naravno da ne. San se jednostavno pojavljuje. Ceo san se odvija u vašem umu. Vi ste sanjač. I čini se gotovo nemogućim za razumevanje osobi koja nikada nije imala san da se u snu odvijaju razne stvari. Postoje ogromni gradovi, postoje univerzumi. Radite razne stvari u snu i sve se to odvija unutar vašeg uma. Onome ko nikada nije sanjao to zvuči vrlo nelogično, zar ne? Kako se sve ove stvari mogu odvijati u vašem umu? A ipak sanjate i sebi ste dokazali da snovi postoje. Stoga, ako bi vam neko došao i raspravljao se sa vama i rekao vam: "Ne mogu da verujem u to." Jer nikada nisu imali iskustvo sna i vi im kažete o čemu ste sanjali, oni će reći: "To je nemoguće. To jednostavno nema smisla. Nikada ne mogu ovo prihvatiti." Vi meni govorite istu stvar. Kada vam kažem da danas sanjate, sada. Sanjate smrtni san. Sve o vašem životu je san, sve.

I kažete mi da sam lud. Nisam pri sebi. To je istina. Ipak jednog dana vi sami imate san i postajete potpuno fascinirani. Postali ste svesni sveta snova. I kažem vam upravo sada da sanjate, sve je ovo san, mehur, koji će jednog dana puknuti i bićete potpuno slobodni. Ova sloboda je blaženstvo. Ovako je. Imate užasan san. Vratili ste se u dane inkvizicije i muče vas. Odsečeni su vam prsti. Odsečeni su vam nožni prsti. Odsečen vam je nos. Teško vas muče. Odjednom se probudite i u blaženstvu ste, u poređenju sa onim kroz šta ste prolazili, zar ne? U potpunom ste blaženstvu.

I tako je sa ovim svetom. Prolazite kroz toliko iskustava. Pomislite na sva iskustva kroz koja ste danas prošli. Radili ste ovo, radili ste ono, išli ste u kupovinu. Brinuli ste se o tome šta ćete jesti. Brigate se o svojim susedima. Radili ste stvari na poslu. Brinuli ste se o ovome, mislili ste o ovome. Preduzeli ste ovu akciju, preduzeli ste onu akciju i zaboravili ste ono što sam vam rekao. Kad god dođete ovde zaboravite da se setite da je san. Nije stvarno. Iako to osećate, iako vas ponekad boli. Iako morate proći kroz mnoga iskustva. Ipak radite istu stvar u snu, san se završava i osećate se tako zahvalni i tako ispunjeni blaženstvom jer iskustva vašeg mučenja nisu istinita. Tako su neki od vas mučeni u ovom životu. Možda zbog oskudice ili ograničenja ili bolesti ili bračnih problema, šta god. Ipak sve je san. Ne postojite onako kako izgledate. Ako ste samo u stanju da mislite o ovim stvarima tokom dana dok obavljate svoje poslove, postaćete najsrećnija osoba na zemlji. Jer ovakav način razmišljanja će uzrokovati da ne reagujete na osobu, mesto ili stvar. Nećete reagovati. Nećete osećati da vam neko nešto radi. Neko pokušava da vas povredi. Neko vas ne voli. Sve te misli će nestati, kada ne reagujete. Ali morate imati razlog za nereagovanje i razlog je san. Počinjete da razumete polako ali sigurno da je sve ovo san. Stoga, ako reagujete na san, sve više se uplitate. Zato raspravljamo o stvarima poput karme. Kad god reagujete na situaciju ili stanje, bili opravdani ili neopravdani, iz bilo kog razloga, sve što radite jeste da prikupljate karmu. Pod prikupljanjem karme zaista mislim da sebi otežavate da se odvojite. Sebi otežavate da se probudite. Jer sama reč karma znači akcija i šta god da činite u akciji, uzrokujete da budete dublje uvučeni u karmu. Ali kada počnete da uviđate da niste činilac, tada se uzdržavate od reagovanja. Kada kažem da niste činilac i da se uzdržavate od reagovanja, uvek zapamtite o čemu govorim. Ne mislim time da sedite mirno i ne radite apsolutno ništa. Nekih ljudi je karma da rade ovo, da sede i ne rade apsolutno ništa. Ali većina nas je na ovom svetu i radi stvari. Ipak ako možete samo prihvatiti činjenicu da niste činilac, stvari koje radite biće urađene bolje nego što možete zamisliti. Preduzimate akciju i ne-akciju. Radite i ne radite. Mislite bez uma. Postali ste slobodni. Stoga nikada nemojte misliti ili verovati da će vas ovakvo učenje, Advaita Vedanta, navesti da ne volite svoju porodicu, uzrokovati da izgubite posao, uzrokovati da imate probleme, naprotiv. Ako razumete o čemu govorim i radite ovo na pravi način, nastavićete da radite sve i svašta što morate. I zato što više niste uznemireni, vaše telo neće osećati stres i stvari će biti mnogo bolje za vas. Sve je dobro. Sve je dobro. Ostavite sva pretvaranja. Ostavite sve svoje povrede. Ostavite samosažaljenje. Ostavite sve, pustite. Probudite se, budite slobodni. Sloboda je vaša prava priroda. Uvek ste

bili to, ali dozvoljavate mislima da prekriju tu slobodu tako da se pojavljuje. Dozvoljavate svojim mislima da vam govore nešto drugo. I upleteni ste u svet snova verujući da je to stvarni svet. Drugi faktor koji treba zapamtiti je da šta god da vam se dešava u životu nestaje kada odete na spavanje, zar ne? Kada ste u dubokom snu nijedna od ovih stvari više nije važna. Kada ste u dubokom snu ništa se ne dešava. Osoba koja je bolesna zaboravlja na svoju bolest. Osoba koja je ljuta zaboravlja na svoju ljutnju. Osoba koja je depresivna zaboravlja na svoju depresiju. Osoba koja oseća povredu zaboravlja na povredu. Zato kada se probudite ujutru kažete: "Dobro sam spavao, osećam se osveženo." Razlog zašto kažete da se osećate osveženo je zato što su u stanju dubokog sna svi vaši fizički problemi, svi vaši mentalni problemi koje imate kada ste takozvani budni, nestali. Više nisu ovde. U Advaita Vedanti se objašnjava da um sada počiva u centru srca. Kada um počiva u centru srca ništa više nikada ne postoji. Ničega nema, osim onoga što uvek

jeste. Kada se probudite u ovaj svet, um juri iz centra srca nazad u mozak i postajete svesni tela, sveta, svojih problema, svega. Stoga, kada inteligentno razmislite o ovome, videćete kako ove stvari mogu biti stvarne ako nestanu kada odem na spavanje. Reč stvarno znači nešto što je prisutno sve vreme. Stoga, kada osećate depresiju i zaspite, depresija nije tu. Dakle, nije prisutna sve vreme. Stoga nije stvarna. I ovo je istinito za sve aspekte vašeg života, sve. Sve o čemu možete misliti nije prisutno kada ste u dubokom snu. Dakle, ne može biti stvarno. Čak i takozvane dobre stvari vašeg života. Vaš prelep dom, vašeg prelepog momka ili devojku ili ženu ili muža, vašu prelepu decu, vaš auto, vaš veliki bankovni račun, sve vaše investicije. Sve ove stvari nestaju kada ste u dubokom snu. Kao da nikada nisu postojale. Kada se probudite, ponovo postoje. To je kao da imate san koji se ponavlja. Vratićemo se na inkviziciju. Muče vas malo više svakog dana. Sada su vam odsekli prste i nos i nožne prste. Probudite se tokom dana, obavljate svoje poslove. Odete na spavanje uveče i počnete ponovo da sanjate. Inkvizicija se nastavlja, vaše očne jabučice su iskočile. Sve ove stvari vam se dešavaju. Jutro dolazi, budite se, obavljate svoje poslove. Odete ponovo na spavanje i inkvizicija se nastavlja sve dok ništa ne ostane od vas. Svi delovi su nestali. I probudite se ponovo i u ovom ste svetu. Ovo je upravo ista stvar o kojoj govorim. Ovo se upravo dešava nama. Verujemo da je ovaj svet tako stvaran. Izgleda tako stvarno. To je kao što mi novi ljudi uvek kažu kada pričam o ovim stvarima: "Pa Roberte, mogu da priđem do tebe i uštinem te i osetićeš uštinjaj." To možete učiniti i u snu, zar ne? Ako me vidite u snu i ako mi kažete: "Roberte, ovo nije san jer mogu da te uštinem." Pa

uštinete me u snu, ali to je sanjani uštinjaj. Izgleda da sam ga osetio u snu, zar ne? Dakle, vidite da se ista stvar dešava u ovom budnom svetu kao i u svetu snova. Ako možete samo shvatiti o čemu govorim, postaćete zauvek slobodni. Ovaj svet nije stvaran. Gubite vreme misleći o ovom svetu. Uplitajući se u ovaj svet i radeći sve stvari koje radite. Ono što bi trebalo da pokušate je da se probudite. I poslednje što treba da podelim sa vama. Ako verujete da je ovaj svet stvaran verovaćete i da su drugi svetovi takođe stvarni. Verovaćete da ćete kada umrete biti slobodni. To je kao ponovo rođeni hrišćani koji jedva čekaju da odu na nebo. Kažu kako je ovaj svet pokvaren, ali kada umru biće u slavi, aleluja. Hvalite Gospoda. (S: Da, Amen.) Ali ja vam kažem da ako niste pronašli sebe u ovom životu, nećete pronaći sebe u zagrobnom životu. Sve što radite u zagrobnom životu jeste da napravite pauzu na neko vreme, odmorite se, to je kao da idete na spavanje. Ali onda se morate ponovo probuditi, bilo da ste na astralnom nivou ili kauzalnom nivou ili gde god vas vaša obmana odvede. I postajete svesni istih problema, istih stvari koje ste imali ranije. Tome nema kraja. Kraj dolazi samo kada se probudite. Stoga nemojte misliti o smrti kao o nebu poslatom. To je samo kontinuum. Morate se probuditi sada. Kada se probudite sada shvatićete da apsolutno nema mesta gde treba ići, nema ništa što treba postati. Jednostavno ćete biti ono što ste oduvek bili, naporna, bezizborna čista svesnost, vaša istinska priroda. Sve je dobro. Slobodno postavljajte pitanja.

SF: Ono što si govorio podseća me na: Krišnamurti je rekao: "Misli su odgovorne mnogima." Jedan od velikih je rekao: "Ne očekuj da shvatiš neshvatljivo..." (R: Ne očekuj šta?) Ne očekuj da shvatiš neshvatljivo niti da izmeriš nemerljivo. Jer onaj ko prvi pita i onaj ko prvi uđe, ostaje samo tišina." I čini mi se da su sve ove misli i reči toliko - čim misli i reči uđu u jednačinu dolazi do odstupanja od stvarnosti. Čini mi se. I sve su to reči o iluzornom.

R: Hm. Je li to bilo tvoje lično iskustvo, Frede? (SF: Još uvek je intelektualno.) Imej svoje lično iskustvo. Imej svoje lično iskustvo i odbaci sve intelektualno. (SF: Sve intelektualno? U redu, pokušaću.) Idi kući i pokidaj bibliju. (učenici se smeju) (SF: Taj citat nije bio iz biblije?) Pokidaj sve citate. (SF: Pokidaj šta?) Sve citate. (SF: Sve citate?) Odakle god da dolaze. (SF: Sve citate.) Stani gol. (SF: U redu.) Stani gol pred Bogom. Nemaj nikakvu potporu. Bilo da sam to ja ili bilo ko drugi na koga se oslanjaš ili knjiga. Ne oslanjaj se ni na koga. Svi ti citati vam zamaraju glavu. Ispunjeni ste citatima, mističnim citatima. To je lepo, to je dobro, ali šta nam to čini? Dodaje još

stvari. Želimo da se ispraznimo, a ne da dodajemo sebi, to je važno. Ne želimo da dodajemo dalje znanje. Znanje nas drži vezanim. Želimo da se odreknemo svog znanja.

SH: Zašto ih onda nazivaš lepim i dobrim kada su naša okovanost?

R: Reci to ponovo? (SH: Zašto ih nazivaš lepim i dobrim kada su naša okovanost?) Šta je lepo i dobro. (SH: Upravo si rekao, (citat) "lepo i dobro." Citram te.) Lepo su i dobre ako želiš da slušaš to. Lepo je i dobro ako uživaš u tome. Zvuče lepo većini ljudi. Većina ljudi uživa da sluša lepe izreke, poeziju, biblijske citrate. Stoga zvuče lepo i dobro. (SH: Meni ne zvuče lepo i dobro.) Dobro! (učenici se smeju) (SH: Ako tebi zvuče, u redu.) Šta god prihvatiš. (SH: Ja bih ih sve bacio u kantu za smeće da sam na tvom mestu.) U redu, moraću to da uradim. To je dobro. (SH: Dobro ali ne lepo.) Dobro ni za šta.

SG: Roberte, samo želim da predložim oko za oko. To zvuči negativno, lepo i dobro.

R: Oko za oko, zub za zub, ruka za ruku.

SG: Pitanje koje sam hteo da postavim je, savršeno je da misli nastaju ako te to ni na koji način ne pogađa, međutim čini se da postoji mali problem kada nema misli um je slobodan to je u redu, ali misli ponovo nastaju i ponekad ih možete posmatrati a drugi puta ste uhvaćeni u njih. U čemu je suptilna tačka u kojoj možete identifikovati i razdvojiti se od njih i to činiti sve više i više, kako to radite? Da misli nastaju i da vas ne pogađaju.

R: Bez ulaska u odgovor koji želite da čujete, jednostavno pustite. Samo ih pusti. Jednostavno, pusti ih. Možeš to. Pusti misli. (SG: Samo budući svoj?) Zaboravi na to da budeš svoj, pusti misli. Biti svoj je još jedna misao. Vidite, u pozadini našeg uma pamtimo sva učenja koja smo imali godinama. I ta učenja zgodno isplivaju na površinu uma u određenim trenucima i govore nam određene stvari. I mislimo da napredujemo, ali ne napredujemo zaista. Jednostavno dodajemo još misli na vatru, gorivo na vatru, misleći ove misli i zamenjujući ih ovim mislima. Samo moramo pustiti sve misli.

SG: Šta je sa procesom u kojem se čini da postoji tišina i onda odjednom otkriješ da si upravo pogodio sve suptilniji sloj misli. Probudio si se i opet me je prevarilo, mislio sam da je tišina, a ipak su misli bile suptilnije.

R: Ako si otkrio to o sebi, pusti to! Pusti to! Neka celu stvar bude jednostavna. Pošto je tvoja prava priroda svest. Ne moraš ništa da radiš da bi uklonio misli. Nema procedure, nema procesa, jednostavno moraš pustiti misli. Znam da možemo pričati o samoistraživanju. Možemo pričati o svedočenju. Možemo pričati o mnogim metodama, ali pokušavamo da dođemo do tačke kada razumemo da su ove stvari za ljude koji vole da idu u školu. Idu iz razreda u razred i moraju da rade sve ove prakse, sve ove sadhane. Ali većina vas je sa mnom par godina. I nikada ne shvatate kada vam kažem, pusti! To i mislim. Pusti sve! Zaustavi se. Nemoj postati intelektualan. Nemoj postati duhovan. Nemoj postati bilo šta. Samo pusti misli i postani slobodan ono što već jesi.

SD: Bez da budem previše nejasan, koja je razlika između puštanja i potiskivanja?

R: Potiskivanje je kada to osećaš i misliš o tome i držiš to i to odlazi duboko u tvoju podsvest negde, ali i dalje osećaš da je stvarno ili istinito. Ali puštanje je kada to potpuno transcendiraš, transformišeš. Samo pusti! Pusti!

SR: Roberte, možeš li opisati scenario i reći mi gde su moje percepcije pogrešne. Na primer ako idem na posao, celim putem dok idem na posao govorim: nisam zaista ovde, nema parka ovde, nema puta tamo...

R: Mora da si lud. (učenici se smeju) (SH: On je lud.) (smeh)

SR: Sve je dobro... i onda stignem na posao, moram da razgovaram sa nekim ljudima i moram da postavim pitanje da dobijem podatke, pa bi li bilo ispravno da prođem kroz proceduru: "U snu sam, pitam ovu osobu ovo pitanje, ali znam da je san, nisam zaista ovde, nisu ovde." Onda

moram da napišem izveštaj. "I ne pišem zaista izveštaj. Nema izveštaja. Nema mene i pišem ovaj izveštaj." Ili, radije nego to, da li predlažeš da kažem, kada dobijem misao, "Mogao bih sada da pišem izveštaj," samo odgurnem misao i moje ruke čudesno krenu i počnu da pišu i nastavljam da odgurujem svaku misao i odbijam da analiziram podatke i samo nastavljaju da pišu i pišu i pedeset minuta kasnije izveštaj je gotov i mogu da ga predam i gotovo je? Da li predlažeš da bi bilo bolje da shvatim da je sve san i da ulažem trud u to, pokušavajući mentalno da koristim svoj um ali shvatam da je san? Ili da odbacim sve misli, bez razmišljanja, odbijam da mislim, ali će moje ruke i um automatski jednostavno proizvesti izveštaje i to će se desiti?

R: Ako odbiješ da misliš, misli će biti jače nego ikad. Ne odbijaš da misliš. Jednostavno uzmeš dah i pustiš celu stvar. Sve je nestalo. (SR: Hoće li ruke automatski napisati izveštaj?) Sve će se pobrinuti samo za sebe. Tako je jednostavno da ne mogu to učiniti jednostavnijim.

SR: Šta je sa idejom da je ovo zaista san i da izgleda da mislim o ovim podacima da bih proizveo ideje za izveštaj i onda se krećem sa umom koji ne postoji ali shvatajući da je sve ovo lažni san? Ali dozvoljavajući sebi da se upletem u ovaj lažni san i napišem ovaj izveštaj i sklopim ove podatke, ali shvatim da je san i shvatim da nema mene, nema ruke, nema olovke, nema ničega što radimo? (R: Ne.) To nije pravi pristup? (R: Ne.) Pravi pristup je da pustiš sve misli, ne misliš o podacima, ali nekako će se izveštaj pojaviti.

R: Taj izveštaj će se pojaviti. Pusti. Pusti sve. Zaboravi na to i budi slobodan. Potpuna jednostavnost. (SR: Pomoglo bi mi da imam prvi korak koji mogu da razumem.) Ako želiš korake, vraćamo se na samoistraživanje ili možeš trčati gore-dole stepenicama. Šta su koraci? Prvi korak, drugi korak, treći korak. (SQ: ...i dvanaesti korak.) Dvanaesti korak. Želimo da zaboravimo na korake. Želimo da dođemo do faze gde jednostavno jesmo. Potpuno smo slobodni bez razmišljanja o tome. Nemamo nikakve misli ni o čemu. Ne mislimo da smo slobodni. Ne mislimo da nismo slobodni. Jednostavno ne mislimo. Samo budi svoj. To je ono što mislim kada kažem: "Samo budi svoj." Tvoje Sopstvo ne mora da misli o tome da bude sopstvo.

SR: Neko me je posmatrao ko nije shvatao da nisam zaista ovde, jesam li zaista ovde. Da li bi im se činilo da postavljam pitanja da dobijem podatke i da li bi im se činilo da pišem izveštaj iako nisam svestan da pišem izveštaj jer nema mene i nema izveštaja?

R: Činiće im se onako kako oni doživljavaju. Gde god da su u svesti. Tako će im se činiti. (SR: Dakle, mogli bi reći: "Video sam te kako pišeš izveštaj," ali ja neću biti svestan toga, ha?) Ne, bićeš svestan pisanja izveštaja ali nećeš biti svestan pisanja izveštaja. Oboje je tačno. (SR: Oboje.) Pisaćeš izveštaj ali ćeš biti svestan pisanja izveštaja ali onda u istom trenutku, u istoj svesti bićeš svestan da niko ne piše izveštaj.

SR: Pa to je otprilike ono što sam opisivao kao prvi scenario koji si odbio. To je ono što sam pokušavao da kažem. Svestan da to radim, a ipak svestan da nema mene i nema puta u isto vreme.

R: Simultano. (SR: Da.) Dešava se u isto vreme. (SR: To možeš da prihvatiš.) To će funkcionisati. (SR: Jedina poteškoća je što bi moj um možda morao da uloži analitički napor da analizira podatke, ali u isto vreme ako shvatim da nema uma, nema mene i nema izveštaja, možda je uredu?) Vidiš, opet shvataš. Nemoj uopšte shvatati te stvari. Samo budi svoje sopstvo. Samo to uradi. Biće urađeno.

SL: Roberte, da li misliš da samo pustiš svoj um da radi šta god treba i da telo radi šta god treba, je li to tačno?

R: Da, sve će se pobrinuti samo za sebe. Imaš pozadinu koja je analitička i uvek želiš da analiziraš stvari i postaviš ih u pravu perspektivu. Ono što govorim je zaboravi sve. (SL: Da li se to nekako vraća na drugi princip, da je sve predodređeno, pa pusti da radi šta god treba.) Tačno, da. (SL: I da se posečeš ako treba da se posečeš?) Sve će se pobrinuti samo za sebe.

SJ: To je kao da se radi o poverenju. Sve je poverenje.

R: Pa možeš to reći, ali mora postojati neko ko će verovati. (SJ: Da, pa.) Te stvari se brinu same o sebi. (SJ: Pretpostavljam da su ove analogije tako dobre da bi trebalo da imaš utoliko više razumevanja da bismo mogli potpuno da im verujemo?) Pa na tom nivou moraš da veruješ. Vidite, mešamo sve nivoe.

SL: Pretpostavljam da je ono što govoriš to da... Razumem da moj um ponekada pobegne sa mnom i to je kao da pokušavam sve da dovedem u red i moram stalno da se podsećam da su možda stvari predodređene. Pa pusti, ne pokušavaj da uložiš dodatnu misao u razmišljanje da kada pišem ovaj izveštaj znam da mislim o tome. Kasnije možda samo posmatrajući sebe inače poludim. Nije da nisam. (smeh)

R: Na nivou na kome govoriš ovo je tačno, na tom nivou. Ali kada kažem: "Pusti!" Ovo je konačno. Ničega drugog nema. Pusti! Prestani da veruješ da moraš da napišeš izveštaj ili da ne moraš da napišeš izveštaj ili da moraš da imaš analizu ili da ne moraš da imaš analizu. Pusti celu tu masu.

SD: Da li je "puštanje" iznad svedočenja?

R: Da, iznad je svega. (SD: Jer mi se čini da je Greg govorio nekako da ako može da funkcioniše dok svedoči, dok posmatra sebe i moli se ili tako nešto, da si to preporučio.) To je na tom nivou da. Mešamo sve ove nivoe. Na određenom nivou moraš da praktikuješ samoistraživanje i da se pitaš: "Kome dolaze ove stvari?" Moraš da radiš šta moraš, ali večeras ti govorim na najvišem nivou kada kažem: "Pusti!" (SD: Ali mi smo možda u vrtiću, možda nismo sposobni da pustimo?) Naravno da jeste. Samo time što ste ovde, jeste. Pusti! Reci to ponovo, šta si rekao?

SL: Kada kažeš pusti, pusti šta?

R: Pusti! (SL: Šta je to? Nisam siguran u sve to?) "To," je cela masa. "To," je ceo univerzum, tvoje telo, stanje sna, sve. (SL: Drugim rečima, to je ista stvar kao i: "Samo se probudi!") Da.

SG: Dakle, Roberte, ako pokušavamo da budemo u novoj situaciji, recimo da smo na novom poslu i da se bavimo ozbiljnim stvarima i morali smo da uložimo mnogo kritičkog, analitičkog, kreativnog razmišljanja. Puno je pritiska, zahteva, znate, koncentraciju celog našeg bića i ophođenje sa drugim ljudima. Možemo sve to da radimo i možemo koristiti sve te funkcije i u isto vreme biti slobodni od toga? (R: Tačno, to je to.)

SR: Roberte, da li bi hteo da objasniš malo više ono što si rekao Džeju: "To je tačno na jednom nivou, ali postoji toliko nivoa." Da li bi bio voljan da objasniš neke od njih? Neke od ovih različitih nivoa da bismo dobili neku vrstu ideje, bolje ideje?

R: Pa, postoji nivo svedočenja. Kada postaneš svedok svega što se dešava. Postoji nivo kada samo posmatraš svoj dah ili obraćaš pažnju na svoj dah. Postoji nivo kada praktikuješ samoistraživanje i pitaš se: "Kome dolaze ove stvari." Postoji nivo kada praktikuješ ja-jesam meditaciju. (SR: Mi smo zapravo na različitom perceptivnom nivou u svakom od ovih stanja?) Da. (SR: Opaziš stvari u svakom od njih koje ne bi opazio u drugom?) Da, ali ono što govorim večeras je da pustiš sve. Samo pusti i postani slobodan.

SD: Da li je to isto što i predanje ili je to čak i iznad predanja?

R: Iznad je predanja. Jer kada pustiš, to je trenutno. Pusti je upravo u sada, u ovom trenutku. Nema ko da se preda, nema prošlosti, nema sadašnjosti i nema ko da išta radi. (smeh) Samo pustiš i gotovo.

SI: Roberte, da li je to isto što i puštanje svojih vezanosti da bi video šta jeste?

R: Pa naravno. Jer kada pustiš, puštaš sve. Puštaš svoje vezanosti, puštaš sve što možeš zamisliti. Puštaš sve. Ali to je iznad puštanja, iznad je vezanosti. Čak ni ne misliš o tim stvarima.

SH: Kako je iznad puštanja? (R: Jer mora postojati neko ko pušta.)

SD: Šta? Zar ne mora postojati neko ko pušta? (učenici se smeju)

R: Ne, nema nikoga ko bi pustio. Samo pustiš. (SD: Pa kome ti onda govoriš kada kažeš pusti?) Ne govorim nikome. (smeh)

SJ: Ali sledeća faza je pustiti puštanje... (učenici se smeju) ...ali to je sledeće nedelje.

SG: Ono što govoriš, Roberte, postoje svi ovi drugi oblici kraći od puštanja. Uvek postoji ti da to uradiš i kada dođe do puštanja, govoriš kao svest svesti. (R: Da.)

SH: Ono što to zapravo radi, eliminiše iluzornu predstavu o odvojenom tebi potpuno u jednom trenutku. (R: Tačno, sve se radi u deliću sekunde, u sadašnjosti.)

SI: Dakle, nekako se oslobađa ideje da misliš da si to ti?

R: Ne oslobađa se zapravo ideje. Da je ideja bila tu, ne bi mogao da je pustiš. Zaboravi na ideje, zaboravi na sve, samo pusti. Zaboravi na tebe ili na ja. Pusti!

SH: To je vrhunac jednostavnosti?

R: Naravno, ne mogu to učiniti jednostavnijim od toga. Svi želite da vam objasnim razne stvari. Ako vam objasnim stvari na tehnički način koji vam se sviđa, uvući ću vas dublje u maju. (smeh) Zato vas tako često pitam: "Zašto sedim ovde ovako? Pričam sa gomilom albanskih seljaka," (učenici se smeju) Pretpostavljam da vam je puštanje prelako. Volite da komplikujete stvari.

SH: Ili je previše direktno, previše pravo, previše golo.

SR: To je kao pogoditi domaći trk. Prvo moraš naučiti da pogodiš singl, dabl, tripl. Teško je odmah izbaciti loptu iz stadiona.

R: Ko mora da pogodi domaći trk. Ko mora da dobije singl ili dabl ili tripl. Nema nikoga ko bi to uradio. Zar se ne osećate dobro sada kada pustite? (kratka tišina)

R: Da vam pomognem u ovome, dok sedite ovde i slušate me, dok sedite u tišini i misli vam dolaze, stalno govorite sebi pusti. Kad god vam bilo kakve misli dođu, recite: "Pusti!" Bilo da su misli dobre ili loše, šta god da su, šta god da osećate, recite: "Pusti!"

SD: I to je na višem nivou od istraživanja, samoistraživanja?

R: Da, istraživanje je metoda. To je učenje. (SD: Zar nije govorenje sebi da pustiš metoda?) Ne, jer nema ničega iza toga i nema ničega pre toga. Ništa ne treba reći. Ne govoriš: "Ko sam ja?" ili "Šta je ovo?" (SD: Pa, govoriš: "Pusti," to je...) Šta znači reći "Pusti"?

SH: To je kao reći: "Glavu dolje." (učenici se smeju) "Glavu dolje!" (R: Tačno, direktno je.) Crvena kraljica. (R: Crvena kraljica, da.)

SL: Nije slično samoistraživanju. Samoistraživanje je negiranje stvari, zar ne? Onda kažeš: "Pusti," to je slično?

R: U "pusti" nema analize. (SL: Da.) To je samo gruba izjava. Pusti! (SL: Dakle, to je ono što pokušava da razbistri naš um.) Ne treba zaista da razbistrimo naš um, nema uma koji treba razbistriti. (smeh) Samo govoriš: "Pusti!" bez razmišljanja o tome šta radiš. Ako počneš da razmišljaš šta to znači, postaće veoma komplikovano ponovo. (SL: Da li je to

slično "ja-jesam" ili "ja - ja"?) Na neki način, ali ne baš, kada kažeš ja-jesam to je ime Boga, onda se vraća na Boga, mitologiju i ostalo. Kada kažeš: "Pusti!" to je jednostavan jezik, dve reči i znači sve. To je celo učenje, cela Advaita Vedanta.

SH: To je komanda da se probudiš?

R: Da, naravno. (SH: Direktna komanda da se probudiš.) Tačno. Dakle, sutra kada se nađete u komplikaciji na poslu ili mislite o nekom problemu, podsetite se i recite: "Pusti!" I zaboravite na celu stvar.

SK: Ako se slučajno pitaš: "Ko sam ja?" i onda sačekaš u tišini, da li je to celo učenje takođe.

R: To je sadhana. (SK: Tišina?) Duhovna disciplina je: "Ko sam ja?" Tišina je "pusti." Ako možeš ostati u tišini? Ako možeš ostati u tišini, nema potrebe da kažeš: "Pusti!" (SK: Ne, rekao sam da kažeš: "Ko sam ja?" i ostaneš u tišini. Zar to nije celo učenje, tišina?) Tišina je celo učenje, da. (SK: Možemo li doći počevši od samoistraživanja, zar ne?) O, naravno, da. To je ono što sam pomenuo ranije. Ovde smo već neko vreme, praktikovali smo samoistraživanje, praktikovali smo svedočenje, radili smo sadhanu, sada smo spremni da pustimo! (učenici se smeju)

SF: Sve te druge stvari su u umu? (R: Da.) Čak i pusti, možeš koristiti kao mantru. (R: Da.) (SH: To tera tvoje "ja" zauvek.)

SR: Upravo sam pomislio da svi ostajemo sa Robertom zbog sebe i onda vidimo šta nam se dešava, i ljudi počnu da plešu, i tako dalje i tako dalje. (smeh) (R: Može biti?) Da, to je dobra ideja, zar ne? (R: Naravno, ne zna se šta će se desiti.) Daje ti pravu slobodu, ha? (R: Naravno.) Imamo li objave?

SM: Da Roberte. Imamo neke transkripte za podeliti.

R: To je sve? Imamo ukusnog prašada... (traka se završava) [TOC]

Ego Vas Drži U Ropstvu 8. Mart, 1992.

Robert: Dobro veče. (Dobro veče Roberte.) Divno je biti sa vama ponovo. Je li zaista divno biti sa vama ponovo? Ponekad se pitam. (učenici se smeju) Ali evo me. Sviđalo se to vama ili ne. Ovom povodom. Je li ovo povod? Naravno da jeste. Zašto ne?

SH: Zašto?

R: Zato. (SH: Možemo se vrteti u krug ovde, zar ne? Nastavi sa svojim govorom.) (smeh) Samo zbog toga ću ćutati. (SH: To je sjajno! To je bolje! Konačno Tišina napokon.) Izbacite ga. (smeh) Za nove ljude ovde danas, Bog vas pomogao. (smeh) Uvek pokušajte da zapamtite da nisam Guru. Nisam učitelj. Nisam jogi. Ja sam ništa. Ne tražim ime ni slavu. Ne želim da idem na TV ili pišem knjige ili idem na radio. Nema nikoga ko želi da radi ove stvari. Apsolutno ništa ne želim. I zato što ništa ne želim od vas, mogu da kažem šta god hoću. Mogu da vas vređam. Mogu da radim bilo šta jer ništa ne želim od vas. Ali sve je dobro. Ego je taj koji vas drži u ropstvu. Ego je taj koji vas tera da verujete da ste ono što jeste. Ego je taj koji uzrokuje da svi problemi uđu u vaš život. Ego je vaš najgori neprijatelj. Stoga morate učiniti sve u životu što možete da uništite ego. Ego mora biti uništen, potpuno uklonjen, potpuno uništen. Ego je poput nepozvanog gosta koji dolazi na svadbenu zabavu. Možda ste čuli ovu priču ranije. Svadbeno slavlje se održava u prelepom domu. Svi su potpuno blaženi i srećni i veseli. Peva se, igra se, vlada veselje, muzika. Nepozvani gost ulazi na zabavu i govori svima da je prijatelj mladoženjinog oca. I počinje da preuzima kontrolu nad svadbenim slavljem. Govori konobarima gde da stave hranu. Govori muzičarima koje pesme da sviraju. Želi da svakoga smesti na određena mesta. Opija se, pije, jede. Nevestin otac postaje sumnjičav i pita mladoženjinog oca i pita i kaže: "Ko je ta osoba? Kako je dospela ovde? Odakle je došla? Kakav je njen status? Ko ju je pozvao?" Nepozvani je čuo ovo i počeo je polako da se udaljava, sve dok nije izašao kroz vrata i zauvek nestao. Svadbeno slavlje je Sopstvo, apsolutna Stvarnost. Nepozvani gost je ego. Koji dolazi i govori vam: "Ti si ovo i ti si ono i treba ti ovo i ti si ono i treba ti ono." Ego koji vam govori sve ove stvari, šta da radite, kako da živite.

Kada noću spavate, ego boravi u centru srca u Sopstvu gde vam ne može praviti probleme. Ali čim se probudite ujutro, ego skače iz srca u mozak i postajete svesni Tela. Kažete: "Ja sam Telo" ili "Ja sam muškarac, ja sam žena, ja sam bolestan, ja sam srećan, ja sam gladan, moram da idem na posao," ne shvatajući da je Ja Jesam o kome govorite čista Svesnost, apsolutna Stvarnost. Ali verujući da je Ja Jesam individualizovano. Kažete: "Ja sam ovo. Ja sam ono. Ja sam Albanac koji traži svoju kravu." Verujete u sve stvari koje jeste, a što zapravo niste. Ovo je ego. Da ego nije prisutan, bili biste divno biće. Bili biste tako srećni, tako blaženi, uvek. Ne biste tražili spoljašnje

stimulanse. Ne biste vam trebalo ništa na ovom Svetu da vas učini srećnim, jer bi sreća bila vaša priroda. Ego je taj koji pokušava da vam kaže da ste srećni samo kada vam se desi nešto dobro spolja, ako steknete novi dom, mnogo novca u banci, ili ako steknete posedovanja, automobile, to će vas učiniti veoma srećnim. I istina je da ste srećni neko vreme. Ali onda se ovo menja. Naviknete se na ovu situaciju, stoga vam trebaju nove stvari. Trebaju vam novi ljudi u vašem životu. Trebaju vam novi drugovi za igru, nove igračke. Stoga su od početka vremena postojala ona bića na ovom Svetu koja su ovo razumela. Nije bilo ničeg posebnog u vezi ovih bića. Mi smo ti koji nismo imali realizaciju i koji im dajemo imena poput Mudraca i Svetaca, učitelja Mudrosti. Ipak ovi Mudraci, ovi Sveci takozvani su jednostavni ljudi. Koji su samo spoznali Istinu. Istinu da ego niste vi. Telo nije vaše. Um nije vaš. Vaša istinska priroda je apsolutna Stvarnost, sat-čit-ananda, nirvana. Ovo je ono što zaista jeste. Ipak izgledate kao Telo koje funkcioniše na ovom Svetu. Kao i svi ostali. Ovo se samo dešava zato što verujete da ste Telo. Kada se probudite ujutro i kažete: "Ja sam Telo," tada postoje i druga Tela. Jer kada postoji jedno Telo, postoje milioni Tela. Kada ideja da ste Telo nestane, tada postoji samo jedno, to jedno je Brahman, čista Svesnost i to jedno je tabla na koju se stavljaju sve slike ovog Sveta na tablu. Izbrisane i nove slike stavljene na tablu. Izbrisane i nove slike se stavljaju na tablu. Slike dolaze i odlaze, tabla ostaje. Tabla je Sopstvo, apsolutna Stvarnost. Slike su svi ljudi. Planete, drveće. Ego. Ego stvara sve slike. I vi verujete da su stvarne. Pa reagujete na njih. Pokušavate da se borite protiv njih, pokušavate da ih promenite, radite sve vrste stvari na ovom Svetu. I trošite svoju energiju pokušavajući da promenite uslove. Uslovi kao što većina vas zna su zapravo deo individualnog sopstva. Ne stvarnog Sopstva, individualnog sopstva. Koje nije ništa drugo do Ja-misao. Više ne menjate uslove, vi menjate sebe Istražujući odakle Ja-misao dolazi. Pokušavajući da razumete Ja-misao kada kažete: "Ja, ja, ja, ja," to je ceo problem. "Ja sam ovo i ja sam ono," to je vaš problem, ne uslovi ovog Sveta. Vi apsolutno nemate nikakve veze sa ovim Svetom. Ono što zovemo Bog zna kako da se brine o ovom Svetu bez naše pomoći.

Stoga ne morate da pokušavate da donesete Mir na ovaj Svet. Ne pokušavajte da rešite zagonetku ratova i neljudskosti čoveka prema čoveku. Ono što radite jeste da rešite zagonetku sebe. Pokušavate da razumete ko ste. Šta radite ovde? Odakle ste došli? Koji je vaš cilj? Ko ste vi? Niste ono što mislite da jeste. Jer neko vam je dao ime kada ste rođeni i rekli su vam da ste devojčica ili dečak. Sve su to reči, ali ko ste zaista. Odakle ste došli? Mogli su vas nazvati psom. (Neki vas još uvek zovu psom, pretpostavljam.) Mogli su vas nazvati mačkom, listom, tanjirićem i vi biste se odazivali na to. Ali rođeni ste, dali su vam ime i nazvali vas devojčicom ili dečakom. Mi smo ti koji stavljamo etikete na sve. Mi smo ti koji etiketiramo ceo univerzum. Mi smo ti koji kažemo da su stvari dobre i stvari loše i stvari su ovakve i stvari su onakve. Sve ovo radimo. Je li čudo da patimo? Ništa nije stvarno. Ništa nije onako kako izgleda. Početak Mudrosti je kada prizovete božansko Neznanje. Kada počnete da uviđate da ne razumete ništa na ovom Svetu. Nemate pojma šta je šta. Ljudi se jednostavno rode na ovom Svetu i daju imena i vi ste to prihvatili. Dođe vreme u životima određenih ljudi kada više ne žele da prihvate ovo. Žele da saznaju Istinu. Ko sam ja zaista? Ko sam ja? Ja ne mogu biti ovo Telo jer se ono menja, menja se stalno. Pogledajte sebe, niste ista osoba koja ste bili pre deset godina ili pre dvadeset godina. Čak niste ni trajni. Rođeni ste da biste umrli. Nema sumnje u ovo. Čim se rodite, počinjete da umirete. Ovo važi za sve. Životinje, biljke, minerali, sa pojavom bilo čega na ovoj zemlji, to ide ka Smrti, ka nestanku. Pa šta je ova Istina? Zaista nema Istine. Jer kada govorite o Istini govorite o nečemu što vam je neko rekao. Nečemu što ste pročitali u knjizi. Ali ako biste imali direktno Iskustvo Istine. Jeste li za sebe razumeli šta zaista jeste? Ili ste samo prihvatili ono što vam je Svet rekao? Morate odrasti nekada. A odrastanje znači odustajanje od Vezanosti za osobu, mesto ili stvar. Ne kažem odustajanje od prijateljstva, kažem odustajanje od Vezanosti. Puštanje svih stvari koje ste zapamtili. Svih stvari koje ste naučili u školi. Svih stvari koje ste naučili u crkvi. Da biste bili potpuno slobodni, sve mora otići. Ne možete se držati ni jedne stvari. Dobar primer ovoga je kada je Ramana Maharši stigao u Tiruvannamalai. Kada je imao 17 godina. Bacio je

poslednji novčić koji je posedovao, skinuo svu svoju odeću i započeo novi život. Naravno, ne bih predložio da prošetate ulicom i skinete svu odeću i kažete: "Došao sam da upoznam Boga." Strpaće vas u ludnicu. Ipak ove stvari radite mentalno. Sve se radi mentalno. Mentalno se odričete Vezanosti. Mentalno se odričete imovine. Mentalno se odričete dobrog i lošeg. I dopuštate da se sve što se dešava, dešava. Ovo je tačka oko koje smo većina nas malo zbunjeni. Kada kažem: "Dopuštate da se sve što jeste dešava, dešavaće se," ono o čemu govorim je jednostavno ovo. Postoji nešto

što se brine o celom ovom univerzumu na pravi način bez ikakve pomoći od vas. Vi stoga ne morate da brinete o svom Telu. Ono što se pojavljuje kao vaše Telo će se brinuti o sebi. Znam da ovo zvuči čudno nekima od vas jer još uvek verujete da osim ako se ne brinete o sebi, nikada nećete moći da se brinete o sebi osim ako to ne uradite sami. Ali ovo nije krajnja Istina. Krajnja Istina je, ista moć koja zna kako da uzgaja narandže na drvetu narandže, zna kako da uzgaja pšenicu, zna kako da uzgaja mango i ruže i cveće i sve ostalo, zna kako da se brine o onome što zovete svojim Telom, bez ikakve pomoći od vas. Vi jednostavno ometate jer ste vi ego, kako se pojavljuje. I ego je taj koji vam govori kako treba da živite i šta treba da radite, s kim treba da budete, i tako dalje i tako slično. Ako biste se samo predali. Ako biste samo predali svoje Telo, predali svoje Strahove, predali svoj nos, predali sve, onda će struja koja zna put postati aktivirana i otkrićete da radite prelepe stvari na ovoj zemlji. Otkrićete da ste dobro zbrinuti. Takođe zvuči pomalo čudno kada vam kažem ako imate bolest, ako imate fizičke probleme, ako imate probleme oskudice ili ograničenja. Ne pokušavajte da ispravite ove stvari. Kakav god problem mislili da imate, uopšte ne pokušavajte da ispravite ove stvari. Postanite Svedok cele igre Svesti. Samo gledajte, posmatrajte, inteligentno sagledajte sve što se pojavljuje. Bilo da je u vašem Telu ili u Svetu ili u univerzumu ili gde god. Kada se predate na ovaj način, nešto će popustiti i odvesti vas tamo gde treba da budete u ovom sadašnjem trenutku vaše inkarnacije, prolazeći kroz Iskustva koja ste došli da prođete. Kako počnete da verujete i imate poverenja u sile koje postoje, otkrivate da postajete sve srećniji i srećniji i srećniji. Strahovi počinju da vas napuštaju, anksioznost, napetost počinju da nestaju. Jer više nemate ništa na ovom Svetu na šta biste se oslonili. Ipak funkcionišete, stvari se dešavaju i vi ste u Miru. (kratka pauza) Obratite pažnju kako Misli dolaze do vas kada prestanem da govorim. Počinjete da mislite. Svih ovih godina verovali ste u svoje Misli. Kad god postoji Tišina, kad god postoji tišina, Misli počinju da rade svoj posao. Gledajte. (kratka pauza) Vidite šta mislim. Misli vam govore nešto. Šta su ove Misli? One su Iskustva prošlosti. To je sve što Misli jesu. I brige o budućnosti. Misli nisu vaš prijatelj. Morate ih zgrabiti kada počnu i zadaviti ih do Smrti. Ovo možete učiniti Istraživanjem: "Kome ove Misli dolaze? Misli dolaze meni. Ja mislim ove Misli. Pa, ako ja mislim ove Misli, šta je izvor Ja? Ko sam ja?" I ostati miran ili postati Svedok i posmatrati sve svoje Misli koje se odvijaju u vašem Umu.

Zapravo kada kažem vaš Um to je pogrešan naziv jer su Misli vaš Um. Ne postoje Misli i Um, postoje samo Misli kao Um. Većina ljudi je potpuno kontrolisana svojim Mislima. Posmatrajte način na koji reagujete i vidite da li nisam u pravu. Svaki put kada reagujete na osobu, mesto ili stvar, to činite jer vam vaše Misli govore nešto, zar ne? Vaše Misli vam govore: Uvređen sam. Povređen sam. Nešto mi je oduzeto. Nešto nije u redu. Nešto radi ovo i nešto radi ono. Vaše Misli vam ovo govore. Da niste sposobni da mislite, opet biste bili potpuno srećni. Bili biste blaženi. Jer priroda, supstrat svega je totalna sreća, totalno Blaženstvo. Vaše Misli su te koje vam uzrokuju konfuziju i probleme. Čine vas jadnim, čine vas da želite da promenite stvari. Trebalo bi da budete u stanju da ostanete na jednom mestu zauvek. Bez ikakve Želje da odete bilo gde ili uradite bilo šta. Možete reći: "To nije zabavno, to je dosadno." Kome je dosadno? Za vaše Misli. Vaše Misli vam govore da će vam biti dosadno osim ako ne odete ovde, osim ako ne uradite ovo, osim ako ne uradite ono. Vaše Misli vam ovo govore. Ali mogu vas potpuno uveriti da kada ne biste imali nikakve Misli, bili biste ceo univerzum. Stoga ne bi bilo mesta za odlazak. Postali biste

sveprožimajući, svuda prisutni. Ceo univerzum bi bio u vama i vi biste bili u celom univerzumu. Shodno tome, ne morate ništa da radite. Nema mesta gde morate da idete. Jer sreću koju većina ljudi pokušava da dostigne trčeći unaokolo, vi već jeste, već imate, to ste vi. U Miru ste sa sobom i u Miru sa Svetom. Vaš posao je da prestanete da mislite. Da uklonite Misli. Misli su sada vaš Učitelj. One vas čine tužnim ili srećnim, dobrim ili lošim. Zašto se osećate na ovaj način? Jer vaše Misli su od malih nogu bile oblikovane uslovima Sveta, od strane vaših roditelja, vaše škole, vaše crkve i one su vas ubedile i programirale da verujete da je ovo dobro, ovo loše, ovo ispravno, ovo pogrešno. Samo kada imate ovo, uspešni ste. Ako nemate određene stvari, vi ste neuspešni. To su Misli koje vam govore ove stvari. Opet, ako nema Misli, nema nikoga da vam išta kaže. Ovo se zove Oslobođenje, mokša, sloboda. Počinjete odakle ste sada. Počinjete sa sobom. Preispitujete sebe. Istražujete: "Ko sam ja?" Sedite u Tišini. Ako Misli dođu, istražujete: "Kome one dolaze? Postajete mirni." Pokušavate da se ne upuštate sa ljudima koji pričaju previše. Živite u trenutku, u sadašnjosti. Zaboravljate na juče, prošlu nedelju, prošlu godinu, mrtvo drvo! Ne postoji. Ne brinite i ne mislite o sutra. Jer ono što ste danas postaće vaše sutra. Učinite svoj život jednostavnim. Tako što se ne upuštate u previše stvari i gledate, posmatrate, sagledavate ali ne reagujete. Kako ovo nastavite, jednog dana će sve jednostavno eksplodirati u svetlost. I naći ćete Mir, Radost, totalno Blaženstvo i totalnu sreću.

Nažalost, većina ljudi mora biti izložena životnim udarcima prilično pre nego što odluči da život nije za njih. Nažalost, većina nas mora proći kroz mnoga Iskustva pre nego što smo spremni da probamo nešto drugo. Većina vas je došla ovde danas da sluša govor, da sluša predavanje i onda kada završim i odete kući, nastavljate sa svojim životnim stilom koji ste uvek imali. Taj životni stil mora biti predan. Ono što verujete da jeste mora biti predano. Ideja da ste mladi ili stari, da ste siromašni, da ste bogati, da ste zdravi, da ste bolesni — sve ove stvari moraju otići. Dajete sve od sebe da ne mislite. Pratite svoj dah. Postajete svesni sebe. Postajete pažljivi prema svim svojim Iskustvima svega što se dešava u vašem životu. Radite nešto. Više ne dozvoljavate životnim nedaćama da vas udare pravo u lice i nateraju vas da reagujete. Kakve veze ima šta se dešava? Ostavite to na miru, ne borite se protiv toga, jer i ovo će proći. (kratka tišina) Opet je vreme za igru "smuti Gura". Imamo pitanja, i moram se pripremiti za ovo, daj da skinem jaknu.

P: (Robert čita) Kako to da moramo biti usklađeni sa vama od 6 do 9 ujutro i od 12 do 2 noću? Šta ako smo na poslu između 6 i 9 i inače spavamo između 12 i 2?

O: (Robert odgovara) To je vaša zla sreća. (učenici se smeju)

SB: Onda smo osuđeni. (SF: Je li 12 i 2?)

R: 12 i 3 ujutro. (Robert nastavlja svoj odgovor učeniku) To znači da ćete se vratiti još dvadeset hiljada inkarnacija... (smeh) (SH: Prestravite ga.) ...dok ne budete spremni da sedite mirno. I prestanete da spavate toliko. (smeh)

SD: Koje je poreklo tih vremena Roberte?

R: Nema porekla. Samo nešto što radim. (smeh) Uvek želimo poreklo. Bolje je želeti pomorandže. (smeh) Tako da je povoljno sedeti ujutro između 6 i 9 i u ranim jutarnjim satima između 12 i 3. Iz nekog čudnog razloga sedim u ta vremena. Ne radim ništa, samo sedim. Baš kao što sedim ovde. Stoga, ako želite da sedite u to vreme, možete reći da je to kao radio. Uštimate se na pravi kanal i dobijete jasan zvuk. Ljudi mi kažu da kada sede sa mnom ovako, jasnoća im dolazi. Tada su sposobni da razumeju stvari. Pa ako želite ovo da radite, izvolite. Ako ne, hiljadu prokletstava na vas. (učenici se smeju)

SM: Roberte, to je bilo jedino pitanje.

R: To je jedino pitanje, dobro. Siguran sam da imamo još pitanja koja biste želeli da postavite. Stvari koje biste želeli da kažete. Pesme koje biste želeli da pevate. Govore koje biste želeli da

održite. Slobodno to učinite. (SE: Sve odjednom?) Naravno. (Robert pije) Je li ovo sok od šljiva? Ima ukus soka od šljiva. (pauza) Pa šta ima novo.

SH: Ego. (R: Skuvajte ga!)

SD: Imam pitanje Roberte. Ako neko iz bilo kog razloga ne može da sedi sa vama u ta vremena, to ne bi trebalo da ga spreči da sedi u Meditaciji u drugim terminima, zar ne? (R: Ne.) Mislim, i dalje imaju priliku da sede u Tišini u drugim satima?

R: To je do njih, naravno. Možete raditi šta god želite sa svojim Telom. Možete sedeti, možete ležati. Možete trčati oko bloka. Možete raditi šta god želite. (SD: Ali više mislim na to - zar nema vrednosti u sedenju u Meditaciji ili Tišini bez obzira na vreme.) Naravno. Uvek postoji vrednost kada sedite sami i ostavite Svet na miru.

SG: Roberte, one noći ste govorili o odbacivanju. Stvari su počele da se ubrzavaju, kroz sve što radimo i ono što sam primetio kod sebe je ovo osećanje da mi stvari izmiču jer se upuštam u stvari, i upuštam se u više kretanja, Um počinje brže da se kreće. U tim posebnim trenucima pretpostavljam da ovo zahteva komandu: "Odbaci!" Šta se dešava ako se u tom trenutku čini uzaludnim? Tada je najviše na kocki.

R: Hmm, samo izgovorite izjavu "Odbaci!" i zaboravite na sve. Ne mislite ono što mislite. Ne dozvolite sebi da imate te Misli. Kada Misli dođu, kada se osećate uzaludno, recite: "Odbaci!" Ako izgovorite izjavu kao uzvik, samo recite: "Odbaci!" Nešto će vam se desiti, osetićete Mir, osetićete sjaj. Osetićete se slobodno. Ali nemojte kao mimsy-vimsy i reći: "Odbaci." (smeh) Recite: "Odbaci!" To znači da sve može dođavola. Ceo Svet, ceo univerzum, sve. Svi moji problemi. Svi moji Strahovi. Odbacili ste to, gotovo je, nestalo je. To je kao ono što sam uradio jedne četvrtkove noći kada sam rekao: "Probudi se!" Ista stvar. Odbacujete sve svoje teorije, sve svoje Znanje, sve. Odbacujete to i puštate. Ali nemojte to analizirati. Ne mislite o tome. Ne stavljajte to u određenu kategoriju.

SG: Pa, kada vidite da se ništa ne dešava i potpuno to smatrate snom, ali ono što se pitam je kada to uradite i smatrate to snom, to ne uspeva, smatrate to nestvarnošću. Ali moje razumevanje je da zaista ne može postojati suprotnost Stvarnosti. Ne postoji takva stvar kao što je nestvarnost. Postoji jednostavno Stvarnost. Stvarnost i pošto obuhvata sve, ne može imati suprotnost jer bi to impliciralo da postoje dve. (R: Dakle, šta je pitanje?) Kako možemo smatrati, znate — čini se lepim smatrati ovo snom, ali istovremeno, sklono je tome, ako je sve nestvarno. Ako istovremeno to izgleda stvara Dualnost, smatrajući nešto stvarnim a nešto drugo nestvarnim.

R: To je zato što želite da osećate da je nešto stvarno. Ne postoji Stvarnost i ne postoji nestvarnost. Oboje su prevaranti. Stvarnost kada koristim taj izraz je potpuno neizreciva. Ona je izvan koncepata. Kada koristite izraz Stvarnost, mislite na određene Istine. Dok te stvari zaista ne postoje, one su samo reči. Dakle, nestvarnost mora otići, Stvarnost mora otići. Odbacite oboje. Kada odbacite oboje, osećate se slobodno. Jer nema ničega što mora postati stvarno. Niko ne mora postati stvaran. Niko ne mora postati. Nema nikoga. Zar vas to ne čini dobrim? (SG: Pojednostavljuje.) Nema nikoga ko treba da postane stvaran. Ne pokušavate da zamenite nestvarnost za Stvarnost.

Ne tražite razmenu. Tražite da ispraznite svoj Um od oba osećaja Stvarnosti i osećaja nestvarnosti. Želite da postanete potpuno prazni. Kada ste prazni, postajete ništa, kada ste ništa, postajete sve. Skinuo sam jaknu, Glene, jesi li ti stavio svoju?

SK: Održavam ravnotežu. (smeh) (kratka tišina)

SY: Roberte, kada sedimo ujutro sa vama od 6 do 9, da li samo očistimo svoje Misli? Šta bi bilo najbolje?

R: Ne radite apsolutno ništa. (SY: Ne pokušavamo da mislimo ništa.) Ne. Samo sedite. (SY: Budi miran.) Samo sedite i gledajte. (SY: Posmatrati?) Posmatrajte. Ali ne posmatrajte voljno. Neka

posmatranje dođe samo od sebe. Sve će se desiti samo od sebe. (tišina) Hajde da zajedno vežbamo samo-istraživanje. Ono što radite je da se smestite udobno. Zatvorite oči. Kako Misli dolaze, istražujte: "Kome one dolaze?" Onda kažete: "Pa, dolaze meni. Osećam Misli." Onda dalje istražujete: "Ko je ovo Ja? Ko je ovo Ja koje oseća Misli? Odakle dolazi? Odakle nastaje? Koji je njegov izvor?" Baš kao nepozvani gost na svadbi. Kako nastavljate da Istražujete o Ja odakle dolazi, ono će se postepeno povući nazad u centar srca u Sopstvo i postaćete potpuno slobodni. Ostanite mirni. Kako Misli ponovo uđu u vaš Um, ponavljate istu stvar iznova. "Kome ove Misli dolaze? Ko misli ove Misli? Pa Ja. Ja mislim ove Misli. Šta je ovo Ja? Kako je nastalo? Koji je njegov izvor?" I ćutite. Kada dođe više Misli, radite istu stvar. Hajde da ovo vežbamo neko vreme. (duga tišina u praksi samo-istraživanja)

R: Imamo li objave?

SM: Da Roberte. Imam još nekoliko transkripata da podelim... (traka se završava) [SADRŽAJ]

Istinska Tišina 12. Mart, 1992.

Robert: Dobro veče. Dobro je biti sa vama ponovo. Pozdravljam vas svim svojim srcem. Nikada ne shvatajte život ozbiljno. Ništa na ovom Svetu ne treba shvatati ozbiljno. Znam da su vam rekli da morate biti ozbiljni ako želite da stignete bilo gde. Ali gde želite da stignete? (smeh) Nema mesta za odlazak. Zaista nema ništa da se dobije. Već ste savršeni, sjajni i blistavi, čisti. Sve što treba da uradite je da se probudite u svoju stvarnu prirodu. Tada ćete shvatiti sebe, potpuno, totalno, da nema kuda ići i ništa dobiti. Umesto da trošite vreme shvatajući život ozbiljno, dajte sve od sebe da se probudite, da se probudite! Ne obraćajte pažnju na svoje bolove, na svoje patnje, na svoju mentalnu agoniju, na svetsku situaciju — ove stvari dolaze i odlaze. Od početka vremena imali smo sve vrste ljudi na ovoj planeti koji prolaze kroz sve vrste Iskustava. Neljudskost čoveka prema čoveku je oduvek bila ovde. Ratovi, zemljotresi, kataklizme, oduvek su bili sa nama od početka vremena. I smešno mi je što ljudi pokušavaju da isprave stvari. Ne možete ništa ispraviti. Možda izgleda da nešto ispravite na neko vreme. Ali vratiće se ponovo baš onako kako je bilo. Zato vam uvek kažem: "Sve je dobro i sve se odvija kako treba." Možda ovo ne možete videti sada. Neki od vas možda veruju da imate finansijske probleme. Imate mentalnu agoniju zbog nečega. Imate fizičke probleme. Poenta je da se morate okrenuti od ovih stvari. Okrenite se potpuno i fokusirajte se na Ja Jesam. Stvarno Sopstvo, apsolutnu Stvarnost i smejaćete se svaki dan. Bićete srećniji od bilo koje sreće koju vam ovaj Svet može dati. Većina vas upravo sada traga za krajnjom srećom. Mislite da kada se venčate bićete srećni, kada se razvedete bićete srećni, kada dobijete diplomu u školi bićete srećni, kada dobijete sjajan posao bićete srećni. Zašto ne funkcioniše na taj način? Nije uvek tako. Znate ljude ili sebe koji su težili određenoj poziciji u životu. Koji rade veoma naporno da dostignu određenu poziciju u životu, da budu na određenom mestu ili gde mogu biti uspešni, bogati, poznati, šta god. Onda kada stignete tamo, to nije ono što ste očekivali i razočarani ste. Ili se može desiti neka katastrofa, nešto se može desiti poslu ili porodici. Ništa na ovom Svetu nije sigurno. Stoga ne shvatajte ovaj Svet ozbilj-

no. Budite Svedok svog stanja, svetskog stanja i onda otkrijte ko je Svedok. Život je interesantan. Šetao sam jutros parkom, bio je tako lep dan. Seo sam na klupu i zatvorio oči. Onda sam osetio Prisustvo nekog drugog ko je seo blizu mene. I osetio sam da će mi ta osoba ispričati sve svoje nevolje, i zaista je tako i bilo. (učenici se smeju) Počeo je da mi govori niotkuda, pričajući mi o svom reumatoidnom artritisu. Da mu kosti postaju veoma ukočene. Prsti mu se krive. U veoma je lošem stanju. Nikada ga nisam pogledao, držao sam oči zatvorene i pitao sam ga: "Šta činite povodom ovoga?" Rekao je: "Pre mnogo godina sam otišao kod lekara i on mi je dao sve vrste lekova i to je pogoršalo stvari. Ali ono zbog čega sam zaista uznemiren je to što sam hrišćanski naučnik i ne bi trebalo da se razbolim. Znam hrišćansku nauku napred i nazad. Znam sva pravila i propise. Zašto mi se ovo desilo?" Upitao sam: "Šta ste praktikovali u vezi sa hrišćanskom

naukom da vam pomogne sa problemom?" On je primetio: "Znao sam Istinu. Da bolest ne postoji i Bog je sve što postoji. Bog je prvi princip, prvi uzrok i bolest ne može postojati." Čekao sam trenutak ili dva i onda sam ga upitao: "Ako kažete da bolest ne postoji, kako to da je objavljujete? Kako možete reći da bolest ne postoji a onda odjednom verovati da ste izlečeni? Kada samim izgovaranjem da bolest ne postoji znači da verujete u bolest. Inače, kako biste izgovorili reč? Odakle bi bolest došla? Odakle bi reč došla? Postoji nešto u vašoj podsvesti što zna, bolest. Jer ne biste proglašavali da bolest ne postoji. Čujete li šta pokušavam da kažem? Reč bolest sama po sebi može biti poznata samo osobi koja oseća bolest. Da niste znali za bolest, ne bi postojala takva reč. Ne bi postojala reč poput zdravlja ili bolesti. Bolest je suprotnost zdravlju. Ako verujete da ste zdravi, onda takođe verujete u bolest. Razumete li šta govorim?" I rekao je: "Malo, ali ne previše." Objasnio sam ponovo: "Stalno potvrđujete da bolest ne postoji. Kako možete to potvrditi? Samo ako shvatate da je bolest entitet. To je moć. To je stvarno. Da li biste bili u stanju da kažete da ne postoji? Mora postojati neko ko to doživljava. Da bi mogli reći da ne postoji. Da ste bili zdravi sve vreme, nikada ne biste govorili o zdravlju ili bolesti. Ali zato što imate reumatoidni artritis, pokušavate da izlečite sebe govoreći da bolest ne postoji. Ono što zaista radite je da pogoršavate stanje." I onda sam ga pitao: "Šta mislite pod tim da je Bog sve u svemu? Šta je Bog?" Odgovorio je: "Pa Bog je vrhovna moć, stvaralac neba i zemlje. To je Bog." Dalje sam objasnio: "Sada imamo posla sa tri entiteta. Imamo posla sa bolešću koja ne postoji. Imamo posla sa vašim Telom koje izgleda da ima bolest i imamo posla sa Bogom koji je sve u svemu. Zaista imamo bitku na rukama, ako imamo posla sa svim ovim stvarima. Kada odete na spavanje i u dubokom ste snu, da li osećate reumatoidni artritis bilo gde?" Uzviknuo je: "Ne, ne osećam!"

"Kada sanjaš, da li osećaš svoju bolest?" On je rekao: "Ne, ne osećam, osećam san." "Samo kada si budan, takoreći, osećaš ovo, zar ne?" A on je rekao: "Da." Tako sam nastavio i rekao: Zašto ne počneš od sebe? Zaboravi na Boga. Zaboravi na bolest. To su nesaznatljive stvari upravo sada. Počni od sebe. Postavi sebi pitanje: "Ko ima bolest kada sam budan? Čini se da ih nemam u dubokom snu ili kada sanjam. Samo kada sam budan čini se da imam ove simptome." Pa sam ga upitao: "Ko je ima?" Rekao je: "Ja imam." I objasnio sam: "To je upravo poenta. Ti nemaš, 'I' ima. Ono što zoveš 'I' ima problem. Zar ne uzvikneš ovo sebi kada kažeš, 'Ja imam ovu bolest?'" Pa me je upitao: "Zar 'I' ne znači telo?" I rekao sam: "Ne nužno. Telo je samo po sebi gruda mesa, kostiju i krvi. Kako može imati bolest? Kada telo spava, kada telo sanja, kada je telo mrtvo, ono nema nikakvu bolest, nema ništa. Samo kada misliš na 'I,' 'I' kao lično sopstvo. To je 'I' koji ima ovaj problem, ne ti nego 'I.' Ne ti nego 'I.' Odakle dolazi I? Moraš istraživati u sebi." Objasnio sam. "Počinje i završava se s tobom. Moraš sebe pitati. Odakle dolazi I koji izgleda da ima ovaj problem? Šta je njegov izvor?" Rekao je: "Ne znam." Odgovorio sam: "Ne treba da znaš. Ne brini o znanju ili neznanju. Zaboravi na to ko zna, ko ne zna. Jednostavno postavi pitanje sebi, 'Odakle dolazi "I" koji izgleda da ima bolest? I ostani miran.'" Rekao je: "Pa, ako ostanem miran, neću imati odgovor." Rekao sam: "To je upravo poenta. Svaki odgovor je pogrešan. Sve dok dođeš do odgovora, to nije pravi odgovor. Jer imaš posla sa beskonačnošću. Imaš posla sa apsolutnom stvarnošću. Ona ne zna ništa o bolesti ili 'I' ili telu ili umu." Ostao sam miran. Tada sam osetio lakoću i otvorio jedno oko i on je nestao. Verovatno nije mogao da podnese vrućinu. (smeh) Hajde sada da pričamo o tebi. Pomisli na sve takozvane probleme za koje misliš da imaš. Nije bitno kakvi su. Poistovećuješ se sa njima. Uvek želiš da ih ispraviš. Da stvari dovedeš u red. Uvek želiš da uradiš nešto da ublažiš patnju, bol. Ljudi su ovo pokušavali od početka vremena. Niko nikada nije uspeo. Teško je reći ti da ostaviš svet na miru. I ostaviš svoje telo na miru. I ostaviš svoje poslove na miru. Ovo zvuči pomalo sebično. Jer u tvom načinu razmišljanja kažeš: "Ako ostavim ove stvari na miru, ko će ih uraditi? Kako će biti urađene?" Uvek veruješ da I, I-misao, lično sopstvo mora nešto da uradi. Mora da reaguje na situacije, postane ljut, postane frustriran, oseća se van mesta, van takta, a ipak ovo nije istina. Nisi morao da dođeš na ovu zemlju da se rodiš u telu. Ipak sediš ovde. Postoji nešto što zna kako da uradi sve za tebe. Postoji nešto što

zna kako da se brine o tebi. Kako da ti pruži večnu sreću i mir i ljubav. Ovo se može dogoditi samo kada se skloniš sa puta. Skloniš se sa puta tako što ne

brineš, ne uznemiravaš se, ne plašiš se, ne upoređuješ, ostavljajući sve na miru. Ostavljajući sve na miru. Ne raspravljajući ili debatujući ili pokušavajući da dokažeš poentu, već ostavljajući sve na miru. Možda ćeš pitati: "Ako vidim osobu u nevolji, zar ne treba da joj pomognem?" Da, treba. Nešto će te naterati da im pomogneš ako je to ono što ti je suđeno. Znaćeš šta da radiš spontano. Radićeš prave stvari. Ali ako razmišljaš o tome, onda nećeš nužno uraditi pravu stvar. Jer kada misliš, to je tvoj ego koji misli. Tvoj ego nije tvoj prijatelj. Tvoj ego želi da te zadrži ljudskim. Da te drži prizemljenim. Da te drži u dualnosti. Da te drži u stremljenju i borbi. Kada počneš da ignorišeš svoj ego, on će nestati. Zanimljivo je da većina psihologa, psihijatara pita: "Kako možeš preživeti bez ega?" Ovo pitaju jer nikada nisu imali iskustvo ne-ega. Oni sa tobom dele samo ono što su naučili iz knjiga u školi. Dele sa tobom ono što su im ljudi rekli. Retko koji psihijatar ili psiholog ili bilo ko drugi su imali iskustvo ne-ega. Zato pokušavaju da oblikuju tvoj život tako da se uklopiš u društvo. Ko želi da se uklopi u društvo? Želiš da se probudiš u stvarnost, ne da se uklopiš u društvo. Dobio si priliku u ovom životu imajući takozvano telo sa kojim možeš raditi kako bi se probudio iz smrtnog sna. Ipak koristiš ovu priliku za druge svrhe. Koristiš je da stekneš ime i slavu kao da će ti to išta doneti na duge staze. Koristiš je da razviješ moći, traćiš svoj trud. Karmički si dobio ovo telo da ga transcendiraš, da ga transmutiraš. Da ga pustiš. Da se predaš. Ipak provodiš sve svoje vreme radeći suprotno. Traćiš svoje vreme reagujući na sve što ti dođe na put. Govorim ti stvari iznova i iznova, ali ti nastavljaš da to radiš iznova i iznova. Seti se poslednjeg puta kada si reagovao na osobu, mesto i stvar. Pokušaj da razumeš šta se dešava ako nisi probuđen. Ako veruješ da nisi probuđen, da nisi slobodan, da nisi oslobođen kada reaguješ na osobu, mesto ili stvar, potpadaš pod zakon karme koji izgleda da postoji. Znam da ima mnogo ljudi u Advaita Vedanti koji mi kažu: "Pa znaš Roberte, karma ne postoji. Samo Sopstvo postoji. Samo beztrudna čista svesnost postoji. Pa zašto nam govoriš o karmi?" U istini, moraš pogledati sebe i upitati se: "Da li sam iskusio čistu svesnost? Da li sam iskusio apsolutnu stvarnost? Ne mogu sebi priuštiti da glumim. To će se samo okrenuti protiv mene." Moraš govoriti sebi na ovaj način. Stoga znam da ako još uvek reagujem svojim telom, još uvek verujem da sam ja činilac, ne zavaravaj se. Budi istinit prema sebi. Stoga ako još uvek reagujem, ako još uvek verujem da sam telo, onda postoje druga tela u ovom svetu koja mi uzvraćaju. I postoji karma, postoji reinkarnacija. Sve ove stvari postoje za mene samo zato što verujem da sam telo. Stoga moram biti pažljiv šta ću raditi sa sobom. Dakle, kad god reaguješ na stanje, pokrećeš takozvani zakon karme koji zapravo ne postoji, postavljaš se. To je kao da staneš na grablje

i drška te udari u lice. To je trenutna karma. Stoga ako mi kažeš da karma ne postoji, kažem ti: "Stani na grablje," i ako te drška udari u glavu, to je karma. To se zove bumerang karma. (smeh) Vratila ti se odmah. Ipak postoje sve vrste karme. Zato ljudi izgleda prolaze nekažnjeno. Zato ne možemo razumeti zašto dobra osoba mora rano umreti, a takozvana zla osoba ponekad izgleda da živi i napreduje. Ne vidimo celokupnu sliku. Vidimo delimičnu sliku. Jer naš život je ovde delimičan. Ovde smo danas, a sutra nas nema. Stoga je nemoguće znati celokupnu sliku. Recimo, na primer, nađeš se izmrvljen od auta koji te udari, a bio si tako dobra osoba. Davao si siromašnima, pomagao beskućnicima. I sada kada te je ovaj auto udario, sav si izmrvljen i ne možeš koristiti ruke ili noge više. Slep si na jedno oko. Totalna si olupina. Da si mogao videti celokupnu sliku, video bi da si u prethodnom postojanju pripadao divljačkom plemenu i da ti je bila dužnost da mučiš zatvorenike kada su bili zarobljeni. I sada ti karma vraća. To je sve što karma jeste, vraćanje. Dakle, dok smo na putu ka oslobođenju, moramo biti veoma pažljivi šta radimo sa svojim životima. Svaka sitnica je karmička. Samo kada se probudiš, kada si oslobođen, ništa od ovoga ne postoji. Zato ti tako često govorim: "Ne zavaravaj se." Pogledaj koliko puta dnevno postaneš ljut. Osećaš se prevarenim, osećaš se iskorišćenim. Osećaš da je nešto negde pogrešno. Osećaš se depresivno. Odeš i uradiš nešto da zaustaviš ovo stanje i šta god da uradiš,

akumuliraš karmu. Postoji samo jedan način da se ovo prevaziđe. A to je da zaboraviš na svet, zaboraviš na svoje telo, zaboraviš na situacije i odeš duboko u sebe istražujući: "Kome ovo dolazi? Ko doživljava karmu?" Ne sažaljevaj se ako si bolestan ili ti nešto ne ide u životu. Ne upoređuj se sa drugima. Zapamti, vidiš samo delimičnu sliku. Uopšte ne vidiš celokupnu sliku. To je kao primer koji dajem kada gledaš kroz ključaonicu. Vidiš nekoga kako davi nekog drugog kroz ključaonicu i pitaš se: "Zašto ovo radi toj osobi? On je ništavni ubica." Ali onda otvoriš vrata i možeš videti prošlost i budućnost. Vidiš da je u prošlom životu osoba koja je davljena radila za državu na vešalima i vešala ljude, neke nevine ljude. I vratiš se na središnju sliku. Sada ga neko davi u ovom životu. I vratiš se na buduću sliku, sada se obojica smeju. Niko nije davljen i niko nije davio. Ovo je ono o čemu se radi u životu. To je kosmička šala. Karma izgleda stvarna i pogođen si njome celog dana. Šta god da radiš, gde god da ideš, uvek si pogođen karmom. Karma je ta koja pokreće tvoje telo. Karma je ta koja te tera da radiš stvari. Karma je ta koja uzrokuje da situacije dođu u tvoj život. Ne pokušavaj da promeniš stanje. Nameravaj da ne menjaš situaciju. Jer možeš izgledati kao da je menjaš, ali to je samo privid. Vratiće se ponovo punom snagom.

Postoji samo jedan način da je se rešiš, a to je da je transcendiraš kroz praštanje, milost i ljubav. I dok praktikuješ praštanje, milost i ljubav, istražuješ: "Kome sve ovo dolazi? Ko doživljava ove stvari? Ko prolazi kroz sve ove stvari?" I ponovo ćeš otkriti I-misao, "Ja jesam. Ja prolazim kroz sve ove stvari. Čini se da prolazim kroz karmu. Čini se da patim. Čini se da želim da se izjednačim s nekim." Počinješ da shvataš da to nisi ti. To je I. Koji je samo misao. Samo ovo znanje čini da se osećaš dobro. Jer počinješ da vidiš da si slobodan. Sjajan si i blistav. Ti si sat-chit-ananda, nirvana, krajnje jedinstvo. To je I koji izgleda da ima probleme. Ti se odvajaš od I-ja kroz samoistraživanje. I onda možeš ići dalje istražujući: "Odakle je došao I?" Nikada ne odgovaraš na to pitanje. Samim istraživanjem to je dovoljno. I naći ćeš se u tišini, u praznini. Samo odlaskom ovako daleko osećaćeš se bolje nego što si se osećao godinama. Osetićeš takvu radost i takav mir. Ovo nema veze sa prosvetljenjem. Ali osetićeš radost i mir. Više nego što si ikada ranije osećao. Samo istraživanjem: "Odakle dolazi I?" Razlog što osećaš takvu radost i mir je taj što počinješ da shvataš da nisi I. Nemaš apsolutno ništa sa problemima I-ja. To je I koji oseća ljutnju. To je I koji oseća bol. To je I koji oseća odbacivanje. Ali pitaš se: "Šta ja imam sa I? Ja nemam apsolutno ništa sa I." Stoga ponovo pitaš: "Onda odakle je došao I? Ko ga je rodio? Šta je njegov izvor?" I ćutiš. Osećaj potpune ljubavi će te obuzeti. Jer učiš da sediš u tišini. To je najvažnija poenta. Želiš da stigneš do mesta gde te misli ne uznemiravaju, gde te stvari ne nerviraju. Gde nema problema i nema rešenja. Gde nema dobra i nema zla. Želiš da odeš izvan dualnosti i počivaš u tišini. Mnogi od vas upravo sada hvataju nagoveštaj onoga o čemu govorim, dok počivate u tišini. Ne razmišljate o tome, ne pokušavate da analizirate, ne pokušavate da se desi, samo počivate u tišini. Savršeno mirni. Iznenada, misli ponovo iskrsnu. Počinješ iznova. Počinješ ponovo. Istražuješ: "Kome dolaze ove misli? Ko misli ove misli? Ja jesam? Ako I misli ove misli, onda to nema apsolutno ništa sa mnom. Čini mi se kao da je sve vezano za I. Sve emocije, strahovi, frustracije, sve je vezano za I." Ponovo kažeš: "Odakle je došao I? Šta je izvor I-ja? Ko ga je rodio?" Nikada ne pokušavaš da odgovoriš. Sediš u tišini. Neki od vas počinju da osećaju kako je dobro sedeti u tišini upravo sada. Um je potpuno prazan. Strahovi su nestali. Nema ničega što bi ti išta reklo. Tih si, miran. Misli ponovo iskoče. Nije bitno da li su dobre misli, loše misli ili između. Cela ideja je isprazniti um od svih misli. Istražuješ

ponovo: "Ko misli ove misli? Ja jesam? Ko sam ja? Šta je izvor I-ja? Ko ga je rodio? Odakle dolazi ovaj I koji mi zadaje svu ovu muku i nastavlja da misli i misli? I donosi mi sve ove morbidne misli, sve vrste srećnih misli, sve vrste misli. Odakle je došao ovaj I? Šta je njegov izvor?" I ponovo ulaziš u tišinu. Gde je sve potpuno mirno. Gde nema pokreta. Vasane su nestale. Samo savršena mirnoća. Počinješ da otkrivaš nešto veoma zanimljivo. Počinješ da otkrivaš da možeš sedeti u tišini sve duže i duže bez misli. Potrebno je sve više i više vremena pre nego što ti misao dođe. Ipak ne zaspiš. Osećaš mir kakav nikada ranije nisi osetio. Počinješ da osećaš

sveobuhvatnu ljubav. Počinješ da doživljavaš da je ceo univerzum emanacija tvog sopstvenog uma. I ono što si uradio je da si uvu čeo ceo univerzum u svoje srce, sve! Sve galaksije, mlečne puteve, planete, zemlju sa svim njenim manifestacijama, sve je nestalo. To je potpuna tišina. Kada sediš u tišini i svet ti je još uvek dostupan, to nije tišina. To je lažna tišina. Istinska tišina je kada su ceo svet, ceo univerzum, ljudi, mesta i stvari potpuno nestali. Povukao si ih nazad u centar srca. To je istinska tišina. Jer više nema o čemu razmišljati. Sve je nestalo. Postoji samo praznina. Lepa dragocena praznina. I počinješ da sediš u toj praznini, u toj tišini sve duže i duže. Kada izađeš iz nje, svet ti se ponovo pojavljuje, ali je drugačiji. Počinje da bude drugačiji za tebe. Više ne gledaš na svet na isti način. Više ne vidiš univerzum na isti način. Počinješ da osećaš sve kao sliku. Vidiš slike na ekranu života. Slike se stalno menjaju, menjaju, menjaju, ali ekran je uvek isti. I nešto počinje da ti govori da si ti taj ekran. Uvek si bio ekran. Nepromenljiva, apsolutna čista stvarnost. Ali još uvek nisi slobodan. Ovo dolazi i odlazi. Malo po malo, misli se vraćaju ponovo. Počinješ ponovo da osećaš ljutnju, ali manje nego pre. Počinješ da imaš manje interesovanja za svoje telo. Stvari u vezi tvog tela koje su te nekada uznemiravale prestaju da te uznemiravaju, prestaju da te nerviraju. Ljudi te više ne ljute ili frustriraju. Ovo se dešava malo po malo. I jedva čekaš da vežbaš ponovo. Kada si sam i nisi uznemiravan, sedneš u svoju omiljenu stolicu i počneš da istražuješ: "Kome dolaze ove misli? Zašto dolaze meni. Još uvek osećam misli. Možda manje nego pre, ali još uvek osećam stvari," dalje istražuješ: "ko je I koji oseća ove stvari? Odakle je došao I? Ko je rodio ovo osećanje I? Šta je njegov izvor?" I sada počinješ da osećaš da je I samo misao. To je jedna od misli o kojima si razmišljao svih ovih godina, zvana I-misao. Ipak je sve vezano za nju i nastavljaš da je vidiš i misliš o njoj. Ali sada istražuješ: "Kome dolazi? Ko je oseća? Šta je njen izvor?" I vraćaš se u tišinu. Sada svaki put kada uđeš u tišinu, osećaš se sve bolje i bolje. Osećaš se sve lakšim i lakšim. Svet ponovo, univerzum, bivaju usisani u tvoje srce. Ceo univerzum je nestao. Svo postojanje je nestalo. Uključujući i tebe. Nema ničega osim tišine. (duga tišina) (traka počinje iznenada ponovo sa Robertom.) ...shanti, mir Slobodno postavite pitanja.

SG: Roberte, da li postoji mogućnost da postoji strah koji možemo imati, koji držimo, možda čak i onog kojeg nismo svesni, koji bi nas mogao kočiti, jer je očigledno ego taj koji ne želi da se ovo dogodi i mi smo ovde jer to želimo, ali ego očigledno ne želi i postoji li nešto tamo što možda ne vidimo što bi nas moglo blokirati? zbog ovog straha od potpunog uništenja u smislu ega?

R: Šta god da je, to je misao i treba da pitaš: "Kome dolazi? Ko ovo oseća? Kome ovo dolazi? Ko veruje u blokadu? Ko misli da postoji blokada?" To je ego koji ovo radi. To te tera da osećaš da postoji blokada ili da se nešto meša. Prati to do kraja. Pitaj: "Kome dolazi? Ko ovo oseća? Ja jesam. Ko sam ja?" I nestaće i osetićeš slobodu. Šta god ti uđe u glavu, kakva god misao, dobra ili loša ili između. Uvek istražuj: "Kome dolazi?" Sve dok je misao, onda je prati do kraja. Onda, dok sediš u tišini sve više i više, sve će se raspasti i osećaćeš blokade sve manje i manje i postaćeš potpuni blok-glava. (učenici se smeju)

SX: Roberte, rekao si da pokušaš ostaviti svet na miru, ali kada naiđeš na probleme..., nisi rekao da ignorišeš. Ali takođe moramo suočiti i pokušati rešiti svoje probleme? (R: Ko rešava?) Šta misliš, telo ili...? Svakodnevno radimo, ako radimo, takođe moramo rešavati probleme. (R: Ko rešava? Ko rešava?) Ako to ne uradimo, ako ne rešimo probleme, telo, i I, ko god da kažeš, ego.

R: Ko ti kaže da problemi moraju biti rešeni? Zašto veruješ da ako ne razmišljaš o tome, problemi neće biti rešeni? Tvoj ego upravo sada veruje ovo. Odgajan si i obučen da veruješ da ako ja ne rešim problem, neće biti rešen. (SX: Nije da ako ja rešim problem, pa možda ne postoji onako kako će neko drugi gledati na to, mislim druga osoba će gledati na drugačiji način.) Zaboravi na drugu osobu. (SX: U redu, pa ponekad kažeš da je to tvoj problem, čućeš tu rečenicu, "To je tvoj problem." Ili je moj problem, nije tvoja stvar, i tako dalje.) Pa ko to čuje? Ko prolazi kroz sve ovo? Sve je ovo ljudska misao. (SX: Da.) Sve ima veze sa tvojim egom i tvojim umom. Idi

izvan toga. Ne ostaj na tom nivou, idi potpuno, kompletno izvan uma. (SX: Da i onda samo sedi mirno i ne radi ništa?) Sedećeš mirno i ne raditi ništa neko vreme. Ali nešto će te podići i naterati da uradiš

stvari koje moraš da uradiš. I otkrićeš da su urađene bolje nego što bi ih ti ikada uradio sam. Sve će biti urađeno. Vidiš, ti sediš tamo i brineš da ništa neće biti urađeno, dok sediš mirno. Ali sediš mirno neko vreme i kada ustaneš, obavićeš svoje poslove. Čak i ne razmišljajući o tome. I tvoji poslovi će biti obavljeni i sve će se pobrinuti samo za sebe. Cela ideja je prestati verovati da ti to moraš uraditi. Prestati verovati da si ti činilac. Predati sve. Pustiti sve i videti šta se dešava. (pauza) Drugim rečima, kada ti um kaže da imam posla koje treba obaviti, i ako ih ne obavim, niko ih neće obaviti i sve će propasti. Onda se pitaj: "Ko je to rekao? Ko ovo kaže?" (SX: Znači, drugim rečima, ako I to ne uradi, ti kažeš da će neko drugi to srediti ili će se samo srediti?) Ti ćeš to srediti, to je ono što mislim, srediće se samo. Ti ćeš to uraditi. Ali ipak nisi činilac. (SX: Pa to je ono što govorim, i 'I' se poistovećuje, kao činilac, mora nešto da uradi. Ako mi telo ili um kažu da moram nešto da uradim, međutim to je tako.) Telo, um i I su sve isto. (SX: U redu.) Stoga kada transcendiraš telo, um i I, Sopstvo, apsolutna stvarnost će se pobrinuti za sve kroz tvoje telo. Ipak ćeš shvatiti da nisi činilac i da nisi telo. Ali postojaće privid obavljanja posla i obavljanja bolje nego što si ga ikada ranije obavio. Izgledaće kao da to radiš. Ali ćeš znati da se ništa ne dešava. Nema nikoga ko bilo šta radi. (SX: Znači, drugim rečima, mi samo zamišljamo da je to problem? Kada naiđemo na problem, mislimo da je problem, ali ti kažeš da u stvarnosti nije problem. Mi gledamo na to kao na problem?) Vidiš to kao problem. Tvoj ego vidi to kao problem. (SX: U redu.) Ipak problem ne postoji osim za ego. Dakle, kada je ego transcendiran, nema problema. Ipak ćeš i dalje izgledati kao da obavljaš posao.

SF: Iskustvo za razumevanje. Kada savijam peškir, savijam ga mnogo brže, mnogo brže i mnogo urednije nego ikada u prošlosti bez stvarnog razmišljanja. (R: Mhm.) Je li to ono o čemu govoriš?

R: To je dobra poenta, upravo tako. To je kao kada hodaš po ivici trotoara kada prelaziš ulicu. Radiš to automatski, ne razmišljaš o tome. Radio si to toliko godina da prelaziš ulicu, staješ na ivicu, silaziš sa ivice. Tvoje telo to radi. Ipak nisi svestan toga. Radiš to automatski.

SF: Znači govoriš o spontanosti, zar ne? (R: Da.) Samo raditi stvari u sadašnjosti bez brige o trenutnoj ceni ili neposrednoj budućnosti ili čak rezultatu.

R: Da. Sada ćeš raditi šta moraš. Sve što mora biti urađeno sada biće urađeno. Ipak ćeš shvatiti da nisi činilac. Nisi osoba koja bilo šta radi. I bićeš u potpunoj sreći i potpunom miru.

SG: Roberte, kada se ovo desi, da li u tom trenutku prestajemo da imamo bilo kakav unutrašnji život? (R: Bilo kakav unutrašnji život?) Kao što ga sada poznajemo? (R: Misliš kada se probudiš?) Mhm.

R: Kada se probudiš, nema nikoga ko bi imao bilo kakav unutrašnji život.

SR: Našao sam. (učenici se smeju)

SK: Nije tako loše ako nema ni spoljašnjeg života, zar ne?

R: Ne, ista stvar. Nema spoljašnjeg života, nema unutrašnjeg života. Nema nikoga ko bi to imao.

SX: Zašto kažeš da nema greške u životu, iako ponekad mi uvek gledamo na to... Recimo, ako se opečeš, učiš iz te greške i pokušavaš da se ne opečeš ponovo. Da li bi to nazvao greškom ili...?

R: To je ljudski poduhvat. Iako pokušavaš i napraviš grešku i onda učiš iz greške. Ako nastaviš na ljudski način, desiće se nešto drugo. Uvek se nešto dešava ljudskom biću. Ovo funkcioniše, ovo ne funkcioniše, učiš iz ovoga. Onda imaš novo iskušenje iz kojeg učiš. Onda moraš uraditi nešto drugo i učiš iz toga. Nikada ne prestaje. Traje i traje. Ono što želimo jeste da to transcendiramo. Rešimo se cele te gluposti. Pustimo sve potpuno. Prestanimo da igramo igru. (SX: Ali onda to ne bi nazvao greškom, to je samo...) Ne bi nazvao ništa. Ne bi bilo nikoga ko bi išta nazvao. Bićeš slobodan od nazivanja. Samo kada si ljudsko biće sa egom nazivaš lopatu

lopatom. Zašto nazivaš lopatu lopatom? (smeh) Ako želiš da nazoveš lopatu lopatom, samo napred. Ali kada si potpuno prazan i nikoga nema kod kuće, nema nikoga, onda nema ničega što treba raditi. Ali ćeš raditi sve što mora biti urađeno.

SX: Onda zašto moramo da prolazimo kroz sva ta iskustva na različite načine? (R: Ko prolazi?) Svi prolazimo.

R: Govori za sebe. Ti vidiš sva ta iskustva. I veruješ da moraš proći kroz sve na različite načine. Ali tvoj ego veruje ovo, ne ti. To je um koji ovo veruje, ne ti. Ti nisi svoj um, ti nisi svoj ego, ti si potpuna sloboda. Ali sve dok misliš svojim umom, svojim egom, onda izgleda da prolaziš kroz različita iskustva na različite načine. (SX: Da, ali zapravo doživljavam da sam niko, to je tako bolno, znaš, to je...) (Robert se igra lutkom koju je dobio na poklon od Ed & Kerema) Lutka kaže: Jesi li uvek ovako glup? Jesi li uvek ovako glup? (smeh)

R: Sve je dobro. (smeh se nastavlja)

SR: Roberte, možemo li reći da strah budi ego? Lutka kaže: Ti si šmokljan! Najveći! (učenici se smeju)

R: Šta je bilo tvoje pitanje? (učenici se ponovo smeju)

SR: Rekao je, "Jesi li ti šmokljan?" (R: Reci mi.) Možeš li reći da strah budi ego?

R: Strah ne budi ništa. Ono što budi ego jeste istraživanje: "Odakle je došao? Ko ima strah?"

SR: Kažem da osoba prolazi kroz život nekako nesvesno. Neustrašivo, opušteno i sve se dešava kako treba i odjednom naiđu na nešto i pitam se...

pitam se, da li je moguće da osete malu zabrinutost i strah i onda kažu, "Oh, moram to uraditi. Moram preuzeti kontrolu sada da bi se osiguralo da ovo prođe kako treba."

R: Još uvek igraš ljudsku igru. (SR: Kažem, da li je to kada ulaze u ljudsku igru kada postanu uplašeni?) To je deo ljudske igre kada postaneš uplašen. Kada postaneš uplašen... (SR: Ono što kažem, bez straha da li žive u Sopstvu?) Ne. (SR: Siguran si?) (smeh) Sopstvo je potpuna sloboda. (smeh) Sopstvo je potpuna sloboda, ne zna ništa o strahu... (SR: Da.) ...Ne zna ništa o dobicima. (SR: Imam osećaj da se ne razumemo.) Šta govoriš?

SR: Kažem da ako osoba živi bez straha. Možda počiva u svom sopstvu, ali čim naiđe na situaciju gde postane malo uplašena i počne da brine i nešto u njoj kaže, "Oh, moram preuzeti kontrolu da bi ovo uspelo kako treba," da li tada ulazi u ego?

R: O da, to je tačno. U redu. (SR: Znači strah je nekako kao crvena zastava, "Oh, evo dolazi ego?") Možeš reći. Ali zašto to govoriti? (SR: Zato što volim da... um... zato što moj ego voli da razume.) Pitaj se: "Ko voli da razume? Odakle dolazi ego? Zašto želim da znam sve ove stvari?" Učini svoj život veoma jednostavnim. Ne ulazi u igre uma. Jednostavno se isprazni, potpuno, postani potpuno prazan, od svih reči, od svih dela, od svih misli. Kada si potpuno prazan, sve će se pobrinuti samo za sebe.

SK: Roberte, pomenuo si nešto ranije o načinu buđenja - mislim da si to rekao - mogućem putu do buđenja, ako put postoji, bio je kroz poniznost, samilosnost i ljubav. Sada, ako sam u stanju besa ili je moj ego povređen ili šta god, stare rane koje sam držao celog svog života. Da li treba jednostavno da ignorišem to osećanje ili da prepoznam to osećanje kao ono kome ovo osećanje dolazi? I da ga jednostavno prevaziđem i...

R: Ne možeš ignorisati. Ako ignorišeš, sublimiraćeš i uvek će biti tu. Moraš se suočiti s tim direktno istraživanjem: "Kome dolazi? Ko ovo oseća? Odakle je došlo?" (SK: Gde su onda praštanje i samilosnost?) Dok nastavljaš da praktikuješ ovo, praštanje i samilosnost dolaze sami. Kako praktikuješ samoistraživanje, postaješ samilosniji. Postaješ veoma opraštajući. Imaš milosti prema sebi. (SK: Ono o čemu sam upravo razmišljao je da izgleda da koristiš reči: "Vežbaš samilosnost, milost i ljubav.") Da, vežbaš milost i ljubav dok praktikuješ

samoistraživanje. (SK: Ali zar tada ne kažeš i da je to neka vrsta spontane stvari koja počinje da se dešava dok praktikuješ samoistraživanje?) Dešava se dok vežbaš, da. (SK: Ne možeš to raditi mehanički kao što možeš samoistraživanje, ne možeš reći: "Sada ću uraditi nešto ljubavno i pratiti ovu proceduru...") Ne baš, ali možeš razmišljati o ovim stvarima. Možeš razmišljati o tome da budeš samilosan, da budeš pun ljubavi... (SK: Ali ne možeš nužno forsirati?) Ne forsiraš, samo razmišljaš o tome. Vežbaš samoistraživanje dok razmišljaš o ovim stvarima. Postaješ živo oličenje samilosnosti, ljubavi i praštanja. (SK: Nada?) Naravno.

SG: Znači ono što kažeš dešava se da ego biva sve manje povređen. Ne postaje tako osetljiv, nije tu toliko.

R: Da. Kako ego postaje sve slabiji i slabiji i počinje da nestaje, sve je manje povređen. Ono što ga je ranije povređivalo više ga ne povređuje na taj način. (tišina) Imaš li Džnanija, Henri? (Meri čita Ispovesti Džnanija - vidi početak ove knjige za tekst)

R: Hvala, Meri. (SM: Hvala, Roberte.)

R: Imamo li najave?

SM: Ah ne. Konačno smo izdali transkript 53.

R: Imamo prašad. Zahvaljujući Toniju Lajtmenu imamo ovaj prašad koji je ukusan. Veoma je moćan. Zato ga jedite nežno. Ne forsirajte. Žvaćite ga pedeset puta. (smeh) A imamo i badem keksiće. Twin dragon. Bez životinjske masti. Bez tropskog ulja. Miriše dobro. Jedite, pijte i budite veseli.

SM: Ne govori to. (učenici se smeju) (prašad se nastavlja)

R: Hvala što ste došli... (traka se završava) [TOC]

Samoistraživanje se brine o svemu 15. mart 1992.

Robert: Dobar dan. Samo jedan deo tebe Kerema je ovde, gde je druga polovina? (smeh) Nestala u akciji. Dobro je biti sa vama ponovo. Ne znam zašto? (smeh) Ali dobro je biti ovde da vidim vaša nasmejana lica i podelim ovu besmislicu sa vama. Besmislicu da nikada niste rođeni. Uvek ste postojali. Nikada ne umirete. Vi ste vi, neizrecivo vi. Koje je uvek bilo i uvek će biti. Nikada nećete prestati da postojite. Ceo svet koji vas okružuje jednostavno je emanacija vašeg uma. Vi ste stvorili sve ove stvari za svoju igru. Ipak vi postojite. Ko postoji? Šta ste vi? Neki ljudi kažu ja sam duh. Drugi ljudi kažu ja sam Bog. Drugi ljudi kažu ja sam besmrtan. Ali šta ste vi zaista? Saznajte sami. Neću vam reći. Saznajte šta ste. Šta radite ovde na ovoj planeti. Koja je vaša svrha u životu. Saznajte. Postao sam svestan da mnogi od vas praktikuju mnoge oblike sadhane. Neki od vas prate Patanđalijeve jogijske sutre gde regulišete svoj život. Ustajete u određeno vreme. Provodite toliko sati spavajući. Tuširate se hladnom vodom. Sedite u meditaciji nekoliko sati. Radite mantre, pranajamu, disanje. Pomažete beskućnicima. Imate pozitivan stav. Da li je sve ovo neophodno? Postavlja se pitanje, ako praktikujete samoistraživanje, da li treba da radite ove stvari takođe? Odgovor je i da i ne. Za zrelu dušu samoistraživanje je dovoljno. Jer praktikovanjem samoistraživanja sve ove druge stvari će doći same od sebe. Radićete ono što treba da radite, duhovne prakse, bilo šta, desiće se samo od sebe kada praktikujete samoistraživanje. Samoistraživanje ne mora biti regulisano ni na koji način. Možete ga praktikovati u bilo kom trenutku, dok radite, dok vozite auto, dok perete sudove. Kroz samoistraživanje um postaje miran i tih, smiren. Ne morate da meditirate. Ne morate da radite mantre, ako praktikujete samoistraživanje. Ono se brine o svemu. Ali, neki od nas zapravo ne praktikuju samoistraživanje, onda moramo da radimo ove druge stvari, onda moramo da regulišemo svoj život. Nemojte misliti da ako ne radite apsolutno ništa da ćete napredovati i postati samorealizovani. Morate raditi jednu ili drugu metodu, potpuno smiriti čula i telo i misli. To je suština svega. Ego nestaje. Misli postaju sve slabije. Dok vam više ne govore šta je ispravno a šta nije, šta je dobro a šta loše. Dok više ne regulišu vaš život tako što

vam govore da ste srećni ili tužni u skladu sa onim što se dešava u svetu. U skladu sa tim kako neko reaguje na vas. Otkrićete, kada praktikujete samoistraživanje, da nema nikakve razlike šta se dešava u vašem životu. Jer vaš život — počinjete da shvatate — je uvek bio ego. Nije zapravo bio vaš život. Bio je egoov život svih ovih godina. Kada su određena stanja i situacije dolazile u vaš život i vi ste reagovali na njih, ovo je bio egoov život, egoova radost. Ego se igrao sa vama. I verovali ste svih ovih godina da vam ovaj svet ima nešto da ponudi. Nešto da vam da, nešto na šta ćete reagovati. Sada počinjete da shvatate da je u vama moć. Vi ste To! Sva sloboda, sva radost, sva sreća, sva ljubav, sve što tražite, vi ste. Uvek ste bili to. Ipak ste to tražili u spoljašnjem svetu. I još uvek to radite, većina vas. Dozvoljavate ovom svetu da vam kaže kako se osećate. Čitate o recesiji i počinjete da verujete da je teško dobiti posao. Teško je zaraditi za život. Samo to verovanje će učiniti da tako bude. Ali za koga postoji recesija? Za ego, ne za vas. Ako istražite sve ove stvari videćete da je ovo istinito. Tokom velike depresije 1929. ljudi su postali multimilioneri. Postali su veoma bogati dok je većina ljudi gladovala do smrti. Nisu imali novca. Tako je i danas. Uslovi, situacije vam se daju brže nego ikada pre. Samo uključite TV i čujete šta se dešava širom sveta. I reagujete. Osećate to. Primenjujete to na sebe. Imajući moć koju imate, primena ovih negativnih osobina na sebe čini vas jednim od gomile. Jednim od ljudi koji pate. I tako patite jer verujete da nema dovoljno, verujete da su stvari loše, osećate da nešto nije u redu negde, i u skladu sa tim to privlačite sebi. Moramo prestati sa ovim stvarima. Moramo se okrenuti moći koja zna put, Bogu, Sopstvu, svesti. I moramo se stopiti u ovoj svesti. Moramo se odreći našeg ega i misli. Potpuno se predati Jednome. Potpuno predanje, odreći se svega, mentalno, u svom umu. Tada postajete slobodni. Tada sreća uvek struji iz vas. Postajete živo oličenje sreće, potpune radosti. Ne postajete zapravo ništa. Ego jednostavno postaje sve manji i manji. Automatski vaša istinska priroda izlazi. Ne bi trebalo da postoji ništa na ovom svetu ili bilo kom drugom svetu što može da vas uznemiri. Ne bi trebalo da postoji situacija koja vam može prouzrokovati bol. Ne bi trebalo da postoji niko ko vam može reći bilo šta na šta ćete reagovati. Da biste postali ovakvi, morate se okrenuti unutra. I bez obzira koliko puta ovo kažem, neki od vas se i dalje okreću napolje. Gledate u uslove da biste odredili kako ćete se osećati i šta ćete raditi sa svojim životom. Ne možete ovo raditi. Vi ste taj koji je uvek bio i uvek će biti. Nema drugog pored vas. Robert Adams Satsang: Sabrana dela

Taj jedan nema ništa sa vašim telom ili vašim egom ili vašim umom. Taj jedan je bez napora čista svesnost. Vi ste taj jedan bez drugog. Ipak i dalje hodate uokolo verujući da ste muškarac, da ste žena, da ste osoba, da ste telo, da ste um, zašto verujete u ovo? Zato što vam svet ovo pokazuje. Odakle je došao svet? Odakle je došao univerzum? Da li svet ili univerzum postoji dok spavate? Dok ste u dubokom snu nema sveta, nema univerzuma. Kada sanjate, sanjate drugi svet, drugi univerzum. Ipak shvatate da dolazi iz vas. Ali u dubokom snu nema sna, nema drugog univerzuma i nema ovog univerzuma. U dubokom snu postoji praznina. Ko doživljava prazninu. Mora postojati neko ko doživljava prazninu ili ne bi bilo praznine. Ovo odgovara na pitanje koje neki od vas imaju, koji misle da moraju ući u prazninu i to je to. I onda su samorealizovani, naprotiv. Sve dok postoji neko ko doživljava prazninu, niste potpuno slobodni. Morate otkriti ko je taj koji doživljava, koji vidi prazninu. To je onaj koji doživljava koji osvetljava prazninu. Tako da ste u stanju da vidite prazninu. Ona dolazi iz Sopstva koje je vaša istinska priroda. Dakle ponovo, dok spavate ništa ne postoji. Vaše nevolje vas ne uznemiravaju, uslovi vas ne smetaju. Apsolutno se ništa ne dešava dok spavate. To je razlog zašto mnogi ljudi toliko vole da spavaju. Jer to je jedino vreme kada nalaze mir. Ipak ovo nije odgovor. Vi ste izvan sna, izvan praznine, izvan iskustava, izvan svega. To mesto se ne može objasniti. Morate stići tamo sami. Tišina je vaš istinski dom. Izvan reči, izvan misli, izvan iskustava, izvan manifestacija. Tišina! Tišina je vaša istinska priroda. U svakodnevnim iskustvima pokušajte da ne pričate previše. Pomislite na sve reči koje ste izgovorili od rođenja. Sve izjave, citati, primedbe, reči besa, reči sreće. Sve reči koje su izašle iz vas od rođenja. Milijarde reči. Da li vam je to učinilo ikakvo dobro? Šta su vam sve ove reči donele? Sada pomislite šta bi se dogodilo da niste izgovorili nijednu reč u životu. Da li

biste bili bolje? Kada vam um radi punom brzinom, to je kao izgovaranje reči, nema razlike. Mnogi ljudi odlaze u povlačenja i postaju monasi ili monahinje. Odlaze da žive u šumi ili pećini, ali im je um jednako snažan kao i uvek. Što znači da im to ne čini nikakvo dobro. Bolje je biti na pijaci i imati miran um nego živeti u svetom mestu i imati brbljivi um. Zato nije bitno gde idete ili gde živite. Jer kuda god da odete, morate povesti svoj um sa sobom. Sve misli iz prošlosti, strahovi, frustracije, sve to ide sa vama. Uništite svoj um i vidite da li želite bilo gde da idete. Prevaziđite um i onda vidite da li imate želju da se preselite u sveto mesto, takozvano, ili da uopšte bilo gde idete.

Um je taj koji vam stalno govori da idete na ovo mesto i na ono mesto, da čitate ovu knjigu i onu knjigu. Da nema uma, ko bi čitao knjige? Ko bi imao želje? Ko bi morao bilo šta da radi? Ipak, uvek ćete izgledati kao da nešto radite. Mnogi od vas mi i dalje govore da se boje da zaustave um. Jer se plašite da ćete biti u limbu i da ćete postati potpuni idiot. Ništa slično se nikada ne dogodi. Jer kada vam um utihne, Sopstvo preuzima i otkrićete da ste na svom pravom mestu, da radite one stvari koje vam je suđeno da radite. Srećni ste, mirni, sve je u redu. Idite izvan misli, izvan reči. Ne pokušavajte da analizirate bilo šta. Budite svoji, posmatrajte svoja osećanja, svoj dah, svoje misli. Primetite kako se sve usporava. Primetite kako se vreme usporava kada se vaše misli uspore. Samo posmatrajte sebe, ne borite se protiv sebe, ne pokušavajte da promenite bilo šta. Samo gledajte, inteligentno, bez napora. (duga tišina dok Robert ponovo počinje) Vreme je za igru "smutite gurua". Prosledite pitanja. (smeh)

P: (Robert čita) Kada je um tih, bez misli, postoji blaženstvo, mir i mnogi uvidi koji dolaze i odlaze, ali potpuna realizacija je i dalje nedostižna iako je pravo ispred mene. Ovaj poslednji čin predavanja je tako suptilan da se čini nemogućim, molim vas dajte mi neko vođstvo.

O: (Robert odgovara) Uvek morate shvatiti, "Kome je nemoguće? Kome je suptilno?" Sve su to reči koje dolaze iz vašeg uma. O tome smo govorili. Morate odbaciti sve reči. Sva verovanja, sve misli. Ako je realizacija vaša istinska priroda, ne može postojati ništa što može sprečiti njeno dešavanje. Samo vi verujete da morate stići dotle i da je posle toga teže. To nije istinito. Nema kuda morate da idete, nema ništa što morate da radite, samo budite svoji. I doći ćete do zaključka da ste već to. Ovi izrazi koje koristite, (Robert ponovo čita) "poslednji čin predavanja je tako suptilan da se čini nemogućim, molim vas dajte mi neko vođstvo." Nema poslednjeg čina. Imate te misli u svom umu da možete stići samo dotle pre nego što se zaglavite negde i ne možete dalje. Odbacite to! Ne dozvolite svom umu da misli o tome. Ponašajte se kao da ste već tamo.

P: (Robert čita) Kako to da neki Džnaniji podučavaju, a neki Džnaniji nikada nisu uključeni u podučavanje?

O: (Robert odgovara) To je Prarabdha karma, to nema veze ni sa čim. To je Prarabdha karma koja vam govori šta ćete raditi. (SL: Koja je ta reč "prarabdički?") To znači karma koja vam dolazi iz prethodnih života. (SL: Prarabdički?) Prarabdha. To je ono što odlučuje šta će telo raditi na ovoj zemlji.

R: Neki Džnaniji ne rade ništa osim što ostaju u pećini ili sami. Drugi izlaze u svet i podučavaju i rade mnoge stvari. Prvobitno sam planirao da živim u Oregonu u kolibi. Nikada nisam sanjao da ću raditi ovo što sada radim. Ali nemam ništa Robert Adams Satsang: Sabrana dela

da kažem o ovome. To se jednostavno odvija onako kako se odvija. Zato otkrijte za sebe istinu o sebi i onda vidite ko postavlja to pitanje. Ali karma odlučuje šta će telo raditi, a šta neće raditi. To je privid, tako to izgleda. Zapamtite, u konačnoj stvarnosti niko ništa ne radi. Ništa se ne odvija. Ali u svetu privida izgleda da neki Džnaniji rade ovo, neki Džnaniji rade ono. Ne brinite se o ovim stvarima. Otkrijte istinu za sebe, idite unutra i vidite gde ste i tada ćete znati šta se dešava svuda.

P: (Robert čita) Molim vas pojasnite: Šta znači odreći se mentalno? Hershey bar.

O: (Robert odgovara) Odreći se mentalno znači odreći se svih želja koje dolaze u vaš um. Odreći se stvari koje vas sputavaju. Na primer: Ako nasledite trideset miliona dolara, to ne znači da, da biste bili duhovni, morate to pokloniti ili rešiti se toga, već znači mentalno niste vezani za to. Mentalno ste slobodni. Drugi primer: Ako imate bolest, nema razlike šta se dešava u vašem telu. Mentalno niste vezani za to. Mentalno to ostavljate na miru. Gde god da se nalazite u svom životu. Bilo da ste u Los Anđelesu ili u Indiji ili u Africi ili u Kini, nema razlike gde ste, ali mentalno možete osećati da je ovo ispravno, ovo je pogrešno, ne bih trebalo da budem ovde, trebalo bi da budem ovde. Te misli moraju otići. Misli se moraju odbaciti. Misli se moraju predati. Misli da je ovo ispravno, da je ovo pogrešno i da je ovo dobro i da je ovo loše, ovo je ovako i ovo je onako. Misli moraju otići. Gde god da se vaše telo nađe, na svom ste pravom mestu, nema razlike gde se telo nađe. Ali mentalno ne reagujte na to. Predajte misli. Predajte um i tako postajete slobodni. Ono što vidite svojim čulima, svojim očima, je iluzija. Ništa nije onako kako jeste. Ništa nije onako kako izgleda. Um mora biti prevaziđen. Stanje nije bitno. Stanje je karmičko. Um mora otići.

SM: To je to Roberte. (Odnosi se na kutiju s pitanjima)

SF: Postoji li drugi način da se kaže ista stvar kao ono što ste upravo rekli, "Ne polažite pravo ni na šta?"

R: Ako vam se to sviđa, recite to. Uradite to! Ne polažite pravo ni na šta, uživajte u tome ali ne polažite pravo kao svoje. Ne pripada vam, ništa vam ne pripada, slobodni ste, potpuno nevezani. Ima li ko nešto da kaže ili zauvek ućutite. Imamo li najave?

SM: Još jedan transkript za podelu. Ovo je broj 60, Ljubav, Samilosnost i Humnost i imam pet primeraka za podelu.

R: Zapamtite da život shvatate lagano. Ne borite se u svetu. Ništa nije protiv vas. Ništa ne želi da vas povredi. Sve je u redu. Dok se ponovo ne sretnemo u četvrtak uveče, idite u miru. Om šanti. (traka se završava) [TOC]

Božansko neznanje 19. mart 1992.

Robert: Dobro je biti sa vama ponovo. Mnogi ljudi, kada neko vreme dolaze na satsang, počinju da uzimaju satsang zdravo za gotovo. Sastajemo se dva puta nedeljno na ovaj način. Upoznajemo se intimno. Ipak, nakon nekog vremena neki ljudi uzimaju satsang zdravo za gotovo. Kada učitelj dođe iz druge zemlje ili druge države, ljudi hrle da vide tog učitelja. Da čuju nove stvari, nove metode, nove ideje, i učitelj ode na još godinu dana ili tako nešto. Ipak, mi smo zajedno dva puta nedeljno. Nikada ne zaboravite istinu o satsangu. Svaka reč, svaki dah, svaki trenutak tišine, svaka šala, sve čini satsang. I ovo je vaše duhovno odvijanje. To je ono što vas navodi da evolvirate, rastete, da transcendirate. Donekle je teško videti sopstveni rast u toku, ali uveravam vas da se svako ko dolazi ovde, posebno dva puta nedeljno, predivno odvija. Bez obzira šta mislili ili šta videli u svom životu, stvari vam se dešavaju, dobre stvari, divne stvari. Pokušajte da razumete ovo. Nikada ne zaboravite da ne dolazite na predavanje ili da slušate priče ili da se sklonite od kiše. Postoji razlog zašto vas satsang privlači. Pripremali ste se mnogo života da napravite konačni korak, da postanete potpuno slobodni. Razmotrite ovo. Pitanje se postavlja: "Mogu li da dolazim samo na satsang i ne praktikujem sadhanu ili duhovne vežbe ili prakse? Da li je satsang dovoljan? Ili još uvek moram da radim samoistraživanje i druge takve stvari? Šta je istina o ovome?" Ljudi me pitaju ovo. U stvarnosti, satsang je sve što vam treba. Ako dolazite na satsang dva puta nedeljno, možete čuti reč, rečenicu, možete sedeti u tišini i postaćete realizovani. U trenu. Dakle pitanje koje se postavlja, "Da li je satsang sam po sebi dovoljan?" Odgovor je i da i ne. Da, dovoljan je jer ste prošli kroz mnoge inkarnacije u kojima ste praktikovali razne sadhane. I zaslužili ste svoj put do ovakvog satsanga. Ne, ne možete tek tako postati prosvetljeni dolaskom na satsang, ako je ovo prvi put da ste se bavili duhovnim praksama. Zato sam rekao da je ovakav satsang za zrele duše. Ljude koji su prošli kroz mnoga

iskustva verske obuke, prakse u prethodnim inkarnacijama. Drugim rečima, tamo ste gde treba da budete. Ipak, da biste se odvili i postali realizovani samo dolaskom na satsang, postoje dva razmatranja koja morate razmotriti. Prvo je praksa božanskog neznanja. Sada govorim o zreloj duši koja je prošla kroz pranajame i radža jogu, hata jogu, razne duhovne discipline, razne tapase i sada je ovde. Dakle, prva stvar koju morate uraditi jeste praktikovati božansko neznanje.

Božansko neznanje jednostavno znači da ste potpuno neznajući na Božanski Način o svemu u ovom Univerzumu. Drugim rečima, postajete veoma skromni i veoma istiniti, kada shvatite da ne znate šta bilo šta zaista jeste. Zaista nemate pojma u svom smrtnom umu o čemu se bilo šta zapravo radi. Uzmite drvo na primer, nemamo pojma šta je drvo u svojoj Stvarnosti. Oh, kažemo to je drvo, uzimamo zdravo za gotovo. Ipak, odakle je drvo došlo? Rođeni smo u svetu u kome su nam ljudi govorili, kada smo bili deca, ovo je drvo! I kažemo dobro, drvo. Ali kada razmislite o tome, potpuno smo u Stanju Neznanja, jer nemamo pojma šta drvo radi ovde. Koja je njegova svrha? Odakle je došlo prvo drvo? O čemu se tu radi? Ne znamo. Gledamo minerale, zlato, srebro i u našem umu su veoma skupi minerali. Svako želi zlato i srebro. Ali mi kao ljudska bića smo im dali imena i dali im vrednost. Kažemo zlato je teško dobiti, pa vredi mnogo novca jer je sjajno i lepo. Isto sa srebrom. Ali šta je to zaista? Koja je njegova svrha? Gde je došlo? Ovo je istinito za sve na ovoj zemlji. Uzmite mačku. Šta je mačka? Nemamo pojma, ako ste potpuno istiniti prema sebi. Rođeni smo u svetu u kome su, kada smo bili bebe, ljudi govorili ovo je mačka. Da su ljudi to nazvali drvetom, mi bismo mačku nazvali drvetom. Mi smo ti koji smo dali imena svemu. Dakle, u praksi Božanskog Neznanja priznajemo sebi da zapravo ne znamo šta je bilo šta. Zaista nemamo pojma o čemu se te stvari radi. Šta nam to čini? Čini nas skromnim. Razvija poniznost. Umesto da hodamo uokolo misleći da nešto znamo, verujući da bilo šta znamo, shvatimo da nemamo pojma šta je ijedna prokleta stvar na ovoj zemlji. Sve jednostavno postoji i mi uzimamo zdravo za gotovo. Vidimo planinu, navikli smo. Vidimo vodu, navikli smo. Teško nam je shvatiti da se zemlja okreće oko svoje ose i da voda ne pada sa zemlje, mi ne padamo sa ove zemlje. Ovo zovemo gravitacija. Dajemo tome ime. Ipak, bez obzira šta su naučnici uradili da bi pokušali da razumeju o čemu se tu radi, nijedan naučnik nikada nije razumeo ove stvari. Nauka nam samo govori kako nešto izgleda i kakva je njegova molekularna priroda. Ali nemamo razumevanje zašto je ovde. Pogledajmo sebe, kao ljudska bića takozvana. Šta mi radimo ovde? Zašto smo ovde? Odakle smo prvobitno došli? Ne znamo. Dakle, osobi koja želi da postane oslobođena, božansko neznanje je veoma važno. To je neka vrsta predavanja. To je isto kao praktikovanje neti-neti, ni ovo, ni to. Vidimo sve ove stvari i razumemo da ne postoje onako kako mislimo da postoje. Ništa nije onako kako izgleda! To je prvo razmatranje koje morate imati. I morate nastaviti da razmišljate o ovim stvarima, razmatrajući ih, svakoga dana. Rečeno nam je da treba da živimo određene živote, radimo određene stvari, postanemo profesionalni ljudi u određenim objektima i subjektima. Zašto? Ako ćemo ionako umreti. Koja je svrha ići u školu 25 godina, postati profesionalni inženjer, dokRobert Adams Satsang: Sabrana dela

tor, advokat, bilo šta, kada sve ovo moramo ostaviti. Prosečna osoba ne želi da razmatra ovo, previše je zastrašujuće! Prosečna osoba želi da nastavi sa svojim dužnostima, sa svojim poslom, sa svojim porodicama, sa svojim životom kao da nikada neće završiti. Ali, nažalost, dolazi stara dobra smrt koja nas odnosi. Ali ne želimo da mislimo o ovim stvarima, ne želimo da ih razmatramo. Želimo da se zabavljamo, želimo da trčkaramo, želimo da postanemo najbolji u svojoj profesiji, želimo da steknemo milione dolara, budemo u savršenom zdravlju, to je sve do čega nam je stalo. Ali kada počnete da razmišljate da sve ovo morate ostaviti, i jednog dana ćete ostaviti svoje telo, ne bismo želeli ovo uopšte da razmatramo. Stoga, prvi korak koji treba razmotriti u Advaita Vedanti je božansko neznanje. Kada priznate sebi: Ja ne znam? Ja ne znam ništa! Ali većina nas nikada nije želela da bude ovakva. Želimo da nateramo ljude da misle da znamo! Zato pričamo i pričamo i pričamo o stvarima da bismo naterali ljude da misle da znamo.

Ali ne znamo ništa. Znati da ne znate je Božansko neznanje. Ne znati da ne znate je obično neznanje. To je prvo razmatranje. Drugo razmatranje koje treba razmotriti jeste reći sebi: Ja sam svest. I Svest je poput gigantskog Ekrana koji zauzima ceo Univerzum, koji je ceo Univerzum, izvan Univerzuma. I zamislite ekran koji zauzima sve vreme i prostor, ne postoji apsolutno ništa osim ovog ekrana, ovo je svest i ovo je moja istinska priroda. Ipak, nekako, svest izgleda da proizvodi repliku sebe kao ljudsko biće, kao osobu, koja je superponirana na nju samu. Znam da neki od vas misle: 'Ali Roberte, rekao si nam da je svest ništa, da je samodovoljna, sveprožimajuća. Kako može da proizvede ljudsko biće?" Pa, to je kao voda u fatamorgani. Ona to zapravo ne radi, ali da bismo to objasnili i da bismo evoluirali i postali oslobođeni, moramo misliti na ovo na ovaj način. Ovo je proces. Nešto o čemu misliti na višem nivou. Istinito je, kada vidite vodu u fatamorgani, kada hodate kroz pustinju i žedni ste i krenete za njom i skočite na nju i zgrabite je, zgrabite pesak! Na isti način, kada pokušate da zgrabite ljudska bića, takozvana, na Ekranu Života, koji je Svest, zgrabite ekran! Dakle, prva osoba se pojavljuje superponirana na svest. Ova prva osoba je misao-ja. Lično sopstvo. Sada lično sopstvo misli o sebi i stvara iz svog uma druga bića poput sebe, sve superponirano na svest ili Ekran Života. Vi stvarate porodice, prijatelje, neprijatelje, različite vrste situacija. One se sve pojavljuju na Ekranu, dok Ekran nije potpuno prekriven ljudima, mestima i stvarima i zaboravite na Ekran i uključite se sa ljudima koje ste stvorili iz svog uma i situacijama i uslovima i svemu ostalom. Ovo se odnosi na sve nas. Sve što vidite, sve što gledate, zvezde, mesec, nebo, drveće, vodu, sve je superponirano na svest, na Ekran. Ne postoji. Ipak je teško za većinu nas da razumemo da kada nešto postoji, ono ne postoji!! Postoji i istovremeno uopšte ne postoji. Kao što je nebo plavo. Nebo izgleda prelepo, plavo, ako odete u atmosferu, nema plavog neba. Nikada nije bilo plavog neba. To je optička iluzija. Kao zmija i uže. Uže izgleda kao zmija i plaši vas dok ne otkrijete da zapravo nije zmija. Dakle, nikada više nećete biti uplašeni od užeta. Dakle, ove slike na Ekranu, neke su zastrašujuće, neke srećne, neke ovakve i neke onakve. Uključite se u igru života. Izgleda da starite i umirete i ponovo se rađate, prolazite kroz različita iskustva. Zapamtite, vi stvarate sve vreme, svojim umom. Što se više uključujete u ovu sliku, više stvarate slike, situacije, osobe, mesta i stvari, više se zaglavljujete u tim stvarima. I one vam izgledaju toliko stvarno da opet zaboravljate da je ovo superponirano na Ekran. Ekran je odavno zaboravljen. Svest je odavno zaboravljena. Stvarnost za vas su ljudi, stvari, mesta, stvari koje vas usrećuju, jurite za stvarima koje vas usrećuju, pokušavajući da se rešite stvari koje vas čine nesrećnim. I nastavljate ovako, život za životom za životom za životom za životom. Dolazi vreme kada se umorite od igre i počinjete ozbiljno da tražite odgovore života. Počinjete da razmišljate i pitate se o čemu se ovde radi, praktikujući božansko neznanje, o čemu smo govorili. Shvatate da sve dolazi i odlazi i da će vas u roku od vremena niko pamtiti da ste ikada postojali. Dakle, počinjete da razmišljate o ovome. "Ko sam ja?", kažete sebi. 'Šta je moja Istinska Priroda?" Počinjete da se odričete mesta, stvari, situacija koje vas čine srećnim ili tužnim, jer počinjete da shvatate da ovo neće dugo trajati. Dakle, ono što zaista treba da radim jeste da pokušam da otkrijem Istinu o svim ovim stvarima. Odakle su sve došle? Šta im je dalo rođenje? Koja je njihova svrha? Konačno ćete doći do zaključka da 'vi' postojite i da, sve je unutar vašeg Sopstva. Ovo je najveće otkriće koje je ljudsko biće napravilo. Svi odgovori su u vama. Zašto umirete, život na drugim planetama, sve, odgovori su u vama. Nakon što razmislite o ovim stvarima, sve više i više odgovori vam se otkrivaju. Ovo su radili mudraci davnina. Seli su pored drveta, nisu bili zainteresovani da idu bilo gde, rade bilo šta, postanu prosperitetni, steknu ime za sebe, traže ljubav na pogrešnim mestima. Bili su zainteresovani za jednu stvar: da se probude. Imali su mnoga interesantna iskustva, knjige poput Upanišada su napisane, Vede, mnoga druga duhovna dela stara hiljadama godina, dajući drugim ljudima priliku i šansu da takođe otkriju ovu Istinu. Kada je ova Istina otkrivena, shvatili su da imaju Večni Život. Nikada nije bilo vremena kada su rođeni i nikada neće biti vremena kada će umreti. Razumeli su da su oni taj jedan! I nema drugog osim tog jednog, ekrana. Vratili su se ekranu, koji je svest. I iskusili su činjenicu da telo zapravo ne

postoji, to je kao voda u fatamorgani, kao zmija i uže, kao što je nebo plavo. Robert Adams Satsang: Sabrana dela

Postali su Večna Bića, probuđena, samorealizovana. Mnogi od ovih velikih Mudraca su postali učitelji, mnogi nisu, i poruka je prenošena. Ako želite da se probudite, morate se odreći svoje gluposti mentalno. Morate prestati da želite stvari, da budete vezani za stvari. Morate prestati da brinete o bilo čemu i pustiti strah. Fokusirajte se samo na sopstvo, na svest, na šta god se fokusirate, to postajete. Ako želite da se fokusirate na stvari sveta, postajete svetovna osoba. I prolazite kroz iskušenja i nevolje, dobra i loša vremena, dok ne naučite i razumete da je ceo ovaj svet besmislica. Besmislica!!! Svet nema supstance. Nema stvarnost. Svet je bez temelja jer je mentalna slika. Sada pogledajte svoj život. Razmislite o stvarima koje su vam toliko važne. Razmislite o stvarima koje vas nerviraju, koje vas uznemiravaju. Razmislite o stvarima koje vas čine srećnim. Sve su to stvari. Sve dok imate posla sa stvarima, one se moraju promeniti. Nikada neće biti iste. Ništa nije ikada isto. Sve se mora promeniti. Zašto biste jurili za stvarima koje se menjaju? Zar ne vidite ludost u ovome? Trošite svoj dragoceni život. Onda se vraćate iznova i iznova, dok ne odbijete da se više uključujete sa ovim svetom i postanete slobodni! Dakle, lako je reći da svet ne postoji. Sve je Svest, Sopstvo. Ipak, ako niste iskusili ovo Stanje, strano vam je. Ako razmišljate o božanskom neznanju i razmišljate o činjenici da ste zaista ekran, koji je svest, nešto će početi da se dešava duboko u vama. Počećete da puštate i vaše istinsko sopstvo će zasijati. Vi ste moć. Vi i vi sami ste tvorac. Znam da neki od vas govore, "Ne izgledam kao tvorac, izgleda da stvaram pakao." Ali ovo radite svaki put kada mislite! Svaki put kada mislite, vi stvarate. Svet u kome ste sada je kreacija vašeg uma. Bilo da ste sami ili u braku, bogati ili siromašni, bolesni ili zdravi, sve ove stvari su stvorene u vašem umu, podsvesno. Možete reći, "Nisam izabrao da živim ovaj život, nisam izabrao da mi se ove stvari dese." Ipak, podsvesno ste na toj talasnoj dužini. I sve što vam se dešava treba da se desi. To mislim kada kažem, "Sve je na svom pravom mestu. Sve je u redu. Sve se odvija kako treba." Ne plačite nad prolivenim mlekom. Pustite prošlost, potpuno. Zaboravite na budućnost. Vidite sebe sada. Šta vidite? Ono što vidite je ono što dobijate. Vi ste više nego što možete ikada zamisliti. Vi ste taj jedan! Ne dozvolite da vas zavaraju, ne dozvolite ovom Univerzumu, svetu da vas oblikuje i tera vas da verujete da ste ovo ili ono. Umesto toga, uspravite se i ne identifikujte sa telom ili umom, idite iznad toga. Zaista ne postoji niko na ovoj zemlji ko može da vas povredi. Zaista ne postoji niko ko može bilo šta da vam uradi osim ako vi to dozvolite. Pođite od tačke božanskog neznanja. Razvijte ovu predivnu poniznost, ovu skromnost o kojoj sam govorio. Priznajte da ne znate ništa. Onda vidite sebe kao ekran, koji zauzima sve vreme i prostor. I pokušaj da shvatiš da tvoje ljudsko postojanje dolazi sa ovog ekrana. Bez ekrana, bez svesti ne bi uopšte postojao. Možeš vežbati izdisanje i ceo Univerzum nastaje. Udisanje i usisavaš Univerzum u svoj Srčani Centar. Ovo je vrlo duboka vežba za vežbanje. Pokušaj. Udahni, oseti ceo Univerzum, sve, zvezde, planete, galaksije, ljude, mesta i stvari — sve sukcesivno unutar tvog Srca. I kada izdahneš, celokupna kreacija počinje iznova. Izlazi iz tebe. Vežbajmo ovo zatvorenih očiju. Oseti ovo. Ti i ti sam postoješ. Sva ova kreacija izlazi iz tvog uma. Sa svakim izdahom stvaraš ceo Univerzum. Sa svakim udahom celokupni Univerzum biva uvučen nazad u tvoje Srce. Ne postoji ništa osim Sopstva, ekrana. I kako izdahneš ponovo, ceo Ekran Života postaje prekriven slikama, planetama, galaksijama i postoji pokret i život svuda. I kako udahneš, sav pokret i sav život nestaje u celosti i postoji samo sopstvo i to je svest! Oseti ovaj mir! Da li neko od vas ima neka neobična iskustva koja želi da podeli sa nama? Imate li neka pitanja?

SD: Imam pitanje, ali prvo imam komentar. Vežba koju smo upravo uradili, koju sam smatrao zaista divnom, podseća me na nešto što je Sri Bhagvan jednom rekao: "Mi stvaramo svet kao što pauk baca mrežu iz svog tela i na isti način je može ponovo apsorbovati." To je bio komentar. Moje pitanje je: kada ste govorili o našoj podsvesnoj kreaciji naših života i okolnosti, kako to pomirujete s karmom nad kojom, kako sam verovao, nemamo kontrolu?

R: Da. Podsvesni deo tebe je tvoja karma. To je karma. To je ono što odlučuje šta će ti se dogoditi. (SD: Drugim rečima, predodređeni smo da stvaramo stvarnost u kojoj živimo?) Da, sve je predodređeno. (SD: Dakle, jedno nije u sukobu s drugim.) Ne, nema nikakvog sukoba. Postoji samo karma koja deluje kao podsvest.

SX: Zar naša karma nije nešto nad čim zaista nemamo kontrolu?

R: Tako što je ne kontrolišeš, ti je kontrolišeš. Ona kontroliše tebe tako što ti uopšte ne kontrolišeš. Šta god da radiš, šta god da ti se dogodi, to je zbog karme. To je karmički predodređeno. Ali kako radiš na sebi, dolaziš do tačke gde je prevazilaziš i uopšte nema karme. Postaješ potpuno Slobodan. Dakle, za koga postoji karma? Za um, za podsvesni um, za ego, za sopstvo, lično sopstvo.

SD: Dakle, podsvest je deo iluzije. (R: Naravno.) Zašto smo onda ponekad nekako navedeni da verujemo da je podsvest stvarnost, a Svest iluzija, ako su obe iluzija?

R: Pa, to su psihologija, psihijatrija, oni vas navode da verujete da je vaša podsvesni um moć. Ali to je zapravo karmički, sve je karmički. Da karma ne postoji, bili bismo potpuno slobodni! Ali to moraš da uvidiš. (Čitanja studenata su usledila, dok traka završava) [TOC]

Postojanje Nije u Formi! 22. mart 1992.

Robert: (traka počinje naglo) ...kišovit dan. Srećan sam što sam sa vama. Ima učitelja koji nam govore da je svrha života duhovno se razvijati. Zato ste došli ovde. Ali ja vam kažem da život nema svrhu i da vi nikada niste došli ovde. (smeh)

SH: Šaljivdžija. (smeh) To rešava stvar. (smeh)

R: To je kraj. Mislite da se šalim? (smeh)

SB: Nama je to teško. (smeh)

R: Vi ne postojite. Pa zašto onda pričam s vama?

SH: Trebalo bi da pregledate glavu? (smeh)

R: Kakvu glavu? (smeh) (Robert nastavlja) Istina je da niste ono što mislite da jeste. Ništa nije ono što mislite da jeste. Ne postoji ništa što zaista postoji onako kako se pojavljuje. Znam da zvuči čudno i smešno kad prvi put razmislite o ovome. Možete se kladiti u svoj život da se osećate živim. Osećate kao da vam se stvari dešavaju i vaši poslovi. Verujete da prolazite kroz određene okolnosti. Ipak, ko to oseća? Ne vi. Vi zaista nemate život. Kada počnete da razmišljate u tim terminima i počnete zaista da osećate ono što vam govorim, da vi zaista ne postojite, da nemate svrhu, da nema duhovnog razvoja i da ne morate ništa da postignete, pomislite kako vas to čini slobodnim. Vi ste potpuno slobodni. Ne postoji ništa što vas vezuje. Ne postoji ništa što vas drži dole ili gore. Vi ste apsolutna sloboda. Naravno, tek kada počnete da razmišljate, nevolja počinje. Tako se vraćamo na um ponovo. Zašto govorimo o umu koji ne postoji? Vi to znate. Vi nemate um. Vi ste bezumni. Ili ste van uma, šta god da je slučaj, ipak mi ne verujete. Da mi verujete, probudili biste se i bili slobodni. Kažete sebi: "To zvuči dobro, ali imam svakakve nevolje i probleme. Imam oskudicu i ograničenja i bolest i svakakva sranja u životu." Imate li zaista? Moji prijatelji, apsolutno ništa nije u redu s vama. Nemate život kakvim se pojavljuje. Nemate svrhu. Ne postojite. Vi ste apsolutna nula. (smeh) Ipak, zaista želite da postojite, zar ne? Želite da postojite jer se bojite da ćete, ako otkrijete da ne postojite, potpuno poludeti.

SH: Ko bi poludeo? (smeje se) (R: Osoba koja veruje da postoji.)

Ipak, ovo se nikada ne bi dogodilo. Jer ako zaista otkrijete da ne postojite, ne mislim kada sebi kažete: "Ne postojim," intelektualno. Dok osećate telo i osećate bol i osećate probleme, ali stalno govorite: "Ne postojim." Varate sebe kada to radite. A mi želimo da izbegnemo zavaravanje sebe. Ali ako zaista znate šta govorite kada shvatite da uopšte ne postojite. Tada biste se pretvorili u sveprisutnost. Kada ne postojite, postojanje postoji samo po sebi. Apsolutna stvarnost je

postojanje. Ali ne ona vrsta postojanja na koju smo navikli. Navikli smo na postojanje u formi. Kada kažemo da nešto postoji, mislimo da ima formu ili mora da ima formu. Dok istinsko postojanje, stvarno postojanje nema formu, nema oblik, nema kvalitete kakve poznajemo. Ali ipak je živo, ali ne životom o kojem mislimo. Ne životom koji poznajemo. Postoji život, postoji postojanje koje je potpuno neizrecivo. Postojanje koje ti zaista jesi i koje si oduvek bio. Nikada nije bilo vremena kada nisi postojao. Ipak, reči ne mogu opisati ovo postojanje. Nema reči koje ovo mogu opisati. Ipak, ti si živ, živ si ne kao ljudsko biće, živ si ne kao stvar ili predmet, živ si kao svest, čista svest. Ali možeš li ikada upoznati tu svest? Možeš li ikada otkriti tu svest? Možeš li ikada postati ta svest? Možeš li ikada jednostavno biti? Samo kada se odrekneš misli. Samo kada prestaneš da misli, stvarnost će se izraziti. Hoće li se stvarnost izraziti, hoće li se stvarnost predstaviti. Samo kada nema misli, nema pokreta, nema pritiska, kada je apsolutna tišina, hoće li se ova istinska stvarnost izraziti. Ona je izvan svega što možemo zamisliti. Ne postoji ništa u ovom univerzumu što ti može pomoći. Nema nigde gde možeš otići da pronađeš ovu stvarnost, da pronađeš ovu istinu. Ne postoji niko ko ti je zaista može dati. Ona dolazi u najčudnijim trenucima. Možda buljiš kroz prozor i svo vreme stane. Ovo se dešava većini nas. Buljimo kroz prozor. Zaboravimo na sebe, zaboravimo na svoje okruženje. U tom trenutku stvarnost se predstavlja. Ali ono što radiš jeste da se vratiš u svoj stari prostor gde misliš da sanjariš. I ne želiš da budeš uhvaćen u sanjarenju. Zato se vraćaš svom starom sopstvu. Onom sa problemima. Onom sa telom. Onom sa svetom i univerzumom. Ipak, kada vam kažem da univerzum ne postoji. Svet ne postoji. Vi ne postojite. Ovo zvuči kao buncanje ludaka i to jeste. Koliko nas može imati iskustvo gde otkriju da ne postoje i da niko drugi ne postoji. Zaista ne znam zašto sam imao ovo iskustvo. Nisam bio spreman za njega. Nisam ga tražio, a ipak je došlo samo od sebe. Stoga možemo početi da shvatamo da postoji nešto drugo. Ovo je dobra vest. Gospodari, pokazivači puteva, Mudraci mogu takozvanom čovečanstvu učiniti da se oseća dobro objašnjavajući im da nema smrti, ne brinite, nikada nećete umreti. To skida teret. Kada počnete da shvatate da nikada ne možete umreti. Pravo sopstvo nikada nije rođeno, pravo sopstvo ne postoji, pravo sopstvo je izvan čula. Izvana ukusa, dodira, vida, sluha i osećaja. Pravo sopstvo nije čak ni posmatrač ili

svedok. Ono je izvan svedoka. Ono je izvan posmatrača. Ono je nešto tako veličanstveno, tako prelepo, tako grandiozno, tako izuzetno. To je ono što nazivamo Bog i ti si To. Kada se poistovetiš s materijalnim svetom, negiraš svoju stvarnost. Što je veće poistovećivanje s materijalnim svetom, dublje si uvučen u ovu maju, ovu iluziju. To te navodi da veruješ da su stvari stvarne svuda oko tebe. Navodi te da veruješ u zbunjenost, ljudsku harmoniju, nestvarnost. Kada se odrekneš mišljenja, kada predaš svoj um i svoje telo, kada predaš svoje poslove, u miru si. Kako ideš dublje u svoje poslove i u svoj takozvani materijalni život, živiš potpuno drugačiji život u potpuno drugačijem svetu zvanom materijalni svet. Ipak, ovaj materijalni svet ne postoji. On nema valjanost. On je poput vode u fatamorgani. Pogledaj sebe. Bez obzira koliko puta vam ovo kažem, i dalje verujete da ste lično sopstvo. Morate da se borite za opstanak. Morate da se borite za preživljavanje. Ipak, zaista je jednostavno, lako prevazići ovu vrstu osećanja, transcenderati osećaje preživljavanja, osnovnog instinkta, živeti u svetu, ispravnom identifikacijom. Sve što treba da uradite jeste da prihvatite sebe kao apsolutnu svesnost. Prihvatite sebe kao apsolutnu svesnost. Ovo ne činite potvrđivanjem da ste apsolutna svesnost, već puštanjem vezanosti za osobu, mesto ili stvar. Dok negirate ceo svet i ceo univerzum, apsolutna svesnost, koja zaista jeste, stupa na scenu sama od sebe. Ova svest se budi kao ti i počineš da osećaš sveprisutnost. Počineš da osećaš potpunu slobodu. One stvari koje su te nekada iritirale u svakodnevnim iskustvima više nemaju moć da to čine. Ipak, većina ljudi je zadovoljna takozvanim prosečno dobrim životom. Zaboravljaju da će se jednom završiti. Zaboravljaju da su sve stvari privremene. Zaboravljaju: "I ovo će proći." Ali ljudi se drže dobrote koja nekada uđe u njihov život kao da će trajati zauvek. Ništa ne traje zauvek. Sve dok se poistovećuješ s materijalnim svetom, moraš da patiš. Sam termin "materijalni svet" dovoljan je

da znaš da moraš da patiš jer je sve materijalno na kraju srušeno i nestaje. Kada biste samo odustali od svih svojih čežnji, svih svojih želja, svih svojih žudnji, čak i svoje žudnje, svoje želje da postanete prosvetljeni, čak i svoje želje da postanete slobodni i oslobođeni, to je lažna želja jer ste ionako već slobodni. Vi ste već oslobođeni. Ne morate ništa da radite da biste postali oslobođeni. Ne morate da praktikujete sadhane, duhovne discipline. Vi i ja poznajemo ljude koji praktikuju duhovne discipline vekovima. To vas čini pasivnim. To vas čini glupim, ali vas neće osloboditi. Oslobođenje dolazi samo od sebe. Ne morate ništa da radite da biste postali oslobođeni. Nema testova koje morate polagati. Nema bogosluženja koja morate obavljati. Ne morate imati gurua. Samo treba da pustite. Pustite sve. Nekako morate imati stav: "Nije me briga." Ali ne na sarkastičan i arogantan način. Na način pun ljubavi. Kada imate stav: "Neka svet radi sa mnom šta god hoće, nema razlike kroz kakva iskustva

prolazim. Nema nikakve razlike da li sam bolestan ili zdrav, bogat ili siromašan, srećan ili tužan. To ne pravi nimalo razlike." Kada počnete da razmišljate ovako, na pravom ste putu. Prestanite toliko da mislite o sebi. Prestanite da pokušavate da poboljšate svoj položaj. Ostavite sebe na miru. Priroda će se pobrinuti za vas. Uvek ćete znati šta da radite. Ali prestanite da razmišljate o tome. Prestanite da razmišljate o svom zdravlju, svom položaju u životu, svojim odnosima. Kada prestanete da mislite o ovim stvarima, one će se automatski poboljšati i biti bolje nego što ste mislili da mogu biti. Ne iscrtavajte plan po kojem mislite da morate živeti. Ne verujte da morate živeti na određeni način. Imati određeni prihod. Imati određenu porodicu. Živeti u određenoj zemlji. Ostavite te stvari na miru. Sve će se pobrinuti samo za sebe. Ostavite sebe na miru. Ne borite se protiv sebe. Borite se protiv sebe svaki put kada mislite da je nešto loše. Borite se protiv sebe kada verujete da vam neko pokušava nešto učiniti, ili da postoje loši ljudi ili dobri ljudi ili bilo kakvi ljudi tamo negde. Tamo negde postoji samo projekcija vašeg uma. Inače, tamo negde ne postoji ništa. Sve stvari koje se pojavljuju tamo negde jeste ti sam. Ti si to Sopstvo koje sadrži sve ljude, sva kraljevstva ove zemlje, galaksije, Bogove. Sve je sadržano unutar tebe samog. Ti im daješ moć načinom na koji misliš o njima. Tvoje misli projektuju sebe kao svet, kao univerzum. I otkrivaš da živiš u svetu s određenim ljudima oko sebe. Ne sećajući se da si to sam projektovao. Uvlačiš se u sopstvene projekcije i beskrajno brineš. Pokušavaš da stvari budu na određeni način. Dok je ono što bi zaista trebalo da radiš jeste da dopustiš svemu da se vrati u tvoj srčani centar i zatim gledaš i posmatraš odakle JA nastaje. Odakle misao JA nastaje. To je ono što treba da posmatraš. Misao JA kako počinje da nastaje iz srca i postaje svet. Zatim dopuštaš misli JA da se vrati u srce i postaješ slobodan. Postoji takva sreća, takva radost, takav mir, takva ljubav. Sve je tako lepo. (Izgleda da Robert pušta pesmu na traci)

SG: Robert... (R: Mhm.) ...ta pesma me podseća na pitanje koje sam hteo da vam postavim, Učitelji u periodu oko 1400-ih tvrdili su da je odlazak kod paviljonskih devojaka, pretpostavljam koje su bile prostitutke u to vreme, uveliko produbilo njegovo prosvetljenje. On je radosno prihvatio telesno postojanje, posebno nakon svog prosvetljenja. I pitao sam se možete li se osvrnuti na to takođe kao sredstvo za prosvetljenje? Ono što je verovatno hteo da pomenem jeste nešto o ulozi seksa u svemu ovome jer mnogi učitelji govore o seksu kao prepreci itd, itd.

R: Jedina stvar koja je prepreka jeste tvoj um. Seks nije ni dobar ni loš. On postoji. Deo je uloge tragaoca. Ne poriči ga, ne hvali ga. Bilo je mnogo Zen Učitelja koji su bili prosvetljeni i nastavili su da imaju seks, bilo je mnogo onih koji nisu. Sve je deo sveta. Sve je deo maje. Nije ni dobro ni loše.

Ponekad će prosvetljeno biće imati seks u svrhu poučavanja. Morate biti oprezni s ovim. Jer vas navodi da mislite da imate dozvolu da radite šta želite. Ako predate svoje telo. Predate svoje seksualne želje, svoje nagone, tada će se nešto dogoditi unutar tebe što će te odvesti više u životu, da transcenderiraš svet i otkrićeš u tom trenutku da, ako je deo plana da imaš seks, imaćeš ga. Ako je deo plana da nemaš seks, nećeš ga imati. Ono što pokušavam da kažem jeste da ne postoji takva stvar kao što je moranje da ga imaš ili moranje da ga nemaš. To je nešto što se

odvija u umu svakog pojedinca i na njima je da žive sa sobom, da razumeju odakle dolaze i imaju potpunu kontrolu nad sobom.

SE: Da li prosvetljena bića imaju seks u seksualne svrhe?

R: Ne baš u seksualne svrhe, već u svrhu poučavanja. (SE: Šta oni poučavaju?) Poučavaju da mogu imati ovaj osećaj bez seksa. Da je istinski osećaj, istinski orgazam tvoje Sopstvo. Ti si to i možeš živeti u orgazmičkim stanjima, orgazmičkom stanju, sve vreme.

SE: Može li ovo biti nova laboratorija krotkosti? (smeh) (R: Zašto ne?) (smeh)

SD: Da, ali bi li onda Džeri to bacio na nas? (smeh) (SH: Dobro rečeno.) (smeh)

R: Nikada nemoj misliti da moraš nešto da daš i nikada nemoj misliti da moraš da se prepuštaš bilo čemu. Kada si slobodan, ono što radiš dolaziće prirodno. Događaće se samo od sebe. Ali kada kažeš: "Moram imati seks ili ću poludeti," onda imaš problem. Kada počneš da razumeš svoju istinsku prirodu i svidi ti se ono što zaista jesi, sve stvari će se pobrinuti same za sebe. I moći ćeš da ga imaš i da ga nemaš. Ali pobrinuće se samo za sebe, svako je drugačiji. Ne postoji jedan način za to. Ne postoje utvrđena pravila. Nezavisno od toga odakle dolaziš, šta radiš, koja ti je svrha. Seks radi seksa je gubljenje vremena. Ali seks radi podizanja svesti je zanimljiv, kao u tantričkoj jogi. Ali sve je ovo deo uma. Stoga, spoznaj sebe. Znaj ko si i znaćeš šta da radiš. Hteo sam reći, zašto želite da stvari imaju smisla? Zato što želite da stvari imaju smisla. Zbog toga ste uhvaćeni u maji. Razbijte svoje mišljenje, budite spontani. Ne verujte da stvari moraju doći na određeni način ili biti na određeni način ili slediti određene trendove. Što ste više šokirani u svom sistemu, brže se budite. Dakle, sve stvari koje vas šokiraju su dobre. Kada stvari idu previše prosečno, pravolinijski, bez šokova, ne možete napredovati. Svi šokovi koji dolaze u vaš život su za vašu dobrobit. Dakle, sve je dobro. Bobe?

SB: Rekli ste da u Sopstvu postoji izuzetno blaženstvo i radost i ljubav, ali čuo sam ono što ste rekli u prošlosti, da nema nikoga ko bi išta iskusio? Pa šta je onda ako nema JA koje bi to iskusilo, nema uma koji bi to iskusio. Šta je to što oseća tu radost, blaženstvo, ljubav?

R: Nema nikoga ko bi išta iskusio i nema nikoga ko zaista to oseća. Ali ljubav, mir, radost su samo-postojanje. To je jednostavno nešto što jeste, koje ti zaista ne doživljavaš kao JA. Ali ipak tamo nešto postoji. To je samodovoljno.

SH: Da li je to ne-iskustveno? (R: Ne-iskustveno je.

SD: Ali zar ne biste mogli reći, Roberte, da osećati to, biti to? Ti si radost, ti si blaženstvo?

R: Možeš to reći, ali zašto bih? (smeh)

SB: Dakle, zaista je Sopstvo to što je savršeno ispunjenje, radost i blaženstvo i mir. (R: Ali to nije Sopstvo kakvo poznaješ.) Ne, ne sopstvo s malim 's.' Već sopstvo s velikim 'S.'

R: Ne znaš šta je to Sopstvo, tako da to ne može biti to. To je nešto tako izvan tih stvari da nema reči, nema misli, nema osećaja, ničega da to opiše.

SB: Ali ipak je to mir, radost i ljubav i blaženstvo. Nije to samo poput budističke praznine? Kao da je sve nula, tamo nema ničega?

R: Ne, to je izvan toga. (SB: Nešto divno, nešto zabavno?)

SG: Nema nikoga tamo da uživa. (smeh)

R: Bob želi da uživa. (smeh) (SB: Ali ti uživaš, ti uživaš. Ne uživaš u tome kao um, ali i dalje postoji ta sreća.) Nešto tamo postoji. (SB: Nešto tamo postoji, nije kao da si potpuno izbrisan i bez svesti...) Ne. Nešto zaista postoji. (SB: I to je orgazmičko blaženstvo, kako ste rekli?) Ako želiš da to bude orgazmičko iskustvo, onda samo napred, budi to. (SB: Ali zar cela fizička seksualna stvar nije poput umanjene verzije blaženstva Sopstva?) Sve što možeš da smisliš u svom umu. Šta god da možeš da govoriš i opisuješ jeste umanjena verzija.

SE: Roberte, nemam pojma, a vi? (R: Pojma?) O tome? O ovom učenju?

R: Nekada su igrali igru zvanu cluedo. (opšti razgovor između studenata) (tišina)

R: Misli i osećanja nisu stvarni. Ništa ne pokriva ništa. Nema pokrivača. Ne postoji ništa što je stvarno i ništa što nije stvarno. Nijedna od ovih stvari uopšte ne postoji. Dakle, nestvarno ne pokriva ono što je stvarno. I zašto gubiti vreme radeći na iluzijama. Ko radi na iluzijama? Ko gubi vreme? Verovati da gubiš vreme jeste iluzija. Ko sve ovo radi? To si ti sam koji misli ovako. Transcendiraj sopstvo koje misli na ovaj način. Nema pokrivača. Misli i osećanja izgledaju stvarni sve dok veruješ da si telo. Kada shvatiš da nisi telo, nema nikoga ko može da oseti misli i stvari. Stoga, ne postoji pokrivač koji pokriva stvarnost. Postoji samo stvarnost. Postoji samo ono što je stvarno. Ništa drugo ne postoji.

SD: Roberte, nije moje pitanje, ali pitam se da li se osoba ne referiše na rad na iluziji kao na sadhanu?

R: Pa, diskutovali smo o ovome. Sadhana je neophodna samo za osobu koja ne razume samo-istraživanje i ne želi da se probudi. Tada praktikuje sadhanu. Sadhana će na kraju dovesti neke ljude do mesta gde je um tih i miran i spokojan. Ali većinu vremena ljudi koji se uključe u sadhanu bivaju uhvaćeni u sadhanu. Čine sadhanu svojim životnim delom i to je mnogo puta prepreka buđenju. Buđe-

nje ponovo dolazi samo od sebe. (SD: Dakle, samo-istraživanje nije sadhana?) Ne. (SD: Mislio sam da jeste.) Mhm. Samo-istraživanje je samo-istraživanje. To je stvar po sebi.

SF: Da li je to duhovna disciplina?

R: To nije čak ni duhovna disciplina. Ti postojiš! Kada postojiš, možeš se zapitati: "Ko postoji?" To zaista nije disciplina. I nije sadhana. To je nešto što radiš sa sobom da bi se probudio.

SH: Pa, kako biste to onda nazvali?

R: Ničim. (SH: Da, u redu.) Ne daj mu etiketu ili ime. To ga kvari. Ako to nazoveš sadhanom, pomešaš to s mantrama i pranajamama i jogama i svim ostalim.

SF: Te stvari čini činilac.

R: Tačno. Neko mora da radi te stvari.

P: (Robert čita) Istakli ste da uvek mislimo o sebi, osim kada gledamo TV itd, (smeh) ali sigurno se to mora razlikovati od ne-mišljenja Sopstva o kojem govorite i, ako je tako, kako?

O: (Robert odgovara) Kada gledaš TV, ne misliš o svom fizičkom sopstvu. Izgubiš se. Ali tada postaješ ono što je na TV-u, deo si programa. Deo si onoga što gledaš. To nije poput gubljenja sebe u Sopstvu. Postaješ nekako zaglupljen, gledajući TV ili čitajući knjigu ili novine. Istina je da zaboraviš na sebe na neko vreme. Ali pošto misliš na nešto drugo, postaješ ono što čitaš ili što gledaš. Ispravna metoda je biti miran bez TV-a, bez knjiga, bez ičega. I suočiti se sa sobom. Suoči se sa sobom potpuno i u potpunosti. Posmatranjem svojih misli i gledanjem šta ti rade, kako te kontrolišu, kako imaju moć nad tobom. I dok ovo posmatraš, dok ovo gledaš, istražuješ: "Kome ovo dolazi? Ko prolazi kroz sve ove stvari? Ko ima sve ove stvari koje se dešavaju u njihovom životu?" Tada se sve uspori i postaješ tih i miran.

P: (Robert čita) Rekli ste da treba raditi samo-istraživanje svaki put kada se misao pojavi i da će prostor između misli postati duži. Ali šta je s telesnim senzacijama? One izgledaju kontinuiranim, da li se smatraju mislima?

O: (Robert odgovara) Telesne senzacije su isto što i misli. Dok nastavljaš da istražuješ: "Ko sam ja?" I ostaješ u prostoru između odgovora, između pitanja. Tada telesne misli postaju sve manje i misli postaju sve manje, to je ista stvar. Osećanja i misli su ništa dok praktikuješ samoistraživanje. Pitaš: "Kome ovo dolazi? Dolazi meni. Ja mislim ovo. Ko sam ja?" I kada

ostaneš miran, tvoje telesne senzacije će se usporiti, kao i tvoje misli. I ubrzo neće biti telesnih senzacija, neće biti misli. Neće biti ničega. Dakle, telesne senzacije su isto što i misli.

Kada jedna ode, i druga odlazi. Ne možeš imati telesne senzacije bez misli. Mora postojati misao o telesnoj senzaciji. Dakle, kada se misli rasprše, telesne senzacije će se takođe raspršiti.

P: (Robert čita) Kaže se da je Mudrac ogledalo. Možete li objasniti kako to funkcioniše?

O: (Robert odgovara) Kada pogledaš Mudraca, vidiš sebe. Stoga, ono što vidiš kao sebe, videćeš kao Mudraca. Mudrac poprima oblik za svakoga u skladu s njihovim mislima. Zato je primer da je Mudrac poput ogledala. Jer uvek vidiš sebe kada pogledaš Mudraca. Na primer, ako si lopov, videćeš u Mudrcu lopova. Ako si pun ljubavi osoba, videćeš u Mudrcu osobu punu ljubavi. Šta god da jesi, videćeš to u Mudracu. Ali onda opet, Mudrac reflektuje nazad sebe ili sebe. Dakle, ako zaista pogledaš Mudraca duboko, otići ćeš izvan svojih osećanja i svojih postupaka i onoga što jesi. I osetićeš Mudračev mir i Mudračevu ljubav i Mudračevu radost, što će transcenderati sve one stvari koje se dešavaju u tvom životu. Počećeš da vidiš jedno Sopstvo ako dovoljno duboko pogledaš Mudraca. Videćeš jedno Sopstvo. Apsolutnu stvarnost. Ali ako samo letimično pogledaš Mudraca i samo pogledaš Mudraca povremeno, osetićeš Mudraca opet kao sebe. Ali svoje materijalno sopstvo i sopstvo za koje misliš da jesi. I sve atribute koje imaš, loše, dobre ili ravnodušne, takođe ćeš pripisati Mudracu. Ali opet, ako zuriš u Mudraca sve dublje i dublje i misliš o Mudracu sve dublje i dublje, zaobići ćeš sve to. Ići ćeš dublje unutar Mudraca i postaćeš sam Mudrac.

SD: Roberte, davno ste ispričali priču, nažalost ne mogu da se setim detalja, i to je bilo nešto što vam se dogodilo kada vas je neko suočio ko je bio potencijalno nasilan. I to je bilo pripremljeno za nasilnu situaciju i sećam se da ste rekli da vas je pogledao i nekako uspeo da transcendira iz pogleda koji ste mu uputili, šta god da je osećao, i kasnije vam se zahvalio. (R: O, da.) Pa, možete li ispričati tu priču ponovo i kako se povezuje. Ako vas je pogledao, ako je nameravao da učini nešto nasilno ili šta god, šta je video? Da li je video svoje istinsko sopstvo u vama?

R: Ovo se dogodilo u metrou, Njujork. Svi su se držali kaiševa, bio je špic. I ovaj tip je bio pijan. Smetao je svima i bio je zaista neprijatan i grub. I pogledao me je i ja sam ga pogledao. I odjednom je postao miran i tih i spokojan. I na sledećoj stanici me je pogledao i rekao: "Hvala," i sišao je s voza. Očigledno se dogodilo da je, dok je bio u pijanom stuporu gde mu čula nisu dobro funkcionisala. Što je išlo u njegovu korist. Bio je u stanju da vidi kroz, kroz površinu. Kroz telo duboko u Sopstvo. I bio je u stanju da oseti mir i radost koji su tamo bili. Zato je rekao: "Hvala."

SD: Ili je to primer gde je video istinsko Sopstvo u vama?

R: Nešto slično. Bio je u stanju da vidi sebe kao višu osobu, kao mirnu osobu, kao srećnu osobu. Piće ga je učinilo takvim. Da nije bio pijan,

video bi samo površinu, što mu uopšte ne bi pomoglo. Ali zato što je bio pijan, bio je u stanju da pusti površinu i ode duboko unutra i to mu je pomoglo.

SH: Dakle, zagovarate opijanje. (smeh) Trebalo bi da radite za industriju pića.

R: Ponekad pomaže. (opšti razgovor, šale i smeh)

SB: Dakle, nije mogao da transcendira svoju otrovanu jetru.

R: Ko zna šta se dogodilo s njegovom otrovanom jetrom.

SJ: Zaista nešto postoji u vezi s tim, zar ne? (R: Da.) Tražio sam Boga celog svog života i konačno ga našao u flaši. (smeh) (R: Da li je to bilo lično svedočanstvo?) Da (R: Džej je na novom putu.) (smeh)

SH: Put do Boga je kroz alkohol. (smeh) (R: To je moguće.) Vreme je da ti kažeš nešto Frede, ti si stari alkoholičar. (smeh)

SF: Nešto moram reći o misli, i Krišna Murti je rekao da je misao uvek stara.

R: Uvek šta? (SF: Uvek stara) Stara. (SF: Misao nikada ne može videti ništa novo.) Mhm. (SF: Da li biste se složili s tim?) Naravno, jer o čemu drugom možeš misliti osim o prošlosti. (SF: Misao je reaktivno pamćenje kada dobije činjenice tačne.) Naravno, to je istina. Svaki put kad misliš, možeš misliti samo o iskustvima koja si imao u životu. (SF: U poređenju s onim što se sada dešava?)

SD: Čak i kad misliš o budućnosti, pretpostavljam da je zasnovano na prošlom iskustvu.

R: Naravno. Sve je zasnovano na prošlosti. Da bi misli bile sveže i nove, mora postojati tišina.

SF: Mhm. Dolazi sa drugog mesta.

SH: Ali ne možeš misliti stvarnost, ne možeš misliti...

R: Ne, ne možeš uopšte misliti o stvarnosti jer u stvarnosti nema misli. Misli su samo o prošlosti. Kada živiš u sadašnjosti, ne misliš. Zato nam se kaže da živimo u trenutku, u sadašnjosti. Ne u budućnosti, ne u prošlosti.

SG: Pa, da li bi to važilo za ljude poput Mocarta? (R: Šta s Mocartom?) Da li odatle crpe, na taj način?

SH: Za Mocarta smo čuli, povukao je simfoniju u jednom trenutku. A zatim ih je racionalizovao u vremenu.

R: Svi veliki mislioci, ljudi poput njega bili su vrlo spontani. Bili su sposobni da zamisle sve što se dešava u sadašnjosti. Videli su sve, kako je Henri rekao, "U trenutku." Nije bilo prošlosti, nije bilo budućnosti. Ali napisati simfoniju ponekad je zahtevalo vreme. Ali sve je došlo u deliću sekunde.

SF: Vreme je ipak izmišljotina uma, vreme je...

R: Laž. Prostor, vreme je laž, ne postoji. Pojavljuje se kao da postoji jer veruješ da si telo. Kada je pojam tela savladan, nema vremena, nema prostora.

SB: Roberte, kako to da je misao pokret u svesti? Zašto to da taj mali pokret u svesti zaklanja tu svest stvarnosti.

R: Zašto je misao pokret u svesti? Zašto kažeš da je misao pokret u svesti? (SB: Zar to nije ono što jeste? To je samo pokret?) U svesti nema pokreta. Svest je samodovoljna. Samoodržavajuća. Ona ne zna ništa o misli. Misao dolazi iz ega, iz maje. Svest nema misli. (SB: Ali ako je svest sve što postoji, kako misao može biti izvan svega što postoji.) Misao nije izvan svega što postoji, misao je deo ega, deo nepostojanja. Misao ne postoji stvarno. Kao što ni telo ne postoji stvarno. I svet ne postoji stvarno. I um ne postoji stvarno. I karma ne postoji stvarno. Dakle misao ne postoji stvarno. (SB: Dakle ni pokret ne postoji stvarno.) Pokret ne postoji stvarno. (SB: Zato je iluzija. Samo izgleda prilično stvarno.) Iluzija ne postoji stvarno.

SH: Kako ono što ne postoji stvarno uopšte može da se pojavi?

R: Ne pojavljuje se. (smeh) (SH: Kako ono što je viđeno može izgledati da postoji?) Ne pojavljuje se i nema ničega što jeste!

SD: Kako može izgledati da se pojavljuje?

R: Ko je postavio to pitanje? (SD: Pojava.) (smeh) Dakle neka se pojava reši pojave.

SG: To je paradoksalno uraditi.

R: Pa celo učenje je paradoksalno. (SB: Besmisleno?) Jer uistinu ništa se ne pojavljuje, ništa ne postoji. Rekli smo na početku: "Ne postoji pojava koja postoji."

SH: I ovo je istina uma izravna. Od koje nema druge. (R: Tačno.) I to ćemo sve odbaciti. (R: Nema Henrija.) Hvala Bogu za to. (smeh)

SD: Samo tvoja pojava. (SH: Moja šta?) Tvoja pojava. (SD: To je tvoja iluzija. SB: Kad nađem Boga, ubiću ga. (smeh) (SH: Obrnuto je, on će ubiti tebe. Ti si gotova patka, samo to ne znaš.) (smeh) (SH: Ubij ga!)

SB: Mislim da je okrutna šala. (R: Za koga?) Za mene. Veoma okrutna, sve biti na satsangu. (R: Govori za sebe.) Zakrčuju mi sve, meni koji živim u svetu. (smeh)

SN: Buda je u prostoriji. (R: Gde?) Ja sam to Sopstvo. (SD: Buda je prostorija.) (kiša lije napolju)

SE: Pusti još pola sata ili tako nešto. (SL: Da, tačno, dok kiša ne prestane.)

R: Ima li još neko da nas zabavi? Pesma ili ples? Pita u lice? Okej, Meri ima neke objave.

SM: Imam neke transkripte. Ovo je broj 58 "Tiha Reč", i imam pet primeraka, ne, četiri primerka da podelim. (traka se završava dok Meri deli transkripte studentima za umnožavanje)

Suoči Se Sa Sobom! 26. mart 1992.

Robert: Dobar dan. (Studenti: Dobar dan Roberte.) Pozdravljam vas svim srcem. Dobro je biti ponovo sa vama. Volim vas baš takve kakvi jeste. Ljubav je Sopstvo i Sopstvo je ljubav. Kad uzviknem da vas volim, volim Sopstvo koje je sveprožimajuće. Kako vas onda ne bih voleo? Jer Sopstvo je sve što postoji. Bio jednom jedan zen budistički monah koji je svakodnevno gnjavio svog učitelja pitanjima poput: "Šta je konačna istina? Kada ću postati prosvetljen? Koju praksu treba da koristim? Kad postanem prosvetljen, hoću li i dalje biti monah? Hoću li želeti da vidim svoju porodicu?" Jednog dana učitelj reče monahu: "Poslaću te velikom Mudracu. Ona će ti pokazati konačnu stvarnost." Učitelj nacrta mapu gde Mudrac živi. Trebalo je monahu šest meseci da stigne. Morao je preplivati moćnu reku gde se zamalo nije udavio. Morao je preći most hiljadu milja u vazduhu. Prilično visoko. (studenti se smeju) Morao je da se popne na planinu visoku deset hiljada milja. Morao je proći kroz pustinju.

SY: Koliko je velika bila pustinja? (studenti se smeju)

R: Prilično velika, prilično velika. Napokon je stigao do njene kuće. Pokucao je na vrata i otvorila mu je neuredna stara žena. Smrdela je kao da se nije kupala deset godina. Bila je potpuno neuka. Bila je gluva na jedno uvo, na drugo nije mogla čuti. (smeh) Nije mogla dobro videti, nije mogla dobro govoriti. Hteo je da se okrene kad ga je zgrabila za ruku i uvukla unutra. I dala mu metlu i rekla mu da opere i pomete...počisti mesto, sredi kuću. On je to uradio, a onda mu je naložila da opere prozore i okreči kuću i preore njive i pomuze kravu. Prošla su tri meseca i pitao se šta radi. Ali je nastavio jer je tražio neku mudrost od ove stare žene. Njegov učitelj mu je rekao da će mu ona dati konačnu istinu. Verovao je učitelju. Jednog dana ga je uvukla u kuću i posadila u ugao. Nije više radio od tog dana. Samo je sedeo u uglu posmatrajući staru ženu kako prolazi kroz svoju rutinu. Prala sudove, čistila kuću. Prošla su još dva meseca. Stvarno je razmišljao o svemu ovome. Šta je sve ovo? Ko je ova žena? Šta je konačna istina? Dok nije došao u fazu da ga više nije bilo briga. Samo je sedeo u potpunoj tišini i išao sve dublje i dublje u sebe. Napokon je nešto kliknulo u njemu, postao je samospoznat i

počeo histerično da se smeje. Podigao je malu staru ženu, poljubio je, napustio kuću i nikada se nije vratio. I niko za njim nije čuo od tada. Koja je to konačna istina koju je pronašao? Shvatio je da nema konačne istine. Nikada nije bilo konačne istine. Nema prosvetljenja, nema neznanja, nema univerzuma, nema sveta, nema ničega. Sve jednostavno jeste. To je bilo njegovo otkriće. Sve jeste. Ne ovo ili ono ili nešto drugo. Sve jednostavno jeste. Baš onako kako jeste. Baš onako kako jeste. Ne morate ništa da radite povodom ičega. Ne morate ništa menjati ili popravljati ili poboljšavati. Sve jednostavno jeste. Ako biste samo mogli razumeti ovu veliku istinu, postali biste najsrećnije biće na zemlji. Jer kad shvatite da sve jednostavno jeste, živite spontano. Nema prošlosti, nema budućnosti, nema rođenja, nema smrti. Sve jednostavno jeste onako kako jeste. Pogledajte svoj život. Koliko stvari pokušavate da promenite ili popravite ili ispravite. Stvari koje tražite. Pokušavate da postanete nešto. Pokušavate da budete neko. Da ostvarite svrhu. Kad

sve to radite, onda ne živite u skladu sa principom da sve jednostavno jeste. Ako sve jednostavno jeste, šta vam je činiti? Niste došli na ovu zemlju da bilo šta radite. Niste čak ni došli na ovu zemlju. Ali izgledate kao da jeste. Izgledate stvarno. Izgledate kao da ste neko. I obučeni ste da jurite nešto na ovom svetu, da postanete nešto veliko, da budete neko. Ipak, to uzrokuje patnju. Verovanje da morate biti neko ko niste. Verovanje da morate imati nešto što nemate. Pogledajte svoj život. Takozvani problemi za koje verujete da ih imate. Nešto postaje problem samo kad želite da promenite nešto ili želite da nešto ide vašim putem. Onda je problem jer ne ide onako kako mislite da bi trebalo. Ali uistinu ništa ne mora ići bilo kojim putem. Sve je savršeno baš onako kako jeste. Sve je potpuno savršenstvo. Kažete: "Naravno, Roberte, pogledaj čovekovu nečovečnost prema čoveku. Pogledaj ratove i grozne uslove koji se dešavaju u ovom svetu." Gledate kretanje vremena. Koje zapravo ni ne postoji. Kad gledate kretanje vremena, stvari se dešavaju. U kretanju vremena, stvari izgledaju kao da se dešavaju. Ali ako ste spontani i ostavite sve na miru i shvatite da sve jednostavno jeste, bili biste između pokreta vremena i prostora. Mogli biste da vidite kroz fatamorganu. Kroz takozvanu magiju života i događaja. I mogli biste videti tišinu, jedinstvo, mir. Ali vi vidite situacije onako kako se pojavljuju. Gledate osobu, mesto i stvar i verujete da je to onako kako jeste. Pokret, vreme, prostor, ove stvari nisu za vas. Vi koji ste konačna stvarnost. Vi koji ste čista besnaporne svesnost. Vi koji ste sat-čit-ananda. Svet nije za vas. Svet je za sanjača. Onoga koji sanja smrtni san. Ko sve shvata ozbiljno. Ko oseća svet kao da je stvaran. Jer veruju da stvari idu pogrešnim putem, prema njihovom mišljenju.

Dakle, prvi korak da se sve ovo ispravi jeste da se um umiri. Da um postane tih. Utišajte um. Utišavate um tako što ne reagujete. Posmatranjem, gledanjem, viđenjem ali bez reagovanja. Sedite u tišini posmatrajući svoj um kako misli. Posmatrajući svoje misli. Posmatrajući svoja osećanja. I ostavljate ih na miru. Više ne pokušavate ništa da promenite. Prestajete da pratite svoje mislene obrasce. Kao što smo ranije diskutovali, "pustite to!" Šta god vam dođe, jednostavno pustite! Više ne idete sa svojim mislima. Uhvatite sebe svaki put kad misli počnu da misle. Stalno se sećate da se uhvatite. Da se uhvatite kako mislite. Malo po malo misli počinju da nestaju. Prestaju. Više nema misli. Više nema mislioca. Više niste telo. Ako više niste telo, nema drugih tela. Osećate sreću. Beskrajnu sreću. Osećate radost, ljubav. Ova osećanja su sva istoznačna. To je zapravo jedno osećanje. Uključuje veliku samilosnost, ljubav, radost, sreću, mir. Samo vi možete ovo izazvati u sebi. To je ono što je zen budistički monah otkrio. Svih ovih godina gledao je ka svom učitelju da postane samospoznat. Ali stara žena koju je sreo bila je potpuna suprotnost svakom učitelju kog je ikada video i to ga je probudilo. Imate u sebi sve što je potrebno da postanete oslobođeni. Sve što treba da uradite jeste da se odreknete onoga što nije stvarnost. A ono što nije stvarnost jeste sve što vam čula govore da je stvarnost. Sve što okusite, dodirnete, čujete, osetite i pomirišete je nestvarnost. Ipak ove stvari vas navode da reagujete na ovaj svet. Ne želite više da reagujete. Želite da pustite sve. Ne postoji ništa na ovom svetu što je vredno juriti, ganjati. Mnogo puta kad ovako govorim ljudi misle: "Ne želim da postanem monahinja ili monah. Želim da živim u svetu. Stvari koje Robert govori su za osobu koja postaje pustinjak ili osobu koja živi u šumi ili pećini. Šta je sa mnom koji živim u ovom svetu." Naprotiv, sve što vam govorim, sve što delim sa vama jeste život u ovom svetu. Ako praktikujete stvari koje delim sa vama, nije bitno gde ste ili da li ste u gradu ili na pijaci ili na planinskom vrhu, ne pravi nikakvu razliku. Sve treba raditi mentalno. Kad govorim o odricanju od stvari, nereagovanju, to je mentalno! Ne govorim vam da date otkaz na poslu ili da napustite porodicu ili da odete negde daleko. Ostanite tačno gde jeste! Budite svoji! Nema kuda ići. Zapamtite, ako prvo ne pronađete sebe, gde god pobegli, morate poneti sebe sa sobom. I ako sada imate problema, imaćete još više problema gde god odete. Zato ne napuštate grad, ne odlazite u manastir ili ne bežite u Indiju ili ne idete u šumu. Morate poneti sebe sa sobom gde god krenete. Mudro je suočiti se sa sobom. Baš tu gde ste sada. Suočite se sa sobom potpuno. Vidite sebe gde jeste. Posmatrajte kako reagujete na stvari. Posmatrajte svoje misli. Od trenutka

kad se probudite ujutro, počnite da preispitujete sebe. Pokušajte da posmatrate Ja, kako se pojavljuje. Ja se pojavljuje čim se probudite ujutro, zatim postajete svesni svog tela, sveta i drugih. I preispitujući: "Odakle

se Ja pojavilo?" Samo preispitujući ovo: "Odakle Ja dolazi? Odakle se pojavilo?" To će ga vratiti nazad preispitujući ovo. Ja će početi da se vraća svom izvoru, koji je Sopstvo. I probudićete se. Ali ako samo idete sa Ja koje se budi, zaboravljate na ovo i uključujete se u dnevni posao. Uključujete se u dnevne aktivnosti. Počinjete da mislite o ručku, doručku, šta ćete obući, koga ćete sresti, sve postaje spoljašnje. Ali ako uhvatite Ja i pratite Ja nazad do izvora, bićete sasvim druga osoba. I dalje ćete ustati iz kreveta, otići na posao, raditi posao koji radite, ali nećete biti ista osoba. Pronašli ste mir, potpuni mir. I neće biti važno kakav posao radite ili kakav posao ne radite. Stvari poput mrženja posla će nestati. Nećete razmišljati o tome ni na jedan ni na drugi način. Samo ćete raditi šta god morate da radite. I sve će se to dogoditi spontano. Nikada nemojte verovati da ste ljudsko biće. Nikada nemojte verovati da živite u svetu koji se okreće oko svoje ose i oko sunca. Ovo niste zaista vi. Nema grešaka. Nikada nije napravljena nijedna greška i nijedna greška se ne pravi. Vaša unutrašnja osećanja, vaše unutrašnje emocije osećaju sve ove stvari na ovom svetu. Naučite da ostavite svet na miru. Naučite da ostavite sebe na miru. (duga tišina) Opet je vreme za "Smekaj Guraa." Frede, hoćeš li da prosledиš...

SM: Nema ničega unutra, Roberte, mislim. Ima jedan.

P: (Robert čita) Roberte, šta je struja zvučnog toka?

O: (Robert odgovara) Struja zvučnog toka izlazi iz vašeg uma. (studenti se smeju) Zašto želite da čujete struju zvučnog toka? Želite da transcendirate sve, a ne da se bavite strujom zvučnog toka. Postoje različite joge gde vidite određene vizije, čujete zvukove, čujete tokove, osećate različita osećanja – uvek zapamtite da ovo emanira iz vašeg uma. Kad dotaknete stvarnost, nema ničega. Nema tokova, nema zvukova, nema vizija. Transcendirali ste ovo. Zato ne tražite struje zvučnog toka. Idite dalje od toga. Postanite prazni i bićete slobodni.

SM: To je to, Roberte.

R: Jedno pitanje. (studenti se smeju)

SG: Roberte, kako sam shvatio, zvuci su izvorni oblik svega što vidiš?

R: Pa oblik ne postoji. Oblik je iluzija. Oblik je maja.

SP: Ali da li je tačno da je maja izvorno nastala iz zvuka?

R: Maja izvorno nije ništa. (studenti se smeju) Ne dajte maji imena. (smeh) Možete ići sve unazad do raznih tokova i učenja i zvukova i figura koje vidite u umu, geometrijskih dizajna. Sve ove stvari dolaze onome ko meditira. Ali mi želimo ići dalje od toga tamo gde nema stvaranja. Šta god mislite, neko je morao to pokrenuti, moralo je doći odnekud. Odakle je zvučni

tok došao? Odakle su sve stvari o kojima govorite došle? Iz uma! Odakle drugo? Stvaramo sopstveni svet. Stvaramo sopstvene uslove, sopstvene situacije. Stvaramo ove stvari. Pustite!

R: Fred piše zelenom.

P: (Robert čita) Može li se čovek osloboditi onoga što smatra nepoželjnim identitetom? Poput "Ja sam telo" tako što će se držati ili naglašavati suprotan ili oprečan identitet? Potpisuje Džigerica. (studenti se smeju)

O: (Robert odgovara) Odgovor je Džigerica. (smeh) To je odgovor. (smeh) Ne želite da se držite bilo čega. Držati se suprotnog identiteta. Šta god da se držite, to je opet um. Držite se uma kad se držite suprotnosti. Ne postoji suprotnost. To je kao reći: "Hajde da se rešimo đavola i mislimo na Boga." Nikada nije bilo đavola kog bi se rešili i nema Boga kog bi se rešili. Nema suprotnosti. Ne postoji ništa osim Sopstva. Postoji samo apsolutna stvarnost i čak ni ona ne postoji. Ne komplikujte učenje. Želite da shvatite da vas učenje dovodi do ništavila. Gde nema tela, nema

sveta, nema Boga, gde više nemate štaku za koju biste se držali. Postajete potpuno, sasvim prazni. Onda ste Sopstvo. Dakle Džigerica je dobro. To je odgovor. Da li bi neko želeo nešto da kaže.

SG: Roberte, čitao sam... (R: Opet si čitao?) (smeh) Čitao sam sinoć Aštra-vakra-Gitu i moje razumevanje je da to nešto nije puko uništavilo. Mislim, kad se kaže uništavilo, ono ima nešto poput budističke praznine koja je nekako negativna?

R: Hm. Kad govorimo o uništavilu, negiramo sve stvari ovog univerzuma. Sve postoji kao um. Kad je um potpuno uništen, onda počivate u uništavilu koje je zapravo nešto, kako kažeš. Ali to je nešto neizrecivo, nešto što može biti iskušeno i nešto što postajete. To je potpuno biće. To je izvan praznine. Ali to nije bilo šta što možete objasniti ili govoriti o tome ili postati. Morate ovo iskusiti za sebe. Ali kad govorimo o uništavilu, mislimo na negaciju svega na ovom svetu i univerzumu. Kad je sve negirano i sve je nestalo, ono što preostaje jeste stvarnost. Učinite to da vam se desi i vidite sami. Onda ćete videti šta ste – ni za šta dobar.

SH: To je isto kao i dobar za sve? (R: Naravno.) Čist i prazan. (R: Da.)

SF: Primetio sam neke budističke spise koji izgledaju paralelno sa onim što govorite. Znam šta mislite o spisima. (studenti se smeju) Samim sobom zlo se čini, samim sobom se pati, samim sobom zlo ostaje nečinjeno, samim sobom se čisti. Čist i nečist stoje i padaju sami od sebe. Niko ne može očistiti drugog. (R: To zvuči dobro, Frede.) Povući ću to. (R: Ne, zvuči dobro.)

SJ: Dharmapada, zar ne? (SF: Ha?) Dharmapada? (SF: Ne znam, samo sam negde video. Prilično je tačno, zar ne?)

R: Vrlo je tačno, ali gde si ti tu? Jesi li to iskusio za sebe? (SF: Ne. Intelektualno.) Pa čemu koristi? Samo kad možete iskusiti za sebe, onda neće biti ničega za reći. Ali to je lepa pesma. (SF: Samo pesma.)

SB: Roberte, jezik je tako apsolutno nesavršen čak i da ukaže na ovo, jer kažeš čak i ako iskusimo za sebe – jesu li iskustva dualnosti, subjekti i objekti nisu to? I Sopstvo – iskusiću ga – to takođe nije to – dakle jezik, ovaj jezik je apsolutno nesposoban čak i da ukaže na to?

R: Bilo koji jezik nije sposoban da ne ukaže na to. To nadilazi jezik. (SB: Dakle jezik tišine je poznata vrsta jezika.) (smeje se) Čak i kad mislite na tišinu, to nije tišina o kojoj mislite. To je izvan te vrste tišine. To je tišina tako duboka da je čovek ne može ni početi da razume.

SZ: Da. (R: On je iskušava.) (studenti se smeju)

SH: On je u tišini. (studenti se smeju)

SG: Roberte, može li postojati odsustvo objekata ali i dalje funkcionisanje čula sluha i vida i dodira i mirisa tih objekata?

R: Ako postoji odsustvo objekata, ko je ostao da miriše ili oseća ili dodiruje ili kuša... (SG: Govorili ste o tome ako postoji bilo kakvo "Ko" i rekli ste da ne može biti gledanja i slušanja. Da li morate imati "Ko" za slušanje?) Da, neko mora čuti. Mora postojati neko ko čuje ili misli dok čuje. Mislioc je i dalje tu kad čujete. Ali dolazite do tačke kad nema apsolutno ništa da se čuje, nema nikoga da čuje i nema ništa da se čuje, onda ste u potpuno drugoj ligi. Potpuno ste daleko od ove vrste sluha ili ove vrste vida. Idete daleko izvan toga do mesta koje ne možete ni zamisliti. (SG: Da li kažete da ne može postojati stanje bez objekata dok još uvek traje sluh i vid?) Da. Sve dok postoji sluh i vid, mora postojati vidilac koji sve ovo čini. Mora postojati um. Kad nema apsolutno uma, vi ste u potpuno drugoj dimenziji. Jer nema sluha ni vida, ali ipak funkcionišete. Vidite i čujete, ali nema nikoga ko vidi ili čuje. (SG: Dakle kažete da postoji vid?) Postoji vid i sluh, ali nema nikoga ko je ostao da vidi i čuje. (SG: Sada kažete da postoji vid ili sluh uz odsustvo objekata?) Ali nema nikoga ko vidi ili čuje i nema odsustva objekata. (smeh) Paradoks je. Izgleda da postoji vidilac i slušalac i postoji odsustvo objekata, a onda opet nema odsustva objekata i niko ne vidi niti čuje.

SE: Je li to sad jasno? (studenti se smeju)

SH: Nešto kao ringišpil. (R: Gore je od ringišpila. To je rolerkoster.) (studenti se smeju) Hajde da siđemo s njega. (smeh) (SD: Ceo karneval.) Do đavola s tim.

R: A ipak je tako jednostavno. Samo treba da pustimo sve ove stvari. Pustimo sav intelektualizam, analize, sećanja, stvari kojima smo vaspitani da znamo. Ako bismo samo mogli sve dati, bili bismo tako srećni. Bili bismo veoma, veoma srećna bića. Ipak

većina nas se plaši da se odrekne svojih života. Jer smo imali ovu vrstu života otkako smo rođeni, tako reći. I plašimo se da ga se odreknemo jer se plašimo nepoznatog. I kažem vam – nema apsolutno ničega čega se treba plašiti. (traka se menja)

SM: Ne želim ništa da propustim? (smeh) (SH: Baš na vreme za sledeći džem.)

R: Sve je dobro.

SM: Smrt ega je tako užasna stvar, zar nije, Roberte?

R: Smrt ega. Uvek zapamtite da ne postoji ego koji stvarno umire jer ego nikada nije stvarno postojao. (SB: Pa šta je to što oseća užas?) Šta god zamisliš da jeste. (SB: Pa to je onda ego, zar ne?) To je ono što ti misliš da jeste. Dakle govorimo o egu i oslobađanju od ega. Ali uistinu nema ega kog bi se oslobodili. I nema užasa. Odakle je došao ovaj užas? Ego? Ego ne postoji, nema užasa. (SB: A ipak se ljudi slome i završe u duševnoj bolnici.) Naravno, ovo je deo maje. Sve je to neophodno... (SB: I oni pate?) ...u velikoj iluziji. Pogledajte sve stvari koje se dešavaju na ovom svetu. Ljudi se slome, kako kažete, ljudi se ne slome. Ljudi su milioneri, ljudi umiru od gladi zbog nedostatka hrane. Ovo je dualnost, ovo je maja, ovo je način sveta. Idite dalje od toga. Idite dalje od ovih pitanja i ovih stvari o kojima razmišljate. Do onog mesta gde je savršeni mir i ništa se ne dešava. Ono je u vama.

SR: Roberte, šta se dešava tokom dubokog sna? Telo se isključi i onda...

R: Telo se ne isključuje kad ste u dubokom snu ili biste bili fizički mrtvi. (SR: Tačno, ali mislim, um se isključuje?) Um se takođe ne isključuje jer se brine o funkcionisanju tela. U dubokom snu ste, u stanju ste realizacije kad ste u stanju dubokog sna. Ali realizacija bez fizičkog sveta, bez fizičkog univerzuma. Kad ste u dubokom snu, ništa se ne dešava. Ništa se ne događa što se vas tiče. Ja koje zna svet, Ja koje vidi svet, Ja koje jeste svet vratilo se nazad u srce i nema nikoga ko išta iskušava. Dakle što se vas tiče, kad ste u dubokom snu, nema univerzuma, nema sveta i nema tela. Ali osobi koja vas posmatra u dubokom snu, oni vide vaše telo i vide vas kako dišete i vide stvari koje se dešavaju, vaše disanje, ali vi ne osećate ove stvari. Realizacija je kad ste u nekoj vrsti dubokog sna, ali ste svesni Sopstva, u dubokom snu.

SR: Kao da se nešto budi dok ste u dubokom snu?

R: Spavate dok ste budni. Ali duboki san je veoma dobar primer puštanja celog univerzuma. To je kao smrt. To je uzorak onoga što se dešava kad umrete. Kad izgleda da umirete, u stanju ste dubokog sna. Ali ne vraćate se na ovaj svet kao ista osoba. Iskušavate druge ravni, što je vaš um koji stvara ove ravni. Suptilne ravni, uzročne ravni, mentalna ravan – sve ove stvari izlaze iz vašeg uma.

SH: Ali to onda više nije duboki san? (R: Ne. Budite se u tim ravnima postojanja.) Zamišljaš ih?

R: Da. Sve su iz uma. (SH: Hm.) Um je stvorio celu ovu igru. Dakle duboki san je uzorak toga.

SR: Da, ali strah dolazi od smrti, a ne plašimo se dubokog sna, zapravo potreban nam je duboki san. Imamo sve te strahove o smrti je zapravo...da li telo ima više programiranja o umiranju nego o predaji?

R: Duboki san vam daje uzorak onoga što se dešava kad umrete. Oslobađa vas svih pritisaka sveta. Da nemate duboki san, ne biste mogli da funkcionišete. Jer se svet pojavljuje veoma snažan u svojoj iluzornoj sili. Ali kad spavate, puštate svet na neko vreme. I onda se možete

vratiti u svet kasnije kad se probudite i nastaviti. Dakle duboki san je uzorak umiranja. Ovako će biti kad se potpuno odreknete ovog tela i krenete napred u beskonačnost.

SD: Dakle kažete da telo može biti mrtvo ali um i dalje postoji?

R: Um uvek postoji. (SD: Osim što nema uma.) Nema uma, naravno.

SL: Šta je sa podsvešću, Roberte?

R: Podsvest je um. Podsvesni um ili svesni um ili nesvesni um – sve su to aspekti istog uma. Postoji samo jedan um koji izgleda stvaran i taj um uzrokuje sve nevolje. Ovaj um uzrokuje vaša podsvesna iskustva, vaša subjektivna iskustva, vaša svesna iskustva. Sve dolazi iz ovog uma. Zbog toga nam je rečeno da uništimo um. Onda sve prestaje.

SL: Roberte, takođe mislim da ste ranije rekli da je podsvest nekako povezana sa predodređenošću ili nešto, je li to tačno? Ili šta god uđe u vašu podsvest to vas vodi jer je to vaša sudbina?

R: Podsvest je deo vas kojeg niste svesno svesni. Stvar koju ste nenamerno pokupili. Duboki strahovi, duboke frustracije, oni su u vašoj podsvesti. (SL: Možda se nisam dobro setio, ali mislio sam da ste to povezali sa predodređenošću – vaša podsvest je gde je sve što ste predodređeni da uradite, to je...) Samskare. Govorite o samskarama iz prethodnih života. Sve ove stvari su unete u vašu podsvest, možete je zvati vaš podsvesni um. I to ostaje sa vama dok je ne uništite, dok nije potpuno uništena. Dolazi sa vama život za životom. Gde iskušavate svoju prarabdha karmu, to razrađujete, stvari koje vam se dešavaju karmički iz prošlog života, iz prethodnog života ili mnogo života ranije. Dok sve to ne predate i ne postanete potpuno slobodni. Dakle duboki san, karma, različita stanja svesti, te stvari su sve istoznačne. Idemo dalje od svih ovih stvari.

SB: Roberte, u Ramani u njegovim knjigama kaže da je čak i u dubokom snu ta svesnost, stvarnost i dalje budna jer stvarnost ne može postati nesvesna, tako da je aspekt bića koji je stvarnost uvek

budan. (R: U dubokom snu Ja postoji.) Da, ali nije povezano sa umom i mozgom. Dakle mi smo nesvesni toga.

R: Nesvesni ste fizičkog sveta. (SB: Da.) Ali Ja postoji. (SB: Da. Dakle svest postoji u dubokom snu i potpuno je budna.) Ja. (SB: Da.) Ja postoji kad sanjate, postoji kad spavate, postoji kad ste budni. Pa šta je ovo Ja? (SB: Zašto nije budno kao što smo mi sada budni ili možda jeste budno?) Šta? (SB: Kad smo u dubokom snu.) Šta je budno? (SB: Pa Ja-jesam je budno.) Ja-jesam uvek postoji. Svest uvek postoji.

SB: Možda smo dok smo u dubokom snu potpuno budni i kad se probudimo zaboravimo da smo bili potpuno budni u drugačijem kvalitetu? Razumeš šta mislim?

R: Kad ste u dubokom snu, mrtvi ste za ovaj svet. (SB: Da i mrtvi za um takođe. I mrtvi za ego.) Um i dalje postoji. Um postoji dok spavate.

SH: Ali nema sadržaja? (R: Nema sadržaja.) Prazan? (R: Prazan um.)

SQ: Roberte, šta se dešava kad imate iskustvo izvan tela?

R: Kad imate iskustvo izvan tela, vaše astralno telo izgleda kao da izlazi iz njega. I lebdi negde. Šta si rekao? (SQ: I gledate dole sebe.) Gledate dole u iluziju i iluzija je takođe iskustvo izvan tela. Oboje su lažni. (SQ: Kako se to fizički dešava?) Tvoja takozvana duša, misliš da imaš dušu, nema duše. Osim đona moje cipele.

SB: Ne, to je peta.

R: Tu su peta i đon. Izgleda da imate iskustvo izvan tela kad vaša duša, tako reći, napusti vaše telo i to je druga ravan, to je astralno putovanje. Astralno... (SQ: Svest je gore i gleda dole u vaše fizičko telo?) Ne svest, astralno telo. Imamo astralno telo, imamo uzročno telo, tako reći. Imamo

fizičko telo, imamo mentalno telo. Ova tela sve izgledaju kao jedno. Sve su unutra zajedno. Kad imamo iskustvo izvan tela, astralno telo napušta telo, čini se, i može da luta unaokolo i zabavlja se i radi šta god želi. Dok telo spava. (SQ: Pa ovo je kad ste budni.) Kad ste budni imate iskustvo izvan tela? (SQ: Da.) Ista stvar. Nema razlike, sve je lažno.

SG: Roberte, koja je razlika kad učitelji govore o tome da nemate ova iskustva u astralnom telu ili uzročnom telu, već da imate ova iskustva u duševnom telu.

R: U usamljenom telu? (SG: U duševnom telu?) Usamljenom telu? (S: Duševno telo, duša.) O, duševno telo. Šta s tim? (SG: Samo što postoji velika razlika jer su ovo vrlo uslovljena tela ali duševno telo je duhovno telo i ima ova iskustva i prolazi kroz ove različite svetove i nivoe, takve stvari...) Sve dok postoji telo, lažno je. Sva tela ne postoje. Duševno telo, petno telo, bilo koje telo. Nema tela. Tela izlaze iz uma, um je emanacija univerzuma i svega što postoji. Kad je um uništen, više nema tela.

SG: Čini se da postoji drugačija tačka gledišta u tvom učenju, pokušavajući ovo uskladiti sa nekim drugima jer drugi učitelji kažu da za objašnjenje sve manifestacije postoji pozitivno koje je poput duha i tu su sve različite ravni manifestacije od najsuptilnije do najgrublje i to je poput negativnog aspekta, kao baterija, negativno i pozitivno, ne da je negativno loše već samo dva aspekta jedne baterije što objašnjava svu manifestaciju. I drugi učitelji kažu ove ravni postojanja sva ova manifestacija nije loša stvar, karma nije loša stvar to je više kreativni tip manifestacije. I čujem kada kažeš, "To ne postoji," da nema obračuna za to. To je gde drugi učitelji u drugim filozofijama ovo ipak uzimaju u obzir. Zen Majstori bi rekli da je bogohuljenje, jeres reći da je apsolut samo ništavilo i onda isključiti svu manifestaciju. Jer oboje su zajedno, oboje su iste stvari. Samsara je nirvana, nirvana je samsara.

R: Ovo je zen učenje. Ovo je budističko učenje, razumem šta govoriš. Ali pitanje je, "Odakle sve to dolazi? Odakle samsara dolazi? Odakle duša dolazi? Odakle sve dolazi?" Sve ovo dolazi iz uma. A odakle um dolazi? Um ne postoji. Dakle ako um ne postoji nema apsolutno ničeg drugog što postoji u ovom univerzumu ili bilo gde drugde. Postoji potpuna praznina. Potpuna sloboda. Potpuno oslobođenje. Koje je iznad bilo čega što ikada možeš misliti. (SG: Da li je to isto kao reći, kao što Zen učitelji kažu, da je praznina oblik i oblik je praznina.) Na tom nivou možeš to reći, da. Možeš reći praznina je oblik i oblik je praznina. Ali kakve koristi od toga? Zašto želiš to reći?

SE: Još uvek premeštaš maju. (smeh) Iz jednog sistema u drugi sistem. (R: Istina.) Maja ulazi, maja izlazi. (smeh)

R: Istina. Sve dok se nešto dešava um je aktivan. Cela ideja je ići iznad svih ovih učenja. Ići iznad svega. I nije praznina, ideš iznad praznine. Postoji nešto, kao što kažem, što je veoma neizrecivo, nešto što se ne može govoriti, nešto iznad bilo čega što ikada možeš zamisliti, osetiti ili biti.

SH: Dakle to je plenum, kada kažu, "Plenum praznina." Spajaš ovo dvoje. Budisti zovu Plenum prazninu. Što ti nazivaš konačnom stvarnošću. (R: Da.) Ista stvar.

SE: Još uvek maja.

SH: Još uvek reči. (R: Ti si iznad toga.) Ti si iznad iznad. (R: Iznad iznad iznad.) Lista se nastavlja suvišno zauvek. (R: Dok ne stane.) Dok um ne stane. (R: Kada um stane.)

SK: Roberte, u vezi sa zaustavljanjem uma ti često predlažeš da je samoistraživanje nekako korisna stvar. Prošle nedelje ili ponekad govoriš o životu u trenutku. (R: Hmm.) I život u trenutku...samoistraživanje izgleda da podrazumeva odbacivanje čula ili kretanje iznad čulnog iskustva. Biti u trenutku to je veoma stalna borba, da li oboje idu u istom pravcu?

R: Da oboje idu u istom pravcu. To su metode da se ide iznad uma. Metode da se uništi um i ide iznad svega što postoji, da se postane potpuno Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

slobodan i potpuno oslobođen. Koristi koju god metodu ti odgovara u tom trenutku. Šta god moraš da uradiš, radiš da postaneš potpuno slobodan.

SG: Pa Roberte, izgleda da smo u najboljem od oba sveta ovde jer velika većina populacije tamo nije zabrinuta ni za šta od ovoga. Oni obavljaju svoj posao većinu vremena. A onda su tu ljudi poput tebe, koji su tamo, prosvetljeni i evo nas u ovom limbu. I čini se da je to najfrustrirajuće mesto biti...mislim, šta je to što možemo uraditi da izbegnemo samoubilački očaj u međuvremenu i frustraciju?

R: Možeš prestati da misliš na način na koji misliš. (smeh) (SG: Voleo bih.) Jednostavno posmatraj svoj um, posmatraj svoje misli i posmatraj šta si rekao. Gledaj svoje misli, gledaj šta govoriš. Odbaci to! Reši se toga. Ne nosi to sa sobom. Ne dozvoli svom umu da pravi sve ove dugačke izjave. Uhvati sebe kada počneš da misliš tako i odbaci to ili istraži, "Kome to dolazi?" I prati to do kraja. Radi šta god moraš da uradiš da zaustaviš um da misli na taj način. I to će se desiti. Moraš ići unutra iznova i iznova i iznova. Dok ne dođe dan kada ne moraš više ići unutra. Što dublje ideš unutra to brže se rešavaš sveg toga.

SH: Šta god se pojavi u umu jedina stvar koju treba uraditi je baciti to. Sve je to smeće?

R: Da. Baci i sebe dok to radiš. (SH: Dobra ideja.)

SB: Mogu li to reciklirati? (učenici se smeju) (R: Radi šta god hoćeš s tim ali se reši toga.) Prepakuj to.

R: Ponovo, učini svoj život veoma jednostavnim. Drži svoje misli veoma jednostavnim. Ne postaj previše apstraktan u svom životu. Ostavi sve na miru. Živi u trenutku. Ne pokušavaj da analiziraš stvari ili da ih shvatiš ili da smišljaš rešenja. Nema rešenja, nema nade. Zaboravi sve što si ikada naučio. Postani poput novorođenog deteta. Seti se prakse božanskog neznanja i budi svoj.

SL: Šta je praksa božanskog neznanja?

R: Kada shvatiš da ne znaš šta bilo šta zapravo jeste. Kada počneš da vidiš da je sve jer ti jesi. Stvari koje postoje nemaš pojma šta one zaista jesu. Uzmi drvo na primer. Šta je drvo? Niko zapravo ne zna. Mi mu dajemo ime, drvo kažemo, "Ovo je drvo." Ali nemamo pojma odakle je došlo zašto je ovde. Znamo da ga posečemo i koristimo kao drvnu građu. Pravimo nameštaj. Nemamo pojma odakle je došlo. Mogli smo nazvati drvo psom ili pticom ali ga zovemo drvo. Zato uzimamo zdravo za gotovo. Božansko neznanje je, dakle, kada shvatiš da ne znaš ništa ni o čemu.

SL: Hoćeš li to nazvati praksom. Kako praktikuješ da ovo postigneš?

R: Jednostavno gledaš na sve i razvijaš veliku poniznost shvatajući da je sve nešto o čemu ne znaš ništa. Oslobodiš se mudrijaškog stava - da znaš o ovome i znaš o onome i znaš o svemu - dok u stvari ne znaš ništa o bilo čemu. Imaš samo sećanja.

SL: Dakle u samoistraživanju je gde negiraš?

R: U samoistraživanju možeš negirati sve ove stvari.

SL: Izgleda da je bolje u samoistraživanju u "Ko sam ja?" ili "Ko oseća ljutnju?" Ako to uzmeš tako kažeš, "Šta je drvo?" Ne znam šta je drvo ili...?

R: Ne moraš zapravo to raditi što se tiče ovih stvari. Samo shvati da je sve na ovom svetu dobilo ime od tebe kada si rođen. Rečeno ti je da zoveš mačku mačkom, psa psom i tako dalje. Ali u stvarnosti nemaš pojma šta je mačka ili pas. Samo se pojaviš na ovoj zemlji sa svojim telom. To te čini veoma skromnim. To uzrokuje da dosta poniznosti dođe u tvoju svest. Kada se ovo desi onda si u stanju da ideš dalje. Zapamti, zaista je nemoguće ići dalje na putu osim ako ne razviješ veliku poniznost. Ako misliš da znaš previše, znaš stvari, ovo te sputava. Sve ljudsko znanje te sputava od doživljavanja tvog istinskog sopstva. Stoga kada razviješ veliku poniznost možeš ići sve dalje i dalje dok ne dotakneš to mesto istine koje si zapravo ti.

SB: Možeš li reći da je praksa božanskog neznanja počivanje u tom raspoloženju, "Ne znam šta je bilo šta," umesto počivanja u raspoloženju poznatosti? Kao što je moje i moje sećanje i znaš šta je sve. Ali božansko neznanje je počivanje u raspoloženju znajući apsolutno ništa o sebi ili bilo čemu ili bez žudnje bez želje, samo "Ne znam ništa i to je nespoznatljivo." To raspoloženje.

R: Kakav glupan. (smeh) (SB: To je počivanje u tom raspoloženju iz trenutka u trenutak.) Istina, možeš to reći, da.

SE: Ili možeš dobiti posao radeći sa Džerijem Braunom, gde znaš da niko nema najmanju ideju šta se dešava u bilo kom trenutku, od Džerija pa nadole. (smeh)

R: Da, možeš to reći. Već si rekao.

SB: Čini se da je to najdivnija suština celog učenja, mislim.

R: To je početak. (SH: Početak kraja mene.) Da. Ja-ja-ja.

R: Kerema, hoćeš li otpevati pesmu? (SC: Oh nisam došao pripremljen.) U redu je. (SC: Da, spontano. U redu, otpevaću staru.) (Kerema peva) (zatim Meri čita Džnanija)

R: Hvala Meri. (SM: Hvala Roberte.)

R: Imamo li kakve najave?

SM: Ne Roberte. Transkripti stižu, na čemu smo zahvalni.

R: Setite se da volite sebe. Da se molite sebi. Da obožavate sebe. Da se klanjate sebi. Jer Bog živi u vama kao vi. Vi ste to... ! (traka se završava) [TOC] Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

Duhovni život nije postelja od ruža (Prazan um) 29. mart 1992.

Robert: Dobro veče. (Učenici: Dobro veče Roberte.) Lepo je biti sa vama ponovo. Pozdravljam vas svim srcem. Volim vas sve. Sve je dobro. Mnogi od vas su sa mnom već neko vreme. I ako niste predanik, ako ste učenik ili tragalac - neću ulaziti u definicije ovih stvari večeras, to je u lekcijama - Ali ako ste učenik ili tragalac čuli ste sve. I dosadno vam je posle nekog vremena. Čujemo iste priče možda, ista učenja, iste šale. Ipak predanik nikada nije dosadan. Zbog činjenice da slušaju srcem a ne glavom. Pomislite na sve velike Mudrace i sve velike Učitelje koji su imali predanike i učenike i tragaoce oko sebe. Uzmimo na primer Isusa. On je poučavao, "Tražite prvo carstvo Božije i njegovu pravdu i sve ove stvari će vam se dodati." Možete zamisliti koliko puta je ovo rekao novim grupama, novim ljudima i predanici sa njim su to čuli iznova i iznova i iznova, iznova i iznova. "Ja sam sa vama uvek čak do kraja sveta." Novi ljudi su dolazili oko njega, čuli su ova učenja po prvi put. Ipak predanici sa njim su to čuli iznova i iznova. Uzmimo Bhagavana Ramana Maharšija. Imao je 30 ili 40 predanika koji su bili sa njim preko 40 godina. Dolazili bi u dvoranu dva puta dnevno i samo sedeli. Posmatrajući sve turiste, sve pridošlice koji bi ušli. Postavljajući ista pitanja iznova i iznova. Njegovi predanici su znali napamet šta će reći. Mogli su reći iste stvari koje je on govorio jer su to slušali 40 godina. Zamislite da ste sa mnom 40 godina. Radite istu stvar iznova i iznova i iznova. Učenici i tragaoci trebaju novi život sve vreme. Ne mogu sedeti mirno predugo. Moraju ići gde se akcija dešava. Novi učitelj dođe u grad, misle da će čuti nešto duboko od tog učitelja. Nešto posebno. Jer nisu videli ovog učitelja pre. Putuju u različite države, u različite zemlje da vide različite učitelje. Ali mogu ostati samo toliko dugo pre nego što mravi u njihovim pantalonama počnu da ujedaju. I moraju otrčati drugom učitelju. Opet, ovo je zato što slušaju glavom. Slušaju reči. Misli da će reči učiniti to. Reči neće učiniti ništa. Reči su reči. Tačno je i da ako predanik čuje prave reči koje dolaze od Mudraca, reči će ih takođe prosvetliti, jer ne slušaju reči kao reči.

Oni slušaju reči kao Boga. Svaka reč koju čuju od Mudraca do predanika je reč Božja koja se manifestuje. Ali učenici i tragaoci ne vide to tako. Oni sve shvataju doslovno. I žele da čuju nove reči, nove priče, nove šale, nova učenja. Uzmimo Budu. Buda je putovao sa svojim predanicima, kroz džungle, kroz šume, preko planinskih staza, dolazio u sela, u gradove. Poučavao ista učenja

iznova i iznova. Sve je maja. Samo je Sopstvo stvarno. Zamislite koliko puta su Budini predanici ovo čuli. Da li su postali razočarani, da li su postali dosadni? Naravno da ne. Jer su shvatili da nemaju posla sa ljudskim bićem. Piše u svim svetim spisima, Upanišadama, da je biti u blizini Mudraca dovoljno. Ništa drugo nije potrebno. Nisu potrebna nikakva učenja i nikakva predavanja. Ipak ovde na Zapadu pričanje postaje veoma značajno za većinu ljudi. Jer na Zapadu ljudi su odgajani da slušaju ljude kako pričaju. Počevši od televizije. Pre nego što možeš da čitaš, pre nego što možeš da hodaš, stavljen si ispred TV-a da te drži mirnim. Dok tvoja mama čisti kuću. Imaš oko 3 ili 4 godine i stavljen si ispred TV-a i počeo da gledaš crtane filmove. Onda kada tvoja mama uključi sapunice, gledaš ih. Ovo je čak pre nego što si krenuo u školu. Tako da je tvoj mozak već bombardovan rečima. Zbog toga odrastaš verujući da su reči moćne. I one su moćne za ljude koji su odgajani misleći na reči. Na metafizičkim časovima učiš da su reči stvari, reči su moć, reči mogu učiniti da se osećaš nesrećnim ili uznemirenim. I ovo je tačno za ljude koji su odgajani slušajući reči. Ipak reči same po sebi nemaju moć. To je osoba koja izgovara reči koja ima moć. Stoga ako slušaju reči Mudraca na pravi način svojim srcem, njihovo srce će se otvoriti i postaće oslobođeni. Razmišljajte o ovim stvarima. Predanik može biti sa Mudracima nedeljama i mesecima bez izgovorene reči. Godinama, bez ikakvih reči. I razmislite o rutini kroz koju prolazite. Mnogi od vas mi kažu, "Bojže, voleo bih da živim u Ašramu." Ne bi vam se svidelo, ne biste mogli to podneti, neki od vas. Nije postelja od ruža. Zvuči očaravajuće kada čitaš o tome. Kada čitaš o onim ljudima koji su bili prisutni pred Ramana Maharšijem i poželiš da si jedan od njih. Ipak da si jedan od njih i da si gde si sada, pobegao bi odatle za par nedelja ili par dana. Ne bi ostao. Jer ista je rutina dan za danom za danom za danom. U starim danima u Ramana Ašramu ustajalo se u 3 sata ujutro. Svaki dan 40 godina. Bez odmora. Provodili bi dan sedeći na podu, na kamenom podu. Koliko ljudi može podneti nešto ovako. Zato uvek kažem, "Ne zavaravaj se." Duhovni život zaista nije postelja od ruža. To je stvarno predavanje, odricanje ega. Ne raditi šta ego želi. Ne želeti biti zabavljan. To je kao bogati ljudi u Indiji u starim danima, Radže. Kupovali su usluge gurua. Guru bi živeo u palati. Ali uvek je bio pozivan po Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

kraljevoj želji, po Radžinoj želji. Kada bi se Radža osećao duhovno, poslao bi po gurua. A onda bi ga otpremio. I naravno, guru ne bi bio iskren ne bi bio tu na prvom mestu. Ali činio je to za darove i za novac. Duhovni život nije postelja od ruža. Nisargadata Maharadž je rekao, "Kada sam imao 33 godine pronašao sam svog Učitelja i slušao sam svaku reč koju je rekao svojim srcem. Uzeo sam svaku reč doslovno. Predao se njemu potpuno. Na kraju tri godine bio sam oslobođen." Mnogi od nas ovde večeras uvek pričaju o oslobođenju. Kada ću biti slobodan. Pogledaj svoj život. Način na koji živiš svakodnevno. I videćeš zašto nisi oslobođen. Ako se potpuno pustiš i nemaš želje ili potrebe ili potrebe u ovom svetu onda bi se probudio. Jer kada nema čega da se držiš, postaješ slobodan. Ali sve dok možeš da se držiš nečega u ovom svetu, bilo da je to osoba, mesto ili stvar. Sve dok tražiš zabavu, da trčiš ovamo da ideš tamo i veruješ da su ove stvari veoma neophodne za tvoj život, za tvoje razvijanje — kažeš, "Ne bih mogao bez ovoga, ne bih znao šta da radim," zar ne vidiš sada da je to ono što te sputava? Tvoj životni stil te sputava. Tvoj životni stil može biti bolest, na primer. Sve dok veruješ u bolest i uvek pričaš o svojoj bolesti i misliš da te bolest kontroliše i preplavljuje i da će te na kraju ubiti, onda je bolest postala tvoj guru, zar ne? Jer te kontroliše i ima moć nad tobom. Govori ti kako da se ponašaš, kako da plačeš, kako da sažaljevaš sebe. Ali pogledaj život Rama Krišne, Ramana Maharšija i mnogih drugih. Nije ih bilo briga šta telo radi. Šta se sa telom dešavalo. Oni su uvek bili Sopstvo, apsolutna stvarnost. Uvek su bili uključeni u naporne čiste svesnosti. 24 sata dnevno. Neka takozvano telo radi šta hoće. Ako želi da bude zdravo, neka bude zdravo. Ako želi da bude bolesno, neka bude bolesno. Ali to apsolutno nije imalo veze sa njima. Sada uporedi sebe sa tim. Kada neki od vas dobiju prehladu, dobijam telefonske pozive, "Oh umirem, sve me boli. Možeš li mi pomoći. Možeš li me isceliti? Ne znam šta ću raditi." Vi ste vezani za telo. I osećate da vas telo uništava. Uzrokuje da reagujete na određeni način. Isto je i sa finansijama, sredstvima. Imate

određena verovanja o ovim stvarima. Vi verujete, pa ako imate puno novca u banci, osećate se sigurno i bezbedno. Ako imate novac sačuvan, u sefovima osećate se sigurno i bezbedno. Ali ako ikada morate da koristite taj novac ili ga potrošite, poludite. Vaša sigurnost je nestala. Zar ne vidite sada kako vas to sputava od prosvetljenja? Novac je bio vaš Bog svih ovih godina. I kada mislite da morate da ga potrošite ili da ga se rešite nekako ili vam bude ukraden ili ga negde izgubite, izgubljeni ste, nestali ste, gotovi ste. Novac vam je bio Bog, vaš Učitelj. Uzmite drugarstvo. Ista stvar. Verujete da morate imati određene drugove, određene prijatelje da biste mogli da se zabavljate. I ako ne radite nešto, uvek ste

dosadni i nesrećni. Može li Sopstvo ikada biti nesrećno, može li Sopstvo ikada biti dosadno? Ko je dosadan? Sopstvo? Naravno da ne. Mnogi od vas moraju da rade jednu stvar za drugom. Jednu stvar za drugom, ne možete sedeti mirno. Trčite od bioskopa, do restorana, do piknika, do kuglane, jedna stvar za drugom. Ne želite da budete uhvaćeni na mestu između stvari gde nema apsolutno ništa da se radi. Dok gledate film već razmišljate šta ćete raditi posle filma jer ne želite da budete uhvaćeni u prostoru u sredini gde nema ništa da se radi. Jer ćete morati da se suočite sa sobom, suočite se sa sobom! I vidite nema ništa da se radi i ne želite to da radite. Može li Sopstvo ikada biti usamljeno? Može li se Sopstvo ikada bojati gubitka nečega ili dobijanja nečega? Sopstvo je Sopstvo. To je samodovoljna apsolutna stvarnost. To je ono što jesi. Ipak, bez obzira koliko puta ti ovo kažem, kada izađeš na vrata bivaš uhvaćen u relativnost. U maju. Svet te čini da reaguješ. Kada dođeš na čas osećaš se dobro — kao što mi neki od vas kažu — ali kada odeš moraš kući i suočiti se sa svojim poslom, svojim rođacima, svetom. Postaješ dosadan, frustriran. Opet, kao kada dođeš na čas čuješ me da govorim o istim stvarima iznova. Uvek misliš, "Možda ću doći na čas i možda će Robert reći nešto novo. Nešto dublje nego što je ikada rekao." Istina nije duboka. Filozofija je duboka. Psihologija je duboka. Ali istina je jednostavna. Kada ti kažem, "Sve je dobro i sve se odvija kako treba," to bi trebalo da bude dovoljno. Tvoje srce bi trebalo da ima topao osećaj i trebalo bi da osećaš da je sve u tvom životu rešeno. Da se nema čega bojati i da se nema protiv čega boriti. Ali umesto toga neki od vas me slušaju kako kažem, "Sve je dobro i sve se odvija kako treba," i misliš u sebi, "šta će sada reći?" Još reči mudrosti. Ali predanici ne misle na ovaj način. Predanici me čak ne slušaju ušima. Predanici smo ja. Mi smo jedno. I bilo da sedim mirno sat vremena ili bilo da pričam ili bilo da kijam, bilo da stojim na glavi sve je isto. Nema razlike jer predanici ne dolaze i ne slušaju predavanje. Stoga razmisli, odakle dolaziš? Odakle dolaziš? Šta se dešava unutar tebe? Kažeš, "Želim da budem prosvetljen. Želim da budem samorealizovan. Želim da se probudim. Sa Robertom sam dva dana i još se nisam probudio. Vreme je da nađem drugog učitelja." Nema vremena. Zaboravi na vreme. Nemaj nikakvog razloga za dolaženje ovde. Samo budi ovde. Ako imaš svrhu uvek ćeš biti razočaran. Ako nemaš svrhu već si budan. Šta želiš? Šta tražiš? To bi trebalo da bude prazno. Želiš apsolutno ništa i ne tražiš ništa. Moraš biti veoma iskren prema sebi. Moraš zaista videti gde si, šta radiš sa sobom. U krajnjoj analizi buđenje je između tebe i tvog Sopstva. Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

Kada si u dubokom snu budiš se i vidiš sebe onakvim kakav jesi sada. Stoga, kada si u dubokom snu dok si budan, postaješ oslobođen. Kako si u dubokom snu dok si budan? Prazan um - Jedva ikakve misli. Bez želja. Bez potreba. Bez želja. Bez besa. Bez ozlojeđenosti. Tada si usnuo za ovaj svet. To je ono što mislim kada vam stalno govorim stvari poput, "Budi usnuo dok si budan." Usnuli ste za ovaj svet baš kao što ste bili usnuli za svet snova i probudili ste se u ovaj svet. Sledi onda da kada ste usnuli za ovaj svet probudićete se u stvarni svet. Dakle ponovo, kako postaješ usnuo za ovaj svet? Potpunim predavanjem Sopstvu. Kada se potpuno predaš Sopstvu, Bogu, ti zapravo misliš, odričem se svih svojih strahova. Odričem se svih svojih želja. Odričem se svih svojih želja, svojih potreba, svoje mudrosti takozvane, svog znanja. Sve to odaješ. Onda si usnuo dok si budan. Ali ako pokušavaš da menjaš stvari ili popravljaš stvari i teraš stvari svojim putem. I trčiš unaokolo tražeći nove učitelje, tražeći nove knjige. Imajući filozofske diskusije, prepirući

se, debatujući, nisi usnuo za ovaj svet. To je kao kada si u dubokom snu i sanjaš. I postaneš toliko uhvaćen u san da ti niko ne može reći da je to samo san. Kada počneš da puštaš san, padaš u dubok san bez snova i onda se budiš u ovaj svet. Kada pustiš ovaj svet snova predavanjem, puštanjem, razvijanjem velike poniznosti, praktikovanjem božanskog neznanja moraš se probuditi. Moraš. Jer se više ne držiš ničega, onda postaješ potpuno slobodan. Zato uvek možeš sam zaključiti koliko si daleko stigao na putu. Proveravaj sebe svakodnevno. Uzmi to jedan dan po jedan. Samo uzmi danas i vidi čime si se bavio danas. Gde su tvoja interesovanja? Ako misliš na Boga, Bog će misliti na tebe. Što jednostavno znači ako sve predaš Sopstvu probudićeš se kao Sopstvo. Ali ako si zabavljen ovim svetom i shvataš ga ozbiljno. I misliš da svet ima zabavu za tebe, igre. I ima stvari da ti ponudi, onda si zaglavljen u maji. Znam da mnogi od vas ne vole da slušaju ovakve stvari. Jer to znači da moraš da se odrekneš svega. Ali sasvim sam iskren sa vama kada vam ovo kažem. Da, to znači da morate da se odreknete svega. Ako želite oslobođenje. Ovo zaista nije šala. Morate se odreći svega u šta ste ikada verovali. Morate predati svoj ceo život. Ne kažem da ne možete ići u bioskop ili ne možete ići na ples ili ne možete ići u operu ili ne možete uživati. Ali morate biti svesni ko je uživalac. Drugim rečima, nemojte biti uhvaćeni u stvari koje radite. Uvek pokušajte da zapamtite da će telo raditi stvari zbog kojih je došlo ovde. Ipak to apsolutno nema veze sa vama. Proverite sebe. Pokušajte da shvatite da kada spavate i u dubokom ste snu nemate potreba, nemate želja. Ne pokušavate da se obogatite. Ne pokušavate da se rešite bolesti. Ne pokušavate da nađete momke ili devojke. Ne pokušavate da trčkarate uživajući, na plaži ili bilo šta. U dubokom ste snu. Zato kada

ustanete iz dubokog sna srećni ste. Prvog trenutka kada izađete iz dubokog sna osećate se osveženo. Osećate se dobro. Proverite sami i vidite da li grešim. Nije me briga kakve probleme mislite da imate kada se probudite iz dubokog sna, uvek se osećate dobro. Dok ne počnete da mislite! Kako Ja dolazi u mozak. Postajete svesni sveta, univerzuma i svog tela. Ali pre toga osećali ste se divno. Dakle ovo vam dokazuje da kada ovo možete raditi tokom budnog stanja onda ste usnuli dok ste budni. Ako možete sve predati. Odreći se svega onda će potpuna sreća doći sama od sebe. Zapamtite da kada ste potpuno predani osetićete veću sreću, i veću radost i veći mir. Ovo je važna tačka. Mnogi od vas veruju i misle da kada idete na zabave, kada idete u operu, kada idete u bioskop ili kada idete na ples ili kada idete u bar, gde god da idete, ovo vam pričinjava uživanje. Ipak uživanje nestaje kada prestanete, zar ne? Kada uzbuđenje prođe i morate kući, ne osećate se više tako srećni. Dok ste u baru, pijete sebe u smrt. Šalite se sa svima, smejete se, pretvarate se da se zabavljate. Ali kada morate kući, osećate se depresivno. Osećate kao da nešto nije u redu. Ovo vam pokazuje da vam stvari ovog sveta nikada nisu dale trajnu sreću. Jer ako su vas bioskop ili bar ili piće, prijatelj usrećili na neko vreme, učinili da se osećate dobro na neko vreme i kada je prijatelj otišao ili kada je piće izvetrilo, kada je film završen, vraćeni ste sebi samom. Sreća koju vam je ovo dalo je nestala. To je kao ići u klub smeha. Gde su komičari. Sve dok vicevi stižu srećni ste, smejete se histerično. Kada je gotovo morate se suočiti sa sobom ponovo. Morate pogledati sebe. Niste više tako srećni kao pre. Zato vam ponovo kažem, stvari ovog sveta vam nikada ne mogu dati trajnu sreću. Trajna sreća je vaša sopstvena priroda. Ali vaša priroda je prekrivena neznanjem, majom. Tako verujete da vam svet može doneti sreću i radost. Učestvujete u ovom svetu i postajete srećni na neko vreme, nesrećni na neko vreme. Osećate se dobro pa se ne osećate dobro. Prolazite kroz sve posledice života kao i svi drugi. Ali mudra osoba, Džnani, ne mora da trči po celom svetu tražeći učitelje ili da čita nove knjige ili da traži novu zabavu. Mudra osoba shvata da su sve ove stvari unutar njega ili nje. Da je velika stvarnost unutar njega, oni su velika stvarnost. Nema tajne. Ti si taj. Uvek si bio taj. I postoji veća sreća u tebi nego bilo šta što možeš naći u ovom svetu. Ali moraš biti istinit prema sebi. I ponovo, moraš se potpuno predati i odreći se svega što te je činilo srećnim u ovom svetu, takozvano srećnim, ne fizički, mentalno. Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

Oh, postoje stvari kojih se moraš odreći i fizički. Ako otkriješ da si na drogama, piješ previše, ako imaš loše navike, moraš raditi na sebi do određene mere. Radiš na sebi praktikujući samoistraživanje. Kome trebaju ove navike? Kome treba da se napuši droge? Kome treba piće da se opusti? Koga treba zabavljati TV ili radio, ili bilo šta drugo? Kome trebaju ove stvari? Shvatajući sve vreme da je to bilo Ja. Ja te je zavaravalo svih ovih godina. Čineći da veruješ da ako nađeš pravog partnera, ako nađeš pravog gurua, ako nađeš pravu knjigu, ako nađeš pravu državu za život, pravu zemlju, pravog prijatelja bićeš srećan. Ali kako učimo iz iskustva, ovo nije odgovor. Odgovor je u tebi samom. Ti si odgovor. Slobodno postavljajte pitanja.

SF: Nešto o čemu sam razmišljao. U četvrtak, 12., bila je diskusija o karmi i moje razumevanje je da se sve što se dogodilo i što će se dogoditi ovom psihosomatskom aparatu zvanom Fred naziva karmom. I ono što se dešava je da su stvari koje sam mislio da su dobre i stvari koje sam mislio da su loše efekti i imaju uzrok. Implikacija je da je uzrok nešto što se dogodilo u prošlosti. To se dogodilo ovom određenom psihosomatskom aparatu u kom slučaju mogu misliti da kada se nešto dobro dogodi nagrađen sam ili ako se nešto loše dogodi možda sam kažnjen. Ali pitam se nije li ovaj pojedinac taj...ove stvari se jednostavno događaju i ja ne treba da se osećam nagrađeno ili kažnjeno i ove stvari se jednostavno događaju. I čuvena izreka, "Kako seješ tako ćeš i žeti," pitam se nije li možda tačnije reći, "Kako je posejano tako će biti i požnjeveno," ne od strane bilo kog takozvanog pojedinca. Ima li mišljenja o tome?

R: Mudra osoba shvata da karma postoji samo za telo, za ego. Stoga mudra osoba istražuje, "Kome ova karma dolazi? Ko je vezan karmom?" I otkrićeš da nisi ti. Već ego. Ja-misao je vezana karmom. Stoga treba da se ponašaš kao da karma čak ni ne postoji, iako si vezan karmom, ponašaj se kao da ne postoji i istraži, "Kome postoji? Ko je ima?" Ako pokušaš da radiš drugačije, kao što si upravo objasnio, imaš bitku na svojim rukama. Jer kada otkriješ zašto ti se nešto dogodilo — da si učinio nešto ranije u prethodnom životu i sada je ovo efekat — žalićeš zbog toga, postati uznemiren zbog toga, misliti o tome previše i pitati se šta si radio ranije u prethodnom životu. Trošiš svoju energiju radeći ovo. Ispravan način je shvatiti, "Za koga postoji karma?" Ne za Sopstvo. Ne za apsolutnu stvarnost. Ne za čistu svesnost. Samo za ego i ega nema. Pa gde je karma? Ako ovo pratiš na ovaj način osetićeš se odmah srećno i radosno. Jer si došao do zaključka i shvatio da ego ne postoji. Ako ego ne postoji, karma ne postoji i potpuno si slobodan. I ponovo si rođen odmah, u novi život. Bez obzira šta se dogodilo u prošlosti. Bez obzira koliko grešaka si napravio. Bez obzira koliko si zlih stvari učinio ili šta si učinio ljudima u prošlosti, ne misli na ovo. Već radije misli, "Kome ovo dolazi, ovo

vera u karmu i činjenje. Jesam li ja činilac. Jesam li ja osoba koja pati od karme i moram da uđem u efekat stvari?" Sećam se pre mnogo godina bio sam u Majamiju, Florida. Otišao sam na teozofski sastanak. I bio je ispunjen sa oko 40 ili 50 starih ljudi. Neki su bili bogalji, uvek su pričali o svojim problemima i svi su verovali u jednu stvar, "Ovo je moja karma," govorili su. "Moram da prođem kroz svoju karmu. Moram da patim svoju karmu. Ne mogu ništa da uradim, moram to da prihvatim." To je gomila gluposti. Karma uopšte ne postoji. Ego uopšte ne postoji. Činilac uopšte ne postoji. Ali da bi ovo otkrio za sebe moraš da se vratiš i istražiš, "Onda kome ovo dolazi? Ko oseća ove misli? Ko je depresivan zbog karme? Ko veruje da je bolestan ili siromašan ili ima neki problem i da je ovo karmički efekat? Ko veruje u ovo?" Kada otkriješ ko veruje u ovo i shvatiš da ego koji veruje u ovo ne postoji, postaćeš potpuno slobodan od cele te gomile i pronaći ćeš večnu sreću i mir.

SF: Može li se takođe reći da ništa u dualnosti ne postoji? (R: Ništa sa čime?) Ništa u dualnosti.

R: Dualnost uopšte ne postoji. Nema dualnosti u istini, u stvarnosti. Dualnost je za relativni svet. Ali relativni svet ne postoji. Dakle, za koga relativno postoji? Ti uvek se vraćaš na osnove. Kada bi ovaj svet bio stvaran onda bi imao bitku na rukama. Da prevaziđeš karmu, da prevaziđeš prošla dela i da se boriš za svoja prava i zauzimaš se za ovo i zauzimaš se za ono. I morao bi da

trčiš po celom svetu tražeći stalno nove učitelje. Dosadili bi ti stari učitelji. Morao bi da tražiš nove knjige. Dosadile bi ti stare knjige. Nikad ne bi prestalo. Kada shvatiš i kada vidiš, "Za koga je sve ovo? Za koga je ovaj svet? Za koga je ova patnja? Ko prolazi kroz ovo?" I ako si zaista iskren reći ćeš, "Ja." Ali ćeš onda doći do zaključka, "Ja ne postoji. Ja-misao nikad nije postojala, nikad neće postojati. Nema supstancu, nema rođenje," i pronaći ćeš se potpuno slobodan i oslobođen.

SR: Roberte, kada ponekad radiš samoistraživanje, "Kome se ovo dešava, itd, itd," ono što si govorio. Ponekad ne odgovorim na pitanje, nema odgovora. Može li neko jednostavno zaboraviti - znaš način na koji si objasnio samoistraživanje je nekakav dvostepeni proces. Da li jednostavno pustimo na drugom koraku i samo budemo tihi?

R: Oba načina su ispravna. Zavisi kako se osećaš u tom trenutku. Mnogo puta želiš da prođeš kroz celu stvar. Govoreći, "Kome ovo dolazi? Dolazi meni. Ko sam ja?" I ostani miran. Drugi put možeš reći, "Kome ovo dolazi?" I shvatiti da ja ne postoji i ne ići dalje od toga i samo ostati tamo. (SR: Jer sam bio toliko zaglavljen u načinu na koji si me naučio, skoro bih pokušavao da stvorim ja i onda da ga nateram da ode do izvora, znam da je to glupo.) Radiš ono što osećaš. (SR: Da.) U tom trenutku. Mnogo puta ćeš otkriti da možeš jednostavno da sedneš i uopšte ne postaviš pitanje. Postoji

mir koji te obuzme možda od godina ovog rada. Gde jednostavno sedneš i sve jednostavno nestane.

SR: Zar ponekad ne postoji lažni osećaj sigurnosti? (R: Vreme?) Ne, ne. Zar lažni osećaj sigurnosti ponekad ne postoji? Ponekad sedneš i ja je zaista opušteno i nije uznemireno i skoro je lenjo ja. Ne želi da radi samoistraživanje jer se oseća sigurnim. Ima li smisla ono što govorim? A ipak još uvek postoji dualnost jer je neko još uvek identifikovan sa mirnim ja i onda se kasnije uznemiri.

R: Moraš da prođeš kroz to iskustvo i onda shvatiš da ne funkcioniše i odbaciš ga. (SR: U redu, ali kada je mir tu zar ne treba... ono što govorim je zar ne treba ponekad čak i ako osećaš taj mir da jednostavno nastaviš sa samoistraživanjem?) Ne, naprotiv. (SR: Kada osećaš taj mir?) Naprotiv. Ako osećaš istinski mir, osećaj je izvan samoistraživanja. Samoistraživanje je metoda koju koristiš da pronađeš mir. Ali jednom kada osetiš mir, ostani u tom miru. Pokušaj da odeš dublje u mir. Zaron dublje u mir. Idi izvan mira.

SR: Ali meni se ponekad čini da postoji malo ja unutra koje roni u mir tako da još uvek postoji ja... to je samo privremeno jer onda kasnije ja ulazi i ja izlazi. Ima li to smisla? (R: Da!) Nema rastvaranja.

R: Ima smisla jer ti u to veruješ. (SR: Tačno.) Stoga, ako veruješ u to onda moraš da radiš na sebi da bi se rešio te stvari. Ako veruješ da si u lažnoj sigurnosti kada pronađeš mir, onda moraš da se zapitaš, "Ko oseća lažnu sigurnost? Kome dolazi ideja lažne sigurnosti?"

SD: Šta je sa pitanjem sebi, "Ko oseća mir?"

R: Pa, ako osećaš da mir nije stvaran, onda se možeš zapitati, "Ko oseća mir?" (smeh) (SD: Jer dokle god možeš da ga osetiš, postoji dualnost, zar ne?) Ako osećaš dualnost dok osećaš mir, onda treba da se zapitaš, "Kome ovo dolazi?" (SD: Zar ne treba da transcendiraš bilo koga ili bilo šta što oseća mir i jednostavno budeš mir?) Znaćeš kada postaneš mir. Znaćeš da li je stvaran ili ne. Dokle god imaš ideju da nije stvaran, onda moraš da radiš na sebi. Ali kada istinski mir dođe tebi, sve ostalo će nestati. Osetićeš svuda prisutan mir svuda. Osetićeš ceo univerzum kao mir koji osećaš i znaćeš. Ali ako moraš da postaviš pitanje, "Da li osećam mir," onda to nije mir.

SD: Ne, mislio sam na pitanje ne "Da li osećam mir," već "Ko oseća mir?"

R: Pa, ako moraš da postaviš pitanje, onda ne osećaš istinski mir. Dokle god moraš da postavljaš takvu vrstu pitanja, još uvek moraš da radiš na sebi. Ali kao što sam rekao, kada istinski mir

dođe znaćeš. Jer će transcendirati sve. (SD: Uključujući osećaj?) Da, sve. (SD: Jer neće biti nikoga da oseća.) Bićeš potpuno slobodan, da.

SJ: Ne opterećuj se ni time. (smeh) (R: Pa, neće biti nikoga ko bi se opterećivao.) (smeh) Da.

R: Znaćeš ako postoji neko ko se opterećuje ako to osećaš sa ja. Onda moraš ponovo da radiš na sebi. Ali kada zaista transcendiraš i kada postoji istinski mir, nećeš čak ni znati reč mir. Postaćeš neizrecivi mir koji prevazilazi svako razumevanje i znaćeš.

SL: Roberte, ranije jesi li rekao da ako želimo da se probudimo treba samo da kažemo sebi "Probudi se sada!" Uprkos predodređenosti i svim tim drugim stvarima, jesi li rekao da treba samo da kažemo sebi "Probudi se sada! Probudi se!"

R: Možeš da pričaš sebi na taj način. Vidiš, imamo različita raspoloženja. Osećamo se različito u različito vreme. Postoje trenuci kada možeš reći sebi, "Probudi se! Probudi se." I pričati sebi na taj način. Postoje trenuci kada moraš da praktikuješ samoistraživanje. Postoje trenuci kada možeš jednostavno biti svedok i posmatrati sebe. Postoje trenuci kada praktikuješ ja-jesam meditaciju. Zavisi od tvog raspoloženja.

SL: Postoji li nešto što treba samo da kažemo sebi, "Probudi se sada," umesto da pustimo - ja imam tendenciju da budem više činjeničan — ako se probudim probudiću se šta god da radim ali mislim, da li si rekao da ipak treba da kažemo sebi da se probudimo sada umesto da pustimo da se desi kad god se desi?

R: Ako si u tom raspoloženju. Vidiš, kada ti govorim o različitim metodama nemoj me shvatati bukvalno. Nemoj misliti da moraš da radiš na ovoj metodi zauvek. Zato delim sve ove metode sa tobom. Oseti u svom srcu šta treba da uradiš kada se probudiš ujutru. Neka ti tvoje srce kaže šta da radiš. Ne čini sebi teško. Da moraš da uradiš određenu stvar i ne osećaš se kao da to radiš. U početnim fazama mnogi ljudi će se ogaditi praktikovanjem samoistraživanja. Zato ga pusti nakratko. Istraži, "Ko se gaditi?" (učenici se smeju) Uradi šta god treba da postaneš slobodan. Ne mogu ti reći da govoriš "Probudi se sada!" stalno. Hodaš okolo govoreći "Probudi se sada. Probudi se sada." Ima dana kada ti se ne spava. (učenici se smeju) Budi svoj. Radi ono što dolazi prirodno. Nemoj postati rob samoistraživanja. Istraži, "Ko postaje rob samoistraživanja?" (učenici se smeju) (Robert uzima piće i kaže) Bah, ovo užasno ima ukus. (smeh)

SR: Roberte, neki ljudi kažu da je korisna štaka za slobodu ideja onoga što budisti zovu bodhičita ili ideja služenja drugima nasuprot, znaš, misliti o drugima umesto o sebi. Da li misliš da je to validno? Izgleda da Nisargadatta kaže da je to nekako lažno?

R: Za neke ljude je validno. Ima mnogo ljudi koji ne mogu da praktikuju samoistraživanje. Koji ne mogu da dođu do zaključka da je ja-jesam jedina stvarnost. Zato bi ovi ljudi trebalo da budu u službi čovečanstva i rade stvari za ljude umesto da misle o sebi celi dan. (SR: Dakle misliš da je korisna štaka?) Za neke ljude. Moraš da radiš šta god osećaš. Ako osećaš da će ti služenje pomoći u tvom razvoju, svakako to uradi. Nemoj postati suprotan i osećati da imaš dozvolu da se osećaš višim od drugih ljudi, da se osećaš boljim od drugih ljudi ili misliš da si nešto važno i povređuješ druge radeći određene stvari. Radije pusti sva ta osećanja i sve te

emocije. Pusti sve. Ali ipak, ako osećaš da želiš da pomogneš drugima, svakako to uradi. To nikad ne može da škodi. Ali ne čini to svojom sadhanom. (SR: Da li misliš da je ponekad samo biti moralno dobar takođe korisno, mislim jednostavno biti dobra osoba?) Kako možeš biti dobra osoba ako nisi dobra osoba. Mnogi od nas sublimiraju svoja osećanja. I pokušavamo da budemo dobri jer mislimo da skupljamo poene kod Boga, time što smo dobri. Ali kao što je Isus rekao, "Samo je Bog dobar." Stoga, kada postaneš Bog, bićeš dobar.

SR: Samo što u jogi tradicijama govore o yamama, niyamama... (R: Naravno.) ...Hrišćanski, znaš, i neko je govorio o tome da se bude veoma čist i ponekad je to sve što zaista može da se uradi u situaciji ako neko želi da se ponaša na određeni način, onda ponekad sledi pravila?

R: Zato postoje različiti nivoi na putu ka buđenju. Zato sam rekao da je samoistraživanje za zrele duše. Advaita Vedanta je za ljude koji su praktikovali sve ove stvari u prethodnim životima možda. I prošli su kroz sve yame i niyame. Prošli su kroz sva ova učenja, raja jogu, sve, kundalini jogu.

SR: Mnogi prosvetljeni učitelji izgleda da nisu mnogo toga praktikovali s obzirom na svu korupciju, znaš, svi prosvetljeni na svetu. Mislim, razumem šta govoriš, ali to je nekako retko. Većina učitelja krši sva pravila i kaže da je to...

R: Šta te briga šta većina ljudi radi, šta većina učitelja radi? Ne opterećuj se time šta većina učitelja radi. Optereti se poslom koji je pred tobom. Radom na sebi, buđenjem. Ako si iskren u sebi, nikad nećeš biti privučen jednom od onih učitelja o kojima govoriš. (SR: U mom slučaju, radim samoistraživanje ali moram naporno da radim da bih bio dobra osoba ponekad.) Pa, nemoj tako naporno raditi.

SR: Pa, mislim da to može biti nešto što treba da naučim, znaš, mislim da naučim da kontrolišem svoj bes kada poželim da udarim nekoga ili da probušim nečije gume kada me preseku. I privučen sam samoistraživanjem, ali ipak nisam iznad svih ljudi na svetu koji se jednostavno bore sa osnovnim pitanjima, znaš. Kažeš da je to za zrele ljude, volim samoistraživanje i istovremeno se ne smatram mnogo zrelijim od bilo koga drugog, znaš na nivou yama i niyama.

R: Onda moraš da radiš sa tim. (SR: Da.) Svakako radi sa onim sa čim moraš. Radi oboje. To je dobra poenta. Nikad ne treba da se zavaravamo. Ima mnogo ljudi koji postanu Advaita Vedantisti i šta god da rade misle da je ispravno. Veruju da ja ovo ne radim. Kradu od drugih ljudi i kažu, "Ja ovo ne radim. (učenici se smeju) Ovo je ego. Krive ego za sve. Ja sam iznad svega ovoga." Odu u prodavnicu da kradu, kažu, "Ovo nisam ja. Ovo je lično ja koje sve ovo radi. A ja nisam lično ja, lično ja ne postoji. Niko to ne radi." (učenici se smeju)

SV: Da, ali prestanu to da govore kada telo bude smešteno u zatvor. (R: Onda kažu, "Ko ide u zatvor?") Onda kažu, "Kako to da se ovo desilo meni?"

SP: Sve dok ne moraju da odsluže kaznu, koga briga?

SR: Roberte, ako imaš zavisnost od nečega, da li je korisno ići direktno protiv zavisnosti kao deo procesa ili kako se nosiš sa ovom snažnom željom, govoreći o onome što si

govorio ranije. (R: To je teži način.) Ako zaista želiš nešto na svetu, možeš li jednostavno da uradiš ono što monasi rade i odustaneš od toga kao vežbu? Ili treba da se prepustimo ili da radimo ono što je Radžniš rekao ili...

R: Većina monaha o kojima govoriš su gori od većine ljudi na pijaci. Jer su u svojim telima pokušavajući da prestanu da rade sve ove stvari, ali ne mogu. Zato to drže sublimiranim. Imaju sve ove zle misli, imaju požudu, sve, ali to drže sublimiranim. Sećam se pre mnogo godina otišao sam u Zen budistički hram u Japanu, Kjoto. I svi monasi, ne svi monasi, većina monaha noću su išli, penjali se preko zida i odlazili u bordel... (SV: Ko im je davao novac?) ...i pili saki i radili razne stvari. (smeh) (SR: Da li je to funkcionisalo ili...?) Njihovi roditelji su ih poslali u monaštvo kada su bili deca, ali svako je drugačiji.

SJ: Veliki deo razloga je da bi mogli da vode svoj seoski hram i dobijaju novac. To je posao. (R: Naravno.) Za Japance ili je bilo ili tako nešto. Mislim da je to vrlo ograničen primer. (R: Naravno.)

SR: Šta da radim u mom slučaju?

R: U tvom slučaju zaboravi na sve. Zaboravi na svakoga. Jednostavno pogledaj sebe i shvati "Ko ovo radi?"... (traka se završava) [SADRŽAJ]

Najbrži i Najlakši Način da se Probudiš 2. april 1992.

Robert: Dobro veče. (Učenici: Dobro veče Roberte.) Dobro je biti sa vama ponovo. Dobrodošli ste mi iz sveg srca. Volim vas sve bezuslovno. Jer ne mogu ništa drugo osim da vas volim. Ljubav je druga reč za Sopstvo. Sopstvo je sveprožimajuće. Sopstvo je svest. Sopstvo je apsolutna stvarnost. Stoga, kada kažem volim vas, ja koje je svest, apsolutna stvarnost, ljubav koja je takođe svest, koja je apsolutna stvarnost, sastaju se u jedinstvo. Postoji samo jedno. Jedna ljubav, jedna svest, jedno ja. Ono što zaista govorim je, "Volim Sopstvo. Ja sam To!" Ne govorimo o Robertu. Robert izgleda kao kesa kože sa kostima i organima i krvlju koja cirkuliše. Koji je ovde danas, a sutra ga nema. Ali Sopstvo je sveprisutnost, sveznanje, svemoć i ja-jesam je To! Kada me pogledate šta vidite? Vidite starijeg gospodina - ne znam da li sam gospodin? - Vidite starijeg prdicu kako sedi ovde, (smeh) priča vam, govori vam gluposti. Ali mogu da vas uverim da ja to nisam. Nisam ono što većina vas vidi, "Ja-sam-to-što-jesam!" Ponovo, kada izgovorim reči ja-jesam, ne govorim o Robertu. Kažem vam istinito, ne postoji Robert. Većina vas vidi Roberta, ali kažem vam u istini ne postoji Robert. Robert nikada nije postojao. Ne postoji Robert koji je rođen, koji postoji i onda nestaje. Postoji samo jedna svest. Samo jedna apsolutna stvarnost i ja-jesam je To! To je kao novine i štampa na novinama. Kada većina vas čita novine, ne vidite papir, vidite štampu. Bez papira u pozadini ne može biti štampe. Ali većina nas je zaboravila na papir i mi samo vidimo štampu. Upleteni smo u štampu. Dok kada ja pogledam novine, vidim supstrat. Sam papir, a štampa je besmislena. I tako je sa svešću. Baš kao što je štampa superponirana na papir i mi se upletemo u štampu, tako je i sa ljudskim telom. Ljudsko telo se ne bi pojavilo samo od sebe da nema svesti. Svest je supstrat. Ljudsko telo izgleda kao da je superponirano na svest. Većina ljudskih bića je uključena u ljudski svet, u relativni svet, materijalni svet. Zaboravljamo na papir ili supstrat koji je večno blaženstvo. Apsolutna stvarnost. Naporom neopterećena čista svesnost. I kako starimo, postajemo duboko uključeni u svet, dublje i dublje, i to je sve što znamo. Vidimo svet onakvim kakav je.

Ali ponovo, svet sam po sebi ne postoji. Univerzum ne postoji sam po sebi. To je Brahman, svest koja postoji kao svet. Stoga, ako te neko pita, "Da li je svet stvaran?" odgovaraš, "Svet sam po sebi je nestvaran." Jer sam po sebi nema temelj. Ali svet kao Brahman je stvaran. Baš kao ako te neko pita kada gledaš novine, "Da li je štampa stvarna?" Štampa sama po sebi je nestvarna jer ne bi imala supstancu. Potrebne su joj novine kao pozadina da se stavi štampa na. Isto je istinito za svest u svetu. Kako počinješ da ovo razumeš, počinješ da se identifikuješ sve manje i manje sa osobama, mestima i stvarima. I što dublje ideš unutra, dok se identifikuješ sa supstratom celokupnog postojanja ili svešću, izgleda da postaješ srećniji i srećniji. Postaješ mirniji. Ima mnogo ljudi koji će reći, "Advaita Vedanta je beskorisna i bezplodna. Jer te navodi da želiš da ostaviš sve i odeš u manastir ili pećinu. I da uopšte ne budeš uključen u ovaj svet jer počinješ da razumeš da svet nije stvaran, ne postoji sam po sebi." Ovo je istinito i takođe nije istinito. Postoje određena bića, određeni ljudi kada postignu iluminaciju, buđenje, istina je da žele da budu sami. Žele da budu po sebi. Naposletku su shvatili da su Sopstvo univerzuma. Shvatili su da su Brahman. Tako da za njih zaista nema usamljenosti. Shvatili su da su svest celog univerzuma. I ceo univerzum je superponiran na njih. Tako da gde god da odu, šta god da rade, oni su beskonačna stvarnost. Ipak, postoje mnogi drugi koji nastavljaju sa svojim poslom, sa svojim porodicama, sa onim što su radili pre. Jedina razlika je što su postigli totalno blaženstvo i totalnu radost, postigli su iluminaciju. I svet ih više ne plaši, ne uzrokuje im bol i nemaju iskustva kao većina ljudi. Ipak, vrlo je paradoksalno jer kada pogledaš takve ljude, izgledaju kao ljudi poput tebe. To je paradoks. Dok su u telu, jedu, spavaju, rade sve stvari koje i ti radiš. Jedna razlika je što shvataju da nisu činioci, potpuno su srećni, ispunjeni blaženstvom i mirom i radošću. Ovo odgovara na pitanje koje većina ljudi postavlja, "Čemu dobro služi postizanje iluminacije? Izgleda da ću izgubiti sve što imam i poželeti da pobegnem negde i živim sam." Ponovo, ovo je istina za neke ljude, a nije istina za druge. Ali stvar koju želim da razumeš je da postaješ totalna radost. Zašto bi trebalo da radiš ka buđenju? Jer kada to uradiš, više nećeš biti onaj za koga misliš da jesi. Više nećeš biti muškarac ili žena, ljudsko biće, svet ili Bog ili bilo šta. Jednostavno

više nećeš biti. Ipak, paradoks je kada ljudi pogledaju tebe, izgledaćeš im onakvim kakav si bio pre. Neće videti ništa drugačije. Ipak, onaj koji je spoznao sigurno zna, sa sigurnošću, da on ili ona nije telo ili um.

Pitanje koje se postavlja, "Kako možeš reći da nema tela kada mogu da vidim, čujem, dodirnem, osetim i pomirišem ovu osobu?" Odgovor je ko dodiruje, ko oseća, ko miriše, ko vidi? Čula ne postoje za prosvetljenog pojedinca. Čula postoje onome ko vrši gledanje. Dakle, iz tvog ugla, iz tvoje perspektive, ti vidiš ljudsko biće zbog činjenice da misliš o sebi kao o ljudskom biću. Stoga ćeš videti samo sebe. Ono što jesi vidiš u drugima. Ovo je razlog zašto sam ponovo rekao na početku, "Volim vas bezuslovno," jer me tvoja površina ne dotiče. Ali vidim te kao Sopstvo. Nema razlike između tebe i mene. Jedina razlika koja izgleda postoji iz nekog razloga je što ja shvatam da nisam štampa. Ja sam novine. Papir bez vesti. Dok ti misliš da si vesti i štampa. Zato toliko pričaš. Širiš vesti, jer misliš da si vesti. Kada neko počne da ide u sopstvo dublje i dublje unutra i konačno dosegne buđenje, taj postaje ceo univerzum. Ovo je ono što je buđenje. Buđenje nije sebično. Ima ljudi koji veruju da se budiš u veću i veću ličnost. Neki ljudi zapravo veruju da se budiš u gigantski ego. Gde si sposoban da radiš razne vrste čuda i izvodiš razne vrste podviga. Ponovo, dozvoli da te podsetim da mora da postoji neko ko je ostao da radi te stvari. Kada se probudiš, lično sopstvo je uništeno. Nema nikoga ko ima sidije, nikoga da izvodi čuda, nikoga da bude vidovit, nikoga da proriče sudbinu. Sve to je potpuno uništeno i samo supstrat ostaje. I ponovo, kada kažeš, "Pa, ovaj Džnani izgleda baš kao ja. Jede, spava, radi sve što i ja radim. Zašto je on ili ona drugačiji?" To je kao san. Ti živiš u svetu snova, a probuđeni nije. Sve što kažeš, sve što radiš, sve što vidiš, sve što osećaš je iz tvog ugla. Možeš videti istinu samo do nivoa do kog si se sam uzdigao. Ono što jesi je ono što vidiš. Dokle god si još uvek osećaš stanja. Tvoja osećanja bivaju povređena. Sposoban si da gledaš ljude i osuđuješ ih. Osećaš da svet pritiska na tebe. Vidiš druge kao stvarnost. Još nisi stigao, nisi skuvan. Kada si potpuno skuvan, sve postaje kao film. Shvataš da je tvoje telo koje izgleda kao telo takođe deo filma. Ali si svestan da nemaš telo. Nikad nisi imao telo. Čak i kada nisi bio prosvetljen, nisi bio telo. Samo što si sada u stanju to da vidiš. I postaješ sveprožimajući, sveprisutan. Ali za prosečnu osobu, što se njih tiče, ako te pitaju, "Zašto bi trebalo da praktikujem samoistraživanje? Zašto bi trebalo da praktikujem principe Advaita Vedante?" Jednostavno odgovori i reci, "Zato što ćeš postati srećniji nego što si ikada bio u životu. Postaćeš srećan baš onakav kakav jesi. Bez stvari ili sa stvarima, bez ljudi ili sa ljudima, bez posla ili sa poslom. Nije bitno kroz koju fazu svet prolazi. Bilo da je mračno doba ili zlatno doba. Uvek ćeš biti isti,

ravnodušan, u totalnom miru, čistoj radosti. To je razlog zašto pokušavamo da postanemo prosvetljeni. Tako razgovaraš sa ljudima koji ti postavljaju ova pitanja. Svet sam po sebi postaje besmislen kada ga pogledaš očima Džnanija. Kako možemo smatrati svet stvarnim? Pre svega, sve se menja iz dana u dan. Kroz sve vekove imamo nečovečnost čoveka prema čoveku. Imamo kataklizme. Razne vrste stvari se dešavaju na ovoj zemlji. Ljudi umiru u milionima, ljudi se rađaju u milionima, ljudi dolaze i odlaze. Životinje dolaze i odlaze. Gradovi dolaze i odlaze. Zemlje dolaze i odlaze. Kako možeš ovo smatrati stvarnim? Većina ljudi čak ne voli ni da razmišlja o ovim stvarima. Previše je zapanjujuće. Samo pomisao da nisi bila ista osoba kada si se rodio, stariš i stariš, onda izgleda da nestaješ. To samo po sebi bi trebalo da te natera da razmisliš i zapitaš se da li postoji bilo kakva stvarnost za koju se možeš uhvatiti ili da li postoji bilo šta što se ne menja. Nažalost, maja deluje na takav način da kada smo mladi, izgleda da ne marimo za ove stvari. Kada smo tinejdžeri, sve što želimo je da se zabavljamo. To je način maje. Da vas zbuni. Da vas drži u tami. Da vas navede da verujete da su telo i poslovi stvarni. Vrlo malo mladih ljudi se uključi u ovu vrstu učenja. Vrlo malo starih ljudi se uključi u ovu vrstu učenja. (smeh) Vrlo malo ljudi se uključi u ovo učenje. Ponekad, kada te život izmlati i tepih ti se izvuče ispod nogu, tada se prosečna osoba uključi u ovakvo učenje. Kažu da mora postojati nešto drugo. Ali blagosloven je mladi čovek koji se uključi u ovakvu vrstu učenja samo zato što shvata da te

svet ne vodi nikuda. Razmisli o razlogu kada si se ti uključio u ovo učenje. Šta si tražio? Veoma je interesantno kada se ljudi uključe u ovakvo učenje na početku, to čine jer žele da poboljšaju svoje prilike. Žele ili da postanu zdravi, bili su bolešljivi. Žele da se obogate. Žele društvo. Žele nešto. Žele da poboljšaju svoje prilike. Zato se uključuju u ovakvo učenje. Ako mogu da izdrže neko vreme i prođu kroz učenje, doći će dan kada više nisu zainteresovani da postignu bilo šta. Ipak, sve uvek funkcioniše za njih na pravi način. Više nemaju interesovanje za poboljšanje svog ljudskog stanja. Dolaze do zaključka da moraju da transcendiraju svoje ljudsko stanje da bi postali slobodni. Dok, ako si uključen u metafizičke pokrete, pokušavaš da poboljšaš svoje ljudsko stanje. Čemu? To te ne vodi nikuda. Mudra osoba počinje da shvata u ranom uzrastu da u ovom svetu nema ničeg trajnog osim promene. Počinje da traga, prolazi kroz mnoge puteve. Obično počinje sa svojom sopstvenom religijom. Onda se možda uključi u jogu, duhovnost. Onda postaju bhakte. Predaju se i predanje vodi do Džnane. Vodi do jedinstva. Započinješ svoju Džnana obuku pokušavajući da pronađeš izvor ja. Koncentrišući se na izvor ja. Stoga biraš mesto koje je obično na desnoj strani

grudi. I tu je gde izvor, ili Bog, ili realizacija živi. I pokušavaš da pratiš ja-misao. Vidiš kuda ide, šta radi. Najbolje vreme za ovo je ujutro, kada imaš svoje prve misli. Pokušavaš da uhvatiš ja-misao dok se budiš. Ovo radiš istražujući, "Kome ja dolazi?" Shvatajući sve vreme kada ja-misao ide od srca do mozga, vera u telo postaje dominantna. Kada telo postane dominantno u tvom umu, onda počinješ da vidiš druga tela i univerzum postaje činjeničan. Sve se pojavljuje. Sve se ovo dešava trenutno. Zato je nekako teško uhvatiti je. Ipak, ako istraješ moći ćeš to da uradiš. Čim se probudiš, pre nego što si sposoban da misliš. Ja-misao je napustila centar srca koji je izvor, odletela je do mozga. Postaješ svestan svog tela i onda postaješ svestan drugih tela i sveta i univerzuma. Sve se ovo dešava trenutno. Zato moraš da istražuješ, "Kome ovo dolazi?" Kada to govoriš sebi ujutru, zapravo govoriš, "Kome se ovaj univerzum pojavljuje? Kome se telo pojavljuje? Kome se ovaj svet pojavljuje? Kome se drugi pojavljuju?" Onda shvataš da, "Ja vidim ovo." To je ja koje posmatra pojavu. Drugim rečima, "Ja nisam ja. Ja-jesam. Ali ja nisam lično ja koje se pojavljuje, ko sam ja?" Kada izgovoriš reči, "Ko sam ja?" Počinje preokret. Pod preokretom mislim da ja, lično ja, ide nazad iz mozga u Sopstvo. U Boga na desnoj strani grudi. Kada se to desi, oslobođen si. Stoga je cela praksa uhvatiti ja-misao dok se vraća u grudi, u izvor, u Sopstvo. Tada će se samo Sopstvo pojaviti. Sve ostalo će nestati. Ovo je posao koji radiš. Ovo je zadatak koji imaš. Ipak, bez obzira koliko puta vam ovo kažem, većina ljudi to neće uraditi. Ili misle da su previše zauzeti, nemaju vremena ili veruju da ne mogu da rade ovo samoistraživanje. Ipak, ovo nije istina. Zaista to može uraditi bilo ko. Ako uzmu vreme i trud da pokušaju. Bez odustajanja posle par dana. Znam da su mnogi od vas pokušali dan ili dva i rekli mi da se sve dešava tako brzo. Ustanem i odmah postanem svestan sveta. Ali kažem vam ponovo, ako istrajete, doći će dan kada ćete se probuditi, mora! Ovo je zaista najbrži i najlakši način da se probudiš. Objasniću ponovo, lako je. Počni da praktikuješ sutra ujutru kada ustaneš iz kreveta. Kada odeš na spavanje večeras, reci sebi, kada ustaneš ujutru odmah ćeš pomisliti na izvor, Sopstvo. Koje boravi na desnoj strani grudi. Ako kažeš sebi pre nego što odeš na spavanje, probudićeš se sa mislima koje slede. Čim otvoriš oči, pre nego što postaneš svestan sebe, istraži, "Ko sam ja?" Kada istražuješ, "Ko sam ja?" zapravo pitaš šta je izvor ja. I ostani miran. Čim ti nešto padne na um, telo, pitaj, istraži, "Kome ovo dolazi?" Drugim rečima, istražuješ ili pitaš, "Odakle je došlo moje telo? Nisam bio svestan svog tela dok sam spavao. Ali sada sam svestan ovog tela. Odakle je došlo?"

To je ono što mislim kada pitaš: "Kome ovo dolazi? Odakle je došlo moje telo?" Pokušavaš da postaneš miran koliko god je moguće. Onda ti naravno dolazi: "Zašto ovo dolazi meni. Osećam telo." Zapamti šta ovo znači i kada izgovaraš tu tvrdnju. Ti u stvarnosti kažeš: "Ja-misao oseća ovaj fenomen-tela. Ja-misao to oseća, ne ja, već ja." Tvoje pravo Sopstvo ne oseća ovo, ja oseća ovo. Zato ponovo pitaš: "Kome ovo dolazi? Kome dolazi ja?" Opet shvataš: "Dolazi meni, osećam

ovo." Tada možeš reći: "Ko sam onda ja?" Drugim rečima, pitaš sebe: "Ko je ova ja-misao? Šta je izvor ja-misli?" I ostani miran. Ako ovako daleko stigneš ujutro kada ustaneš, prešao si dug put. Ako si u stanju da ovo uradiš sam, prešao si dug put. Tajna je istrajati. Ne radi to jedan dan ili dva dana ili nedelju dana ili mesec dana. Ko zna koliko će trajati? Ali ne misli o tome. Ne pitaj se kada će se desiti, kada ćeš se probuditi. Samo to radi. Učini to delom svoje svakodnevne rutine. To je isto kao kada si bio mali i morao si da naučiš tablicu množenja. I onda kada si se probudio ujutro, izgovarao si tablicu množenja. Dok je nisi savršeno naučio. Ovo je ista stvar. Nastavi da istražuješ. I doći će dan kada ćeš postati oslobođen. Jer oslobođenje je tvoja istinska priroda. Ti si to i sve je dobro. Slobodno postavljaj pitanja.

SV: Roberte, ne znam koliko će ovo pitanje biti jasno. Kažeš da ujutro ja dolazi iz srca i ide gore u mozak i kažeš, reči se spoznaju i telo se spoznaje i takođe kažeš da je to trenutno. Ali mislim, da li je brzo ili zaista trenutno. Da li postoji vreme da se zapitaš šta se dešava ili pitanje zaista dolazi naknadno?

R: Pitanje usporava proceduru. (SV: Ali do trenutka kada postaviš pitanje, to se već desilo. Reči...) (R: Da.) (SV: ...dakle tvoje pitanje dolazi naknadno?) Zato postavljaš pitanje. (SV: Tačno, hvala ti.) Ako bi se desilo odmah i bio si u stanju da ga pratiš, ne bi imao potrebe da pitaš. (SV: Hmm?) Ne bi bilo potrebe da postavljaš pitanje. Jedini razlog zašto postavljaš pitanje je zato što se to desilo. Ako bi bio u stanju da to uhvatiš, ne bi ostao niko ko bi postavljao pitanje. Jer hvatanjem, ja-misao koja je ego se vratila u srce. (SV: Dakle, to je da se podsetiš da to dovedeš u pitanje?) Kako to dovodiš u pitanje...

SV: U redu, ovo je nekako hipotetičko pitanje. Pretpostavimo da neko stoji pored tvog kreveta i ko može tačno da odredi kada se budiš i pretpostavimo da u tom trenutku kaže: "Pa, postavi sebi pitanje, da li bi te to probudilo?" Kao da te podseti da to uradiš? Kao da imaš gramofon koji počne da svira u tom trenutku.

R: To bi se desilo suviše brzo. Odnos između ega i Sopstva se dešava tako brzo da pre nego što upališ gramofon već si ego. Postao si ego. (SV: U redu.) Dakle, pitaš i istražuješ: "Kome ovo dolazi?" Ponovo zapamti, ako bi bio u stanju da to uhvatiš, tada si postao oslobođen. I nema potrebe da bilo šta pitaš. Pitaš jer veruješ da si telo.

Pitaš jer veruješ da si telo. Pitaš jer postoje druga tela i živiš u svetu. Zato pitaš. Ako bi bio u stanju da to uhvatiš, ne bi bilo potrebe da postavljaš pitanje. (SV: Jer bi to onda prepoznao?) Bio bi To. Postao bi čisto biće. Sopstvo. Sva pitanja, sve sadhane su za ego. Sve duhovne prakse su za ego. Samo-istraživanje je za ego.

SX: Roberte, pomenuo si nešto o tome da ne moramo da brinemo ili mislimo o gatarama ili ljudima koji čitaju zvezde, itd. Da li bi prokomentarisao, na primer, osobu poput Nostradamusa koji može da vidi budućnost, može da vidi telo kako se kreće, obavlja aktivnosti i tako dalje. Ili bi rekao da može da čita misli ljudi? Na primer, ponekad osetiš kada razgovaraš sa nekom osobom da imaš neku vrstu instinkta ili osećaja šta će upravo reći. Da li bi prokomentarisao to?

R: Ovo je deo okultnih praksi. Tvoje pravo Sopstvo nema početka, nema kraja, nema prošlosti i nema budućnosti. Kada gledaš u budućnost, ti si na mentalnom nivou. Ovo ima veze sa umom i sve je to promenljivo. Na primer, neko ti kaže budućnost i kaže ti da ćeš biti bogat i postati milioner do 1986. Kada dođe 1986, postaneš milioner. Ali nisu ti rekli da moraš da platiš porez i ako ne platiš porez, strpaće te u zatvor. I onda izgubiš sav novac. I razne stvari ti se dese. Samo su ti rekli budućnost da ćeš biti milioner. Bilo šta u okultnom, gatanje, budućnosti, prošlost, sve su to gluposti. Ono što želiš da uradiš jeste da odeš dalje od toga. Kada gledaš u budućnost, veruješ da si ljudsko biće. Veruješ da si osoba. I ako si osoba, imaćeš razna iskustva. Dobra iskustva, loša iskustva, razne vrste iskustava. Nostradamus je video budućnost — kakve je to koristi imalo? Nostradamus je bio u stanju da predvidi Hitlera i šta će se desiti Jevrejima i svemu ostalom. Kakve je to koristi imalo? Ništa nije zaustavilo. Samo je mogao da vidi šta će se desiti.

Neke stvari koje je video bile su tačne, neke su bile pogrešne. Ali kakva je korist od toga? Nas ne zanima da vidimo šta će se desiti. Želimo da siđemo sa sveta. Želimo da transcendiramo svet, transcendiramo telo. Da se uzdignemo iznad uslova, uzdignemo iznad stvari. I postanemo potpuno i totalno slobodni i oslobođeni. Onda smo u drugoj kategoriji. U potpuno drugačijoj kategoriji. Postali smo ceo univerzum. Više nismo telo. Više nisi vidilac. Nestalo je, iščezlo. Ti si Bog. Postao si apsolutna stvarnost. Dakle, predviđanja budućnosti su gubljenje vremena. Gatanje, vidovnjaci su gubljenje vremena.

SX: Pa, ne mislim da razmišljam da će se predviđanje desiti ili tako nešto. Ono što pitam je, da li je moguće da ljudski umovi, ego, imaju različite kapacitete koji mogu da vide budućnost. Da li je to moguće ili je lažno i sve izmišljotina.

R: Ne, moguće je, naravno. Um je veoma moćan. I um može biti istreniran da uradi bilo šta. Ali sve je to na mentalnom nivou. Um može da vidi razne stvari. Može postati razne stvari.

SD: Da li onda kažeš da je sve što se može predvideti na taj način i dalje deo maje ili iluzije? (R: Naravno, svakako.) Dakle, bilo šta što neko predvidi o fizičkom svetu bilo bi lažno. (R: Da.) Čak i ako se — da citiram — "obistini?"

R: Naravno. Jer moraš uzeti sve što dolazi uz to. Ne postoji takva stvar u ovom svetu kao savršenstvo. (SD: Hm-hmm.) Ne postoji niko ko živi savršen život u ovom svetu. Ne postoji savršeno stanje, gde sve ide tvojom voljom i živiš u raju. To je za decu. To ne postoji. Način na koji svet funkcioniše je karmički — postižeš stvari koje postižeš zato što si u prošlom životu zaslužio te stvari. Ali kada se ta karma završi, nastavljaš u drugom pravcu. To je poput klatna. Klatno se njiše u jednom pravcu, onda mora da se vrati u drugi pravac. To je dualnost. Dakle, imao si dobru karmu i dođeš na ovaj svet kao multimilioner gde nemaš finansijskih problema. Ali onda postoji bolest. Postoje ljudi koji te kidnapuju, koji te ubiju, razne stvari se mogu desiti. Što je takođe tvoja karma. Sve je karmičko. Ono što pokušavam da kažem je da ako se igraš sa svetom, uvek ćeš biti razočaran. Svet ti nikada ne može dati večni mir, večnu sreću, večnu radost. Samo kada transmutiraš i transcendiraš ovaj svet, imaćeš trajni mir i trajnu radost.

SF: Izgleda, Roberte, kao da se karma dešava pojedincu. Ako mi se sutra desi nešto loše, to je nešto što sam ja, Fred, uradio pre dve stotine godina. Moja misao je bila da je karma efekat i da ima uzrok, u takozvanom vremenu. Drugim rečima, ako mi se desi nešto loše, ja, Fred, nisam kažnjen ili ako mi se desi nešto dobro, ja, Fred, nisam nagrađen, to je samo nešto što se dešava. Drugim rečima, broj ljudi na zemlji uvek raste, odakle dolaze novi ljudi kojima se karma dešava, a karma se dešava samo ljudima koji su živeli pre? To je nekako zbunjujuće kada razmišljaš o tome.

R: Kada razmišljaš o karmi, postaje veoma zbunjujuće kada razmišljaš o načinima i sredstvima karme i kako ona funkcioniše. Pre si živeo mnogo života... (SF: Jesam? Ili su životi bili življeni, vođeni?) Životi su bili življeni. U istini, ovo ne postoji. U stvarnosti ne postoji takva stvar. Što više razmišljaš o ovim stvarima, sve više se upetljavaš u ove stvari. Ne verujte sebi kada mislite o prošlim životima. Ali dok veruješ sebi kao ljudskom biću, onda karma postoji. Zato ti kažem, nemoj se gledati kao ljudsko biće. Ne vidi sebe kao smrtnika. Jer ako to uradiš, moraš se nositi sa karmom. Ali u istini ne postoji karma, ne postoji smrtno biće. Stoga, stvari koje ti se dešavaju u životu — ne dovodi ih previše u pitanje, pusti! Zato smo imali ovu lekciju kada sam ti rekao "pusti!" Postoje joga grupe i duhovne grupe koje se toliko upetljaju u karmu i to je ono o čemu uvek pričaju i samo o tome pričaju. "Ovo je moja karma, prolazim kroz svoju karmu." Ovo postaje tvoj Učitelj i zadržava te. Ovo je drugi oblik maje. Velika iluzija. Nazivajući ovo delom velike iluzije. Dakle, kada ti se desi nešto što ne voliš, čak i ako je karmički, ne ulazi u detalje, samo pusti!

Drugim rečima, skreni misli sa stanja na bilo koji način koji možeš. Podigni svoj um na višu ravan, na viši nivo, počevši da spoznaješ Sopstvo. Pitanjem: "Kome ovo stanje dolazi? Ko ovo

oseća? Ja. Ko sam ja?" Dakle, ne zadržavaj se na karmi predugo. Pusti! (SF: Pusti, bilo šta u dualnosti. Pusti sve.) Pusti sve tačno. Posebno karmu. (smeh)

SK: Roberte, kada kažeš "Pusti!" to je kao da ne dozvoliš... ne dozvoliš svom umu da te odvede bilo gde, bez obzira šta smisli, bez obzira šta vidi izvan sebe. Kakvo god stanje ili efekti, šta god da se dešava. Kao što si ranije rekao, sve je u tvom sopstvenom umu. Ono što vidiš tamo je sve u tvom sopstvenom umu, sve je tvoja percepcija. Možda nije tako. To je način na koji ti to vidiš. I ja ovo stvaram. Još uvek sam uhvaćen u umu i pokušavam da se odvojim od svog sopstvenog uslovljavanja. Svoje sopstvene percepcije načina na koji vidim sve. I većinu vremena to nije čak ni način na koji ja to vidim. Mislim, zarobljen sam u svom sopstvenom razmišljanju. Što se tiče uma i osećaja, samo priznavanje toga, činjenica pitanja "Ko je to?" donelo mi je mnogo slobode, znaš, i zaista mogu da se uzdignem iznad stvari koje mi se dešavaju, gde god me moj um vodi, nekako "pustim" i prepustim. (R: To je dobra poenta.) Drugim rečima, zaista se ništa ne dešava izvan mene? (R: Tačno.) Sve je u mojoj glavi. Sve je moje sopstveno uslovljavanje misli?

R: Tačno, upravo tako. Zaustavi um što je brže moguće. Kada um počne da razmišlja o tvom životu, o situacijama, o stanjima, pokušaj da ga uhvatiš. Ne dozvoli mu da nastavi. Pusti! odmah.

SF: Imam još jedno pitanje. U nedelju sam citirao mali zen-budistički spis za koji sam mislio da je prikladan i pitao si me da li sam to shvatio, mislim da je to bilo tvoje pitanje i nije mi jasno u mislima šta si me pitao nakon što sam izrekao taj citat. Zanima me da razumem tvoje pitanje.

R: Dakle, šta je pitanje? (SF: Šta je bilo tvoje pitanje?) (smeh) Reci mi ti svoje pitanje prvo. (SF: Pitao si me nešto, ne znam šta je bilo.) Očekuješ da se setim šta si me pitao? (SF: Ne, ali mogu ponovo da navedem citat.) Slobodno Frede, šta je pitanje? (smeh) (SF: Moje pitanje je šta je bilo tvoje pitanje? Želiš citat?) Citat, da. (SF: Da ili ne!) Da, samo napred. (SF: U redu, budistički spis. "Sam čovek čini zlo. Sam čovek pati. Sam čovek ostavlja zlo nečinjenim. Sam čovek se pročišćava. Čisto i nečisto stoje i padaju sami od sebe. Niko ne može pročistiti drugoga." I pitao si me nešto, ne mogu da se setim šta je bilo.) To je dobar citat, slažem se s njim. (SF: Slažeš se sa citatom?) Naravno. (SF: To je dobro. Pa, ostavimo to tu.) (smeh) (SH: Aleluja.)

SC: Šta je izvor? Buda, ha? To je dobar izvor. (R: Da. Zašto se raspravljati sa Budom.) (smeh) Pa, deo toga si govorio večeras.

SK: Upravo sam pročitao nešto što je Ajnštajn rekao, šta god to vredelo. Rekao je — ne mogu da citiram kao Fred — ali nešto o polju i materiji, i polje je jedina stvarnost. Što je ono što ti govoriš o papiru i štampi.

R: Mi idemo dalje od polja. Šta je izvor polja? Govorio je o polju energije. Ali odakle je došlo polje energije? Došlo je iz tvog uma. Iz Ajnštajnovog uma. Moramo da idemo dalje od toga, dalje od svega. (SK: Osećao sam kao da je polje Božja laboratorija.) Moglo bi biti bejzbol polje. (učenici se smeju)

SG: Roberte, govoreći o Budi ranije, Buda je na kraju rekao, pa, na svakome je da razradi svoje stvari. Sudeći po mojim iskustvima ovde prošle nedelje, bio bih u prilično lošem stanju. Čini se da je jedina procena koju zaista mogu izvući to da sam samo mašina za reagovanje. Ovo o nereagovanju je zaista izvan mene. Osećam da sam pre mnogo godina bio mnogo odvojeniji nego što sam sada. Uz sve ovo proučavanje i odlazak na seminare i predavanja i sve. Postalo je mnogo gore.

R: Naravno, jer ulaziš u razne vrste učenja. Uprosti sebi. Radi jedno učenje. Isprazni um. To je sve što treba da uradiš. Kada je um prazan, bićeš svoje Sopstvo. (SG: To je ono što smatram teškim jer nije sada, sada. Sada je lako. Ali kada se baviš poslom tokom nedelje, izgleda da te svet svuda udara.) Tu dolazi samo-istraživanje. Zapamti da se setiš da postaviš pitanje: "Ko biva udaran? Kome svet dolazi?" I shvati da dolazi meni. To je lično ja koje ovo oseća. A ti uopšte nisi to ja. Ti si izvor ja. Zapamti da ovo radiš tokom dana, tokom sati budnosti, tokom sati spavanja.

Samo praktikuj ovo i odvešće te kući. Ne čini to komplikovanim. Jednostavno shvati da moraš potpuno i totalno isprazniti um i bićeš slobodan. Prazniš um istraživanjem: "Kome um dolazi?" Kako istražeš i radiš ovo nežno, lako, bez napora, ići ćeš dublje i dublje i dublje dok jednog dana ne budeš slobodan. Ali mnogi ljudi imaju toliko mnogo učenja u koja su ušli da postaje veoma zbunjujuće. Jer ne znaš koje učenje da slediš. Pročitao si toliko knjiga, čuo toliko učitelja, bio na toliko časova da želiš da odustaneš od svega i ne krivim te. (smeh) Zaista ne postoji učenje. Nema učitelja, nema učenja. Učini svoj život jednostavnim. Ne dozvoli svom umu da pobegne i priča ti razne stvari. Zgrabi svoj um i vrati ga izvoru.

SF: Pitam se o kontrastu između stanja budnosti i stanja sna. U stanju budnosti imam ideju da ono što radim ili kažem može imati efekta na ono što se dešava. I da bi trebalo da mogu da kontrolišem stvari. Ali u stanju sna ne sećam se da sam u snu imao tu ideju da bi trebalo da kontrolišem bilo šta što mi se dešava u snu. Drugim rečima, ega je manje ili ga nema u stanju sna, dok u stanju budnosti mislim da bi trebalo da mogu da kontrolišem stvari.

R: Možda u stanju sna nisi dovoljno evoluirao da bi mogao da razmišljaš o kontrolisanju stvari. (SF: Izvini?) U stanju sna možda nisi evoluirao do tačke gde si u stanju da kontrolišeš um, da budeš u stanju da praktikuješ samo-istraživanje, da bilo šta uradiš. Jer u stanju sna možda si samo ljudsko biće kao i svi drugi. I nisi naišao na učenja koja su ti rekla kako da kontrolišeš um. Dakle, ne radiš to u stanju sna.

Isto kao pre mnogo godina u ovom stanju, takozvanom stanju budnosti. Nisi bio uključen u učenja. Bio si samo ljudsko biće koje se bavi svojim poslom. Takođe i u stanju sna si ljudsko biće koje se bavi svojim poslom. Ne stižeš do tačke u stanju sna kada imaš učenje ili praktikuješ sadhanu, to je sve.

SD: Pa, da li bi to bilo manje evolvirano ili možda više evolvirano jer izgleda da smo manje evolvirani kada smo toliko uhvaćeni u um. (R: Oba su lažna. Stanje sna i stanje budnosti su oba lažna.) Samo mi se čini da ako sam ispravno protumačila šta je Fred rekao, stvari se dešavaju spontanije u stanju sna i to mi izgleda čistije ili duhovno evolviranije nego kada stalno razmišljamo o tome.

R: Ne baš, jer ono što radiš u stanju sna je isto kao kada si bila, recimo, devojčica. Samo si se bavila svojim poslom i imala različita iskustva i nikada nisi ni pomislila na um ili kontrolisanje uma. Ali mora doći vreme u tvom životu, kako duhovno rasteš, kada počneš da vidiš da moraš potpuno kontrolisati svoj um i transcendirati um. I proći kroz ova iskustva kroz koja sada prolaziš i doživeti ovo što ti se dešava. Ali u stanju sna možda to još nisi dostigla. Dakle, samo imaš fizička, materijalna iskustva u stanju sna.

SD: Ali nije li Hrist rekao da postanemo kao mala deca, nije li to mislio? Čini mi se da što više mislimo, čak i o kontrolisanju uma, sve smo više uhvaćeni u maju, pre nego u spontanost deteta.

R: Ako možeš imati spontanost deteta i probuditi se na taj način, to je sjajno. Ali koliko ljudi to može? Stoga je učenje samo-istraživanja dato odraslima. Kada više nisu deca i izgubili su tu spontanost. Da bi mogli da se vrate i postanu kao mala deca.

SF: Nema stvarnog razloga da se brineš ni o jednom?

R: Ne, jer su oba lažna. Stanje sna je lažno. Stanje budnosti je lažno. Jedno može biti napredno, a drugo ne mora. Postoje ljudi koji imaju visoke duhovne snove i postoje ljudi koji imaju prosečne snove, baš kao u stanju budnosti. U stanju budnosti postoje ljudi koji imaju visoke duhovne prakse, postoje ljudi koji nemaju nikakve duhovne prakse. Postoje razne vrste ljudi koji prolaze kroz razne vrste iskustava. U stanju sna i u stanju budnosti. Ali oba su lažna. (duga tišina dok traka ne stane) [TOC]

Dnjana-Marga, Bhakti-Marga i Karma-Marga 5. april 1992.

Robert: ...šanti, šanti, mir. Pozdravi i poštovanje. Divno je biti ponovo sa vama. Ovog prelepog nedeljnog popodneva. Sve je dobro. Sve se odvija kako treba. Nema grešaka. Sve je na svom mestu. Moje srce je ispunjeno radošću kada vas gledam. Jer svi zaista evolvirate ka višem stanju svesti. Svima vama ide veoma dobro. Ispunjeni ste srećom i mirom. Volim vas sve svim srcem. Zbog toga, zbog radosti i topline koju pokazujete, imaćemo još jedan dan satsanga. Dodaćemo jedan dodatni dan. Biće subotom. Od 1 do 4 u dolini. Sećate se indijske porodice koja je došla ovde jedne nedelje? Bićemo u njihovoj kući od 1 do 4. Daće vam dodatni dan da dođete ako želite. Biće relativno drugačije od ovoga u izvesnoj meri. Ali neću držati govore i neću previše pričati. Biće poput Ramana Ašrama, gde uđete, sednete, odete kad god želite, postavljate pitanja. I sedimo zajedno u tišini. Imaćemo pevanje. Ed će vam dati dalje informacije kada budemo imali objave. Šta ja podučavam? Šta delim sa vama? Pre mnogo vekova, hiljadama godina, neki Mudraci su se okupili i kroz svoja sopstvena otkrovenja podelili univerzum na četiri dela. Poput parčeta sira. Svaki deo je dobio ime. Svaki deo je bio različito doba u vremenu i prostoru. Prema toj tradiciji, sada smo u Kalijuga stadijumu. U tami smo koja dolazi u svetlost. Kalijuga je počela pre otprilike trideset pet stotina godina. I ova faza traje približno dvesta pedeset hiljada godina. Pa šta nas je briga za to? (učenici se smeju)

SK: Imamo još trinaest hiljada. (smeh)

Robert: Poenta koju pokušavam da iznesem je da su Mudraci razumeli da je u ovom dobu put do realizacije, put do razvoja, put do oslobođenja, najlakši put kroz namah džapu, pevanje Božjeg imena. Ovo je, kažu, bilo ono što treba raditi u ovom dobu. Ovo je meditacija koju treba raditi u ovom dobu. Namah džapa, pevanje Božjeg imena. Kao primer, "Sri Ram, Jai Ram, Jai Jai Ram." To je ono što su ljudska bića trebala da rade u ovom dobu da bi se probudila. Kako su godine prolazile, ljudi poput Bude, Šankare, Isusa, nekih drugih, ljudi koje znamo poput Sri Ramana Maharšija, Nisargadatta Maharadža i drugih, uključujući

mene, došli su do zaključka da je ono što je potrebno u ovom dobu kombinacija učenja. Dnjana Marga, put mudrosti je najviši stadijum od svih joga. To kombinovano sa Bhakti Margom, putem predanosti i Karma Margom, putem služenja. Ovo su stadijumi, ovo su principi koje moramo naučiti i razumeti. Stoga, ono što radim jeste da podučavam ove tri metode zajedno, kombinovano. Kada podučavaš Dnjana Margu samu, kao što mnoga takozvana bića, guru danas rade, postaje gomila retorike. Izgrađuje ego, ne uništava ga. Dnjana Marga sama postaje hladna i proračunata. Ljudi počinju da se osećaju kao da su superiorni u odnosu na druge. To se takođe naziva govornička škola. Gde ljudi međusobno razgovaraju, raspravljaju o pitanjima o Dnjana Margi. Upuste se u žestoke diskusije, debate, argumente i ne stignete apsolutno nikuda. Ako podučavaš i učiš Bhakti Margu, put predanosti sam po sebi, možeš postati budala. Gde postaneš predan svim statuama i svim drvećem i predan svim guruima i imaš samo slepu predanost, bez znanja. Dakle, to nije dovoljno. Kada praktikuješ karma bhaktu, put služenja čovečanstvu. Postaješ sluga drugih tela. Sluga ljudi. Ipak postaješ zbunjen jer zaista ne znaš kome da pomogneš. Zaista ne znaš kome da pružiš uslugu. Toliko je siromašnih ljudi, beskućnika, lišenih ljudi, kome ćeš služiti? I opet postaješ zbunjen. Ali kada sve kombinuješ zajedno, Dnjana Margu, Bhakti Margu i Karma Margu, imaš prelepo učenje. Jer dok počinješ da se razvijaš, dok počinješ da napreduješ na putu. Ti si od službe čovečanstvu. Postaješ pobornik Sopstva i shvataš "Ja sam to što jesam." Drugim rečima, razumeš najviša Dnjana učenja. Da je tvoja istinska priroda apsolutna stvarnost. Ti si čista svesnost bez napora. Ali istovremeno shvataš da to još uvek ne razumeš temeljno, možda nisi došao do zaključka da si prosvetljen. Zato praktikuješ ostalo. Karma jogu, Bhakti jogu. Postaješ lepa osoba. Postaješ istinska osoba. Bez lažnih manira. Bez bilo kakvog razmetanja. Razvijaš poniznost i skromnost. Razumeš šta je Isus mislio kada je rekao: "Prvi će biti poslednji i poslednji će biti prvi." Ako veruješ da bilo šta znaš, onda padaš u jamu. Kada razviješ poniznost i ništa ne znaš, praktikuješ božansko neznanje, onda stojiš uspravno i poznat si od bića kao čisto biće. Pogledaj svoj sopstveni život i vidi šta ti se desilo

svih ovih godina. Mnoga učenja kroz koja si prošao. Prijatelji koje si imao i ostavio. Mesta na kojima si bio. I sada ste svi ovde. Šta radiš ovde? Kuda ideš? Šta je istina o tebi? Ova pitanja nemaju odgovor.

Dolaziš do tačke gde prestaješ da postavljaš sebi pitanja. Gde jednostavno posmatraš sebe, posmatraš sebe. Gledaš način na koji tvoj um misli. Posmatraš svoje telesne funkcije. I ne radiš apsolutno ništa. Kada kažem da ne radiš apsolutno ništa, mislim da ti, kao osoba, nemaš šta da radiš. Ipak, nešto preuzima unutar tebe, sila, prisustvo. Sila koja zna put. Sila koja čini sunčevu svetlost. Sve odgovara na sunce. Sve raste, širi se, rađa se, umire, rađa se ponovo u drugačijoj atmosferi. Posmatraš sve ove stvari. Ne reaguješ na njih. Shvataš da su smrt, rođenje, bolest sve isto, nema razlike. Nema razlikovanja. Sve je isto. Kome je drugačije? Drugačije je samo kada počneš da razmišljaš o tome. Ali dok držiš svoj um pod kontrolom i ne dozvoljavaš svom umu da ide dalje od nosa. Ništa ti se više nikada ne desi. Pod "ništa ti se više nikada ne desi" mislim, bez obzira šta se dogodi, ostavljaš to na miru. Nema moć nad tobom. Ne može te povrediti. Jer više ne razmišljaš o tome. Samo ono o čemu razmišljaš može te povrediti. Samo ono čega si svestan ima moć nad tobom. Ako ostaneš u Sopstvu i sve vreme si svestan Sopstva, kako te bilo šta u ovom svetu može uplašiti? Ili povrediti ili ti bilo šta uraditi? Ovaj svet može povrediti samo one ljude, ona bića koja razmišljaju o stvarima. Ovo je veoma važna tačka za razumevanje. Sve dok razmišljaš o stvarima. Stvari se menjaju. Stvari nikada nisu iste. Uvek ćeš biti povređen. Moraš biti povređen jer prizivaš zakone dualnosti koji su uvek prisutni. Ali dok proveravaš svoj um i zaustavljaš ga da ide napred. Dok postaješ introvertan i um se stalno vraća, vraća, vraća. Istinska sreća, istinska ljubav, istinski mir pokazuju se u tvom životu. Nikada ne mogu dovoljno ponoviti da će se stvari ovog sveta nastaviti da se dešavaju kao što se dešavaju, ali neće uticati na tebe, neće te uznemiravati, neće te smetati, neće te plašiti. Opet, samo kada um izađe napolje. Kada um napusti telo, kada se proširi, tada je ceo univerzum stvoren sa svim svojim manifestacijama dobra i zla. Kada počneš da shvataš da nisi um koji izlazi i radi sve ove stvari. Um će početi da se povlači, vraćaće se nazad u srce. Ti si pod kontrolom. Ti si glavni. Ti si taj koji ima sve veze s tim. Niko drugi. Moraš praktikovati samo-istraživanje. Kada ti mnogo puta kažem da se probudiš. Da se probudiš. Da postaneš potpuno slobodan. Ovo je teško za većinu bića u Kalijuga stadijumu. Postoje ljudi koji su ovo uradili, ali ih je veoma malo. Samo-istraživanje je obično najbolja metoda u ovom dobu za buđenje. Jer transcendira ego i oslobađa te. Mnogi od nas će postati samo-realizovani pre nego što napustimo telo. I neće biti povratka i ponovnog izlaska. Zapamti, put do ove samo-realizacije, do ovog buđenja je samo smirivanjem uma. I sve metode o kojima raspravljamo i koje koristimo su za smirivanje uma.

Mnogi od vas praktikuju razne oblike joge. Hatha jogu, pranajame, kundalini jogu. Sve ove stvari su dobre u izvesnoj meri, čine vas mirnim. Čine vaše telo zdravim, ali vas ne dovode do samo-realizacije. Jedina stvar koja će vas dovesti do samo-realizacije je kada ispraznite um. I ovo sada možete videti. Kada je um ispunjen praksama, meditacijama, to je samo drugi oblik misli. To je viši oblik misli. To je sve što je. Mora postojati neko ko radi ove stvari. Taj neko je ego. Ego je taj koji ti govori koliko si dobar u meditaciji. Kako možeš učiniti svoj um jednousmerenim. Ali ne shvataš da je pravi način da se oslobodiš ega koji to radi. Ako je ego potpuno transmutiran i transcendiran, neće ostati niko ko bi praktikovao bilo koji oblik meditacije ili joge ili bilo čega drugog. Pomisli kako je ovo lako, nije teško. Ne moraš prolaziti kroz bilo kakve rituale. Jednostavno moraš učiniti um mirnim. Smiriti um potpuno i totalno. Ovo bi trebao biti tvoj cilj. Uvek bi trebao ovo pamtiti. Govoreći: "Sve što moram da uradim da bih se probudio je da smirim svoj um. To je to!" Nema ništa drugo što moraš da uradiš. Ali način da se um smiri izgleda da je problem za neke od nas. Kada bismo samo posmatrali um čim ustanemo iz kreveta ujutro i videli u kom pravcu naš um ide i onda ga pustili! Pustili ga. Ne pratiti ga kroz misli. Ne upuštati se u sve misli. Jednostavno posmatranje uma će ga usporiti. Kada postaneš svestan da nisi um i da um funkcioniše sam od sebe, um će početi da se usporava. Ali kada se poistovetiš sa

umom. Kada se poistovetiš sa svim stvarima o kojima um razmišlja, znaš šta se dešava — postaješ uplašen, frustriran, tužan, uznemiren ili postaješ srećan zbog nekog događaja koji će se desiti danas ili sutra. Sve ovo te zadržava od realizacije. Stoga bi najbolja praksa za ovo bilo samo-istraživanje. Opet jednostavno pitaš sebe: "Kome ove misli dolaze? Ko razmišlja na ovaj način? Ko oseća ove misli? Ja. Ko sam ja? Šta je izvor ličnog ja koje sve oseća svakodnevno?" I ostani miran. Oseti kako si divan i kako se dobro osećaš kada ti je um miran. Kada misli dolaze polako. Ili potpuno prestanu da dolaze. Oseti kako se dobro osećaš. Kada nema nikoga ko misli, slobodan si. Sve dok je mislilac tu, koji ti govori ovo i ono. Pokazuje ti ovo i ono. Vezan si za zemlju. Za maju. Ali kako odbijaš da slušaš svoj um, evolviraš, širiš se. To ne znači da tvoj posao neće biti obavljen. Tvoj posao će uvek biti obavljen bez tvog razmišljanja o njemu. Pošto nisi tvoj posao, nisi um, nisi svet, bićeš potpuno van slike. Ipak ćeš i istovremeno raditi ovo. Opet, ovo je veoma paradoksalno. Izgleda kao da postoji dvoje tebe. To je privid. Postoji samo jedno, ali izgleda kao da postoje dva. Postoji ono koje ne radi

poistovećuješ sa svetom ili univerzumom ili ljudima mestima i stvarima. I postoji onaj koji radi i nastavlja sa momentumom tela koje se kreće dalje. Ipak, ovo je samo jedno. Postoji samo jedno. Niko zapravo ništa ne radi. Ipak, sve biva urađeno. To je kao kod rasta drveta. Drvo ne razmišlja o tome šta radi. Ono nema pojma šta se dešava. Ipak, grane izlaze. Lišće izlazi. Plod izlazi. I drvo raste, širi se. Ipak, ono nema pojma šta se dešava. Na isti način, ti ćeš obaviti posao koji si došao na ovu planetu da obaviš. Nastavićeš sa svojim poslovima i raditi sve što radiš, ali tada ti to ne radiš. Niko ništa ne radi. Shvatam da je ovo teško pojmiti. Da radiš, a opet ne radiš. Ipak, upravo se to dešava. Ne moraš da razmišljaš o ovome. Samo treba da budeš. Budi svoj. Voli svakoga, voli sve, ali ostavi sve na miru. Hajde da ovo vežbamo sada. Zatvori oči i posmatraj um kako misli. Posmatraj um. Um je bistar i tih. Pogledaj to. Gledaj to. Čim um počne da razmišlja o bilo čemu, nije bitno o čemu se radi, upitaj u sebi: "Kome ovo dolazi? Kome dolaze ove misli? Dolaze meni. Ja ih mislim." Ja je koren svakog mišljenja, svih misli. Sada počinješ da ispituješ ovu ja-misao. Ispituješ je temeljno. "Odakle dolazi ova ja-misao?" Pitaš. "Koji je izvor ja? Ja jesam." Ipak, ja mi govori nešto drugo. Ja mi govori da sam ovo i da sam ono, ali ja jednostavno jesam. Ako ja-jesam, odakle onda dolazi ovo nedokučivo ja koje mi govori nešto drugo? Koje mi pokušava reći da postoje problemi, da postoje užasna stanja koja se dešavaju u ovom svetu. Postoji svet. Postoji telo. Postoji um. Uvek je ja to koje ovo radi. Ja-misao je ta koja mi govori ove stvari. Koji je izvor ove ja-misli? Odakle je došla? Ko ju je rodio? I ostaješ miran. Zamisli na neki način ja-misao kako se vraća u grudi, u srce. Ja-misao, koja je takođe i um, vraća se Sopstvu. Više nema misli. Sve misli su se vratile sa ja u Sopstvo. Sada si ti čista svest. Apsolutna stvarnost. Kako ti misli dolaze i pokušavaju da poreknu ovo iznoseći razne teme, ponovo upitaj: "Kome dolaze ove misli? Odakle su došle? Ko ih je rodio? Ja jesam. Dakle, ja je uzrok ovih misli, ovih osećanja, ovih strahova. Koji je izvor ovog ja? Koji mi donosi sve ove misli i osećanja i emocije?" (duga tišina)

SB: Robert, u našem poslednjem razgovoru pre nekoliko nedelja, u četvrtak, rekao si da ako imamo bilo kakvu svrhu, uvek ćemo biti razočarani, a ako nemamo svrhu, već smo budni. To je zaista duboka izjava. Možeš li to da obrazložiš?

R: Šta drugo ima da se kaže? (smeh) Ako imaš svrhu, vezan si. Vezan si za svrhu. Tvoj um te vezuje za nju. Kada nemaš svrhu, nema mislioca. Nema nikoga da bilo šta radi i slobodan si. (SB: Dakle, ego je taj koji...

...koji ima svrhu.) Ego uvek ima svrhu. Um uvek ima svrhu. Um želi da postigne ovo i da postigne ono. Da postane poznat, da ima sve vrste lepih stvari u kući. Da kupuje nove automobile, da radi sve. Ali kada um umre, nema nikoga ko bi radio ove stvari. I imaš sreću koja je stvarna. Koja ne dolazi od stvari. Istinska sreća dolazi iz Sopstva. Koje niko nikada ne može da ti oduzme. Ovo je tvoja prava priroda. Ovo si ti zaista. Nepomućena sreća.

SL: Roberte, ranije si govorio o tri različita puta, tri različita... rekao si da bi došao do najvišeg puta, postoji predanost i postoji karmički, i rekao si kombinacija svih ovih puteva koju možemo koristiti da nam pomogne da se oslobodimo. (R: Hm.) I najviši put je veoma intiman, predanost je praćenje bez uma, bez vođstva ili smera ili bilo čega. Možeš li govoriti više o tome? Ili stvari koje zaista treba da znamo. Da li zaista treba da mislimo da bismo... (R: Da li zaista treba da mislimo?) ...da, pretpostavljam da je to ono što ja zovem kreativnim mišljenjem. Najviši put, u mom umu, preveo sam to kao mišljenje naspram predanosti, samo delanje. Delanje minus cerebralno, a drugo je...

R: Najviši put Džnane je da nema mislioca koji bi uopšte mislio. Nikog nema kod kuće. Postoji potpuna praznina. Nema nikoga ko bi bilo šta mislio ili pripremao ili pokušavao da reši problem ili pokušavao bilo šta da uradi. Na tom stupnju potpuno si slobodan. Kada se posvetiš Sopstvu, kada postaneš sledbenik Sopstva, to znači da predaješ sve svoje strahove, svoje frustracije, svoje ciljeve, svoje potrebe, svoje nedostatke, svoja ograničenja, sve je potpuno predato Sopstvu. Ovo je predanost. (SL: Naspram predavanja guruu ili nekome drugom.) Ti si guru. Guru je u tebi. Odričeš se svega. Predaješ sve. Više nemaš sopstvene potrebe. Nemaš želja, nemaš prohteva.

SH: To je isto kao biti nikoga kod kuće. Nikog nema?

R: Da, upravo tako. Nema razlike.

SL: Ali iz tog stupnja predanosti pokušavamo da se popnemo na drugi stupanj, najviši put?

R: Oni postaju ista stvar. Sve je jedno. (SL: Šta je sa karmičkim putem koji si spominjao?) Karma-Marga put je kada se daješ drugim ljudima. Kada se daješ u pomaganju svetu da postane bolji svet. Iako je svet iluzija i svet ne postoji. Kako se daješ, menjaš se. Menjaš se u biće koje shvata da nema koga da se daje, nema šta da se radi, nema koga zaista da se pomaže. Ipak, ti pomažeš, u službi si čovečanstvu. Dakle, i ovo te dovodi tamo. Jer si se oslobodio ega. Ego ti govori da moram da pomognem sebi. Ego ti stalno govori da sam važan. Treba mi ovo i moram imati ono. Ne dobijam poštovanje. (smeh) Želim da me ljudi vole i da mi kažu kako sam sjajan. (smeh) Da mi kažu kako sam dobar. (SL: To mi nekako zvuči kao različiti načini da se pokuša postići potpuno ništavilo?) I ne moraš zaista da pokušavaš da to postigneš, ti si već to. Jednostavno treba da ukloniš uslove koji te vezuju. Robert Adams Satsang: Sabrana dela

SL: To je delimično zašto ponekad kažeš: "Pa, samo radi ono što osećaš, koji god put. Ako osećaš da kažeš, pusti to, uradi. Ako osećaš samoistraživanje, uradi to. Ako osećaš da kažeš ja-ja ili bilo šta, samo uradi?"

R: Postoji vreme za sve to, istina. Ali nemoj se uhvatiti ni u te puteve. Nemoj se uhvatiti ni u šta. Jednostavno uradi ono što moraš kada moraš i onda pusti! (učenici se smeju)

SC: Ne budi činilac. (R: Tačno.)

SD: Roberte, Mikelanđelo je jednom rekao da je Bog stvorio njegove skulpture i da je on samo otkidao višak mramora. Mislim da to pokušavamo da uradimo sa Sopstvom, znaš, samo otkidamo višak mramora jer Sopstvo je tu. (R: Tačno.) Samo je skriveno. (R: Tačno.)

SV: Zašto Mikelanđelo uopšte išta kaže? (smeh)

SF: U jednom smislu, na putu predanosti postoji neko ko je predan. (R: Da.) I na putu samosluženja postoji neko ko obavlja službu, ali na putu znanja nema nikoga ko bilo šta radi.

R: Da, ali i drugi putevi dolaze do tog mesta. (SF: Da, znam, različiti načini gledanja na to.) Različiti putevi kojima možeš poći, zavisno od toga ka čemu si sklon. Neki od nas su skloni da budu predani Bogu. Neki od nas su skloni da pomažu čovečanstvu, da budu u službi čovečanstvu. Neki od nas su skloni da umru egu. Dakle, koje god da su naše sklonosti, to treba da radimo. (SF: Šta god odgovara pojedincu?) To je izjava koju moraš da analiziraš. Ne možeš zaista reći: "Šta god odgovara." Šta ako odgovara da odeš i ubiješ nekoga? (učenici se smeju) To mislim kada uđemo u govornu školu Džnane. Kažemo: "Šta god odgovara, uradi." Ali moraš to da

razjasniš. Jedino što zaista odgovara je da se rešiš ega. (SF: Jedna osoba će biti sklonija jednom putu nego drugom...) Da. (SF: ...u kombinaciji.) Tako je. (SF: To je sve što sam zaista želeo da znam.) Da.

SE: Postoji li put za lenjivce? (R: Da, naravno. Put lenjosti. Put gluposti.)

SL: To takođe vodi u ništavilo? (R: Put gluposti?) (učenici se smeju)

SD: Lenjivstvo. (smeh) (SC: Vodi u polupečenost.) (smeh)

SG: Roberte, jednostavno mi je drago što postoji Džnana put, jer da postoji samo put služenja drugima i put predanosti, bio bih mrtva patka. (učenici se smeju) (R: Zašto bi bio mrtva patka?) Mrzeo bih da kažem. (smeh) Mogu jednostavno videti da je moja sklonost ka Džnana putu. Želim da te pitam o svim grupama koje si imao i svim grupama koje postoje. Čini se da postoji ta zaista užasna činjenica da retko ko ikada postigne prosvetljenje. Hteo sam da te pitam: hoće li postojati jedan ili dva odabrana? Hoćemo li svi mi imati jednu od ovih prosvetljenih zabava jednog dana? (učenici se smeju) I u prošlosti, da li je bilo mnogo prosvetljenih ljudi?

R: Svi su prosvetljeni. Ali mi to ne znamo. Nastavljamo da se zezamo sa raznim besmislicama, sa raznim stvarima pokušavajući da postanemo prosvetljeni, ali mi smo već prosvetljeni.

Dakle, ono što treba da uradimo je da ponovo smirimo um. Što brže smiriš um, brže se budiš. Biće mnogo ljudi koji će se probuditi, koji su probuđeni. Ili će uvek biti probuđeni. Ne gledaj u druge. Ne pokušavaj da brojiš koliko je ljudi probuđeno. Zaboravi na sve to. Kada vidiš sebe na pravi način, shvatićeš da su svi probuđeni. Niko ne spava. Svi su na svom pravom mestu. Rade ono što treba da rade. Ipak, ne možeš suditi drugima. Ne poredi se sa drugima. Ne budi nimalo kompetitivan. Jednostavno radi svoje i ostavi sve ostalo na miru. I videćeš šta će ti se desiti.

SF: Pre nedelju ili dve rekao si da ne treba da trošimo vreme na poređenje. Počinjem možda da shvatam da nema mnogo smisla u poređenju. Jer poređenje uključuje osuđivanje. (R: Hm.) Rečeno nam je da ne sudimo. Na primer, uvek sam imao tendenciju da poredim Svamija Vivekanandu sa Svamijem Bormanandom ili možda Sai Babu sa Radžnišom ili Papu Jovana Pavla sa Delai Lamom, ali sve je to gubljenje vremena. (R: Naravno da jeste, rekao si.) I ništa se ne dobija. (R: Ništa.) Čak i da je to validna vežba, ne znam dovoljno ni o jednom od tih momaka da bih ih poredio. (R: Tačno.) Hvala ti. Znam, tako da je to samo neka vrsta... možda mogu prestati da poredim.

R: Ne poredi nikoga. (SF: Gospodine?) Ne poredi čak ni sebe.

SB: Roberte, da li je moguće biti delimično prosvetljen? Jer postoje neki učitelji koji izgledaju imaju ogromnu mudrost, nenadmašna učenja, a ipak izgleda da rade najlude stvari koje izgledaju kao da dolaze od nekoga ko je potpuno zbunjen, znaš. Čak i poremećen.

R: Ko sve ovo vidi? (SB: Pa, mnogo ljudi. (učenici se smeju) Svi njegovi učenici i svi njegovi...) Neka svi učenici rade na sebi. Ako radiš na sebi ispravno, nećeš imati vremena da sudiš drugima. Nećeš imati vremena da gledaš u druge. Ako radiš na sebi, bićeš privučen pravoj osobi u pravo vreme na pravom mestu. (SB: Da li je moguće biti visoko napredan i imati uvide u Sopstvo do izvesnog stepena, a ipak imati mnogo mana, ljudskih mana?) To je kao nauka. Postoji mnogo naučnika koji idu do određene tačke, Ajnštajn ide dalje od te tačke. Postoji mnogo naučnika koji idu do određenog nivoa svesti. Postoje nivoi u ljudskoj svesti. Ali kada se buđenje desi, nema nikoga ko je napola probuđen a napola uspavan. (SB: Dakle, u pravom prosvetljenju nema nivoa?) Nema nivoa. Kada si prosvetljen, prosvetljen si. Nivoi postoje samo na putu.

SF: Prosvetljenje se sastoji od oslobađanja od ideje da nismo prosvetljeni. (R: Naravno.) Nema ničega što treba dodati, ničega što treba oduzeti, nema promena ili bilo čega.

R: Naravno. To je kao kada spavaš i onda se probudiš. Ista stvar. Spavao si i sada si budan.

SD: A kako je sa mamurnošću. (smeh) Neka vrsta prelaznog stadijuma. (R: Istuširaj se hladnom vodom.)

SL: Roberte, može li biti da Bob opisuje situaciju, može li biti da je osoba prosvetljena, a onda tvoje telo jednostavno radi ono što treba da radi, što je možda da bude ludo, ili poluludo, ili da... Robert Adams Satsang: Sabrana dela

R: Ne možeš suditi o ovim stvarima. Ostavi to, pusti. Ne mešaj se u to ko je prosvetljen, ko nije prosvetljen, ko šta radi kome. Ostavi sve to na miru. Budi svoj. Kao što sam rekao ranije, ako radiš na sebi ispravno, nećeš imati vremena da misliš o ovim ljudima. Jer ćeš biti previše zauzet sobom. Buđenjem sebi.

SF: Uvek postoji pitanje, postoje li drugi ljudi?

R: Postoje li drugi ljudi? Šta vidiš? (SF: Vidim druge ljude, ali u stvarnosti nema drugih ljudi.) Ne brini o stvarnosti, dokle god vidiš druge ljude, idi radi na sebi. Kada ti nestaneš, onda će i svi drugi nestati. Sve dok veruješ da si telo, videćeš druga tela. Biće miliona tela svuda. Jer vidiš sebe kao telo. Kada vidiš sebe kao nepromenljivo Sopstvo, onda neće biti mesta ni za koga drugog. Kada Sopstvo sve prožima, ono zauzima sav prostor. Nema mesta ni za koga drugog.

SD: U tom svetlu, Roberte, sećam se da si jednom pomenuo knjigu "Božanski ludak" i pošto sam je pročitao, shvatam da je poenta njegovog očiglednog ludila bila da šokira ljude u buđenje. Tako da mislim da ponekad postoji (navodno) svrha za bizarno ponašanje koje je izvan našeg razumevanja.

R: Tačno. Veoma je teško razumeti takve ljude, suditi takvim ljudima.

SH: Zen tradicija je puna takvih priča. (R: Da, da.) Ti ludi momci. Zaista nečuveni. Divno nečuveni. (smeh) (R: Da.)

SB: Ali onda postoji mnogo lažnih koji čitaju takve stvari i možda su delimično probuđeni i onda to kopiraju, a zapravo nisu prosvetljeni, već samo iskorišćavaju ljude, finansijski i seksualno i sve to. (R: Tačno.)

SE: Misliš kao Dapajan, seks za snagu, ??? (SB: Ne, govorim o tebi. (smeh))

SG: Roberte, da li je moguće ikada ispasti iz toga? (R: Ispasti iz čega?) Čuješ da su neki ljudi prosvetljeni i ispadnu iz toga, da možda nisu sasvim spremni da to zadrže i onda padnu nazad, da li je to moguće? Ili je to uopšte bilo prosvetljenje za početak ako su ikada mogli da ispadnu iz toga?

R: Ako si probuđen, ne možeš se vratiti u san. Potpuno si probuđen i to je to. Nema nikoga ko bi upao i ispao iz bilo čega. Potpuno si oslobođen. Kako možeš da se vratiš? Nema kuda.

SH: Nema tebe koji bi išao bilo kuda. (R: Upravo.)

SG: Ako koristimo analogiju sa spavanjem, ljudi se bude usred noći i ponovo zaspu. (SD: Ljudi spavaju.)

SE: Rama Krišna se vratio u san. Imao je najvišu istinu i odlučio je da se vrati obožavanju Kali. (SH: To nije odlazak na spavanje.)

R: Ne, on je imao viđenje najviše istine, ali je onda hteo da se vrati Kali. Nikada zapravo nije postao to. Imao je visoko viđenje istine, jednosti, ali je počeo da plače: "Ne želim ovo, želim svoju Kali." (učenici se smeju)

SF: To je bilo pre njegove inicijacije u Advajtu, koliko ja razumem... (R: Šta?) Posle inicijacije u Advajtu rekao je: "Veži Advajtu za indijski krst i suoči se sa svetom." To je moje razumevanje onoga što je... (R: To je dobro.) Gospodine? (R: To je dobro.) Pa, moja ideja je bila da je rekao da nije previše ljudi privučeno putu znanja i da je njegova glavna stvar bila predanost. To je moje... (R: Da, to je tačno.) I naravno, on teži i karmi. (R: Da.)

SH: Ali on je ubio Kali. Totapuri mu je rekao kada ti se Kali ponovo pojavi u umu, izvadi svoj mač odlučnosti i iseci je na komade... (R: Upravo, to je i uradio.) ...što je oštar govor. I to je uradio. Da. (R: Da, ali to nije dugo trajalo.) Pa, voleo je majku. Bio je mamin sin. (smeh) (R: Bio je veoma neobično biće.)

SF: Uvek sam ga svrstavao u istu kategoriju kao i druge dobro poznate. (R: Da.) Isusa i Budu, te. (R: To je dobro društvo.) Nema boljeg.

R: Biti špijun. (učenici se smeju) Objave?

SM: O, da, imam transkripte. Konačno smo uhvatili korak, verovali ili ne, ovo je broj 59, imamo 60 koji je već objavljen. Ovo je "Nema grešaka" i imam pet primeraka za podelu. Ima li voljnih? (deli transkripte)

SD: Robert i Li su me podsetili da će biti bandara 26. aprila, što je poslednja nedelja ovog meseca, i ponovićemo ovu objavu. Kao i obično, svi neka donesu glavno jelo, a ako možete, dopunite i sokovima. Možda neko može da se dobrovoljno javi da donese papirne čaše, tanjire i pribor. To je proslava dva fantastična događaja. Jedan 28. aprila bio je Robertovo buđenje, a drugi, iako je prvi po redu, bila je mahasamadhi Šri Ramane Maharšija 15. aprila. Tako da smo izabrali dan između ta dva da proslavimo oba.

SJ: Kada mu je rođendan? 14. april? (SD: Ramanina mahasamadhi?)

R: 15. (SJ: 15.) Da.

SD: Dan činjenica. (učenici se smeju) Tako da ćemo ponoviti tu objavu. Neka svi razmisle o tome šta donose. Obično ispadne sjajno. Niko nije zadužen. Niko nije zadužen ionako. (SM: Svi su zaduženi.) I Ed je, mislim, trebalo da najavi kako stići do kuće Indijaca u subotu ili...

SE: Da,... (traka se završava) [TOC] Robert Adams Satsang: Sabrana dela

Imaginacija: Čvor između Svesti i Tela 9. april 1992.

Robert: Dobro veče. Divno je biti sa vama ponovo. Volim vas sve svim srcem, bezuslovno, nedvosmisleno. Sve je dobro. Većina vas je došla ovde da sluša reči. Želite da čujete kako govorim nešto duboko, nešto drugačije, nešto neobično. Koliko godina slušate reči? Od rođenja. I sve što su reči uradile za vas je to što danas verujete da je ono što je stvarno lažno, a ono što je lažno stvarno. Na primer, verujete da je svet stvaran. Verujete da su vaše telo i vaš um stvarni. Verujete da je sve što vam čula pokazuju i govore stvarno. To je laž. I verujete da krajnja stvarnost, savršenstvo, beskonačna ljubav, apsolutna svesnost ne postoji, ili ako postoji, ne znate ništa o tome. Istina je upravo obrnuto. Ono što ne možete pojmiti. Ono što ne možete videti, dodirnuti, osetiti, pomirisati, okusiti je stvarnost. A ono što ste obožavali svih ovih godina, dom, sofa, stolica, auto, novac, telo, lažno je. Lažno je jer morate to ostaviti na kraju. Ono što nije istinito sve vreme ne može biti stvarno. I sve u ovom univerzumu menja se u nešto drugo. Ništa ne traje večno. Dakle, ništa nije stvarno. Ovo je razlog zašto je ovaj svet u ovako nesigurnom stanju u kome je danas. Jer su ljudi verovali u stvari koje se menjaju, stvari koje dolaze kraju i uvek ste razočarani. Život koji ti se danas pojavljuje može dovesti samo do razočaranja zbog činjenice da se mora promeniti. Ipak, postoji nešto što je nepromenljivo, nepromenjivo. Nešto na šta se možeš osloniti. Nešto što će se uvek brinuti o tebi i spasiti te i paziti na tebe. I to nešto je tvoje Sopstvo. Ti si taj. Tvoje Sopstvo nije tvoje telo ili tvoj um ili tvoje misli ili tvoja mišljenja. Tvoje Sopstvo je apsolutna stvarnost. Tvoje Sopstvo je postojanje, znanje, blaženstvo. Ti si to Sopstvo. Ljudi i dalje žele da znaju šta se dešava ljudima koji su realizovani, kada se probude u ovu istinu. Kakva je korist od ovog učenja ako vam ne donosi mir, sreću, ljubav, slobodu. Mnogi od vas nikada nisu upoznali pravu sreću, pravi mir. Verujete da vam stvari ovog sveta donose sreću. I uslovljeni ste da verujete da vas određene stvari ovde čine srećnim, određene stvari u ovom svetu čine tužnim. Bili ste isprani mozak, hipnotisani. Ipak,

koliko ljudi želi da zna istinu? Koliko ljudi zaista želi slobodu i oslobođenje? Bez ikakve svrhe, samo da bi bili slobodni i oslobođeni. Istina je

kada si oslobođen, svet više nema vlast nad tobom. Univerzum, svet, ljudi, mesta i stvari više ne mogu da te plaše. Postaješ blistavo srećan jednostavno postojanjem. Da bi danas bio srećan, misliš da su ti potrebne određene stvari u životu. Misliš da ćeš, ako dobiješ na lotu, biti srećan. Ako imaš novu kuću, bićeš srećan. Ako imaš novog muža ili novu ženu, bićeš srećan. Imaš beskrajnu listu stvari koje su potrebne da bi te učinile srećnim. Ipak, kroz iskustvo otkrivaš da je, kada postigneš ove stvari, sreća samo kratkog veka i onda moraš ponovo da tragaš, to nikada ne prestaje. Ipak, ja ti kažem da je tvoja prava priroda čista sreća, mir. Sve što treba da uradiš je da to otkriješ u sebi. Jer ti si to. Uvek si bio to. Apsolutno ništa nije loše u ovom svetu. Ti si taj koji vidi grešku. Na primer, veruješ da ako neko umre, to je loše. Zašto je to loše? Zbog činjenice da ne razumeš šta je smrt. Smrt je kao san. Kada legneš i zaspiš, probudiš se. Ipak, dok si spavao, izgubio si svest, nisi više svestan ovog sveta, i kada se probudiš kažeš: "Spavao sam čvrsto. Osećam se dobro. Osećam se divno." Gde si bio dok si spavao? Šta ti se desilo? Smrt je slična. Jednostavno zaspiš ovom svetu i probudiš se osećajući se sveže i srećno. Sve ostalo je isto. Nepoznato je stvarnost. Poznato dolazi kraju i donosi bedu. Stoga moramo tražiti nepoznato. I ponovo, mesto za traženje je unutar tebe. Svi odgovori su unutar tebe. Sve što si ikada tražio je unutar tebe. Moramo promeniti svoje umove i početi da idemo unutra umesto napolje. Naučili smo, kako smo odrastali, u školi, na ulici, da moramo biti ekstrovertni da bismo se slagali sa ljudima. Pogledaj svet i pogledaj šta ti ekstrovertni ljudi rade. Ekstrovertni ljudi su svi tvoji političari, svi lideri ovog sveta. To su ljudi koji prave pravila i propise. I oni su ekstrovertni. Ali istina je da moraš postati introvertan. Drugim rečima, moraš otići u sebe. I pronaći ovu istinu o kojoj govorimo. Ovu stvarnost, ovaj mir, ovu ljubav, ovu radost koja se nikada ne menja. Moraš je sam tražiti. Traži je dok je ne nađeš. Ona je u tebi. Ti si to! Ne moraš nigde da putuješ, ni da čitaš knjige, ni da trčiš na različite časove. Samo treba da odvojiš vreme da budeš sam sa sobom i okreneš se unutra. Pod okretanjem unutra mislim na to da moraš da smiriš um. Moraš koristiti bilo koju metodu da smiriš um. Um je taj koji ima sva ova verovanja. Na primer, kada govorimo o određenoj temi kao što je isceljenje, zdravlje. Odgajeni smo da verujemo da smo telo. I telo može da se prehladi, da se razboli, da razvije rak, da umre. Sva ova lažna mišljenja smo podsvjesno prihvatili. Zatim kolektivno nam se ove stvari dešavaju i to učvršćuje naše verovanje. Ipak, krajnja istina o isceljenju je da niko nikada nije postao bolestan. Dakle, nema koga da se leči. Ovo je krajnja istina. Nema zdravlja i nema bolesti. Robert Adams Satsang: Sabrana dela

Ipak, većina nas ne razume ovu krajnju istinu osim intelektualno, pa se spuštamo stepenik niže. Kada raspravljamo o isceljenju i zdravlju. Kada pogledaš svoje telo bez svesti, ono je jednostavno gomila mesa sa kostima i tečnostima. To je sve što je tvoje telo. Gomila mesa sa kostima i tečnostima. Meso samo po sebi ne može da se razboli. Ako si samo komad mesa – a ti jesi. Veruješ da si telo sa kostima i tečnostima. Meso ne može da se prehladi, ne može da razvije rak, ne može da ima nijednu bolest. Jer nema svesti. Postoji samo meso. Isto je kada spavaš. Kada si u dubokom snu, nisi svestan da li imaš rak ili sidu ili bilo šta drugo. Slobodan si od ovih stvari. Dok spavaš. Na isti način, ako si samo gomila mesa – a ti jesi – bez ikakve svesti, praktično je nemoguće da dobiješ bilo kakvu vrstu bolesti. Ali onda svest ulazi u sliku. Možeš li reći: "Ta svest donosi bolest?" Naprotiv. Svest je sveprožimajuća, ona je podloga celokupnog postojanja. Kada bi svest znala išta o bolesti, ceo univerzum bi bio odmah uništen. Ipak, kada svest oživi tvoje telo, postaješ poput marionete. Možeš da se krećeš, trčiš, plešeš, pevaš, govoriš, jer si oživljen svešću. Pre toga si bio gomila mesa. Sada te svest oživljava i možeš da hodaš, govoriš, slušaš, čuješ. Sve se dešava. Ali meso to nije uradilo. Svest je to uradila. Baš kao otisak na papiru o kome sam govorio prošle nedelje. Papir je svest, a otisak je tvoje telo. Da papir nije dostupan, ne bi bilo gde da se stavi otisak. Dakle, da svest nije tu, ne bi bilo nikakvog tela. Svest je apsolutna stvarnost, čista svesnost. Možeš li stoga reći da je svest donela bolest telu? Naravno

da ne. Stoga se čini da je to misterija. Ako telo, meso samo po sebi, ne može da se razboli, a svest je slobodna od bolesti, odakle onda bolest dolazi? Pa, čini se da postoji čvor između svesti i mesa. Čvor koji razdvaja svest od mesa. Ovaj čvor se zove imaginacija. Imaginacija je ta koja donosi bolest, strahove, frustracije i sve ostalo mesu. Imaginacija. U našem slučaju, imaginacija nas je prala mozak od detinjstva. Možda i iz prošlih života, da verujemo u bolest, u oskudicu i ograničenje i sve ove negativnosti koje izgledaju stvarne. Svest postoji. Čini se da je uspavana jer je imaginacija preuzela vlast. I tera meso da veruje da ima rak ili bilo šta drugo, prehladu, bolest. To je kao zmija u užetu. Zamisli da živiš u Teksasu, u pustinji, i svestan si svih zvečarki. Odlaziš kući u sumrak. Ideš da se okupaš. Na podu leži uvijeno uže koje si zaboravio da si sam tamo stavio. U sumrak ne vidiš jasno i uže izgleda kao zvečarka. I odmah staješ i imaginacija počinje da radi. Počinješ da se znojiš i plašiš. Srce počinje da lupa. Počinješ da se treseš. Tvoja imaginacija ti je to uradila.

Uzrokovala je da tvoje telo reaguje na određeni način i pojavljuju se simptomi, lupanje srca, tresenje, strah. Zatim zgrabiš sekiru i udariš uže. Onda otkriješ da je to uže, da uopšte nije zvečarka. I počneš da se smeješ. Strah nestaje, lupanje srca prestaje, znojenje prestaje. Ali pogledaj šta ti se desilo od ove lažne pretpostavke. Takođe, voda u fatamorgani je još jedan primer. Dugo si u pustinji, veoma si veoma žedan, želiš gutljaj vode. Moraš biti zaista žedan da bi tvoja imaginacija preuzela. Iznenada vidiš oazu nekoliko metara dalje. Lepu tekuću vodu. Drveće koje pruža hlad. Puzeš do nje. Tamo nema ničega osim peska. To je fatamorgana. Vidiš li na šta ciljam? Čvor između svesti i tvog tela je imaginacija. Imaginacija je ta koja te navodi da veruješ i misliš da je nešto loše, da je bolest stvarna, i imaginacija čini da tvoje verovanje postane stvarno za tebe. Jednostavan primer je verovanje da ćeš se prehladiti jer hodaš po kiši. U istini i stvarnosti, kiša ti ne može dati prehladu. Ne može ti ništa uraditi. Osim što ćeš se pokvasiti. Ipak, ti veruješ da ti kiša može dati prehladu i naravno – prehladiš se. I celog života veruješ u ove stvari. Prenosiš ove informacije svojoj deci. Ne hodaj po kiši, prehladićeš se. I oni prenose svojoj deci, i tako dalje i tako dalje. Pomisli na sve stvari u koje sada veruješ, a koje su lažne. Pomisli na sva verovanja koja su ti nametnuta. Otprilike 99 posto svega u šta veruješ je laž. To je teška izjava, ali je istinita. 99 posto svih stvari u koje veruješ je laž. Zato nam se u višim učenjima kaže da zaustavimo um od mišljenja. Jer sva ova verovanja su u umu poput uspavanih semena koja čekaju da proklijaju. Pod uspavanim semenima mislim, sve je tiho, sve je mirno dok se nešto ne desi, dok ne dođe oluja i pokisneš. Veruješ da ćeš se prehladiti. To su uspavana semena o kojima govorim. Tvoj sistem verovanja se aktivira i prehladiš se. Ali ti si izmislio prehladu. Ti si izmislio bolest. Znam da neki od vas misle da je to čudna stvar za mene da kažem. Sida je tako rasprostranjena, rak je tako rasprostranjen, srčana oboljenja su tako rasprostranjena, a ja kažem da vi uzrokujete ove stvari? Kolektivno, svi verujemo u iste stvari, tako se čini. Dakle, kolektivno uzrokujemo da stanja postanu gora tako što ih prihvatamo kao stvarna. Metafizički pokreti, okultni pokreti pokušavaju da te nauče da se odrekneš ovih stvari i koristiš afirmacije i tako dalje umesto njih. Ali sve je to vrtić. Jedini način da se rešiš lažnih pretpostavki, samskara, mentalnih utisaka koji su bili sa tobom vekovima, život za životom, jeste uništavanje uma, potpuno i skroz. A način da se um uništi je kroz istraživanje: "Ko uopšte ima um za početak? Ko ima um, za početak?" Istina o tebi je da si bez uma. Tvoja ideja o umu je samo verovanje. Samo je verovanje da imaš um to što ti stvara probleme, to što te čini bolesnim, ovo je verovanje. I ovo je verovanje koje mora biti prevaziđeno i preobraženo. Ti nisi Robert Adams Satsang: Sabrana dela

umu. Ti nisi telo. Ti nisi samskare. Ti si apsolutna stvarnost, čista svesnost. To je tvoja istinska priroda. Stoga je najbrži način u ovom dobu da se transcendira um kroz atma-viharu ili samoispitivanje. Moraš da radiš na sebi unutar sebe. Moraš da posmatraš ova verovanja čovečanstva. I dok ih osećaš u sebi upitaj se, "Kome dolaze? Ko ima ova verovanja? Ko ovo oseća?" Reći ćeš, "Ja osećam ovo. Ja osećam bolest. Ja verujem da je ovo ovako, ovo je onako. Sve stvari o kojima si pričao ja verujem." Tu je odgovor. Ja o kome govoriš nisi ti. Ja je prvo lice. Prva

misao koja ti ikad padne na um je Ja. Zar ne kažeš sebi, "Ja osećam ovo. Ja imam prehladu. Ja sam bolestan. Ja imam AIDS. Ja imam rak." Ovo je trag za tebe. Razmisli o tome šta govoriš, ti kažeš, "Ja imam ove stvari." Ne Ja Jesam pravi ti, već Ja. Ja o kome govorimo je misao. Ja-misao je povezana sa svim stvarima ovog sveta. I kada se oslobodiš Ja-misli, sve ostalo će otići s njom. Zato se ovo naziva direktnom metodom i najbržom metodom da postaneš slobodan i oslobođen. Jer ne pokušavaš da ukloniš misli. Ne pokušavaš da izlečiš sebe. Ne pokušavaš da vidiš istinu. Radiš na eliminisanju Ja koje ti je prouzrokovalo sve ove nevolje, sve ove probleme. Odstupiš i ispituješ Ja. Počinješ da shvataš tokom celog svog života, govoriš sebi, "Ja sam ovo i ja sam ono. Ja imam bol. Ja mrzim ovo. Ja volim ovo. Ja se osećam užasno. Ja se osećam dobro." Uvek je Ja-Ja-Ja-Ja-Ja. To Ja mora da ode. Ja je um, ista stvar. Ja mora biti potpuno eliminisan i jedini način da se to uradi jeste da ga pratiš do njegovog izvora pitajući, "Ko sam ja?" Što znači, "Šta je izvor Ja?" Izvor Ja je apsolutna stvarnost, sat-čit-ananda, konačno jedinstvo, nirvana. Ipak ti ne doživljavaš ova visoka stanja stoga što se tebe tiče ona ne postoje. Ali tvoje Ja postoji. Tvoje Ja je oduvek postojalo, tako se čini, otkad si rođen. Bar shvataš da je tvoj posao u ovom životu da pratiš Ja i da ga uništiš. Ponovo, ono je uništeno samo kada ga pratiš do izvora. Kada ga pratiš do izvora, tvoja ličnost nestaje, što je tvoje lično Ja. Postaješ sveprožimajući, sveprisutan, radost, sreća i blaženstvo. Ovo je najvažniji posao koji imaš. Većina vas veruje da je vaš posao važan. Stvari koje radite svakog dana su važne. One imaju neku relevantnost naravno. Ali ćete jednog dana umreti. Kada budete na samrtnoj postelji, hoćete li biti zabrinuti za svoj posao? Hoćete li biti zabrinuti za svoju porodicu ili svet ili politiku ili bilo šta drugo? Kada ste na samrtnoj postelji bićete puni straha. Jer ćete napustiti ovaj svet i sve u njemu. I idete u nepoznatu količinu, nepoznato mesto za koje nikada niste čuli. Nemate pojma kuda idete, to je nešto nepoznato. Stoga ćete u tom trenutku odustati od sve svoje politike, odustati ćete od svih svojih želja, svojih potreba.

Zašto čekati do tada? Zašto ne odustati sada? Jer ako odustaneš sada ući ćeš u stvarnost gde nema rođenja ni smrti, nema dobra ni zla, nema nikakve dualnosti, nema univerzuma, nema sveta, nema drugih, nema tela, nema uma. Postao si ono što zovemo Bog. Što je apsolutna stvarnost. Stoga, ako si mudar, odmah ćeš početi da radiš na sebi. To ne znači da moraš da se odrekneš bilo čega, osim mentalno. Počećeš marljivo da radiš na sebi svakog trenutka dana. Kada osetiš povređenost, kada se osetiš bolesnim, kada osetiš gađenje, kada si depresivan. Osetiš da se svet zatvara oko tebe. Upitaš se unutar sebe, "Ko ovo oseća? Kome dolazi? Ja. Šta je izvor Ja?" Postani tih i miran i sve će se samo pobrinuti za sebe. (kratka tišina) Slobodno postavljajte pitanja.

SZ: Imam pitanje. (R: Izvoli.) Kako treba da tretiramo decu?

R: Kako treba da tretirate decu? (SZ: Mhm.) Tretirajte decu kao da su Bogovi. Volite ih svim svojim srcem i svom svojom dušom. Ako zaista volite decu, ljubav koju osećate prema njima obuhvatiće i njih. I oni će postati puna ljubavi deca. Ne mislim volite ih ljudskom idejom ljubavi. Mislim zaista ih volite. Svim svojim srcem i svom svojom dušom. Gledajte ih kao sveto biće. Gledajte ih kao Boga. I shvatite da se božanska ispravna akcija izliva kroz njih. Vidite samo dobrotu u njima. Budite im primer. Ne govorite im da rade bilo šta što ne biste radili sami. Deca postaju ono što vide, ne ono što čuju. Stoga, ako je mir u vašem domu, ako je ljubav u vašem domu, ako je radost u vašem domu, mislim stvarni mir, stvarna ljubav, stvarna radost, oni moraju to da pokupe. To se mora izliti u njih. I oni će reagovati ljubavlju, mirom i radošću. Odrast će u dobre, samilosne, prelepe ljudske beings i ovo će postati novi svet. Dakle, ponovo budite primer ljubavi, samilosnosti i mira. Kad god ih pogledate ili pomislite na njih. Gledajte ih s ljubavlju, samilosnošću, radošću i mirom i onda ćete biti iznenađeni šta se dešava.

SK: Šta sa tinejdžerima? (smeh)

R: Ako niste ništa uradili s njima dok su bili deca, kad postanu tinejdžeri onda imate problem. (učenici se smeju) Dakle, čak i kao tinejdžer moraš postati primer. Oni su već isprani mozak. Bio je to Kruščov, sećate se ruskog premijera koji je rekao, "Dajte mi dete do pete godine i daću vam doživotnog komunistu." Tek kada su deca bebe morate raditi ove stvari. Kada postanu tinejdžeri u domaćinstvu koje je ispunjeno greškom, ispunjeno animozitetom, ponašaće se u skladu s tim. Stoga jedino što možete učiniti sa tinejdžerima jeste da ih blagoslovite i pustite ih. Shvatite da struja koja zna put, koja brine o celom univerzumu brine i o njima. Da su na svom pravom mestu u pravo vreme prolazeći kroz iskustva koja treba da prođu upravo sada. Postanite veoma pozitivna ličnost i pustite ih. Robert Adams Satsatsi: Sabrana dela

SL: Dakle Roberte, kada kažeš, "Tretiraj ih kao Boga," da li misliš na isti način na koji si nam rekao da volimo sebe, cenimo sebe? (R: Da, tačno.) I naravno na najbolji način koji znamo.

R: Gledaj ih kao svoje Sopstvo. Moraš prvo voleti svoje Sopstvo. Ako si ljuta osoba, besna osoba, loše ćudi, ne gledaj ih kao to sopstvo. Radije prvo poradi na sebi i oslobodi se svih tih negativnih kvaliteta. Onda ih gledaj kao svoje Sopstvo. Jer postoji samo jedno Sopstvo. To Sopstvo je ljubav. To Sopstvo je samilosnost, blaženstvo, svest. Znaj ovo o svom Sopstvu. Zatim uključi svoju decu. Ali ne možeš biti uznemirena osoba i onda slati ljubav svojoj deci. Neće upaliti. Jer su deca deo tebe i postaju ono što zaista jesi duboko unutra. Zato ako želiš mirno domaćinstvo s mirnom decom, prvo moraš postati miran sa sobom. I vibracije će ući u tvoje domaćinstvo, tvoja deca će ih pokupiti i postati mirna deca.

SZ: Postoji li osoba koja ne odrasta s Ja-misli?

R: Da. Ljudi koji su u prethodnim životima radili posao o kome govorimo. Oni su prolazili kroz ovo iznova i iznova u mnogim životima. Vraćaju se da budu učitelj. Vraćaju se na ovu planetu dobrovoljno i vraćaju se kao čisto biće. Dakle, postoje ljudi koji se vraćaju na ovu planetu čisti. Pokušaj da zapamtiš da govorimo na određenom nivou. Većina vas koji me poznajete shvata da je to gomila gluposti. Nema povratka, nema odlaska, nema planete, nema univerzuma, postoji samo Sopstvo i ti si to. Ali sve dok veruješ da si telo, onda su stvari o kojima govorimo stvarne i istinite za tebe.

SH: Jesu li stvarne i istinite ili se samo čine takvima? (R: Čine se takvima.) Ali nisu? (R: Nisu naravno da nisu. Ali maja je toliko jaka da misliš da su ove stvari stvarne i istinite. Imaginacija je maja.)

SK: Roberte, kako to da ako znaš da je laž a ja kupujem laž, vidim maju i stalno boravim u njoj i svestan sam da je laž i opet se držim za nju. Mislim, to je kao da nema ničega...ako se pustim ovoga, šta drugo postoji, ta vrsta misli, znaš?

R: To je kao uzimanje droge. Ako si uzimao heroin dugi niz godina, znaš da nije dobar, znaš da je laž, znaš da te ubija ali moraš nastaviti da ga uzimaš. Tako je i s ovim. Bili smo ispirani mozak toliko vekova, toliko inkarnacija, ipak si učinio nešto da budeš u ovakvoj klasi. Počinjemo da vidimo da je sve laž. Stoga se čini da se neće odmah ukloniti od tebe. Jer ti je trebalo toliko inkarnacija, toliko života da budeš tamo gde si sada. Ne gledaj na vreme. Ne misli koliko je teško. Već budi zahvalan gde si što si u stanju da to vidiš intelektualno isprva, i počni da shvataš da je ceo svet laž. I malo po malo polako ali sigurno kao ljuske na luku - luk ima mnogo ljuski i moraš ih guliti jednu po jednu - ili kada se dijamant prvi put nađe u zemlji ne izgleda kao dijamant već je ispunjen prljavštinom i blatom nakon hiljada godina provedenih u zemlji, mora biti poliran i prefinjen i rezan — i tako je i s tobom

takođe moraš biti poliran i moraš biti rezan. Sva prljavština mora biti odsečena, nečistoća. Dok imaš strpljenja, dok si zahvalan gde si, dok radiš na sebi svakog dana, onda ćeš se probuditi bilo kada.

SV: Roberte, teško je pričati nakon što ti pričaš jer ti pričaš tiho a ja pričam kao olujni oblak. Kada sam bio u školi u Backlotu koja je otvorena za svakoga. Tamo postoji tramvaj i tramvaj ti pokazuje studio u Backlotu. I tramvaj takođe prolazi kroz tunel i onda tramvaj staje u tunelu. Tunel je napravljen da se okreće oko tebe i ugasi se i znaš bez ikakve sumnje da taj tramvaj stoji mirno. Kada se tunel okrene na ovu stranu, osećaš da se ti okrećeš na ovu stranu. I znaš bez ikakve sumnje da se uopšte ne okrećeš. A ipak osećaš da se okrećeš. Svako ko želi da oseti kakva je maja treba da se provoza tim tramvajem. (smeh) Znaš da se tunel ne okreće. Znaš da je tunel napravljen da se okreće oko tebe ali stoji mirno. I ako se tunel okrene na ovu stranu ti se okrećeš na ovu stranu, tunel se okrene na ovu stranu ti se okrećeš na ovu stranu. Kao da padaš. Znaš da tunel stoji mirno, znaš to kao što znaš bilo šta i ipak, opet. (R: Istina.) U svakom slučaju, to je jedno od najtežih iskustava mog života kroz koje sam ikada prošao. Čini se da je teže od ovog tela. (R: Mhm.) Jer znaš to svaki put kada se tunel okrene, tramvaj će se okrenuti. (R: Da. To je dobra analogija.) Ako samo odeš da vidiš koliko je jaka i znaš da nije tako...

R: Gde moraš da odeš da to vidiš?

SV: Universal studios. Postoji tramvaj koji ide i pokazuje ti sve kulise. Jedna od najmoćnijih maji koje znam jer znaš da nije tako. (R: Mhm.) I u stvari su imali jedan...rekli su nam da je jedna od scena u filmu koji su napravili, ovaj tip je jurio drugog tipa kroz tunel, bio je filmski glumac iako on naravno zna da je tunel stabilan, on svaki put pada, ne može čak ni da trči za njim. (R: Mhm.) Veruj mi, ne znam koliko često bi morao da ideš pre nego što bi ova iluzija prestala. Posle izvesnog broja puta bi prestala. Ali čoveče, ako iko želi da vidi koliko je jaka maja, to je to. Universal studios.

R: Dakle, svi ćemo ići u universal studios i osloboditi se maje. (učenici se smeju)

SL: Znaš šta, sećam se da sam išao na istu stvar u universal studios i sećam se da sam znao da je to iluzija i sećam se da sam pogledao dole u podnožje turističkog autobusa i onda samo povratio svoju perspektivu i onda bih ponovo pogledao gore i još uvek bih imao ravnotežu i takođe sam se naginjao i onda bih ponovo pogledao dole da se centriram pa bih ponovo pogledao gore. Mislim da je tome namenjena meditacija ili šta god radimo da pokušamo da se centriramo.

SV: Ali znaš da ono što vidiš nije tamo i opet potpuno veruješ da se dešava. Apsolutno potpuno, nemaš sumnju, mogao bi da se zakuneš u to. (SL: Tačno.)

SF: Ponekad deca istih roditelja mogu biti potpuno različita.

R: Ponekad deca mogu biti divlja i različita? (SF: Gospodine?) Šta si rekao? (SF: Deca istih roditelja mogu biti potpuno različita.) Da, to je tačno. To ima puno veze s karmom. (SF: Ima toliko varijabli.) Mhm. Zato je jedino što treba da uradite jeste da postanete slobodni sami i onda vidite da li vas ova pitanja muče. Robert Adams Satsatsi: Sabrana dela

SK: Kada si rekao nešto o istrajnosti, upravo sam mislio na nešto što sam pročitao što se odnosi na ono što si rekao. Materijalni ugalj i dijamanti su napravljeni od iste supstance, samo je stvar - ono što čini dijamant dijamantom je više pritiska. (R: Mhm.) Samo vreme i pritisak. Baš kao što je potrebno vreme za naše buđenje, to je sve.

R: To je dobra poenta, tačno. (SK: Da.) Kada je osoba istinski na duhovnom putu, zaboraviš sve na vreme. Ne pitaj koliko dugo traje ili kada ću postati ovo. Radi posao koji je neophodan i ostavi ostalo Bogu.

SF: U nedelju si rekao nešto što me je nekako zabavilo, rekao sam da osećam da je Sri Rama Krišna u istoj kategoriji kao Hrist i Buda i Krišna i ti si rekao, "To je dobro društvo," i razmišljajući o tome kasnije pretpostavio sam da si se složio sa mojom izjavom o Sri Rama Krišni. (R: Da.) I ono što sam mislio kasnije je da je to jedino društvo s kojim treba da se družiš. (Robert se smeje) jesam li u pravu? (R: Naravno.) Hvala ti.

R: Zato ti se u svim drevnim svetim spisima kaže da je najbrži način da zaista postaneš prosvetljen da se družiš s guruom, s Mudracem. Zato imamo satsang. Takođe, dok ne zaboravim, pošto ste mnogi želeli više od dva satsanga nedeljno, sada imamo treći satsang subotom od 1 do 4, u dolini. U domu Indijaca. Indijska porodica nam dozvoljava da koristimo njihov dom. Dakle, oni od vas koji su zainteresovani i žele da dođu na još jedan satsang, slobodno dođite u subotu od 1 do 4. Probaćemo i videćemo šta će se desiti. (SG: Ove subote?) Mhm? (SG: Ove subote?) Da.

SM: Roberte, mogu li da te pitam nešto? (R: Ne. (učenici se smeju) Izvoli Meri.) Ima li ikakvog značaja snovi duhovne prirode?

R: Ima li ikakvog značaja snovi duhovne prirode? Snovi su od ega. Ipak, kada napreduješ, imaš vizije i imaš visoke duhovne snove koji postaju na neki način značajni ponekad. Dakle, odgovor je i da i ne. Zavisi od osobe koja sanja. Neki snovi su duhovni, visoki snovi, jer si marljivo radio na sebi i došao si do tačke gde možeš imati ovakve snove i videti vizije. Dakle, to je tačno. Drugima, snovi su samo ventilacija emocija. Ako ne bi sanjao, verovatno bi eksplodirao. Snovi su ventilacija emocija. Baš kao što je i ovaj život san. Ceo ovaj univerzum je san. Sve što sada radimo je san. Ipak ti to uzimaš kao stvarno i reaguješ na to. Zato patiš, jer reaguješ na san. Posmatraj, gledaj, ali ne reaguj i probudićeš se.

SF: Maharši je rekao, "Vizije dodaju začin meditacijama." (R: Vizije postoje kao šta?) Vizije dodaju začin... (R: Meditacijama?) Ali one su u dualnosti. (R: Mhm, naravno.)

SK: Roberte, samo sam hteo da komentarišem. Iskusio sam halucinogene droge ranije i ono o čemu sam upravo razmišljao je razgovor o maji i umu. Kao da iz jedne sekunde mogu biti u apsolutnom paničnom strahu, a onda u sledećoj sekundi apsolutno blaženstvo i ekstaza i sreća i osmeh, i onda napred-nazad kao ping-pong loptica. I to je kao da te sat samo ponese i postaje tako stvarno i sledeće sekunde. Mislim, to je uvećan primer onoga što se čini da se dešava...

... (R: Gde si ti sada?) Gde sam ja sada? U ovom trenutku? Miran. Anksiozan i miran. (smeh)

R: Da li ti trebaju halucinogene droge da postaneš miran? (SK: Da li mi trebaju? Ne. Ne više.) Budi svoje Sopstvo. (SK: To je uvek dobar savet, budi svoje Sopstvo.) Tada ćeš naći mir za koji nisi ni sanjao da postoji.

SF: Uvek sam mislio da bi trebalo da budem nešto drugo nego što sam bio u jednom ili drugom aspektu, ali kad razmislim o tome, ne postoji način da u bilo kom trenutku budem drugačiji nego što jesam. Drugim rečima, to je zaista stvar prihvatanja i shvatanja da zapravo nemam nikakvu kontrolu ni nad čim, kao pojedinac. Dakle, ako mogu da prihvatim sebe. Prilično sam dobar u neosuđivanju drugih ljudi, ali sam prilično strog prema sebi, ali ako bih mogao da prihvatim sebe, bio bih u prilično dobroj formi.

R: Tačno. Ono što zaista želiš da uradiš jeste da se oslobodiš tog sopstva. (SF: Sa malim "s".) Da, onda ćeš biti svoje stvarno Sopstvo. Imamo li kakvih najava?

SM: Ne, većina 59-ica se vratila, stižu, hvala vam puno svima što ih donosite. Stavićemo ih na sto za ljude koji žele.

SW: Ako neko želi da kupi primerak Aštra Vakra Gite, imam nekoliko. Dobra knjiga. (opšta diskusija o satsangu subotom. Uputstva kako stići i organizacija bhandare.)

R: Imamo ukusan prašad, zahvaljujući Toniju. (Prašad se deli) Zapamtite da volite svoje Sopstvo, da se molite svom Sopstvu, da obožavate svoje Sopstvo, da se klanjate svom Sopstvu, jer Bog boravi u vama kao vi, mir. (traka se završava) [TOC] Robert Adams Satsatsi: Sabrana dela

Ti Nisi Činilac 12. april, 1992.

Robert: ...(Učenici: Dobar dan Roberte.) Dobro je biti ponovo s vama. Dobrodošli ste mi sve srce. Volim svakog od vas upravo onakvim kakvi jeste. Postoji samo jedan način da transcendirate svoje probleme i pronađete čistu sreću i mir. Ko može da mi kaže šta je to?

SM: Prestati misliti? (SF: Uništiti um?)

R: Uništiti um, prestati misliti. (SB: Baci ga!)

R: Baci ga. To je sve dobro, ali šta moraš postati?

SM: Ništa? (SH: Ono što već jesi?) SB: Ne-stvar?

R: Henri je na pravom putu.

SB: Svest? (SM: Već smo svest?) Čista svest?

R: Moraš se vratiti onome što si bio pre nego što si rođen. Šta si bio pre nego što si rođen? Ništa. Ne-stvar. Ako se možeš vratiti tome dok si u telu, to se zove samospoznaja. Ako ne moraš da čekaš da umreš ili da odbaciš svoje telo, već se zapravo možeš vratiti tome dok si u takozvanom telu, onda ćeš biti u potpuno drugačijoj dimenziji, takoreći. Videćeš čovekovu nečovečnost prema čoveku, ratove, ipak će za tebe biti mir. Videćeš celovitost. Tamo gde je bolesno telo, videćeš potpuno zdravlje, potpuni sklad. Tamo gde se čini da postoji nedostatak ili ograničenje, videćeš bogatstvo izvan tvojih najluđih snova. Jer si otišao izvan takozvanog relativnog sveta u izvor svog postojanja. Ipak, ne moraš zapravo ništa da radiš ili bilo kuda da ideš, već si tamo. Upravo onakav kakav si sada. Tvoje razmišljanje te tera da misliš drugačije. Tvoje ispiranje mozga koje imaš otkad si bio malo dete tera te da misliš da je nešto negde pogrešno, nešto nije u redu ili da moraš nešto da uradiš da bi postao samospoznat. To znači da se moraš mentalno osloboditi vezanosti za osobu, mesto ili stvar. Kada pokušavaš da budeš takozvani dobročinitelj, ono što zaista govoriš je da nešto nije u redu, zar ne? Inače zašto bi pokušavao da činiš dobro? Ako pokušavaš da izlečiš nekoga, moraš verovati da je osoba bolesna ili ne bi pokušavao da je izlečiš. Kada pokušavaš da pomogneš beskućnicima ili činiš altruističke stvari u svom životu, ti veruješ u igru maje, da postoje patnja i siromaštvo i stvari na ovom svetu i pokušavaš da to zaustaviš. Zar ne vidiš šta pokušavam da kažem? Svet je ovakav otkako je nastao kao san. Što zapravo nikada nije. Ali u ovoj maji, u ovom

snu postoje ljudi koji čine dobro i ljudi koji čine zlo. Sve je to deo koncepta dualnosti. Ima ljudi koji sakate, ubijaju, pljačkaju i ima ljudi koji daju, vole i pomažu. Oboje su varalice. Ipak, ne kažem da ignorišeš situaciju. Kada ignorišeš situaciju takođe praviš grešku jer veruješ u situaciju. Ako veruješ u situaciju, ne možeš je ignorisati. Zar ne vidiš? Sve dok veruješ da je nešto pogrešno, moraš to popraviti. Drugim rečima, kada vidiš osobu koja gladuje na ulici i traži parče hleba, moraš mu dati hleb jer ga vidiš kako gladuje na ulici. Doći će vreme kada nećeš videti osobu kako gladuje na ulici i samim tim što si blizu te osobe, ta osoba će utoliti svoju glad. Bez ikakvog materijalnog hleba. Sve na ovom svetu je maja, to je trik, da te drži u pokretu, da te tera da ideš dalje, da te tera da radiš nešto. Zapamti, suprotnost lošem je dobro. Suprotnost pogrešnom je ispravno. Ti ne želiš da menjaš suprotnosti. Želimo da transcendiramo suprotnosti, gde je ništa. Gde ništa ne postoji. Tamo gde ništa ne postoji, tu je potpuna sloboda. Ne govorim o potpunoj slobodi samo za tebe kada ovo kažem. Potpuna sloboda o kojoj govorim je sveprožimajuća. Ako postaneš potpuna sloboda, potpuna sloboda koja postaješ je sveprisutnost. Stoga, gde god pogledaš, tu je potpuna sloboda. Ne mislim na sebičan lični život. Gde osoba želi da prevaziđe svoje teškoće i prevaziđe svoje probleme, a ostatak sveta ih još uvek ima. Kada zaista transcendiraš svet, ti si ga transcendirao za svakoga. Svakoga na svetu. Svako osećajno i neosećajno biće. Tome, šta radiš tamo? Ja sam ovde. Transportacija. (smeh) Svet kakav se pojavljuje nije ni dobar ni loš, ni ispravan ni pogrešan. Pokušaj da razumeš da kada se uključiš kao dobročinitelj, izgleda kao da pomažeš, ali da li je siromaštvo prestalo? Hoće li ikada prestati da postoji? Da li je čovekova nečovečnost prema čoveku prestala ili će ikada prestati? Da li se sve podle prilike na svetu zaustavljaju ili izgleda da postaju sve gore? Šta se desilo sa svim dobročiniteljima koji su radili za slobodu i mir i sreću i radost na ovom svetu? Oni odu i niko više nikad ne čuje za njih. I svet nastavlja sa svojom glupošću, sa svojim besmislicama. Ovo je teško reći prosečnoj osobi na ulici. Jer oni ovo nikada ne mogu shvatiti. Većina vas ovde zna o

čemu govorim. Svet je maja, iluzija. Kada se uhvatiš u iluziju, igraš svoju ulogu. I toliko se uživiš u svoju ulogu da veruješ da je to ono što radiš. Da si od službe, da pomažeš. I svi tvoji prijatelji te ohrabruju. Govore ti koliko si dobar, koliko dobra činiš ovom svetu. Uvek će biti takvih ljudi. Naravno, možeš reći da kada bi svi prestali da čine dobro, svet bi otišao u pakao. Svet je već u paklu. Ne moraš nigde da ideš. Igra je u tome što svako od nas ima deo ove maje, ovog pakla, ove iluzije. I mislimo da činimo dobro. Mislimo da su stvari koje radimo divne. Pomažemo čovečanstvu. Mi Robert Adams Satsatsi: Sabrana dela

uživamo u svojim životima takoreći. Radimo srećne stvari. Pokušajte da razumete, ovo je sve deo dualnosti. Sve deo igre. Karmički dolazite na ovaj svet ili kao dobar momak ili kao loš momak. Nemate izbora. Ovo je sve dualnost. Dakle, morate igrati ulogu, dok radite u iluziji, i vraćate se iznova i iznova uvek igrajući drugačiju ulogu, tako se čini. Jednom se vratite kao dobar momak, sledeći put se vratite kao loš momak. Kauboji i Indijanci. Jednom si Indijanac, a sledeći put si kauboj. Nikad ne prestaje. Nema kraja tome. Razgovarao sam sa mnogo ljudi koji su radili za mir na ovom svetu. Koji su radili sa beskućnicima, koji žele da nahrane siromašne širom sveta. To je veoma pohvalno, to je veoma dobro. Ali svi mi govore istu stvar, postanu razočarani. Jer kada nahraniš sto, dvesta se ponovo pojavi na tvojim vratima. Kada nahraniš dvesta, četiri stotine se pojavi na tvojim vratima. Nikad ne prestaje. Naravno da govoriš, "Pa, bar sam nahranio stotinu koja mi je došla. Pobrinuo sam se za one koji su mi došli." To je takođe tačno, sve dok si u toj poziciji, gde ponovo veruješ da postoje beskućnici koji pate i da postoji nepravda i okrutnost na ovom svetu, onda moraš odigrati svoju ulogu da pomogneš da se to prevaziđe. Ali kako radiš na sebi i prevaziđeš maju, iluziju, ne postaješ osoba koja ne radi ništa. Jer više nisi osoba. Ličnost je transcendirana, transmutovana. Postao si ništavilo na koje je svet superponovan. Postao si ekran umesto igrača na ekranu. Kao ekran, apsolutno nemaš ništa da radiš osim da posmatraš i gledaš igrače u akciji. Ipak, kada kažem da nema apsolutno ništa da se radi, to je paradoksalno jer ćeš ipak nešto raditi. Shvatajući da nisi činilac. Kada kažem, "Kako shvataš da nisi činilac," nećeš misliti o tome na taj način. Kada nisi činilac, neće biti nikoga da misli "ja nisam činilac". Neće postojati entitet koji nije činilac. Jer ako kažeš sebi da nisi činilac, onda si ti činilac koji pokušava da kaže, "Nisam činilac." Kada nisi činilac, nikoga nema. Dakle, ne možeš to reći, ne možeš to izgovoriti. Kada si apsolutna sloboda, ti si kao list na drvetu. List na drvetu se ljulja sa prirodom, izdržava oluje, ponekad umire, ali suština lista nikad ne umire. Suština je ista suština tebe, čisto biće. Ti si čisto biće. Pokušaj ovo da razumeš, spasće ti život. Sve dok osećaš da moraš nešto da uradiš na ovom svetu, onda svakako uradi nešto. Sve dok osećaš da ne moraš ništa da uradiš na ovom svetu, svakako ne radi ništa. Ipak, nešto i ništa su dve strane istog novčića. Jer postoji neko ko mora nešto da uradi i postoji neko ko mora ništa da uradi. Ne možeš reći, "Ja sam ništa." Jer opet, ako kažeš, "Ja sam ništa," to znači da si nešto. Zato je tišina stvarnost. Možeš li ovo sada videti. Ovo je razlog zašto je tišina prosvetljenje. Čim otvoriš usta, pokvariš je. Čim pomisliš na bilo šta, pokvariš je. Jer sve što kažeš je dualnost. Ne možeš izgovoriti ni jednu jedinu reč koja nema apsolutno nikakve veze sa stvarnošću a da nije dualnost.

Ne postoji ni jedna reč, ni jedan izgovor koji možeš napraviti, a da nema apsolutno nikakve veze sa dualnošću. Možeš li smisliti reč koja nema nikakve veze sa dualnošću? Možeš reći reč, "Bog." Razlog zašto izgovaraš reč Bog je taj što veruješ da Boga nije bilo. Zato prizivaš Boga. Ako je Bog oduvek bio tu, zašto uopšte moraš reći Bog? Dakle, koga prizivaš? Svi koncepti moraju biti transcendirani. Sve što veruješ, sve što su te učili, sve što ima ikakvog smisla mora otići niz odvod. Moraš postati besmislen. Ne reći to ili govoriti o tome, već postati to bez reči. Ovo je jedini način da budeš slobodan. Čak i kada govorim o slobodi, to je ista stvar. Razlog zašto govorimo o slobodi je taj što mislimo da smo vezani. Stoga govorimo o slobodi. O čemu možeš govoriti? Ni o čemu. Zato kada me većina vas vidi u mom ličnom životu, onako kako vam se pojavljujem, jedva da ikad govorim. Jer šta da kažem? Nije da ne želim da pričam, nema šta da se

kaže! Sve su to besmislice. Pitam osobu, "Kako se osećaš?" Oni kažu, "Osećam se užasno, boli me glava." Ja kažem, "Uzmi aspirin," i ti ćeš reći, "Uzeo sam, ne pomaže." Ja kažem, "Stisni glavu sa obe ruke," i ti stisneš glavu sa obe ruke. Ovo može da popravi, ovo može da pogorša, kakva je razlika? Tražiš odgovore. Tražiš savršenstvo, nešto da budeš, da postaneš. I ne postoji apsolutno ništa što treba biti ili postati. Šta misliš ko si ti? Kažeš mi ja sam muškarac, ja sam žena. To je tvoj rod. To nisi ti. Rečeno ti je da si to kada si rođen. Nisi ni muškarac ni žena. Ali šta si bio pre nego što si rođen? Bio si stvarnost. Opet su to reči, jer ako si ti stvarnost, onda mora postojati nestvarnost, onda ne bi moglo biti stvarnost. Istina? Razmisli o ovome. Ako kažeš, "Ja sam stvarnost," to je samo poređenje. Mora postojati nestvarnost negde da bi ti bio stvarnost. Ipak, većina nas uvek želi da bude nešto. Nismo zadovoljni jednostavnim bivstvovanjem, želimo da budemo nešto. I naravno, ono što želimo da budemo je bolje nego što jesmo. Ne volimo ono što jesmo. Ako smo debeli, želimo da budemo mršavi. Ako smo mršavi, želimo da budemo debeli. Ako smo visoki, želimo da budemo niski, ako smo niski, želimo da budemo visoki. Ako mislimo da smo glupi, želimo da budemo pametni, ako smo pametni, mislimo da smo prepametni. Nikada ne prestaje, nastavlja se. Nastavlja se zauvek. Dakle, kako izaći iz svega ovoga? Prvo moraš da se umoriš od cele igre. Moraš biti bolestan i umoran od cele igre dobra i zla, gore i dole, srećan i tužan, bogat ili siromašan, bolestan ili zdrav. Moraš se umoriti od svega. Cele igre. Celog univerzuma. Celog sveta. Onda, kada si umoran od toga, zaista umoran od toga, utihneš. Prestaješ toliko da pričaš, pokušavajući da dokažeš poente, pokušavajući da pobediš u debatama, pokušavajući da objasniš nekome šta je istina, ili šta nije. Učiš da utihneš. Ali ne postaješ hladna riba. Imaš manire, pun si ljubavi, ljubazan si ne zato što želiš da budeš, to je tvoja priroda. Kada osetiš svoje stvarno Sopstvo, ne osećaš da si bolji od Robert Adams Satsatsi: Sabrana dela

drugi ljudi ili da si ti dobar a neko drugi loš ili da ti znaš nešto što neko drugi ne zna. Ovo je najgori oblik egoizma. Što si više ostvaren, više misliš da ništa ne znaš. Nema više ničeg za tebe da znaš. Ali kada shvatiš da je svet lažan i da je svet samo ideja u svesti, šta ti uopšte možeš da uradiš u ovom svetu, šta možeš da vidiš u ovom svetu. Šta ti uopšte možeš da uradiš da bi nekome pomogao? Ipak, samim tvojim postojanjem izgleda da ljudima biva pomognuto kada su oko tebe. Stvari se menjaju. Ipak, većina vas u ovoj prostoriji danas još uvek pokušava da promeni loše u dobro. Želite da poboljšate svoje stanje, želite da imate svakakve zabave i svakakve radosti u svetu. I jurite to i imate to i izgleda da to imate, opet je ovo trik maje. Da vas zavara, da vas obmane na ovaj način. Da vam pokaže da se zabavljate, da uživate u životu. Ali zapamtite, klatno mora da se zaljulja u drugom pravcu. I vrlo brzo ste nesrećni, plačete. Osećate se izolovano, neželjeno, nevoljeno. I tako tražite ljubav na svim pogrešnim mestima. (smeh) I nalazite je. (smeh) I igrate igru ponovo. Nikad niste bili srećniji u životu. Klatno mora ponovo da se zaljulja nazad na drugu stranu nakon toliko vremena. Postajete uznemireni, morbidni, gadite vam se i vaš život se nastavlja ovako. Tada većina ljudi počinje da traži odgovore. Zato zapravo nije blagoslov imati dobru karmu, takoreći. Jer kada imate dobru karmu ne brinete o duhovnom životu. Verujete, imam dobru karmu, zašto mi treba duhovni život, to je za ljude koji pate. Mnogi ljudi veruju u ovo, znate. Kažu mi, "Živim dobro. Imam dosta novca u banci. Imam dom. Imam auto. Imam ženu. Imam decu. Imam sve što želim u životu. Zašto mi treba duhovni život, to je za ljude koji pate?" Koliko obmanuti možete biti? Jer sve će ovo proći. Čak i ako potraje celog života. Zapamtite promenu u relativnosti... u univerzumu relativnosti promena uzima sve oblike, i oni prolaze kroz vremenske periode. Pod ovim mislim da je vaš život sada tek delić sekunde u večnosti. To je sve što je vaš život. Vama se čini dok živite četiri po deset i sedamdeset, ili koji god broj želite da stavim. I imali ste dobar život svih četiri po deset i sedamdeset. Niste tražili duhovni život. U snu ste, niste izašli iz njega. Duboko ste uključeni u san. Duboko ste uključeni u maju. I ako ne znate ništa o duhovnom životu i ako ste svesni samo svoje dobrote, svoje materijalne dobrote koja je nad vama i to je sve što znate, morate iskusiti suprotnost. Stoga možete doći nazad u drugom životu i vraćate se onako kako ste stali, bogati, u dobroj porodici. I

onda će se to stišati. Počeće da jenjava. Malo po malo počećete da iskusite drugu stranu toga, morate. Pa ono što se može desiti je da se možda rodite u vreme gde postoji recesija, inflacija, izgubite sav svoj novac. Vaš muž ili vaša žena izvrše samoubistvo. Morate da idete na socijalnu pomoć. Ovo se dešava malo po malo u usporenom snimku. Tako da ne možete da vidite. Jer gledate na životne vekove. Da ste danas tu a sutra vas nema. I

verujete ako imam dobre stvari u svom životu sada. Ako se osećam zdravo i snažno to je sve što želim, to će me usrećiti. Zato vam se u višim duhovnim učenjima kaže, zaboravite sve ovo. Ne razmišljajte o tome da budete zdravi, srećni i mudri, kao što su vam govorili kad ste bili dete. Pogledajte svet u kome živimo, posebno kapitalistička društva. Cela ideja življenja u kapitalističkom društvu je da se obogatite. To ne znači da je bilo koje drugo društvo išta bolje. Bolje je nego živeti u komunističkom društvu, jer u komunističkom društvu ne možete ništa da posedujete. Oboje su maja. Oboje su šala. Poenta koju morate shvatiti je da sve dok verujete u svet. Sve dok verujete u univerzum kao činjenicu, kao entitet, moraćete da se vraćate iznova i iznova i iskusite sve ponovo i ponovo. Slušao sam staru traku Alana Wattsa snimljenu 1954. I Alan Watts na traci govori, "Sedim u Henryjevoj kući i ptice krešte, jedva čujem sebe kako govorim na traci." (smeh) Iste ptice koje pevaju sada. Ista stvar se dešava sada što se dešavalo i pre. Alan Watts je bio ovde 1954. i ja sam ovde sada. (smeh) Šta se promenilo? I kada nas svih nestane, nastaviće se. Velika stvar. (učenici se smeju) Godine 2110. biće ljudi koji imaju ovakav sastanak i pričaju o istim stvarima, istim glupostima.

SC: Henry će sedeti tu. (učenici se smeju) (SH: Odustajem. Beznadežno je.) (smeh)

R: I neko će govoriti, "Godine 1992. Robert je sedeo ovde slušajući ptice. I Henry je sedeo tamo sa dugačkom bradom. Kada ću napustiti svoje telo." (učenici se smeju) (SM: Sa psom tamo.) (smeh) (SH: Previše.)

R: I eto nas. Gde smo? Zato se oslobodite sebe i budite srećni. (smeh) Hajde da vidimo jednom ko može da zbuni gurua.

Q: (Robert čita.) Gde je um u stanju dubokog sna?

A: (Robert odgovara.) Kakav um? Nikad nije bilo uma. Kada ste u dubokom snu, odnosite se na um za koji mislite da ga imate. Taj um koji ne postoji vraća se u Sopstvo. Kada odete u duboki san, misli, um, ono što nazivamo umom, jeste jednostavno kompilacija misli. Misli o prošlosti, misli o budućnosti. To je sve što um jeste. Ali kada ste u dubokom snu nema nikoga ko bi mislio da ne možete misliti. Jer su se misli vratile tamo gde pripadaju, u ništavilo. Postaju apsolutno ništa. Nema misli, nema uma. Kada to objašnjavamo ljudima koji misle da postoji um, da postoji sopstvo, da postoji ovo, da postoji ono. Kažemo da se Sopstvo ili Bog nalazi na desnoj strani grudi. To je gde je duhovno srce. Kada ste u dubokom snu, um koji je bio aktivan vraća se u duhovno srce. Gde se ponovo stapa sa Sopstvom, koje je duhovno srce, sve dok se ne probudite. Kada se probudite, istog trenutka ono što nazivate umom ili mislima jurne u mozak. I odmah postajete svesni "ja". Ja sam telo. Ja sam um. Tada postajete svesni univerzuma i ljudi i drugih i svega što se dešava oko vas. Sve se dešava istog trenutka. Veoma brzo.

Ali ako razmišljate o ovome pre nego što zaspite i osećate da um odlazi u srce dok zaspite, kada se probudite nastavićete sa mišlju sa kojom ste zaspali. I moći ćete donekle da osetite um kako izlazi iz srca i vraća se u mozak gde svetlost postaje očigledna. Ali nemojte postati previše tehnički u vezi ovih stvari. Nemojte postati precizni ili previše intelektualni u vezi ovoga. Ne postoji um. Ne postoji srce. Ne postoji telo. Ne postoji san. Ne postoji vreme. Ne postoji prostor. Ne postoji ništa. Postoji samo Henry. (smeh)

SM: Hvala ti Roberte. To je bilo jedino pitanje.

R: To je jedino pitanje. Pitanje uma.

SB: Imam pitanje. (R: Bob ima pitanje.) Roberte, kako se svest nakon što umre, kako se zapravo reinkarnira? Kako uspeva... (R: Kakva svest umire?) Svest plus sklonosti sa kojima je osoba napustila telo. I sklonosti, čuo sam, su ono što uzrokuje – obrazac je ono što uzrokuje da bude pokrenuta i nagnana da uzme drugi dah. Ali kako – koji je to mehanizam, kako to funkcioniše? Mislim, mora se desiti kroz reproduktivnu tečnost. Kako taj obrazac dospeva u reproduktivnu tečnost? Kako se prenosi? Znamo, navodno birate svog oca i nešto tako. Kako to funkcioniše?

R: Da bi funkcionisalo, moraš da funkcionišeš. Sve dok postojiš, pitanje poput tog se dešava upravo na taj način. I sve te stvari se događaju. Ali u istini, ne funkcioniše jer nikad nije postojalo. (SB: Pa hajde da pričamo o putovanju neistinom neko vreme. Kako to dospeva u telo osobe koja rađa tu bebu?) Misliš svest? (SB: Da.) Svest je uvek tu. (SB: Kao, nakon što sam umro, šta se desilo sa mojom svešću plus umom, obrascima. Kako je to izabralo baš tog čoveka kao oca? Kako je dospelo u tu reproduktivnu tečnost? Kako je to funkcionisalo?) To je sve određeno onim što jesi, što si bio. Tvoje samskare. Tvoje latentne sklonosti, ono što si bio u prethodnom životu ili različitim životima, u ovom životu. Sve kroz šta si prošao. (SB: Da li je to kao sveprožimajući obrazac koji jednostavno pronalazi osobu ili svest koja je nemanifestovana. Da li je to sveprožimajući obrazac koji gravitira ka određenom čoveku? Kako to funkcioniše?) Zamisli da si diler droge i da te je policija upucala. (SB: U redu.) Tada obrazac, ono što nazivaš obrascem, napušta telo, odmara se i pronalazi drugo odgovarajuće telo da nastavi svoje postojanje odakle je stalo. I opet nastavlja. (SB: Kako pronalazi drugo pseudo telo od milijardu ljudskih bića, kako pronalazi tog čoveka, tog oca, znaš, šta je...) To je kao igla u plastu sena. Pronalazi ono što mora pronaći. Pronalazi sebe tamo gde je bilo. Bilo je diler droge, tako da je bilo potpuno motivisano drogom... (prekid na traci)

SB: ...biva pokrenuta ka određenoj individui?

R: To je kao reći, "Kako se budim ujutru?" Ista stvar. Te stvari se jednostavno dešavaju. Prolaze kroz svakakva iskustva... (SB: Niko ne zna ove stvari?) Nema ničeg da se zna. (SB: Niko zapravo ne zna stvarni mehanizam kojim ova božanska svesna svest postaje reproduktivna tečnost te osobe ili...) Tražiš mehanizam, a ne postoji mehanizam. (SB: A ipak smo svi ovde i ipak se nešto dogodilo, nešto ga je pokrenulo u određeno telo.) Deo maje, deo obmane. Tako se čini, ali se nikad ovako nije dogodilo. Ne postoji na ovaj način. To je samo privid. Govoriš o semeni tečnosti. Ne treba joj ništa, samo se nastavlja, nastavak je onoga što jesi i to te navodi da izabereš pravu osobu, prave roditelje, sve je to karmički. Nema ničeg dubokog i dubokoumnog u vezi ovoga. To je samo nastavak odakle si stao...

SB: Pa kako prostorni univerzum gde postoji vreme i prostor, da li je to...mislim, kada umreš, da li to postaje sveprožimajuća vrsta obrasca koji je svuda, i ako je samo utisnut na određenu vibraciju koja je kompatibilna. Gledam...pokušavam...

R: Čuo si za Akša zapise. Akša zapisi svakog ljudskog bića. Svaki pokret koji su napravili. Sve što su uradili. Deo je Akša zapisa. Oni su toliko složeni da bi trebalo milijardu računovođa da bi razumeli jednu jotu kako ovo funkcioniše. Ali sve je obračunato u univerzumu. Odgovoran si za sve što radiš, svaki pokret koji napraviš. Dakle, recimo da podigneš prst, zapisano je u Akša zapisima. Zabodeš prst u vodu, zapisano je u Akša zapisima. Ubiješ nekoga, to je u Akša zapisima. Sve što radiš je u Akša zapisima.

SH: Ko želi da zna o Akša zapisima? (R: On želi da zna o Akša zapisima?) (SB: Ne, ne želim da znam o Akša zapisima.) (SH: Ovo je čista mitologija.)

R: Naravno, o tome on priča. (SB: Ne, ne pričam o ovoj stvarnosti.) O čemu pričaš? Stvarnosti?

SH: Da, on misli da je stvarna. Mit je stvaran. (SB: Govorim o relativnoj stvarnosti. (smeh) Iako možda nije stvarna, ali evo nas.)

R: To ti i govorim o relativnoj stvarnosti, Akša zapisima. Sve je zapisano u velikoj knjizi. (smeh) Vidiš, ono što se dešava je da svaki put kad napraviš pokret, to je zabeleženo, stoga kada napustiš telo, to ide u semenu tečnost. Onda se ista stvar ponovo pojavljuje.

SB: Kada napusti telo, da li je to samo izvesno, da li je to stanje, da li je to obrazac ili je sveprožimajuće ili je svest nad svime? A ipak je i dalje poseban obrazac. Kako dospeva tamo?

R: Kreće se kroz vreme i prostor... (SB: Da li je to posebno...) To je ćelija, atom. (SB: Jedan atom u vremenu i prostoru i kreće se kroz vreme i prostor i pronalazi pravu osobu da bude otac.) Možeš tako reći ako želiš. (smeh) (SB: Samo pokušavam da saznam.)

SH: Gde te to vodi?

SB: Niko nikad nije rekao, niko nikad nije objasnio ovo.

R: Zato što zaista nema čega da se objašnjava. Šta ima da se objašnjava, ne postoji? Kao bajka.

SB: Da, a ipak svakodnevno moramo da patimo i radimo tako naporno i ti kažeš da ne postoji, a ipak je život trenutno katastrofa. Znaš, kao mučenje. Stvarniji je od sve stvarnosti

o kojoj pričamo, sve ove stvarnosti. Ali sva ova stvarnost, možda je stvarnost, ali nije manifestovana, naš svakodnevni život je veoma veoma težak.

R: Ali ti kažeš "naš", govori u svoje ime. (SB: Pa moj onda.) Tvoj život je ovakav i ti ga vidiš na ovaj način i pokušavaš da izađeš iz toga. Ali ne postoji ništa što se zaista desilo da te stavi u to. Razumevanje je da nikad nisi ni bio u tome. I to ide negde daleko od tebe jer, kako kažeš, tvoje iskustvo te povređuje. (SB: Da.) I želiš da znaš zašto se to dešava na ovaj način, zašto te povređuje. Onda razmišljaš o karmi i shvataš da je to ono što radiš kao rezultat onoga što si radio ranije. I misliš da je rezultat nečeg drugog. Stoga pravi molekuli i pravi atomi stupaju na scenu. Sve u relativnom svetu što se gradi u relativnom svetu stupa na scenu i dešava se kroz atome, kroz molekule, kroz ćelije. I telo se sastavlja kroz atome koji su ti potrebni u ovom trenutku da bi doživeo svoja iskustva i eto te.

SB: Čudno je da stvarnost koju ne shvatamo ili ne doživljavamo direktno, ali nestvarnost doživljavamo i shvatamo direktno. Nema smisla.

R: Ali ti zapravo ne doživljavaš nestvarnost. Toliko si zaglibljen u nestvarnosti da ti se čini veoma stvarnom. Zamisli to ovako. Kada gledaš film. Uzbuđuješ se zbog filma. I čini ti se tako stvarnim. Jer si se uključio u film, u radnju i ono što se dešava i strastven si u vezi toga. Zaista osećaš film, ima mnogo ovakvih ljudi. Plačeš kada je vreme za plakanje, smeješ se kada je vreme za smejanje. Ali odakle dolazi film. Svetlost, kamera. Postoji samo ekran. I svetlost stvara odraz slike. To su slike. Proizvode slike, one su odraz svetlosti. To proizvodi slike na ekranu i sve izgleda tako stvarno za tebe. Pa bi li pitao ljude u filmu isto pitanje? Da li bi pitao ljude u filmu, na ekranu, kako ste postali ovakvi? Šta vas je učinilo ovakvim? Šta vas je učinilo ubicama? Šta vas je učinilo svecima? Nema nikoga da odgovori jer je to odraz svetlosti. Samo ekran postoji. Tako je i sa nama. Mi smo odraz svetlosti na ekranu života. I izgleda da prolazimo kroz sve ove stvari, ali nismo. Zato je to pogrešna identifikacija. Moraš da se odrekneš identifikacije sa stvarima koje te povređuju. I moraš to videti u drugačijem svetlu. U novom iskustvu moraš videti celu stvar drugačije nego što je vidiš sada. I kada je vidiš drugačije, stvari će se promeniti. Ali sve dok nastavljaš da se držiš svojih povreda i lošosti svoje pozicije, to samo povećava obmanu. (SB: A ipak smo i dalje kontrolisani time. Čak i ako se probudiš, čak i ako imaš spoznaju, i dalje si kontrolisan time. Ovim sistemom i ovom prevarom i svim ovim. Jer i dalje moraš da ustaneš i ideš na posao i... pod kontrolom si, uvek si kontrolisan. Čak je i Džnani kontrolisan, znaš.) Naprotiv. (SB: Pa čini mi se.) Tako ti vidiš sliku. To je ono što vidiš. (SB: Isto i sa Ramanom, da nije dobio hranu, umro bi. Kao telo, ali to naravno nije ono što on zaista jeste. Kao manifestacija, kontrolisan je bilo čime ili kakvom god silom koja kontroliše manifestaciju. Njegova manifestacija je pod njihovom kontrolom, ne on kao

stvarnost.) Ne funkcioniše tako. Mi kao individue vidimo sopstveni svet. I vidimo šta jesmo. I vidimo ovo kao iskustvo, ali takvo iskustvo ne postoji. Džnani ne prolazi kroz ono što ti misliš da prolazi. Ramana nije prolazio kroz nikakvu patnju kada je umro. Ne bi umro da nije jeo. Ali privid bi bio da hoće. (SB: Ali telo je izgledalo kao da je u bolu. Bilo je stenjanja, bilo je...) Ti to vidiš. To je način na koji ti gledaš na to. To je način na koji ti to vidiš. Tako ti se čini. Ali nije tako. (SB: Zašto bi stenjao da nije bio u bolu?) Ti vidiš stenjanje. (SB: Zar nije zaista stenjao iako su ga svi videli kako stenje?) On je sam rekao, "Nisam ono što ti misliš da jesam." Rama Krišna je takođe rekao, "Niko ne umire." Kada je umirao i izgledalo je da je u bolu ili da prolazi kroz sve ove stvari. Govoriš samo u relativnim terminima i relativni termini ne postoje. Poput fatamorgane u vodi, vode u fatamorgani. Mislimo da je vidimo i ne postoji, nije tu. Sve je kao hipnoza, kao da smo hipnotisani. Verujući da smo u bolu, da prolazimo kroz patnju, da prolazimo kroz stvari. Zato se maja zove maja. O tome se radi. I onda želiš da znaš kako tehnički to funkcioniše. Maja je maja. Kao san. Ne objašnjavaš ljudima u snu kako funkcioniše. Zašto se ova osoba saplela i slomila nogu. Sve je u maji. Drugi ljudi koji gledaju maju su toliko zaokupljeni njome da ih povređuje, veoma im je stvarna. Ostavi to! Ne upuštaj se u tehničke detalje jer te vuku dublje u to. Bez obzira koji odgovor tražiš, sam odgovor je iluzija. Kakav god odgovor bio. Zoveš to karmom, majom, semenom tečnošću, čime god hoćeš. Sve je deo velike iluzije. Važna stvar je, što tehničkiji postaješ u vezi toga, više te uvlači.

SF: Maharši je rekao da su reči praunuka istina. (R: Reči praunuka su istina. Pa pucaj u praunuka.) Bez njega. Rekao sam to jednom prijatelju i on je rekao, "Da, reči su nadgrobni spomenici ispod kojih je istina sahranjena." Mislio sam da je i to dobro.

R: Reči nadgrobnih spomenika ispod kojih je istina sahranjena. U redu. Zato kad uđeš u ovo učenje, prvo govorim o principu. Moraš praktikovati božansko neznanje. Gde kažeš da ne znaš šta je bilo šta. Sve izgleda kao da je stvarno. Sve ove stvari izgledaju stvarne. (tišina) Imamo li mnogo najava?

SM: Ne, Roberte, nemamo. (R: Nemamo najava?) Ne, ništa uopšte. Ne.

R: Imamo bhandaru 26-og. Stavite to u kalendar. Gde donosite svoju omiljenu hranu. Imaćemo muziku, igranku. (opšti razgovor među učenicima o bhandari.)

R: Imamo ukusan prasad. Ovo izgleda dobro. (traka se završava) [TOC]

Živite Spontano! 16. mart 1992.

Robert: Dobro veče. (Dobro veče Roberte.) Zadovoljstvo je biti sa vama još jednom. Čast je biti sa vama. Videti vaša lepa sjajna lica. Svi bulje u mene. (smeh) Imate sve te misli u glavi. Razmišljate o svakakvim morbidnim stvarima.

SH: Ma daj. (smeje se)

R: Daj. Sve je dobro. (pauza) U ovom dobu se pojavljuje mnogo Džnanija, Mudraca, duhovnih učitelja. Ima ih svuda. 1990-e su godine Džnanija. (učenici se smeju) Neko mi uvek govori o novom Džnaniju u gradu. Sve je to dobro, nema ničeg lošeg u tome. Nema ničeg lošeg ni u čemu. Svako ima svoje mesto. Svako radi ono što treba da radi. Kao posmatrač ne treba da reaguješ ni na šta, treba samo da gledaš, posmatraš, inteligentno sagledavaš svet, univerzum, vidiš šta se dešava i budeš srećan. U svakom slučaju, postoje mnoge škole Advaita Vedante koje uče da je univerzum maja i iluzija. Ipak, kada se pita odakle je došla ova maja? Zašto postoji maja? Zašto postoji iluzija? I mnogi učitelji kažu da je ovo velika misterija. To je velika misterija, govore. Jer im se kaže, učenicima se kaže da će vas ovo zbuniti i zapanjiti. Zato je bolje ne razmišljati o tome. Ipak, moraš znati šta se dešava. Džnani je biće koje je postalo sve ove stvari, maja, kreacija, sve. Stoga odgovor stiže. Zbunjenost, biti zapanjen je dobra stvar. Volim da vas zapanjujem i zbunjujem. To je kao Zen koan. Kada dođeš do odgovora zena koana, nastupa satori ili nirvana. Ista je stvar sa odgovorima poput ovog koji vas zapanjuju i zbunjuju u Advaita Vedanti. Jer se

dešava da mozak nekako eksplodira. Um se smanjuje. Počinješ da osećaš i vidiš stvari koje nikad nisi osetio i video. Svako pitanje ima odgovor. Ne postoji nešto poput reći da je misterija ili da će vas zbuniti ili zapanjiti. Raspravljali smo o ovim stvarima ranije. Kreacija je maja, iluzija. Ipak, ko je prouzrokovao iluziju. Odakle je došla ova maja? Ko mi može reći?

SF: Unutar individue? (R: Unutar individue. Kako je dospela tamo?) Nije zaista počelo?

SH: Došla je niotkuda. Samo se pojavljuje, ne postoji zaista. (R: Tačno.)

SV: Ali zapravo, iluzija je da se čini da postoji iluzija.

R: Iluzija je iluzija. Maja nikad nije postojala. Ne postoji. Ovo zvuči čudno mnogima od nas, ali to je istina. (SG: Ti to zoveš odgovorom?) (učenici se smeju) To je odgovor koji ćeš dobiti, hteo ne hteo. (smeh) Ne postoji maja. Ne postoji iluzija. Kao da sanjaš i probudiš se. Šta se desilo snu, nikad nije postojao, izgledalo je da je postojao. Ali nije bilo mesta, ni prostora, ni prostora gde je postojao. Kao voda u fatamorgani. Čini se stvarnom ali ne postoji. Opet pitaš, "Pa zašto se čini da postoji?" Ne čini. Nikad nije. Ne postoji ništa. Ipak, izgledamo smrtni. Izgledamo živi. Izgleda da gledamo u svet. Ili lepotu tamo. Cveće, nebo, drveće, a ipak u stvarnosti, nije tu. Nisi tu. Ništa nije tu. Sve dok se identifikuješ sa telom, nikad zaista ne možeš znati ovo. Jer te fenomen telo-um drži u nagađanju, procenjivanju, pokušavanju da rešavaš probleme. Ne postoji problem za rešavanje. Jer nikad nije bilo ničeg pogrešnog ili ispravnog. Zar ne vidiš, kada si učenik Advaita Vedante, kada si zaista iskren u vezi ovoga. Gubiš vreme pokušavajući da rešavaš probleme. Nije me briga kakav problem bio. Greška je pokušavati da rešiš ove probleme. Jer kada kažeš da pokušavaš da rešiš problem, veruješ da je problem istinit, stvaran, da postoji. Što znači da se može pretvoriti samo u drugi problem. Nema tome kraja. Nikad se ne završava. Zato kažem: Ostavi to! Ne nosi to sa sobom. Ne misli o tome. Ne razmatraj to. Ne daji mu nikakvu moć. Ti si taj koji mu daje moć. Jer ga razmatraš, promišljaš, procenjuješ, pokušavaš da ga promeniš, da ga ukloniš. Na primer, recimo da su tvoja osećanja povređena. Čija osećanja, kakva osećanja. Nemaš osećanja. Da bi imao osećanja, moraš biti ljudsko biće. Jesi li ljudsko biće? (smeh) Šta si? (smeh) Ti si ništa. Apsolutno ništa. Ipak ništa takođe ne postoji. Ali postaviće se pitanje, "Odakle je došlo ništa?" (smeh) Ništa nije došlo ni sa kakvog mesta jer nikad nije postojalo. Ipak, kada koristiš reči, moraš reći da si ništa. Kada razmišljaš o ovome, postaješ blistavo srećan. Postaješ srećan jer nema misli. Nema rešenja, nema odgovora. Nema ničeg što moraš postati ili uraditi. Samo moraš prestati da misliš. Prestani da pokušavaš da rešavaš probleme. Prestani da pokušavaš da umešiš svoja povređena osećanja, ostavi to! Pusti to. Ne traži odgovore. To je jedini način da budeš srećan. Čim počneš da pričaš ili misliš, sreća ti izmiče. Prava sreća nije ništa. Od čega je sreća napravljena? Većina vas veruje da je to nešto što vas pali. Čini vas srećnim. Ali to nije zaista sreća. To je samo deo iluzije u koju verujete. Za koju verujete da će vas učiniti blistavo srećnim. I nakon nekog vremena će se promeniti i postaćete nesrećni. Jer ništa na ovom svetu ili u ovom univerzumu ne može da vam donese savršenu sreću. Moraš postati potpuno prazan. Pitanje se uvek postavlja, "Odakle je došla praznina?" Dok god mislim o tome da budem prazan, opet sam obmanut. Ako možeš da misliš o tome, to nije istina. Ako možeš da raspravljaš o tome, to nije istina. Ako misliš

da imaš poentu ili odgovor, to nije istina. Nema odgovora jer nema pitanja. Ljudi traže širom sveta. Svoju sreću. Pravog učitelja. Za mir uma. Ipak, ne postoji takva stvar. Ne postoji mir uma. Ne postoji sreća. Jer nema odakle su došli. Morala bi postojati izvor sreće ili izvor mira. Morao bi postojati izvor mudrosti. Ipak, ako postoji izvor za ove stvari, odakle je došao izvor? Kako je izvor došao u postojanje? Zar ne vidiš sada da je ono o čemu god misliš pogrešno? Šta god vidiš, šta god kažeš, pogrešno je. Možda se ne slažeš sa mnom. Dobro. Ali sa čim se slažeš? Sve dok imaš svoju priču, pogrešan si. Sve dok imaš svoja uverenja, svoj sistem, pogrešan si. Ipak, odakle je došlo pogrešno? Da bi bio pogrešan, treba ti izvor odakle pogrešno dolazi. Stoga niko nije pogrešan. Niko nije u pravu. Niko nije. Niko. Tišina. Mnogi od vas čine ogroman napredak u ovoj

grupi i zaista sam ponosan na vas. Počinjete da shvatate da apsolutno nema ništa da se kaže. Nema ništa da se ispravi. Nema nikoga da se voli ili mrzi. Nema apsolutno ničeg. Sve je dobro. Kada kažem, "Sve je dobro," ne pokušavajte da kvalifikujete tu izjavu. Kada biste samo mogli da prihvatite "Sve je dobro," za ono što vredi, ništa, istog trena biste bili probuđeni. Ali kad god vam dam tu izjavu i kažem, "Sve je dobro," odmah vaš um počinje da razmišlja o tome, zar ne? Govorite, "Kad bi ti samo znao moje probleme? Kad bi Robert samo znao šta se dešava u mom životu. Ne mogu da nađem posao. Moja kuća je izgorela. Ovo se desilo, ono se desilo. Imam rak očnih jabučica." Pa šta! Ne mislim ništa nepoštujuće kada kažem, "Pa šta," ako patiš. Ali istina je, pa šta! (smeh) "Pa šta" zaista znači da nije ovo i nije ono. Nije ispravno, nije pogrešno. Nije dobro, nije loše. Ne gledaj na sebe kao na telo. Ne gledaj na druge kao na tela. Ne gledaj na univerzum kao na entitet. Samo nauči da budeš spontan. Gledaj, posmatraj, motri i ne čini ništa. Moramo doći do te tačke. Pomisli koliko puta su ti danas bila povređena osećanja. Pomisli koliko puta si se sažaljevao. Pomisli koliko puta si poverovao da je nešto negde pogrešno. Gledao si vesti na TV-u. Ako gledaš vesti na TV-u, lud si. (smeh) Nisi pri sebi. (smeh) Vlada potpuni haos i konfuzija. Svaki put kad uključim TV, samo moram da se smejem. Svi sve shvataju tako ozbiljno. Trčkaraju okolo ubijajući jedni druge. Bore se za predsednika Sjedinjenih Država. Sve ove stvari su se dešavale i dešavaju se od početka vremena. Ništa se nije promenilo. I ljudi nikad ne uče. Pretpostavljam da kada bismo živeli dovoljno dugo, poput pet, šest hiljada godina, ove stvari nas više ne bi uznemiravale jer smo ih već videli. Videli smo ih iznova i iznova i iznova da si star pet hiljada godina. Video bi ratove, nečoveštvo

čoveka prema čoveku, uništenje, haos, kataklizme iznova i iznova i iznova i ne bi te se ticalo. Ali zato što si rođen u ovom veku i vidiš samo mali deo svog života, shvataš ove stvari ozbiljno, shvataš ih kao stvarne i istinite i reaguješ na njih. Reagovati na njih znači da veruješ u njih, da su stvarne i istinite za tebe. Stoga moraš nešto da promeniš ili popraviš ili rešiš ili da se nekome osvetiš, zašto? Kakve to veze ima? Probudi se u stvarnost. Ostavi sve na miru, posebno svoje sopstveno telo. Ostavi ga na miru. Uradi šta moraš i ostavi to. Nema konfuzije. Nema ničeg. I opet, ništa znači ništa. Ti si para-ništa, izvan ništa. Šta vas uznemirava? Mnogi od vas bi želeli da promene svoje živote jer još uvek verujete da kada bi stvari bile drugačije, bili biste mnogo srećniji. Kada bi bilo po vašem, bili biste toliko mnogo mirniji, toliko srećniji. Ovo se nikad neće desiti. Ne možeš promeniti ono što si iznutra menjanjem uslova. Sve je ispravno baš ovako kako jeste. Ostavi sve na miru. Prihvati život. Postajući blistavo miran i srećan baš onakav kakav jesi, upravo sada. Uprkos takozvanom uslovljavanju. Neki od vas veruju da su usamljeni. Neki od vas veruju da su u siromaštvu. Neki od vas veruju da su lošeg zdravlja. Neki od vas veruju da su veoma zdravi. Neki od vas veruju da su veoma sigurni, da imaju obilje sredstava. Oni su svi varalice. Sve je to igra koju igrate sami sa sobom. Nikad nije došla niotkuda. Ne postoji. Ali ipak se identifikuješ sa svojim telom do te mere da sve izgleda stvarno. Stoga veruješ da kada bi imao ovo umesto onoga, bio bi veoma srećan. Ali to nije slučaj. Ljudi koji imaju ono što ti želiš takođe brinu i sekiraju se i imaju svoje takozvane probleme u životu. Možeš postati srećan i miran samo kada nemaš želje. Prihvati sve onako kako jeste. Baš onako kako jeste. Takozvano dobro i loše, ispravno i pogrešno, samo prihvati sve. Ne procenjuj to. Ne osuđuj to. Ne pokušavaj da promeniš to. Samo budi. Moraćeš jednog dana da se probudiš. Zašto to ne uradiš upravo sada? Jedini razlog zašto veruješ da je teško je zato što ne živiš spontano. Živiš u vremenu i prostoru. Kada živiš spontano, nema mesta ni za šta drugo. Stoga su svi tvoji jučerašnji dani prošli, tvoja sutra ne postoje. Nema mesta u spontanosti da brineš ili da se sekiraš ili da misliš, ako zaista živiš spontano. To znači da živiš u svakom sekundu. Kada živiš u svakom sekundu, gde je vreme za mišljenje. Gde je vreme za osuđivanje. Gde je vreme za ljutnju. Pokušavati da obratiš nekoga ili ubediš nekoga u bilo šta. Nema mesta i nema vremena za sve to. Ali kada živiš u vremenu, onda ti sve misli dolaze o juče, brige ti dolaze o sutra i moraš da donosiš odluke. I imaš simpatije i antipatije. Sve ove stvari se odvijaju u vremenu i prostoru. Opet, kada živiš spontano, vreme i

prostor ne postoje za tebe. Jer živiš potpuno svaki sekund. Svaki sekund postojiš. Ne postojiš kao bilo šta posebno.

Ne postojiš kao muškarac ili žena. Jednostavno postojiš. I u toj spontanosti ti si univerzum. Ali čim se odvojiš od toga, ponovo postaješ individua. Postaješ telo i um i vidiš druge kao tela i umove. Ali kada živiš u toj spontanosti, nema prostora, nema mesta ni za šta. Postao si apsolutna sloboda. Ta sloboda nije za tebe. Jer ako znaš slobodu, onda to nije sloboda. Nema nikoga ko bi bilo šta znao kada živiš spontano. Znalac je prevaziđen. Šta više ima da se kaže. Bilo šta drugo što kažem postaće suvišno. (tišina) Ako želite da postavite pitanja, izvolite. Vidite da li me briga. (smeh)

SX: Robert, prema onome što govoriš, život nema svrhu sam po sebi?

R: Da. Sve dok mi ne postaviš pitanje kao Bob Saliman, "Gde ide semena tečnost?" (SH: Gde ide šta?) Semena tečnost. (SH: Oh.) (učenici se smeju)

S: Imam pitanje. (R: Izvoli.) Pre nego što ga postavim, znam kakav bi tvoj odgovor verovatno bio. Ko želi da zna? (smeh) Moje pitanje je sledeće i što više razmišljam o njemu, čini mi se manje važnim. I nema odgovora, ali pitanje koje sam s vremena na vreme razmišljao je, zašto je Krišnamurti provodio toliko vremena sa intelektualcima? Kada je gotovo sve što je rekao veoma teško razumeti kroz konačni um. Zapravo imam traku njegovog govora u kojoj kaže: "Ne prihvatajte ono što govornik govori. Govornik nema nikakav autoritet. On nije učitelj. On nije guru. Jer ako je on učitelj, onda si ti sledbenik, a ako si ti sledbenik, uništavaš sebe i učitelja." Značenje toga nije odmah očigledno. Ali on je ipak provodio dosta vremena sa intelektualcima. I ono što sam odlučio u ovom trenutku je da je to samo jedna od onih stvari koje su za konačni um...nema nikoga da to razume i samo mislim na druge stvari koje su Učitelji radili, a koje nemaju smisla. Što bi bio slučaj sa njegovim provođenjem dosta vremena sa intelektualcima. Ne znam da li želiš da komentarišeš ili ne, ne verujem da to zahteva komentar, ali ako imaš nešto...

R: Zašto pokušavati da shvatiš šta je Krišnamurti radio? (SF: Gospodine?) Zašto pokušavati da razumeš šta je Krišnamurti radio? (SF: To kažem, nema svrhe, cela stvar- stvarno nema poente u pričanju o tome...) Sve te stvari začepljuju tvoj um. (SF: Gubljenje vremena je čak i diskutovati o tome.) Ostavi to!

SF: U redu, ostavljam to. Pokušavam ali...ostavio sam to jer čak i pre nego što sam postavio pitanje rekao sam da je gubljenje vremena. (učenici se smeju) Što si već pokrio ranije.

R: Bilo je toliko učitelja na ovoj zemlji i još uvek ih ima mnogo na ovoj zemlji. Ne pokušavaj da shvatiš ko je šta i šta je ko. Samo budi posmatrač. Ne mešaj se. Slušaj i ne čini ništa. Kao što sam ranije rekao, ako živiš spontano, neće biti vremena za razmišljanje o ovim stvarima. (Nesto se dešava, izgleda Fred napušta prostoriju, učenici komentarišu i šale se)

SH: Ne brini, vratiće se, ne brinite. (smeh) (SM: Nije nestao. (smeh) (R: Rastvorio se.) (smeh) (SV: Ne za dugo.) (smeje se)

SK: I ja imam ludo pitanje, mislim. Ono što si govorio ranije, bilo je o buđenju bez uslova, bez biti uslovljen. Zaboravi svoje uslove, samo se probudi, idi preko toga, zar ne...

R: Ako si uslovljen, ne možeš se probuditi. Moraš biti neuslovljen da bi se probudio. (SK: To je velika stvar, paradoks.) Sve dok si ispunjen mislima, osećanjima, emocijama i mišljenjima, to te sprečava da se probudiš. (SK: Da, u redu, mogu to videti.) Moraš jednostavno sve odbaciti. (SK: U redu, to je problem. To je teški deo. To je deo koji ne vidim...) Ako pokušaš da živiš u trenutku, u deliću sekunde večnosti, neće biti vremena ni prostora da razmišljaš ni o čemu ili da budeš bilo gde. (SK: Mogu to videti kada sam centriran.) Onda ostani centriran i kad god tvoj um počne da misli, zgrabi ga, udavi ga, ubij ga. Zaustavi ga! Većina nas, kada počnemo da mislimo, zaboravimo sva učenja, zaboravimo na sve i misli potpuno preuzmu vlast. I to vodi drugim mislima i drugim mislima. Ono što treba da uradimo je da zgrabimo misli kada počnu i zaustavimo ih. Misli su kao

korov. Ako ih ne zaustaviš, izrasti će preko svega. Preuzeće sve. Čim osetiš da misli dolaze, bilo da su dobre, loše ili ravnodušne. Zaustavi misli na bilo koji način možeš. Samo time što misliš o zaustavljanju misli, misli prestaju.

SF: Gospodine... (R: Umm.) Doživeo sam neku vrstu proboja. Prošlog Božića kada si nam rekao da damo deset dolara potrebitoj osobi, osećao sam se nelagodno. Nikad mi nije bilo prijatno oko prosjaka ili takozvanih beskućnika ili ovih skitnica. Ljudi koji leže na ulici uvek su me činili nelagodnim. Ali nedavno sam otkrio nešto što izgleda funkcioniše. Intera, ono što ona radi je sazna koliko želi da daje svakog dana i nedavno sam pročitao u jednoj autoritativnoj knjizi da možda treba da dajemo potrebitima i da dajemo zaslužnima i nezaslužnima jer nema načina da se napravi razlika. Pa sam odlučio da to radim i svakog dana sam odredio koliko želim da dam. I dajem prvoj osobi koja me pita ili nekome ko izgleda kao da bi im malo pomoglo. I nekako mi je pomoglo jer me ti ljudi više ne uznemiravaju kao ranije. I ovo je stvarno bilo sjajno. Zapravo juče sam dao dolar jednom ??? crncu i on se nasmešio i rekao hvala. I učinilo me je dobrim, a glavna stvar je da me cela situacija više ne muči kao ranije. Ne znam ni zašto delim ovakve stvari.

SV: To su dobre stvari. (SF: Gospodine?) Dobre stvari. Drago mi je da si podelio. (SF: Lepo je jer do sada su me ti ljudi činili veoma nelagodnim i ima ih prokleto puno...)

R: Ako moraš da razmišljaš o tome, ego je umešan. Opet, moraš biti spontan. Ako beskućnik uđe u tvoj život, ili uradiš nešto ili ne uradiš, ali nemoj stati da razmišljaš o tome. (SF: Pa, ranije sam razmišljao o tome, ali sada sam odlučio, dovraga, samo ću im dati nešto malo da daju.) Ako razmišljaš o tome, to znači da pokušavaš da budeš dobra osoba. Da skupiš poene kod Boga ili tako nešto. Onda sama sebe zavaravaš. Uvek budi spontan u svemu što radiš. (SF: To je naređenje.) Tačno.

SF: Zapravo ne mislim da pokušavam da budem dobra osoba, samo pokušavam da se rešim negativnog stava prema tome. I funkcionisalo je do sada. (R: Ali ima previše misli umešano.) U redu, pokušaću da ih zaustavim, odbacim ih! Bez misli bilo koje vrste je cilj. (R: Bez misli bilo koje vrste.)

SH: Spontanost eliminiše to što si bilo ko koji nešto radi?

R: Da. (SH: Dakle, slobodno je i prirodno.) Tačno. Upravo tako. (SH: Umm.) Kada razmišljaš o tome, onda ego to radi. (SH: Onda si se vratio u supu.) Pokušavaš da učiniš dobro delo.

SK: Možda čak može biti - možda je Fred ono što je govorio, bio je srećan jer mu je bilo prijatnije. Pokušava da se oseća prijatno. (SH: Ali ko se oseća prijatno, to je ego opet.) Tačno. Dobra dela su prijatna. (SH: Znam. To nije spontano.)

SX: Koja je korist od uma?

R: Nikakva. (učenici se smeju) Potpuno beskoristan. Um je zapravo konglomeracija misli. Um je sačinjen od misli. Misli o tvojoj prošlosti i brigama o budućnosti.

SD: Dakle, ono što govoriš, dalo bi potpuno novi smisao onome, "ako ne koristiš, gubiš, zar ne?" (smeh)

R: Želiš da ga izgubiš. (smeh) Ali većina ljudi misli da ako ne misle, ako nemaju um, biće biljka. Naprotiv, bićeš svoje Sopstvo.

SK: Dakle, biti prijatno ili ne biti prijatno, to su samo misli opet? Još misli? (R: Da. Sve su to misli.)

SR: Pretpostavljam da ne bi trebalo biti motivacija ili reakcija?

R: Ne, tačno. Ego živi motivisan. Ego je taj koji prolazi kroz sve ove stvari. (SR: Pretpostavljam da postoji strah da ako postupim spontano bez mogućnosti da cenzurišem, onda živim opasno. Jer činim ove postupke, drugi će imati povređena osećanja ili ću možda... (smeh) To Horhe misli. Da bi ti osećanja mogla biti povređena ili ovo moglo da se desi ili ono moglo da se desi. Te misli

moraju otići. Ako si spontan, onda će se nešto lepo desiti samo od sebe. Tamo gde nema apsolutno nikakvih misli umešanih. (SR: Po tvom iskustvu, da li postupci koji dolaze bez motivacije teže da budu osetljivi na osećanja drugih? Ili su nasumični, ponekad osetljivi a ponekad neosetljivi?) Zavisi od uslova, šta se dešava. Ponekad su osetljivi, ponekad nisu, ali sve je spontano. (SR: Ponekad su zakonski postupci, ponekad su nezakonski postupci?) (smeh) Ne, ne bih to rekao. Nema postupaka. (SR: Tačno, ali ovo se dešava?) Samo čisto postojanje. (SR: Ali policajac koji posmatra može videti postupak?) Pa, neka policajac shvati šta da radi s tim. (SR: Pa, možda ćemo biti iza rešetaka živeći spontano?) (učenici se smeju) Ako se nađeš iza rešetaka, ne živiš spontano. (smeh) Misliš da jesi.

SR: Mislim da moramo biti spremni da budemo iza rešetaka i moraš biti spreman da pustiš bilo šta da se desi. Šta god da se desi, dešava se. Moraš biti spreman da izgubiš sav svoj novac, svoju ženu, bilo šta. Da bi živeo spontano, zar ne?

R: Kada živiš spontano, ono što treba da se desi, desiće se. Sve ove stvari koje govoriš su istinite do izvesne mere, ali neće nužno funkcionisati tako. Šta god treba da se desi, desiće se samo od sebe. Sve će se desiti onako kako treba.

SR: Pretpostavljam da razmišljanje sprečava ono što treba da se desi da se desi. (R: Upravo tako!) I pretpostavljam da se to nekako nadovezuje na predestinaciju, zar ne?

R: Predestinacija deluje na nivou relativnog sveta. U relativnom svetu, relativnom univerzumu postoji predestinacija. Ali kada odeš izvan relativnog, nema predestinacije. Stoga, ako odeš izvan relativnog, nema grešaka. Više ne živiš u svetu gde činiš dobro ili loše, ispravno ili pogrešno, ideš u zatvor ili ne ideš. (SR: Moć sudiji Robertu.) Šta je to? (SR: Moć sudiji.) (učenici se smeju) Kada dođe vreme, hoću.

SP: Pa isto važi za obrazovanje i odlazak u školu za akupunkturu i slične stvari? (R: Da.) Sve ovo sticanje znanja i informacija je beskorisni poduhvat?

R: Beskorisni je poduhvat na duge staze. Ali dok živiš u ovom svetu, sve što radiš čini se važnim. (SP: Onda mora postojati primena praktične misli, za upotrebu praktične misli?) Nije praktična misao stvarno, to je maja. To je velika iluzija koja te pokreće. Koja te navodi da veruješ da koristiš praktičnu misao, koja te navodi da veruješ da je ono što radiš važno. Sve je to maja.

SP: Ali ne mislim na lično sopstvo koje sklanja sopstvo s puta. Na primer, ako moram da izađem i popravim auto. Ako upalim auto i ne upali se, ako nisam koristio ispravno pamćenje - pamćenje je važno za funkcionisanje u društvu - i ako koristim pamćenje ispravno i izađem i podignem haubu i onda proverim kabl akumulatora i uverim se da postoji veza, možda očistim kontaktne tačke, koliko malo znanja imam o tome, i to je praktično znanje.

R: Da. Ako živiš spontano, uradićeš istu stvar, ali bez da budeš uhvaćen u čin činjenja. (SP: Ali Roberte, ako nemaš nikakve misli, ne bi imao ideju o svemu ovome. To dolazi sa pamćenjem i iskustvom. Ako nemaš pamćenje, ne možeš znati za šolju čaja ili da mi treba hrana?) Imaš ono što se zove pamćenje u spontanosti. (SP: Izvinite?) Imaš ono što se zove pamćenje u spontanosti. U spontanosti znaš šta da radiš. Radiš nešto u sekundi, u trenutku. Radiš ono što moraš da radiš, ono što mora biti urađeno biće urađeno. Ali ti nećeš biti činilac. (SP: Razumem. Ali kada sam rekao praktična misao, postoji samo praktična misao, jednostavno nema osobe u njoj, samo funkcioniše, osim ne samo čaja, ako samo moraš da popraviš akumulator, jednostavno popraviš akumulator.) Da. Pretpostavljam da je to ono što nazivaš praktičnom mišlju. Da bi imao praktičnu misao, mora postojati mislilac koji ima praktičnu misao. To je samo naziv. Ono što govoriš je istinito. Ali to su samo termini koje koristiš sa kojima se ne slažem. Jer da bi imao praktičnu misao, mora postojati osoba koja misli praktično u trenutku. A ipak, kada je um nestao,

postoji samo spontanost koja se odvija bez praktične misli. Ono što ti nazivaš praktičnom mišlju i ono što ja nazivam ničim, ista je stvar, pretpostavljam. (SP: Uz sav jezik istim stvarima i ako nisi imao tu vrstu alata da pomogneš verbalnu komunikaciju, ne bi bilo komunikacije.) Komunikacija će se odvijati sve dok živiš u relativnom svetu. Sve ove stvari će se desiti same od sebe.

SP: Ono što govorim je, ako nemaš jezik, ne možeš komunicirati. Dakle, mora postojati misao kao alat koji se koristi čak i ako je um tih. Čak i ako je tako, i dalje postoji alat koji koristi nešto drugo.

R: Tačno, to nije misao. To je svest. Svest je uvek na delu, uvek radi, uvek nešto čini. Ipak, možeš otići izvan svesti i i dalje popraviti svoj auto i raditi šta god treba da se uradi. Sve će biti urađeno bez uzimanja misli.

SP: Ali ne govorim o uzimanju misli, samo kažem da je to koristan alat. Inicijalno smo započeli ovo zbog pomena o akupunkturi ili bilo kojoj školi, ono što studiraš. To su alati za funkcionisanje unutar sveta.

R: Šta god da radiš, neophodno je u tom trenutku. Dakle, ako ideš u školu za akupunkturu, to je ono što radiš, ali sve je to na relativnom nivou. Sve se ovo odvija u relativnom svetu. Kada si izvan misli, izvan reči, to će se i dalje odvijati, ali će biti potpuno drugačije.

SF: Uzmimo slučaj deteta genija od devet godina koje prelepo svira klavir. Dete ne svira klavir, klavir se svira, je li to...?

R: Klavir se svira, da, tačno, to je dobra poenta.

SV: (Učenik priča o svom iskustvu sa golubom dok je vozio)

R: Sve je dobro. (tišina) Imamo li kakvih najava? Imamo bhandaru 26., u nedelju. Neko bi trebalo to da koordinira. Treba nam koordinator. Ima li koordinatora?

SL: Roberte, da li je moguće da samo imamo listu za prijavu ili da jednostavno donesemo šta god, da li bi ti to odgovaralo. Ljudi donose šta god žele.

R: Možeš doneti šta god želiš, ali ako ne koordiniramo, ljudi mogu doneti iste stvari. (SL: Pa, zar ne bismo imali listu za prijavu?) Naravno. Zašto ti ne preuzmeš odgovornost za to? (SL: Umm, ja...obično ne dolazim nedeljom.) Sve ćemo improvizovati. Šta god da se desi, desi se. (smeh) (Koordinacija bhandare se nastavlja)

R: U redu, slažem se s tim. (SK: Je li 1 sat?) 1 sat je. Imamo prašad... (trake se završava) [TOC]

Smesti Um u Srce 19. april 1992.

Robert: Dobar dan. (Dobar dan Roberte.)

SG: Roberte, napolju je beli Plymouth duster, ne motor, ali neka vrsta motora radi, ne znam da li je u redu ili ne? Ima li neko beli Plymouth duster pored Henrijovog ulaza?

SD: Ah, ja imam, ali samo radi neko vreme i ima ventilator koji duva motor. (Robert nastavlja) Lepo je videti vas ponovo. Biti sa vama. Koliko jako zaista želite da se probudite i postanete slobodni? Kažem vam da, sve dok slavite praznike, sve dok se uključujete u maju na bilo koji način ili oblik, to vas koči. Sve dok ste sujeverni, sve dok verujete da vas nešto može povrediti, da postoji sila izvan vas, da postoji nešto loše u ovom svetu ili nešto ispravno u ovom svetu i potpuno se uključite u to, to vas koči. Nema ničeg lošeg u slavljima. Potpuno sam za njih. Ali ne shvatajte ih ozbiljno. Nemojte se toliko uključiti da verujete u praznoverja slavlja. Da se toliko uključite da morate da radite određene stvari ili ćete biti kažnjeni od nekog Boga na nebu. Morate postati opušteni i slobodni od svih ovih praznoverja o osobi, mestu i stvari i biti svoje Sopstvo. Svi želimo da postanemo slobodni, oslobođeni takoreći. Slobodni od čega? Mislimo da smo vezani za nešto. Verujemo da nešto ima kontrola nad nama. Imamo strahove. Imamo želje i čežnje, potrebe. To su stvari koje vas koče. Razmislite o svom životu. Šta je to što vas lično koči od oslobođenja? Naravno, već ste oslobođeni, znate to. Ali ako biste to znali, ne biste bili ovde.

Verujete da ste još uvek ljudsko biće koje prolazi kroz iskustva, ima prijatelje i neprijatelje, ima dobre i loše stvari u svom životu. Drugim rečima, verujete u sile izvan sebe. I dalje verujete da vam svet može nešto učiniti ako niste pažljivi. Da vas povredi. I dalje verujete da postoji bolest koju možete pokupiti. I dalje verujete da postoji osoba sa više moći od vas koja vam može nešto učiniti. Sve je to lažno i blesavo. Vi ste jedina moć. Nema moći odvojene od vas. Vaš um je taj koji vam igra ove trikove. Vaš um je taj koji vas navodi da verujete da je ovo ovako i ono onako. I morate popravljati stvari i ispravljati stvari i dovoditi stvari u red.

Šta je ovaj um? Odakle je došao? Ko mu je dao rođenje? Kome pripada? Svima bi nama već trebalo biti poznato da je um samo gomila misli. To je sve što je um. Gomila misli. On nije zaseban entitet. Um je maja, svet, univerzum i tvoja percepcija toga. To je ono što uzrokuje da ti se stvari dešavaju u životu, dobre ili loše. Ali kada počneš da vidiš i osetiš da um ne postoji, kako onda možeš biti povređen? Kako te stvari mogu uznemiravati ili smetati? Jer samo um postaje uznemiren. Ne postaje stvarno uznemiren. Ima ove percepcije iz karme. Ako nisi znao za nešto, to te nikad ne bi moglo povrediti. Samskare koje su sa tobom, ovi stavovi, poznavao si ih nekada ranije ili ih ne bi mogao osetiti ili imati. Moraš pustiti. Moraš pustiti sve. Zapamti, ovo ne znači da nećeš raditi apsolutno ništa. Paradoks je: činićeš nešto, ali nećeš činiti ništa. Nema nikoga ko čini bilo šta. Ipak izgleda da činiš stvari, ali nema nikoga kod kuće. Kako počneš da prazniš sebe od svih misli, emocija, unapred stvorenih ideja posmatrajući ih, gledajući ih pravo u lice, videći njihovu nevaljanost uključenu, um počinje da slabi. Um počinje da gubi svoju takozvanu moć i ubrzo uopšte nema uma za bavljenje. Kada nema uma, u tom trenutku si slobodan. Dakle, samo te um koči. Tvoj sistem verovanja. To je ono sa čim moraš da radiš svakoga dana. Prvo moraš shvatiti da je tvoj sistem verovanja, tvoj um taj koji uzrokuje sukobe, probleme, verovanja. Zatim počinješ da gledaš svoj um onakvim kakav stvarno jeste. Ispitaj ga temeljno. Shvativši da je ne-entitet. Nikada nije rođen, nikada nije došao niotkuda, nikada nije postojao. Ako tvoj um nikada nije postojao, onda ko si ti? Ako nema uma, nema ni tela. Ako nema tela, nema ni drugih. Ako nema drugih, nema ni sveta, nema univerzuma. Postoji samo ono što je oduvek bilo. Ono što je oduvek bilo je ništa. Ništa. Ništa od onoga od čega se ovaj svet sastoji. Sve stvari su emanacija uma. Svega. Stoga, ako um nestane, nema nikoga da misli. Nema nikoga da oseti pritisak ovog sveta ili ovog univerzuma kao stvarnog. To je razlog zašto nas u svim visokim učenjima ovog sveta uče da eliminišemo um. Pomisli na sve misli koje su ti došle samo danas od kada si se probudio, ustao iz kreveta. Različite misli, osećanja, emocije, koje su ti došle i prihvatio si te stvari. Osetio si te stvari kao da su stvarne. Mnogi od vas ovde su na dobrom putu, uništavajući um, videći jedinu stvarnost Sopstvo, kao ništa. Ipak su neki od vas još uvek uhvaćeni u ovom svetu maje, iluzije, i to boli. Kada sanjaš. Možeš sanjati da si ubijen ili ranjen ili stavljen u zatvor do kraja života. To boli. Ipak, kada se probudiš, te stvari nikada nisu postojale. Ovaj život je takav. Izgleda da prolaziš kroz iskustva. Dobra iskustva, loša iskustva, sve vrste iskustava, ali ih shvataš ozbiljno. Zaboravljajući da je samo san. Kako ih shvataš ozbiljno, to se širi u tvom životu. I ceo tvoj život se razvija oko stvari koje se bojiš, stvari koje voliš. Stvari koje izgledaju stvarno u ovom

svetu. Onda kada dođu promene, postaneš uznemiren. Jer želiš da se držiš dobrih stvari ovog sveta. I da se rešiš loših stvari. Ipak, ono što zaista želiš je da se probudiš potpuno. Zaboravljajući na dobre i loše stvari. Ne možeš sebi priuštiti da se držiš bilo čega. Ako želiš biti slobodan. Moraš sebi postaviti ovo pitanje, "Da li zaista želim da budem slobodan? Ako želim, zašto radim ove druge stvari? Zašto verujem u ovo i verujem u ono? Zašto je ovo tako važno meni? Zašto je ono tako važno meni?" Zapamti, mentalno, sve dok ti je nešto važno, postaje deo tvog iskustva i vuče te dublje u maju, u iluziju. Samo ti možeš učiniti sebe slobodnim. Jednostavno puštanjem. Puštanjem svega mentalno. Zapamti, ne kažem da moraš napustiti porodicu ili napustiti posao ili napustiti kuću ili napustiti bilo šta. Kažem da se mentalno moraš postati nevezan za te stvari. Možda kažeš, "Kako mogu voleti svoju porodicu ako postanem

nevezan?" Ono što postaje nevezano je tvoj ego, tvoj um. Kada ego i um oslabe, ljubav postaje jača. Stoga možeš voleti svoje neprijatelje. Voleti sve na ovom svetu, u ovom univerzumu, a ipak ne biti vezan ni za šta. Ova ljubav dolazi sama od sebe. Ne moraš je razvijati. Dolazi samo kada pustiš one druge stvari. Kada pustiš sve ostalo. Stvari poput ljubavi, blaženstva, radosti, mira dolaze same od sebe. Moraš postati potpuno iskren prema sebi. Ne možeš imati tajni život i na vrhu toga želeti slobodu i oslobođenje. Nema tajni u Sopstvu. To je otvorena knjiga. Sve dok vodiš dva života, ovo učenje postaje zabava za tebe. Dolaziš ovde kad nemaš šta da radiš, kada ne radiš ništa važno. Na primer: većina ljudi ovde danas - ne svi, ali većina - nema porodični život. Ili ste samci ili ne živite sa porodicom. Tako dolazite ovde jer nemate šta da radite na praznik. Ali ako biste sreli nekoga, recimo da se zaljubite ili bi vas porodica pozvala na večeru izdaleka, negde roditelji, deca - da li biste stvarno bili ovde danas? O tome treba razmisliti. Ako bi stvari išle vašim putem, tako-reći, onako kako vi želite, da li biste bili ovde danas? Vrlo je malo ljudi koji mogu odgovoriti potvrdno na ovo. Na ovo mislim kada kažem, "Većina nas ima tajni život," ili imamo dva života. Jedan život kaže, "Želim postati prosvetljen. Želim postati slobodan. Želim postati evolviran. Želim biti samoostvaren." Ali drugi život čini sve što je protiv principa samoostvarenja. Potpuno se uključiš u maju i misliš da se zabavljaš. Kada se takozvana zabava istroši, izliza, moraš imati još zabave i uvek tražiš da se zabaviš. I šta god drugo da radiš kada si sam. Budi iskren prema sebi. Vidi šta si zaista. Dopusti mi da razjasnim ovo. Apsolutno nema ničeg lošeg u uživanju. Doživljavanju dobrih stvari ovog sveta tako-reći. Nema ničeg lošeg u ovome uopšte.

Problem nastaje kada veruješ da su ove stvari stvarne. Kada shvataš ove stvari ozbiljno. I veruješ da mi to donosi sreću. Ići na večeru. Ići u bioskop. Ići u pozorište. Ići u operu. Imati prijatelje na večeri. Tu apsolutno nema ničeg lošeg, sve dok ne poveruješ da ti to donosi sreću. Kao što znaš do sada, istina je da ti ništa na ovom svetu ne može doneti sreću. Sreća je u tvom Sopstvu. Ti si sreća. Ono što zaista činiš je dopuštaš umu da počiva u srcu. Kada je um zadovoljan da imaš nešto što voliš u svom životu, um počiva u srcu. Kada um počiva u srcu, sreća nastupa sama od sebe. Jer je sreća sama priroda tebe. Kad god um izađe u potragu za nečim da ih učini srećnim, da učini tebe srećnim, tada nisi srećan dok ne ostvariš šta god želiš da uradiš. Kada to ostvariš, kada je gotovo, um počiva u srcu i imaš sreću. Sve vreme veruješ da je to stvar izvan tebe koja ti donosi sreću. Objekat je taj koji ti je doneo veliku sreću. Objekat nema apsolutno nikakve veze s tim. Kada si zadovoljan, um počiva u srcu i ti postaješ srećan. Dakle, učimo da um počiva u srcu sve vreme i uvek ćemo biti srećni. Možemo biti srećni pod svim okolnostima. Nije važno da li smo u zatvoru ili u koncentracionom logoru. Ako smo u paklu. Sve dok ne dozvoliš umu da izađe iz tvog srca, moraš biti srećan. To je kao osoba koja sedi na vrelom suncu i izgori, onda ode pod hladovinu i oseća se prijatno. Čim se osoba oseća prijatno, vrati se na sunce ponovo i ponovo sunce je izgori. Pa trči nazad pod hladovinu. Samo bi budala nastavila da trči nazad na sunce pa se vraća pod hladovinu. Ali to je upravo ono što radimo. Izlazimo u potragu za stvarima koje će nas usrećiti. A onda kada stvari izblede, postajemo jadni. Dok možemo sedeti sami i imati ogroman mir i sreću. Možemo ići u bioskop, možemo ići gde god želimo i sreća se nikada ne menja. Sreća je tvoje Sopstvo. Ti si to. Uvek moraš biti svestan ovoga. Moraš shvatiti da ne moram da trčim ovde ili onde ili da idem ovde ili onde. Ako idem ovde ili onde, to je zato što želim, ali to nema apsolutno nikakve veze s mojom srećom. Neće me učiniti boljom osobom ako odem bilo gde ili uradim bilo šta drugo. Sve znanje koje ti treba je unutar tebe. Sav mir koji ti treba je unutar tebe. Sva radost koja ti treba je unutar tebe. Sva ljubav koja ti treba je unutar tebe. I pošto je tvoje Sopstvo sveprožimajuće, sveprisutno, stoga gde god pogledaš, gde god odeš, ti si u sebi. Postoji samo jedno Sopstvo. Kada znaš to Sopstvo, drugi postaju to Sopstvo, svet postaje Sopstvo, drvo postaje Sopstvo, nebo postaje Sopstvo, planete postaju Sopstvo, ceo univerzum je Sopstvo. Stoga gde god odeš, šta god radiš, vidiš Sopstvo. I Sopstvo je uvek ljubav i samilosnost i mir i blaženstvo. Zato ništa ne može

učiniti nesrećnim. Jer ne vidiš nešto odvojeno od tebe. Vidiš sebe. Kao što znaš, kada vidiš nešto odvojeno od tebe, imaš sve vrste problema koji idu s tim. Moraš to popraviti, moraš to promeniti, moraš to voleti, moraš to mrzeti, moraš raditi sve vrste stvari s tim. Dok, ako si svoje Sopstvo, ne činiš apsolutno ništa. Samo ostaješ svoje Sopstvo. I izgleda da ideš ovde i onde i radiš ovo i ono, ali uvek si Sopstvo. Uvek si to. (kratka tišina) Oseti moć u sebi. (kratka tišina) Oseti ljubav u sebi. (kratka tišina) Oseti mir u sebi. (kratka tišina) Oseti slobodu u sebi. (kratka tišina) Zar do sada ne vidiš da si ti to? (kratka tišina) Nemaš potreba, želja ili čežnji. (kratka tišina) Sve je ispunjeno. (kratka tišina) Zar do sada ne vidiš da nisi telo? Da si duh, sveprisutan, svemoćan, sveznajući. Nisi ograničen na telo koje izgleda da stari, oboleva, koje umire. To nisi ti. Samo ono što je rođeno umire. Da li zaista misliš da si rođen? Živeo si zauvek i nastavićeš da živiš zauvek. Telo-um je nametnuto na Sopstvo. Poistovetio si se sa telom-umom i to je jedini problem koji imaš. Dakle, sada moraš da se poistovetiš sa Sopstvom. U meri u kojoj se poistovetiš sa Sopstvom, u toj meri tvoje telo i um postaju slabiji tako-reći, dok potpuno ne nestanu. I ti si Sopstvo. Savršen. Ceo univerzum, sve je nametnuto na Sopstvo. Izgleda stvarno, ali ništa nije stvarno. Prestani da se poistovećuješ sa telom. Poistovećuješ se sa telom kada osetiš bol, kada se osetiš dobro. Kada osetiš da se ovo dešava i ono se dešava tebi, poistovećuješ se sa telom. Možeš prepoznati kada se ovo dešava. Kada se jednostavno osećaš dobro sve vreme. Bez ikakvog razloga. Tada znaš da napreduješ. Kada počneš da osećaš sreću, radost bez ikakvog razloga. Više ne gledaš svoje poslove ili svoj život u prošlosti ili budućnosti svog života. Spontano gledaš Sopstvo. Baš onako kako izgleda. I to je čista sreća. Nepomućeni mir. Upravo onakav kakav jesi. Upravo sada. U ovoj sekundi. Ti si to. Čim počneš da misliš, pokvariš to. U ovom deliću sekunde ti si čist i sjajan i svetao. U ovom deliću sekunde ti si sveprožimajući, sveznajući, svemoćan. Čista svesnost je tvoja prava priroda u ovoj sekundi, u ovom trenutku. Oseti je. Ne postoji ništa što te može uznemiriti više. Prevazišao si svet i slobodan si. (duga tišina)

R: Da vidimo imamo li pitanja. Nema pitanja.

SV: Imam pitanje. Roberte, kada govoriš o umu, govoriš o umu kao da ima grupu misli. Kao misli o prošlosti i misli o budućnosti. Ali tu

može biti samo jedna misao u jednom trenutku, ne misli u množini. Ne mogu postojati misli i jedna misao u umu. Koju god misao da imaš, ona ima početak, trajanje, kraj i onda je gotova. (R: Umm.) Ne mogu postojati misli u množini. Postoji samo jedna misao, šta god da je.

R: Postoji samo jedna misao u jednom trenutku. Ali um je sastavljen od beskrajnih misli otkako si rođen, tako-reći. Iz mnogih života. I briga o budućnosti koje si naučio na ovom svetu. Ali one ti dolaze jedna po jedna. Ne pogađaju te sve odjednom. Kad bi te pogodile sve odjednom ne bi mogao da izdržiš, pao bi mrtav. (SV: Ali jedna misao u jednom trenutku nije um, um mora da ima više od jedne misli i nema ... ima samo jednu misao i na njenom kraju nema uma, kada misao završi nema uma.) Gledaj na um kao na rezervoar. Pun svakakvih ludosti i besmislica i misli i svega ostalog. Ali postoji jedan izlaz. Tako misli izlaze jedna po jedna. I rešiš se ove i dođe druga i rešiš se ove i dođe druga. (SV: To je pretpostavka, ja samo primećujem da kada imam misao, imam misao i to je sve.) Zašto onda kada je se rešiš dođe druga? (SV: Nema druge jer je druga samo misao da sam imao misao pre, ali to je sadašnja misao. To nije druga, to je samo sadašnja misao.) Recimo da razmišljaš o tome kako je ovde vruće. (SV: Da.) Onda se uključi klima i pomisliš kako je sveže. Onda pričamo ovde previše i ti razmišljaš o odlasku kući. Da si gladan i da želiš da večeraš. I kada večeraš onda misliš o tome da želiš da gledaš televiziju. Tako misli nastavljaju da dolaze. Nikad ne prestaju. Beskrajne su. Ali dolaze jedna po jedna. Shvataš šta mislim?

SV: Nisam siguran jer vidim samo jednu misao u jednom trenutku. (R: Da.) U trenutku kada postoji misao, to je sve što postoji. Nema druge misli. Nema prošle misli. Nema buduće misli.

Ovo je misao. Misao može da govori o prošlosti ili može da govori o budućnosti, ali to je sadašnja misao. I kada ova misao završi, onda nema nikoga, nema uma, nema ničega.

R: U istini je to tačno. Ali kao smrtna bića, misli nikad ne prestaju da dolaze. (SV: Tako se čini.) Naravno da se tako čini. Uma ionako nema. Naravno, uma ionako nema. Nema nikoga ko postavlja to pitanje. (SV: Da, ali koncept uma pretpostavlja da može postojati više od jedne misli, inače nemaš um. Jedna misao nije um.) Naravno. (SV: To je pretpostavka.) To je pretpostavka, naravno da je pretpostavka. (SV: Da. O tome sam pričao.) Sve o čemu pričamo je pretpostavka. (SV: Da.) Ti si pretpostavka. Ali moraš da se rešiš svega toga i postaneš slobodan.

SF: U četvrtak si prilično temeljno obradio da ako si učenik, ti si...nejasno...ako je ovo tako, ako je to tako u stvarnosti, sve što mislimo da je izvan nas zapravo nije?

R: Tačno, ne postoji spoljašnjost, ne postoji unutrašnjost. (SF: Nema suprotnosti?) Ne postoji ništa. Ništa ne postoji. Ništa ikada nije postojalo. Ali zato što veruješ da si telo, ove stvari izgledaju stvarno.

SF: Kako znaš? Ja znam, ali... Biblija kaže: "Oko nije videlo, niti uho čulo blaženstvo koje je pripremljeno za pravednike," pravednici su ljudi koji su pravedni? Oni koji su otišli u stanje čiste svesti, čiste svesnosti koja je naša prava priroda. (R: Umm.) Je li to tačno?

R: To je ono što Biblija kaže. (SF: Biblija je u pravu.) Naravno, zašto ne. (SF: Šta ćeš – prihvati ili odbaci.) Ali šta ti kažeš? (SF: Najbolje što možeš da uradiš jeste da budeš miran.) Naravno. (SF: Inače ponovo razmišljam.) Uvek zapamti, kada se sve kaže i učini, ti si taj koji je bitan. (SF: Hvala.) Nema na čemu. (SF: I ti, svi smo jedno.)

SH: Ne shvataj to lično. (smeh)

SM: Roberte, kada smo pre pričali, govorio sam ti da Sopstvo privlači Sopstvo, pa da li se to primenjuje kada su ljudi spremni? Kao da će Džnani doći da im pomogne?

R: Na jednom nivou je to tačno. Ali zapamti da ne postoje dva sopstva ili tri sopstva. (SM: Ne.) Postoji samo jedno Sopstvo, stoga je jedno Sopstvo sveprisutno i sveprožimajuće. Ali na tom nivou o kome govoriš, Sopstvo privlači Sopstvo. Kada postoji nešto u tebi što je zrelo i spremno, poput narandže koja je spremna da padne sa drveta, privući ćeš sebe ka tom iskustvu, bilo da je Džnani, Mudrac, nešto drugo ili knjiga. Može biti bilo šta. Ali ćeš privući sebe ka onoj stvari koja ti je potrebna za tvoje dalje odvijanje i ispunjenje. Zato uvek kažem da si na svom pravom mestu u pravo vreme, da prolaziš kroz ona iskustva koja su ti neophodna u ovom trenutku. Nema grešaka. Sve je na svom mestu. Nikad ne veruj da postoji nešto loše u tvom životu. Tamo si gde treba da budeš. Prolaziš kroz ona iskustva koja su ti neophodna upravo sada. Kada se ljutiš na sebe jer ti se ne sviđaju iskustva kroz koja prolaziš, ometaš svoj rast. Radije budi zahvalan, hvala za svako iskustvo kroz koje prolaziš. Čak i ako izgleda užasno u tvom životu. Budi zahvalan za ovo iskustvo. Jer iskustvo nije ono što misliš da jeste u tvom konačnom umu. Postoji viša svrha u tome. Sve je dobro.

SD: Roberte, kada govoriš o duhovnom rastu, da li govoriš o približavanju prosvetljenju?

R: Približavanju prosvetljenju, da. Svako iskustvo koje imaš u svom životu, kako god izgledalo, samo je da te povede dalje ka slobodi i oslobođenju. Zato nam se kaže da nikad ne sudimo po izgledu. Jer konačnim umom ne možemo razumeti iskustva. Gledamo na život samo iz jedne perspektive. (SD: Ali nisi li rekao da život nema svrhu?) On nema svrhu, ali dokle god veruješ da si ljudsko biće i radiš na sebi, moraš izgledati kao da činiš određene stvari da bi postao slobodan. Ali u krajnjoj liniji, život nema nikakvu svrhu.

SB: Šta je sa realizacijom, jer se čini da je svrha samoprevazilaženje, samožrtvovanje. Videti sve kao ništa, beskorisno...?

R: Ko vidi? (SB: Sopstvo.) Sopstvo čak ni ne postoji. (SB: Pa izgleda da postoji. Sa te tačke gledišta, iz relativne tačke gledišta.) Dokle god izgleda da postoji, moraš

da činiš stvari da bi stigao tamo. (SB: Sa te tačke gledišta, čini se da je to proces samoostvarenja samoprevazilaženja ega.) Onda moraš raditi na sebi i činiti duhovni rad, sadhanu da stigneš tamo. Ali kada počneš da osećaš da nema svrhe i da nema realizacije, nema zbunjenosti, nema obmane, onda ne moraš ništa da radiš, samo budi miran.

SD: Da li beba ima svesnost Sopstva?

R: Novorođena beba je čista. Ona nema svesnost Sopstva. Ima svesnost poput one koju imamo kada spavamo. Kada čvrsto spavamo, nema ega. Um počiva u srcu. Samo kada čvrsto spavamo. Tako da ne funkcionišemo. Ali kada si budan i um počiva u srcu, to se zove sahaja samadhi. I tada si svestan Sopstva. Dakle, novorođena beba je kao stanje spavanja. Čista je ali je nesvesna. (SD: I nije samorealizovana.) Nije samorealizovana.

SJ: Osim ako je samorealizovana beba, naravno. (smeh učenika) (R: Tačno.)

SF: U kom trenutku vazne i samskare ulaze u pojedinca?

R: Čim se rodi. (SF: On je čist.) Polako ali sigurno dolaze. (SF: Ali rekao si da je bio čist.) Čist je u izvesnoj meri, ali je kao mi dok spavamo. (SF: Oh, shvatam šta misliš.) Ali kako nastavlja svoje životno putovanje, sve samskare izlaze. Stvari počinju da se dešavaju. Svakodnevno ga ispiraju mozak roditelji, društvo i eto nas danas, gomila idiota. (smeh)

SL: Roberte, ako je iluzija kao slike na ekranu svesti i slike su stvorene našim konačnim umovima, kako to da konačni um može stvoriti nešto tako neopisivo lepo kao što su slike?

R: Konačni um je jednostavno iluzija postojanja. Mi smo bića i mi postojimo. Ovo postojanje je kreacija simetrije, lepote, ružnoće, smrti, života, sve se ovo pojavljuje u maji. (SL: Ali ako dolazi iz uma, zar to ne pretpostavlja da um može biti kreativan da stvori leptira ili kolibrija?) Um izgleda kao da stvara sve ove stvari, naravno. Ali ko stvara? Odakle sve dolazi? (SL: Pa dolazi iz svesti.) Svest je samodovoljna. Istina je da čak ni ne dolazi niotkuda, čak se ni ne pojavljuje. Ne postoji. To je kao fatamorgana u vodi. Kao zmija u užetu. Kao što je nebo plavo. Sve izgleda da postoji, ali po istraživanju uopšte ne postoji. (SL: Mogu da zamislim da možemo vizualizovati kartonske kutije ali ??? to je previše.) (smeh) Kome je previše? Ego umu. Kada se ego um skloni sa puta, sve će zasijati samo od sebe. Ova stvar koja se zove maja. (SL: Zbunjen sam u vezi ovoga.) (smeh)

SB: Zato je to maja. Inače ne bi bila maja, mogli bismo da je presecimo.

R: Stvar koja se zove maja je veoma zamršena igra. Ona čini da sve izgleda tako stvarno. Tako živo. (SL: I stvarnost toga, složenost toga je tako zahtevna.) Naravno, to je da te uvuče dublje. Da te dodatno uvuče. Jer se zaljubiš u svu ovu lepotu i svu ovu radost i sreću koja se pojavljuje. I uvučeš se u to i onda moraš da prođeš kroz sve posledice toga... (SL: Biće mi drago da prihvatim ili odbacim.) I onda naravno, sve se mora promeniti pre ili kasnije.

SL: Ali čak i promena i propadanje izgledaju tako simetrično savršeno.

R: Naravno da izgleda. Celokupni univerzum izgleda tako simetrično savršeno. Ali za koga postoji? (SL: Može li neko da mi pomogne u vezi ovoga. Samo ideja da ako bismo mogli reći da je svest stvorila, onda bi se činilo...) Tvoj um želi tvorca. Prema umu, nešto mora da ima uzrok. Ne možemo misliti o stvari bez uzroka jer to zbunjuje um. Ipak, u istini nema uzroka. Nema opravdanja za postojanje.

SD: I da li kažeš da nema savršene simetrije?

R: Ta savršena simetrija se tako pojavljuje. U lepoti stvari, u radosti života, izgleda da postoji savršena simetrija. Ta savršena simetrija je samo maja. Nema sopstveni život. Nema sopstveno postojanje. Pojavljuje se. I pojava dolazi niotkuda, poput vode u fatamorgani.

SF: Isto kao i nesavršena simetrija. (smeh) (R: Savršena simetrija, nesavršena simetrija.) Još nerealnih suprotnosti.

SJ: To je kao savršena nesigurnost. (R: Naravno.)

SB: Zašto ne možemo reći da je sve svest? To je zapravo svest, to je...

R: Možeš reći šta god hoćeš. Ali svest je svest. Ona čak i ne postoji. Postoji samo zato što pričamo o njoj. Mi je činimo postojećom jer moramo da joj damo ime. (SB: Ali sve je to, pa je onda svet zaista to. Dakle, stvarnost sveta je zapravo svest. Dakle, to je uzrok.) Stvarnost sveta izgleda da je svest, ponekad kada tako pričamo. Ali zašto uopšte tako pričati? (SB: Zato što je lakše za razumevanje.) (smeh) Dokle god ima smisla, nije stvarno. (smeh) To je problem, pogodio si u sridu.

SJ: To je lažni osećaj sigurnosti.

R: Tačno, sve što ima smisla je laž.

SB: Ali to je dobar način za podučavanje. Mislim, to je način koji ljudi mogu pratiti, inače je potpuno iracionalno i niko ne može ništa da prati.

R: To je dobro. Tako ja želim. Jer kada si šokiran iz svog života praćenja i bitisanja na pravoj liniji, gde je sve onako kako možeš zamisliti i misliti, nikad se ne možeš probuditi. Moraš biti šokiran u buđenje spoznajom da ništa ne postoji onako kako misliš. Ništa uopšte nije onako kako veruješ.

SD: Dakle, reći da je stvarnost sveta samoprotivrečna, drugim rečima, nema sveta.

R: Nema sveta, nema samoprotivrečnosti.

SH: Nema stvarnosti. (R: Nema stvarnosti.) Šta je to? (R: Tišina.) Ništa?

R: Tišina. Nema čak ni ničega. (smeh) Jer u našim umovima, kada mislimo na ništa, to je nešto. (SH: Pa onda nema čak ni tišine.) Nema čak ni tišine. (SH: Zašto ne ućutiš?) Ne znam. (smeh) (SH: Nema više ništa da se kaže.) Naravno da nema.

SL: Hajde da napravimo veliko klizanje do jezera. (R: Dobra ideja.)

(kraća tišina)

SF: Ako se vratimo na karmu na trenutak. Ako mi se sutra desi nešto stvarno loše, znaš, slomim nogu ili izgubim prihod, da li treba da osećam da ja, Fred, treba da budem kažnjen ili je to samo efekat, ima uzrok?

R: Ne osećaj da si kažnjen. (SF: Okej, to je sve što sam hteo da znam, to je dobra stvar. Ili suprotna stvar, ako se desi nešto divno...) Umm. (SF: ...nisam nagrađen, okej, to je ono što želim da znam, hvala.) (kraća tišina)

R: Sledeće nedelje imamo bhandaru. Biće puno hrane jer ćete vi doneti puno hrane, zar ne? (smeh) Biće muzike, zabave.

SD: I nisi li rekao da počinjemo u 1:00 umesto u 2:00 sledeće nedelje? (R: Počinjemo u 1:00.) Imamo li ikakve najave? (Opšte najave o završenim transkriptima i njihovoj podeli)

SD: Roberte, želim da se vratim na bebu. (smeh) Znajući na određenom nivou da beba nikad nije stvarno rođena, ali na relativnom nivou, zašto izgleda da je rođena nerealizovana? Da li je to rezultat karme i samskara?

R: To je kao drvo koje se rađa iz semena. Bilo šta što je rođeno nije stvarno. Bilo šta što izgleda rođeno je lažno. Istinsko se nikad ne rađa. Dakle, bilo šta što se pojavljuje rođeno, poput bebe, deo je kreacije. Sve je deo maje. (SD: Uključujući nerealizaciju?) Uključujući nerealizaciju, da. Bilo šta što je rođeno, bilo šta što vidiš na ovom svetu, sve je maja. Beba je deo toga, nije odvojena.

SH: Ne mora biti rođena, samo mora da se pojavi.

R: Pojava je maja. (SH: Ne mora biti rođena.) Ali izgleda da je rođena. (SH: Da li planina izgleda da je rođena?) Planina je izgledala da je rođena pre vekova. (SH: Nije rođena, samo se dogodila.) Pojavila se u postojanju. Izgledala je da postoji, ista stvar. (SH: Nema rođenja.) Pa to je semantika. (SH: Da.)

SC: Ako gledaš vulkan, on se rađa. (smeh)

R: Bilo šta na ovom svetu što se pojavi, što je rođeno, kako god to nazoveš, jeste maja. Pa, misli o tome kao o snu. Kada sanjaš, možeš sanjati da imaš rođenje, da imaš smrt, da imaš razočaranje. Ipak, kada se probudiš, san je nestao. Tako je i sa ovim životom. Ne razumem zašto je tako teško shvatiti. Jer kada sanjaš, sve što se dogodi u snu dešava se sada, nema razlike. Ipak, odakle je san došao? San je došao iz tvog uma. I u tom snu imaš sve vrste iskustava. Isto je sa ovim životom. Samo što, kao u snu, odbijaš da nazoveš ovo snom. Želiš da se uključiš i radiš ovo i radiš ono. Ipak, kada si u svom snu, isti si, nikad ga nećeš nazvati snom. Ako dođem u tvoj san i kažem ti da sanjaš, nećeš mi verovati. Bićeš isti kao što si sada. Reći ćeš: "Kako to misliš, Roberte, ovo je stvarno." I onda me uštineš da mi pokažeš

da je lažno, "Zar ne osećaš štipanje?" "Naravno da osećam, to je štipanje iz sna." Dakle, osećam štipanje. Ista stvar važi i ovde.

SK: Dakle, Roberte, u tom snu postoji implicitna stvarnost iz koje se budiš, ima slične forme kao san, pa ako kažeš analogiju koja ukazuje na stvarnost u koju se budimo, i slične forme onome što sada doživljavamo?

R: Budiš se u stvarnost. (SK: U sličnoj formi?) U sličnoj formi. Kada se probudiš, bićeš potpuno slobodan od toga ko si, od toga šta si.

SF: Postoji li korelacija između stanja sna i budnog stanja? Imao sam san u kome sam mahao - mislio sam da prolazi UPS kamion i on i ja smo mahali, ali mislio sam da me nije video - pa sam pogledao u njegovo ogledalo dok je prolazio i on je gledao u mene, pa sam mu mahnuo u svom snu. I baš tada sam se probudio, ustao - seo sam u krevet i mahao mu. (smeh) Dakle, postoji neka veza.

R: Pa, verovatno si imao san neposredno pre buđenja ujutro. To je verovatno bio poslednji san koji si imao. (SF: Oh, probudio sam se mašući.) Da, san se upravo dešavao pre nego što si se probudio. I kada si se probudio, nastavio se. (SF: Oh, shvatam šta misliš, da, shvatam.) Vidi, obično imamo 7 do 8 snova noću. A onih koje sećamo su poslednji koje imamo ujutro. Ostale zaboravimo. Dakle, ti si sanjao svoj poslednji san o UPS kamionu i odjednom si se probudio i mahao si u tom trenutku. (SF: Naravno, on nije bio tamo u snu ili u budnom stanju.) Bio je tamo u snu. (SF: U oba slučaja.) Nije bio tamo u budnom stanju jer si se probudio. Da li je UPS kamion bio tamo u budnom stanju? (SF: Ne.)

SH: To bi bilo iznenađenje. (smeh učenika) (R: UPS kamion u njegovom krevetu.)

SV: Ali znaš, Roberte, stvarnost sna nestaje jer u snu letim i kada se probudim, treba mi minut ili minut i po, možda dva minuta pre nego shvatim da ova vrsta stvarnosti ne funkcioniše. (R: Umm.) Znaš, treba mi toliko vremena da počnem da verujem da ne funkcioniše. Siguran sam da funkcioniše dok ne saznam da ne. Ne funkcioniše. (R: Zašto ne odeš u planinu, samo probaj.) Hoću, upravo sam razmišljao o tome. To je koliko ću daleko ići. (smeh) Ako neće funkcionisati u mojoj misli, neće funkcionisati ni tamo. Ali sigurno mislim da mogu dok ne otkrijem da ne mogu.

S: Kupiću ti patike za balet za rođendan. (smeh)

SM: Šta kada se probudiš iz sna koji je bio toliko intenzivan, da se samo znojiš, da je bilo užasno iskustvo. Imao sam užasno iskustvo u snu nedavno. Bio sam napadnut i vrisnuo sam, vrisnuo sam tako glasno, ali reč koju sam vrisnuo je bila: "O Bože." I otišlo je daleko i mogao sam da vidim kako odlazi daleko, zvuk ili vibracija reči Bog je otišla daleko u beskonačnost i vratila se kao veliko svetlo i vratila se u mene kao moć. I zgrabio sam tipa i on se pretvorio u prašinu.

Dezintegrisao se. I probudio sam se sav mokar. (smeh) Bilo je jednostavno zastrašujuće. I tada sam ti rekao, ima li ikakvog značaja za snove i duhovna iskustva. Ali znam da je to samo stvar uma, ali bilo je... o moj Bože. Mislim o tome sada i znojim se od toga. (SH: Pretvorio si ga u prašinu.) Jednostavno sam to uradio jer je moć prošla kroz mene i samo sam se tresao od toga i pretvorilo se pravo u pepeo. Kao, o moj

Bože, ubio sam ga. (smeh) (SH: Uništio si ga, uradio si više nego da si ga ubio.) (smeh) Najgori san koji sam ikada imao.

SF: Dobar je osećaj kada shvatiš da je to bio samo san.

SM: Bio je san, da, da. (smeh)

SB: Roberte, da li je tačno da je telo zapravo samo materija uma? Samo konkretizacija tendencija iz prošlosti?

R: Telo je ideja uma. (SB: Dakle, sve je zapravo um.) Um je sve i um ne postoji. (smeh) (SB: Onda kada umreš, u svetu si uma jer telo i mozak nisu tu da filtriraju i zaustave te od sveta uma, tako da si u svetu samo svog uma. To je tvoj sopstveni pakao, zar ne?) Kada umreš, dođi i reci mi. (SB: Tako su mi rekli.) Zašto pričati o stvarima poput toga kada umreš da ćeš biti ovo ili ono. Zašto ne postati slobodan sada? Potpuno slobodan, pa ne moraš da brineš o umiranju. Neće biti nikoga da umre.

SJ: Ili se samo napij pre nego što umreš. (R: Napij se pre nego što umreš i vrati se kao alkoholičar.) (SE: Možda i gore?) (R: Umm.)

SB: Zašto je to da mnogi ljudi počivaju u tišini i još uvek se ne probude?

R: Pitaj ih, ljudi rade svakakve stvari. (SB: Pa rekao si da ako počivaš u tišini, onda si garantovano probuđen?) Naravno, ako počivaš u tišini. Ali kako znaš da počivaš u tišini? Da li počivaš u tišini slobodan od misli? (SB: Mora biti trajno...) Moraš biti slobodan od misli. Inače gde je tišina ako postoji misao. (SB: Da li je to univerzalni zakon, kada si apsolutno tih, koliko dugo moraš...) Sve zavisi od osobe. (tišina) (Prashad je blagosloven i podeljen.) (Opšti razgovor tokom prashada se nastavlja)

SB: Jesi li čuo priču o mački koja je sedela na uskršnjim jajima i ona su se izlegla? (R: Ko?) Klinac je našao guščija ili pačja jaja i dao ih svojoj mački i mačka je sedela na jajima i držala ih toplim i ona su se izlegla. I kada su se izlegla, mačka je mislila da je majka ovih pačića. Mačka se brinula o pačićima. (učenici u neverici) (Opšti razgovor se nastavlja)

R: Dakle, dok se ponovo ne sretnemo, budite u miru sa sobom. Ne brinite o svetu ili svom životu. Ne bavite se Bogom ili majom ovog univerzuma. Idite duboko unutra. Spoznajte istinu, budite slobodni. Blagoslovi, mir, radost. Idite i množite se. (smeh)

S: Ups, polako... (kraj trake) [TOC]

Budi "To" 23. april 1992.

Robert: Divno je biti s vama ponovo. Ove vlažne vruće noći u Henrijevoj kući. Jutros sam dobio poziv od jedne dame koja je pitala: "Roberte, koji je značaj falusnog simbola Šive? Zašto hiljade Hindusa obožava ovaj falusni simbol? Zar simbol nije penis?" Pa sam se nasmejao i rekao: "Mogu li odgovoriti na ovo pitanje na času?" I rekla je: "Da." Pa ću odgovoriti na ovo pitanje jednom pričom. Pre hiljada godina u gustim šumama Indije živela je grupa sadhua, ili bih trebao reći pseudo-sadhua. Bili su pravi licemeri. Zamišljali su da ulaze u samadhi, da vide ko može duže ostati u samadhiju. Raspravljali bi o svetim spisima satima i prepirali se oko njih i tukli oko toga. Zamišljali su da imaju krije i tresli se svuda i igrali svuda. Izvodili su sve te predstave. Sadhui su bili oženjeni prelepim ženama. Sve žene su bile device. Jer ih ne bi dodirnuli, mislili su da je to nečisto. Tako su žene ostale device. Bile su veoma strastvene žene i želele su da vode ljubav. Ali sadhui su hteli da pokažu koliko su čisti. Tada je Šiva čuo za ovo. I rekao je: "Moram da kaznim

ove ljude." Stoga je uzeo oblik mladića sa prelepim telom i zgodnim crtama lica i pojavio se nag u logoru sadhua. Kada su sve žene videle ovog zgodnog momka, nagog, postale su veoma strastvene. Želele su ga. I tako je vodio ljubav sa svim tim ženama u isto vreme. Što je teško uraditi. (smeh)

SV: Šiva?

R: Ali Šiva može sve. (smeh) Sadhui su čuli za ovo i postali su besni. Nisu znali da je ovo Šiva. I rekli su jedni drugima da moraju da se osvete. I izvukli su knjigu kletvi. Našli su stvarno dobru kletvu i bacili su kletvu na Šivu. Šiva je upravo trebalo ponovo da vodi ljubav sa svim ženama kada mu je penis otpao. Prokleta pozicija u kojoj se naći. U isto vreme sunce je prestalo da sija i mesec je prestao da sija. Sve je bilo mrkli mrak. Sadhui su tada shvatili da je ovaj mladić Šiva. I rekli su da moraju moliti za oproštaj. Došao je da nas nauči lekciji, a mi smo mu ovo uradili. Moramo moliti njegov oproštaj ili možda nikad više ne vidimo dnevnu svetlost. Počeli su da traže Šivu svuda, ali nisu mogli da ga nađu. Sve što su našli bio je penis. Stoga su ga podigli,

stavili na postolje i počeli da ga obožavaju. Šiva je video sve ovo i sažalio se na njih i učinio da se sunce vrati i mesec ponovo zasija. I do dana današnjeg milioni Hindusa obožava falusni simbol Šive. Koja je pouka ove priče? Kada neki od vas momaka vode ljubav sa nečijom ženom, pazite! (smeh učenika) Nikad ne znate šta će se dogoditi. (smeh) Možete joj dati bilo kakvu pouku. Kakve veze ova priča ima sa Advaitom Vedantom? Zajedno, apsolutno nikakve! (smeh učenika) Evo nas. Istina je, naravno, da nema sadhua. Nema Šive. Nema penisa. Nema univerzuma. Nema neznanja. Nema prosvetljenja. Nema ničega što postoji. Apsolutno ništa ne postoji. I ništa čak ni ne postoji. Nema više ništa za reći. Sve je nula. Ipak, nama se čini da sve postoji. Pogledaj kako se uključujemo u svet. Samo pogledaj svoj život danas i vidi stvari u koje si uključen. Misli koje su ti došle. Radnje koje si preduzeo. Dokle god veruješ da je svet stvaran, moraš patiti u skladu s tim. Dokle god osećaš da je telo stvarno, onda je svet stvaran za tebe. I pričamo o karmi i reinkarnaciji i svim ovim drugim stvarima o kojima pričamo. One ne znače ništa. Nemaju nikakav značaj. Pričamo o neizrecivom. Nečemu izvan reči i misli. Nečemu izvan, nečemu izvan. Ipak, to je tako lepo da nema šta reći. Postoji nešto tamo kada odeš izvan svesti, izvan bitisanja, izvan čiste svesnosti, ali ipak to uopšte nije nešto. Jer kada misliš o nečemu, misliš o stvari. Stvari o kojoj možeš misliti. Nečemu što možeš osetiti, možda. Nečemu sa čime se možeš identifikovati. To je izvan svega toga. Ne može se apsolutno ništa reći o tome. Ne možeš ga čak ni iskusiti. Jer da bi ga iskusio, ne sme postojati ti. Ti mora biti prevaziđen, transformisan. Stoga nikad ne možeš iskusiti ovo neizrecivo. I kada ti nestane i više ne postoji, više nema iskustva. Jer ponovo, mora postojati ti koji bi iskusio nešto. Kada ti nestane, ko treba da iskusi bilo šta? Iskusilac je potpuno prevaziđen i iskustvo je potpuno prevaziđeno. Ti si To! Zato su izreke poput: "Tat-Tvam-Asi, Ti Si To, sat-čit-ananda," reči koje nemaju definiciju, objašnjenje. Kada kažemo: "Ti Si To!" Ne pokušavaj da procenjuješ "To." Jer ako počneš da ga procenjuješ, koristiš svoj um, naravno, i doći ćeš do svakakvih odgovora. Reći ćeš: "Pa, to je čista svesnost. To je nirvana." Ali to uopšte nije to. Nema ime. Nema oblik. Nema dimenziju. To je ništa što ljudski um ikada može shvatiti. To je izvan ljudskog uma. To je izvan nirvane. To je izvan čiste svesnosti. To nije stvar. To nije misao. To nije osećaj. To nije emocija. To je jednostavno To. Kada pričamo o Advaiti Vedanti, pričamo o pet elemenata, tri gune, telo hrane. Sav ovaj govor je besmislica. To je tačno ono što jeste, duhovni govor. Duhovni govor te nikuda ne vodi. Duhovni govor je za početnike. Ljude koji još uvek raspravljaju,

pokušavajući da pobede. Pokušavajući da dođu do odgovora. Postavljajući svakakva pitanja. Raspravljajući o duhovnim tačkama. Sve je to besmislica. Dakle, mudra osoba ćuti. U tišini će doći vreme kada ćeš postati "To." Ne pričamo o apsolutnoj stvarnosti. To su samo reči. Čista svesnost, još reči. Pričamo o "Tom." To se može dogoditi tokom priče koju sam vam ispričao o Šivi, falusnom simbolu. Zaista postoji razlog zašto sam vam ispričao ovu priču. To je jedna od priča za buđenje. Ako razmisliš o ovoj priči, možeš se probuditi kroz nju. Zato vam s vremena na

vreme kažem da je sve što radimo ovde za buđenje. Ne shvatajte reči doslovno. Pokušajte da čitate između redova. Sve je za buđenje. Ali ipak, ako dođete ovde puni takozvanog znanja, ideja, koncepata iz svog duhovnog treninga, nikada to nećete dobiti. Način da dođete ovde je sa otvorenim srcem. Gde nema pitanja da li nešto znaš ili ne znaš nešto. Oboje su varalice i drže te vezanog za maju. Ako misliš da znaš nešto, vezan si za maju, i ako misliš da si prazan i da ne znaš nešto, još uvek si vezan za maju. Želimo da odemo izvan ovoga. Čak i kada kažeš sebi: "Želim da iskusim ništa," i to je maja. Ljudi me i dalje pitaju: "Roberte, zašto ne daješ intervjue? Zašto se ne oglašavaš? Zašto ne daš ljudima da znaju da si ovde? Možeš imati stotine ljudi koji dolaze." Pa, kao što objašnjavam nekima od vas, devedeset devet posto svih ljudi u Los Anđelesu je bilo na duhovnim putevima i svi su izgoreli. Kada dođu na sastanak, dolaze sa sarkazmom. Sa stavom: "Hajde da vidimo šta ovaj tip zna." "Hajde da vidimo koliko znanja ima." I postavljaju ista pitanja iznova i iznova koja su bezbrojne stotine postavljale pre njih. Dakle, ne tražimo brojke. Ne tražimo ništa. Kao što sam vam rekao u nedelju, većina vas pravi odličan napredak. Pričam s vama telefonom, vidim vas na ručku, napredujete veoma dobro. Da bismo nastavili, moramo da ućutimo. Moramo naučiti da kontrolišemo emocije. Moramo gledati na ovaj svet bez reagovanja. Moramo se odreći svih želja. Pod željama mislim da moramo pustiti ideju da želimo da poboljšamo svoj život, unapredimo svoju sudbinu. Sve ove ideje i misli vas zadržavaju. Ne pitaj se da li napreduješ. Ne analiziraj sebe. Ako dolaziš da me vidiš, ja ću se pobrinuti za sve to za tebe. Apsolutno nema ništa što moraš da uradiš. To su poniznost, samilosnost, ljubav, mir koje počinješ da razvijaš. Kao što su mi mnogi od vas rekli: "Osećam više mira i ljubavi nego ikada u životu," ovo nije slučajno, zaslužili ste! Neki od vas su se oslobodili svih strahova koje ste nosili godinama. Neki od vas su se rešili inata koji ste nosili godinama verujući da su svi protiv vas. Počinjete da shvatate da nema nikoga protiv koga bi bili. Drugim rečima, više niste povredljivi. Neki od vas osećaju da vam se baš ništa ne dešava. Isti ste kao što ste uvek bili. Bez brige. Dokle god dolazite na satsang, biće vam dobro. Sve je dobro.

Univerzum nije ono što misliš da jeste. Ništa nije ono što misliš da jeste. Ti nisi ono što misliš da jesi. Ne brini se za svoj život. Ne brini se za svoje telo, za svoje poslove. Možeš živeti ovako samo kada živiš spontano. Kada živiš u samom trenutku postojanja. U ovom trenutku postoji samo 'To'. Što je uvek bilo i uvek će biti. Moraš se uhvatiti u tom deliću sekunde. Tom deliću sekunde večnosti. Ti si ta večnost. Ne trud se da tražiš večnost. Ne traži čak ni taj delić sekunde. Samo budi to. Jer kada tražiš, koristiš svoj um, a tvoj um je proizvod vremena i prostora. Stoga, ako pokušaš da nađeš taj delić sekunde svojim umom, nikada ga nećeš naći. Kada jednostavno jesi u tom bivstvovanju, ti si u tom deliću sekunde večnosti. Zaista je tako jednostavno, govorim ti ovo stalno, samo budi! Ne budi ovo ili ono. Samo budi! Samo reci sebi: "JA JESAM." Kada kažeš sebi "JA JESAM," ti jednostavno jesi. Osećaš se divno kada jednostavno jesi, kao što se neki od vas upravo sada osećaju. Divno je odbaciti sve. Pustiti sve. I početi shvatati da nema čega da se plašiš i nema čega da se boriš. Taj osećaj dolazi ti bez reči. Samo postaješ to. Ako moraš reći: "Nema čega da se plašim, nema čega da se borim," onda lažeš sebe jer osećaš strah i osećaš da postoji nešto protiv čega se treba boriti. Ne možeš izgovoriti ove stvari. Ne možeš izgovoriti ove stvari koje ti govorim. Jer zapamti, da bi ih izgovorio, mora postojati neko ko ih izgovara. Mora postojati doživljivač i doživljaj. Kada doživljaj i doživljivač nestanu, tada si kod kuće u neizrecivom. Neki od vas još uvek veruju da je realizacija kada rešiš svoje probleme. Veruješ da će, kada postaneš oslobođen, stvari biti onakve kakve želiš da budu. Kažem ti, to je gomila gluposti. (Šta je glupost?) (smeh)

SV: Oprati svinju?

Robert: Pa, glupost je. Kada doživiš Sopstvo, više nema problema koje treba ukloniti, rešiti. Kada postaneš 'To', 'To' više ne oseća da je ikada postojao problem, greška, negativno stanje ili pozitivno stanje. Zar ne vidiš, "To" ne zna ništa o ovim stvarima. Recimo da umireš od raka. I kažeš svima: "Idem na Robertov čas jer kada spoznam svoje Sopstvo više neću imati rak." Ne

razumeš učenje. Kada se probudiš, ne postoji takva stvar kao što je rak. Ne postoji takva stvar kao što je zdravlje. Jer ne postoji takva stvar kao telo koje ima ove stvari. Ove stvari nikada više neće biti u tvom umu jer nećeš imati um kojim bi ih mislio. Stoga, dozvoli mi da te ponovo podsetim, ovo učenje nije da promeni negativna stanja u pozitivna stanja. Nismo ovde da poboljšamo svoje živote, ovde smo da se rešimo svojih života u potpunosti. Samo ako veruješ da si telo, poželeti ćeš da poboljšaš svoj život i postaneš zdrav, bogat i mudar. Kada razumeš o čemu govorim, Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

shvatićeš da nema nikoga ko bi bio zdrav, bogat i mudar. Naravno, drugi će te možda gledati, jednostavno će videti sebe. Zato kažem ponovo, kada ima previše ljudi koji dolaze na ovaj čas, dobijam telefonske pozive od ljudi, novih ljudi stalno, koji me pitaju isto pitanje: "Roberte, ideš li u toalet? (smeh) Da li jedeš? Spavaš li kao mi? Da li radiš ovo, da li radiš ono? Kako to da ne možeš da činiš magiju? Prođeš kroz zidove? Postaneš nevidljiv?" Ovo je važno tim ljudima. Oni veruju da je u tome sve. Možeš li zamisliti šta bi se desilo kada bih sedeo ovde i materijalizovao zlatnike? Šta misliš da bi se desilo?

SC: Stavili bi te na ponudu. (smeh)

SH: Američki Sai Baba. (smeh) (Robert nastavlja) Ne mogu zamisliti šta bi se desilo. Jer ljudi pridaju značaj okultnom, sidama. Ovo im je važno. Još uvek veruju da kada postaneš prosvetljen razvijaš magične moći. Možeš čitati misli. Zapamti ponovo, samo kada postoje ego i um, ove stvari se dešavaju. Kada nema ega, nema uma, nema mesta za ove stvari da se dese. Kada postoji samo beskonačno, nema drugog mesta gde išta može da se desi. Beskonačno, 'To' je samodovoljna stvarnost. I nema mesta za bilo šta drugo da se odvija. Ipak, ponovo, postati 'To' stavlja te u kategoriju koja je potpuno i sasvim neopisiva. Ne postoji ništa što mogu reći o tome. Ne postoji ništa što mogu učiniti da ti vidiš ono što ja vidim, da iskusiš. Budi svoje Sopstvo. Ne pokušavaj da dokažeš bilo šta. Ne pokušavaj da nađeš bilo šta. Znam da Fred može reći: "U Bibliji piše: tražite i naći ćete." Ali za koga je ovo napisano? Nije napisano za ljude koji su želeli da budu prosvetljeni ili ljude koji su želeli da reše svoj život i postanu potpuno transcendenirani. Napisano je za mase. Naravno, ako tražiš, naći ćeš. Ali ako uđeš u više istine, ništa nije nikad bilo skriveno. Tako da apsolutno nema ništa da se nađe. I nema tragaoca. Zar ne vidiš sada, kada imaš ove citate i ove izreke i sva ova pitanja, mora postojati tragala? Mora postojati nešto da se nađe? Nešto da se otkrije? Nešto da se postane? Kada shvatiš da nema ništa da se otkrije, nema ništa da se postane, nema ništa da se nađe, šta drugo preostaje da se radi? (tišina) Slobodno postavljajte pitanja.

S: (traka počinje naglo)...ono što radim će dovesti do onoga što se zove prosvetljenje ili buđenje ili bilo koje druge reči, ali osećam da postoje stvari koje pojedinac može učiniti što može dovesti do intelektualnog razumevanja nekih od ovih duhovnih stvari. Sveto pismo, na primer. U AA (anonimni alkoholičari) imamo ono što je korak priznanja. (R: Hm.) Gde priznajemo Bogu, sebi i drugom ljudskom biću tačnu prirodu našeg prestupa i imamo onaj koji se bavi ispravljanjem štete za stvari koje smo učinili, što je zaista potrebno kod čoveka. (R: Hm.) I razlog zašto to kažem je što to može doneti razliku u

pojedincu. Zaista je moje iskustvo da nedugo nakon što sam uradio ono što se zove priznanje, peti korak. Nedugo nakon što sam uradio peti korak, pročitao sam u knjizi da su svi Učitelji jedno, nikada ne protivreče jedni drugima. (R: Hm.) I to je zazvonilo u meni i probudilo interesovanje za istočnjačku filozofiju. I takođe sam uradio neke stvari iz devetog koraka, što je ispravljanje štete. I stvari su postale mnogo jasnije. Još uvek su u velikoj meri na relativnom nivou, ali deluju jasnije. I naravno, dosta opomena. Provedem dosta vremena u molitvi i pokušavam da pomognem drugim momcima u karmi i svemu tome. (R: Naravno.) Tako da sam rekao u AA govorima da imam vrlo snažan osećaj da bi svi Učitelji, ako bismo ih pitali šta misle o

dvanaest koraka, rekli: "Tako je." (R: Naravno.) Slažeš li se s tim? (R: Naravno.) Hvala. Završio sam.

R: Ali zapamti, to je na određenom nivou. (SF: Da, tako je, to je relativnost naravno, ali čini da se osećam dobro.) To je isto kao kada je osoba u vrtiću. Hoćeš li reći toj osobi da ne ide u vrtić? Da ide na fakultet? (SF: Ne.) Osoba mora biti tamo gde jeste. (SF: Svako od nas.) Tačno, tako u vrtiću učimo korak po korak da idemo u više razrede, da idemo u srednju školu i da se razvijamo na taj način. Tako je i sa ovim koracima i svim ostalim. Sve je dobro na tom nivou. Apsolutno ništa nije loše u tome. (SF: Da.) Ali ono o čemu ovde govorimo je transcendentalnost.

SF: Razumem to, ali to nije nešto što mogu učiniti. Samo se nadam šta god da je...ali onda bi to uključivalo pojedinca koji je u tom stanju i uživa u njemu. Kada pojedinac dostigne to stanje, nema više pojedinca. Tako da nema nikoga da uživa u njemu. (R: Tačno.) O tome si govorio večeras?

R: Da. Tako da nema ništa loše u onome što radiš sa koracima. Odlično je! Ali to je na određenom nivou. (SF: Da.)

SR: Roberte? (R: Horhe?) Doživljavam nešto možda po prvi put, verovatno kao odgovor na ono što...možda je ovo drsko s moje strane, ali nekako mislim da sam dobio mali ukus onoga što si ti doživeo. Ovo stalno puštanje svesnosti tela. I u ovom stanju mogu videti da bi bilo šta što mi dođe odbilo se. Samo bi skliznulo, ne bi bilo emocionalne reakcije. Jer postoji ovo stalno prisećanje ništavila... (R: Hm.) ...mog ništavila. I to je divan osećaj, ali...postoji "ali." Ali je, prokletstvo, ne mogu, skoro sam siguran, skoro 100% siguran da ne mogu zadržati ovaj osećaj kada izađem kroz vrata. Ali kada bih mogao, vau.

R: Ne brini se oko toga. Samo pusti da se desi i ne razmišljaj o tome previše. Zapamti, ti od koga se sve odbija ne postoji. Nema ništa da se odbije. Nema odbijača. I nema nikoga od koga bi se odbilo. Ono o čemu govoriš je dobar korak u pravom smeru.

SR: Mogu videti da se emocija ne bi ni materijalizovala. (R: Tačno.) Osećaj se ne bi ni materijalizovao, jer pretpostavljam da ako nema identifikacije sa telom, nema potrebe da se osećaj materijalizuje. (R: Tačno.) To je ono za čim čeznem. Da ta nepotrebnost stvaranja emocionalne reakcije. Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

R: Hm, pa, stižeš tamo. (SR: Da, ali to je kao, eh...) Ne, kao što sam rekao, nemoj kvalifikovati to. Samo... (SR: Ne, ali volim da budem iskren prema sebi. Ne volim da se igram sa svojim umom i mislim da će ovo trajati.) Ako bi bio iskren prema sebi, probudio bi se. (SR: Možeš li mi to ponoviti?) Ako bi bio iskren prema sebi, probudio bi se. Bio bi probuđen. Jer iskrenost znači da si budan. Ovo je istina. Istina o tebi je da si već prosvetljen. (SR: Ne mogu videti istinu, a ipak izjednačavaš viđenje istine sa iskrenošću, ali viđenje istine je veliki korak.) Kada vidiš sebe kao ljudsko biće, lažeš sebe. (SR: Da, pretpostavljam da nikad nisam razmišljao o tome.) Kada vidiš sebe kao nekoga sa problemima ili nečim što nije u redu, tada lažeš sebe. Zato kažem, ne idi ni na jednu ni na drugu stranu s tim. Ne pokušavaj reći: "Ne mogu lagati sebe," ili "Lažem sebe," ili "Ja sam ovo," ili "Ja sam ono." Zaboravi na "ja sam."

SR: Ali čim izađem iz ove sobe, osećao bih se kao da lažem sebe ako kažem: "Nemaš telo, ja nemam telo."

R: Pa nemoj to govoriti, nemoj govoriti. Samo budi. (SR: Toliko bih osećao svoje telo da ne bih mogao osetiti svoje telo, slušaoci. Baš kao sada toliko osećam svoje telo, slušaoci, da ne mogu osetiti svoje telo.) Samo posmatraj sebe. Posmatraj stanje u kome si. Posmatraj šta ti se dešava. Ali ne reaguj. Ne donosi nikakve zaključke. Ne misli ovo je ispravno, ovo je pogrešno, ovo je dobro ili ovo je loše. Samo budi i pusti šta god da se dešava, neka se desi. (SR: Samo se zgadim svojom nesposobnošću da održim ovu svesnost.) Pa ko se gadi? Ego. Pokušaj zapamtiti da ne možeš očekivati da dođeš na čas i odjednom postaneš potpuno prosvetljen. To je moguće, ali ne

traži ništa takvo. Samo budi ovde i sada. To je kao priča koju s vremena na vreme pričam o Ramani Maharšiju i njegovim posvećenicima. Bili su s njim četrdeset, pedeset godina i ništa se nije desilo nekima od njih. Samo su nastavili da dolaze. Nikad ne razmišljaju da li su prosvetljeni ili žele da postanu prosvetljeni ili ne žele da postanu prosvetljeni. Ne razmišljaju o ovim stvarima. Oni su jednostavno tu. Oni jednostavno jesu. Oni nisu ovo i nisu ono. Nisu dobri i nisu loši. Nisu u pravu i nisu u krivu. Nisu prosvetljeni, nisu neprosvetljeni. Oni jednostavno jesu. Zato ne očekuj ništa. Ne traži ništa. Samo budi. Ako možeš živeti u tom deliću sekunde o kome smo govorili, tada neće biti prošlosti i neće biti budućnosti. Ali napreduješ dobro baš onakav kakav jesi.

SR: Čini se da je delić sekunde biti svestan beselesnosti ovoga?

R: U tom deliću sekunde zaista nema nikoga ko bi bio svestan toga jer nikada nije postojao. Taj delić sekunde nije ništa, nije misao, nije ideja, nije sukob, nije telo. Ništa. Uvek pokušavaš da koristiš svoj um da razumeš šta su ove stvari i ne možeš koristiti um. Moraš ići daleko izvan uma. Tamo gde nema osuđivanja. Nema poređenja. Postoji samo 'To'.

SF: Sri Ramana je govorio svojim ljudima da misle na njega i ostave ostalo njemu. (R: Hm, da.) Otprilike ono što si ranije rekao. (R: Da.) Pitao je jednog čoveka: "Šta te je dovelo ovde," i čovek je rekao: "Misleći na tebe," i rekao je ovom čoveku: "To je tvoja sadhana ovog puta." (R: Hm.) Uvek pravo vreme? (R: Da.)

SF: Mogao bih pomenuti zašto sam pokrenuo pitanje karme i kazne ili nagrade. Nedavno sam sreo devojku koja je imala užasan emocionalni bol i imala je ideju da je kažnjena za nešto što je uradila. I rekao sam joj da će to biti mala uteha, ali ne treba da se plaši da li je kažnjena i to je razlog zašto sam želeo da proverim tu tačku s tobom. Jer imamo ovu stvar "što poseješ, to ćeš i požnjeti" i ljudi to shvataju lično. Dok bi možda bilo bolje reći: "Kako je posejano, tako će biti i požnjeveno." Je li to manje-više...

R: Hm. To je takođe na tom posebnom nivou. (SF: Na nivou relativnosti?) Želimo da idemo iznad svega ovoga. (SF: Da.) Zaboravi na karmu, reinkarnaciju, kaznu, osudu. (SF: Sve je to u umu.) Sve je to u umu. I nema uma. Pa gde su one? Nikada nisu postojale. Vidi, mi zapravo ne pokušavamo da se rešimo uma, ne postoji um kojeg treba da se rešimo. Mi zapravo pokušavamo da se probudimo u tu činjenicu. Nikada nije bilo uma. Um je druga reč za kreaciju. Nema kreacije. Postoje mnogi učitelji koji ulaze u razgrananja ovoga, kao što sam spomenuo ranije. Govore o tri gune i pet omotača i česticama hrane od kojih si sačinjen i semenskoj tečnosti, i svom tom smeću. Kakva je korist od poznavanja tih stvari? Sve je to hipnoza. Uprosti sebi. Samo oseti da si bio hipnotisan i sada se de-hipnotišeš. Ne ulazi u previše detalja. Ne postaj previše tehnički ili previše inteligentan. To te koči. Kada se probudiš, ništa od ovoga uopšte neće postojati. (duga tišina) Da li imamo obaveštenja? Imamo bhandaru ove nedelje. Počinje u jedan sat. Dobra hrana, pesma, sreća, radost. Ponesite svoje omiljeno jelo. Imamo ukusan prašad, makarone. (Prašad se deli dok traka završava) [TOC] Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

Ja Sam Tvoje Sopstvo 26. april 1992.

Robert: Dobar dan. Dobro je biti s vama ponovo ovog divnog nedeljnog popodneva. Svi se znojite. Pevači niste. Zašto bismo hteli da pevamo? Džnana bez predanosti je suvo znanje. Moraš imati Džnanu sa predanošću. Moraš osećati strast. Moraš osećati ljubav. Moraš osećati ljubaznu dobrotu. Ovo dolazi sa predanošću. Osim ako ne postaneš bhakta, ne možeš biti Džnani. Oboje idu zajedno ruku pod ruku. To je kao muškarac i žena. Ne možeš imati jedno bez drugog. Postoje mnogi ljudi koji tvrde da su Džnaniji. Oni su vrlo suvi intelektualci. Vrlo hladni ljudi. Kada pevaš Božici ili Bogu, i osetiš pevanje u svom srcu, osećaćeš se ovako prema svom bližnjem. Ista ljubav koju daješ Bogu daješ svom bližnjem. Kako možeš voleti druge ako ne voliš sebe? Voliš sebe tako što pustiš svoje srce da se otvori i oseti strast, radost, harmoniju koja je tvoja božanska istinska priroda. Uključi se u pevanje. Oseti ga. Budi to. I bićeš zadivljen promenom koja će doći nad

tobom. Šetam se svakog jutra i srećem mnogo zanimljivih ljudi. Postoji jedna starija gospođa koju s vremena na vreme srećem i razgovaramo. Pitala me je jutros: "Roberte, da li veruješ u Boga?" Sada, odgovor koji ću podeliti sa vama je istinit o svakome od nas ovde i svima ostalima na ovoj zemlji. Odgovorio sam rekavši: "Pre nego što odgovorim, molim te daj mi da znam šta podrazumevaš pod 'ti' i šta podrazumevaš pod 'Bog'?" Rekla je: "Pa, lično ti." Primetic sam, a ovo je važno da razumemo: "Sve dok postoji ličnost, moramo verovati u nešto. Verujemo da smo ateista, verujemo u Boga, verujemo u politiku, verujemo u ovo, verujemo u ono. Tamo gde postoji ličnost, postoji vernik. Tada je Bog odvojen od nas. Neki od nas bi čak rekli: 'Verujem u Boga u sebi.' Ovo je na neki način pogrešno razmišljanje. Da nije onoga što zovemo Bog, apsolutna stvarnost, čista svesnost, ne bi moglo biti tebe. Ne bi bilo ličnosti da nije bilo Boga, ili apsolutne stvarnosti, satčit-anande ili kako god to želiš nazvati. To je kao otisak na papiru. Otisak si ti, ličnost, a papir je Bog. Da nemaš papir, ne bi mogao imati otisak. Kao ekran i slika. Ekran je ono što zovemo Bog. Slika si ti, ličnost. Stoga, kada

je ti transcendenirano, ti je zapravo misao 'ja'. Kada je lično ja, ili lično ti, potpuno i sasvim transcendenirano, gde je ikome ko ima sistem verovanja ostalo? Za koga je bilo verovanje? Vidiš li šta govorim? Nema nikoga preostalog da veruje u bilo šta. Nema ličnosti preostalo. Stoga, kako možeš verovati u nešto? Da bi verovao, mora postojati vernik i objekat verovanja. Kada si transcendenirao ličnost, kada nema misli 'ja', kada nema tebe, postaješ sveprožimajući. Postaješ totalna stvarnost, sveprisutan. Shodno tome, gde ima mesta za Boga? Nema mesta za Boga kada si sveprožimajući. Ti si sveprisutan. Ti si apsolutna stvarnost, čista svesnost. Samo ponovo, kada si ličnost, kada si telo, možeš reći: Verujem u Boga, verujem u ovo, verujem u ono, ne verujem u ovo, ne verujem u ono. Imaš tu opciju sve dok postoji ličnost. Kada nema ličnosti, kada nema misli 'ja', kada nema tela, postoji samo prostor. Prostor je apsolutna svesnost. Ovo je tvoja istinska priroda. Ovo je ono što zaista jesi. Postoji priča o svecu koji je umro i otišao u raj. Dok je išao prema raju, nisu ga pustili unutra. Povikao je: "To sam ja, tvoj ponizni sluga, onaj koji je hvalio tvoje ime vekovima. Došao sam." Sveti Petar je rekao: "Žao mi je, ne možeš ući." Svetac je seo i počeo zamišljeno da ćuti, razmišljajući o ovome. "Zašto me Sveti Petar ne pušta unutra? Bio sam dobar. Sledio sam svete spise." Razmišljao je o ovome šest meseci. Konačno, rekao je sebi: "Imam odgovor." Pokucao je na vrata, i Sveti Petar je došao do kapije. Rekao je: "Pusti me unutra. Ja sam tvoj ponizni sluga. Onaj koji je pevao tvoje ime vekovima, koji se klanjao tebi, koji ti se molio." Sveti Petar je rekao: "Žao mi je. Nema mesta za tebe ovde." Ponovo je zatvorio vrata. Ovoga puta svetac se potpuno uznemirio. Nije znao u čemu je problem. Bio je dobra osoba, sveta osoba. Zašto me taj čovek ne pusti unutra. Rekao je sebi: "Sedeću ovde zauvek, ako moram, dok ne dođem do pravog odgovora." Konačno, nakon godinu dana sedenja ispred kapije, odgovor je došao. Ustao je i pokucao na vrata raja. Bog je došao do vrata i rekao: "Ko je ovo?" Svetac je rekao: "To si ti." Bog je otvorio kapiju i rekao: "Uđi, sine moj. Nikada nije bilo dovoljno mesta ovde i za mene i za tebe." Ovo je istinito i za nas. Sve dok mislimo da smo pojedinci, sve dok mislimo da smo ličnosti, prolazićemo kroz život sa problemima, imajući dobra i loša vremena, uspone i padove. Prolazićemo kroz razne vrste iskustava. Kada dođe vreme da shvatiš da nema razlike između tebe i konačne stvarnosti, tada ćeš biti potpuno slobodan. Pojavljivaćeš se kao telo, ali više nećeš biti telo. Bićeš sat-čit-ananda. Bićeš apsolutna stvarnost. Bićeš konačno jedinstvo. Istina. Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

Kada pogledaš sebe i vidiš sebe, ne misli o sebi kao o pukom ljudskom biću. Ne misli o sebi kao o osobi. Ne misli o sebi kao o nekome kome treba pomoć, nekome ko je sam na ovom svetu. To nisi zaista ti. Ti si onaj koji je uvek postojao, onaj koji će uvek postojati. Onaj koji nikada nije imao problem. Onaj koji je zdrav i srećan i miran. Nema drugih. Ne osuđuj sebe. Ne gledaj sebe i ne govori: "Zgrešio sam, napravio sam greške." Ne brini o budućnosti i nemoj misliti da će me karma sustići. Moram požnjeti zakone karme koje sam posejao. Istina je da sve dok osećaš sebe ljudskim, sve dok veruješ u karmu, prošlost, budućnost i uzročnost, prolazićeš kroz karmu.

Izgledaće kao da prolaziš kroz sve stvari u prostoru i vremenu koje izgledaju da te kažnjavaju i nagrađuju. Postepeno ćeš se odreći verovanja u karmu. Počećeš da vidiš da nema jučerašnjice, nema sutrašnjice, postoji samo večno sada, i ti si to. Ti si onaj koji je uvek postojao i taj će uvek biti. Ti nisi svoja karma. Karma postoji samo kada veruješ da postoji. Za koga je karma? Za telo, ne za tebe. Karma je za pojedinca. Za onoga koji misli da je telo i um. Za tog, postoji karma. Kako duhovno rasteš, kako praktikuješ predanost, kako praktikuješ Džnanu, počinješ da se osećaš drugačije. Počinješ da osećaš jedinstvo sa celim univerzumom. Univerzum postaje tvoj prijatelj. Mineralno carstvo. Biljno carstvo. Životinjsko carstvo. Ljudsko carstvo. Više nisi u stanju da vidiš probleme ili nevolje. Transcendirao si ovo. Uzdigao si se do tog mesta gde postoji samo Bog, ono što zovemo Bog, a to si ti. Ne bih trebao reći ti. Sopstvo. Sopstvo čini to bezličnim. Sopstvo su drveće, nebo, ptice, sve. Sve je Sopstvo. Ništa nije isključeno. Zato bi trebalo praktikovati ahimsu, nenasilje prema bilo kom živom biću. Uostalom, koga god povrediš, koga povređuješ osim sebe? Šta god da učiniš nekome drugom, činiš sebi. Sve dok veruješ da si ličan, sopstvo se mora vratiti tebi i vratiti ti ono što si dao. To je kao bumerang. Baciš bumerang i on se vraća tebi. Kada izbacuješ reči i dela i postupke, oni ti se vraćaju. Sve dok veruješ da si entitet, sve dok veruješ da si telo, sve dok veruješ da si misao 'ja', sve ti se mora vratiti. Ali, možeš reći: "Kada postanem Džnani, mogu raditi šta god hoću? Mogu povređivati ljude, i krasti, i pljačkati, i silovati, i neću imati karmu?" Pa, kada postaneš Džnani, dođi da me vidiš i vidi da li želiš da radiš te stvari. Nikada nećeš imati ni ideju o ovako nečemu. Ovakve stvari ti neće ni ući u svest. Neće biti mesta za njih da ostanu. Neće biti činioca koji želi bilo šta da učini. Bićeš potpuno slobodan. Već si potpuno slobodan, ali misliš da nisi. Vezan si za osobu, mesto i stvar. Odgovaraš na svet. Reaguješ na uslove, na situacije. Ima li čuda što patiš?

Uvek zapamti, tvoje telo je došlo na ovaj svet da uradi određeni posao. Ono nema apsolutno nikakve veze s tobom. Ti si potpuno slobodan. Ti si oličenje ljubavi. Nemaš apsolutno nikakve veze sa svojim telom. Znam da zvuči čudno. Pitaš: "Postoji li nas dvoje? Postoje li telo i ja?" Ne. Postoji samo jedno. To jedno nije ni tvoje sopstvo ni tvoje telo. Nikada nema nikoga drugog osim jednog. Kada telo radi svoj posao, to je za druge. To je za svet za koji znaš da nisi. Telo postaje kao voda u fatamorgani. Izgleda da je tu, ali kada pokušaš da je zgrabiš, nije tu. Ne postoji. Kao nebo. Kao plavetnilo na nebu. Probudiš se. Vidiš nebo i želiš da ga zgrabiš. Ne postoji. Tako je i s nama. Mi smo kao otisak na papiru. Otisak se pojavljuje na papiru, ali ti treba papir da bi imao otisak. Ne možeš imati otisak bez papira. Moraš početi da se identifikuješ sa istinskim Sopstvom. Moraš početi da puštaš sva lažna verovanja, shvatanja, dogme, i biti svoje sopstvo. Budi Sopstvo koje si uvek bio. Budi Buda. Budi Krišna. Imaš taj kvalitet duboko u sebi. Probudi se. Ne dozvoli da te nesreća više vodi. Spoznaj svoje Sopstvo. Ne koristi um da reaguje na uslove. Nauči da budeš posmatrač. Nemoj misliti da moraš pobeći od uslovljavanja, ili moraš pobeći od svog posla, ili moraš napustiti svoju porodicu, ili moraš učiniti bilo šta slično. Nikada se ne brini za telo. Mentalno nauči da puštaš, da manje misliš. Smanji svoje razmišljanje i svoje misli. Neki od vas još uvek veruju da ako ne mislite na nešto, to se nikada neće desiti. Ovo nije istina. Zapravo, obrnuto je. Ako ne misliš, tada će istinska priroda tebe biti otkrivena, i istinska priroda univerzuma će biti otkrivena. One su iste. Čista svesnost. Apsolutna stvarnost. Ali moraš mentalno pustiti i ne biti vezan za stvari. Ne brini se za druge ljude, za politiku, za svetska uslovljavanja. Ova zemlja prolazi kroz proces, i proći će kroz šta god mora da prođe. Zemlja je stara milijardama godina. Bilo je mnogo civilizacija na ovoj zemlji. Civilizacije su dolazile, civilizacije su odlazile. Mi smo samo još jedna civilizacija, a ipak mislimo da smo mi kontroli. Kada tvoj ego veruje da si ti u kontroli stvari, i da ti upravljaš svojim životom, i da ti upravljaš svojom okolinom, tada dođe zemljotres i da ti doznaš drugačije. Zar ne? Kada osetiš zemljotres, zar se ne osećaš malim i nemoćnim? Osećaš se veoma ograničeno. Ovo pokazuje, šta misliš ko si? Ti si niko. U jednom trenutku možeš biti zbrisan. Stoga, zašto se ne okreneš unutra i ne ostaviš svet na miru? Znam da postoje mnogi spasitelji sveta. Mnogo fanatika i mnogo dobrih ljudi želi da donese mir ovom svetu. Kažem ti, ovo je nemoguće. Svet je kakav je. To je maja, san, samo. To

je dualnost. Postoje dobra vremena, postoje loša vremena. Ovo je priroda ovog sveta. Vidi da li govorim istinu. Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

Hiljadama godina ljudi su radili na donošenju mira na ovu zemlju. Radili su veoma predano. Ljudi poput Gandhija, Martina Lutera Kinga. Bilo ih je hiljade u prethodnim dobima. Sada, pogledaj svet. Da li je iole bolji? Da li imamo ljubav i mir na ovom svetu? Jesu li nam svi ti dobročinitelji dali privid mira? Stvari su postale relativno gore. Ne šalim se s tobom u vezi istine ovoga. Ako je ovo Božji svet, ostavi svet Bogu. Tvoj posao je da spoznaš istinu. Kako spoznaješ istinu o sebi, postaješ sopstvo svih. Postaješ sopstvo univerzuma. Postaješ sopstvo svih zemalja, svih svetova, svih planeta. Tada ćeš videti da izvan ovog sveta, izvan maje, izvan iluzije, sve je dobro. Svetu ne treba tvoja pomoć. Znam da zvuči dobro i divno pokušavati doneti mir ovom svetu. To je dobra stvar i uvek će biti ljudi koji će raditi ove stvari. Oni misle dobro. Ali kažem ti da u višim učenjima, u meri u kojoj poznaješ sebe, u toj meri možeš doneti mir u ovaj svet. Ne možeš doneti mir u ovaj svet ako ne poznaješ sebe. Jer ako nisi postigao privid harmonije, dobrote, radosti i mira u sebi, šta daješ svetu? Svoju mržnju, svoju osvetoljubivost? Sve što možeš dati svetu jeste sopstvo za koje misliš da jesi. Počni od sebe. Počni da vidiš sebe ne kao ljudsko biće već kao univerzum. Ti si svi drugi. Nema drugih odvojenih od tebe. Probudi se. Budi slobodan. Ne dozvoli svom umu da te kontroliše. Tvoj um nije tvoj gospodar. Istraži u sebi: "Kome um dolazi?" Istraži u sebi: "Ko mora doneti mir ovom svetu? Ko mora promeniti stvari?" Kako istražuješ u sebi, počećeš da osećaš i vidiš da je tvoj ego taj koji želi da menja stvari. To je lično ja. Lično ja želi da čini sve ove stvari na ovom svetu. Želi da postane uspešan. Želi da postane slavan. Želi da bude spasilac čovečanstva. Lično ja želi da bude sve ove stvari. Veliki Mudraci su otkrili da ako ukloniš ovo lično ja, neće biti nikoga ko će želeti bilo šta da čini. Biće potpuna sreća, potpuna ljubav i potpuni mir. Samo ukloni lično ja. Način da se ukloni lično ja jeste da istražiš: "Za koga ono dolazi? Koji je njegov izvor?" Ne pokušavaj da ukloniš misli, jer misli nikada neće prestati. Imaćeš dobre misli i loše misli sve dok živiš. Shvati da je 'ja' krivac. 'Ja' ima misli. 'Ja' misli. 'Ja' oseća. 'Ja' govori. 'Ja' deluje. Bez 'ja' ne bi imao ambicije ili vrstu razmišljanja koju imaš. Prati misao 'ja' do izvora, i tako ćeš naći mir. Tako ćeš naći ljubav. Tako ćeš naći radost. Na tebi je. (kraj) [TOC]

Strah od Smrti 3. maj 1992.

Robert: Zdravo! (Zdravo Roberto.) Pozdravi! (Pozdravi!) I pozdravljanja. (Pozdravljanja.) Dobro je videti vas.

SH: Isto! (R: Volim te.) I mi volimo tebe Roberts. Bićemo s tobom celim putem. (smeh) Robert nastavlja: Većina nas je intelektualno svesna, možda, da nismo telo, um niti činilac. Svesni smo intelektualno da smo apsolutna stvarnost, Sopstvo! Koje se izražava kao čista svesnost. Ipak, dok se odvijamo na ovom putu nailazimo na mnoge reči koje imaju posebno značenje za nas. Neke od ovih reči su negativnosti koje moraju biti prevaziđene. Dok meditiramo. Dok idemo duboko unutra pokušavajući da razumemo Sopstvo i probudimo se, reč strah se pojavljuje. Neki od nas postaju veoma uplašeni. Jer se odričemo svega. Svet je nekada bio štaka za oslanjanje. Ljudi, mesta i stvari su bili veoma važni za nas u jednom trenutku. Sada počinjemo da vidimo i shvatamo da se možemo osloniti samo na Sopstvo. Našu unutrašnju stvarnost. Ovo takođe izaziva strah. Jer u relativnom svetu dobrota, sreća, strah, tuga su dve strane istog novčića. Ako pogledate svoj život videćete da je strah zapravo motivacioni faktor u svemu što ste radili i radite, podsvesno ili svesno. Na primer, kada se ljudi venčaju, zašto se venčaju? Možda je to strah od samoće. Ili strah, ako ste napravili dobar ulov, želite da zadržite tu osobu pre nego što je neko drugi dobije. Tako se venčavate. Strah od starenja sami. Uzmite svoje poslove, na primer. Imate određenu profesiju i obavljate određeni posao. Ako pogledate duboko unutra, videćete da vas strah motiviše. Strah od gubitka posla, nemanja novca. Možda postajete beskućnik. Uvek je strah u relativnom svetu ono što vas motiviše da uradite bilo šta. Čak i najsrećnija osoba na zemlji ima strahove. Oni mogu biti subjektivni. Strah od gubitka te sreće. Da se nešto može

dogoditi što će oduzeti tu dobrotu kroz koju prolazite. Svi ste čuli izraz, "Predobro je da bi bilo istinito," većina ljudskih bića živi ovakav život. Sve je prelepo u njihovim životima. Imaju sve što im treba i žele i više. Ipak postoji skriveni strah da je ovo predobro da bi bilo istinito. Neštološe se mora dogoditi. Možete li se setiti nečega lično što nema motivacioni faktor straha iza sebe. Iako niste svesni toga u tom trenutku. Možda niste svesni toga u tom trenutku jer prolazite kroz određeno stanje

svog života koje je sreća i radost i mir, ali imate taj strah u pozadini. Ne možete ga se rešiti. Deo je relativnog sveta. Ovo je svet dualnosti. Svi živimo u ovom svetu dualnosti. Za svaki strah postoji radost. Za svako loše postoji dobro. Za svako gore postoji dole. Ovo je svet u kome živimo. Živimo u svetu straha. Živimo u svetu radosti. Živimo u svetu dobrote. Živimo u svetu lošosti. Sve je ista stvar. Ovo je razlog zašto vam tako često govorim, nemojte misliti da želite da se rešite strahova i loših stvari svog života samo. Takođe želite da se rešite dobrih stvari svog života. Srećnih stvari svog života. Ovo može zvučati čudno nekima od vas. Ali to je istina. Zašto? Jer su one opet dve strane istog novčića. Bez obzira ko ste, ako ćete doživeti vrhunsku dobrotu, sreću i radost u relativnom smislu, morate doživeti tugu, mržnju i nešto što vas uznemirava. Klatno mora ići u oba smera. Zato se smejem kada ljudi dođu kod mene i kažu: "Roberte, ne treba mi duhovno učenje, već sam srećan. Imam svakakve sreće u svom životu." Koliko dugo? Pokušajte da razumete da ne možete imati potpunu sreću samo u ovom relativnom univerzumu u kome živimo, to je nemoguće. Niko ne može. Ne možete! Sada možda možete malo razumeti zašto Mudrac, svetac takođe izgleda da ponekad ima problema. Bolest, nešto se dešava u njihovim životima. Jer se njihovo telo čini da prolazi kroz istu stvar kroz koju prolaze svi drugi. Ali primetite da kažem reč "čini se." Mudracu se ovo ne dešava. Relativnosti su potpuno prevaziđene. Postoji samo blaženstvo, sat-čit-ananda. Postoji samo apsolutna stvarnost, čista svesnost za Mudraca. Ali telo Mudraca se nekim ljudima čini da prolazi kroz druge stvari. Imajući druga iskustva. Ovo izgleda kao paradoks i misterija. Ali je vrlo jasno. Kada vam objašnjavam da u relativnom svetu morate proći kroz dualnost. Svi prolaze kroz dualnost bez obzira ko ste. Samo potpunim i kompletnim prevazilaženjem relativnog sveta kroz proces buđenja postajete apsolutno slobodni od ovih stvari. Postajete apsolutno slobodni od dobrote i apsolutno slobodni od lošosti. To je potpuno nova igra. Zato neki od nas postaju tako često svadljivi, raspravljamo o ovim stvarima i pričamo o ovim stvarima i ne stižemo nikuda. Kažemo: "Vidim kroz šta prolaziš. Vidim šta se dešava. Ne možeš me više zavarati. Ovo je ovako i ovo je onako." Uvek zapamtite — ovo je ovako i ovo je onako — u vašim očima, u vašem umu, u vašem životu, tako vi vidite stvari. Kada intelektualno razumete šta govorim, počećete da ostavljate ljude na miru i ućutite. Nećete imati šta da kažete jer ćete početi da uviđate da je beskorisno raspravljati se. Beskorisno je prepirati se. Beskorisno je dolaziti do bilo kakvih zaključaka o bilo kome ili bilo čemu. Jer se sve odvija kako treba. Sve je na svom

mestu bez obzira kako izgledalo. Kako se odvijamo na ovom putu, naš posao je da gledamo, da posmatramo, da vidimo, nikada da reagujemo. Samo da budemo svedok. Nemajući mišljenja za ili protiv. Jedna reč, "strah," koju svako izgleda ima, bez obzira ko ste, osim ako ste prevazišli i probudili se, jeste strah od smrti. Većina nas je možda u stanju da prevaziđe određene strahove, ali kada dođe do napuštanja tela, skoro svako, bez obzira koliko prosvetljenim se smatrate, počinje da brine o ovome. Iako kažete da niste. Zanimljivo je primetiti iz mojih iskustava sa ljudima. Mlađi ljudi između dvadesetih i tridesetih tvrde da se ne boje smrti. Kada ste zdravi, potpuno. Kada možete da trčkarate po svetu i radite šta god želite, nikada ne mislite na smrt. Nikada ne mislite na umiranje. Ne želite da pričate o ovim stvarima. Kažete: "Kada ostari biću spreman da raspravljam o tome." Ipak, ako ne razrešite to sada, kada budete spremni da odete, imaćete potpuni strah u svakom atomu svog bića. Zapisano je u velikim duhovnim spisima sveta da kada umrete, kada umirete, ako možete da mislite na Boga u tom trenutku, otići ćete direktno Bogu. Što znači da ćete se potpuno probuditi. Ljudi mi kažu: "Pa ako je ovo slučaj, Roberte, ja ću

samo ići i zabavljati se i napiti se i raditi šta god želim i kada budem umirao misliću na Boga." Probajte! (učenici se smeju) Nikada to nećete učiniti bez obzira šta kažete. Imao sam iskustva sa ljudima koji su umirali, koji su bili tako srećni i sigurni u sebe, koji su se smejali smrti. Ali iznenada, kada rak ili SIDA ili bilo šta drugo postane veoma loše, nastupio je potpuni strah. Strah od puštanja. Ovo je takođe istinito za bol. Mnogi od nas žele da odu bezbolno, ali nažalost ne uspeva nam mnogo. Kome bol dolazi... ili dolazi, trebalo bi da kažem. Ako radite na sebi tokom svojih živih godina. Tokom svojih zdravih godina moći ćete da prevaziđete bol kao što prevazilazite smrt. Moći ćete da se povučete i gledate ga, posmatrate ga. Ali vas neće uznemiravati ili smetati. Ovo je razlog zašto kažem: "Morate biti potpuno iskreni prema sebi." Mora doći trenutak u vašem životu kada prestanete da zavaravate sebe. Morate razviti poniznost i ljubaznu dobrotu dok radite na ovom putu ka samospoznaji. Prođite kroz svoj život i vidite šta radite sa svojim danima. Vidite šta radite sa svojim duhovnim životom. Šta zapravo tražite? Nažalost, većina ljudi je u duhovnom životu da promeni loše u dobro. I bez obzira koliko puta vam ovo kažem, vi i dalje pokušavate ovo da uradite. Jednostavno ste u duhovnom životu, u meditaciji. Prolazite kroz određene stvari u pranajami, disanju, jogi vežbama, zen meditaciji. Radite sve ove stvari ne da biste se probudili, već da biste postali svetac. Da biste postali bolji od većine ljudi. Da biste prevazišli svoje probleme. Ovo su sve pogrešni razlozi. Koji je razlog zašto biste trebali raditi na sebi? Nema razloga. To je samo nešto što radite. Nešto unutar vas i ovo je opet velika misterija koja će dotaknuti neke ljude na određeni način. Gde jednostavno osete da ovaj svet apsolutno ništa nema da im ponudi. Bez obzira koliko su bogati. Bez obzira koliko zabave imaju.

Bez obzira šta rade sa svojim životima. Nešto ih dotakne iznutra i počinju da ostavljaju sve na miru. Postaju tihi. Nekada sam poznavao jednog bučnog momka. Zaista bučnog. Imao je osionost na ramenu. Uvek je bio spreman za tuču. Niko ga nije voleo, svi su ga izbegavali. Živeo je u ašramu, išao je tamo godinama. Uvek je verovao da zna više od bilo koga drugog. Uvek bi raspravljao sa ljudima, prepirao se sa ljudima. Pokušavao da ih prikuje za zid. Pokušavao da im pokaže da oni znaju više nego on i prepirao bi se sa njima da pokaže da on zna više nego oni. I prolazio je kroz ovo oko tri ili četiri godine. Onda se nešto dogodilo, niko ne zna šta. Preko noći se promenio potpuno i kompletno. Tamo gde je nekada bio mrštenje na njegovom licu ili je gledao ljude sa preziranjem, imao je osmeh na licu. Više nije imao ništa da kaže bilo kome. Osim dobro jutro, laku noć, zdravo, zbogom. Pustio je sve. I napustio je ašram. Niko ne zna šta mu se dogodilo. Vidite, kada vam se ovako nešto dogodi, nije bitno gde ste. Bilo da ste u zatvoru. Bilo da ste u ašramu ili bolnici. Bilo da ste beskućnik. Bilo da ste multimilioner. Bilo da ste bolesni ili da ste zdravi. Spoznaja ne bira favorite. Nemojte misliti da ćete zato što kažete da ste dobri i meditirate svakog dana određeno vreme, biti oslobođeni. Oslobođenje može doći najgorem ubici. Ko ne zna ništa o meditaciji ili duhovnom životu. Ovo je razlog zašto vam stalno govorim: "Ne pokušavajte da sudite o ovim stvarima. Ne pokušavajte da razumete ove stvari. Ne pokušavajte da donosite bilo kakve zaključke o tome ko zaslužuje ovo, a ko ne," ne znate. Radije radite na sebi. Kada postanete neiskazivo Sopstvo, čista svesnost, postaćete Sopstvo svega. Sveprožimajuće Sopstvo, sveprisutno. Sva drveća, cveće, nebo, biljke, univerzum biće unutar vas. Postali ste tvorac svega. Stoga imate poštovanje prema celokupnom životu. Sve postaje veoma važno za vas. Pod važno mislim da imate poštovanje, ljubav, samilosnost, ljubaznu dobrotu. Ne zato što želite da budete takvi, već ne možete drugačije. Ne pokušavate da budete dobra osoba. Termin dobro više nije u vašem umu. Ne znate šta je dobro. Ne znate šta je loše. Jer zapamtite, ako ste razumeli šta je dobro, morate razumeti šta je loše. Jer je deo dualnosti. Kada dođete do stadijuma Sopstva, nema nikoga ko je ostao da doživljava dobro ili loše, ispravno ili pogrešno, bolest ili zdravlje, gore ili dole i tako dalje. Rečeno je da ako oponašate duhovnog Učitelja, postaćete duhovni Učitelj i sami. Ovo ne znači da idete unaokolo pretvarajući se da ste prosvetljeni. Ali kada ste sami, bez govorenja svima ili bilo kome, ponašate se kao da ste prosvetljeni. Ne govoreći ni živoj duši. Ponašati se kao da ste prosvetljeni znači da pokazujete

svima ljubaznu dobrotu, samilosnost. Imate poniznost. Uvek ste radosni i srećni. Imate samo ljubazne reči za svakoga. Ipak se ne pretvarate. Ne želite

da ljudi vide da ste se promenili ili da ste drugačiji ili da ste ljubazni. Ovo radite sebi. Ponašate se kao duhovni Učitelj. Pretvaranje će postati stvarnost. Dok uveravate svoju podsvest da ste Sopstvo, da ste Brahman, da ste ništa, da ste Ja. Dok nastavljate da se uveravate u ovo, postaćete ovo. Kada je najbolje vreme za ovo? Nakon što praktikujete samoistraživanje. Kada ste praktikovali samoistraživanje neko vreme i spustili se do stadijuma gde govorite: "Ko sam ja?" i doživljavate privid tišine. U tišini kada sebi izgovorite: "Ja sam Brahman, ja sam apsolutna stvarnost, Ja-Ja." U tom trenutku ćete moći ovo da uradite. Doći će samo po sebi. Ali za osobu koja još uvek doživljava ovaj svet kao stvarnost i koja nije praktikovala samoistraživanje ili bilo kakvu duhovnu disciplinu, kada ovo izgovorite, to će izgraditi vaš ego umesto toga. Vaš ego će biti izgrađen. Kada kažete: "Ja sam Brahman. Ja sam čista svesnost. Ja sam sat-čit-ananda." To će biti vaš ego koji naduvavate. Ovo je zašto nikada ne naglašavam da praktikujete ove afirmacije. Jer opet naduvavate svoj ego. Samo kada ste u dubokoj poniznosti, skromnosti, možete izgovoriti: "Ja sam Brahman." Jer zar Brahman nije sluga svih? Zar Buda nije prijatelj svakoga? Zar Hristos nije oprostitelj grehova? Zar Mojsije nije Ja-sam-to-što-jesam? Koji je jedan kvalitet koji su svi ovi Mudraci imali? Potpuna poniznost. Potpuna poniznost, ne ponos, ne naduvan ego. Već potpuna poniznost. Većina njih je izgledala kao budale, u očima inteligentnih ljudi. Većina njih se smatra glupim, neukim što se sveta tiče. Jer nikada nisu davali prave odgovore. Nikada nisu želeli da raspravljaju o istini sa bilo kim. Jedva da su ikada imali šta da kažu. Ipak su to ljudi kojih se svi sećamo. Još jedna stvar koja mi je smešna je to što volimo da stvaramo Boga po svom liku. Pa ako imamo osionost na ramenu, ako smo egocentrični, arogantni, zamišljamo da je Hrist bio takav. Zamišljamo da je Buda bio takav. Zamišljamo da je Ramana Maharši bio takav. Zamišljamo da je Rama Krišna bio takav i tako dalje i tako dalje. Kad bismo samo mogli da zapamtimo ove stvari. Mi smo ti koji dajemo stvarnost svetu. Vidimo ceo svet po svom liku. Kada pogledate svet, vidite samo sebe. Ako ste arogantni, videćete aroganciju gde god pogledate. Ako ste sumnjičavi, videćete sumnjičavost gde god pogledate. Gde god da ste, to je ono što ćete videti. Stoga počnite danas da puštate. Da pustite sve stvari, strahove. Posebno strahove. Zapamtite, strahovi su ti koji vas sputavaju. Istražujte duboko: "Kome strah dolazi? Ko oseća ovaj strah? Ja. Pa, odakle je došlo ovo Ja? Ko sam ja? Šta je izvor Ja?" Uvek zapamtite da je Ja o kome govorite ego. Ja-misao. Ego Ja. To nije isto Ja koje izgovarate kada ste u dubokoj meditaciji u tišini. I kažete: "Ja sam Brahman." To Ja Jesam je Bog. Bez napora čista svesnost. Ali dok praktikujete samoistraživanje, Ja je ego. I dok nastavljate da praktikujete, "Ja-Ja, Ja-Ja," pretvara se u

pravo Ja. Stvarnost je Ja. Bog Ja. Pokušajte da razumete ove stvari. Mislite o ovim stvarima. Mnogi od vas odlaze kući i počinju da misle o svetu. Bojimo se nereda u centru grada, pobune. Čini se da nikada ne razumemo da su se ove stvari dešavale od pamtiveka. Uvek je bilo nečovečnosti čoveka prema čoveku. Uvek je bilo nereda, konfuzije, haosa. Ali moje pitanje vama je: "Kakve to veze ima sa vama?" Tvrdite da ste duhovna osoba. Duhovna osoba razume odakle svet dolazi. Ne mrzi ga niti ga voli. Samo gleda i posmatra i vidi. Ne može imati osećanja o dobru ili zlu jer su njihova osećanja uronjena u božanstvenost. Njihova osećanja su uvek usmerena na stvarnost. Osećanja ne izlaze i ne govore: "Ovo je strašno. Ovo je divno. Ovo je loše. Ovo je dobro. Ovako bi trebalo da bude. Ovako ne bi trebalo da bude." Ove stvari su slike na ekranu. Počnite da gledate na ovaj način. Vaše telo i vaš um i stvari koje se dešavaju u svetu su slike na ekranu koje su promenljive, nikada iste. Ovo je način sveta. Mi gradimo stvari, strukture, građevine, manastire, velike zgrade, velike gradove i onda su sve uništene za izvesno vreme. I ponovo ih gradimo i ponovo su sve uništene. Sve je to kosmička šala, ali vi je shvatate ozbiljno. Sve dok je shvatate ozbiljno, postajete deo toga. Doživljavate je, prolazite kroz nju. Zato je zapisano: "Koga ćete slediti danas, Boga ili mamona?" Fred to voli. Koga ćete slediti? Svet i njegove osobenosti,

ovo je mamon, ili Sopstvo, apsolutna stvarnost. Izbor je vaš. Učinite pravu stvar. (kratka tišina) Vreme je za "Smorite Gurua."

SV: Nadam se da će neko to dobiti.

SH: Idi po to Tome. Ti imaš poslednji, eliminiši ga.

R: Smešno je da bez obzira na vaše pitanje, postoji samo jedan odgovor. Sve je dobro. (učenici se smeju)

P: (Robert čita) Roberte, rekao si da se možemo osloboditi takvih kompulzija kao što je bes i pretpostavljam takođe pohlepe i požude. Identifikovanjem sa tim emocijama koje se pojavljuju. Nisam siguran kako to može da funkcioniše ili mi nedostaje razumevanje toga. Šta treba uraditi nakon što su identifikovane da bi se oslabila moć tih kompulzija. Ti si zaista butterscotch ili marsh-mellow, izaberi. Imamo nekoga spremnog za ludnicu ovde. (učenici se smeju) (SV: Davno.)

R: Kada imate određenu emociju, recimo strah. Rekao sam jednog dana, ako se identifikujete sa emocijom, nestaće. Ovo mislim pod tim. Kada je uragan i idete u centar uragana, šta nalazite? (S: Tišinu?) Mir i tišinu. U centru uragana je potpuni mir, potpuna tišina. Kada vidite okean i uzburkanost. Džinovski talasi veličine uragana udaraju u obalu, uništavaju imovinu, ali kada odete duboko u centar okeana, šta nalazite? Potpuni mir, potpunu tišinu.

Ovo je istinito za svaku emociju koju imate. Ako samo možete postati dovoljno tihi i identifikovati se sa centrom tako što ćete otići duboko unutar Sopstva, duboko duboko unutra. Što dublje idete, to ste tiši. I ako odete do centra emocije, emocija će nestati u potpunosti i nikada je više nećete imati. Uveravam vas u ovo. Objasniću vam ponovo. Ako imate bes ili pohlepu ili bilo kakvu vrstu emocije. Ako sedite mirno i posmatrate emociju, gledate emociju, prolazite kroz emociju sve dublje i dublje do njenog centra. Kada stignete do centra, više neće biti emocije. Uništili ste je i nikada vas više neće uznemiravati. Dobijate isti rezultat sa samoistraživanjem. Istražujući: "Ko ima ovu emociju?" Doći ćete do zaključka da je ja imam. Gde ovo Ja prebiva? Šta je dom Ja? Srce. Kada pratite Ja do srca, biće rastvoreno u apsolutnoj stvarnosti. Ovo je način da radite na sebi. Ako pokušate da se rešite emocije bilo kojom drugom metodom, nećete uspeti. Ne pokušavajte da promenite emociju ili da je promenite u nešto pozitivno. Sve što emocija radi jeste mirovanje. Čekajući da ponovo nikne u određeno vreme. Dakle, ponovo, ili pratite emociju do centra identifikujući se s njom sve dublje i dublje i dublje i dublje i dublje i kada stignete do centra biće zauvek nestala. Ili u samoistraživanju istražujete: "Kome dolazi? Dolazi meni. Ja doživljavam ovu emociju. Šta je izvor Ja?" Srce. Pratite Ja do srca gde će biti potpuno rastvoreno i uništeno.

SD: Roberte, sećam se da si mi jednom rekao da uradim isto sa bolom. Da ako postaneš jedno sa bolom, nestaće. (R: Da.) Smatram ovo veoma korisnim i možda bi pomoglo ljudima da razumeju kako to uraditi.

R: Isti je princip. Imate bol koji boli, glavobolju, migrenu, rak ili bilo šta što imate, umesto da osećate bol i identifikujete se sa bolom, počnite da postajete veoma mirni, veoma tihi i počnite da idete duboko unutar bola. Ronite duboko, duboko, duboko unutar bola. Duboko, zaista duboko, osećajte kako ronite duboko do centra bola. U centru nema bola i bićete u miru. Ili ponovo možete istraživati: "Kome bol dolazi? Bol dolazi meni, Ja. Ja nisam Ja. Ja nemam ništa sa tim Ja. Ja ima bol, ne ja." Pratite Ja do srčanog centra i sve će biti rastvoreno, asimilovano i eliminisano. Što više radite na sebi duhovno, to će vam ove stvari biti lakše.

P: (Robert čita) Koji su strahovi najštetniji strahovi?

O: (Robert odgovara) Sav strah dolazi iz istog mesta. Ništavila. Nije bitno kakva je vrsta straha, svi su isti. Možete se bojati da nikada nećete postati samospoznati. Možete se bojati pobunjenika, hoće li vas uhvatiti. Možete se bojati svog muža ili svoje žene. Možete se bojati

ratova ili nečovečnosti čoveka prema čoveku. Sve su ista stvar. Nema razlike. I tretirate ih sve na isti način. Ili zaronite... zaronite duboko u strah do njegovog centra gde ne postoji, ili istražujte: "Kome dolazi ovaj strah? Ko doživljava ovaj strah? Ja sam. Pa, šta je izvor ovog Ja sam?" Pratite Ja-misao do srca, gde će biti potpuno oslobođeno... uništeno.

SM: To je to, Roberte. (R: To je to?) Hm-hm. (R: To je to.) (smeh)

SR: Imao sam iskustvo sa Ja-misli i neredima koji se dešavaju. Pre nekoliko nedelja si rekao nešto o... (prekid trake) ...i mislim da mi je draškalo mozak i ranije, ali nekako me je snažno pogodilo kada si to rekao pre nedelju dana. Ušlo je unutra i uspeo sam da ga svarim prvi put ili da osetim kako ulazi i uhvatio se u koštac sa tim, napredujući sa tim. Ove nedelje kada su neredi počeli, nekakav... nerazumljivo... jer poznajem ličnost geto dečka mnogo bolje od prosečnog čoveka i poznajem ličnost Korejca mnogo bolje od prosečnog čoveka. I tako sa svim tim takozvanim stručnim znanjem bio sam... Korejci su trčali gore-dole po Korea Townu vičući: "Želimo mir," imaju marševe, "ne želimo da budemo izbodeni danas." I imali su govornike. I rekao sam, pitam se da li imam odgovornost da odem na mesto gde drže govore i da im kažem šta treba da urade u vezi promena koje treba da naprave u svojim ličnostima ili neće imati mira, jer negativno utiču na mnogo ljudi. I dok sam išao u tom pravcu, iznenada su me pogodile reči iz tvog govora od pre nedelju dana. Nešto kao: "Horhe, najbolji način na koji možeš doneti mir u ovaj svet je da pustiš svoju Ja-misao i svoj osećaj odvojenosti." I odmah je odgovornost ili obaveza koju sam osećao da odem i kažem im — uz rizik da budem kamenovan do smrti — šta rade da izazovu ovo neprijateljstvo od Hispanaca i Crnaca. Govoreći im mnoge iritantne stvari koje rade i koje iritiraju ljude. Iznenada je želja i osećaj obaveze nestao i shvatio sam da je moja obaveza da pustim Ja-misao. I svoja sopstvena osećanja separatizma koja dolaze sa tom Ja-misli. I bilo je kao ogroman dah svežeg vazduha. I celokupna želja me je napustila da... ili osećaj moram to uraditi kao dobar građanin ili tako nešto i to mi je možda spasilo život. (smeje se) Možda sam dobio još jedan život, ali me je spasilo. Spasilo je neki život i dobilo još jedan život.

R: To je dobro buđenje koje si imao, Horhe.

SR: Da, bilo je lepo. Bilo je lepo imati taj osećaj moći, ovaj uvid me je snažno pogodio. Znate, zaista možete osetiti kada je to visceralni uvid pomešan sa intelektualnim razumevanjem, ali visceralno je bilo tako duboko. Zato želim da ti zahvalim — bilo da su te reči istinite ili ne, izgleda da sam ih uhvatio kada sam ih prvi put čuo... Ne prvi, kada sam ih čuo pre nedelju dana. Verovatno si ih izgovorio deset puta pre trenutka kada sam ih uhvatio i onda mi je spasilo život pre nekoliko dana kada sam bio u Korea Townu. Dakle, hvala ti.

R: Dobro napreduješ, Horhe. (SR: Ali trebalo bi da te pitam, jesam li dobro razumeo?) Svakako jesi. Pokušaj takođe da zapamtiš da u meri u kojoj donosimo mir sebi, u toj meri donosimo mir svetu. Zato i danas postoje mnogi Mudraci, mnogi Džnaniji, mnogi Sveci kojih nikada niste ni čuli, koji danas sede u pećinama, na vrhovima planina, u šumama, jednostavno budući svoje Sopstvo. I to Sopstvo postaje svet. Da nije ovih bića, bili bismo u mračnom dobu. Dakle, u meri u kojoj vidite mir unutar sebe. U toj meri će biti mira u ovom svetu. Samo pokušavanjem da promenite svet nećete uspeti. Ne možete prisiljavati

stvari ljudima. To je individualna stvar. I svako takozvano biće na ovoj planeti mora doći do sopstvenih zaključaka.

SF: Pitao sam se neki dan da li strah koji sam doživeo tokom nereda možda nije došao iz želje i svaki strah dolazi iz želje da se stvari ne menjaju. Drugim rečima, želeo sam da ne bude nereda ili požara? Da nisam imao tu želju, zapravo se strah ne bi pojavio. Đavola sigurno jeste.

R: Pa, trebalo bi da se koncentrišeš na sebe više nego na to odakle želja dolazi ili ko ima želju ili šta se možda dogodilo zbog želje. Radije spoznaj istinu sam da je sve dobro. To je sve što treba da znaš. Tako je jednostavno. Sve je dobro. (SF: Hvala ti.) Bez obzira kako izgledalo. Bez obzira šta se čini da se dešava. Sve je dobro. Koliko god čudno zvučalo, ovo je istina. (SF: Znam da je

Bhagvan Sri Ramana rekao nekome ove stvari nisu za stvari za koje misliš da su dobre, ali ne misliš na stvari koje su loše, tu grešiš.) Da. Istina. (SF: Meni je teško ionako.) Nije previše teško, Horhe, lakše je nego što misliš, Fred, ne Horhe. (SF: Pokušaću.) Još neko želi da podeli nešto ili ima pitanja?

SV: Da, samo bih pitao da li možeš da govoriš malo glasnije jer ponekad ne mogu da čujem ili ne može da se snimi. Molim te govori malo glasnije kada kažeš nešto. (R: (Robert više) Fred želi da govorim malo glasnije.) (učenici se smeju) Šta si rekao? (smeh)

R: Još neko želi da se izrazi?

SF: Da, jedna stvar, rekao sam ovo i ranije, ako provodim vreme misleći da osoba, mesto ili stvar treba da bude drugačije nego što jeste, samo okrećem točkove u mestu? (R: Da.) I ta osoba može uključivati mene, zar ne? Provodim puno vremena misleći da bi trebalo da budem drugačiji nego što jesam. Dakle, na čemu se to svodi jeste prihvatanje? Da prihvatim sebe ne baš onakvim kakav jesam. Da prihvatim, onda bi se možda neka promena mogla desiti, poput mog stava prema beskućnicima. Ne smetaju mi kao što su nekada. Prosjaci na ulici i promena u toj oblasti.

R: Ali ako nešto prihvatiš, nikada nećeš stići do cilja. Jer prihvatanje je suprotnost odbacivanju. Opet su dve strane istog novčića. Dakle, ne želiš ni da prihvatiš ni da odbaciš. Samo budi. (SF: Samo budi, u redu. (smeje se) Sada vidim da je to novčić. Jedna od suprotnosti.)

SH: Dualne suprotnosti jednostavno moraju biti prevaziđene, tačka. (R: Upravo tako.) Na ovaj ili onaj način. (R: Tako je.) Kroz Božiju milost. Bog znači različite stvari različitim ljudima.

R: Imamo li najave? Meri, imaš li najave?

SM: Ne, Roberte, ništa. (Drugi učenici daju najave)

R: Ono što ćemo sada uraditi jeste da ćemo praktikovati samoistraživanje. Jer mi mnogi od vas kažete da kada praktikujete zajedno, dobijate više od toga. Zato ćemo to uraditi. Smestite se udobno u stolicu, na pod, gde god sedite. Zatvorite oči. Kada vam misao dođe, ne pokušavajte da je promenite ili zaustavite. Jednostavno istražujte: "Kome dolazi ova misao?" Nije bitno kakva je misao u pitanju. Bilo

da je misao o Bogu. Vizija Boga. Vizija đavola. Vizija haosa i konfuzije. Vizija raja. Sve je isto. Koja god misao da vam dođe, istražujte: "Kome dolazi ova misao?" Onda će vam automatski doći da ova misao dolazi meni. "Ja mislim ovu misao." Onda dalje istražujete: "Onda odakle je došlo Ja? Gde je izvor ovog Ja? To je korenski uzrok svake misli. Gde je izvor Ja?" I postajete potpuno tihi. Ne odgovarate na to pitanje. Dok sedite u tišini na ovaj način, doći će još misli. Zapamtite, nije bitno o čemu su, dobre ili loše. Radite istu stvar iznova. Istražujete: "Kome dolazi ova misao? Pa, dolazi meni. Opet ja je mislim." Dolazite do zaključka da je Ja korenska misao. Jer se sve misli koje mislite vraćaju na Ja. Shodno tome, ako se rešite Ja, neće biti više misli. Dakle, da biste se rešili ove Ja-misli, istražujete dalje: "Šta je izvor ovog Ja?" ili "Ko sam ja? Odakle je došlo ovo Ja? Ko ga je rodio?" I ćutite. Misli dolaze ponovo. Radite istu stvar iznova i iznova i iznova i otkrićete, kako nastavljate da praktikujete, prostor između tišine i novih misli biće sve veći i veći. Radite to! (traka se završava) [TOC]

U Tišini je 7. maj 1992.

Robert: Dobro veče. Pozdravljam vas svim srcem. Dobro je biti s vama ponovo ovog četvrtka nakon nereda, pljačke, kradje i svih ostalih dobrih stvari koje se dešavaju u LA. Mnogi od vas jednostavno dolaze ovde da bi me čuli kako govorim. Čekate dok ne progovorim i kažem nešto, jer još uvek verujete da postoji nešto što se može reći rečima, da ako uhvatite pravu reč, nešto će vam se desiti. Postaćete prosvetljeni. To nije nužno tako. Rečitost je u tišini. U tišini vam se dešavaju stvari, divne stvari, prelepe stvari. Da li je iko ikada postao ostvaren dok je govorio ili dok je slušao govor? Većina vas ovde razume da je prostor između reči, prostor između reči, ono što je važno. To je isto kao prostor između "Ko sam ja?" Kada istražujete "Ko sam ja?" postajete

tihi i mirujete, pre nego što ponovite "Ko sam ja?" Taj prostor je svest. Kada ste tihi, počivate u sopstvu. Jedini razlog zašto ne postanete Sopstvo, ili ne osećate da ste Sopstvo, jeste činjenica da vam se um kreće. Misli se kreću u vašem umu. Kako učite da postanete mirni, um postaje miran i svest se predstavlja, jer svest je već ovde, i vi ste To. To nije zapravo u rečima, jer su reči isto što i telo, isto što i svet, isto što i univerzum. Reči su maja. Samo u tišini vam se istina otkriva. Večno pitanje se iznova postavlja. Može li osoba postati ostvarena bez učitelja? Ili mora imati učitelja ili gurua da bi postala ostvarena? Ovo pitanje mi postavljaju najmanje dva puta nedeljno neki ljudi. Da li je zaista potreban učitelj ili može neko postati samoostvaren sam? Odgovor je "Da i ne." Naravno, morate zapamtiti da ste uvek već samoostvareni. Vaša priroda je čista svesnost, apsolutna stvarnost. Ako krenete od te tačke gledišta, biće vam lakše. Nikada ne počinjite od činjenice da ste ljudsko biće koje ima iskustva i pokušava da postane samoostvareno, već osetite u svom srcu da ste već samoostvareni i pokušavate da se probudite za tu činjenicu. Svako ko se ikada probudio, ko je ikada doživeo mokšu, oslobođenje, imao je gurua u jednom ili drugom trenutku. Kada su Ramana Maharšija pitali ovo pitanje, "Ti si postao samoostvaren sam?" on je odmah odgovorio, "Uradio sam posao u prethodnom životu. Mora da sam imao učitelja u prethodnom postojanju."

To je sasvim prirodno. Možeš li postati advokat sam? Možeš, ali ćeš biti loš advokat. Možeš li postati doktor sam? Možeš li postati medicinska sestra, ili bilo šta, sam? Moraš ići u školu, moraš učiti, moraš imati učitelja. Kada zaista želite samoostvarenje, razvijate veliku poniznost. Poniznost će vas odvesti ka pravom učitelju. Ali ako ste arogantni, odvratni i želite da budete ostvareni, bićete odvedeni ka učitelju koji je takođe arogantan i odvratan. (smeh) Sličan privlači sličnog. Zato vam uvek kažem, na pravom ste mestu, prolazite kroz iskustva koja su vam u ovom trenutku neophodna. Nema grešaka. Naučite da volite mesto na kome ste, ma kako izgledalo, bez obzira na to kroz šta prolazite, bez obzira na iskustva u vašem životu. Budite zahvalni za njih. Budite zahvalni za sebe i iskustva kroz koja prolazite. Nikada ne sažaljevajte sebe. Nikada ne verujte da niste vredni ili da ste grešnik, zato što ste napravili greške u prošlosti. Istina je da prošlost ne postoji. Nikada nije bilo prošlosti. Kako počnete da ovo shvatate, videćete da nikada niste bili grešnik. Nikada niste napravili grešku, jer prošlost ne postoji. Samo do određene mere možete sami. Samo do određenog nivoa možete stići sami. Nakon toga vam treba učitelj, učitelj koji je bio tamo, koji je prošao kroz sva ova iskustva pre vas, i koji vas lako može prevesti preko reke samsare do prosvetljenja. Većina nas takođe ne razume odnos sa svojim guruom ili sa svojim učiteljem. Neki od vas su tragaoci, koji trče od jednog gurua do drugog, vide mnoge učitelje, nikada ne mogu imati odnos guru-učenik, jer prolazite kroz mnoge učitelje. Ne pokušavam ovo da kažem da biste ostali sa mnom. Kao što većina vas zna, nije me briga kuda idete ili šta radite. Na vama je. Ali radi vas samih, radi vašeg sopstvenog razvoja, ako pronađete pravog učitelja, trebalo bi da se držite tog učitelja. Čuvajte tog učitelja, volite tog učitelja. To je sve što treba da radite. Svako biće koje se probudilo u Sopstvo imalo je to iskustvo. Jer učitelj nije ono što mislite da jeste. Učitelj nije niko drugi do vaše Sopstvo. Postoji samo jedno Sopstvo, jedna stvarnost, i učitelj je produžetak vašeg Sopstva. Bili ste privučeni ovom učitelju zbog vaših godina prakse, jer to zaslužujete. Mnogo puta sebi protivrečim kada vam kažem da nema razloga zašto su neki ljudi prosvetljeni. Oni mogu biti pokvareni, i čine sve vrste odvratnih stvari na ovom svetu, i postanu prosvetljeni. Ipak, ti ljudi su prošli kroz ono kroz šta su trebali da prođu, ti ljudi rade ono što treba da rade, i ti ljudi su svi tamo gde treba da budu. Zato vam ponovo kažem: "Nema grešaka. Ne budite osuđujući. Ne pokušavajte ovo da razumete. To je izvan reči i misli. Niste ono što mislite da jeste, i učitelj ka kome ste privučeni nije onaj za koga ga ili je smatrate." Robert Adams Satsang: Sabrana dela

Zato opet morate razviti veliku poniznost. Bez poniznosti ćete postati ponosni, egoistični, i napravićete mnogo grešaka. Najveći Džnani je sluga svih. Ne Gospodar svih, već sluga svih. Najveći Džnani je prijatelj svakoga. Najveći Džnani je prirodna osoba, bez pretvaranja, ne

pokušava da impresionira bilo koga, ne traži ništa. Učenici su privučeni ovom Džnaniju kao pčele medu. Ali Džnani nije nužno jogi, i nema rečite govore. Postoje određeni jogiji koji privlače hiljade ljudi sebi. Pravi Džnani ne traži ljude ili gomile, već pre beži od tih stvari i pokušava da pobegne od tih stvari i ima malo sledbenika. Imajući ovo na umu, zapitajte se: "Šta ja zapravo tražim?" I reći ćete, "Tražim mokšu, oslobođenje." Onda se zapitajte: "Šta radim da bih ovo dostigao?" Pogledajte svoj život. Satsang je jedna od najvažnijih stvari koju ikada možete učiniti da biste se probudili. Ipak, većina Amerikanaca dođe na satsang možda četiri puta, pet puta, i ne prosvetli se. Odu da traže drugog učitelja. Istina je da morate imati strpljenja, mnogo i mnogo strpljenja, i ne trčati po celom svetu tražeći učitelje. Već pronađite pravog učitelja sa kojim se duhovno identifikujete. Znaćete kada pronađete učitelja, intuitivni deo vas će vam dati do znanja, i budite sa tim učiteljem koliko god možete. Ovo je na prvom mestu u vašem životu. Uvek me zabavljaju svi praznici koji dolaze. Imamo Božić, Dan zahvalnosti, Uskrs, Majčin dan, Očev dan, Četvrti jul, i ljudi me zovu i izvinjavaju se i kažu: "Roberte, ne mogu doći na satsang jer moram biti sa svojom majkom." "Moram biti sa svojom porodicom." "Izlazim u park sa svojom porodicom na piknik." "Idem ovde." "Idem tamo." Sve je to lepo i dobro. Ali kuda ćete otići kad padnete mrtvi? Hoćete li tada imati porodicu? Bićete potpuno sami, i moraćete da prođete kroz određena iskustva pre nego što se ponovo vratite u drugo telo. Ono što pokušavam da kažem je da vam je porodica važna, nema sumnje o tome. Ali morate stvari prilagoditi na pravi način, tako da možete doći na satsang, tako da možete biti sa učiteljem, tako da možete sedeti u tišini, tako da možete razviti poniznost i mir, i tada ćete se probuditi. Zato uvek kažem: pogledajte svoj život. Pogledajte sebe, iskreno. Koliko često mislite na Boga? Koliko često tokom dana mislite na duhovne stvari? Da li uvek uhvatite sebe, kada vam neka iskustva dođu u život, i shvatite da su to samo slike na ekranu, ili se upletete u slike, i imate povređena osećanja i bes, sve vrste emotivnih stvari koje se dešavaju u vašoj glavi? Ili se odmah uhvatite i nasmešite i kažete da su to samo slike, šta ja imam sa slikama? Ja sam čista svest, čisto sat-čit-ananda, nirvana. Šta ja imam sa situacijama i uslovima? Dobro vreme da se testirate bilo je tokom nereda, tokom pljačke koja se dešavala. Šta ste osećali? Šta se dešavalo unutar vas? Ako ste razumeli da je ovo svet maje, i u maji su sve ove stvari neophodne. Zapamtite, maja ne teče

glatko sve vreme. Maja znači dualnost, kao da dve sile deluju, dobro i zlo, i morate iskusiti oboje. Dakle, kada je grad u zemlji veoma prosperitetan, svi rade, imaju poslove, dobro zarađuju, svi su srećni, nešto se mora desiti da bi se to promenilo. Tako funkcioniše maja. Zato se smejem ljudima koji pokušavaju da promene loše u dobro. Pokušavaju da žive ono što nazivaju dobrim ljudskim životom. Ne postoji dobar ljudski život. Postoji samo duhovni život. Kada živite duhovnim životom, dobro i zlo su oboje varalice. Oni vas više ne mogu prevariti. Pobedili ste i počivate u Brahmanu, kao Brahman. Univerzum je kosmička šala. Pokazaće vam sve vrste stvari, učiniti da se sve vrste stvari dese u vašem životu. Ipak, morate se čvrsto držati. I takođe morate brzo puštati. Uvek se sećajte ko ste. Zaboravite ime koje vam je dato pri rođenju. Vi niste to. Zaboravite svoje okruženje. Vi niste to. Zaboravite iskustva u svom životu. Vi niste to. Morate ostati centrirani u ovde i sada. Morate živeti spontano, u sadašnjosti. Budućnost će se pobrinuti sama za sebe. Prošlost je već mrtva. I evo vas. (duga tišina) Šanti, šanti, om, mir. Slobodno postavljajte pitanja.

SF: Imam jednu zapažanje. U četvrtak uveče pre mraka stajao sam na mestu dovoljno visoko da smo mogli videti erupcije dima i vatre u Korejskom gradu posebno. Bilo je veoma čudno kako su erumpirali, veliki oblaci crnog dima i dizali su se veoma brzo. I bio je to veoma čudan osećaj, bila je to drugačija vrsta vatre nego što sam ikada doživeo. I imao sam snažan osećaj, ovo je kao san. I imao sam svest da ako je neko tamo bio upućen, potvrdio bi da je to san. Pored toga, osoba koja posmatra nerede i vatru i doživljava veliki strah isto je toliko deo sna koliko su i vatre i erupcije i sirene i buka. Da li je to tačna procena?

R: To je tvoja procena. To je ono kroz šta si prošao. To je stvar koju si osetio. Zapitaj se: "Ko je sanjar? Ko je svedok svega ovoga? Ko svedoči svemu ovome?" (SF: Ja.) Onda ko si ti? Ono što pokušavam da kažem, to je ego koji svedoči svemu ovome i vidi sve ovo. Ako nema ega, nema nikoga ko vidi. Čak iako se dešava, nećete videti ovo. Ovo će se dešavati, gledaćete u to, ali neće biti vidioca. (SF: Da si ti bio tamo, bio bi svestan onoga što se dešava, zar ne?) Ja sam svestan samo Sopstva. Vidim sve što i ti vidiš. Gledam sve, posmatram sve, učestvujem u stvarima, ali vidim Sopstvo. (SF: I shvatam da sve ostalo nema stvarnost ni značenje?) Nimalo, to je kao gledanje filma. Gledam film, ali sam uvek svestan ekrana. Drugim rečima, svet maje me više ne može prevariti. Uvek vidim supstrat celokupnog postojanja koji nije niko drugi do ja sam. (SF: I ništa spolja?) I ništa spolja. Ono što pokušavam da kažem je da nisam odvojen ni od čega. Sve se dešava unutar mene, unutar mene samog. Ja sam Sopstvo svega. (SF: I to je ono što je ljubav, nikakva razdvojenost ni u jednom trenutku.) Upravo tako, i ljubav je sve što postoji. Kada osetite

strah, kada osetite da je nešto pogrešno, to je razdvojenost. Kada ste jedno sa svim što postoji, koga se treba bojati? Osoba koja se boji je nestala. Postoji samo Bog.

SF: Mislio sam na Mahavakju, "Ti si To", što uključuje dve osobe ili dva entiteta, kao što bi bio slučaj sa "Ja sam Brahman." Ja sam Brahman i to bi nas vratilo na ono što je Sri Bhagvan rekao, morao je doseći Ja - Ja.

R: Ja-jesam, ista stvar. (SF: Da, i to je sve, zar ne?) I to je to, nema ničeg drugog. (SF: Nema Brahmana ni Šive ni bilo čega drugog?) Postoji samo ono što je uvek bilo i što će uvek biti i ti si To. (tišina)

R: Da li još neko želi nešto da kaže ili podeli? (pauza) Sri Glen, da li imaš neko čitanje za nas? (SG: Propustiću, Roberte.) Propustićeš, Roberte?

SH: Upravo te je ostavio na cedilu.

R: Ko je svedok koji gleda i vidi sve? Koji posmatra dah, posmatra osećanja, ko je ovaj svedok? Odgovor dolazi: "Ja sam!" Sa svojim disanjem, dok udišete izgovorite "Ja," dok izdišete izgovorite "sam." Dišite normalno i prirodno. Udahnite, izgovorite "Ja," izdahnite i izgovorite "sam." Ako vam um luta, nežno ga vratite na "Ja sam." (tišina) Om šanti, šanti, šanti, šanti, mir, mir. Imamo prašad. (kraj trake) [TOC]

Nijedna Misao Vam Neće Pomoći Da Shvatite Sopstvo 10. maj 1992.

Robert: Dobro je biti ponovo sa vama u ovoj lepoj nedelji. Sve je dobro. Razmislite o toj izjavi, sve je dobro. Ništa nije onako kako mislite da jeste. Ne postoji ništa u ovom univerzumu što je ono što verujete da jeste. Sve je nešto drugo. Ništa nikada nije isto, niti izgleda isto. Jedina stvar koja izgleda ista i ne menja se, jesu vaše misli. Većina nas ima ustaljen um, i veoma nam je teško da to promenimo. To je jedina stvar koja nas sprečava da vidimo stvarnost. Sve dok je vaš um ustaljen, on je u skladu sa univerzumom i svetom, i vidite stvari onakvima kakve izgledaju, ali ne onakvima kakve jesu. Pogledate kroz prozor, vidite prelepo drvo, prelepo nebo, šume, jezero. To zvuči sjajno. Pogledate u drugom pravcu, vidite nerede, nečovečnost čoveka prema čoveku, uništenje, zemljotrese. Kako ovo pomiriti? Pogledajte svoj sopstveni život. Imate dobra i loša vremena, i iz toga znate šta želite da iskusite. Želite da iskusite dobra vremena, ne loša. Ipak, ono što ne uspevate da razumete jeste da tamo gde su loša vremena postoje dobra vremena, i tamo gde su dobra vremena postoje loša vremena. Ne možete imati jedno. Nikada ne možete imati samo jedno. Dobra ilustracija ovoga je priča o dve žabe. Jednom su bile dve žabe. One su nehotice uskočile u kantu mleka. Bile su debela žaba i mršava žaba. I nisu mogle da izađu. Plivale su unaokolo, ivice su bile klizave, i debela žaba je rekla mršavoj žabi: "Brate žabo, nema svrhe više veslati. Utopićemo se, pa bih radije odustala." Mršava žaba je rekla: "Drži se, brate. Nastavi da veslaš. Neko će nas izvući." Veslale su satima. Opet je debela žaba rekla: "Brate žabo, sada postajem veoma umorna. Pustiću i utopiti se. Nema šanse da nas iko ikada izvuče odavde.

Nedelja je, niko ne radi. Osuđene smo. Ne postoji mogući način da ikada izađemo odavde." I mršava žaba je rekla: "Nastavi da pokušavaš. Nastavi da veslaš. Nešto će se desiti. Nastavi da veslaš." Još par sati je prošlo, i debela žaba je rekla: "Ne mogu više. Nema smisla u tome jer ćemo se ionako utopiti. Koja je svrha?" I pustila je. Odustala je. Utopila se u mleku. Ali mršava žaba je nastavila da vesla. Deset minuta kasnije osetila je nešto čvrsto pod svojim nogama. Bila je umutila mleko u puter i iskočila je iz kante.

Tako je i sa nama. Prolazimo kroz toliko iskustava u životu. Mislimo da nema izlaza. Verujemo da smo ljudi i da smo uhvaćeni u maju. Moramo proći kroz određena iskustva, i patiti, i biti srećni, i činiti sve vrste stvari. Ali kada podelim istinu sa vama, da nema maje, nema univerzuma, ništa nije onako kako izgleda, samo vaš um stvara ove uslove, i vaš um ne postoji, ne verujete mi! Želite da govorim o karmi i reinkarnaciji. Želite da uđete u sve vrste aspekata univerzuma. Želite da čujete rečita predavanja o tome kako ćemo biti spaseni. Ipak, nema nikoga da spasi, jer niko nikada nije postojao. Ipak, osećate se ljudski, zar ne? Prolazite kroz iskustva, zar ne? Kad biste samo naučili da sedite mirno, da budete tihi, da prestanete da reagujete na univerzum, na svet, na situacije, na život. Svemu dajemo ime, to je problem. Kažemo ovo je rak, ovo je siromaštvo, ovo je zemljotres, ovo je milion dolara, ovo je novi dom, ovo je novi auto, ovo je rat, ovo je pas, ovo je mačka. Imamo imena za sve. Šta ako bismo zaboravili ta imena, i prestali da vidimo stvari kao nešto? Šta ako bismo samo posmatrali stvari, gledali stvari bez davanja imena, bez donošenja zaključka? Šta mislite šta bi se desilo? Transcendirali biste sve. Čega god se više ne držite, popušta. Čega god se više ne držite, više ne drži vas. I kako puštate svoja mišljenja o osobi, mestu i stvarima, otkrivate da rastete, da se razvijate. Počinjete da postajete nešto što je neizrecivo, nešto što se ne može objasniti, nešto tako divno, da nikada niste sanjali da nešto ovako postoji. Ipak, postoji. Zašto izgleda da imate telo, ako ga nemate? Zašto izgleda da igrate ove igre, ako nisu stvarne? Odgovor je da ne igrate nikakve igre. Nema nikoga ko bilo šta radi. Ovo je nešto što je većini ljudi teško da shvate. Ništa se uopšte ne dešava? Ali ja se krećem, plivam, igram golf, idem na posao, gledam televiziju, radim sve ove stvari. Ove stvari izgleda da se dešavaju. Morate zapamtiti pitanje: "Kome se ovo dešava? Ko doživljava ovo?" I naravno, sećamo se da je ego taj koji doživljava ovo. Ali onda se ponovo setite da nemate ego. Ne postoji ego. Ego nikada nije postojao. Ako jeste, odakle je došao? Ko je njegov tvorac? Šta god da verujete, mora postojati tvorac koji je ovo stvorio. Ako verujete da ste čovek, nešto vas je stvorilo. Kažete da su vas roditelji stvorili, vratite se u prošlost, ko je njih stvorio, i ko je njih stvorio. Vratite se na sam početak. Za sve u šta verujete, mora postojati uzrok. Ipak, kada vam kažem da nema uzroka, stoga ne može biti ni posledice, mislite da sam lud, i jesam. Ko želi da bude normalan? Biti normalan znači prilagođavati se društvu, i svemu što se dešava u svetu. Mislite isto. Mogu vas uveriti, ništa ne postoji. I mogu vas uveriti da kada mislite o ničemu, ništavilo o kome mislite takođe ne postoji. Čim pomislite o ničemu, pokvarite ga, jer postaje nešto. Robert Adams Satsang: Sabrana dela

Uvek zapamtite, ideja je da potpuno prestanete da mislite. Da uopšte ne funkcionišete mentalno. Ipak, neki od vas i dalje veruju da ako prestanete da funkcionišete mentalno, postaćete povrće, nećete moći da funkcionišete. To nije istina. Ono što ste bili neće funkcionisati, ali ono što postanete će funkcionisati veoma dobro. Uvek ćete izgledati kao da funkcionišete, ali nema funkcionera. Niste ono što izgledate. Bez obzira koliko puta vam ovo kažem, vi i dalje mislite, mislite, sudite, sudite, donosite zaključke, pokušavate da sredite svoj život. Morate pustiti, potpuno, apsolutno, u potpunosti. Morate pustiti tako potpuno, da nećete osećati telo, ni um, ni bol, ništa. To je jedino vreme kada ćete napredovati. Ne mislite o ovome. Misli vam ne mogu pomoći. Ne postoje misli koje vam mogu pomoći da shvatite sopstvo. To je samo potpuno, u potpunosti puštanje, odustajanje. Od čega odustajete? Odustajete od ega, uma, svojih mišljenja o stvarima. To je sve od čega odustajete. Ali ipak, drvo izgleda da se pojavljuje, i postaje prelepo drvo kako raste. Tako ćete i vi izgledati, ali ćete znati da niste taj izgled. Znaćete da ste potpuno

slobodni i da ste sveprisutnost, sveprožimajući. Ceo univerzum se dešava unutar vas samih. I ako nemate sopstva, nema univerzuma. Vi ste izvan ne-sopstva, gde postoji ne-ne-sopstvo. Vi ste izvan ne-ne-sopstva, gde nema reči da se opiše. Ipak, to je tako lepo, tako blaženo, tako radosno, da biste, ako biste ga okusili, nikada se ne vratili. Nikada ne biste želeli da se vratite ljudskosti. Zato su mnogi bili blago dodirnuti ovim ostvarenjem. Bili su dodirnuti istinom, i mogu se setiti da tamo nešto postoji, iako su se vratili svom ljudskom sopstvu, tako izgleda. Nikada ne zaboravljaju taj dodir. I ti ljudi su oni koji streme napred, da idu celim putem do ostvarenja. Šta znaći ići celim putem? To znači gledati na svoj život kao na filmsku predstavu. Sva iskustva su slike na ekranu. To znači ne regulisati svoj život uopšte, ni na koji način, već ga posmatrati i gledati. Gledati ga inteligentno. Videti emocije koje dolaze u vaš um. Posmatrati strahove, aroganciju, i ne činiti ništa povodom njih. Već ih gledati, gledati kroz njih i postati slobodan od njih. Samo gledanjem kroz njih možete postati slobodni od njih. Pomislite na emociju koja vas muči. Možda imate loš temperament, strašljivu narav, šta god. Prvo je morate videti. Onda zaronite duboko, duboko u nju, i ona će potpuno i u potpunosti nestati. Nikada vas više neće mučiti. Kada pokušavate da promenite stvari, one izgledaju dobre neko vreme, ali ćete se onda naći u istoj poziciji kao pre. Drugi ljudi, druga mesta. Ne želite ništa da menjate. Želite da budete mirni i da gledate. Kako postajete mirni i gledate, ono u šta gledate će uzvratiti pogled. Kako gledate na svet bez tumačenja, kako gledate na svet bez vezanosti, ono što svet jeste biće vam otkriveno. Svet će vam biti otkriven kao ništa, kao slika na ekranu

svesti. Postaćete blistavo srećni bez ikakvog razloga. Pronaći ćete mir za koji niste ni sanjali da postoji. Morate ovo želeti. Morate ovo voleti. Morate ovo želeti više nego bilo šta drugo na ovom svetu. Kada kažem želeti više nego bilo šta drugo na ovom svetu, ne mislim u smislu "nemam to i želim to." Mislim osećati, i verovati, i znati, da ste vi to. I želite da vam to bude otkriveno, tako što ćete ići sve dublje, puštajući sve stvari koje izgleda da se dešavaju u životu, nastavljajući da ronite duboko unutar sopstva. Ronite duboko unutar Sopstva do te mere da se odreknete stvari koje nosite unaokolo godinama. Ne postoji niko ko se ne može probuditi. Pošto je vaše pravo Sopstvo već budno, nema ničega što vas može zadržati osim vas samih. Pod sopstvom mislim na vaš um, vaše misli. Vaše misli su jedina stvar koja vas zadržava. Morate pogledati ove misli i ne dozvoliti im da vam bilo šta urade. Ne dozvolite im da vas uplaše. Morate zapamtiti da praktikujete samoistraživanje. Da istražujete: "Kome dolaze ove misli?" Da uvek mislite u svom umu, nema misli. Sve ove misli su fatamorgana. Setite se, koristite svoj um da uništite svoj um. Okrenete um ka njemu samom. Kada je um okrenut ka sebi samom, on nestaje, jer nikada nije postojao. Ali kada je um okrenut ka spolja, onda ste živi i zdravi u svetu, prolazeći kroz sve vrste iskustava. U školi su vas učili da budete okrenuti ka spolja, da imate otvorenu ličnost. Šta vam je to donelo? Učinilo nas je sve gomilom idiota. Pogledajte svet u kome živimo. Vidite šta se dešava. Pogledajte naše figure, vladine zvaničnike, državne zvaničnike. To su sve ljudi okrenuti ka spolja. Govoreno nam je da biti okrenut ka sebi znači biti usamljenik, i da nikada nećete stići nikuda. Gde želite da stignete? Kad bi ovi ljudi samo shvatili da je svet u kome igraju sve karmički. Drugim rečima, svako je na svom pravom mestu, gde treba da bude. Nema grešaka. Dakle, ovi ljudi ne veruju da nisu telo i da svet ne postoji, već veruju da postoje tela, i da postoji svet i univerzum. Trebalo bi da prihvate činjenicu da je karma vladar univerzuma, i da je sve što izgleda da postoji karmički efekat. Zato uvek kažem da nema grešaka. Jer ste tamo gde treba da budete u skladu sa zakonima karme. Ali nemojte stalno razmišljati o tome kako da se rešite karme, jer ćete imati bitku na svojim rukama. Morate prerasti ovo i videti da karma nikada nije postojala i da zapravo ne postoji. Zato se samo probudite. Probudite se. Ipak, ako želite da se igrate sa karmom, imaćete mnogo života, mnogo iskustava. Nikada neće prestati. Ići će u nedogled. Počnite da shvatate da karma nikada nije postojala. Ne postoje prethodni životi, i vi ne postojite sada. Ne pokušavajte ovo da analizirate ili shvatite na bilo koji način. Samo držite to unutar sebe. Probudite se ujutro i recite sebi: "Ja ne postojim sada, nikada nisam postojao ranije, i nikada neću postojati u budućnosti." Kada je vaš um miran u jutarnjim satima kada se

probudite, ako kažete nešto ovako, dobijćete divan topao dobar osećaj. Osećaćete se divno, jer vas oslobađa Robert Adams Satsang: Sabrana dela

odgovornosti brige o sebi u izvesnoj meri. Ipak, i dalje ćete brinuti o sebi, ali će biti potpuno drugačije. Opraćete zube, istuširaćete se, otići ćete na posao, pojest ćete doručak. Ipak, kada osećate da ne postojite, potpuno ste slobodni od reakcija na stvari koje se dešavaju. Nema više nikoga ko reaguje. Stoga, sve što izgleda da je urađeno od strane vas, biće urađeno na divan način, sve vreme znajući da niste činilac. Znam da ovo učenje zvuči apsurdno većini ljudi. Ipak, ovo je učenje koje su propovedali Rošiji, Mudraci, od početka vremena. To je to. Ovo je vaša prilika da se probudite. Zašto je ne iskoristiti? Ne dozvolite da prođe još jedan trenutak dok sedite i verujete i mislite da je negde nešto pogrešno. Sve što se dešava u ovom svetu danas, desilo se i pre. Različita vremena, različiti ljudi, različita mesta. Sve ove stvari su se dešavale i pre. Uvek su se dešavale na ovom svetu. To je priroda ovog sveta. Toliko je ljudi koji žele lep svet u kome će živeti, gde vlada večni mir i spokoj, gde su radost i izobilje. Ipak, ove stvari su privremene. To nije način ovog sveta. Zanimljivo je, kada prestanete da mislite o radosti, kada prestanete da mislite o tuzi, kada prestanete da mislite o dobrim stvarima i lošim stvarima, opet, nešto divno vam se dešava, jer više niste vezani ni za šta. Ipak, u toj nevezanosti, osećate ljubav i dobrotu, lepotu i radost, na potpuno drugačiji način. Zašto se ne probuditi sada? Hoćete li ovo učiniti za mene? Probudite se! Učinite mi uslugu. Prestanite da se igrate ovih igara. Većina vas zna da kada izađete na ova vrata danas, zaboravićete mnoge stvari o kojima govorim, i vratiti se odmah svojim stvarima, gde počnete da mislite o večeri, odlasku u bioskop, mislite o poslu, i ponovo se uključite u materijalni svet. Morate početi da se hvatate. Recite, dok izlazite na ova vrata, i mislite o računu koji treba da platite, ili mislite o bolesti koju imate, ili neko u vašoj porodici ima, ili mislite o unapređenju koje ćete dobiti sutra na poslu. Uhvatite se! Uhvatite se! Zaustavite se! Odmah recite sebi: "Kome dolaze ove misli? Ko misli ove misli? Odakle dolaze? Ja mislim ove misli. Ko je to Ja? Ko je rodio Ja koje misli ove misli?" I osećaćete i reći: "Ja ne postoji. Nikada nije postojalo." Osećaćete se divno. Morate nastaviti sa ovim postupkom. Um mora biti transcendiran. Sve je dobro. Sve je izuzetno dobro. Imamo li pitanja u kutiji?

SM: Mislim da ih nema, Roberte.

SS: Oh, evo jednog. (smeh)

R: Hvala, Scott.

P: (Robert čita) Roberte, poslednjih šest meseci moja majka tuguje i plače zbog smrti mog oca. Šta mogu da joj kažem da olakšam patnju?

A: (Robert odgovara) Kada dođe do smrti u porodici zaista je teško. Ipak ako možemo samo da pogledamo dalje od toga. Ako možemo samo da vidimo istinu u tome. Niko ne umire. Ipak to ne možete reći osobi koja tuguje. Neće imati pojma o čemu govorite. Stoga jedino što možete jeste da volite tu osobu. Ako možete dovoljno da volite tu osobu, onda će ona osetiti to duboko u svom srcu i postati smirena. Ljubav je odgovor. Ne reči. Kada osoba prolazi kroz takvu tugu reči ne mogu pomoći. I ne želimo da budemo pametni i kažemo: "Oh, niko nije umro. Zašto plačeš, gubiš vreme." To je idiotizam, ova osoba oseća smrt, užasno. Kada morate da zagrlite osobu, volite osobu. I vaše vibracije će ući u tu osobu i učiniti je mirnom. Zato ne pričajte previše. Ne govorite previše stvari. Samo razumejte. Zagrlite je, volite je. Ali vi znate istinu u sebi. Spoznajte u sebi za nju da niko nikada nije rođen i niko nikada ne može umreti. Nemojte joj ovo reći, ona ne razume ovo. U svoj poniznosti osetite ovu istinu u svom srcu. I ako ste iskreni, ona će takođe osetiti ovo i imati mir. Imamo li još pitanja koja želite da postavite?

SG: Roberte, govorili ste više puta i čitao sam takođe koliko je važno doći do korena srca svoje ljutnje ili bola ili čega god, što je zarobljeno u nečijem umu i odvlači ga od stvarnosti. I to ima smisla, ali nekako mislim da je lakše pričati o tome nego uraditi. Samo se pitam imate li neka uputstva u vezi s tim. I takođe, na sekundarnom nivou, zar ovo na neki način ne govori o krajnjoj

vrsti isceljenja koju ponekad odbacujete dok govorite o važnosti traženja prosvetljenja nasuprot isceljenju? (R: Šta je bio prvi deo pitanja?) Neka uputstva kako da pristupim ovome, možda na sistematičniji način ili jednostavno intuitivno. (R: Da pristupim čemu?) Probijanju do korena bola ili ljutnje ili čega god me ometa da progledam?

R: U redu, pričali smo o tome prošle sedmice. Kada je uragan. U centru uragana postoji mirno mesto. Centar je mir. Ništa se ne dešava u tom centru. Kada postoji nesklad, ljutnja, frustracija, strah. U centru ljutnje je mir. U centru straha je mir. Ako samo možete zaroniti tamo dovoljno dugo i zaroniti pored spoljašnjeg stanja i zaroniti u mir. Tada ćete postati jedno sa mirom i ljutnja će nestati, biće je nema, nestaće. Zbog činjenice da u stvarnosti ljutnja nikada nije postojala. Strah nikada nije postojao. Samo Sopstvo postoji, svest, čista svesnost. I to je u centru vas i stanja. Ako ne možete doći do centra na ovaj način, morate istražiti: "Kome ova ljutnja dolazi? Kome ova osećanja dolaze?" I ostati miran. Tada će nešto popustiti. Dakle, postoje dva načina da se to uradi. Jedan je suočiti se sa strahom ili ljutnjom. Suočiti se s tim. Zaroniti u to. Videti to, šta je. I ići duboko u to i biće ga nema, nestaće. Drugi način je istražiti: "Kome to dolazi?" I shvatiti da ne dolazi nikome i nikada nije postojalo i ne postoji sada i potpuno ste slobodni. Ima li to smisla? Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

SG: Naravno. A drugi aspekt je, na neki način, zar ne govorite o veoma važnom isceljenju, a ipak odbacujete isceljenje u drugom kontekstu?

R: Pa, ako bi postojalo nekoga ko treba da bude isceljen, onda ga ne bih odbacivao. Ali ko treba da bude isceljen? Kada govorite o egu, govorite o isceljenju ega. Isceljenje dolazi zato što niko nikada nije bio bolestan. I ako je neko bolestan, imali biste puno posla da iscelite tu osobu. I to je ego. Ali kada jednostavno možete ostati mirni i ne uplitati se u stanje, već gledati stanje, ne gledati na stanje kao bolesno ili zdravo ili između. Samo videti stanje onakvim kakvo jeste, ništa. Ne misliti da ste iscelitelj ili misliti da isceljujete nekoga ili nešto, osećati da postoji potpuna apsolutna svest i ništa drugo. Stoga ko treba da bude isceljen? I ko isceljuje koga? Nema iscelitelja i nema koga da se isceli. Kada gledate na ovaj način, ono što treba da se desi desiće se samo od sebe. Vaš posao je da znate istinu. Sve ostalo će se pobrinuti samo za sebe. Želi li još neko nešto da kaže?

SR: Roberte, pre godinu ili dve bio sam na mestu o kome govorite nakon dugog, veoma dugog posta. Moje pitanje je, zašto kada neko postane koža i kosti od posta može biti na tom mestu, ali kada počne da jede, mesto nestaje i vraća se u svesnost tela?

R: Naravno. Telo je sačinjeno od materije hrane. Hrana gradi telo. Vi ste sačinjeni od hrane. Vaša koža, vaši organi, sve unutar vas, krv je sačinjena od hrane. Dakle, hrana je ego. Oni su sinonimi. Kada nema hrane, ego počinje da jenjava. Kako ego jenjava, stvarnost ulazi jer je stvarnost uvek bila tu. (SR: Možete li objasniti ponovo kako je hrana ego?) Hrana povećava ego, širi ego zbog činjenice da hrana gradi ćelije, gradi molekule, gradi atome, gradi mentalnu uslovljenost. Neko sa oštrim umom jede dobru hranu. Jede puno hrane. Kada prestanete da jedete hranu, vaš um nije više oštar. Ovo važi za materijalni svet. Kako mozak gladuje zbog nedostatka hrane, počinje da slabi i tada um postaje slabiji, takoreći. Dok potpuno ne nestane. Ali ako nastavite da postite, jednostavno ćete napustiti telo i otići. Zato ponovo jedete i vraćate se svojim čulima, takoreći. Postajete razumni. (SR: Ono što se desilo je da je sposobnost rasuđivanja i logičkog mišljenja nestala, ali je došlo stanje znanja. Jednostavno ste znali.) To je ono na šta mislim. Stvarnost vam je dolazila u tom stanju. Istina se izražavala sama u tom stanju. Ali čim ponovo jedete, vraćate se onome što ste bili, Horhe, ljudsko biće. I sve ostalo odlazi u mirovanje. Zato su mnogi duhovni mudraci poput Isusa i Bude i mnogih drugih postili da bi okusili stvarnost.

SR: Koji su još neki metodi, Roberte, za umanjivanje uma. Ovo je delimično i pitanje ovog čoveka ovde. U redu, post je jedan način da se umanji um. Pretpostavljam da ponavljanje fraze poput: "Volim Boga," milion puta bi takođe to uradilo, zar ne?

R: Ne nužno. Najbolji način je naravno da se zapitate: "Ko ima um? Odakle je došao ovaj um koji pokušavate da umanjite?" To bi bilo najbolje

R: rešenje, mislim. Sve dok verujete da imate um, morate puno da radite da biste ga učinili nestalim. Zato nežno vidite sebe bezumnim. Istražujući: "Kome um dolazi?" I jednostavno posmatrajući sebe objektivno, videći sebe onakvim kakvi jeste, bez uma. (kratka tišina)

R: Danas je dan majki, srećan dan majki.

SH: Srećan dan majki vama, Roberte.

R: Hvala vam. Postoji božanska majka koja je majka svih nas i ta božanska majka je Sopstvo. Vi ste To. Dakle, srećan dan majki.

ST: Takođe je danas Budin rođendan. (R: Šta je to, Tina?) Budin rođendan je danas. (R: Čiji rođendan?) Bude. (R: Budin. Srećan rođendan, Budo.)

SV: Stari je on.

R: Stari je on, zar ne? (smeh) Da, to je lepo. Meri, nisi čitala Džnanija dugo vremena. Da li ga još uvek imaš? (SM: Da.)

SH: Dakle, svi smo mi sopstvene majke?

R: Naravno. Kada vas neko nazove majkom, znate o čemu govori.

SH: Što je još gore od toga je da smo i svi drugi majke. (smeh)

R: Naravno. Imamo li prashad? Toni nije ovde sa prashadom. (smeh) Trebalo bi da ga uhvatimo. (SG: On sigurno ima majku.) (smeh) Odneo je prashad svojoj majci.

SH: Evo nas bez prashada. (smeh) To je u redu.

R: Dakle, zapamtite da je sve dobro, izuzetno dobro, nema grešaka, nijedna nije napravljena, nijedna se ne pravi, nijedna nikada neće biti napravljena. Vi ste na svom pravom mestu, prolazite kroz iskustva kroz koja treba da prolazite. Nemojte se ljutiti ni na koga. Gledajte u sebe. Volite sebe. Molite se sebi. Klanjajte se sebi. Obožavajte sebe. Jer ono što nazivate Bogom prebiva u vama kao vi, mir. Dok se ponovo ne sretnemo, imajte divan dan mama, uživajte. Kraj. (snimanje se završava) [TOC] Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

Prisiljeni Ste Da Dođete Ovde 14. maj 1992.

Robert: Toni nešto piše pre nego što bilo šta kažem. (smeh)

ST: Pišem svoje ime i datum. To je istina.

R: On predviđa reči pre nego što progovorim. Pa, zdravo vama. (Zdravo. Zdravo.) Dobro je biti ponovo sa vama. Većina vas veruje da imate slobodan izbor. Da li ćete doći ovde ili ne. Ali kažem vam da nema slobodnog izbora. Prisiljeni ste da dođete ovde. (učenici se smeju)

SV: Istina je, istina je.

R: Ovo je mesto gde treba da budete ili ne biste bili ovde.

SH: Ja živim ovde.

R: Ti misliš da živiš ovde. (učenici se smeju) Zaista mislite da imate izbor u toj stvari. To je razbijač ega kada vam kažem da nemate izbor i da je sve što radite predodređeno. Svaki pokret koji napravite. Ovo zaista uništava ego kada razmislite o tome. Jer ne postoji ništa što radite u svom životu što nije predodređeno. Dakle, to što ste ovde znači da postoji nešto u vama što je radilo vekovima da vas postavi tamo gde treba da budete danas. Ali opet, većina vas dolazi ovde sa utiskom da želite da budete prosvetljeni, želite da se probudite. Ipak ne želite da se odreknete stvari koje vas sprečavaju da se probudite. Tako da je cela stvar vrlo paradoksalna, zar ne? S jedne strane, ne možete a da ne budete ovde, s druge strane, ovde ste jer imate razlog koji čak nije validan za vaše prisustvo ovde. Želite da se rešite svojih problema ili da se rešite svojih

bolesti ili da se rešite svog siromaštva ili da se rešite svog supružnika ili da se rešite nečega ili da dodate nešto svom životu. Ovo je opet pogrešan razlog za dolazak ovde. Ne postoji razlog za dolazak ovde. Vi ste jednostavno ovde. Zaista nema svrhe u tome. Mislite da postoji svrha. Ali nema svrhe. Zapamtite, vaš takozvani fizički život je sličan životu univerzuma. Univerzum izgleda kao da je ovde. Ipak u istini nema svrhu. Nema postojanje, nema supstancu. Isto je i sa vama. Mislite da ste ovde s nekom svrhom, a ipak niste ovde ni s kakvom svrhom. Zapravo, vi čak niste ni ovde. Izgledate kao da ste ovde. Nešto izgleda kao da je ovde. Ipak, postoji samo jedno. Jedna krajnja stvarnost. Ta jedna krajnja stvarnost je supstrat sveg vašeg postojanja. Ono što radite jeste da se igrate igrica na krajnjoj stvarnosti. Vi izgledate kao da izlazite iz krajnje stvarnosti kao osoba. Izgledate kao da postojate toliko

godina, a zatim izgledate kao da nestajete. Sve se ovo odvija na krajnjoj stvarnosti. Ipak krajnja stvarnost se nikada ne menja, uvek je ista. Krajnja stvarnost je sveprožimajuća, sveprisutnost, vi ste To. Vi ste krajnja stvarnost. Dakle, vi niste pojava koja sedi ovde. Pojava koja govori. Pojava koja prolazi kroz vaš život. To uopšte niste vi. Buđenje ili biti realizovan je samo poznavanje ove istine. Poznavanje 24 sata dnevno. Drago mi je da se slažete sa mnom. (učenici se smeju) Kad god se lampa složi sa mnom, ugasi se i upali. (smeh) Krajnja stvarnost nije ništa drugo do vi sami. Kada ovo postignete, tu je večni mir, spokojstvo. Tu je nepatvorena sreća. Tu je potpuno blaženstvo. Tu je potpuna radost. Upravo onakvi kakvi jeste i upravo onakve kakve su stvari. Većina ljudi veruje da kada se probudite, stvari će se promeniti u vašem životu. Stvari se ne menjaju, vi se menjate. Stvari ostaju iste, ali sada ih vidite drugačije. Vidite ih kao lažni izraz. One nisu ni dobre ni loše. Ali vi više niste to. Postali ste krajnja stvarnost. Stoga vas svet više ne pritiska svojim lošim stvarima i dobrim stvarima i svim vrstama stvari. Vi ste se uzdigli iznad toga. To je kao osoba zatvorena u tamnici četrdeset godina. I oni dobro vode računa o svom mestu u tamnici. Metu podove, nameštaju krevet, znaju kad će im biti doneta hrana. I njihov život postaje dubina tamnice. Jednog dana pokušaju vrata, vrata tamnice, vrata su bila otvorena sve vreme i mogu da izađu napolje, potpuno slobodni. Da su pokušali vrata pre trideset godina, takođe bi mogli da izađu. Ali umesto toga, prihvatili su svoju sudbinu kao zatvoreni u tamnici. I tako je sa većinom nas. Naša tamnica, naš zatvor je naš stil života. Određeni život koji živimo i koji odbijamo da napustimo. Sistem verovanja koji imamo i koji imamo vekovima, ograničen, plitak. Ovo je naša tamnica. Ovo je naš zatvor. Ipak mi to ne znamo. Mislimo da živimo normalnim životom. Baš kao osoba u tamnici koja je bila vezana za stvari u tamnici jer je tamo bila četrdeset godina. Zaista mrzi da ode, da izađe na svež vazduh. Navikli su na mesto gde su. Tako je i sa nama. Navikli smo na stvari koje posedujemo. Navikli smo na određene ljude s kojima se družimo. Navikli smo na posao koji radimo i na takozvanu zabavu i razonodu koju imamo u životima. Ipak, sve je to ograničavajuće, ali mi ne verujemo da je ograničavajuće. Stoga prolazimo kroz određena iskustva, dobra i loša, i nećemo odstupiti od tih stvari. Ovo je ono na šta mislim kada kažem: "Mnogi od vas dolaze ovde da se probude, a ipak imate sve vrste stvari koje se dešavaju unutar vas." Navike koje mislite da su normalne. Morate da preispitate sebe, zaista pogledate sebe šta zapravo radite dnevno. Posmatrajte način na koji se ponašate dnevno, ili bih trebao reći posmatrajte način na koji reagujete i videćete Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

o čemu govorim. Posmatrajte kako reagujete na osobu, mesto ili stvar. Posmatrajte sebe. Pogledajte duboko u sebe. Vidite za šta se držite. Opet, da biste bili potpuno slobodni, morate da se odreknete svega. Mislim, naravno, mentalno. Zapamtite kada vam kažem: "Morate da se odreknete svega." Ne mislim da morate da odete od svog doma i svoje porodice i svog posla i svog okruženja ili bilo čega sličnog. Ove stvari se moraju napustiti mentalno. Mentalno se morate razdvojiti. Ipak će vaše telo nastaviti da radi šta mora. Ali kako počnete da se mentalno razdvajate, um će postajati sve slabiji i slabiji. Um će početi da se rastvara, da postaje tih i miran i počivaće u središtu srca. Kada vam se to dogodi, Ja će vam postati očigledno. Pravo Ja. Počećete

da osećate pravo Ja i znaćete da niste telo, niste um. Ovo je vrlo visoko mesto za dostizanje, ali nije krajnja istina. Krajnja istina je kada samo Ja odlazi u srce i gubite svoju individualnost i postajete sveprožimajući. Ipak izgledate kao telo koje hoda zemljom i radi stvari, ali znate duboko u svom srcu da nema nikoga i nema činioca. Sve ovo zvuči veoma komplikovano nekima od vas, ali nije. Vaša prava priroda je krajnje blaženstvo, apsolutna stvarnost. To ste vi upravo sada. Upravo u ovom trenutku, ovoj sekundi. Samo kada počnete da mislite, osećate misao Ja ili misao tela. Ali ako počivate u Ja upravo sada, ove sekunde, ovog trenutka, vi ste krajnja stvarnost. Zato uvek treba da odvojite vreme da sedite u tišini i posmatrate svoje misli istražujući: "Kome one dolaze?" Misli apsolutno nemaju nikakve veze sa krajnjom stvarnošću. Ipak neki od vas još uvek veruju i misle da nećete biti u stanju da funkcionišete bez uma, bez misli, bez razmišljanja. Ovo morate sami da otkrijete. Morate sami ovo da otkrijete. Da vam zaista ne treba um da mislite. I moći ćete da funkcionišete veoma dobro bez uma. Osim što više neće biti vas. Istinska sreća dolazi samo kada je vi prevaziđeno. Prava sreća nema apsolutno nikakve veze sa fizičkom srećom. Fizička sreća je prolazna. Svaka fizička sreća je prolazna. Bez obzira u kakvoj srećnoj situaciji ste, mora biti prolazna. Jer ste svesni da je ceo svet, ceo univerzum prolazan. Jedina stvar trajna u životu je promena. Vaša svakodnevna iskustva će vam to pokazati. Stoga, kada postanete previše fizički srećni, ne želite da krenete u potragu za istinom. Niste zainteresovani za pronalaženje Sopstva ili stvarnosti. Ovo je razlog zašto ponekad određeni ljudi izgleda da pate. Jer na ovaj način dolaze bliže stvarnosti. Dok da zaista ne pate, bili bi napolju u svetu radeći sve vrste takozvanih srećnih stvari i to bi bilo vrlo prolazno. Ali ovo nije uvek slučaj, zavisi od pojedinca.

Što ste više vezani za stvari, više ćete morati da patite jer ćete ih morati napustiti pre ili kasnije. Možda čak ni u ovom životu. Zapamtite da je vaše iskustvo u ovom konkretnom životu samo delić sekunde u celoj večnosti. Stoga, kada osoba prolazi kroz iskustva i vi kažete: "Pa, ova osoba je bila zla osoba celog života i prosperitetna je i ima sve što želi i izgleda veoma srećno." Sudite po pojavama. Kada razumete da je ovaj život koji sada imate samo delić sekunde u večnosti, shvatićete da je život kontinuum. I klatno se mora ljuljati naprednazad. Ići ćete tako daleko u svojoj sreći, a zatim ćete se vratiti na drugu stranu. Jedini način da izađete iz ove zamke je da se probudite. Ovo je razlog zašto želite da se probudite. Blagosloven je onaj ko ima potpunu sreću u ovom životu i želi da se probudi. Jer većina ljudi, kada bi imali stvari koje žele i priželjkuju, ne bi išli na časove koji uče buđenju. Ne bi sledili učitelje koji podučavaju Advaita Vedantu. Veoma malo ih je takvih. Zato vam govorim: "Ne dozvolite da vas ovaj svet zavara." Maja je vrlo precizna. Maja će vas uvek zavarati. Sve što vidite u ovom svetu je maja. Velika iluzija. Način da se nosite sa majom je da nikada ne reagujete na uslove. Ovako prevazilazite maju. Ovako postajete slobodni. Maja će vam uvek predstavljati uslove, situacije. Poput Tomovog auta koji je eksplodirao na autoputu. Tako funkcioniše maja. Tom je zaista želeo da dođe na sastanak, bio je srcem za to, i auto eksplodira. To je kosmička šala, ne shvatajte ozbiljno. Ovako maja funkcioniše sa vama. Izgledaće kao da vam daje sve što želite, a onda stvari počinju da se dešavaju. Kada ne biste reagovali na maju od samog početka, ne biste bili povredljivi. I tada će maja reći: "Otkrio me je," i ostaviti vas na miru. To je ono što je buđenje. Dakle, možemo reći još jednu rečenicu za buđenje a to je: "Kada vas maja ostavi na miru." Kada maja prestane da se meša u vaš život. Kada se ovo ponovo dešava? Kada prestanete da reagujete na osobu, mesto ili stvar. Morate da uradite posao. I opet, nema posla za vas. Jednostavno morate da ćutite. Kada ste mentalno tihi, ne reagujete. Kada um pravi puno buke, vi reagujete. Ovo znači reagovanje. Kada je um veoma aktivan. Nije važno zašto je um veoma aktivan. Sve dok je um veoma aktivan, potpuno ste upleteni u maju. Potpuno upleteni u maju. Što je aktivniji um, više ste upleteni u maju. Ponovo zapamtite, na pravom ste mestu gde treba da budete. Stoga nemojte govoriti da mrzite svoj posao ili da mrzite svoje okruženje ili da želite da ovo bude ovako ili ono onako. Sve je baš onako kako treba da bude. Kad biste samo to videli, probudili biste se. Probuditi se znači upravo ono što implicira; "Buđenje iz sna." Baš kao kada sanjate, bez obzira šta se dešava u vašem snu, kada

se probudite budite se iz celog sna, ne iz njegovog dela. Da li se deo njega još uvek odvija? Ceo san je nestao, zar ne? Svaki detalj je nestao kada se probudite iz svojih snova. Svaki Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

detalj. Sve što je izgledalo tako stvarno potpuno je nestalo. Nije ostao ni mali deo. Ceo san je potpuno, skroz, apsolutno nestao. A ipak se san činio tako stvarnim dok ste sanjali. I tako je i sa ovim stanjem. Da biste se probudili, cela ova igra maje mora da nestane, da iščezne. Ne možete imati maju i istovremeno biti probuđeni. Sve mora da ode. Ne mislite o ovome. Samo pustite da se desi. Ako mislite o tome, sve vrste misli će doći i reći vam sve vrste stvari. Reći ćete sebi: "Pa, hoću li moći da igram tenis kada se probudim? Hoću li moći da idem u bioskop?" Opet ste u maji. Kad god te misli dođu, upleteni ste u maju. Vratili ste se u maju. Mora postojati čisto, potpuno buđenje. Gde nema misli, nema akcija i nema delanja. Opet, paradoks ovoga je da ćete delati i izgledaćete kao da delujete i stvari će se relativno poboljšati u vašem životu. To je paradoks. Ovo je razlog zašto vam uvek kažem da konačno nikada ne može shvatiti beskonačno. Jer u svom konačnom umu govorite sebi: "Kako mogu da radim oboje? Kako mogu da ne budem vezan ni za šta, a istovremeno budem uključen u stvari?" Možete. Jeste. Hoćete. Zato je potreban jednostavan um da bi se probudio. Kada je vaš um previše komplikovan, kada ste ispunjeni teorijskim znanjem, apstraktnim znanjem, psihološkim znanjem, bilo kakvim znanjem, to vas drži vezanim za maju. Ipak se držite tog znanja jer osećate da ćete, ako ga se odreknete, biti budala ili povrće. Ništa nije dalje od istine. Istina je da što se više odričete, veća sreća i mir dolaze vama. Jer vaša prava priroda je sreća i mir. Ne brinite se šta bilo ko drugi radi. Ostavite svakoga na miru, ostavite ljude na miru, ostavite stvari na miru. Uvek shvatite da ste na svom pravom mestu. Ne težite da budete na nečijem tuđem mestu. Nemate šta da se borite, ničega da se plašite. Sve je na vašoj strani. Ne postoji ništa što želi da vas povredi. Držite svoj život jednostavnim. Ne činite ovo učenje komplikovanim. Ne izračunavajte razlog iza ovog učenja. Ostavite sve na miru. Probudite se i budite slobodni. Sve je dobro. (kratka tišina) Kada sedimo ovde u tišini, sila je važnija... potentnija nego kada se reči izgovaraju. Više vam se dešava u tišini nego kada se reči izgovaraju. Moram da vas podsećam na ovo jer većina vas misli da kada prestanem da govorim, to je kraj. To je samo početak. Pre i posle reči, tišina postaje veoma potentna. Više nego što ikada možete razumeti. Kada vaš um počne da misli, uhvatite ga! Ne dozvolite mu da misli. Kada misli prestanu da dolaze, držite se tišine, tišine, Ja. Kada misli nastave da dolaze, istražujte: "Kome one dolaze?"

Tišina je stvarnost. Naučite da volite tišinu. Tretirajte tišinu kao prelepu celinu. Kao božansku majku, šakti. Tišina je svemoć. Nikada ne uzimajte tišinu zdravo za gotovo. (kratka tišina) Trebalo bi da počnete da osećate tišinu kao Boga. Osećajte se dobro kada ste u tišini. Do sada... do sada su mnogi od vas verovali da je tišina ništa. Ona je božansko ništavilo. Zapamtite, iz tišine sve dolazi. Kada se vratite tišini, ovo je zapravo samopredavanje. Predajete svoj ego, svoj stil života, svoju karmu, sve je predato tišini. Zapamtite, nikada ne verujte da je tišina gubljenje vremena. Baš kao što sada shvatamo da je prostor zapravo svest. Ne postoji takva stvar kao prostor. Izgleda kao prostor, ali je zapravo svest. Isto tako, tišina je svest. Ona je živa celina. Živa je, stvarnost je. Zato sedite u tišini i radujte se. Razlog zašto mnogi od vas osećaju da je tišina ništa, da ne vredi mnogo, jeste taj što dozvoljavate svojim mislima da uđu u vašu glavu i počnete da razmišljate o svom životu i svojim iskustvima i svom zdravlju i svom telu i svim vrstama stvari. Dok ja govorim, vi nekako slušate šta govorim i nemate vremena da mislite neko vreme, dok god ja govorim. Ali kada prestanem da govorim, morate da sedite u tišini, i tada vas misli napadaju. Zato je bolje sedeti u tišini nego slušati mene kako govorim. Jer tada možete raditi sa svojim mislima. Možete raditi sa svojim umom. Možete početi da posmatrate misli koje vas napadaju i shvatajući da ste Sopstvo, tišina, misli nemaju moć. Uživajte u tišini. Radujte se u tišini. Zato u svetim spisima piše: "Budite mirni i znajte da sam Ja Bog." Ne piše slušajte govor i znajte da sam Ja Bog. Ne piše slušajte Robertova trabunjanja i znajte da sam Ja Bog. Samo budite

mirni i znajte da Ja Jesam jeste Bog. Ne može biti jasnije od toga. Kada pravite puno buke, tada ste svesni da ste ego. Kada ste u tišini, postajete svesni Ja-Jesam. (kratka tišina) Zanimljivo kako mi ovo imamo naopako. Kažemo: "Želim da idem da čujem Robertov govor." Trebalo bi da kažemo: "Želim da idem da čujem Robertovu tišinu. Želim da gledam Roberta kako ćuti." (učenici se smeju) Sve pomešamo. (kratka tišina) Slobodno postavite pitanja. (1 minut kasnije) Ako ne postavite pitanja, poješću sav prashad sam. (učenici se smeju)

SG: Samo jedna od svih stvari o kojima govorite koju prilično teško prihvatam. Zasnivati svoj život na onome što su drugi učitelji rekli... nerazgovetno... a to je ovaj mit o svemu što je predodređeno. Jer neki učitelji kažu: "Pa, nemate nužno slobodnu volju, ali imate izbore na ovom posebnom nivou," što ne možete misliti. Znate da ništa nije apsolutno u svetu, može eksplodirati ili može nastaviti da ide i možda postane bolje. Oni kažu Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

da ne postoji način da se predvidi budućnost, niko ne izgleda da zaista zna budućnost. Ako je sve apsolutno predodređeno, onda bi neko lako mogao saznati sve što će se desiti.

R: Ovo je razlog zašto postoje određeni astrolozi, određeni vidovnjaci koji su bili u stanju donekle da odu unazad u budućnost, da se vrate u prošlost, da idu napred u vreme takođe i predvide određene stvari koje će se dogoditi. Jedini način da se izađe iz predodređenosti je okretanjem ka unutra i nereagovanjem na stvari i odlaskom u Sopstvo. I tada vas više neće zanimati predodređenost. Predodređenost postoji samo zato što svet postoji, zato što mislite da ste telo. Čim shvatite da niste telo, nema univerzuma, nema sveta, onda nema predodređenosti. Dakle, predodređenost postoji samo za osobu koja veruje da je telo.

SG: Šta je sa nekim ko nije baš zadovoljan načinom na koji mu život ide, pa znate, koristi odgovarajuće tehnike, mentalne tehnike i sve. Oni naprave nešto od svog života, stvore nešto što svakako nije bilo tu pre...

R: To je maja. Sve je to predodređenost. Tako treba da bude. Uvek zapamtite ovo, sve dok mislite da ste telo, vi ste ljudsko biće i svet je stvaran. Karma izgleda da postoji, reinkarnacija izgleda da postoji, predodređenost izgleda da postoji, ali kada se okrenete ka unutra i prevaziđete, tada te stvari ne postoje. One postoje samo u vašem sistemu verovanja. Vi verujete da ste osoba, onda predodređenost postoji.

SG: Ovo je još jedan primer, primetio sam da jedan učitelj kaže da za vas da dođete u ovu inkarnaciju postoji ovaj ogroman, ogroman nacrt daleko iznad svega što bi bilo koji kompjuter na zemlji mogao zamisliti. Mogućnosti u vašem životu sa krajnjim božanskim planom za vaše buđenje. To se ne dešava nužno, ali unutar ovog ogromnog nacrta postoje opcije i postoji kretanje unutar ovog nacrta. Ovaj sveukupni nacrt onoga što činilac treba da uradi u ovom konkretnom životu.

R: To je predodređenost. Nacrt je deo predodređenosti. Ono što treba da radite ovde je deo predodređenosti. Promene koje izgleda da pravite su predodređenost. Misli da to radite sami. Ali to je već planirano za vas. Ali u istini, nema nacrta, nema predodređenosti, nema osobe. Kome postoji nacrt? Egu. Osobi koja veruje da je telo. Taj nacrt je predodređenost.

SR: Upravo ste odgovorili na prastaro pitanje u religijskom svetu, Roberte. Pretpostavljam da ono na šta ciljate je da kada smo u Sopstvu ili u tišini, postoji sloboda. I da osoba koja ...ili to govorite? (R: Da.) ...i osoba možda može - (ne znam kako ovo da kažem ali) - da radi stvari koje su izvan njegove predodređenosti, ali nekako formulacija toga ne zvuči dobro. Može li osoba da radi stvari koje nije mogla da radi dok je mislila da je telo?

R: Sve dok mislite... (SR: Ali prihvatite da nema činioca.) Svaki put kada mislite, postoji predodređenost. Kada je um u tišini i prestane da misli, nema predodređenosti.

SR: U svakom slučaju, ono što sam imao bila je jedna zgodna mala blesava spoznaja koja možda zaista ne funkcioniše ovde, ali bilo je to, pre tri ili četiri stotine godina postojao je čovek po imenu Džon Kalvin i čovek po imenu Arminijus u Švajcarskoj. I Kalvin je propovedao predodređenost i upravo me je pogodilo kao mala šala

da je mo□da Kalvin bio u svom telu i Armenije bio samorealizovan. I obojica su govorili istinu iz svojih percepcija. (R: Mo□da.) Vra□aju□ se na prvobitnu dilemu, ako se neko na□e u ovakvoj nedoumici □osnovno pitanje □Ako problem nikada nije postojao ako se ne optere□uje□ slaganjem ili neslaganjem sa Robertom, zar ne? (R: Ta□no.) Drugim re□ima, mo□e□upasti u zbunjenost tako □to anticipira□da mora□da se slo□□sa Robertom. (R: Ta□no.) I stvar koju bi trebalo uraditi je da ne poku□ava□da u□e□u ti□inu i pustiti da se slaganje ili neslaganje sami re□e?

R: Da, to je vrlo dobro. Saznaj za sebe. Ostani u ti□ini i vidi za koga postoji predestinacija.

SR: Te□ko je re□i da postoji sloboda u stanju bivanja u Sopstvu, jer je to kao da si se zaista predao. Ne postoji ti i tako□e si se predao, tako da nema □ina biranja opcija kao □to misli□da radi□u ovom stanju tela? (R: Upravo tako.) Dakle nije □ne znam kako to nazvati? □Nije, to je predavanje i mo□da verovanje i pu□tanje da se □ovek uplete u situacije koje ne bi isplanirao da je planirao iz svog uma i tela. Ali to nije sloboda u smislu biranja opcija, ve□poput verovanja opcijama. Pu□tanja da se dese, ha?

R: To su po□etne faze. Kada se preda□.. (SR: Da.) ...onaj ko se predaje nestaje i niko ne ostaje. (SR: Da.) Stoga zaboravlja□na opcije, zaboravlja□na sve. (SR: Samo vidi□stvari koje se de□avaju, nekako posmatra□svoje telo-um kako radi.) Niko nije ostao da posmatra. Posmatra□ se tako□e rastvara. Ti si prosto □sto bi□e. (SR: Da i cela ideja slobode ili neslobode postaje irelevantna.) Upravo tako.

SH: Uvek mora postojati odvojeno ti da bi se ova pitanja pojavila?

R: Ta□no, naravno. Mora postojati odvojeno ti da bi se govorilo o predestinaciji, da bi se ulazilo u sve ove stvari o kojima govorimo. Kada odvojenog ti nema, nema nikoga ko bi bilo □ta uradio. Onda odakle dolazi predestinacija? Ne postoji.

SR: Osoba koja posmatra samorealizovanu osobu verovatno bi rekla: "Kakva slobodna osoba." Ali za osobu koja je samorealizovana, pretpostavljam da je ono □to govori□da oni □ak ni ne znaju da bilo □ta planiraju, ni□ta nije planirano. (R: Upravo tako.)

SG: Roberte, koje je stanje za koje ka□e□da je bilo vrlo visoko stanje u kome poznaje□sebe kao Ja i stoga je to stanje neposredno pre nego □to se Ja gurne u srce i rastvori. Kako bi se to stanje nazvalo?

R: Mo□e□to nazvati nirvikalpa samadhi. Gde si svestan ponekad da si Ja, zatim iza□e□iz toga. I onda postane□svestan toga ponovo i iza□e□iz toga. Jer kada Ja ostane u srcu i nikada vi□e ne iza□e. Kada Ja ostane u srcu to je sahaja samadhi, gde si svestan 24 sata dnevno. I vi□e nisi deo bilo kakvog srca ili bilo kakvog sistema.

SH: Da li je to tvoje stanje, sahaja samadhi?

R: Ja nemam nikakvo stanje. (smeh) (SH: Znam da nema tebe koji bi imao stanje. Ipak, upravo si opisao stanje i nazvao ga sahaja samadhi.) Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

To je ono □to ka□em. (SH: Da. Da li se ti tu nalazi□?) Ne mogu re□. (SH: Nema tebe, ali da li se to de□ava?) Ko to mo□e re□?

SV: Henri, ne□e□dobiti odgovor na to, zaboravi. (u□enici se smeju)

R: Ako ka□em da se nalazim u sahaja samadhi-ju, postoji ja koje se nalazi. (SH: Da, pa... (u□enici se smeju) ...zaboravi.) Ove re□ su samo obja□njenje za ni□ta.

SB: Roberte, ovo je pomalo zastra�uju�e shvatiti da telo-um zaista ne �eli realizaciju. Da je jedina svrha tela-uma njegovo sopstveno ispunjenje. Sopstveno samoispunjenje. (R: Za�to je zastra�uju�e?) Zato �to to jednostavno eksplodira sve �elje tela i celu svrhu onoga �to smo mi, onoga �to ego jeste. Kao da preseca kroz sve da bi se shvatilo da su telo i um na�najve� neprijatelj. Kao ja, ja koji mislim da jesam, ceo moj �ivot od ja je neprijatelj. Ego, ja �to je neprijatelj. Kao da shvatiti to je pora�avaju�e. Jer nema vi�e ni�ega �to bi pomoglo potrazi.

R: To je na�in na koji ti to sada vidi� Ali kada se to stvarno desi, nije nimalo zastra�uju�e. (SB: Roberte, iz ugla ega-ja, to je apsolutno destruktivno.) Ne postoji ego koji treba uni�titi. Nikada nije ni postojao ego. Dakle, ono �to se stvarno de�ava je potpuna sre�a i mir. Jer ono �to si mislio da je ego bilo je zapravo Ja-jesam. Čista svesnost. (SB: Drugim re�ima, sve svrhe zbog kojih su telo i um aktivni su apsolutno neva�e�e i bez ikakve vrednosti.) Ta�no. (SB: I to je zaista, iz relativne ta�ke gledi�ta, zaista pora�avaju udarac saznati da sve mora da ode.) Za�to bi bilo pora�avaju�e kada shvati�da nikada nije ni postojalo? Čak i ako to shvati intelektualno. Ne bi trebalo da bude pora�avaju�e, ne bi trebalo da bude zastra�uju�e. Samo shvati, reci sebi: sve ovo vreme sam verovao da sam ego, a sada znam da nisam ego.

SR: Ali čta nas je nateralo da ga stvorimo? (R: čta to, Horhe?) čta nas je nateralo da stvorimo ovaj ego?

R: Koja sila stvara ego? (SR: Da.) Nikakva sila. (SR: Za�to onda...?) Jer ne postoji ego. (SR: Ako nismo imali ego, ro�eni smo kao Sopstvo. Za�to smo morali da stvorimo ove spoljne maja obmane ega da bismo prikrili tu ti�nu Sopstva?) Pitaj sebe: "Ko je sve ovo stvorio, ko je ovo uradio?" Nikada nisi bio ego. Nikada nije bilo vremena kada si bilo čta stvorio. To je samo iluzija koja te tera da misli�da radi�ovu stvar. Da mora�da razbije�ego, da mora�da ima�ego ili da bilo čta radi sa svojim egom. Nikada nisi bio ego i nikada ne�e biti ego. Maja je kao voda u fatamorgani. Ego je fatamorgana. Hipnotisan si veruju da si ego i da mora�da razbije�ego, dok u istini nikada nisi bio ego i nema ni�ta �to treba da razbije Potpuno si slobodan upravo sada. Ali ono �to radi je da se dr��za ega tako �to misli�da ga mora razbiti. Poistoveti se sa slobodom. (SR: Za�to ga se dr�mo?) Pitaj sebe. Nije postojalo na po�etku i niko se ni�ega ne dr. Ali ipak izgleda da ga se dr�Zato saznaj za�to tako �to ��u unutra. (SR: Da li svaka osoba ima svoj razlog?) (Robert se smeje) Svaka osoba koja veruje da je ego ima svoj ego-život, ivi ego-život raznih vrsta. Dakle, ego svake osobe ivi ono o emu se radi u njenom životu. (SR: Ono to mi sada pada na pamet je

strah od stapanja sa svim životom i gubljenja...) Tvoje individualnosti? (SR: Ta�no.) Nikada nisi imao individualnost. Stoga, kada se desi, nije nimalo onako kako misli da e biti. Bi potpuno slobodan, onako kako treba da bude (SR: Da, ali se bojim da budem kod ku e bez sebe.) (u enici se smeju)

SH: Dobra poenta.

R: Tako se sada ose a (smeh se nastavlja) Ali kada se stvarno desi, ne e se tako ose ati. (SB: Svako eli da stigne u raj, ali niko ne eli da umre da bi stigao tamo.) (smeh) To je dobra poenta. (SB: ele realizaciju, ali ele da ego ima realizaciju.)

SR: Kako mo e da u iva u tome bez ega? (SK: To je poenta.) R: Iznenadio bi se.

SL: Negde na istim linijama pitanja koje si postavio. Ka u da je Bog stvorio oveka u univerzumu da bi zabavio samog sebe; da li je to neka vrsta stepenice ka odgovoru na tvoje pitanje? (SR: Ovo je moja frustracija i mu enje.) Ali zapamti, i ti si Bog. Dakle, maju ili oveka i svet stvorili smo mi, koji smo svi Bog, da bismo zabavili sami sebe. (SR: Zvu kao mazohisti ko-sadisti ka veza.) (u enici se smeju)

R: Ni ta od ovoga se ne de ava. Govorimo o prividima. Govorimo o ja-misli. O onome to se pojavljuje. To je razlog za to bi trebalo da prati ja-misao, koja je osnovni uzrok svega.

Takozvana ja-misao je osnovni uzrok celokupnog postojanja i svih problema. Stoga, kada je ja-misao uni❁tena i vi❁e ne postoji, nijedno od ovih pitanja, nijedna od ovih stvari ne❁e uop❁te postojati. Sve ❁e nestati. Ali kada radi❁na osloba❁anju od svog ega samog po sebi, ima❁borbu na rukama. Zato se re❁i ja-misli tako ❁to ❁e❁pratiti ja-misao do sr❁anog centra, do izvora. I kada ja-misao nestane, sve ostalo ❁e oti❁i sa njom.

SG: Roberte, u jednoj od na❁ih skorijih transkripcija pomenuo si, ostajanje sa ja ili sa mnom, ne nu❁no ❁ak ni pra❁enje, ve❁samo to, ❁ta god to ja ili ja jesam ❁mo❁e❁li biti malo precizniji kako ta❁no ostaje❁sa tim. Moja interpretacija je samo ose❁aj mog sopstvenog stvarnosti, jednostavno biti tu sa tim, ni❁ta preostalo. Da li je to ono ❁to misli❁pod ostajanjem sa ja ili sa mnom?

R: Ne ba❁ Kada ostane❁sa ja ili sa mnom, ti prebiva❁u ja i prati❁ga do izvora. Ovo ❁ini❁tako ❁to istra❁uje❁ "Kome dolazi ja?" Kada istra❁uje❁ "Kome dolazi ja?" ti prebiva❁u ja. (SG: Dakle, to je istra❁ivanje?) Da. (SG: A ❁ta je sa stanjem prostog bivanja, ako je to u redu dok se ne pojavi misao?) Onda se vrati❁na po❁etak i istra❁i❁ "Kome dolazi ova misao?" (SG: Ali ako se misli ne pojavljuju, nema smisla kvariti dobru stvar kao...) Ako se misli ne pojavljuju, onda si slobodan. Zapamti, sve ove metode su za smirivanje uma. (SG: Moje shvatanje je da kada si slobodan, misli i dalje mogu da se pojavljuju?) Ne, misli se ne❁e pojavljivati. Kada se misli pojavljuju, onda nisi slobodan.

SG: Mislio sam da kada si slobodan, samo postoji❁ zna❁ko si i sve ove stvari se pojavljuju. Bilo da su prividi i svet, tako❁e i misli. (R: Ne.) To se uop❁te ne de❁ava? Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

R: Ako se pojave, onda si vezan. (SH: Um je trajno poni❁ten.) Um je ubijen, uni❁ten.

SR: Da li ❁e ono ❁to ostane znati kako da podesi alarm ve❁eras i probudi se sutra? (smeh) I ode na posao i radi sve stvari koje je stari ego radio pre?

R: Ne❁to ❁e uraditi sve. (SR: Ho❁e li se pojaviti na poslu na vreme.) Naravno, ili ❁ak do❁i ranije. (u❁enici se smeju)

SB: Mo❁da ❁e se pojaviti na poslu, ali ne❁e biti tamo, zar ne?

R: Bi❁e kod ku❁e, spava❁e.

SR: Najbolje od oba sveta.

SG: Roberte, ovo me malo zbunjuje jer... (u❁enik ka❁e SH: Malo? (jo❁smeha))

SG: Po❁eo sam da razmi❁ljam o ovome. Pa, po❁eo sam da testiram svoje stanje, kao kada bi se misao pojavila ili tako ne❁to, i da vidim kako sam reagovao na nju i sve. Dakle ovo ❁nisam prosvetljen (smeh) ❁bilo je, zna❁ misli su se i dalje pojavljivale... (R: Koje je pitanje?) Stvar je u tome ❁to sam razmi❁ljao o ne❁ijem opisu nakon ❁to su postali prosvetljeni ❁mislili su da su bili pre svega. Pa kada bi se misli pojavile, to ne bi ometalo ni❁ta. Jer su znali da je to prethodno stanje i sve ovo...

R: Niko nije ostao da bilo ❁ta zna. Kod realizovane osobe, znalac, znano su uni❁teni. Nema vi❁e znalca, nema vi❁e znanog, nema vi❁e znanja, ta stanja su sva oti❁la. Nema nikoga da bilo ❁ta zna. Jednostavno jeste.

SG: Da li postoji situacija u kojoj um postaje sve ti❁i i ti❁i i onda smo realizovani? Ili... (traka se zavr❁ava) [TOC]

Vi Ste Bezgrani❁ni Prostor 17. maj 1992.

Robert: (U❁enici se spremaju da snime govor) Dobar dan. Upravo me je udarila struja, samo me izvinite. (smeh)

SM: Okej, po❁ni ponovo.

SH: Meri? Želiš da ubiješ našeg gurua? Hej, hej. (smeh) Robert nastavlja: Lepo je biti ponovo sa vama. Sve je dobro. Bez obzira kako stvari izgledale, bez obzira šta opažaš najviša istina je da je tvoja priroda, tvoj svarupa, bezgranični prostor. Ti si bezgranični prostor, neprolazno Sopstvo. To si ti. Ceo univerzum sa svim svojim manifestacijama je samo nadmetnuta pojava na Sopstvu. Baškao što su drveće, nebo, planine, ljudi, mesta i stvari, svi u ovom prostoru. Ovaj prostor teče kroz sve, ostaju sam po sebi, čist, miran, spokojan, savršen. U ovom prostoru se neprestano dešavaju razne stvari uzrok i posledica, karma, ljudi se rađaju, ljudi umiru, milijarde insekata, životinja, vegetacije, sve se odvija u ovom prostoru. Ipak, prostor se ne menja. Prostor je bezgranišan, nepromenljiv, zauvek isti. Ipak, privid je da se stvari menjaju. To je samo privid. Ti nisi privid. Prostor izgleda kao da prolazi kroz tvoje telo, ali ti si u prostoru. Zbog prostora izgleda da postojiš onakav kakav jesi. Ne poistovećuj se sa telom ili stvarima ovog sveta. Poistovećuj se sa prostorom, jer ono sa čime se poistovećuješ, to postaješ pre ili kasnije. Ti si poput beskrajnog okeana, a svet je poput talasa. Talasi se neprestano menjaju, menjaju, previranja, dok je okean miran i tih. Ti si To. Nema prihvatanja. Ne moraš ovo da prihvatiš Nema ničega što moraš da prihvatiš Ti si bezgranični prostor, jednostavno isto. Nema odbacivanja. Apsolutno nema ničega što treba odbaciti. Ti si bezgranični prostor, jednostavno isto. Nema rastvaranja. Ništa se ne rastvara, jer ništa nikada nije postojalo. Ti si bezgranični prostor. Moraš početi da vidiš ovo u svemu što radiš Svi strahovi kroz koje neki od vas prolaze, anksioznosti, zbunjenosti, jednostavno su nadmetnute pojave u prostoru. Ove stvari su prividi. To je razlog zašto se menjaju i nikada nisu iste. Možda si ljut jednog dana i srešan sledećeg dana. Možda si bolestan jednog dana, srešan sledećeg, zdrav jednog dana, bolestan drugog dana. Možda si rođen jednog dana i umreš sledećeg. U svakom slučaju, šta god se pojavi, izgleda da dođe do kraja. Stoga, zašto bi se poistovećivao sa nečim što se završava i počinje? Besplodno je. Na primer, neki ljudi tragaju da postanu milioneri. Žele sav novac na svetu, i rade celog života da bi ga stekli. Moraju jednom umreti. Moraju sve ostaviti za sobom i izgledati kao da nestaju. Ljudi uvek pokušavaju da učine svoja tela zdravima. Bez obzira

koliko je tvoje telo zdravo, jednog dana će ostariti, oronuti i propasti. Zato mudra osoba ne traži ove stvari sveta. Ne brine se previše o svom telu, ili svojim poslovima, ili svetu. Jer mudra osoba shvata da živimo u svetu promene. Ništa nije isto. Ti si bezgranični prostor, slobodan, blažen, u miru. Nikada nisi rođen, nikada neće umreti. Ti si bezgranični prostor. Samo razmišljati na ovaj način čini da se osećaš dobro. Kako počneš da prihvataš i shvataš da nisi telo, ili um, ili misli, ili iskustva, postaješ blistavo srešan. Sreća i bezgranični prostor su isto. Samo biti svestan ovih stvari, ponavljati ih sebi, naročito kada ujutro ustaneš Ja sam bezgranični prostor. Ovaj bezgranični prostor je svest, apsolutna stvarnost, nirvana, krajnje jedinstvo. Ovo je tvoja prava priroda. Ovo si ti. Probudi se. Pomisli na svu zbunjenost koju si sebi zadavao, uznemiravanja kroz koja si prolazio, jer si prihvatio osobu, mesto i stvar kao svoju stvarnost, ne shvataju da su to samo prolazne ćudi, danas tu, sutra ih nema. Razmisli na trenutak o stvarima za koje si vezan. Možda si vezan za osobu, za bolest, za nedostatak ili ograničenje. Možda si vezan za izobilje, tako što ga nikada ne puštaš Možda si vezan za zdravlje, uvek veruju da moraš ovo i ono da radiš da bi ostao zdrav, dok mnogi od vas shvataju, naravno, da je sve predodređeno. Kada si se pojavio na ovoj zemlji, kao takozvano telo, bilo ti je dodeljeno određeno vreme. I kada to vreme dođe, napustiće telo, pa zašto brinuti o tome? Zašto biti zabrinut? Ima ljudi koji jedu samo specijalnu hranu, zdravu hranu, fanatici, a ipak ti ljudi ne žive duže od drugih. Ono što jesi nije određeno onim što radiš u stvarnosti. Možda veruješi mislišda si pod zakonom uzroka i posledice. Ipak, u istini, ne postoji uzrok za postojanje, pa kako može postojati posledica? Ti ne postojiš Ti si ne-entitet. Ipak, to je udarac za tvoj ego, zar ne? "Kako to mislišne postojim? Ja sam važan. Ja sam ovo i ja sam ono." Koliko dugo? Tri puta po dvadeset i deset? Četiri puta po dvadeset i dvanaest? Deset puta po dvadeset i četiri? Bez obzira koliko, nije važno. Ti si bezgranični prostor. Ti nisi ništa od onoga što izgledašda jesi.

Ti si bezdani okean, koji ve�no te�e. Talasi te ne poga�aju. Ni�ta te ne poga�a, jer nema tebe. Mo�e�li samo zamisliti �ta bi se desilo kada bi ose�ao ove stvari svakog jutra kada prvi put ustane�iz kreveta, kada se prvi put probudi�da shvati�ovu veliku istinu, da si bezgrani�ni prostor, čista svesnost? Ipak, kada ve�ina vas ustane, odmah po�nete da razmi�ljate o svojim poslovima, i svom telu, i svojoj hrani, i drugim ljudima. Odvojite vreme. Osetite u sebi da ste bezgrani�ni prostor. Osetite da je va�e telo samo nadmetnuta pojava u ovom bezgrani�nom prostoru, i da je poput sna, fatamorgane, iluzije. Nikada niste postojali i nikada ne�ete postojati. Shvatam da je za neke od vas ova maja, ova iluzija, veoma, veoma jaka, i neki od vas su zaista potpuno i apsolutno uklju�eni u nju. Uvek razmi�ljate o svom telu. Uvek razmi�ljate o svojim poslovima. To je ono što uzrokuje problem, Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

ne stvari same po sebi. Stvari nemaju mo Mo dolazi od tebe. Ti si mo Ako veruje da je ne što lo e, da mo e da te povredi, verovatno će, jer ti veruje da jeste. Kada se malo uzbudi oko ne ega, uzbu enje dovodi do jo uzbu enja i jo problema. Ali kada shvati da si bezgrani ni prostor, čista svesnost, gde je onda problem? Mo e li postojati problem u bezgrani nom prostoru? Mo e lo iti vatre, spaliti gradove, ubijati jedni druge, a prostor nastavlja dalje. Prostor ne mari. Prostor je uvek tu. Ništa god da radi sa svojim životom, ne mo e uni titi prostor. Ako zna da si sam prostor, onda ono što sam rekao va i za tebe. Ni ta te ne mo e uni titi. Ni ta te ne mo e povrediti. Niko ne mo e ni ta u initi tvom telu, jednostavno zato što nema telo. Ipak, bez obzira koliko puta ovo ka em, i dalje se upli e u život, i život te dohvati, pokazuje ti slike, i ti prihvata slike kao stvarnost. Postaje o ajan, depresivan, razo aran. Zbog čega? Zbog koga? Zbog ne ega što ne postoji. Preispitaj sebe. Prestani da sa aljeva sebe. Ne veruj da si u situaciji koja je nemogu a. Ne veruj da ima ne što va no što poseduje i da to ne e dati. Zapamti, u trenu sve mo e nestati. Svi tvoji posedi, tvoje telo, sve će nestati kada do e pravo vreme za to. Mudra osoba uvek radi na sebi. Mudra osoba gleda prvo prve stvari. Kako postaje svestan da si bezgrani ni prostor, ja-misao se vra a u srce i postaje rastvorena. Kada vi e nema ja-misli, vi e nema tela, ili uma, ili stvari, jer sve je bilo vezano za ja-misao. Kako mo e postojati ja-misao u bezgrani nom prostoru? Po ni da postaje svestan kada koristi termin ja. Gledaj šta govori kada ka e ja. Ja-misao ne pripada tebi. To je fatamorgana. To je la Postoji samo bezgrani ni prostor, apsolutna stvarnost. Zar ne mo e sada da oseti da si okean bla enstva? Zar ne mo e da razume da nema apsolutno nikakve veze ni sa čim? Ve si slobodan. Blistav si i sjajan. Ti si radost srca. Zar ne deluje divno? Mo e li sada videti da nije va no kroz šta prolazi, šta se de ava u tvom životu, dobro ili lo e, nije va no? Vi e ne e gledati situacije i reagovati na njih. Ti si bezgrani ni prostor, potpuno slobodan, oslobo en. Prestani da traga Potraga je zavr ena. Slobodan si. Okovi su prese eni. Vi e ni ta ne zadr ava. Probudi se. Probudi se. Dovoljno dugo si iskusio smrtni san. Probudi se iz ovog sna. Nisi ograni en na svoje telo. Ti si bezgrani ni prostor. Ti si svepro imaju, sveprisutan. Ti si sva tela. Ti si univerzum. Ti si podloga univerzuma. Ceo univerzum igra svoju igru unutar tebe. Ti si bezgrani ni prostor. (kratka ti ina) Igra emo 'zbunimo gurua'. Vide emo kakva zanimljiva pitanja imamo.

SM: O, ovo je veliko. (R: O, zauzima oko pola strane.) Da. (smeh)

R: Potpisao Fred, pitam se ko je to? (smeh)

SV: Da te dr zauzetim i van nevolje. (smeh)

P: (Robert čita) Nedeljna zagonetka, mo da ne? Ništa god da se mo e opisati ne postoji. činilac ili ego mo e se re i da ima dva privida ili akcije. činilac koji umanjuje privid ega i činilac koji osna uje privid ega. Dakle jedina informacija koju relativno na ivot iz snova vredi znati je koji privid vodi čemu? Zar ne postoji takva stvar kao izbor pravca, ali koji je, da tako ka emo, kriterijum po kome se mo e napredovati i posti i, i šta vodi čemu? U izabranim delima Ramane Mahar ja na strani 98, jedan od tri na ina za realizaciju Sopstva je kontrola disanja.

Molim te, objasni to i za koju osobu bi to bio odgovaraju prut koji bi ak pomogao? ta zna usporiti svoje misli? Da li zna imati dve misli u minutu sporije nego tri misli u minutu? Ili je misao ni e frekvencije sporija od one vi e frekvencije? Kao Alfa naspram Bete? Da li je misao za koju imamo manje vezanosti sporija od one za koju imamo vi e vezanosti? Ili ta?

O: (Robert odgovara) "Ili ta?" je odgovor. (u enici se smeju) Ili ta, ili ni ta. Kontrola disanja je deo joga sistema i razlog za to je Ramana Mahar rekao da je u redu da je praktikuje je zato to se slagao sa svima i svim. Da si mu do ao i rekao: "Stojim na glavi i ponavljam mantre," rekao bi: "Dobro, nastavi tako." Jer mi ljenje je da si ti tu gde jesi sada i to je ono to mora da radi sada. Sve dok praktikuje duhovne discipline, u redu je. Mora da radi ono to mora da radi u skladu sa tim gde si. Dakle nije va no ta radi Sve dok se bavi duhovnim praksama. Usporiti svoje misli jednostavno zna manje misliti. Nije u tome koliko misli ima To je poku aj da se re svih misli zajedno sa svim ostalim. Kako praktikuje na sebi, tvoj um postaje ti . I kona no, um nestaje i potpuno se rastvara. Dakle, ne poku ava da promeni imanje etiri misli ili tri ili tri misli u dve. Poku ava da se re cele igre. Pitaju sebe: "Kome dolaze ove misli? Odakle dolaze ove misli?" One dolaze od ja-misli. I radimo na uklanjanju ja-misli. Kada je ja-misao uklonjena, sve ostalo odlazi sa njom. Sve ostale misli. Zato ne brini o svojim mislima, radi na uklanjanju ja-misli. Ako ima vezanost za svoje misli, naravno da e te to ometati. Ideja je da se otkrije da misli nemaju vrednost. Pusti ih i vezanost e tako e oti . Re se svega. Ne postavljaj toliko pitanja. (u enici se smeju) To je odgovor.

P: (Robert ta) Ramana je proveo godine u pe ni u Aruna ali u potpunoj izolaciji. Za to ne preporu uje ovu praksu?

O: (Robert odgovara) Pa, razumevanje je da si tamo gde jesi jer si trebao da bude tu. Dakle, ako osoba do e i ka e meni ili Ramani: "Da li da napustim svoj posao, svoju porodicu i odem da ivim u pe ni i praktikujem?" Odgovor je uvek: "Da si trebao da to radi radio bi to i ne bi bilo pitanja." Ako Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

mora da postavi pitanje, to zna da ne treba da to radi Sve dok postoji pitanje, nema ni ega to treba da radi osim onoga to ve radi Sve se brine samo za sebe. Tvoj posao je samo da se svakog dana probudi malo vi e. Da istra uje, odakle si do ao? Za to postoji? Ko si ti? i tada e se na i tamo gde treba da bude Sve e funkcionisati samo od sebe. Ti nema apsolutno nikakve veze sa tim. Tvoj posao je samo da vidi svoje Sopstvo kao istu apsolutnu stvarnost. I opet, ako je su eno da otputuje u Aruna alu, ili ako je su eno da otputuje u d unglu, ako je su eno da te pojede tigar, sve e se desiti samo od sebe. Ne brini o tome.

P: (Robert ta) Zar nas ne zarobljavaju samo razmatranja i na a uverenja, da tako ka emo, na bilo koji na in? I ako mo emo neutralisati ili desenzitizovati ili, da tako ka emo, ukloniti naboj ili intenzitet kojim se ta uverenja odr avaju, iluzija se vi e ne e ni smatrati kao da ima ikakvu stvarnost?

O: (Robert odgovara) Razmatranja, neutralisanje, svi ovi termini su nepotrebni. Tako je jednostavno. Jednostavno mora da istra i "Kome ovo dolazi? Ko sam ja? Odakle dolazim?" Tvoja uverenja te zarobljavaju jer si potpuno uklju en u sve te stvari o kojima pi e Ne optere uj se svim ovim terminima. U ni veoma jednostavnim za sebe. Samo nau da bude miran. Da nema previ e pitanja u svom umu. Da nema previ e metoda koje lebde u tvom umu. Isprazni um potpuno i totalno. To je cela svrha duhovnog ivota. Isprazniti um. Ne razmi ljati inteligentno i imati razne intelektualne koncepcije. Ve potpuno isprazniti um. A um prazni tako to istra uje "Kome dolaze misli?" Prate to do kraja. Tako to se budi ujutro i razume da si bezgrani ni prostor. Kako ve ba ove stvari, vide e fantasti ne rezultate. Nemoj se zbuniti re ma. Govori manje, misli manje i bi e sve to treba da bude

P: (Robert ta) Roberte, ta ima novo? (u enici se smeju)

O: (Robert odgovara) Novo? Novo je novo. Ti❓na je novo, mir je novo.

SM: To je to, Roberte. (Obave❓tava Roberta da vi❓e nema pitanja.)

R: To je to, Roberte, je novo. Ima li neko ne❓to da doda? Da ka❓e? Da uradi? Obave❓tenja, Meri?

SM: Da, imam. Imamo najnoviji transkript za podelu. Zove se "Jedno Sopstvo, Jedna Svest." Imam jo❓jedan da podelim.

SK: Roberte, ponekad koristi❓tu sliku svesti kao ekrana sa slikama na njemu. A ponekad si rekao, kao danas, kada nema ja-misli, nema tela. Da li i dalje postoji neka vrsta slike tela koja se kre❓e po ekranu?

R: Slika tela izgleda kao da se kre❓e po ekranu. Ali ti kao ekran zna❓da je to iluzija, ali da to zapravo nismo mi. Izgleda kao da se kre❓e po ekranu i izgleda stvarno. Ali ekran zna da nije stvarno. Ekran se uop❓te ne poistove❓uje sa slikom. Ekran se poistove❓uje sa sobom. Svest se poistove❓uje sa sobom. Nekako su se ove slike pojavile i izgleda kao da jure u svest kao ❓to rade na ekranu. Ali ovo je samo na❓privid. Mi to tako vidimo.

Ekran to ne vidi tako. Svest ne vidi sliku, svest vidi svest. Mo❓e videti samo sebe. Mi smo ti koji vidimo drugo jer slike nemaju valjanost. One ne postoje. To je fatamorgana. (SK: Ali one bi se lako mogle opisati od strane svesti?) Ne mogu se opisati od strane svesti. Mogu se opisati od strane slika. Slike tela koje se pojavljuju ovde opisuju druge slike na ekranu. Ali sa druge strane, nema nikoga ko bi bilo ❓ta opisao. Iz ugla vi❓enog, vidioca i vi❓enog, mo❓e❓opisati slike.

SG: ❓ta se de❓ava sa opisom slika koje izlaze ❓emaniraju iz Robertovih usta, upravo sada?

R: Slike koje emaniraju iz Robertovih usta slu❓e tvojoj svrsi. To je ne❓to ❓to vidi❓, ❓to ti treba, ❓to mora❓da ❓uje❓. Ove stvari emaniraju iz Robertovih usta. U stvarnosti, Robert zna da ne postoji Robert i da nema slike i da nema ekrana.

SH: I ni❓ta ne izlazi iz njegovih usta? (R: Upravo tako.) Nema usta. (smeh)

R: Gledaj na to ovako. Pogledaj obe strane ekrana. Na jednoj strani nema ni❓ega. Ni❓ta se ne de❓ava. Na drugoj strani postoje sve slike. Dakle, ekran zna da apsolutno ni❓ega nema. Ne vidi ni❓ta, ne ❓uje ni❓ta, nije ni❓ta ❓ali sa strane slika, raspravlja o slikama, vidi slike, debatuje o slikama, pri❓a o slikama i veruje da je slika. Ali nijedna od ovih stvari ne postoji.

SG: Roberte, ako pomerimo analogiju korak dalje, to je kao neka vrsta sumnje kada ka❓e❓: "Nisam ro❓en ❓to je dobra analogija", me❓utim, kako se ovo sla❓e sa tvojim opisima sahaja samadhija, gde prema nekim U❓iteljima, na samom po❓etku kada su prvi put dobili sahaja samadhi, i dalje vide iste stvari i postepeno vremenom ❓ak i to ne prime❓uju nakon nekog vremena. Da li je skok postepen skok? I kada napravi❓prelaz ka svesti, na na❓in na koji si potpuno poistove❓en sa sve❓❓u, da li i dalje posmatra❓ove stvari i onda one postepeno blede? Da li se to tako de❓ava?

R: Sve dok postoji privid tela, postoja❓e privid slika. Ali za Mudraca, ne postoje slike i postoje slike. To je poput gledanja senki. Ute lovljeni Mudrac je u stanju da vidi slike, tako da telo mo❓e izgledati da funkcioni❓e ispravno. Ali ipak za Mudraca, nema slika. To je opet vrlo paradoksalno. U isto vreme postoje slike i tako❓e nema slika. Veoma je te❓ko za kona❓ni um da razume kako mogu postojati slike i istovremeno ne postojati slike. (SG: Zapravo, moj kona❓ni um je malo bli❓e razumevanju iskustva.) (smeh) Da li te to pla❓i? (smeh)

ST: Nimalo, nimalo. (smeh)

R: Re❓i se kona❓nog uma potpuno, ne treba ti. To je dodatni prtljag koji nosi❓okolo. Pretpostavljam da u celoj igri maje, Mudraci koji izgleda dolaze da bi ti rekli da prestane❓da misli❓o sebi i da prestane❓da misli❓o svetu i da razume❓da si bezgrani❓ni prostor. Da nije bilo Mudraca, ne bi bilo univerzuma, ne bi bilo ljudi, ni❓ega. Zato ❓to Mudraci postoje, ljudi

postoje. Ali Mudraci im neprestano govore da ne postoje. (smeh) Sve je to igra, Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

vrlo zabavna igra. (SV: Nerazumljivo.) (smeh) Svet se pojavljuje. Mudraci se pojavljuju i govore im da ne postoji svet... (SV: To je nekako kao besmislica, počnete govoreći da nema problema ali evo načina da se on reši.) (učenici se smeju) Zato nikada ne treba da postanemo suviše intelektualni. Nikada ne treba da se potpuno uvučemo u sve ove reči i ideologije i bilo šta drugo u šta se uključimo. Što jednostavniji možete postati, pre ćete se probuditi. Jer kada pokušavate da skontate, koristite svoj konačni um. Šta je drugo skontavanje. Drugim rečima, koristite nešto što ne postoji. I tako se uključujete u sve ove stvari koje ne postoje jer mislite.

SG: Dakle, ako samo koristite Svest i možda pokušate da se brinete o tome jer ćemo biti u Svesti.

R: Ne možete koristiti Svest. Ne postoji vi koji možete koristiti Svest. (SG: Ali možete biti Svest?) Ne postoji vi koji biste bili Svest. Svest jednostavno jeste. (SG: Dakle, možete jednostavno biti ono što jeste i delovati sa svime?) Budite ono što jeste, ali ko je biće?

SC: I pokušati to učiniti umom je kao pokušati oprati krv sa ruku krvlju.

R: Da, to je dobra poenta, naravno. (SC: Ali ipak, (neću reći mi) ja istrajavam u znanju toga, da se to ne može učiniti? Ima nešto što nas primorava, ili mene, da činimo nemoguće.) Šta je nemoguće? (SC: Osloboditi se uma?) Da je nemoguće, niko to nikada ne bi uradio. Tako to viđaš za sebe. Ali ipak, to je učinjeno i zato ne može biti nemoguće.

SC: U redu, čujem šta govoriš, ali čini se da je broj ljudi koji su... Ja lično ne znam nikoga ko je na poziciji u kojoj si ti ili neki od drugih prosvetljenih Učitelja, a ipak sam posetio hiljade ljudi širom sveta, odlazeći ljudima poput tebe i to je redak slučaj sa osobom. (R: I koja je poenta?) Kako ja to vidim, video sam dvaput, oba puta sam osetio nešto što se dešava, bilo da sam pokušao ili nisam pokušao. Sada sam, manje-više, samo prihvatio stvari onakvima kakve jesu. Ali prihvatanjem stvari onakvima kakve jesu, čini se da napor mora biti uložen da bi se nešto desilo. Ipak, istovremeno ne možete uložiti napor da se to desi jer sam napor sprečava dešavanje da se desi. Razumeš šta pokušavam da kažem?

R: Da, ako ovo znaš, zašto ulažeš napor? (SC: Zato što se čini da bez ulaganja napora ništa se ne dešava.) Ulažeš napor zato što se ništa ne dešava? (SC: Znajući da ulaganjem napora ništa neće biti, ipak postoji nešto unutra u meni, poput prinude da nastavim da radim. Razumeš šta govorim?) To je tačno, postoji nešto što te tera da dolaziš ovde, prolaziš kroz sve ove stvari. (SC: Ne ja sam, drugi ljudi ili...?) Zapamti, kao što ti često govorim, tvoj život sada je samo delić sekunde u večnosti... (SC: Šta je?) Delić sekunde u večnosti. Čini se da je ovde i u trenu je nestao. Zato nemoj misliti da ako nisi postao samoostvaren ili prosvetljen ili probuđen, da si prestar ili da ćeš uskoro umreti i nikada se nećeš probuditi. To nije istina. Ono što si naučio tamo gde jesi, nastavljaš i produžuješ. Dakle, koliko god tvoj život izgledao kao osamdeset i deset godina ili šta već, to je delić sekunde u večnosti. (SC: Da, to je tačno.) Ovde si danas, a sutra te nema, ali duhovni rad koji si uradio

nosiš sa sobom. Gde god da odeš, šta god da ti se desi. Ništa nije izgubljeno. Zato budi zahvalan za to gde jesi. Nikada ne osuđuj sebe. Budi potpuno zahvalan za to gde jesi. Čak i ako misliš da si na lošem mestu sada. Ne gledaj na to tako. Kada imaš zahvalnost za to gde jesi, bićeš podignut i napredovaćeš više na putu. Zato nikada ne osuđuj sebe, nikada ne gledaj na sebe kao da veruješ da ništa ne znaš ili nemoj se osećati potcenjeno jer ne napreduješ, već daj zahvalu, budi zahvalan za to gde si sada i brzo ćeš napredovati.

SG: Roberts, tvoje gledište, zar ne bi bilo fokusiranje i biti vrlo jasan o tome šta nam je najvažnije jer želja, integritet koji je uključen da se fokusiramo na ovo, šta drugo možemo uraditi?

R: Možete se osloboditi sebe. To je ono što treba da uradite. Zaboravite na integritet i ostalo. Onda će doći samo od sebe. Idite duboko u sebe, zaronite duboko u sebe. Dublje nego što ste

ikada išli. Tamo gde misli prestaju. Kada ste dotakli supstrat celokupnog postojanja. Kada postanete okean blaženstva, koji je u vama, centar vas je okean blaženstva. Vi ste To! Razmišljajte o stvarima o kojima smo danas govorili i ne brinite o integritetu ili čemu god i svemu ostalom.

SG: Dakle, ono što u suštini govoriš je da bi to radio bez osećanja i to bi bilo biti to bez biti biće. Možeš li to tako uraditi? Šta kažeš? (R: Izvoli ponovo?) (učenici se smeju) Ako sam tačno shvatio šta govoriš i razumem to ispravno, onda ću prestati da budem biće, prestaću da radim bilo šta ovim uranjanjem u sebe i to bi efektivno uklonilo celu ovu zagonetku, biti činilac i biti biće, koji ne radi ništa. Ono što govoriš, to će ukloniti sve one druge male probleme u koje upadamo, pokušaj ponovo istovremeno, još uvek postoji ti koji pokušava da postane prosvetljen. Što je problem, zar ne? Postoji neko ko pokušava da postane prosvetljen, a cela šala je da ne postoji niko ko bi postao prosvetljen, nekako taj neko mora biti ubeđen da ne postoji niko ko bi postao prosvetljen.

R: Ono što treba da uradite je da popijete čašu piva. (glasan smeh) To će se pobrinuti za sve. (smeh) Glen će biti pivo. (smeh)

SH: To je moj guru. (glasan smeh)

SC: Nisi odgovorio na njegovo pitanje? (glasan smeh) (R: To je odgovor.)

SG: Shvatio sam da jeste. Dobio sam odgovor koji sam zaslužio. Savršeno je odgovorio. (smeje se)

SC: Ne može se skontati umom? (R: Želiš logičan odgovor.) Da. (R: Za koga je logika? Ega.) Ipak, svet je još uvek uhvaćen, znam, i ono što shvatam da govorim, fudbalska sezona počinje, košarkaška sezona je skoro gotova, bejzbol još uvek traje. Svi žele da njihov tim pobedi, a može biti samo jedan pobednik, i ipak ljudi nastavljaju da se identifikuju sa tim. Nekako to mora da radi nešto njihovom egu ili tako nešto?

R: Zašto brineš o ljudima? (SC: Zato što smo svi deo ljudske rase, to je zašto?) Ali spoznaj ko si ti i onda ćeš se pobrinuti za sve ostale. (SC: Šta?) Razumi svoju istinsku prirodu, otkrij ko si i sve ostalo će takođe biti rešeno. Ne brini o drugima. (SC: Ne brinem, mislim da...) Bejzbol utakmica, fudbalska utakmica... (SC: To je odvajanje i to uzrokuje nerede i beznađe za...) Ali ne možete promeniti stvari. Ne možete doneti mir u svet dok ste još uvek u iluziji. Postanite mirni i videćete mir. Postanite puni ljubavi i videćete ljubav. U ovakvom svetu u kome živimo, od pamtiveka postoji čovekova nečovečnost prema čoveku, bilo je nereda, ratova, razaranja, haosa, zabune. I bilo je ljudi koji su govorili da ćemo uspostaviti mir i pretvoriti ovo u miran svet. To je put sveta. A svet je privid. Dakle, ako se identifikujete sa svim stvarima koje vidite, uvek ćete biti zbunjeni, morate biti jer je priroda ovog sveta zabuna. Ne identifikujte se sa onim što vidite. Identifikujte se sa Stvarnošću. Vraćamo se ponovo na prostor, o čemu sam govorio. Svi ovi neredi se dešavaju u prostoru. Da li je prostor pogođen? Dakle, da li ste vi izgrednik ili ste vi prostor? Sa čim se identifikujete? Ako vidite izgrednikovu Stvarnost, onda je to svet u kome živite i patite u skladu sa tim. Ali kada odete izvan toga i shvatite da je prostor ili Svest ili čista Svesnost jedina Stvarnost, onda napuštate ovaj svet.

SC: Shvatam da je za mene jedan od najvećih problema to što brkam Svest sa možda Svesnošću, dao si dobru analogiju, prostor nije pogođen neredima. Koliko god želim da ostanem u Svesti, svesnost Svesti - Čini se da kada te slušam kako govoriš i želim da budem jedno sa Svesti ili da budem svestan Svesti, nekako Um pogrešno tumači Svest ili je izvrće, razumeš li šta pokušavam da kažem?

R: Naravno, ovo je duhovni rad koji moraš da obaviš. Moraš da radiš na tom umu i da ga se rešiš, ne na svetu. Ne pokušavaj da promeniš svet tako što ćeš glasati za pravog predsednika. Nikada to nećeš uspeti. Promeni sebe. (SC: To je to, kada kažeš Sopstvo, Sopstvo je Svest, tu nastaje

zabuna.) Mislim na tvoje lično sopstvo, ne možeš promeniti Svest. (SC: Ne, razumem to.) Moraš promeniti svoje lično sopstvo tako što ćeš se podići iznad nereda, iznad sveta, iznad univerzuma. (kratka tišina)

SC: Želim da postavim još jedno pitanje, kako se neko povezuje sa višim Sopstvom?

R: Tako što se ne povezuje, tako što budeš svoj. Pitajući, "Ko je taj koji nije povezan. Ko oseća da nije povezan." (SC: Mislim da je to problem kroz sve.) Pa, radi na sebi. (SC: Ne osećam povezanost sa Svešću ili višim Sopstvom.) Nisi bio ovde oko mesec dana. Šta si radio? Bio si uključen u svet, zar ne? (SC: Pa, imao sam stvari koje sam morao da uradim.) Naravno, uvek moraš nešto da uradiš. Svim ovim stvarima koje moraš da uradiš daješ veliku važnost i mnogo validnosti. Ideja je da im ne daješ validnost koju daješ. Daj stvarima koje moraš da uradiš manje važnosti. Tako rasteš. Sve dok veruješ da želiš da ideš više i nastavljaš da daješ važnost svim stvarima u svom životu, nećeš ići više. (tišina dok traka ne stane) [TOC]

Ovo Je Tvoja Dharma 21. maj, 1992.

Robert: Dobro je biti ponovo sa vama. Divno je biti ponovo sa vama. Uvek uživam dolazeći ovde, jer osećam da postoji samo jedno, i mi smo sve to jedno. Postoji samo jedan Brahman, jedno Sopstvo, jedna Stvarnost, i mi smo sve to. Zato ću dati naše priznanje. Ja jesam priznaje vama. Ne moje priznanje, ili Henrijevo priznanje, ili Danino priznanje, ili bilo čije priznanje. Naše priznanje. Priznanje ne dolazi od osobe, dolazi od jedinog Sopstva, to je jedino Sopstvo. Zatvorite oči. Ja sam bezgranični prostor, beskonačan poput neba. Ja jesam. Ne osoba, mesto ili stvar, ali Ja jesam. Ja sam svesnost bez izbora, bez napora. Ja sam Parabrahman. Ja sam sat-čit-ananda. Ja sam konačno jedinstvo. Ja sam apsolutna Stvarnost. Ja sam nirvana. Ja sam beskonačan poput neba. Ja sam apsolutna Svest. Ja sam taj koji jesam. Ja jesam. Ja jesam. Ja jesam. Ima nas nekih koji žele da se probude svim svojim srcem i svom svojom dušom. Ipak, uvek zaboravljaju da moraju da se oslobode stvari koje ih sprečavaju od buđenja. Koncepata, unapred stvorenih ideja, dogmi, sistema verovanja koje imamo toliko godina, to se mora napustiti. Moramo razviti ljubaznu dobrotu, samilosnost. Ako ste Ja jesam, onda morate praktikovati ahimsu, nenasilje prema svakom živom biću, jer ako priznate i priznate, Ja sam apsolutna čista Svesnost, Ja sam Parabrahman, ovo je sveprožimajuće, ovo je sveprisutnost. Dakle, drveće, životinje, planine, univerzum, sve, je Ja jesam. Kada koristim reč Ja-jesam, nemojte verovati ili misliti da se odnosi na ljudsko telo. Ne postoji ljudsko telo. Ljudsko telo ne postoji. Ja sam Svest postoji, i to Ja jesam Svest je sve. Sve je sveto. Sve je sveto. Nemojte verovati da su neke stvari svete a neke nisu. Sve je sveto, čak i čovekova nečovečnost prema čoveku, podle situacije koje se pojavljuju u svetu. Ljudskom je umu teško da razume ove stvari, ali sve je veoma sveto, sve je Bog. Bog je sve što postoji, nema ničeg drugog. Pa kako može postojati zla situacija negde i istovremeno biti Bog. To je dualnost, a mi znamo i razumemo da dualnost ne postoji. Postoji samo jedno, i to jedno je sve što postoji. Shodno tome morate početi da osećate ovo u svom srcu, da je vaš centar srca sveprisutnost, sveprožimajuće, uključuje ceo univerzum. Nema zbog čega biti ljut, nema zbog čega biti uznemiren, nema zbog čega biti potišten, jer je ceo univerzum Bog i ništa drugo. Vi niste svoje telo ili svoj um. Još uvek pravimo grešku verujući da kada kažete, Ja sam Brahman,

mislite na svoje telo. Vaše telo nikada ne može biti Brahman. Telo je iluzija, privid. Postoji samo Brahman, samo Bog, ništa drugo. Moramo biti u svojoj sopstvenoj dharmi. Dharma znači pravilan put. Vi ste u svojoj dharmi sada, kakva god da je, jer nema grešaka. Dharma koja se pojavljuje da ste u njoj, rezultat je karme. Zato uvek kažem da ste na svom pravom mestu, upravo sada. Ovo je tvoja dharma. Ne borite se protiv nje. Ne sažaljevajte se. Imate slobodu u ovoj dharmi da potpuno transcendirate i transformišete sve i postanete slobodni. Tamo gde nema karme, nema ni dharme, nema ničega. Ali dok tražite, morate biti zahvalni za dharmu u kojoj ste. Nemojte osećati da je nešto pogrešno, ili da ste van mesta, ili da biste trebali biti nešto

drugo. Znam da mi ljudi mnogo puta kažu, Roberte, osećam se tako duhovno da zapravo ne pripadam ovde na Zemlji. Ako ne pripadaš ovde na Zemlji, šta radiš ovde? Zašto si ovde? Sve dok si ovde i osećaš da si ovde, onda pripadaš tamo gde pripadaš. Ovo je tvoja dharma. Postoji interesantna priča koja ovo ilustruje. Bio jednom jedan sveti čovek koji je sedeo ispod drveta i meditirao. Imao je otvorene ruke i ženka miša mu je pala u ruke. Ptica je očigledno ispustila miša. Sažalio se na malog miša i pošto je bio veliki sidhi, biće velikih moći iz njegovih godina meditacije, pretvorio je miša u ljupku mladu devojku i odveo devojku kući svojoj kući. Njegova žena je bila očarana ovim. Nije mogla da ima dece i bila je tako srećna što ima ovu malu devojčicu. Oboje su je veoma voleli i odgojili je u finu mladu damu. Jednog dana žena je rekla mužu: "Mužu, vreme je da se naša ćerka uda. Gde možemo naći odgovarajućeg muža za nju?" I sveti čovek reče, znam, upitaću sunce. Pa je izašao napolje i pozvao sunce i reče: "Gospodine Sunce, naša ćerka je u godinama za udaju i tražimo odgovarajućeg muža. Možete li nam pomoći?" Sunce reče: "Svakako, oženiću je ja." Kako bi vam se svidelo da se udate za sunce? Muž je bio oduševljen i reče: "O, velika radost me je obuzela što bi sunce izabralo moju ćerku za ženidbu." I otrčao je unutra i rekao svojoj ženi i rekao svojoj ćerki. A ćerka reče: "Ne, tata, ne želim da se udam za sunce. Ima previše svetlosti, izgoreću. Nađi mi drugog muža." Pa je sveti čovek izašao napolje, ponovo progovori sa suncem, reče: "Gospodine Sunce, naša ćerka ne želi da se uda za vas jer će biti spaljena vašom svetlošću. Možete li smisliti nekog drugog moćnijeg od vas, koji može da je oženi?" Sunce je razmislilo o tome, a zatim reče: "Pitaj Gospodina Oblaka. Oblak će ti dati odgovor. Oblak je moćniji od mene jer me oblaci mnogo puta sakriju, i ne pojavim se, i ne mogu ništa povodom toga. Dakle, oblak je moćniji od mene. Pitaj oblaka." Sveti čovek zamoli oblak i reče: "Gospodine Oblaku, imam ćerku koja je u godinama za udaju i tražim odgovarajućeg muža za nju. Možete li pomoći? Znate li nekoga ko bi trebalo da je oženi?" I Gospodin Oblak reče: "Hoću. Oženiću tvoju ćerku." I ponovo sveti čovek postade presrećan zbog ovoga. Zamislite, oblak ženi moju ćerku. To je bila dobra stvar. Otrčao je u kuću, rekao svojoj ženi, a zatim rekao svojoj ćerki. Žena

i muž su bili tako srećni, ali ćerka reče: "Smiri se, tata. Ne želim da se udam za taj oblak. Jer kada pada kiša, pokisnuću. Nađi mi boljeg muža." Pa je ponovo sveti čovek izašao do oblaka i ispričao mu priču, šta je ćerka rekla. "Možeš li smisliti nekog drugog?" A oblak reče: "Pa, šta kažeš na Gospodina Planinu? Ovo je velika planina koja je moćnija od mene, jer kada ja strujim oko planine, ne mogu proći kroz nju. Moram strujati oko nje. I ne mogu ništa povodom toga. Dakle, planina je veoma moćna." Sveti čovek zamoli planinu, "Gospodine Planino, možeš li smisliti nekoga ko može oženiti moju ćerku?" I planina takođe reče: "Hoću." Pa je ponovo sveti čovek bio veoma srećan zbog ovoga. Planina koja ženi njegovu ćerku, šta bi moglo biti bolje? Otrčao je u kuću, rekao ženi, bila je presrećna. I rekao je ćerki. Ponovo ona nije želela da se uda za planinu. Reče: "Ma daj, tata, ne mogu da se udam za ovu planinu. Planina ima kaktuse koji rastu svuda po njoj. Kada se zagrlimo, ubiće me kaktusi. Smisli nekog drugog." Pa se sveti čovek vratio do planine i ispričao joj priču, i reče: Možeš li smisliti bilo koga drugog za moju ćerku? Planina reče: "Pa, jedino koga mogu smisliti da je moćniji od mene je ovaj mali miš koji živi u mom podnožju, jer buši rupe i ima gnezdo unutar mene, i ne mogu ništa povodom toga. I pošto buši rupe u meni, mora da je moćniji od mene. Pitaj miša." Pa je sveti čovek otišao do miša i reče: "Gospodine Mišu, imam ćerku u godinama za udaju, tražim odgovarajućeg muža, možeš li mi pomoći?" I miš reče: "Da, oženiću je ja." Bio je presrećan. Zamislite, miš ženi njegovu ćerku. Otrčao je i rekao svojoj ženi, i oboje su otišli i rekli ćerki. Ćerka razmisli o tome i reče: "Da, udaću se za miša. Miš je veoma sladak. Udaću se za miša. Ali, oče, možeš li nešto za mene? Možeš li me molim te pretvoriti takođe u malog miša?" Pa je sveti čovek pretvori u malog miša. I oboje su se venčali i živeli su srećno do kraja života, u planini. E, sad, koja je pouka ove priče? Daću vam tri izbora.

A: Svaka ćerka bi trebalo da se uda za miša.

B: Ovo je bila njena dharma prvobitno, jer je bila miš, i morala je da proživi svoju dharmu i postane slobodna i oslobođena.

C: Ako se udaš za planinu, oblak i miša, imaćeš decu koja će postati nakaze i moći ćeš da ih staviš u cirkus i zaradiš 1.000.000 $. Pa, koji je tačan odgovor? B, naravno. Ova priča pokušava da dočeka činjenicu da je tvoja dharma ono što moraš da proživiš. Ako pokušaš da je promeniš, godine će proći, i napravićeš sve vrste grešaka, i proći kroz sve vrste problema. Kakva god da je tvoja dharma, predstavljena ti je karmom. Zato se ne borite protiv nje. Blagosiljajte je. Ovo je ponekad teško razumeti, jer imate utisak da ako živite u stanju koje je užasno, strašno, morate ostati tamo i ne menjati

stanje. Ovo je krajnja Istina. To je tačno ono što morate učiniti. I znate zašto. Jer imate u sebi uslovljenosti koje su na nivou vašeg iskustva. To znači da ako promenite svoje okruženje, ili ako promenite stanje, samskare i uslovljenost koju imate unutar sebe će vas jednostavno vratiti u takvu vrstu pozicije sa različitim ljudima, drugačijim okruženjem, ali niste se uzdigli iz tog stanja. Stoga morate iskusiti iste stvari iznova, iznova, iznova i iznova. Ovo nalazimo kod ljudi koji se razvedu, venčaju, razvedu, i ponovo venčaju. Uvek misle da će dobiti nešto bolje. Ali uvek imaju isti problem. Samo nova lica, novi ljudi, isti problemi. Dakle, ako imate užasan brak, ili ako ne živite sa osobom koju volite, ne pokušavajte da ovo promenite, jer niste promenili sebe. Jednostavno spoznajte Istinu. Radite na sebi i nikada ne reagujte na stanje. To je sloboda koju dobijate od dharme i karme. Kada počnete da uviđate Istinu u sebi, automatski će vas podići sila koja zna put, i bićete smešteni u poziciju ili na mesto gde treba da budete u ovom trenutku. Zato vam tako često govorim da nema grešaka. Čini se pomalo komplikovano konačnom umu, ali vi ste na svom pravom mestu, prolazite kroz ona iskustva koja su prava za vas u ovom trenutku. Samo ako ste zahvalni i blagosiljate poziciju u kojoj ste, postajete više biće, podižete se, i konačno nalazite oslobođenje. Ali počinje i završava se sa vama. Nikada se ne molite Bogu za oslobođenje od svojih problema. Nikada se ne molite Bogu da promeni vaš život i da vam da nešto bolje. Ovo je pogrešna molitva. Ako morate da se molite Bogu, molite Boga da vam da snagu i Mudrost i hrabrost koja vam je potrebna da biste mogli da se nosite sa situacijom u kojoj se nalazite. Ovo je ispravna molitva. Ne pokušavajte ništa da promenite. Budite svoji. Radite na sebi. Počnite da vidite stvari u novom svetlu. Vidite svoju situaciju drugačije. Ne postoje loše stvari, ne postoje dobre stvari, već mišljenje ih čini takvim. Prestanite da mislite o ekstremima, dobro i loše, ispravno i pogrešno. Umesto toga gledajte sebe u trenutku. Ostanite centrirani. Vidite sebe kao božansko biće, beskonačno biće, potpuno slobodno i oslobođeno. Ne sažaljevajte sebe jer ste u poziciji, u situaciji koju ne volite. To vas samo još više zadržava tamo. I ponovo, kao što smo ranije spomenuli, čak i ako pobegnete iz situacije, privući ćete neke od okolnosti negde drugde. Bekstvo nikada nije odgovor. Promeniti sebe je odgovor. Pogledajte svoj sopstveni život i vidite da li nije istina, ono što govorim. Promene kroz koje ste prošli u svom životu. Znam toliko ljudi koji su napustili svoje domove i porodice i otišli u Indiju da meditiraju, da nađu gurue, učitelje. Vratili su se veoma depresivni, čak suicidalni, jer su sve napustili. Zapamtite, ne morate ništa da napuštate. Samo mentalno napuštate vezanost. Uvek gledajte na svet kao na odraz vas. Vi ste svet. Svet ne može biti ništa bez vašeg odobrenja. Zvuči čudno, ali istinito. Morate prestati da identifiku-

jete stanja odvojeno od sebe. Znam da se čini teškim. Kada vidite nerede koje smo upravo imali, ubistva, pljačke, zaista je teško shvatiti da ste jedno sa ovim. Ali razmislite o ovome. Zašto biste mislili samo da ste jedno sa dobrim stvarima? Ako ste jedno, jedno ste sa svime. Nikada samo dobre stvari u kojima uživate, i koje volite, i koje želite da unesete u svoj život. Vi ste sveprožimajući, sveprisutni, i jedno ste sa svim što postoji. Ispravan način da ovo posmatrate je da inteligentno gledate na sve na ovom svetu, bez ikakvih komentara, bez ikakvih reakcija. Ne budite za ili protiv bilo čega. Trenirajte se da posmatrate, da gledate, da motrite, bez ikakve reakcije. Možete početi da trenirate sa malim stvarima. Radite prvo na malim stvarima. Kao

primer, ako izađete napolje i vidite da imate kaznu na autu zbog prekoračenja parkinga, uhvatite sebe kako reagujete na ovo, tako što uopšte ne reagujete. Jednostavno vidite situaciju, pogledajte situaciju. Nemojte imati komentar, nikakvu reakciju. Platite kaznu i zaboravite je. Ne mislite ovo je dobro, ovo je loše, ovo je nečuveno, ovo je pogrešno, ne zaslužujem ovo. Ako niste zaslužili, ne bi se desilo. Recimo da udarite nožni prst. Umesto da psujete stolicu, da se uznemirite, osetite bol, posmatrajte ga, gledajte ga, i pustite ga. Sve što se dešava u vašem životu, na ovaj način treba da reagujete. Neko vas prevari, i razmišljate da ga tužite na sudu, da ga parničite. Razmislite o ovome pažljivo. Da li je ovo ono što zaista želim da uradim? I onda će vam vaš ego reći, "Naravno da želiš. Prevaren si." Vaš poslovni partner vas je prevario za 50.000 dolara. Pa želite da tužite tu osobu na sudu. Recimo da ste otišli na sud i dobili slučaj. Mislite da je ovo dobro. Ali desiće se nešto što će to ponovo izjednačiti. Moraćete ponovo na sud, i ponovo, i ponovo. Ponekad ćete pobediti, ponekad ćete izgubiti. Ima ljudi takvih, znate. Trenutno mislim na jednu određenu ženu koja ima naviku da ide na sud bar jednom mesečno. Uvek tuži nekoga za nešto. Ponekad pobedi, ponekad izgubi, i nervni je slučaj. Nije srećna žena. Ako počnete da shvatate da je sve na svom pravom mestu, kako vam neko može nešto učiniti. Niko vas ne može povrediti. Ono što je s pravom vaše, niko vam nikada ne može oduzeti. Pa zašto brinuti? Zašto biti uznemiren? To čini život mnogo lakšim. Počnete da brinete i postanete uznemireni jer u svom konačnom umu, u svom egu, mislite, Pa, prevaren sam za 50.000 dolara. To je sav novac koji imam. Završiću u sirotištu. Postaću beskućnik, i vaš um nastavlja da vam izvodi trikove, govoreći vam sve loše stvari koje će vam se desiti. Ako biste se samo mogli nasmejati sebi, i prestati da mislite o tim stvarima, otkrićete da ste se uzdigli više u Svesti, i da vi kontrolišete situaciju, i sve je dobro. Nikada ne dozvolite svom umu da vam izvodi trikove, da se igra sa vama, i da vam govori o svim stvarima koje bi se mogle desiti, a onda strah ulazi i počinjete da trčite okolo, plačete, pokušavajući da ispravite stvari, pokušavajući da učinite stvari dobrim, dok nastavljate da mislite o svim lošim stvarima koje će vam se desiti.

Ove stvari o kojima govorimo su veoma važne, jer vas sprečavaju od razmišljanja o Istini i Stvarnosti, sprečavaju vas od mokše, od oslobođenja, jer provodite sve vreme uključeni u materijalni svet. Ne kažem da prestanete da razmišljate o svom poslu, ili da razmišljate o svojoj porodici, ili da razmišljate o stvarima u svom životu, ali učinite ih kratkim i slatkim. Razmišljajte par minuta o ovim stvarima, i ostavite to na miru, i vratite se svom duhovnom Sopstvu, razmišljajući o tome ko sam ja? Koja je moja istinska priroda? Ko sam bio pre nego što sam rođen? Odakle sam došao? Govorimo o ja, ne o ti. Vidite, uhvatio sam neke od vas, zar ne, jer kada sam govorio, "Odakle sam došao? Ko sam ja?" vraćate se svojoj ljudskosti, svom ličnom sopstvu. Naučite, kadagod izgovorite reč ja, ne mislite o svom ličnom sopstvu. Kada zaboravite, mislite o svom ličnom sopstvu, ali kada se setite, Ja je Bog. Ja je čista Svesnost, apsolutna Stvarnost. Čak i kada ovo zaboravite i uključeni ste u razgovor, kada koristite reč ja, mislite o svom ličnom sopstvu. Setite se da se hvatate. Stalno se hvatajte. Tako rastete. Tako sazrevate. Nikada ne dozvolite da prođe dan a da ne radite na sebi na ovaj način. Situacija vam se predstavi, dobra ili loša, ne uzbuđujte se. Posmatrajte situaciju. Ostanite mirni. Shvatite da situacija dolazi meni. Ja doživljavam ovo. Lično ja doživljava ovu nevolju, ne ja. Pravo ja ne prolazi kroz ovo, ali lično ja prolazi kroz ovo. U meri u kojoj ne osećate stanje ili situaciju u kojoj se nalazite, u toj meri lično ja više ne radi, i pravo ja dolazi. Počinjete da se osećate više, duhovno, sveto. Dolazi samo od sebe. Sve što treba da uradite je da se oslobodite ličnog ja tako što nećete reagovati na stanje, i automatski pravo ja dolazi, jer ste vi zaista pravo ja. Ovo je vaša istinska priroda. Ovo je vaša svarupa, Bog, Brahman, Svest. Možete li zamisliti šta bi se desilo kada biste razmišljali o ovome celog dana, bez zaboravljanja. Pa, bili biste prosvetljeni za tren oka. Sada možda možete videti razlog, ono što vas sprečava. Vi sami! Vi sami sebe sprečavate. Zašto? Zato što ste uključeni u materijalni svet, u svoj um. Zapamtite, ne kažem da morate napustiti svoj posao, ili ne raditi stvari na ovom svetu. Imate telo i telo će raditi stvari. Ali mentalno, ne smete biti vezani za ono što radite. Vaše telo će znati šta da radi i uradiće sve što je

neophodno da uradi. Budite svoje Sopstvo! Ponovo, ono što govorim je ovo. Svaka pozicija u kojoj se nađete, svaka situacija u kojoj se nađete, sa kim god da se nađete, pozicije koje imate ili nemate, gde god da ste na ovom svetu, vaše je pravo mesto u ovom trenutku. Blagosiljajte ovo. Volite ovo. Znam da zvuči teško kada mislite na užasno stanje, i kažete, "Ja moram voleti ovo." Dozvolite da ponovo objasnim. Razlog zašto volite ovo je jer Bog je sve što postoji. Pokušajte da zapamtite ovo. Ne postoji ništa osim Boga. Stoga, ako mrzite nešto,

mrzite Boga, koji je vaše Sopstvo. Sve izlazi iz vas. Vi ste to. Morate naučiti da verujete i volite svoje Sopstvo, svoje dragoceno Sopstvo. Kada postanete očajni, depresivni, puni mržnje, sažaljevajući sebe, ovo je ono što bogohuljenje zaista znači, jer osećate ovo o svom Sopstvu. Zar ne vidite? Postoji samo vaše sopstvo. Ako mislite da je nešto užasno, govorite o sopstvu. Gledate situaciju, posmatrate je, motrite je, nikada ne reagujete, ostavljate je na miru. I onda će vam biti data snaga koja vam je potrebna, da se nosite sa njom, da prođete kroz nju, bez razmišljanja, bez misli, bez ikakve uzbune, bez ikakve buke. Ovo su stvari na kojima morate raditi. Budite to Sopstvo. Nikada više ne budite uplašeni bilo čime. Ako vam ovo mogu savršeno razjasniti. Nikada ne dozvolite bilo čemu na ovom svetu da vas ikada uplaši. Dozvolite stvarima da se odvijaju kako hoće. Setite se, samo gledajte i posmatrajte, držite se Istine. Sreća će doći sama od sebe. Kada se držite Istine, kada ne reagujete na životne uslove, osobu, mesto ili stvar, kada ostavite stvari na miru i prestanete da se borite protiv života, ne odustajete. U zapadnoj psihologiji, uče nas da nikada ne odustajemo. Učeni smo da se stalno borimo. Ali ja vam kažem da nema čega da se borite, i jedino čega se odričete je vaš ego. Zapadna psihologija nikada nije otišla dalje od ovoga. Stoga ne znaju za život izvan ovoga. Zapadna psihologija radi pod pretpostavkom da ste telo i um, tako da vam prirodno kažu nikada ne odustaj, bori se do kraja. Zastupaj svoja prava. Ali u najvišim učenjima Istine učimo da nemate prava. Odričete se svog tela, svog ega, svog uma, i kada se ovo desi, idete izvan psihologije. Nešto se desi čega psihijatrija, psihologija uopšte nisu svesni. A to je da se uzdignete u višu dimenziju, gde su sreća, i mir, i samilost, i ljubav, radost, koji su prirodno vaši. Počinjete da osećate ove stvari umesto stvari koje ste osećali ranije. Pre ovoga, kada ste se borili protiv života, kada ste zastupali svoja prava, kada ste pokušavali da se revanširate, kada ste radili kao ego, nikada niste bili u stanju da osetite sreću ili radost ili mir. Samo ponekad, kada ste pobedili, kada ste izneli svoju poentu, kada ste dobili argument, kada ste dobili borbu, kada ste nekog tužili i pobedili, osećali ste se srećno neko vreme, ali to nije dugo trajalo, i morate prolaziti kroz to iznova i iznova. Ali ovo je sve dokle svet ide. On ne zna ništa drugo osim ovoga. Ono što vam govorim, pustite sve. Ne držite se. Stojte goli pred Bogom, bez ikakvih štaka, bez ičega za šta da se držite. Kada ovo možete učiniti, od ovog trenutka počećete da se uzdižete. I postaćete svesni da niste telo, ili um, ili svet, ili univerzum, već ste svesnost bez napora, bez izbora, čista svesnost. Vi ste bezgranični prostor, beskonačni poput neba. Postali ste sve, i sve je postalo vi. Radite na sebi.

Uradimo ovo ponovo i vežbaćemo "Ko sam ja." Reći ćete sebi "Ko sam ja?" dok udišete. Pre nego što izdahnete reći ćete, "Ja sam Brahman." A kada izdišete reći ćete, "Ja nisam telo." Sa svojim disanjem udišete i kažete, "Ko sam ja?" Pre nego što izdahnete kažete, "Ja sam Brahman." Dok izdišete kažete, "Ja nisam telo." Zatvorite oči. Opustite se. Usredsredite pažnju na svoj dah. Slušajte svoj dah. Dišite prirodno kao što uvek radite. Dok udišete kažete sebi, "Ko sam ja?" Pre nego što izdahnete kažite, "Ja sam Brahman." Izdahnite i kažite, "Ja nisam telo." Hajde da ovo uradimo. (tišina) Slobodno postavite pitanja.

SL: Roberte, po čemu se ovo razlikuje od onoga što si nam ranije dao da radimo, ono što si rekao. Stvari koje izgledaju isto, pa pre izdaha reći, "Ja sam to," pa izdahnuti i reći, "Ja nisam telo," ili "Ja nisam um," (R: Isto je. Nema razlike.) Takođe, Roberte, jednom si ranije rekao da umesto reči "Ja sam Bog." Rekao si da naši umovi to ne mogu prihvatiti. Da li misliš da je to isto što i "Ja sam Brahman?"

R: Ponekad tvoj um ne može ovo prihvatiti, ponekad može. Ali to je trening za um. Ono što zapravo radiš kada kažeš, "Ja sam Brahman," ubeđuješ um da nisi telo i um postaje malo slabiji i počinje da odustaje. Kako nastavljaš. Rasteš i osećaš se bolje u vezi sebe. Onda stvari počinju da se dešavaju. Ne shvatajte svaku moju reč doslovno. Da mora baš ovako biti. Uvek to kažem malo drugačije da biste to radili na različite načine kako bi se um navikao na stvari koje su različite, a ne iste. Drugim rečima, ne pokušavamo da budemo hirurzi mozga i sve mora biti tačno. U istini nema tačnosti. Stvari su promenljive, to su reči. Čitava ideja je da se transcendira um i postane potpuno slobodan.

SV: Roberte, nije mi jasno, kada si rekao da se uhvatiš kad ćeš reći, "Ja." Dok se uhvatiš već si pomislio na ja i pomislio si na ja na lični način. Šta onda radiš u tom trenutku? Jednostavno prepoznaš, ja želi i treba na jedan lični ja?

R: Da, uhvatio si sebe u tome. (SV: Aha) Onda ideš više jer se probudiš i shvatiš da je ja Bog. Dok bi ranije nastavio dalje bez hvatanja sebe. Sve dok se stalno hvataš, onda rasteš. (tišina) (Satsang se završava čitanjem Džnanija od strane Meri) (kraj trake) [SADRŽAJ] Satsanzi Roberta Adamsa: Sabrana dela

Sreća i Mir 24. maj, 1992

Robert: Dobar dan. Srećan Dan sećanja. Dan sećanja ne bi trebalo da bude srećan, zar ne? Pretpostavljam da obožavamo ljude koji umiru na Dan sećanja. Zašto to radimo? Zašto obožavamo mrtve? Na kraju krajeva, ko umire? Niko nikada ne umire. Ono što izgleda kao smrt ni ne postoji. Postoji samo život, večni život, jedan život, i ti si to. Mi, kao ljudska bića, imamo morbidne ideje, sahrane koje imamo, obožavanje mrtvih. Pretpostavljam da nam to daje nešto da radimo. Ako postoji jedna stvar koju uvek treba da zapamtite i nikada, nikada ne zaboravite, to je da su večna sreća i mir vaša prava priroda. Vi ste oličenje sreće i mira, i sačinjavate čitav univerzum. Ne postoji ništa što se dešava bez vaše dozvole. Rast vlatke trave, formiranje oblaka, sve ove stvari se dešavaju uz vašu dozvolu. Ako ste u dubokom snu, nijedna od ovih stvari se ne dešava. Oh, možete reći da se one i dalje odvijaju, ali ne za vas. Kada ste u dubokom snu, to je kao da ste mrtvi. Apsolutno se ništa ne dešava. Ali kada se probudite, kažete, spavao sam. To je ja koje je spavalo, ne pravo ja, ja koje izgleda da spava. Sreća i mir ste vi, bez ikakvih vezanosti. Čista esencija. Ova esencija je svuda prisutna. Sveprožimajuća je. To je čista svesnost. U drveću je, cveću, nebu, i te stvari su unutar vas. Vi ste ti koji ste sveprožimajući, svuda prisutni u isto vreme. Ovo izgleda pomalo čudno nekima od vas, jer ste verovali da ste ljudsko biće svih ovih godina. Verujete da ste odvojeni, odvojeni od svega, i zato što verujete da ste odvojeni od svega, reagujete na spoljašnja iskustva. Ako je nešto lepo, reagujete srećno. Ako nešto nije previše lepo, reagujete strahom, ljutnjom. Opet, ovih stvari ne bi bilo da nije vas. One sve izviru iz vašeg uma. To je vaš um koji stvara sve u ovom univerzumu. Ne vi, već vaš um. Kada biste ovo razumeli, nikada ne biste morali nigde da idete, ili bilo kuda da trčite, ili bilo šta da radite, jer bi postojala čista sreća, samo sedeći sami, mirni. Postoje mnoga bića na ovom svetu koja to mogu. Ona shvataju da su sveprožimajuća esencija života, apsolutna stvarnost, i osećaju se tako srećno, tako mirno, tako puno ljubavi, da apsolutno ne moraju ništa da rade da bi postigla ove osobine. Sve što morate da uradite na ovom svetu da bi vam donelo sreću ne traje, jer je svet svet stalne promene. Kada tražite sreću od sveta, tražite mir, harmoniju, grešite. Pogledajte ovaj svet. Da li je išta ikada isto? Stvari se pojave, ostanu neko vreme i odu. Shodno tome, ako

se poistovetite sa stvarima ovog sveta, bićete potpuno zbunjeni i smeteni, jer nećete razumeti zašto su stvari ovakve. Posedujete nešto, izgubite to, izgori, nestane iz vašeg života. Živite sa osobom, ona se promeni, ode. Takav je način ovog sveta. Ali pitanje je, "Ko si ti i kome pripadaš?" Kako idete unutar sebe, kako počinjete da nalazite istinu unutar sebe, nešto počinje da bljeska u vašem umu, na početku, što vam govori da niste telo i da niste um kojim mislite. Nešto počinje da preuzima, nešto divno, nešto prelepo. Počinjete da osećate osećaje koje nikada

ranije niste osetili. Počinjete da vidite stvari kao svoje Sopstvo. Nikada niste ljuti ni na šta, jer ako ste ljuti na bilo šta, ljuti ste na sebe. Ako mrzite bilo šta, mrzite sebe. Zato prestajete da mrzite, prestajete da budete ljuti, prestajete da osuđujete, prestajete da kritikujete. Sve ostavljate na miru. Više ne razlikujete. Više ne kažete, "Ovo je dobro a ovo je loše." Ostavljate to na miru, tačka, bez kvalifikacije. Više ne postoji ništa što je loše, i više ne postoji ništa što je dobro. Vidite svet drugačije. On postaje san. Kada sanjate, san vam izgleda veoma stvaran. Odakle san dolazi? Dolazi iz vašeg uma. Ipak dok sanjate, zaklinjate se da je san stvaran, svet iz sna u kome ste je validan, i niko vam ne može reći drugačije. Ako ste u svom snu, šta god da sanjate, i ja dođem i kažem, "Sanjaš. Ovo su sve gluposti, sve je san," nasmejali biste mi se, pogledali biste me i rekli, "Ti si lud. Gledaj. Pogledaj sve." Čak biste me uštipnuli i rekli, "Zar ne osećaš ovo? Kako može biti san?" Ali ne shvatate da je to uštip iz sna. Sve se dešava u snu, baš kao ovde. Stoga su nam Mudraci govorili od početka vremena, da je ovaj svet iluzija, ovaj svet je san, i što više reagujete na njega, sve se više zaplećete u njemu. Kada se zapletete u njemu, nastavljate da živite zauvek i uvek u različitim telima, različitim mestima, različitim stvarima, i to nikada ne prestaje za vas. Možda verujete da ostarite i umrete, zatim se odmorite i reinkarnirate, pa ponovo prolazite kroz iskustva, iznova i iznova, i iznova, sve dok ne počnete da shvatate da je sve skupa san, sve su to gluposti, ja apsolutno nemam nikakve veze sa ovim svetom, i probudite se u svoje istinsko Sopstvo. Kada se probudite u svoje istinsko Sopstvo, to je sreća i mir na koje sam mislio. Naći ćete tako nepatvorenu sreću i tako neizreciv mir. I neće biti nikoga da to objasni, nikoga unutar vas ili izvan vas, jer ćete vi biti to Sopstvo. Pogledajte svoj život od rođenja, stvari kroz koje ste prolazili, iskustva koja ste imali. Imate ciljeve. Želite da dostignete određene ciljeve u svom životu. Ipak ovi ciljevi vam neće doneti sreću ni mir. Na neko vreme učiniće vas srećnijima nego što ste bili, jer ovo ranije niste iskusili. Pa se osećate dobro neko vreme. Ali onda se to menja, kao što se sve mora menjadi, i postajete zbunjeni, razočarani. Stoga materijalista nikada ne razume šta je život, jer su uronjeni u svet promene.

Da biste razumeli o čemu se radi u svetu, morate razumeti o čemu se radi u vama. Šta zaista znate o sebi? Znate da postojite, to je sigurno. Niko ne može poreći sopstveno postojanje. Ipak ko je taj koji postoji? Ko ste vi? Kažete pa ja sam Žan, ja sam Džejn, ja sam Meri, ja sam Toni i Džordž. To nije ono što ste vi. To su imena koja su vam data na rođenju, i niste ista osoba koja ste bili kada ste rođeni. Kada ste rođeni, bili ste mali dečak ili mala devojčica, beba. Onda ste odrasli u tinejdžera. Zatim ste postali zreli. Poput sveta, uvek se menjate, menjate, menjate. Nikada niste isti. Pa ko ste vi? Ne možete biti osoba koja se odaziva na svoje ime kada vas prozovu, jer se ta osoba uvek menja. Osoba mudrosti, misleća osoba, počinje da razmišlja o ovim istinama. "Ako nisam svoje telo, koje se promenilo od bebe, do tinejdžera, do zrele osobe, onda ko sam ja?" Počinjete da istražujete unutar sebe. Svi odgovori su unutar vas. Počinjete da pitate sebe, "Ko sam ja? Odakle sam došao?" Jednog dana vam se desi nešto zanimljivo. Primetićete da postavljate pitanje, i svako pitanje sadrži ja u sebi. Istražujete: Ko sam ja? Odakle sam došao? Počinjete da uviđate da je ja odvojeno od vas. Ja je lično sopstvo. Onda pratite ovo ja do srčanog centra, gde se rastvara, i postajete svest, svoje stvarno Sopstvo. Kad god od sada pomislite na sebe, pokušajte da shvatite da niste ja, lično sopstvo, ja koje govori i kaže, bolestan sam, zdrav sam, siromašan sam, bogat sam, depresivan sam, srećan sam. Uvek koristite prvu zamenicu ja. Ja, ja. Razmislite o ovom ja. To je početak svih ovih problema, odgovorno je za sve što vam se dogodilo, dobro ili loše. Želite da ga se rešite. I ja, ego i um su ista stvar. Kada ja nestane, ego će nestati, i um će nestati, u isto vreme. Šta će ostati? Čista svesnost, apsolutna stvarnost, nirvana, ja sam onaj koji jesam. Ovo je potpuno drugačije od vašeg fizičkog života i vašeg fizičkog izgleda. Počinjete praksu tako što sedite mirno, i kako vam misli dolaze u um, istražujete, "Kome ove misli dolaze? Ko misli ove misli?" Bez obzira kakve su misli, bile one dobre ili loše misli, istražujete, "Kome one dolaze?" unutar sebe, istražujete. I odgovor dolazi, "Pa, ja mislim ove misli. Ja sam taj koji mislim ove misli." Onda dalje istražujete, "Onda ko sam ja? Ko sam ja?" što znači, "Koji je izvor ja? Odakle je ovo ja došlo?" Ostajete mirni. Nikada ne odgovarate na ovo

pitanje. Dok ostajete mirni, misli će vam ponovo dolaziti u um, jer um uvek misli, misli, misli. Pokušajte takođe da zapamtite da uma zaista nema. Postoji samo misao. Možemo reći da je um u stvari gomila misli o prošlosti, briga o budućnosti. To je sve što je um, misli. Misli nisu vaš prijatelj. Misli vas teraju da brinete, da se plašite, da reagujete. Zato želite da uništite ove misli. Jedini način da uništite misli je brisanjem ja, jer ja misli sve ove misli. I ovo je način da to uradite, tako što ćete neprekidno istraživati, "Kome ove misli

dolaze? Dolaze meni. Osećam ih. Mislim ih. Onda ko je to ja? Ko sam ja? Gde je izvor ja?" Kako nastavljate ovo da radite, ja će jednog dana potpuno iščeznuti, nestati, i bićete slobodni. Ovo je glavna svrha ljudskog postojanja. Vaše postojanje kao ljudskog bića, da tako kažemo, jeste da otkrijete svoju pravu prirodu. Niste na ovom svetu da radite stvari koje većina vas radi. Svet vas obmanjuje. Tera vas da verujete svakakve stvari. Čini se da ste ovde samo sa jednom svrhom, a to je da otkrijete svoju pravu prirodu, ko ste zaista, da postanete slobodni i srećni. Ipak, odgajeni smo u svetovnom društvu koje vrlo malo mari za ove stvari. Ako pogledate svet, nesigurno stanje u kome je svet, oduvek je bilo nesigurno stanje, od početka vremena. Zastaćete i pomisliti, "Da li zaista želim da budem deo ovog sveta?" Svet je kosmička šala. Umešate se u svakakve stvari na ovom svetu, i patite shodno tome. Pronađite ovu istinu. Samo je vi možete otkriti za sebe. Počnite da praktikujete unutar sebe. Ne idite jednostavno kroz život onako kako izgleda, jer će vas vući na sve strane. Proći ćete kroz svakakva iskustva, i verovaćete da je vaš posao da promenite loše stvari u dobre. Imate svoje ideje o tome šta su loše stvari, i želite da ih promenite u dobre stvari. Ovo je sve šala. Jer da se loše stvari promene u dobre, i dobre stvari promene u loše, to je kao jo-jo. Ide gore-dole. Nema čvrstine. Ništa za šta se možete uhvatiti na ovom svetu. Vi ste kao list koji nosi vetar. Mislite da ste slobodni, i vaš ego je velik, i osećate da možete ući u ovaj svet i raditi šta god hoćete. Ali uvek ste razočarani. Jedina prava sreća je unutar vas. Jedini pravi mir je unutar vas. Morate ga pronaći. Mogu vas dovesti do žile zlata, ali morate sami kopati za zlato. Hajde sada da vežbamo ovo samoistraživanje zajedno. Kao grupa, postaje vam veoma lako. Samo se smestite udobno. Zatvorite oči, opustite se. Kako misli dolaze u vašu glavu, nije važno kakve su misli. Pitajte sebe, "Kome ove misli dolaze?" I onda osetite odgovor, "Pa ove misli dolaze meni. Ja mislim ove misli." Pitajte dalje, "Ko sam ja? Ko je to ja? Ko misli ove misli?" i ostanite mirni. Misli vam ponovo dolaze u um. Kakve god da su, nije važno. Ponovite istu stvar. "Kome ove misli dolaze? Dolaze meni. Ja ih mislim. Onda ko sam ja?" Kako nastavite ovo da radite, misli će vam dolaziti sve ređe i ređe, i osećaćete sve veću i veću sreću i harmoniju. Zato vežbajte ovo sami sada. (duga tišina)

Robert: Vreme je za "stump the guru." Neko neka mi donese moje patrljke.

SM: Ne izgleda da ima bilo čega unutra, Roberte.

R: Nema pitanja. Praznina. (smeh) (SH: Uspeli smo.) (smeje se) Slobodno pitajte bilo šta ili recite nešto ako želite. Dajte ličnu izjavu.

SR: Daću izjavu, samo me ispravi ako ne vidim ispravno. Postoji nešto u ja-misli što je takođe primamljivo. Dobiti uvid u prenošenje neke vrste razumevanja velikog momka, ali se i dalje vrti kroz gomilu predrasuda i osećanja. Tako da samo malo izlazi i to je iskrivljeno i to mi ne pomaže puno u dobijanju osećaja za velikog momka. To je otprilike sve što mogu reći. Gledanje kroz rupu od ključaonica i to je otprilike sve što mogu videti.

R: Samo budite svesni onoga što vidite bez ikakve reakcije. Posmatrajte svoja osećanja i emocije i svoje misli, ali ne reagujte na njih. Kada samo posmatrate bez reagovanja, um postaje slabiji, misli postaju slabije, emocije postaju slabije i onda će se osećanja raspršiti. Zato ne reagujte na njih i ne mislite da su one namenjene vama da ih se rešite. Ne mislite da su one neka sila koje morate da se rešite. Radite u iluziji, zapamtite. Ona ni ne postoji. Posmatrate ih, gledate ih. Istražujete, "Kome one dolaze? Odakle dolaze?" I one će otići ali ne reagujte na to. Sve na šta reagujete postaje moćnije. Stoga kada mislite da su vaše misli, vaše emocije, vaša osećanja

stvarna i da postoji nešto što morate da uradite da biste pronašli velikog momka, kako kažete, postajete sve zbunjeniji i smeteniji. Ne postoji ništa što morate pronaći, ne postoji niko koga morate otkriti. Jednostavno samo morate dozvoliti onome što nije stvarno da nestane iz vašeg života. I to ponovo radite posmatranjem, gledanjem i nereagovanjem.

SG: Roberte, samo mala konfuzija kada pominješ Ja - Ja? Nisam baš sigurna šta misliš pod tim? Zašto je dvostruko Ja, Ja - Ja?

R: Ja - Ja znači "Ja jesam." To je ista stvar. Samo drugi način da se kaže. "Ja jesam" tačka. Ne ovo, ne ono, samo "Ja jesam." Ja - Ja je ista stvar. Ja - Ja. Ništa drugo ne postoji. Ja - Ja. Ja - Ja - Ja. Aj, jao jao jao jao! (smeh)

SU: Roberte, želeo bih da pitam o meditaciji. (R: Mhm) Da li je meditacija Ja-jesam koju smo upravo prošli, pretpostavljam... (R: Ovo nije meditacija "Ja jesam," to je samoistraživanje.) Pa u redu, proces samoistraživanja. Koja je razlika između ovog procesa i meditacije sa mantrom? (R: Da.) Šta je efikasnije u smislu mogućnosti da se uništi ego?

R: Zavisi od tebe, gde se nalaziš. Samoistraživanje je najviši ideal, to je idealno stanje. Ne morate ići unutar sebe ili transcendirati bilo šta. Ali nekim ljudima je potrebna mantra da bi njihov um postao usmeren. Mantra čini vaš um usmerenim kada imate mnogo misli. Ona na kraju vodi do samoistraživanja. (SU: Roberte, vežbao sam mantra meditaciju 15 godina i otkrio sam da mi je proces samoistraživanja dao efikasnija iskustva nego mantra, ovo sam primetio.) Svakako praktikuj to. To je razlog zašto je efikasnije jer si radio na sebi 15 godina sa mantrom. Dok bi za novopridošlicu samoistraživanje bilo pomalo besmisleno za njega možda, ne bi imalo nade u tome. Zato se kaže da je samoistraživanje za zrele duše. Jer su vežbali ranije, u prošlim životima možda ili tokom svog

celog života ovde. Onda ste dovedeni do samoistraživanja. Zato vam se sviđa samoistraživanje jer ste ga zaslužili, da tako kažemo. Radili ste ovo dugo vremena. Radili ste mantre. To je kao da idete u školu i diplomirate. Ali sve je važno.

SU: Ako dobiješ mantru od učitelja i osećaš da želiš da praktikuješ proces samoistraživanja. To bi značilo da ne bi naglašavao meditaciju mantre ili samoistraživanje i pitaš se koji kurs da izabereš, to je samo zasnovano na tome kako se osećaš i šta ti je prijatnije.

R: Na neki način, ali to je kao matematika. Naučiš tablicu množenja, pređeš na dugo deljenje, pređeš na algebru, račun, to je ista stvar. Zaboraviš na vežbanje meditacije i onda ideš sve više i više i više dok ne dođeš do samoistraživanja, i postaneš svedok i onda jednostavno budeš sopstvo. Tako će ti tvoje srce reći šta prvo da radiš. Slušaj svoje srce i učinićeš ono što lično moraš da uradiš. Svako je potpuno drugačiji. Zato nikada ne kažem da morate raditi samo ovo ili morate raditi samo ono. Zavisi od toga odakle dolazite. Koje su vaše potrebe. Ali upravo si sam rekao da si vežbao mantru 15 godina, sada možda diplomiraš, došao si do samoistraživanja. Zato počni da to radiš.

SR: Postoji li stanje, Roberte, gde nekako osećaš prisustvo "Ja jesam" a ipak ti misli i dalje dolaze. To je kao živeti u dva sveta istovremeno.

R: Ako si zaista osetio "Ja jesam" stvarno, misli neće biti tu. Ne bi bile tu. (SR: Ko je onda taj lažni "Ja jesam"?) Ti samo intelektualno razmišljaš o "Ja jesam." Zato možeš osećati i misli i "Ja jesam" istovremeno. Kada pravo "Ja jesam" dođe, sve misli su transcenderane. Nema mesta za oboje. U stvarnosti postoji samo jedno ja jesam i ti si to. (SR: Postoji svetlost i suptilna energija, širenje "Ja jesam," takav osećaj imam.) To su dobra iskustva, vrlo visoka iskustva. Ali kada odete do kraja i konačno transcendirate sve, ostaće samo "Ja jesam," nema misli. (SR: Prihvatam to? Kažem kada je osoba u tom međustanju,) Mhm. (SR: Kako zagrliti jedno i poljubiti drugo u znak zbogom?) Nastavi da radiš na sebi, zaroni dublje u sebe. Zaroni sve dublje i dublje istraživanjem,

posmatranjem, svedočenjem. Zaroni dublje. Istražuj, "Kome dolazi to drugo?" I nestaćeš. Ima li najava? (Najave) Ima li prašada?

R: Dan je sećanja. (opšti razgovor) Hvala što ste došli. Zapamtite da volite sebe, da se molite sebi, da se klanjate sebi, da obožavate sebe. Jer Bog boravi u vama kao vi. Mir. (kraj trake) [SADRŽAJ]

Ti Si Beskrajna Tišina 28. maj, 1992

Robert: Dobar dan ovog četvrtka uveče. Gledao sam CNN vesti pre nego što sam došao. Ros Perot se kandiduje kao neka vrsta nezavisnog predsednika, izjavio je da kada uđe u Belu kuću neće imati nikakve homoseksualce ili preljubnike u svom timu. Izgleda da će biti usamljen momak. Biće potpuno sam. Samo sam mislio da vam ovo prenesem. Ljudi uvek pokušavaju da promene svet. Ne shvataju da je svet ono što jeste, i priroda se brine o njemu. Živimo u svetu dualnosti, maje. Uvek će biti ovako. Neki ljudi sanjaju o Vodolijskom dobu. Neki ljudi sanjaju o dobu prosvetljenja, gde su svi u miru jedni s drugima. To se nikada neće dogoditi. Ovo nije vrsta sveta u kome živimo. Možda postoje planete na kojima vlada mir, ali ovo nije jedna od njih. Od početka vremena, postoji čovekova nečovečnost prema čoveku. Naš posao je da otkrijemo ko smo, da se probudimo i postanemo slobodni. O tome se radi. Ne raditi stvari spolja, već iznutra. Ne pokušavati da promenimo ljude, mesta i stvari, već da uđemo unutar sopstva i shvatimo da niste telo. Nikada nije ni bilo tela. I ako niste telo, niste ni svet. Ne postoji svet, onakav kakvim se pojavljuje. Ako niste svet, niste ni univerzum. Nijedna od ovih stvari zaista ne postoji u istini. One postoje u maji. Ali maja ni sama ne postoji. Stoga ništa ne postoji, jer nema maje. Nikada je nije bilo niti će je biti. Ali vi sedite ovde, gledate sebe, i gledate druge, i pitate se odakle su svi došli? Odakle sam došao? Otkrij odakle sam došao. To je dobro pitanje. Odakle sam došao? Otkrij. Proveri. Kada otkriješ odakle sam došao, otkrićeš odakle je sve ostalo došlo. Niotkuda. Jer ja nikada nije postojalo, lično ja. Bio sam sa mnogima od vas nekoliko godina sada. Ručao sam sa mnogima od vas. Bio sam u ličnom odnosu sa mnogima od vas. A sada je medeni mesec gotov. Šta mislim pod time da je medeni mesec gotov? Svi znate šta je medeni mesec, siguran sam. Kada gledate jedno drugom u oči i vidite Boga, ljubav, radost. Ali onda nakon što ste u braku neko vreme, stvari počinju da se menjaju. Naviknete se na drugu osobu, i ljubav se menja u nešto drugo. Pomalo počinjete da trpite jedno drugo. Tako je i sa našim odnosom ovde. Prvi put kada ste me sreli, mnogi od vas su bili u strahopoštovanju. Radovali ste se što ćete me videti prvi put. Bio je to prilično uzbudljiv osećaj, pretpostavljam. Ne znam zašto. Uvek sam vam govorio da nisam niko važan. Ali onda kada smo se navikli jedno na drugo tokom godina,

vidite me dva, tri, četiri puta nedeljno, postajem vam samo još jedan momak. Tako biste me ionako trebali videti. Ja sam samo još jedno biće. Sećam se kada sam bio u Ramana Ašramu pre mnogo godina. Uvek sam bio usamljenik. Nikada se nisam mnogo mešao sa ljudima. I posmatrao sam, iz stare dvorane, Ramanu na kauču. Stajao bih u uglu. Novopridošlice su ulazile, bile su sve pune strahopoštovanja, uzbuđene. Toliko su čuli o Ramani. Odavali su mu počast, prostrli se na pod ispred njega, plakali. Govorili su nešto poput, "Ti si moja majka, Ramana, ti si moj otac, ti si moja žena, ti si moj Bog. Biću sa tobom zauvek." Šest meseci kasnije, godinu dana kasnije, čuo sam iste ljude kako pričaju jedni s drugima, ogovaraju, "Pitam se da li je Ramana zaista prosvetljen. On je samo smešan starac." Neko drugi bi rekao, "Da je zaista prosvetljen, ne bi imao reumatizam, rak, i šta god još imao." I ti ljudi bi otišli, odlazili negde drugde, tražeći nove guru-e, nove učitelje. Tužno. Govorim uglavnom tragaocima i nekim učenicima. Predanike nije briga šta Mudrac govori ili radi. Oni su jednostavno odani Mudracu, bez ikakvih motiva, bez ikakvog razloga. I naravno to su ljudi koji se bude, u većini slučajeva. Kada nađete Mudraca, i ne govorim o sopstvenom samouveličavanju, jer me nije briga, kao što znate, kuda idete ili šta radite, ali gde god da nađete Mudraca, to je čast za vas što ste tamo, jer postoji nešto u vama što vas je dovelo do Mudraca, i vaša je dužnost da služite Mudracu na svaki mogući način. Ovo je pravi odnos Mudrac-učenik. Predanik služi Mudracu, jer shvata da služi sebi. Postoji samo

Sopstvo, i ono što činite Mudracu, činite sebi. Kako tretirate Mudraca, tretirate sebe. Ne postoji niko osim Sopstva. Vi ste to. Da li se osećate kao jedno? Možete li osetiti moć, jedinstvo, ljubav, saosećanje, u Mudracu? Osećate to u sebi. Nema razlike. Vi ste jedno. To jedno je čista svesnost, apsolutna stvarnost. Kada shvatite da ste vi to jedno, moći ćete da vidite u Mudracu sopstvenu stvarnost. A ipak morate ponekad biti oprezni. Toliko je učitelja napolju. Kao što do sada znate, uvek ste privučeni učitelju koji vam u tom trenutku treba. Ako ste lažni, bićete privučeni lažnom učitelju. Ako ste puni nestašluka, bićete privučeni učitelju koji je takođe pun nestašluka. Uvek vidite sebe, i Mudrac je jednostavno ogledalo za vas. Ipak postoje određene kvalitete koje treba da tražite. Govorim o najvišem obliku mudraštva. Morate proveriti Mudraca pre nego što postanete učenik, predanik. Postoje određeni kvaliteti koje treba tražiti. Prvi kvalitet je, Mudrac ne poseduje ništa. Pravi Mudrac nema nikakvih posedovanja uopšte. Pravi Mudrac je zbrinut od strane svojih predanika, ne poseduje ništa. Drugi kvalitet koji treba tražiti je, Mudracu nije važno gde se nalazi. Sve je isto. Pravi Mudrac ne mora da putuje svuda, pokušavajući da skupi predanike ili učenike. Nije ga briga da li je iko čuo za njega ili nju. Nikada ne traži ime ili slavu.

Nije zaista zainteresovan za objavljivanje knjiga, izdavanje traka, činjenje sebe poznatim širom sveta, da bi ljudi mogli da dođu. Pravi Mudrac jednostavno ne mari za te stvari, jer nema više sopstva koje bi marilo za te stvari. Ego je potpuno transcendiran. Ne postoji ego koji treba da radi bilo šta. Zato ljudi poput Ramane Maharšija nikada nisu napustili Tiruvanamalaj, Aručalu. Nema kuda ići. Sve je isto. Drugi kvalitet koji treba tražiti je samilosnost. Pravi Mudrac ima potpunu samilosnost prema svima. Ne pravi razliku prema onima koji govore o njemu iza leđa. I ima više samilosnosti prema njima nego prema bilo kome drugom. To je kao priča o Isusu i izgubljenoj ovci. Rekao je da će pastir otići za ovcom koja se izgubila, i tražiti ovcu, i voleti ovcu, i brinuti se o toj ovci. Tako je i sa Mudracem. Onima koji su neljubazni prema Mudracu, Mudrac ima veću samilosnost prema tim ljudima. Vidite, cela stvar je drugačija nego što mislite da jeste. Nismo ovde da postanemo poznati, da bi ljudi znali za nas širom sveta. Nismo ovde da poredimo sebe sa bilo kim drugim, ili da budemo bilo ko drugi. Jednostavno nismo ovde. Kada verujete da ste ovde, onda morate raditi svakakve stvari da biste postojali. Ne da biste dizali talase, da bi ljudi znali za vas. Pravite video zapise, pravite trake, pišete mnogo knjiga, one idu širom sveta. Ovo se dešava od početka vremena. Šta je to učinilo za nas, za čovečanstvo? Apsolutno ništa. Jedina stvar koja je istinita je da postojite, i vaš je posao da otkrijete ko postoji? Ko ste vi koji postojite? Trebalo bi da zaronite duboko, duboko u sopstvo i probudite se u ovu istinu, da niste telo, da niste um, da niste svet, da niste Bog, da ste ništa. Vi ste ništa. I onda ste slobodni. Ali kada se pomešate sa spoljašnjim svetom, spolja se umešate u svakakve stvari, u mesta, knjige, sastanke, onda nastaje potpuna konfuzija. Ovo je razlog zašto volim da se ponašam glupo, da toliko ljudi ne bi dolazilo ovamo. Zapamtite, nikada nisam tražio da ovo radim. Jednostavno se desilo. Veći deo svog života bežao sam od ovih stvari. Ali evo nas. Sve se odvija onako kako treba. Priroda se brine o svemu. Zajedno smo ovde, zato to prihvatite. Ne možete ništa da uradite. Sve izgleda predodređeno, i tamo ste gde treba da budete. Zašto ste ovde? Pitajte sebe. Koji je razlog što ste večeras došli ovde? Šta tražite? Šta želite? Zaista nemam šta da vam dam. Šta tražite? Ako dolazite ovde sa ljubavlju u srcu, tačka, onda ste ovde iz pravog razloga. Celokupno učenje je, naravno, da niste lično ja. Lično ja čak ni ne postoji. Ipak osećate da postoji jer osećate svet, i osećate svoje telo, i osećate druge. Shodno tome, morate raditi određene stvari na sebi tako da će lično ja jednostavno transcendirati sopstvo i nestati. Praktikujete samoistraživanje. Praktikujete posmatranje, svedočenje. Radite sve ove stvari dok ne dođe dan kada ne morate ništa da radite, i probudite se u slobodu i sreću, što je vaše božansko rođeno pravo, što je vaša prava priroda.

Počinje voljenjem sebe. Kada volite sebe, što nazivate ličnim sopstvom, ono se širi i postaje beskonačno, JA JESAM. I to uključuje čitav univerzum. Postali ste čitav univerzum. Postali ste svako i sve. Vaša suština je u svakom cvetu, u svakoj ptici, u svakoj kapi kiše, u svakom crvu. Ova

suština je čista svesnost. Osetite ovu suštinu. Ovo je vaša prava priroda, vaše istinsko Sopstvo. Vi ste bezgranični prostor. Osetite svoju prostranost. Sada osetite sebe kao posmatrača svih ovih stvari, svedoka, svedoka vaše prostranosti. Drugim rečima, vi ste izvan bezgraničnog prostora i vi ste bezgranični prostor. Paradoksalno, vi ste oboje u isto vreme, onaj koji posmatra bezgranični prostor, bez napora, bez izbora, čista svesnost, i onaj koji je ove stvari. Kada ste u stanju da posmatrate sebe kao takvog, nazivaju vas imenima poput Džnani, Mudrac. Nazivaju vas i drugim imenima, ali nećemo u to ulaziti. Lepo je, kada razmišljate o ovim stvarima, kada počnete da osećate makar malo da niste ograničeni na telo. Telo je poput zatvora koji vas drži vezanim na jednom mestu. To je razlog zašto nikada ne moram nigde da idem. Ljudi mi šalju karte da dođem na Tahiti, da dođem na Havaje, da se vratim u Indiju, da radim ovo i ono. Zašto? Sve je isto. Sve se dešava unutar mene. Sve se odvija unutar mene. Ja sam bezizborna čista svesnost. Ne Robert, nego JA JESAM. JA JESAM je bezizborna čista svesnost. Nema gde da se ide. Nema šta da se radi. Postoji samo bivstvovanje. Govorim o svima vama. Ovo je istina o vama. Slušajući ovu istinu, vi postajete ova istina. Vi niste vaša karma. Vi niste vaši samskare. Nikada se niste reinkarnirali. Nemate telo. Nemate um. Ne razmišljajte o ovim stvarima. Ako razmišljate o ovim stvarima, kvarite to, jer ste izvan misli. Vi ste tišina. Pokušajte to osetiti. Vi ste beskonačna tišina, gde nema reči, nema misli, nema Boga, nema univerzuma, samo savršena tišina. Ne morate ništa da radite. Nema gde morate da idete. Nema koga morate da vidite. Vi ste taj. Kako vaše misli prestaju, takozvano iskustvo tela nestaje. Nikada nije bilo tela. Nikada nije bilo rođenja ili smrti. Osetite sebe bez rođenja i bez smrti. Možete to osetiti. Kada počnete da osećate sreću, kada imate čistu sreću, potpunu sreću i mir, znate da stižete tamo. Znate da ste postali nešto drugo, kada sreća nastaje sama od sebe, kada više ništa u ovom spoljašnjem svetu ne može da vas usreći, i postali ste potpuna sreća. Tada ste postali. Pustite sve ostalo, odmah. Pustite strahove, frustracije, traganje, dogme, predrasude, koncepte, sve sa čime ste došli ovamo. Odbacite to. Samo odbacite. Pustite sve i osetite svoju slobodu. Nema predavanja, nema predavača, nema nikoga ko sluša, nema nikoga ko govori. Dobro je, zar ne? Počinjete da kvarite to kada dozvolite mislima da uđu u vaš um, bilo kakvim mislima. Ne možete se domisliti do samospoznaje. To je pitanje puštanja, ili nastavljanja razmišljanja o osobama, mestima i stvarima. Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

Ponekad je malo strašno potpuno se pustiti, jer verujete da ako se potpuno ispraznite, ne znate šta ćete postati, šta će vam se desiti. Ipak, to je upravo ono što morate učiniti, odbaciti sve u šta ste ikada verovali. Ceo sistem verovanja koji vas je odgajio u ovom svetu kao ljudsko biće, mora biti potpuno preobražen. Neki od vas brinu o svojim porodicama, svojim poslovima. Mislite da ako postanete ovakvi, nećete biti zainteresovani ni za šta, i završićete u beskućničkom delu grada. Sve je ovo maja, iluzorne misli koje vam dolaze bez ikakvog razloga, i govore vam besmislice. Vaše telo će uvek funkcionisati. Verovanje da ste telo će raditi ono što mora. Ne morate da brinete ni o čemu na ovom svetu, niti o bilo kom drugom svetu. Ispraznite se potpuno, odmah. Odbacite te strahove, te frustracije. Osetite kako se sve rastvara. (kraj)
[Sadržaj]

Vi Ste Taj 31. maj 1992.

Robert: Dobar dan. Pozdravljam vas svim srcem. Volim svako od vas, bez obzira šta ste radili u prošlosti, bez obzira šta radite sada. Ljubav je bezuslovna. Mogu samo da vas volim, to je sve što mogu, jer volim svoje sopstvo, i moje sopstvo je sveprožimajuće. Stoga, koliko zaista volim sebe, toliko volim vas. Tako da mogu svim srcem reći da vas volim, i sve je dobro, sve se odvija kako treba, nema grešaka, sve je na svom mestu, i tako je. Šetao sam parkom jutros, kao i obično sa svojim psom, kada sam sreo gospođu sa kojom nikada ranije nisam razgovarao. Počeli smo da razgovaramo o duhovnim stvarima, i pitala me je: "Roberte, priznaješ li da je Bog stvorio univerzum?" I odgovorio sam i rekao: "Da, priznajem da je Bog stvorio univerzum, ali ja sam taj koji je stvorio Boga." Kada je to čula, ostala je zatečena. (smeh)

SH: Mogu da zamislim. (smeh)

R: Ustala je i otišla. (smeh)

SV: Bilo joj je strašno.

SH: Mislila je da si ego-manijak. (smeh) Samo sam izgovarao istinu. Da li sam joj rekao da je Robert stvorio Boga? Da li sam joj rekao da sam ja, ego, stvorio Boga? Rekao sam joj da sam ja taj, koji je stvorio Boga. Drugim rečima, ja sam to, tat-tvam-asi, sveprisutnost, apsolutna stvarnost, čista svesnost. Bog proizlazi iz toga. Znam da je većini vas veoma teško osetiti da Bog proizlazi iz nas, jer smo odgajani u zapadnoj tradiciji gde se to naziva bogohuljenjem. Treba da verujemo da postoji antropomorfno božanstvo zvano Bog, koje sedi na velikom belom oblaku negore na nebu, baca gromove na ljude koje ne voli, i blagosilja ljude koje voli. Drugim rečima, stvorili smo Boga po sopstvenom liku. Ali šta je Bog? Bog je reč koja u zapadnom kontekstu znači apsolutnu stvarnost, Brahman, Šivu, Višnua, sve bogove, svu mudrost zemlje, ugrađenu u jednu reč, i zove se Bog. Ipak, većina nas se toliko plaši da koristi tu reč, jer mislimo da je reč bogohulna kada je koristimo, bićemo kažnjeni. Ko će nas kazniti? Bog. Onda morate verovati da je Bog ljudsko biće, pošto on ili ona ima moć da kažnjava i moć da blagosilja. Ne postoji takav Bog. Postoji svest Hrista, ako želite da verujete u hrišćanstvo. Postoji Budina priroda, ako ste zainteresovani za budizam. Postoji Tao, postoji Alah, i sva brojna imena za Boga. Ipak u Advaita Vedanti učimo, ako nismo imali iskustvo sami, da je Bog tvorevina uma. Mi smo ti koji stvaramo ovog Boga. Ali ne mi

kao Stiv, ili Dana, ili Robert, ili Henri. To su ljudska imena. To su ljudski koncepti. To je Sopstvo, to nepropadljivo Sopstvo, koje je sveprožimajuće, sveprisutnost, koje stvara Boga. Kada biste samo znali šta je unutar vas, šta ste zaista bili, smejali biste se histerično. Bili biste ispunjeni blaženstvom, puni radosti, puni sreće, puni harmonije. Postoji nešto u vama što je neizrecivo, što se ne može objasniti. To je takva lepota, takva radost. Kada znate ko ste, i prizovete to, imaćete večnu sreću. To je razlog zašto vam uvek kažem na kraju lekcije: "Obožavajte svoje Sopstvo, klanjajte se svom Sopstvu, molite se svom Sopstvu." Na kraju krajeva, kome ćete se moliti? Nebu? Mesecu? Zvezdama? Ipak, i oni proizlaze iz vas. Vi ste taj. Morate se okrenuti ka sebi unutra. I znam koliko puta vam ovo govorim, neki od vas i dalje odlaze kući, i brinu se, i mole se Bogu za pomoć, za podršku. Molite se nekom antropomorfnom božanstvu na nebu, da se smiluje vašoj duši, i tako dalje. Ovo je u redu ako ste u vrtiću. Ali kada jednom prođete vrtić, morate nekako shvatiti ko ste zaista. Vi niste telo kao što izgledate. Ovo niste vi. Izgled je laž. To je lažni izgled. To je maja, velika iluzija. Ipak izgleda da živimo u maji. Pa zašto ne iskoristiti najbolje od maje da biste se usrećili? Prizovite snagu unutar sebe, svetlost unutar sebe, da vas oslobodi vaše nevolje, da vas oslobodi vaše nesreće, i svih stvari koje vas izgleda muče, i nerviraju, i smetaju vam. Prizovite Boga sopstvenog bića. Još bolje, ne prizivajte Boga uopšte, već radije sedite u istini, sedite u tišini, u svojoj svarupi, svojoj sopstvenoj stvarnosti, svojoj sopstvenoj prirodi. Sedite u toj tišini, gde ste vi taj, i nema drugih. Jednog dana ćete morati ovo da uradite, pa zašto to ne biste uradili sada? Zašto nastavljate da igrate ove igre koje igrate sa sobom, žmurke, verujući da je Bog izašao i stvorio vas, i moram ponovo videti Boga. Ne želite više da igrate žmurke. Želite da shvatite da Bog nikada nije otišao nigde. Bog nikada nije stvorio ništa. Bog nije niko drugi do vaše Sopstvo, apsolutna stvarnost. Vi ste to, lepota, večna radost, sreća, mir, blaženstvo. Ovo je vaša priroda. Ovo je jedino postojanje. Ne postoji ništa drugo. Ako biste razumeli o čemu govorim, da li biste se plašili bilo čega? Da li bi postojalo bilo šta na ovom svetu, ili bilo gde drugde, što bi vas moglo uplašiti, ili vam učiniti bilo šta, ili vas povrediti na bilo koji način? Čega biste se plašili? Vi ste taj. Ne postoji ništa što može doći izvan vas, da vas povredi, osim ako to dozvolite. Dozvoljavate to verujući da ste ljudsko biće, sa mislima, i strahovima, i frustracijama, ljudsko biće koje je rođeno, prolazi kroz iskustva, i onda izgleda umire. Kada stanete i razmislite o ovim stvarima, nema nikakvog smisla. Rođeni ste. Niko ne zna zašto. Izgleda da imate iskustva, i kada sve složite, vreme je da odete. Kuda idete? Šta vam se dešava?

Ne idete nigde. Nema gde da se ide, jer nikada niste ni odakle došli. Ostajete kakvi jeste, čisti i mirni. Ovo su divne vesti, ali morate ovo iskusiti za sebe. Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

Kako ovo iskusiti sami? Puštanjem onog drugog. Odbacivanjem frustracija, samosažaljenja, verovanja da neko pokušava nešto da vam uradi, pa morate da se zaštitite, morate da postavite stražare, da vas niko ne može povrediti. Ko želi da vas povredi? Ko vam uopšte može bilo šta učiniti? Ako prihvatite činjenicu da se sve odvija kako treba, i sve je na svom mestu, kako možete biti povređeni? Koja snaga postoji koja bi mogla doći i povrediti vas? Odakle bi došla? Zar ne vidite, ako je istina sveprisutna, ako je stvarnost sveprožimajuća, ima li prostora za bilo šta drugo? Sveprožimajuća dobrota zauzima sav prostor i sve oblike, tako da nema odakle drugo može doći. Postoji samo jedan, i vi ste to. Zašto mi ne verujete? To je istina. Kvarite to kada počnete da razmišljate, naravno, kada dozvolite umu, koji ne postoji, da misli. Kako možete dozvoliti umu, koji ne postoji, da misli? Zar ne vidite da sebe pravite budalom? Slušate sve ove misli koje dolaze u um. Ovo je pogrešno. Ovo je ispravno. Ovo je dobro. Ovo je loše. Ovo mrzim. Ovo volim. Želim da stvari budu ovakve. Sada želim da stvari budu onakve, a ako ne, plakaću. Biću veoma uznemiren. Koga ste sve ove godine zavaravali radeći ovo? Samo sebe, svoje malo sopstvo. Igrali ste igru žmurki verujući da ste malo sopstvo, lično sopstvo, koje mora da razradi svoj život. Još ne možete razumeti da kada se potpuno pustite, druga snaga dolazi. Ova snaga se zove sopstvo, i ona zauzima mesto vašeg uma, tako da izgledate da funkcionišete ispravno. I nalazite se na svom pravom mestu. Nalazite ispravne akcije kako teku kroz vaše vene. Nalazite da radite one stvari koje treba da radite, i sve je dobro. Morate prestati da razmišljate i prestati da verujete u snagu odvojenu od vas. Sve dok verujete da će se ovo desiti, stvarate ovu snagu, na neko vreme. Zaista ne postoji snaga za stvaranje. Ali za vas, izgleda da stvarate snagu zvanu đavo. Onda morate ubiti đavola, možda sa 10.000 prosternja, govoreći Zdravo Marijo 25.000 puta, i drugim metodama koje ove religije smišljaju da vas održe poniznim. Probudite se. Postanite slobodni. Ne postoji niko za koga se morate vezati. Nema koga da obožavate. Nema koga da se plašite izvan sebe, jer ste sve ove stvorili sami, iz svog uma. Zato tako često naglašavam, prestanite da mislite, jer su misli kreativne, i stvaraju vaš svet za vas. Sve što vidite, celokupno postojanje, ovde je samo zato što ste vi ovde, jer vi postojite. Gde ove stvari odlaze kada ste u dubokom snu? One nestaju. Više ne postoje. Ali čim se probudite, vaš svet postaje stvaran za vas, vaš svet, onako kako ga vidite, onako kako mislite o njemu. Kada sam sa vama mnogo puta, kada idem na ručak sa vama, ili vas vidim u drugim prilikama, uvek volim da čujem kako govorite, jer mi govori šta vidite, odakle dolazite. Vidim koliko ste ozbiljni u vezi ovoga, i koliko ste ozbiljni u vezi onoga, i šta vas muči

šta vas povređuje, zbog čega se osećate frustrirano. I ne mogu vam reći, zaboravite ovo. Smejte se. Budite srećni. Ne razmišljajte o ovim stvarima. Sve je to ludost, jer ako nekima od vas ovo kažem, biste pomalo uvređeni. Osećaćete se čudno i mislićete da mi nije stalo do vas. Osećaćete da mi nije stalo do vaših problema. Ali pokušavam da vam kažem, vi nemate nikakve probleme. Ne postoje problemi. Čitajte sa mojih usana. (smeh) Nema problema. Ali možete reći: "Pa ovo se dešava u mom životu, i prolazim kroz ovo i prolazim kroz ono." To nije problem. To je vaš sistem verovanja. Odgajeni ste da verujete da su određene stvari strašne, a određene stvari divne. Shodno tome, živite u ovakvom svetu, dualnosti, dobro i loše, ispravno i pogrešno, gore i dole, nazad i napred. Stoga osećate sve ove stvari. Zašto se ne biste pustili? Učinite to. Ne mislite više o ovim stvarima. Jednostavno prestanite da mislite, tako što ćete se uhvatiti svaki put kada mislite, uhvatiti sebe i postati svesni mislioca. To zaustavlja vaše misli. Na primer, postoji misao u vašem umu u vezi bolesti, smrti, oskudice, ograničenja. Pre nego što misao postane jača, setite se da se uhvatite, i samo pogledajte misao. Tako se hvatate, posmatranjem posmatrača misli. Sve se ovo dešava samo od sebe. Kako se sve više hvatate, počinjete da shvatate da ste vi posmatrač, gledate sebe kako posmatrate misao, i počinjete da se smejete. Život će vas uznemiravati i nervirati sve dok verujete da ste telo, um, onda ćete morati da prolazite kroz razne vrste

iskustava. To je razlog zašto vam tako često govorim, postanite svoje sopstvo. Shvatite ko ste. Shvatite da je lično ja ono koje vam je zadavalo sve ove probleme. Menjanjem uslova, oni će se sigurno pretvoriti u nove uslove. Ako imate problem, ne rešavate problem rešavanjem problema. Rešavate problem dolaskom do izvora problema, jer ako radite samo na efektu problema, novi efekat će se pojaviti. Kada radite na tom efektu, novi efekat će se pojaviti. Nikada se neće završiti. Ali idite do izvora, a izvor je ja, lično ja. Ubijte ja. Uništite ja. Kada je ja uništeno, bićete slobodni. Brz način uništavanja ja je jednostavno buljenje u njega, gledanje u njega, posmatranje, promatranje. Kada posmatrate ja, ono odlazi. Ništa ne voli da ga se zagleda. Istina? Ako odete do svog prijatelja, i odjednom počnete da buljite u svog prijatelja, prijatelj će otići od vas. Mislite da ste lud. Biće u pravu. Ali vaš prijatelj će otići. Ovo važi za lično ja. Kada vas lično ja napadne, plašeći vas, terajući vas da verujete da je nešto stvarno, zagledajte ga, jednostavno gledajući u njega, posmatrajući ga, i mogu vam obećati da će otići. Neće ostati. Ne morate čak ni prolaziti kroz samoistraživanje, jer neki od vas misle da je to dugotrajan proces. Stoga zagledajte ja. Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

Naravno, ovo možete shvatiti i učiniti samo kada razumete ko ste, da imate moć da ovo uradite. Postoji samo jedna moć, i vi je imate. Svemoć je jedina moć. Vi ste moć. Zato od sada, nećete dozvoliti sebi da vas um ponovo izda. Nećete dozvoliti umu da vam kaže bilo šta što će vas učiniti nesrećnim, ili navesti da verujete da je nešto negde pogrešno. Shvatićete da ništa nigde nije pogrešno. Stvari su samo drugačije. Ali sve se dešava za konačno dobro. Počnite da volite svoje Sopstvo. Znam da je nekima od vas zaista teško to učiniti. Zaista voleti svoje Sopstvo, voleti Sopstvo koje ste zaista vi. Pokušajte stajati ispred ogledala i voditi ljubav sa sobom. Neki od vas neće biti u stanju to učiniti. Kladim se da ima ljudi ovde koji se pogledaju u ogledalo i ne žele ni da se vide. Ne mogu da se gledaju ni ceo minut u ogledalu. Pokušajte i videćete šta mislim. Jer kada se pogledate u ogledalo, vidite Boga, ne fizički izgled. Vidite svetlost koja sija iz vas, vidite blaženstvo, vidite čistu svesnost, vidite potpunu prazninu, vidite svoje Sopstvo. Počnite da praktikujete ovu vežbu. Gledanje u ogledalo, počnite možda minut, zatim pređite na dva minuta, tri minuta, četiri minuta, pet minuta. Gledajte sebe. Priznajte sebi istinu. "Ja sam Brahman. Ja sam krajnja stvarnost. Ja sam bezgranični prostor. Ja sam atman, savršena inteligencija, jedan bez drugog, sveprožimajuće, savršeno Sopstvo." Šta ako biste sebi ovo govorili svakog dana? Šta mislite da bi se desilo? Ako biste se gledali u ogledalo i ovo radili svaki dan, pretvorili biste se u Boga koji jeste. I naći ćete mir, potpuni mir, potpunu ljubav. Počnite danas, poznajući ovu istinu o sebi. Držite se čvrsto ove istine, da ste vi moć, da je Bog izum vašeg uma. Ne postoji spoljašnji Bog izvan vas. Vi ste taj. Znajte ovo, budite ovo, i postanite zauvek slobodni. Vreme je za igru "zbunite gurua". (smeh) Dakle, imamo li kakvih zbunjivača? (Učenik otvara prvo pitanje)

SM: Sa obe strane, Roberte, izgleda.

P: (Robert čita) Može li avatar pomoći na duhovnom putovanju ka Mokši? Šta je uzrok transmigracije?

O: (Robert odgovara) Prvo pitanje: Može li avatar pomoći na duhovnom putovanju ka mokši? Avatar znači inkarnirano blaženstvo Boga, inkarnaciju ljudskog bića. Avatar, poput Mudraca, je katalizator za vaše razvijanje i vašu duhovnost. Avatar vam može reći istinu. Podeliti sa vama vašu stvarnost i vašim potpunim predavanjem Sopstvu može vas učiniti istim kao Avatar. Drugim rečima, ako odete do Mudraca i pustite sve što ste imali ranije u svom umu. U svojim mislima i u svojim posedima i svemu ostalom, milost Mudraca koja je svuda prisutna ali nikada niste bili u stanju da osetite ove stvari ranije, zbog činjenice da ste bili prekriveni raznim vrstama obmana, samskara

bili ste izgubljeni u samsari, kada odete do Avatara i predate se pred noge Avatara, dajete Avataru svo đubre. Sve stvari koje ste nosili toliko godina. Praznite sebe. I Mudrac to uzima od vas i menja za milost. U ovome mora biti mnogo iskrenosti. Mudrac mora biti osoba koja je

iskusila celokupnu istinu. Živo oličenje ove istine Sopstva. Inače vam ne može dati ništa osim onoga gde je on ili ona sama. Stoga, ako nađete Avatara ili Mudraca, budite sigurni da je taj Mudrac zaista Sopstvo. Kako možete biti sigurni? Tako što ćete biti istiniti prema svom Sopstvu. Ako ste vi prevarant ili lažnjak ili nešto unutar vas, što izmišlja razne besmislice i radi razne stvari. Bićete privučeni Mudracu istog kalibra. Ali čak je i to dobro do izvesne mere, jer pokazuje da tragate. I možete se ispraviti i postati istinska osoba samilosnosti, ljubavi, i bićete privučeni višem Mudracu. Dakle, uvek počinje od vas, kao i obično. Vi ste taj. Tamo gde treba da budete upravo sada. Gde god mislite da jeste. Spoznajte sebe, volite sebe, molite se sebi, budite svoje sopstvo i uvek ćete biti na svom pravom mestu. Ići ćete sve više i više dok se konačno potpuno ne probudite i bićete slobodni. Drugi deo pitanja: Šta je uzrok transmigracije? Verovanje da ste telo. Šta drugo? Sve dok verujete da ste telo, um, ljudsko biće, izgledaće da umrete i onda ćete se vratiti kao nešto drugo. Šta god možete biti. Bubašvaba.

SH: Miš. (R: Miš.)

SV: Fred. (R: Čak i Fred.) (smeh)

R: Možete se vratiti kao bilo šta. Ali to čak i ne postoji. Ipak, ako verujete da ste telo, to će se desiti. Jer vi to omogućavate, verujete u ove stvari. Tako da morate verovati da ste sopstvo i početi da radite na svom sopstvu dok ne postanete sopstvo. A onda zaboravite na transmigraciju, ne postoji takva stvar.

P: (Robert čita) Da li je važno staviti učenje na prvo mesto da bi se postigla samospoznaja? Koji drugi razlog bi um imao da ovo uradi. Pročitaću ponovo. Ako je neophodno staviti učenje na prvo mesto, ali ne da bi se postigla samospoznaja, koji drugi razlog bi um imao da ovo uradi?

O: (Robert odgovara) Uvek vam govorim da ne mislite na samospoznaju već da radite posao i sve će se samo pobrinuti za sebe. Kada radite na sebi, um će vam postati podređen. Naći ćete da kontrolišete svoj um, govorite mu šta da radi, umesto da on govori vama šta da radite. Na kraju će potpuno nestati. Dakle, umu ne treba razlog. Vi uzimate svoj um i počinjete da kontrolišete svoj um, preuzimate potpunu kontrolu nad svojim umom. Drugim rečima, pre nego što vam um kaže nešto poput: "Ah, koja je korist od ovoga? Idem u bioskop. Idem na kuglanje. Nemam vremena da mislim o sebi ili stvarnosti." Um vas kontroliše. Ali sada dolazite do tačke, vežbanjem, gde ste vi glavni. Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

Um pokušava da vam kaže, hajmo da popijemo piće u baru, a vi se smejete. Sve što radite je da se smejete svom umu i misao nestaje, misao se raspršuje, odlazi. Vi kontrolišete um. Onda dolazi dan kada um potpuno nestaje, u potpunosti, apsolutno, i postajete slobodni.

P: (Robert čita) Roberte, na najvišem nivou, da li Džnaniji postoje? Ako bi stvarnost bila pita, koji procenat nje biste vi bili? (učenici se smeju)

SH: Ne gledaj u mene? (smeh)

O: (Robert odgovara) Reč Džnani, mokša, samospoznaja su reči na ljudskom nivou. Da pokušaju da vas navedu da shvatite da postoji mesto, koje je vaš pravi dom, i ovo mesto je tišina. Gde nema reči, samo potpuna tišina. Ova tišina je sloboda koju tražite. Imena koja joj dajemo, mokša, oslobođenje, samospoznaja, samo su da biste razumeli da postoji nešto drugo. Zato vam uvek kažem da ne idete za samospoznajom jer ste već samospoznati, već ste to. Ne postoji ništa za čim treba ići, ne postoji ništa što treba tražiti. Vi ste to već, budite to! Ako bi stvarnost bila pita, koji procenat nje biste vi bili? Kome postavljate pitanje? Džnaniju ili adžnaniju? Ako adžnani odgovori na ovakvo pitanje, neće postojati Džnani. Ne postoji pita. Nikada nije bilo pite. Nikada neće biti pite. Nema procenata. Ove stvari su za adžnanija da raspravlja, da se prepire, da debatuje. Mora postojati um da prihvati ovakve stvari. Vidite li šta radite? Uplićete se u procente. (učenici se smeju) Budite svoje Sopstvo. Budite cela pita.

P: (Robert čita) Roberte, kada kažete da je sve predodređeno, gde se tu uklapa slobodna volja?

O: (Robert odgovara) Za koga je predodređenje? Opet, predodređenje je za osobu koja veruje da je telo. Što se mene tiče, potpuno ste slobodni od toga. Imate potpunu slobodu. Prestanite da mislite da je sve predodređeno. Predodređeno je samo kada mislite da ste ljudsko biće, da ste telo. Da postojite kao osoba, mesto ili stvar. Ali ako ovo ne osećate, ako ovo ne radite, gde se tu pojavljuje predodređenje? Nema predodređenja. Govorim vam ovo ponekad da biste razumeli zašto osećate da postojite kao telo. Jer je bilo predodređeno da se vratite ovde. Ali vi sve ovo radite sami. Sloboda koju imate je da shvatite da ništa nije predodređeno i da ne reagujete ni na šta. Kada više nema reakcije od vas, onda predodređenje više ne deluje. Sve dok hodate uokolo kao ljudsko biće, sve izgleda predodređeno, sve! Ali kada se zapitate: "Kome ovo dolazi? Za koga je predodređenje?" Postaćete potpuno slobodni i reč uopšte neće postojati za vas. Stoga mislite ko ste. Klaide, želiš li nešto da kažeš?

SL: Da li je to zato što smo mi taj da smo predodređeni? (R: Naravno. Postoji samo jedan, taj jedan si ti.) I onda kada uklonimo svoj ego, ako ne delujemo iz ega i delujemo iz jedinog (R: Hm.) I onda ne moramo da brinemo o tome šta radimo jer uvek radimo pravu stvar? (R: Tačno.) (pauza u snimku)

R: Volja je isto što i predodređenje. (SG: Pa, mislim ili nema volje ili slobodne volje, nema volje?) Osim ako me ne ostaviš u testamentu. (smeh)

SL: Ipak, nema drugog načina da se to nazove? To što se dešava?

R: Da, Džonas je u pravu. Nema slobodne volje. Nema spoznaje. Nema mokše. Nema obmane. (SL: Ono što sam mislio je da mi kao ega uvek želimo da zamišljamo da smo slobodni da radimo šta hoćemo.) Da. (SL: Dakle, kažem da kada uklonimo svoj ego, prihvatamo ono što se dešava. To je... radimo ono što želimo jer uvek želimo da radimo pravu stvar.) Moramo biti veoma oprezni kada ulazimo u ove oblasti. Jer kada nova osoba dođe ovamo ko ovo nikada ranije nije čula, verovaće da ima slobodnu volju da povređuje druge ljude. Da radi razne stvari drugima. Morate biti veoma oprezni kada razmišljate o ovim stvarima. Stvarnost je da nema slobodne volje i nema predodređenja. Postoji samo Sopstvo, taj jedan. Ali kada mislite o biti vezan, onda takođe mislite o slobodnoj volji. Vidite, oboje idu zajedno. Vezani misli o slobodnoj volji da ga oslobodi. Ali osoba koja nije vezana nema slobodnu volju.

SG: Ali Hristos je rekao: "Da bude volja Tvoja." To je sve što je on zaista ah... Postani istinit duši jer zaista ne postoji Božja volja?

R: Pa, on se odnosio na stvarnost. Biti stvarnost. "Da bude volja Tvoja." (SG: Ali ne postoji "Tvoja volja", ne postoji takva stvar?) Ne postoji "Tvoja volja" ali on se odnosio na ne tvoju volju, on se odnosio na stvarnost. Neka stvarnost bude stvarnost. (SG: Tačno) Stvarnost je stvarnost. Ali da bi to objasnio rekao je: "Da bude volja Tvoja." (SG: Ali to je samo delimična istina?) Ne uzimaj reči doslovno. (SG: Tačno.) "Da bude volja Tvoja" znači stvari su onakve kakve jesu. Savršeno, čisto, Sopstvo.

P: (Robert čita) Roberte, lično sopstvo traži oslobođenje. Ako je malo ja koncept, kako ono započinje ceo ovaj proces traganja?

O: Malo ja ne postoji. U stvarnosti nikada nije postojalo. Ne postoji ni sada. Sve počinje kada se probudite ujutro. To je vreme da se dočepate sebe. Ne dozvolite malom ja da preuzme vaš život, tako što ćete se probuditi ujutro i početi da brinete i razmišljate o svom poslu, i razmišljate o svojoj porodici, i razmišljate o svojoj odeći i svom doručku i svemu ostalom tome. To je vreme da se uhvatite. To je vreme da shvatite: "Ja sam Brahman. Ja sam nepropadljivo sopstvo." Ne postoji lično ja. Nikada nije bilo i nikada neće biti. Postoji samo čista svesnost i ja sam to! Priznajte ovo sebi ujutro kada ustanete iz kreveta. Tada neće biti koncepata i neće biti ničega što počinje. Ali ako ovo ne uradite, onda će lično ja započeti dan za vas. Sa svim svojim problemima, sa svim svojim konceptima i svim svojim đubretom. Sve je do vas. (SM: To je to, Roberte.) Probudite se i budite slobodni. Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

SK: Roberte, u vezi sa tvojim današnjim govorom. Kada razmislim o tome, verujem da sam Bog. Ali ono što ne razumem je, pošto sam Bog, kako dozvoljavam sebi da se uhvatim u ovu zamku misleći da sam ograničeni identitet sa svim ovim problemima itd.

R: Sve ovo dolazi iz samskara. Od raznih iluzija u koje si odgajan da veruješ kao beba. Tvoje obučavanje u školi, u crkvi i u tvom okruženju. Sve ovo te je oblikovalo u ono što si sada. Kako stalno priznaješ istinu sebi, drugo počinje da se rastače dok potpuno ne nestane i ostane samo tvoje Sopstvo. (SK: Hvala ti.) (pauza) Bilo kakvih komentara, pitanja?

SK: Imam komentar o tvojoj sugestiji u vezi onoga što si mi rekao pre kada sam postavio to pitanje. I mislim da je suština toga da moramo promeniti svoj sistem verovanja? I da bismo to uradili moramo da delujemo odakle smo? I mislim da je jedina efikasna tehnika koja je pronađena za promenu sistema verovanja, delujući na sebe bez uključenih drugih ljudi, korišćenje subliminalne percepcije. Pa ako je neko zainteresovan predlažem da napravimo skriptu, i skripta bi bila "Ja sam čista svesnost, ja sam blažena svest" i tako dalje. I onda bismo to snimili sa možda muzikom okeana, taman toliko ispod da se ne može čuti. I onda bismo to puštali i videli šta se dešava?

R: Svakako, ako ti to pomaže, uradi to. (SK: Na nivou na kome sam, mislim da bi pomoglo.) Onda uradi to. (SK: Okej. Da li neko ima mikser?)

SG: Roberte, čula sam termin preceptor ranije, šta to znači?

R: Šta si čula? (SG: Čula sam taj termin...) Koji termin? (SG: Preceptor?) Preceptor? Ko koristi taj termin? (SG: Samo u tom čitanju termin preceptor je korišćen. Čula sam neke druge učitelje kako kažu da... Neki učitelji deluju iz svesti preceptora i pitam se šta to zapravo znači?) Ko zna? Koga je briga? (učenici se smeju)

SE: Ko želi da zna? (smeh)

R: Vidiš, to je greška koju pravimo, upuštamo se u ove reči. Zašto tražimo reči? Traži tišinu. Budi miran, budi tih, to je tvoj preceptor, tišina. Možemo gledati izjave, paragrafe i knjige i rečenice i tumačenja svetih spisa. Možemo raditi na ovim stvarima dok ne pomodrimo. I nikada nikuda nećemo stići.

SE: Da li se to tebi desilo? (učenici se smeju)

R: Pomodreo sam? (smeh) Cela ideja duhovnog života je da se jednostavno rešimo svih ovih koncepata i ideja i reči i dogmi. Svih ovih stvari koje ste nosili godinama. Kada se oslobodimo ovih stvari i postanemo potpuno laki. rasteretimo se svega ovoga. Nikada ne tražite nove reči i nove rečenice i nova značenja. Sve što radite je dodavanje na smeće. Ispraznite se potpuno i u potpunosti i bićete slobodni.

SF: Gospodine, (R: Frede.) Imam jednu opservaciju na koju možeš da komentarišeš. (R: Naravno.) Često mi govoriš da u stvarnosti ne postoji ništa. Ne postoji nijedna stvar. I pre neki dan sam se probudio usred sna i razmišljao sam o snu. I učinilo mi se da je taj san proizašao iz ničega, bio svedočen i vratio se u ništa. I takođe mi je palo na pamet da, bilo halucinacija, bilo stvarna ili izazvana drogom, nastaje iz ničega, biva svedočena i vraća se u ništa.

Setio sam se noći kada sam pričao o tome da sam svedočio neredima ili da sam bio u poziciji gde sam mogao da vidim eksplozije i ogromne oblake dima i sirene i helikoptere kako lete iznad glave i pričao ti kako je bilo zastrašujuće. I pitao sam te i dao si mi priliku da kažem, da si ti bio tamo, kakva bi bila tvoja reakcija i rekao si: "Sve je to unutar mene." I moja ideja je da kada si to rekao, nije bio Robert koji je sedeo u stolici u kome se sve pojavilo. Bio si ti kao univerzalna svest ili čista svesnost. Možeš li komentarisati tu ideju?

R: Tačan si. Samo što to nije samo moja čista svesnost, to je i tvoja čista svesnost. (SF: Sve je jedno.) Pa šta god da se dešava meni, dešava se i tebi. Jedina razlika je možda što sam ja svestan toga a ti nisi. (SF: Poistovećen sam sa telom...) ...sa telom i stvarima tela. Dok kada ja vidim nešto,

shvatam da se sve dešava unutar mene kao slika. Sve je to slika koja se odvija. Superpozicija na Sopstvu. (SF: Na Sopstvu sa velikim "S".) Da. Dok ti to vidiš kao poistovećenje sa problemom. Kao da si deo problema. Kao nešto spoljašnje u odnosu na tebe. To je razlika. (SF: Hvala ti.) Zato budi svoje Sopstvo. (SF: Pokušaću, nadam se najboljem.)

R: Da li bi želela da pročitaš Džnani, Meri? (SM: Naravno, Roberte, rado.) (Meri čita Džnani. Pogledajte početak ove knjige za tekst.)

R: Hvala ti, Meri. (SM: Hvala tebi, Roberte.)

R: Zapamtite da volite sebe. Da obožavate sebe, da se klanjate sebi, da se molite sebi. Jer Bog prebiva gde? (Učenici: U tebi) (smeh) U tebi kao ti. Mir. Nemamo prašad da jedemo danas?

SH: Imamo cveće. (smeje se)

R: Imamo cveće? Dok se ponovo ne sretnemo. O, imamo prašad tamo. Pa možemo ostati još malo. (učenici se smeju) Malo grejpfruta. (opšti razgovor dok traka ne prestane.) [TOC]

Sopstvo ili Svet 4. jun 1992.

Robert: Zdravo društvo. Lepo je videti vas ponovo, kao i uvek. Volim svakog od vas baš takvog kakvi jeste. Zaboravite na svoju prošlost. Ona je stvarna samo ako mislite o njoj. Vi ste potpuna sloboda, totalno blaženstvo. Mnogi od vas veruju da ste vezani, vezani za prošla iskustva, vezani za svoju karmu, vezani za bogatstvo ili siromaštvo, vezani za zdravlje ili bolest, vezani za bedu ili sreću. Ove spoljašnje stvari su sve okovi. Ali istina je da ste svesno uronjeni u svest, koja je istina koju ste tražili. Kada prolazite kroz mnoga iskustva, počinjete da tražite učitelja ili gurua koji vas može osloboditi, koji vam može dati oslobođenje, koji može učiniti nešto za vas. Može izgledati da je potrebno mnogo inkarnacija da dođete do tog mesta, gde počinjete da tražite učitelja neke vrste, koji vas može učiniti potpuno slobodnim od ovog sveta i ovog univerzuma. Ali ponovo, krajnja istina je da ste već slobodni. Vi ste ta svest koja je stvarnost; stvarnost koju ste tražili, stvarnost za koju mislite da vam izmiče. Vi ste to upravo sada. Kada kažem da ste čista svest, šta mislim pod tim? Svest je moć koja je svesna sebe. Svest je svesna sebe kao apsolutne stvarnosti, kao napora lišene čiste svesnosti. Ona je sveprožimajuća, zauzima sav prostor, i to ste vi. Vi ste uronjeni u nju. Vi niste ništa drugo do to. Sve ostalo je iluzija, sve. Sve što ste tražili, sve što tražite, sve vaše povrede, svi vaši strahovi, sve stvari koje vas čine tužnim, ne postoje. Ipak nekako izgleda da postoje jer osećate te stvari. Ipak prolazeći kroz ova iskustva lično, kada sam bio malo dete, i transcendirajući ih, mogu vas uveriti da ne postoje. Svet ne postoji onako kako se pojavljuje. Univerzum ne postoji onako kako se pojavljuje. Bog ne postoji onako kako mislite da postoji, ili ona ili ono. Vaše telo ne postoji onako kako mislite da jeste, onako kako se pojavljuje. Vaše misli i vaš um ne postoje. Vi ste apsolutna stvarnost, potpuna sloboda, blaženstvo. Nema više ništa da tražite. Došli ste na svoje. Potpuno ste slobodni upravo sada. Zar ne deluje dobro? Zar ne deluje dobro? (smeh)

SH: Zaista deluje. (R: Neki od vas me gledaju nekako čudno.) (smeh) Da li vam treba potvrda? (smeje se) (R: Naravno. Ne znam. Morate vi meni reći.) U redu je. (smeje se) (Robert nastavlja) Postoji samo jedan. Nema dva, ili tri, ili četiri ili pet. Postoji jedan. Ti si taj jedan. Uvek si bio taj jedan. Bez obzira šta radio, i dalje ćeš biti taj jedan.

Uvek moraš da misliš. Zašto moraš da misliš? Misliš da moraš da misliš, a ipak nema mislioca. Misliš da moraš da znaš, a ipak nema znalca. Misliš da moraš da budeš. Nema bivstvovanja. Jednostavno jeste, i ti si to jestost. Kada priznaš da si ta moć, ništa te više ne može povrediti. Kada prihvatiš da si taj jedan, nikakva šteta ti ne može doći. Kada priznaš da si ta čista svest, to je kao da imaš čitavu vojsku na svojoj strani, vojsku anđela, da tako kažemo, koji te štite, vode, usmeravaju, predvode ka cilju, kakav god da je, ako tako nešto uopšte postoji. (smeh) Svi želimo ciljeve. Kako može postojati cilj ako si već to? Ali ipak želiš da kažeš sebi: "Dan po dan, na svaki način, bivam sve bolji i bolji." (učenici se smeju) Dan nikada ne dolazi jer ga odlažeš u

budućnost. Čovek koji je ovo uradio, koji je smislio tu izjavu, mislim da je bio Emil Kue. Sećam se toga iz davnih dana. Nikada ti nije rekao koliko je ljudi izlečeno ili isceljeno izgovaranjem ovoga.

SH: Moja majka je to radila satima. Ponavljala je to, ponavljala, ponavljala.

R: Da li se išta desilo?

SG: Imala je Henrija. (smeh)

SH: Ništa. (smeh)

R: Pogoršalo joj se kada si se ti pojavio?

SH: Pa, možda sam imao svoje dane. (smeje se) (Robert nastavlja) Ali ne postoji moć koja će te učiniti boljim, ili ti dati više sreće, ili ti doneti radost u izobilju i ljubav. Odakle bi to došlo? Morao bi postojati nekakav entitet tamo koji to čini. O, pomaže, naravno, ako želiš da kriviš Boga, ili da pripišeš zaslugu Bogu. Čini da se osećaš manje krivim. Ali kada počneš da shvataš da nema Boga kome bi se obratio, postaje pomalo zastrašujuće za neke od vas, zar ne? Svih ovih godina obraćali ste se nekakvom Bogu, i to vam je donosilo više mira. Zapravo ono što se stvarno dešava je da ste sami sebi doneli mir. Mir je vaša suštinska priroda. Vi ste mir. Zato što vaš sistem verovanja veruje u Boga negde, prirodno ćete se osećati mnogo bolje kada se molite ovom Bogu, jer ispražnjujete sebe od sveg ovog materijala koji je bio unutar vas. Izmolite ga sve napolje. Dakle, ovo je dobro za mnoge ljude. Ništa nije loše u ovome. Ali kako sazrevamo, kako duhovno odrastamo, počinjemo da znamo da postoji samo ono što je uvek bilo. Postoji samo ono, što jeste. Postoji samo ono, tačka, ništa drugo. Šta je To? Nema objašnjenja. Ponovo, konačno nikada ne može razumeti beskonačno. Praktično je nemoguće za konačno da razume beskonačno. Šta se onda može reći? Treba li da nastavim da propovedam dva ili tri sata, i govorim vam svašta lepo, da se osećate dobro? A onda kada izađete na ova vrata, sva beda se vraća, sve stvari o kojima ste mislili i osećali, strahovi, frustracije. Morate nekako odrasti, i priznati sebi, ja sam to.

Kada shvatiš da si Ti, bez pokušaja da objasniš sebi šta je To, postaješ sila, jer sva energija u univerzumu funkcioniše kroz tebe, kao ti. Postaješ suština svih stvari. Ceo univerzum žuri ka tebi, jer ti si to. Ponekad je nekako teško razumeti kako možeš biti suština svega a ipak osećati da si individua. I neki od vas zaista osećaju svoju individualnost. Zaista je osećate duboko unutra. Osećate duboke frustracije, ili duboke strahove, ili neku vrstu telesnih znakova koji vas čine bednim. Ove stvari ne mogu postojati kada shvatite istinu o kojoj govorimo. Supstrat vašeg postojanja je svest, i svest je poput školske table. Sva drveća, planine, lepota, ružnoća, sve je slika na školskoj tabli. Slike se samo menjaju, baš kao kada brišete slike na školskoj tabli i stavljate nove slike. Ipak školska tabla uvek ostaje ista. Školska tabla se nikada ne menja. Zato ti istinski mogu reći da si ti univerzum. Jer ceo univerzum, uključujući tvoje telo, to je teži deo, ponekad možeš priznati da je ceo univerzum unutar tebe, ali i dalje misliš da si telo, ali ja ti kažem da je ceo univerzum, uključujući tvoje telo, jednostavno superpozicija na školskoj tabli, ili na Sopstvu. Zamisli to. Sve što postoji, što izgleda da postoji, slika je na Sopstvu, i ti si Sopstvo. Način na koji ljudi dolaze do ovog učenja, do ove svesti, način na koji se ljudi bude za ovu istinu, jeste ne pokušavajući da je analiziraju. Možeš razmišljati o ovome. Ovo je istinito. Možeš razmišljati o činjenici da si poput školske table, i tvoje telo i sve slike ovog univerzuma su superponirane na školsku tablu, na svest. Ali ne pokušavaj da skapiraš. Ne pokušavaj da analiziraš. Zašto? Koristiš svoj konačni um. Sećaš se da ne možeš koristiti svoj konačni um da pokušaš da razumeš beskonačno? Toliko puta veliki umovi dođu, učenjaci koji pokušavaju da analiziraju, i razlože, i dokažu, i dođu do zaključaka, nikuda ne stignu. Zato piše u većini svetih spisa sveta, moraš postati poput novorođenog deteta da bi spoznao istinu. Zašto? Jer novorođeno dete ne misli. Nema misli koje bi ga oglupile, učinile nečistim. Većina vas se plaši da prestane da misli. Verujete da će neki zli duhovi ući i uhvatiti vas. Verujete da ćete postati poput klade, jednostavno otupeti, vegetirati. To je daleko od istine. Tako je malo ljudi koji su se

probudili, koji su postali čisti, koji su postali samorealizovani, i ti ljudi se uglavnom drže za sebe. Nikada ne čujete za mnoge od njih. Nema nikoga da vam ovo potvrdi, samo ludi stari ja, koji vam govorim ove stvari. Zato se plašite da se pustite, jer ne znate šta će se desiti ako se pustite. Čuo sam ljude da mi govore ovo. "Da, Roberte, bojim se da se pustim jer kada se pustim možda izgubim interesovanje za posao, možda izgubim interesovanje za porodicu, možda izgubim interesovanje za stvari koje volim ili koje volim da radim, možda postanem povrće." Ništa ne može biti

dalje od istine. Kada se potpuno pustiš, kada se potpuno predaš sopstvu, i prestaneš da pokušavaš da analiziraš stvari, i skapiraš stvari za sebe, prestaneš da pokušavaš da koristiš svoj mozak, svoj um, da dođeš do ikakvih zaključaka, ono što nazivamo sopstvo zauzima svoje mesto, jer postoji samo Sopstvo i slike. Ništa drugo. Ne postoji ništa između. Nema čistilišta. Nema prostora između sopstva i tebe, onoga što izgleda da si ti. Postoji samo Sopstvo, ili svest. Ali ono što radiš je da misliš da su svest, ili tvoje sopstvo, tvoje telo. To je greška koju praviš. Kada se pustiš ideje tela, sopstvo sija u svom sjaju i slavi, potpuno samo od sebe. Ne postoje faze kroz koje prolaziš. Ne postoje faze {dok} prelaziš iz jedne u drugu. Ti si ili jedno ili drugo, a takozvane faze kroz koje misliš da prolaziš, jednostavno su deo onog drugog. To je ono što znači, ponovo, u svetim spisima, "Koga ću danas slediti, Boga ili mamona?" Mamon je relativni svet, uključujući tvoje telo. Bog je svest, Sopstvo. Ipak moraš da odlučiš koga ćeš slediti. Imaš tu slobodu. Imaš tu slobodu da prihvatiš istinu za sebe, da prihvatiš svoju stvarnost. Ali ako hodaš okolo zabrinut, i u žurbi, i uplašen, i nervozan, i nezadovoljan, i misleći da te nešto koči, analizirajući svoje snove, praktikujući sve vrste okultnih stvari, stvaraš dalje iluzije za sebe. Sve ovo radiš sam sebi. Pokušaj da zapamtiš šta ti govorim. Postoji samo jedno ili drugo. Ne postoje tri ravni postojanja, ili četiri ravni postojanja, ili stvari koje moraš prevladati, ili stvari koje moraš transcendirati ili transformisati. Sve su to gluposti. Postoji samo Bog ili mamon, Sopstvo ili svet. Izaberi. Slobodan si da izabereš. Ponovo, dozvoli da te uverim da nema apsolutno ničega zbog čega treba da brineš. Nikada nećeš postati povrće. Nikada nećeš imati poriv da odeš u pećinu, i napustiš porodicu i posao, ili bilo šta drugo, osim ako ti je to bilo suđeno od početka. Ako ti je bilo suđeno od početka, već bi to uradio. Drugim rečima, ono što pokušavam da kažem, kada dođeš u svoje Sopstvo, istinsko Sopstvo, nema stvarne velike promene u tvom životu. Ovo je važno razumeti. Većina ljudi veruje kada se okrenu Sopstvu, postanu oslobođeni, onda postanu nekakav svetac, i hodaju na oblaku sedam, mogu hodati kroz vatru, neće se udaviti u okeanu, mogu skakati sa mostova i leteti. Ovo se dešava kada uzmeš LSD, (smeh) ne kada postaneš samorealizovan. Kada se probudiš, izgledaš isto kao što izgledaš sada, samo što si potpuno slobodan. To je sve. Potpuno si, totalno slobodan. Tvoji ljudi će te i dalje videti istim kakav si sada. Neće videti nikakvu razliku. Ako ostanu s tobom dvadeset četiri sata dnevno, primetiće da više ne reaguješ na stvari. Primetiće da si postao oličenje mira, da si uvek srećan, ništa te ne uznemirava. Ali ćeš i dalje imati isto telo, da tako kažemo, dok ne dođe vreme da ga odbaciš. Nema apsolutno ničega čega se treba plašiti. To je divno iskustvo. Zašto to ne uraditi? Oduzeo sam ti sve strahove,

sve frustracije, i znaš da se ništa čudno neće dogoditi. Zato to odbaci upravo sada. Postani slobodan, oslobođen. Pusti se. Da li se puštate? (smeh) Po izrazima nekih od vas, držite se za život. (smeh) Za šta se držite? Pretpostavljam da je pomalo teško potpuno se pustiti, ako ikada i poželite. Zapamtite, trebalo vam je toliko inkarnacija da postanete ono što ste sada. Imati vrstu tela koje nosite upravo sada, nije došlo lako. Nije se desilo. Morali ste nekako raditi za njega. To je telo koje ste zaradili, da tako kažemo, ako želite tako da verujete, i trebalo vam je mnogo inkarnacija da dobijete ovo telo. Zato se plašite da ga se odreknete. Zato se plašite da ga se odreknete. To je kao posedovanje bluze ili košulje trideset, četrdeset, pedeset godina. Toliko ste se navikli na nju. Iako izgleda da se haba, izblenđuje, i dalje imate želju da je zadržite. Onda neko mora da je zgrabi od vas i baci u smeće.

SH: To je tvoj posao. (smeh)

R: To je ono što radim. I onda se možda malo rasplačete, "Moja omiljena košulja, moja omiljena bluza, nestala je," ali prebolite. Uskoro su nove košulje, nove bluze, a stara se zaboravlja i gotova je. Tako je sa telom, sa mislima, sa umom, sa vašim iskustvima, sa svim stvarima od kojih ste sačinjeni. Plašite se da se pustite svega ovoga, jer ste to nosili dugo vremena. I ja dođem i kažem: "Odbaci." Na jedan način kažete: "Želim da odbacim," a na drugi način se plašite da odbacite, jer vam, kao što sam rekao, vaš um stalno govori: "Nemoj odbaciti. Ovo će se desiti. Ono će se desiti. Postaćeš povrće. Nećeš imati interesovanja za posao. Poželeti ćeš da se odrekneš svih svojih zadovoljstava." Tvoj um igra ove igre s tobom. Tvoj um ti govori sve ove stvari. Dakle, tu dolazi sadhana. Sada znaš razlog zašto radimo sadhanu. Sadhana te jednostavno čini jakim, mentalno, fizički, da bi mogao da se pustiš. To je sve što sadhana radi. Sadhana te nikada ne prosvetljuje. Čini te jednousmerenim, u tvojoj potrazi za realizacijom. Čini te samilosnim. Razvija poniznost, moć. Transcendira sav strah. I kada konačno dođeš do te tačke, unutrašnji guru zgrabi tvoj um, povuče ga u srce, i postaješ oslobođen. Ali dok ne postaneš dovoljno jak da se ovo desi, ostaćeš kakav jesi. Zbog toga je ovo poput nedeljnih vozača, postoje određeni ljudi koji dolaze ovde, baš kao nedeljni vozači. Slušaju šta govorim. Zvuči dobro, dobar govor. Odu kući i prepričavaju govor, ali nastavljaju da žive na isti stari način. Ne odbacuju ništa. Samo nastavljaju da dodaju. Baš kao kanta za smeće koja se preliva. Stalno stavljaju još smeća, još smeća. Ne može više da primi. Stalno ga pritiskaju, stavljaju još smeća. (smeh) To je ono što neki od nas rade. Dodajemo na ono što smo već naučili, još sadhane, još učenja. Trčimo učiteljima širom sveta, želeći da dodamo sebi, još, i još, i još, dok vam ja stalno govorim, ne želite da dodajete, želite

da ispraznite. Zato zašto vam treba još knjiga? Zašto vam treba još učitelja? Želite da ispraznite ono što ste naučili, postanete potpuno prazni, slobodni. Onda će se nešto desiti. To je razlog zašto vam s vremena na vreme kažem, morate biti potpuno i totalno iskreni prema sebi. Ne zavaravajte se. Pogledajte sebe i vidite kakvi ste. Vidite šta radite celog dana, način na koji reagujete na stvari. Ne ignorišite ove stvari. Ne zamišljajte da ne postoje. Ako imate loš temperament, ako se često ljutite, ako uvek pokušavate da menjate stvari da bi išle vašim putem, to su upravo one stvari koje vas koče. To su upravo one stvari kojih morate da se rešite. Morate doći do mesta gde nemate mišljenje ni za ni protiv. Opet, to je nekako teška stvar, jer govorite sebi: "Kako mogu proći kroz život ako nemam mišljenje ni za ni protiv?" I pokušavam da vam objasnim sve vreme, postoji nešto unutar vas, što će preuzeti, i povesti vas ka ispravnoj akciji. Uradićete pravu stvar. Kada vaš um prestane da funkcioniše i postane pasivan, ono što nazivamo svešću, ili Sopstvom, preuzima odmah, i sve će ići dobro s vama. Ali ako počnete da analizirate ovo, govoreći: "Sve ide dobro sa mnom znači da ću imati ovo, i imaću ono, i biću ovako, i biću onako," tu pokvarite stvar. Zapamtite, konačno nikada ne može shvatiti beskonačno, pa ako počnete da zacrtavate u sebi kako će stvari biti kada vam bude bolje, pravite veliku grešku. Ostavite to na miru. Opet, to je ono što znači u svetim spisima kada kaže: "Pusti se, i pusti Boga," da tako kažemo. Skloni se s puta. Dozvoli tim božanskim krugovima da počnu da rade za tebe. Ti si sam sebi najgori neprijatelj, jednostavno zato što se držiš svih vrsta misli, i unapred stvorenih ideja, i koncepata, i svih vrsta stvari koje su te povredile u prošlosti. Pusti se. Odustani. Prestani da sažaljavaš sebe. I to je sve što imam da kažem. Slobodno me zbunite svojim pitanjima. (učenici se smeju)

SF: Imam pitanje. U nedelju sam malo pričao o... utoliko što se stvarnost sastoji od ničega, od nijedne stvari. U takozvanom stanju sna tokom dubokog sna, san nastaje iz ničega, iz toga biva svedočen i vraća se tamo. Isto je, pretpostavljam, i sa halucinacijom. I složio si se sa tim u velikoj meri. I nakon toga sam te pitao nešto o tome, budimo se iz dubokog sna u budno stanje, koje nije ni manje ni više stvarno od takozvanog sna koji smo imali ili halucinacije koju smo možda iskusili. Kada sam to pomenuo, napravio si neku primedbu, ali se ne sećam šta je bilo, sećaš li se toga slučajno? (R: Ne.) Imaš li kakav komentar na ono što sam rekao?

R: Ono što govoriš je tačno. (SF: To je dobro, hvala. To je sve što treba da znam.) Stanje sna, budno stanje, stanje halucinacije su sve isto. Haluciniraš upravo sada. Bolje da vidiš doktora. (učenici se smeju) (SF: Okej.) Ali si u pravu.

SF: Još jedna stvar, pod rizikom da navučem gnev Boga i njegove pratnje. Citiraću neko sveto pismo i protumačiću ga. Želim da vidim da li je moje tumačenje ispravno. Ako jeste, to će me učiniti srećnim. Ako nije, ispravi me. U svakom slučaju, Sveti Pavle u jednom od svojih

pisama kaže: "Iako govorim jezicima ljudskim i anđeoskim, a ljubavi nemam, postao sam zvono koje zvoni i cimbal koji ječi. I ako imam dar proroštva i razumem sve tajne i sve znanje, i ako imam svu veru da bih brda premestio, a ljubavi nemam, ništa sam." Sada, ono što mi to izgleda znači, u prvom delu gde govori i tako je elokventan ima sve ove lepe ideje. Ako oseća da je odvojen od osobe ili ljudi kojima govori, odvaja se od sopstvene kreacije. Drugim rečima, razlika između govornika i slušaoca. A u drugom delu gde ima ove sidije i vizije i sve te stvari, opet je odvojen od sopstvene kreacije bez ljubavi. Ljubav je jedno sa kreacijom. Bez ljubavi postoji odvojenost kada u stvarnosti ne postoji. Sve je jedno. Ako intelektualno prihvatimo ideju da je jedno. Pretpostavljam da u ovoj fazi znamo šta se dešava, bavimo se rečima i konceptima. Tako da moram raditi na tome. Ali ako je bez ljubavi ništa, on se odvaja od kreacije. Želiš li komentarisati ovo?

R: Prvo što bih ga pitao je: "Sveti Pavle, šta podrazumevaš pod ljubavlju?" (SF: Ljubav je bez razdvajanja. Ljubav je suprotnost od razdvajanja.) To je tačno. Dakle, ono što misli je, ako je beskonačna svest, Sopstvo, koje je ljubav. Onda je on Gospodar celog ovog univerzuma. (SF: Kao što si i ti govorio.) Upravo tako. Ali ako nema ovo osećanje, ovo razumevanje, ovu realizaciju, onda je ništa. Dakle, reč ljubav je sinonimna sa Sopstvom ili apsolutnom stvarnošću ili čistom svešću. (SF: Bog?) Bog. To je dobro tumačenje. (SF: Hvala vam, gospodine.)

SR: Želim da ti se večeras zahvalim, Roberte, za sav rad koji si uložio pomažući svima nama. Posebno cenimo tvoje napore da nam pomogneš da se pustimo strahova od puštanja. Shvatam da si to govorio, govorio si to i pre, ali shvatam da mi je trebalo ponovo da to čujem. Nerada me je naučila da se pustim slojeva straha, ali kako se približavamo, stara pitanja se pojavljuju iako si već odgovorio na njih pre. I to je kao kada preispitaš, onda strah ponovo splasne i jednostavno je divno čuti ta uveravanja. Kao da ti znaš šta svima nama treba ili je to možda univerzalno stanje. Zaista cenim tvoju osetljivost i tvoju empatiju za nas dok čamimo na zemlji. (učenici se smeju) Da li to što govorim zvuči potpuno promašeno? (R: Ne, razumem o čemu govoriš, cenim ono o čemu govoriš.) Jutros sam imao iskustvo koje bi moglo pomoći drugima u slučaju da nisu primetili Ja u svom životu. Jutros sam bio sa profesionalcem koji je imao mnogo moći nada mnom, a ipak je pokušavao da mi naredi da uradim nešto što je po mom mišljenju bilo pogrešno. I nisam znao da li da mu slažem i kažem: "Da, da, uradiću to," ili da se raspravljam sa njim i izazovem njegovu uznemirenost u našem radnom odnosu ostatak od nekoliko sati. I to bi me uplašilo zbog vrste emocija koje bismo unosili u posao. Nekako se nešto desilo i jednostavno sam mu uspeo dati analogiju onoga što radi meni tako što sam ispričao priču o čoveku koji radi nešto drugoj osobi. I pomoglo mu je da saoseća sa onim kroz šta prolazim dok me je provlačio kroz ovo mučenje pokušavajući da nametne svoju volju mojoj. I nekako je shvatio. I njegova nežnost je izašla na videlo, njegova agresija je splasnula i osetio sam ogromno olakšanje unutra što sam bio veran sebi a opet nežan sa njim. Možda je to kvalitet koji svi ostali u ovoj prostoriji već imaju ali ja nemam. I tako

biti u stanju da budem iskren i nežan, ljubazno nežan i iskren ili otvoren u isto vreme. To je izazvalo ogromno olakšanje u meni i odmah sam primetio da osećam svetlost i unutrašnju energiju mnogo jače satima. I mislim da je to bilo sa mnom tokom celog dana tako da sam bio mnogo prijemčiviji za tebe. Za energiju koju nosiš danas. Tako da je tvoj večerašnji govor delovao dublje nego obično zbog toga što sam bio otvoren, više nego inače danas. Vidim

vrednost iskrenosti i gledam sve druge laži u mom životu koje mogu otvoriti iskrenim delima, znaš one zaista teške. I pretpostavljam, kako vidim to kao pomoć da postanem prijemčiviji za tvoju energiju, koja je verovatno energija integriteta, pretpostavljam da sam poželeo da to kažem u slučaju da postoji još jedna osoba u ovoj prostoriji večeras...

SU: Mislim da govoriš u ime većine nas. (SH: Odlično rečeno.)

R: Vrlo dobro Horhe. (SK: Roberte?) Dobro, da završim sa Horheom. Kada ponavljam sve i ti konačno shvatiš, to je kao sunce i plod. Kako plod počinje da raste, potrebno mu je sunce. I što više sunca dobija, to više raste. Dok ne sazri. Tako sunce mora izaći svaki dan i raditi istu stvar. Da sija na taj plod. Ako sunce prestane da sija na plod, plod će prestati da raste i umreće. Tako sunce mora da se ponavlja dan za danom za danom. Tako sam ja nekako poput sunca a ti si plod. Kako se stalno predaješ i slušaš i slušaš, predaješ i slušaš iste stvari koje govorim, ponekad ponavljajući. Dođe dan kada postaneš zreo i padneš sa drveta. Tako da ćeš Horhe svakog dana pasti sa drveta. (smeh)

SR: Roberte, bilo je dosta trenutaka kada si gurnuo ideju "Ja sam to", zapravo sam počeo da osećam to "Ja sam to" prvi put. Ali onda bi misao-ja došla nazad, pa sam rekao bolje da ne izvodimo trik na sebi i mislimo da zaista verujemo da smo "Ja sam to". Bolje da nastavim da izbacujem misao-ja. Dakle, tako smo večeras bili. Bilo je kao "Ja sam to", i izbacivanje misli-ja, "Ja sam to", pa izbacivanje misli-ja, "Ja sam to". I ako imaš bilo koje reči mudrosti o tome, u tom stanju, slobodno reci.

R: "Ja sam To." To je to. Vrlo dobro radiš, Horhe. Džone, jesi li hteo nešto da kažeš?

SJ: Žao mi je što prekidam ali... (R: U redu je, govori.) (odgovor na traci nejasan)

SG: Roberte, dok si večeras govorio o puštanju, iz mog ličnog iskustva, bilo je vreme kada sam bio vrlo blizu smrti i da sam slušao doktore i da sam verovao svom umu i verovao izgledu tela, preminuo bih. Morao sam da preuzmem svesnu kontrolu nad svojim umom i ispunim ga svakom pojedinom rečju istine koju sam mogao da prikupim, stojeći na reči Boga. To je bukvalno bilo moljenje bez prestanka. I da sam se pustio, nije bilo šanse, preminuo bih. I preminuo bih u bolu i strahu ovog tela, tako što sam preuzeo svesnu kontrolu nad svojim umom, uspeo sam da izađem iz toga. Tako da reći pusti se, ne mogu. U tom konkretnom trenutku, meni je puštanje bilo nezamislivo.

R: Ti to ne znaš. To je ono što zamišljaš. Ono što si uradio, to je bilo na mentalnom nivou. I to je dovoljno dobro. Pomoglo je jer si još uvek sa nama, ali da si se pustio, nemaš pojma šta bi se desilo. (SG: Ne bih bila ovde.) Ne znaš

zna. (SG: Pa način na koji je to... Pratio sam svoje srce, nije stalo, nije bilo načina da sam mogao.) Ne naprotiv, nemaš pojma. Možda da si pustio, nešto bi ušlo, Sopstvo i ti bi bio izlečen odmah. Ne zna se. Ali ti si radio na mentalnom planu i to je bilo neophodno jer si to uradio. Zapamti sve je predodređeno.

SG: Pa video sam mnogo ljudi koji su pustili ili koji su dozvolili stvarima da budu i da rade ovaj put, sa prošlošću bola, prividnog bola ili straha ili bilo čega. Pa kad kažeš šta god da se desilo teško je poverovati u to.

R: Pa oni ne puštaju, ljudi na koje misliš ne puštaju...

SD: Oni odustaju, zar ne?

R: Oni odustaju, vraćaju se svojim strahovima. Jednom kada pustiš nema straha. Ono na šta mislim je ljubav. Potpuno blaženstvo. To je puštanje na koje mislim, ne strah. Ne odustajanje. Postoji razlika.

SF: Oni su pod pretpostavkom da je bolje ostati u telu?

R: To je takođe tačno.

SG: Pa to nije nužno tačno ali ja verujem da ako pređeš bez svesti o prelaženju, ti si u iluziji. Mislim ulaziš u ceo proces, ako se ne probudiš pre nego što umreš, umireš! I prolaziš kroz reinkarnaciju. To je moje verovanje. (R: Ali ti govoriš kao da imaš nešto s tim. Nema veze s tobom.) Ali Roberte poenta je da ne želim da ulazim u filozofsku diskusiju, samo pokušavam da razumem puštanje. (R: Hm.) Znači puštanje, osim ako ne ispuniš svoj um recimo ljubavlju ili strahom, puštaćeš u um sveta...

R: U pravu si kad to kažeš, ali ja mislim na osobu koja radi na sebi i onda pusti. Seti se na početku lekcije pričao sam o stvarima koje moraš da uradiš pre nego što pustiš? Kada konačno pustiš nakon što si evoluirao do tačke gde pustiš, onda postoji samo Sopstvo. Postoji samo blaženstvo. (SG: Znači u istini ima posla. Ne možeš samo reći bilo kome da pusti?) Ne obraćam se prosečnoj osobi. (SG: Znači...) Prosečna osoba ne zna kako da pusti. Jer si u pravu, oni će pustiti i osetiće strah. Osetiće da su sami. Plašiće se raznih stvari. Zato ne bih rekao prosečnoj osobi da pusti. Nikad im ne bih rekao da ispune svoj um bilo čime ni ja. Pustio bih prirodu da se pobrine za sve. Nešto u tebi ti govori šta da radiš i zna šta da radi. I cela ideja je verovati tom nečemu. Predati se tom nečemu. Onda ćeš pustiti i biti u miru.

SR: Znam drugu laž u svom životu. Osećam se kao da bih je samo objavio i onda ću možda biti spreman. (R: Okej.) Druga laž u mom životu je... kada sam napunio pedeset rekao sam, rekao sam svojoj majci, mislim da neću gnjaviti objašnjavajući svoj privatni život i život sa ženama više, samo ću reći da mi je žena umrla i da sam udovac. Olakšava život... ne moraš da objašnjavaš u detalje toliko. Pa mislim da ću objaviti večeras da sam bio oženjen dva puta i razveden dva puta. A prostor između imao sam mnogo propalih iskustava sa ženama koje bi odrasla osoba mogla sposobnije da nosi.

nego tinejdžer. I to je to, to je nešto što ne želim da svaka osoba koja me pita ulazi u detalje pa to samo prikrijem i kažem: "Udovac sam," i mislim da u svojim godinama sada mogu da prođem s tim. Zašto mučiti objašnjavajući sve stvari koje sam radio u svojim četrdesetim i tridesetim, šta god, čak iako je bilo sjajnih iskustava. To samo olakšava život ali shvatam da je to živeti laž ako to govorim iz stida ili nedostatka straha ili straha od odbacivanja. Mislim da je počelo od straha od odbacivanja. O bože ovaj tip je bio oženjen dva puta, očigledno nije dobar i mislim da je to bio strah od odbacivanja i stid jer nisam odrastao u kulturi koja je to podržavala. Zato vežbam iskrenost večeras sa dvadesetak ljudi i nadam se da vidimo da li možemo ponovo pokrenuti veliki prasak. (smeh)

R: Hvala Horhe. Takođe da dalje odgovorim na tvoje pitanje Stiv, ako si pročitao dosta Ramane Maharšija, videćeš da je on, kada je imao svoja iskustva sa 16 godina, prekrstio ruke na grudima i bio spreman da umre. Potpuno je pustio i posmatrao. Posmatrao je svoje telo kako umire. Ali nije bilo vreme za njega da umre. Pa se vratio kao svedok. I ceo njegov život bio nam je dostupan zahvaljujući tom incidentu. Znači postoji dalji dokaz da ako pustiš nećeš nužno umreti.

SH: Ali možda umreš i to će biti u redu takođe?

R: To je takođe u redu, da, naravno. Baš kao što ispuniš svoj um raznim istinama i i dalje umreš.

SI: Koliko je on tada imao godina? (R: Šesnaest.)

SL: Koliko je imao godina kad je umro? (R: Osamdesetak. Osamdeset, sedamdeset devet ili osamdeset.) I sva učenja su došla nakon tog vremena? (R: Da.) Posle šesnaeste? (R: Sa šesnaest.)

SX: Roberte, mnogi sveci i učitelji čije sam živote čitao doživeli su ogroman bol ili patnju u svojim životima ili iskustvo bliske smrti. Možeš li to prokomentarisati? Pretvori to u nešto što mogu razumeti?

R: Naravno, ovo je ono što posmatramo. I ovo je ono što vidimo. Ipak ako pitaš Ramu Krišnu ili Ramanu Maharšija da li su patili rekli bi ne. Niko ne pati jer nisu bili telo. Ipak telo nam se pojavljuje kao stvarno. Ali ne postoji telo. Sve je deo relativnog sveta. Izgleda stvarno ali nije.

Stoga kada posmatramo ovo, moramo se zapitati: "Ko vidi ovo? Ko oseća ovo?" I shvatićeš da je to ego. On prolazi kroz iskustvo gledanja nekoga kako umire. Ali nema patnje ni smrti u stvarnosti.

SH: Nisargadata Maharadž kada je umirao od raka ili je njegovo telo umiralo od raka upitan je da li pati i njegov odgovor je bio: "Postoji veliki bol." Nije bilo nikoga ko pati ali je postojao veliki bol. (R: Osećao je bol, da.) Nije..."postojao je veliki bol," bio je njegov tačan odgovor. (R: Ali on nije bio bol?) Ne. Ali bol je bio tu.

R: Tačno. To je nešto što je pomalo teško sagledati. Pa je teško razumeti. Da postoji bol. Nema identifikacije sa telom. (SH: Znači on uopšte nije imao bol?) Hm. (SH: Bio je svedok bola?) Da. (SH: Potpuno slobodan od njega.)

SG: Osetio je bol, samo... (SH: Nije. Nije bilo nikoga tu da oseti bol.)

R: Nije bilo nikoga ko bi osetio bol. (SG: Oprostite?) Nije bilo nikoga ko bi osetio bol. Postojao je samo bol. (SG: Da, razumem ali ne kapirati.)

SX: Ali da li je to iskustvo bliske smrti ili gubitka voljene osobe neka vrsta ne-vezanosti ili iskustvo gubitka uključeno u taj osećaj ne-vezanosti?

R: To je više od ne-vezanosti. Oni su potpuno prevazišli iskustvo tela. Nema tela, pa nema patnje za njih. Ipak bol izgleda da je tu ali nije njihov bol, bezličan je.

SX: Recimo na primer, Sveti Franja kada je bio u ranim dvadesetim i pre nego što je shvatio svet, kada je imao veoma dugu bolest. (R: Hm.) Bilo je veoma ozbiljno... (R: Hm.) Takva stvar promenila je ostatak njegovog života i time je bilo kao da će mu život biti oduzet ali ipak nije. Ipak osetio je sunce i povratio svoju viziju i odrekao se sveta. Ta vrsta skorog gubitka, da li je to bilo produbljivanje shvatanja da nije stvarno i da ti ne pripada i da si slobodan da pustiš?

R: Tačno. Bilo je slično onome što je Ramana Maharši doživeo. Ali on nije patio, samo je mislio da umire. I rekao je sebi: "Znači ovako to izgleda kad umreš?" Ali nikad nije umro. Samo je umro svom telu. Ali isto je i za Svetog Franju i sve ostale. Nema razlike, uvek je isto.

SX: Koji savet bi dao nekome ko ima užasan bol od raka? Da imaš samo nekoliko reči da pokušaš da dopreš do njih? (smeh)

R: Zavisi. Zavisi od osobe. Imao bih puno samilosnosti, puno ljubavi, samo bih bio tu. I ne bih davao nikakav savet. Samo biti tu i držati ih za ruku je dovoljno. Nijedna reč ne mora biti razmenjena. (Robert se okreće Meri) Hoćeš li pročitati Džnanija? (SM: Da.) (Meri čita Džnanija. Pogledati stranicu 5 u ovoj knjizi.)

R: Hvala Meri, imamo divan prašad za jelo. Slobodno uživajte. (Otvara i deli prašad) Imamo voće. Zapamtite da volite sebe, da se molite sebi, da obožavate sebe jer zašto?

SV: Tvoje reči su uvek u meni. (smeh)

R: Bog boravi u vama kao vi. Mir. (kraj trake) [TOC]

Sve Je Ništa 7. jun 1992.

Robert: Dobar dan. Lepo je biti sa vama ponovo. Dobrodošli ste mi svim srcem. Sve je dobro. Sve se odvija kako treba. Nema grešaka, i u dobrim ste rukama. Mnogi ljudi me pitaju: "Roberte, šta je zaista najbrži način da se umiri um?" jer mnogi od vas sada shvataju da kada je um miran, oslobođenje dolazi samo od sebe. Zaista ne morate ništa drugo da radite da biste postali oslobođeni. Kada misli prestanu, sve se brine samo za sebe. Onda ste u svom prirodnom stanju. Sta bi trebalo učiniti da se umiri um? Da li treba praktikovati samoistraživanje? Da li treba postati svedok, posmatrač? Da li treba raditi pranajamu, vežbe disanja? Da li treba praktikovati meditaciju ja-jesam? Sve ove stvari su dobre, ali ipak naš je laki put, direktni put. Evo najlakšeg načina da se ovo uradi. Ako bi u svom srcu shvatili da je sve ništa, vaš um bi postao miran. Postali biste savršeno mirni. Razmislite o tome što sam upravo rekao. Kad biste samo u svom

srcu shvatili da je sve ništa, ne bi bilo misli. Ovo je veoma duboko. To je zaista sve što treba da uradite. Shvatite u svom srcu, ne u svom umu, nego u svom srcu, da je sve što vidite, sve što gledate, zapravo ništa. Neće biti misli. Postaćete slobodni. Dozvolite mi da objasnim. Kada vidite drvo, šta je izvor drveta? Seme. Šta je izvor semena? Šta je bilo prvo, drvo ili seme? Odakle je došlo prvo seme? Odakle je došlo prvo drvo? Kada pogledate planinu, šta je izvor planine? Kada pogledate svet, šta je izvor sveta, univerzuma, planeta? Možete reći: "Pa, Bog je izvor." Šta je izvor Boga? Da li je Bog nešto? Morate se zapitati, morate istraživati u sebi: "Šta je izvor svih ovih stvari?" I shvatićete da je ništa izvor svega. Sve dolazi iz ničega. Mala priča koju često pričam ilustrovaće ovo. Jednom je postojao čas sa učiteljem koji je učio učenike da sve dolazi iz ničega. Ali jedan učenik nije mogao da shvati ovo i stalno je pitao: "Učitelju, kako sve može doći iz ničega? To je nemoguće, ništa ne proizvodi ništa. A ti kažeš da sve dolazi iz ničega. Molim te objasni ovo." Bez obzira kako je učitelj pokušavao da objasni, učenik nije mogao da shvati. Učitelj je konačno rekao učeniku: "Vidiš onu smokvu napolju kroz prozor? Idi i donesi mi jednu smokvu." Učenik je poslušao. "Sada otvori smokvu i reci mi šta vidiš." Učenik je otvorio smokvu i video ove sićušne semenke. "Vidim sićušne semenke, Učitelju." "Donesi

mi jednu semenku." Učenik je poslušao i doneo semenku. "Evo žileta. Prereži semenku." Ovo je bilo nekako teško, ali učenik se potrudio najbolje što je mogao, i konačno je prerezao semenku. U semenki smokve bila je šupljina, pa je Učitelj upitao: "Šta vidiš?" I učenik je rekao: "Ništa, Učitelju." "Pa isto to ništa koje vidiš tamo proizvelo je seme i proizvelo stablo smokve. Na isti način je svet proizveden, univerzum je proizveden, i sve stvari koje vidiš na ovoj zemlji proizvedene su, iz apsolutne nule, ničega." Kada dođete do ovog zaključka u svom srcu, nešto se desi. Odmah sva vaša karma, svi vaši samskari, sve vaše zablude su potpuno iskorenjene i postajete slobodni. Vidite kako je lako? Svih ovih godina tražili ste metode, učitelje, stvari za koje se držite, stvari na koje se oslanjate, a u istini, sve što treba da uradite je da shvatite, u svom srcu, da svo postojanje dolazi iz ničega. Ako uzmete cvet i počnete da rastvarate cvet, dobićete molekule, dobićete atome, dobićete energiju, a onda ćete dobiti ništa. Šta god rastvorite do n-tog stepena, sve se pretvara u ni-šta, u ništa. Stoga je Bog ništa. Vi ste ništa. Postoji samo ništa. Zašto ovo ne prihvatite i ne postanete slobodni?

SH: Zar ništa nije samo još jedan koncept?

R: Ništa je svakako još jedan koncept. (SH: Samo suprotnost od svega.) Naravno. (SH: Pa gde stižeš time što kažeš sve je ništa?) Kada počneš da prihvataš da je sve ništa, sve unutra počinje da se rastvara. Sve stvari kojih ste se držali svih ovih godina, sva učenja, sve dogme, koncepti, počinju da se rastvaraju, rastvaraju, rastvaraju u ništa. Zato kažem, ne razmišljajte o ovome svojim umom. Jer će vas um prevariti i biće to još jedan koncept, kao što si tako tačno rekao. Ali ako razmišljate o ovome u svom srcu, i naravno u svom srcu ne razmišljate, samo imate spoznaju ove istine u svom srcu, da je sve ništa, odjednom će se nešto desiti. Srce će se otvoriti. Srce je jajesam, apsolutna stvarnost, čista svesnost, i naći ćete da ste postali ništa. Postajući ništa, postali ste sve. Vaša suština je u svemu, kada ste ništa. Smejaćete se. Bićete srećni. Ništa vas neće uznemiravati. Imaćete beskonačan mir. Tako je jednostavno, tako jednostavno. Ipak mnogi od vas žele ovo da analiziraju. Žele previše da razmišljaju o tome. Žele da pokušaju da razumeju. To vas sprečava da doživite oslobođenje. Kada pokušavate da razumete šta govorim, jednostavno koristite svoje koncepte, svoje dogme, svoju obuku tokom ovih godina, i iz prethodnih godina, i iz prethodnih inkarnacija. Sve ovo je unutar vas. I pokušavate da koristite ovu inteligenciju, takozvanu, da pokušate da razumete ništa, i ne možete to učiniti. Nikada se neće desiti. Vi, konačni, nemate sposobnost da razumete ništa. Pa zar ne možete sada razumeti koliko je to glupo, pokušavati da koristite svoju ljudsku inteligenciju, svoje ljudsko razumevanje, da razumete ništa? To vas sprečava od spoznaje, upravo ta stvar. Razmislite o ovome.

Vaša ljudska inteligencija mora biti uklonjena s puta. Vaši ljudski koncepti moraju biti rastvoreni. Sve što osećate, verujete i doživljavate, do ove tačke, mora biti potpuno prevaziđeno.

Ništa vam se nikada neće pojaviti dok ne postanete niko. Kada ste niko, bićete ništa. Ali vi želite da budete neko. Neko nikada ne može biti ništa. Morate biti niko da biste bili ništa. (smeh) Ništa je teško dobiti. (još smeha) Pogledajte neke od vas, mislite da ste neko. Imate ponos u sebi koji vas tera da mislite da ste neko. Setite se šale koju sam vam jednom ispričao o ovome. Bili su visoki jevrejski praznični dani i Rabin se pripremao za Jom Kipur. Gledao je Toru, svetu Toru u sinagogi. Postao je potpuno nadahnut. Počeo je da udara sebe u grudi govoreći: "Ja sam ništa, o ja sam ništa, ja sam ništa." Kantor je takođe bio tamo, on je onaj koji čita svitke u sinagogi, i video je Rabina kako to radi. Pa je prišao svicima, i takođe je počeo da udara sebe u grudi. "Ja sam ništa, ja sam ništa, o ja sam ništa." Onda je bio domar koji je mete pod. Pogledao je ovo dvoje ljudi kako to rade. I on je prišao svicima i počeo da udara sebe u grudi govoreći: "Ja sam ništa, ja sam ništa." Rabin ga je pogledao, i pogledao je Kantora, i rekao: "Vidi ko misli da je ništa." (smeh) Ovo je kao mi.

SH: Isključivo ništa.

R: (smeje se) Mi verujemo da smo nešto. Čak i kad kažemo da smo ništa, mi mislimo da smo nešto. Razumejte sebe. Vidite odakle zaista dolazite. Mislite na sve knjige koje morate pročitati, učitelje koje morate posetiti, pričanje koje morate da obavite da biste objasnili stvari. Podsetiću vas ponovo, i ponovo, i ponovo. Sve dok ste uključeni u inteligenciju, i stvari koje proizlaze iz ljudske inteligencije, nikada ne možete biti ništa. I ako nikada ne možete biti ništa, nikada ne možete biti samoostvareni. Iako je samoostvarenje vaša priroda, i već ste to, oblaci neznanja su vas prekrili, čineći da verujete da ste nešto. Godine provedene u proučavanju svetih spisa, memorisanju odlomaka, gde vas je to dovelo? To je samo još stvari kojih morate da se rešite. Kažem vam iznova i iznova, ovo učenje je proces pražnjenja, a ne proces dodavanja. Ne mislite da morate znati nešto duboko da biste postali oslobođeni. Zapravo je ono što ne znate ono što vas čini oslobođenim. Znanje vas drži ljudskim. Znanje vas čini govorećom enciklopedijom. Tek kada počnete da se praznite, pronalazite sebe, i dobrodošli ste da koristite jednostavnu metodu koju delimo. Samo shvatite sada da je sve ništa. U svom srcu shvatite ovo. Zar ne vidite šta se dešava? Tako je jednostavno. Dok shvatate da je sve ništa, nema o čemu razmišljati.

SV: Ali onda nema ni svega ni ničega.

R: Naravno, ali zaboravi na to. Samo prati šta govorim. Sve je ništa. Nema o čemu razmišljati. Nema šta reći. Ako je sve zaista ništa u tvom srcu, možeš li reći nešto? (SV: Ne.) Naravno da ne. Šta bi mogao reći?

Nema odgovora na ovo. Nema pitanja. Nema primedbi koje možete dati, ako ovo radite ispravno. Ako to radite svojim umom, um će smisliti razna pitanja, i razne primedbe, razna učenja. Um je ispunjen učenjem, ispunjen primbedbama, ispunjen pitanjima. Ali ako postanete jednostavni, kao malo dete, i samo razmislite. Sve je ništa. Sve što vidim, sve misli u koje verujem, osećanja koja sam imao, sve što vidim, sve što dodirnem, sve što okusim, sve što pomirišem, sve što čujem, je ništa. Odjednom, vaš um će postati miran. Znam da se dešava nekima od vas upravo sada. Nema o čemu više razmišljati. Nema nikoga ko zna da li radite ispravno ili pogrešno, jer je sve ništa. Nema prošlosti, nema budućnosti. Nema dobra, nema zla. Sve je apsolutno ništa. Opet, ne pokušavajte da mislite svojim inteligentnim umom šta je ništa, jer ovo kvari stvar. Tako smo navikli da koristimo svoj um, da se sve što čujete analizira, procenjuje, i onda vam um kaže odgovor, šta treba da radite, šta ne treba da radite. Zato je važna poenta, kada ovo shvatite u svom srcu, vaše srce je apsolutna stvarnost, vaše srce je nirvana, svest, sat-čit-ananda. Ovo je vaše srce! Tu morate ovo shvatiti. Postaćete tihi, potpuna tišina, potpuni mir. Doživećete mir koji prevazilazi svako razumevanje. Osetite to sada. Razmislite o svemu sa ničim u svom srcu. Nemoguće je imati bilo kakve misli kada ovo radite ispravno. A tamo gde nema misli, tu je stvarnost. Imate jedno ili drugo. Ili stalno razmišljate celog dana, o ovome, o onome, o ljudima, o mestima, o stvarima, vaš um brblja celog dana, ili uopšte ne mislite. I naravno ako uopšte ne

mislite, oslobođeni ste. Recite sebi: "Shvatam da je sve, isključujući ništa, ništa. Shvatam ovo u svom srcu." (tišina) Sada možda neki od vas mogu da vide zašto ne držim radionice ili seminare? Šta ima reći? Sve je ništa, to je to! Šta bih mogao raditi na tro ili četvorodnevnom seminaru? Toliko toga imate u svojoj glavi, od svih seminara kojima ste prisustvovali, svih knjiga koje ste pročitali, svih časova koje ste pohađali, da vam je teško da znate da je sve ništa u vašem srcu. Čujete ove stvari od mnogih učitelja, pretpostavljam. Ali oni nastavljaju da uče, i uče, i uče, i uče, i uče, svakakva dobra znanja, duhovne reči, a zapravo vam začepljuju mozak. Jednostavno. Uvek zapamtite ovo, sve je apsolutno ništa, i slobodni ste. Ima li pitanja u vezi sa ovim pre nego što igramo zbunimo gurua?

SK: Roberte, imam pitanje. Ta fraza koju koristiš, "Sve je ništa." Da li se suštinski razlikuje od "ne postoje objekti"?

R: Možeš reći šta god želiš. Ne postoje objekti, ako ti to čini nešto dobro je. Da li ti pomaže da vidiš da je sve ništa? (SG: Ne mogu ništa reći o "Sve je ništa", bar "ne postoje objekti" ima nekakvo veliko značenje.)

Za tebe? (SG: Mene.) Onda svakako koristi to. (SG: Ali da li su u istom rangu?) Da. Ali ne petljaj se u previše reči. (SG: Koliko reči ima u "Ne postoje objekti?" (smeh) Mogu li koristiti četiri?) Možeš koristiti četiri. (SG: Ostaviću ti ostale.) Hvala.

SK: Znači Roberte, ovo bi bilo isto kao reći na početku: "Ni jedna jedina stvar ne postoji." To je...

R: Možeš reći: "Ni jedna jedina stvar ne postoji", ako ti to znači istu stvar. Zapamti želimo da ovo bude veoma jednostavno. Ne ulazi u komplikovane debate ili rasuđivanje. Što jednostavnije ovo napraviš, bolje je za tebe. Samo reći "Sve je ništa je savršeno." (SH: Ili "sve je maja", ista stvar. Iluzija.) Možeš reći to. (SH: Upravo jesam.) Reci ponovo. (SH: Sve je iluzija, to je maja.) Dobro. Ali zapravo nekako osećam da kada kažeš "Sve je ništa", to je tačno u rangu. (SH: To je drugi način da se kaže maja?) Jeste. Ako ti to čini neko dobro, koristi, radi! (SH: Ti to radiš, imaš to?) Dao sam ti to.

SF: Možeš reći i obrnuto, "Ništa je sve."

R: Možeš reći "Ništa je sve", ali kada to kažeš, počinješ da razmišljaš o svemu.

SH: (smeje se) Nazad u supu.

R: Reč ništa sama po sebi (učenici se smeju privatnoj šali) Ako misliš na reč ništa, to je samo jednostavna reč. Ni jedna stvar ne postoji, ništa, zašto bi menjao reči? (SF: Sve je nestvarno.) Svako ima svoje. Naravno, ono što govoriš je takođe tačno, sve je nestvarno, sve je maja. Ali reč "ništa" sama po sebi ima neverovatan kvalitet. Jer kada mislite na ništa, izostavljamo sve. Nema šta dodati.

SH: Guta sve. (R: Da, potpuno) I onda smo goli?

SC: Ali um pokušava da od toga napravi nešto?

R: Ako je to ono što moraš da uradiš, zaustavi um od toga. Ne bori se protiv uma, ostavi ga na miru. Ali radi na tome. (pauza) Dodaj magičnu kutiju. (kutija za pitanja)

P: (Robert čita) Možeš li opisati efikasnu molitvu? Kome se molimo? Da li je koncept u praksi Ištama uključen ovde? Ko je Rama Krišna Paramahansa?

O: Rama Krišna Paramahansa je tvoje Sopstvo. Ti si to. Rama Krišna Paramahansa je Sopstvo celog univerzuma. Ako govoriš o čoveku Rama Krišni, Rama Krišna čovek nikada nije postojao. Rama Krišna univerzum, apsolutna stvarnost, čista svesnost postoji sada i zauvek. Znači Rama Krišna Paramahansa je tvoje Sopstvo. (ponavlja pitanje) Možeš li opisati efikasnu molitvu? Efikasna molitva je kada shvatiš da ne postoji ništa osim Sopstva. Efikasna molitva je kada shvatiš da je misao-ja uzrok svega što vidim, čujem, okusim, dodirnem i osetim. Pa ako istražujem: "Ko sam ja?" to je efikasna molitva. Kroz samoistraživanje. Kome se molimo? Moliš

se svom Sopstvu, kome drugom? Kome možeš da se moliš? Rama Krišna Paramahansa je Sopstvo. Pa kada se moliš Ramani Maharšiju

ili kada se moliš Rama Krišni Paramahansi ili se moliš Isusu, ako osećaš da je to Sopstvo, onda je to ispravna molitva. Drugim rečima, ne moli se im... (prekid na traci) ...božanstvu kao sebi, to je molitva. Zapravo kako to funkcioniše, kada počneš da se moliš svom Sopstvu počneš da se smeješ. Jer je tvoje Sopstvo već prosvetljeno. Sopstvo je već budno. Pa kome se moliš? Da li je koncept u praksi Ištama uključen ovde? Ne znam šta je Ištam. Šta god da je, odbaci ga. (smeh)

P: (Robert čita) Ako bi bilo deset drugih Džnanija, zar ne bi imali ono što izgleda kao ličnosti i do izvesne mere bi naglašavali različita učenja. Ili pristupe zajedničkom slobodnom misliocu? (Robert ponavlja pitanje) Ako bi bilo deset koji nisu adžnaniji. Zar ne bi imali ono što izgleda kao ličnosti? Naravno, ako si adžnani, ti si ličnost. Adžnani znači neznanje, suprotnost od mudrosti. Pa ako bi bilo deset koji su adžnaniji, bilo bi neznanja ali ako nisu adžnaniji, ne bi imali ono što izgleda kao ličnosti. Da nisu adžnaniji, gde je ličnost? Ličnost postoji samo za adžnanija. Ličnost, misao-ja, ista je stvar. Nema ličnosti kod Džnanija. Ne znam zašto si izabrao broj deset? U istoj meri da li oni naglašavaju različita učenja i podstiču nas da postanemo slobodni? Džnani nema ličnost. Stoga Džnani uči nedualnost. Čak i ako Džnaniji imaju različite ličnosti, oni će učiti nedualnost. Jedne vrste ili druge. I nedualnost je uvek ista, "Ne postoji ništa osim Sopstva." Oni mogu učiti na malo drugačije načine ali učenje će uvek biti isto. Da ne postoji postojanje, postoji samo sopstvo, čista svesnost, apsolutna stvarnost. Pa ako bi postojalo hiljadu Džnanija, svi bi učili nedualnost. Jer reč Džnani sama znači apsolutna mudrost. Nedualnost. Oni nemaju ličnost. Da si Džnani, ličnost je nestala, prevaziđena. To je sve? (SM: To je to, Roberte.) To je sve. Šta sada radimo?

SF: Moglo bi se reći da adžnani pripisuje ličnost Džnaniju?

R: Da, naravno. (SF: Ali nije njegova?) Adžnani uvek vidi sebe gde god pogleda. Pa prirodno, ako gledaju Džnanija, videće svoje sopstvene ličnosti. Zato vam se kaže da ne mislite. Jer sve što kažete je sa vašeg stanovišta.

SC: Kako neko može boraviti u svesti sa velikim "S" umesto malim "s"? Jer većinu vremena čitam knjigu ili slušam kako govoriš, to je mala svest. Kada kažeš adžnani i Džnani, adžnani ima ličnost, Džnani nema. I moj um uzima i pravi nešto od toga. Kada kažeš ništa ne postoji ili svest, znam da ne treba da pravimo koncept od toga, znaš li šta pokušavam da kažem? (R: Hm.) Nema odgovora? (smeh) Kako neko može boraviti u svesti bez uma?

R: Um je tvoj neprijatelj, ne tvoj prijatelj. (SC: Razumem to, razumem to.) Stoga kada um nestane, Sopstvo preuzima. (SC: Um je tu stalno, čak i dok sada govoriš, odgovara ti.) Kako znaš? (SC: Zato što odgovaram iz uma. Vidiš, to je ono što govorim, možda je ono što si upravo rekao izvan uma ali

nisam ni svestan toga.) Sve dok razmišljaš o tome, pogrešno je. Zato kažem, ne razmišljaj o onome što govorim. Nego otvori svoje srce.

SC: Šta je srce, kako možeš rečima objasniti srce?

R: Srce je sveprožimajuće. Ne postoji ništa osim Sopstva ili Boga. (SC: To je ono o čemu govorim, to je ono što sam mislio, upravo si odgovorio. Ali... (smeh) Teško je reći ali kad god mislim, naravno, to je um. Da li je to moguće u sveprožimajućem srcu, a ne u umu?) To je sveprožimajuće Sopstvo koje je stvarnost, tvoja stvarnost.

SC: Razumem šta govoriš ali imam osećaj da moje srce... da moj um preuzima i pokušava da napravi nešto od toga i istovremeno želi da prevaziđe sebe time što je u svesti.

R: Tačno. Zato je na tebi da postaneš miran i tih i da ne raspravljaš sa sobom, nego jednostavno posmatraš i gledaš. (SC: Onog trenutka kad mi nešto uđe u um, to nije to?) Tačno. Zato postaješ svedok tome. (SC: Ali svedočenje je i dalje um, zar nije?) Koristiš viši um da svedočiš. (SC: Šta je

viši um?) Viši um je Sopstvo. (SC: Kako mogu boraviti u Sopstvu bez da um ulazi?) Um će ulaziti sve dok mu dozvoljavaš da ulazi. (SC: Kako mogu to zaustaviti?) Posmatranjem, gledanjem ga. Gledanjem u njega, svedočenjem.

SC: Gledam ga sada. I raspravlja se s tobom. Pokušava... (učenici se smeju) ...sa jedne strane želi da bude poražen a sa druge strane želi i dalje...

R: Pokušaj da postaneš miran. Pokušaj da odustaneš od rasprave. Ostavi ga na miru. (SC: Meditacija nije to? Samo mirno sedeti i meditirati, zar um nije i dalje tu? Sa svim svojim mislima?) Meditacija je dobra za neke ljude, ali u krajnjoj stvarnosti ne treba ti meditacija. Ali dobra je za neke ljude jer im smiruje um. To je cilj meditacije, smiriti um. Kada koristiš mantru, smiruje um. (SC: Sve dok je koristiš, miran je, čim prestaneš, um se vraća.) Naravno. Moraš pustiti ovaj svet i prestati tako snažno se držati. Možeš ti to! (SC: Znam, znam. Osećam to. Kao da su skoro dve osobe.) Naravno. Ubij jednu. (učenici se smeju) (SC: Pobrini se da ubiješ pravu.) (učenici se smeju)

SV: Možeš ubiti samo pravu. (SC: Hvala, veoma dobro.)

SH: Druga je neuništiva.

S: Hvala, to je veoma dobro. Ono što je Henri upravo rekao je ono u čemu želim da boravim, neuništivom delu, ali ko boravi u neuništivom delu? Um ili sveprožimajuća svest.

R: Šta misliš? (SC: Um kada mislim. A kada sam tih...) Naravno da si u pravu. Svi ovi odgovori su unutar tebe. (SC: Vidiš, svestan sam ovoga prvi put u životu. Dok ovo osećam, znaš, zna biti zastrašujuće ponekad.) Zastrašujuće je jer se odričeš sveg poznatog. Odričeš se svih stvari kojih si se držao svih ovih godina.

SC: Pa nešto mi se desilo sinoć, prekjuče noću. Ne znam šta je bilo, probudio sam se, imao sam neku noćnu moru i...nejasno...ljudi ne mogu da vide ali ja sam sigurno udarao glavom, vidite li sve ove tragove na mojoj glavi? (R: Mhm.) Moja soba je takođe bila u neredu, ne znam šta, nisam mogao da verujem, kao da je neko ušao i sve razbio. Čuo sam za noćne more, ali nikad nisam imao...(smeh)... to je bilo nešto, čoveče.

R: Mora da si ponovo hodao u snu. (SC: Ne, to je bilo prvi put. Prvi put sam doživeo nešto ovako. Zanimljivo je, to je potpuno nov način života, znaš. Nekako osećam to, prvi put. Čak iako se ništa nije desilo, postoji osećaj mira koji nikada nisam imao pre.) Drži se toga. (SC: I čoveče, stalno dolaze misli, sumnje dolaze. Neko je napisao knjigu "Probudi se i zariči", da li je neko čuo za nju...?)

SH: To je dobar naslov. (smeh)

SC: ...kaže da nema razdvojenosti, živimo na takav način da je bilo predivno, (smeh) ali se i dalje osećam odvojeno. (pauza) Znaš, kada osetiš tu razdvojenost, tada znaš da nema razdvojenosti. Razumeš li šta govorim? Sve dok možeš da je osetiš, a ipak nema razdvojenosti, a ti osećaš razdvojenost, to znači da nema razdvojenosti. Razumeš li šta govorim?

R: Ako možeš to da osetiš, to je dobro. (SC: Vidim sebe i vidim sve ove ljude kao individue. Da li vidiš nas sve kao povezane, sve kao jedno?) Vidim sve individue. (SC: A gde onda dolazi povezanost?) Kada bih vas video sve povezane, bio bih na čudnom mestu. (SC: Pa gde je onda osećaj razdvojenosti?) Ne bih mogao da funkcionišem u svetu. (SC: Pa gde se onda javlja osećaj razdvojenosti? Da li imaš osećaj razdvojenosti od nas?) Ne. (SC: To sam mislio.) Ali ne osećam da ste svi povezani. (SC: Pa gde se onda javlja razdvojenost, knjige govore o razdvojenosti kada nema razdvojenosti u svetu.) Razdvojenost se javlja u tvom sopstvenom umu. (SC: Gotovo je automatski, zar ne?) Naravno. (SC: Što više to vidiš, vau! Kao što sam rekao, dva...za ime sveta, bolje da zaćutim ovde, zalazim u duboku močvaru. Moj bože.) Dobro ti ide, Nejti. (SC: Hvala. Ne raspravljam više kao nekad.) Dobro ti ide.

SV: Roberte, dok si malopre govorio mislila sam da nema smisla jer si govorio u galopu, stvarno nije imalo nikakvog smisla. (R: Naravno.) Dakle, zaista prestati pokušavati da se pronađe smisao u tome. (R: Smisao je ono što nas drži vezanim.) Jer kažemo da je sve ništa, pa to je besmisleno jer ako je sve ništa, ne može postojati sve, ne može postojati ništa. Nema čak ni ničega jer nema čime da se uporedi. (R: Upravo tako.) Sve je besmisleno. (R: Zato se um usporava i prestaje da misli.) Da.

SC: Ali ti stvoriš nešto o čemu ćeš misliti. Razumeš li šta govorim? Nema ničega tamo, ali ti stvoriš nešto tamo da bi išao napred-nazad.

SV: Da, zato sam i govorila da je besmisleno.

SC: Mogu li ispričati priču Benu za sve? (R: Dobro, ispričaj priču.) Da li me čuješ ili da koristim mikrofon? (smeh) Kralj (ovo je u Indiji) kaže ministru: sutra ujutro izađi napolje i prvu osobu koju vidiš dovedi mi, i daću mu kraljevstvo. I sledećeg jutra ministar izlazi i prva osoba koju vidi je prosjak. I dovodi prosjaka, i oni ga operu, daju mu novu odeću i hrane ga kao princa. Ni za čim ne treba da brine. Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

Dolazi kao prosjak ka kralju i kaže: "Gde su moje prosjačke haljine, vreme je da idem da prosjačim?" (učenici se smeju)

SV: Da, ali ministar nije bio pametan jer je prvo trebalo da pogleda u ogledalo. (SC: Jesi li razumeo poentu... (smeh) Taj odgovor mi je bio neprikladan.) U redu je, u pravu si, ispričao si je na taj način, sve je u redu.

R: Imamo li kakve najave?

SM: Ne, Roberte, još ne.

SK: Postoji list sa adresama i brojevima telefona na stolu. I ako neko od vas nema svoje ime i adresu tamo, i želeo bi da doda, molim vas učinite to.

R: Imamo li danas neki prašad? Nema hrane za jelo.

SK: Da, da niste naterali Meri da potroši svoje rezerve, imali bismo danas nešto.

S: Da, tako je.

ST: To je ono o čemu je tvoje predavanje bilo, ništa nije pogrešno, pa to smo i dobili, zar ne?

R: Ništa. (smeh)

SM: Trebalo bi da pomenemo transkripte u fascikli tamo. Kada uzmete transkript, molim vas napravite nekoliko kopija kako ne bismo ostali bez njih, jer transkripti nestaju a ništa nije vraćeno u fasciklu. Ako napravite čak i jedan ili dva, uzmite svoj i samo ih vratite u fasciklu. Održavajte je popunjenom za nas.

R: Dakle, setite se da volite sebe, da se molite sebi, da obožavate sebe, da se klanjate sebi, zašto? Zato što...?

SH: Ti si to. (SV: Bog boravi u tebi kao ti.) Ne, to postaje previše jednostavno, direktnije.

R: Zato što. (smeh)

SH: Ne može jednostavnije od toga, zar ne? (smeh)

R: Učinite to! Mir. Završili smo.

S: Dobro pečeno. (smeh) (traka se završava) [SADRŽAJ]

Svest 11. jun, 1992.

Robert: Dobro veče. Lepo je biti ponovo sa vama. Ako ste došli ovde da čujete predavanje, došli ste iz pogrešnog razloga. Ja ne držim predavanja. Ako ste došli ovde da čujete propoved, crkva je niz brdo. Ja ne propovedam. Ako ste došli ovde da čujete filozofski diskurs, opet ste ovde iz pogrešnog razloga. Ja ne filozofiram. Ako ste došli ovde da čujete ništa, ovde ste iz pravog

razloga, jer postoji samo jedno ništa, i vi ste to. Najdivniji govori se daju u tišini. Tišina je rečitost. Reči su samo reči. One odlete, ponekad ne znače apsolutno ništa. Dok sedimo u tišini, tu je celo učenje. Budite mirni i znajte da sam Ja Bog. Nekada davno, jedna žena je umrla i želela je da uđe u raj, ali Bog nije hteo da je pusti. Pa je gundala, i nagovarala, i kukala, i vrištala, "Pusti me unutra. Bila sam dobra osoba." A Bog je rekao: "Ne, ne možeš ući." I ona je nastavila da gunda i kuka, dan za danom, vičući na Boga da je pusti unutra. A Bog je rekao: "Ne, ne možeš ući." Ona je nastavila da kuka, govoreći Bogu: "Ti si baš kao moj prvi muž. I on me je izbacio na ulicu i nije hteo da me pusti unutra. Šta sam ti ikada uradila? Pusti me unutra." I Bog je nije puštao unutra. Ona je nastavila da gunda, i kuka, i vrišti, i dere se, sve dok Bog nije otvorio kapiju i rekao: "Za ime Boga, uđi unutra. Izluđuješ me." I ona je primljena u raj. Koja je svrha ove priče? Ona nema nikakve svrhe. Ipak, upravo sam razmišljao. Neki od vas me pitaju za ručak, a onda, kada kažem da nemam vremena, odustanete. Ako zaista želite da idem na ručak sa vama, morate da kukate i plačete, i kada više ne budem mogao da izdržim, otići ću na ručak sa vama. Kada ste svesni da ste svest, onda ste svuda, i vi ste sve. Kada shvatite da ste sve, postajete Učitelj svega. Kada postanete Učitelj svega, možete da radite šta god želite. Ono što sam upravo rekao vam ne daje dozvolu da radite šta god hoćete, i pravite budalu od sebe ili povređujete druge ljude. Zapamtite kako ovo ide. Kada se probudite u činjenicu da ste apsolutna stvarnost, da ste čista svesnost, da ste svest, tada postajete sve. Kada ste svesni da ste sve, postajete Učitelj svega. Tada kada ste Učitelj svega, možete da radite šta god želite. Prvo morate da se probudite u sebe. Morate da razumete svoju istinsku prirodu, svoj svarupu. Morate da shvatite ko ste. Kada razumete da ste svest, tada razumete da ste sve, jer svest nije ograničena

na vas, na vaše lično ja. Svest je sveprožimajuća, sveprisutnost. Prema tome znate da ste sve. Vi ste planete. Vi ste drveće, lišće, stenice, bubašvabe. Vi ste sve. Ceo svemir ste vi. Kada je ceo svemir vi, naravno da ste Učitelj svega. I tada možete da radite šta god želite. Ali paradoks je da, kada postanete to stanje, nema ničega što treba da uradite. Apsolutno nema ničega što želite da uradite, jer ste sve stvari. Kada shvatite da ste sve stvari, šta ima da se radi? Samo kada ste ograničeni na svoje telo, ili kada verujete da ste telo, tada želite da radite stvari, želite da postignete stvari, postanete stvari. Kada shvatite da ste svest, sveprožimajuća, već ste te stvari. Vi ste sve u svemiru. Vi ste svemir. Ceo svemir emanira iz vašeg Sopstva. Vi tada postajete Bog, i svi bogovi i boginje će doći k vama sklopljenih ruku, jer ste postali to. Zato zapamtite, ne dajem vam dozvolu da radite stvari kao ljudsko biće. Kao ljudsko biće morate se ponašati pristojno, biti samilosni, puni ljubavi, dobri, korisni drugima. Ali kao svest postali ste drugi. Postali ste utelovljenje samilosnosti, ljubazne dobrote, blaženstva. Shodno tome, nema ničega da se radi. Da li pratite taj tok misli? Ako ste sve, šta ima da se radi? Sve se već radi i urađeno je. Zato mirujete. Šta je sada svest? Možemo reći da je svest moć koja poznaje samu sebe. To je samodovoljna apsolutna stvarnost. Drugim rečima, ne postoji ništa osim svesti. Ne postoje svest i vi, ili svest i svet. Postoji samo svest. Svest je, možete reći, ekran stvarnosti, a sve slike, ili ceo svemir, su nadogradnje na ekranu stvarnosti. Kada odete u bioskop i počnete da gledate filmsku predstavu, ekran je prekriven slikama. Zaboravljate na ekran. Ne razmišljate više o ekranu. Gledate u slike. Poistovećujete se sa slikama. Uživate u filmu. Ekran je daleko od vas. Ipak, ako pokušate da zgrabite slike, šta hvatajte? Hvatate ekran, a ne slike. Slike nikada nisu postojale. Zgrabićete ekran. I tako je sa nama. Zaboravljamo da smo nadogradnje na ekranu života i da smo zaista ekran, koji je svest. Verujemo, kroz mnoge inkarnacije, da smo slika, da smo osoba, i da postoje drugi, i da postoje spoljašnje stvari sa kojima se treba boriti u ovom svetu. Ali kažem vam da su ove stvari lažne. Slike su kao voda u prividenju, kao zmija u užetu, kao što je nebo plavo, a ipak nema neba, i nema plavetnila. I kada otkrijete da je zmija zapravo bila uže, nikada vas više neće plašiti. Kada pokušate da jurite vodu u prividenju, postajete razočarani, hvatate pesak. Drugim rečima, to su optičke iluzije. Ovaj svemir, prijatelji moji, je optička iluzija. To je san, baš kao kada sanjate. Niko vam nikada ne može reći da je san san, dokle god sanjate. Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

Uvek ćete braniti svoja prava i reći: "Ovo nije san. Gledaj, tamo su neredi u Los Anđelesu. Požari gore. Ljudi bivaju ubijeni. Kako mi možeš reći da je ovo san?" Ipak, probudite se iz svog sna, i san nikada nije postojao. Izašao je iz vas, i vratio vam se. Razmislite o ovome. San je emanirao iz vas. On se eksternalizovao iz vas. San uopšte nije bio ograničen, zar ne? Niste sanjali da ste samo na jednom mestu? Sanjali ste o celom svemiru, svim vrstama stvari koje se dešavaju. Vozili ste se avionom do Afrike, otišli ste u Belgijski Kongo. Bili ste mali dečak i odrasli ste, ili mala devojčica i odrasli ste. Sve je to u vašem snu. I opet ćete se boriti za svoj san. Branićete svoja prava u snu. Čak ćete i ubijati u snu. Ipak, kada se probudite, san je nestao. San nikada nije postojao. Mogu vas uveriti, prijatelji moji, da će doći dan u vašem životu kada ćete se probuditi u istinu, kada se probudite iz ovog sna. Znam da neki od vas veruju da ovo nije san, ovo je stvarno. I bez obzira šta vam kažem, verovaćete da je ovo stvarno, jer nastavljate da reagujete na život i njegove promene. Postajete srećni, postajete tužni, postajete ravnodušni, u zavisnosti od toga šta se dešava u vašem spoljašnjem svetu. I kada imate ozbiljne probleme, pokušavam da vam govorim i objasnim vam da je ovo san, ne reagujte na to, postajete ljuti na mene. Kažete mi: "Prolazim kroz ovaj problem, Roberte, ti nisi. Ja osećam ovo." Zato imam veliku samilosnost za vas, veliku ljubav, i boravim sa vama dok nekako ne pređete preko toga. Ipak, to je baš kao san. Zamislite istu stvar koja se dešava u snu. Voljena osoba umire, sanjate o tome, i ja vam prilazim i kažem: "Ovo nije istina. Ovo je pojava. Ne sudite po pojavi." Ali vi plačete i kažete: "Ovo je moj deda. Jako ga volim, i sada umire." I pokušavam da vam objasnim da je svako rođen da umre. Pre ili kasnije, svi moramo nekako umreti, tako-reći. Ipak, bez obzira šta kažem, ne menja vaša osećanja. I onda se opet probudite. Probudite se iz sna i pogledate. Sve je nestalo. Nikada zaista nije postojalo. Ovaj svet u kome živimo je ista stvar. Apsolutno nema razlike. Živite smrtni san. Shodno tome, veliki Mudraci su nam rekli da moramo da se poistovetimo sa svešću, sa apsolutnom stvarnošću, ne sa onim što se dešava. Jedina sloboda koju imamo je da ne reagujemo ni na šta, već da se okrenemo unutra i spoznamo istinu. Opet, šta je svest? Svest, možemo reći, je podloga celokupnog postojanja. Na skali evolucije, uzmete predmet i rastvorite ga u najsitnije čestice. Dobićete molekule. Ovo važi za bilo koji predmet na ovoj zemlji, bilo da je ljudsko biće, stolica, drvo, mačka, sve će se vratiti u molekule. Rastvorite molekule i dobićete atome. Kada govorim o atomima, ne možete ni zamisliti koliko su mali. Sedam miliona atoma može stati na jednu glavu čiode. Neverovatno je kada mislite o atomima. Znamo da postoje jer ih možemo videti kroz elektronski mikrofon. Sada rastvorite atome. Dobijate subatomske čestice, koje su čak manje od atoma. I ne možemo čak ni raspravljati o ovim stvarima, ili govoriti o ovim stvarima, jer

su jednostavno neverovatne. Ceo svemir se sastoji od ovih stvari. Idete dalje, rastvorite subatomske čestice i dobijate energetske talase. Naučnici nam kažu da je ceo svemir sastavljen samo od energetskih talasa. Ne možemo ih videti, ali veliki Mudraci u meditaciji su otišli na tu razinu. Sada dolazi važan deo. Rastvorite energetske talase i dobijate ništa, prazninu o kojoj Budizam govori. Bez-um, nirvikalpa samadhi, to je isto kao praznina. Idemo izvan praznine i imamo svest. Dakle, vidite gde je svest na skali evolucije? Svest je podloga svega, celokupnog postojanja. A vaša istinska priroda je svest. To je ono što zaista jeste. Ali vidite šta morate da uradite da biste stigli tamo? Morate da odete izvan ovih nivoa. Morate da postanete molekul, atom, subatom, energetski talas, i onda se vraćate svom stvarnom Sopstvu, apsolutnoj stvarnosti, čistoj svesti, ekranu života. Zašto biste želeli ovo da uradite? Zašto ne biste rekli: "Ostavi me na miru. Daj mi piće. Ko želi da se vraća atomima i subatomima i da postane svest?" Pa, zato najviše duhovno učenje nije za svakoga. Većina ljudi je zadovoljna životom kakav jeste. Ali oni će umreti. Prolaziće kroz iskustva. Sve dok živite u ovom svetu, ili bilo kom drugom svetu, prolazite kroz zakone uzroka i posledice, koji su poput klatna. Ono se njiše na jednu stranu, što znači da vam stvari idu na bolje, dobro vam ide, sve je sjajno, u fizičkom svetu. Onda se klatno njiše na drugu stranu i stvari počinju da se preokreću, vaš svet počinje da se raspada, možete da se razbolite, dobijete rak, sidu, možete da izgubite sve na berzi, vaša porodica može biti zbrisana u nesreći, možete postati invalid, i ako nemate ničega da se držite, šta radite?

Kunete život. Postajete suicidalni. Onda se klatno njiše ponovo udesno, i stvari bivaju sve bolje i bolje. Postajete poput jo-joa. Idete gore-dole, gore-dole, gore-dole. Ovo je način sveta. Ovo je način svemira. Živimo u svetu dualnosti. Zbog toga je razlog da postanemo slobodni. Jer ako prođete kroz život onakvi kakvi ste sada, a niste radili na sebi da biste prevazišli dobro i loše, gore i dole, ispravno i pogrešno, napred i nazad, nastavljate da se pojavljujete iznova, i iznova, i iznova na ovim različitim planetama širom svemira, uzimajući različita tela i prolazeći kroz različita iskustva. Nikada se ne završava. Možete napustiti svoje telo sutra i vratiti se kada je planeta ponovo u mračnom dobu, i imaju novu Špansku inkviziciju. I postajete zatvorenik i bivate mučeni. Vaši prsti su odsečeni jedan po jedan. Svedeni ste na ništa. Onda se vraćate ponovo u drugom životu, postajete potpredsednik Sjedinjenih Država. Postajete Den Kvejl. Ovo je način sveta. Ovo je život. Nikada se neće promeniti. Mnogi ljudi imaju dobre namere. Žele da naprave ovaj svet boljim mestom za život. Pod boljim svetom misle da žele da nateraju svet da ide njihovim putem, onim što oni misle da je bolje, onim što oni misle da je ispravno. Sve ove stvari vam pokazuju da ste poistovećeni sa slikama. Pomislite na energiju koju ulažete u ovaj svet, svoje projekte koje Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

radite, posao u koji ste uključeni, stvari u koje verujete, energiju koju trošite, sve klubove kojima pripadate, društva kojima pripadate. To su stvari koje vas vuku nazad na zemlju i vuku nazad u tela, jedno za drugim. Jedini način na koji možete postati potpuno slobodni je kada se potpuno predate, kada se u potpunosti odreknete, kada počnete da ostavljate svet na miru potpuno i u potpunosti, kada prestanete da reagujete na osobu, mesto ili stvar, i počnete da radite na sebi. Počnete da radite neku vrstu sadhane, duhovne prakse. Postajete veoma zainteresovani za duhovnost. Ne radite to iz bilo kog razloga. Radite to zato što osećate da želite to da radite. Možete početi praktikujući Hatha jogu, učeći sve vrste položaja, asana. Onda, možda nakon nekoliko godina, umorite se od savijanja u pereca i počinjete praksu Raja joge, kontrole uma, Aštanga joge, osmorostrukog puta, pranajame, vežbi disanja. Nije bitno koje ste religije, počinjete da tražite mistiku u svojoj religiji. Ako ste Jevrejin, počinjete da čitate Kabalu. Ako ste hrišćanin, počinjete da čitate hrišćansku mistiku. Ako ste islam, počinjete da čitate sufijski materijal. Sve vodi ka istom cilju. Ako ste intenzivni, iskreni, dostići ćete tačku, bez obzira u kojoj ste religiji, gde se pitate: "Ko je taj koji je prolazio kroz sve ovo?" Konačno dolazite do mesta gde možete praktikovati samo-istraživanje. "Ko je taj koji je radio sve ove stvari?" Počinjete da introspektirate sebe. Počinjete da mislite: "Svih ovih godina sam praktikovao sve ove različite metode. Ali ko je praktikovao? Ko je radio sve ovo?" I jednog dana, nešto vam kaže: "Ja sam, ja sam praktikovao. Ja sam radio sve ove stvari." Nešto vam kaže da krenete u potragu za tim Ja. Šta je to nedokučivo Ja, koje je praktikovalo sve ove stvari, svih ovih godina, pokušavajući da usavrši svoje telo, sebe, svoje lično ja? I počinjete da budete tihi. Počinjete da uživate u tišini. Počinjete da sedite duge periode u tišini, i tražite Ja, pitajući "Kome dolazi ovo Ja? Odakle je došlo ovo Ja? Ko sam ja? Šta je istina o meni?" Počinjete da shvatate, sve dok ste uključeni u radjenje stvari, onda ste činilac. Ali ako se Ja ukloni, sve će biti učinjeno samo od sebe. Počinjete da ovo razumete, i pratite Ja do njegovog izvora, koji je duhovno srce, koje je svest. Da li sada vidite šta mislim kada sam vam govorio sve ove puta, pratite Ja do srca? Dok pratite Ja do srca, prolazite kroz molekule, i atome, i subatomske čestice, idući dublje, i dublje, vraćajući se, nazad do svog izvora, nazad, nazad do izvora, do energetskih talasa, do praznine, i konačno vaše celo telo je potpuno rastvoreno i svest stoji sama. Kada kažem da svest stoji sama, ne mislim da je svest nešto drugo od vas samih. Vi niste umrli. Vi ste upravo onakvi kakvi ste oduvek bili. Ista ste osoba, samo što vam se nešto divno desilo. Shvatate svim srcem, svom dušom, svim svojim bićem, da nikada niste bili telo ili

um. Nikada niste bili ego. Uvek ste bili svest. Ispunjeni ste blaženstvom. Sada razumete šta reč sat-čit-ananda znači, Ja sam to što jesam, konačno jedinstvo, apsolutna stvarnost, nirvana, sve je sinonim za svest. Prevazišli ste. Slobodni ste. Ništa na ovom svetu vas više nikada neće

uznemiriti. Smejete se smrti, jer shvatate da nikada niste bili rođeni, nikada niste postojali kao telo, i nećete se raspasti ili umreti. Uvek ste isti, čista svest. Nije važno da li posedujete telo ili nemate telo. Sve vam je isto. Drugi mogu da vas gledaju i vide vaše staro ja. Vaša porodica, vaši prijatelji, vide vas, kao što su pre, ali vi niste ono što ste bili pre. Vi ste potpuna sreća. Vi ste svemir. Razumete da je sve ovo Sopstvo, i Ja sam to. Hajdemo sada da praktikujemo samo-istraživanje. Jer kada smo u grupi poput ove, postoji mnogo moći ovde, šakti. Možete zatvoriti oči da biste uklonili smetnje. Možete početi posmatrajući svoj dah, svoje disanje. Dok posmatrate svoje disanje, postajete smireniji, opušteniji i mirniji. Ništa vas ne uznemirava ili ometa. Dok vam misli dolaze u um, pitate se: "Kome dolaze ove misli? Misli dolaze meni. Ja mislim ove misli. Šta je izvor Ja?" ili "Ko sam ja?" ili "Šta sam ja?" I ostajete mirni, nikada ne odgovarate. Dok mirujete, misli vam ponovo dolaze. Nije važno kakve su misli. Bilo srećne misli, moćne misli, tužne misli, negativne misli, misli su misli, sve su iste. Opet se pitate: "Kome dolaze ove misli? Dolaze meni. Ja mislim ove misli. Ja-Ja-Ja. Šta je izvor ovog Ja? Počinjem da shvatam i razumem da su sve moje misli, sva moja osećanja, sve moje emocije, zato što verujem da sam lično Ja. Sve su prikačene za ovo Ja. Prema tome, ako Ja nestane i vrati se u srž srca, u svest, neće biti Ja-misli, biće samo svest. Zato moram da idem unazad, unazad, unazad prateći Ja i misli." A način na koji to radite je pitajući: "Kome dolazi Ja? Šta je njegov izvor?" I mirujete. Ostajete u tišini. Misli vam mogu ponovo doći. Misli poput: propuštam svoj omiljeni TV program, gladan sam, želim da večeram, moram da se obučem za posao, sve vrste misli vam mogu doći. Ponavljate isti postupak. "Kome dolaze ove misli? Odakle dolaze ove misli? Ne tražim da mislim ove misli. Ničega u meni nema što želi da misli ove misli, a opet one nastavljaju da dolaze, odakle dolaze? Dolaze od Ja-misli. Ličnog Ja. Onda ko sam ja? Ko je ovo Ja?" Osetite kako se vraća. Osetite kako ide nazad, nazad, nazad ka molekularnoj fazi, nazad ka atomskoj fazi, nazad ka subatomskoj fazi, nazad ka fazi energetskih talasa, nazad u prazninu, u ništavilo. Ja jesam, čista svesnost, apsolutna stvarnost, nirvana, sat-čit-ananda. (duga tišina) Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

Om šanti, šanti, šanti, mir. Slobodno postavljajte pitanja.

ST: Roberte, da li bi rekao nešto o psihoterapiji i potrebi za njom?

R: Psihoterapija je na mentalnom nivou. I sve dok mislite da ste ljudsko biće, treba vam psihoterapija. Sve dok verujete da ste individua, osoba, to pokazuje da ste ludi. Zato idete kod psihoterapeuta. Zapravo, sve dok živite u ovom svetu, morate da se ispravite, pretpostavljam. Zato tražite psihoterapeute, psihologe. To je sasvim u redu, vrlo dobro u svetu. Ali zavisi odakle dolazite, naravno. To je dobra modalnost za probleme ako verujete da ste ta vrsta osobe koja ima probleme. Sve zavisi od toga odakle dolazite. Najbolja psihoterapija na ovom svetu je samo-istraživanje. Jer vas tera da odete duboko u sebe, izvan problema. Dok prolazite kroz sve različite molekularne faze, atomske faze, prevazilazite sve probleme. Sve se transformiše. Postajete potpuno slobodni. To je sve što imam da kažem o psihoterapiji.

SG: Roberte, pomenuo si nirvikalpa samadhi? (R: Mhm.) To se odnosi na uslovljeno stanje, zar ne? (R: Da.) Kako se to povezuje sa prazninom o kojoj si govorio? (R: Kada ti...) To je uslovljeno stanje i praznina, a zatim izvan tog stanja postoji svest?

R: Mhm. Kada sedite u meditaciji mnogo, mnogo godina, zaobilazite svet, svemir i dolazite u sebe što je nirvikalpa samadhi, postajete poistovećeni sa onim što je izvan kreativnosti, što je izvan sveta, što je izvan svemira. Jedino je što, kada izađete iz toga, ponovo se poistovećujete sa svetom i svemirom. To nije trajno stanje. Ali vam daje nagoveštaj, daje vam osećaj onoga što stvarnost zaista jeste. Ali kako idete dublje u nirvikalpa samadhi, kako praktikujete samo-istraživanje, kako shvatate svoju čistu svesnost, postajete Sopstvo. Dvadeset četiri sata dnevno ste Sopstvo. Što je sahaja samadhi, nirvikalpa samadhi je samo honorarno. (smeh) Honorarni posao. Idete veoma duboko u nirvikalpa samadhi. Duboko u sebi. Veoma duboko. Ali ostajete

tamo samo neko vreme i kada izađete, i dalje ste uključeni u svet. Prema tome, još uvek ste u određenoj meri uslovljeni. Još uvek ima uslovljenosti u nirvikalpa samadhiju. Većina jogija veruje da je nirvikalpa samadhi konačna faza, ne možete dalje od toga. Da je to konačna faza, ne bi izašli iz nje. Bili bi u njoj dvadeset četiri sata dnevno. Ali oni se vraćaju iz nje i postaju normalni, tako-reći. To vam pokazuje da nije bila konačna faza. Jer konačna faza je samo svest, nema ničega drugog. I jednom kada dodirnete svest, vi ste svest. Vaš ego nestaje, vaš um nestaje, vaše misli nestaju, vi nestajete, postajete čista svesnost. Dakle, nirvikalpa samadhi je još uvek uslovljeno stanje.

SX: Roberte, može li neko postići oslobođenje jednostavnim biti svestan? (R: Jednostavnim biti svestan?) Mislim, kao sada, postoji svesna svest. Možda je to samo ego koji oseća tu svesnost.

R: Naravno. Možete to postati upravo sada ako se probudite! Govorim vam ovo tako često, probudite se i budite slobodni! Možete se probuditi bilo kada. Zašto to ne učiniti? Prestanite da se igrate igrica i probudite se. Budite svoje Sopstvo. (SX: Da li je ova čista svesnost koju čovek oseća, da li je to samo još jedna manifestacija uma i tela ili je ovo...) Kada doživite čistu svesnost, prevazišli ste um i telo. Sve dok postoji um i telo, ne možete osećati čistu svesnost. (SX: Ali svi mi možemo osećati ovu svesnost, svest...) Vaša istinska priroda je svesnost, vi ste to. To je vaša istinska priroda. I ponekad dobijete njen delić. (SX: Ili bi trebalo reći: "Ko je svestan ili...?") Uvek treba da se pitate: "Kome dolaze ova osećanja?" Sve dok imate osećaj, pitajte: "Kome on dolazi?" Kada ste stigli, više nema osećanja i nema koga da postavi pitanje. Sve dok još uvek možete da postavite pitanje, niste iskusili konačnu stvarnost. Jer kada ste iskusili konačnu stvarnost, ko je ostao da postavi pitanje?

SX: Ali mnogo puta prilikom istraživanja, čini se da će um uvek odgovarati ovako: "Ovo je um i telo" ili "ovo je ego." I znate na šta mislim? Da li onda samo pitati: "Ko je svestan uma? Ko je svestan ega?"

R: Pitate: "Kome dolaze ove stvari? Ko ovo oseća? Ja. Ko sam ja? Šta je izvor Ja?" Sve što vam padne na um, sve, preispitujete. Nije važno šta je. Kada dosegnete stanje, neće biti uma, ni pitaoca. Oboje će nestati. Ali sve dok osećate da nešto postoji, morate to preispitivati. "Odakle je došlo? Kome je došlo?" (SX: Čak i ako je to samo svesnost?) Da.

SP: Kako se dostiže to stanje, bez uma, bez tela?

R: Dostižete to stanje prateći Ja-misao u srž srca koja je svest. Kada Ja-misao nestane, vraćate se svom izvornom stanju koje je svest. Bez uma, bez tela.

SX: Dakle, da li je moguće da možete uživati u stanju nirvikalpa samadhija dok ostajete u sahaja samadhiju?

R: Ne. Nirvikalpa samadhi je drugačije stanje od sahaja samadhija. Nirvikalpa samadhi je samo privremen. Uživate u njemu dok ste tamo i onda izlazite iz njega. Kada ste u sahaja samadhiju, u njemu ste zauvek. Nema izlaska iz njega. Postali ste nešto potpuno drugačije od onoga što ste sada.

SI: Roberte? (R: Mhm.) Govorio si o tim pogledima ili fazama kroz koje ljudi prolaze na putu pre nego što istraživanje zaista može da počne. I pitam se da li sugerišeš da postoji nešto što se dešava kao priprema ili osnova koja se formira tako da istraživanje tada postaje razumljivo.

R: Zavisi od tragaoca. Ljudi su veoma različiti. Nekima se desi odmah, mogu da se probude potpuno i u potpunosti bez praktikovanja ikakve sadhane bilo koje vrste. Drugi moraju da praktikuju sadhanu veoma predano. Ali kada postignete, uvek ste praktikovali ovo možda u prethodnom životu. U prethodnom postojanju ste možda praktikovali. Zato se budite u ovom životu veoma lako. Dok drugi moraju da rade teže i teže. Ali sve sadhane koje radite, praksu koju radite, duhovnu disciplinu Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

pline koje praktikujete nikada ne mogu biti uzaludne ili izgubljene. Nosite ih sa sobom gde god da odete. U novom životu možda, ali uvek imate ovu praksu koju ste radili. I onda ćete se roditi u porodici koja je duhovno napredna gde možete nastaviti praksu lako. Dakle, kada čujete za ljude koji su postigli ostvarenje radeći apsolutno ništa, a zatim postoje ljudi koji su radili naporno, naporno i naporno i nikada kao da ne stižu nikuda, to je zato što je osoba koja je to postigla sada, odmah, praktikovala u prethodnim životima. I spremna je da se probudi u ovom životu. Dok osoba koja praktikuje u ovom životu veoma predano skuplja dobru karmu za sebe. I dostići će velika stanja svesti koja će iskusiti kad-tad. Tako da svako ko postane ostvaren to zaslužuje. Zaradio je to.

SF: Imam pitanje. (R: Naravno, Frede.) Nije li istina da u Stvarnosti sa velikim S, ne postoji ništa odvojeno od mene? (R: Šta?) Gospodine? (R: Šta si rekao?) Rekao sam, u stvarnosti sa velikim S ne postoji ništa odvojeno od mene? (R: Ništa odvojeno od tebe?) Ne postoji ništa odvojeno od pravog mene? Istinska priroda je čista svesnost.

R: Stvarnost je čista svesnost. Stvarnost je tvoje istinsko Sopstvo, to je ono što zaista jesi. Ti nisi ja, ti si istinsko Sopstvo, ti si čista svesnost. Ovo je tvoja prava priroda. Ovo je ono što jesi. Ovo je ono što si oduvek bio. Ovo je ono što ćeš uvek biti. Bez obzira šta mislio, bez obzira šta radio, bez obzira šta praktikovao. Ti si čista svesnost, ti si apsolutna stvarnost. Ti nisi jedno ja. Ti si JA JESAM!

SF: Podsetilo me na ono što je rekao g. Ozborn, urednik "Staze planine": "Nije pitanje da li postoji Bog odvojen od tebe. Pitanje je da li postoji ti odvojen od Boga?" Naravno sve su to samo reči.

R: Ako voliš tako da kažeš, možeš to reći. (SF: Gospodine?) Ako uživaš u tome, reci to. (SF: Žao mi je što si to rekao, jednom je dovoljno.) (suzdržan smeh)

R: Meri, da li bi volela da pročitaš Džnanija? (SM: Da, Roberte.) (Meri čita Ispovesti jednog Džnanija)

R: Hvala ti, Meri. Imamo li najava?

SM: Da, imam nekoliko transkripata da podelim, ako mogu? Imamo još jedan novi transkript koji se zove Svest je Tišina, broj 69. Volela bih da 5 ljudi napravi nekoliko kopija.

R: Toni, da li si želeo nešto da kažeš?

ST: Robert me zamolio da stavim na raspolaganje ovih pedeset stihova guru predanosti. Ovo je veoma čuveni budistički tekst na ovu temu i Robert je rekao da će vam pričiniti dobar smeh. (smeh) To je dobar, veoma dubok tekst i ovde su na stolu.

R: Imamo prašad. (Deljenje prašada dok traka ne završi) [TOC]

Ne Čini Ništa i Postani Slobodan 14. jun, 1992.

Robert: Dobro popodne. Dobro je biti ponovo sa vama. Pozdravljam vas svim svojim srcem. Koja je vaša svrha dolaska ovde popodne? Razmislite o tome. Mogli ste otići na dobar film, i vaša svrha bi bila uživanje u filmu. Mogli ste otići u Las Vegas. Svrha bi bila kockanje i osvajanje mnogo novca. Mogli ste otići da igrate bingo. Opet biste želeli osvojiti novac. Uvek verujemo, kao ljudska bića, da mora postojati svrha onome što radimo. Ipak život nema nikakvu svrhu. Život, kakvim se pojavljuje, je bez svrhe. Postoji li takva reč kao besmislen? Sada postoji. Dolazimo u grupe poput ove, imamo nejasnu ideju u svom umu da bi trebalo da postanemo oslobođeni, želimo da postanemo potpuno slobodni, imamo blaženstvo. Ovo je veoma glupo. Blaženstvo, oslobođenje, je već vaša istinska priroda. Vi ste to. To je ono što jeste. Apsolutno ne morate ništa učiniti da postignete ostvarenje, ništa. Ne morate praktikovati nikakvu sadhanu. Ne morate meditirati. Ne morate ići na sastanke. Apsolutno ne morate ništa raditi. Božija milost donosi oslobođenje vama u pravo vreme. Možete biti najveći grešnik, a ipak možete biti oslobođeni. Druga osoba može biti veliki praktikant sadhane, meditirajući trideset, četrdeset, pedeset

godina, i ništa se nikada ne dogodi. Kada shvatite ove stvari, dolazite ovde bez ikakve svrhe, bez ikakve motivacije. Uvek osećamo da moramo dodati nešto svom znanju. Naše takozvano materijalno znanje nas zadržava od oslobođenja. Moramo se isprazniti potpuno i skroz. I tada ćemo biti u svom istinskom stanju. Zaista nema ničega drugog što morate naučiti. Zaista nema ničega drugog što morate učiniti. Kada praktikujete sadhanu, meditaciju, to je samo da vas izvede iz ovog sveta na neko vreme, da možete biti u miru, osetiti blaženstvo u sebi na neko vreme, osetiti nešto što sada nemate. Ipak ovo vas ne vodi do kraja, ne dovodi vas do potpunog oslobođenja. Samo bivstvovanje, ne bivstvovanje ovo ili ono, samo bivstvovanje, će vas konačno osloboditi. Verovatno ste čuli priču o laviću koji se izgubio u džungli, i koga je usvojilo stado ovaca. Lavić je rastao i sazreo, i mislio je da je ovca. I govorio je "be", i putovao sa drugim ovcama. Kada bi hijene došle da ih gone, bežao bi sa ovcama. Onda su ga jednog dana neki drugi lavovi ugledali i rekli: "Šta je ovo?" Odveli su ga do bare i rekli mu da pogleda u baru i vidi ko je. Čim je sebe ugledao,

celokupno njegovo držanje se promenilo. Nešto se desilo u tom trenutku, kada je izgubio ideju da je ovca, i vratio se sebi kao veliki lav džungle. Većina nas veruje da smo ovce. Verujemo da smo ljudi i prolazimo kroz iskustva oskudice, ograničenja, bolesti, nečovečnosti čoveka prema čoveku, ili mislimo da smo bogati, i zdravi, i jaki. Mi nismo nijedna od ovih stvari uopšte. Ako ste samo svesni ko ste bili, ko ste. Vi niste osoba između onoga što ste bili i onoga što ste. Uvek ste bili ono što je oduvek postojalo. Uvek ste bili Brahman, apsolutna stvarnost, čista svesnost. Ovo je vaša priroda. Ovo je vaše istinsko Sopstvo. Ne morate se moliti da ovo postignete. Jednostavno morate da se probudite, probudite iz smrtnog sna. Da li ruža mora da objavi svoj miris? Po svojoj samoj prirodi znate da je ruža. Ne moramo ići okolo vičući: "Ja sam božanski, ja sam Brahman, ja sam apsolutna stvarnost." Jednostavno moramo pustiti. Prestanite da se borite protiv života. Prestanite da pokušavate da stvari dogode. Vaše telo zna šta da radi, a ipak vi niste vaše telo. Pojavljuje se da ste telo. Pojavljuje se da imate um. Ipak ništa od ovoga nije istina. Ko si ti? Ako moraš reći, "Ja sam apsolutna stvarnost," onda ti to uopšte nisi. Jer kada postavim pitanje, "Ko si ti?" trebalo bi da postoji potpuna tišina u tvom umu. Ti si ta tišina, tišina izvan reči, izvan misli, izvan bivstvovanja, izvan želje, ta savršena tišina, nepomičnost, izvan praznine, izvan bez-uma. Ti si to. Uvek si bio to. Nema šta reći. Ne postoje elokventna predavanja koja morate slušati. Ne postoje duboka učenja koja morate prihvatiti. Morate postati poput malog deteta, i samo biti. Ništa vas ne zadržava. Ne postoji sila koja pokušava da vas zaustavi ili da vam bilo šta učini. Vi ste poput bezgraničnog prostora. Bezgranični prostor prožima sve i ipak ostaje sam, nikada se ne menja. Vi ste svest, poput bezgraničnog prostora. Vi ste svuda prisutni. Ako biste znali da ste svuda prisutni, ne bi bilo apsolutno ničega za vas da radite. Ne bi bilo svrhe. Kakvu svrhu biste imali kada biste bili sve upravo sada? Šta biste uopšte mogli poželeti? Šta biste mogli poželeti? Mislite o sebi kao o sveprožimajućem, sveprožimajućem bezgraničnom prostoru, čistoj svesti. Možete li to osetiti? Pustite ovaj svet, upravo sada. Ovaj svet, ovaj univerzum, nije ništa drugo do natmetnuta pojava na ekranu života. Ne poisťovećujte se sa svetom. Poistovetite se sa ekranom života. Stvari dolaze i stvari odlaze. Ovo nema veze sa vama. Ostavite svet na miru. Ne pokušavajte da menjate stvari. Postoji tajanstvena sila koja se brine o svemu. Uvek će biti pobrinuto za vas. Ne morate brinuti o svom životu. Čudno se čini da što više puštate, veći mir i sreća vam dolaze. Što više pokušavate da postignete bilo šta poput mira i sreće, vaši problemi, vaš haos, vaša konfuzija, dolaze sa takozvanom srećom koju pokušavate da postignete. Drugim rečima, ne tražite sreću. Ne tražite ništa. Upamtite da ako shvatite da ste sveprisutni, vi ste sve. Uvek ovo pamtite. Nema

ničega što vam nedostaje. Vaš um je taj koji uzrokuje probleme govoreći vam da vam nešto nedostaje, nešto nije u redu, morate ovo ispraviti i ono popraviti. Istražujte: "Kome dolazi ovaj um? Kome dolazi telo? Kome dolaze misli? Odakle sam došao? Ko sam ja?" Ovo je ono što bi trebalo da radite veći deo dana. Mnogi od vas još uvek veruju i misle da je vaš posao toliko

važan, vaš kućni život toliko važan, da nemate vremena da radite ove stvari. Nema razlike šta radite, gde ste. Uvek zastanite, uhvatite se, i istražujte: "Kome ove misli dolaze? Kome ova osećanja dolaze? Kome ove ideje dolaze?" Naći ćete, kako ovo praktikujete, misli postaju sve slabije i slabije, dok potpuno ne nestanu. Nikada niste sami. Apsolutna stvarnost je uvek sa vama. Čista svesnost je uvek sa vama. Sve je u redu. Nigde nema ničeg lošeg. Sve je dobro. Vi ste slobodni. Osetite svoju slobodu. Slobodni ste od zabuna svog uma, slobodni od karme, slobodni od samskara, slobodni od reinkarnacije, slobodni od Boga, slobodni od okova. Osetite to. Šta vas sada može povrediti? Šta vam uopšte može doći da vas povredi, da vam nanese bol i patnju? Ako zaista osećate svoju slobodu, ne postoji ništa drugo. Sloboda je ja jesam. Sloboda je čista svesnost. Ovo ste vi. Da li osećate blaženstvo? Da li osećate radost, sreću? Ovo nije predavanje koje slušate. Ovo je jedan glas slobode, jedna svest, jedna stvarnost. To ste vi! (duga tišina) Sada je vreme za igru "zbunite gurua". (P - Robert čita, zatim O - Robert odgovara)

P: Možemo li okupiti grupu kako bismo sedeli zajedno sa jedinom svrhom izražavanja naše ljubavi prema vašem fizičkom telu? Sa željom da se ova ljubav manifestuje kao snaga, uteha i vaše najviše fizičko blagostanje, da li bi grupa bila snažnija nego pojedinačno?

O: Neko želi da sedi zajedno da bi slao snagu i moć i razne stvari. Ako osećate potrebu da radite nešto ovako, radite to. To je na vama. Ali upamtite, sve je dobro. Nema grešaka i niko nije ništa osim božanske svesti.

P: Kada koristite izjavu: "Telo će se pobrinuti za sebe," da li uključujete i um, suptilno telo?

O: Kada koristim izjavu: "Telo će se pobrinuti za sebe," mislim na telo onako kako se pojavljuje, učiniće ono zbog čega je došlo na ovu planetu. Ali vi apsolutno nemate ništa s tim. Vaše telo je motivisano karmom koja ne postoji. I čini se da je motivisano karmom, čini se da imate telo. Dakle, ne morate brinuti o svom telu niti se sekiraci zbog svog tela. Nešto će se pobrinuti za to. Vi jednostavno uklonite svoj um iz mišljenja misli. Držite svoje telo mirnim. Ne mislite previše o njemu. Držite se Sopstva. Uvek sebe pitajte pitanje: "Kome dolaze misli? Kome dolazi telo? Kome dolazi ja

dolazi?" I ne sekirajte se previše oko svog tela. Sve se pobrine samo za sebe.

P: Možete li nam detaljno opisati procese "ja jesam" meditacije? Da li je ovo praksa koju svako može koristiti i po čemu se razlikuje od samo-istraživanja?

O: Imamo meditaciju koju ponekad koristimo zvanu "ja-jesam" meditacija. "Ja-jesam" meditacija je nešto što koristimo kako bismo postali mirni, usredsređeni i tihi. Samo-istraživanje nije meditacija. Samo-istraživanje je kada istražujete: "Ko sam ja? Kome dolazi ja?" Zatim "ja-jesam" meditacija je kada dišete svojim disanjem. Udahnete i kažete: "Ja," izdahnete i kažete: "jesam." Ovo je veoma dobro sredstvo za korišćenje kod kuće. Kada osetite potrebu za meditacijom. Postanete mirni i tihi u svom telu i umu. I udahnete i kažete: "Ja," i izdahnete i kažete: "jesam." Ovo vas čini veoma tihim, čini vas veoma mirnim. Kako biste otišli sve dublje i dublje u Sopstvo. Radite sve ove stvari.

P: Ako smo već slobodni, odakle dolazi misao: "Želim biti slobodan?"

O: Misao dolazi iz vašeg uma, odakle drugde. Vaš um je taj koji veruje da je vezan. Vaš um je taj koji veruje da nešto nije u redu. Da niste slobodni. Ali kada shvatite da nemate um, nema nikoga ko bi mislio ove misli. Spoznajte istinu o sebi. Vi ste apsolutna stvarnost. Nemate apsolutno ništa sa umom. Misao dolazi: "Želim oslobođenje, želim da budem slobodan," ovo je deo ljudskog mišljenja. Ali sedeti u tišini i pokušati zaustaviti misli, vaša sloboda će nastati sama od sebe.

P: Može li neko napredovati u prethodnom postojanju do višeg stanja, ali se kroz strah vratiti u drugi takozvani životni vek?

O: Ako ste samoostvareni. Ako ste bili oslobođeni. Ne postoji životni vek za vas. Ne postoji dolazak ni odlazak za vas. Ne postoji umiranje za vas ni rađanje za vas. Vi samo ostajete ono što

ste oduvek bili. Samo kada niste ostvareni ovo se dešava. Možete napredovati do višeg stanja i možete pasti nazad, to je istina. Ali ne govorimo o ostvarenju, ne govorimo o oslobođenju. Govorimo o višem stanju meditacije. Ako ste duhovno i fizički napredovali na ovoj ravni, napustite svoje telo, u zavisnosti od vaše karme odredićе šta će vam se dogoditi. Možda imate mnogo karme da razradite. Dakle, čak i ako ste napredovali do višeg stanja, ovo se ne zaboravlja, nosite ovo sa sobom. Ali ipak možda imate drugu karmu da razradite iz prethodnog života. I više stanje je na čekanju neko vreme. Dok ne dođete u drugi život. Gde će se više stanje manifestovati. Ali opet, ako postanete potpuno oslobođeni, onda ne postoji takva stvar kao viša stanja ili niža stanja ili smrt ili rođenje ili oslobođenje ili bilo šta drugo. Vi ostajete isti u svojoj sopstvenoj svarupi. U svojoj sopstvenoj stvarnosti, svojoj prirodi, čistoj svesnosti. Apsolutno više ne morate ništa raditi. Smrt vas ne može povrediti, rođenje vas ne može povrediti, potpuno ste slobodni.

P: Kakvu vrednost studija Kundalini joge ima za ovaj rad? I kako je ta energija povezana sa istraživanjem?

O: Kundalini joga je od uma. To je praksa uma. Pokušaj da se kundalini podigne u kičmi je proces uma, to je mentalno stanje. Za koga je kundalini? Kome treba kundalini? Onome ko veruje da je ljudsko biće. I koji pokušava da učini da moći nastanu u njemu. One su drugačije od onoga što jesu sada. U istini, vi ste duh. U istini, vi ste Brahman. Želite da praktikujete samo-istraživanje da biste zaustavili um od mišljenja o kundaliniju. Kome treba kundalini? Sve je to mentalni proces. Svaka joga, svaka duhovna praksa je mentalni proces. Zašto ne početi od vrha? Pitajte: "Kome ove misli dolaze? Kome ove metode dolaze? Ko mora da radi ove stvari?" Postoje mnogi ljudi koje ostvarujete na ovom svetu, koji su praktikovali kundalini jogu, razvili su određene sidhije, imaju okultne moći, ali nisu samoostvareni. Sve je to um. Sa ovim moćima i dalje imate tugu, i dalje imate strahove, imate frustracije, imate sve što ljudska bića imaju. Ali kada prevaziđete ove okultne moći, postajete potpuno slobodni, tada više nema pitanja o sreći i radosti. Ovo je vaša istinska priroda, sloboda. Zato vam predlažem da se jednostavno ne petljate sa svojim kundalinijem. (smeh) Osim toga, uvaliće vas u neovolje. (smeh)

SE: Ne petljaj se sa kundalinijem. (smeje se) Da li neko želi nešto da kaže?

SY: Roberte, kada si prosvetljen, da li se tvoj kundalini automatski otvori sam od sebe?

R: Zašto mora da se otvori? (SY: Ne, ne, nisam rekao da mora, pitam da li će to učiniti?) Nema nikoga preostalog da mu se to uradi. (SY: Tvoje fizičko telo ne bi...) Fizičko telo ne postoji. Iako se čini da postoji, nema fizičkog tela. Oslobođena osoba zna da nije fizičko telo. Samo adžnani oseća da postoji fizičko telo koje ima kundalini probuđen u sebi. Ali ostvareno biće nema telo. Nema tela kod kuće. (SY: Gledajući to na drugi način, da li je tvoj kundalini otvoren?) Gde je? (učenici se smeju)

SH: Izgubio ga je odavno. (smeh)

R: Kada bi postojao otvoren kundalini, ne bi bilo ostvarenja. Kome treba kundalini? (SY: Čak i u iluziji. (smeh) Da li bi iluzija tela imala iluziju kundalinija koji ima iluziju podizanja?) Naravno. (smeh) Zašto onda živeti u iluziji? Uklonite iluziju jednom za svagda i budite slobodni. Budite slobodni od svih ovih stvari. Možete li videti ovo? Kundalini, sidhe, sve ove stvari su za telo. Ali ako nema tela, kome su ove stvari uopšte? One ne postoje. Samo za telo postoje.

SF: Sve su u umu pojedinca?

R: Da. Kundalini nema apsolutno nikakve veze sa prosvetljenjem. Dve različite klase. (SY: Dakle, energija koju osećaš kako struji kroz tvoje telo nema veze sa Kundalinijem?) Energija koju osećaš kako struji kroz tvoje telo, možda je kundalini? Govorimo o energiji tela. Opet, kada postoji oslobođenje, nema nikoga preostalog da ima bilo kakvu energiju ili oseća bilo šta. Više nema energije koja struji kroz tvoje telo. Nema kundalinija koji struji kroz tvoje telo. Nema

ničega što struji bilo gde. Jer mora postojati telo kroz koje će strujati. Ako nema tela, kako može strujati. Vidite, većina vas sada veruje da ste telo. Tako da govorite o telesnom iskustvu. Ali kada biste znali da niste telo, ta pitanja vam nikada ne bi pala na um. Jer nema nikoga preostalog da iskusi ove stvari. Zbog toga radimo na uklanjanju ideje o telu. Telo je jednostavno ideja. Ono nije stvarnost. Kada bi telo bilo stvarnost, zar ne bi ostalo isto zauvek. Nikada se ne biste promenili iz bebe u tinejdžera u zrelu osobu, u staru osobu. Ostali biste isti zauvek. Ali pošto telo nije ništa, ono uvek menja svoj izgled dok potpuno ne nestane. Ali vi ne idete nikuda. Ostajete gde jeste, gde ste oduvek bili. Vi ste čista svesnost, vi ste parabrahman, nema nikakve veze sa kundalinijem u telu. (pas laje) Toku se slaže sa mnom. (smeh)

ST: On zna. (S: Samo još jedan san.) (smeje se)

R: Da li neko drugi želi nešto da kaže?

SP: Dakle, ovo otkrovenje, ako ga tako mogu nazvati, uvek se otkrivalo kroz Mudrace različitih kultura? Da li je uvek isto? Ili su ga obojili?

R: Istina je uvek ista. Različita bića su od početka vremena jednostavno ostvarila ovo. Postoji jedna stvarnost. Postoji jedna čista svesnost. I ovo je naša prava priroda. Tako da ne možemo iskusiti dva različita stanja svesti. Postoji samo jedno. Shodno tome, postojala su mnoga bića na ovoj zemlji koja su iz nekog razloga ili drugog bila sposobna da iskuse svoju sopstvenu stvarnost. Kada iskusite svoju sopstvenu stvarnost, shvatate da ste svi i sve. To je sveprisutnost. Svesni ste svega što jeste. Ne postoji moja stvarnost i tvoja stvarnost. Postoji jedno i svi smo mi to. Sve ovo je Sopstvo i ja sam to. (SP: Dakle, različitim rečima, na različitim jezicima, ovo otkrovenje se objavljivalo.) Naravno. (SP: Upravo sam bio u Arunačali i slušao kako to objašnjavaju.) Tačno, naravno.

R: To je poput zlata. Možete naći zlato na raznim mestima, na različitim mestima u svetu. Ali morate kopati za njim i izvući ga da biste ga imali i sačuvali. Tako je i sa nama, ljudi čuju ovu istinu, čuju o stvarnosti. Treba da budu sposobni da kopaju u sebi samima. Probude se u sebe i postanu slobodni. Jer to je isto ostvarenje. To je isto Sopstvo. (SP: Ali neki Mudraci možda ne govore tako otvoreno kao vi o tome drugim ljudima u svojoj kulturi.) Zavisi sa kakvog polazišta dolaze. Zavisi od njihove karme, obuke kroz koju su prošli. Ako se neko naziva Mudracem, to znači da je prevazišao svoje telo potpuno, skroz i prevazišao svet. Ovo je značenje

pravog Mudraca. Kada su prevazišli svet, postali su istinsko Sopstvo. Apsolutna stvarnost. Kada su Sopstvo, oni su apsolutna stvarnost. Oni znaju, kao što zna i svako drugo i sve ostalo. Oni nisu tako jedinstveni. Oni su nešto što je supstrat celokupnog postojanja. Ili su poput ekrana i univerzum je poput slika na ekranu. Slike se menjaju, menjaju, menjaju neprestano. Ekran ostaje isti. Ipak slike prekrivaju ekran. Ako pokušate da zgrabite slike, zgrabite ekran, nema slika. One nikada nisu postojale. Opet, to je poput vode u fatamorgani. Vidite fatamorganu sa vodom i kada pokušate da zgrabite vodu, zgrabite pesak. Poput zmije u užetu. Poput plavog neba. Nema neba, nema plavog. Ali tako se pojavljuje. Tako se i mi pojavljujemo kao ljudska bića, pojavljujemo se kao pojedinci, ali to je iluzija, to je san. Svet ne postoji. Nikada nije postojao uopšte. Ne postoji ljudska rasa. To je optička iluzija. Stoga, kada se Mudrac probudi, on govori kroz svoju apsolutnu istinu jer samo to postoji. (SP: Ili bi mogao održavati tišinu i samo pustiti slike da nastave da se pojavljuju...) Da. (SP: ...i otkriva da je sveštenik, političar i...) Tačno, to je moguće. Možete biti bilo šta, nema razlike. Budite đubretar, ali ste svesni da niste telo ni đubre. (SP: Hvala vam.) Hoćete li da pročitate Džnanija? (SM: O, da, Roberte.) (Meri čita Džnanija, vidi početak ove knjige)

R: Hvala ti, Meri. (SM: Hvala vam, Roberte.) Imamo li najava?

SM: Ne, Roberte, nemam ništa.

ST: Želeo bih da podsetim ljude da tamo postoji kutija puna transkripata i oni su tu da se pozajme, naprave kopije i vrate. Počinju opet da nestaju. Ta biblioteka je... svako može poslužiti,

samo ih ponesite kući i napravite kopiju... možete napraviti dve kopije ako želite i vratiti ih tako da su dostupne svima. Ako neko želi uzeti nekoliko brojeva i doneti kopije od kuće, cenim to. (R: Hvala.) Dopunite zalihe.

R: Imamo prašad. Ukusne kolače. Kao što uvek kažem, čitava lekcija je prašad. Jedite prašad i bićete oslobođeni. (učenici se smeju) I imamo činiju višanja... (dok se prašad deli, traka se završava) [TOC]

Tišina je Krajnja Stvarnost 18. jun, 1992.

Robert: Mnogi od vas postaju nemirni kada sedite u tišini. Mnogi od vas su došli da čuju predavanje, govor. Činite veliku grešku. Slušali ste reči celog svog života, i pogledajte se sada. Jeste li postali samoostvareni? Jeste li se probudili u istinu svog bića? Postoji mnogo reči na ovom svetu koje se čine tako elokventnim, tako dubokim. Ipak su ove reči suve, filozofske. U tišini leži moć. Najviše učenje na svetu je tišina. Ne postoji ništa više od ovoga. Mnogi ljudi se pitaju, kada počnem da govorim, mnogo puta ostavim veliku prazninu između rečenica. Neki ljudi mogu pomisliti da tražim reči, razmišljajući šta ću sledeće reći. Ovo radim namerno. Jer u tišini između reči, u praznini, leži prava poruka. Prave reči, prava moć su u praznini između rečenica. Razmislite o tome. Ovo je veoma važno. Zašto nastavljati, i nastavljati i nastavljati sa raznim pričama, učenjima? Zaboravljate šta sam rekao na početku, i prelazite na druge stvari. Reči nastavljaju, idu, idu, i naravno kada odete odavde, zaboravili ste sve što je rečeno. Opet, najviše učenje na svetu je tišina. Predanik koji sedi sa Mudracem čisti svoj um samo time što je ovde, ili što je sa Mudracem. Um automatski postaje pročišćen. Bez razmene reči, bez izgovorenih reči. Tišina je krajnja stvarnost. Pomislite kako sve postoji na ovom svetu, kroz tišinu. Na primer, rastete od bebe do zrele osobe. Nema gužve oko toga, nema priče o tome. To se jednostavno dogodi. Događa se samo od sebe. Vi apsolutno nemate nikakve veze sa tim. Sve pričanje na svetu vas neće zadržati kao tinejdžera. Možete recitovati mantre i činiti inkantacije da ostanete tinejdžer i ne ostarite. Naravno, radite razne vrste faceliftinga, podizanja tela. Tražite izvor mladosti. Ipak u toj tišini nastavljate da rastete, sazrevate, starite sve više i više, tako se pojavljuje. Svet u kome živimo, ova zemlja, rotira oko Sunca, i ceo solarni sistem se kroz svemir kreće, u tišini. Nemamo pojma šta se dešava. Ne možemo osetiti kako se zemlja kreće kroz svemir, a ipak se to upravo sada dešava. Ipak sve je tako tiho, tako mirno. Gde postoji buka, postoji smrt. Gde postoji tišina, postoji život. Prava tišina ne znači samo ćutati. Prava tišina zaista znači kada odete duboko, duboko u sebe, u ono mesto gde se ništa ne događa, gde prevazilazite vreme i prostor,

i ulazite u potpuno novu dimenziju ništavila. Tu je sva moć. To je vaš pravi dom. To je mesto gde zaista pripadate, u dubokoj tišini, gde nema dobrog i lošeg, nema pravog i pogrešnog, niko ne pokušava da postane prosvetljen ili samoostvaren, niko ne pokušava da postigne bilo šta. Samo bivstvovanje. Čisto bivstvovanje. Ne bivstvovanje ovo, ili ono, ili nešto drugo, samo bivstvovanje. Čak ni bivstvovanje svog sopstva, jer zaista nema sopstva koje bi postalo. Neću čak ni reći da ste već sopstvo, jer u stvarnosti uopšte nema sopstva. To su još reči koje pokušavaju objasniti šta Bog je, šta čista svesnost je, šta apsolutna stvarnost je. Mi ovo nazivamo sopstvom. Ali šta su vama ove reči? Šta vam one znače? One su vam čak i na putu. Morate doći do tačke gde prestajete da koristite toliko reči. Istina je da dokle god koristite svoj um, možete postići mnoge stvari. Ako koristite svoj um, možete učiniti mnogo divnih stvari na ovom svetu, i mnogo užasnih stvari na ovom svetu. Ali da li je ovo ono što zaista želite da radite? Um je deo sveta. Um je maja, iluzija. Um vas povezuje sa svetom maje. Stoga kako koristite svoj um da postignete velike stvari, sve se više i više zapetljavate sa majom, sa iluzijom. Cenim da mnogi od vas žele da postignu velike stvari. Ali opet, vratite se u istoriju, pogledajte ovaj svet. Bilo je praktično hiljade ljudi koji su pokušali da postignu velike stvari. Gde su sada? Gde su njihova dostignuća? Niz odvod. Možete reći: "Pogledajte sva naučna dostignuća koja su napravljena. Imamo automobile. Imamo električne otvarače konzervi. Imamo liftove. Imamo finu odeću." Šta je sve ovo učinilo za

nas? Većina životinja je u boljem položaju nego mi, jer su slobodne. Mi smo vezani za svoja posedovanja. Vezani smo za svoje zaposlenje. Vezani smo za svoje rođake. Vezani smo za svoja uverenja. Ako ste iskreni prema sebi, videćete da ste u potpunom ropstvu. Uopšte niste slobodni. Govorite o slobodi. Sloboda znači kada je vaš um prestao da misli. Kada nema misli, tada ste u slobodi. Sve dok postoje misli, nikada ne možete biti slobodni. Naravno, prosečnoj osobi izgleda divno imati oštar um, oštar intelekt, stvarati velike stvari na ovom svetu, biti dobar arhitekta, stvoriti prelepe hiljadu spratne domove, prelepe zgrade. Kada prvi put pogledate ovu sliku, zvuči dobro, zvuči sjajno. Ali pustite da prođe dve, tri stotine godina, šta imate? Ruševine, nova civilizacija je na ovoj zemlji. Sve stvari za koje ste radili da biste postigli, da biste ostvarili, potpuno su izbrisane, skroz i potpuno, apsolutno. Drugim rečima, protraćili ste svoje vreme. Ispričao sam vam ovu priču ranije o antropolozima koji su kopali za ostacima jednog grada u Egiptu pre pedesetak godina. Bio je to veliki grad koji je živ, veliki grad sa divnim zgradama i strukturama i arhitekturom. Ali nakon rada na nalazištu, kopanju, kako kažu, mnogo meseci, mnogo godina, naišli su na natpis. Jedan natpis je ostao i natpis je govorio: "Ovo je moj prelepi grad, imena tog i tog, koji će živeti zauvek." I jedino što je ostalo bili su ruševine i pesak.

Ništa ne živi večno. Promena je jedina stvar koja postoji u ovom svetu koja živi večno, promena. Sve se menja. Ipak ti si ovde. Nisi pitao da dođeš ovde na ovu zemlju. Nisi pitao da budeš muško ili žensko. Nisi pitao da prođeš kroz iskustvo kroz koje prolaziš, dobro ili loše, ali ipak prolaziš kroz određena iskustva. Ipak si dovoljno egotističan da veruješ da imaš moć da promeniš ta iskustva. Nećeš priznati, ili želiš da veruješ, da je sve predodređeno. Sve je bilo postavljeno za tebe pre nego što si došao na ovu zemlju, u telu. Ceo tvoj boravak na ovoj zemlji bio je isplaniran pre nego što si došao ovde, dan kada ćeš se roditi u telu, iskustva kroz koja ćeš proći, i dan kada ćeš napustiti svoje telo. Ovo izgleda čudno većini ljudi jer nikada nisu istraživali. Nikada se nisu okrenuli ka sebi unutra, gde Istina leži, da bi otkrili za sebe šta su zaista, o čemu se radi u životu. Većina ljudi se rodi, odgajeni su na određeni način, u određenoj religiji, određenom poslu, određenim zanimanjima, žive u određenim gradovima, i prolaze kroz život pokušavajući da steknu mnogo novca, pokušavajući da postanu najzdravija osoba na zemlji, pokušavajući da izgledaju što lepše mogu, a ipak život prolazi pored njih, ostare i umru. Kakve sve ovo ima veze sa Tišinom? Sve. To je kada počneš da razumeš da su reči i dela beskorisni, dobra dela, loša dela. Jedina sloboda koju ćeš ikada imati je kada odeš duboko u Tišinu, i transcendiraš, transmutiraš, univerzum, svoje telo i svoje poslove. Razmišljaj o ovome. Zapamti, ne držim ti govor ili propoved. Ne filozofiram. Ne pokušavam da te navedem da razumeš koliko sam elokventan. Nisam ovde ništa da radim. Samo sam ovde, samo Bog zna zašto, i ti si takođe ovde. Šta ovo znači? Apsolutno ništa, ne znači baš ništa. Ako tragaš za smislom života uvek ćeš biti razočaran, jer život nema nikakvog smisla. Znam da se neki od vas uvrede kada ovo kažem. Vaš Ego vam kaže, "Došao sam na ovu zemlju da izvršim velika dela. Došao sam na ovu zemlju da pomognem siromašnima, da činim velika dela." Ljudi rade ove stvari od pamtiveka. Pogledaj kakav je svet danas. Gde je Mir? Gde su velika dostignuća? Zašto još uvek imamo nečoveštvo čoveka prema čoveku? Zašto se sve ove podle stvari još uvek dešavaju na ovom svetu, kada su kroz istoriju sveta postojale velike duše, velika bića, koja su pokušala da učine ovaj svet boljim mestom za život, a čini se da postaje relativno gori? Šta je odgovor? Nema odgovora. Vidiš, uvek tragaš za nečim. Želiš odgovor. Želiš da znaš šta da radiš. Želiš rešenje. Želiš da se uključiš u pokret. Želiš da se boriš za svoja prava. Sve ove stvari te sprečavaju u tvojoj realizaciji Istine. Ne postoji apsolutno ništa. Sve tvoje potrebe, sve tvoje želje, sve tvoje želje te sprečavaju da budeš ništa. Tek kada postaneš ništa, ti si nešto. Ali nije lako postati ništa. To znači da moraš odbaciti sve što zastupaš, sve. To znači da moraš pustiti sve svoje verovanja, sve svoje unapred stvorene ideje, sve svoje koncepte, sva svoja ja, sva svoja ja. Sva moraju otići. I ne traži odgovore. To je najgora stvar koju možeš uraditi. Nema odgovora. Nemoj misliti da će ti se, ako uđeš u ovakvo Učenje, život poboljšati, postaćeš Superman, možda Betmen, šta god više voliš, postaćeš super biće neke

vrste, moći ćeš da činiš velike stvari u svetu, ostvariš čuda. Šta se dogodilo sa svim tim ljudima koji su u ovo verovali? Nema ih. Bez obzira šta veruješ, nećeš biti ovde dugo. Tvoje vreme otkucava. Tek kada počneš da osećaš u svom srcu da si bezgraničan prostor, nešto počinje da se dešava. Dok osećaš sebe kao bezgraničan prostor, sav tvoj prtljag počinje da otpada. Ipak ne potvrđuješ sebi da si bezgraničan prostor. Jednostavno posmatraš, gledaš, postaješ Svedok. Gledaš u svet i vidiš drveće, planine, planete, sve visi u prostoru. Sve stvari koje posmatraš su superponirane u prostoru. I počinješ da razmatraš svoje telo. Ono što izgleda kao tvoje telo je poput drveća, ili meseca, ili sunca. Čini se da je stvar po sebi. I ono takođe visi u bezgraničnom prostoru. Zato što si u stanju da ovo posmatraš, i vidiš, i osetiš, realizacija će ti doći da moraš biti ovaj bezgranični prostor, za tvoje telo, i tvoj Um, i ostale stvari ovog sveta, da budu prikačene. I dok počneš da ovo razmatraš, Um postaje tiši, i tiši, i tiši, sve dok ne dođe dan kada potpuno otpadne. Tada postaješ bezgraničan prostor, a ipak izgleda da si takođe telo. Ovo je paradoks. Zato je bolje sedeti u Tišini i uopšte ne govoriti, jer kada dođemo do ovakvih stvari, postaje potpuno paradoksalno i smešno. Nisi telo. Nisi Um. Ti si ova čista Svesnost. Ali nemoj prihvatiti reči koje govorim. Ne gledaj na ove reči kao na udicu koja te hvata. Pusti ove reči onoliko brzo koliko ih izgovorim. Kada ti kažem da si bezgraničan prostor, ti si čista Svesnost, nemoj se držati onoga što ti kažem. Pusti to odmah, jer kada se držiš toga, to postaje stvar, neka stvar, i dodaješ je na ostale stvari u koje veruješ. Ipak kada to vidiš, i pustiš to, postaješ to, samo tako. Nema o čemu razmišljati. Prestani da misliš. Kada misliš, pokvariš to. Kada pokušaš da budeš to, pokvariš to. Sunce ne pokušava da bude Sunce. Po svojoj toplini i svetlosti zoveš ga Sunce. Ne pokušavaj da budeš bilo šta. Zato je Tišina mesto gde treba biti. Zbog toga stavljam pauze između rečenica, da se možeš odmoriti u Tišini pre nego što reči dođu da te zbune. Postoji nešto u Tišini što uzrokuje da telo-um nestane. Iako je ??? i dalje izgleda tako. I dalje izgleda da imaš telo i um, ali u Stvarnosti znaš, sam, da nisi telo ili um, da si sveprožimajuće blaženstvo, da si Parabrahman, izvan Brahmana. Ne drži se ovih reči. Odbaci ih čim ih izgovorim. Postani prazan. Apsolutna Stvarnost je tvoja prava priroda, ne u rečima. Šta je onda Apsolutna Stvarnost? To je bezgranični prostor, čista Svesnost, sat-čit-ananda, JA JESAM.

Počinješ da ovo praktikuješ tako što se ne uključuješ sa ljudima koji previše govore. Pretpostavljam da to znači da moraš da se rešiš cele svoje porodice, svih svojih prijatelja, rodbine. Ako se družiš sa ljudima koji previše govore, to izaziva neravnotežu u tvom umu, kada postane zaista nemoguće da učiniš bilo šta da se oslobodiš sopstva, ličnog sopstva, ja. Jer kada razgovaraš sa ljudima, uvek pričaš o meni, i moje, i ja. Zato sam jedan od najdosadnijih ljudi okolo. Jedva da ikada imam bilo šta da kažem. Ipak dolaziš ovde da me slušaš. Zašto to radiš? Nauči da budeš tih. Znaš da možeš da pričaš a da i dalje budeš tih. Kada si svestan svog istinskog identiteta, kada pričaš ti si poput glumca, glumice, koji igra ulogu. Postani svestan ovoga. Glumac na sceni igra svoju ulogu vrlo dobro, ali postoji nešto duboko unutra što im omogućava da razumeju da oni zapravo nisu ta osoba. Oni nisu uloga koju igraju. Mogu igrati ulogu ubicu, ili ljubavnika, staru osobu, mladu osobu. Mogu igrati različite uloge na sceni, u filmovima, a ipak je glumac svestan, "Ja nisam ova osoba." Ne moraju to izgovoriti, ili pričati o tome, ili reći, zar ne? Ne moraju dotrčati do tebe i reći, "Nisam osoba koju si video u filmu. To zaista nisam bio ja. Molim te, nisam to. Nisam zaista ubica." Svi znaju da glume. I ti sam znaš da igraš ulogu, da si glumac. Tako je i sa ovim životom. Shvatio si svoju ulogu previše ozbiljno. Shvatio si svoju ulogu kao muškarca ili žene previše ozbiljno. Shvatio si svoju ulogu kao supruge ili muža previše ozbiljno. Shvatio si svoju ulogu kao zaposlenog ili poslodavca previše ozbiljno. Drugim rečima, veruješ u svoje sopstvo, sa malim s, i to te drži vezanim. Želiš sve ovo da promeniš. Znam da želiš potpunu slobodu, potpunu radost, potpuno blaženstvo, potpunu sreću, bez ikakvih kolebanja. Zar ne bi bilo divno kada bi mogao biti potpuno srećan sve vreme, ne samo kada dobijaš nešto dobro u svom životu. Ne samo kada dobiješ šta želiš. Svako može biti srećan tada, to nije ništa. Ako osvojiš $50,000,000 bićeš srećan, zar ne? Ako kupiš novi auto, bićeš srećan. Ako kupiš novu kuću bićeš srećan. Ako pronađeš muškarca svojih snova ili devojku svojih snova,

bićeš srećan. To je ono što misliš. Koliko dugo traje? Pazite, nema ništa loše u ovim stvarima ako ih vidiš u pravom svetlu. Zapamti, nikada nisam zagovarao da ne treba ništa da poseduješ, ili da ne treba nikoga da voliš, ili da ne treba da budeš plaćeno zaposlen. Učenje je, poseduj sve što želiš, ali nikada ne budi posednut svojim posedima. Drži se Istine. Svakako uvek odvoji vreme da sediš u Tišini. Kada sediš u Tišini, ne govorim o meditaciji. Govorim o sedenju u čistoj Tišini. I ovo radiš tako što posmatraš sebe, gledaš sebe, istražuješ, "Ko sam ja? Odakle sam došao?" Kada napravim ovakvu izjavu, mnogi od vas i dalje osećaju, "Odakle sam došao?" znači, "Odakle je došlo moje telo?" Kažem odakle sam došao? Odakle sam došao? Odvajaš svoje telo od ja. Istražuješ unutra, pitajući

sebe ova pitanja, "Šta je ovo telo? Šta je Um? Šta je Istina o meni? Ko sam bio pre nego što sam rođen? Ko ću biti nakon što napustim telo?" (Tišina) Zapamti, Um se pročišćava sam od sebe. Ne treba mu nikakva pomoć od tebe. (Tišina)

SY: Može li se delovati iz mesta bezgraničnog prostora ili su naše akcije u Tišini neodržive?

R: Ne, naprotiv, Tišina, Stvarnost je tvoja prava priroda. To je ono što si. Kada stekneš samorealizaciju ili kada se probudiš u svoje istinsko Sopstvo, automatski deluješ onako kako deluješ sada. Osim što ćeš shvatiti da si slobodan. Imaćeš profoundnu Radost u sebi, bezgraničan Mir, potpunu sreću, koja se nikada ne menja. I funkcionisaćeš onako kako funkcionišeš sada. Ali ćeš znati do najsitnijeg detalja da nisi telo, da nisi Um, da nisi ja, lično sopstvo. Da si sveprožimajuća sveprisutnost. Nećeš koristiti reči da bi ovo znao, samo ćeš ovo znati bez reči. Bićeš svestan božanstvenosti bez korišćenja reči da je opišeš. Tvoja suština biće u celom univerzumu. Zato možeš proglasiti, "Sve ovo je Sopstvo i ja sam to!" Bićeš u drveću i planinama i nebu, u drugim ljudima, bićeš svuda u isto vreme. I i dalje ćeš moći da funkcionišeš kao sada. Bićeš samo čista Svesnost, bićeš potpuno svestan da si ceo univerzum i izvan.

SL: Roberte, da li bi bila korisna vežba eliminisati lične zamenice ja, mene i moje iz svojih razgovora? Da podsetimo sebe ili da ostanemo svesni...

R: Ali možeš li to uraditi? Jedno je hteti to uraditi, a drugo je stvarno to uraditi. (SL: Pa, probano je sa prijateljima kao neka vrsta igre. Naplatiti peni svaki put kada se omaške ili zaboravi. (smeh) Većina prijatelja smatra da je frustrirajuće jer ometa svaki razgovor ili...) Naravno. (SL: Čini se zaista humoristično.) Postaje igra, tačno. (SL: Ali zar igra ne bi bila korisna?) Ne, ne moraš zaista eliminisati ja, mene i moje. Samo treba da postaneš svestan da ti to zapravo nisi. Nema razlike šta govoriš. Važno je šta misliš o onome što govoriš.

SL: Pa, iznenadio bi se koliko je razmišljanja potrebno da se eliminišu te zamenice iz svakodnevnog govora.)

R: Naravno, ali ne možeš to uraditi. Niko to zaista ne može. (SL: Ko kaže da niko ne može?) (smeh) Bilo koji Mudrac, bilo koja osoba s kojom razgovaraš, uvek govore kada govore u svetu, ja, ja, moje. Vidiš, ono što treba da shvatiš je da funkcionišeš kao svoje normalno sopstvo. Ništa se ne menja postajanjem prosvetljenim, postajanjem realizovanim. I dalje ćeš funkcionisati kao svoje sopstvo. Ali bićeš svestan kakvo sopstvo jesi. Nisi lično sopstvo, ti si Sopstvo univerzuma. Ali u svakodnevnom razgovoru i dalje ćeš govoriti o ja, moje i mene. Nema apsolutno ništa loše u tome. (SL: Ne, nije da je nešto loše, već bi to bio koristan način da se ostane u trenutku ispravno.) Ostaćeš u trenutku na sekund, a zatim ćeš se vratiti onome što jesi.

(SL: Pa, sekund je bolje nego ništa.) Pretpostavljam. Ali zaista ne moraš eliminisati ništa. Nema ništa za eliminisati. Samo treba biti. Samo budi svoj, i postaćeš svoja prirodna osoba. Postaćeš svoj svarupa, Stvarnost. Tvoja priroda će biti Blaženstvo, čista Svesnost. Nema razlike šta govoriš u to vreme. Možeš voditi razgovor sa nekim. Možeš govoriti sa svakim na ovom svetu. Ali ništa te neće pokolebati. Nećeš reagovati ni na koga ni na šta. Bićeš potpuno utemeljen u Sopstvu. I ono što radiš je sekundarno. Ne pokušavamo da postanemo nešto što je drugačije od drugih ljudi i da živimo u drugačijem svetu. Sve dok nosiš telo i izgleda da imaš telo,

funkcionisaćeš kao telo bez obzira šta postaneš. Ovo je paradoks o kome sam govorio. Drugima ćeš izgledati kao telo, izgledaćeš kao normalna osoba. Koja radi normalne stvari takozvane. Ali ćeš znati bez ikakve sumnje da nisi telo ili Um. Da ne postojiš. Da si ništa. Da ćeš funkcionisati kao ljudsko biće.

SY: Roberte, kao što si rekao, Um će se pročistiti sam od sebe kada neko postane prosvetljen, to bih rekao, bez napora.

R: Ne kada postane prosvetljen, kada neko sedi u Tišini. (SX: Izvinite?) Kada sediš u Tišini u prisustvu Mudraca, Um se pročišćava. (SX: Umm-hmm. Baš kao što se to dešava samo od sebe, prosvetljenje se dešava samo od sebe, zar ne?) Reci tu rečenicu ponovo. (SX: Baš kao što se Um pročišćava sam od sebe, prosvetljenje se dešava samo od sebe?) O, da, definitivno, naravno. Sve se dešava samo od sebe, nema apsolutno ništa što moraš uraditi.

SH: Bilo šta što uradiš kao odvojeno sopstvo sprečava to da se desi?

R: Kada uradiš nešto odvojeno od sebe i veruješ da si telo, naravno da to sprečava. Ali možeš uraditi nešto odvojeno od sebe i shvatiti da nisi to. Nisi Činilac. Onda nema Karme. Ništa. Potpuna sloboda.

SP: Roberte, čitao sam u Ramaninim knjigama kada kaže, kada Um umre ili nestane, pada u srce i kaže da je srce dva inča levo od srca... (R: Desno.) Desno. I onda govori o omnitanati kada ide gore u glavu. Šta je tvoje iskustvo sa tim ili...

R: Ovo je tačno koliko seže. Da bi objasnio ove stvari, šta je samorealizacija, Ramana je morao koristiti te termine. Ipak ti termini nisu zaista neophodni. Realizacija dolazi kao bljesak svetlosti. I sve nestaje i ti si nova osoba. Nisi zaista osoba. Postaješ ništa u bljesku, u trenutku. Ali kada objašnjavaš ove stvari običnim ljudima, adžnanijima, ljudi kažu, "Kako se to dešava? Šta se događa? Šta se zaista dešava kada postaneš prosvetljen?" Dakle, postoji srce, duhovno srce koje se nalazi na desnoj strani grudi i kada odeš na spavanje noću, Um se vraća u srčani centar. Kada si u dubokom snu, realizovan si ali si nesvestan. Kada počneš da se budiš ujutro, počinješ da postaješ svestan svog tela. Tada Um dolazi iz srca nazad u mozak. Dešava se trenutno.

I onda kažeš, "Ja sam telo. Ja sam svet." I potpuno si svestan ovog sveta. Ipak u Istini, u najvišoj Stvarnosti, ništa od ovoga ne postoji. Ne postoji takva stvar kao srce. Ne postoji takva stvar kao telo. Kako onda može postojati srčani centar u telu? Ovo je opet da se objasni ljudima koji žele da koriste svoj intelekt da pokušaju i shvate šta se dešava. Ali u krajnjoj Istini nikada nije postojalo telo. Nikada nije postojala osoba koja je morala da se prosvetli. Ne postoji realizovana osoba. Ne postoji nerealizovana osoba. Ne postoji univerzum, ne postoji svet, ne postoji Bog. Ne postoji apsolutno ništa. I ti si to. Jedna interesantna stvar o Ramani, sve što je ikada želeo da radi je da sedi u Tišini i bude miran i tih. Nikada nije želeo da mu ljudi postavljaju pitanja ili da budu oko njega ili bilo šta slično. Jednostavno se tako desilo. Naravno, kada je držao govor, što nikada nije radio, samo je odgovarao na pitanja morao je da govori osobi na nivou njenog razumevanja. Tako su sve ove različite priče nastale o srcima i čvorovima i telu, svakakve čudne stvari. Zašto prolaziti kroz sve to, zašto se jednostavno ne probudiš? I biti slobodan. Ove priče su interesantne, baš kao Krišna. Krišna je plavi čovek i on je ??? u osam mesta, postoji potpuno objašnjenje za sve ove stvari. Ali kakve ti koristi? Nikakav Krišna nikada nije postojao. Plavi čovek nikada nije postojao. Ipak postoje ogromne knjige o Krišni. Koje govore o njegovim podvizima sa mlekaricama. (smeh) Sve su to interesantne priče. Ali ljudi su se izgubili u priči i zaboravili na Stvarnost. Ono što pokušavamo da uradimo ovde jeste da se rešimo priča u našim umovima. Posebno priče o tome da smo ljudska bića i da smo vezani. Želimo da sve ovo odbacimo i postanemo potpuno slobodni i oslobođeni. Što već jesmo. Da li bi želela da pročitaš Džnani, Meri?

SM: Naravno.

R: Čitaj Džnani? (SM: Mislim da su mi baterije prazne.) Izgubi svoj Um u to vreme. Merine baterije su prazne. (SM: Moje baterije su prazne.) (smeh) Ostaje bez energije. (SM: Ne baš.) (smeh) (SH: Prashad dolazi, daj joj dodatnu dozu prashada.) (smeh) (Meri čita Džnani, vidi se na početku ove knjige)

R: Hvala Meri. (Meri: Hvala Roberte.) Imamo li najave? (Meri i Toni obaveštavaju studente o transkriptima i njihovom kopiranju.)

R: Oni na stolu su besplatni. Ima li još neko nešto da kaže ili zauvek ućutite. Vreme je za satsang i prashad. Kruške, svež rod, prašuma. Imamo prašumu. Čokoladni junk...(smeh) ...ili komad. (još smeha) Čokoladne statue bez žumanceta. (opšti razgovor o prashadu dok traka završava) [TOC]

Tri Mudrosti 21. jun 1992.

Robert: Dobar dan. Dobrodošli ste svim mojim srcem. Lepo je biti sa vama ponovo ovog divnog nedeljnog popodneva u Henrijevoj kući. Niste imali ništa bolje da radite, pa ste došli ovde. Mogli ste otići na dobar film. Mogli ste otići da igrate golf, ali ste došli ovde. Zašto? Šta zaista želite? Šta tražite? Šta se dešava unutar vas? Moraš biti istinit prema sebi. Moraš biti stvaran prema sebi. Moraš pokušati da razumeš odakle dolaziš, šta zaista želiš da postigneš. Zapamti, ako tražiš da povećaš svoj materijalni dobitak, ovde si iz pogrešnog razloga. To može se desiti ionako, ali si i dalje ovde iz pogrešnog razloga. Ako tražiš da poboljšaš svoje zdravlje, ovde si iz pogrešnog razloga. To se može desiti ionako, to je stvar okolnosti. Ali ovo nije razlog zašto dolazimo ovde. Nema razloga da dođeš ovde. Nikakvog razloga. To je samo događaj. To je karmički duhovni događaj. Nešto te je dovelo ovde jer je postojalo nešto unutar tebe mnogo, mnogo godina što je želelo da se otvori, želelo da postane slobodno, želelo da postane oslobođeno. Ipak to nema apsolutno nikakve veze sa tobom. To je ta misteriozna sila koja uzgaja kajsije na drvetu kajsije, i travu na livadi, uzgaja mango na drveću manga, čini da nebo izgleda plavo, čini da sunce sija baš kako treba na ovoj zemlji, kako bi održala, podržala život. Sila koja se brine o svim ovim stvarima pokreće te u pravom smeru, jer si bio pripreman da se krećeš u ovom smeru mnogo, mnogo vekova. Nije slučajnost što se nalaziš u ovakvoj klasi. Um je veoma moćan instrument. Zamisli da treba da kažem, jer u Stvarnosti, uopšte ne postoji Um. Um zaista ne postoji. Nema Uma. Čiji Um? Kakav Um? Ipak mnogi od vas su motivisani svojim Umom. Kada imaš osećaje, dobre ili loše, to je Um koji oseća, ne ti. Koristimo Um da postignemo stvari u ovom životu. Um ti govori da želiš da budeš realizovan. Um ti govori da nisi realizovan. Um ti govori da si dobra osoba, da si loša osoba. Um ti govori da je nešto pogrešno, nešto je ispravno. Sve ove stvari dolaze iz Uma. Sve tvoje akcije i reakcije su sve mentalne. Ipak i dalje veruješ da bi, ako prestaneš da koristiš svoj Um, bio ništa. Želiš da budeš ništa. Ovo je tvoja prava svrha u životu, biti ništa, apsolutno ništa. Biti ništa. Kada ti tvoj Um kaže da si nešto, moraš da posmatraš sebe. Moraš da posmatraš svoj Um i vidiš u kom smeru ide, i dođeš do zaključka da nemaš Um. Ne postoji apsolutno nikakav Um. Bio si hipnotisan,

bio si ispran mozak nekako da prihvatiš da imaš Um. I hodaš okolo po zemlji kao paun, šepuriš se svojim perjem, kao da si nešto, i možeš da ostvariš nešto i da uradiš nešto veliko. Ne želiš da pomisliš da ćeš za nekoliko kratkih godina biti otišao. Ono što zoveš ti nestaće potpuno i skroz. Ovo telo više neće postojati i sav tvoj rad, sve tvoje borbe, sva tvoja dostignuća bila su uzaludna. Znam da neko govori, "Ali barem sam uradio nešto da pokušam da učinim ovaj svet boljim svetom za život." Da li je ovo bolji svet u kome živimo? Da li je iko uradio bilo šta da ovaj svet učini boljim svetom što se desilo? Čini se da svet postaje progresivno gori. Nečoveštvo čoveka prema čoveku nije prestalo. Pa šta svi ovi dobročinitelji postižu? Ipak u drugom smislu, oni moraju činiti dobro, jer je to njihova Karma. Nismo protiv nikoga ni ničega. Ništa nije ispravno i ništa nije pogrešno. Niko nije dobar i niko nije loš. Postoji samo ta misteriozna sila koja deluje unutra, motiviše te, vodi te, usmerava te. Ali kuda ideš? Nema mesta da se ide, tako da nema apsolutno ništa da se radi, nema mesta da se ide. Ovo ne znači da ćeš sedeti okolo ne radeći

ništa, ne postižući ništa. Uvek ćeš raditi nešto, ali ti nisi Činilac. Ovo učenje je smešno, zar ne? Ti si nešto, ti si ništa. Ti radiš, ti ne radiš. Postižeš, nema šta da se postigne. Ovo je ono što svet čini za tebe. Čini te ludim, poput mene. Vraćamo se iznova i iznova na ovu zemlju, sve dok nešto ne počne da nam govori, "Nema kuda ići, nema šta raditi, ipak ja sam to." Ja sam to, a ipak nema ničega. Ja sam to nema doslovno značenje. Nema objašnjenja za to. Ipak ti si to. Ti si ono što je uvek bilo, što će uvek biti. I to se ne može objasniti. Ipak, kako evoluiraš, nešto se dešava. Um postaje sve manje i manje moćan. Više ne primaš naređenja od svog Uma koji ti je doneo strah, i nevericu, i razočaranje. Ovaj Um izgleda kao da odlazi, kao da se rastvara. Nikada nije ni bio ovde na početku, tako da zaista nema ništa da se rastvori. Ipak nešto ti se dešava. Ne pokušavaj ovo da analiziraš. Ne pokušavaj da otkriješ šta ti se dešava. Ne misli da li postižeš duhovno dostignuće ili ne. Onaj ko čini najveće duhovno dostignuće, ne radi apsolutno ništa. Ipak izgleda da radi nešto. Praktikuju sadhanu možda, mogu se moliti, mogu meditirati, a ipak ne rade ništa, jer su otkrili da nisu Činilac. Nema nikoga ko bi bilo šta radio. Drugim rečima, ti si već Bog. Ti si već Bog. Ono što misliš da Bog jeste, sveprožimajući, sveprisutan, sveznajući, svemoćan, nema ništa za Boga da radi. Nema ništa za Boga da želi. Nema ništa za Boga da bude. Nema ničega na šta bi Bog reagovao. Stoga možeš reći gde si po načinu na koji odgovaraš na ove stvari. Ako su tvoja osećanja uzburkana i povređena, i dalje se osećaš kao ljudsko biće.

Ovo ne znači da si hladan i proračunat. Znači da imaš toplo srce, ispunjeno Ljubavlju i samilosnošću, ispunjeno ljubaznom dobrotom. Ovo se dešava samo od sebe. Neki ljudi i dalje veruju da bi trebalo da se rešiš svih tih osećaja i da osećaš apsolutno ništa. Ovo je tačno i nije tačno. Rešavaš se svih svojih osećaja. Ali osećaji koji su bili sa tobom otkad si rođen, osećaji iz samskara, osećaj samsare, osećaj joge, Karme, konceptualne ideje, ispravno i pogrešno, svi ti osećaji moraju otići. Pravo ti je izvan svih ovih osećaja. Ipak možeš reći, "Roberte, zar samilosnost, Ljubav, nisu osećaj?" Ne govorim o ljudskoj samilosnosti i ljudskoj Ljubavi. Govorim o samilosnosti i Ljubavi koje se ne mogu objasniti. One su neizrecive. One su izvan čula. Samo čula objašnjavaju. Samo čula imaju pitanja i odgovore. Ali ako je nešto izvan čula, nema objašnjenja. Postoji samo bivanje. Ne postajanje, već bivanje. Ipak bivanje je takođe ograničeno, do izvesne mere. Ideš izvan bivanja do onog mesta gde nema reči, onog mesta gde nema pitanja, nema odgovora. Onog mesta gde ti si to. Tako je lepo, tako veličanstveno. Kad bih samo mogao da te odvedem tamo. Ipak ti si tamo. Ali odbijaš da to priznaš. Želiš da budeš uključen u svetske igre. Želiš da budeš uključen u tračeve, bes, pohlepu, zbunjenost i okultne prakse. To su stvari koje te zadržavaju. Moraš razviti osećaj poverenja i vere. Poverenja i vere u šta? U silu koja zna put. Silu koja zna put. Unutar tebe je. Vodiće te, usmeravaće te, brinuće se o tebi. Nema razloga za brigu, nema potrebe da se brineš. Imaš u sebi Radost, samilosnost, Ljubav, Mir, da si samo znao da postoji, poludeo bi, tako je veličanstveno i lepo. Ti si to. Ti si to. Juče sam govorio o tri mudrosti, i očigledno sam pogodio živac kod nekih ljudi, jer sam dobio šest telefonskih poziva o tome. Pa za ljude koji nisu bili ovde juče, proći ću ih ponovo. To je jednostavno Budino upozorenje, drugačijim rečima. Prva mudrost je utočište u Sopstvu. Druga mudrost je utočište u Učenju. Treća mudrost je utočište u satsangu. Kad bi samo mogao naučiti da ovo radiš, bio bi na pola puta rešen sa svojim problemima, sa svojom duhovnom potragom. Utočište u Sopstvu. Ovo bi trebalo da radiš po ceo dan. Kada nešto pođe po zlu u tvom životu, ne treba da misliš na materijalne načine da to rešiš. Trebalo bi da budeš dovoljno obučen da prvo uzmeš utočište u Sopstvu. Tada će te Sopstvo pokrenuti da uradiš prave stvari, tako da možeš ići napred. Recimo, na primer, posečeš svoju nogu, kao što je Henri uradio, i dobiješ modricu. Pre nego što se uzbudiš i pobesniš, i počneš da misliš da moraš u bolnicu na hitnu, razmisli o uzimanju utočišta u Sopstvu. Sopstvo zna put. Ono zna šta treba da uradiš. Ne će te pustiti da sediš i krvariš. Navići će te da misliš na pravu stvar, tako da se možeš rešiti problema. Sopstvo je Apsolutna Stvarnost, bez napora čista Svesnost. Ne mo-

žeš bolje nego uzeti utočište u Sopstvu. To je najbolja stvar koju možeš uraditi. Jednostavno se okreni unutra. I ako želiš, možeš govoriti sebi. Možeš reći nešto ovako. Možeš reći, "Sopstvo, evo me opet u nevolji. Nemam pojma šta dalje, ali ti si zaista ja, iako si sveprožimajući, izražavaš se kao moje sopstvo. Ti znaš šta da radim. Zato se potpuno predajem tebi. Predajem svoje telo, predajem svoje poslove, predajem svet. Ne moram da brinem ili da se sekiram. Ti ćeš se pobrinuti za sve." I pustiš. Ako samo možeš naučiti da ovo uradiš prvo, pre nego što preduzmeš bilo koju drugu akciju, bićeš prijatno iznenađen šta se dešava. Uzmi utočište u Sopstvu, ne u svetu, ne u drugim ljudima, već u Sopstvu. Zatim uzmi utočište u Učenju. Razmišljaj o Učenju. Šta ti Učenje govori? Postoji samo jedan život. Taj život je Bog, Sopstvo, Stvarnost, i taj život je moj život sada. Počinješ da osećaš da nisi Činilac. Počinješ da vidiš sebe kao san, svoje lično sopstvo, i svoje probleme. Stalno misliš na Učenja. Misliš na san koji si sanjao prošle noći, kada si bio mučen, tvoje očne jabučice izvađene, tvoji prsti na nogama odsečeni. I probudio si se, i još si ovde. Stoga, šta ti se može desiti? Ako si još bio ovde nakon što si se probudio iz sna, bićeš još ovde nakon što se probudiš iz ovog sna. I bićeš dobro i zdravo. Veoma dobro zaista. Kada počneš da razmišljaš na ovaj način, divne stvari ti se dešavaju. Kada kažem divne stvari, ne mislim nužno na stvari koje želiš da se dese tebi. Ne treba da imaš koncepte divnih stvari. Jer govoriš, "Pa, divne stvari će se desiti. Biću multimilioner. Imaću najsrećnije i najzdravije telo na zemlji. Imaću mnogo devojaka ili momaka. Moći ću da radim bilo šta što želim na ovom svetu." To su tvoji koncepti. To su tvoja verovanja. Kažem ti da će se Sopstvo pobrinuti za tebe na svoj sopstveni neponovljiv način. Nema apsolutno nikakve veze sa tobom. Ali ćeš biti srećan. Zato ne opisuj kako bi ovo trebalo da se desi, jednostavno misli na Učenje. Iluzorni svet u kome živimo, sve se mora promeniti. Ništa nikada ne ostaje isto na ovom svetu, sve se na kraju menja. Razmišljaš o ovome. Misliš na ovo. Gledaš na primere koje ti uvek dajem. Zmija u užetu, u sumraku, izgleda kao da je zmija u tvojoj kući. Ali nakon istraživanja otkriješ da je samo uže. I tako sav Strah te napušta i postaješ slobodan od ovog Straha. Tako je i sa ovim svetom. Svet izgleda da ti pokazuje svakakve čudne stvari, to je zmija. Ali nakon istraživanja shvatićeš da uopšte nema zmije. Ima uže. Tako ćeš videti da uopšte nema sveta. Postoji Sopstvo, Apsolutna Stvarnost. Misliš o vodi u fatamorgani, gde veruješ da ima vode u pesku, i zgrabiš fatamorganu, koja je pesak. Nema vode. Nikada nije bilo vode. Misliš o ovim stvarima. Ovako se oslobađaš svoje Patnje, svojih problema, svojih gluposti, razmišljajući o ovim stvarima.

Sada ulazimo u uzimanje utočišta u satsangu. Mislite na sve satsangeje, sve nas ovde zajedno, koji poznajemo istinu, kao jednu moć, jednu stvarnost, jedno Sopstvo, jednu nirvanu, jednu prazninu, jednog Boga. Dok mislite na sve nas zajedno na ovaj način, ogromna moć emanira iz vas. Postajete slobodni. To su alati koje možete koristiti. Zato ne želim da me neki od vas zovu govoreći mi, "Roberte, šta ću da radim? Imam ovaj problem." Vi nemate problem. Vi imate rešenja. Znate šta da radite. To je u vama. To je izvan vas. To je svuda. Vi ste istina, život i put. Vi ste potpuno slobodni sada. Sada je vreme da igramo "smuti gurua". Zato donesite ta pitanja ovamo. Meri, zašto ih ne bi pročitala?

SM: Želiš da ih pročitam? U redu. (Meri čita pitanje, Robert odgovara na pitanje.)

P: Ne razumem ovo. Piše, šta je ispravna sila u vezi sa abortusom? Šta je ispravna sila u vezi sa smrtnom kaznom? S.I.L.A. - sila, ne znam šta to znači? Šta je ispravna sila u vezi sa abortusom?

R: Šta da kažem o ovome? Ako skrenete misli sa tela i počnete da mislite o Sopstvu. Vaša stvarnost, ono što zaista jeste, tada ćete lično doneti ispravnu odluku sami. Kada kažete šta je ispravno u vezi sa abortusom, ovo se tiče sveta i njegovih manifestacija. To nije ni ispravno ni pogrešno. Ali nešto o čemu svaka žena mora lično da razmisli kada dođe vreme. Ja nisam ni za ni protiv. To je kao da mi kažete šta je ispravno u vezi sa telom. Šta je ispravno u vezi sa svetom. Pokušajte da se uzdignete iznad toga. Ovo je neka vrsta manifestacije koja se dešava u ovom svetu danas. Imamo anti-abortuše, pro-abortuše. Ovo je deo svetskih stvari. Šta je ispravno u vezi sa ubicama? Šta je ispravno u vezi sa travom, nebom? Ako je ceo svet san, zašto se

poistovećujete sa određenim pojedinostima ovog sveta. Zamislite u snu da radite abortus. Pa uradite abortus. Ali sledeće nedelje imate drugi san da vam treba abortus i ne uradite abortus. Umesto toga rodite bebu. Vidite šta pokušavam da kažem? Sve je isto, sve je deo sna. Deo je maje. Ne zauzimam stav o ovim stvarima, ni za ni protiv. Ove stvari su deo obmane. Ne dajte svoju energiju ovim stvarima. Koristite svoju energiju pokušavajući da pronađete sebe, pokušavajući da se otvorite, pokušavajući da otkrijete svoju stvarnost, tamo treba da usmerite svoje energije. I tada ćete znati šta da radite lično kada dođe vreme. (pauza) Koje je sledeće pitanje?

P: Drugo je bilo, šta je ispravna sila u vezi sa smrtnom kaznom?

R: Ista priča. Razmislite o ovome na ovaj način. Imate san, u snu imate porodicu. Neko vam siluje ćerku i ubije je. I želite da vidite tu osobu kažnjenu. Pa uhvatite tu osobu i stavite je u gasnu komoru i veoma ste srećni. Dobili ste svoju osvetu. Onda se probudite, nikada se nije desilo, sve je bio san. Ponovo zaspite, ovoga puta sanjate nešto slično. Sanjate da ste imali ćerku, silovana je i ubijena. Samo što ovoga puta osećate saosećanje prema ubici.

osećate kao da ne znate šta da radite. Njegovo vaspitanje je bilo loše, imao je problema kod kuće, bio je ostavljen kao dete. Zato niste za smrtnu kaznu. Imate milosti. Onda se probudite, opet ste sanjali. Dakle, oba ta incidenta su bila san. U stvarnosti nemate ništa sa ovim stvarima. Ne dajte da vas ovo uvuče. Idite iznad toga. Uzdignite se iznad toga. I razumećete sami šta se dešava, šta se događa. Bićete slobodni. Sledeće.

P: Ok, Roberte, treba li da pokušam da zapamtim uvid i realizacije? Ili treba da ih pustim čim se pojave?

R: Ne pokušavajte da zapamtite bilo šta. Ne oslanjajte se na svoje pamćenje da vam da odgovore. Pamćenje je deo uma. Može vam izgledati da daje ispravne odgovore i može vam izgledati da daje pogrešne odgovore. Umesto toga, gledajte ka Sopstvu. Predajte se potpuno Sopstvu. Predajte sve, svoja mišljenja, svoje sumnje, svoje frustracije. I tada će se desiti ispravna akcija. Sledeći slučaj.

P: U redu. Roberte, može li prosvetljeni Mudrac poput tebe da zna da li je neko spreman za buđenje ili će se probuditi u ovom životu?

R: Pre svega, nikada nisam tvrdio da sam prosvetljeni Mudrac. Ako bih tvrdio da sam prosvetljeni Mudrac, onda postoji činilac u meni koji tvrdi da je nešto. Nemam pojma šta sam. Kada vas pogledam, vidim Sopstvo. Vidim Boga. Vidim apsolutnu stvarnost. Upravo onako kako se sada pojavljujete. Prema tome, nema razlike između prosvetljenog Mudraca i osobe, svi su isti. Vama su različiti. Jer mislite da postoji nešto što treba tražiti. Mislite da postoji razlika. Ako biste pogledali u sebe i videli ko ste, tada ćete videti da je svako prosvetljeni Mudrac. Niko nije izuzet od ovoga. I onda opet, možete pogledati u oči nekoga i videti gde se nalazi, u izvesnoj meri. Ovo se sve vraća na okultno kada radite takve stvari. U stvarnosti ne želimo da sudimo ljudima, gledamo ljude, govorimo ljudima šta su, šta nisu. Meni je nekako nebitno ko je prosvetljen, ko nije prosvetljen jer te reči ne postoje za mene. Koristim te reči radi vas, ali te reči ne postoje. Zaboravite na ove stvari, gledajte sebe. Postanite slobodni, pa onda vidite koga briga ko je prosvetljeni Mudrac. (pauza) Sledeći slučaj.

P: Molim vas objasnite: "Uzimanje utočišta u satsangu." Da li to znači da treba da negujemo prijateljstva sa vašim drugim učenicima ili šta? Šta je satsang?

R: Satsang je grupa pojedinaca koji dolaze na učenje prosvetljenog Mudraca. (smeh) Kontradikcija, zar ne? (smeh). Celokupno učenje je kontradikcija. Dakle, želite da dođete na satsang da budete u blizini prosvetljenog Mudraca, pa to činite. Ovo je vaše mišljenje, ovo je ono što radite. Kada mislite o svom odnosu prema satsangu, trebalo bi da vam pruži topli sjaj ili topli osećaj koji vam govori da uzmete utočište u ovome. Pa, pogledajte to ovako: bolje je uzeti

utočište u satsangu nego uzeti utočište u topless baru. (učenici se smeju) Možda nije? (smeh). (SH: Ja se ne slažem) Šta god vas uzbuđuje! (smeh) (SH: Topless bar bez razmišljanja.) Samo budite srećni. (SH: Roberte, zbunjen si. (još smeha) Ti mene pitaš? (smeh)

Satsang je ono što želite da napravite od njega. Ali kada mislite na sve satsangeje, to oslobađa energiju koja vas podiže i čini da se osećate bolje. Dakle, kada uzmete utočište u satsangu, uzimate utočište u Bogu, u duhu, u stvarnosti. Sledeći slučaj.

P: Roberte, sit sam istraživanja... (učenici se smeju) ...satsanga i svega ostalog. Zašto treba da radim bilo šta da bih bio svoj? Sve je šala, odlaganje u budućnost. Zašto ne mogu da se probudim sada. Zaboravi na čistoću uma, praksu i dosadna pričanja. Kako mogu da se probudim SADA! (sa velikim sada) (SH: Imaš neka dobra pitanja večeras.)

R: Sa vama sam. (još smeha) Probudite se! Zašto to ne uradite? Šta čekate? Ništa vas ne zadržava. Ništa ne postoji osim stvarnosti. I nisam ni u to baš siguran? (učenici se smeju). Samo se probudite i zaboravite na celu stvar. Možete to učiniti. (smeh) Sledeće, molim. (SM: To je to.) Sada imate sve odgovore koje ste oduvek želeli.

SX: Mogu li da postavim još jedno pitanje? (R: Naravno.) Da li um ima neku korisnu funkciju? Ako nema, zašto je onda stvoren?

R: Odakle si dobio ideju da je stvoren? (SX: Zato što postoji.) Za koga postoji? (SX: Za većinu nas koji ga opažamo.) Naravno, ali opažate laž. (SX: Znam, kako mogu da ga se rešim?) To samo znači koristiti um, (ono što nazivaš umom) da uništiš um. Koristiš um da uništiš um istraživanjem: "Kome dolazi um?" Kako istražuješ, "Kome dolazi um?" Um postaje sve slabiji i slabiji. Ovo je jedina legitimna upotreba uma. Inače jednostavno ne postoji i donosi vam nevolje, probleme. (SX: Kako onda neko zna da li čini ispravnu akciju na osnovu onoga što bi istinsko Sopstvo učinilo, nasuprot onome što um sugeriše da je volja Sopstva.) Sve dok razmišljate o tome, um se koristi i morate preduzeti akciju koja je odgovarajuća za vas. Ali ako istinsko Sopstvo deluje, ne biste imali ovakvo pitanje. To bi jednostavno postalo događanje samo po sebi. Ne biste imali ni najmanju sumnju. Ne bi bilo nikakve sumnje ostalo u vama. Ne bi ostalo ništa da bi postavili takvo pitanje. Ali sve dok ste postavili pitanje, zato koristite um koji ne postoji, da postavite pitanje da biste preduzeli dalju akciju. Dakle, ono što govorim je: predajte se Sopstvu. Pustite um. Kada je um potpuno predan, preduzeće odgovarajuću akciju, ali ćete shvatiti da vi niste činilac ili glumac. Neće biti nikoga ko bilo šta radi. Ipak, svim ljudima ćete izgledati kao da nešto radite. To je kao kada je Rama Krišna umro, ko je patio? Ko ga je video kako pati? Ljudi koji veruju u patnju, koji veruju u svet, koji veruju da su telo ili um. A on je rekao: "Ja ne patim." Smijao se ljudima: "Zašto me gledaju ovako?" A ipak su ljudi plakali jer su ga videli kako pati. Ko to vidi? Ko to oseća? Ego. Um. Dakle, opet, kad god osetite da morate nešto da uradite, primorani ste da uradite nešto i morate da razmišljate o tome, to je vaš um koji to radi. Ali kada dođe dan kada više ne morate ni o čemu da razmišljate i uđete u

tišinu i potpuno ste tihi i nema akcije koja se odvija u vašoj glavi, u vašem umu, ali vaše telo i dalje obavlja određene radnje, znaćete da ste stigli. (pauza) Želi li još neko da da komentar?

SE: Šta je bolje, Perot ili Braun? (učenici se smeju)

R: To treba sami da otkrijete. Spoznajte sebe i zaboravite na Perota ili Brauna.

SZ: Čuo sam da postoji određeni odnos između određenog gurua i određenog učenika. Ako dva zrela učenika odu jednom guruu, jednom prosvetljenom guruu, da li je moguće da jedan od učenika bude privučen ovom guruu, a drugi ne, i kako ćemo znati ko je naš guru? Naš prirodni guru?

R: To je dobro pitanje. Dok praktikujete sadhanu, duhovne discipline, dok idete unutar sebe, dan za danom, nedelja za nedeljom, mesec za mesecom, postajete iskreni. Postajete predani Sopstvu, moći, Bogu u sebi. Vaše srce će se otvoriti i odvešće vas do pravog gurua. Desiće se samo od

sebe. Ali, ako morate da donosite odluke i kažete: "Da li da odem ovom guruu? Da li da odem onom guruu? Ovaj zvuči dobro. Moram da vidim ovog gurua jer on ili ona zvuči kao divna osoba. Čuo sam dobre priče o ovom guruu." Idete iz pogrešnog razloga. Čak i ako je guru možda sjajan. Samo kada ste primorani da budete pokrenuti od nepokretnog, donosite ispravnu odluku. Ali kada ste pokrenuti umom i odete na pogrešno mesto, kada izgleda kao pravo mesto, i ostanete tamo. Umešate se sa posvećenicima, umešate se u satsang, umešate se sa tragaocima, a ipak smo uvek na pravom mestu. Gde god da ste, to je pravo mesto. Nikada nije bilo trenutka kada niste na pravom mestu. Ali ako se predate sebi. Ako predate svoje telo, svoje emocije, svoj svet svom Bogu. Jednom Sopstvu koje ste vi, tada ćete završiti tamo gde treba da budete. I bićete sa pravom osobom. Dakle, opet, ako čitate o guruu iz knjige i imate osećaj da odete, sve dok imate osećaj da odete, nešto nije u redu. Ali ako jednostavno odete bez osećaja, ako nešto zauzme mesto osećaja i motiviše vas da odete, onda idete iz pravih razloga. Drugim rečima, ako tamo završite bez razmišljanja, bez planiranja, onda ste tamo iz pravog razloga. Ali ako morate da razmišljate o tome i postoji sumnja, možda nije iz pravog razloga. (pauza) Imamo li objave? (zvučni snimci satsanga su dostupni za zainteresovane učenike)

R: Imamo li prasad?

SM: Da, ovo je moja prva torta. Mislim da nećemo imati dovoljno za sve. (traka se završava) [SADRŽAJ]

Velike Istine 25. jun 1992.

Robert: Pozdravi i pozdravljanja. Dobro je biti ponovo sa vama, ovog prelepog sunčanog dana. Meri je moj štit od sunca. Ona zadržava sunce dalje od mojih očiju. Šta biste radili kada biste se probudili ujutro i otkrili da nemate telo? Nema tela. Pogledali ste ispod pokrivača. Tražite ga ali ga ne možete naći. I takođe shvatate da misli koje misle ove stvari nisu vi? Vi ste negde kao svedok misli da niste telo, i nema nikoga tamo. Ipak, osećate svoju suštinu u svemu, u nameštaju, u krevetu, u prozorima, celom univerzumu. I kada uđe vaša žena ili muž, ili deca, oni vide vas kao telo. Ipak vi znate 100% da niste telo. Nikada niste bili telo. Nema tela. Ovo je buđenje. Paradoks je da ste sigurni da nema tela, a ipak se telo pojavljuje. I kada se prilagodite sebi, vidite telo koje bi trebalo da budete vi, ali ga ipak nema. Znate da nema tela i nema misli. Ipak, nešto misli, i nešto izgleda kao telo. Ovo je veliki paradoks, ono što nazivamo maja, velika iluzija. Upravo sada verujete da ste telo. Sigurni ste u ovo. Ali mogu vam reći istinski da niste. Nikada niste bili i nikada nećete biti. Ipak se poistovećujete sa onim što nazivate telom. Prolazite kroz iskustva u životu. Srećni ste, tužni, plačete, smejete se, bolesni ste, zdravi ste, siromašni ste, bogati ste, i prolazite kroz sve ove životne promene, gradeći karijeru od sebe, stavljajući se u različite položaje, boreći se za svoja prava, boreći se za svoj opstanak, i prolazeći kroz sve ove stvari koje ne postoje. Ovakvi ste sada. Ovo je istina o vama upravo sada. Vi ne postojite. Ipak izgledate kao da postojite. Izgleda da imate dve ruke i dve noge, i krećete se okolo, radite stvari, osećate stvari, prolazite kroz stvari. Ali da li? Mogu vam reći sigurno da ne. Nikada niste i nikada nećete. Kada ovo shvatite o sebi, prestajete da budete povredljivi. Ništa vas više nikada ne može povrediti. Vaša osećanja nikada ne mogu biti povređena, jer nemate osećanja. Vi jednostavno postojite kao čista svest, čista svesnost. Pokušajte da me pratite u ovome. Ovo je vaša istinska priroda upravo sada, čista svesnost. Upravo sada. Nikada nije bilo tela sa kojim ste morali da se nosite. Ipak, utisak je toliko jak kod mnogih od vas, da ni na trenutak vas ne napušta misao da niste telo. Misao je uvek sa vama da sam telo, ja sam um, ja sam doživljavač.

Sva duhovna učenja se završavaju ovim razumevanjem. Čak i sveštenici, rabini i ministri, jogiji i ostali ti ljudi, ono što pokušavaju da poduče i ono što pokušavaju da vam kažu, jeste ova krajnja istina, da niste telo, ali oni to sami još ne shvataju. Ali sva duhovna učenja su u tu svrhu. Baš kao da ćete postati doktor, i idete u školu sa svrhom da postanete doktor. Prolazite kroz drugi razred, treći razred, četvrti razred, nižu srednju školu, višu srednju školu, fakultet. Radite sve

ove stvari da postanete doktor. Možda čak i ne znate da želite da budete doktor, ali uzimate propisane kurseve, biologiju, sve što treba da uzmete, i konačno vas pogodi da želite da budete doktor i postanete doktor. Tako je i sa svim religijama i svim našim duhovnim praksama. Kažemo da želimo da postanemo ovo, želimo da postanemo ono. Želimo mir uma. Želimo bogatstvo. Želimo sve ove stvari. Ali ono što zaista želimo je apsolutna sloboda. Krajnja stvarnost je čista svest, apsolutna stvarnost. Ovo je cilj koji je negde u nama, i mi to ne znamo. Nosimo ga okolo. Krajnja stvarnost je već deo nas. Ali ipak prolazimo kroz sve vrste praksi, meditacija, sadhana, pokušavajući da probudimo kundalini, radeći sve vrste tantričkih vežbi, učeći Kabalu, praktikujući taoizam, radeći sve ove stvari koje su potpuno nepotrebne i smešne. Sve su gubljenje vremena, ali opet, nisu gubljenje vremena. Nisu gubljenje vremena jer ako ih ne biste radili, ne biste bili ovde, ne biste bili u času koji podučava Advaita Vedantu. Ne biste tragali za potpunom slobodom. Sve što ste radili dovelo vas je do ovoga. Ipak, sve je to gomila besmislica. Kako oboje može biti ispravno? Kako može biti neophodno i istovremeno gomila besmislica? Sve dok odbijate da se probudite i odbijate da vidite sebe kao bez tela, prolazićete kroz sve ove rituale i sve ove doživljaje, i praktikovati sva ova učenja, i memorisati bibliju, i sutre, i sve ostalo. Prolazićete kroz sve vrste učenja iznova, i iznova, i iznova, i iznova, možda kroz mnoge, mnoge živote, dok se ne probudite na činjenicu da me neće probuditi učenje zaista. Nema osobe, mesta ni stvari koja me ikada može probuditi i osloboditi me okova prema sebi, okova prema maji, univerzumu, svetu. I ovo je početak mudrosti, kada ovo shvatite. Opet, kada shvatite da sva učenja na svetu, sve duhovne prakse na svetu, sve joga prakse, sve discipline koje ste radili, neće vas probuditi ni za jotu. Gubili ste vreme. Ne postoji ništa što može da vas probudi. Čekate da vam kažem šta će vas probuditi. Ne postoji ništa što vas ikada može probuditi. Ako bi vas nešto probudilo, to ne bi bilo buđenje. Ako biste se oslonili na nešto da vas probudi, to ne bi bilo stvarno buđenje. Ono što se dešava jest da jednostavno počnete da vidite. Postajete čisto biće. Ali ništa to nije prouzrokovalo. Ne mislite da će vas sav težak rad koji ste radili učiniti da se probudite brže. Govorim vam ove velike istine večeras za vašu sopstvenu korist, jer većina vas je ovde već duže vreme. Sve stvari na ovom svetu neće vas probuditi.

Ne postoji ništa što može da vas probudi, jer se oslanjate na nešto, a sve stvari vas jednostavno uvlače dublje i dublje u maju. Vi i ja znamo mnogo ljudi koji praktikuju duhovne discipline već mnogo godina. Mogu da recituju bibliju unazad i unapred. Memorisu prelepe stihove i duhovne knjige. Dobri su debatanti o tačkama Advaita Vedante ili drugih učenja. Obišli su svet do mnogih učitelja, mnogih mesta. I dalje su isti kao što su oduvek bili. Sve što su uradili jeste da su dodali svom neznanju. Stalno dodaju, i dodaju, i dodaju sva različita učenja. Pune se učenjima. Ovo vas nikada neće probuditi. Tek kada se oslobodite učenja, kada se rešite učenja, kada se potpuno i skroz ispraznite, kada više nema nikoga da nauči bilo šta, tada jednostavno vidite sebe kao bez tela. Pogledate sebe i shvatite šta ste. Ali ništa ne može učiniti da vam se ovo desi. Stoga, kakav stav treba zauzeti? Nikakav stav. Šta treba da radite? Ništa. Šta treba da proučavate? Šta treba da naučite? Ništa. Gde treba da idete? Nidgde. S kim treba da se družite? Ni sa kim. Kada možete doći do ovog mesta, već ste probuđeni, jer nikada nije postojao niko ko je morao da bude probuđen, nikada nije postojao niko ko je morao da praktikuje duhovna učenja, nikada nije postojao niko ko je imao telo, nikada nije postojao niko ko je postojao. Znam da nekima od vas ovo zvuči veoma čudno, ipak je istina. To je cela istina i ništa osim istine. Jedini način da ikada ovo naučite jeste da ne naučite ništa, ćutanjem. Pogledajte kako vaš um misli upravo sada. Neki od vas govore sebi, "Taj tip je lud," i u pravu ste. Neki od vas već razmišljaju o sutrašnjem ručku, odeći koju ćete nositi, odlasku na posao. Vaš um odmah počinje da misli. Lekcija koju morate da naučite jeste kako da prestanete da mislite. I niko vas tome ne može naučiti, zaista, jer ne postoje učenja koja vas mogu adekvatno zaustaviti u razmišljanju. Morate to sami želeti. Drugim rečima, umesto da gledate u mene, ili bilo kog drugog učitelja, i osobu koja će vam dati svetu mantru, ili osobu koja će vam reći određenu tajnu kako biste mogli da se probudite, zaboravite ovo. Gledajte u mene kao u ogledalo za vas, to je sve. Vidite me kao ogledalo za sebe. Kada me

pogledate, vidite tišinu, ako pravilno gledate u ogledalo. Nema uma, nema pokreta, nema tela, nikoga nema kod kuće. Tada vidite sebe, i vi ste upravo to. Zapamtite, niste se probudili u to, jer nema ko da se probudi. Uvek zapamtite ovo. Mnoge knjige, mnoga učenja vam govore da morate da se probudite. Ko mora da se probudi? Nikada nije bilo nikoga ko spava. Mora da postoji neko ko spava koji se budi. Ipak, odakle dolazite, verujete da spavate. Verujete da vam treba učenje. Verujete da vas neko mora dodirnuti, ili vam dati mantru, ili učiniti nešto

vama. Uvek želite nešto. Uvek mislite da morate dobiti nešto spolja. Spoljašnjost je potpuna iluzija, baš kao i vi. Stoga, jedino što možete dobiti spolja je potpuna besmislica, glupost, maja. To je sve što će vam bilo ko dati. Morate slušati ove reči i postupati u skladu s njima. Samo budite. Ne budite ovo ili ono. Ne mislite o samom bivanju. Samo budite. Zaboravite na svoje snove, svoje ciljeve, svoje ambicije, svoju budućnost, svoju prošlost. Sve su to iluzije. Ako želite da gledate u svoju budućnost ili u svoje ciljeve, onda je krajnji cilj kome težite smrt, jer tamo svi izgleda završavaju. Tu vas vaši ciljevi vode. Tu je vaša budućnost, u grobu. Tu svi izgleda završavaju. Stoga, mudra osoba počinje da spoznaje sebe kao apsolutnu stvarnost pre nego što prođe još jedan dan. Više ne razmišljaju: "Šta ću da radim kada napustim ovaj sastanak? Ići ću da pogledam film, izaći ću na večeru, otići ću kući i gledati TV program, otići ću kući i slušati ploče." Umesto toga, mudra osoba misli: "Nemam kuda da idem i nemam šta da radim." Ipak, radićete neke stvari koje morate da radite. I dalje ćete ići na film. I dalje ćete gledati TV, možda, ako želite. Večeraćete. Ali shvatićete da ne radite ništa. Opet, ovo je veliki paradoks. Kako možete nešto raditi, a istovremeno ne raditi ništa? Ali upravo to se dešava. Vaše telo će izgledati kao da prolazi kroz pokrete i čini sve vrste stvari, ali vi ne radite ništa. Kada govorimo o ovakvim stvarima, konačni um ne može ovo shvatiti. Konačni um želi da se bori, raspravlja, brani svoja prava. I mnogi ljudi zaborave na ovakvo učenje i nastave svojim poslom, i kažu: "Pa, neka se desi šta se desi." Samo vrlo malo ljudi može da shvati o čemu govorim. Svi će na kraju doći ovim putem. Svi će se probuditi jednog dana. Ipak, sve dok ste zaokupljeni telom, onakvi kakvi jeste, i svetom osoba, mesta i stvari, izgledaće da se vraćate, život, za životom za životom, za životom, dok ne dođete do zaključka do koga sam ja došao. Svi smo mi pakleni putnici prema raju, da tako kažem. Svi će stići do ovog mesta, hteo ne hteo. Možda pitate: "Ako je ovo naša istinska priroda, ništa, niko, kako sam uopšte dospeo ovde?" i ovo je dobro pitanje. Ko je postavio to pitanje? Ja. Pa ću odgovoriti. Ništa se ne dešava. Nikada niste dospeli ovde. Ne postoji ovde gde treba stići. To je poput hipnoze. Mnogi od vas su videli hipnotisane ljude. I u hipnozi izgleda da vide određene stvari koje im hipnotizer kaže, a ipak te stvari ne postoje. Tako je i sa ovim svetom i vašim pojavljivanjem u njemu. Izgledate kao da ste ovde jer ste hipnotisani. Imate određene misli, određena osećanja, određene emocije, jer ste hipnotisani. Osećate da želite da postanete samorealizovani, oslobođeni, jer ste hipnotisani. Sve što osećate, radite ili činite, jeste hipnoza. Vi niste taj koji deluje, ili radi, ili biva. Vi ste iznad svega ovoga.

Vi ste bezgranični prostor, nirvana, sat-čit-ananda. Vi niste ono što mislite da jeste. Vi ste večna sreća, čisti mir, radost. Ovo je vaša stvarnost. Vi ste supstrat celog postojanja, osnovna struja, iz koje sve stvari dolaze. Ipak vi niste te stvari koje izgledaju da dolaze iz vas. Možete reći da li se približavate ovome po miru koji vas obuzima, sreći koja vas preplavljuje. To nije sreća zato što se desila stvar u vašem životu koju podržavate. To nije sreća zbog nečega što posedujete što niste posedovali pre. To nije mir zato što ste u pravom okruženju i osećate se mirno. To je mir i sreća koji su uvek sa vama. Vi ste taj mir. Vi ste ta sreća. Uvek je tu. Nikada vas ne napušta. Sve dok verujete da ste telo, praktično je nemoguće imati ovaj mir i imati ovu sreću. Ne možete, jer je telo deo svetskih uslovljenosti. Stoga morate tragati za mirom. Morate tragati za srećom. Verujete da ako uradite ovo, bićete srećni. Ako uradite ono, postaćete mirni. I onda kada uradite ovo i ono, sreća i mir, koliko će trajati? Na kratko. Stvari se menjaju. Okruženja se menjaju. Uslovi se menjaju. Vaša porodica se menja. Sve se menja. Stoga, opet, praktično je nemoguće imati istinski mir i istinsku sreću sve dok verujete da ste telo. Posledično, ne tražimo mir ili

sreću. Ovo je greška. Ono što radimo jeste da postajemo svoje istinsko Sopstvo, ne pokušavajući da postanemo svoje istinsko Sopstvo. Sve ovo počinje smirivanjem uma, ne dozvoljavanjem uma da reaguje na uslove i situacije. Ne govorim samo o negativnim uslovima i situacijama. Govorim o svemu što se javlja u umu. Kada se probudite ujutro i vidite prelepa drveća, sunce, planine, cveće, ptice, ovo je takođe lažna slika. To nije istina o vama. Ne pokušavate da zamenite loše za dobro. Jer ptica koja peva koju slušate trajaće samo dve nedelje. Koliko traju dve nedelje?

SH: Dve nedelje.

R: Dve nedelje. Dosta je. Sva drveća koja vidite umreće u zimsko vreme, ili se promeniti u zimsko vreme. Sve što vidite se menja. Prelepo cveće koje uberete za svoj jutarnji doručak umire u roku od dvadeset četiri sata, ili manje. Više nisu prelepo cveće. Ono što pokušavam da vam pokažem, ne možete se osloniti ni na šta na ovom svetu za svoju sreću ili svoj mir. To je lažna pretpostavka. Stvari na ovom svetu vas čine srećnim samo privremeno. Kada dođete do realizacije da niste telo, i jednog dana ćete doći do realizacije da nema sveta, nema univerzuma, nema Boga, postoji samo ono, što je neopisivo. Morate biti veoma iskreni prema sebi. Da li zaista želim da postanem slobodan? Da li zaista tražim da se probudim, da budem oslobođen? Šta radim povodom toga? Budite iskreni prema sebi. Slušajte onu decu koja slave rođendan, šta god da rade. Tako su srećni. Ipak na kraju zabave, moraju kući. I moraju sutra u školu, ili

imaju obaveze, i onda moraju da rade stvari koje ne vole. Ubrzo njihov um počinje ponovo da razmišlja o zabavama. Pravlju još zabava i nastavljaju ovo dok ne odrastu. Nikada ne prestaje. Zabava za zabavom za zabavom. Postaju partijski životinje, tražeći sreću, tražeći mir, tražeći večnu radost, ipak, ne razumeju da ništa spolja ne može vam ovo dati. Ništa. Morate skočiti u sebe. Morate naučiti da sedite u tišini, da smirite um i to će doći samo od sebe. Ne morate da se molite za to, ili da praktikujete sadhane, kao što sam rekao ranije, da vršite određene rituale, ili čitate određene knjige. Jednostavno morate da sedite, smirite um posmatrajući ga, istražujte: "Kome dolaze misli?" budite mirni i znajte da sam ja Bog. To je sve što imam da kažem. (pauza) Slobodno postavite pitanja.

SR: Roberte, šta je ljubav?

R: Ljubav, sreća, mir, radost, sve je to vaša istinska priroda. To je osećaj izvan osećaja. To je potpuno neizrecivo nešto što jeste. Čini da znate da ste jedno sa svime. Svako je vaš brat i sestra. Uključujući cveće, drveće, životinje, stenice, bubašvabe, planine, nebo, bolesne ljude, zdrave ljude, siromašne ljude, bogate ljude. Kada možete gledati na svakoga sa jednim Ja i ne praviti razliku. Tada ste u ljubavi. Ali kada izdvojite nekoga posebnog i mislite da ste potpuno zaljubljeni u njega ili nju jer ima prave crte lica, pravu figuru, prave atribute koje želite, to je zaljubljenost. To traje samo jedan dan dok ne dobijete šta želite. Ali istinska ljubav se nikada ne menja. Ne odlazi jer nikada niotkuda nije došla. To je jednostavno nešto što jeste i vi ste to.

SR: Roberte, kako neko može ostati u kontaktu sa vama kada je daleko?

R: Sopstvo je sveprožimajuće, stoga je Sopstvo uvek gde god da ste. Nikada nije došlo niotkuda i nikada nije otišlo nikuda. To jednostavno jeste. Stoga, gde god da ste, ako mislite na Sopstvo, Sopstvo misli na vas. Jer isto Sopstvo koje vidite kako sedi ovde je u vama. To je vaša suština. Možda ste u Kambodži ili Baliju, Indiji, Tibetu, bilo gde, kako Sopstvo ikada može da vas napusti? Uvek je sa vama jer nema kuda da ide. To je čista sveprisutnost.

SZ: Imam pitanje. (R: Naravno.) Čuo sam da su vasane prepreke realizaciji Boga. Kako stvaramo vasane i kako uništavamo vasane? (Psi glasno laju) (R: Kako stvaramo šta?) Vasane, vasane. (učenik speluje reč) V A S A N A. (R: A vasane!) Da. Kako ih stvaramo jer sam čuo da su vasane prepreke realizaciji Boga? I šta treba da radimo da uništimo vasane?

R: Za koga je vasana? Odakle je uopšte došla? Nikada nije postojala. Vidite, evo šta morate da razumete. Ako je postojao stvarni problem, ako samsara, vasana, o čemu govorite... (SZ: Šta je

vasana?) Mentalni utisci, to je ono o čemu govorite, zar ne? Vasana, samsara i ostale te negativne stvari. Ako su zaista postojale, onda bismo morali da smislimo kako da ih uništimo. Ali stvarnost je

oni ne postoje. Oni su samo koncept, ideja prihvaćena od strane ličnog-ja, od strane malog sopstva. Zato nemojte misliti da ih uništavate, jer ako to učinite, imaćete borbu na svojim rukama. Jednostavno postanite mirni i shvatite da nemate šta da se borite, ničega da se plašite, ništa da menjate. Vi ste čista svesnost. Ne postoji ništa što morate da se borite. Da li vidite šta mislim? (SZ: Umm-hmm) Vi nemate ništa unutar vas što vas zadržava. Sve je to vaša mašta. Sve je to vaš san. Čini se stvarnim. Sve je to maja. Ne postoji. Probudite se! Slobodni ste. Da li vidite šta mislim?

SZ: Da li to znači da imam mnogo mentalnih utisaka u svom umu i možda kroz svoje prošle postupke i kada sedim za meditaciju, ti mentalni utisci nastaju. I to znači da ne treba da idem za njima i ako ostanem svakog dana u ne-traženju, onda ću spoznati Boga? Da li to znači?

R: Ne postoji niko ko mora da spozna Boga. Ne mislite o prošlosti. Ne verujte da postoje prošli životi u kojima morate da sedite i radite i molite se i radite duhovnu sadhanu. Zaboravite na to. Budite ovde sada! Ovog trenutka, u ovom trenutku, vi ste budni. U ovom trenutku nema prepreka koje vas zadržavaju. (SZ: Ali ja sam još uvek u svom telu?) Kaže ko? To je verovanje! Ovo je hipnotizam o kome sam govorio. Ovo je maja. Ovo je vaša iluzija da ste još uvek u svom telu. Ako ne biste verovali upravo sada da niste u svom telu, nikada nećete verovati da niste u svom telu. Uvek ćete izgledati kao da imate telo dok ne dođe dan kada sednete i kažete: "Nemam telo." I ono nestane. Tako jednostavno.

SZ: Hoće li mi trebati neka priprema za to? (R: Ko to kaže?) Zato što su mentalni utisci u meni dugo vremena u prošlom vremenu.

R: I opet, vaše verovanje u mentalne utiske vas zadržava. Ne postoje mentalni utisci. To je samo priča. To je kao kada gledate film na ekranu. I film se završi i nema više figura na ekranu i nema više slika. Slike su nestale. I tako je kada na neki način probudite se sebi, shvatite da nikada nije bilo mentalnih utisaka. Nema prošlosti! Nijedna prošlost nikada nije postojala! Zaboravite na prošlost, sada! Sada je određeno vreme! Upravo ove sekunde! U ovoj sekundi nema prošlosti, nema budućnosti. Postoji samo sada! I sada je drugo ime za apsolutnu stvarnost ili nirvanu. Ovo je sada! Ali vaš um želi da misli o prošlosti, želi da misli o budućnosti. Želi da misli o sadhani, o duhovnim praksama. Um vas zavarava, igra svoje trikove sa vama. Jer vi zapravo nemate um, pa kako se onda ovi trikovi mogu izvoditi na vama? Ne mislite o svemu ovome. Samo pustite i probudite se.

SZ: Da li je Buda rekao da treba da se odreknemo svih grehova, da tako kažem, jer ako kažem da sam sada ja i čista svest, ali ako koristim svojih šest čula, kako onda mogu ostati u sopstvu kao svojoj čistoj svesti?

R: Problem je što verujete u svoja čula. Verujete da koristite svoja čula. Ono što govorim je prestanite da mislite o svim ovim stvarima. Čisto učenje

Bude bilo je: nema uma, nema tela. Nikakve pripreme, ništa. Ipak, govorio je drugačije različitim ljudima. Jer da biste imali učenje, morate imati različite stvari da kažete. Stoga su obimni tekstovi napisani o Budi i njegovim učenjima. Ali u stvarnosti, njegovo učenje je bilo veoma jednostavno. Niko ne postoji. Nema uma. Nema univerzuma. Ipak, da bi to objasnio ljudima, morao je pričati razne priče i izmišljati razne stvari. Jer su ljudi tog vremena, baš kao i ljudi današnjice, insistirali na slušanju priča. Žele metode sa kojima mogu raditi. Žele stvari koje mogu praktikovati i stvari koje mogu činiti, ali u istini, vi ste Buda. Upravo sada, baš kakvi jeste. Imate Budin prirodu. Vi ste to. Ne postoje samsare, nema samskara, ništa slično ne postoji. Potpuno ste slobodni. Zašto ne prihvatite svoju slobodu i ne budete srećni? Zašto insistirate na razmišljanju o svim tim praksama koje morate da radite? Prakse se nikada neće zaustaviti. One

će se nastavljati i nastavljati i nastavljati i nastavljati i život za životom za životom za životom za životom, nikada se neće zaustaviti. Dok snažno ne dođete do zaključka da ništa ne postoji i da ste slobodni. Vidite, razmišljate o ovome, to kvari stvar. Jer kada počnete da razmišljate o tome, dolazite do vasana, o samskarama, o samarama i raznim besmislicama. Prestanite da mislite i budite slobodni! Drugim rečima, ne želite da postanete učenjak u Budizmu, ili učenjak u Hinduizmu ili učenjak u Vedanti - Advaita Vedanti. Nikada ne želite da budete učenjak, pandit i naučite sve te obimne tekstove i budete u stanju da ih recitujete i napišete mnogo knjiga. Sve je to gubljenje vremena. To su sve ljudski koncepti. Ono što želite da uradite, ono što zaista želite da uradite je da se ispraznite potpuno i budete slobodni. Ispraznite sebe od svega. Upravo sada, ove sekunde. Kada govorim o pražnjenju sebe, ne govorim o vremenu. Ne govorim o malo po malo, dan za danom, govorim o upravo sada! Ovog trenutka! Ove sekunde postanite prazni, postanite slobodni! Budite svoje sopstvo! Aleluja! (smeh)

SZ: Mislim da svi ovde žele to da budu, ali to nije moguće.

R: Ne brinite se o svima ovde. Vi budite prvi koji će biti slobodan, ostavite sve ostale na miru. Kada postanete slobodni, shvatićete da su i svi ostali slobodni. Nema ropstva. Nema prosvetljenja. Kada shvatite da ste Sopstvo, shvatićete da su i svi ostali Sopstvo. Vi ste Sopstvo svega. Niste ograničeni na svoje telo. Sveprožimajući ste. Vi ste tvorac univerzuma. (SZ: Ali zašto to ne osećam?) Zato što želite da sanjate. Želite da ostanete hipnotisani. Držite se maje veoma snažno. Držite se svog učenja i svoje prošlosti i svih stvari uma koje izlaze iz vas, držite se ovih stvari. Pustite sve i bićete slobodni. Samo pustite. Odustanite. (SZ: Sve je neprolazno?) Izvinite? (SZ: Treba li da pustim sve neprolazno...) Pustite sve neprolazno, sve prolazno, pustite sve. Nemajte nikakav koncept ili rasuđivanje. Ne pravite razliku između neprolaznog i prolaznog. Kada kažem pustite, mislim na Sve! Sve! Ne držite se ničega! Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

SF: Imam pitanje. (R: Frede, odakle si došao?) Pre nekoliko meseci izašla je knjiga koja je navela da je Krišnamurti dugi niz godina imao aktivan seksualni život i izazvao popriličnu uzbunu u određenim krugovima. I ne vidim zašto je trebalo da izazove, ali jeste. I zapravo kada sam došao u Santa Moniku da ga vidim 1972. i neko ga je pitao o njegovom seksualnom životu, i on je momku jasno stavio do znanja da se to njega ne tiče. (R: Umm.) Dakle, u glavama mnogih ljudi očigledno postoji veza između celibata i realizacije. I pitao sam se da li želite da prokomentarišete tu ideju koja izgleda preovlađuje u određenim krugovima.

R: Ako provedete svoje vreme nestajući, ne biste imali vremena da mislite o seksualnom životu ili ne-seksualnom životu. Ostavite te stvari na miru. Nema razlike. Usmerite svoj um na gubljenje svog uma. Usmerite svoj um na stvarnost dok vam um ne nestane. Kakva je razlika ako ste u celibatu ili niste u celibatu? To uopšte nije poenta. To je isto kao reći: "Jedem ili postim." (SF: Ponovite to molim vas.) To je kao reći: "Jedem ili postim." (SF: O da. Ne čini ništa.) Nije važno šta god želite da radite, radite. Vaš posao je da nestanete. Da postanete nevidljivi. Ostavite telo na miru. (SF: Ostavite svet na miru.) Ostavite svet na miru. Ostavite telo na miru. Ostavite ljude na miru. Ostavite Krišnamurtija na miru. (učenici se smeju)

SF: Savetujete nas kada pokušavamo da sedimo u tišini, ali kada se misao pojavi koja mi se ne sviđa ili izgleda da ne služi svrsi, kažem: "Odustani!" I to izgleda funkcioniše prilično dobro. Ali ne prođe dugo pre nego što se pojavi druga misao i moram to ponovo da uradim. I čuo sam nešto zanimljivo pre neki dan, Ram Das, američki Ram Das, kada je u ovoj poziciji, kaže misli: "Vrati se u kuhinju." I pomislio sam da je to nekako ključno, jer to znači da ta misao ne pripada u prednjem delu kuće. Tako da sam pomislio da je to na mestu.

R: Pa ako ti to pomaže, radi to. Svakako... (SF: Ja koristim "Odustani". Većinu vremena.) Možete je odbaciti u kuhinji. (učenici prasnu u smeh) Pokušajte da ne komplikujete stvari. Pre nego što ste ušli, govorio sam o tome da ne moramo da učimo nikakve metode. Ne tražite metode. Jer

kada tražite metode, koristite svoj um i on vas dublje vezuje za maju. Bez obzira kakve su metode. Samo budite svoje sopstvo sada! I sopstvo sada je čista svesnost, bezgranični prostor, apsolutna stvarnost. To ste vi upravo sada, nema ničega drugog o čemu treba razmišljati. Nema ničega čega treba da se rešite. Ništa da dodate. Ništa da radite. Živite u tom trenutku i to je čista svesnost.

SF: Hvala vam. (pauza) Ima još nečega o čemu sam razmišljao. Nedugo nakon što sam prestao da pijem, pričao sam sa tipom koji je imao dosta DT-a (delirijum tremens). I pitao sam ga: "Jesu li stvari koje vidiš i osećaš u DT-u stvarne?" I rekao je: "O da, više su nego stvarne." I uvek sam se pitao da li je to...rekao je to zato što su u tom iskustvu te stvari izgledale ili se osećale bez prolaska kroz filter uslovljenog uma.

R: To je dobra poenta. Kada alkoholičari imaju DT, vide razne stvari, slonove na zidovima, razne vizije, halucinacije i one izgledaju stvarne. Veoma stvarne. (SF: Zaista stvarne.) I koliko god im govorili da nisu stvarne, neće vam verovati. Takva su delovanja uma.

Um može sve da postigne, sve da uradi. Zato vam stalno govorim da ne pokušavate da promenite stanje. Jer ono će se samo promeniti u drugo stanje. Rešite se uma i stanje se nikada neće vratiti. Odbacite um, ne stanje. Dođite direktno do uzroka, a to je um, ego. Ja-misao. Kada ovo ode, sve ostalo će otići sa njim. Ali to je dobro pitanje jer vam pokazuje šta um može da opaža. Iluziju. Ovako vidimo svet. Vidimo ovaj svet kao stvaran, ali je iluzija. Pogledajte prelep zalazak sunca. Svi mislimo da je tako lep, ali će uskoro nestati, gde je nestala lepota? Lepota je nestala sa njim. I onda se osećate nekako tužno i kažete: "Voleo bih da mogu da vidim taj zalazak sunca stalno." Ali ne možete! Ujutru gledate izlazak sunca, ista stvar. Lepo je. Jedva čekate da sunce izađe, vidite ga iznad okeana, izgleda tako veličanstveno, a kada dođe do sredine neba, koje ne postoji, osećate vrućinu i nelagodu. I kažete: "Prokleti sunce, voleo bih da odeš." Dakle, šta je istina, šta se dešava? Sve lepote, sva radost, sve stvari koje volite ubrzo se pretvore u nešto ružno. Zaboravite na sve ove stvari. One izlaze iz vas. Vi ste tvorac svih sunaca, zalazaka sunca, meseca, planeta, univerzuma, sve to izlazi iz vas. Vi ste pokretač, krivac, šef. Možete prestati da igrate igru kad god poželite. Povlačenjem svega nazad unutra u sebe. Čitav univerzum povučen poput gumene trake, zaskoči nazad unutar vas. I onda ste Sopstvo. Dakle, opet, ne oslanjajte se ni na šta na ovom svetu da bi vas učinilo srećnim, jer je sve prolazno, pretvara se u nešto drugo. Umesto toga, okrenite se istini, postanite istina, stvarnost, apsolutna stvarnost, čista svesnost. (duga tišina, zatim Robert nastavlja) Om šanti, šanti, šanti, mir, mir. Zapamtite da volite sebe, da se klanjate sebi, da molite sebi, da obožavate sebe. Jer Bog prebiva u vama kao vi. Bog vas blagoslovio, volim vas. Imamo prašad. Zapamtite, celo učenje je u prašadu. Ako želite da se probudite, pojedite malo prašada. I Norman je doneo voće.

SV: Šta znači reč prašad, Roberte?

R: Znači blagoslovljena hrana.

SV: Blagoslovljena hrana, hvala vam. (prašad se deli dok traka završava.) [TOC] Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

Uništenje Uma 28. jun 1992.

Robert: Dobar dan. Srećan dan zemljotresa. Drago mi je što nam se možete pridružiti danas ovom povodom. [Bila su dva zemljotresa tog dana.] To vam pokazuje koliko su ljudska bića krhka. Možete biti ovde danas i otići sutra. Od Arnolda Švarcenegera do Vudija Alena, kada dođe zemljotres, ko god da ste, nije važno, šta god ste izgradili, nije važno, šta god ste uštedeli, nije važno. To vas čini skromnim, zar ne? To vas tera da shvatite da možete biti ovde sada i otići za nekoliko sekundi. Za razmišljanje. Naravno, ako shvatite istinu o sebi, da nikada niste rođeni, nikada ne umirete, vi ste svest, vi ste čista svesnost, onda čak i ne razmišljate o ovim stvarima. Samo gledate, posmatrate i uživate. Nekada davno postojao je veliki kralj koji je čuo za Mudraca koji je putovao kroz kraljevstvo, čuvenog Mudraca. Ovaj Mudrac je bio poznat po svojoj velikoj

samilosnosti, svojoj velikoj ljubavi i svojoj velikoj skromnosti. Nije mnogo govorio. Kralj je pozvao svog mudrog čoveka i rekao: "Brzo, idi i pronađi Mudraca i dovedi ga ovamo, da nam održi govor o duhovnosti." Mudri čovek je poslušao. Raspitao se o mestu boravka Mudraca i konačno ga locirao. Ispričao je Mudracu šta je kralj rekao. Mudrac je rekao: "Nisam zainteresovan." Preklinjao je Mudraca iznova i iznova da dođe u kraljevstvo. Kralj bi mu dao vreće zlata, fine obroke, lepe žene. Mudrac je rekao: "Žao mi je, nisam zainteresovan." Konačno je mudri čovek napustio Mudraca i vratio se kralju i ispričao priču, šta se dogodilo. Kralj je postao besan. Rekao je: "Želim da se vratiš i upotrebiš sva sredstva koja možeš da dovedeš Mudraca ovamo. U suprotnom ću ti odseći glavu i koristiti je kao hokejaški pak." Mudri čovek je rekao: "Da, u redu," i ponovo otišao. Tražio je Mudraca. Našao ga je, pao mu pred noge i preklinjao: "Učitelju, molim te dođi i održi govor o duhovnosti za kralja, ili će mi odseći glavu i koristiti je kao hokejaški pak." Mudrac, koji je imao veliku samilosnost, veliku ljubav, veliku skromnost, rekao je: "U redu, doći ću. Napravi sve pripreme. Održaću govor o tišini." Mudri čovek je bio tako srećan, vratio se kralju i rekao šta se dogodilo. Kralj je postao ushićen, radostan. Otrčao je u kraljevsku plesnu salu, naredio svojim slugama da iznesu 300 stolica u pripremi za Mudraca, pozvao celo veće, sve ministre, njihove porodice. Stotine ljudi je prisustvovalo. Mudrac se pojavio u obećano vreme. Seo je na stolicu, okrenuo glavu polako udesno, polako ulevo, pogledao sve, ustao i otišao, i napustio

palatu i kraljevstvo. Kralj je postao besan. "Ovo je uvreda", viknuo je. Mudri čovek je prišao i rekao: "Kako mi to može uraditi? Uvredio me je pred svim mojim prijateljima. Zašto je bio tako nepoštovan?" Mudri čovek je rekao: "Gospodaru, zar ne shvatate poentu? Rekao je da će doći i dati nam govor o tišini. Šta je bolji način da održi govor o tišini nego da bude tih?" Ova priča je istina i o nama. Pokazuje nam da u tišini postoji moć, u tišini postoji najviša istina, u tišini postoji čista svesnost. Kada pričamo previše, kada se previše upuštamo u diskurse sa ljudima, kada pričamo previše o filozofskim učenjima, duhovnosti, to gubi suštinu učenja. Kada čujete o svom sopstvu, čujete mene kako vam govorim, vi ste čista svesnost, bezgranični prostor, sat-čit-ananda, vi ste Sopstvo, kada ste praktikovali posmatranje, posmatrajući, biće svedok, kada ste praktikovali vičaru, samo-istraživanje, i ovo ste radili dugi niz godina, tada je vreme da budete tihi. Tada je vreme da ćutite, da ne dozvolite svojim mislima da idu dalje. Kada kažem da budete tihi, ne mislim samo na to da ćutite, dok vaš um nastavlja da misli, misli, misli, mislim na smirivanje uma. Kada više nema buke u vašem umu, kada um postane miran, stvarnost se pojavljuje sama od sebe. Zašto želite da iskusite stvarnost? Zato što ste čitali u knjigama, učitelji su vam rekli, stvarnost je beskrajni mir i mudrost, stvarnost je čisto znanje, stvarnost je besmrtnost, i svi to žele. Zato praktikujemo sve oblike sadhane, idemo i viđamo razne učitelje, čitamo mnogo knjiga. Sada, sve ove stvari bi trebalo da dovedu do tišine. Posle nekoliko godina ne bi trebalo da vode ka daljim knjigama, ne bi trebalo da vode ka daljem trčanju po svetu, traženju Učitelja koji vam mogu dati tajni napitak, da biste postali samorealizovani. To znači biti miran, dovesti um do potpune smirenosti, ne upuštati se u pričanje, pričanje, pričanje, o besmislicama, pričati vrlo malo. Primetite kako, dok tako ostajete mirni, misli ulaze u vaš um, kako počinju da vam govore stvari o vama, o govorniku, o prostoriji. Misli vam govore sve što vas zadržava od postizanja vaše realizacije. Misli vam ne mogu doneti nikakvo dobro, bez obzira kakve misli su. One vas mogu odvesti samo dotle, zbuniti vas. Morate ovo videti o sebi. Morate biti potpuno iskreni prema sebi, videti odakle dolazite, ispitati svoja osećanja, svoje emocije. Opet, šta prolazi kroz vaš um. Većina ljudi ne može sedeti u tišini ni sekundu. Talasi uma počinju da se pokreću. Sve dok vas um hrani informacijama, nikada se ne možete zaista probuditi, jer ono što zovete um je samo gomila misli o prošlosti, i o budućnosti i o sadašnjosti. To je sve što um jeste. Um vas drži za Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

zemlju vezanim. To je njegov posao, da vas učini delom ove zemlje, da vas veže za osobu, mesto i stvar. Zato mudra osoba, od samog početka, počinje da čini stvari da zadrži um mirnim, da smiri

um. Šta je najviša stvar koju možete učiniti da smirite um? A odgovor je ništa. Sve dok nešto radite, koristite um. Zato je najviše učenje: ne čini ništa. Kada naučite da ne činite ništa, um će prestati da misli sam od sebe, ali kada nešto radite, um će akumulirati više znanja, o stvarima koje radite, i postati sve jači, i jači i jači. Zapamtite, ne pokušavate da steknete više znanja i dodate na znanje koje već imate. Želite da se ispraznite potpuno, apsolutno i kompletno, od sveg takozvanog znanja. Plašite se da to uradite, jer mislite da ćete postati biljka. Teško je zamisliti osobu bez uma. Ali, kada počnete da shvatate da je vaš um samo nagomilavanje misli, misli iz prošlih života, misli iz ovog života, samo misli, tada počinjete da uviđate da um mora biti potpuno prevaziđen i preobražen. A oni od vas koji su praktikovali sadhanu dugi niz godina, došli su do tačke gde sada možete ne činiti ništa. Više ne morate da meditirate. Više ne morate da praktikujete atma-vičaru. Više ne morate da praktikujete biće svedok, vipasana meditaciju. Te stvari više nisu neophodne. Doveli su vas do određene tačke, i evo vas. Sada nemate apsolutno ništa da radite. Slobodni ste. Ako ovo ispravno razmislite, videćete da će vaše telo, ono što zovete svojim telom, i dalje funkcionisati veoma dobro bez vaših misli. Ovo je pomalo teško shvatiti, jer su vas učili da morate koristiti svoj um da biste funkcionisali. Učili su vas da vaš um koristi telo da funkcioniše na ovoj zemaljskoj ravni. Tako to izgleda. Ali u istini nikada nije bilo tela, nikada nije bilo uma i nikada nije bilo nikoga ko funkcioniše. Kada se ovo ispravno razume, postajete oličenje samilosnosti, ljubazne dobrote, mira, skromnosti, jednostavno razumevanjem onoga što sam upravo rekao. Ne morate zaslužiti ove vrline. Neke od ovih vrlina su zapravo već vaše, oduvek su bile vaše, samilosnost, ljubazna dobrota, mir, sreća. Pošto su već vaše i već ih imate, jednostavno morate sedeti mirno, smiriti um, i one će izaći da se izraze. Slično je suncu prekrivenom oblacima. Kada je sunce prekriveno oblacima, mislite da sunca nema, sunce je nestalo. Ipak, jednom kada se oblaci raziđu, sunce ponovo zasija u svom sjaju i veličanstvu. I tako je sa umom. Vi ste verovali da um uzrokuje da funkcionišete, da sijate, i to nije nužno tačno. Um je ovde da vas drži uz zemlju vezanim. Kada prestanete da mislite, um postaje beskonačno, postaje Bog, postaje bezgranični prostor, nirvana, čista svesnost. On zapravo ne postaje to. Vi ste oduvek bili to. Um jednostavno nestaje, kao um, i vaša istinska priroda se izražava.

Mnogi ljudi pokušavaju da razviju vrline pre nego što pokušaju da uklone um. Ovo je nemoguće učiniti. Ako imate bes, strah i mnoga od ovih negativnih stanja, veoma je teško učiniti da nestanu. Veoma ih je teško rešiti se, prevazići ih. Bez obzira šta radite da biste ih prevazišli, da biste ih se odrekli, oni samo postaju jači. Samo kada radite na uklanjanju uma, smirivanjem uma, tada sve ove stvari o kojima smo govorili, strahovi, frustracije, bes, nestaju sami od sebe. Tako je lako, a ipak tako teško. Razlog zašto izgleda teško je zato što ste se vezali za svoj način razmišljanja, bili ste vezani za osobu, mesto i stvar toliko godina. Vezani ste za svoja sećanja, za svoje telo. Ovo je razlog zašto izgleda teško. Ali kada počnete da razumete i shvatite da nema tela, nema vezanosti, postoji samo potpuna sloboda, um postaje potpuno uništen. Ovo je nešto sa čim morate raditi sami. Ovo je nešto o čemu morate razgovarati sami sa sobom, nešto što morate videti za sebe. Videti jeste biti. Kako počinjete da uviđate veliku istinu, da ste neprolazno Sopstvo, um će se automatski povući i rastvoriti. Zašto čekati duže? Zašto se jednostavno ne probuditi sada? Zašto nastavljati da igrate sve ove religijske igre, prolazeći kroz eone takozvanih inkarnacija, pokušavajući da postanete slobodni i oslobođeni? Zašto se ne nasmešiti sebi i reći: "Ja sam to, oduvek sam bio to. Sve je u redu. Nema grešaka. Ja sam na svom pravom mestu." Zašto ne prihvatiti ovo? Ne pokušavajte da promenite svet ili promenite druge ljude. Ne pokušavajte čak ni da promenite sebe, jer je to veoma teško učiniti. Sve što treba da uradite je da shvatite da niste um. Postajete malo mirniji sada. Sve misli vas napuštaju. Više niste vezani svojim umom. Postali ste apsolutna sloboda. Vaš um i vaše telo se tope. Istinsko Sopstvo jedino ostaje. Doživljavate ovo, prazninu, bez uma. Ne postoji ništa što vas više može uznemiriti. Slobodni ste od svih spoljašnjih uticaja. (tišina) (P - Marija čita pitanje i O - Robert odgovara)

P: Molim vas, recite mi više o ljubavi koju doživljavate i osećate.

O: Postoji ljudska ljubav i postoji duhovna ljubav. Ljudska ljubav je posesivna ljubav većinu vremena. U ljudskoj ljubavi želite nešto za sebe. Zato dajete ljubav nekome drugome. Želite poklon, želite osobu, želite nešto. Zato učite da volite da biste to dobili. Ima vrlo malo ljudi koji jednostavno vole radi ljubavi. Duhovna ljubav je vaše Sopstvo. To je svest i ono što zaista jeste. To je ljubav koja jednostavno jeste. Ne nešto što dolazi samo u određeno vreme kada vidite nešto što želite. Istinska ljubav, duhovna ljubav je vaša sama suština. Sveprožimajuća je. To je svest. Kada se probudite u svoju istinsku stvarnost, ono što jeste je ljubav. Kada volite Sopstvo, volite sve druge i sve ostalo. Sopstvo je vaša istinska priroda, sveproRobert Adams Satsangs: Sabrana dela

žimajuće, sveprisutno. Ova ljubav, opet, dolazi sama od sebe dok se budite. Nije nešto što morate razviti. To je nešto što je oduvek bilo sa vama. I kako se sve više budite, osećate je bez ikakvog razloga. Možete biti u paklu i videćete raj i volećete ga. Možete prolaziti kroz svako mučno iskustvo na ovoj zemlji, ali ako ste instrument ljubavi, osećaćete radost i mir. Jer ljubav, radost, mir, stvarnost, svest, sve su sinonimi. Oni su jedno te isto. Zato se probudite i ljubav će doći sama od sebe.

P: Šta je lepota?

O: Šta je lepota, to je ista stvar. Lepota je ono što posmatrate kao svoje Sopstvo. Nije nešto što vidite i želite na neko vreme. To je Bog ili svest ili Sopstvo. Baš kao i ljubav, nema razlike. Kako vidite ljubav, vidite lepotu. Sve ove reči su za ljudska bića da razlikuju i razdvajaju. Zato što mislite da ste odvojeni. Zato imate reči poput lepota i ljubav i istina i radost i sreća, ali to je samo jedno. Ne dualnost, ne tri, ne četiri, već jedno i vi ste to jedno. Za realizovanu osobu te reči više nemaju značenje. Ali ako postanete oličenje ovoga, nema nikoga ko bi to činio. Jer stvarnost zauzima sav prostor. To je ono što se misli pod sveprožimajuće. Zauzima sve vreme i sav prostor. Nema mesta za bilo šta drugo. Samo kada spavate i mislite da ste smrtni čovek, morate voleti nešto ili videti lepotu u nečemu ili videti radost ili sreću u sebi. Ali opet, kada se probudite, postali ste te stvari, zato nema reči koje koristite da ih opišete. Nema ništa što morate reći, to jednostavno jeste.

P: Molim vas, dajte mi primere laganja koje je u redu?

O: Primer kada je laganje u redu? Laganje je u redu kada mislite da ste ljudi. Kada ste ljudsko biće, prirodno lažete. Kada želite stvari za sebe. Kada želite da budete bolji od drugih ljudi, takmičite se sa drugima. Želite da učinite sebe velikim. Ako niste, preuveličavate poziciju u kojoj se nalazite. Ako vas bilo ko pita pitanje o vama, ne želite da im kažete da nešto nije u redu sa vama. Preuveličavate sebe da bi osoba mislila da ste divna osoba. Kada se zaljubite, vidite sve kvalitete i sve u sadašnjosti u drugoj osobi i pokušavate da sebe učinite punim ljubavi. Pretvarate se, lažete o sebi. Da biste se učinili važnim, da izgledate dobro, da izgledate veliko. Dakle, svako ljudsko biće je zaista lažov. Zato kada ste u sebi, svom istinskom Sopstvu, te reči ne postoje. Reči poput istine ili laži više ne postoje. Jer nema nikoga ko ih doživljava. Samo u svom ljudskom sopstvu doživljavate sve ove reči. Samorealizacija, oslobođenje, mokša, obmana, neznanje, laganje, to su deo ega, uma. Zato je tako važno raditi na umu, ukloniti ga, rešiti ga se. Tada ćete biti svoje istinsko Sopstvo i neće biti nikoga da bilo šta radi. (pauza) Da li neko želi da postavi pitanje ili kaže nešto?

SV: Roberte, ovo se dogodilo...ovo mi se vratilo u sećanje dok si govorio da treba da kažemo: "Ja sam to." I postoji vremenski faktor uključen u to. Nešto slično, možda pre šest meseci, sedeo sam u krevetu, meditirao ili tako nešto, i odjednom sam znao da sam

slobodan i oduvek bio slobodan sa potpunom izvesnošću. Trajalo je možda dvadeset sekundi. I dobio sam osećaj da je, da je trajalo dvadeset minuta, zaista bi došlo. I još jedna stvar, u tri navrata "ja" je potpuno prestalo, a prvi put pre možda dvadeset dve godine. Nije bilo vremena

uključenog tada i nije bilo nikoga ko je znao u tom trenutku. Ali ako je duže, mislim da li bi bilo dovoljno snažno da ostane trajno? Ne znam gde je pitač...

R: Pa, očigledno imate određena iskustva i imali ste iskustva... (SV: Ne, nije bilo nikoga da to doživi, nije bilo nikoga da se seća, nije bilo sećanja, nije bilo svedoka. Nije bilo nikoga. Nikoga da doživi bilo šta.) Kako ste se vratili? (SV: Ne znam, u jednom trenutku, u vremenu tako da kažem, prepoznao sam da nema ničega.) Ali vratili ste se. (SV: Da.)

R: Onaj ko spozna istinu da apsolutno ništa ne postoji, nikada se ne može vratiti ponovo. Onaj ko ima uvid u stvarnost na koju se pozivate, može se vratiti. To je poput nirvikalpa samadhija. U nirvikalpa samadhiju dok meditirate, gubite svest o telu i doživljavate stvarnost. Ali doživljavate stvarnost do određene tačke. Ako doživite celokupnu stvarnost, nikada se ne biste vratili, imali biste sahadža samadhi. Što znači da biste bili svesni, ali realizovani 24 sata dnevno. Ali kada morate da sedite u nirvikalpa samadhiju, to je privremeno, ali imate osećaj onoga što se dešava. To je nekako kao uzimanje LSD-a. Kada neko uzme LSD ili neki drugi psihodelik, možda doživi neku stvarnost. U stanju je da ode duboko unutra i vidi stvarnost. Ali ne celokupnu stvarnost, imaju uvid kako je to. Onda se vrate ponovo.

SH: Mislio sam da je to savikalpa samadhi, a nirvikalpa je prava stvar.

R: Nirvikalpa je blizu prave stvari, ali nije prava stvar. (SH: Savikalpa je kada još uvek rade.) Savikalpa je manje. Kada ste u dualističkom stanju. Ali nirvikalpa je kada ste jedno sa beskonačnim, ali ne potpuno tamo. (SH: Jedno ste, ali ne potpuno jedno.) Da. Nedostaje deo. Jer kada biste bili potpuno tamo, nikada se ne biste vratili. Bili biste to zauvek. Vidite, ovo je nešto što većina ljudi ne razume. Kada dodirnete stvarnost, stvarnost potpuno, uništili ste ego i um. Nema čemu da se vratite. Ali kada se vratite, radeći meditaciju ili šta god mislite da ste u tome i ponovo ste ljudsko biće, niste dodirnuli stvarnost 100%. Postoji nešto čemu da se vratite.

SH: Kada dodirnete 100 posto, ego je spaljen?

R: Potpuno ste pečeni. Kaput.

SN: Roberte, zar nije nirvikalpa samadhi samo iskustvo uma?

R: Sve što nije stvarnost jeste iskustvo uma. (SN: Dakle, ako kažete da je to uvid, to je gotovo vrsta kontradikcije. Zar onda nije nirvikalpa samadhi samo još jedan aspekt iluzije?) Nirvikalpa samadhi vas vodi bliže stvarnosti nego bilo šta drugo. Ali um, naravno, doživljava nirvikalpa samadhi. (SN: To i govorim, pa kako onda može biti stvarnost?) Ali blizu je stvarnosti, ali nije cela stvarnost, to je ono što govorim. Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

SH: Ali u sahaja samadhi, um je spaljen?

R: Potpuno nestao. Nikad se ne vraćaš.)

SN: Mislim, čini se kao da mnogi ljudi dožive nešto, ako to želite nazvati nirvikalpa samadhi. Oni sami postaju učitelji misleći da su se probudili. Ali čini se očiglednim da je iskustvo koje su imali samo iskustvo uma. To je kao i sve ostalo, na neki način um će uvek naći drugi način da vas prevari. Čuješ li šta govorim? (R: Istina.) I čini se...mislim, razumem šta kažeš, to je najbliža stvar, ali izgleda kao kontradikcija čak i to reći jer Sopstvo je Sopstvo, um je um.

R: Da bi se objasnilo... (SN: Tačno.) ...morate koristiti reči. Morate navesti ljude da razumeju o čemu govorite. (SN: Ali zapravo Sopstvo uopšte nije iskustvo?) Sopstvo je ništa. (SN: Upravo.) Dakle, doživljavate sopstvo. Znate da ste sopstvo. (SN: Otprilike kao na šta si ciljao. Sve dok to doživljavamo, to nije to.) Istina. (SN: U višem smislu.) Ako je neko ostao da to doživi, onda to uopšte nije to.

SN: Ali kao što rekoh, čini se prilično rasprostranjenim da mnogo ljudi ima ono što nazivaju duhovnim iskustvima, naravno i to je samo um.

R: To je um. Ali nismo ovde da osuđujemo ljude, pričamo o različitim učiteljima, ko zna... (SN: Pa ne imenujem nikoga.) ...ko zna šta ljudi rade ili šta ne rade. Prvo moramo biti zainteresovani za sebe. A zainteresovani smo za svoje sopstvo tek kada postanemo slobodni. Tada ćemo znati šta da radimo da ovaj svet učinimo boljim mestom za život. Ali do tada moramo raditi na sebi. I postati nekako jednostavni, tihi i mirni. I ne osuđivati druge, ostaviti svakoga na miru, ostaviti sve na miru. Postati srećan u sebi.

SD: Roberto, mogu li ovi bljeskovi biti znak napretka ili postoji li takva stvar kao napredak ka prosvetljenju?

R: Ako govorimo o ovim stvarima, svakako postoji znak napretka. Jer ti pokazuje da si otišao dalje nego što si ikada bio. Ako si u stanju da doživiš ovaj osećaj i imaš potpunu radost neko vreme, potpuni mir, potpunu sreću i počneš da znaš da postoji takvo mesto gde možešotići i ostati zauvek.

SF: Kakvu ulogu telo igra u ovom scenariju?

R: Telo zapravo ne igra nikakvu ulogu. (SF: Gospodine?) Telo uopšte ne igra nikakvu ulogu. Telo samo izgleda da postoji. Dokle god veruješ da si čovek, ti si osoba, mesto ili stvar. Ali jednom kada pređeš to, više nema tela koje bi iskusilo. Telo je ovde samo kada si ti ovde kao osoba. Ali jednom kada transcendiraš ličnost, za koga postoji telo?

SN: Ali mi zapravo uopšte nismo u potrazi za bilo kakvim iskustvom, zar ne? Mislim da je u tome poenta?

R: Istina. Nema nikoga ko bi iskusio faze razvoja. Želimo biti Sopstvo koje smo oduvek bili. Ovo je značenje biblijske izjave: "Budite mirni i znajte da sam ja Bog." Budite mirni! To je sve što treba da uradite. Sva učenja na svetu jednostavno vam govore da budete mirni. Sve knjige koje ste pročitali, ogromni tekstovi, biblije sveta, Vedanta, sve. Samo budite mirni — to je sve što to znači. Svi ti spisi. Samo postati miran. Postati tih.

sveta, Vedanta, sve. Samo budite mirni — to je sve što to znači. Svi ti spisi. Samo postati miran. Postati tih.

ST: Roberto, pročitao sam jednu izjavu u transkriptu pre neku večer i nisam je sasvim razumeo i pitao sam se možeš li reći nesto o tome? Rekao si da dolazimo na ovaj svet da bismo otkrili ko smo i šta bi trebalo da radimo. I ja razumem da je otkriti ko smo — postati slobodan od iluzije, od sna. Ali šta to podrazumeva — otkriti šta bi trebalo da radimo?

R: Pod tim mislim da bismo trebali postati tihi. Trebali bismo postati mirni. Trebali bismo praktikovati svoju duhovnu tišinu. Trebali bismo raditi ono što je potrebno da bismo ostvarili Sopstvo. To su iste stvari. Dolazimo na ovaj svet da bismo pronašli sebe i bili mirni. To je ono što bi trebalo da radimo. Da postanemo tihi. Da se ne uvlačimo previsš u stvari.

SZ: Roberto, molim te, reci nam neke od testova koje su neki ostvaritelji nametnuli sebi na putu ka ostvarenju Boga. (R: Ponovi to.) Molim te, reci nam testove koje su neka prosvetljena bića nametnula sebi na putu ka ostvarenju Boga. Čuo sam o tome.

R: Ne razumem baš tvoje pitanje.

SV: Mislim da je gospodin rekao da ljudi koji su na putu ka prosvetljenju nameću test sami sebi. (R: Oh.)

SH: To pokazuje da si na putu.

R: Ono što nazivaš testom je iluzija. Za koga postoji test? Zasto tražiti testove. Danas, upravo u ovom trenutku, slobodan si. Blistav si i sjajan, ti si stvarnost, upravo sada! Zasto želiš da imaš testove u svom životu? Mnogo je ljudi na ovom svetu koji veruju da moraju proći kroz testove. I prolaze kroz test za testom, patnju za patnjom. Sve je to nepotrebno. Ne moraš imati nikakve testove. Ako veruješ u testove, biće ti dati testovi. Jer tvoj um veruje da moraš proći kroz testove.

Sve je u umu, um sve ovo izmišlja. Igra igre s tobom, zavarava te. Ne misli o ovome uopšte. Nemoj reći kada se nesto desi da prolazim kroz test, Bog me testira. Ne postoji Bog koji bi te testirao. Ti si Bog i tvoj um stvara sve što smatraš istinitim. Stoga budi ovde i sada. Probudi se u ovom trenutku. Shvati svoju istinsku prirodu sada. Ti si Buda. Imaš prirodu Bude sada! Ne sledeće nedelje ili kada prođeš kroz testove, kada odeš u manastir. Sada je jedino vreme koje postoji. I upravo sada si slobodan.

SZ: Ali vidim da sam slobodan, ali ponekad se desi neki događaj ili kriza i onda se osećam nesrećno. (R: Da, naravno.) Onda ne treba da varam sebe. (R: Istina.) Jer mogu ovo praktikovati u duhovnom...i mogu misliti da je to u redu, ali kada se desi neka kriza, onda moj um neće biti u ravnoteži. (R: To je dobro pitanje.) Moram znati da ne varam sebe sada. Ne u budućnosti, nego sada.

R: To je dobro pitanje. Ono što radiš dok praktikuješ duhovne discipline, samoistraživanje. I počinješ da shvataš istinu o kojoj ovde govorimo. Tvoje reakcije na stvari će se promeniti. Otkrićeš da te stvari koje su te nekada uznemiravale ili nervirale

više ne uznemiravaju. Ono što nazivaš testom neće te više uopšte uznemiravati. Postao si viši nego što si ikada bio. Prakticirajući svoje duhovne discipline, onim što si radio. I stvari koje su te ranije povređivale više nemaju moć da te ponovo povrede. Pogledaćeš nesto što te je nekada ljutilo, razbesnelo i smejaćeš se. Stoga ono što si verovao da je test više neće biti ništa. Neće imati nikakvu moć nad tobom. Pobedio si. Tako što ne reaguješ, tako što tome ne daješ moć. Šta god da reaguješ, tome daješ moć. Kačeš: "Imaš li nesto tako moćno da me može učiniti besnim? Da me može naljutiti, da me može uznemiriti?" Ali dok radiš na sebi, dok razumeš o čemu govorimo na ovom sastanku, doći će vreme kada ćeš pogledati ceo ovaj svet, ceo ovaj univerzum i neće biti ništa u ovom univerzumu što te može uznemiriti ili brinuti, ili smetati. Bićeš potpuno slobodan. Tada više nećeš misliti na testove. Ta uloga neće doći u tvoj um. Biće gotovo. Misliti o testovima, o zavaravanju sebe, o obmanjivanju sebe. Sada, ako govorim prosečnoj osobi na ulici, ne mogu joj ovo reći. Ali kada oni ne znaju ništa o duhovnim praksama, nisu ništa učinili za sebe, stoga će biti obmanuti i moraće preduzeti ispravnu akciju. Ne kačem ti da zamišljaš da nesto ne postoji. Ne kačem ti da zavaravaš sebe i kačeš: "Ovo ne postoji." Na primer, ako ti kuća gori. Nemoj reći: "Ne gori zapravo." Ili ako slomiš ruku, nemoj reći: "Nisam slomio ruku." Kada osećaš ogroman bol, kada shvatiš da su tvoje stvari izgorele u požaru. Ali kako duhovno rasteš, tvoja kuća gori, možda vidiš kuću kako gori. Nećeš negirati da gori, ali nećeš biti pogođen time. Transcendirao si, podigao si se iznad toga. Uzdigao si se iznad toga. Kada slomiš ruku, osetićeš izvestan bol i shvatićeš da ti je ruka slomljena, ali nećeš odgovoriti na to, nećeš mu dati nikakvu moć. Bićeš iznad toga. Postaješ potpuno nova osoba. Dakle, nema testova. Um je taj koji ti daje testove. Radi na umu i neće biti testova kroz koje treba da prođeš. Odvoji se od njega i tada ćeš se probuditi. Nema ga, nikada se nije desilo, nikada nije postojalo. I tako, kada se probudiš u istinu svog bića, shvatićeš da je i ovo san. U ovom snu se razne stvari dešavaju, uvek će se dešavati. Ljudi će uvek biti mučeni, nikada neće prestati. Uvek će biti ratova. Uvek će biti nečovečnosti čoveka prema čoveku na ovoj planeti. Tako se čini. Na ovoj planeti postoji dualnost. Ne možeš imati savršenstvo za ceo svet, to se nikada neće desiti. Na ovoj planeti postoji samo dualnost. Za svako dobro postoji loše, za svako gore postoji dole, za svaku količinu pritiska koji gura napred postoji jednaka količina pritiska koji gura nazad. Ovo je način ovog sveta. Klatno mora da se ljulja u oba smera. Klatno se ljulja u ovom smeru i sve vrste dobrih stvari ti se dešavaju, a onda se ljulja nazad i patiš, prolaziš kroz sve vrste

negativnih iskustava. Stoga ti kačem: "Probudi se! Probudi se sada!" Kada se probudiš, ove stvari neće postojati za tebe.

SZ: Imao sam test ali varam sebe.

R: Radi na sebi. Prakticiraj sadhanu. Ispituj "Ko sam ja?" Pitaj: "Ko vara mene? Ko je taj koji vara sebe?" I shvati da je to ego. Ego ili um govori sve ove stvari. Da varaš sebe, da radiš sve vrste stvari. Ako ne varaš sebe prema svom mišljenju, onda će ono što vidiš u svetu biti stvarnost. Onda ne varaš sebe, zar ne? Sve će biti stvarno. Ceo svet će ti biti stvaran. Ipak, jednostavan test će ti pokazati da nije. Sve se mora promeniti. Osoba koja je danas mučena može sutra postati predsednik. Može sutra postati šef države. Sve se menja. Dakle, kada vidiš nesto što pokušavaš promeniti, promeniće se automatski samo od sebe, pre ili kasnije. Ako prođeš kroz ovaj svet, videćeš da je bilo vremena kada su zemlje posedovale druge zemlje, a onda su zemlje koje su bile posedovane postale posednici i postali su tirani. A onda je zemlja koju su posedovali nakon stotina godina postala posednik. Ceo svet je šala, kosmička šala. Ništa na ovom svetu ne možeš uzeti kao stvarno. Dakle, kada varaš sebe, kačeš, shvati: "Ko vara mene? Ko ovo radi?" I videćeš da je ego taj koji misli na ovaj način. Ukloni ego, ukloni um i neće biti nikoga ko bi bio prevaren.

SZ: Jesi li rekao da ako se ne odnosim prema ovom svetu, biću u sebi? Biću Sopstvo?

R: Ne možeš jednostavno ne odnositi se prema svetu čak i ako kačeš da nećeš. Ako se trudiš najbolje što možeš da se ne odnosiš prema svetu, odnostićeš se prema svetu. Ono što želim da uradiš jeste da zaboraviš na svet. I zađi duboko u sebe. Zaroniti u sebe. Otkriti ko si. Otkriti svoje istinsko Sopstvo. Onda vidi da li se to pitanje pojavljuje. Želiš li da pročitaš o Dznaniju, Meri?

SM: Da, Roberto. (trake se naglo prekida) [TOC]

Najviše učenje je tišina 2. jul 1992.

Robert: Dobro veče. Poželjavam vam dobrodošlicu svim srcem. Dobro je ponovo biti s vama. Volim svakog od vas. Sve je dobro. Sve se odvija kako treba. Nema grešaka. Sve je na svom mestu. Postoje izvesni principi kojih uvek treba da se sećamo, ako želimo biti srećni sve vreme. Prvi je: najviše učenje na svetu je tišina, biti miran. Nema višeg učenja od ovog. Tišina je Brahman. Tišina je milost. Tišina je apsolutna stvarnost. Govorim o stvarnoj tišini, ne samo o ćutanju nakratko. Stvarna tišina je kada zađeš duboko u sebe i postaneš potpuno nesvestan svoje okoline. Nema uznemirenja, čak iako se stvari i dalje mogu dešavati oko tebe. Telefon može zazvoniti, ljudi mogu kucati na vrata, pas može lajati, ali ako zađeš duboko u sebe, bićeš tih. Istinska tišina nema apsolutno nikakve veze sa svetom. Istinska tišina je sveprisutnost, sveprošimajuća. Tvoja istinska priroda je tišina. Uvek zapamti, to se razlikuje od pukog mirovanja. Svako može mirovati nakratko, možda par sekundi, pre nego što te um počne napadati. Ali istinska tišina je kada odeš dublje, gde zaboraviš svoje telo, zaboraviš svoje poslove, svoj um, svoj svet, i uđeš u onu atmosferu gde je blaženstvo-svest. Istinska tišina je priroda stvaranja. Planete se okreću na svojim osama, galaksije kroz svemir, one jure kroz svemir, galaksije, milijarde galaksija. Sve je u stanju fluksa. Sve se kreće. Ipak, sve je veoma tišno. Ne čuješ ništa. Ako ustaneš u četiri sata ujutro i izađeš napolje i pogledaš, šta čuješ? Čuješ tišinu, duboku tišinu, potpunu tišinu, prelepu tišinu. Nije teško ući u tu vrstu tišine. Jednostavno počneš sedeti mirno i postati nesvestan svega. Desiće se samo od sebe. Ići ćeš dublje, i dublje, i dublje, i dublje, dok više neceš biti svestan svog tela ili svoje okoline. Istinska tišina se može održavati u svako doba. Više ne moraš sedeti da bi ušao u tišinu. U početnim fazama moraš, jer učiš kako da budeš tih. Ali kako vreme prolazi, možeš biti u kupovini na pijaci, možeš raditi u fabrici, možeš prati sudove, možeš raditi sve vrste stvari, i bićeš u tišini. Tišina je drugi način da se kače da svoje misli uvek usmeravaš na Boga. Bog je tišina i ti si to. Oseti tišinu upravo sada. Možeš je osetiti. To je nesto prelepo. Znate kada ulazite u istinsku tišinu, počinjete postajati srećniji, i srećniji i srećniji bez ikakvog razloga. Nije bitno šta se dešava

u svetu. Svet je na jednom mestu, a ti si na drugom mestu. U dubokoj tišini poistovećuješ se sa supstratom stvaranja. Uvek zapamti da uđeš u tišinu. Mudrac je uvek u tišini. Mudrac može govoriti, slušati, učestvovati u aktivnostima, ali za Mudraca postoji samo tišina. Drugi princip o kome uvek treba da razmišljate je kada osećate osećanja poput: "Pitam se da li treba da ostavim

porodicu i odem u Indiju da tračem gurua. Pitam se da li treba da dam otkaz i odem u manastir. Pitam se da li treba da postanem budistički monah ili monahinja i odreknem se sveta." Kada mislite o svojoj ljutnji, svojim frustracijama, bolu, oskudici, ograničenjima, bolesti, kada se čini da vam ove stvari padaju na glavu, obuzimaju vas, ovo treba da shvatite. Ako su ove stvari bile vanjske u odnosu na vas, onda biste imali tezak posao da ih se rešite. Morali biste nabaviti Uzi puškomitraljez, tenk, sve vrste oružja da biste se rešili ovih stvari koje su vanjske u odnosu na vas, da odete u manastir, postanete monahinja, osećanja osiromašenja, osećanja oskudice, ograničenja. Ako su ove stvari bile vanjske u odnosu na vas, imali biste tezak posao da ih se rešite. Onda biste imali bitku na rukama. Ali ove stvari su vi. Vi rađate ove stvari. Ove stvari su vaše misli. One nisu vanjske u odnosu na vas. Baš kao san. San se može činiti vanjskim u odnosu na vas, ali po buđenju sve se odigralo u vašem umu, bez obzira šta ste sanjali. Ono što pokušavam reći je da nema ništa u ovom univerzumu što je vanjsko u odnosu na vas. Vi ste univerzum, i sve u njemu. Na primer, ako pokušate da se preselite u pećinu gde mislite da ćete naći više mira, morate povesti sebe sa sobom, i ako niste bili u miru ranije, ništa se neće promeniti, novi uslovi, ista osećanja, iste misli. Vi ste univerzum. Vi ste sve. Razmislite o ovome. Ne postoji svet odvojen od vas. Ne postoji stanje odvojeno od vas. Zasto brigati? Zasto biti uplašen? Zasto verovati da je nesto negde pogrešno? Vi rađate sve ove misli. Vi sami ovo radite. Morate razmišljati o ovim stvarima. Razmotrite ponovo svet snova. Kada vas pogode misli depresije ili nesigurnosti, ili želite da se odselite iz Los Anđelesa zbog zemljotresa, zemljotres je u vama. Depresija, anksioznosti su u vama. Ne postoji uzrok za ove stvari. Nema ništa na ovom svetu što vam može prouzročiti bilo kakav problem. To je vaše prihvatanje ovih stvari. To je vaše verovanje da vas nesto izvan vas povređuje. Stoga morate da se okrenete ka unutra i ispitujete: "Ko sam ja? Ko sam ja? Kome ove stvari dolaze? Ko doživljava ovaj bol i patnju, strahove?" I kačete: "Ja sam. Ko sam ja? Odakle je došlo ovo ja? Ko ga je rodio? Šta je izvor?" Dok ispituješ na ovaj način, ja će se konačno rastvoriti i išćeznuti, i stvarnost tvog bića će izaći napred. Istina o tebi biće otkrivena. Ali ako prihvatiš ove uslove, želju da odeš na odmor, u manastir, želju da napustiš Los Anđeles zbog zemljotresa, želje, strasti, požudu, sve su ove stvari deo tebe. One su deo ega, uma.

Počinjete da vidite sebe kao sveprisutnost. Sve se odvija unutar vas. Stalno ponavljam, jer želim da budem siguran da ovo shvatite. Ne postoji ništa izvan ovog univerzuma ili ovog sveta što niste vi. Naposletku, šta se dešava sa univerzumom kada odete na spavanje? Kada ste u dubokom snu, nema univerzuma, nema sveta, nema tela, nema uma, nema ništa. Tek kada se probudite, svet počinje za vas. Stoga ispitujte ko ste. "Jesam li ja ovaj bol? Jesam li ja ova želja? Jesam li ja osoba koja prolazi kroz ovo iskustvo? Ako nisam, ko jeste?" Uvek ispitujte u sebi. Ispitujte, ispitujte, ispitujte. Nešto će se desiti. Dok nastavljate da ispitujete, nesto će popustiti. Postaćete srećniji i srećniji. Postaćete svoje Sopstvo. Treći princip koga uvek treba da se sećate je: sve je u redu, baš onako kako jeste. Sve je u redu, baš onako kako jeste. Šta pod tim mislim? Ova sekunda u kojoj sada živite je ispravna, baš onakva kakva jeste. Apsolutno nema ništa pogrešno sa ovom sekundom. Ova sekunda je savršenstvo, čista svesnost, vrhunska stvarnost. Ali mi ne živimo u sekundi. Živimo u prosľosti ili u budućnosti. Zbog toga nastaju problemi. Ali u ovom trenutku, u ovoj sekundi, sve je dobro, izuzetno dobro. Možda prolazite kroz najpodlija iskustva u životu, ali vaš um se zadržava na ovim stvarima, one postaju gore. Ali ako povučete svoj um u trenutak, u sekundu, sve će stati i bićete u savršenom miru. Naučite da živite u sadašnjosti. Zaista ne postoji prošlost i ne postoji budućnost. Postoji samo ovaj trenutak, i u ovom trenutku sve je dobro. Znam da nekima od vas izgleda pomalo grubo. Mislite na ono što morate uraditi sledeće nedelje. Morate platiti račune, morate ići kod lekara, morate se venčati, morate se razvesti. Vaše potrebe, vaše želje, vaše strasti, sve ove stvari prolaze kroz vaš um stalno. Ali kada biste samo naučili da živite u sadašnjosti, u trenutku, ništa se nikada ne dešava u trenutku. Trenutak je večni mir, večna ljubav, radost, sreća. Osetite ovo. Osetite trenutak na koji mislim. Kako je prelepo. Kada vaš um počne da luta, stvaranje počinje za vas. Gubite trenutak i svet počinje za vas. Prema vašoj

karmi, vašoj svesti, vašim samskarama, počinjete stvarati ovaj svet čim počnete misliti. Misli nisu vaš prijatelj. One zaista ne pripadaju vama. Osećate li savršenu tišinu? Dok dišete i udišete, osećajte kao da usisavate ceo svet, ceo univerzum, a dok izdišete, ponovo ga izbacujete. Ova vežba cini da osećate da ceo univerzum dolazi iz vas, izlazi i vraća se. Kao kada spavate. U dubokom snu univerzum nije ovde, svet nije ovde, tvoje telo nije ovde. Kada se probudiš, sve je ovde. Učini ovo svojim disanjem. Udišeš, nema apsolutno ništa. Univerzum se vratio u tebe. Izdišeš, i univerzum je ponovo tamo, van tebe. Postoji samo jedno Sopstvo, i ti si to. Nemaš telo. Nemaš um. Ti si poput beskrajnog prostora.

Staro ti počišče da nestaje. Staro ti je hiljade reči, milioni misli, reaguje na sve što se pojavi. To ti više ne postoji. Svež si i nov. Više ne postoji karma koja ti može nauditi ili učiniti bilo šta, više nema samskari koje moraš iskusiti. Već si prešao okean samsare i već si Bodisatva. Nema ništa što moraš zaraditi. Nema ničega za šta moraš moliti. Nema nikoga koga moraš videti. Apsolutno nema ništa što moraš učiniti. Već si slobodan. Iznad si slobode, iznad oslobođenja, iznad obmane, iznad neznanja. Nisi ni mudrost ni neznanje. Nema reči za tebe. Nema opisa onoga što si. Nema nikoga ko bi rekao. Ti si ona čista svesnost koja je uvek bila i uvek će biti. Apsolutno nema ništa što moraš učiniti da bi je zaradio, jer si budan iz sna. Osetite ovu slobodu koju nikada niste osetili. Osetite radost, sreću, ljubav koje ste postali. Osetite stvarnost. (tišina) Om šanti, šanti, šanti, mir. Slobodno postavljajte pitanja.

SF: Imam pitanje. Svet prestaje da postoji kada odem na spavanje. I ponovo se pojavljuje kada se probudim. Ali čini se da postoji nešto u relativnosti što ostaje u dubokom snu, inače bih mogao otići na spavanje kao Fred Bernel i probuditi se kao neko drugi, možete li komentarisati to?

R: Da, kada odeš na spavanje kao Fred Bernel, zašto bi se probudio kao neko drugi? Probudićeš se kao Fred Bernel jer je to isti Fred Bernel koji je otišao na spavanje. (SF: Ostatak sveta nestaje u dubokom snu, ali ja ne nestajem?) Što se tebe tiče, nema tebe, nema sveta, nema ničega. Ali kada se ponovo probudiš, ti si Fred Bernel. Jer si se probudio kao ista osoba koja je otišla na spavanje. Da si se probudio prosvetljen, ne bi bio Fred Bernel. Ali zato što se budiš, budiš se kao Fred Bernel. Kada se probudiš iz ovog smrtnog sna zvanog svet, više nećeš biti Fred Bernel. Ali kada se probudiš iz sna, budiš se kao ista osoba koja je otišla na spavanje. Niko drugi nije otišao na spavanje osim tebe. I zato što si se probudio u istoj svesti, još uvek si Fred Bernel. Vidiš li šta mislim? (SF: Ne baš.) Otišao si na spavanje kao Fred Bernel. Jedina promena koja se desila je tokom dubokog sna, nemaš pojma ko... (SF: Sve samo nestaje osim osobe...) Tokom dubokog sna nemaš pojma ko si ili šta si. Nema sveta, nema ničega. Ali ako se ponovo probudiš, probudićeš se kao Fred Bernel. Jer to je osoba koja sanja, to je osoba koja spava i imaš tu vrstu svesti, smrtnu svest. Dakle, budiš se na istom mestu na kom si otišao na spavanje. (SF: Nije mi opet jasno, ali...) Zašto bi se probudio kao neko drugi?

SF: Jer ako svet prestane da postoji i ja sam deo sveta. Kada zaspim, svet prestaje da postoji... (R: Da.) ...uključujući i mene.

R: Da, ali kada se ponovo probudiš, na isti način na koji si otišao na spavanje, zašto se budiš? Zašto se ponovo budiš? (SF: Nije mi jasno u mislima.) Da se nisi probudio, ne bi bio Fred Bernel, ali zato što se budiš, još uvek si Fred.

SF: Sazčekaću to, hvala. (pauza) Još jedna stvar, pre nedelju ili dve pomenuo si pranajamu kao jednu metodu koju osoba može koristiti da pomiri um. Možete li nam dati jednostavnu bezbednu metodu koja bi nekima od nas mogla biti privlačna kao način da pokušamo umiriti um?

R: O tome govorimo stalno. Možete koristiti meditaciju "Ja jesam". Kada udišete, kažete "Ja", kada izdišete, kažete "jesam". Možete to raditi ili možete udahnuti univerzum i izdahnuti univerzum. (SF: Ne tu, pričalo se o disanju na jednu nozdrvu i izdisanju.) Pa, te stvari nisu previše potrebne. Te stvari su deo uma. (SF: Mislio sam na ovo ionako.) I ideš dalje od disanja na

nozdrve. Dalje od pranajame o kojoj si upravo pričao, ideš na "Ja jesam". To je veoma visoko stanje meditacije. Ako moraš meditirati, koristi metodu Ja-jesam. Udiši, reci "Ja", izdiši, reci "jesam". Ili praktikuj postojanje...rastvaranje univerzuma kao što smo radili ranije. Udahni univerzum i izdahni univerzum. To čini da osećaš da si ti taj koji kontrolišeš, da si ti zadužen. Ti si univerzum. (SF: Hvala.)

SK: Roberto, za nekoga ko se probudio, čini se da kada odu na spavanje, kada se probude, oni su drugačija svest, ali još uvek postoji ostatak starog sopstva? Da li je to ego, ili ne postoji...?

R: Na šta se odnosiš, na Mudraca? (SK: Da.) Mudrac ne spava kao obična osoba. Mudrac je svestan sebe tokom spavanja, tokom sna i tokom budnog stanja. Postoji jedno Sopstvo koje sanja. Jedno Sopstvo koje je u dubokom snu i jedno Sopstvo koje se budi. I Mudrac je svedok sva tri stanja. Čak i kada Mudrac spava, on je budan. Čak i kada je u dubokom snu, on je budan. Čak i kada sanja, on je budan. I čak i kada je na ovom svetu, on je budan. Svedok ovog sveta.

SK: Pa u vezi sa tim imam nešto drugo da te pitam. Da li bi rekao da imaš...ili neko poput tebe, Mudrac ima isto toliko sklonosti ili nesklonosti kao obična osoba? (R: Ne.) Jer svi učitelji sa kojima sam bio, a pretpostavljam i ti, više vole da budu dalje od mnogo problema, gužve i buke, koju mnogi obični ljudi moraju proći. Tako da bi u tom smislu verovatno bili više uznemireni stresnim životom od drugih ljudi. Možda bi bili u poziciji gde ne bi morali da se bave takvim stvarima, ali da li bi imao isto toliko problema sa takvom vrstom stvari kao bilo ko od nas?

R: Kao što sam pomenuo ranije, postoji privid da Mudrac prolazi kroz određene stvari. Ali Mudrac ne prolazi kroz ništa, Mudrac ne radi ništa. Mudrac nema telo, nema sveta, nema ničega. Ništa se ne dešava. Stoga je Mudrac živ samo zato što ga ti vidiš takvim. Ali Mudrac sam zna da nije telo, nije svet, nije univerzum, nije iskustva. Mudrac je uvek u miru, bilo na pijaci ili u pećini ili bilo gde drugde. Adžnani ili ne-

uki je taj koji vidi Mudraca kako prolazi kroz određene stvari. Mudrac je sam slobodan od svega. U Mudracu nije ostalo iskustava. Postoji praznina.

SD: Čini se da opis Džnanija koji ponekad daš Meri da čita ide potpuno u to. (R: Hm.)

SK: Roberto, samo bih želeo da proširim ono što si upravo rekao. To je kao da nemaš nikakvu interpretaciju ili percepciju onoga što se čini da se dešava. Nema ličnog stava ili...

R: Nema više ličnog ja. (SK: ...prihvatanja ili poricanja ili nema više interpretacije...) Jer nema uma koji bi interpretirao. Um koji je interpretirao je potpuno uništen. Ego ne postoji. Dakle, nema fakulteta da zaista interpretira bilo šta. Osim onoga što Mudrac čini trenutno, iz trenutka u trenutak. Pored toga nema ničega drugog.

SP: Živeti bez refleksije čini mi se kao proces.

R: Živeti bez refleksije? Govoriš o sebi? (SP: Kada živiš bez razmišljanja...nejasno...oseća se kao proces.) Da li je to iskustvo koje imaš? (SP: Povremeno.) To je dobro. (SP: Kako kažeš, um je...nejasno...) Da. (SP: Um je tih kada istina...) U stvarnosti zaista nema uma. Opet, nikada ne bi trebalo zaista misliti da je um stvarni entitet i da mora biti uništen. To su samo reči. U stvarnosti nikada nijedan um nije postojao. Zato je ovo učenje ponekad kontradiktorno. Govorimo o uništavanju uma, ali ne postoji um koji treba uništiti.

SK: Šta je sa takozvanom istinom? (R: Istinom?) Pa, mislim, ono što je rekao da u tišini možeš videti istinu.

R: U tišini će se istina predstaviti sama. (SK: Tišina je istina.) Tačno, ako zaista možeš ući u tišinu, to je sve što treba da uradiš. (SK: Da, mislim, ali ko je tu da interpretira bilo šta ili stvara bilo šta ako se ništa ne dešava?) Naravno, to je tačno.

SP: Mogu govoriti samo odakle sam Ja-jesam što se tiče intelektualne rasprave koja nije istina.

R: Hm, istina, najbolje je ćutati. Ne možeš pogrešiti ako to uradiš. Ne možeš napraviti budalu od sebe. (SP: Zato sam rekao da si ispred ??? zaista nema uma.) Takođe nema nikoga ko pokušava da se reši uma. Sve je igra, iluzorna igra. Uplićemo se u pokušaje da se rešimo uma, rešimo tela. Rešimo se stvari koje nikada nisu ni postojale. (SP: Ako pokušavam da se rešim nečega, ne živim u sadašnjosti.) Upravo tako. (SP: Mnogo je zabavnije biti sada, živeti sada.) Naravno.

SZ: (pitanje nejasno, zatim učenik ponavlja za Roberta)

R: Nisam baš razumeo šta si rekao. Želiš li to ponoviti?)

SZ: (Da li da ponovim pitanje?) Da. (SZ: U našim životima pojavljuje se mnogo stvari.) Da. (SZ: Stvari tela ili stvari uma. Ili stvari sveta. I to nam daje sklonost da pratimo takve stvari jer su ove stvari nepostojane.) Da. (SZ: A naše Sopstvo je postojano. I ako se odreknemo prolaznih stvari, možemo počivati u svom nerođenom Sopstvu.) Da. (SZ: I stoga mislim da ako se nešto pojavi kroz rad naših čula ili našeg uma, onda mi

treba da napusti traženje ovih stvari. Ali u našem svakodnevnom životu moramo koristiti svoja čula. Onda kako bismo trebali...) (R: funkcija.) (SZ: Da, kako da se ne uklopimo u ovu stvar i odustanemo od svojih čula.)

R: Dešava se sledeće. Dok nastavljaš da odustaješ od svih reakcija na život. Dok počinješ da predaješ sve jednom Sopstvu. Jedno Sopstvo koje je apsolutna stvarnost, čista svesnost preuzima. I učiniće sve što moraš da uradiš, čak i bolje nego što ti možeš sam. Ova moć koja zna put preuzeće te potpuno. I govoriće umesto tebe. Uradiće sve za tebe što treba da uradiš, a ipak ćeš osećati da ti nisi činilac. Ipak sve će biti urađeno savršeno. Mnogi ljudi se plaše da se odreknu svojih čula. Jer veruju da će se pretvoriti u biljku. Ali ovo nije istina. Uvek ćeš funkcionisati. Uvek ćeš raditi ono zbog čega si došao na ovu zemlju. I čak ćeš to raditi bolje nego što ikada možeš zamisliti. Zato ne brini se o ovim stvarima. Jednostavno uđi unutra, predaj sve Sopstvu. Odustani od svega.

SZ: Ali u našem svakodnevnom životu ponekad moramo obratiti pažnju na mnoge stvari. Život zahteva od nas da rešimo mnoge praktične probleme.

R: Da naravno. Ali kao što sam rekao, Sopstvo će preuzeti i uraditi sve ove praktične stvari umesto tebe bez da ti veruješ da si ti činilac. Sve će biti urađeno. Videćeš. (SZ: Moramo obratiti pažnju na mnoge stvari, stoga ne možemo odustati od sklonosti da sledimo nastajuće stvari.) Dok sledиš nastajuće stvari, kako kažeš, sva čula će postati uništena i Sopstvo će preuzeti. I Sopstvo će uraditi stvari koje treba da se urade. Sve će biti u redu. Ne moraš da brineš. (SZ: Da li misliš, kada napustim sklonost da popravljam stvari svojom pažnjom, Sopstvo će preuzeti i automatski ispuniti sve funkcije?) Da, tačno. (SZ: I kada stvari nastaju, da li ih pratim ili ne svojim čulima?) Ne, ideja je da se oslobodiš čula. Ne želiš da koristiš svoja čula da bi uradio bilo šta. Ono što treba da uradiš u tvom slučaju, jeste da istražuješ, "Kome dolaze ove stvari?" I kako dolaze, kažeš sebi, "One dolaze meni. Osećam ove stvari. Onda ko sam ja? Šta je izvor onog 'ja' koje oseća ove stvari?" I 'ja' će nestati jednog dana i bićeš potpuno slobodan.

SZ: Drugo pitanje je, naše telo mora biti pripremljeno da primi milost oslobođenja? Ako telo nije pripremljeno, onda će šok milosti prouzrokovati veliku štetu našim telima? I da li to znači da će naš rast ka oslobođenju potrajati?

R: Ako ispravno istražuješ. Svaki put kada ti misao dođe, baš kao misao koju si upravo imao. Ako pitaš, "Kome dolazi ova misao? Ko misli ove stvari? Kome one dolaze? Kome dolaze?" i kažeš, "One dolaze meni." To 'meni' na koje se pozivaš je ego, um. Zato pitaš dalje, "Šta je izvor ovog ega ili uma? Šta je izvor onog 'ja' koje misli sve ove stvari?" I ostaneš miran, onda polako ali sigurno 'ja' će početi da se rastvara i jedno Sopstvo će preuzeti i neće biti problema. (SZ: Ali kada razmišljam o praktičnim problemima života, moram da mislim da bih rešio problem. Da li je to tačno?) Ti misliš šta o problemu? Moraš da

rešiš problem? Da li misliš da moraš da rešiš problem? (SZ: Da.) Sve dok govoriš kako govoriš, govoriš iz čula. Zato ćeš morati da rešiš problem. Ali ako odeš izvan čula istraživanjem, "Kome dolaze čula?" Shvatićeš da uopšte nemaš čula. I bićeš slobodan od rešavanja problema sam. Stvari će ti dolaziti lako. Sve će se desiti kako treba. Vidiš, sva pitanja koja postavljaš su iz osećaja tvog ega, tvog uma. Oslobodi se svega ovoga i sve će se pobrinuti samo za sebe. Merry, hoćeš li da pročitaš Džnanija? (SM: Naravno, Roberte.) (Meri čita Džnanija. Pogledajte početak knjige za tekst.)

R: Hvala ti Meri. Imamo li prashad? Najbolji čokoladni kolačić. Meri, hoćeš li da ga podeliš? (podela prashada dok traka završava) [TOC]

Razmišljaj o Ovim Stvarima 5. jul, 1992

Robert: Dobro je biti s vama ponovo, ovog divnog julskog vikenda. Tako sam srećan što možete doći. Kad biste samo znali ko ste, kad biste samo shvatili ko ste zaista, šta ste, ko ste upravo sada, ko ste oduvek bili, to bi učinilo sve vatromete beznačajnim. Kad biste shvatili svoju pravu prirodu, svi bogovi i božice bi vam se poklonili, odali bi vam počast, obožavali bi vas, došli bi vam u pomoć. Krišna, Višnu, Šiva, Buda, Isus, Muhamed, svi Sveci kroz vekove bi došli k vama, poklonili bi vam se. Kada razumeš da si ti Sopstvo, netruležno Sopstvo, apsolutna stvarnost, tada shvataš da sve ove stvari, božice, bogovi, dolaze iz tvog uma. Ti si jedan. Sve, svako, je deo tebe. Kada ne razumeš svoju božansku prirodu, misliš da si krhko ljudsko biće, i obožavaš mnoge bogove i božice, odaješ počast Svecima, Mudeacima. Ali kada razumeš ko si, sve se menja. Postaješ sveprožimajući, beskonačan poput neba. Ti si univerzum. Ti si ono što je oduvek bilo. Ne veruj onome šta ti svet govori, šta ti novine govore, šta ti TV govori. Odvoji se od svih ovih stvari. Postani slobodan od vezanosti. Svet sam po sebi nije ni dobar ni loš. On je pojava. Možeš se igrati u univerzumu, možeš patiti u univerzumu. Sve zavisi kako to vidiš. Ne reaguj na to, bilo da prolaziš kroz dobra ili loša vremena. Oboje su varalice. Pogledaj u svoje Sopstvo. Ti si jedan. Sve što čula opažaju je od uma. I uma nema. Um nikada nije postojao. Zato ko si ti? Nema reči da opišu ko si, jer ako koristim reči da opišem to, to ne bi bilo to. Ti si izvan reči i misli, izvan bogova i božica, izvan svega i bilo čega o čemu ikada možeš misliti. Voli sebe. Kada voliš sebe, voliš ceo univerzum. Ne misli o svetu i svim njegovim manifestacijama. Misli na Sopstvo, jednu stvarnost, čistu svesnost, sat-čit-anandu. Ti si to, slobodan. Zaboravi na prošlost. Ona nikada nije postojala. Ne može te povrediti. Zaboravi na karmu, samsare, samsaru. Te stvari su sve od uma. I zapamti um ne postoji. Ti si tako slobodan, tako sjajan i blistav. Ipak, šta misliš o sebi? U šta veruješ o sebi? Razmisli o ovome. Pogledaj sve godine koje su prošle, kada si na sebe gledao kao na osobu, koja prolazi kroz iskustva. Učili su te u duhovnom životu da moraš patiti,

razraditi svoju karmu, proći kroz nekoliko iskustava, nekoliko života, stotine života, hiljade života. Ipak, kome postoji karma? Kome postoji patnja? Kome postoji svet? Samo ne-umu. Jer možeš sam doći do zaključka da nema uma, nikada nije bilo uma, nikada neće biti uma, videćeš ko pati? Niko. Sve je dobro. Nema grešaka. Ti si na svom pravom mestu, upravo sada. Kada kažem da si na svom pravom mestu, ne misli na mesto gde izgleda da jesi, bilo bogat ili siromašan, bolestan ili zdrav, tužan ili srećan. Ovo nije tvoje pravo mesto. Tvoje pravo mesto je lišeno svih ovih stvari. Tvoje pravo mesto je bezgraničan prostor, svesnost bez izbora. Ti si Bog kojeg si oduvek tražio. Ti i ti sam si Mudrac, i svetac, i probuđeno biće, koje si nastojao da dostigneš. Ti si to upravo sada. Ovo je tvoje pravo mesto, i nema drugog mesta. Ipak kažeš svet se pojavljuje, uslovi se pojavljuju, situacije se pojavljuju, i pitam te ponovo, "Kome se one pojavljuju?" Tome takozvanom egu, tvom umu. Ali u istini nemaš ego i nemaš um. Zato se ništa ne pojavljuje. Kaže se da se Brahman pojavljuje kao svet. Bog se pojavljuje kao svet. Ipak zašto bi Brahman, Bog, želeo ovo, da se pojavi kao svet? Istina je da postoji samo Brahman, apsolutna stvarnost. Nema sveta. Ipak kažeš, "Doživljavam svet svaki dan. Kako mi možeš reći da nema sveta?" Da bi ovo razumeo moraš se vratiti iskustvu sna. Kada imaš san, dobar ili loš, koliko se tebe tiče ovo je stvarnost. San je tvoja stvarnost, bez obzira šta je. I bez obzira ko u snu ti kaže da

ovo nije stvaran svet, raspravljaćeš se s njima. Reći ćeš, "Da, ovo je stvarno. Prolazim kroz ovo iskustvo ovde. Venčavam se. Moja cela porodica je ovde, stotine gostiju. Veliki prijem je u toku. Kako mi možeš reći da je ovo san? Čak ću te uštinuti i pokazati ti da ovo nije san." Ipak, ovo je san uštinjavanja. Cela stvar je san. I iako ne veruješ, probudiš se, i nestalo je. Pitanje je, odakle je došlo na početku? Gde je otišlo? Da li je bilo izvan tebe? Nije bilo izvan. Da je bilo izvan imao bi bitku na svojim rukama, da savladaš svet sna. Ali san je izašao iz tvog uma. On je tvoja kreacija, tako se pojavljuje. Ali da je prava kreacija, trajalo bi. Ne bi nestalo kada se probudiš. Sada uzmi ovaj svet. Većina vas ovde bi se raspravljala sa mnom i rekli biste mi, "Svet je stvaran, jer ga vidim, osećam ga, prolazim kroz određena iskustva." Ipak isto radiš u svom snu. Nema razlike. Raspravljao bi sa mnom ovde baš kao što bi se raspravljao sa mnom u snu. Možeš sada prići i uštinuti me, i osetio bih to. Ali ovo je sve deo sna. Zato moraš istraživati u sebi, "Ako je svet sna san, ako je stvarni svet san, da tako kažem, onda ko sam ja? Odakle sam došao? Šta sam ja?" Nema odgovora na ovo pitanje, jer je odgovor iskustvo. Odgovor je buđenje. Odgovor je oslobođenje. Odgovor je realizacija. Konačni um ne može shvatiti ovo, tako da su sve reči koje koristimo besplodne. Sav moj govor je gubljenje vremena. Sve što kažem je besmislica, jer ti samo slušaš reči. Kakvu korist ti reči donose? Otići ćeš kada završim i otići kući, i nastaviti svoj život kao što je uvek bilo. I ili ćeš reći, "To je bio lep govor," ili "Ne verujem ni reči šta je rekao." Ali gde ćeš biti? Na istom starom mestu, u istoj staroj maji. Igrati svoje igre. Prolaziti kroz svoja iskustva kroz koja uvek prolaziš. Govoriti, "Ovo je dobro i ovo je loše. Ovo je ispravno i ovo je pogrešno. Ovo volim i ovo mrzim. Ovoga se bojim, ovoga se ne bojim." I sve tvoje predrasude, sav tvoj odvratni život, sve stvari ovog sveta nosićeš na svojim ramenima. Neki od vas će verovati da morate doneti mir ovom svetu, i pridružujete se mirovnim organizacijama. Ovo je pohvalno donekle, ali je praktično nemoguće doneti mir svetu. Ne možeš. Da li je iko ikada doneo mir svetu? Jedini način na koji možeš doneti mir ovom svetu je kroz buđenje. Kako probudiš sebe, videćeš da si Sopstvo univerzuma. Ceo svet je tvoja projekcija. Ti si taj koji je prouzrokovao beskućnike, i nečovečnost čoveka prema čoveku, i podle stvari koje se dešavaju u ovom svetu. Odakle drugde dolaze ako ne iz tebe? Inače bi se samo pojavile. Ali upamti ništa nije spoljašnje. Sve što se dešava je deo tebe. Ti si jedan. Pronađi svoje Sopstvo. Pogledaj u svoje Sopstvo. Zaranjaj dublje, dublje u sebe. Pokušaj da razumeš ko si zaranjajući duboko u sebe. Ne gledaj u čoveka. Ne gledaj u univerzum. Ne gledaj u stvari. Gledaj u svoje Sopstvo. Samo ti možeš poznati sebe. Niko te zaista ne može pomoći. U konačnoj analizi moraš odustati od svih reakcija na ovaj svet. Bilo da uživaš u ovom svetu, ili imaš probleme sa svetom, moraš gledati na to kao na san, kao na nešto što se pojavljuje. Predaj se potpuno. Kako se predaješ? Puštanjem, puštanjem svih koncepata, puštanjem svih ideja, puštanjem verovanja, puštanjem svih svojih predrasuda, svih svojih emocija. Jednostavno odbaci. Ako možeš ovo uraditi, sva tvoja sadhana, sve tvoje meditacije, sve tvoje molitve, više nisu potrebne. Kome se moliš? Šta ti meditacija čini? Ako čini um mirnim i tihim, to je dobro. Ipak ako se jednostavno probudiš u svoju pravu prirodu, svoje svarrrupu, nema potrebe za meditacijom, nema potrebe za molitvom, nema potrebe za bilo čim, ako živiš u trenutku, spontano, i držiš se istine, istine koja je Ja sam Brahman, Ja sam apsolutna stvarnost, Ja sam nirvana, Ja sam to. Razmišljaj o ovim stvarima. Nikada nisi bio ono što izgledaš da jesi. Nebo izgleda plavo, ali istraživanjem ćeš otkriti da nema neba i nema plavog. Uže izgleda kao zmija. Istraživanjem ćeš shvatiti da nema zmije. To je samo uže. Voda se pojavljuje u fatamorgani. Istraživanjem ćeš otkriti da nema vode.

Na isti način ti se pojavljuješ kao telo. Pojavljuješ se kao smrtnik. Ali istraživanjem ćeš otkriti da nisi telo, nisi smrtnik. Ti si izvan smrtnosti. Ti si izvan bilo čega o čemu možeš misliti. Ti si izvan svih koncepata, svih ideja. Shodno tome, najbolji put za tebe je tišina. Apsolutno nema šta da se raspravlja. Zaista nema o čemu da se misli. Nema šta da se osporava. U tišini će ti sve biti otkriveno. Sve što zaista moraš uraditi je da budeš miran. Znam da je to teško za neke od vas, jer neprestano ćaskate kroz ceo svoj život. Ipak ako biste naučili da budete mirni, napravili biste

ogroman duhovni napredak. Oseti tišinu u sebi. (tišina) Kada tvoj um počne da misli, zaustavi ga, uhvati ga, okončaj ga. Mnogi od vas su još uvek pod utiskom da dolazite da slušate predavanja, govore. Dozvoli da te pitam, koliko predavanja, koliko govora si pohađao u svom životu? I šta ti je to učinilo? To jednostavno dodaje više konfuzije. Uvek zapamti šta pokušavaš da uradiš. Ne pokušavaš da dodaš više znanja svom neznanju. Pokušavaš da isprazniš sebe od svog znanja, svog neznanja, svega što si akumulirao. Želiš da postaneš prazan. Ipak većina ljudi izgleda ide različitim učiteljima, čita mnogo knjiga, i dodaje na. Stalno dodaju, dodaju, dodaju, dodaju, dodaju. Ipak dan mora doći u tvom životu, kada stojiš nag pred Bogom, da tako kažem, kada nemaš štaka da se držiš za. Sve knjige su nestale, nema više učitelja za tebe, nema koga da pitaš za pomoć, nema koga da pitaš da li si na pravom putu. Tada tvoja sadhana zapravo počinje. Razmisli o ovome veoma dobro. Tvoja sadhana, tvoja duhovna praksa ne počinje kada si otišao mnogim učiteljima, i pročitao mnogo knjiga. Ona zapravo počinje kada odustaneš od svega. Tada počinje prava sadhana, kada si predao sve, kada si ispraznio sebe od svog znanja, svih želja za oslobođenjem. Kada si postao prazna ljuštura, tada tvoj duhovni život počinje. Do tog trenutka samo se igraš igre sa sobom. Ti i ja znamo toliko ljudi koji mogu recitovati svete spise unapred i unazad, citate od svakoga na ovoj zemlji. Oni su hodajuće enciklopedije. Ali imaju li oni mokšu? Imaju li oslobođenje? Kako možeš, kada si tako pun smeća? Kada nemaš kome da se obratiš, ništa da čitaš, obratićeš se sebi, i počećeš da istražuješ u sebi, "Kome trebaju sve ove knjige? Ko treba da ide svim ovim učiteljima? Ko treba da pita druge ljude za pomoć? Ko sam ja? Šta je izvor onog 'ja'? Šta sam ja?" Zapamti, sve ovo pitaš sebe. "Odakle sam došao? Gde sam bio pre nego što sam rođen? Gde idem nakon takozvane smrti? Koja je svrha života?" Svi ovi odgovori su u tebi.

Ipak ima veoma malo nas koji smo dovoljno iskreni da se potpuno odreknemo svega. Plašimo se toga. Mislimo da ako se odreknemo, pretvorićemo se u biljku. Izgubićemo svoje prijatelje, svoje porodice. Postaćemo bezvredni. Ništa ne može biti dalje od istine. Tvoje pravo Sopstvo uopšte nije stvar. Pravi ti si ništa. Koristim termin ništa ovde da označim da to nije nešto. To je ni-šta. Dolaziš iz ničega i vraćaš se ničemu. Apsolutno ništavilo je tvoja prava priroda. Raduj se. Razmišljaj o ovim stvarima. (tišina) Sada ćemo igrati uhvati gurua. Napisali smo pitanja u torbi, zar ne? Zaboravio sam da podelim korpu. (učenici daju pitanja Robertu) Hvala vam. (P - Meri čita, O - Robert odgovara)

P: Samo jedno pitanje Roberte. Ok: Zašto koristiš reč "odbijate" kao u, "Sve dok odbijate da se probudite," jer odbijate mi se čini kao namerna radnja i niko to ne radi svesno, namerno?

O: To je semantički termin. Kakva je razlika koju reč koristim, odbijate, ne želite, sve je isto. Ono što zaista mislim je da ste više željni da se igrate u svetu vezanosti nego što ste spremni da pustite. O tome govorim kada koristim reč odbijate. Imate izbor. Zapravo jedini izbor koji zaista imate. Sve ostalo je predodređeno. Imate izbor da se ili predate, pustite i zaronite duboko u Sopstvo. Ili da to ne uradite i igrate se u svetu i uključite se u stvari, mesta i ljude. Izbor je vaš. Zato s vremena na vreme ću vam reći, "Zašto odbijate da pustite? Zašto odbijate da postanete prosvetljeni?" a vi kažete, "Ne odbijam da postanem prosvetljen." Ali pogledaj svoj život, vidi u šta si uključen. Vidi za šta si vezan. Vidi kako si vezan za ovaj svet maje. Stvari u koje zaista veruješ o svetu i ljudima i mestima i stvarima. Zato odbijaš da pustiš. Ponovo, tek kada sve predaš, nešto će ti se desiti, ne dodavanjem sebi. Ne treba ti više iskustava. Želiš da se oslobodiš iskustava. Postani potpuno prazan. Potpuno čist i kada to uradiš bićeš slobodan. Je li to drugo pitanje?

P: Ovo nije pitanje Roberte. Mislim da je neko stavio nekoliko ovih u korpu i piše, "Shvatam da je sve, baš sve, ne isključujući ništa, ništa, ovo shvatam u svom srcu." (R: Dobro.)

SM: Ima nekoliko ovih u korpi. (SV: To je iz transkripta, prelep je transkript.) Oh je li. Da li si ga stavio unutra Frede? (SV: Da.) Oh dobro, Fred ga je stavio.

R: Ako biste želeli da postavite pitanje, slobodno to učinite. Slobodno recite bilo šta. Napravite glasnu buku.

SY: Roberte, možeš li objasniti Ja-jesam meditaciju i kako neko zna da li je spreman za to?

R: Ja-jesam meditacija je za svakoga. Ne moraš zaista biti spreman za nju. To je veoma jednostavna stvar koju možeš uraditi. Ono što radiš je da se opustiš. Predaj svoj um Sopstvu jednostavnim puštanjem, posmatranjem uma. Počinješ praktikovanjem vipassana meditacije. Posmatraš svoj um, svoje misli, svoja osećanja, svoje emocije, samo posmatraj, nekoliko trenutaka. A zatim se pitaš pitanje, "Ko posmatra? Ko je svedok?" i kažeš, "Ja jesam." Sa svojim disanjem, udahneš kažeš, "Ja," izdahneš kažeš, "jesam." Ovo što radi je smiruje um. Čini te veoma mirnim. Vodi te u sledeći korak. Čini te jednousmerenim. To je veoma moćna meditacija. To je za one ljude koji žele da meditiraju. Kad god meditiraš postoji objekat tvoje meditacije. Bilo svetac ili mudrac ili guru ili cvet ili planina ili vlat trave ili sveća. Meditacija uvek treba subjekat i objekat. Ipak najviši oblik meditacije je Ja-jesam meditacija jer Ja-jesam je prvo ime Boga. "Ja Jesam To Ja Jesam." Shodno tome, kada praktikuješ Ja-jesam meditaciju postaješ veoma tih i miran i divne stvari slede. (traka završava) [TOC]

Zaista nema ništa što možeš da uradiš 9. jul, 1992

Robert: Dobro veče. Dobro je biti s vama ponovo. Nadam se da ste meditirali umesto da razmišljate. Većina ljudi voli da razmišlja. Vaše misli su te koje vas zadržavaju od stvarnosti. Apsolutno nema o čemu razmišljati. Sve je dobro zauvek. Da bi postigao samorealizaciju, zaista nema ništa što moraš da uradiš. Ne zahteva pudžu, ne zahteva meditaciju, ne zahteva molitvu, ne zahteva jogu. Ne zahteva bilo šta, jer je samorealizacija tvoje prirodno stanje od početka. Zato nema ništa što moraš uraditi da bi je postigao. Jednostavno je. Ipak postoje tri stvari koje treba da zapamtiš. Jedno je jednostavno biti ovde. Drugo je slušati reči sa diskriminacijom i inteligencijom. Treće je slušati tišinu između reči, koja je najviše i najbolje učenje. Kada kažem jednostavno budi ovde, to je tačno ono što mislim. Jednostavno budi ovde. Ti si već prosvetljen, već si realizovan. Nema o čemu razmišljati, nema koga videti. Jednostavno budi ovde. Kada si ovde, ni-šta Mudraca postaje ni-šta tebe. Drugim rečima, sve stvari se rastvaraju. Sve stvari isparavaju. Pod stvarima mislim na misli, emocije, strahove, sumnje, praznoverice. Sve one isparavaju kada si ovde. Zaista nema ništa što moraš uraditi. Kada čuješ da govorim reči, pokušaj da diskriminišeš ispravno. Pokušaj da razumeš šta reči zaista znače. Ako si sposoban da razaznaš reči i diskriminišeš ispravno, bićeš probuđen, oslobođen. I naravno, tišina između reči je najvažnija. Jer u tišini postoji stvarnost. Stvarnost je tišina. Nema ničeg drugog. Veruješ da moraš prolaziti kroz rituale i izvoditi duhovne discipline, praktikovati jogu, meditirati. Za koga su ove stvari? Ove stvari nisu za tebe. One su za ego, za um. Zaboravi na sve to. Jednostavno ne misli o prošlosti ili budućnosti. Ostani centriran u sadašnjosti i budi svoj. Nema ničeg dubokog u celom univerzumu što moraš naučiti. Nema posebnih časova, ili posebnog značenja reči, ili svetih himni, bilo čega drugog što moraš zapamtiti. Sve što moraš uraditi je da budeš svoje Sopstvo. Kada si svoj, strah i sumnja te napuštaju. Kada si svoj, praznoverica se topi. Kada si svoje Sopstvo izuzetno si srećan sve vreme. Imaš mir. Imaš radost, zauvek, beskrajnu. Ovo je ono što zaista tražiš, zar ne? Zaista tražimo mir i radost i sreću, koja ne prestaje. Ipak kada ti kažem da je ovo tvoja prava priroda, ovo je ono što zaista jesi, ne razumeš ovo u potpunosti.

Supstrat celokupnog postojanja, izvor sve kreacije, je svest. Svest je jednostavno druga reč za večnu sreću, za večni mir i radost. To si ti. Ti si to. Nikada nisi bio bilo šta drugo. Ipak, zato što misliš, nastavljaš da izražavaš određene emocije, uvek želiš da preduzmeš neku vrstu akcije i radiš stvari, ovo je ono što te zadržava. Želja za bilo čim prekriva samorealizaciju, skriva oslobođenje, kao što oblaci skrivaju sunce. Ogledalo ne može videti sebe. Može videti samo svoj odraz. Zato ne možeš videti sebe, ali vidiš sebe u drugima. Kada gledaš svoj svet, vidiš sebe. To je jednostavno odraz tebe, ni više ni manje. Zato, ako osećaš ljubav, ako vidiš mir, ako vidiš i osećaš

harmoniju, vidiš sebe. Možeš samo videti u svetu ono što jesi, ništa drugo. Zato razmisli na trenutak. Kakav svet vidiš? Kakav svet je uključen? Uvek si ti, jer si ti jedini koji postoji. Niko ne postoji osim tebe. Postoji samo jedan, i ti si to. Sada pitaš, "Ali šta sa svima ostalima? Kako mogu biti jedini kada vidim milione ljudi? Vidim sve vrste životinja, sve. Kako mogu biti jedini?" Pa, kada se vratiš na stanje sna, postoji samo jedna osoba koja sanja, zar ne? I u snu vidiš hiljade ljudi. Uključen si sa milionima ljudi možda. Uključen si sa mestima, osobama i stvarima, ali ti sanjaš san, zar ne? Kada se probudiš, oni su nestali i ti si svoj. Oslobođenje je poput toga. Upravo sada veruješ da ima mnogo ljudi, ima drugih, svih vrsta stvari se dešava u ovom svetu, dobro i loše, ispravno i pogrešno, srećno i tužno, bogato ili siromašno, zdravo ili bolesno, i ono što se dešava je da postaješ vezan za ove stvari. Identifikuješ se sa pogrešnim stvarima. Identifikuješ se sa spoljašnjim snom umesto da se identifikuješ sa Sopstvom. Identifikovati se sa Sopstvom je kao probuditi se iz sna. Kada imaš san, i ljudi bivaju ubijeni u tvom snu, možda si vojnik ili medicinska sestra, ili doktor, ili sluškinja, imaju sve vrste iskustava. Ali kada se probudiš, sve je bio san. Takav je i ovaj život koji sada živiš. Veruješ da je ovo tvoj život i živiš spoljašnji život. Uključen si u sve vrste stvari. Reaguješ na ove stvari, kao da su stvarne. Što više reaguješ na stvari, više si uvučen u maju i iluziju ovog univerzuma, i postaješ dublje uključen, dublje uključen, dublje uključen, dok ne dođe vreme kada postaneš umoran od cele ove igre. Počneš da tragaš. Počneš da gledaš. Tragaš u sebi. Počinješ da istražuješ, "Kome dolazi ova iluzija?" Počinješ da istražuješ, "Ko ima ova iskustva? Ko prolazi kroz sve ove stvari?" I iznutra shvataš da jesi, "Ja jesam." Zato istražuješ dalje, "Pa, ko sam ja? Ko sam ja? Jesam li ja ova iskustva koja imam? Jesam li ja svoj posao? Jesam li ja svoje telo? Jesam li ja svoj um? Šta sam ja? Odakle sam došao?" Kako

Istražuj dublje i dublje, jednog dana ćeš osetiti nešto duboko u sebi kao neizrecivu svetlost, gde će ceo svet nestati, i bićeš potpuno slobodan. Kada kažem da ćeš biti potpuno slobodan, mislim da ćeš izgledati onako kako izgledaš i danas, ali tvoj ceo sistem rezonovanja će se promeniti. Više se ne osećaš kao osoba koja si bio, iako te drugi ljudi vide kao istu osobu. Postao si ogledalo umesto odraza. Poistovećen si sa ogledalom ili sa Sopstvom, znajući izvan svake sumnje da je sve na ovom svetu, sve u ovom univerzumu, superpozicija na Sopstvu. To je kao papir i štampa na papiru. Kada čitaš novine, gledaš u štampu. Ne misliš na papir na kome je štampa. Bio si koncentrisan samo na štampu, na reči. Ipak, bez papira ne bi bilo štampe, zar ne vidiš? Tako je i sa Sopstvom, sa Stvarnošću. Stvarnost je kao papir. Štampa je kao ljudi, mesta i stvari na papiru. Samo što si ti papir i poistovećuješ se sa papirom, znaš da si papir, i štampa nema veze s tobom. Ne može da utiče na tebe ili da ti bilo šta učini, jer znaš da bez tebe nema univerzuma, nema mastila, nema reči, nema abecede, nema slova. Postao si slobodan. A zašto želimo da postanemo slobodni? Ponovo pogledaj iskustva koja si imao u ovom svetu, dobra i loša, srećna i tužna. Stariš stalno. Doći će vreme u tvom životu kada ćeš napustiti telo, i nemaš pojma šta se dešava. Ali kada znaš ko si i spoznaš ovu Istinu, znaćeš, ne verovati, ali znaćeš da nikada nisi bio rođen, nikada nisi imao nikakva iskustva, i ne rastvaraš se, kada umreš, takoreći. Razumećeš da si čista svesnost, bez napora, bez izbora, čista svesnost. Ti si Svest, apsolutna Stvarnost, Brahman, krajnja stvarnost, JA JESAM, blaženstvo. Osetićeš neizrecivo blaženstvo koje je iznad opisa, čistu sreću kakvu ne možeš ni zamisliti da postoji. Ipak, sve reči koje koristim neće zaista ući u tvoj um, jer nećeš imati uma. Neće biti reči. Samo ćeš biti ove stvari o kojima govorim, i bićeš to zauvek. Kada napustiš telo, što se tebe tiče, nikada nije bilo tela koje treba napustiti, telo nikada nije postojalo za tebe. Ali drugi će videti telo koje se napušta. Drugi će videti razne stvari, ljudske stvari, fizičke stvari, mentalne stvari, ali ti si prevazišao. Više nema ničega što moraš da iskusiš. Slobodan si, potpuno, apsolutno slobodan, slobodan u lepoti, slobodan u ljubavi, slobodan u radosti, slobodan u sreći, potpuna sloboda. Ipak nećeš koristiti ove reči. Ja koristim reči jer moram da ti objasnim šta se dešava, ali ove reči su neadekvatne. Ti si Bog, sveprisutan, sveznajući, svemoćan. Ne mislim na tebe kakvim sebe osećaš sada, ljudsko biće. Nikada nemoj misliti o sebi kao o ljudskom biću koje je Bog, jer ljudsko biće nikada ne može biti Bog, to je

nemoguće. Ali Istina o ovome je da nisi čovek. Ti si nečovečan, i skidaš um sa sebe, svog tela i njegovih manifestacija, i počinješ da se poistovećuješ

sa Svešću. I to činiš istražujući: "Ko sam ja? Šta sam ja? Odakle sam došao?" Ipak, kao što sam započeo današnji sastanak, rekao sam da zaista nemaš ništa što moraš da uradiš. Zaista nema apsolutno ništa što moraš da uradiš. Sav ovaj govor je da bi ti to video. Samo kada ne razumeš šta ti govorim, "Nemaš ništa što moraš da uradiš," tada moraš da praktikuješ samoistraživanje. Moraš da praktikuješ odlazak unutra. Ali ako bi samo mogao da slušaš moje reči kada kažem da si već slobodan, nema apsolutno ništa što moraš da uradiš, to je bez napora, bez izbora. Oseti ovo odmah. Oseti ništavilo koje jesi. Pod ništavilom mislim da se ništa ne dešava unutar tebe. Ništa se ne događa. Nema tebe, nema uma, nema tela, nema misli, nema nikoga ko želi da postane prosvetljen, nema nikoga ko bilo šta želi. Oseti ovo. Kako puštaš, pusti sve svoje misli, koje su te proganjale godinama, prošla iskustva, karma, samskare, ne postoje više za tebe. Ništa ne postoji. Oseti to ništa. (tišina) Slobodno postavljajte pitanja.

SF: Imao sam zapažanje koje bih želeo da proverim. Čini se da je sve u dualnosti kreacija uma, pošto je um nestvaran, sva kreacija je nestvarna. I bez velike vrednosti. I ako je ovo tako, moje zapažanje je takođe u dualnosti. Kreacija uma, nestvarna je, nema vrednost i to me vraća na početak?

R: Naprotiv. Kako počneš da posmatraš i gledaš sebe kako razmišljaš o ovim stvarima, dok posmatraš sebe i radiš ono što si upravo rekao, počećeš da shvataš da postoji nešto što te gleda kako radiš ono što radiš. Postoji nešto izvan toga, drugim rečima. Ono ti dozvoljava da radiš ono što radiš. To nešto je Svest. Ona posmatra kako reaguješ na ove stvari o kojima govorimo. Ali u stvarnosti postoji samo Svest. I ti ne postojiš, niti objekat postoji. Postoji samo jedno. Koje je izvan reči i misli. Postoji samo onaj koji se pojavljuje kao svedok. Dakle, tvoja reakcija, ona vidi objekte tvoje reakcije. Pa kada nateraš um da misli o Svesti ne misleći uopšte, jednostavno bićući, sve se razbistri, sve je transcendirano i postaješ potpuno, apsolutno slobodan. Svako iskustvo koje ti dođe je uma. Sve što ulazi u tebe je um. Želimo da uništimo um. Želimo da uništimo um. Um mora biti potpuno uništen, potpuno preobražen i uništen. I to činiš ne radeći ništa, jednostavno budući svoj, duhovnim razlikovanjem, diskriminacijom. Razmišljajući o stvarima o kojima govorim. Ako ti je to previše lako, onda praktikuj samoistraživanje. Istražuj, "Ko misli na ovaj način? Kome dolaze ove misli? Ko želi da zna ove stvari?" I reći ćeš, "Ja." Zatim istraži, "Ko sam ja?" Ono što zaista Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

govoriš je, "Šta je izvor ja? Šta je izvor mene koji ima ova iskustva?" Kako istražuješ na ovaj način, ja će nestati, rastvoriti se i bićeš potpuno slobodan. (tišina) Meri, želiš li da pročitaš Džnanija? (SM: Naravno, Roberte.) (Meri čita Džnanija, vidi početak ove knjige za tekst)

R: Hvala, Meri. Imamo prašad. Ko još? Celokupno učenje je u prašadu. Dakle, sve što nisi dobio, dobićeš kada pojedeš prašad.

SH: Evo, uzmi, ima celokupno učenje.

R: Imamo čokoladne pomorandže... (opšti razgovor o prašadu) [SADRŽAJ]

Uvod - Sve je kosmička šala od Edvarda Muzike Ed: Robert je bio veoma neobičan duhovni učitelj. Uopšte nije želeo da bude jedan. Voleo je da bude ostavljen na miru da šeta sa svojim malim psom Dimitrijem ili da sedi u svom dvorištu ne radeći ništa. Ipak, bio je primoran da podučava. Njegova Parkinsonova bolest je napredovala do tačke kada više nije mogao da radi fizički posao. I trebalo mu je sve više i više nege. Dva puta nedeljno smo imali satsang. Ovaj razgovor se dogodio negde u julu 1990. U to vreme smo se sastajali u kući Henrija Denisona u Holivud brdima. Robertovi satsanzi su narasli od možda 7 ili 8 ljudi 1989. do otprilike 30 u vreme ovog razgovora. Satsang nikada nije postao mnogo veći od toga sve do godine pre nego što je otišao u Sedonu 1995. Sledeći razgovor je samo senka stvarnog satsanga. Čak 4 ili 5 ljudi je istovremeno snimalo Robertov govor. Bio je prekriven mikrofonima i žicama. Jednom se našalio

da se osećao kao da je električna stolica. Na nekoliko mesta na traci ćete čuti zvuke pucanja dok se trake menjaju. Svaki satsang je obično imao isti format. Dvadesetominutni period hinduističkog pevanja koje je Robert voleo. Čitanje iz Aštavakra Gite. Sam govor, obično na jednu temu. Sekcija pitanja i odgovora koju je Robert zvao "Zbunite Gurua." Zatim još pevanja i još jedno čitanje iz Aštavakra Gite ili iz Robertovih sopstvenih "Ispovesti Džnanija." Konačno, bio bi Daršan. Gde bi svaki prisutni prilazio Robertu u tradicionalnoj guruučenik formi, kao što se radilo kod njegovog sopstvenog učitelja, Ramane Maharšija, pedeset godina ranije. Tokom daršana služila bi se poslastica zvana prašad. Ništa od ovog ne-govornog perioda obično nije snimano. Snimali smo da bismo napravili transkripte bez misli na umu, da bismo sačuvali ambijent celokupnog satsanga u celini. Međutim, pošto su reči u Robertovom umu bile neprijatelj u izvesnom smislu, ono što je ovde sačuvano su samo spoljašnja učenja. Ne i neposrednost njegovog prisustva u uronjenosti u tišinu i slatko pevanje satsanga. Niti traka pruža bilo kakvu naznaku moći daršana i gledanja u Robertov intenzivan pogled. Robertovi govori su varirali od izuzetno ozbiljnih do izuzetno humorističnih. Nikada se nije znalo šta bi se moglo dogoditi. Ovo je jedan od njegovih humorističnijih govora koji sam naslovio "Kosmička šala." Kraći je od većine njegovih govora, što bi samo značilo da nije ceo deo sa pitanjima i odgovorima snimljen. Obično je satsang trajao oko dva sata. Govor koji ćete čuti traje četrdeset pet minuta i meni, retrospektivno, ovo nije najmoćnijih ili najzanimljivijih četrdeset pet minuta tog satsanga. Transkript mog uvoda može se naći na: http://www.itisnotreal.com Možete pronaći i druge govore tamo, kao i njegovu biografiju. od Edvarda Muzike

Sve je kosmička šala 12. jul 1992.

Robert: Dobar dan. Lepo je biti sa vama ponovo, ovog divnog kišovitog popodneva. Zar nije divno živeti u LA? Zemljotresi, kiša u julu, gde još možete ovo dobiti? Sve je besplatno. Pozdravljam vas svim srcem. Ne postoji stvarna svrha zašto ste živi. Razmislite o ovome. Ne postoji posebna ili stvarna svrha zašto ste živi. Šta ste uopšte ovde? Šta je čovek zapravo učinio za ovu zemlju, ili za univerzum, ili za bilo koga? Ko mislimo da smo? Mi smo ništa. Nemamo razloga da postojimo. I, što se toga tiče, vi ne postojite. Nikada zaista niste postojali. Ali kada pogledate istoriju videćete, šta je čovečanstvo zaista postiglo, sa svim svojim svecima i mudracima i svima ostalima? Ništa se nije dogodilo. Civilizacije su dolazile, civilizacije su odlazile, i gde smo sada? Nigde. Mislimo da smo tako važni. Rađamo se, izgleda, prolazimo kroz iskustva, imamo profesiju, zaradimo mnogo novca možda, onda ostarimo i umremo. Ali idite dublje od toga. Koja je stvarna svrha? Nema svrhe. Sve je kosmička šala. Nema razloga da budeš živ, da budeš ovde. Ovo može zvučati čudno, može zvučati kao uvreda. To je, to je Istina i Istina boli. Zaista, misliš da si tako važan, da si došao na zemlju da uradiš određene stvari. Pitaš nekoga, "Zašto si ovde?" i oni kažu, "Pa, došao sam da ostvarim velika dela. Došao sam da se prosvetlim, da pronađem sebe." To nije istina. Prosvetljenje je već ovde. Ne treba mu ti. Nisi potreban ničemu niti ikome. Potpuni si neuspeh. Ne postoji validan razlog za postojanje. Ako ovo promisliš, videćeš da sam u pravu. U Istini, ti ionako zaista ne postojiš. Ali iluzija tvog postojanja čini da misliš da si važan, da si neko. Ovo je razlog zašto toliko govorimo o tome da si niko, jer nema tela. Ipak, bez obzira kako ovo izneo, ti izgledaš stvarno. Izgledaš da imaš telo. Izgledaš da ideš na posao. Izgledaš da ustaješ ujutro, izgledaš da ideš na spavanje, izgledaš da jedeš, i prolaziš kroz sve ove rituale i sve ove besmislice, i ovo će trajati, i nastaviti se. Ali kao što znaš, uskoro ćeš biti šest stopa pod zemljom, ili ćeš biti spaljen, ili šta god da uradiš sa sobom. Pa čemu si dobar? Šta želiš? Zato je važno probuditi se, jer nikada nisi spavao. Pa ko se budi? Dakle, ništa nije važno, ali ti misliš da je važno. Sve dok misliš da je važno, daješ mu moć, i ono povećava intenzitet ljudskosti, čineći da se osećaš sve više i više, takozvano, živim. Vera da živiš u ovom svetu, ostvarujući velika dela, radeći stvari.

Dakle, početak mudrosti je razumevanje da nema mudrosti. Nema tela koje ima ikakvu mudrost. Zar ne vidiš, što više pokušavaš da analiziraš stvari, što više koristiš svoj mozak da funkcionišeš

na ovoj ravni postojanja, više ulažeš u ono što zovemo maja, u ništa, u iluziju, svi tvoji snovi, sve tvoje nade, sve tvoje ambicije, otišli su u toalet? Ništa ti nije ostalo. Nema ničega što treba da postaneš ili budeš. Pomisli na sve ljude koji trče uokolo tražeći oslobođenje, tražeći realizaciju. Ko želi da bude oslobođen? Ego. Nema ega. Nema nikoga ko treba da bude oslobođen, ali ti nastavljaš to da radiš. Nastavljaš da obavljaš svoje radnje, nastavljaš da veruješ da postojiš. Zapamti, nikad ne stavljaj lavlje mleko u glineni lonac. Pa zašto si ovde? Želiš učenje. Želiš lekciju. Želiš mantru. Tražiš izlaz. Sve te koči. Tvoje traženje, tvoje istraživanje te koči. Ne ispunjava te. Ne čini ti ništa. Buđenje je šala. Oslobođenje je šala. Moje sedenje ovde i razgovor s tobom je šala, jer misliš da moraš nešto da nađeš, misliš da moraš nešto da postigneš, misliš da moraš nešto da postaneš. To je ono što spisi podrazumevaju pod vezanošću. Vezan si za svoj um i njegova lažna verovanja. Takozvani um ti govori da je nešto ovako i nešto onako, ovo je dobro i ovo je loše, ovo je ispravno i ovo je pogrešno, i ti reaguješ na to, donoseći više problema u tvoje takozvano postojanje. Ali, zar ne bi bilo divno kada bi se jednog jutra samo probudio i shvatio da ne postojiš, da nikada nisi postojao, i niko ne postoji, nema postojanja uopšte? Gde bi onda bio? Ko zna? Ali sve dok veruješ da postojiš, branićeš svoja prava, borićeš se za opstanak, tražićeš mudrost. Sve mi je to veoma smešno. Čak i kada ti kažem da se probudiš, zaista nema nikoga da se probudi, jer niko nikada nije otišao na spavanje. Da bi se probudio, moraš biti uspavan. Ko spava? Možda kažeš, "Telo, um spava," ali nema tela, nema uma. Nikada nije ni bilo. Sva učenja kroz koja si prošao su gubljenje vremena, borba, trčanje po celom svetu tražeći Majstore i učitelje, čitanje svih ovih svetih spisa u detalje, čemu? Zašto misliš da ti trebaju ove stvari? Sve što zaista treba da uradiš je da razumeš o čemu govorim. Razmisli o tome što kažem. I onda zaboravi. Ne drži se misli, reči, poruka. Razlog zašto ptica lepo peva i tako lepo postoji, je zato što ne zna da je ptica. Ne zna da je išta. Nema pojma šta je. Dajemo joj ime, ptica. Mogli smo joj dati ime krava. Zovemo pticu pticom i kravu kravom. Dajemo imena svim ovim stvarima, ali ove stvari jednostavno jesu. One nisu ovde, nisu tamo. One nisu dobre, nisu loše. One jednostavno jesu, i isto je s tobom. Ti nisi ovo i nisi ono, ti jednostavno jesi. Nemaš ništa što moraš da uradiš, apsolutno ništa što moraš da uradiš. Pomisli na sve godine koje si proveo proučavajući. Kuda će sve to voditi? Šta će biti s tim? Možda imaš altruističke stavove, veruješ da činiš dobro za svet, za budućnost ovog sveta, ali ovaj svet nema budućnost. Nikada nije imao, nikada neće imati. Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

Kao što sam pomenuo na početku, imali smo milione civilizacija na ovoj zemlji, dolazile su i odlazile. Civilizacije koje su nadmašile mesto na kome smo mi sada. Sve je nestalo. Ono što pokušavam da kažem je da ne možeš nikome učiniti ništa dobro. Sve je ispravno baš onako kako jeste. Ništa na ovom svetu ne treba poboljšanje. Ideja poboljšanja dolazi u tvoj sopstveni um. Veruješ da si osoba, veruješ da misliš, onda ti dolaze ideje, šta možeš učiniti da poboljšaš svet, i pokušavaš, i pokušavaš, i pokušavaš, bezuspešno. Moraš znati sebe kao ništa. Ne gledaj na sebe kao na nešto. Uvek imaj na umu, nema apsolutno ništa što moraš da uradiš. Ovako postaješ srećan, miran, radostan, jer kada nema ničega u umu, sama sreća postaje preovlađujuća. Probudi se iz ovog smrtnog sna. Kada ovo kažem, zapitaj se, "Ko mora da se probudi? Ko je to koji mora da se probudi?" Način na koji napreduješ, ako uopšte ima napretka, jeste protivrečenjem svemu što kažem. Opet, kada kažem, "Probudi se," zapitaj se, "ko je tu da se probudi?" Kada kažem, "Odbaci sve," istražuj, "ko treba da odbaci sve?" Drugim rečima, ono što radiš je da kažeš da nikada nije bilo nikoga ili ničega što mora da se probudi ili odbaci. Ništa takvo ne postoji. Ne postoji niko ko tako postoji. Zar sad ne vidiš zašto nema ništa za reći, zaista? Možeš li videti da su sve reči suvišne, prekomerne? Možemo se igrati svih vrsta igara ako želimo, raditi svakakve mantre, tantričke tehnike. Možemo raditi sve ove stvari, ali zašto, čemu? Samo treba da znaš da si niko, nema apsolutno ništa da se radi, i niko ne postoji. Ovo te oslobađa svega, zar ne? Oslobađa te svake odgovornosti prema sebi i prema svetu. Opet, ono što ti govorim neće te pretvoriti u povrće, gde samo sediš na panju i posmatraš svoj pupak. Ako me pravilno slušaš, radićeš šta god već radiš, ali ćeš biti srećniji nego što si ikada bio u životu, jer ćeš

shvatiti da nije važno. Znaćeš da zaista nema nikoga ko bilo šta radi. Ipak, radićeš posao koji inače radiš, ako želiš to da radiš. Izgledaćeš kao da živiš ljudsku egzistenciju, ali znaćeš da nema nikoga ko bi bilo šta uradio. Činilac je nestao. Nema činioca. Činilac je potpuno zbrisan. Neki od vas i dalje veruju da ako postanete ovakvi, postaćete tako sarkastični i ratoborni, neće vam biti stalo, nećete biti puni ljubavi i dobri, ali ovo nije istina. Naprotiv, kako odbacuješ sve, kako puštaš sve svoje unapred stvorene ideje, svoje dogme, kako zaboravljaš sve svoje rituale i sve stvari koje si radio celog života, ono što zovemo ljubav počinje da funkcioniše kao ti. Ono što zovemo samilosnost počinje da funkcioniše kao ti. Ljubazna dobrota, mir, ovi atributi će automatski preuzeti, jer si izgubio sav strah. Kada si izgubio sav strah od postojanja, ljubav automatski preuzima. Ali sve dok se bojiš postojanja i misliš da je nešto negde pogrešno, onda um eksplodira svim vrstama slika, i moraš izaći i braniti sebe i raditi stvari, za sopstveno samouveličanje. (pauza) Nikad ne stavljaj kozje mleko u drveni lonac.

(tišina) Vreme je za igru zbunite gurua. Danas imamo mnogo zbunjivača.

SD: Mi smo zbunjeni ljudi. (P - Meri čita, R - Robert odgovara)

P: Rekao si da stvaramo san i u spavanju i u budnom stanju. U protekla 24 sata počeo sam da živim to. Ne samo da znam intelektualno. I zaista vidim da su svi u mom životu zaista ja. Potpuno je oslobađajuće, hvala. Voli Hauard.

R: Nema na čemu. To nije zbunjivač. (SM: To je izjava.) Sledeći slučaj.

P: U redu. Kada se osvrneš na to da ceo univerzum nestaje kada osoba spava, zar ne misliš samo za njega ili nju? Druga osoba bi mogla ući i videti te kako spavaš ili šta god. Isti univerzum koji je onaj koji spava svedočio je stvoren, bilo kakav komentar?

O: Da, kako znaš da se ovo događa kada spavaš? Kada spavaš nisi svestan ničega. Nema univerzuma. Kažeš, možda mačka može ući ili neko može primetiti da spavaš ili život se odvija dok spavaš. Ti to ne znaš. Jer nema nikoga ko bi rekao da se ovo dešava dok spavaš. Kada si u dubokom snu, što se tebe tiče, mrtav si. Nema univerzuma, potpuno si van njega. Mačka koja može ući ili osoba koja uđe ne postoji što se tebe tiče. Nisi živ za ovaj univerzum, za ovaj svet kada spavaš dubokim snom. Ovako smrt izgleda. Kada odlučiš da napustiš telo, ljudi i dalje rade stvari, ali to apsolutno nema veze s tobom. (neko ispušta zvuk) Hvala. (Učenici se smeju) Jer sve je tvoj san. I kada si u dubokom snu, ti si između snova. Dakle, ništa se ne događa za tebe. Vidiš šta mislim? Kada sanjaš, stvaraš novi svet. Sa raznim ljudima i raznim uslovima. I probudiš se, probudiš se na ovaj svet i ovaj svet ti izgleda stvaran. Ali kada ponovo odeš na spavanje, ne sanjaš, obično se ne budiš na ovaj svet. Dakle, oba su nestala, ne postoje, nikada nisu postojala. Razlika između Mudraca i obične osobe je u tome što Mudrac živi budni san. Mudrac izgleda kao da sanja baš kao i ti, samo što je Mudrac u stanju spavanja, takoreći. Gde se ni jedan san ne odvija ni u jednom svetu. Nema sveta snova, nema ovog sveta. Ovo je takođe svet snova. Mudrac može jasno da vidi ovo. Da postoji samo jedno i ništa drugo. Nema sveta snova i nema budnog sveta, koji je takođe svet snova. I ti imaš to iskustvo svake noći kada odeš u dubok san. Samo što nisi budan u dubokom snu. Dok je Mudrac budan u stanju dubokog sna i četvrtom stanju postojanja. Nakon budnog stanja, sanjanja i dubokog sna.

P: Voljeni Roberte, možeš li govoriti o neophodnosti učitelja za potpunu samorealizaciju i kako funkcioniše odnos između učitelja i učenika. Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

O: Učitelj si zapravo ti sam. Stvorio si učitelja da te probudi. Učitelj ne bi bio ovde da ne sanjaš o učitelju. Stvorio si učitelja iz svog uma kako bi te probudio sebi, da vidiš da nema učitelja, nema sveta, nema univerzuma, nema Boga, nema ničega. Sve si ovo uradio sam, čestitam. Dakle, ovo je tvoj san. Ovo je ono što sanjaš upravo sada. Tu je učitelj koji sedi ispred tebe, objašnjava ti sve ove stvari. Da moraš da se probudiš pre ili kasnije. Ali ako odeš dalje od toga, videćeš da si u Istini već budan. Tada će sve ostalo nestati. Ali dok se ovo odvija, postoji odnos, sveti odnos između učenika i učitelja. Jer igra koju igraš, koju si sam stvorio, jeste; Stvorio si ovog učitelja da

bude tvoj učitelj da te nauči da se probudiš, ali si već budan, ali to ne znaš. Zato moraš imati učitelja da te probudi. Učitelj ti daje učenja i daje ti milost i daje ti da razumeš da si već budan, da si u miru, a ti se brineš o učitelju, fizički, finansijski i na drugi način. Sve je to recipročna igra. Ali to je tvoja igra, tvoj san, to je ono što radiš. Zato se probudi sada i budi slobodan. Sledeći slučaj.

SM: To je to, Roberte. (R: To je to?) Hm-hm.

R: Niko još nije zbunio gurua. Ima li neko nešto što bi želeo da kaže ili doda? (SF: Da, imam nešto da kažem.) Dobro, ti si pun zabave, Frede. (SF: Dugo vremena nakon što sam se urazumio, imao sam snove u kojima sam pio. I oni su zaista, oni su loši snovi. Mogu biti noćne more. Ali kada bih se probudio, rekao bih: "Hvala Bogu, ovo je samo san." I pitam se kada se zaista probudimo, da li bi to bilo slično osećanje prema budnom stanju? (R: Upravo.) O, hvala Bogu. (učenici se smeju) Prošli put kada sam ga imao, tresao sam se ovako. Trebalo mi je deset minuta da shvatim da je to bio san. Ali sam imao osećaj da bi to bio privid...

R: To je slično iskustvo, budiš se na ovo. Ali dok si ovde ne misli da je svet dobar ili loš. U redu je biti na ovom svetu sanjajući kao što jesi, nema apsolutno ničeg lošeg u tome. Uživaj. Uzmi dobro iz toga. (SF: To je kao razlikovanje između dobrog i lošeg, to je osuđivanje?) Ali ono što mislim pod "uzmi dobro iz toga," mislim na sat-čitanandu iz toga. (SF: O, da.) Razlikovanje, ali ne mrzi svet. Sve je dobro. Meri, želiš li da pročitaš Džnanija.

SM: Naravno, Roberte, jednog dana ću ovo naučiti napamet.

R: Onda ćemo to promeniti. (Meri čita Džnanija, vidi početak ove knjige za tekst.)

R: Hvala, Meri. (SM: Hvala, Roberte.) Imamo ukusan prašad. Pripremio naš sopstveni kuvar. (opšti razgovor o prašadu dok traka prestaje) [SADRŽAJ]

Ko si bio pre Svesti? 16. jul 1992.

Robert: Om šanti, šanti, šanti, om, mir. Dobro veče. Zadovoljstvo je biti sa vama ponovo. Sve je dobro. Sve se odvija kako treba. Nema grešaka. Svako je na svom pravom mestu. Postavlja se pitanje, ko si bio pre Svesti? Ko si bio pre relativne svesti? Ako duboko istražiš u sebi, videćeš da si bio čista svesnost. Čista svesnost bez tela, bez ikakvog oblika. Ipak, poput ekrana i slika na ekranu, slika se pojavljuje na čistoj svesnosti, što je relativno postojanje. Odakle dolazi slika? Dolazi iz tvoje karme, iz tvog uma koji ne postoji. Ipak, nekako si bio hipnotisan da veruješ da si slika, a ne ekran ili čista svesnost. Zato zaboravljaš na ekran ili čistu svesnost, izgledaš da preuzimaš telo za telom za telom za telom. U ovom području relativnosti, sve je predodređeno. Sve je unapred određeno. Stoga se pojavljuješ na zemlji kao novorođenče. Možeš trajati jedan dan, nedelju, mesec, godinu, deset godina, dvadeset godina, pedeset godina, osamdeset godina, devedeset godina. Ne znaš. Drugim rečima, ne znaš kada će biti poslednji dan na ovoj zemaljskoj ravni. Stoga se pitanje postavlja, šta radiš sa svojim životom dok izgledaš da dišeš? Sve dok veruješ da si čovek, da si telo, um, ovo zoveš svojim životom. Šta radiš s tim? Šta svakodnevno radiš sa sobom? Kada bi razumeo da ono što zoveš materijalnim životom zaista ne postoji. To je fenomen, superpozicija, na Sopstvu, na čistoj svesnosti. Kada bi bio sposoban da ovo shvatiš, odmah bi napustio telo kakvo se pojavljuje i postao svoje istinsko Sopstvo koje je svest, čista svesnost. Ipak, kada kažem, "Napusti telo," ti bi ga napustio. Ali drugima bi izgledao isto kao i pre. Napuštanjem tela, u ovom slučaju mislim da bi shvatio i znao izvan svake sumnje da nikada nisi bio telo od početka. Nisi ni telo ni um. Ipak istovremeno izgledaš kao telo drugima. Oni nazivaju ovakvu osobu Mudracem ili Džnanijem. Onim ko je transcendirao svet, transcendirao telesnu formu, ali se i dalje pojavljuje u telesnoj formi. Ali obična osoba ne zna za ove stvari. Obična osoba se samo poistovećuje sa telesnom formom i tu počinju problemi.

Jer ako se identifikuješ sa telesnim oblikom moraš da prođeš kroz patnje, čežnje, iskušenja i nevolje sveta u kome misliš da živiš. Što se tiče zemaljske ravni. Zaboravio si, ne shvataš da je

ono što nazivaš zemaljskom ravni samo produžetak tebe samog. Da ne postojiš kao telo, ne bi bilo zemaljske ravni, ni univerzuma. Ne bi bilo Boga, nikoga ko čezne za ostvarenjem, nikoga u iluziji, ni neznanja, ni prosvetljenja. Bio bi čista svesnost, bez napora, bez izbora, čista svesnost. To si ti zaista. Ti nisi tamo gde se pojavljuješ. Nikada nisi bio i nikada nećeš biti. Ali moram ti ponovo reći da sve dok se identifikuješ sa telom i identifikuješ se sa telom reagujući na stvari. Identifikuješ se sa telom kada osećaš strah. Kada se osećaš frustrirano. Kada se osećaš razočarano. Kada osećaš da je bilo šta pogrešno bilo gde ili bilo šta ispravno bilo gde. Tada ono što osećaš stvaraš. I oni to nazivaju kreacijom uma. Stvorio si um za sebe za koji veruješ da je stvaran. I ovaj um izgleda veoma, veoma moćan. Zato ti stvari izgledaju stvarne. To je razlog zašto osećaš stvari i vidiš stvari i reaguješ na stvari. Jer um izgleda veoma moćan. Ali sve što treba da uradiš jeste da se setiš da je um kreativan, ali ti nisi um. Prema tome ništa nije kreativno i kreacija ne postoji. Ako počneš da ovo vidiš za sebe, makar i malo, stvari počinju da se dešavaju unutar tebe. Promene počinju da se odvijaju. Primećuješ da stvari koje su te uznemiravale više nemaju moć da to čine. Počinješ da vidiš da su ljudi, mesta i stvari na koje si reagovao prestali, počinješ da usporavaš. Otkrivaš da postaješ srećniji u sebi bez ikakvog razloga. Otkrivaš da si u miru. U miru sa mineralnim carstvom. Sa biljnim carstvom. Sa životinjskim carstvom. I sa višim carstvima. Nemaš problema ni sa čim. Ali sve i dalje postoji za tebe. Stoga ideš dublje. Okrećeš se unutra. Zaroni duboko u sebe. I što dublje roniš, veća je sloboda koja nastupa. Poenta koju pokušavam da istaknem je da mudro iskoristiš vreme koje ti je dato u ovom telu. Veoma mudro iskoristi vreme koje ovde imaš. Trebalo bi da se ponašaš kao da je ovo poslednji sat koji imaš na ovoj zemlji. Šta bi uradio sa svojim vremenom kada bi znao da ti je ostao samo jedan sat na ovoj zemlji? Svi vi ovde imate neku vrstu duhovne obuke. Zato biste se pomirili sa svojim tvorcem. Seli biste u meditaciju i proveli poslednji sat idući unutra. Vi koji ste u ovoj prostoriji. Ne govorimo o prosečnoj osobi na ulici koja bi kupila još jednu lutriju. Jer nikad ne znaš, za sat vremena mogu dobiti na lutriji iako više neće biti ovde. Ili još jednu flašu piva. Ali siguran sam da bi većina vas, ili svi vi, sedeli u meditaciji taj sat, poslednji sat na ovoj zemlji. Ovo vam govorim. Morate početi da radite ove stvari već sada. Kao da je poslednji sat za vas na ovoj zemlji. Morate postati intenzivno radosni, srećni, strasno svesni Boga, okrećući se unutra sa strašću, sa ljubavlju. Jer shvatate ako nemate makar nagoveštaj ostvarenja Boga, karmički ćete biti vučeni iznova i iznova i iznova ka telima. Možda na različitim planetama, različitim dimenzijama, uzećete telo neke vrste i prolazićete kroz iskustvo za iskustvom za iskustvom.

Morate snažno odlučiti da uklonite sve sumnje i podozrenja i iritacije i besmisleno razmišljanje, pokušavajući da razumete svoju božanskost. Pokušavajući da shvatite istinu o sebi. O tome ko si zaista, šta si zaista. U stvarnosti ništa od ovih stvari ne postoji. U stvarnosti se ništa od ovih stvari zaista ne dešava. U stvarnosti sve što sam vam objašnjavao čak ni ne postoji. Ipak postoji za vas. Čvrsto verujete u to. Stoga morate nešto preduzeti u vezi s tim. Ovo je najvažnija stvar koju možete učiniti sa svojim telom na ovoj zemlji. Sve dok veruješ da si telo i da imaš um koji misli, moraš koristiti svoj um koji misli da ideš dublje, dublje u sebe. Tamo gde nema uma. Možeš koristiti bilo koju metodu koja ti se sviđa. Možeš koristiti pranayamu ako želiš. Postoje dve vrste pranayame. Jedna je kontrolisanje daha, a druga je posmatranje daha. Možeš to raditi. Možeš praktikovati svedočenje, biti svedok svih dešavanja i ne reagovati na njih. I ako si tako sklon, možeš praktikovati samoistraživanje. Možeš praktikovati mantru. Možeš praktikovati japu, ponavljajući Božje ime iznova i iznova. Ono što pokušavam da kažem je da zapravo nije važno šta radiš. Ono što je važno je da uradiš nešto da te izvuče iz ovog nereda u kome si. Verovanja da si ljudsko biće i da imaš telo i um i da postojiš. Naravno, moj omiljeni metod je samoistraživanje. Samoistraživanje ide pravo u srž stvari i potpuno te oslobađa verovanja da si telo. To je istraživanje: "Ko sam ja? Kako sam dobio ovo telo? Kako sam dobio ovaj um? Odakle moje misli zaista dolaze? Kakva je moja prava priroda?" Kako istražuješ na ovaj način, ideš dublje i dublje i dublje u sebe. Ono što izgleda kao materijalno sopstvo počinje da se rastvara

polako ali sigurno, dok samo svest ne ostane, apsolutna stvarnost. Kako problemi nastaju, kako pitanja nastaju, kako misli nastaju, jednostavno istražuješ: "Kome ovo dolazi? Ko misli ove misli? Kome one dolaze? Ko prolazi kroz ovo iskustvo? Ko se oseća frustrirano, nesrećno? Ljutito? Kome ovo dolazi?" I naravno kažeš: "Dolazi meni. Osećam ovo." Zatim istražuješ: "Ko sam ja? Šta je izvor ovog ja? Odakle ovo ja dolazi? Ko je rodio ovo ja?" Ono što zaista pokušavaš da uradiš jeste da pronađeš izvor ja-misli. Ja-misao je samo misao. Dok pratiš ja-misao do centra srca, jednog dana će ja-misao potpuno izgoreti u centru srca i bićeš potpuno slobodan. Ali svakako treba da praktikuješ neki oblik sádhane. Sádhana je poput odlaska u školu. Moraš početi u vrtiću, ići u prvi razred, peti razred, nižu srednju školu, višu srednju školu, fakultet do univerziteta. Ovo važi za sádhanu. Praktikuješ jedan oblik sádhane godinama možda, a zatim možeš prerasti u druge oblike, u više oblike. Dok ne dođeš do spoznaje da nema sádhane. Svih ovih godina koje sam proveo stojeći na jednoj nozi sa rukom u vazduhu, pevajući mantre, radeći pranayame bilo je nepotrebno.

Ovo sada možeš reći samo kada si stigao na određeno mesto u životu. Što si jače vezan za ovu zemlju, više sádhana moraš raditi. Ali kako počinješ da gubiš vezanost za ovu zemlju, tvoj oblik sádhane se menja. Tvoje duhovne prakse se menjaju. Postaju sve manje i manje. Jer počinješ da shvataš da si ti čista svesnost. Da li čista svesnost mora da radi sádhanu? Ili Bog mora da radi duhovne prakse? Počinješ da osećaš svoju stvarnost. Što više osećaš stvarnost toga ko si, telo sve više otpada. Dok ponovo ne dođe taj dan kada znaš izvan svake sumnje da nemaš telo. Ipak se telo pojavljuje. Ovaj deo postaje paradoks kada pokušaš rečima da ga objasniš. Nemaš telo i istovremeno imaš telo. Izgleda da pokazuješ telo. Drugi te vide kao telo, ali ti shvataš da je ovo kosmička šala. Jer nema tela, nema sveta, nema univerzuma, postoji samo svest, bez napora, bez izbora, čista svesnost, beskrajni prostor. Pre potpunog prosvetljenja ovo osećaš o sebi. Da si svest, da nisi telo, ti si apsolutna stvarnost. Kako ideš dublje u to, postaješ poput beskrajnog prostora. Više nisi ograničen na mesto. Više nema ograničenja. Telo ti izgleda kao zatvor. Izgledaš ograničen na svoje telo. Kao da si u zatvoru. Nema slobode. Kako se približavaš prosvetljenju, počinješ da shvataš da nisi telo, ali se i dalje osećaš ograničeno bez tela. Zatim u završnoj fazi postaješ Sopstvo svega. Shvataš da si u drveću, okeanu, planetama, zvezdama, ti si sve. Postao si sveprožimajući, sveprisutnost. Ipak kada te ljudi gledaju, izgledaš kao telo. Zato ćutiš. Ne pokušavaš da se objašnjavaš ili bilo šta dokazuješ. Više nema ničega što moraš da uradiš. Potpuno si van toga. Zašto bi želeo da postaneš ovakav? Koja je svrha biti ovakav? Ako si čuo o blaženstvu. Mir koji prevazilazi razumevanje, postao si to, potpuna sreća. Podloga svakog postojanja je potpuna radost, potpuna sreća, potpuni mir, svest blaženstva. Ovo je tvoja prava priroda, ovo si ti. Samo slušanjem ovih reči nešto počinje da se pokreće u tebi, da te navede da razumeš da nikada nisi bio telo. Ne misli previše o svom telu. Ono će se pobrinuti za sebe. Zapamti, kao što sam pomenuo na početku, kada si došao na ovu ravan postojanja, sve je bilo predodređeno, sve. Sve je unapred određeno. Stoga je svaki tvoj pokret, sve što radiš, trebalo da se desi. Ako samo ovo shvatiš, prestaćeš da brineš. Ovo sam mislio kada sam rekao na početku da si sada na svom pravom mestu. Prolazeći kroz ona iskustva koja su ti neophodna. Najgora stvar koju možeš da uradiš jeste da osuđuješ sebe i svoju sudbinu. To te samo vuče dublje u maju. Budi srećan gde jesi. Nikada se ne poredi ni sa kim. Budi svoj baš kakav jesi. Budi zahvalan za ono što jesi i gde jesi.

Samo zahvalnošću, prihvatanjem, počinješ da puštaš svoju ljudskost. Svaki put kada se opireš, gomilaš veću karmu sebi. Svaki put kada pokušavaš da se izboriš za svoja prava, gomilaš veću karmu sebi. I uvek ćeš imati prava za koja se boriš. Samo će se njihova priroda menjati. Ali boriće se za svoja prava celog života. A zatim ćeš uzeti drugo telo i nastaviti da radiš istu stvar, nikad neće prestati. Konačno, pokušaj da zapamtiš da sile koje postoje vole tebe baš takvog kakav jesi. Ne vole te kada radiš određene stvari. Vole te baš takvog kakav jesi, bezuslovno. I odvijaš se na svoj jedinstven način. Apsolutno ništa nije pogrešno. Kolektivno, zemlja prolazi

kroz svoju karmu i radi ono što treba da radi. Tvoj posao je da postaneš ostvaren i potpuno slobodan. Ovo činiš prihvatajući sebe onakvim kakav jesi, prihvatajući sve druge. Prihvatajući svet onakav kakav jeste. Prihvatajući uslove onakve kakvi jesu. Shvatajući da ništa od ovih stvari ne postoji, one su samo privremene. A ono što je privremeno ne može biti stvarnost. Shvatajući da je prava stvarnost tvoje Sopstvo. Ne postoji prava stvarnost izvan tebe. Ništa se ne dešava izvan tebe. Ti si tvorac sveta i univerzuma. I sve je dobro. (kraća tišina)

SG: Upoznao sam vas pre dve nedelje po prvi put. I protekle dve nedelje čini mi se da se moja svest izuzetno brzo širi. I moj osećaj je da nisu samo reči koje govorite, već život koji živite, prostranstvo u kome živite je najmoćniji transformator.

R: Šta želiš da kažem? Dobro ti ide. Istina je, najbolje učenje je tišina. Prostor između reči je gde je sva prava moć. Ako je tvoje srce čisto, mora te pozitivno uticati i stvari se dešavaju. Vidi, važna stvar u vezi ovoga je: šta stavljaš na prvo mesto u svom životu? Šta je prvo? Ovde nastaje problem. Ako staviš svoj posao na prvo mesto, svoju porodicu na prvo mesto, svoju kuću na prvo mesto, svoj auto na prvo mesto, onda ćeš napredovati u skladu s tim. Ne kažem da moraš dati ove stvari. Samo kažem, stavi prvo stvari na prvo mesto. Ako zaista tražiš duhovni život i želiš da postaneš Sopstvo koje zaista jesi, želiš da se probudiš, želiš da iskusiš mokšu, oslobođenje, onda moraš živeti ovo dvadeset četiri sata dnevno. Ovo nije posao sa pola radnog vremena. Ako od ovoga napraviš posao sa pola radnog vremena, onda će ono što napraviš poslom sa punim radnim vremenom biti tvoj bog. Ako se samo setiš da nikada ništa ne možeš poneti sa sobom kada dođe vreme da napustiš svoje telo, takoreći. Stoga, što stavljaš na prvo mesto u svom životu? Oni od vas koji su stavili duhovnost na prvo mesto u svojim životima znaju o čemu govorim. (duga tišina, zatim traka počinje naglo) ...om shanti om. Meri, hoćeš li da pročitaš Džnanija? (SM: Da, Roberte, hoću.) (Meri čita Džnanija dok traka završava) [TOC]

Transcript 172 I Have Come to Kill Your Ego! 19. jul 1992.

Robert: Dobar dan. Dobrodošli. Pozdravljam vas svim svojim srcem. Dobro je ponovo biti s vama. Ovde je nekoliko novih ljudi. Dozvolite mi da vas podsetim, ja nisam propovednik, ne držim predavanja, nisam filozof, ja sam niko, ništa. Ipak me neki zovu Robert, ubica ega. Čuli ste za Džeka, ubicu džinova? Došao sam da ubijem vaš ego. Šta kažete na to? Nikada vam nije ni trebao. To je samo gomila problema. Svih ovih godina bili ste motivisani svojim egom. Imali ste svakojake probleme, zbunjenosti, živeći haotičnim životom, jer ste gledali na svoj ego kao na Boga. Dozvolili ste svom egu da vas odvede na stranputicu, da vas navede da verujete da ste došli na ovu zemlju da biste postali uspešni i bogati i srećni. Ko želi da bude srećan? Šta je sreća? Sreća je kada postigneš nešto što želiš. To te čini srećnim. Ipak kada to izbledi, kada ti je oduzeto, kada se navikneš na to, čini te nesrećnim. Stoga je ista osobina koja te učinila srećnim učinila te i nesrećnim. I tako si nastavio od početka svog postojanja, ponekad srećan jer dobiješ šta želiš, ponekad nesrećan jer se sreća nikada ne pretvori u ono što želiš, ono što si mislio da će biti. Drugim rečima, ti si poput jo-joa. Ideš gore-dole tražeći sreću. Misliš da je nađeš, onda te izda i postaješ nesrećan. Dakle, pitanje je: postoji li način da se ima prava sreća koja je nepromenljiva? Postoji li način da se ima čista sreća, neprekidna sreća, koja nema apsolutno nikakve veze sa osobom, mestom ili stvari? Odgovor je da. Zapravo, sreća na koju se pozivam je tvoja prava priroda. To si ti zaista, sreća, prava sreća, koja nema apsolutno nikakve veze sa svetom, ili tvojim telom, ili drugim planetama, ili bilo čim drugim. Ta sreća se može nazvati blaženstvom, potpunom radošću. Sve što treba da uradiš da bi postigao ovu sreću jeste da ubiješ svoj ego. Zvuči kao težak posao, ali nije. Uništavaš svoj ego počinjući da živiš u sadašnjosti. Puštanjem prošlosti, ne brinući se o budućnosti, i živeći u večnoj sadašnjosti. Dokaži ovo sebi. Pogledaj sekund u kome živiš. Da li se išta dešava u tom sekundu? Da li te nešto iritira, muči? Nema vremena da se ovo desi, jer živiš u sekundu. U sekundu u kome sada živiš, apsolutno se ništa ne dešava što bi te učinilo nesrećnim,

što bi te učinilo srećnim, prema ljudskim merilima. Živiš u neposrednom sekundu. Sada, šta ako bi mogao da uzmeš taj sekund i proširiš ga, proširiš, u večnost, u beskonačnost. To bi značilo da bi zauvek bio srećan, zauvek u miru. Ali većina vas počinje da misli o prošlosti. Počinjete da brinete o budućnosti. Mislite o svojim prošlim iskustvima, donosite ih u svoju sadašnjost i kvarite taj sekund. Zašto ovo radite? Jer ste bili isprani mozak. Bili ste hipnotisani. Ubeđeni ste da ste telo, koje živi u svetu, mora da čini da se stvari dešavaju radi opstanka, prolazi kroz život, radi na poslu, dolazi kući, gleda TV, jedva čeka da dođe vikend da se napijete, ili da odete u bioskop. Ovo je vaš život. Ovakav život većina nas živi. Šta ako bih vam rekao da postoji drugi život? Život takvog mira, život takvog blaženstva, koji će uvek biti vaš. Ipak, šta morate da uradite da biste ovo postigli? Ponovo, morate ubiti ego. Ubijate ego zaustavljanjem misli. Morate prestati da mislite, zauvek prestati da mislite. Ako istražite sebe, videćete da vaše istinsko Sopstvo ne mora da misli. Vaše stvarno Sopstvo, koje je svest, jednostavno jeste. Nije ovo ili ono. To je čisto biće. Ne postoji tumačenje za ovo. Nema veze sa vama, i vašim stvarima i vašim životom. To je podloga svakog postojanja. To je pozadina svih vaših ideja, vaših osećanja, vaših emocija, vaših verovanja. Poput je školske table. Crtaš slike na tabli i uključiš se u slike. Slike se uvek menjaju. Kada ti dosade, brišeš ih sa table. Crtaš nove slike. Ipak se tabla nikada ne menja. Tabla ostaje ista. I tako je, postoji nešto u tebi što se nikada ne menja, što je uvek isto. Ovo je tvoja prava priroda, tvoj svarupa. Naziva se konačnom stvarnošću. Naziva se čistom svešću. Naziva se mnogim imenima. Ovo možeš nazvati i Bogom. Ovo je podloga tvog postojanja. Kada se prepustiš, kada počneš da zaboravljaš svoju sliku kao ljudskog bića, kada prestaneš da misliš o svojim stvarima u svetu i njegovim stvarima, istinsko Sopstvo, koje je podloga o kojoj govorim, stupa u postojanje, stupa na scenu. Počinje da se objavljuje, a ti počinješ da nestaješ. Ono što si smatrao važnim, tvoje bedno postojanje, počinje da sedi na zadnjem sedištu, a pravi ti, pravo Sopstvo, preovlađuje. Ovo nastupa kada počneš da odbacuješ svoje misli, svoj sistem verovanja, svoje unapred stvorene ideje, svoje koncepte. Sve ove stvari moraju otići ako želiš da budeš svoje Sopstvo, srećno Sopstvo, neprekidno, srećno, blaženo Sopstvo. Šta si spreman da uradiš povodom toga? Ne možeš nastaviti onako kako si išao ako želiš da iskusiš ovu lepotu, ovu neuporedivu radost. Ne možeš nastaviti život koji si živeo. Mora doći do potpune i totalne promene. Sve što si pokupio od rođenja mora biti prevaziđeno i preobraženo. Moraš početi da razumeš da je tvoj um stvorio univerzum, svet i

tvoje telo. Ono što nazivaš svojim umom je samo gomila misli, ideja, verovanja. Ovo nazivamo umom. Taj um nas tera da zaboravimo svoju pravu prirodu. Um i ego su sinonimi. Ipak me pitaš možeš li postojati bez uma? Možeš li funkcionisati bez uma? Gde si bio pre nego što si rođen? Tada nisi imao um i funkcionisao si sasvim dobro. Sada si pokupio telo koje imaš i zaboravio si da nisi um, ni telo, i živiš telesnim postojanjem, želeći stvari, imajući neprirodne želje, misleći da moraš postati na određeni način da bi bio potpuno srećan. Zaista nema ništa raditi, ništa postati, da bi pronašao potpunu sreću. Ne radi se o pronalaženju nečeg novog što ćeš dodati sebi. Radi se o puštanju svega što si držao, postajanju praktično praznim, potpunom prazninom, potpunom prazninom, postajanju niko, neko, ništa. Dozvoljavajući svim svojim unapred stvorenim idejama, svom konceptualnom mišljenju, da se rastvore. Puštajući sve što si držao, svoje želje, svoje emocije. Postajući jednostavna osoba. Ne brinući o budućnosti. Budući svoje Sopstvo, apsolutna stvarnost, Sopstvo koje je Bog, dozvoljavajući tome da se odvija. Zaboravljajući na vreme i prostor. Ne pokušavajući da promeniš svet ili bilo koga drugog, čak ni ne pokušavajući da promeniš sebe, već radije idući duboko u sebe, roneći duboko u sebe, dublje nego što si ikada išao. Što dublje roniš, ego više nestaje. Zapamti, ego, telo, um su jedno. Oni nikada zaista nisu postojali. Ovo je zabavna stvar čitavog ovog učenja, jer kada stigneš do tog mesta, do tog prostora, gde um izgleda uništen, počinješ da se smeješ sebi, shvatajući da nikada nisi ni imao um. Nikada nije bilo ega ili uma, a ipak si provodio sat za satom, dan za danom, nedelju za nedeljom, pokušavajući da smiriš um koji ne postoji. Zašto ovo radiš? Ko zna? Zašto radiš bilo šta što radiš? Tvoj je posao da činiš prave stvari kako bi postao samorealizovan. Ovo

počinješ kada ustaneš ujutro, kada prvi put izađeš iz kreveta, kada prvi put otvoriš oči. Možeš sebi postaviti pitanje: "Ko sam ja?" Ono što zaista pitaš je: odakle je došlo ja? Odakle je došlo ja? Kada se pozivaš na ovo ja, pozivaš se na ja koje kaže: "Ustao sam iz kreveta, dobro sam spavao. Sada ću se obući." To je ja na koje se pozivam. Istražuj unutar sebe: "Odakle je došlo ovo ja? Ko sam ja? Jesam li svoje telo? Da sam svoje telo, zaista svoje telo, nikada se ne bi promenilo. Ali ipak, kada sam bio beba, promenio sam se u malu osobu, zatim u veliku osobu, evo me sada, i nastavljam da se menjam svakog dana. Stoga, kako mogu biti stvaran? Jer kada potražim reč stvarno u rečniku, ona znači nešto što je nepromenljivo, nešto što se nikada ne menja, nešto što ostaje isto. Dakle, ne mogu biti svoje telo. Jesam li um koji misli? Opet, ne mogu biti um koji misli. Jer um se menja svake sekunde, donoseći mi različite misli, dobre misli, loše misli, misli straha, srećne misli. Opet, ovo nije stvarno. Dakle, ne mogu biti svoj um. Jesam li deo ovog sveta? Pa, svet je isti.

Stalno se menja, menja, menja, neprestano se menja, tako da ne mogu biti svet. Stoga, ko sam ja?" Ne odgovaraj na to pitanje, samo ga postavi. Dok nastavljaš da postavljaš ovo pitanje, stvari se rešavaju same od sebe. Dok prolaziš kroz svoj dan, seti se da postavljaš pitanje iznova i iznova. Nastavi da istražuješ iznova i iznova: "Ko sam ja?" A kada ti odgovor dođe, reci: "Ne, ne ovo. Ja nisam ovo." Sve vrste odgovora će ti doći. Tvoj um će ti reći, ti si muškarac, ti si žena, ti si radna osoba, ti si u penziji, ideš u školu. I uvek se uhvati i reci: "Ne, ja nisam ovo, jer nije trajno. Kako mogu biti nešto što nije trajno?" Dok nastavljaš da istražuješ na ovaj način, nešto duboko počinje da ti se dešava. Dok ovo radiš dan za danom, za danom, počinješ da osećaš radost bez ikakvog razloga. Počinješ da osećaš sreću bez ikakvog razloga. Počinješ da osećaš mir. Tamo gde postoji konflikt u svetu, nečovečnost čoveka prema čoveku, možda postoji konflikt u tvom životu, ali ti počinješ da osećaš mir, jer istraživanje koje radiš okončava um, ego, malo po malo, po malo. Moraš nastaviti ovo. Moraš nastaviti da radiš ovo bez prestanka. Kako ti misli dolaze, kako ti je um ispunjen mislima, pitaš se: "Kome ove misli dolaze?" Istražuješ: "Ko misli ove misli? Ja. Onda ko sam ja?" Ne pokušavaj da analiziraš ovo, jer koristiš svoj um da analiziraš, a tvoj um je ono što pokušavamo da uništimo. Stoga ne možeš koristiti svoj um da postaneš slobodan. Inače je to poput lopova koji postaje policajac da uhvati lopova. Nikada zaista neće uhvatiti lopova, jer je sam lopov. Dakle, iako se pojavljuje kao policajac, nikada neće uhvatiti lopova. I tako tvoj um, koji ti je stvarao sve ove probleme i pravio svu ovu nevolju kroz tvoje postojanje, ne treba koristiti da bi uništio sam sebe. Jer um ne želi biti uništen. Stoga će izneti sve da bi se sačuvao od uništenja. Reći će ti svakojake stvari. Ne reaguj na njih. Ne plaši ih se. Samo ih posmatraj, nasmeši se, postavi sebi pitanje: "Kome ove misli dolaze? Ja mislim ove misli, one dolaze meni. Onda ko sam ja? Odakle je došlo ja, jer je ja odgovorno za sve?" Ovo ja je samo misao. Ovo ja je ideja. Ono zaista ne postoji. Da zaista postoji, ne bi moglo biti uništeno. Ali pošto ne postoji, istraživanjem odakle je došlo, otići će, nestati, i samo Sopstvo će ostati. Ne brini i ne zanimaj se koliko dugo ovo traje, da li se dešava odmah ili treba vremena. Samo to radi. Zapamti, trebalo ti je mnogo godina da budeš gde si sada. Stoga ne dovodite u pitanje vreme. Živi u trenutku. Zaboravi na sve ostalo. To je kao priča koju s vremena na vreme ispričam. Bio jednom jedan monah koji je meditirao pored puta, i očigledno je tamo sedeo mnogo, mnogo godina, jer mu je kosa izrasla u zemlju, ptice su napravile gnezda u njegovoj kosi. Sedeo je tamo meditirajući. Odjednom je osetio prisustvo velikog Mudraca koji prolazi. Odmah je znao

da je ovo veliki Mudrac. Otvorio je jedno oko, pogledao i rekao ovom Mudracu: "Sveti oče, kuda ideš?" Mudrac je rekao: "Idem da vidim Boga." Monah je odgovorio: "Sveti oče, kada vidiš Boga, molim te pitaj ga za mene koliko još moram sedeti ovde u meditaciji pre nego što postanem potpuno slobodan, pre nego što postanem oslobođen?" Mudrac je rekao: "Da, sine moj, pitaću." Otišao je niz put i tu je bio drugi monah, udaljen oko kilometar, takođe je sedeo u meditaciji. On je očigledno takođe sedeo godinu za godinom. Njegova kosa je izrasla na ulicu. Bio je u potpunoj tišini. I on je osetio prisustvo Mudraca. Otvorio je oči i rekao: "Sveti oče, kuda ideš?" Mudrac je

rekao: "Idem da vidim Boga." "Hoćeš li molim te posredovati za mene i pitati Boga koliko još moram ovako sedeti pre nego što postanem oslobođen?" Mudrac je odgovorio: "Da, sine moj, pitaću." Šest meseci je prošlo. Prvi monah je sedeo u meditaciji kao i obično. Ponovo je osetio prisustvo Mudraca. Otvorio je oči i osmehnuo se, i rekao: "Jesi li video Boga?" "Da, sine moj." "Jesi li ga pitao za mene koliko još moram ovako meditirati pre nego što postanem slobodan i oslobođen?" "Da, jesam." Monah se uzbudio. "Šta je rekao? Koliko još moram ovde sedeti?" Mudrac je pokazao na drvo. Rekao je: "Vidiš li lišće na onom drvetu. Bog mi je rekao da moraš da se reinkarniraš onoliko puta koliko ima lišća na ovom drvetu, pre nego što postaneš potpuno oslobođen." Monah se uznemirio. Postao je histeričan. Rekao je: "Šta? Meditirao sam ovako svih ovih godina i sada mi ovo govoriš? Do đavola s ovim. Idem u grad da se napijem." I otresao se i krenuo za grad. Mudrac je došao do drugog monaha. Opet je drugi monah osetio njegovo prisustvo, otvorio oči i upitao ga: "Sveti gospodine, jesi li pitao Boga koliko još moram sedeti ovde?" Mudrac mu je rekao istu stvar. "Da," rekao je, "Vidiš li ovo lišće na ovom drvetu. Moraš da se reinkarniraš onoliko puta koliko ima lišća na ovom drvetu." Ali ovaj monah je reagovao sasvim drugačije. Počeo je da pleše i peva. Rekao je: "Hvala ti, Bože. Samo jedno drvo." I Mudrac mu je rekao: "Sine moj, ti si već slobodan." Značenje ove priče je: ne gledaj na vreme. Ne gledaj na prostor. Ne gledaj na druge ljude. Ne razmišljaj o tome koliko puta ćeš se morati vratiti na ovu zemlju, da li ćeš biti ponovo rođen kao žaba, ili drvo, ili otići na drugu planetu. Zaboravi na sve ove stvari. Tvoj posao je da zaroniš duboko u sebe, zaboravi na svet. Zašto zaboravljamo na svet u ovom učenju? Jer kada otkriješ svoje Sopstvo, videćeš da si ti svet. Ti si svet. Ti, tvoje Sopstvo, jesi ovaj svet, ovaj univerzum. Sopstvo je sveprožimajuće, sveprisutnost, i ti si to. Stoga, kada postaneš miroljubiva osoba, srećna osoba, stvarna osoba, istinsko biće, Sopstvo, šta ćeš videti? Videćeš Sopstvo. Videćeš ogledalo. Postaćeš ogledalo, a svet je tvoj odraz. Shodno tome, gde god pogledaš, videćeš svoje Sopstvo. I šta je tvoje Sopstvo? Srećno biće na koje sam se pozivao. Miroljubiva osoba o kojoj govorim. Ti si to. Dakle, gde god pogledaš, vidiš svoje Sopstvo. I ovo čini ovaj svet lepim svetom za život. Stvaramo svet

mira i sklada, poput tvog Sopstva. Zato u Advaita Vedanti ne gledamo na svet, jer shvatamo da vidimo samo sebe, gde smo. Ako vidiš probleme u ovom svetu, ako ovaj svet nazivaš zlim svetom, nečim pogrešnim u ovom svetu, samo vidiš svoj odraz. Ovo si ti. Zato promeni sebe, ne druge ljude, ne svet, već sebe. Učini šta je potrebno da postaneš potpuno slobodan i oslobođen. Jer ne varam vas kada kažem: "Ti si apsolutna stvarnost. Ti si sat-čit-ananda. Ti si konačno jedinstvo, nirvana. Ti si Buda. Ti si Bog. Ti si slobodan. Ti si to." Sada igramo našu uobičajenu igru "Zbuni Gurua." Imaš li zbunjujuće pitanje, Frede? (SF: Gospodine?) Pitanje koje zbunjuje? Zaboravio sam da te pitam, imaš li pitanje ovde?

SD: Nije prekasno. Ako je neko zapisao pitanje ili ima usmeno pitanje, može pitati Roberta.

R: Imamo li pitanja? (SM: Ne, nema nijednog ovde. Niko nema.) (smeh) Moramo vas podsetiti da ovo uradite. Zato slobodno postavite pitanja koja želite. Ako zbuniš gurua, ideš direktno u raj. Prolaziš start. (učenici se smeju)

SD: Ne moraš ni da voziš kući. (više smeha)

SY: Voleo bih da znam koje pitanje moram da ti postavim da bih te zbunio? (smeh) (R: Reci to ponovo?) (smeh)

SH: Nisi čuo, zar ne? Želeo je da mu daš pitanje koje bi te zbunilo.

R: Oh. (smeh) U redu, evo pitanja. (tišina)

R: Frede, ima li nešto zanimljivo u bibliji?

SF: Otkud ja znam? Optužuješ me da sam biblijski učenik. (SH: Ma daj.) Jedino hrišćansko pismo koje znam dobio sam od Swamija Paravanande koji je bio vođa južnokalifornijskog Vedanta

društva, osim toga ne znam ništa o tome, znam neke stvari koje je Hrist rekao. Ali ih ne citiram jer ne voliš da ih citiram. Neću reći da ti ne voliš, ali većina vas ne voli.

R: Ne vole da ih citiraš?

SF: U redu, "Budite savršeni kao što je savršen i otac vaš na nebesima," što je upravo ono o čemu si ti govorio. Zar nije? (R: Ako ti kažeš.) Hvala ti.

R: Volim te, Frede.

SF: Hvala ti. Kada sam bio unitarijanac, imali smo divnog sveštenika. Sećam se nekih stvari koje je rekao. Jedna od njih je bila: "U meri u kojoj se pojedinac oseća superiornim u odnosu na drugog, otkriva sopstvenu nesigurnost." (R: Naravno.) I još jedna stvar koju je rekao, koje se uvek sećam, rekao je: "Krivica je najkletvija reč u engleskom jeziku." (R: Istina.) Hvala. Razmišljao sam malo o sebi. Uvek sam bio sklon da se osećam pomalo drugačijim od ljudi, recimo onih koji pripadaju Jehovinim svedocima ili Južnim baptistima ili Hristovim učenicima. I to bi me dovelo u položaj osećanja superiornosti, što nije mesto za mene.

R: Pa zašto bi se osećao superiorno. Upotrebio si prave reči, osećaš se drugačije. Osećaš se drugačije, ne superiorno. (SF: Drugim rečima, osećati se drugačije je nedokučivo.) Naravno, osećati se drugačije je dobro. (SF: Hvala ti za to.) To nema veze s tim da si superioran. Želiš da se osećaš drugačije. Imaš pravo da se osećaš drugačije. Ti si drugačiji. (SF: Hvala ponovo.)

SH: Usrećio si ga. (smeh)

SL: Roberte, kada imaš dva perioda meditacije koje nas podstičeš da radimo s tobom. Možeš li nam govoriti o tome?

R: To je dobro pitanje. Kada sedim u tim satima, milost, harmonija, radost koja postoji putuje do onih ljudi koji sede sa mnom. Postoji samo jedno Sopstvo. Kada je Džnani to Sopstvo i sedi u tim periodima vremena bilo gde na ovom svetu ili ovom univerzumu, ko god sedi u to vreme i misli na Džnanija postaje sam Džnani. Sva moć teče u to vreme i ljudi to nazivaju milošću. Teče kroz čitav univerzum gde god da si. To je poput radio-aparata. Kada uključiš radio, podešavaš stanicu i dobijaš stanicu na koju se podešavaš. Ne dobijaš gomilu šuma, ne dobijaš druge stanice, dobijaš stanicu na koju se podešavaš. Dakle, moć tog specifičnog predajnika izlazi i ti pokupljaš tu stanicu na svom prijemniku. Ista stvar se dešava kada sediš sa mnom. Možda me gledaš kao transformator. Da li izgledam kao transformator? (smeh) Transformišem duše. I dok se podešavaš na mene, pokupljaš ja-jesam. Ja sam Onaj koji Jesam. Apsolutna stvarnost. Postoji samo jedno. Dakle, ljudi koji sede zajedno u to vreme čine veliki napredak na putu kada se podeše na božansko biće, na Džnanija, na stvarnost, koja su sami. Jedno Sopstvo. Ima li to smisla?

S: Da li to ubrzava evolucioni proces? (R: Da li šta?) Da li to ubrzava duhovnu evoluciju duše?

R: Da, ubrzava. Kada se podešavaš na to. Snaga. Opet, drugi primer je poput odlaska na sunce. Ako sediš na suncu dobijaš svu snagu sunca. Ako sediš u hladu, sunce i dalje sija, ali ne pokupljaš svu snagu sunca, ista stvar. Imamo divno čitanje danas. Pokušaćemo da imamo čitanje svake nedelje, iz neke knjige istine. Tako da možete dobiti drugu ideju kako stvari stoje. Ono što Meri će čitati je iz Aštavakra Gite. (Meri čita)

R: Ima li najava? Najave?

SM: Oh, da, imam. Imam neke transkripte koje treba podeliti...

R: Objasni šta želiš da urade. (SM: Da.) (učenik objašnjava novopridošlima šta treba da urade s transkriptima)

SF: Znam jednu stvar o Bibliji. Šri Ramana kaže istu stvar. (R: Kaže šta?) Biblija je ista kao Gita. (R: Oh, da.) Neko ga je pitao: "Treba li da čitamo Gitu,"

i rekao je: "Uvek." i rekli su: "A šta je s Biblijom?" i rekao je: "Biblija je ista kao Gita." I čovek je rekao: "Pa Biblija uči da je čovek rođen u grehu?" A Učitelj je rekao: "Osećaj čoveka je greh."

R: Ja-misao, ego. (SF: Separacija.) Hvala ti Fred. (SF: Hvala.)

R: Danas nemamo prašad, tako da ne možemo jesti. (neko unosi prašad, blagosilja se dok učenici učestvuju u njemu)

SU: Kako može postojati Učitelj ili budala?

R: Pojava drugima, drugi vide osobu kao Učitelja ili budalu. To je ono što ljudi vide. Za onoga ko je uključen ne postoji takva stvar. (SU: Ne postoji ni Učitelj ni budala?) U stvarnosti ne postoji Učitelj, ni budala. Ne postoji ništa slično. Ali većina ljudi vidi budalu, vide Učitelja. Ali istina je da ne postoji Učitelj, ni budala. Postoji samo Sopstvo i ti si to. (SU: Čini mi se da ne postoji čak ni Sopstvo?) Onda ne postoji ništa. (SU: Je li to dobro, Roberte?) Šta god ti se čini, tako je.

R: Pa, to je to. Kraj. Pokaj se. Hvala što ste došli, uživao sam biti s vama. Zapamtite da obožavate sebe, da se molite sebi, da se klanjate sebi, da volite sebe. Jer Bog prebiva u vama kao vi. Om šanti, mir. (traka se završava) [TOC]

Uvek Se Okreni Unutra 26. jul 1992.

Robert: Dobar dan. Pozdravljam vas svim svojim srcem. Dobro je biti s vama ponovo. Mnogi od vas čekaju da kažem nešto, da govorim, da održim predavanje, da održim govor. Uvek zapamtite, najviše učenje na svetu je tišina. Učimo da ućutimo, da mirujemo, da prestanemo da govorimo. Zapamtite, kada govorite, kvarite istinu iz svog srca koja želi da se izrazi. Kada dođete samo da čujete mene kako govorim, ista stvar se dešava u izvesnoj meri. Kada dođete na satsang, biti na satsangu je suština. To nema veze s predavanjima, govorima, propovedima ili bilo čim drugim. Te stvari su sporedne. Samo biti ovde, mirovati, ćutati. To je mesto gde se stvari dešavaju. Ne postoji ljudsko biće, takozvano, koje je ikada postalo oslobođeno, takozvano, koje je puno govorilo, koje je imalo puno da kaže. Tek kada potpuno zaboravite sebe, kada se odreknete svih svojih unapred stvorenih ideja, svojih koncepata, kada zaboravite sve o svom prošlom životu, pre nego što ste došli ovde, tada stvari počinju da se dešavaju. Zapamtite, oni od vas koji se muče, nailaze na probleme, to je zato što ne postajete dovoljno mirni. Kada možete postati dovoljno mirni, vaši problemi će nestati, neće biti problema. Neće biti nikoga ko oseća problem. Neće biti ničega. Biće mir i sreća. Kada većina vas govori, govorite o svojim problemima. Govorite o drugim ljudima. Govorite o mestima i stvarima. Samo pričate, pričate i pričate. Pričanje je jedini problem koji imate. Naravno, pričanje dolazi iz uma. To um čini pričanje. Reči kao da dolaze s vaših usana, i vaših pluća i vašeg aparata za govor, ali um održava brbljanje. Ako možete samo zapamtiti, da sam ja s vama uvek. Kada kažem ja sam s vama uvek, ne mislim na Roberta. Mislim na ja jesam. Ja jesam je s vama uvek. Voli vas, štiti vas, brine se o vama, vodi vas. Ja jesam je svest. Ja jesam je apsolutna stvarnost. Ja jesam je čista svesnost. I to je uvek s vama. Kako može ne biti? Jer na kraju krajeva, vi postojite samo zato što ja jesam postoji. Ili možete nazvati ja jesam Bogom, ako želite. Jedini razlog što izgledate da se pojavljujete je zato što se Bog pojavljuje, kao večnost, kao sveprisutnost, što je zaista vi sami. Vi ste to. Ne postoji Bog ili ja jesam odvojen od vas. Vi ste divno biće, čisto biće, duhovno biće, božansko biće. Ipak, šta mislite o sebi. Brinete se, plašite se, mislite da imate problema. Kakve probleme Bog ikada može imati? Pojava može biti tu, ali kome pojava dolazi? Mnogi ljudi ne razumeju ovaj put, govoreći da nemamo samilosnosti, nemamo ljubavi, nemamo razumevanja za ono što se zaista dešava. Upravo je suprotno. Šta mislite da se zaista dešava? Da li bi vam čula rekla da postoji nečoveštvo čoveka prema čoveku,

SIDA epidemija, ratovi, zemljotresi? Da li se s tim identifikujete? Jedini život koji ćete ikada imati je život s kojim se identifikujete. Tako nam se kaže, od davnina, od strane velikih duhovnih Učitelja, da podignemo pogled ka vrhu planine, da vidimo ono što je stvarno, da sagledamo Brahmana, da sagledamo stvarnost, istinu, ono što jeste. Ipak većina ljudi na ovoj zemlji odbija

da to uradi. Identifikuju se s osobom, mestom i stvari, i onda se pitaju zašto pate. Morate naučiti da se prepustite, da budete mirni, da imate veru, da verujete. Ne brinite se o ovom svetu. Snaga koja uzgaja pomorandže na stablu pomorandže, brine se o ovom svetu. Snaga koja zna put, zna kako da održi i uzdrži ovaj svet. I pošto izgledate da ste deo ovog sveta, vaše potrebe će uvek biti ispunjene iznutra. To je istina. Govorićete sebi: "Pa, bilo je mnogo puta kada moje potrebe nisu bile ispunjene iznutra. Patio sam. Prošao sam kroz to iskustvo i to iskustvo." Ipak, ko je to prošao kroz ta iskustva? Ne vi, vi ste taj, vi ste život, ljubav, radost, blaženstvo. Nikada niste patili. Ipak osećate da je nešto patilo, i to nazivate ja. Neki od vas možda se sećaju prošlosti, vremena kada ste patili, imali ste teška vremena, kada su stvari izgledale pogrešno. Morate razdvojiti to dvoje. Postoji onaj koji pati, što je iluzija, koja ne postoji, i postoji stvarnost. Pitanje je, koga ćete slediti danas? S čime ćete se identifikovati? Izbor je vaš. To je do vas. Imate svu snagu koja vam je potrebna. Imate sve što vam je potrebno u sebi. Ne postoji ništa u ovom spoljašnjem svetu što može promeniti stvari ili vam pomoći. Nikada ne gledajte u spoljašnji svet za olakšanje. Naći ćete privremeno olakšanje u ovom svetu, ali problem će se vratiti na drugi način. Naučite da se uvek okrenete unutra. Kad god se nešto dogodi u vašem životu, nemojte stalno gledati u tu situaciju i govoriti svima kako su stvari loše, kako bi se sažalili na vas. Umesto toga, odmah se okrenite unutra i upitajte: "Kome ovo dolazi? Ko prolazi kroz ovo iskustvo? Ko ovo oseća?" To je samo ja-misao. Um je zaista ja-misao. To je sve što um jeste. To je misao, zvana ja, prva zamenica. To ja mora biti istraženo. To ja mora biti ispitano. I počećete da razumete da samo ja pati, samo ja izgleda da ima probleme, samo ja prolazi kroz iskustva. Ali morate sebe pitati: "Da li sam to ja? Jesam li ja to ja?" Uvek pitajte sebe. U poslednjoj analizi, ne možete naći odgovore u knjigama ili od drugih ljudi. Vi ste odgovor. Vi ste odgovor. Šta je pitanje? Nema pitanja. Sledstveno tome, nema odgovora. Kada tražite odgovor na misterije života, mora postojati pitanje. Ako nema pitanja, ne treba vam odgovor. Stoga pogledajte u sebe i pitajte se: "Ko je postavio pitanje?" Recite sebi: "Postoji nešto u meni što zna sve." I to je sveprožimajući Brahman, čista svesnost. Nema pitanja. Nema odgovora. Postoji samo to, i vi ste to. Tako je lepo kada ovo razumete. Tako je veličanstveno, tako mirno, tako radosno, razumeti: Ja sam Bog. Ne telo je Bog. Ja jesam je Bog. Ja sam to je Bog, je Brahman, je apsolutna stvarnost. Zašto se jednostavno ne identifikujete s tim i ne zaboravite celu stvar. Zašto biste

prolazili kroz sve te faze. Govorite o fazama, ovoj fazi, onoj fazi, svakoj fazi. Zašto misliti o fazama? Zašto misliti o stepenima i stalno se identifikovati s nivoom razumevanja na kojem ste? Zaboravite sve te stvari. To su stvari koje vas sputavaju. To su stvari koje vas sputavaju. Misliti na ovom ili onom nivou, porediti sebe s bilo kojim ljudskim bićem, takoreći, porediti sebe s ljudima, govoriti o tome na kojoj su fazi, da li su prosvetljeni ili su idioti. Kakvu razliku to čini za vas? Gravitiraćete tamo gde treba da budete. Kako prestajete da reagujete na osobu, mesto ili stvar, kako prestajete da osuđujete, kako prestajete da uznemiravate ljude, kako prestajete da postavljate pitanja, sve će se odvijati velikom brzinom. Shvatićete da ste već slobodni. Dakle, da biste bili oslobođeni, samo morate znati da ste već oslobođeni. I znate da ste već oslobođeni kada imate prazan um. Kada nema misli koje se odvijaju u vašem umu. Kada nema pitanja koja se odvijaju u vašem umu. Kada ne tražite odgovore. Kada prestanete da tražite bilo šta. Više ne marite za traženje, pretraživanje, potragu. Postajete oličenje samilosnosti, ljubavi. Sve se dešava samo od sebe. Ovo je jedna stvar koju nikada ne smete zaboraviti. Sve se dešava samo od sebe. Počinjete s istinom, da ste apsolutni Brahman, jedina stvarnost, nirvana. Tu počinjete, znajući krajnju istinu o sebi. I onda će se sve pobrinuti samo za sebe. Ali ako počnete pokušavajući da rešite svoje probleme, misleći: "Ako dobijem na lotu, moći ću sedeti u tišini i ništa me neće uznemiravati," naprotiv, ako ste uznemireni u svom umu sada, ako biste ikada dobili na lutriji, ne biste mogli mirno sedeti ni trenutak. Um bi išao hiljadu puta u sekundi. Ljudi uvek zamišljaju da bi, kad bi bili negde drugde, ili imali nešto drugo, stvari bile drugačije. Stvari nikada neće biti drugačije, jer vaš um se odvija na isti način na koji se uvek odvija. Samo se uslovi menjaju. Ali uslovi izgledaju da su na nivou na kojem ste u svom umu. Dakle, ako osećate strah, da imate

deset miliona dolara, bili biste deset puta više uplašeni, hiljadu puta više uplašeni, jer biste osećali strah da neko pokušava da vas ubije da bi vam uzeo novac. Šta god da osećate, kako se vaša ljudskost povećava, ta osećanja će biti uvećana hiljadu stepeni. Zato zaboravite na sve te stvari i zaronite unutar sebe gde stvarnost prebiva. Stvarnost prebiva zato što stalno mislite, i mislite, i mislite o svom telu, osobi, mestu i stvari. Ali ako zaronite duboko unutra, stvarnost nikada neće prestati. Postaćete to sami. Prestanite da tragate. Prestanite da tražite. Pokušajte da razumete u izvesnoj meri, da ste vi jedan. Nemate kuda da idete. Nemate šta da radite. Nemate šta da menjate. Nema nikoga ko treba da dođe u vaš život, i nikoga ko treba da izađe iz vašeg života. Sve je u redu baš onako kako jeste. Zašto je sve u redu baš onako kako jeste? Zbog činjenice da ste sveprisutni. Vi ste sveprisutnost, pa kako se išta može promeniti? Koga će promeniti ko? Šta će promeniti šta? To je poput pokušaja da promenite san. Ne možete promeniti san. Tek kada shvatite da sanjate, probudićete se. Ista je stvar

s vašim životom sada. Konačno shvatite da niste telo, ni um, ni fenomeni sveta, niste činilac, probudićete se. Pogledajte svoj život. Pomislite na brige, strahove i stvari s kojima nastavljate svakog dana, neki od vas, kako pokušavate da ispravite stvari, kako pokušavate da učinite stvari ispravnim. Nema potrebe da to radite. Stvari su već ispravne. Stvari su već izravnate. Stvari su baš onakve kakve treba da budu. Vaš posao je da se potpuno predate. Predajte sve. Predavanje je još jedan način da smirite um. Kada počnete mentalno da odustajete od stvari, primetićete da vaš um postaje sve mirniji i mirniji. Um prestaje da se bori, prestaje da raspravlja, prestaje da treba i želi. Osetite prisustvo. Osetite prisustvo. Osetite prisustvo. Osetite blaženstvo. Osetite blaženstvo. Osetite blaženstvo. Osetite mir. Osetite mir. Osetite mir. Osetite sreću. Osetite sreću. Osetite sreću. Sa svojim disanjem, udahnite, polako, recite sebi: "Ko sam ja?" Pre nego što izdahnete, recite sebi: "Ja sam svest." Izdahnite s osećajem: "Nisam telo." "Ko sam ja?" Udahnite. "Ja sam svest." Izdahnite. "Nisam telo." Počnite da radite ovo. (duga tišina) Došlo je to vreme, da igramo zapanji gurua. Biste li bili ljubazni da donesete zapanjivače? (P - Meri čita, R - Robert odgovara)

P: Doneo sam odluku da idem 100% na buđenje. Bio sam ??? kada sam otkrio da je sve isto i nisam sve odbacio. Molim objasni šta da radim.

R: Pa, donošenjem ovakve odluke, da ideš 100% na buđenje, to znači da si 100% zeznut. Jer na kraju krajeva, ti si budan. Dakle, kada ideš na 100% buđenje, to znači da si 100% pokvaren. Nešto nije u redu, jer moraš ići na 100% buđenje. Ne moraš ići na 100% buđenje. Ti si već budan. Ono što zaista treba da uradiš je da to znaš, i da se odrekneš svega i prestaneš da se žališ. Uvek gledamo na vreme i prostor kao da stvari moraju biti urađene sada, a istina je samo sada. Ali iz perspektive iz koje dolaziš, osoba koja ima ovo pitanje, pokušaj da zapamtiš, trebalo ti je toliko inkarnacija da budeš gde si sada. Možda ti je trebalo pedeset miliona inkarnacija da budeš gde si sada. Stoga nemoj misliti: idem na 100% buđenje i nešto me sputava. Ono što treba da uradiš je da nežno pustiš te misli. Pustiš ta uverenja. Pustiš želju i potrebu da budeš probuđen. Zaboravi na procente. Zaboravi na sve. Samo živi u trenutku. Živi u sada. Živi u sadašnjosti. Ne brini se o buđenju uopšte. Ako samo smiriš svoj um bilo kojom metodom koju možeš, onda će se sve pobrinuti samo za sebe. To je kao reći: idem 100% da budem hirurg mozga. I moraš da učiš, moraš da ideš u školu dugo vremena,

moraš da vežbaš, moraš da radiš sve vrste stvari pre nego što postaneš hirurg mozga. I čak i kada postaneš hirurg mozga, to ne znači da ćeš biti najbolji hirurg mozga ili najgori hirurg mozga. Ali kada pokušavaš da se probudiš, drugačije je. Pošto je buđenje tvoja prava priroda, to je ono što zaista jesi. Nema nikoga, drugim rečima, ko treba da bude probuđen. Nema nikoga ko je ostao da bude probuđen. Prestani da živiš smrtni san. Isprazni sebe. Počni da budeš srećan, radostan, shvatajući da si Brahman, da si čista svesnost. Nemaj ciljeve. Nemaj granice. Sve se dešava upravo ovde, upravo sada, ovog trenutka. Vidi to. Oseti to. Već se dogodilo. Već si slobodan.

P: Roberte, kako mogu postati više voljen?

A: Razumevanjem ko si. Shvatanjem da nisi osoba koja nije puna ljubavi. Ta osoba ne postoji. Shvatanjem da si Bog. Tvoja prava priroda je Bog, i Bog je sva ljubav. Onaj na koga misliš koji nije pun ljubavi ne postoji. Ne hrani tu osobu energijom. Hraniš ne-entitet energijom. Ne čini to. Ljubav je tvoja prava priroda. Ljubav je ono što zaista jesi. Otarasi se drugog tako što mu ne daješ moć misleći o njemu, ne reagujući na njega, ne gledajući ga kao stvarnu osobu. Podigni svoj pogled. Uspravi se. Znaj ko zaista jesi, i videćeš da si već ljubav. Slučaj zatvoren.

P: Roberte, kako znamo da li napredujemo duhovno?

A: Znaćeš. Naći ćeš da postaješ mirniji. Naći ćeš da više ne reaguješ na stvari, na stvari koje su te nekad uznemiravale, činile ljutim, uznemirenim, neće više biti. Neće biti važno gde si, ili šta radiš. Bićeš miran. Bićeš srećan. Sve će se desiti samo od sebe. Videćeš to. Ne pokušavaj da ukloniš bilo šta iz sebe. Jednostavno promeni svoj um. Promeni svoj um od mislećeg uma do nemislećeg uma. Pokušaj da budeš miran, tih. Kada ti um daje misli, upitaj: "Kome one dolaze?" i shvati da si slobodan od misli. Ti si bez-um. Ti si nirvana, krajnja stvarnost. Identifikuj se samo s višim stvarima. Sledeći.

P: Roberte, da li su sidije dobar znak, ili je bolje ignorisati ih?

A: Sidije te sprečavaju da postaneš prosvetljen. Sidije te zapravo sputavaju. Neki ljudi, zbog prošlih života i prošlih iskustava, kako napreduju na ovom putu, razviju određene sidije. Mogu... čitati budućnost, gledati u prošlost, moći da rade astrologiju, I Čing, postati Učitelj okultnih moći. U Upanišadama jasno stoji, okultne moći će te sputavati hiljadama inkarnacija. Ne oslanjaj se na sidije. Ostavi sidije na miru. Idi izvan njih. Idi izvan svega, dok ne ostane niko ko bi činio sidije. Da bi činio sidije, mora postojati entitet. Mora postojati osoba koja bi iskusila te sidije. U Advaita Vedanti, osoba postaje uništena. Stoga za koga postoje sidije? Dakle, kada vidiš osobu s velikim sidijama, zaista ta osoba ima um. Njen ili njegov um još uvek radi, i neće biti slobodni. Tek kada sve to predaš, i uništiš ego, ličnost, postaješ sveprisutnost. Ako si sve, zašto ti trebaju sidije? Zaboravi na sidije.

P: Zašto se duhovne grupe uvek čine da se pretvaraju u kultove, a učitelji u vođe kultova?

A: Pitaj sebe, gde se to dešava? Kome se ovo dešava? Zapamti svaka religija na svetu je počela kao kult, ono što ti nazivaš kultom. Hrišćanstvo, Judaizam, Islam, sve je počelo kao kult, jer je postojao učitelj, bilo da je učitelj bio Isus, ili Muhamed, ili Mojsije, ili Avram. I ovaj učitelj je imao sledbenike. I to je išlo protiv tadašnjeg načina obavljanja stvari, protiv sistema. Tako su smatrani kultom. Pa zašto te to uznemirava? Spoznaj sebe. Idi unutar sebe. Budi svoj. Pronađi sebe, i onda vidi da li ćeš biti uznemiren kultovima. Šta ti imaš s kultovima? Ostavi sve kultove na miru. Ostavi sve na miru. Radi na sebi i nećeš imati vremena da misliš o kultovima. Osoba koja uvek praktikuje sadhanu, uvek misli na najviše, nema vremena da misli o ovakvim stvarima. Ako je tvoj um uvek u tvom srcu, i uvek si miran i srećan, uvek gledaš na najviše, pokušavaš da shvatiš da si Brahman, da si apsolutna stvarnost, odakle će doći ovo pitanje? Kako će takvo pitanje ući u tvoj um? Nemaš ništa s kultovima. Ti si sloboda. Šta to pišeš, Meri?

SM: Upravo sam smislila pitanje. (R: Dakle, želiš da zapapriš guru, ha?) Želim da zapanjim gurua, da. Jesi li spreman? Juče, Roberte, pomenuo si nešto o samo 80% ljudi koji napuštaju duhovni put, i samo oko 20% nastavlja. I vrlo malo od tih, nastavi s tim. I želela sam da možda malo razradiš to.

R: Pa, na ovom specifičnom nivou postojanja, otprilike 80% ljudi koji slede duhovni život, odustane. Zašto? Zato što postanu razočarani. Žele da se nešto desi danas, ove nedelje, odmah. Nemaju razumevanja da dok su na duhovnom putu, pravom duhovnom putu, stvari mogu izgledati progresivno gore, isprva, jer sve karme izlaze na površinu i bivaju uništene, pa to osećate, to doživljavate. Ali sve velike duhovne knjige nam govore da ne obraćamo pažnju na to.

Da ne reagujemo na to. Samo se prepustimo, i pustimo šta god se dešava, neka se dešava. I primer koji dajem, je kada gradite novu zgradu, stara mora biti srušena. Tako dolazi velika gvozdena kugla, rušeći sve stare strukture, uništavajući sve što vidi. I ako pogledaš, reći ćeš: "Zašto se ovo uništavanje dešava?" Da nisu hteli da grade ništa novo, ostavili bi je na miru. Dakle, uništavanje je tu na početku. Onda se sve očisti, pomete, i prelepa nova građevina se sagradi. I tako je i u tvom životu. Kada kreneš na pravi duhovni put, sve izlazi na površinu, velikom brzinom. Stvari mogu izgledati veoma loše, užasno, nekim ljudima. Ne dešava se svakome. To je zato što ubrzavaš svoju karmu. Sve izlazi iz tebe. Sve se potpuno rastvara. I onda, ako izdržiš, postaneš miran i tih i ne reaguješ na te stvari, iznenada ćeš početi da osećaš dubok mir, duboku sreću, duboku radost. Konačno ćeš osetiti slobodu. Ali ovo nije objašnjeno u većini učenja. To je razlog zašto 80% ljudi obično otpadne. Šta misliš o tome, Meri?

SM: Mislim da je to veoma dobro. To odgovara na mnoga moja pitanja.

R: Ima li još neko nešto da kaže?

SY: Roberte, koja je svrha Badžana?

R: Badžani, Kirtani, pevanje, čini um jednousmerenim. Uzrokuje da um postane miran. Znaš i sam kada mnogo pevaš, postaješ miran, postaješ tih, postaješ spokojan. Dakle, to je svrha. Da te učini jednousmerenim. Da te pripremi za ono što se dešava. Badžani su dobri. Kirtan je dobar.

SY: Dakle, kada imamo priliku da to radimo, treba da radimo?

R: Naravno, da. To radimo subotom, oko dva sata. Svi se osećaju tako srećno, tako blaženo. Ove stvari su poznate hiljadama godina, pevanje, pojanje. Odvaja te od svakodnevnih iskustava. Podiže te. Dobro je za tebe. Dobro za dušu.

SC: Imam pitanje. Pitao sam više puta, da budem učinjen svesnim svesti, umesto uma? Čini se da um preuzme, i nisam svestan ko sam. (R: Da.) Znam da nema tehnika, ali postoji li neki način da budem svestan da nisam svoje misli?

R: Naravno, govorim ti ovo godinama, Nate. Upitaj kome ove misli dolaze? To je sve što treba da uradiš, tako jednostavno. Kome ove misli dolaze? Ko ovo misli? Ko ima ovaj problem? Ja? Pa, ko sam ja? To je jednostavna tehnika i deluje. Shvatajući da je ja misao, nije ti, i pitajući: "Ko sam ja?" i prateći ja-misao do srca, ja-misao se rastvara i postaješ slobodan. Ali moraš to raditi. Ovo je najveća psihoterapija koja je ikada izmišljena. Kad god te nešto uznemiri, pitaj: "Kome to dolazi? Ko ovo oseća? Ja. Šta je izvor ovog ja koje ovo oseća?" Drugim rečima, ti kažeš da ti ne osećaš ovo, ja oseća ovo. Ja, oseća ovo, ne ti. Nate je ja. Tvoje misli su ja. Ja mora da ode. I pitanjem: "Ko sam ja? Šta je izvor ja," ja će postajati sve slabiji, i slabiji, i slabiji, dok ne nestane.

SC: Samo se čini da su ponekad, ja ili misli veoma moćni. Samo izgleda da preuzmu čak i kada pitam.

R: U to vreme posmatraj, postani svedok, gledaj. Pokušaj nikada da ne reaguješ na ta osećanja ili te emocije. Uradi šta god moraš. Pitaj odakle dolaze, odakle misli dolaze, ili postani svedok mislima tako što ćeš mirovati i gledati misli kako te uznemiravaju. Drugo je istuširati se hladnom vodom. Ozbiljno, istuširaj se hladnom vodom. Menja molekularnu strukturu u tvom umu, u tvom mozgu, tvom vratu, i osećaš se bolje. Ledeno hladan tuš će uvek upaliti. Vreme je za prašad. Oh, imamo najave... (traka se završava) [TOC]

Tri Smernice ka Mokši - Oslobođenju 30. jul 1992.

Robert: (traka počinje naglo) ...vreme je da sednete u meditaciju neko vreme, bez pomeranja, bez vrpoljenja, bez razmišljanja. Divno je, zar ne, moći mirno sedeti i biti sa svojim Sopstvom. Dobro veče. (Učenici: Dobro veče, Roberte.) Pozdravljam vas svim svojim srcem. Dobro je biti s vama ponovo. Uvek zapamtite, sve je dobro. Sve je dobro. Sve je savršeno dobro. Nikada to ne zaboravite. Ne razmišljajte o tome. Ne pokušavajte da analizirate. Samo prihvatite to u svom srcu. Sve je dobro, tačka, kraj. Većina nas je ovde jer želimo da postanemo samoostvareni.

Želimo da iskusimo mokšu, oslobođenje, buđenje. Postoje tri smernice koje uvek treba da zapamtite. Ako zapamtite ove tri smernice, bićete već probuđeni. Morate zapamtiti ove tri smernice u svom srcu. Usvajanjem ove tri smernice, probavljanjem istih, postajući živo oličenje ove tri smernice, postaćete svest, čista svesnost. Ono što već jeste. Prva smernica: Šta god da izgleda da se dešava tvom telu ili tvom umu. Bilo da imaš rak, SIDU, D.T., bubonsku kugu. Bilo da si najjača osoba na zemlji. Bilo da se tvoj um oseća depresivno ili razočarano, ili se tvoj um oseća srećno ili utešeno. Šta god da zadesi tvoje telo ili tvoj um, zapamti, ovo se ne dešava tebi. Ti nemaš apsolutno nikakve veze s tim. Nema razlike šta se dešava u tvom životu. Možeš biti materijalno, relativno najsrećnija osoba na zemlji ili možeš biti jadan, bolestan. To nema veze s tobom. Nema apsolutno nikakve veze s tobom. Ovo je tvoje telo i tvoj um, ne ti. Ti si Brahman. Ti si nirvana. Ti si apsolutna stvarnost. Događanja u tvom telu i tvom umu nemaju veze s tobom. Ovo je prva smernica. Druga smernica koju uvek morate zapamtiti je da sve vaše karme, vaši samskari, vaši gresi propuštanja i činjenja, grešna dela za koja ste odgovorni, nijedna od ovih stvari ne može vas dotaknuti ako se centrirate u ovde i sada. Drugim rečima, ovde i sada je sveprisutnost. Ovde i sada je sveprožimajuće, sveznanje. Ovde i sada je svest. Ovde i sada je bezgraničan prostor, bez napora, bez izbora, čista svesnost. Kada se držite ovde i sada, kada se identifikujete s ovde i sada, prošlost više nije važeća. Nema prošlosti i nema budućnosti u ovde i sada. Postoji ja jesam. Postoji krajnja stvarnost, krajnje jedinstvo i vi ste to.

Kada živite u ovde i sada, vaše karme više ne postoje. Samskare prestaju u svojim tragovima. Gresi su umanjeni. Ponovo ste rođeni, takoreći. Postajete novi čovek, nova žena. Slobodni ste. Treća tačka koju uvek morate zapamtiti jeste da nemate apsolutno ništa da odustanete. Ništa da predate. Ništa da pustite. Već ste oslobođeni. Kako možete verovati da morate pustiti nešto što nikada nije postojalo? Verujete da morate pustiti svoje vezanosti. Kako Sopstvo može imati vezanosti? Mislite da morate predati sve svoje strahove, sve svoje depresije, sve stvari koje su vas mučile. Predati kome? Te stvari nisu vaše. One ne pripadaju vama. Vi ste čista stvarnost. Vi ste neprolazno Sopstvo. Nikada niste rođeni, nikada niste postojali i nikada nećete otići. Vi ste jedno. Sveprožimajuće jedno. Sledstveno, nemate ništa da odustanete. Jer nikada niste ništa ni imali. Zaista je egoistično verovati da imate nešto da odustanete. Nema ničega što morate predati. Samo ego veruje da nešto mora biti predato, nešto mora biti odustano. Morate pustiti nešto. Ko je taj koji je imao nešto za početak? Nema nikoga. Postoji samo jedna stvarnost i vi ste to. Kada biste samo mogli zapamtiti ove tri tačke usvajajući ih, probavljajući ih, postajući živo oličenje njih, to je sve što morate uraditi. Ako zapamtite ove tri tačke ne morate praktikovati nikakvu sadhanu. Ne morate raditi mantre ili meditacije bilo koje vrste jer ćete već biti probuđeni. Opet je ego taj koji mora meditirati. Ego je taj koji mora raditi sadhanu. Jeste li vi ego? Ko ste vi? Šta ste vi? Odakle ste došli? Šta radite ovde? Kuda idete? Odgovori na sva ova pitanja su: Ja jesam. Ja jesam. Ja nisam ovo i ja nisam ono. Ja jesam. Ja jesam ono što je uvek bilo. Ja jesam ono što će uvek biti. Ja jesam to. Ja jesam. Vaša svarupa je apsolutna stvarnost. Vi niste osoba kojom se identifikujete. Osoba koja ide na spavanje i budi se. Prolazi kroz iskustva, brine, misli, nervira se, ponekad srećna, ponekad tužna. To niste vi. Ne mislite više o sebi kao o toj osobi. Kada ustanete ujutro, duboko udahnite i spoznajte istinu o sebi. Prva stvar po buđenju, možete reći sebi: Ja sam Brahman. Ja sam neprolazno Sopstvo. Meci me ne mogu ubiti. Vatra me ne može spaliti. Voda me ne može udaviti. Ja sam to, i radujte se u svom istinskom Sopstvu. Osetite sreću u svom srcu, osetite svoju stvarnost u tišini, u miru. Gde nema uma, nema misli, nema reči. Ko ste vi tada? Vi jednostavno jeste. Ne postoji ništa što možete zamisliti u ovom univerzumu što vam može reći šta ste. To je izvan reči i misli. Nikada ne možete svojim konačnim umom razumeti ko ste. Ne pokušavajte to da uradite. To deluje obrnuto. Zapravo, kada prestanete da mislite o

tome ko ste ili želite da znate ko ste, i prestanete da analizirate i pokušavate da shvatite to, istina o vama se otkriva. Ona je izvan svih misli i osećaja koje ikada imate. Ona nema apsolutno

nikakve veze sa vama kao što ste sada. Ona je supstrat celokupnog postojanja. Možete je nazvati Bogom ako želite. Ne mislite o sebi kao o antropomorfnom božanstvu odvojenom od Boga. Jer Bog jeste vi. Stoga, ono što je Bog, to ste vi. Nema razdvajanja. Probudite se u ovu istinu. Ako kažem bilo šta drugo, biće suvišno. Toliko je reči, toliko priča, toliko učenja. Ipak, ako se samo setite tri pokazivača koja sam podelio sa vama, to će biti dovoljno. Zašto govoriti dalje od ovoga. Što više reči čujete, to više postajete zbunjeni. Zapravo, prvi sat koji ste proveli u tišini bio je najbolje vreme za vas. Postoje određene reči, vrlo malo reči koje morate čuti, a zatim postoji tišina u kojoj biste uvek trebali biti. Zanimljivo je da su reči koje vam govorim zapravo tišina. To su reči tišine, istine, beskonačne istine, stvarnosti, svesti, blaženstva, čiste svesnosti, krajnjeg jedinstva. Sve je ovo Sopstvo i vi ste to. Slobodno postavljajte pitanja.

SY: Mogu li zaista to pamtiti svakodnevno? (R: Izvinite?) Da li se sećam onoga što ste rekli sve vreme?

R: Nešto u vama pamti. Nešto u vama zna. Ako sedite mirno, stavite osmeh na svoje lice, ove stvari će izaći na videlo. Uvek imamo transkripte gde možete sve pregledati. To je zanimljivo pitanje. Iskren učenik ima otvoreno srce i najvišu istinu koja je otkrivena možda ponekad neće biti zapamćena od strane mozga, ali srce nikada ne zaboravlja. I kada počivate u tišini, sedite mirno i ostanete tihi, nešto počinje da deluje u vašem srcu. I postajete živo oličenje stvarnosti istine, Sopstva. Uvek provodite vreme sami, sedeći u tišini, budite tihi. Budite mirni i znajte da sam ja Bog.

ST: Da li meditacija služi svrsi u duhovnoj potrazi?

R: Meditacija služi svrsi u duhovnoj potrazi za početnika. Ona smiruje um do izvesnog stepena i čini vas jednousmerenim. Čini um jednousmerenim tako da se možete koncentrisati na jednu stvar po jednom. Ona pomaže. Ali kako napredujete, zapravo postaje prepreka. Jer na koga meditirate? Da biste meditirali, morate imati objekat i subjekt. Vi ste subjekt koji meditira na objekt. Ali u istini i stvarnosti nema subjekta, nema objekta. Postoji samo jedno Sopstvo, samo Brahman. Stoga morate sebi postaviti pitanje: "Da li Brahman mora meditirati? Da li Bog mora meditirati?"

ST: Nije li meditacija modelirana za nas kao način našeg prirodnog mišljenja? Možete li mi pokazati meditaciju za nas?

R: Za osobu koja veruje da je odvojena od Boga, da. Ako verujete da ste odvojeni, da je Brahman negore u nebu ili negde drugde. Da je Bog negde drugde. Da je Šiva negde drugde. Da je Krišna negde drugde. I da, morate meditirati na ova božanstva. Ali kada se setite da ste vi to, tat-tvam-asi, ko koga treba da meditira? Vi ste postali sam Krišna. Vi ste Šiva. Vi ste Brahman. Vi ste to. Sve što treba da uradite jeste da budete svesni istine. Onda opet, kada verujete da ste odvojeni, onda svakako morate meditirati. Zato Džnana Marga uči da postoji samo jedno i ja sam to. Nikada nije bilo dvoje vas. Nikada nije bilo Boga i vas. Ali dokle god verujete ovo, ili možda vam je neko ovo ranije rekao, onda morate meditirati, morate moliti. Morate raditi sve rituale. Morate izvoditi bhajane, pevati kirtane, raditi pudžu. Sve ove stvari su neophodne kada verujete da ste odvojeni od Boga. Zato zašto ne početi sa vrha.

SF: Neifestirano i manifestovano su jedno u Hristu?

R: Da, ista stvar. Ja i moj otac smo jedno. Ako ste videli mene, videli ste oca, ista stvar.

SG: Sedenje u tišini je drugačije od meditacije? (R: Da.) Ali sedenje u svojoj stolici sa otvorenim očima, gledajući u svoju baštu ili sedenje zatvorenih očiju bez objekta, samo sedeti... (R: Nema nikakve razlike.) ...i pitati: "Ko sam ja?" i tako dalje?

R: Naravno, uvek možete praktikovati atma-viharu. Istražujte: "Ko sam ja?" I čim vam misli dođu u um, istražujte: "Kome dolaze ove misli?" Shvatite da ja niste vi i tražite izvor toga ja. Koji je opet u vašem srcu. (SG: Onda će izvor toga ja postepeno početi da pamti, kao da postoji nešto

izgubljeno što nam se vraća?) Možete tako reći, da. Ja postaje pravo Ja. (SG: Ali kako ga se sve više sećate, sve ste ga svesniji i sećate ga se duže vreme i zaboravljate sve ostalo?) Da.

SS: U meditaciji, kada sednete da meditirate, da li pokušavate da zaustavite misli ili da pokušavate da budete udaljeni od njih?

R: Nikada ne pokušavajte da zaustavite misli. Ako pokušate da zaustavite misli, one će postati veće i jače i one će pobediti. Jer se um čini veoma moćnim. Ipak u stvarnosti um ne postoji. Ne postoji takva stvar kao što je um. Dakle, kada sedite u tišini, posmatrate, gledate, postajete svedok. Možete raditi mnoge stvari. Možete posmatrati svoje disanje praktikujući Vipassanu meditaciju. Posmatrajte osećaje u svom telu. Posmatrajte disanje. Ipak je bolji način još uvek istraživanje: "Ko sam ja?" Nikada ne odgovarate na to pitanje. Samo postavite pitanje i ostanite mirni. Kada ostanete mirni, misli će doći u vaš um. Jednostavno istražujte: "Kome dolaze ove misli? One dolaze meni. Ja mislim ove misli." Onda "Ko sam ja?" "Ko sam ja?" jednostavno znači: šta je izvor toga ja? Odakle je to ja nastalo. Pratite to ja nazad do izvora koji je srčani centar. I jednog dana će to ja nestati i bićete potpuno oslobođeni.

To ja vas čini ljudskim. Sve u ovom univerzumu je vezano za to ja. Zar ne kažete: "Ja osećam ovo i ja osećam ono? I ja sam ovo i ja sam ono?" Ceo dan koristite svoje ja. Ceo dan govorite: "Ja sam ovo. Ja sam srećan. Ja sam tužan. Ja sam bolestan. Ja sam zdrav. Ja sam umoran. Ja sam sve." Ali kada praktikujete atma-viharu, postajete svesni ovoga. Potpuno svesni da uvek govorite: "Ja sam ovo i ja sam ono." I preispitujete ovo govoreći: "Pa ko sam ja? Ko je ovo ja? Ko mu je dao rođenje? Odakle je nastalo?" Samo postavljanjem ovog pitanja naći ćete mir.

SS: Da li um postoji, zaista postoji? (R: Reci to ponovo?) Da li um postoji u stvarnom svetu? Sam um?

R: Da li šta u stvarnom svetu? (SS: Um. Naš um.) Da li postoji? (SS: Da) Izgleda da postoji. To je pojava. (SS: Nije tu?) Zaista ne postoji um. (SS: Ovo je samo verovanje?) Um je verovanje, ali su to zapravo misli. Sve vaše misli su um. Vaše misli dolaze iz uma. Zaista su vaše misli te kojih morate da se rešite, da uklonite iz sebe. Dakle, um je konglomerat misli. Misli o prošlosti i brige o budućnosti. To je sve što je um. Kada zaista razumete prirodu uma, um će nestati. Um je poput duge. Duga izgleda stvarna. Ali kada joj se približite, ne postoji. To je optička iluzija. Takav je um. Um je ista stvar. Um vas navodi da verujete da ste telo. I da morate prolaziti kroz iskustva sa svojim telom. I um nastavlja da vas zavarava navodeći vas da verujete da postoji karma i reinkarnacija i samskare. I cela gomila stvari kojih morate da se rešite. Ali kada istražujete: "Kome dolazi um?" Um će pobeći, umeći će i bićete slobodni.

SK: Robert, kada se referišeš na um u tom pitanju, šta je sa stvarima poput kuvanja ili elektronike ili vožnje automobila na autoputu, zar te stvari ne ulaze u um?

R: Kada je um nestao, onda su te stvari spontane. Ono što nazivamo Sopstvom, svešću, motiviše vas. Uradićete te stvari spontano. Sve stvari koje morate uraditi biće urađene. Ali to više neće biti um koji to radi. Biće to svest, Sopstvo. (SK: Dakle, te stvari i um su različite stvari.) Um je zapravo svest, ali se pojavljuje kao um, poput sna. Kada se odreknete uma, samo svest postoji. I tada ćete biti motivisani, vođeni svešću. (SK: Onda kako bi nazvao te praktične stvari? Da nisu um, već samo objekti sami po sebi? Neživi objekti?) Ono što nazivate praktičnim stvarima... (SK: Da.) ...je takođe poput vašeg tela. Dokle god verujete da ste telo, postojaće praktične stvari o kojima morate voditi računa. Ali kada shvatite da niste telo, niste um, tada neće biti više praktičnih stvari o kojima morate voditi računa. Ipak ćete izgledati kao da vodite računa o njima. Ali biće bolje zbrinute nego što ste ikada mogli. U isto vreme znaćete, bez ikakve sumnje, da niste vi taj koji je činilac. Vi niste činilac. Ipak, sve će biti urađeno.

SG: Tvoj stav o bhakti i pudži i takvim stvarima održava dualnost, ali mi se ponekad čini da samoistraživanje radi istu stvar. Nekako pretpostavlja postavljača pitanja i ono što se ispituje. I

ponekad kada pokušam da praktikujem samoistraživanje, zapravo mi je dosadno, kao da sam mentalan, dok više volim da budem tih.

R: Onda svakako treba da budeš tih. Samoistraživanje je dobro za mnoge ljude. I ima mnogo ljudi koji to ne mogu raditi. Zato svakako radi ono što moraš. Budi tih. Budi miran. Svi putevi vode ka istom cilju. Svi putevi vode ka vrhu. Stoga radi šta god moraš da bi postao slobodan i oslobođen.

SX: Pre mnogo godina kada sam radio ??? jednog dana jednostavno sam bio ovde i nisam se sećao ničega šta sam radio ??? i sve što bi bio problem, rastvorilo se. (R: Hm.) i sve vreme kući i kada sam stigao kući ??? i apsolut, potpunost toga me je uplašila i odmah sam se vratio nazad. (smeh) I mislim da verovatno nisam još spreman za ovo.

R: Ti nemaš ništa s tim i nemaš ništa da kažeš o tome. Kada se događa, dogodiće se potpuno i u celosti. Dobio si uvid u to. I očigledno si dobio dobar uvid u to. Ali ko si ti da kažeš da nisi spreman za to? (smeh) (SX: Pa, jer sam se odmah okrenuo iz toga.) Govoriš kao da si autoritet za Boga. (smeh) Da imaš nešto s tim. Kada je Bog spreman za tebe, Bog će te potpuno preuzeti i nećeš imati ništa da kažeš o tome. Ali to je bilo dobro iskustvo. Ako se to ponovo desi, predaj se tome. I nemaj straha. Lepo je. Ništa te nikada ne može povrediti. Sve je blaženstvo. Sve je ljubav. Radost. (SX: To mislim time što sam zaista zapamtio.) To će pamtiti tebe. (SX: To će pamtiti mene? Neću imati ništa s tim?) Ne.

SZ: Roberte, kad umreš, šta se dešava?

R: Kad umreš, šta se dešava? Šta želiš da se desi? (smeh) Ko umire? Ego umire, telo umire. Ali ti nikada ne umireš. Živiš zauvek. Dakle, ništa se zaista ne dešava. Znam da si čuo sve vrste različitih priča o odlasku u različite sfere, ravni postojanja. Sve je to deo sna. Stvorio si ove stvari sam. Stvorio si sve ove različite ravni. Suptilnu ravan, mentalnu ravan, kauzalnu ravan, sve ove stvari koje si čitao u jogičkim tekstovima su od uma. One sve pripadaju umu. Dakle, kada veruješ u ove stvari, ideš u skladu s onim u šta veruješ. Sve je stvoreno od tebe, ti stvaraš svoj svet nakon smrti. Ali krajnja stvarnost je da niko nikada ne umire i nema kuda otići. Već si ovde. To je to. Ti si večnost. Ti si bezdani prostor. Ti si suština celog univerzuma. Ti si nebo, sunce, mesec, cveće, životinje, insekti, ljudska bića — ti si sve. Ovo je tvoja istinska priroda. Niko nikada ne umire.

SG: Roberte, kada je naša prijateljica rekla da je imala to iskustvo i da se vratila ili nije mogla da ga podnese. Da li to znači da um ne može sve to podneti? To je nekako nova energija ili nova percepcija, pa um to ne može podneti, pa um mora biti polako navođen da prihvati stvarnost.

R: Ne, naprotiv, sva ova iskustva dolaze iz uma. Stvarnost je stvarnost. I ovo je tvoja istinska priroda upravo sada. Dakle, šta to postoji što ne može podneti stvarnost? Ovo je tvoja priroda. Ovo si zaista ti. Stvari kojima se baviš su um. Um izmišlja sva ova iskustva. Navodi te da veruješ da ne možeš to podneti, da je previše za tebe. Zato radi na uništavanju uma, na istraživanju: "Kome um dolazi? Ko je ovaj um? Šta je ovaj um? Odakle je došao? Ko mu je dao rođenje?" I iskusićeš da nema uma. Kada vidiš da nema uma, nema više iskustava kroz koja moraš proći. Sva iskustva prestaju. Ali budi svestan da sva iskustva dolaze iz uma. U stvarnosti nema iskustava. Jer ko treba da ih ima? Nema tebe. Nema nikoga ko treba da ima ikakva iskustva. Život koji sada živiš je iskustvo. Lažni život koji svi živimo, ovo su iskustva o kojima govorim. Sve je od uma. I prosečan čovek veruje u um tako snažno da kada naizgled napusti telo, odlazi napred u ravan postojanja koju je stvorio sebi iz uma. I onda se vraća i uzima drugo telo. Sve je iz uma. Dakle, umesto da prolaziš kroz sve ove stvari, transcendiraj um i budi slobodan.

SG: Koliko je vremena potrebno da se dobije drugo telo? Je li to glupo pitanje? Koliko dugo nakon što umru, pre nego što...?

R: Zašto brinuti o ovome? (smeh) Zašto biti zabrinut za drugo telo. Ne postoje tela. Pokušaj da otkriješ ko si zaista, da nikada nisi bio telo za početak i budi slobodan. Meri, želiš li pročitati Džnanija? (SM: Da, Roberte.) (Meri čita ispovesti jednog Džnanija, pogledajte početak ove knjige za tekst.) (traka počinje naglo)

R: ...volite sebe, obožavajte sebe, molite se sebi, klanjajte se sebi jer Bog prebiva u vama kao vi. Om šanti mir. Dok se ponovo ne sretnemo, Bog vas blagoslovio. Budite srećni. Ne brinite. Sve je dobro. Srećno. (učenici se smeju) (traka se završava) [TOC]

Koraci U Duhovnom Životu 2. avgust 1992.

Robert: Dobro veče. Zadovoljstvo je biti ponovo sa vama. Dobrodošli ste s dna mog srca. Volim vas. Sve je dobro. Sve se odvija kako treba. Dok sam sedeo u tišini, nekako sam se vratio u dane kada sam bio u Arunačali. Obično ne diskutujem ovo previše sa drugim ljudima, ali pošto mi je upravo sinulo doneću ukratko tu temu. Živeo sam u Ramaninom ašramu oko godinu i po dana. To je bio kraj 1948. Bio sam smešten kod Artura Ozborna, u njegovoj kući. U to vreme kada su stranci dolazili, smeštani su kod Artura Ozborna, uglavnom bez njegovog znanja. I jedne večeri, oko 4 sata, Sri Ramana je ušao u kućicu i doneo mi je mango. I seo je na stolicu u uglu sobe. Ja sam sedeo na krevetu. Gledali smo se i smešili. Poklonio mi je jedan od svojih predivnih osmeha. I znao sam da treba da ćutimo, da ne treba ništa da kažemo jer nema ništa da se kaže. Ali iznenada mi je postavio pitanje. Pitao sam ga: "Ramana, šta je važnije — biti u prisustvu Mudraca ili praktikovati atma-viharu sam, samoistraživanje?" Već sam znao odgovor, ali činilo se ispravnim da mu postavim pitanje. I on je znao da znam odgovor. Sačekao je nekoliko sekundi ??? i onda rekao: "Mudrac je atma-vihara. Mudrac je Sopstvo, tvoje Sopstvo." Stoga, kada je neko u prisustvu Mudraca, sva sadhana se radi ubrzanom brzinom. Sve što treba da se uradi biva urađeno. Kada je neko u prisustvu istinskog Mudraca. Onda sam ga ponovo pitao: "Kako to da je toliko ljudi došlo k tebi, a samo određeni ljudi to osete. Neki ljudi ne osete ništa. Neki ljudi odu razočarani. A neki ljudi dobiju sve svoje snove ispunjene?" Opet sam znao odgovor. Pa je sačekao minut ili dva i rekao: "Ovo zavisi od zrelosti tragača. Zavisi od iskrenosti tragača. Kao što možeš videti, mnogi ljudi dolaze ovde da me posete. Da donesu sud i onda odu da traže drugog učitelja. Odu negde drugde. Putuju kroz celu Indiju. I onda se vrate u Englesku ili Holandiju ili u Sjedinjene Države i kažu svojim prijateljima da su videli 10 Mudraca. Ipak ništa im se nije desilo. Ali ako je neko iskren i potpuno se preda Mudracu, tada će Mudrac, milost Mudraca, automatski biti osećena od strane te individue i ta individua pravi ogroman napredak. Ali osoba zaista mora biti iskrena." Pod iskrenošću je rekao: "Mislim, mora biti predan. Da zaboravi na sebe u potpunosti, skroz i stopi se sa Mudracem."

Zatim sam mu postavio drugo pitanje: "Koji je najlakši i najefikasniji način da se praktikuje atma-vihara, samoistraživanje?" Opet se nasmešio i sačekao nekoliko sekundi i onda rekao: "Uvek biti svesno svestan u svim situacijama toga ja-jesam. Bez obzira šta radiš, gde god da si, budi svestan toga ja-jesam u svom srcu. Ovo je najefikasnija praksa." Njegova glava je počela da se trese i takođe sam pitao o tome. "Zašto imaš ovu slabost?" Saznao sam kasnije da mu se glava tresla poslednjih četrdeset godina. On je ponovo objasnio da kada je imao svoje iskustvo kada je imao šesnaest godina, bilo je kao staviti slona u kolibu. Šta se desi kada stavite slona u kolibu? Koliba se trese celom. Razbija se u komade. Kada je imao svoje iskustvo bliske smrti, rekao mi je da mu se telo treslo u komade, takoreći, i ostavilo ga slabim. Ovo je zanimljivo zapamtiti. Pitao sam ga: "Zašto mi se ovo nije desilo u to vreme?" I objasnio mi je da sam imao iskustvo ne smrti, već života. Što je malo drugačije. Pitao sam ga: "Šta određuje ova iskustva?" Rekao je: "Karma." Onda sam ostavio to. Hodao je sa štapom, sa štapom. Ovo je bilo 1949, bio je veoma bolestan. Tako se njegovo telo pojavljivalo. I njegov pratilac je ušao, odveo ga do njegovog toaleta kuda je trebalo da ide oko 4 sata i otišao je. Ove stvari su veoma zanimljive pa ćemo ih diskutovati. Kada kažem da morate biti iskreni da biste napravili duhovni napredak, ne govorim o iskrenosti kao čežnji ili želji ili potrebi da se ostvari samoprobuđenje. U ovom slučaju, iskrenost znači potpunu

poštenost, potpunu poniznost, potpunu ljubav. To znači iskrenost u ovom slučaju. Kada imate potpunu poštenost, potpunu ljubav, ne mislite više na sebe. Ne mislite o svojim problemima ili svojoj ljudskosti ili o sebi na bilo koji način. Ovo nije važno, pokušajte da razumete ovo. Nije važno kroz kakve situacije prolazite u ovom životu. Bilo da doživljavate dobro ili loše, bogatstvo ili siromaštvo, bolest ili zdravlje, ove stvari su potpuno nebitne. Ideja je da skrenete svoj um sa sebe, svog malog sebe, sa misli-ja i stopite svoj um sa svešću-ja-jesam. Zaboravite na svoju sitničavost. Zaboravite na svoj lični život. U istini, nemate lični život. Ovo uvek morate zapamtiti. Ništa nije lično u vezi s vama. Uvek ste tako zabrinuti za svoje stvari, kao da vas nešto može povrediti u ovom svetu. Ovaj svet je svet boga. To je duhovni svet. Sve u ovom svetu je Brahman. Kako vas Brahman može povrediti. Kako vam bog može prouzrokovati bedu ili bol. Ove stvari su lažno ja. Iz nekog razloga ste postali hipnotisani verovanjem da imate bol, da vam nedostaje, da imitirate, da nešto nije u redu s vama. Ovo je optička iluzija. Vi zaista ne postojite kao telo. Ne postoji telo kojeg morate da se rešite. Neki od vas još uvek meditiraju na činjenicu da morate da se rešite svog tela nekako. Neki od vas čak veruju i misle da biste želeli da takozvano umrete telu. Da biste bili slobodni od njega. Ovo je lažna pretpostavka. Kako se možete osloboditi nečega što

nikada niste imali? Telo je pojava, poput sveta. Čija pojava? Ničija pojava. Ali iz nekog razloga ste postali vezani za stvar zvanu telo i za ovaj manifestovani svet. Ovo je jedini razlog zašto patite. Zbog svoje vezanosti za telo i za svet. Da niste bili vezani za svoje telo ili za svet, ko bi ostao da pati? Telo je to koje pati. Telo je to koje prolazi kroz iskustva. Ne vi. Kada biste samo mogli razumeti šta vam govorim. I otići duboko u sebe. Iznad tela. Iznad doživljavaoca. Iznad svedoka. Iznad svega. Ako možete samo ovo osetiti, uvek biste bili u blaženstvu, uvek. Uvek biste bili potpuno, skroz, apsolutno srećni. Bez ikakvog razloga. Ne gledajte u svet da reši vaše probleme. Ne verujte i ne mislite da biste bili bolje ako promenite uslove. Neki ljudi veruju da kada ne bi radili, bili bi bolje. Bili bi srećni i mirni, blaženi. Neki ljudi veruju da kada bi imali posao koji im se sviđa, bili bi blaženi i srećni. Svako veruje u nešto drugo. Sva ova verovanja su pogrešna. Pogrešna su jer gledate u uslov da biste bili srećni. Tražite iskustvo da vam da mir. Ovo radite opet jer verujete da ste telo. Ne postoji uslov, ne postoji iskustvo u ovom svetu koje vam može doneti mir i sreću. Jer mir i sreća su vaša istinska priroda. Ovo je vaše prirodno stanje. Samo kada dozvolite umu da misli, nevolja počinje. Dakle, prvi korak u duhovnom životu je učenje kako kontrolisati svoj um. Učite da kontrolišete svoj um istražujući: "Kome dolazi um?" Ovo vas navodi da shvatite da um dolazi vašem telu. Deo je procesa vašeg tela. Ali u istini, nemate um. Bezumni ste. Kada ste bezumni, vi ste Brahman. Vi ste bog. Tamo gde je um ograničen. Morate uvek ići izvan uma. Prestajete da obraćate pažnju na misli. Pustite misli da rade šta hoće. Dozvolite mislima da vas uplaše ako hoće. Da vam pričaju svakakve priče. Da vam pričaju svakakve stvari. Ne obraćajte pažnju. Kada ignorišete svoj um, on će otići. Drugi korak u duhovnom napretku je da razvijete poniznost. A poniznost znači da ne osuđujete ljude. Ne osećate se uvređeno kada neko priča o vama ili vam kaže nešto grubo. Ne ljutite se ili uznemiravate. Jednostavno ostajete svoji. Ovo zvuči kao mlakonja. Ali mlakonja je osoba koja veruje u ovaj svet i zalaže se za svoja prava. Uvek se brane. Kakvo biće može proći kroz sve to. Preći preko toga i videti stvarnost. Mlakonja to ne može učiniti. Mlakonja je isto što i kukavica u ovom svetu. Ali osoba koja je razvila ogromnu poniznost, ima potpunu ljubav, praštanje i samilosnost prema svemu i svakome. Stoga nema ni najmanje naznake za osvetu ili odmazdu ili ljutnju. Jer je deo poniznosti spoznaja da postoji samo jedno sopstvo. Vi ste sopstvo svih, svake osobe, svake životinje, svake biljke, svakog minerala. Vi ste to sopstvo, sve-

prožimajuće. Stoga se ljutite na sebe. Svetite se sebi. Povredili ste sebe. Naučite da sve ostavite na miru. Posebno sebe. Shvatite da kada se jedna vrata zatvore, druga se otvaraju. Univerzum je na vašoj strani. Život je na vašoj strani. Ništa nije protiv vas. Uvek pokušavajte biti veseli. Ne pričajte ljudima svoje nevolje ili probleme jer oni imaju svoje. Prestanite da sažaljevate sebe.

Kada biste samo postali svesni moći u vama. Univerzalne suštine. Tada bi svi bogovi koje ste obožavali došli vam u pomoć i obožavali vas. Oni bi svi bili u vama. Kada ste svih ovih godina obožavali Budu ili Hrista ili Šivu ili Krišnu. Svi ovi bogovi ste zaista vi. Vi ste to. Kada ste srećni i sigurni u sebe, tada bogovi postaju vi potpuno i u celosti i vi postajete elektrana radosti i ljubavi. Već ste slobodni. Već ste oslobođeni. Nema ništa što vam treba. Ne postoji ništa što morate postati. Ne mislite o ovome. Samo to budite. Mislite da vam možda treba nešto, ali kome treba nešto? Egu. Ego je taj koji ima strahove. Da bi mogli izgubiti nešto ili da bi im nešto moglo biti oduzeto. Kada biste samo mogli razumeti duboku moć koju imate. Ona će uvek brinuti o vama i paziti na vas i gledati vas i štititi vas. Morate naučiti da ovo osetite u svom srcu. To je Ramana mislio kada je rekao: "Uvek budi svestan toga ja-jesam." Pod svim uslovima, budite svesni ja-jesam. Ne ja sam ovo ili ja sam ono, samo ja jesam. Prvo ime boga. Kada je Mojsije oslobađao decu Izraela iz ropstva u Egiptu i Bog mu je govorio i rekao mu da ide u Egipat i oslobodi svoj narod. Mojsije je upitao: "Pa koga da kažem da me je poslao?" I Bog je rekao: "Reci: Ja jesam Taj koji Jesam." Što znači da je moć boga sam Mojsije ili bilo ko ko izgovori ovu izjavu. Ovo je nekada bila veoma sveta reč: "Ja jesam." Ali u ovom dobu ljudi je koriste vrlo olako. I toliko su se navikli na nju da ona više nema značenje za njih. Ja jesam je svemoćna moć. Ja jesam je bog. Ja jesam je čista svesnost, apsolutna stvarnost. Ja-jesam je. Kada biste samo mogli ovo zapamtiti i osetiti u svom srcu. To je sve što treba da uradite. Osetite ja-jesam u svom srcu i bićete potpuno slobodni. Šta god da radite tokom dana, bilo da radite, perete sudove ili vozite auto, uvek recite: "Ja jesam," sebi. I shvatite šta govorite. Kada izgovorite te slogove ja-jesam, celi univerzum postaje vi. Budite se u stvarnost života. Svoju istinsku prirodu. Sopstvo. Ne verujte i ne mislite da ćete izgubiti interesovanje za život ili izgubiti interesovanje za svog muža ili svoju ženu ili svoju porodicu. Ramana je tipičan primer ovoga. Ustajao je u 3 sata ujutro i seckao povrće sa kuvarom. Pravio doručak za sve ljude u ašramu. Držao se veoma aktivnim kada je bio u mogućnosti. Ovo vam pokazuje da možete biti Džnani i učestvovati u svetu. Kada mislite o svetoj osobi, ne verujte da mora živeti u pećini ili u džungli. Desilo se da je Ramana otišao u Arunačalu i ostao tamo celog svog

život. Ali mogao je otići na pijacu i raditi. Mogao je biti inženjer, knjigovođa, naučnik, đubretar. Realizacija te ne pretvara u brbljivog idiota. Pretvara te u tihog idiota. Sprečava te da previše pričaš. Tvoj život je tvoja odgovornost. Šta ćeš učiniti sa danima koji su ti preostali na ovoj zemlji. Ako si zainteresovan za sve ove stvari sveta kada shvatiš da su podložne stalnim promenama, budala si. Svi tvoji takozvani problemi. Svi tvoji poslovi, poslovi sveta, sve što se danas dešava u ovom svetu podložno je promeni, sve se menja. Ništa nije isto. Stoga postaješ razočaran. Potpuno razočaran kada se predaš ovom svetu. Predaj se sopstvu. Postani potpuno slobodan. Ne boj se više ovog sveta. Ne daj da te zavaraju stvari koje gledaš na TV-u. Kad čuješ o ratovima svuda, nečoveštvu čoveka prema čoveku. I gledaš TV, vidiš ljude kako bivaju ubijani širom sveta. Shvati šta je ovo. Maja, kosmička šala. Iluzija, privid. Poput vode u fatamorgani. Što više zaroniš u sebe, više ćeš moći da vidiš istinu o ovom svetu i smejaćeš se. Stoga provodi svoje vreme ulazeći u Ja-jesam. U sopstvo. Ako želiš da rešiš svoje probleme, ne misli uopšte o svojim problemima. Misli na Ja-jesam. Ja-jesam je sveznanje, sveprožimajuće, svemoć, sveprisutnost. Ja-jesam je bog. Apsolutna stvarnost, mir. Stoga kada zaista staviš svoju veru u Ja-jesam, ceo tvoj svet promeniće se ka savršenstvu. Hajde sada da vežbamo meditaciju Ja-jesam. Udobno se smesti. I zaista oseti ovo. Ovo je ono što bi trebalo da radiš sam. Zatvori oči da ukloniš smetnje. Usmeri pažnju na svoj dah. Posmatraj svoj dah, svoje disanje. Ne naglašavaj svoj dah, diši normalno. Posmatraj osećaje svog tela. Sve osećaje koje imaš u svom telu. Posmatraj ih, gledaj ih. Ti si sada svedok svojih misli i svojih telesnih osećaja. Ne pokušavaj da zaustaviš svoje misli ili promeniš svoje misli. Samo gledaj svoje misli. Zapamti, ti si svedok. Bez obzira šta ti tvoje misli govore, samo ih gledaj. Sada se zapitaj: "Šta je izvor svedočenja? Ja jesam." Sa svojim disanjem zaroni duboko u sebe dok govoriš sebi "Ja-jesam." Dok udišeš govoriš "Ja," dok izdišeš govoriš "jesam." Sa svakim dahom Ja-jesam osećaj kako tvoje sopstvo zariva sve dublje i dublje i

dublje i dublje unutar sopstva. Unutar srca. Sa svakim dahom. Sa svakim "Ja," sa svakim "jesam." Ideš sve dublje i dublje i dublje i dublje i dublje. Dublje nego što si ikada išao pre. Prevazilazeći svoje misli i svoje telesne funkcije. Svoj um. Svoje samskare. Svoju karmu. Sve se prevazilazi. Sve se pretvara. I pretvara se u ništavilo. Postaješ apsolutno slobodan. Kako ideš sve dublje i dublje unutar Ja-jesam. Učini to! (tišina)

SK: Roberte, u knjigama koje sam pročitao o Ramani nema baš mnogo toga o tome da je govorio o svedočenju. Jesi li čuo da je govorio o svedočenju?

R: Ne, svedok obično dolazi iz budizma, iz zena. To je zen tradicija. Ali takođe je i hinduistička tradicija. U nekim aspektima hinduizma. Govorio je nekim ljudima o svedočenju. Pominjao je to, da. Nije tome davao previše pohvala, ali je pričao o tome. Koristio je reči poput biti svestan radije nego svedočiti.

SU: Koja je razlika između biti svestan i svedočiti?

R: Ista je stvar. Samo koriste tu terminologiju. U budizmu mnogo koriste svedočenje. Sve je isto. Nema pitanja, nema prašada. (učenici se smeju)

SF: Imam pitanje. (smeh) Sećam se kad sam bio na terapiji. Ponekad smo pokušavali da analiziramo snove. Doktor je uvek insistirao da u snu nema ničeg izvan mene. Ni iz čega sam se pojavio zajedno sa svime što je stvoreno i desilo se u snu. Dakle, postojao je stvaralac u snu i tvorevina u snu. I oni su jednake misli jedne celine. Tako su stvaralac i tvorevina jedno. I kada je san gotov, više nema sna. To je to, ništa. I naravno, u snu je vreme takođe zajedno tvorevina ili je stvoreno u sanjaču. I to je drugačija vrsta vremena od one koju imamo u pojedinačnim iskustvima u budnom stanju. Palo mi je na pamet da se budno stanje zapravo ne razlikuje od stanja sna. Želiš li komentarisati to?

R: Pa znaš, ovo je već istina. (SF: Gospodine?) Shvataš da je ovo već istina, raspravljali smo o ovome mnogo puta. Ne postoji stanje sna. Definitivno ne postoji budno stanje. Oba su ista. Jedina razlika je što je budno stanje duže od stanja sna. Tako se čini. Ali u stanju sna spavaš i san izlazi iz tebe. Ti stvaraš ceo univerzum. Sve izlazi iz tebe kao san. Izlazi iz tvog uma. Ista stvar se dešava u budnom stanju. Ceo ovaj svet, ceo ovaj univerzum izlazi iz tvog uma. To je razlog zašto nam je rečeno da prevaziđemo um. Da ubijemo um. Kada je um ubijen, ceo univerzum je takođe ubijen. Sa svim bogovima i boginjama i đavolima i svime ostalim uključujući tvoje telo. Sve je nestalo. (SF: Zemljotresi i neredi i...?) I ti si budan. Ti si istinski budan. Baš kao u snu. Kad se probudiš iz sna, budiš se kao što si danas. Ali kad se probudiš iz ovog sna, bićeš potpuno svestan i i dalje ćeš postojati. Nećeš nestati. Pravi ti će i dalje postojati.

SF: Za Džnanija postoji posmatranje čak i kada nema ničeg za posmatranje. Drugim rečima, postoji knjiga pod nazivom "Svesna besmrtnost" i očigledno je to stanje Džnanija.

R: Džnani nema ništa, nije ništa, ne želi ništa... (SF: On više nije pojedinac.) I nema veze ni sa čim drugim. Džnani je potpuno ništavilo. (SF: Ništavilo?) Da. Ne postoje više nikakva stanja za Džnanija. (SF: Prevazišao je celu tu glupost?) Upravo.

SG: Roberte, govorio si o stanju spavanja i budnom stanju. Očigledno su skoro isti ili veoma slični, tačno? Satsangi Roberta Adamsa: Sabrana dela

R: Ne, stanje spavanja i budno stanje su različiti. (SG: Pa u stanju spavanja ljudi imaju snove, a u budnom stanju imaju iluzije. Tako da je skoro kao, mislim da u budnom stanju ljudi hodaju u nekakvom bunilu. A u snu su potpuno uspavani.) Kada si u stanju dubokog sna bez sanjanja, ti si sopstvo nesvesno. Kada sanjaš, postaješ svedok sna. U ovom budnom stanju takođe si svedok. Dakle, postoji svedok koji funkcioniše dok sanjaš, dok si budan i dok spavaš. To je Ja-jesam. Ja-jesam postoji kao svedok. Tako da kada sanjaš, kada spavaš u dubokom snu i kada se probudiš u ovo stanje, sve su iluzije. Ja je stvarnost. Stoga se identifikuj sa Ja ili pravim Ja i ostala tri stanja će nestati i bićeš slobodan od njih.

SG: Kod mene je stanje svedoka takvo da osećam, ali onda redovno ego uđe i čini se da je dominantniji. Ulazim i izlazim iz tih stanja kada sam svestan neko vreme i onda dobijem mnoštvo misli koje naviru i imam te probleme za koje mislim da moram rešiti i onda se vratim u sadašnji trenutak.

R: Tako je u početku. Jednostavno posmatraj, ne osuđuj sebe. Nastavi da misliš da ideš duboko unutra i pusti da se desi šta god se dešava. Ali ne osuđuj sebe i ne misli da je nešto pogrešno ili ispravno.

SG: Hteo sam da te pitam o snu. Ljudi, raduju se snu, dubokom snu, što su depresivniji – barem u mom slučaju – duže želim da spavam ne želim da ustanem ili gledam na san kao na beg. (R: Da.) Ali postoji druga vrsta sna koju iskusim, spavam manje i čini se da ne dobijam toliko zadovoljstva nakon spavanja ili je to nekakva funkcija kroz koju moraš proći da odmoriš telo.

R: I kada se probudiš kažeš: "Dobro sam spavao." (SG: Ponekad, da.) Kada spavaš kroz to, kada ne sanjaš. Kada spavaš neprekidno bez sanjanja, ustaneš i osećaš se osveženo. Osećaš se dobro. Ovo ti pokazuje da si u dubokom snu bio svoje izvorno sopstvo. Da nisi bio telo, bio si svoje sopstvo. I pokazuje ti da je sopstvo uvek srećno. Tek kada postaneš svestan sveta, problemi počinju. (SG: Dakle, u snu, budno stanje je pomešano sa stanjem sna kada sanjaš?) Budno stanje? (SG: Da.) Budno stanje nema veze sa stanjem dubokog sna. U stanju dubokog sna nisi budan, ne spavaš. U dubokom si snu. Ali to zapravo nije san. Ti si sopstvo nesvesno. Sopstvo bez svesti. Kada se probudiš u istinsko sopstvo, stvarnost, ti si sopstvo sa svešću. Ali kada si u dubokom snu, to ti daje ideju kako je istinsko buđenje. Jer se osećaš divno kada se probudiš iz dubokog sna. Kažeš: "Dobro sam spavao, osećam se divno." Kada se probudiš iz ovog sna, bićeš potpuno slobodan od svega. Osećaćeš potpunu sreću, potpunu radost, potpuno oslobođenje. Ali u međuvremenu, ti si svedok sva tri stanja. Samo pomisao na to daje ti napredak u tvojoj sadhani, u tvojoj duhovnoj praksi. (SG: Probudjeno stanje je iznad stanja svedoka?) Da, naravno. Kada se probudiš, više nema svedoka. Nema čemu svedočiti jer si potpuno slobodan.

SK: Meni to zvuči kao metafora o Višnuu, kosmičkom sanjaču koji sanja univerzum i takođe sanja sopstvo. To je nekako metafora za sve nas. Sva naša svest je takva...?

R: Možeš reći ovo. Možeš reći da je metafora. Ali ti si taj koji misli o metafori. Um je taj koji misli o metafori. Stoga, kada si u istinskom stanju, više nema nikakve metafore. Sve je završeno. Iznad si metafora. Iznad buđenja, iznad spavanja, iznad sanjanja. Postao si sveprožimajuća svest, praznina, ništa. Ali dok praktikuješ, čini se kao metafora. Kada si budan, ko je ostao da ima metaforu? (SK: Možeš li ponoviti?) Kada se probudiš u stvarnost, ko je ostao da ima ikakvu metaforu. Um je taj koji poredi. Um koji metaforički vidi nešto kaže: "Ovo je kao ovo i ovo je kao ono." Ali kada se probudiš u svoje istinsko sopstvo, niko nije ostao. Nikog nema kod kuće. Gotov si, kuvan.

SF: Nema više pojedinaca. (R: Upravo!)

SI: Iz odvojenog stanja, kako to može biti Sopstvo?

R: (smeje se) Lepo je. Nije strašno, lepo je jer si potpuno slobodan, potpuno oslobođen. (SI: Nisam glumac u ovome?) Naprotiv, nisi glumac. Radiš ono što je tvoje telo došlo da radi. Ali više nisi vezan ni za šta. Ne tražiš priznanje. Ne tražiš ništa. Potpuno si slobodan i iznad svega.

SI: Moja prijateljica govori nekoliko jezika. Ona je Šveđanka i kaže da u švedskom nemaju reč za um.

R: To je zanimljivo, nisam znao. (SG: Šta je bilo pitanje?) U Švedskoj nemaju reč za um. (SG: Nemaju reč za um?)

SV: Teško je poverovati.

R: Da, teško je poverovati. (SI: Ali ona je stvarno dobra sa jezicima.) Ipak, svako ljudsko biće na ovom svetu, ako nije prosvetljeno, ima um. Moraju misliti o svom umu jer šta misli? (SI: Sigurna

sam da imaju misli u mozgu.) Naravno. Možda samo koriste drugo ime za to ili će cela Švedska biti prosvetljena. (smeh)

SV: A nisu. Bio sam tamo.

R: Dakle, moraju imati um, verovatno koriste drugu reč.

SK: Roberte, teško je pratiti sisteme verovanja koje je um prihvatio. Govorio si o tome da ih jednostavno prevaziđemo umesto da – znaš – osećaj je da na kraju gledaš u još iluzije koje imam. Gledajući svoja lažna uverenja, prolazeći kroz sva i otkrivajući da tu nema ničega i da su sva lažna. Sva lažna uverenja kao da su moja. Kao da živim svoj život pod lažnim pretvaranjem.

R: Da, ali ne moraš prolaziti kroz sva svoja lažna uverenja. Jednostavno odbaci sve i probudi se. (smeh) (SK: Da. Ali teško je.) Kome je teško? Ne koristi reči poput teško je ili naporno je ili nešto je teško. Tvoje sopstvo je čisto, tvoje sopstvo je apsolutno i ti si to upravo sada. Stoga se identifikuj sa tim. Ne sa problemima ili pokušajima da se rešiš problema jer um je taj koji pokušava da se reši problema. Čak i ne prevazilazi probleme jer priznaješ da postoje problemi koje treba prevazići. Stvarnost nema problema. Nikad nije imala, nikad neće. Stoga nema ničega što treba prevazići stvarnost i ti si stvarnost.

apsolutno i ti si to upravo sada. Stoga se identifikuj sa tim. Ne sa problemima ili pokušajima da se rešiš problema jer um je taj koji pokušava da se reši problema. Čak i ne prevazilazi probleme jer priznaješ da postoje problemi koje treba prevazići. Stvarnost nema problema. Nikad nije imala, nikad neće. Stoga nema ničega što treba prevazići stvarnost i ti si stvarnost.

SG: Roberte, u razgovoru si govorio o predavanju života guruu? Možeš li to pojasniti?

R: Ne guruu. Guru znači učitelj. Govorimo o Mudracu, Džnaniju. (SG: Da.) Postoji razlika. Mudrac, da bi bio Mudrac, mora biti sveprisutan. Mudrac više nije ograničen na telo. Iako može izgledati kao telo. Ali Mudrac shvata ili zna da uopšte nije telo. Stoga, kada se neko duboko, s poštovanjem preda Mudracu, on se zapravo predaje sebi. Jer tvoje sopstvo i sopstvo Mudraca su jedno. Dakle, kada se istinski predaš i pokažeš poniznost, imaš milost jer je milost isto što i Mudrac i sveprožimajuća je. Ali možeš je osetiti samo kada dođeš u svesni kontakt sa milošću Mudraca kroz potpunu poniznost i potpuno predanje. Stoga, u meri u kojoj se predaš, u toj meri ćeš osetiti milost i to će te podići naviše. (SG: Šta podrazumevaš pod tim, prihvatanje učenja. Stvarno ozbiljno razmatranje učenja i ne opiranje i tako dalje?) Uvek se nečemu predaješ. (SG: Hm.) Mnogi ljudi su predani kupovini loto tiketa. Predanost kući. Kuća te obožava, ti obožavaš svoju kuću. Tvoj auto, svet, tvoj posao. Šta god duboko osećaš, to je predanje. Dakle, ono što ovde govorimo je, ako se potpuno predaš sopstvu koje je unutar tebe, pravom tebi, obliku sebe kao Mudraca. Dakle, kada se predaš Mudracu, ne predaješ se ljudskom biću. Predaješ se sebi, bogu. Koji si ti. Postoji samo jedno. I tada ti dolazi svo znanje. Dolazi ti sva sloboda. Dolazi ti sve oslobođenje. Meri, hoćeš li pročitati Džnanija? Meri: Da, Roberte. (R: Uvek si spremna.) Uvek. (smeje se) (Meri čita Džnanija, vidi se na početku ove knjige za tekst.)

R: Hvala, Meri. (SM: Hvala, Roberte.) Imamo li najave? (Meri: Da) Prvo da kažem nešto. Imao sam neobično veliki broj poziva ovog meseca. Tako da su me neki od vas zvali i nisam vam uzvratio poziv. Ne osećajte se zapostavljeno. Sam poziv odgovara na vaše pitanje. Stoga, ako me pozovete u vezi problema, odgovor već stiže. Zato nastavite da zovete. (učenici se smeju)

SM: Imamo još transkripata za deljenje, za umnožavanje. I ovo je "Povratak izvoru." Ovo mi se zaista sviđa. (SG: Koji je broj?) Broj 80.

R: Vreme je za prašad. Bili ste dobre devojčice i dečaci. Tako dobijate nagradu... australijski đumbir. Brate, uvek kupujem ovakve stvari, dobro je... (kraj trake) [TOC]

Zaboravi na samorealizaciju 6. avgust 1992.

Robert: Dobrodošli ste mi svim srcem. Lepo je biti s vama ponovo ovog divnog nedeljnog popodneva. Mnogi od nas imaju pogrešno uverenje da ako krenemo ovakvim putem, Advaita

Vedanta, postaćemo samorealizovani preko noći. I kako dani prolaze i kako prolaze nedelje, meseci prolaze, postajemo nekako prevareni... razočarani. Skloni smo odustajanju misleći: "Koja je svrha? Moram proći kroz još milion života pre nego što postanem samorealizovan." Ovo je pogrešan koncept. Naravno, većina nas razume da smo već oslobođeni. Već smo samorealizovani. I ono što pokušavamo da uradimo je jednostavno da se oslobodimo svih koncepata, unapred stvorenih ideja, navika, karmi, samskara. Moramo se osloboditi ovih stvari i takozvana samorealizacija će zasijati sama od sebe. Drugim rečima, zaista ne moramo ništa da radimo osim da smirimo um. Ne dozvoli svom umu da ti govori bilo šta dobro ili loše. Ipak, dok radimo ove stvari, divne stvari se dešavaju na putu. Otkrivamo da postajemo mirniji. Strah nas napušta. Svet nas više ne plaši. Ljudi nemaju uticaja na nas. Dobijamo izvesnu slobodu čak i dok praktikujemo nedualnost i to je ono što treba da vidiš u sebi. Trebalo bi da se zapitaš: "Da li me stvari koje su me stvarno uznemiravale ranije još uvek uznemiravaju? Da li se i dalje ljutim kao pre? Da li gubim živce? Postajem li neprijatan?" Ako vidiš da napreduješ, radiš prave stvari. Zaboravi na samorealizaciju. Zaboravi na postajanje slobodnim, oslobođenim. Ovo je bajka. Nikada nije postojao niko ko je morao postati oslobođen. Kada govorimo o rečima poput oslobođenje, čista svesnost, sopstvo. Ovo je zapravo prirodno stanje. Ovo je tvoja svarupa, tvoja stvarnost. Ovo si ono što jesi i što si uvek bio i što ćeš uvek biti i niko to nikada ne može promeniti. Superimpozicije, slike sveta, univerzuma i tvog tela su ono sa čime moraš da se nosiš. Na tebi je da se oslobodiš ovih vezanosti. Da prestaneš biti povredljiv. Da prestaneš plakati u svoje pivo ili u svoje mleko, šta god piješ. I da prestaneš sažaljevati sebe. Shvati jednom za svagda da si na svom pravom mestu, upravo sada. U ovom trenutku. Tamo si gde pripadaš u ovom trenutku. Tu si gde treba da budeš i apsolutno ništa nije pogrešno nigde. Ovo zvuči čudno nekima od vas jer znam da mi možete izložiti čitavu litaniju problema. Stvari koje vas uznemiravaju, stvari koje su pogrešne u vašem životu. Ali da li su ove stvari zaista pogrešne u vašem životu? Ili si

to ti, tvoj ego koji misli da bi trebalo da živiš na određeni način, sa određenim ljudima u određenoj zemlji, sa određenim posedima? Uvek si ti. Istina je, kada pogledamo ovaj svet i posmatramo nečoveštvo čoveka prema čoveku, postanemo nekako razočarani, obeshrabreni. Kažemo: "Šta se dešava sa ovim svetom? Šta mogu učiniti da ga promenim?" Jedino što zaista možeš učiniti u ovom svetu je da razumeš istinu o sebi. Ovo je opet razlog zašto ljudi misle da je ovaj put, Džnana Marga, nekako sebičan. Čuo sam ljude kako kažu: "Ti ljudi misle samo na sebe. Zanimaju ih samo sopstvena samorealizacija, ne zanima ih svet. Šta se dešava sa ljudima." Naravno, ovo nije istina. Jer ako razumeš sopstvo, sopstvo je sopstvo svega. Ceo univerzum je sopstvo. Tako da svakako ne želiš videti stvari u univerzumu koje su podle, užasne. Ipak, dokle god radiš iz svog ega, iz svog uma, viđaćeš takve užasne stvari. Ali tajna je u shvatanju ko to vidi. Ovo je velika tajna. Ko posmatra ove stvari. Ko vidi ove stvari koje su tako pogrešne i tako podle. To je ego. Um koji je obučen i ispran od malih nogu, iz prethodnih života, i ti si konglomerat svih svojih misli, uverenja, dogmi, samskara. To je sve što jesi i ništa više. Ideja je da se oslobodiš svih ovih stvari. Da postaneš neosuđujući. Da razviješ ljubaznu dobrotu. Da gledaš na svakoga kao na sebe. Uvek zapamti da postoji jedno sopstvo i ti si to sopstvo. Drugim rečima, ne postoji ja i ti ili ti i svet. Mir dolazi kada shvatiš da si ti sve. Sve si ti. Kada više nema razdvojenosti, osećaćeš se mirno. Osećaćeš se spokojno. Ali dokle god veruješ da si odvojen, nevolje slede. Jer kada osećaš da si odvojen, veruješ da neko ima moć nad tobom. Neko može da te povredi ili da ti uradi nešto, neko može da te prevari. Da ti oduzme posed. Da ti uradi nešto. Ali kada shvatiš istinu o sebi. Kada shvatiš da šta god radiš nekome drugom, radiš sebi, kako možeš ikoga povrediti? Jer shvataš da si ti oni. Kada pomažeš beskućniku, pomažeš sebi. Kada pomažeš bilo kome u nevolji, pomažeš sebi. Šta god daješ bilo kome drugom, daješ samo sebi. Ovo je teška lekcija za većinu nas da naučimo jer se osećamo odvojeno. Kada vidiš beskućnika na ulici, većina vas misli: "Jadan čovek, drago mi je da nisam takav. Drago mi je da imam ovaj lep auto za vožnju i dom za život i hranu za jelo. Žao mi je te osobe, ali drago mi je da nisam ta osoba." U istini, ti si ta osoba. Ta

osoba si ti, sve se ovo dešava unutar tebe i tvoja uverenja, tvoje misli su jednostavno o tebi. Sve što misliš o drugima je o tebi. Jer postoji samo jedno sopstvo i svi smo to sopstvo. Dakle, početak mudrosti je kada prestaneš da vidiš svet kao odvojen od sebe. Jer počinješ da vidiš sebe kao sve, kao sve. Tada ćeš istraživati: "Kome onda ove stvari dolaze?" Drugim rečima, ko onda vidi ove stvari, ko oseća ove stvari? I jednog dana ćeš shvatiti Satsangi Roberta Adamsa: Sabrana dela

da je to Ja. "Ja osećam ove stvari. Ja vidim ove stvari. Ja osećam povredu. Ja osećam zbunjenost. Ja osećam uznemirenost. Ali šta je ovo Ja? I odakle je došlo?" Počećeš da razumeš da ćeš se samo oslobađanjem ovog Ja osloboditi. Ja je to koje ti zadaje sve ove nevolje toliko godina. Ne stanje koje posmatraš. Ne drugi ljudi. Ne druga mesta i osobe i stvari. Ja je ono što ti je izazvalo sve probleme u životu. Kažeš: "Ja vidim ovo. Ja ne volim ovo. Ja mrzim ovo. Ali ja volim ovo." Zapazi, uvek je Ja. Uvek je Ja koje se meša u tvoj život. Da nema Ja, da li bi mogao da kažeš ove stvari? Ne bi bilo nikoga da kaže: "Ja volim ovo ili ja mrzim ovo," zar ne? Jedini razlog zašto možeš da daješ ove primedbe je zato što koristiš zamenicu Ja, ali kada bi Ja nestalo iz tvog života, šta bi rekao? Bilo bi smešno reći: "Mrzim ovo. Volim ovo. Nije dobro. Dobro. Loše," jer ne bi bilo Ja. Stoga ne bi imalo smisla kada govoriš ovakve stvari. To znači da bi automatski prestao da govoriš ove stvari i automatski bi se okrenuo ka unutra. Kada bi Ja nestalo, okrenuo bi se ka unutra, ka sopstvu. Ne bi bilo Ja da se meša i tada bi bio na svom pravom mestu. Uvek si na svom pravom mestu, ali ono što mislim je da ćeš biti na mestu realizacije, mestu oslobođenja, bez mesta, praznina, nirvana. Nirvana je Bog. Bez napora, bez izbora, čista svesnost je Bog. Ipak, gde je ovaj Bog? Šta je ovaj Bog? Ovaj Bog je supstrat celokupnog postojanja i ono što nazivamo Bogom je apsolutna stvarnost koju nazivamo savršenstvom. Kako onda može postojati bolest i sukob i nedostatak i ograničenje kada je supstrat celokupnog postojanja ono što nazivamo Bogom, apsolutnom stvarnošću? U istini, te stvari ne postoje. Tako je, kažem vam da bolest, nedostatak, ograničenje, nečoveštvo čoveka prema čoveku čak ni ne postoje. Ja je to koje veruje da postoje. Zar ne shvataš? Ja je ono u šta si verovao svih ovih godina. Koji veruje da vidi bolesnu osobu ili ima bolesno telo ili telo kojem nešto nedostaje ili svet koji je u bolu. Ja je to što te tera da ovo osećaš. Ne mogu ovo dovoljno često naglasiti. Da nemaš Ja, bio bi slobodan i srećan sve vreme. Na kraju krajeva, šta je sreća? Sreća je kada si slobodan od bola, od nevolje, od bolesti, od nedostatka, od ograničenja, od svih ovih ljudi koji te čine nesrećnim. Ali samo se Ja identifikuje sa ovim stvarima. Pokušaj da shvatiš ovu sliku. Da nema Ja, ne bi bilo identifikacije sa ovim stvarima, pa se ne bi dešavalo tebi. Kada kažem "ne bi se dešavalo tebi," ne mislim da bi bio slobodan od svih ovih stvari. Ove stvari bi izgledale kao da se dešavaju svetu i tvom telu baš kao i sada. Nemoj misliti da ćeš, kada postaneš samorealizovan, videti drugačiji svet. Ne postoji drugačiji svet. Svet će biti isti kakav jeste. Tvoje telo će biti isto kakvo jeste. Ali za tebe, oslobođeni, to neće videti, niti osećati, niti prolaziti kroz bilo šta. Ovo je nešto o čemu moraš razmisliti. Ono što govorim je, ako si oslobođen i vidiš bolesnu osobu koja umire, koju je upravo udario auto, bolesnu osobu koja umire, videćeš ovo ali nećeš videti ovo. Videćeš to u jednom trenutku i nećeš

videti to u drugom trenutku. Ovo je pomalo teško shvatiti. Kako mogu videti a ipak ne videti. Vraćamo se na ilustraciju table. Tabla je prekrivena svim vrstama figura, slika, ljudi koji umiru, ljudi koji se smeju, bebe koje se rađaju, putovanja avionom, sve ove slike su na tabli. Ali tabla je potpuno slobodna i neporemećena. Ništa se ne dešava ovoj tabli. Zatim izbrišeš figure i staviš nove figure na tablu, ali ništa se ne dešava tabli. Slike su samo superimpozicije na tabli. I tako je i sa nama. Kada postanemo oslobođeni, igra života kako ti se sada pojavljuje odvija se na tvojoj svesti. Ipak, ti si čista svest sama. Dakle, znaš da stvari postoje, ali istovremeno ne znaš da stvari postoje, zbunjujuće, zar ne? Nikada ne možemo razumeti beskonačno svojim konačnim umom jer smo programirani da vidimo stvari na određen način, da verujemo da su stvari na određeni način. I izlazimo iz svoje dimenzije kada pokušavamo da mislimo na ovaj način. Ali ipak, ova vrsta mišljenja će ti doći sama od sebe. Gde možeš posmatrati osobu koja umire i videti samo večni život ili možeš pogledati sebe, možda umireš od bolesti, ali ko si ti koji umire? Ko je osoba

koja umire? Ta osoba je nestala. Ta osoba je postala sopstvo. Neuništivo sopstvo. Nećeš morati da misliš o ovome. Nećeš čak ni misliti o umiranju ili življenju ili bilo čemu o čemu govorim. Upravo sada koristim reči da bih vam preneo poruku koju je gotovo nemoguće shvatiti, preneti. Da si ti večni život. Nikad nisi rođen, nikad ne možeš umreti i nikad ne postojiš između. Ne postojiš ti kako se pojavljuješ. Ne postojiš. Nikad nisi postojao. Ti si ne-entitet. Za ništa nisi dobar. Ipak, nešto u tebi se bori protiv ovoga. Nešto u tebi govori da je ovo nemoguće. Osećam povredu. Osećam se depresivno. Osećam se ovako i osećam se onako. Ponekad sam srećan, ponekad se osećam divno. Vidiš li šta radiš upravo sada? Vraćaš se na Ja, zar ne? Zar ne vidiš problem? Zar ne vidiš šta radiš? Vraćaš se na Ja. Nakon svega što je rečeno i učinjeno, vraćaš se na Ja. Govoriš: "Ne osećam istinu. Ne osećam ono što Robert govori jer zvuči nemoguće." Nisi to rekao, ja jesam. Ne ja Robert, nego ja, Ja. Vidiš li? Potpuno si slobodan. Kada bi se samo rešio prokletog Ja. Ja ti je zadavalo sve ove nevolje, stalno govoriš ja, ja, ja. Koliko dugo ćeš nastaviti ovako? Došlo je vreme u tvom životu kada treba da počneš da razumeš da Ja nikad nije postojalo i da Ja nikad neće postojati. Ovo je razlog zašto praktikujemo atma-vihara, samoistraživanje. Ovo je jedini razlog zašto ovo praktikujemo jer što više ovo praktikuješ, manje ćeš biti uhvaćen u Ja. Sada znaš da je jedino što moraš učiniti da ukloniš Ja iz svog života i bićeš potpuno oslobođen. Pokušaj sutra da ne kažeš "Ja" ceo dan. Vidi da li možeš ovo. Većina vas neće moći da vodi razgovor. Nećete imati apsolutno ništa da kažete i to Satsangi Roberta Adamsa: Sabrana dela će biti divno. Bila bi to najbolja stvar koju ste ikada uradili. Zaćutati. Jer ste pričali celog života i kuda vas je to dovelo? Otkad ste rođeni, pričate, pričate, pričate, pričate, pričate i kuda vas je to dovelo? Zato čujete o nekim Mudracima koji su potpuno tihi i nikada ne izgovore ni reč. Jer je glas dat Ja. Ja je to koje govori. Ja je to koje ima nešto na svojim leđima i uvek ima nešto da kaže. Glasovna kutija je povezana sa Ja. Ali ako praktikuješ ne govorenje Ja, uklanjanje Ja, imaćeš veoma malo da kažeš i sve će se rešiti samo od sebe. Zato samoistraživanje deluje tako divno i zašto bismo ga svi trebali praktikovati. Najbolje vreme za praktikovanje je kada te Ja preplavi. Kada počneš da govoriš sebi razne stvari poput: "Danas se osećam loše. Osećam se loše. Osećam ovo. Osećam ono." Uhvati sebe i istraži: "Ko sam ja?" To je ono što moraš uraditi. Ono što zaista pitaš je: "Odakle ovo Ja dolazi? Ko sam ja? Ko sam ja?" Nikad ne odgovaraj na to pitanje. Jer će tvoj ego odgovoriti. Ego, Ja, um su sinonimi. Svi su isto. Ako nema Ja, neće biti uma, ega. Dakle, praksa je ukloniti Ja, eliminisati Ja. Istovremeno ubijamo ego i um. Dakle, svaki put kada Ja pokaže svoju glavu, istražuješ: "Ko sam ja? Odakle si došao, Ja? Šta ti je dalo rođenje? Odakle si potekao?" Moraš da pričaš sebi na ovaj način, ali ne glasno. Ako te neko čuje, poslaće te u ludnicu. Zadrži ovo za sebe. Ali učini to! "Ko sam ja?" Um će početi ponovo da misli. Misli će doći: "Zašto ovo radim? Mora da sam lud?" Vraćaš se na Ja ponovo. Ako samo možeš da se uhvatiš, ovo će biti odličan početak i odvešće te dalje. Uhvati sebe kad kažeš: "Ja." Stalno se hvataj. "Ko sam ja? Ko je ovo Ja?" To je sve što moraš uraditi. Traži Ja, izvor Ja. I tražiš izvor istražujući: "Ko sam ja?" Tako tražiš izvor Ja. Kada ti se izvor otkrije, biće potpuno oslobođenje. Jer Ja će nestati. I tako, da bi bio oslobođen, jednostavno moraš da se rešiš Ja. Ali dobra vest o ovoj stvari je da dok ovo praktikuješ, ima pozitivne rezultate u tvom životu, u tvom ličnom životu. Kao što sam ranije pomenuo, otkrićeš da postaješ mirniji. Stvari koje su te uznemiravale prestaće da te uznemiravaju. Razvićeš snagu u sebi. Osećaćeš se srećno i dobro. Ovo je nuspojava praktikovanja samoistraživanja. Um je toliko moćan u nekima od nas da će nas naterati da praktikujemo pola sata, deset minuta ili pet minuta i onda će stati i vratiti se na Ja ponovo. Moraš se hvatati neprekidno, neprekidno. Kad god koristiš tu reč Ja, seti se da zapamtiš da Ja ne postoji. Ja je moj jedini problem, onda: "Ko sam ja? Šta je njegov izvor?" Dok ovo praktikuješ, bićeš zadivljen onim što ti se dešava. Ali ovo je tvoj izbor. Ovo je tvoja sloboda. Ovo je ono što moraš učiniti za sebe. Većina vas je prošla kroz konopce. Prošli ste kroz životna iskustva i bližite se kraju. Zašto trošite svoje vreme na svet? Kada ovako govorim, ne mislim na fizičko napuštanje ovog sveta, mislim: zašto ovako reaguješ na ovaj svet? Zašto nastavljaš da reaguješ sa strahom i neprijateljstvom i ostalim

Ovim stvarima većina nas nastavlja. Spasi sebe od povratka iznova i iznova u različitim telima. Spasi sebe potpuno, u potpunosti. Istraži, "Ko sam ja? Kome ove misli dolaze? Ko misli? Šta je izvor mog ja?" Ako ovo uradiš mogu da te uverim da ćeš postati apsolutno, potpuno slobodan. Uradimo ovo zajedno sada. Zatvori oči i posmatraj svoje misli. Ne pokušavaj da promeniš svoje misli, posmatraj svoje misli. Kako ti misli dolaze pitaj sebe, "Ko sam ja?" Dok nastavljaš da misliš o ovome i onome, nešto ti govori, "Gladan sam. Žedan sam. Ovo sam. Ono sam. Moram sutra na posao," pitaj sebe, "Ko sam ja?" I zapamti šta govoriš, "Šta je izvor ja?" (kratka tišina) Ponovo je vreme za igru "zbuni gurua". Dakle, ako imate pitanja. Uvek imamo kutiju za pitanja nedeljom. (P - Meri čita, O - Robert odgovara)

P: Da li imam strah od toga da sam Bog?

O: Zašto mene pitaš? Pitaj sebe. Ako imaš strah imaćeš strah od svega. Ko je Bog? Da li je Bog odvojen od tebe? Gde Bog živi? Prvo saznaj ko je Bog onda postavi pitanje da li ćeš se bojati ako nazoveš da si Bog. Da si Bog bio bi večno srećan. Imaj mir i ljubav u sebi uvek i ne bi postavio to pitanje. Tvoja prava priroda je Bog. Ti si već Bog ali to ne znaš. Misliš da si čovek moraš da postavljaš ovakva pitanja. Ali tvoja prava priroda je zaista Bog. Upravo sada. Upravo ovog minuta. Razlog zašto mislim da postavljaš ovo pitanje je zbog tvog vaspitanja. Još uvek veruješ u antropomorfno božanstvo, Boga gore na nebu koji kažnjava ili baca munje. Kada shvatiš da ne postoji takav Bog onda ćeš biti srećan i slobodan. Bog je tvoje sopstvene mašte. Tvoja mašta je Bog. Vidi Boga kao sebe. Oseti Boga kao sebe tako što ćeš se rešiti ja. Kada nema ja samo Bog ostaje. Ono što nazivaš Bogom biće sopstvo. Zato se ne odvajaj od Boga. Postoji samo Bog kao ti. Bez obzira šta možda doživljavaš. Bez obzira šta možda izražavaš. Ti si i dalje Bog. Ali ne onako kako se izražavaš ili osećaš. Ti si Bog iznutra bez reči ili misli. To prevazilazi tvoje telo, tvoj um, tvoja iskustva. Ti si Bog raduj se i budi srećan. (pauza) Sledeći slučaj.

P: Koliko je kritično spoznati svoje pravo sopstvo u ovom životu?

O: Uopšte nije kritično, koga je briga? (smeh) Ovo je tvoja igra. Ako tebe nije briga za to zašto bi mene bilo, zašto bi ikoga drugog bilo? Kritično je do te mere da ako ne postaneš samospoznat vraćaćeš se iznova i iznova i iznova ili otići na neku drugu planetu ili raditi nešto kao ego. Tvoj ego, tvoj um će opstati dok ne shvatiš da nema ega, da nema uma. Ali do tada će tvoj ego biti pod kontrolom pa ako shvatiš ovo ili ako razumeš ovo počećeš da praktikuješ sadhanu sada. Praktikovaćeš svoje duhovne discipline i raditi na sebi i staviti ovo na prvo mesto u svom životu. Šta god staviš na prvo mesto u svom životu to postaješ. Dakle, ako staviš na prvo mesto u svom životu svoje duhovne prakse postaćeš ovo. Zaboravi na vreme. Vreme zapravo ne postoji. Čini se da postoji. Čini se da stariš u vremenu ali zapravo nema vremena. Stavi svu energiju koju koristiš za razmišljanje o drugim stvarima u svoje duhovne prakse i vidi šta se dešava. (pauza) Sledeće.

duhovne prakse postaćeš ovo. Zaboravi na vreme. Vreme zapravo ne postoji. Čini se da postoji. Čini se da stariš u vremenu ali zapravo nema vremena. Stavi svu energiju koju koristiš u razmišljanje o drugim stvarima u svoje duhovne prakse i vidi šta se dešava. (pauza) Sledeće.

P: Roberte, ako ne doživljavaš misao-ja ko doživljava ovo pitanje?

O: Pitaj...reci mi, reci mi ko odgovara na pitanje. Nema pitanja. Nema odgovora. Čini se da postoji pitanje. Čini se da postoji odgovor. Sve je to ego posao. Sve je to um posao dokle god ja opstaje. Uvek će postojati pitanje. Uvek će postojati odgovor. Ali kada ja nestane neće biti pitanja ni odgovora ali će se ipak reči činiti izgovorenim. Kao što sam objasnio ranije to je kao živeti u dva sveta. Ti si jedan a ipak se pojavljuješ kao mnogi. Dakle, osoba koja postavlja pitanje je tvoj ego i osoba koja odgovara na pitanje je takođe tvoj ego. Samo je jedan koji pita i odgovara. Pojavljuje se kao mnogi ali postoji samo jedan. Sve se dešava u tvom snu. Ovo je tvoj san. Ali ti si svedok posmatrač sna. U tom snu postavljaš pitanje i čuješ odgovor ali sve je deo tvog sna. Probudi se i budi slobodan.

P: Ako je sve ništa zašto onda sve to izgleda, miriše i oseća se tako dobro. Zašto nam je apsolut dao ovu maštu koje je tako teško odreći se?

O: Apsolut ti nikada ništa nije dao. Apsolut ostaje apsolut. Ti si taj koji oseća ove stvari. Ti si taj koji se ponovo oseća odvojenim. Ti si taj koji oseća da si smrtan. Apsolut nema nikakve veze s tim. Saznaj ko si. Otkrij svoj pravi identitet. Pitaj sebe, "Ko mi je dao ovo telo?" Istražujući, "Ko sam ja?" sve ove stvari će ti postati jasne. Ti si apsolut. Ti si sopstvo. Ti si uvek bio sopstvo. Sve ostalo je kao slike na ekranu. Idi unutra, zaron duboko unutra, dublje nego što si ikada zaronio istražujući, "Ko sam ja? Ko mi je dao ovaj um? Ko mi je dao ovo telo? Ko mi je dao ove misli? Ko mi je dao ova pitanja?" Ako si dovoljno iskren shvatićeš niko. Nema nikoga kod kuće i ti si potpuna svest, apsolut. Drugim rečima, ovde se uopšte ništa ne dešava. Ne održava se ovakva klasa. Ne postoji telo koje se pojavljuje kao tvoje telo. Ne postoje iskustva kroz koja si ikada prošao. Ništa ne postoji onako kako se pojavljuje. Ponovo pitaj sebe, "Onda odakle je došlo? Ne želim ga, odakle je došlo?" Pa opet kažeš, "Ne želim ga." To ja ti ga daje. Bolje je raditi na ja, uklanjati ja nego sažaljevati sebe ili osećati da je nešto pogrešno ili nejasno. Radi na oslobađanju od ja, eliminiši ja i onda vidi šta postaješ. To je to, Roberte. (učenici postavljaju pitanja)

SB: Roberte, kada osetiš veliku radost kao dok slušaš muziku ili kada stvari idu dobro, kako znaš da li ta radost dolazi iz uma ili curi iz sopstva?

R: Ne opterećuj se time. Dokle god radiš svoj domaći zadatak uživaj u radosti. Budi srećan u radosti. Raduj se u radosti. Ne pitaj sebe odakle je došla. Jedino pitanje koje postavljaš o tome odakle je došlo je ego, ja. Ali što se tiče

radosti, raduj se u njoj, uživaj u njoj. Ponovo, ako radiš svoj domaći zadatak onda će radost biti prava radost. Onaj ko želi ovo analizirati i rastaviti je ego. Ego želi da propituje, "Pitam se da li je ova radost stvarna ili su stvari zaista loše i ovo je lažno osećanje." To je ego koji sve ovo radi. Ali ako osećaš privid radosti užívaj u njoj, uživaj, voli je. Nije važno odakle je došla, oseti da je ova radost stvarna, oseti da je apsolutna stvarnost, to je Bog. To je istinska prava radost. Uživaj u njoj.

SH: Kako nešto što uopšte ne postoji može postojati kao da postoji?

R: Pa pogledaj nazad u svoj san. Kada sanjaš noću. Svešto opstaje kao da je stvarno. Prolaziš kroz sve vrste iskustava u tom snu. U tom snu možeš raditi na sebi pokušavajući da postaneš prosvetljen. I radiš i radiš i razne stvari te zaustavljaju i bude i čine sve ove stvari da ti se dese... (SH: Ja ne radim sve to u snu. To je tvoj san, ne moj.) (učenici se smeju) Šta god? nije važno šta radiš. Možeš sanjati, rekao sam zamisli ovo. Sanjaj šta god hoćeš u snu ali sve je san. Dakle, ovo je ista stvar. Čini se da postoji upornost... (SH: Čini se?) Naravno da se čini. Ali ne postoji zaista. (SH: Nema trunke stvarnosti, sve su gluposti.) Sve su gluposti. (SH: Sve je nameštено.) Upravo tako. (SH: Namontirano. Lažno.) Sve je lažno. (SH: Da.) Cela stvar je lažna. (SH: Pa zašto onda jednostavno ne nestane?) Nestaje ali ti insistiraš da je vidiš. (SH: Misliš da ja to radim?) Naravno ili ne bi bio ovde. (učenici se smeju) Ne bi bilo ovde da ga ti ne tražiš. (SH: Samo volim da se družim s tobom.) (smeh) To radiš. (SH: Da. Dobar si ti momak.) I ti si dobar momak, Henri. (SH: Hvala ti.) Gde nas ovo vodi? (SH: Nigde. Vodi nas tamo gde smo uvek bili.) (smeh) Upravo tako. Sve je dobro. (SH: U redu.)

R: Uvek se vraćamo na primere da je nebo plavo. Kada zapravo nema neba i nema plavog. Voda u fatamorgani. Nema vode ali se čini da postoji. Zmija u užetu ili uže koje izgleda kao zmija. I tako je sa ovim svetom. Čini se da postoji ali ništa se ne dešava, nema sveta. Nikada se nije desilo. Čini se tako stvarnim nekima od nas. Doći će dan kada ćeš potpuno napustiti ovaj svet i bićeš živ i zdrav. (pauza) Imamo čitanje iz Ašavakra-Gite... (ispravlja se) Ašavakra-Gita, dobra Gita, divna Gita. (pauza na traci za čitanje)

R: Ne vidim nikakav prašad. Ne možemo jesti danas. Nema hrane. Zašto smo došli ovde? (smeh) O pa. Zapamtite da volite sebe. Da obožavate sebe. Da se molite sebi. Da se klanjate sebi. Jer Bog

prebiva u vama kao vi. Volim vas om šanti. Dok se ponovo sretnemo...dok se ponovo sretnemo. Zar to nije bila pesma "dok se ponovo sretnemo". Zar ne postoji stara pesma, dok se ponovo sretnemo. (SD: Bila je na onoj traci koju sam ti dao od Džim Rivsa.) Oh. (smeje se) U redu ljudi, to je to... (traka se završava) [TOC]

Jedini Duhovni Život Koji Ti Treba Je Ne Reagovati! 9. avgust 1992.

Robert: Zdravo. (Učenici: Zdravo Roberte.) Pozdrav. Lepo je biti s vama ponovo. Imamo nekoliko novih ljudi ovde, dobrodošli. Neki od vas su došli ovde da čuju moj govor ili da slušaju dobru propoved ili neku filozofiju. Ja ne radim te stvari. Ja nisam propovednik ili filozof ili propovednik ili bilo šta slično. Ja sam jednostavno ovde da vam kažem da ste ludi... (učenici se smeju) ...što verujete u ovaj svet onakvim kakvim se pojavljuje. Što verujete da ste telo koje prolazi kroz ova iskustva. Ovde sam da vam kažem da su sva vaša verovanja besmislica. Svešto ste verovali otkad ste rođeni, što vam je isprano mozak, sve je gomila besmislica. I osim ako se ne oslobodite ovoga, ići ćete ukrug i ukrug i ukrug, nikad ne znajući šta će sledeće biti, kao list na vetru. Vraćajući se život za životom, boreći se za opstanak. Ne znajući šta će se dogoditi sutra. Gledajući vesti na televiziji, videći sve one grozne stvari koje se dešavaju u ovom svetu, nečovečnost čoveka prema čoveku. Brinući, sekirajući se prolazeći kroz sve to kao što većina ljudi radi. Dobra vest je, međutim, da ne morate sve ovo raditi. Dobra vest je da ne morate patiti ni na koji način, oblik, način. Možete postati slobodni ako želite. Možete se probuditi u svoje istinsko Sopstvo koje je savršeni sklad, mir i radost ako želite. Možete postati savršeno srećni bez ikakve promene u sreći. Imati potpunu nepomućenu sreću zauvek ako želite ali morate platiti cenu. Cena je odricanje od svog ega, ubijanje uma. Oslobađanje od dogmi i koncepata, unapred stvorenih ideja koje ste imali godinama i godinama. Kako to radiš? Postajući miran, jednostavno postajući miran. Ako zaista možeš postati miran moći ćeš prevazići svaki hendikep koji si ikada imao. Moći ćeš pronaći mir koji prevazilazi svako razumevanje. Ako zaista naučiš da budeš miran ceo svet će biti tvoj. Šta podrazumevam pod smirenošću? Ne mislim na potiskivanje svojih osećanja ili svojih emocija. Ne mislim na držanje u sebi, ne sviđanje nečega ali moraš biti srećan zbog toga i glumiti sreću ili mir. Mislim na postajanje potpuno smirenim u svom srcu. Potpuno smiren u svom srcu je kada osećaš da je sve dobro, da nema grešaka. Biti savršeno miran znači osetiti nešto božansko u sebi, radost, ljubav. Ništa te više ne može uznemiriti. Tvoje celo telo je savršeno mirno, svaka ćelija, svako tkivo, svaki atom je u miru. Tu smirenost ne možeš ni zamisliti. Sa mnogim

ljudima koji kažu da su mirni dok ih neko ne iznervira. Onda šta se desi sa njihovom smirenošću i njihovim mirom, nestane. Postanu uznemireni, uzbuđeni. Savršena smirenost je kada se ne menjaš. Bez obzira šta vidiš, bez obzira šta se dešava oko tebe, ostaješ opušten, miran. Možda kažeš da je ovo nemoguće uraditi, naprotiv, nije! Možeš sebe napraviti takvim jer je ovo tvoje istinsko stanje od početka. Savršena smirenost, savršena sreća, savršen mir. Postoji zanimljiva priča o Ramani Maharšiju koja ilustruje ovu tačku. Kada je živeo u askanda ašramu koji je na brdu u Arunačali. U ta vreme je bilo mnogo ljudi ili sadhua koji su živeli u drugim pećinama iznad njega. Pre nego što je stigao u askanda ašram, takozvane sadhue su posećivali bhakte, učenici, tragaoci. Ljudi bi im dolazili, davali im hranu, davali im novac. Ali kada je Ramana Maharši zauzeo pećinu bio je drugačiji. Nije ga bilo briga da li neko dolazi da ga vidi ili da mu donese hranu ili bilo šta drugo. Tako je sa tim stavom privukao više ljudi. Ljudi su želeli da vide ovu osobu kojoj ništa ne treba, koja ništa ne želi, koja je mirna i smirena celog dana. Mnoštvo turista je dolazilo da ga vidi. Tada su sadhui koji su živeli iznad njega, oko pedeset stopa iznad njega u pećini, postali ljubomorni. Odlučili su da ga ubiju. Pa su kotrljali gromade niz brdo na njega. A on bi sedio na steni ispred pećine gledajući papir i gromada bi pala pored njega. Nikada nije pogledao gore. Nikada nije bacio pogled, nastavio je da čita papir. Nije ga bilo briga. Druga gromada je došla sa ove strane njega, isti odgovor. Gromade su uvek promašivale. Ovo se nastavilo oko nedelju dana. Nakon čega je ustao i otišao gore do druge pećine — gore kao da je

kuća na sprat...(učenici se smeju) ...popeo se na brdo i pogledao sadhua pravo u lice koji je bacao te gromade i rekao, "Šta to radiš? Zašto ovo radiš?" Samo ga je pogledao i otišao. Nešto se desilo sadhuu od pogleda koji mu je Ramana uputio. Predomislio se i nikada više nije smetao... (pauza na traci) ...takođe postoji još jedan incident koji mi je Ramana lično ispričao. Godine 1948, bio sam u domu Artura Ozborna blizu Ramaninog ašrama. I Ramana je znao da ušeta tamo svako malo. Ušao je jednog dana, seo i počeo da priča o nereagovanju na stvari. Rekao je, "Jedini duhovni život koji ti treba je ne reagovati." I nasmešio se i ispričao mi ovu zanimljivu priču, koja se njemu ponovo desila. Dvadesetih godina prošlog veka, neki panditi koji su živeli u Madrasu odlučili su da Ramana ne treba da ostane u Arunačali, da treba da dođe u Madras, gde ga mnogi ljudi mogu videti i biti s njim. Dvanaestorica su pristupili Ramani i rekli, "Ramana, želeli bismo da dođeš u Madras. Odvešćemo te u Madras gde možeš biti sa više ljudi. Ostavljen si u džungli ovde gde te jedva ko zna gde si. Većina ljudi ne zna za tebe. Odvešćemo te u Madras za dva dana." Ramana nije rekao ni reč. U ovakvim trenucima je uvek ćutao, potpuno ćutao, nikada nije odgovarao. Njegove bhakte su postale veoma zabrinute, veoma uznemirene jer su znali da nikada neće

odgovoriti, nikada ne odgovara, a ipak su trebali doći za dva dana i odvesti ga. To su bili učeni ljudi. Kada su otišli pitali su Ramanu, "Šta si uradio. Ne odgovarajući pristao si da ideš u Madras sa ovim ljudima?" On se samo nasmešio i rekao, "Ne brinite." Prošla su dva dana, bhakte su grickali nokte, hteli su da zaključaju vrata ašrama. Neki od njih su hteli da preduzmu fizičku akciju protiv ovih ljudi. Jer su ljudi iz Madresa rekli da će grupa od dvadeset nas doći autobusom da ga odvedu u Madras. Trebalo je da budu tamo u 4 sata ali se nikada nisu pojavili. Ramana je pozvao kuvara i rekao, "Pripremi obrok za dvadeset ljudi, doći će uskoro." I sve bhakte su rekle, "O čemu pričaš? Ideš li s njima? Ne možeš nas ostaviti." Plakali su i vrištali i radili sve vrste stvari. Ramana je rekao, "Ne brinite, pripremite hranu." I oni su to uradili. Oko 6 sati grupa iz Madresa je ušla u dvoranu. Bili su neuredni. Neki su krvarili. Seli su ispred Ramane i samo ga gledali i nisu rekli ni reč a on nije rekao ni reč. Ono što se desilo, dok su bili u autobusu dve milje od ašrama, autobus se prevrnuo tri puta. Niko nije bio ozbiljno povređen ali su bili u lošem stanju. Seli su na pod ašrama gledajući u Ramanu. Nakon otprilike sat vremena rekao je dođite idemo u kuhinju i jedite. Odveo ih je u kuhinju, jeli su, onda su se vratili u dvoranu i poneli su. Nakon dva sata sedenja ustali su i otišli kući i niko ih više nikada nije čuo. Ramana je završio priču rekavši mi da je biti miran najveći asset na svetu. To je najveći sidi, najveća moć koju možeš imati. Ako samo možeš naučiti da budeš smiren rešićeš svaki problem. Ovo je nešto što moraš zapamtiti. Kada si savršeno miran, vreme staje. Nema vremena, karma staje, samskare staju. Sve postaje ništavno. Jer kada si miran, jedno si sa celom energijom univerzuma i sve će ići dobro s tobom. Biti miran znači da si ti pod kontrolom. Ne brineš o situaciji, ishodu. Šta će se desiti sutra. Biti miran znači da je sve u redu. Nema o čemu brinuti, ništa o čemu se sekirati. Ovo je takođe značenje biblijske izreke, "Budi miran i znaj da sam ja Bog." Biti smiren znači biti miran. Ako imaš problem upravo sada, razmisli o ovom problemu na trenutak. Ako ima bilo šta loše u tvom životu, razmisli o ovome na trenutak. Kako postaješ miran, spokojan problem će se rastvoriti sam po sebi. Ne može biti problema sa osobom koja je mirna. Nije važno koliko jak tvoj problem može biti, ako ostaneš miran kroz njega, izaći ćeš smešeći se, smejući se, u miru. Biti savršeno smiren je isto što i samo-istraživanje. Kada postaviš pitanje, "Ko je uznemiren? Ko oseća obeshrabrenost? Ko oseća razočaranost?" (Robert pita učenika) Jesi li podigao ruku Bobe? Mislio sam da si osećao razočaranost. (Robert nastavlja) Kada istražuješ unutra, "Ko oseća ovo?" osećanja počinju da nestaju, samo od istraživanja, što je zaista inte-

resantno. Zato je samo-istraživanje najbolja psihoterapija. Najjeftinija, jer možeš to sam uraditi. Šta god da se desi u tvom životu, nije važno šta je, koliko ozbiljno bilo, samo istraži, "Kome ovo dolazi? Ko prolazi kroz ovo? Ko oseća ovo?" To je isto kao biti miran. Ali jednom kada istražiš i postaviš ovo pitanje nešto se desi u tebi. Događa se premeštanje unutar tebe. Nervoza, stres koji

te je mučio većinu vremena počinje da se povlači i osećaš se dobro. Dakle, čak iako neki od vas ne koriste samo-istraživanje za oslobođenje ili prosvetljenje, možete ga koristiti u svakodnevnom životu da postanete mirni, spokojni i srećni. Ako to radiš iz ovog razloga ne moraš ići dalje. Drugim rečima, ako to radiš da rešiš probleme, da se rešiš depresije, tuge, nesreće, sve što treba da uradiš je da pitaš, "Kome ovo dolazi? Ko oseća ovo?" To je sve! I postani miran. Primetićeš da se osećaš spokojnije, sve tvoje brige se tope, ali naravno ako želiš da postaneš oslobođen ideš do kraja s tim. Pitaš, "Kome ovo dolazi?" Odgovor dolazi, dešava se meni, "Ja osećam ovu tugu. Ja osećam ovaj stres. Onda ko sam ja? Ko sam ja?" Sve vreme razumevajući i shvatajući da ovo ja o kome govorimo nisi ti. Ovo ja je ego, um, nije ti. Ego je čvor u tvom srcu koji razdvaja um od Sopstva. Kada pratiš misao-ja nazad do njenog izvora čvor se odvezuje. Kada se čvor odveže ego i um jure u srce. Oboje se utapaju u centru srca, što je Sopstvo i postaješ oslobođen. Kada kažeš, "Ko sam ja?" ti zapravo pitaš, "Odakle dolazi ja? (pauza) Odakle dolazi ja?" Ako ovo radiš ispravno uskoro ćeš otkriti da nikada nije ni bilo ja. Da ja uopšte ne postoji, nikako! I bićeš slobodan. Zato pošteno pogledaj sebe. Ispitaj svoje misli. Shvati da si razmišljao ovako godinama i godinama i godinama. Tvoje misli ti donose probleme i nevolje. Verovao si sve ovo vreme da su misli neophodne, da moraš imati misli ili ne bi mogao postojati, ne bi mogao funkcionisati. Naprotiv, kada su tvoje misli prevaziđene, preobražene, čista svesnost preuzima. Apsolutna stvarnost i funkcionisaćeš mnogo bolje nego što si funkcionisao kada misliš. (Beba pravi buku.) Kao primer, ta mala beba ne mora da misli, zna da neko brine o njoj. Neko će uvek brinuti o njoj, nema o čemu da misli. Ima unutrašnju veru koja je nesvesna da će uvek biti zbrinuta. Stablo jabuke ne može da misli, a ipak lepe jabuke rastu. Zamisli na trenutak ako hoćeš, stablo jabuke koje može da misli i kao što smo mi. Pogledaće oko sebe i reći, "Ja ne želim da budem blizu ovog drveta, druge je boje nego ja, ne sviđa mi se. Ne sviđaju mi se ovi cvetovi oko mene. Ne sviđa mi se boja mojih jabuka. Ne sviđa mi se ovo i ne sviđa mi se ono." Postalo bi izbirljivo i razdražljivo. I drvo bi umrlo od tih istih misli. Ali zato što drvo ne misli, sile koje postoje brinu o njemu. I ono raste u prelepo stablo jabuke sa sočnim jabukama. Ovo je istina za svu prirodu i bebe.

Tek kada odrastemo i postanemo brbljavi idioti. I počnemo da osuđujemo, biramo, donosimo zaključke o dobrom i lošem, ispravnom ili pogrešnom, ovome ili onome. Počnemo da upoređujemo i prolazimo kroz sve te besmislice. To nas zadržava. To nas sprečava da se probudimo, naše misli. Kad bismo samo bili kao drvo, kao cvet, raste gde god ga posadiš, ne kaže ti, "Radije bih bio posađen preko puta. U nečijoj drugoj bašti." Prihvata sve što mu se učini i raste u prelep cvet. Pogledaj sebe, sve svoje predrasude, sve svoje nesviđanja, sve stvari za koje veruješ da su loše u svetu. Ko si ti da veruješ da je bilo šta loše u ovom svetu? Jesi li ti stvorio ovaj svet? Nisi imao apsolutno nikakve veze s tim. Zatičeš sebe kao gosta. Moramo koegzistirati sa drvećem, sa cvećem, sa životinjama, sa mineralima, sa ljudima. Nismo ovde da bilo šta menjamo ni za jotu. Zbog toga što čovek menja stvari, on pati. Moraš naučiti da ostaviš stvari na miru, da ostavimo sebe na miru. Ne budi strog prema sebi. Počni da praktikuješ ovo, biti smiren, spokojan, opušten. Zatvori oči na nekoliko trenutaka, oseti mir i smirenost svuda. Razumi da je ceo univerzum jednostavno odraz tebe. Tvoje oči su zatvorene, nema univerzuma. Odlučuješ u ovom trenutku da te ništa na ovom svetu više nikada neće uznemiriti. Pobedio si. Razumeš ko si zaista sada. Ti si neprolazno Sopstvo, sveprožimajuća radost i blaženstvo. Prošlost je mrtva, budućnost nije ovde. U ovom trenutku sve je dobro. U ovom trenutku si miran. Jedno si sa svim što postoji. Šta god treba da bude rešeno, rešeno je. (Tišina) Sada je vreme da igramo "zbuni gurua". Imamo li kakvih pitanja? Zapamtite da napišete pitanja kada dođete. Slobodno postavljajte pitanja.

SB: Roberte, koja je uloga duhovnih iskustava? Većina duhovnih puteva, joga puteva, svi traže iskustvo kao cilj spoznaje ili su sredstvo do cilja, a ipak postoje neki putevi koji kažu da sva iskustva nisu cilj, već su samo distrakcija.

R: U istini i stvarnosti ne postoji cilj. Za koga postoji cilj? Samo za um da se razradi. Ali ako možeš koristiti mudrost koja već jesi i samo se razviti odmah i spontano, ne bi bilo ništa drugo što moraš uraditi. Sve što treba da uradiš je da se probudiš. Probudi se u istinu da si sveprisutnost, da si apsolutna stvarnost, da si čista svesnost. Ne postoji cilj. Kada tražiš cilj, to nikada ne prestaje. Cilju nema kraja. To je kao kada imaš cilj da kupiš kuću. Štediš novac, godine prolaze, konačno imaš lepu kuću koju si želeo celog života. I onda kada si u kući, moraš kupiti nameštaj, moraš je ukrasiti. Moraš plaćati porez. Moraš raditi sve vrste stvari sa svojom kućom. Dakle, to je bio samo kratkoročni cilj. I ubrzo želiš veću kuću, pa imaš novi cilj. Nikada ne prestaje, traje zauvek.

Ljudska bića nikada nisu zadovoljna. Bez obzira šta postignu ili šta imaju. Učeni smo da jurimo jedan cilj za drugim, pa drugi cilj, pa drugi cilj, ovo je život. Ali nema sreće u tome, nema mira. Zato vam kažem, ne tražite ciljeve. Spoznaj istinu i istina će vas osloboditi. Istina je, ti si već to. Sve što tražiš spolja je već u tebi. Kao kada sanjaš. U snu imaš ciljeve dok odrastaš, da kupiš novu kuću, da kupiš nova kola, da kupiš zemlju, da se oženiš, da imaš decu. Imaš jedan cilj za drugim i onda se probudiš. Nije bilo nikakvih ciljeva. Sve je bio san, budan si, čist si, ti si svest. I tako je sa nama u ovom životu. Trudimo se, tražimo ciljeve. Da ispunimo svoje ciljeve za šta? Ne donosi nam sreću. Ne donosi nam mir. Može nam doneti privremenu sreću, privremeni mir. Onda uvek moramo tražiti još i još ciljeva. Umesto da tražiš ciljeve, probudi se. Probudi se i budi slobodan, istražujući, "Ko treba ciljeve?" (SB: Dakle, iskustvo uopšte ne igra ulogu ili iskustva dolaze usput ali bi trebala više-manje samo...) Iskustva izgleda igraju ulogu za ljudsko biće. Ti učiš iz iskustva. Ali prolaziš kroz druga iskustva, ona nikad ne prestaju. (SB: Šta sa duhovnim iskustvima?) Duhovna iskustva te teraju da ideš s jednog puta na drugi put. Teraju te da proučavaš jednu stvar i drugu stvar. Teraju te da trčiš ovde i trčiš tamo, teraju te da radiš sve vrste stvari. Jedino duhovno iskustvo koje bi trebalo da imaš je potpuna sloboda. I kada imaš potpunu slobodu, ne treba ti nikakvo drugo iskustvo. Probudi se potpuno i neće biti više iskustava. Probudi se sada. Učini to! (SB: Probuditi se u šta?) U Sopstvo. U ništa. I bićeš ispunjen radošću i ispunjen srećom i mirom. (SB: Čini se da je to milost koja mora doći jer kažeš da se probudim, ali ja ne znam - mogu osetiti da sam svest, ali ipak zaista ne shvatam status svesti, šta svest zaista jeste.) Svest si zaista ti kada si tih i miran. Kada si smiren i nema misli, onda postoji svest. Kada postoje misli, kada postoje iritacije, onda to zadržava svest, tako se čini. Zato pokušaj da umiriš svoj um. Pokušaj da budeš miran duže periode vremena i bićeš sam sebi svest. (SB: I onda šta god treba da se desi odatle, to je Božji posao ili posao svesti.) Kada si svest, zaboravićeš na ono što treba da se desi. Jer ono što treba da se desi je otišlo, prevaziđeno je. Ono što treba da se desi je prisutno kada nema svesti. Kada postoji svest, nema ničega što treba da se desi. Šta još treba da se desi, ništa.

SF: Ako imam cilj, to znači da želim da stvari budu drugačije nego što jesu i ne postoji način da bilo šta bude drugačije nego što jeste u bilo kom trenutku.

R: Tačno, može se činiti drugačijim neko vreme ali se uvek vraća u nešto drugo. Ciljevi nikada ne prestaju. Ciljevi ti ne donose sreću ili mir. Oni obično ti donose probleme.

SH: U svesti, onda, nema ničega, šta god se dešavalo ili događalo. (R: Eksaktno.) To je tabula rasa? (R: Da.) Veoma je jednostavno, zar ne?

R: Naravno. Već smo to. Zašto to tražimo? Ovo je naša istinska priroda i način da se tome pristupi je da ćutimo. Zaustaviti um od mišljenja. Uradi šta god moraš da umiriš um. (SH: Ko je taj koji treba da zaustavi um?) Ego koji ne postoji. (SH: Kako nešto što ne postoji može biti uništitelj?) Jer se čini da postoji. (SH: Ako ne postoji, ne može učiniti ništa dovraga?) Naravno da ne. Ne može učiniti ništa, nikada nije moralo ništa da radi. (SH: Pa onda zašto kažeš da moraš zaustaviti um pomoću akcije ega?) Jer govorim kao ljudsko biće ljudskom biću koje ne postoji. (SH: Hvala ti. (smeh) I ti izgledaš prilično dobro.) Dokle god govorim, moram koristiti ove

termine. Oni ne postoje, ne moram. Ti si samo ovde da me čuješ kako govorim i kažeš nešto. Zato kažem nešto. (SH: Tišina bi bila bolja.) Tišina, dobijam mnogo žalbi. (SH: Imaš težak posao.) (smeh) Pre dva četvrtka kada smo sedeli oko sat vremena, imao sam oko sedam telefonskih poziva. (smeh) (SH: To je tvoj problem.) U redu je.

SF: Imam pitanje. Bio sam bhakta Šri Ramane... (R: Rama Krišna?) Gospodine? (R: Rama Krišna?) Ne, Bhagavan. (R: Oh.) Dugo vremena, oko dvadeset četiri godine. I kada sam konačno stigao tamo u aprilu 1989. Bio sam tamo tri i po dana. Već je bilo vruće i vlažno, preko 100... (R: Trebalo je da odeš u novembru.) Gospodine? (R: Trebalo je da odeš u novembru.) Pa, bio sam u Indiji iz druge svrhe, ali sam hteo da odem svakako. I ono što je moje pitanje je, kada sam stigao tamo, nisam imao taj osećaj o kojem toliko ljudi piše, taj osećaj da je Učitelj bio tamo u telu. I mnogi spisi zvuče kao da ako nemaš taj osećaj, te zaista jake vibracije, da ti nedostaje duhovnog rasta. Ali ja nisam imao. Ali nisam se osećao loše zbog toga jer sam shvatio da da treba da imam ta osećanja, imao bih ih i šta se desi, desi se. I postojale su dve statue od crnog mermera - mislim da se zove crni mermer - smatrao sam ih veoma dirljivim. I takođe sam se popeo do askanda ašrama... (prekid na traci) ...topao osećaj samo od boravka unutra. I trebalo je da odem dole, da li je bilo, Virapača? Druga pećina dalje dole, ali nisam. To je prva stvar koju nisam uradio u životu, a zažalio sam. I pa, moje pitanje je, ne bih trebao da se osećam loše, zar ne, što nisam pokupio te jake vibracije iz celokupnog iskustva? Ne bih uzeo milion dolara za to što sam ga imao. Ali imao sam mnogo toplih osećanja na drugim mestima. Kada sam čekao kod dr. Ganešvara, osećao sam se zaista dobro. Dakle, većina stvari se dešava zato što treba da se dese. To nije nagrada ili bilo šta slično. Te stvari se dešavaju kada treba da se dese i nisu nužno indikativne za duhovni rast ili njegovo odsustvo. Da li je to pošten način da se to izrazi?

R: U pravu si. Problem je što se poredimo s drugima ili poredimo ono što čitamo u knjigama. Čitamo o ljudima koji odu tamo i postanu prosvetljeni odjednom, probude se, imaju sve vrste lepih osećanja. Ne treba da sudimo ove stvari. Svako je božanski. Svako će se na kraju probuditi. Ne gledaj ni u koga drugog, u osećanja koja imaju ili nemaju. Ti si jedinstven na svoj neponovljiv način. Ti si ti. Čak i dok je Ramana bio živ, ljudi su dolazili da ga vide i govorili su, "Ko je ovaj starac? Ne osećam ništa. On je samo blesav starac." Mnogi ljudi su otišli

udalji se od te ideje. Zato ne sudi sebi. Ne osuđuj sebe. Dobar si baš onakav kakav jesi. (SF: Svako jeste.) Naravno, opet je glavni problem što se poredimo sa drugima. Videli smo osobu koja ulazi u razne Krije, ima razne emotivne napade i ništa se ne dešava nama, pa pogledamo sebe i kažemo: "Mora da radim nešto pogrešno, nisam dovoljno svet", naprotiv. Jednom prilikom sam posetio Muktanandu, Svami Muktanandu u Folzbruku ili Folz nečemu u državi Njujork. Imao je veliki ašram tamo, ogromnu halu. I ljudi su tamo imali razne Krije. Vrištali, plakali, ulazili u razne položaje i Muktananda bi prišao nekima od tih ljudi, pogledao ih i rekao nadzornicima: "Izbacite ih." Jer su svi oni lagali. Zabavljali su se raznim glupostima. Svako je drugačiji, sve dok si veran sebi bićeš u redu. To je sve što je važno. Budi veran sebi. (SF: Malo sopstvo oseća stvari.) Da. Sve će se desiti svojom voljom kada dođe vreme.

SH: Sopstvo na koje se pozivaš si ti ili je to oboje?

R: Oba sopstva. Malo sopstvo, veliko Sopstvo, ne-Sopstvo. (SH: Ne-sopstvo?) Izaberi sopstvo.

SB: Da li je poseban blagoslov otići u Ramanov ašram ako ikada imaš priliku?

R: Ne baš, zavisi od zrelosti osobe. Zavisi od pozadine osobe. Ako je osoba hrišćanin, bilo bi bolje da odu da vide Hrista negde. Mogu posetiti katoličku crkvu negde gde postoji statua Hrista. (SB: Mislim na osobu koja je u Advaiti?) Advaita i Ramana su jedno. To je ista stvar. Ali poseban je blagoslov za tebe da budeš svoj. Samo biti ti je poseban blagoslov. Samo biti ono što jesi. (SB: Dakle nije ništa posebno posetiti Ramanu?) I da i ne. (SB: To je direktan odgovor.) Da, lepo je biti tamo, videti sve. Videti svetilišta, samadhi, ko je sahranjen, sedeti u meditacionoj hali. To je dobro za neke ljude. Za neke ljude nije potrebno. Svako je drugačiji. Opet, ne poredi sebe ni sa

kim drugim. Zamisli da si jedina živa osoba na celom svetu. Nema nikoga sa kim bi se poredio. Šta bi tada radio? Jednostavno bi bio svoj. Zato budi svoj upravo sada. Budi svoj i bićeš slobodan.

SK: Ne postoji ja koje se budi? (R: Ne postoji šta?) Ne postoji ja koje se budi?

R: Ne postoji ja koje se budi, ne. To ja nikada nije postojalo. Ali postoji ja-jesam koje je Sopstvo, apsolutna stvarnost, pa je čak i to sumnjivo. (SK: Je li šta?) Sumnjivo.

SH: Baci sve to. (R: Ne hvataj se za reči. Idi izvan reči u tišinu gde postoji istinska stvarnost.) Sopstvo budi samo sebe, ali ne postoji niko ko vidi? (R: Upravo tako. Nema nikoga da se probudi.) Uh-huh.

R: Imamo čitanje iz Aštravakra-Gite. (Traka se ponovo pokreće nakon čitanja dok Robert nastavlja) Sada je vreme prašada. Razlog zašto ste svi došli. Imamo bademe. (traka se završava) [TOC]

Nedokučivo 13. avgust 1992.

Robert: Sve tvoje želje, sve tvoje potrebe, sve tvoje želje su već unutar tebe, čekajući da budu ispunjene i izražene. - Razmisli o ovome. Svi Učitelji, učitelji, Sveci, Mudraci koje si obožavao celog svog života, bilo da je to Buda, Hrist, Muhamed, Mojsije, ko god, uvek su bili unutar tebe, čekajući da budu izraženi. - Razmisli o ovome. Jedini problem koji imaš, koji ne dozvoljava ovim Mudracima, tvojim željama, tvojim potrebama da se izraze kroz tebe, je tvoj bučni um. - Razmisli o ovome. Šta god da vidiš u svom životu sada, dobro ili loše, rezultat je tvojih misli i tvog verovanja. Nema drugu stvarnost. Nije trajno. - Razmisli o ovome. Ne postoji apsolutno ništa u ovom univerzumu što može da te povredi, ili da ti nanese fizičku štetu, ili da ti prouzrokuje bol, osim kada je tvoj um obučen da veruje u te stvari. - Razmisli o ovome. Nemaš apsolutno ništa s ovim svetom, ovim univerzumom, ili sa drugima. Ipak, istovremeno, ti si ovaj univerzum, ti si mesta i stvari i drugi. - Razmisli o ovome. Niko nije odgovoran za to gde si sada, bilo da ti se dopada tvoja pozicija ili ne. Ovde si karmički. Ovde treba da budeš, i sve je dobro. - Razmisli o ovome. Nisi ono što izgledaš da jesi. Svet nije ono što izgleda da jeste. Univerzum nije ono što izgleda da jeste. Tvoj Bog nije ono što izgleda da jeste. - Razmisli o ovome. Podloga celokupnog postojanja je apsolutna inteligencija, čista svesnost bez izbora. Kako onda može postojati zlo, takozvano, na ovoj zemlji? Kako može postojati bolest, nečovečnost čoveka prema čoveku, oskudica i ograničenje na ovoj zemlji, ako je podloga čista svest? - Razmisli o ovome. Sve što opažaš svojim čulima je optička iluzija. - Razmisli o ovome. Postoji samo jedna inteligencija, jedna svest, jedna svesnost, jedna konačna stvarnost, jedan život, i ti si to. - Razmisli o ovome. Da bi se oslobodio ove optičke iluzije, ove maje, um mora biti kontrolisan, pronalaženjem njegovog izvora. - Razmisli o ovome. Izvora uma pronalaziš prateći ga do njegovog prvobitnog mesta porekla. Odakle je nastao? Ko mu je dao rođenje? Kako si došao do uma? Istražujući prirodu Sopstva postižeš bezuslovnu slobodu. - Razmisli o ovome.

Kada inteligentno istražuješ izvor ja, tada na kraju postaješ slobodan od okova ja, i postaješ sveprožimajuća, svuda prisutna svest. - Razmisli o ovome. Tvoja prošlost postoji samo zato što misliš o njoj. Tvoji strahovi, tvoje frustracije, postoje samo zato što misliš o njima. Odakle bi došli ako ne bi mislio o njima, ako ih ne bi doveo u igru u sadašnjosti? Odakle bi bili? Kako bi bili tu? Ti si uzrok svih svojih problema. - Razmisli o ovome. Takozvane dobre stvari tvog života jednake su lošim stvarima tvog života. Oboje su karmički, i ti si stvorio te stvari u jednom ili drugom trenutku. Sada ih doživljavaš. Jedini način da ih ukloniš iz svog života je kroz istraživanje. "Kome oni dolaze? Šta je njihov izvor?" - Razmisli o ovome. Ko je taj koji razmišlja o svim ovim stvarima? Taj mora otići! - Razmisli o ovome. Nemaš apsolutno ništa s razmišljanjem o bilo čemu, jer istina je već prisutna, sijajući u svoj svojoj slavi i sjaju, i ti si to. - Razmisli o ovome. Zaista nemaš ništa da uradiš da bi postao samospoznat, samo da se skloniš sa puta. - Razmisli o ovome. Pošto ne postoji niko ko razmišlja, zašto razmišljaš o ovome? Ti si izvan razmišljanja, izvan pokušaja da promeniš uslove, izvan pokušaja da poboljšaš svoje ljudsko

stanje, izvan pokušaja da se snađeš u ovom svetu. Pošto si već svet, nema ništa drugo da se radi osim da se probudiš u istinu. - Razmisli o ovome. Biti svoj znači ne biti telo, ili um, ili uslovi u tvom životu. - Razmisli o ovome. Uvek biti srećan, uvek biti zadovoljan, uvek u miru, i uopšte ne misliti, znaci su realizovanog bića. - Razmisli o ovome. Ono što vidiš u ovom svetu jesi samo ti. Nikada ne možeš videti bilo šta drugo. Gde god pogledaš, videćeš sebe. Ako imaš problema, videćeš probleme svuda. Ako si u miru sa sobom, videćeš mir svuda. Ti si uzrok i kreator svog posebnog sveta, a ipak imaš moć da ga promeniš, okretanjem ka unutra i ne reagovanjem na stvari ovog sveta. - Razmisli o ovome. Rođen si u određenoj situaciji, sa određenim roditeljima, određenom religijom, određenim okruženjem. To je u redu, i to je dobro, i tako treba da bude. Iskoristi priliku da se probudiš. Umesto da se sažaljevaš i porediš se sa drugima, iskoristi priliku da se probudiš, da postaneš potpuno slobodan, negirajući sve te stvari i razumevajući istinu o sebi. - Razmisli o ovome. Ne postoje situacije ili uslovi koji dolaze u tvoj život sa kojima ne možeš da izađeš na kraj. Dobio si moć da se izboriš sa svime što ti dođe na put. Mudra osoba ne sažaljeva sebe, već prevazilazi i pretvara svoje okruženje, svoje uslove, okretanjem ka unutra i spoznajom istine: "Ja sam Brahman. Ja sam

apsolutno čista svesnost. Ja sam svest. Ja sam sat-čit-ananda. Ja sam to." - Razmisli o ovome. Retka je privilegija roditi se kao ljudsko biće, iako je to iluzorno rođenje. Ali biti rođen kao ljudsko biće jedini je način na koji možeš pronaći sebe. Životinja, drvo, mineral to ne mogu. Dobio si retku priliku rođenja da bi mogao pronaći samospoznaju i razviti se u svoju istinsku prirodu. Ne koristi svoje vreme ni za šta drugo. Ovo je svrha postojanja u ovom rođenju: postati apsolutno slobodan i oslobođen. - Razmisli o ovome. Ne znaš koliko ti je vremena ostalo u ovom telu. Možda budeš pozvan kući sutra. Možda napustiš telo večeras, upravo ovog časa. Šta si radio sa svojim životom? Jer to određuje kuda odavde ideš. Ovaj život je kontinuum. Ne završava se. Samo se nastavlja odakle si stao. Zato ljudi koji izvrše samoubistvo prave ozbiljnu grešku, jer misle da će postati potpuno slobodni i oslobođeni. Naprotiv, uzećeš kratak odmor na jednoj od astralnih ravni, a zatim ćeš nastaviti odakle si stao. Tvoj posao je da pronađeš potpunu realizaciju, da postaneš apsolutno slobodan, i da se ne vraćaš u krug iznova i iznova. Preporođenje, problemi, pokušaji da se siđe sa točka, to je za decu. Postani slobodan istraživanjem: "Ko je taj koji je vezan?" - Razmisli o ovome. Ne veruj da je bilo šta što ti se dogodilo, tvom telu, tvojim stvarima, bilo pogrešno. Sve što ti se dogodilo bilo je neophodno. Na pravom si mestu, prolaziš kroz prave uslove. Sa pravim si ljudima. Tamo si gde treba da budeš. Mudra osoba ne žali se na svoju sudbinu. Uzdiže se kroz samoistraživanje, objašnjavajući sebi, istražujući u sebi: "Kako sam došao ovde? Šta je moj izvor? Ko sam ja?" i postajući potpuno slobodan i oslobođen. - Razmisli o ovome. Nikada nije bilo vremena kada nisi postojao, i nikada neće biti vremena kada ćeš nestati. Nema rođenja za tebe, nema trajanja tela, nema nestajanja. Postoji samo večni život. - Razmisli o ovome. Um ne može uništiti um. Razmišljanje ne može uništiti um. Mišljenje ne može uništiti um. Jedini način da uništiš um je da istražiš: "Kome postoji um?" - Razmisli o ovome. Već si slobodan i oslobođen, i zaista nemaš ništa da radiš. Samo budi svoj. - Razmisli o ovome. Biti svoj znači da nisi ništa drugo. Biti svoj znači da nisi telo, ni um, ni svet, ni njegove stvari. Biti Sopstvo znači da si nepropadljivo Sopstvo, koje je sveprožimajuće. Voda ga ne može udaviti, vatra ga ne može spaliti. Ti si to Sopstvo koje je uvek postojalo. Neki ljudi nazivaju Sopstvo "Bogom", neki ljudi nazivaju Sopstvo "Brahman", neki ljudi nazivaju Sopstvo "svesnost bez izbora, bez napora, čista". Nije važno kako nazivaš Sopstvo. Samo znati da si to, oslobodiće te odmah. - Razmisli o ovome.

Zaista ne postoji niko ko može bilo šta da uradi za tebe. Ja zaista ne mogu ništa da uradim za tebe, jer sam ja zaista u tebi. Nema razlike između mene i tebe. Postoji jedno Sopstvo. Stoga, kada me pogledaš, vidiš svoje Sopstvo. Šta vidiš? - Razmisli o ovome. Razmisli o onome koji je razmišljao sve ovo vreme. Zapitaj se: "Ko sam ja? Zašto je tako teško postati čisto neokaljano Sopstvo? Kome je teško?" Zapitaj se: "Zašto mislim da sam ljudski i da moram prolaziti kroz

iskustva? Ko je ljudski? Ko mora prolaziti kroz iskustva?" Zapitaj se. - Razmisli o ovome. Dosta je razmišljanja. Slobodno postavljaj pitanja. Razmislio si se do kraja.

SL: Roberte, kada kažeš: "Prati misao-ja do izvora, postoji li izvor?"

R: Sos od jabuka. (smeh) Postoji izvor sve dok si ljudski. Kada si ljudski, ti si osoba, ti si dama. Tada kada radiš na sebi, onda moraš pratiti sebe do izvora, misli-ja. Ali kada se probudiš, nikada nije bilo izvora. Zato uvek kažem: "Sos od jabuka." Jer izvor postoji samo kao što telo postoji. Kao što svet postoji. Kao što univerzum postoji. Kome postoji izvor? Osobi koja ga treba pronaći. Stoga, kako pronalaziš izvor, kako ideš ka izvoru i to činiš beskrajno, izvor i sve njegove manifestacije će potpuno i skroz nestati. (SL: Dakle postoji trenutak kada je osoba na ivici prosvetljenja i reći će: "O, tu je izvor", a onda izvor nestaje?) Ne. Neće reći: "Tu je izvor." Jer neće ostati niko da to kaže. Sve dok kažeš: "Tu je izvor", postoji privid ega koji ostaje, uma koji to kaže. Kada se zaista probudiš, neće ostati ništa da se kaže, uradi ili bude.

SF: Sam izvor je tvorevina uma? (R: Da.) (SL: Šta?)

R: Sam izvor je tvorevina uma. Ali sve dok koristiš svoje ljudske sposobnosti da pronađeš sebe, moramo govoriti o izvoru. (SL: Oseća se kao da juriš duha kroz praznu kuću koja ne postoji.) (smeh) To je ono što radiš. Ali ko juri? Taj koji juri takođe ne postoji. Ipak moraš raditi sve ove stvari da bi se probudio. Ne stvarno, ne moraš raditi ove stvari, ali želiš da ih radiš. Inače bi se samo probudio i bio slobodan. Odmah! Razmisli: "Šta me zadržava od buđenja upravo sada?"

SV: (učenik se smeje u sebi) (R: Tačno Frede, to je to.) Mišljenje.

SF: Mišljenje da sam pojedinac.

R: Naravno, mišljenje bilo čega. Ko ti je dao dozvolu da misliš? (smeh) (S: Ti si.) (smeh) Pokušavam da te sprečim da misliš. Da ti odvučem um i oslobodim ga. Mnogi od vas misle da je tako važno misliti. Veruješ da ako ne misliš, tvoj svet će se raspasti. Naprotiv, ako ne bi mislio, postao bi mirna, srećna osoba. Imao bi potpuni mir i potpunu sreću i uvek bi radio prave stvari. Ali zato što misliš da moraš misliti, problemi nastaju, problemi dolaze

i prolaze. Zamenjuješ jednu misao drugom. I nastavljaš da igraš ove igre sa sobom. Dok ne siđeš na činjenice i ne dođeš do mesta gde želiš da prestaneš da misliš i budeš oslobođen, ovo stavljaš na prvo mesto u svom životu. Moraš biti potpuno iskren prema sebi pitajući se: "Šta je prvo u mom životu?" Ne zavaravaj se. Prva stvar u tvom životu je ono o čemu misliš većinu vremena. Ako veruješ da negde nešto nije u redu, silno se zadržavaš od oslobođenja. Samo tom mišlju, da nešto nije u redu, bilo sa mnom ili sa svetom ili sa nekim drugim. Ta misao te sama zadržava. Okiva te, drži te okovanim. Prekini okove uklanjanjem straha od zaustavljanja svojih misli. Oseti duboko u svom srcu da ništa u ovom univerzumu nikada ne može da te povredi ili želi da te povredi. Sve je bilo neophodno u tvom životu. Sve je dobro. Kako sebe vidiš na ovaj način, tvoja svest će se proširiti i napravićeš ogroman napredak na ovom putu.

SR: Glavna stvar koju sam večeras izvukao, Roberte, je osećaj beznađa. Kada vidim kakav sam zatvor stvorio za sebe sa svim ovim mislima ili percepcijama ili mišljenjima. Izgleda kao stega na koju se ja navikne. Izgleda tako jako. Izgleda kao da ne možeš otvoriti vrata, kao brava, i svaka nova percepcija ili svaka nova misao je još jedna brava na vratima sa milion brava na vratima. Možeš li to komentarisati?

R: Naravno. Istraži: "Kome ovo dolazi? Ko ima ovaj problem?" Sve dok misliš da si Džordž, onda Džordž ima ovaj problem. Kada počneš da vidiš da nisi Džordž ili nikad nisi bio Džordž, Džordž je samo ime dato pri rođenju. Ti si zaista sveprožimajuća svest. Ne postoji brava, nikada nije bilo brave. Nisi okovan, nikada nije bilo okova. To je kao priča o osobi koja je bačena u tamnicu. I bio je u tamnici mnogo godina. Potpuno su zaboravili na njega. Svakodnevno bi samo stavljali hranu ispod njegove ćelije. I on je samo sedeo i plakao za sobom godinu za godinom govoreći: "Kako sam dospeo u ovo ropstvo? Kako sam bačen u ovu tamnicu?" Sažaljevajući se. Jednog dana,

nakon što je bio u zatvoru mnogo godina, postao je veoma agresivan prema sebi. I rekao je: "Više me nije briga da li sam živ ili mrtav. Više me nije briga što sam ovde. Više me nije briga ni za šta." I udario je glavom o zid. Udario je glavom o vrata kaveza, tamnice. I gle čuda, vrata su bila otvorena. Vrata su uvek bila otvorena, nikada nisu bila zaključana. Punih dvadeset godina koliko je bio u zatvoru vrata nikada nisu bila zaključana. Tek kada je imao hrabrosti da se uspravi i sav strah je nestao, otkrio je da su vrata otvorena. Tako je jednostavno izašao iz zatvora. Niko ga nije prepoznao. Niko ga nije znao. Niko ga nije video dvadeset godina i bio je potpuno slobodan. Tako je i sa nama, mi smo u zatvoru koji smo sami napravili. Ograničavamo se. Osećamo se ograničenim na telo, okolnosti. Mislimo da smo ljudi, stvarni i podložni bolesti, karmi, raznim problemima. Ovo je tvoj zatvor. To je u tvom sistemu verovanja. U istini, niko nikada nije bio okovan. Nema nikoga da postane slobodan. Ti si Brahman. I uvek si bio čista svesnost. Ovo je tvoja stvarnost, ovo si ti. (prekid na traci)

I čovek je otvorio vrata i izašao. Kada shvatiš da si to, postaćeš sveprisutnost, sveprožimajuća svest.

SK: Ovo je možda dobra tačka, ne znam. U muzeju industrije, nauke imali su sve te galaksije na zidu i objašnjavali su sve različite galaksije unutra. Jedna zvezda je bila stara dvadeset miliona godina ili tako nešto i navedeno je da je ova zvezda napravljena od potpuno istih svojstava od kojih su napravljena ljudska bića. Bilo je nekako... izaziva strahopoštovanje, znaš. Čini da se osećaš dobro, sve te stvari.

R: Ovo jednostavno znači da su ljudska bića mikrokosmos u makrokosmosu. Unutar tebe je ceo univerzum. Razlika između dva atoma jednaka je udaljenosti između dve planete. I ako uđeš u atom unutar sebe, naći ćeš uporedive univerzume. I oni imaju atome i uđeš u taj atom i ima još univerzuma. Nema tome kraja. Beskonačno, zapanjujuće. Ali pitanje ostaje: "Ko si ti koji ovo doživljava?" To je ono što moraš otkriti.

SG: Roberte, jesu li misli koje imamo povezane samo unutar mozga? Ili ove misli postoje poput atoma izvan mozga i mozak je antena koja pokupi misli?

R: Mozak je deo tela. Telo je samo misao. Stoga ono što nazivaš mozgom je misao. On zaista ne pokupi ništa. Čini se da je misao da si sposoban da misliš o drugim ljudima, drugim mestima, drugim stvarima. Ali u stvarnosti, to je samo rezultat uma, ili ega, ili misli-ja. Sve su ove stvari sinonimi. Možemo reći nešto poput: ego, um je poput čvora između misli-ja i ličnosti. Kada se čvor preseče, sve se stapa u Sopstvo, u srce. Postaješ potpuno slobodan. Stoga, sve misli koje misliš svojim mozgom dolaze iz uma. Kada um ode, mozak će biti jednostavna funkcija tela koja će te održavati živim kao što si sada. Samo ćeš znati stvarnost da ti uopšte nisi to! Ipak ćeš moći da funkcionišeš divno. Sve će biti urađeno onako kako treba da bude. I bićeš u miru.

SS: Roberte, u dubokom snu, da li um postoji ili ne? Ko se seća da sam u dubokom snu?

R: U dubokom snu ja postojim. Um ne postoji. U dubokom snu, svedok sna postoji. Zato kada ustaneš možeš reći: dobro sam spavao, dobro sam spavao. Razmisli šta govoriš, govoriš: "Dobro sam spavao. Dobro sam spavao." Ako si imao bilo kakve snove, reći ćeš: "Sanjao sam." A kada si budan kao što izgledaš sada, reći ćeš: "Budan sam." Ali primeti da je ja bilo svedok sva tri stanja svesti. Budnog stanja, stanja snova i dubokog sna. Kada otkriješ ko je ja, shvatićeš da je ja zaista Brahman. Sat-čit-ananda. I nema nikoga da spava, nikoga da sanja i nikoga da bude u ovoj svesti koja izgleda stvarna. Ovo budno stanje je samo još jedan san, to je sve. Zato otkrij ko je ja koje vidi ovo, koje svedoči ovome, i postaćeš potpuno slobodan cele igre.

SR: Upravo sam imao uvid, Roberte, koji bi mogao biti od pomoći nekome drugom. Upravo sam video da svaki put kada se zaustavim da nešto ne uradim ili ne kažem iz straha od sramote, sve što radim je jačanje svog ega. (R: Tačno.)

SK: Takođe, ono što govoriš je da je ja zaista nezavisno od svega što se dešava u mom životu? (R: Da) Ali se poistoveti s tim i misli da se zaista dešava meni? (R: Upravo tako) I zaista nije.

R: Dešava se ja. (SK: Hvala.) Ali nema veze s tobom. Ja prolazi kroz sva ova iskustva, misao-ja. Ali ako zaista možeš odvojiti sebe od ja, videćeš da nikad nisi imao... (SK: To je ja koje svedoči?) Ja je svedok, ali u stvarnosti ja je ja-jesam. Ja je zaista Brahman. I mi mislimo ja... (SK: Ali se poistovećujemo s njim?) Poistovećujemo se s ja i mislimo da je ja mi. Imam telo, imam bol, osećam ovo i osećam ono. Tako smo sveli Brahmana na materijalni svet, da tako kažemo. (SK: Da.) Ali kako nastavljamo tražiti ja i pratiti ja, ja će se pretvoriti u Brahmana. Ja će postati ja-jesam.

SH: Što je uvek bilo? (R: Što je uvek bilo, da.) Samo je otišlo na mali odmor? (R: Upravo tako.) Zašto to radi? Tako glup proces.

R: Nije to zaista uradilo. Trebaš se upitati: "Kome se to dešava? Ko veruje u ovo?" (SH: Pa ideja odvojenog ja nastaje iz čiste svesti. Odakle drugde može doći?) Ne. (SH: Odakle dolazi?) Odakle dolazi voda u prividenju? (SH: Ne dolazi.) Upravo tako. (smeh) To je optička iluzija. Pričamo o ovim stvarima. Moramo koristiti reči da objasnimo ove stvari i upadnemo u sve vrste gluposti. Ako bi samo mogao razumeti da ništa ne postoji, ne-postoji ništa što zapravo postoji na način na koji ti misliš da postoji. Tada ćeš shvatiti da svest ne može ništa učiniti bilo čemu. Svest je samodovoljna čista svesnost. Ona zna samo sebe. Ne zna ništa osim sebe. Zna sebe kao apsolutnu stvarnost. (SH: Da li deluje kao platno za sve te škrabotine...) To je faza kroz koju prolazimo. Koristimo sliku platna. (SH: To je samo slika?) Da.

SH: To zaista nema veze sa svešću, ali mi pripisujemo svesti da je platno na koje je sve ovo napisano. (R: Da) Ali to nije tačno? (R: Ne, ne stvarno.) Zašto to govorimo kao da je tačno?

R: Zato što odbijamo da sedimo u tišini. Ako bismo sedeli u tišini, shvatili bismo da je sve ovo laž. Kada pokušam da sedim u tišini s vama ljudima sat vremena ili tako nešto, žalite mi se. Zovete me telefonom, kažete: "Roberte, zašto ne kažeš nešto?" (smeh) (SH: Zašto nas ne slažeš još malo.) To radim celo vreme. (smeh)

ST: Ali ljudi koji su za tišinu, da li i njihov glas brojiš?

R: Pa, srećom, ima više ljudi koji žele da pričam nego što ima ljudi koji žele da ćute.

SH: Ali ti si veliki dečko, ne moraš da pratiš šta ti ljudi žele?

R: Pa, tu sam da budem od službe i dok sam ovde, malo ćemo pričati, malo ćutati. Radićemo šta god moramo.

SG: Možemo li imati jednu noć potpune tišine za one koji su zainteresovani?

R: Pretpostavljam da možemo.

SU: Ako je tišina unutar nas, kako je održavamo ako je ne održavamo? (R: Ako je tišina unutar vas, kako ćete je održavati ako je ne održavate?) Možda sam u pogrešnoj tišini?

R: Čak će se i pogrešna tišina pretvoriti u haos. Čućete grebanje i jaukanje. (smeh)

SH: To će pružiti divnu priliku da posmatrate svoj majmunski um, objektivizujete ga. (R: Naravno) To ionako radimo, u svakom slučaju. Posmatramo...svedoka umnih ludorija.

R: Naravno, radimo prave stvari.

SG: Ako osoba meditira ili sedi u tišini, može samo znati mislim...mislim da se u mom umu uvek nešto dešava, uvek ima tih stvari. To je ono što mislim da svet uvek jeste, zar ne?

R: Hm, naravno, ali ti misliš i veruješ da je to svet. Ti stvaraš svet. Uvek zapamti, sve je u stanju fluksa. Ništa nije čvrsto u ovom univerzumu. (SG: Ništa nije šta?) Čvrsto, sve je u stanju kretanja. Um je energija koja uzrokuje promenu. On oblikuje energiju u ono u šta veruješ. Zato vas određene metafizičke organizacije uče o umu. Kažu vam da je um najmoćniji alat koji imate i da

možete postati bilo šta razmišljanjem o tome. I možete! Ali ono što radiš je da se povlačiš nazad u maju koristeći svoj um. Istina je da možeš raditi razne stvari koristeći svoj um. Ali u najvišoj istini bićeš degradiran, povući ćeš se nadole. Najviše učenje je uništiti um, rešiti ga se potpuno, apsolutno. Tada apsolutna stvarnost postaje preovlađujuća.

SK: Roberte, čisti svedok, šta god to bilo, prilično je zgodna stvar u ovom delu dualnosti.

R: Čisti svedok je izvan dualnosti. Ali nije realizacija. (SK: Zar ne postoji svedok koji doživljava svedočenje objekata. Zar to nije dualistička situacija?) Da, možeš to nazvati dualističkim, naravno. (SK: Ovo je pitanje iz dva dela.) Naravno, koji je drugi deo? (SK: U redu, možda je reč čisti svedok...hajde da pretpostavimo da postoji neka vrsta svedoka koji može biti iskustvo svedočenja drugih na neki divan, magičan, odvojen način u poređenju sa normalnim ljudskim iskustvom. Pa pretpostavljam da si već odgovorio na prvi deo pitanja. Na putu ka stvarnosti, pretpostavljam da na kraju i to mora otići?) Da. (SK: I to se rastvori?) Čisti svedok se može uporediti sa platnom. (SK: Drugi deo pitanja je nekako spekulativan, pretpostavljam, ali na putu ka ovom poslu sa stvarnošću šta god to bilo. Da li je moguće da neki ljudi provode više vremena u tom prostoru svedoka nego drugi?) Pa naravno, sve je vrlo moguće. Ljudi borave u raznim mestima. (SK: Da li moram provesti određeni broj dana u svedoku pre nego što mogu...) Je li to pitanje koje si postavio? (SK: Počelo je da bude, ali sam stao usred toga da bih mogao da ga dovedem u red. Sada ću ćutati.) (smeh) Platno je svedok svih slika koje su na njega postavljene. Platno je takođe poput papira na koji je otisnut tekst. Kucaš na papiru, ali da nisi papir, ne bi mogao kucati po njemu.

Moraš imati papir da bi mogao kucati po njemu. Dakle, ono što radimo je da čitamo reči, slike i zaboravljamo na papir na kojem su otisnute. Reči su superponirane na papir. Tako je i sa nama. U stvarnosti si poput platna ili papira. I sve svetske slike su postavljene na tebe, superponirane na tebe. Dakle, na neki način možeš to smatrati dualnošću, ali to je vrlo visoko stanje dualnosti.

SK: Mogu ponovo biti bučan. (R: Hm.) Možeš li govoriti o nekoliko vrsta iskustava svedoka. Svakako možeš govoriti o iskustvu svedoka, bilo da je to iskustvo bivanja svedokom ili svedočenja objekata, bili oni misli ili fizičke stvari ili senzacije. Možeš govoriti o toj vrsti iskustva. Ali zar ne postoji druga vrsta svedočenja na koju često upućuješ koja nema tu posebnu podelu između svedoka i onoga čemu se svedoči.

R: Sve dok svedočiš, mora postojati nešto čemu svedočiš. Mora postojati objekat svedočenja ili ne bi mogao biti svedok. (SK: Nekako postoji neka vrsta svesnosti koja se dešava koja uključuje istu vrstu stvari čak i ako nema objekata, da tako kažem.) Govoriš o vremenu kada govorim o paradoksu bivanja Sopstvom i istovremeno viđenja slika, što je paradoks. Gde shvataš svoje Sopstvo kao Sopstvo, na način na koji Džnani koji je oličen vidi svet. Džnani vidi svet kao Sopstvo. Sve je Sopstvo i to se nikada ne zaboravlja. Sve je platno i sve slike, ljudi, mesta i stvari su superponirani na Džnanija. Džnani je svestan: 1. Da je on ili ona sveprožimajuća sveprisutnost. 2. Ne postoji ništa osim Sopstva koje je Džnani u izražaju. 3. Džnani je sposoban da vidi oboje, objekte kao što ih vidi prosečno ljudsko biće, ali ih vidi kao Sopstvo. Dakle, postaje pomalo zapanjujuće kada dođeš do te faze jer ne možeš to objasniti. Nema reči da se ovo objasni. Konačno nikada ne može shvatiti beskonačno. Ali dovoljno je reći da samo Sopstvo postoji i sve je dobro. Meri, zašto ne pročitaš Džnanija? (Meri čita Džnanija, pogledajte početak ove knjige za tekst)

R: Sada hajde da sedimo u tišini neko vreme. Ne meditiramo, jednostavno sedimo u tišini, posmatramo svoje misli. Gledamo šta se dešava unutra. Ne pokušavaj da promeniš svoje misli ili ih odgurneš. Samo posmatraj, gledaj i sve će se pobrinuti samo za sebe. (duga tišina)

R: Om šanti, šanti, šanti, om mir. Imamo li ikakve poruke?

SM: Ne, imamo neke nove transkripte koji su danas stigli na stolu.

R: Imamo prašad za jesti. Ovo izgleda dobro. Prosledite to. Imamo... (Opšti razgovor o prašadu dok se traka završava) [TOC]

Transcript 179 Da li je svet zaista iluzija? 16. avgust, 1992.

Robert: Dobro veče. Lepo je biti ponovo sa vama. Vi ste veoma hrabre duše što ste izašli na ovoj vrućini. Mnogi ljudi ne mogu da podnesu ali vi ste ovde, to nešto znači. Ja ne znam šta znači ali znači nešto. Lepo je videti vas. Razgovaraćemo o dve teme danas. Jedna je... jedna je šta da vidimo. Pokušavam da odaberem o čemu bih trebalo da govorim. Ono što morate da čujete. Pa ćemo se vratiti na dve teme. Jedna je zašto neki ljudi praktikuju duhovne prakse, sadhanu mnogo mnogo godina i ništa se ne desi. A neki ljudi ne praktikuju možda, nikad ne praktikuju pa postanu prosvetljeni takoreći. Druga tema je: Da li je svet zaista iluzija? Tako je teško shvatiti svet kao iluziju. Izgleda besmisleno reći ovako nešto, "Svet je iluzija. Da ovaj svet ne postoji. Evo ga stoji pred nama. Pa jesam li lud?" Da, videćemo kuda ćemo. Prva tema: Zašto toliko mnogo ljudi praktikuje sadhanu mnogo mnogo godina i ništa zaista izuzetno im se ne desi? Možda se osećaju bolje u vezi sa sobom donekle. Stvari se mogu popraviti u njihovom ljudskom biću donekle ali ništa drastično se ne desi poput buđenja, oslobođenja. A ipak ste svi vi čitali o ljudima koji su bili prosvetljeni ne radeći apsolutno ništa. Samo su se probudili. Morate da zapamtite da je ovaj život u kome se pojavljujete upravo sada samo delić sekunde u večnosti. Toliko verujete u svoje ljudsko biće da mislite da živite dugo i da ste važni i da je ono što radite važno. Ne vidite da je vaš život samo delić sekunde u večnosti. To je kao ovaj primer sa ključanicom koji vam uvek dajem. Gledate kroz ključanicu i vidite određenu situaciju koja se dešava i to je sve što vidite. Zato reagujete na tu situaciju koju vidite kroz ključanicu. Ali ako biste videli celu sliku, ako biste bili u stanju da otvorite vrata, videli biste šta se zaista dešava. Tako je i sa ovim telom u ovom dobu. Vaše vreme dodeljeno vam u ovom određenom telu je poput gledanja kroz ključanicu. Vidite samo delimično šta se dešava. Stoga ako ovo razumete i znate o čemu govorim, zašto biste reagovali? Gledate kroz ključanicu i vidite nekoga ko ubada nekoga. I uzbudite se, "Gledaj šta se dešava. Dešava se ubistvo." To je sve što vidite. Ipak ako širom otvorite vrata, videli biste da je u prethodnom životu osoba koja je ubodena, ubola osobu koja ubada. Šta se desi, vrati se. I ako nastavite da gledate, videli biste da se obe osobe, osoba koja je ubodena i osoba koja ubada, smeju na kraju, takoreći. I niko nije ubijen i niko nije ubijen. To se jednostavno nije desilo.

Još jedan dobar primer toga je kada gledate film. Ista stvar se dešava. Ima početak, sredinu i kraj. Ali vi vidite ceo film, vidite početak, sredinu i kraj. Ipak je vaš život poput sredine filma. Ne znate početak. Početak nije kada ste rođeni. To nije početak. Kraj nije kada napustite svoje telo takoreći. Život je kontinuum. Nikada nije bilo početka i nema sredine i nema kraja. A sad zapamtite nešto drugo dok delim ove stvari sa vama. Ne govorim o bilo čemu što sam pročitao u knjizi ili što mi je neki mudri učitelj rekao. Govorim o svojim sopstvenim iskustvima. Nije teško sedeti sa vama i reći vam nešto što mi je neko drugi rekao ili nešto što sam pročitao u knjizi. Ne bih vredeo ništa. Nikada ne bih mogao da vam pomognem da se razvijete i postanete slobodni. Samo vam prenosim ono što mi je neko rekao ili nešto što sam pročitao. Uvek imajte ovo na umu. Kada sam imao svoje prosvetljenje koje je bilo nepozvano kada sam imao četrnaest godina. Prošao sam kroz celokupno iskustvo života u trenu, rođenje, rast, smrt, astralne ravni, kauzalne ravni, različite planete. Sve se desilo trenutno, bilo je veoma jasno. I ostavilo me je u stanju Svesti u kome vam ovo mogu objasniti. Da podelim ovo sa vama i učinim da vidite da je ovo Istina. Iako možda još uvek ne osećate ništa slično ovome. Pa da se vratimo na temu. Sve što vam se dešava u ovom životu bilo je predodređeno. Sve dok verujete da ste telo-um i još uvek se niste probudili, sve je predodređeno, sve. Ništa se ne dešava slučajno, ništa. Najbolje što možete učiniti ako ste na putu je da ne pridajete previše pažnje ovim stvarima. Jer će vas izludeti ako previše razmišljate o tome. Razmišljaćete, "Koliko mi je vremena ostalo? Hoću li se probuditi u ovom životu? Ima li loše karme koja dolazi po mene?" Razmišljaćete, razmišljati, razmišljati o

svemu ovom stalno i nećete moći da funkcionišete ili se fokusirate. Zato vam Mudrac kaže, "Živi u trenutku. Ne misli na prošlost. Ne brini o budućnosti." Ako pravilno pogledate u trenutak, biće vam pruženo ispravno. Jer u trenutku se ništa ne dešava. U deliću sekunde ništa se ne dešava. Tek kada um počne da misli, da se kreće. Kada energija uma počne da se kreće, tada se univerzum kreće. Stvari se dešavaju kada se um kreće. Um je sav karmički. I um radi stvari koje bi trebalo da vam se dese zbog prarabdha karme... (prekid trake) ...bićete probuđeni u pravo vreme. Ne brini o ovome. Ne tiči se ovime. Čujem od toliko ljudi koji su živeli u Indiji, deset godina, dvadeset godina i oni su nekako razočarani jer se ništa ne dešava. Živeli su u velikim ašramima gde su veliki Sveci živeli. Čujem od hrišćana. Čujem od muslimana. Svi mi govore u suštini istu stvar. Devojka me je zvala juče, bila je sufi petnaest godina. Rekla mi je da je bilo uzbudljivo kada je prvi put ušla u to i učenje je divno. Ali postaje obeshrabrena, razočarana jer se ništa ne dešava. Kada ovako govorite, to je veliki ego put. Jer vaš Ego govori ove stvari. Ego vam govori sve ovo. Govori vam u kakvom ste stanju Svesti. Govori vam zašto toliko dugo traje. Hajde da promenimo učitelje. Hajdemo u Indiju. Hajdemo na Tahiti. Hajdemo ovde, hajdemo tamo, hajde da čitamo ovu knjigu, hajde da čitamo onu knjigu. Sve ovo ima veze sa vašim egom. Ako biste samo mogli da shvatite da je sve predodređeno, ne biste brinuli. Ne bi bilo apsolutno ničega oko čega biste brinuli. Ničega čega biste se plašili. Nema gde da idete. Samo gledajte ovaj Svet i ne reagujte. Tada ćete napredovati.

Kao što sam naglašavao u jučerašnjoj klasi, ideja nije dodavati nove tehnike starim tehnikama. Nikada ne praktikujte nove joge, nove zen pokrete, nove sufi pokrete. Ne dodavati ništa već oduzimati. Ukloniti karme, svet. Baš kao što ljuljite luk. Da biste došli do sočnog luka morate proći sloj za slojem za slojem. Ne dodavati slojeve za slojem za slojem. Ipak bez obzira koliko puta ovo kažem ljudima, oni uvek čitaju novu knjigu, pronalaze novu metodu, traže novog učitelja, oni dodaju, dodaju, dodaju, dodaju. Ovo je ozbiljna greška. Želite da uklonite one stvari koje su se držale za vas, uključujući Učenja. Uključujući ono što znate o Učenjima. Prosvetljenje ne dolazi osobi koja zna najviše učenja. Mnogi od nas veruju da što više znam o Učenjima, pre ću se probuditi. Ovo je pogrešno. Nema apsolutno nikakve veze sa tim koliko učenja znate. Kako ste ih savladali. Ima veze sa tim koliko učenja puštate. Vidite, to je obrnuto. Mnogi ljudi mi govore da mi pokažu koliko su inteligentni, u jogi, u hrišćanstvu, u svim vrstama učenja. Recituju mi Kabalu; govore mi sve vrste stvari. Oni znaju. Nemam srca da im kažem da puste to jer su proučavali ove stvari godinama i godinama i godinama. Ipak Istina je da morate odbaciti sve. Pustite sve, čak i ono što delim sa vama. Ne držite se toga, ispraznite svoj um od toga, postanite slobodni od toga. Postoji nešto tamo što će se pobrinuti samo za sebe kada dođe vreme za vas. Svako je potpuno i totalno drugačiji. Pre nego što ste došli u ovo telo — ako vam je suđeno da budete oslobođeni u ovom životu — vreme je planirano za vas. Drugi jun 1994, tri sata. Sve je postavljeno, sve je planirano. Nema apsolutno ničega što morate da uradite. Zaista nema akcije koju morate da preduzmete. Jedina stvar koju zaista morate da uradite je da budete smireni, mirni, praktikujete ljubavnu dobrotu, zaboravite na prošlost — to je važno — nema veze koliko ste stari ili koliko godina praktikujete, koliko učitelja ste imali, koliko knjiga ste pročitali. Odbacite! Morate se ponašati nekako kao da ste tek rođeni svakog trenutka. Sve će se odviti samo od sebe. Morate se potpuno skloniti sa puta. Vi ste ti koji uzrokujete probleme u svom životu, znali to ili ne. I neki ljudi su tako tvrdoglavi, tako tvrdoglavi i drže se stvari. Povrede od pre dvadeset godina. Stvari koje su im ljudi uradili. Išli su u zatvor na pet godina možda zbog nečega što nisu uradili i imaju mržnju u sebi. Ovde smo na ovoj zemlji da prođemo kroz ove iskušenja tako da ih možemo odbaciti i pustiti i nastaviti dalje. Na vama je da ovo uradite

za sebe. Da pustite celu svoju prošlost i prestanete da mislite o budućnosti. Opet možete reći, "Ako ne mislim o budućnosti, kako mogu da planiram? Kako mogu da učinim da se stvari dese?" Već je planirano za vas. Događaji su već napravljeni za vas. Da li drvo mora da planira kada će da rodi jabuke? Da li trava mora da planira kada će da raste? Da li išta u prirodi planira bilo šta?

Hranu koju jedemo, da li je iko planirao ovu hranu za nas? Sva ova hrana je već bila ovde na ovoj zemlji kada smo došli na nju. Potpuno smo obezbeđeni. Sve je obezbeđeno. Ali vi mislite da ste otuđeni od svega. Zato se morate boriti za sebe. Morate da zauzmete stav za svoja prava. Morate ovo da uradite i morate ono da uradite. Stanete u nečije cipele, povređujete ljude jer mislite da morate da preživite. Sve ovo uzrokuje patnju. Istinski posvećenik zaboravlja na sve ove stvari. Ostaje u sadašnjosti, u ovde i sada, u trenutku. Shvatajući da je sve dobro. Pa pogledajte svoj život kroz šta prolazite. Ne osuđujte sebe već shvatite da ste odgovorni za sve što vam se desilo. Ko drugi može biti odgovoran? I zapamtite ako reagujete na to, samo stvarate nove probleme za sebe i držite sebe vezanim za zemlju iznova i iznova i iznova. I privid da prolazite kroz život za životom za životom igrajući igre sa samim sobom. Vi radite celu stvar. Stoga verujte moći u vama. Shvatite da je sve što vam treba, vaše potrebe unutar vas. Carstvo nebesko je unutar vas. To je prvi deo. Kao što sam pomenuo, postoje dva dela koja ćemo razmotriti. Drugi deo: Kako ovaj Svet može biti iluzija? Čini se tako stvarnim. Pogođen sam njime. Pokazuje mi sve vrste stvari. Ali primetite šta radite, stalno se referišete na sebe. Uvek je ja, uvek je ja. Pogođen sam njime, prolazim kroz sva ova iskustva, vidim ovaj Svet kakav jeste. I ovo je opet veliki ego put, jer ono što zaista govorite je ja znam. I Svet utiče na mene i mora biti stvaran. Nije li to ono što zaista govorite? Govorite da znate. Sigurni ste jer se osećam ovako i osećam onako. Ko ste vi? Odakle dolazite koji se osećate ovako i onako? Mislite da ste tako važni. To se naravno zove Ego. I kažete mi, "Roberte, slomio sam ruku sinoć, ne govori mi da je Svet iluzija, vidi u gipsu sam. Ne govori mi te gluposti." Čak nam i nauka danas kaže da je Svet iluzija, moćna nauka. Nauka se sada slaže sa ovim. Zašto? Jer sve je podložno zakonu promene. Ako ništa nije trajno, kako možete reći da je Svet stvaran? Ili ovo drvo možda živi oko tri, četiri stotine godina ali će otići pre ili kasnije. Elvis Presli možda bude tu još dvesta godina ali će nestati pre ili kasnije i ljudi će ga zaboraviti. Moćna planina, čak i Arunačala, će samo trajati toliko i nestati i iščeznuti. Zapamtite, ova Zemlja postoji milijardama i milijardama godina. Imali smo mnoge civilizacije na ovoj Zemlji koje su došle i otišle. Civilizacije moćnije od naše, naprednije. I bilo je uzvišenih učenja, duhovnih učenja, sve je nestalo.

Sve je otišlo. I eto nas, pojavljujemo se kako se pojavljujemo i počinjemo da se ponašamo kao da znamo nešto. Nekako mislimo da smo pametni. "Šta god da mi se desi je iskustvo," kažemo, "stoga znam." Drugim rečima, reagiramo na osobu, mesto i stvar. Opet pogledajte stanje sna. Ovo vam daje nagoveštaj. U snu sve izgleda tako stvarno. Kada bismo upravo sad sanjali i imali ovakvu klasu. Sedim ovde i govorim vam, a vi mi kažete, "Roberte, lud si. Svet nije iluzija. Sedimo ovde. Vidim te, vidim drveće, vidim planine. Dođem i uštinem te i ti kažeš, 'Au!'" Pokušavam da objasnim, "Ovo je san, uštinak. To je san, opservacija, ali mi ne veruješ." Kažeš, "On je lud." Ali dođe vreme kada se probudite iz sna, zar ne? I onda se smejete i kažete, "Kakav sam san imao?" San nestane i evo vas u drugom snu, budnom snu takoreći. Ipak sve shvatate ozbiljno. Pokušavate da popravite stvari. Uvek vidite nešto loše. Uvek verujete da morate nešto da ispravite. Morate nekoga da urazumite. Morate nekoga naterati da sazna Istinu i propovedate im i kažete im svoju Istinu. Raspravljate se, prepirete se sat za satom, nedelju za nedeljom, mesec za mesecom, godinu za godinom. I ubrzo vam kosa pobele i postanete sedamdeset, osamdeset godina, još uvek se prepirete, još uvek protivrečite, još uvek se borite. Šta je postalo od vas? Postali ste potpuno razočarani, očarani. A onda dođe vreme da napustite svoje telo i uradite sve ponovo. Ista stvar ponovo, različita mesta, različita lica, različiti ljudi, možda drugačija planeta. Pa kako ovaj Svet može biti stvaran? Opet, vratimo se nauci. Sve iz nauke dolazi iz istog izvora, sve. Ako uzmem vaše telo, stolicu, mikrofon, šolju i počnem da ih razlažem, dobio bih molekule, atome, subatomske čestice, čistu energiju, nijedno ljudsko biće ne može dalje od toga. Ali iz čiste energije dobijate prazninu. Prazninu o kojoj ste čuli u Budizmu, u Zen-u, ovo nije kraj. Iz praznine dobijate apsolutnu Stvarnost i iz apsolutne Stvarnosti dobijate sebe, vas. Ovako to funkcioniše. Bio sam tamo, video sam. Krajnji rezultat svega je vi. Ništa drugo ne postoji. Ne mislim na vas kao vaše telo kako se pojavljujete sada sa svim svojim nevoljama i problemima i

frustracijama. Mislim na vas, JA JESAM, to jedno. Sada JA JESAM, jedinstvo, čista Svesnost je toliko daleka da ne bih trebalo ni da govorim o njoj. To je nešto što konačni um nikada ne može shvatiti. To zaista nije iskustvo, to je ništa. To je nešto izvan svakog poimanja. To je nešto o čemu gubimo vreme pričajući, ali vi možete postati to! To je dobra vest. Kada postanete to, šta god to bilo, postoji osećaj koji je neizreciv. Postoji Znanje. Znanje da nema rođenja, ništa nije rođeno. Postoji Znanje da ništa ne traje. Pod "ništa ne traje" mislim da ne prolazimo ni kroz kakva iskustva nakon što smo rođeni uopšte. I postoji Znanje da vi nikada ne nestajete. Šta možete biti? Ne postavljajte sebi ovo pitanje, nikada nećete naći odgovor u svom sadašnjem stanju. Ovo vam postaje jasno tek kada se probudite.

Ali ipak kontradikcija, paradoks je: ne mislite na buđenje. Jer razmišljanje o buđenju vas zadržava. Zadržava vas jer imate unapred stvorenu ideju o tome šta je buđenje i stalno govorite sebi, "Čoveče, želim to da budem. Želim to da budem. Jedva čekam da se probudim, želim to da budem." Želim da budem šta? Nema šta biti. Kada se probudite takoreći, nema ko da bude bilo šta. Pa zar ne vidite da govoreći, "Želim to da budem, želim da se probudim," vučete sebe unazad. Idete unazad. Zato toliko govorim o mirnom umu. Sve počinje u vašem umu. Kada um postane miran, tih, može dublje da uđe u sebe. Ali kada pravite mnogo buke, raspravljate se, prepirete, pokušavate da omalovažite ljude, pokušavate da otkrijete mane u ljudima, radeći sve stvari koje radite, samo bivate vučeni unazad. Dakle, Svet je iluzija za onoga ko nije Svet. Sve dok ste vi Svet i osećate stvari ovog Sveta, ne treba da hodate okolo govoreći, "Svet je iluzija," jer to zvuči besmisleno. Ne možete to dokazati. Ne treba da hodate okolo govoreći ljudima, "Nisam telo ni um." Ako mi neko to kaže, kažem, "Pokaži mi." Zato najveći svetac ćuti. Najveći Mudrac ćuti. Ljudi dolaze Mudracu, raspravljaju se o ovome, raspravljaju se o onome, žale se na svakoga. Mudrac jednostavno ćuti. Odakle vi sada dolazite? Morate biti potpuno iskreni sa sobom. Šta se dešava unutar vaše glave? Vi ste ti koji ste sebe zadržali sve ove godine. Raspravljajući se, boreći se, pokušavajući da dokažete poene, radeći ovo i radeći ono. Kako treba da živite? U atmosferi ljubavne dobrote. Trebalo bi da imate ljubavnu dobrotu za svako ljudsko biće. Nema veze ko su, šta su uradili. Vaš posao je da imate ljubavnu dobrotu za njih. Ne kažem da morate živeti sa njima. Samo imajte ljubavnu dobrotu. Vaš posao je da učinite svoj um mirnim. Učinite šta god je potrebno da um bude tih, miran, opušten, harmoničan. Vaš posao je da činite drugima ono što želite da oni čine vama. Gledajte na svakog kao na sebe. Kad god nameravate da preduzmete akciju protiv bilo koga, zapitajte se pre nego što to učinite, "Da li bih ovo uradio sebi?" Jer postoji samo jedno Sopstvo. Šta god dam nekome, šta god uzmem od nekoga, šta god mislim o nekome, samo mislim o sebi. Ja sam to jedno. Ovo je mesto odakle treba da počnete. Ako možete da praktikujete samo-istraživanje, svakako to učinite. Ako ne možete, uradite šta god morate da uradite da biste postali slobodni i oslobođeni, šta god to značilo, tako što nećete reagovati. Tako što ćete ostaviti ljude na miru. Tako što nećete dolaziti ni do kakvog zaključka. Na vama je. Imate li pitanja? (P - Meri čita, R - Robert odgovara)

P: Roberte, kako mogu da se rešim ove Želje za oslobođenjem? Mita da postoji nešto što mogu dostići u budućnosti.

O: Pričali smo o tome, prestani da to želiš, prestani da to čezneš, prestani da misliš o budućnosti. Radi na sebi u sadašnjosti. Izađi i pomozi siromašnima, beskućnicima. Učini nešto dobro za nekoga. Zaboravi na oslobođenje, obmanu. Zaboravi na prošlost, na

budućnost. Živi danas kao da ti je poslednji dan na Zemlji. Budi srećan, voli svakoga i sve će se pobrinuti samo za sebe.

P: Vidim jednu Misao kako govori drugoj Mislit šta da radi?

O: Pa šta hoćeš da ja uradim? (smeh) Izbij Misao, šutni je. Jedna Misao govori drugoj Mislit šta da radi? Budi posmatrač cele stvari. Budi Svedok te igre. Samo gledaj, ne radi ništa. Gledaj. Gledaj jednu Misao kako govori drugoj Mislit šta da radi. Ako si zaista u stanju da ovo gledaš i

posmatraš, Misli će postajati sve slabije i slabije i slabije, moraju. Jer ne odgovaraš na njih. Ne daješ im nikakvu akciju. Misli vole akciju. Govore ti, "Neko me je nazvao prljavim sinom tog i tog. Nazvaću tog tipa i dati mu deo mog uma." To je ono što Misli vole, vole akciju. Žele da uradiš nešto. Kada posmatramo i samo gledamo te Misli, one postanu slabe i pobegnu. (pauza) Sledeći slučaj.

P: Da li mislite da su ljudi odlučili šta će raditi u svom životu kada su rođeni? (R: To je skoro isto toliko loš Engleski koliko i ja govorim. Šta je bilo to pitanje?) (smeh) Kaže: da li mislite da su ljudi odlučili — verovatno misle — da li mislite da su ljudi odlučili šta će raditi u svom životu kada su rođeni.)

O: Da, raspravljali smo o ovome. Sve je predodređeno, sve je odlučeno za tebe. Nemaš šta da radiš osim da budeš svoj, budeš srećan. Sve što treba da uradiš i kroz šta treba da prođeš u ovom životu, radiš upravo sada. Tvoj posao je da se okreneš unutra, tražiš carstvo Božije postajući tih i miran i sve ove stvari će biti dodate tebi. Što znači da će tvoj život imati sve što mu treba da prođe kroz ovo putovanje mirno, srećno, ali nikada ne smeš ni na šta da reaguješ. Samo se okreni unutra. Vidi jedan život. Vidi jedinstvo u svemu. Blagosiljaj svakoga, voli svakoga, ne osuđuj ništa, posebno ne sebe. Oprosti sebi prošle grehe propusta i učinjenog i oprosti svima drugima njihove grehe propusta i učinjenog. Ostavi Svet na miru i bićeš srećniji nego što si ikada bio u svom životu.

P: Ako ne čitam knjige o Duhovnosti, moj um će se popuniti drugim knjigama.

O: Ako ne čitaš knjige o Duhovnosti, zašto bi čitao druge knjige? Ako ćeš da čitaš, čitaj duhovne knjige. Ali ako ne čitaš knjige o Duhovnosti, nemoj čitati ni druge knjige. Ti si sam knjiga, u tebi ima mnogo priča. Pogledaj priče u sebi. Ako istražuješ sebe, nećeš imati vremena da previše čitaš. Dobro pogledaj svoju pohlepu, svoju požudu, svoju mržnju. Sve ove stvari koje te zadržavaju. Pogledaj ove stvari inteligentno. Vidi šta se dešava u tebi, to je tvoja knjiga, ukloni te osobine, postani ljubazan i jednostavan i miran. Ako radiš ovaj posao na sebi, nećeš imati vremena da čitaš pornografske knjige ili bajke ili fikciju ili bestseler Njujork Tajmsa, bićeš previše zauzet rešavanjem stvari koje te zadržavaju, radeći na sebi. To je to. Ima li neko nešto da kaže? Da prokomentariše? Da postavi pitanje? Ili da odgovori? (SN: Da.) Nejt?

SN: Kada sam prvi put došao ovde, pre otprilike godinu dana, nisam bio u tome. Sada kada želim da budem u tome... kao što sam došao malo kasnije zbog okolnosti, bilo je zaista... ono što ste rekli zaista me je pogodilo i znam da ne mogu ništa da uradim, a ipak se osećam bespomoćno jer ne mogu ništa. Frustrirajuće je. Kada ste rekli da ste položili taj matematički test i probudili se i bili slobodni, očigledno to nije jedini način da se to desi. Ne kažem da polažem matematički test ali... sada kada vidim odakle dolazim, odakle um dolazi, i ne mogu ništa da uradim jer šta god da uradim biće um... recimo da može biti, mirnije je, zadovoljavajuće ali u isto vreme je frustrirajuće jer znajući da će šta god uradim biti um.

R: Vidiš Nejt, radiš istu stvar o kojoj sam govorio. Osuduješ sebe. (SN: Izvinite?) Osuduješ sebe. Kažeš šta god mogu da uradim, sve je ja, ja, ja, Nejt. (SN: Razumem to, vidim, ono što govorim je da vidim ono što govorim što je frustrirajuće.) Onda prestani to da govoriš. Prestani da misliš o tome. Istraži, "Kome dolazi ja?" Ko kaže sve ove stvari. Čak i ako moraš da kažeš, "Ko sam ja?" zauvek, zašto to ne reći? Bolje je nego reći, "Mrzim te." (SN: Tačno. Vrlo dobro. Ili želim da se oslobodim "ko sam ja?" ili "odakle ove misli dolaze?" samo... ne taj dijalog nego... znam da je tehnika ali bar je.) Upravo tako. Radi to i ne pokušavaj da shvatiš. (SN: Da, kontam. Ok.)

R: Ima li još neko da podeli nešto? Glen.

SN: Roberte, ideja da je sve predodređeno, zar to nije zaista u skladu sa Nedualnošću, zar ne, ili Advaitom?

R: U Advaita Vedanti, kao što znate, ne postoji takva stvar kao karma. Ne postoji takva stvar kao predodređenost. (SN: Ali to je samo tehnika da nam pomogne?) Da. (SN: Ali to nije istinska Stvarnost.) Naravno da nije, ali šta je istinska Stvarnost? Niko ne zna. (SN: Pa, da li je korisno za nas da čujemo istinsku Stvarnost, mislim, možete reći da je istinska Stvarnost misterija, zar ne mislite da je to korisno za nas?) Pa to kažem mnogo puta. (smeh) (SN: Da.) To je misterija. Ali ono što se dešava nama, nekima od nas, je da se uhvatimo za ovo posebno za nove ljude. Oni čuju da su Brahman, da su Bog, da su krajnja apsolutna Stvarnost i osećaju se dobro zbog toga. Ali kako meseci prolaze, sve njihove stvari dolaze do njih, još uvek doživljavaju sve vrste stvari, prolaze kroz sve vrste situacija, možda gube posao, gube porodicu, gube novac, prolaze kroz ovo, prolaze kroz ono. Ti ljudi postaju frustrirani. Postaju razočarani. Govore, "Ako sam ja apsolutna Stvarnost, zašto mi se ove stvari dešavaju?" Jer ne znaju da su apsolutna Stvarnost, samo to izgovaraju. Pričaju o tome. Znaju intelektualno. To su takođe ljudi koji su pročitali sve knjige. Otprilike 90 posto svih ljudi ovde su pročitali sve knjige o Advaita Vedanti, Nisargadati i svima ostalima.

SN: Pa, kao da neke ljude hranite na kašiku, a pretpostavljate da drugi ljudi znaju... već znaju da je ovo besmislica pa nemojte ni obraćati pažnju na ono što govorite?

R: Ono što radim je određena tehnika kojom se novi ljudi mogu pobrinuti za stvari na svoj način, a stari ljudi se mogu pobrinuti za stvari na svoj način. (SN: Tačno.) Dakle, svako je drugačiji. (SN: Tačno.) Svako se razvija drugačije. Zato ako možete doći ovde

zaista otvorenog srca, onda će vam se otkriti šta treba da uradite dok razgovaramo i dok prolazimo kroz ovo. Ali ako dođete ovde sa unapred stvorenim idejama ili dogmama i svim vrstama stvari, onda imate težak život.

SN: Otišao sam u metafizičku crkvu na Santa Monika bulevaru i jedan čovek je govorio o univerzalnoj ljubavi i rekao je, volite sebe prvo pre nego što možete voleti bilo koga drugog. I znam da sam imao poteškoća sa tim.

R: Zato što ti kaže da voliš sebe kao da voliš Ego. On zaista ne objašnjava da kada voliš sebe, voliš Boga. Voliš Božansko Sopstvo, više Sopstvo. JA JESAM. To je ono što voliš. Kada kažu, "Voli sebe," ne idu dalje. Pa voliš osobu koja radi sve gluposti. Osobu koja upada u nevolje. Osobu koja je kreten. (smeh) Počnu da vole to sopstvo i imaju teškoća sa tim. Jer počnu da misle, "Ja sam kreten i treba da volim sebe?" Ne mogu to. (SN: Mislio sam da je govorio o samopoštovanju, rekao je da govori publici tamo, rekao je ljudi sa niskim samopoštovanjem da podignu svoje samopoštovanje i da će im biti lakše da vole sebe.) Kada podignu svoje samopoštovanje, postanu CIA agenti. (SN: Šta?) (smeh) Postanu CIA agenti, postanu advokati, doktori. (smeh) Oni su nacija sveta. To se desi kada imate visoko samopoštovanje. Ono što mi želimo da uradimo je da odemo iznad samopoštovanja. Samopoštovanje služi samo da izgradi vaš Ego. To je ono što je samopoštovanje.

SN: Ništa loše u tome, bilo je, bilo je veoma interesantno i imali su... više od sto ljudi tamo i formirali su dva kruga i igrali su se u bašti tamo ili tako nešto... (R: Hmm.) ...i žene i muškarci su išli okolo dižući ruke, otprilike petnaest minuta, i onda mi se... nikada mi se nije desilo pre, počeo sam... onda su suze počele da mi teku niz lice, bio sam toliko dirnut i očigledno jedna od žena koja je bila jedna od isceliteljki je stavila ruke oko mojih ruku i počeo sam da plačem i poljubila me je i rekla da je dobro što sam mogao tako da pustim.

R: Bilo je to dirljivo iskustvo? (SN: Da.) Dobro. (SN: Ovo izgleda suprotno ???) Nije zaista suprotno, samo te navodi da vidiš ko si zaista, o čemu si zaista ti. (SN: Pa, lep je osećaj, kažem ti, kada pustiš i počneš da plačeš ovako, jednostavno osećam slobodu.) Da, dobro je. Nema ništa loše u tome uopšte. Imamo li prashad? Ne jedemo danas. (smeh) Morate ići kući gladnih stomaka. Hvala vam što ste došli. Zapamtite da volite sebe. Da obožavate sebe. Da se molite sebi. Da se klanjate sebi. Jer Bog boravi u vama kao vi. Sve je dobro, mir. I krećemo.

SN: Ako ima novih ljudi, postoje transkripti na stolu koji su besplatni... (kraj trake) [TOC]

Transcript 180 Vi Čak Ne Postojite! 30. avgust, 1992.

Robert: Dobrodošli ste mi svim srcem. Ako ste došli ovde da čujete duboko predavanje, od elokventnog govornika, došli ste na pogrešno mesto. Ako ste došli ovde da čujete budalu kako govori gomilu besmislica, došli ste na pravo mesto. Jer na kraju, šta mogu da vam kažem? Šta vam uopšte mogu reći? Vi čak ne postojite! Svi ste vi optička iluzija. Niko ne postoji. Pa šta da kažem ljudima koji ne postoje? Nema apsolutno ničega da se kaže. Ipak većina vas je došla ovde obučena u svoju najfiniju odeću, želeći da čuju govornika kako govori nešto inteligentno za vas, da kaže nešto elokventno, ali nećete to čuti, pa se naviknite. Reći ću vam ovoliko. Svi smo potpuno isprani mozgovi od rođenja. Sve u šta verujemo je lažno, sve. Sve u šta imamo veru, sve što su nam rekli u školi, u crkvama, svuda, sve je lažno. Vi ste lažni. Ja sam lažan. Ne postoji Stvarnost. Kada bi postojala Stvarnost, ne biste mogli da je izrazite, jer bi bila izvan ljudskog poimanja. Kada bi postojala Istina, ne bismo mogli da je razumemo, jer bi bila izvan konačnog uma. Konačni um ne može ništa da razume, ne može ništa da zna. Ipak ne postoji konačni um, tako da nema koga da bilo šta zna. Kada me pogledate, šta vidite? Vidite ono što ste bili programirani da vidite. Ne vidite Stvarnost. Vidite svoje programiranje. Na primer, ako ste odrasli kao hrišćanin, možda kažete, "Pa, Robert je nekako poput Hrista." Ako ste vaspitavani kao agnostik, možda kažete, "Pa, ne znam šta je Rbert uopšte." Ako ste vaspitavani kao Jevrejin, rekli biste, "Robert je veliki Rabin." Ako ste vaspitavani kao Budista, rekli biste, "Robert je Bodisatva." Ako ste vaspitavani u porodici lopova, rekli biste, "Robert je prevarant." Vidite sebe. Vidite svoje programiranje. Vidite način na koji ste naučeni da mislite, svih ovih godina otkad ste bili mali dečak ili mala devojčica. Sve je lažno. U Stvarnosti Robert nije ni ovo ni ono, ni gore ni dole, ni natraške ni napred, i vi ste isti. Drugim rečima, svi smo mi ništa. Ali šta je ovo ništa. Da li je zaista ništa? Ne-stvar? Vidimo ceo Svet pred sobom, i ceo Svet je podložan zakonu promene. Sve se menja stalno, stalno. Ono što je stvarno nikada se ne može promeniti. Stoga, šta je stvarno? Gde je Stvarnost? Ne postoji Stvarnost. Zaista ne postoji ništa što se menja. Postoji samo ono što jeste. Ono što jeste je nešto što nikada ne možete razumeti. Ljudi to nazivaju imenima kao što su Brahman, apsolutna Stvarnost, Svest, Sopstvo, čisti napor bez napora, svesnost bez izbora. Ovo su sve imena. Većina vas je čula ova imena iznova, i iznova, i iznova. Čitali ste mnoge knjige.

bio kod mnogih učitelja. Video si mnoga predavanja. Ipak, gde si sada? Da li si došao bliže samoostvarenju? Da li zaista postoji neko ko treba da postane samoostvaren? Postoji li takva stvar kao samoostvarenje? Ti zapravo ne znaš. Ti samo govoriš iz knjiga koje si pročitao, iz propovedi koje si slušao, sa predavanja koja si čuo, sa traka, od učitelja. Čuo si određene reči, određene frazeologije, određene takozvane istine. Ipak, kakvu korist imaš od toga? Jedini napor koji ćeš ikada uložiti jeste kada ćutiš. Kada si tih, sve se radi kroz tebe. Drvo napolju je potpuno tiho, ipak raste prelepo lišće samo od sebe. Ne mora da priča da bi uzgajalo lišće. Ne mora da postane bilo šta da bi uzgajalo lišće. Ne mora da radi ništa. Ipak svi verujemo da moramo da radimo određene stvari da bismo postali samoostvareni. Verujemo da moramo praktikovati određene sadhane, duhovne prakse. Moramo meditirati, godinu za godinom. Verujemo da moramo da se rešimo nekih stvari i dodamo neke stvari sebi. Ali krajnja stvarnost je, nemaš čega da se rešiš, jer nikada nisi postao bilo šta. Sve je tvoja halucinacija. Sve je optička iluzija. Kako možeš sedeti tu i reći da si optička iluzija, kada možeš osetiti sebe, možeš videti, možeš čuti, možeš mirisati, možeš dodirnuti? Pomisli na vreme kada sanjariš. U snu radiš istu stvar, zar ne? Imaš određena iskustva, prolaziš kroz određene situacije, srećeš određene ljude, putuješ u određene zemlje, ipak probudiš se ujutro i sve je nestalo. Ceo svet snova je otišao. Ovo je svet snova u kome si sada. Sanjariš smrtni san, da si muškarac, da si žena, da si dete, imaš posao, prolaziš kroz određena iskustva, stvari ti se dešavaju u životu. Ipak ovo nije istina. Ovo je laž. U stvarnosti, nikada nisi rođen, ne postojiš, i ne umireš. Nema nikoga ko ikada umire, jer nema

nikoga ko je ikada rođen. Kako možeš videti sebe na ovaj način? Tako što ćeš ostati tih, ne čitajući toliko, ne sećajući se ničega. Ne pokušavajući da budeš dubok i misleći da moraš zapamtiti ovaj odlomak iz ove knjige, moraš zapamtiti šta sam rekao. Nikada ne treba da pamtiš bilo šta što kažem. Ne treba da veruješ ni jednu reč koju kažem. Zašto bi? Treba da razumeš sebe, da si ti taj. Ti si jedini. Nema drugih. Postoji samo ono što je oduvek bilo, a to si ti. Kada shvatiš da ne moraš praktikovati sadhanu, ili meditirati, ili prolaziti kroz duhovne prakse sa jogom, život postaje lak, divan. Nema težnje za bilo čim. Nema pokušaja da postaneš neko ili nešto. Ti si svoje Sopstvo. Uvek si bio svoje Sopstvo, Sopstvo koje je sjajno i blistajuće, Sopstvo koje jeste. Ti si to Sopstvo. Možeš li ovo osetiti? Možeš li osetiti da nisi svoje telo, ili svoj um, ili svet, ili reči, ili knjige? Možeš li osetiti da nemaš potrebe, želje, htenja? Možeš li osetiti da ne možeš biti povređen, ni na koji način, da si savršen i čist, upravo onakav kakav jesi, apsolutno nemaš šta da predaš, jer nikada nisi imao ništa osim čistog Sopstva koje jesi? Možeš li osetiti svoje emocije, bes, samodestruktivne emocije koje si nosio toliko godina, neprijateljstva, mržnju? Možeš li shvatiti da to nije deo tebe, da to nikada nije postojalo? Možeš li ovo osetiti, da si upravo sada čista inteligencija, ovog trenutka, sada? Ti si krajnja stvarnost, sada, upravo onakav kakav jesi. Kada kažem upravo onakav kakav jesi, ne mislim na tvoje telo, način na koji izgledaš. Upravo onakav kakav jesi jeste apsolutni Brahman. Upravo onakav kakav jesi jeste Sopstvo. Stoga kada govorim ovakve reči, sa čime se poistovećuješ? Kada kažem da si savršen upravo onakav kakav jesi, misliš na svoje ime, i svoje telo, i svoj um, i osobu kakvom izgledaš. To nisi ti. To nije upravo onakav kakav jesi. Upravo onakav kakav jesi jeste Bog, ono što zovemo Bog. Kada ti kažem da ostaneš upravo onakav kakav jesi, mislim na tvoje istinsko Sopstvo, tvoju pravu prirodu, tvoju stvarnost, swarrupa. Ostani upravo onakav kakav jesi, nikad se ne menjaj. Ali kada počneš da misliš, pokvariš to. Čim počneš da misliš o tome, pokvariš to. Ipak možeš zaustaviti um od mišljenja, ako želiš. Možeš praktikovati samoistraživanje. Možeš se zapitati, "Ko sam ja? Ko sam ja koji misli? Ko sam ja koji izgleda da postoji? Ko sam ja koji izgleda da ima probleme? Ko vidi svet kao pretnju?" I odgovor je upravo u pitanju, jer pitaš Ko sam ja? To ja nisi ti. To ja koje istražuješ uopšte nisi ti. To je zaista tvoj ego. Dakle, kada praktikuješ samoistraživanje, počinješ da razumeš, u osnovi, da nisi ti, ja koje je uvek u potrebi, ja koje oseća frustraciju, ja koje veruje da je nešto negde pogrešno. "Ko sam ja?" znači, "Odakle dolazi ovo ja? Odakle ovo lažno ja potiče? Ko ga je stvorio? Ko mu je dao rođenje? Ko sam ja?" Kada postaviš pitanje, "Ko sam ja?" nikada se ne odnosiš na višu svest, apsolutnu stvarnost, na čistu svesnost. Ovo nije ja. Pitanje je namenjeno tvom egu, da pokušaš da vidiš, da razumeš, da je ja-misao jedini neprijatelj koga imaš. Ja-misao je uvek bila krivac, koja ti je prouzrokovala eone bede, karmičke patnje, reinkarnaciju, samskare. Sve ove stvari su vezane za ja. Ne za tebe, već za ja. Ne za tebe, već za ja. Zar ne možeš početi da vidiš sada da si potpuno slobodan? To ja ima probleme? Tražeći izvor ja, svi tvoji problemi, ceo svet, tvoje telo, sve će nestati. Sve će se rastvoriti u izvor. Šta je izvor? Ne govorim o sosu od jabuka. Izvor je tvoje Sopstvo. Ti si izvor, i ti si nirvana. Ja nema apsolutno nikakve veze s tobom. Razmisli o ovome. Oni od vas koji žele da praktikuju atma-vicharu, počnite to da radite ujutru kada se prvi put probudite. Istražujte, "Ko sam ja?" i ostani miran. Nikada ne odgovaraj na to pitanje. Kako misli dolaze u tvoj um, počinješ da misliš, istražuj, "Kome dolaze ove misli? Kome dolaze ove misli? Ko misli ove misli? Kome dolaze? Zašto, dolaze meni naravno. Ja mislim ove misli. Ja, ja, ja. Ko sam ja?" Nastavljaš proces. Ponovo ostaješ miran. Kako više misli dolaze u tvoj um, istražuješ, "Kome dolaze? Dolaze meni. Ja mislim ove misli. Pa, ko sam ja?" Kako nastaviš da praktikuješ ovu metodu, primetićeš da prostor između "Ko sam ja?" postaje sve veći i veći, sve obimniji. Postoji ogroman jaz između "Ko sam ja?" kad god to kažeš. Taj jaz je tvoja stvarnost. Doći će dan kada ćeš reći, "Ko sam ja?" i ostaćeš u tišini satima. Um se više neće pomerati. Misli više neće dolaziti. Osećanja će biti prevaziđena, i bićeš potpuno slobodan i oslobođen. Ipak, neki od vas ne moraju ovo uopšte da rade. Neki od vas se mogu jednostavno probuditi, boravkom na satsangu, slušajući me kako govorim o ničemu. Zavisi od tebe. Tako je. Zavisi od tebe. Shvatam da neki od vas govore,

"Roberte, kad bih se samo mogao probuditi, uradio bih to. Kako može zavisiti od mene? Želim to. Želim da postanem slobodan i oslobođen." Ali da li zaista? Šta je najvažnija stvar u tvom životu upravo sada? I videćeš zašto nisi oslobođen. Postoji nešto za šta si vezan, što nećeš pustiti. To je ono što te drži u ropstvu. Reč oslobođenje jednostavno znači biti nevezan za osobu, mesto ili stvar. Kada nisi vezan za osobu, mesto ili stvar, ništa te ne vezuje, i potpuno si slobodan. Ne mislim da moraš napustiti svoju porodicu, moraš napustiti svoj posao i otići na planinski vrh. Govorim mentalno. Sve se dešava u tvom umu. A onda, na kraju, u poslednjoj analizi, um takođe mora otići. I tada si slobodan. Dakle, oni od vas koji govore, "Zašto nisam slobodan sada? Zašto sam još uvek vezan?" Ja vam kažem, kada ste se poslednji put naljutili? Kada ste se poslednji put iznervirali? Kada vas je nešto poslednji put iziritiralo? Kada ste se poslednji put uznemirili? Kada ste bili zabrinuti za svoje telo, za svoje okolnosti poslednji put? Kada ste se brinuli o svetu poslednji put? To su stvari koje vas drže u ropstvu. Zato pričamo o ropstvu, jer si u ropstvu kada veruješ da svet može nešto da ti uradi, može da te uključi na ovaj način i isključi na onaj način. Kada shvatiš svet ozbiljno, u ropstvu si. Ipak, govoriš mi, "Roberte, kako da ne brinem o ovom svetu? Ne mogu biti nehuman. Pogledaj podle stvari koje se dešavaju na ovom svetu! Pogledaj čovekovu nehumannost prema čoveku, ratove koji se dešavaju." Moj odgovor tebi je kome ovo dolazi? Ako želiš promeniti svet, moraš postati prosvetljen. Moraš se probuditi, jer kada se probudiš, videćeš svet u novoj perspektivi. Videćeš svet kao svoje Sopstvo. Ovo postaje paradoksalno. Moći ćeš da pogledaš ovaj svet, i videćeš svoje Sopstvo, baš kao što u ovom trenutku, vidiš svet kao sebe. Ako vidiš teška vremena, ako vidiš nevolje, patnju, to je zato što vidiš sebe. Vidiš ono što osećaš. Ali realizovana osoba ne vidi ovo. Realizovana osoba posmatra ovo, ali vidi stvarnost, savršenstvo. Baš kao što je ekran prekriven slikama u bioskopu, kada gledaš film, poistovećuješ se potpuno i kompletno sa filmom, sa slikama koje se dešavaju na ekranu. Nikada ne misliš o ekranu uopšte, zar ne? Misliš o slikama. On ima početak, sredinu i kraj. Kada je film gotov, ostaje ekran. Ekran je uvek bio tu. Slike su se promenile. Na isti način sva stanja života su superimponirana na svest, koja je tvoje Sopstvo. Drugim rečima,

sve se ovo dešava unutar tebe. Sva svetska iskušenja i nevolje se dešavaju unutar tebe. Ti si tvorac. Sve se dešava unutar tebe. Ti si taj koji mu daje moć šaljući ga napolje iz sebe. Odakle bi inače došlo? Ponovo se vraćamo na analizu sna. Ko bi ikada poverovao da san izlazi iz tebe? Osoba koja nikada nije sanjala nasmejala bi ti se u lice, jer bi rekla, "Kako može drugačiji svet, koji izgleda kao isti svet, postojati? Kako mogu imati druga iskustva osim iskustava koja imam sada? Kako ceo svet može postati stvaran za mene?" Ali postaje, kao što znate svi ste sanjali. Ne obraćate pažnju na ovo. Kada je san gotov, probudiš se, zaboraviš svoj san. Svet je isti. Svet je kosmički san. Zavisi od tebe da se probudiš iz ovog svetskog sna. Ideja je držati um tihim i mirnim, i ne pratiti jamisao napolje u ovaj svet, gde prouzrokuje haos i bol, već držati ja-misao centriranom u tvom srcu gde joj je mesto, u tvom duhovnom srcu, gde nikada ne može izaći ponovo. Postoji vežba koju radimo da bi se ovo desilo. Zove se ja-jesam meditacija, veoma moćna vežba. Ako moraš meditirati, ako želiš meditirati, ovo je najmoćnija meditacija koja postoji. Pronaći ćeš mnoge promene koje se dešavaju u tvom životu dok praktikuješ ovu meditaciju. Dakle, uradimo je svi zajedno, hoćemo li? Udobno se smesti. Zatvori oči da ukloniš smetnje i fokusiraj svoju pažnju na dah. Slušaj svoje disanje, svoju respiraciju. Ne pokušavaj da promeniš dah, samo ga slušaj. Posmatraj ga, gledaj ga. Ako ti um luta, nežno ga vrati ponovo na posmatranje daha. Oseti senzacije u svom telu. Postao si svedok svoje respiracije. Svedočiš sebi kako dišeš. Ovo samo po sebi čini te veoma tihim i mirnim i spokojnim. Sada se zapitaj, "Ko je svedok koji posmatra dah? Ko je ovaj svedok?" Reci sebi, "Ja jesam, ja jesam." Sa svojom respiracijom dok udišeš, kažeš, "Ja," dok izdišeš kažeš, "jesam." Udahni kaži, "Ja," izdahni kaži, "jesam." Dok ovo radiš, shvati da dok udišeš, udišeš ceo univerzum. Dok izdišeš univerzum ponovo postaje živ kroz tebe. Udišeš univerzum, sve, ceo život je usisan u tvoju svest. Kažeš, "jesam," izdišeš univerzum ponovo. "Ja jesam." (duga tišina) Sada je vreme za "Zapitajte Gurua."

Zaboravio sam da vam dam korpu za pitanja. Tome, ima li pitanja u korpi? (ST: Sve su prazne.) (smeh) Kao tvoj um.

R: Slobodno pitajte bilo šta, recite šta god želite.

ST: Gospodine, kako takva nežnost može doći optičkoj iluziji?

R: Nežnost je deo tvog viđenja. To je kako posmatraš. To je ono što vidiš. To je tvoj život, tvoja projekcija. Osećaš i vidiš nežnost jer si nežan iznutra. Ti nisi do kraja pečen, još uvek si nežan. (smeh) Kada postaneš do kraja pečen, postaćeš slobodan od svih ovih stvari. Ali uvek posmatramo sebe. Uvek vidimo sebe kao svet. Uvek misli o sebi kao o ogledalu. Ogledalo nikada ne može videti sebe, ali

vidi svoju projekciju u svetu. Stoga, šta god vidiš, to si ti. Šta drugo možeš videti osim sebe.

SY: Sukobi koje imaš sa ljudima su samo tvoja ego stvar? (R: Tačno.) To si ti. Tvoj ego koji vidiš.

R: Projektuješ celu igru. Stvaraš celu stvar. (SY: Dakle, da se rešiš sukoba onda samo...) Ne ulaziti u to. Ne, povlačiš ga u sebe. (SY: Ne registrovati ga?) Ne bežiš, ne pokušavaš promeniti stvari. (SY: Tačno.) Jer gde god da odeš moraš povesti sebe sa sobom. (SY: Dakle, šta je...?) Povlačiš ga u sebe. Pitaš, "Kome ovo dolazi? Ko ovo doživljava? Ja jesam. Ko sam ja?" I primetićeš dok nastavljaš da istražuješ, "Ko sam ja?" ja napušta mozak i odlazi u srčani centar gde mu je mesto. Jednom kada je ja van mozga i u srcu, sve postaje mirno i tiho. Nema više sukoba. (SY: Dakle, sve je ovo samo mimikrija? Ne treba ti?) Tačno, tvoje ja ima sukobe. Jednom kada ja nestane, s kim treba da imaš sukob? Ali ne kao ego, ista stvar. (SY: Dakle, nije važno šta radiš, mislim, reši se...) Važno je šta radiš zbog činjenice, dokle god veruješ da si telo, pod si zakonima uzroka i posledice i pod zakonima karme. (SY: Dokle god si u telu?) Da, jer osećaš da si telo. (SY: Oh dok osećaš da si telo?) Da, tako da moraš biti pažljiv šta radiš jer će ti se sve vratiti. Šta odašilješ, vraća se. Jer veruješ da si čovek, da si telo. Ali kada shvatiš da si nečovečan, tada ćeš biti potpuno slobodan. Ko želi biti čovek? (smeh) (SH: Ne svi)

SX: Gospodine, tako je divno što možeš koristiti svoju slobodu, svoje Sopstvo da budeš ovde pred nama i da na ovaj način osvetliš situaciju.

R: Pa, nisam to tražio dobrovoljno. (učenici se smeju) Jednostavno se desilo. (SX: Pa tako je divno kako se jednostavno desilo.) Ne znam da li je divno ili nije. To je jednostavno ono što jesmo. Možda sledeći put ti budeš sedeo ovde, a ja sedeo tamo, ko zna? Koga briga? (smeh) Sve što mogu da ti kažem je da je sve dobro. Sve je lepo, sve je Bog i ti si to.

SP: Izvinite, gospodine, mogu li postaviti pitanje? (R: Naravno.) Kao što ste ranije govorili, da pošto je sve iluzija, i rekli ste da nema koristi od praktikovanja sadhane, postoji li uopšte bilo šta u molitvi i meditaciji i posećivanju svetih mesta?

R: Ponovo, dokle god osećaš da si telo, ove stvari su neophodne za tebe. Kada imaš uvid da uopšte nisi telo, nema potrebe da radiš ove stvari. Kada osećaš da si odvojen, tada je molitva neophodna, posećivanje svetih mesta je neophodno, praktikovanje sadhane je neophodno jer osećaš da si neko ko mora da radi ove stvari. Ali kada neko nestane i više ne postoji, ko će raditi ove stvari. Kada ja nestane, kada ja je prevaziđeno i transformisano, nema nikoga više da radi bilo šta. Tada si potpuno i kompletno slobodan. Ali dokle god osećaš da si telo, moraćeš da radiš stvari za telo, da umiriš telo. Reši se predstave da si telo. (SP: Šta radiš kada si potpuno slobodan?) Ne radiš ništa, nemaš ništa

što moraš da radiš. Ipak, to je paradoks, drugima će izgledati kao da radiš nešto. Ali to je njihov pogled, to je ono što oni vide. Ali ti dobro znaš da ne radiš ništa. Jer nema nikoga više da radi bilo šta. Telo može izgledati da radi stvari, ipak ti ne radiš ništa.

SH: Ko si ti, na koga se onda odnosiš, koji dobro znaš da ne radiš ništa.

R: Odnosim se na tvoje ljudsko biće jer govorim tebi. (SH: Ne, nego iz tvog ugla.) Iz mog ugla ne radim ništa, ne govorim ništa, ništa se ne dešava. (SH: Nema tebe tamo. Nema tebe koji radiš bilo šta?) Ništa se ne odvija. Nema tebe... (SH: To je enormno pojednostavljeno?) (smeh) Nema nikoga ko radi bilo šta. Zato vođenje dijaloga izgleda kao da radimo nešto. Ipak, mogu te uveriti da niko ne radi ništa.

SX: Okej, znači ovo je opet o tome da je sve besmisleno i to je u redu?

R: Nemoj tako govoriti. (smeh) (SX: Zašto ne, nije važno, mislim...) Ipak je važno. (SX: Zašto je važno?) Važno je jer to samo govoriš svojim glasom. (SX: Ne, nisam gotov.) Ali ne osećaš se potpuno praznim i potpuno slobodnim. (SX: Tako je.) Stoga moraš obraćati pažnju na pravila i regulacije sveta. (SX: Na šta?) Pravila i regulacije sveta. (SX: Tačno.) I raditi ono što je ispravno. Moraš hraniti siromašne, hraniti beskućnike, pomagati potrebitima. Razvijati ljubaznost, samilosnost i sve ostale te stvari. (SX: Zato što smo ljudi?) Naravno. (SX: Mislim ne možeš zaista prevazići ljudskost kada si čovek, još uvek si čovek?) Da, ali kada telo više nije tvoje i shvatiš da nisi činilac, tada si postao sveprožimajući. (SX: Šta si?) Postaješ sveprožimajući. (SX: Kada si otkačen od ograničenja tela?) Kada nisi telo. Postaješ sveprisutnost. Tada si sve, ceo si univerzum. (SX: To je sjajno, u međuvremenu... (smeh) ...evo nas i imamo ograničenja ovih stvari ovde, znaš...) Tada moraš da uradiš najbolje što možeš. (SX: I ne postoji ispravan ili pogrešan način da se to uradi. Zato samo ne brini o tome, još uvek nije odlučeno da uradim nešto ispravno?) Ne brineš o tome, to je tačno, ali moraš praktikovati ono što moraš praktikovati i raditi ono što moraš raditi da eliminišeš ideju tela.

SX: Okej, i u međuvremenu dok život teče i postoje ova pravila i regulacije koje ću objasniti - da li je u redu da pričamo kao da nismo prosvetljeni i jednostavno pričamo kao osoba? (R: Naravno.) Hajde da budemo osoba. (smeh) Hajde da budemo ljudi, obični stari ljudi. Ne neko ko je prosvetljen ili pokušava da izgleda prosvetljeno. (R: Okej.) Radije ne bih. Znaš, ne mogu uhvatiti obim, ali još uvek postoje stvari koje radiš dok si čovek. (R: Da.) Brineš za svoju decu, radiš stvari koje radiš da platiš račune, slažeš se sa ljudima u porodici ili ljudima sa kojima si u braku ili ljubavnicima ili bilo šta od toga.

R: Pronaći ćeš dok praktikuješ ove stvari. Praktikuješ samoistraživanje, praktikuješ biti svedok, pronaći ćeš da ćeš postati blaži i stvari se poboljšavaju u tvom životu. Jer se rešavaš svih stvari. Sve se izliva iz tebe, sve odlazi. (SX: Dakle

uvek hvatajući trenutak da vidim da si to ti, to je ogledalo stvar, to si ti.) Kako praktikuješ ovu disciplinu, duhovnu disciplinu i postaješ blaži, postaješ ljubazan, miran i sve stvari koje su te mučile odlaze. (SX: Koja duhovna praksa? Jajesam stvari?) Da. (SX: I biti u tom istraživanju "Ko sam ja?") Da. (SX: I u tišini.) Da. (SX: U bez odgovora?) Da. Uvek biti svedok. (SX: Dakle, u međuvremenu možeš samo napred i jednostavno se divno provoditi živ ako gledaš na to na taj način.) Ponovo, ako prestaneš da govoriš, "Pravim nered ili radim nešto," tvoje telo će znati šta da radi samo od sebe. Izgledaće kao da radi stvari koje će biti korisne za tebe. (SX: Možeš li ponoviti taj deo, molim te?) Izgledaće kao, dok radiš na sebi, izgledaće kao da radiš stvar koju moraš da radiš čak i bez razmišljanja o tome. Drugim rečima, tvoje telo je karmički došlo ovde sa svrhom i tvoja svrha će biti ispunjena želeo ti to ili ne. Ti nemaš apsolutno nikakve veze s tim. Dakle tvoj posao je da ne reaguješ na svrhu bilo čega što se dešava u tvom životu. Samo idi unutra i roni duboko u sebe. Otkrij ko si zaista. Otkrij svoje istinsko Sopstvo i pusti svoje telo da radi šta god hoće. (SX: Pusti svoje telo da radi šta god hoće. Ljudskost će?) Zna šta da radi samo od sebe. (SX: Misliš, nisi ni zadužen za ovo telo, misliš?) Da. (SX: Kada stalno postaješ prazan i besmislen, moraš stalno ulaziti u ljudskost istovremeno?) Da, postoji sila koja se brine o svemu. Sila koja zna put. (SX: Dakle, samo se skloniš s puta. Ne moraš praviti veliku stvar od toga.) Tačno. Samo ostani miran, spokojan, opušten. I vidi šta će se desiti, bićeš iznenađen. Ili se uzbudiš, brineš, nerviraš, privlačiš negativna stanja sebi i činiš situaciju na kraju gorom. Samo

ostani miran, spokojan, opušten. Veruj sili koja zna put, tada ćeš naći mir. Sve će se pobrinuti samo za sebe. Vidiš, tako smo egoistični, verujemo da moramo učiniti da se desi. Verujemo ako ne uradim to, ništa se neće desiti. Moram ići napolje i naći posao, moram raditi, moram ovo, moram ono. Ali u istini, postoji sila koja tačno zna šta moraš raditi, gde moraš biti i sa kim treba da budeš. Ti nemaš veze s tim. Tvoj posao je da se skloniš s puta i dozvoliš da se desi. Tada ćeš imati potpunu sreću i mir.

SX: Želim da pričam o pojmovima pariteta i plana i učeništva i prakse sa učeništvom. (R: Hmm.) Ne da protivrečim bilo čemu što govoriš, već pored onoga o čemu govoriš... (R: Možeš protivrečiti bilo čemu što kažem.) Ne želim, ali pitam se zašto bi rekao, sve to. Rekao si da nema ništa raditi, razumem to, ali okvir u kome bi rekao da nema ništa raditi, ali onda u drugom okviru možeš pričati o učeništvu... da li se to poklapa sa onim o čemu govoriš? (R: Šta podrazumevaš pod učeništvom?) Pa ceo ovaj pojam da takva stvar postoji i da ovde ima ljudi koji žele dovesti ljude i usmeriti ih na zemlju koja je u prethodnom eonu kojeg mislimo da gledamo spolja i trebalo bi da nas dovede unutra, i postoje ljudi koji treba da ovo rade kao modeli i kao učitelji ili vođe, da vode put za sve da se transformišu. Ne izmišljam to, to postoji u ovom takozvanom svetu.

R: Ako tako osećaš o tome, radi to. (SX: Da.) Ako je to način na koji osećaš, radi to. Ali pokušaj videti i shvatiti stvarnost, nisi činilac. (SX: Da, čak i u tom treningu za učeništvo ista je stvar, zar ne? Ja-jesam i pražnjenje, ali sa ovom mišlju na umu da si ovde za služenje.) Jer u krajnjoj liniji, ti si taj, kome služiš nego svom Sopstvu. Postoji jedno Sopstvo. I služiš svom Sopstvu. Uvek shvataj da si ti. Ne budi ljut na sebe ili besan na sebe ili uznemiren sa sobom. Veruj sili koja zna put.

SX: Zapravo sam nedavno radio neki rad za posao. Nešto što sam...nejasno...za proces koji se zove fokusiranje. (R: Hmm.) I ono što mi se zaista sviđa kod toga je što uspostavlja odnos između velikog sopstva, večnog sopstva i ovih prolaznih negativnosti koje dolaze, gde je osnovna praksa ili razumevanje da veliko sopstvo ima prihvatanje za sve ostalo. To se čini da je ključ za dolazak do mesta o kome govoriš da se ide.

R: Zvuči komplikovanije. (smeh) Cela ideja je učiniti to jednostavnim.

SX: Ali ovo je veoma jednostavno. Čim dođe negativno osećanje, jednostavno prihvatiš i zato što si izabrao da to uradiš, imaš samilosnosti za to. Na isti način kao što bi sa drugim bićem, nasledio bi ga. Samo uradi to sam. Mislim, ne moraš ništa da radiš van toga, postoji samo fundamentalni stav. Biti u prihvatajućem, samilosnom stavu prema sebi. To se čini veoma oslobađajućim u mom iskustvu.

R: Ponovo, ne želiš da sublimiraš svoja osećanja.

SX: Ne, ne, još uvek možeš biti prilično ljut ili uznemiren ili bilo šta u isto vreme dok to samilosno prihvataš. I postaneš veoma visoko, sopstvo koje to samilosno prihvata, postane prilično visoko na tome. (R: To je dobro.) Zaista je dobro. Jedna od najkorisnijih stvari koje sam ikada naučio. (R: Nastavi tako.) Hvala ti.

ST: Da li bi rekao da samilosnost ima bilo kakvu fundamentalnu funkciju u tvom viđenju stvari?

R: Samo kada veruješ da si telo. (ST: Dakle, Dalaj Lama, misliš li da on sili sebe da veruje da ima telo tek toliko da ima samilosnosti za svet?) Dalaj Lama ni ne zna šta bi trebalo da radi. On je na svom pravom mestu radeći prave stvari. Ne brini se o Dalaj Lami. Vidi u sebi gde si ti ili kuda ideš. Dalaj Lama je na pravom mestu radeći prave stvari. (ST: Mislim da smo mi ovde na pravom mestu radeći pravih stvari takođe.) Da, jesmo. Svi jesmo. Kada počnemo da mislimo o drugima i počnemo da poredimo sebe sa drugim ljudima, misleći o Dalaj Lami da li ima samilosnosti, da li se sili. Ove stvari su bez važnosti za nas. Jedina stvar koja je od važnosti za nas, ono što pokušavam reći je, "Ko sam ja?" I shvatićeš da si ti Dalaj Lama. (ST: Dakle, moraš imati

nepodnošljivu samilosnost za sva bića?) Imaš. Svakako imaš. Ono što pokušavam reći je Dalaj Lama nije odvojen od tebe ili mene ili bilo koga drugog. Postoji jedan entitet i nema odvojenosti.

ST: Dakle, kada mislimo kao ti, što često radim siguran sam, misleći o tebi mi zapravo mislimo o sebi?

R: Tačno. Kao što sam objasnio juče, ono što radiš uvek je sebi. Šta god da uradiš drugom ljudskom biću, dobro ili loše, radiš samo sebi. Jer postoji jedna energija. I svi smo beskrajni i atomi i sva energija. Ako ovo možemo imati na umu, razmislićemo dva puta pre nego što povredimo nekog drugog. Jer postoji jedno Sopstvo i šta odašilješ, vraća se. (ST: Tako sam srećan što sam sreo svoje Sopstvo.) I ja sam. (smeh)

SX: Rekao si nešto drugo o tome da ne sublimiramo osećanja? Možeš li reći nešto o tome?

R: Rekao sam kada imaš mržnju ili bol ili teskobu ili depresiju, ne govori sebi, "Ne mogu zadržati ova osećanja, ne bi trebalo da ih imam, moram biti srećan, srećan, srećan. Šta sam rekao da bih to izazvao?" Ako ovo uradiš, jednog dana ćeš eksplodirati i povrediti mnogo ljudi. (SX: Da.) Ono što moraš uraditi je shvatiti šta se dešava. Vidi sebe gde si, šta ti se dešava. I moraš istražiti, "Kome dolaze ova osećanja? Ko ima ova osećanja? Ja imam..." (SX: Ego ja?) Da. "Ko sam ja?" (SX: I onda opet ne praviti veliku stvar od toga, to je samo ego stvar?) Da, i nastavljaš da istražuješ, "Ko sam ja?" Jednog dana ćeš doći do spoznaje da ja uopšte nisi ti. Ti nisi ja.

SX: Nije važno kako ko ide, ne mislim da se međusobno sečemo i krademo, ne mislim tako, ali šta znači koga voliš bilo šta ili ima veze? Ti znaš, samo voli bilo koga jer je sve ista stvar ionako, pa...

R: Ne, ne zavisi od tebe. Sve je predodređeno. (SX: Okej, dakle kada konfliktna stvar izlazi iz ja?) Konfliktna stvar je ja.

SX: U redu, kada ja radi svoju konfliktnu stvar, koncept koji je ja, tu je i prisutan, i opet nisam prosvetljen, u vezi sa ljudskim bićem, samo se opet vratiš na "Ko sam ja?" Skloni ja s puta i onda nije važno, možeš nastaviti i ne imati sukob sa tom osobom, trebalo bi, zar ne?

R: Dokle god misliš da si ljudsko biće, uvek ćeš imati sukobe i bez sukoba. (SX: Koliko ja znam, mi smo ljudska bića?) Stoga kada si ljudsko biće, veruješ da si ljudsko biće, opusti se, smiri se. Samo idi u sebe i istraži, "Ko sam ja?" i shvati da ja ima probleme, ne ti. (SX: Okej.) I istraži, "Odakle je došlo ja?" Samo sedi sam i pusti da se desi. Sve će se pobrinuti samo za sebe. (SX: Utišati ja i samo pustiti da se samo pobrine umesto pokušavati nešto u vezi toga?) Da. Jedini način da utišaš ja jeste da istražiš prirodu ja... (SX: Oh osećam kao da nisam tamo gde bi trebalo da budem.) Tada stvari počinju da se dešavaju. Ali u međuvremenu samo shvati da je sve predodređeno. Pre nego što si došao u svoje takozvano telo, već je bilo odlučeno šta će ti se desiti. Ko će ti biti prijatelji, ko će ti biti ljudi, iskustva koja će se desiti, sve je odlučeno. Jedini način da to zaustaviš jeste da istražiš, "Kome ovo dolazi?" (SX: Kome dolazi šta?) Kome ovo dolazi? I shvati da si potpuno slobodan od ovoga. Tada će sve biti prevaziđeno.

SX: Zašto ljudi ikada napuštaju jedno drugo. Zašto izgleda ima mnogo razvoda odjednom? Je li to sve stvari ega koje se sudaraju?

R: Ovo je deo kosmičke šale. (SX: Okej.) Ljubavnosti. Izgleda da se dešava na ovaj način. Izgledamo da se borimo jedni s drugima, napuštamo jedni druge, razvodimo jedni druge, volimo jedni druge. Sve je deo sna. Ne reaguj na to. Gledaj to iz drugačije tačke gledišta. Posmatraj, gledaj, ali ne reaguj. Istraži, "Kome ovo dolazi? Ko ima ova iskustva? Odakle dolaze?" I vrati se pravo na ja. "Ja imam ova iskustva. Ja prolazim kroz ovo. Ali ko sam ja?" I ostani miran. (SX: I samo čekaj i vidi šta će se desiti?) I čim ti više misli dođu, istraži, "Kome dolaze ove misli?" Nastavi raditi to iznova i iznova i iznova i iznova. I primetićeš da se stalno usporavaš. Sve se usporava. Sve postaje lakše i lakše i sve se usporava. Dok jednog dana ne bude samo prazan prostor i postaćeš ni za šta dobar. (SX: Znaš, kada imaš prihvatanje i samilosnost prema sopstvu,

one???) Ako samo posmatraš svoje misli, da. (SX: Prihvatanje i samilosnost su pravi ključ?) Možeš tako reći. (SX: Da.) (smeh)

SG: Roberte, dosta sam radio na samoistraživanju i postoje uverenja koja se kada se suoče rastvaraju, kao da su imaginarna i to su samo misli. Zašto izgleda... zašto potencija uverenja? I zašto, da li je moguće da postoji ključ, uverenje ili nešto što veruje u potenciju uverenja koja ih drži tu? Ako su svejedno imaginarna, zašto bol i sve te stvari čak i dalje ostaju tu? To je jednostavno stvarno, stvarno stvarno. (R: Naravno.) Izgleda stvarno, stvarno, stvarno stvarno dok ne izbledi.

R: Kada sanjaš, zar to ne izgleda stvarno? Izgleda veoma stvarno, zar ne? Ipak, kada se probudiš... (SG: Može se probuditi iz toga?) I ovo je tako. (smeh) (SG: Ali to je isto tako (pucketa prstima) probuditi se iz svega ovoga.) Tako izgleda, ali nije istina. Ako sanjaš da si beba i da odrastaš i ideš u školu i oženiš se i imaš decu i ostariš i umreš. Prolaziš kroz ceo život u snu. I probudiš se. Dakle, jednog dana ćeš se probuditi iz ovoga u trenu, biće ista stvar. Sve kroz šta si prošao je kao jedan dan. I izgleda ti dugo jer sanjaš. Ali kada san nestane, nikada se nije desilo. Ne postoji vreme ili prostor koji su uključeni. Vreme i prostor postoje samo u snu. Kada se probudiš iz sna, nisi postao stariji, nisi umro. Nikada nisi imao decu koja će zauzeti tvoje mesto u svetu, sve je u snu. Tako je i sada, ista stvar. Jednog dana ćeš se probuditi i smejati.

SG: Da li se Sopstvo smeje?

R: Sopstvo može raditi bilo šta što želi. Smeje se, plače, radi sve vrste stvari. (SG: Okej.) Postani svoje Sopstvo i saznaj. (trake se završavaju) [TOC]

Postojiš kao Potpuno Blaženstvo! 3. septembar 1992.

Robert: Dobro veče. Dobrodošli. Divno je ponovo biti sa vama. Pozdravljam vas svim svojim srcem. Neki od vas ne vole da sede u tišini. Želite da me čujete kako govorim odmah. Ali ja vam kažem da je sedenje u tišini hiljadu puta moćnije od reči. Tišina na satsangu je bremenita ljubavlju i milošću. Sve što zaista treba da uradite je da se uštimate poput radija. Konačno se uštimate na kanal, na stanicu, dobijate jasan prijem. Tako je i sa satsangom. Kada smo tihi i um je miran, uštimavamo se u milost i ljubav. I šta se dešava? Osećate prisustvo u sebi. Osećate moć. Osećate radost kako izvire u vama, sreću koju nikada ranije niste iskusili. Reči su u redu, ali ništa nije poput tišine. Mnogi od nas su godinama praktikovali Advaita Vedantu, nedualnost. A ipak izgleda da smo uhvaćeni između đavola i dubokog plavog mora. Đavo i duboko plavo more. Znam da postoji duboko plavo more, ali da li postoji đavo? Da li zaista postoji duboko plavo more? Ono što pod ovim mislim je jednostavno... ovo. Učimo sve mudre duhovne izreke. Učimo iz knjiga, satsanga: "Ja sam bez napora, bez izbora, čista svesnost, ja sam krajnja stvarnost, ja sam Brahman", a zatim s druge strane osećamo suprotno. Kažemo sebi: "Osećam se usamljeno, osećam se potišteno, osećam da nešto nije u redu. Osećam ovo, osećam ono." Tako smo uhvaćeni u sredini. Šta da radimo? Ako se zaista uštimamo u satsang i u svoje unutrašnje moći, otkrićemo nešto veoma zanimljivo što se dešava. Postoji jedna reč zajednička za oba osećaja, uzvišena duhovna osećanja u relativnom svetu. A ta reč je ja. Kada kažemo: "Osećam se kao Brahman" ili "Osećam da sam svesnost bez izbora" ili "Ja sam apsolutna stvarnost" ili "Divno mi je", pravimo grešku jer kažemo "ja" i poistovećujemo se sa ljudskim telom. Ljudsko telo nikada ne može biti svesnost bez izbora. Ja, koje je ljudsko telo, što se vas tiče, nikada ne može biti apsolutna stvarnost. Dakle, kada kažete "Ja sam Brahman" ili "Ja sam svesnost bez izbora", ništa se nikada neće desiti jer se odnosite na sebe kao na to. To ne može biti tako. Ponovo, kada se odnosite na potištenost, kažete: "Potišten sam. Osećam se užasno. Osećam ovo i osećam ono." Koristite isto ja. Razumeti ovo je početak

mudrosti. Koristite isto ja za obe strane istog novčića. Stoga nikada nećete stići nikuda. Pa šta da radite? Počinjete tako što uviđate da je ja samo misao i da ja oseća sve ove stvari, a ne vi. Ja je to koje izražava sve ove stvari. Ja je to koje uzvikuje: "Osećam se bolesno. Žao mi je samog sebe.

Osećam se kao da sam Bog. Osećam se kao da sam Brahman," a ipak vi ne osećate ništa zaista. Život teče dalje, ništa se ne dešava jer koristite svoje ja da poistovetite sve. Ali kada dođete do zaključka da ja doživljava sve ovo. Ne vi, nego ja. Kada počnete da uviđate da ja misli da je Brahman, ja misli da je apsolutna stvarnost. Ja takođe misli da nešto nije u redu sa mojim životom. Ja takođe veruje da sam rođen i da umirem. Imam probleme. Verujem da je sve u redu. Verujem da će sve biti lepo u mom životu zauvek. Uvek koristimo ja. Ovo je važan deo. Želimo da odvojimo ja od stvarnosti. A ovo činite tako što razumete da vi niste ja. Vi apsolutno nemate ništa sa ja. Ne mislim na ja kao Boga. Mislim na način na koji koristite ja u svakodnevnom životu. Ponovo, dozvolite mi da ponovim. Razlog zašto neki od nas ne napreduju mnogo je taj što koristimo ja-jesam kao afirmaciju. Govorite: "Ja sam svesnost bez izbora." Kada kažete "ja", odnosite se na materijalno sopstvo. Na telo, a telo je iluzija, ono nikada ne može biti ništa drugo do iluzija. Stoga, kada kažete "Ja-jesam Brahman. Ja-jesam svesnost bez izbora", shvatite da ja-jesam ima isto značenje kao Brahman ili svesnost bez izbora. Ja-jesam je svest, to je Bog. Kada to kažete na ovaj način, imate potpuno novu perspektivu na ovu stvar. Zar ne? Gledate na ja-jesam kao na stvarnost, a ne kao na svoje telo ili na svoja iskustva. I ako to možete razumeti i zadržati se na tome kada kažete: "Bolestan sam, osećam se užasno", uhvatićete sebe jer ćete shvatiti da je ja-jesam Bog i da ja-jesam nikada ne može osećati bolesno ili užasno. Ja-jesam nikada ne može biti ništa drugo do samo sopstvo, apsolutna stvarnost, čista svest. Ali prvo morate videti ja kao ja-misao, kao um, pre nego što možete učiniti ono drugo. Morate shvatiti da je sve vezano za ja-misao, sve vaše emocije, sva vaša osećanja, vaše telo, vaš um, svet, univerzum, sve u šta verujete je ja. Kada ne bi bilo ja, ne bi bilo nikoga da veruje u bilo šta. Imali biste jedva išta da kažete. I istina je, samo kada kažete "ja", možete reći sve ostalo što dolazi posle toga. Ja sam siromašan, ja sam zdrav, ja sam bolestan, ja sam bogat. Sve je vezano za prvu zamenicu ja. Sve što treba da uradite je da uhvatite sebe. Pokušajte da ovo potpuno razumete, onda ćete postati slobodni. I postaćete potpuno slobodni samo radeći ovo. Shvatajući da je ja misao, ja-misao, i nije vi, i shvatajući da je ja-jesam sam Bog. Ja-jesam je potpuno oslobođenje, potpuna svest. Razmislite o ovome, veoma je važno. Samo ovo će se pobrinuti za sve za vas. Ako samo možete da se probudite za ovu činjenicu. Kad god kažete "ja",

uhvatite sebe. Ne idite dalje. Zapamtite da zapamtite da uhvatite sebe. Možete se takođe upitati: "Kome dolazi ovo ja? Ko misli ovo ja?" Sledeći ove stvari, činite ogroman napredak. Kada biste samo znali i kada biste samo razumeli ogromnu moć koja je u vama. Mislite da ste krhko ljudsko biće koje prolazi kroz mnoga iskustva, prolazi kroz karmička iskustva, a ipak, ako biste mogli da se poistovetite sa moći u sebi, fantastičnom moći u vama, postali biste potpuno slobodni. Šta je ova moć u vama? To je ista moć koja održava i podržava ceo univerzum. Morate priznati da nešto brine o ovom svetu. Bez obzira kako stvari izgledaju. Postoji razlog za sve. Nešto brine o ovom svetu. Ja to zovem moć koja zna put. Ipak, možete mi reći: "Ako nešto brine o ovom svetu, kako možemo imati ove strašne kataklizme? Uragane na Floridi, zemljotrese u Los Anđelesu, katastrofe širom sveta, nečovečnost čoveka prema čoveku?" A ipak, kada bih vam rekao: "Sve je u redu", ne biste mi verovali. Postoji razlog za sve i sve je divno, divno, divno. Koliko god užasno izgledalo, koliko god užasno delovalo, zemlja se pročišćava. Moć koja zna put zna šta radi. Znam da ovo zvuči pomalo strašno, ali kada postoji prenaseljenost na ovoj zemlji, doći će kataklizme, ratovi, da bi se smanjila populacija. Recimo da je određeni broj duša dodeljen ovoj planeti. Recimo četiri milijarde duša. Kako zemlja postaje prenaseljena, ljudi moraju biti izbrisani, uklonjeni. Kažem vam, ovo zvuči strašno kada čujete. Ali nije. Jer u stvarnosti niko nikada ne umire. Kako bi moglo biti strašno? Ništa se zapravo nikome ne dešava. Na to mislim kada vam kažem: "Sve je kosmička šala." Kada stvari deluju tako užasno, kada pogledate u novine, gledate TV, vidite šta se dešava u ovom svetu. Ipak, kažem vam u najvišem učenju: "Sve je u redu. Nema grešaka." Kada postoji određena količina zla na planeti, planeta se pročišćava. Kada postoji prenaseljenost na ovoj planeti, dešavaju se zemljotresi, uragani, sve se dešava onako kako treba. Drugi način da se probudite je da verujete moći koja zna put. Drugim rečima, morate imati veru

u dobrotu života. Morate imati veru u vrhovništvo dobrote. Kada imate veru u vrhovništvo dobrote, krećete se naviše. Drugim rečima, ono što govorim je, kada pogledate podle stvari koje se dešavaju u ovom svetu i možete gledati kroz njih i videti slavu i radost i sreću i mir, onda ste napravili ogroman napredak. Zato mogu govoriti samo o sopstvenim iskustvima i ljudima je teško da ovo razumeju. Kada vam dam ilustraciju da ogledalo ne može videti sebe, stoga, kada gledam u svet, vidim sebe.

Sada, pošto je Sopstvo svest i čista svesnost i apsolutna stvarnost, ovo je jedino Sopstvo koje mogu videti. Ne mogu videti nikakvo drugo Sopstvo. Ovo je razlog zašto mogu reći ove stvari i reći vam da je sve u redu i da se sve odvija kako treba. Ovo je istina. Ovo je ono što vidim, iskreno, zaista. Vidim takvu radost, takvu ljubav, takav sklad, takav mir i vidim vas kao sebe. Drugim rečima, ne vidim ništa drugo što razdvaja vas od mene. Ljubav koju vidim ste vi. Apsolutna stvarnost koju vidim ste vi. Sada, ja sam ogledalo i ne mogu videti sebe, pa vidim sebe kao svet. I vi ste ogledalo i ne možete videti sebe. Ali šta vidite kada vidite svet? Vaše ogledalo je prekriveno prašinom. Vidite nečovečnost čoveka prema čoveku. Vidite strašne kataklizme, ratove i uznemirite se, zabrinete se, frustrirani ste. Ne shvatajući da kada postanete ovakvi, to još više zamagljuje vaše ogledalo. Vidite, kada živite u relativnom svetu i kada verujete da ste telo, um je veoma moćan instrument. Um se pojavljuje kao veoma moćan instrument. Postaje veoma kreativan za vas. Možete učiniti mnogo divnih stvari na ovoj zemlji svojim umom. One neće trajati, ali možete postići velike stvari svojim umom. Tako, u isto vreme, kada se osećate užasno zbog stvari koje vidite u ovom svetu, sve što zaista radite jeste da propagirate situaciju, stanje. Ono što zaista govorite je: "Želim da vidim još ovoga." Zašto? Zato što je vaš um kreativan. Vaš um će stvoriti sve u šta verujete. Sve što osećate, sve što vidite sa osećanjem. Um samo zna da vam vrati srazmerno onome što osećate, što vidite i u šta verujete. Ovo se dešava prosečnom ljudskom biću. Zato postoji toliko promena u vašem životu. Zašto ništa nije zaista stabilno sve vreme, jer takozvani um radi na vašem sistemu verovanja i stvara za vas ono što mislite da je istinito. Stoga, čak iako ste ljudsko biće, morate biti veoma pažljivi šta mislite, šta vidite, u šta verujete. Jer ćete dobiti ono što vidite i u šta verujete. Posledično, kada se osećate povređeno zbog svetske situacije, vi ste jedan od miliona ljudi koji se osećaju povređeno i time činite situaciju potpuno gorom. Činite situaciju potpuno gorom nego što je ikada bila tako što mislite na ovaj način. Prvo um mora da misli, a zatim um postaje kreativan i čini da se stvari dese. Ovo sam mislio prošle nedelje kada sam rekao: "Maja nije tako loša." Jer možete uzeti dobre stvari iz maje i koristiti ih dok radite na sebi. Naravno, morate shvatiti da se igrate sa iluzijama. Ništa od toga nije stvarno. Pojavljuje se kao stvarno. Pojavljuje se kao da se dešava neko vreme i, kao i sve stvari ovog sveta, mora se pre ili kasnije promeniti. Dakle, ako ste mudri, nećete se igrati sa umom da biste stvarali stvari za sebe. Ono što ćete učiniti je da pokušate da uništite um, da transcedirate um, da uništite um tako što ćete postati svedok iza uma. Tako što ćete ići sve dublje i dublje u sebe dok ne postanete Brahman, apsolutna stvarnost.

Ali opet, sve dok verujete da ste ljudsko biće, imate um-koji-sepojavljuje sa kojim da radite. Pa zašto ne biste koristili svoj um za vrhovništvo dobra. Počnite da osećate i verujete da se sve u ovom svetu dešava s razlogom. Možete reći sebi: "Ne razumem sada. Ne vidim da razumem. Ne vidim da razumem šta se dešava. Ali ipak znam da postoji razlog za sve i razlog može biti samo dobar, jer je supstrat celokupnog postojanja Bog ili stvarnost. Uzrok izvan svakog fenomena je izvrsnost, mir, mudrost." I počnite da se poistovećujete sa mirom i mudrošću i izvrsnošću i radošću i ljubavlju. Znam da je to teško učiniti kada odete kući i gledate TV i vidite sve stvari koje se dešavaju u ovom svetu. Želite da ubijete loše momke i volite dobre momke. Ipak morate videti u sebi da ono što nazivamo Bogom ne može praviti greške. Nema grešaka. Ako osećate da nešto nije u redu sa ovim svetom, onda verujete da Bog pravi greške, a kada bi Bog pravio greške, nikada ne bi bilo istinskog sklada koji postoji u ovom svetu. Pod istinskim skladom mislim na način na koji stvari funkcionišu. Kada posadite seme šargarepe, ono će postati

šargarepa, a ne jabuka ili kruška. Kada posadite seme kupusa, ne morate da razmišljate o tome, znate da mora postati kupus, a ne jagoda ili mandarina. Sve je na svom mestu. Sve se odvija onako kako treba. Priznajem da je ponekad teško ovo videti. Ali početak mudrosti je, ponovo, imati veru u vrhovništvo dobrote. Čak i ako to ne razumete. Ne možete napraviti dalji napredak ako to ne učinite. Ako pokušate da praktikujete samoistraživanje, otkrićete, kao što mi mnogi od vas govore: "Tako je teško jer se mnogo stvari dešava u ovom svetu." Toliko ljudi biva ubijeno. Toliko nečovečnosti čoveka prema čoveku i ne možete se držati pitanja "Ko sam ja?" Zato idite drugim putem. Počnite da razmišljate o ovome za sebe. Počnite da uviđate da postoji moć u meni koja zna put. Predajem se ovoj moći. Predajem svoja osećanja, svoje misli, svoje emocije, svoje frustracije. Predajem sve ovoj moći koja zna put. Drugim rečima, sklonite sebe sa puta. Utoliko što možete skloniti sebe sa puta, utoliko ćete početi da osećate nešto drugo. Počećete da osećate svoju božanstvenost. Doći će samo od sebe. Osetićete da nikada niste rođeni. Da ste uvek postojali. Nikada ne možete umreti, niko ne umire. Osetićete da je ovaj svet iluzija. A ipak se pojavljuje veoma stvarno. Počećete da vidite u sebi čitavu tvorevinu i znaćete da ste vi stvorili ovu situaciju koju vidite. Kako ste je stvorili? Vraćamo se na ilustraciju ogledala. Baš kao što ogledalo ne može videti sebe, već vidi sebe kao odraz, kao svet. Tako i vi, kao tvorevina, kao tvorac, vidite sebe. Ovo je zašto dve različite osobe mogu gledati u svet i videti dve različite stvari. Kao primer, nas dvoje možemo gledati kroz prozor ovde i ako pitam: "Šta vidite?" Dobijam različite odgovore. Jedan će videti prelepo jezero, rezervoar, a jedan

će videti zagađenje u jezeru. Jedan će videti ptice kako pevaju i cvrkuću i pevaju prelepe pesme. Neko drugi će videti ptice kao smetnju koja pravi previše buke i tako dalje i tako dalje. Ono što vidimo smo mi sami! Ništa drugo. Pokušajte da zapamtite ovo, vidite svoj sopstveni odraz. To je sve što možete videti, ne možete videti ništa drugo. Pokušajte da zapamtite ovo i razmislićete dva puta pre nego što date mišljenje ili osudite bilo koga ili bilo šta. Jer samo osuđujete sebe. Mišljenje koje imate o ovom svetu je o vama samima. Ono u šta verujete o ovom univerzumu, verujete o sebi. Vi ste Sopstvo! A ceo univerzum nije odvojen od vas, vi stvarate ceo univerzum svakog dana načinom na koji gledate na stvari, načinom na koji vidite stvari. Vi ste to! Vi ste Sopstvo! A ceo univerzum je vaša emanacija. Ali! Kada postanete istinsko Sopstvo, apsolutno Sopstvo, kako možete videti bilo šta drugo osim ljubavi, radosti, mira, nirvane, blaženstva? Nije da nećete videti svet. Videćete svet kao nametnutu sliku na sebi. Ona nema moć, nema stvarnost, nema supstancu, nema vrednost. Moći ćete da vidite pravo kroz ovo do Sopstva. Ovo postaje pomalo komplikovano za neke od vas, znam. Zato iznova i iznova koristimo ove ilustracije. Kada gledate u platno u bioskopu. Platno ima mišljenje o sebi kao platnu. Ono zna samo za sebe kao platno. To je sve što zna, platno je. Ne zna ništa drugo. Zatim prikazuju film na platnu i platno je obojeno različitim slikama. Razne stvari se dešavaju na platnu. Ipak, platno je i dalje svesno sebe. Čak i dok se slike prikazuju na platnu, platno ne poznaje slike, ono poznaje samo sebe. Slike se neprestano menjaju i menjaju i menjaju, platno poznaje samo sebe. Ipak, slike se pojavljuju. I tako je i sa vama. Kada dođete do mesta gde postanete Sopstvo, ceo svet, ljudi, mesta i stvari postaju nametnuti na vas. I pošto ste vi Sopstvo i vi ste sveprisutnost, sveprožimajući ste, zaista nema mesta ni za šta drugo. Ako ste sveprožimajući, kako može biti mesta za nešto drugo? Ne mogu postojati slike i vi, jer ste sveprožimajući. Stoga ste vi Sopstvo, sveprisutni i ništa drugo ne može postojati, iako se slike pojavljuju da su tu. Sada postojite kao potpuno blaženstvo, potpuni sklad i mir i ljubav, ovo je vaša istinska priroda, ovo ste vi. Zaključno, ne koristite svoj um da poboljšate svoj život ili podsvesno da učinite da se stvari dese, jer osećate duboko u sebi određene stvari o ovom svetu i svom životu. I one će se desiti same od sebe, ne morate ni da mislite o tome. Ako ste bili isprani mozak, ako ste razmišljali mnogo eona o određenim stvarima o ovom svetu, postajete subjektivni. Stoga ne morate ni da mislite o tome. Stvari će se dešavati u vašem životu i pitate: "Zašto mi se ove stvari dešavaju?" jer je vaš subjektivni um stvorio ove stvari za vas, pošto ove stvari osećate duboko u sebi, čak iako ih ne osećate sada. One su subjektivne, duboko su u vama.

Čak i dobre stvari u vašem životu dolaze iz vašeg subjektivnog uma. Sve divne relativne stvari u vašem životu dolaze iz vašeg subjektivnog uma, odakle bi drugo dolazile? A pošto vaš subjektivni um nije stvaran, on je samo fenomen, sve će se neprestano menjati. Nastaviće da se menja, menja, menja neprestano. Zato jedne godine mogu dobre stvari da vam se dešavaju u životu. Sledeće godine mogu užasne stvari da vam se dešavaju u životu. Jer niste u kontroli. Dozvoljavate subjektivnom umu da bude u kontroli vas i stvara sopstvenu sudbinu za vas na osnovu toga kako se osećate o stvarima. Broj jedan: Shvatite da vi uopšte niste taj um i da vam je dosta i preko glave da stvari bivaju stvorene u vašem životu. Igranje igre dobra i zla, s vremena na vreme, goredole. Broj dva: Shvatite da vaša istinska priroda nije vaš um. Vi zaista niste svoj um uopšte. Vi ste ja-jesam, Brahman, blaženstvo, svest i vi ste sveprožimajući. Posledično, ništa vas nikada ne može dotaknuti osim ljubavi, čiste ljubavi, apsolutne ljubavi, bezuslovne ljubavi. Broj tri: Shvatite da ste stvorili ceo ovaj univerzum iz sebe poput pokretne slike i da biste se oslobodili ovoga, ne smete biti vezani za slike. Drugim rečima, ne smete imati nikakva osećanja prema slikama. Jer ako imate osećanja prema slikama, bivate uvučeni u igru, u kosmičku šalu. I verujete da ste i vi slika i morate proći kroz različita iskustva. Broj četiri: Naučite da verujete moći koja zna put. Ona će se pobrinuti za sve za vas. I broj pet: Koji je najvažniji. Shvatite da je sve što vam govorim laž. Ništa ne postoji. Vi ste izvan svega što možete zamisliti. Vi ste izvan svih reči koje možete izgovoriti ili izustiti. Vi ste izvan svake misli koju ikada možete pomisliti da postoji. Vi ste to i sve je u redu. Slobodno postavljajte pitanja.

SG: Roberte, kao ova velika laž koju si nam ispričao o platnu i slikama, dolazi do toga gde se poistovećujemo gde se čini kao... (R: Čini se kao šta?) ...izaberemo jednu malu sličicu na celom velikom platnu i nekako se poistovetimo sa tom jednom. Sa tačke gledišta stvarnosti, da li ima ikakve razlike da li uspete da se poistovetite sa više slika od te jedne male?

R: Postoji nešto u subjektivnom što se zove um, što će birati slike za vas. Vi mislite da to radite sami, ali ne radite. Ovo je sve vođeno vašom karmom. Ono što ćete izabrati, gde ćete biti, šta će vam se desiti, sve je karmički. Stoga mislite da ste vi birač. (SG: Mislim, birač slike je obično samo jedno telo koje bude izabrano.) To nema veze sa vama ni na jedan način. Nema veze sa vama kao osobom i nema veze sa vama kao

Bogom. Jer je sve unapred određeno. Dakle, šta god da birate, šta god da radite, unapred je određeno. Stoga se potpuno predajte i ne činite stvari gorim misleći da morate nešto da izaberete ili da neko bira. Vi ne radite ništa sami. Ne postoji lično sopstvo koje išta čini. Vi niste činilac. Sve, sve je unapred određeno.

SH: Dakle, izbor je čista iluzija?

R: Izbor je čista iluzija. Jedini izbor koji imate, naravno, je da ne reagujete na ono što se dešava i kada ne reagujete na ono što se dešava, počinjete da odbacujete sve. Tada nalazite put nazad kući. Ali teško je reći kada kažete: "Izbor je iluzija." To je iluzija i nije iluzija. Iluzija je kada mislite na sebe kao na činioca i da imate izbor da napravite. Nije iluzija kada shvatite da nema nikoga ko bi išta shvatio i da je sve već To. Sve je već učinjeno. (SH: Onda se pitanje izbora uopšte ne postavlja?) Ne, u pravu si. Sve ove reči kojima se bavimo su potpuno irelevantne. Imamo toliko reči u našem rečniku. Vidite kako nas svet pokreće, od kada smo bili deca, pokušavamo da izgradimo veliki rečnik i želimo da znamo mnogo reči i svaka reč ima značenje za nas. Reči su nas povukle nadole. Sve su to frazeologije, rečenice, uverenja, sve su u rečima. I pokušavamo da budemo elokventni i držimo velike govore i pričamo da bi nas ljudi cenili. Potpune smo budale. Zato svi vaši viši Mudraci nikada ništa ne govore. Jedva da ikada išta kažu. Kada kažu nešto, zvuče glupo, jer oni znaju! Ipak, ako radite sa ljudima, morate koristiti neke reči. Ali uvek pokušavajte da shvatite da su reči besmislene, misli su besmislene, vaš život je besmislen, sve što radite je besmisleno, a ipak ste vi Bog. Kakva kontradikcija. Ali to je istina. Vi ste izvan svega što ikada možete zamisliti, a ipak, kada razmislite o tome, vi ste ništa. Ako

morate da razmišljate o tome, vi ste budala. (smeh) Pokušajte da prestanete da mislite i jednostavno budite svoje sopstvo.

SV: Roberte, ...takozvani um i sve stvari koje su ranije nazivane dobrim ili lošim - dobre ili loše zato što ih ja tako nazivam - i od sutra ću smatrati dobrim sve što sam smatrao lošim pre, od sutra ću smatrati lošim sve što sam smatrao dobrim pre. Nema ničeg dobrog ili lošeg jer ja tako nazivam, znate. Ništa za izabrati, ništa poželjno, ništa nepoželjno.

R: Ali zašto to raditi? Samo se rešite oba. Ne mislite ni o njima. Zašto nazvati sve dobrim, lošim i sve lošim, dobrim? Samo nastavljate da igrate igru. Radije se rešite oba ta varalice. Odbacite ih oba. Ne mislite ni o njima. Ne igrajte se sa njima. Ostavite ih na miru. Idite iznad dobra i zla, gde nema reči i nema misli. (SV: Nema ničeg dobrog i lošeg, samo je tako jer tako mislim o tome.) Da, ali ne menjajte dobro za loše ili loše za dobro kako ste nameravali, samo to potpuno odbacite. Čak ni ne razmatrajte. Ako razmatrate nešto što ne postoji, ono raste i postaje sve veće i veće. Ako morate nešto da razmatrate, razmatrajte: "Ko sam ja?"

SS: Roberte, kada posmatram tišinu, pokušavam i ponekad um bez misli upada u dubok san, kako možemo doći do četvrtog stanja?

R: Dok nastavljate da praktikujete, ponekad zaspite, ali to je u redu. Dok spavate, Sopstvo je budno. Ja je budno dok spavate, dok sanjate i tokom ovog budnog stanja upravo sada. Ja je budno. Istinsko ja nikada ne spava. Stoga, dok spavate, rad će se nastaviti. Ako praktikujete duhovne discipline i postavljate pitanje "Ko sam ja?" ili postavljate pitanje "Kome dolaze ove misli?" i zaspite, nastaviće se dok spavate. Rad će biti obavljen. I kada se probudite, nastaviće se tamo gde ste stali. Drugim rečima, kada praktikujete Džnana Margu, nema razlike između spavanja, sanjanja i budnog stanja. Razlika je samo u vašem umu. Stoga ne brinite se o zaspanju. Ako ste zaista iskreni u vezi sa radom, nastaviće se dok spavate, dok ste budni ili dok sanjate.

SS: Još jedno daleko pitanje. Znate, posmatram dah, u to vreme sam praktikovao "Ko so-hum?"

R: Posmatrate šta? (SS: So-Hum praksu imam.) Šta posmatrate? (SH: Dah.) Dah. (SS: Dok posmatram dah.) Da. (SS: Ali ti me učiš da posmatram ja-jesam. Šta treba da radim? Treba da posmatram ja-jesam ili je so-hum u redu? Značenje je isto?) Značenje je isto. Za većinu zapadnjaka ja-jesam je moćnije. So-hum je takođe veoma dobar, pošto ste sami Hindusi, ovo vam je veoma značajno. Tako da možete praktikovati so-hum. To je dobro, šta god vam je značajnije. (tišina) Meri, imaš li Džnanija pri ruci? (SM: Da, Roberte.) (Meri čita Džnanija, pogledajte početak ove knjige za tekst.)

R: Hvala, Meri. (SM: Hvala, Roberte.)

R: A sada je vreme za pravi razlog zbog koga dolazite ovde, prašad. Danas imamo divan prašad. (prašad se deli dok traka završava) [TOC]

Srčani Centar 6. septembar 1992.

Robert: Dobro je ponovo biti sa vama. Dobrodošli. Srećan Praznik rada. Da li imamo neke radnike ovde? Jedan. Postoji način da se vidi da li napredujete na duhovnom putu. Jedan način je važnost koju pridajete praznicima, Prazniku rada, Danu zahvalnosti, Božiću. Kako ovi praznici postaju nekako irelevantni za vas, jer osećate u sebi intenzivnu sreću, intenzivnu radost, koju vam praznik ne može dati. Kada počnete da se osećate ovako, znate da napredujete. Ali kada mislite da sam praznik ima bilo kakvu moć nad vama, posebno Božić. Mnogi ljudi postanu očajni, izvrše samoubistvo tokom Božića, tako visoka stopa samoubistava na Božić. Pretpostavljam da se ti ljudi sećaju svog detinjstva, kada su dobijali mnogo igračaka, poslastica. A sada možda nemaju nikoga sa kim bi proveli Božić. Postanu potpuno depresivni. Ali to su ljudi sveta. Ja govorim vama, divnim ljudima. Vi ste moć, ne praznik. Praznik ne bi trebalo da ima kontrolu nad vama. Ako ima, onda verujete da je praznik važan, relativni svet je važan, materijalni svet je važan. I naravno, kako učimo, odgovornost sveta je vaša. Vi ste odgovorni za svet, univerzum.

Sve izlazi iz vas. Vi ste kreativni princip što se tiče ovog sveta i univerzuma. Stoga, kako možete dati bilo kakav značaj prazniku? Razmislite o tome. Sva moć je u vama. Sva moć koja postoji. Vi ste to. Praznik sam po sebi ne može ništa da učini za vas, osim ako mu to dozvolite, osim ako odgovorite na njega, reagujete na njega. Toliko ljudi kaže: "Ne volim praznike", ali ipak se toliko upuste u praznik. Počnu da se pripremaju nedeljama unapred za Božić i rade sve vrste stvari, što im pokazuje da se osećate kao detinjasta osoba bez moći. Moć je u prazniku. Ne mislim da morate da ne radite apsolutno ništa. Možete uživati. Možete razmenjivati poklone ako želite. Možete raditi razne praznične stvari. Ali nemojte verovati da praznik ima moć. Drugim rečima, nemojte se osećati povređeno ako ne dobijete poklon. Nemojte se osećati povređeno ako vas niko ne pozove na večeru. Vi ste moć, ne praznik. Dakle, dok preispitujete sebe i vidite odakle dolazite, možete proceniti napredak koji činite na duhovnom putu, po tome kako vas praznici pogađaju. A zatim idemo dalje. Kako vas svet pogađa? Šta vam svet pokazuje? Kako reagujete na ovaj svet, na osobu, mesto i stvar? Razmislite o ovome. Važno je za vaš napredak. Ako smo marljivo radili na sebi, praktikujući samoistraživanje ili praktikujući druge oblike meditacije, prvo ćemo postati smireni i mirni, a zatim ćemo osetiti

moć u nama. Osećaćemo potpunu sreću i mir koje sami stvaramo. Stvari ovog sveta neće moći da nas povrede ili da nam naude. Ništa iz ovog sveta više nas nikada neće moći povrediti, bilo da je privid nedostatak ili ograničenja neke vrste, siromaštvo ili bolest, šta god. Pa čak i takozvane srećne stvari ovog sveta, unapređenje na poslu, povišica plate, venčanje, razvod, rađanje dece, prolazak kroz razne životne promene. One će ti postati samo događaji. Nije dobro, nije loše, nije ispravno, nije pogrešno. To je samo nešto što posmatraš, kao što gledaš film. I tako počinješ da posmatraš kako se život odvija pred tobom. Shvataš u sebi da je sve podložno zakonu promene. Stoga će se sve na svetu neprestano menjati, menjati, menjati, stalno, dosledno, a ipak nećeš reagovati na te stvari. Nećeš reagovati ni na šta. Bićeš u miru sa sobom. Harmoničnost će preovladati. Počećeš da vidiš kroz situacije do izvora. Pratimo ja-misao do izvora. Sledimo ja-misao do izvora. Čuli ste me da ovo govorim mnogo puta, ali nikada zaista ne raspravljam sa vama previše o izvoru. Kada govorim o izvoru, izvor energije u nama, to je naše duhovno srce, ne fizičko srce, duhovno srce. Duhovno srce nije čakra. Ono nema apsolutno nikakve veze sa čakrama. Duhovno srce je na desnoj strani vaših grudi, dva prsta od centra. Ovo je izvor univerzalne moći. Možemo ga uporediti sa izvorom univerzuma. Postoji centralni izvor koji održava i podržava čitav univerzum. Govorio sam o ovome ranije. Centralni izvor čini naše sunce poput čestice prašine, relativno govoreći. Centralno sunce je tako ogromno da ga ne možete ni opisati. Neverovatno je. Ako čini naše sunce poput trunke prašine, možete zamisliti koliko velik ovaj izvor mora biti. Sada ne ulazeći u mnoge detalje, već samo ukratko da vas podsetim šta se dešava u ovom prividnom univerzumu, sve galaksije, čitava kosmologija, okreću se oko centralnog izvora, svi solarni sistemi. Dakle, kada uzmete naš solarni sistem, naše sunce i sve njegove planete okreću se oko centralnog izvora. Potrebno je otprilike 24.000 godina da se Zemlja okrene oko izvora. 12.000 godina je silazak, a 12.000 godina je uspon. Drugim rečima, što se Zemlja, u solarnom sistemu, više približava centralnom izvoru, više prosvetljenja dolazi na ovu Zemlju. Čovek je na svom najvišem vrhu. Potrebno je 12.000 godina da se stigne do ovog vrha, a onda nastupa silazak. Zemlja počinje da se udaljava od centralnog izvora, i Zemlja ponovo opada ka mračnom dobu. Potrebno je 12.000 godina da se ovo dogodi. To je ciklus od 24.000 godina. Mi smo sada na uzlaznoj skali. Otprilike smo 3.000 godina u uzlaznoj skali. Sada pomislite na svoj srčani centar na desnoj strani vaših grudi. Ovo je takođe centralni izvor za vas. Zapamtite, vaše telo je mikrokosmos makrokosmosa. Vi ste ekvivalent celom univerzumu. Vi ste replika univerzuma. Telo je još jedan univerzum. I dok se dobrovoljno fokusirate na centralni izvor u svom telu, na desnoj strani vaših grudi, prosvetljenje Robert Adams Satsangi: Sabrana dela

nastupa. Slično celom univerzumu koji se okreće oko centralnog izvora, sve je kosmologija, uzlazak ka dobu prosvetljenja. Vi kao pojedinac uzlazite ka samoostvarenju, dok se fokusirate na centralni izvor koji je na desnoj strani vaših grudi. Ideja je da se sva vaša verovanja, sve vaše misli, sve vaše ideje vrate nazad u centralni izvor u vašem srcu. Sve treba da se vrati u srčani centar. Morate postati prazni, bez misli, bez ideja, bez mišljenja, bez verovanja, bez karmičkih ostataka, bez samskara. Sve ovo mora da se vrati u centralni izvor. Kako ovo postići? Jer su potrebni vekovi, eoni za eonima, za prosečnu osobu da se oslobodi sveg materijala koji ima, koji je nagomilala kroz hiljade i hiljade inkarnacija. Počinjemo da shvatamo da ja-misao obuhvata sve. Sva vaša karma, sve vaše samskare, svi vaši strahovi, sav materijal koji nosite godinama i vekovima vezan je za ovu ja-misao. To je misao, ego. Dok pratite ego nazad do centralnog izvora, ego se stapa u centralni izvor u srčanom centru, i postajete samoostvareni, oslobođeni. Sada shvatate šta morate učiniti. Ovo je ono što se mora učiniti da biste postali potpuno slobodni. Dakle, od početka vremena bilo je veoma teško za osobu da ovo uradi sama. Stoga su se Mudraci pojavili na ovoj zemaljskoj ravni, da vam daju podsticaj koji vam je potreban da se vratite centralnom izvoru. Možete sami otići samo do izvesne tačke. Možete praktikovati meditaciju vekovima i ne stići dalje nego što ste sada. Kada postanete iskreni, i dok puštate sve i svakoga, konačno ćete biti privučeni učitelju, Mudracu. Ipak, ima nekoliko ljudi kojima ne treba Mudrac. Ima nekoliko ljudi koji koriste planinu kao učitelja, reku, drveće, nebo. Ima nekoliko ljudi koji gledaju na ove stvari kao na Mudraca i postaju samoostvareni. Ali to je retko. Prosečnoj osobi je potreban Mudrac. Zašto koristim izraz Mudrac? Ne govorim o propovedniku, ili sveštenику, ili filozofu. To su ljudi koji imaju glavačko znanje. To su ljudi koji su proučavali udžbenike, doktorirali filozofiju, proučavali religije, i mogli su da recituju te stvari napamet, ali nikada nisu imali duhovno iskustvo. Zato u udžbenicima piše da samo Mudrac koji je i sam imao duhovno iskustvo može da vas povede ka cilju, može da vas dovede kući do kraja. Na vama je da uradite svoj deo, tako što ćete biti verni sebi, iskreni prema sebi, sagledati svoj život i uočiti stvari koje vas koče, početi da marljivo radite na sebi, uklanjajući ove prepreke, kako biste mogli napredovati. Počinjete da učite o atma-vičari, samoostvarenju, samoispitivanju. Počinjete da praktikujete ove stvari. A kuda idete kada praktikujete atma-vičaru, samoispitivanje? Cilj je vratiti ja nazad u ovo srce, da se ja vrati u srce, duhovni centar. To je cilj samoostvarenja. To je cilj samoispitivanja. Sve dok verujete da ste vi činilac, ono što se naizgled dogodilo je da je ja-misao, iz nekog razloga, napustila vaš srčani centar i ušla u mozak, kroz kičmu. Tako postajete samosvesni. Postajete svesni svog stvarnog sopstva, da je vaše stvarno sopstvo malo sopstvo.

potpuno svesni da ste osoba, da živite u svetu, i da morate prevazilaziti probleme i činiti određene stvari za sebe da biste bili srećni. Ovo je ja-misao na delu. Ovo je vaš um na delu. Ovo je vaš ego na delu. Dakle, umesto da pokušavate da se rešite ega, uma i ja-misli, počinjete da pratite ja-misao nazad do srca. Sledite ja-misao nazad do srčanog centra, jer zapamtite, svi vaši problemi, sve na ovom svetu, vezano je za ja. Uvek ovo zapamtite. Nikada ovo ne zaboravite. Sve što treba da uradite jeste da uklonite ja-misao iz njenog postojanja. Uklonite svoje ja, i bićete ostvareni. Pomislite koliko puta tokom dana kažete ja. "Ja sam ovo, i ja sam ono, i treba mi ovo, i treba mi ono. Ja sam srećan, ja sam usamljen, ja sam siromašan, ja sam bogat." Uvek se referišete na ovo ja. Da nije ostalo ja, ne bi bilo šta reći. Ako ne možete koristiti ja, ne biste toliko pričali. Ipak uvek koristite ja. Dakle, tajna je da pratite ja-misao nazad do izvora i budete slobodni. Ovo činite tako što ispitujete sebe: "Ko sam ja?" Ovo je način na koji pratite misao nazad. "Ko sam ja?" Ono što radite jeste da ispitujete u sebi: "Šta je izvor ovog ja?" Svaki put kada ispitujete, ja počinje da se vraća u srce, sve više i više. Svaki put kada sebi postavite to pitanje, "Ko sam ja?", ja počinje da napušta mozak i vraća se u srce, polako ali sigurno. Ipak ja-misao ovo čini automatski kada ste u dubokom snu. Kada ste u dubokom snu vi ste samoostvareni, samo što ste nesvesni, pa to ne znate. Ja je napustilo mozak i vratilo se u srčani centar. Zato nema misli. Slobodni ste u tom trenutku, kada ste u dubokom snu. Ideja je da ovo uradite dok ste u budnom stanju. Razlog zašto se ja vraća u srčani centar kada ste u dubokom snu je taj što nema razmišljanja. Niko ni o

čemu ne razmišlja. Kada su misli slobodne i čiste, one se automatski vraćaju u srčani centar. Dakle, morate ovo razumeti i pokušati da se ovo dogodi u budnom stanju. Upravo sada ste u budnom stanju, ali je vaš um ispunjen mislima. Stoga se ja-misao neće vratiti u centar, jer razmišljate misli. Zato tako često naglašavam da prestanete da mislite. Zaustavite misli da dolaze. Učinite šta god morate da utišate um, da um postane miran. Tada će se ja vratiti u srčani centar, i bićete potpuno slobodni. Sada imate ideju šta se dešava u srčanom centru. Kada meditirate i ne praktikujete samoispitivanje, možete meditirati na srčanom centru, trebalo bi da meditirate na srčanom centru. Kada radite ja-jesam meditaciju, meditirajte na srčanom centru. Osetite ja-jesam kako dolazi i odlazi iz srčanog centra. Kada udahnete i kažete sebi ja, osetite kako ulazi u srčani centar. Kada kažete "jesam", osetite kako izlazi iz srčanog centra. Kada praktikujete vizualizaciju, ako želite da vizualizujete Isusa, ili Budu, ili Krišnu, ili nekoga koga poštujete, vidite tu osobu u svom srčanom centru. Srčani centar je veoma moćan, jer je on sama apsolutna stvarnost. To je apsolutna čista svesnost bez izbora o kojoj uvek govorimo. Tu se nalazi srčani centar. Robert Adams Satsangi: Sabrana dela

Neka se sve vrati u srčani centar. Ne zadržavajte ništa. Kada pomislite na predavanje, predajte se srčanom centru. Predajte sve. Pustite sve. Neka sve padne nazad u srčani centar. Ovo će vam dati slobodu. Ovo će vam dati radost. Ovo će vam dati čistu sreću. Doći će dan kada ćete razumeti da niste telo, niste činilac, niste um. Vi ste svest, sveprožimajuća, sveznajuća, svemoćna, i naći ćete potpunu slobodu. (tišina) Vreme je da igramo "zbunite gurua." Zaustavite gurua, ubijte gurua. Imamo mnogo zbunjivača ovde. Setite se kada ulazite da zapišete neka pitanja.

R: Prvi zbunjivač. (SM: O bože, imamo mnogo zbunjivača ovde.) Puno zbunjivača? Biće dugo popodne. (smeh) (P - Meri čita, O - Robert odgovara)

P: Ne znamo šta je išta. Kako da spoznamo šta je stvarno a šta lažno?

O: Ko je taj koji želi da zna? Taj koji želi da zna već jeste. Ostvarivač je već tu. Ne morate uopšte ništa da radite povodom ovoga. Ne morate ništa da činite. Vaša stvarna priroda je apsolutna sloboda. Šta je stvarno a šta lažno postoje samo u relativnom carstvu. U relativnom carstvu vidite stvarno i vidite lažno. Ali dok radite na sebi, dok idete dublje u sebe, supstrat celog postojanja će vam se otkriti. Stvarnost života će vam se otkriti. Bićete poput ekrana, gde se slike prikazuju na ekranu. I znaćete da ste vi ekran. Stoga se zapitajte: "Ko želi da zna šta je stvarno, šta je lažno?" Ego. Ne brinite se oko ovoga. Dok praktikujete samoispitivanje, dok praktikujete oblike meditacije, dok ronite duboko u sopstvo, stvarnost će se sama po sebi prikazati. Stoga je onaj koji želi da zna odgovor na ovo pitanje ego. Jer je ego uvek nestašan. Um, on želi svakakve odgovore. Kako um počinje da bude miran ili tih dok učite da utišate um, osetićete šta je stvarno. Osetićete stvarnost u sebi. Koja je čista sreća, beskonačan mir. Počećete da osećate radost i ljubav, samilosnost, ove osobine će same izaći. I one će biti stvarno. Desiće se samo od sebe. Lažno se više neće prikazivati. Za vas više neće postojati lažno. Stoga ponovo radite na uklanjanju ega, uma, ja-misli, i stvarno će vam se prikazati samo od sebe. (pauza) Sledeći slučaj.

P: Da li biti učenik Mudraca podrazumeva zavisnost? I da li je zavisnost zdrav odnos?

O: Naprotiv, ne postoji zavisnost između učenika i Mudraca. Postoji samo razumevanje. Razumevanje je da je Mudrac neko kakav želite da budete. Kao da uzimate časove klavira. Ne zavisite od pijaniste učitelja. Ono što radite jeste da učite ono što učitelj nudi. Jer ne možete svirati kao učitelj. Ali dok nastavljate da vežbate teoriju klavira, stvarnu praksu, doći će dan kada ćete moći da svirate kao učitelj. Postali ste i sami učitelj. Postajete pijanista. Ali ne molite učitelja da vas nauči da svirate klavir niti molite učitelja za njegovo ili njeno znanje. Postoji razumevanje između vas i učitelja.

Vi ste učenik što znači da je na vama da pronađete istinu. Na vama je da razumete šta učitelj nudi i da odete do kraja u učenju. Ali nikada ne budite zavisni od učitelja. Budite zavisni od svog

Sopstva. Pravi Mudrac ste samo vi sami, niko drugi. Satguru, pravi guru, pravi Mudrac ne dozvoljava vam da budete zavisni od njega ili nje. Pravi Mudrac vas tera da stanete na svoje noge. Uvek vam vraća loptu. Čini da vidite da ste vi moć, da imate sve u svom Sopstvu. Zaista nema razlike između vas i mene. Ko vidi razliku? Vi. Ali Mudrac ne vidi razliku. Nema razlike u konstituciji Mudraca. Mudrac je sveprožimajući, a isto ste i vi. (pauza) Sledeći slučaj.

P: Roberte, pošto smatram da su tvoja priznanja o onome što vidiš i što doživljavaš veoma korisna, mogu li da zamolim da opišeš još jedno lično priznanje nekog iskustva koje si imao?

O: To nisu posebna iskustva koja sam imao, bilo je samo jedno iskustvo. A to je da sam bio u stanju da uočim lažnost univerzuma i stvarnost Sopstva. Vraćamo se na primer ogledala. Ogledalo ne može videti sebe. Stoga ono vidi svoj odraz univerzuma u svetu. Tako je ovo telo ovde uspelo da postane transcendenirano i uspelo je da posmatra celo savršenstvo univerzuma kao nestvarnost, kao Boga, kao Brahmana, kao ništa, kao sve. Jer Mudrac vidi sebe. I Mudrac je deo celog univerzuma. Suština Mudraca je svuda. U drveću, u planinama, u ljudima i bubama i insektima, u svemu, planetama. Dakle, postoji samo jedno iskustvo koje imate kada ste ostvareni ili kada vam se nešto desi. Univerzum nestaje kakav jeste, kakav se pojavljuje da jeste, i stvarnost se pojavljuje kao univerzum. Uvek ste svesni stvarnosti. Dok je prosečna osoba uvek svesna sveta. Prosečna osoba gleda u svet i veruje da je svet stvaran. Dok ja gledam u svet i vidim ga kao manifestaciju maje. Stvarnost je u Sopstvu i ja sam to. Dakle, ponovo, postoji samo jedno iskustvo koje sam imao, a to je da vidim nestvarnost kao nešto što nije stvarno, što ne preovladava. A stvarnost je sve ostalo. To je to. Pokušajte da razumete ovo. Ostvarenje vas ne tera da imate različita iskustva. Ako imate različita iskustva to znači da niste bili ostvareni od početka. Jer nastavljate da imate iskustva. Stvarnost je jedno beskonačno iskustvo, nestanak univerzuma i pojavljivanje kao Sopstvo. To je to. (pauza) Sledeći slučaj.

P: Dragi Roberte, učim u tišini da je učenje skromnosti moja jedina lekcija, ali izgleda da je ne mogu naučiti. Možeš li pomoći opisom skromnosti, njenih različitih aspekata, kako dopustiti skromnosti da se desi itd? Možda trebam specifičnosti, hvala.

O: Skromnost dolazi sama od sebe kada ispitujete "Ko sam ja?" Jer kada ispitujete "Ko sam ja?" shvatate da niste ovo, niste ono, niste bilo šta od ovog sveta. I kako ovo shvatate, takođe ćete razumeti da je sve istovremeno proizašlo iz vas. Ako je sve proizašlo iz vas, postajete skromni. Razvijate ogromnu skromnost. Robert Adams Satsangi: Sabrana dela

Jer ako si ti ja, šta bih ti uopšte mogao učiniti? Osim voleti te? I to je skromnost, ljubav. Poštovanje prema celom životu, Ahimsa, voleti sve kakvo jeste, kako se pojavljuje. Ovo ne može doći samo od sebe osim ako u izvesnoj meri niste spoznali istinu o sebi. Skromnost će tada biti deo vašeg ostvarenja. Više neće postojati reč poput skromnosti ili ljubavi ili mira. Koristim ove reči da biste razumeli o čemu govorim. Samo ćete biti. Ne ovo, ne ono, samo ćete biti bitisanje, čisto bitisanje. Bićete jedno. Jedna stvarnost. Jedan život. Jedna Nirvana. Jedna apsolutnost. Jedno, i to je skromnost.

P: Govoriš o sedenju u tišini, ali unutar tišine i dalje postoji misao. Možeš li govoriti o ovoj tišini?

O: U pravoj tišini nema misli. Kada sedite u tišini oslobađate se misli. Radite određene prakse, određene stvari na sebi tako da misli dolaze sve manje i manje i manje i manje i potpuno nestanu. To je svrha sedenja u tišini. Sledstveno, ako sedite u tišini dovoljno dugo, ispitujući s vremena na vreme, "Ko sam ja? Šta je život? Odakle sam došao?" Postajaćete sve tiši i tiši. Tišina će preovladati. Desiće se samo od sebe. Tada ćete biti u istinskoj tišini. Ali sedenje nije istinska tišina, sve dok ne utišate um. Dok um ne postane potpuno miran, potpuno nepomičan, potpuno slobodan. Shodno tome morate raditi prakse, posmatrati um na delu dok se kreće. Posmatrajte talase uma koji se kreću unutar vas. Posmatrajte senzacije tela. Posmatrajte šta se sve vreme dešava unutar vas. I ovo će vas utišati. Počećete da postajete sve tiši i tiši i tiši. Što više

posmatrate, dublje idete unutra. Što dublje idete unutra, um postaje tiši i tada ćete biti u istinskoj tišini. (pauza) Sledeći slučaj.

P: Da li odnos između prosvetljenog Učitelja i neprosvetljenog učenika pomaže učeniku nakon njegove smrti? Čak i ako učenik nije prosvetljen?

O: Da. Ako ste bili sa učiteljem neko vreme, Mudracem, ne govorim o nedelji ili dve nedelje ili mesec dana, ali ako ste bili sa Mudracem oko godinu dana ili više od godinu dana, Mudrac je postao deo vaše suštine i Mudrac vas nikada više ne može napustiti. Možda kada se čini da Mudrac umire, da li on zaista umire? Zapamtite, Mudrac nije u telu bez obzira da li se pojavljuje u telu ili nije u telu. Mudrac uopšte nije telo. Ne postoji telo koje se zove Mudrac. Mudrac je potpuno i skroz transcendenirao i transformisao telo. Mudracu je potpuno svejedno da li je živ ili nije živ. Ono što vi zovete životom, ono što zovete smrću potpuna su besmislica za Mudracа jer nema života, nema smrti, nema rođenja, nema opstanka. Sledstveno, kada vam se čini da Mudrac napušta telo, to je privid za vas, ali ne i za Mudracа. Vi nastavljate da mislite na Mudracа. Gledajući Mudracа u svom srčanom centru, kao što smo ranije govorili, Mudrac će uvek biti stvaran za vas. Moći ćete čak i da razgovarate sa Mudracem. Mudrac će uvek biti sa vama, kao vi. To takođe zavisi od vašeg odnosa sa Mudracem. Ako ste bili privrženik, uvek ćete imati Mudracа sa sobom gde god da odete. Ako ste bili učenik, onda biste morali biti sa Mudracem dugo vremena da biste mogli osetiti Mudračevo prisustvo.

osetiti Mudračevo prisustvo. A ako ste bili tragalac, onda ćete naći drugog Mudracа. Dakle, na vama je. Zavisi od onoga što se dešava u vama. Ovo će odrediti da li je Mudrac sa vama ili ne. Ili ako se čini da Mudrac napušta telo. (pauza) Sledeći slučaj.

SD: Roberte, mogu li dodati na to pitanje? (R: Da.) Šta ako je privrženik napustio svoje telo i nije bio ostvaren u tom trenutku, da li bi u sledećem životu ili reinkarnaciji ili bilo čemu Mudrac bio sa tim privrženikom?

O: Privrženik uvek prati svoj sopstveni napredak. Drugim rečima, ako ste bili istinski privrženik i napustite svoje telo, nastavićete na putu gde ste bili. I ako ste bili sa Mudracem, u bliskom odnosu sa Mudracem, ponovo ćete biti sa Mudracem. Iako Mudrac nije napustio telo, vi ćete i dalje biti sa Mudracem. Postaćete suština Mudracа. Bićete u Mudracu, sa Mudracem. Iako ste napustili telo a Mudrac nije. Mudrac vas nikada neće napustiti. Jer ćete moći osetiti sveprisutnost Mudracа, sveprožimajućnost Mudracа kada napustite telo. Mudrac će uvek biti sa vama. Nikada vas neće napustiti. Dakle, bili vi Mudrac ili privrženik, sve je isto. Vi ste u Mudracu i Mudrac je u vama i uvek će tako biti. (pauza) Meri?

P: Koje su odgovornosti Učitelja prema učeniku i koje su odgovornosti učenika.

O: Učitelj prema učeniku treba da bude primer istine, primer učenja i da bude u stanju da prenese milost, ljubav, radost učeniku. Kako bi se učenik probudio da otkrije da je i on takođe Mudrac. Uvek je bio isti Mudrac. Mudrac uzima učenika u svoje srce i drži ga tu, zauvek. Učenik se stara o Mudracu. To je recipročna stvar. Brine o dobrobiti Mudracа. Obezbeđuje da je Mudrac samodovoljan. Jer Mudrac u materijalnom svetu na neki način postaje vrsta zavisnosti od učenika i privrženika. Dakle, jedan pomaže jednom, a drugi pomaže drugom. To je recipročna stvar. Mudrac se daje potpuno svojim privrženicima i svojim učenicima. I opet, pošto učenici žive u materijalnom svetu, učenici i privrženici brinu o Mudracu materijalno. Ovo je istinski odnos gurua i učenika. Na primer, dok sam jurio po Indiji, dok sam bio mladić, snažan i čvrst. Kad god bih otišao da vidim Mudracа, prvo pitanje koje mi je bilo na umu bilo je: "Kako Mudrac živi? Kako se Mudrac izdržava i održava, bilo on ili ona, kako god slučaj bio?" Nisam dolazio Mudracu govoreći: "Šta mogu dobiti od Mudracа? Želim da me Mudrac prosvetli. Želim da izvučem sve informacije koje mogu iz Mudracа i onda odem do drugog Mudracа." Ovo je sebičnost. Zato većina učenika i tragalaca juri po svetu tražeći Mudrace i nikuda ne stiže. Jer idu Mudracu iz pogrešnog razloga. Idu Mudracu da uzmu. Da izvuku iz Mudracа. Žele nešto od

Mudraca i to je pogrešan stav. Kada idete Mudracu, trebalo bi da se potpuno predate Mudracu ili uopšte ne biste trebali biti sa tim Mudracem. Ne biste trebali samo otići tamo i reći: "Šta mogu dobiti od Mudraca, šta mogu izvući iz Mudraca, koje informacije? Želim da me Mudrac dotakne, da me prosvetli, da me pogleda na određeni način da me prosvetli." Robert Adams Satsangi: Sabrana dela

Sve je ovo sebičnost. Stav bi trebalo da bude: "Šta mogu učiniti za Mudraca? Kako mogu služiti Mudracu u ljubavi i predanosti i miru?" Jer razumete ili biste trebali razumeti da Mudrac nije od ovog sveta. I Mudrac zaista ne mari šta mu se dešava materijalno ili na drugi način. Mudrac jednostavno plovi sa udarcima. Ide uz ono što se dešava. Mudrac obično nikada neće reći privrženiku: "Nemam hrane, treba mi sklonište." Mudrac zaista ne mari. Mudrac je uvek srećan gde god da je, šta god da prolazi, nije važno. Ali je na privrženiku da zadrži Mudraca u njegovom telu tako što će izdržavati i održavati Mudraca. I tada Mudrac priznaje Mudraca. I tada se moć Mudraca prenosi na privrženika. Ovo je istinski odnos gurua i učenika. Sledeći slučaj.

P: Šta je smisao života?

O: Život uopšte nema smisla. Ne znači ništa. Oni od vas koji jurite okolo pokušavajući da ostvarite stvari činite strašnu grešku. Sve je unapred određeno. Sve se dešava prema božanskom planu. Sve što treba da se desi vašem telu desiće se samo od sebe. Život nema smisla. Pravi razlog zašto nema smisla je taj što ne postoji onako kako izgleda da postoji. Ne postoji život koji zaista postoji. Svet ne postoji, univerzum ne postoji. Vi ne postojite onakvi kakvi se pojavljujete. Dakle, život je besmislen. Bilo kakva pitanja o "Šta ja radim ovde?" Ko kaže da ste ovde? Prvo verujete da ste ovde, a onda želite da znate smisao života. Ono što zaista mislite postavljajući to pitanje je: "Kako mogu dobiti sve što želim na ovom svetu?" To zaista mislite. Kako mogu dobiti i zadržati stvari koje želim? Bogatstvo, kuće, automobile, sve stvari ovog sveta. Onda mislite da će vam život biti smislen. To će vam samo doneti više patnje i više bola. Shvatite da je život besmislen. Samo Sopstvo postoji i vi ste to. Vi ste sveprožimajuća, apsolutna stvarnost. Vi ste čista svest, ovo je vaše stvarno Sopstvo. Nikada niste bili ništa drugo osim Toga, i to je to.

SB: Roberte, možeš li onda reći da je to smisao života ili drugim rečima prava vrednost života je Sopstvo? To je smisao života, vrednost života?

O: Ne možeš baš tako reći jer ego izgovara tu izjavu. (SB: Ali zar to nije ono na šta osoba ukazuje u tome, šta je smisao života? Koja je prava vrednost života koju vredi postati, a to je Sopstvo?) Bolje je postaviti sebi pitanje i biti tih. Drugim rečima, postavite sebi pitanje: "Šta je smisao života?" Nemojte reći da je Sopstvo. Samo ostanite tihi i sve će vam se otkriti. Ali pokušajte da nemate previše odgovora. Jer ego odgovara. (SB: Dakle, smisao života je u otkriću naše sopstvene prirode.) Na neki način možeš to reći, ali onda ko mora otkriti svoju stvarnu prirodu? Tvoja stvarna priroda nikada nije izgubljena. Da je tvoja stvarna priroda izgubljena, nikada je ne bi morao otkrivati. Pošto nikada nije izgubljena, nema šta da se otkrije. Zato sam rekao da budeš tih. (SB: Ali ako nikada nije izgubljena, kako to da je svi na svetu pokušavaju otkriti?) Pitaj ih sam, saznaj.

(SB: Zaista mislim da je prikrivanje takvo... privid prikrivanja je cela priroda iluzije.) Čija iluzija, čije prikrivanje? (SB: Moje.) Tačno, govoriš o svom sopstvenom iskustvu. Ne brini se za druge. Ne misli šta drugi rade. Ne misli da su drugi zbunjeni ili šta već. Ostavi ih na miru i radi na sebi. Ti si taj. Kada budeš u stanju da vidiš istinu o svom Sopstvu, moći ćeš da vidiš i sve druge kao sebe. Dakle, sada vidiš sve druge kao sebe, zbunjene. Vidiš sve da su ovakvi i onakvi. Oni nisu onakvi kakvi misliš da bi trebali biti. Ali zapravo vidiš svoju sliku. Poput ogledala. Kada duhovno rasteš, kada se duhovno razvijaš, podižeš se na višu ravan i tada ćeš moći da vidiš sve kao svoje novo Sopstvo. Kada postaneš samoostvaren, tada ćeš videti sve druge kao samoostvarene. (SB: Prikrivanje Sopstva mora imati neku funkciju u ovom božanskom planu iluzije, prikrivanja i zatim otkrića, mora igrati neku ulogu čak i u iluziji, mora igrati nekakvu ulogu?) Naprotiv, sve

dok osećaš da si telo, osećaš da mora postojati uloga koju treba odigrati. Ali uopšte nema uloge za igranje. Kada si u zamračenoj sobi, upališ svetlo, svetlost je tu i tama je zauvek rasturena. Ništa se nije dogodilo između. Kada se probudiš, shvatićeš da si uvek bio budan. Nema uloga za igranje, nikada nije bilo uloga za igranje. Uvek si bio to. Ali sada govoriš o igranju uloga, o svetu koji je ovakav i onakav, o ljudima koji su ovakvi i onakvi, jer si ti takav. (SB: Prikrivanje Sopstva...?) Niko ništa ne prikriva, nema mesta gde bi se prikrilo. Ko je prikrivač? A ko je prikriveni? Oni ne postoje. To je samo ja-misao koja ti pravi smicalice. (SB: Ako ja-misao ne postoji, kako ti može praviti smicalice?) Zato što veruješ da postoji. (SB: Mora da sam lud?) To je odgovor. (smeh)

SH: Shvatio si! (R: Sad znaš!) (smeh) Došao si do dna.

O: To je najbolji odgovor koji uvek možeš dati, lud si. (SB: Svi smo ludi, osim ostvarenog bića?) Nema veze sa ostvarenim, svi smo ludi. (SB: To je ludnica?) Naravno da je ludnica. Samo pomisli na stvari u koje ljudi veruju i vidi da li nisi lud? To su tvoja verovanja. Pogledaj šta radiš po ceo dan i vidi da li nisi lud? Ima li najava?

SM: Ah, ne.

O: Ima li prašada? (SM: Nema prašada.) U četvrtak imamo tone prašada. I tako dolazimo do kraja još jedne sesije. Zapamtite da volite sebe, da se klanjate sebi, da se molite sebi, da obožavate sebe, jer Bog prebiva u vama kao vi. Om šanti mir. Krenite napred i radite na ovom radnom danu. Uživajte, budite srećni, sve je dobro. (traka se završava) [SADR] Robert Adams Satsangi: Sabrana dela

Tri Atributa Duhovnog Napretka 10. septembar 1992.

Robert: Om šanti, šanti, šanti, om, mir. Dobro veče. Zadovoljstvo je biti sa vama još jednom, dobrodošli. Mir neka je sa vama. Većina nas je intelektualno svesna da nismo telo ili um. Da svet kakvim ga vidimo i znamo ne postoji. Sve u šta smo verovali da je čvrsto i istinito je laž. Ipak ovo razumemo samo intelektualno. Zato radimo duhovne prakse. Jer su veliki Učitelji i veliki Mudraci objasnili da koliko... (psi počinju da laju) ...koliko uspete da umirite um, pse da utišate, sve da utišate, toliko počinjete da shvatate nešto drugo. Dešava se samo od sebe. Drugim rečima, ako se um uspori, ovaj iluzorni univerzum se takođe usporava i počinjete da hvatajte novu vibraciju. Počinjete da osećate nešto sasvim drugo, nešto drugačije. Ipak dok ste na ovom putu, nešto vam se dešava. Počinjete da se osećate drugačije. Ako ste praktikovali samoispitivanje, ako ste praktikovali drugu metodu za usporavanje uma, primetićete da vam se dešavaju određeni atributi i tada znate da napredujete. Tada shvatate da napredujete. Prvo razumevanje koje dobijate je da nema apsolutno ničega čega se treba plašiti u celom univerzumu. Počinjete da postajete neustrašivi. Ne mislim da postajete idiot i da vas nije briga ni za šta i da se blamirate i kažete da ste neustrašivi. Stanete ispred autobusa ili potrčite ispred automobila. Ne mislim na biti budalast. Ali činjenica je da postajete neustrašivi. Počinjete da shvatate da ceo univerzum emanira iz vašeg uma. Dakle, nema apsolutno ničega čega se treba plašiti jer ste vi taj. Vi ste krajnje jedinstvo, kreativna energija. Ovo ste vi. Sledstveno, nema apsolutno ničega čega se treba plašiti. Jer šta vas može povrediti? Univerzum vam postaje prijatelj, a ne neprijatelj. Sve na ovom svetu postaje prijateljski nastrojeno prema vama. Otkrivate da se stvari počinju rešavati same. Ljudi vas više ne uznemiravaju, ne plaše. Počinjete da razumete svoju stvarnu prirodu. Nikada niste rođeni, nikada ne možete umreti. Nešto vam se naizgled dešava gde jednostavno postajete neustrašivi. Sve se odvija onako kako treba da se odvija. Nema grešaka. Osećate negde u svom srcu da vas ništa ne pokušava povrediti. Čak i kada se stvari ne odvijaju onako kako želite. Više nikada ne postajete razočarani. Jer razumete i osećate da postoji sila koja zna put, koja

brine se o vama, pazi na vas, vodi vas uskim i pravim putem tako da postanete neustrašivi, ne neprijatni ili cinični. To nije stav "nije me briga". Imate ljubav, mudrost — to je razlog zašto

postajete neustrašivi. Postoji priča koja ovo ilustruje. Nekada davno, učenik je išao na čas i učitelj mu je objašnjavao da nema čega da se boji. Bog će se pobrinuti za njega. Univerzum je njegov prijatelj. I on je postao prilično oduševljen ovim. Kada je čas završio, hodao je seoskim putem prema svojoj kući. Ispred njega je bio uski most i jedan čovek je potrčao prema njemu iz suprotnog smera govoreći: "Stado divljih slonova dolazi tvojoj strani! Skloni se brzo!" A on je ostao stajati na svom mestu i rekao: "Šta mi to govoriš, ja apsolutno nemam čega da se bojim. Ništa me ne može povrediti. Ništa mi ne može ništa učiniti." I nastavio je da hoda po mostu neustrašiv. I doista, stado divljih slonova je naišlo i prvi slon ga je podigao i bacio ga preko pedeset jardi daleko. Krvario je, imao je slomljene kosti. Učitelj je čuo za ovo, jedan od učenika je došao i rekao Učitelju: "Učitelju, tvoj učenik umire niz put. Slon ga je podigao surlom i bacio ga o drvo." Učitelj je otrčao do učenika koji je ležao tamo i rekao: "Šta se dogodilo?" Učenik mu je objasnio šta se dogodilo i rekao: "Učitelju, obećao si nam da će se Bog pobrinuti za nas. Univerzum će se pobrinuti za nas. Šta se dogodilo? Zašto mi se ovo dogodilo?" A Učitelj je rekao: "Glupa osobo, zašto nisi poslušao osobu koja ti je govorila da se skloniš s puta? To je takođe bio Bog. Govorio ti je da se skloniš s puta. Trebalo je da poslušaš." Ovo je istinito i za nas. Kada kažem da ste neustrašivi, nemojte verovati da će vas vaš ego zaštititi od povrede kada stvarate probleme. Biti neustrašiv znači da slušate drveće. Slušate nebo. Slušate ptice. Slušate neke ljude. Sve je Bog. Sve je univerzum koji vam pomaže. Morate koristiti mudrost da biste bili neustrašivi. Zato zapamtite prvi atribut koji vam se dešava na duhovnom putu je neustrašivost. Sledeći atribut koji osećate dok radite na svojoj sadhani, duhovnim vežbama, duhovnim praksama, jeste osećaj mirnoće. Počinjete da budete potpuno mirni. Stvari koje su vas uznemiravale prestaće, ili ako ne prestanu, porasli ste više i to vas više ne uznemirava. Ljudi koji su vas uznemiravali, koji su vam zadavali probleme, više ne mogu da vas nateraju da se osećate ljutito ili uznemireno. Osećate urođeni mir, mir koji prevazilazi svako razumevanje. Osećate se veoma mirno u svemu što radite. To je predivan mir. To je divan osećaj. Na miru ste sa svetom i na miru sa univerzumom. Pomirili ste se sa celim univerzumom. Sa mineralnim carstvom, sa biljnim carstvom, sa životinjskim carstvom, sa ljudskim carstvom i osećate se dobro u vezi sa sobom. Treći atribut koji razvijate je ljubazna dobrota bez motiva. Postajete ljubazna dobra osoba bez ikakvog razloga. Ne razmišljate o tome, jednostavno postajete Robert Adams Satsangsi: Sabrana dela

to. Sebičnost otpada. Ego postaje sve manji i manji. Ostavljate ljude na miru. Ne postajete osuđujući. Živite spontano. Dobar primer ovoga je o dva monaha koji su poslati iz manastira da kupe zalihe u gradu. Hodali su putem, padala je kiša. Bilo je blata svuda po podu. Došli su do raskrsnice i ugledali prelepu mladu damu koja je želela da pređe ulicu. Ali imala je skupe cipele i malu haljinu. Pa je jedan od monaha podigao i preneo je preko ulice. Monasi nisu nosili cipele, tako da nije bilo važno. I spustio ju je na drugu stranu i vratio se svom drugom monahu prijatelju i nastavili su do grada da kupe zalihe za manastir. Vratili su se ponovo i bilo je vreme za večeru i seli su da jedu. Drugi monah je rekao: "Znaš, kada smo polagali ove zavete celibata, rečeno nam je da nikada ne gledamo ženu. Kada žena prolazi, treba da spustimo kapke i ne gledamo ženu. A ti si prekršio pravilo. Jutros si podigao devojku i preneo je preko ulice." Drugi monah mu se osmehnuo i rekao: "Pa, ja sam je spustio jutros, ali očigledno je ti još uvek nosiš." To je ono na šta mislim. Uraditi ono što mora da se uradi i zaboraviti. Pomagati drugima, ne praviti veliku stvar od toga, samo učiniti. Biti na usluzi drugim ljudima i ne razmišljati o tome, samo učiniti. Kako praktikujete svoju sadhanu, ovi atributi postaju očigledni u vašem životu bez da i znate. Ako morate da razmišljate o ovim stvarima, onda niste stigli tamo. Ako morate da razmišljate o neustrašivosti, miru, ljubaznoj dobroti, niste stigli tamo još. Tek kada ove stvari postanu prirodne za vas, kada postanu automatske, tada znate da napredujete, da činite duhovni napredak. Ova tri atributa su prvi znaci duhovnog napretka. Ako nemate ove atribute, to je jednostavno zato što stavljate svoj ego na prvo mesto u svom životu. To je zato što ste sami sebi na putu. Reagujete na svet. Dozvoljavate svetu da vas učini malodušnim, uznemirenim, stoga

morate da praktikujete malo jače. Jer uvek praktikujete nešto, zar ne? Praktikujete svoj bes ili svoja razočaranja ili svoje osude ili da budete neprijatni. Uvek radite nešto sa svojim životom. Prema tome, zašto ne biste praktikovali mir, ljubaznu dobrotu, neustrašivost. Zašto ne biste razumeli istinu o sebi. Postoji mnogo puteva do samospoznaje. Atma-vihara je samo jedan od njih. Šta god da morate da radite, radite to! Ne provodite svoje dane i svoje nedelje i svoje mesece i svoje godine na besmislicama. Zapamtite, vaše telo nije ovde dugo. Ono što nazivate svojim telom moraće da vas napusti jednog dana. Gde ćete tada biti bez tela. Stoga, ako radite stvari za svoje telo, to je kao da bičujete mrtvog konja. Treba da vodite brigu o sebi, istina, ali ne provodite previše vremena brinući se o sebi. Uradite ono što mora da se uradi, završite s tim i krenite napred. Što više mislite na Boga, to će više Bog misliti na vas. Kako mislite na Boga?

Kada postanete mirni, kada imate ljubaznu dobrotu, kada ste neustrašivi. Kako postajete neustrašivi, ljubazno dobri, mirni? Čineći duhovne prakse. Izaberite duhovnu praksu sa kojom možete da živite — bilo da je to budizam, bilo da je to mistično hrišćanstvo, bilo da je to postajanje svedokom, postajanje posmatračem ja-misli. Koju god metodu da koristite, svakako je koristite ili učinite nešto. Vi ste ovde u ovom telu bez ikakve svrhe. Ipak verujete da ste važni i da postoji razlog zašto ste ovde. Neki ljudi kažu: "Ovde sam da pronađem sebe." Ja bih rekao: "Ovde ste da izgubite sebe." Neki ljudi kažu: "Došao sam ovde sa svrhom, da ostvarim samospoznaju." Ipak istina je da nema nikoga ko treba da ostvari samospoznaju. Vaše telo ne može ostvariti samospoznaju. To je razlog zašto imamo tako teško vreme sa ovim, jer pokušavamo da učinimo telo čistim. Ovo je pogrešan početak. Počinjemo od vrha. Već smo čisti. Već smo sjajni i blistavi. Već smo bez izbora, bez napora, čista svesnost. Ono što pokušavamo da uradimo jeste da to otkrijemo, a otkrivate ga gubeći sebe, oslobađajući se sebe. Ne dodajući nova učenja sebi ili učeći nove dogme, već puštanjem svega. Posebno reči. Previše pričamo. To je jedna od stvari koja nas sprečava da napravimo mnogo napretka na putu. Imamo tendenciju da previše pričamo, moramo da razrađujemo stvari. Želimo da objašnjavamo stvari. Ipak, u stvarnosti, postoji moć u vama koja zna šta da radi bez vaše pomoći. Moć koja zna put ne treba vašu pomoć. Treba da joj se predate. Da se pustite potpuno i temeljno, onda će se sve pobrinuti samo za sebe. Opet, teško je razumeti kako se sve pobrine samo za sebe. Jer nas su učili da moramo da uradimo. Ako ne uradimo, neće se dogoditi. Verujemo da moramo da uradimo i to vas čini činiocem. Dok u stvarnosti želimo da se oslobodimo činilaštva — da niste vi činilac. Razmišljajte o ovim stvarima. Nema nikoga ko treba bilo šta da uradi. Ipak činite da radite nešto. Ne budite zbunjeni oko ovoga. Paradoksalno, uvek ćete raditi nešto, a ipak u stvarnosti i istini nećete raditi ništa. Zaista nema nikoga ko mora bilo šta da uradi. Niste tražili da budete rođeni. Šta vas je onda rodilo? To ide dalje od vašeg oca i vaše majke. Istina je da vas ništa nije rodilo. Zaista nikada niste bili rođeni. Vidite, ove stvari koje delim sa vama zvuče besmisleno nekima od vas. Nikada niste bili rođeni. Vi ste apsolutna stvarnost. Vi ste bez napora, bez izbora, čista svesnost. Vi ste bezgranični prostor. Nemate telo. Ništa što radite nije uopšte važno. Znam da prosečnoj osobi ovo zvuči besmisleno, potpuno apsurdno, ali ipak ovo je istina. To je razlog zašto vas spuštam za koju stepenicu da vam pokažem da kako napredujete na ovom putu, kako radite svoje ljudsko postojanje, nalazite sebe kako postajete srećniji i srećniji, mirniji. Stvari vas ne uznemiravaju previše. Preuzimate kontrolu nad svojim životom. A onda kažem: "Nemaš život. Nema čega da preuzmeš kontrolu. Nema nikoga Robert Adams Satsangsi: Sabrana dela

kod kuće." Kakva je ovo zbrka. Ipak kada se vaš um zbuni na ovaj način razmišljajući o ovim stvarima, vaš um postaje malo slabiji. Ovo je važan korak. Ponoviću ga. Kada se vaš um zbuni razmišljajući: "Nisam li ja telo? Jesam li ja telo? Jesam li ja prazan prostor?" Samo razmišljanjem o ovim pitanjima u sebi, um počinje da usporava i to je upravo ono što pokušavate da uradite. Da usporite um. Zato budite zbunjeni, dobro je za vas. To je ogromna pomoć za vaše razvijanje. Kada niste zbunjeni, jednostavno ste vezani za svoja uverenja, svoje unapred stvorene ideje, svoje koncepte i svoje linearno razmišljanje. Kada ste zbunjeni, vaše linearno razmišljanje

počinje da se raspada, vaši koncepti počinju da se raspadaju, vaše vrednosti počinju da se raspadaju, sve u šta ste verovali i za šta ste se zalagali počinje da se raspada. Što znači da postajete slobodni. I to je cela ideja — postati slobodan. Zato vam govorim sa oba nivoa. Sa apsolutnog nivoa i sa relativnog stanovišta, razumete zašto ovo radim. Da vas zbunim i smetem tako da um može biti razbijen na komade, fragmente, dok ne nestanu. Samo kada imate svoje sopstveno iskustvo znaćete da je ono što govorim istina. Zato vam tako često kažem: "Ne verujte ni jednu jedinu reč koju kažem." Idite i imajte svoje sopstveno iskustvo. Ali opet, evo kontradikcije. Samo kada dođete na satsang, kada nađete učitelja koji je prošao tim putem, možete imati svoje sopstveno iskustvo. Vrlo je malo ljudi koji su imali ličnu spoznaju bez učitelja ili bez satsanga. Ipak je moguće. Ali satsang i Mudrac su ti koji zaista unište vaš um. Spaljuju ceo vaš um. Čine vas mentalno nedovoljnim. Što je blagoslov u maski. Kada neki od vas izađu odavde, kažete mi: "Potpuno si me zbunio sada." I ja kažem: "Dobro, to je moj posao. Da vas zbunim, da vas smetem. Da razbijem vaš um na fragmente." Moj posao nije da vam govorim stvari koje volite da čujete. Moj posao je da pogodim živac negde u vama koji vas natera da pomislite: "Taj tip je lud. On je van sebe. O čemu on govori?" Tada počinjete da pravite duhovni napredak. Kada se potpuno slažete sa mnom, to je prepreka vašem duhovnom putu. Ne tražim da se slažete sa mnom. Tražim da imate svoje sopstveno iskustvo i da pronađete istinu za sebe. Razmislite o iskustvima koja ste imali u svom životu od trenutka kada otvorite oči ujutru dok ne odete na spavanje noću. Šta prolazi kroz vaš um? Šta osećate? Šta vidite? U šta verujete? Šta vam se dešava svakodnevno? Najgora stvar koju možete uraditi ujutru je da uključite TV i čitate novine. To je najgora stvar koju možete uraditi. Najbolja stvar koju možete uraditi ujutru kada se probudite jeste da se zapitate: "Ko sam ja?" i "Šta ja radim ovde?"

Najgora stvar koju možete uraditi noću pre nego što odete na spavanje jeste da razmišljate o svom poslu ili svojoj porodici ili svojim finansijama ili svojim bolestima ili...svim ostalim stvarima koje su se dešavale u vašem životu. Najbolja stvar koju možete uraditi pre nego što odete na spavanje ili dok spavate, kada idete na spavanje jeste da istražujete: "Kome dolaze ove aktivnosti? Kome su dnevne aktivnosti došle? Ko je iskusio ove dnevne aktivnosti?" Dakle, vidite da je do vas da uradite pravu stvar. Gde god da odete na ovom svetu, još uvek morate da ponesete sebe i niko ne može prevazići vaš um osim vas. Niko ne može izazvati samospoznaju osim vas. Niko ne može probuditi vas osim vas. Vi ste taj. Svet zaista nema šta da vam ponudi. Vaši snovi nemaju šta da vam ponude. Pogledajte u sebe. Pogledajte u večnost u sebi. Naučite da volite sebe. Kada volite sebe, volite univerzum, jer Sopstvo je ceo univerzum. Kada kažem da volite sebe, ne mislim na vaše malo sopstvo, vaše ego sopstvo. Mislim na vaše pravo Sopstvo. Naučite da volite svoje Sopstvo. Apsolutno ništa nije pogrešno nigde u ovom univerzumu, a to uključuje vaš život. Ne reagujte na okolnosti. Budite srećni, uvek. Ne tražite stvari koje će vas učiniti srećnim. Jednostavno budite srećni. Sve što posedujete moraćete da ostavite kada napustite svoje telo. Pogledajte u sebe. Sve počinje sa vama. Vi ste taj i nema drugog. Slobodno postavljajte pitanja. Niko ne dobija prašad dok ne postavite pitanja. Recite nešto!

ST: Ovo je bilo veoma duboko predavanje. (R: Šta je bilo?) Bilo je veoma duboko predavanje.

R: Onda postavite duboko pitanje. (ST: Moram da postavim duboko pitanje?) Zašto ne? (ST: Dobro pitanje. Mislim da ste mi uništili život.) Ionako ti nikada nije trebao.

SY: Roberte, mogu da postavim pitanje? (R: Naravno.) Kada pomislim na stajanje na put prosvetljenja, oseća se kao veoma dugačak put borbe. Mislim da...nejasno...

R: To je dobro pitanje. I morate da istražite: "Ko se tako oseća? Ko je taj koji oseća da je to duga borba? Kome je duga borba?" Vidite, istina je da ste već spoznali. U dubini svog srca znate da ste već slobodni. Prema tome, ego je taj koji misli da je to duga borba. Ego pokušava da vas prevari i navede da mislite o dugoj borci i da nikada nećete stići tamo, ali držite se istine da ste već tamo. Nema gde da se stigne, nema nikoga ko treba da se bori i otići ćete izvan ega. Postoji mnogo

načina da se ovo uradi. Kada vam dođe misao: "Ovo je duga borba. Ovo je dugačak put." Pogledajte pitanje koje vam je došlo, koje vas navodi da ovo vidite, koje vas navodi da ovo kažete sebi i dobro se od srca nasmejte. Smějte se...(prekid trake)...ovome. "Ne bojim te se." I ostanite mirni i smejte se sebi ponovo. Ako nastavite da radite ovo, razvićete se veoma brzom brzinom. Dakle, ponovo, kad god vam pitanje dođe u um, misao: "To je duga borba. Moram mnogo da radim." Odmah uhvatite sebe. Ne nastavljajte duž Robert Adams Satsangsi: Sabrana dela

te linije razmišljanja. Uhvatite sebe veoma brzo. Zaustavite tu vrstu razmišljanja tako što ćete odmah istražiti: "Kome dolaze ove misli? Ko oseća da je to dugačak posao, dugačak put?" I ostanite mirni, stanite. Tako prevazilazite to.

SF: Želiš da podelimo? (R: Da.) U redu, postoji nešto što sam naučio ne tako davno. Da je Gospod Krišna u jednom trenutku izjavio da je svaki od tri glavna puta: znanje, predanost i služenje — najbolji. I rečeno je da je ovu izjavu dao iz svoje veličanstvene samilosnosti. I takođe je rekao nešto što je posebno lepo. Rekao je: "Na koji god način me ljudi vole, na isti način nalaze moju ljubav. Jer mnogi su putevi ljudi, ali svi na kraju dolaze k meni." (R: Da, Frede, veoma tačno.)

SK: Roberte, nalazim da su ideja posmatrača i posmatranog isto. I samo da razjasnim. Da li to znači da je sve što posmatrani posmatra njegova sopstvena projekcija? (R: Tačno.) Dakle, sve dolazi iz mog uma, šta god vidim je moja sopstvena stvar? (R: Tačno.) Stvaram sve svoje misli, stvaram sve misli...sve dolazi iz mene, ja sam to.

R: Sve dolazi iz tebe. Pogledaj sebe ponovo kao ogledalo. I ogledalo ne može videti sebe. Ono vidi sopstveni odraz koji je svet. Dakle, svi smo mi ogledala i svi vidimo svoj odraz. Shodno tome, šta god vidite, to ste vi. Dakle, ako vidite mržnju i zlobu, sve vrste besmislica na ovom svetu, to je mesto odakle dolazite upravo sada, to vidite zato što vidite sebe. Ali kako rastete i ogledalo postaje uglačano i čisto, počinjete da vidite novu sliku. Počinjete da u nesavršenstvu vidite savršenstvo. U haosu i zbrci vidite ljubav i sklad. Jer prašina je uglačana sa ogledala i vidite pravu sliku.

SL: (pitanje učenika nejasno) (R: Ponovi to.) Da li je uvek um koji kaže ???

R: Da, da jeste, to je um. Um postaje, takoreći, ispran na početku. Postaje bistar. I um vas navodi da vidite sklad i radost. Ali na kraju, um takođe odlazi i nema nikoga da vidi bilo šta. Sada ste u potpuno novoj dimenziji. Kada um ode, nema jasnoće, nema nesklada, nema dobrog, nema lošeg, nema Boga, nema đavola. Um je taj koji izaziva ove stvari da se dogode. Dakle, kada počnete da vidite dobre stvari na ovom svetu, um je taj koji vidi dobre stvari. To je veoma visok korak. Ali u konačnoj analizi, um mora biti potpuno uništen. Potpuno izbrisan, potpuno ubijen i onda nema nikoga da vidi bilo šta. Tada postajete blaženstvo, svest, čista svesnost, zbunjivanjem uma dok se ne razbije na fragmente, na delove.

SL: Da li zbunjenost izaziva ljude da budu oslobođeni i slobodni?

R: To je relativna zbunjenost, da. Ali kako duhovno rastete, relativna zbunjenost odlazi u više carstvo. Gde vaš um počinje da razbija relativnu zbunjenost i nesklad plus sklad počinju da nestaju. Kako um vidi ove stvari kako nestaju, idete više i više u svom razvijanju dok um ne nestane u potpunosti. (SL: Dakle, napredujete na početku kada postoji zbunjenost i sklad.) Da, kada shvatite da je sve iz uma, sve emanira iz uma, lepota, sklad, mržnja, zlo, to su dve strane istog novčića. Ipak izvan rela-

tivne lepote, izvan relativnog zla, izvan relativne dobrote i radosti, leži nešto lepše i radosnije nego što možete zamisliti. Ne postoje reči kojima bi se to izrazilo ili objasnilo. Morate to iskusiti za sebe. Postoji radost izvan radosti relativnosti koju nijedno ljudsko biće ne može izraziti. Jer konačno ne može izraziti beskonačno. Moramo otići izvan reči, izvan uma, izvan misli, izvan svega što smo ikada znali i onda postajemo to. Onda više nema objašnjenja. Nema ništa što

moramo da uradimo. Nema ništa što moramo da objasnimo. Jednostavno smo postali to, sat-čit-ananda, apsolutna stvarnost. Ali um mora biti potpuno izbrisan da bi se to dogodilo.

SH: Kako brišete um?

R: Posmatranjem uma. Posmatrajte um, motrite na um — ono što se pojavljuje da je um. Gledajte šta radi, gledajte kako misli tako što ne reagujete na njega, posmatrajući ga, gledajući ga, ali nikada ne reagujući na njega. Ili istražujući: "Kome um dolazi? Ko ima ovaj um? Odakle je došao? Ko mu je dao rođenje? Ja? Onda ko sam ja?" Posmatrajući svoje misli i govoreći da vam dolazi, kao što vam mir dolazi, kao što vam sve ove relativne stvari dolaze, samo posmatrajte bez reagovanja. Onda um postaje sve slabiji i slabiji i slabiji i slabiji dok se konačno ne rastvori i vi ste slobodni. Ali trenutak kada reagujete na bilo šta, pokvarite to.

SK: Upravo si objasnio terminologiju "Ja i Otac smo jedno", doći do tog mesta gde nema posmatrača koji posmatra. To je upravo sada "Ja i Otac smo jedno." ??? Osećam to, znaš. Jednom kada um nestane, jednostavno si tu.

R: Otac se odnosi na Boga. Ja se odnosi na malo sopstvo. Kada kažete: "Ja i Otac smo jedno", to znači da se malo sopstvo stopilo u univerzalno Sopstvo i slobodni ste.

SY: A šta je sa: "Budite mirni i znajte da sam Ja Bog." To je kada smo to, mislim...zbunjen sam. (R: Dobro, to je sjajno.) Došao sam ovde i sada sam zbunjen i... (R: Pravite dobar napredak.) Jedino što ima smisla za mene je kada sam tih sam sa sobom ili kada sam tih ovde sa tobom i kao da jednostavno moram da budem miran i znam da sam Ja Bog.

R: Pa, to je dovoljno i dobro je. (SY: Da.) Ako možeš da budeš miran i znaš da si Bog, to je sjajno. (SY: Ali zaboravim, kada hodam unaokolo, zaboravim.) Zaboravljaš zato što ne praktikuješ, zar ne? (SY: Ne, mislim, meditiram i molim se ujutru i uveče, znaš...na svoj način. Nemam posebnu praksu, samo kažem šta mi padne na pamet.) Vidiš, da smo zajedno kao u ašramu i da me vidiš svakodnevno, onda ne bi bilo ništa što moraš da radiš osim da sediš tamo na satsangu i to bi bilo dovoljno. Ali imam vas samo oko četiri ili pet sati nedeljno. Neke od vas i manje od toga, a svet vas ima ostatak vremena. Zato morate marljivo da praktikujete samoistraživanje ili posmatranje uma. Morate biti svoj sopstveni učitelj. Zato imate transkripte. Dobro je čitati ove transkripte pre nego što odete na spavanje noću. Takođe kada ustanete ujutru. I budite sa ovim idejama o kojima govorimo Robert Adams Satsangsi: Sabrana dela

ovde. Uhvatite se za one ideje koje čitate u transkriptima i nosite ih sa sobom tokom dana. Na primer, čitate u transkriptima da morate da se zapitate: "Ko sam ja?" neprekidno. Transkript će vas podsetiti i onda odložite transkript i radite to. Kada se oblačite, kada perete sudove, kada idete na posao, kada dođete kući, ponavljate u sebi: "Ko sam ja?" Čak i kada radite. To neće ometati vaš posao. Nastavite neprekidno da istražujete: "Ko sam ja? Ko radi ovaj posao? Ko oseća ovo i ko oseća ono? To je ja, ne ja. Onda ko sam ja?" ili "Gde je izvor ja?" i nastavite da istražujete ovako po ceo dan. Onda će se nakon nekog vremena nešto slomiti i počećete da se osećate mirno, kao što smo diskutovali na početku. Počećete da postajete neustrašivi, mirni, razvićete ljubaznu dobrotu i tada znate da napredujete.

R: Meri, hoćeš li pročitati Džnanija? (SM: Da.) (Meri čita Džnanija — vidi početak ove knjige za tekst)

R: Hvala, Meri. (SM: Hvala, Roberte.)

R: Imamo li nekih objava?

SM: Ah, da, imamo.

R: Vreme je za satsang. Vreme je za jelo. (kraj trake) [SADRŽAJ]

Moć Koja Zna Put 13. septembra 1992.

Robert: Pozdravi i poštovanje. Dobro je biti sa vama ponovo. Dobrodošlicu vam pružam svim svojim srcem. Volim vas. Sve je dobro. Sve se odvija kako treba. Nema grešaka. Sve je na svom mestu. Baš onako kako jeste. Pitajte se: "Koja je vaša svrha zašto ste danas ovde? Koji je vaš razlog za dolazak na satsang?" Ako imate svrhu, ne biste trebali biti ovde. Ko ima svrhu? Ego, um. Ego i um imaju mnogo razloga zašto su ovde. Ego i um žele da postanu prosvetljeni, žele da postanu samospoznati. Kakva šala! (učenici se smeju) Lično sopstvo nikada ne može upoznati samospoznaju. Ego, um, lično sopstvo nikada ne mogu primiti mokšu. Zašto? Zato što ne postoje. Zaista ne postoji ego, ne postoji um, ne postoji lično sopstvo. Dakle, ako imate svrhu, na pogrešnom ste putu. Život nema svrhu. Univerzum nema svrhu. Vi nemate svrhu. Kakva je svrha vode u fatamorgani? Ima li svrhu? Vidite bazen vode u pustinji i mislite da je stvaran. A onda krenete ka njemu i podižete pesak. I tako je sa postojanjem. Postojanje deluje tako validno, tako stvarno, tako istinito. Ipak ko postoji? Da li ste ikada postojali? Da li ćete ikada postojati, šta postoji? Ništa. Kada kažem ništa, mislim ni jedna stvar. Apsolutno ne postoji ni jedna stvar koja ima svoje sopstveno postojanje. Pojava može delovati snažno, može delovati stvarno. Pojava postojanja može delovati validno, a ipak u najvišoj istini ne postoji postojanje. Onda me pitate koja je moja svrha? Šta ja radim ovde? Ne znam, samo sam ovde. Nemam pojma zašto sam ovde. Nemam svrhu. Zaista nemam šta da podelim sa vama. Ne tražim ime ili slavu ili bilo šta uopšte. Četrdeset godina sam trčao po zemlji, svetu, krio se i ljudi me uvek nađu iz nekog razloga. I tu ode moj mir. (učenici se smeju) Dakle, šta ja radim ovde? Ko zna, ipak nema razlike između mene i vas. Nisam ništa posebno. Opet analogija je: ogledalo ne može videti sebe. Ja sam kao ogledalo, ne mogu videti sebe. Vidim odraz Sopstva, odraz čiste svesnosti. Shodno tome, vidim vas kao apsolutnu stvarnost, kao čistu svesnost. Vidim vas kao Brahmana. Ovo je moj odraz. Vi ste takođe ogledalo i ne možete videti sebe, ipak vidite svoj odraz — šta vidite? Kada pogledate svog bližnjeg, da li vidite ljubav, mir, sklad, radost ili vidite nešto drugo? Kada razumete kako ovo funkcioniše, shvatićete da šta god vidite, vidite sebe. Uvek vidite sebe. Možete videti sebe kao prosvetljeno biće i videćete ceo univerzum kao prosvetljen, ili možete videti sebe

kao lopova, kao pljačkaša banke, kao ogovarača. Šta god vidite u drugima, vidite u sebi. Šta god vidite u drugima, to ste vi. Postoji samo jedno Sopstvo i vi ste to. Dakle, koji je razlog što ste vi ovde? Ne bi trebalo da postoji nikakav razlog. To je samo dešavanje, dešava se samo od sebe. Postoji tajanstvena moć u univerzumu. Volim da je zovem "Moć koja zna put", koja održava travu i oblake i nebo, drveće, hranu, pomorandže, pšenicu i takođe se pojavljuje da nas održava i hrani. Stoga, nemate razloga da se brinete. Ništa da brinete, ničega da se bojite. Ceo univerzum je vaš prijatelj. Ipak univerzum ne postoji. Vaš prijatelj čak ne postoji. Sve dok verujete da ste vi činilac, da ste telo i um, uvek ćete preduzimati neku vrstu akcije. Uvek ćete paziti na sebe. Tražiti slavu, tražiti slavu, tražiti požudu. Sve ove stvari su deo ljudskog iskustva koje ne postoji. Pa zašto pričam o tome? Šta drugo mogu da radim? Došli ste ovde da čujete predavanje, govor. Došli ste ovde da čujete duboke reči, one ne dolaze od mene. Ja apsolutno nemam ništa duboko da podelim sa vama. To je samo bilo moje iskustvo da ništa ne postoji. To je to! Ipak kada izgovorim te reči: "Ništa ne postoji", postoji nešto izvan postojanja i nepostojanja, nešto nepromenljivo, nešto neizrecivo. Nešto što reči ne mogu opisati ili izgovoriti. Postoji lepota, blaženstvo, radost, ali ove reči su besmislene same po sebi. Ali postoji nešto veličanstveno što je vaša prava priroda. Zapamtite, kada vam kažem: "Vi ne postojite, mislim na vaš ego, na vaše lično sopstvo." Vi ste deo božanskog plana. Sve dok verujete da ste telo, prihvatite ovo. Ako morate da verujete u Boga, Išvaru, koji vam daje blagoslove i daje vam karmu, kontroliše ceo univerzum, onda se predajte u Išvarine ruke. Što znači predajte se potpuno i totalno moći koja zna put. Dajte sve. Ne držite se ničega. Ako to uradite, takođe ćete doći do mesta u životu gde ćete se takođe odreći Išvare. Počećete da osećate, da shvatate, da razumete da je ova Išvara emanacija vašeg uma. Drugim rečima, stvorili ste Boga po sopstvenom liku. Ovo je dobro, nema ništa loše u ovome. Trebalo bi da postanete ludi za Bogom. Trebalo bi da postanete Bogom opijeni. Ovo možete uraditi samo kada se mentalno odreknete ovog sveta, ne fizički, ne morate

se odreći bilo čega fizički. Fizičko će slediti mentalno. Kada se mentalno postanete nevezani za osobu, mesto ili stvar, tada ćete početi da živite duhovni život. Do tada ne živite nikakav duhovni život. Duhovni život znači otpuštanje, odricanje, oslobađanje od svih stvari koje su vas uzbudile do sada. Sve stvari koje vam se čine važnim, dobre, loše, između i mentalno puštanje. Jer nije važno da li živite u palati ili kolibi, da li imate milion dolara ili pet centi, da li umirete od raka ili ste zdravi kao konj — ne bi trebalo da pravi razliku. Jer na kraju, kome se ovo dešava? Ne vama, već ja. Ja-misao je ta koja doživljava sve ove stvari, vi ne. Vi ste potpuno slobodni. Da, jeste. Vi ste potpuno slobodni, apsolutna stvarnost. Vaša priroda je satRobert Adams Satsangsi: Sabrana dela

čit-ananda. Ti si nirvana, krajnje jedinstvo, apsolutno nema ničega što moraš da uradiš da bi dostigao ovo stanje. Ne moraš čak ni da se probudiš. Mnogo puta ti kažem da se probudiš jer koristim reči. Ali u stvarnosti, probuditi se znači da je neko spavao. Ko je taj koji spava? Ko je taj koji je razočaran, neuk? Postoji li zaista neko ko je neuk? Ne postoji neznanje. Ako ne postoji neznanje, ne postoji ni prosvetljenje. Stoga, kada pomisliš na reči poput apsolutne stvarnosti, čiste svesnosti, govoriš sebi: "O, voleo bih da mogu da dostignem ove stvari." To te navodi da veruješ da si nešto drugo i da moraš da dostigneš nešto drugo. Ali u istini, nikada nisi ništa i nikada nećeš biti ništa osim beskorisnog. Moraš prestati da pokušavaš da postaneš nešto. Moraš prestati da tražiš. Da postaneš samoosvešćen, probuđen. Samo budi. Ne budi ovo ili ono. Budi čisto biće koje jesi bez reči, bez misli, bez objašnjenja. Mora doći iz tvog srca, a ne iz tvoje glave. Znanje glave dolazi i odlazi, ali znanje srca ostaje zauvek. Govorim o duhovnom srcu na desnoj strani grudi. Ne o tvom fizičkom srcu, ne o čakrama, ne o kundaliniju. Postoji duhovno srce na desnoj strani grudi koje je ekvivalentno izvoru univerzuma, što sam pomenuo pre neki dan. Postoji centralni izvor celog ovog univerzuma i ceo univerzum se okreće oko centralnog izvora. Ova zemlja pravi ciklus od dvadeset četiri hiljade godina. Dvanaest hiljada godina prosvetljenja, dvanaest hiljada godina povratka u mračno doba. Ali poenta je da je duhovno srce ekvivalentno izvoru svega stvaranja i ovo je na desnoj strani tvojih grudi. To je ono što je čista svesnost, apsolutna stvarnost, nirvana. To je u tebi. To je u tebi sve vreme. Zaista moraš zaroniti u njega. Zaroni duboko u njega. Idi duboko, duboko unutar duhovnog srca. Postoji priča koja ovo donekle razjašnjava. Nekada je živela mlada devojka koja je bila prostitutka i rođena je u prostituciju karmički. Njena majka je bila prostitutka pre nje, njena baka je bila prostitutka pre nje. Rođena je u ovakav život, nije znala ništa drugo. Jednog dana je gledala kroz prozor, pogledala je preko ulice ispred supermarketa. Tamo je bio propovednik koji je propovedao o Bogu, da se pokaju, da se odreknu greha. Govorio je svima da će otići u pakao. I pokazivao bi na kuću prostitucije i govorio: "Vidite one ljude tamo, svi su grešnici. Svi će goreti u paklu. Odrecite se svojih grehova, prihvatite Boga." Ovo je radio dan za danom za danom. I mlada prostitutka ga je gledala i govorila sebi: "Kako bih volela da budem poput njega. Zašto prolazim kroz ovaj život ovako? O Bože, daj mi snagu da izdržim. Šta god da uradiš za mene, prihvatiću. Prihvatam svoj životni udes, ali molim te pomozi mi, oslobodi me ove vrste položaja." Ipak, radila je svoj posao u prostituciji koji je trebalo da radi i između poslova bi gledala kroz prozor i poželela da bude sveta osoba poput tog čoveka. Sada su oboje starili i starili i starili i konačno su umrli i napustili svoje telo. Oboje su se pojavili pred Bogom na sudu i Bog je pogledao svetog čoveka i rekao: "Ti ideš u pakao," i pogledao je devojku i rekao: "Ti ideš u raj." I sveti čovek je bio šokiran i rekao: "Bože, kako ovo može biti? Propovedao sam tvoje ime godinama i godinama. Govorio sam ljudima da dođu k tebi. Da ti se predaju. Dok ova devojka nije ništa osim prostitutke. Kako ona može da ide u raj, a ja u pakao?" I Bog se osmehnuo i rekao: "Sine moj, ti si propovedao mnogo, mnogo godina, ali gde ti je bilo srce? U tvom srcu bila je požuda, pohlepa, a ipak si propovedao ljudima da promene svoje puteve, da postanu čisti, ali nikada nisi bio čist, samo spolja si priredio dobru predstavu. Ali takozvana prostitutka, njena karma je bila da bude prostitutka. Ona se zaista nije žalila, samo se molila za spoznaju, da sazna zašto. Za snagu da nastavi. Molila se iz svog srca i ja sam u njenom srcu slušao. To je razlog zašto ti ideš dole, a ona ide gore." Tako

je i sa nama. Čitamo mnogo knjiga. Mnogi od nas su putovali u Indiju, Jerusalim, Tibet, Japan. Bili smo uključeni u zen, jogu, islam, judaizam, katolicizam i sve ostalo. Ali šta mi zaista radimo? Šta mi zaista tražimo? Onaj koga tražiš već je u tebi. Onaj koga tražiš nije otišao nigde. Onaj koga tražiš je upravo tamo gde si ti sada. Ti si to. Ne traži dalje. Ti si taj. Ti si taj. Ipak, mnogi od nas su zbog karme skloni različitim putevima. Ne mogu svi biti na istom putu, bilo bi dosadno da svi u ovom univerzumu i na ovom svetu krenu istim putem. Zato nam Bog daje raznolikost. Svi putevi vode ka istom cilju. Ali dva puta koja je veoma važno spoznati i razumeti su putevi Džnane i bhakti, put znanja i put predanosti. Na putu znanja razumeš ja-sam-to-ja-sam. Počinješ da istražuješ: "Ko sam ja?" Negiraš ceo svet, uključujući svoje telo, svoj um. Neti-neti, ni ovo, ni ovo. Negiraš sve i ono što ostaje je tvoje Sopstvo. Univerzalno Sopstvo, sveprožimajuća apsolutna stvarnost. Buđaš se kao svoje Sopstvo. Put bhakti je mnogo lakši za većinu ljudi. Da bi postao istinski bhakta, jednostavno moraš postati opijen Bogom. Kako to radiš? Okreneš se svom duhovnom srcu i zamisliš prelepu sferu svetlosti u svom fizičkom srcu. Zatim pomisliš na svog omiljenog boga. Bilo da je to Krišna, Hrist, Muhamed, Mojsije, ko god to bio, i vidiš tu osobu u svom duhovnom srcu, u svetlosti. Počinješ da voliš tu osobu, da obožavaš tu osobu. Misliš na tu osobu noću i danju, danju i noću dok se ne izgubiš u toj osobi. Možeš da se moliš ovom biću. Možeš da se moliš ovom božanstvu. Možeš da se smeješ od sreće. Možeš da plačeš od radosti. Ali moraš da razviješ strast. Moraš biti strastven u svojoj ljubavi. I zavapi ovom Bogu u sebi: "Oslobodi me, o Gospode, pusti me. Učini sa mnom šta hoćeš, ali me oslobodi. Pokaži mi da nisam telo. Pojedi moj ego." Nastavi da se moliš na ovaj način. Nastavi da vidiš sliku ovog božanstva u svom srcu i nastavi da roniš dublje i dublje i dublje. To znači da će spoljašnji svet postati potpuno besmislen za tebe. To ne znači da nećeš ništa raditi. Zapamti, telo koje izgleda stvarno došlo je na ovu ravan postojanja da uradi nešto, karmički. Dakle, bez obzira da li ti se sviđa ili ne, tvoje telo će nastaviti da radi nešto. Nikada neće doći vreme kada ćeš prestati sa činjenjem. Treba da razumeš da ti nisi činilac, ti nisi mislilac, ti nisi telo ni um. Ipak, telo će ići gde treba da ide, raditi šta treba da radi, ali to apsolutno nema veze sa tobom. Ti nemaš ništa sa ovim telom. Dakle, imaš dva puta kojima možeš da slediš, jedan ili drugi. Možeš da ih slediš oba istovremeno. Čim se probudiš ujutro, možeš reći sebi: "Ko sam ja?" a zatim videti svetlost u svom srcu. Videti božanstvo u svetlosti i osetiti ljubav koju emituješ. Osetiti ljubav u srcu, potpunu ljubav, potpuni mir, potpunu radost. Zatim se možeš vratiti pitanju: "Ko sam ja?" i pokušati da razumeš da si ti božanstvo. Ti si taj koga vidiš. Može izgledati da postoje dvoje od tebe sada. Ti si božanstvo po svom izboru. Ali razumeš da u stvarnosti postoji samo jedno i ti si to. Ako nastaviš sa ovom vrstom prakse, malo Džnane, malo bhakti, nastavi da radiš jedno ili drugo po ceo dan, nešto će popustiti, nešto mora popustiti! Ne možeš praktikovati ove stvari, a da nešto ne popusti, i postaćeš slobodan. Opet, ovo ne znači da ne treba nigde da ideš ili da radiš nešto drugo. Možeš da gledaš TV, možeš da ideš u bioskop, možeš da plivaš, možeš da igraš golf, možeš da ideš na kuglanje, ali nikada ne zaboravi ko si, to je sve. Uvek se seti ko si zaista. Kuda god treba da ideš, otići ćeš ionako. Zapamti, sve je predodređeno, unapred određeno. Sve što će ti se dogoditi već je isplanirano pre nego što si došao u svoje telo, sve. Čak i kada pomerim prst ovako. Sve je isplanirano, sve je predodređeno. Sa svim ovim znanjem, zbog čega imaš da brineš? Čega se možeš plašiti? Ko može da te povredi? Bilo da veruješ da si telo ili veruješ da si nešto drugo, veoma si dobro zaštićen božanskim blaženstvom koje je centar tvog srca. Zato budi srećan. Slobodan si. (tišina) Vreme je da igramo "zbuni gurua". Imamo pitanja. Kada uđete, budite sigurni da zapišete pitanje koje vam se sviđa. Koristimo ga kao zbunjivač.

SH: Čekam te kada me zaista zbuniš. (smeh) Do sada se nije desilo.

R: Postoji jedan odgovor za sve. (smeh) Jednog dana će me neko zbuniti. (smeh)

SB: Šta se desi kada te zbune? (R: Zamenićemo mesta.) (smeh) (P - Meri čita, A - Robert odgovara.)

R: U redu, Meri. (Podstiče Meri da pročita prvo pitanje)

P: U redu. Šta je duša? Šta se dešava kada osoba umre.

O: Šta je kafilter riba? (smeh) Duša je ista stvar. (smeh) Ili bih mogao reći ovo je duša. (Pokazuje na nešto) Izaberi. (smeh) Kome postoji duša? Ko ima dušu? Ko je stvorio dušu? Duša je deo maštanja. Deo mentalnih koncepata stvarnosti koja ne postoji. Tako je lako jednostavno biti svoj i biti sveprisutan, sveprožimajuća svest, ali ti želiš da budeš duša. (smeh) Dakle, duša može biti bilo šta u šta veruješ. To je duša. Šta god veruješ da jeste, to je. Samo zapamti, to je deo tvog sistema verovanja. Nema sopstvenu stvarnost. Dakle, duša je reč koju si izmislio. Nešto što te je neko naučio kada si bio dete – da imaš dušu i kada umreš tvoja duša ide u raj ili nešto slično. Istina je da nikada ne možeš umreti, nikada nisi ni rođen, ne postoji duša, potpuno si slobodan. Aleluja! (smeh)

SH: Tako ti to kažem. (smeh)

SM: Dakle, to je ono što se dešava kada osoba umre? (R: Šta je to?) To su bila dva pitanja, šta se dešava kada osoba umre?

O: Šta se dešava kada osoba umre? Ništa! Šta želiš da se desi? Šta god veruješ, to se dešava. Ali u istini, ako praktikuješ sadhanu, duhovne discipline, nikada ne moraš da brineš o takvim stvarima. Jer nikada neće doći vreme kada moraš da umreš. Ne umireš! Ko umire? Neko ko ne postoji. Samo osoba koja nikada nije postojala umire. Ono što postoji nikada ne može umreti jer nikada nije ni rođeno i ti si to. Zato se nemoj zbunjivati takvim pitanjima. Duša, smrt, rođenje, sve su to iluzije, sve su to varalice. Prihvati činjenicu da si Bog i budi gotov s tim. Sledeći slučaj.

P: U redu. Molim vas, dajte nam neke božanske inspiracije za ljudska bića koja žive sa HIV-om, AIDS-om i rakom.

O: Pa, te stvari su deo igre. Koliko god strašno izgledalo, to je deo ljudske takozvane egzistencije. Od početka vremena, čovečanstvo je takoreći imalo katastrofe. Nekada su bile kuga, guba. Možeš da ideš unazad u vreme i pronađeš sve vrste bolesti, a sada imamo AIDS ili šta god. Kada veruješ da si ljudsko biće, planeta mora da se uravnoteži. Kada ima preveliki broj ljudi na ovoj planeti, ljudi brinu o prenaseljenosti. Ovo se nikada neće desiti. Jer što više čovečanstvo produžava svoj život, više će biti bolesti koje će ga oduzeti. Možemo reći nešto poput ovoga. Bilo je otprilike tri milijarde duša – koje ne postoje – koje su dodeljene ovoj planeti. (smeh) I one dolaze i odlaze. Postoji vreme kada više dođe, onda se pojavi bolest, glad, zemljotres i deo populacije je zbrisan.

R: Više od 4 milijarde. (ST: Da, danas imamo 5 ili 6 milijardi na planeti.) Manje-više milijardu. (ST: Sviđa mi se tvoj stav.) (smeh) Dakle, u svakom slučaju, ono što će se desiti – i ovo zvuči strašno do izvesne mere – to je poput miliona ljudi koji su umrli u koncentracionim logorima. Tokom inkvizicije milioni ljudi su ubijeni. Ljudi su dolazili, ljudi su odlazili. Zapamti, ova planeta je stara milijarde godina. Bilo je mnogo civilizacija na ovoj planeti. Neke od njih su nas nadmašile tamo gde smo mi sada i sve su uništene i sve počinje iznova. Dakle, bolest je samo jedan način čišćenja planete. Ne brini. Ne budi zabrinut. Sada možeš da me pogledaš i kažeš: "Pa, on ne mari jer nema AIDS." Ovo telo ima svoju bolest, ali to mi ne znači ništa. Ne boj se, to je ono što moraš znati. Nemaj straha. U dobrim si rukama, radi tebe. (smeh) Sve dok imaš osiguranje, zbog čega brineš? (smeh) Ne, ozbiljno, sve je dobro. Ništa ne želi da te povredi. Ništa ne može da te povredi. Skloni misli sa toga. Predaj svoj um Bogu. Misli o Bogu sve vreme, ne o problemu, i bićeš bezbedan. Postoji ljubav koja se stara o tebi koja je mnogo veća od AIDS-a ili čega god. Ova ljubav si ti sam, pronađi je, potraži je, kreni za njom. Tu je. Jer ti si to i bićeš dobro. Nemaj straha. Mogu da te uverim da je sve dobro. Sledeći slučaj.

P: Šta je proces koji nam pomaže da znamo da smo Bog u satsangu ili da je prisustvo Boga u nama, čak iako kasnije nestane?

O: Pričali smo o ovome dva sata. Pitaj sebe: "Ko sam ja?" Istraži: "Kome dolaze ovi problemi?" Postani strastven za Boga. Vidi Boga na desnoj strani svojih grudi, na izvoru. I zaroni duboko u

svoja grudi u svoje srčano središte. Duboko unutra gde nikada pre nisi bio. A to radiš puštajući sve. Ronjenjem duboko unutar srčanog središta. U svoje božanstvo po izboru i budi slobodan. Praktikuj ove stvari.

P: Kako se duhovno srce može nalaziti na specifičnom mestu u fizičkom telu? Pošto duhovno znači nefizičko i pošto je telo ionako iluzija.

O: U stvarnosti je ovo tačno. Ali sve dok veruješ da si telo, postoji duhovno srce, zar ne vidiš? Sve dok veruješ da si čovek, onda moraš imati nešto sa čime da radiš. Dakle, postoji duhovno srce koje ti je predstavljeno da bi mogao zaroniti duboko u njega i postati slobodan. Ali ti govoriš istinu, u stvarnosti je sve duhovno srce. Ali ti to ne znaš ili bi već bio slobodan. Već bi se probudio. Pošto moraš da postaviš ovo pitanje, onda ćeš morati da se igraš sa svojim duhovnim srcem. Kada dostigneš osećaj zrelosti, duhovne zrelosti, onda si ti duhovno srce, lišće je duhovno srce, planine su duhovno srce, Henri je duhovno srce. Ali dok ne spoznaš da nisi telo, onda idi na duhovno srce na desnoj strani grudi. Sledeće.

P: Ne znam kako da pustim duboko u sebi, veoma je bolno držati se. Možete li mi govoriti o ovome? Hvala vam.

O: Ko ne zna kako da pusti? Pravi ti se nikada nije držao. Savršeni ti, koji je apsolutna stvarnost, nema šta da drži. Dakle, nemaš šta da pustiš. Razmisli o ovome. Razmatraj ovo. "Ko mora nešto da pusti? Ja? Ko sam ja? Ko sam ja?" Ti nisi to ja. To ja postavlja pitanje. To ja ne može da pusti. Idi iznad ja. Prati ja nazad do izvora, do centra srca. Prati ja nazad. Neka se stopi u duši koja ne postoji, u srcu, prati ga. Zaroni unutra. Ovo se prvo radi mentalno. Radi ove stvari mentalno, zamisli ih u sebi i učini da se dese. Tada ćeš postati srećan i slobodan.

P: Da li je satsang izraz (ovo je velikim slovima) AS IS, ili je satsang AS IS sam po sebi?

O: As is, as is not. Ti jesi! Ti si sam satsang. As is, JESTE! To nije ovo, to nije ono. To je jestvost. "Jesi li moja ili nisi, dušo." Sećate li se te pesme? (smeh) Zato zaboravi na svu ovu jestvost. Idi iznad jestvosti. Postani slobodan i srećan i miran. Izmišljamo sve vrste reči. Kao da se stavljamo u tamnicu. I ne možemo izaći iako su vrata tamnice oduvek bila otvorena. Sve što treba da uradimo je da otvorimo vrata i izađemo. Smišljamo sve ove parabole i izjave i reči. Pokušaj potpuno da isprazniš svoj um. Ne dodaj umu, isprazni ga. Zaboravi na reči i izjave i priče. Radije imaj prazan um, bez uma, i vidi sebe kao praznog, slobodnog, srećnog, božanskog. Što već i jesi.

P: Postoje dva pitanja o tome, šta je razumevanje?

O: Razumevanje je razumevanje. Razumevanje je sedeti ovde i slušati mene, a zatim postaviti pitanje šta je razumevanje? Šta je razumevanje? Ništa. Ko mora da razume? Da li svetlost mora da razume svoju sjajnost? Da li sunce mora da razume da sija sve vreme? Ko si ti ko misli da ne razume? Shvati da si sveprožimajući, poput sunca. I nema apsolutno ništa za razumevanje. Postoji samo bićevitost, svest, to si ti. Da li Bog mora bilo šta da razume? Bio bi jadan Bog ako bi morao da razume stvari. Ne postoji ništa što Bog treba da razume, ne postoji ništa što ti treba da razumeš. Samo budi. Budi srećan. Budi ispunjen radošću i blaženstvom. Budi svoj.

P: Da li je buđenje uvek iznenadno i nepovratno?

O: Istinsko buđenje je iznenadno i nepovratno. Delimično buđenje je ispod buđenja. Na primer, u nirvikalpa samadhiju. Ovo je osoba koja ulazi u stanja samadhija, stanja jasnoće na određeni vremenski period, a zatim izlazi ponovo. I vraća se u svet sa svim njegovim problemima i besmislicama. Sahaja samadhi, s druge strane, je biće koje je probuđeno dvadeset četiri sata dnevno. Više nema sna za tu osobu. Više nema odlaska ni dolaska. Ta osoba se ponaša kao ljudsko biće i uvek je u stanju blaženstva. Dakle, istinsko buđenje dolazi kao bljesak. Kao da si u mračnoj sobi, spotičeš se o nameštaj, a onda upališ svetlo. Svetlo nije došlo postepeno. Nije prvo bilo veoma slabo pa ne vidiš, ali se i dalje spotičeš o nameštaj ali ga ipak vidiš, a onda svetlo

postaje sve jače i jače – ne funkcioniše tako. Svetlo se upali, tama je nestala. Tama se nikada ne vraća. Ako nije potpuno buđenje, nije pravo buđenje. Pravo buđenje je spontano i trajno.

P: Da li je verovatno da treba da postanemo prilično utemeljeni u svesti svedoka pre nego što odemo iznad svedoka?

O: I da i ne, zavisi ko si. Ako želiš da budeš svedok, budi svedok. Na tebi je. Ti si u kontroli, ti upravljaš. Možeš biti bilo šta želiš. Samo znaj da si apsolutna stvarnost, da si slobodan. Ako jednostavno možeš da shvatiš da si slobodan, potpuna sloboda, potpuna ljubav, potpuno blaženstvo, onda neće biti razloga da budeš svedok. Ali ako želiš da se igraš sa svedočenjem, svakako to čini. Možeš biti svedok. Budi svedok onoga što se danas dešava ovde. Time što si svedok, tvoj um je u mirovanju i ti svedočiš, gledaš bez reakcije – to je biti svedok. Posmatraš, ne reaguješ ni na šta, samo gledaš, posmatraš. Tvoja osećanja su usmerena na Boga i Sopstvo, na stvarnost. Ali ti svedočiš kreaciju u njenoj igri. Dakle, budi šta god želiš. (pauza) Bobe?

SB: Advaita uči da se transcendira um i bude tih. Ali najviša budistička učenja uče da se ostane u čistom prisustvu i posmatraju misli. Da li je jedno podobnije za ostvarenje od drugog? Transcendiranje svih misli direktno ili samo ostajanje kao čisto prisustvo, biti svestan misli dok ne stigneš, ali se i dalje poistovećivati sa čistim prisustvom.

O: Ostvarenje je Božji dar. Božja milost je ta koja te čini potpuno i skroz ostvarenim. Sve ostalo je samo približavanje Božjoj milosti. Približava te Božjoj milosti. Sve tvoje sadhane, sve tvoje prakse koje radiš, sve što si ikada uradio, bilo je da te približi Božjoj milosti. Sve tvoje prakse su za oslobađanje uma, odricanje od uma, smirivanje uma. Tada si blizu Boga, onoga što zovemo Bogom. Božja milost postaje deo tvog bića i postaješ potpuno slobodan. Ne komplikuj svoj život. Ne komplikuj učenje. Učenje je vrlo jednostavno, za dete. Sve što treba da uradiš je da pogledaš svet sa divljenjem i shvatiš da je svet zaista Bog u izražaju. Moli se Bogu u sebi, reci: "Bože, ovo je tvoj svet koji vidim. Ovo je tvoja iluzija. Ovo je tvoja maja. Ovo si sve ti. Čak je i moje telo ti. Čak je i moj um ti, moje misli su ti. Ti si sve i ja sam to." Dok strastveno učiš da voliš Boga, kao svoje Sopstvo, postaješ slobodan i milost teče i postaješ istinsko Sopstvo. To je sve što treba da uradiš.

SB: Ako imaš problema da um držiš tihim, da li je sledeća najbolja stvar jednostavno ostati kao svest i kada se um pojavi, samo biti svestan da se um pojavljuje, ali ipak ostati u čistom prisustvu svesti?

O: Možeš se pitati: "Kome se um pojavljuje?" Uvek preispituj sebe. Preispituj sebe. Pitaš se: "Ko ima ovaj um? Ko misli da mora da gleda i svedoči? Kome dolaze ove misli? Ko mora da prolazi kroz sve ove muke? Moja prava priroda je već savršena. Ja sam ta krajnja stvarnost, pa ko mora da radi sve ove stvari? Ko mora da prolazi kroz sve ovo?" Nastavi da pričaš sa sobom ovako. Preispituj sebe neprekidno, preispituj sebe, preispituj sebe i onda će ti ponestati pitanja i bićeš slobodan. Zapamti da voliš sebe, da obožavaš sebe, da se moliš sebi, da se klanjaš sebi, jer Bog boravi u tebi kao ti. Imamo prasad, slobodno uživajte. Om šanti mir. (traka se završava) [TOC]

Ne Može Postojati Problem U Tvom Životu 20. septembar 1992.

Robert: Pozdravi i pozdravljanja. Vidim da ste svi nestrpljivi, jedva čekate da progovorim da biste mogli da zaspite. Dobro je biti ponovo sa vama. Imamo lepu malu grupu ljudi. Ovo je divno, prijatno. Dakle, svi me gledate pitajući se šta ću reći. Zašto bih vam bilo šta rekao? Niste platili da uđete ovde. (smeh) Ne moram ništa da kažem. U svakom slučaju, reći ću nekoliko reči, da vidimo kuda ćemo?

SH: Ne napreži se.

R: Neću. (smeh) Većina nas veruje da moramo zaustaviti um od mišljenja i kada zaustavimo um od mišljenja, dolazi oslobođenje. Ovo je lažno. Ovo je lažno jer pokušavajući da zaustaviš um od mišljenja stvaraš sukobe u sebi, a mi želimo da izbegnemo sukob. Ono što želimo da uradimo je

da posmatramo sebe kako mislimo. Da gledamo inteligentno, um kako misli misli, o prošlosti, o budućnosti i uklonimo barijeru između misli i Sopstva. Vidite li razliku? Nikada ne pokušavaj da zaustaviš um od mišljenja. Tvoj um izgleda jači od tebe i uvek će pobediti, a ti postaneš gnušan i obeshrabren. Dozvoli umu da radi šta hoće. Nikada ne pokušavaj da ga zaustaviš. Samo shvati u sebi da postoji barijera poput zida između tebe i tvojih misli, između tebe i tvog uma i dozvoli zidu da nestane. Tada neće biti sukoba. Misli će se zapravo stopiti u Sopstvo i postaćeš slobodan. Uvek pokušavaj da izbegneš sukob. Znam da se neki od vas izuzetno bore u sebi da postanu slobodni i oslobođeni. Opet, ovo je pogrešan potez. Zaista ne postoji ništa što moraš da uradiš. Zato ti tako često govorim: "Samo budi svoj." Time što si svoj, nemaš neprijateljstvo prema svom umu ni prema bilo kome drugom. Nemaš mišljenja za ili protiv. Ostavljaš svet na miru i on će ostaviti tebe na miru. Postaćeš miran jednostavno ostavljajući stvari onakvima kakve jesu. Nećeš vegetirati. Nećeš postati budala. Ako dozvoliš stvarima da se odvijaju same od sebe, moć koja zna put će se pobrinuti za sve umesto tebe. Apsolutno nema ničega što moraš da uradiš. Ipak, tvoje telo će obavljati svoje dužnosti. Radiće stvari koje su mu dodeljene, sve samo od sebe, a ti ćeš biti u apsolutnom miru. Kada prestaneš da brineš, kada prestaneš da se uzrujavaš, kada prestaneš da pokušavaš da menjaš stvari, sve će se rešiti. Sve se uvek reši. Zato ti uvek govorim da je sve dobro i da se sve odvija kako treba. Da li sam ti ikada ispričao priču o tome? Ispričaću ti ponovo. Bez obzira da li želiš da čuješ ili ne.

Nekada je postojalo kraljevstvo u kome je vladao premijer. Premijer je bio sluga kralja i brinuo se o svim dužnostima zamka. Otišao je kod gurua. I njegov guru mu je uvek govorio: "Sve je dobro i sve se odvija kako treba." To je sve što je ikada rekao. Nikada nije rekao ništa drugo. Pitao bi ovog posebnog gurua pitanje: "Kakvo je vreme?" on bi rekao: "Sve je dobro. Sve se odvija kako treba." "Kako je tvoje zdravlje?" "Sve je dobro. Sve se odvija kako treba." "A ako ti stavim ručnu bombu u usta?" "Sve je dobro i sve se odvija kako treba." Ništa nije uznemiravalo ovog gurua. Pa, premijer je provalio. Postao je svestan ove istine. Prosvetlio se kroz ovo, samo slušajući svog gurua kako to govori iznova i iznova. Sada kada se vratio u svoje kraljevstvo, počeo je da govori istu stvar ljudima koji su mu dolazili po savet. Jednog dana, načelnik obezbeđenja je došao kod njega i rekao mu: "Ne znam šta da radim, potpuno sam uzrujan. Moja žena je pobegla sa drugim muškarcem. Otišla je. Zaista mi nedostaje i voleo sam je. Šta ću da radim?" Premijer se osmehnuo i rekao: "Ne brini, sve je dobro i sve se odvija kako treba." Načelnik obezbeđenja je počešao glavu i rekao: "Šta mi ovaj tip govori?" Otišao je psujući i mrmljajući. U isto vreme, glavni kuvar je došao kod premijera i rekao: "Upravo sam degradiran u kuvara i kralj je zaposlio jednog od svojih rođaka da me zameni. Ovo je strašno. Ovde sam petnaest godina, šta da radim?" I opet je premijer rekao: "Ne brini, sve je dobro, sve se odvija kako treba." Glavni kuvar je bio veoma uznemiren zbog ovoga. Vraćao se u svoje odaje i sreo načelnika obezbeđenja i obojica su ispričali jedan drugom priču i bili su besni na premijera. Rekli su jedan drugom: "Kako da mu se osvetimo?" Dole u hodniku bila je kraljevska berbernica i slučajno su pogledali kroz prozor. Kralj se brijao kod kraljevskog berberina. Ali berberin je skliznuo sa brijačem i presekao kraljev vrat, duboku posekotinu, kraljevska krv je padala po podu. Njih dvojica su to videli i načelnik obezbeđenja je dobio ideju i rekao: "Znam kako ćemo smestiti premijeru. Dobro ćemo mu smestiti." Otrčao je do premijera i rekao: "Gospodine premijeru, pogodite šta se desilo? Kralj je upravo presekao svoj kraljevski vrat i kraljevska krv teče svuda. Šta mislite o ovome?" I naravno, premijer se samo osmehnuo i rekao: "Ne brini, sve je dobro, sve se odvija kako treba." To je upravo ono što su želeli da čuju. Otrčali su u kraljeve odaje. Kralj je sedeo na prestolu sa zavojem na vratu. Prišli su mu i rekli: "Vaše kraljevsko visočanstvo, znate bol kroz koji prolazite, ono što vam se desilo je strašna stvar. Obavestili smo premijera o ovome i on se jednostavno nasmejao i rekao da je sve dobro i da se sve odvija kako treba." I kralj je rekao: "Šta! Dovedite mi ga!" I stražari su ga podigli i doveli pred kralja. Kleknuo je pred kraljem i kralj je rekao: "Vidiš moj vrat, ima zavoj na njemu. Užasno me boli. Ovo je strašna stvar koja mi se desila. Šta misliš o tome?" I premijer je rekao: "Sve je dobro i sve se

odvija kako treba." Kralj je rekao: "Bacite ga u tamnicu." Tako je jadni premijer bačen u tamnicu. Ovo je bila sreda, a svake srede popodne kralj i premijer bi jahali konje u kraljevskoj šumi. Svake srede bi jahali. Ovog puta premijer je bio u tamnici tako da nije mogao da ide. Kralj je otišao sam. Sada, postojalo je pleme Kali obožavalaca koje je živelo u džungli i jednom godišnje bi imali žrtvovanje. Uhvatili bi prvu osobu koju bi videli i žrtvovali je Kali i ovo je bio dan za to. Dakle, poglavica plemena je rekao: "Bog će mi dovesti čistu osobu da je mogu žrtvovati." Otišli su da traže i nisu mogli nikoga da nađu. Nakon par sati, videli su kralja kako jaše na svom konju. Nije ih bilo briga da li je kralj ili ko je, zgrabili su ga, kidnapovali, odveli poglavici i rekli: "Evo ga, poglavice, žrtvovaćemo ga." Poglavica ga je pregledao i rekao: "Budalo, ovaj čovek nije čist, ima posekotinu na vratu. Ne možemo ga koristiti. Bacite ga nazad odakle ste ga uzeli." I pustili su kralja. Kralj je razmislio o ovome i rekao: "Moj Bože, premijer je bio u pravu. Da nisam dobio ovu posekotinu na vratu, bio bih žrtvovan." Tako da se vratio u zamak i rekao: "Pustite premijera." Ispričao je priču premijeru. Premijer se osmehnuo i rekao: "Vaše veličanstvo, ne samo to, već da sam bio sa vama popodne, i mene bi uhvatili i bio bih čist i žrtvovali bi me. Dakle, vidite, sve se rešilo." Znate li zašto vam pričam ovu priču? Da bi vreme brže prošlo. (učenici se smeju) Da možete otići kući i večerati. (još smeha) U svakom slučaju, ovo vam pokazuje da se sve uvek reši. Zaista se reši. Ne postoji problem u vama koji nema rešenje koje ide uz njega. Ali postaneš toliko orijentisan na problem da je rešenje u mirovanju, spava. Tek kada vidiš problem kao ne-problem, kao bez-problem. Kada shvatiš da dolazi iz lažne mašte. To nije istina. Ne može postojati problem u tvom životu. Razmatraj ovo. Ne može postojati problem u tvom životu. Nema problema, ništa. Jednostavno nema problema. Nema razlike šta naizgled prolaziš. Nema razlike kako stvari izgledaju. Samo veruješ da imaš problem jer stvari ne idu onako kako ti želiš. Nije li to tačno? To nije problem koji imaš. Na primer, kada misliš da želiš da Klinton pobedi na predsedničkim izborima, a Buš pobeđuje, i postaneš uznemiren i imaš problem, tako misliš. Kada ti se probuši guma, uznemiriš se i misliš da imaš problem. Ali nema problema. To su samo iskustva. I ako pogledaš iskustvo na pravi način, transcendiraćeš to iskustvo i postati potpuno i skroz slobodan od njega. Ali ako reaguješ na pogrešan način na takozvani problem, možda ćeš pobediti ili pronaći rešenje, ali ćeš morati da prođeš kroz još jedan problem sličnog stanja pre ili kasnije. Moraćeš da...

prolazi kroz to iznova i iznova i iznova dok to potpuno ne transcendiraš tako što ne reaguješ na to. Ovo je važna tačka koju treba zapamtiti. Tvoj problem je na određenom nivou. Određenom nivou uma. Ako veruješ u svoj problem, ako se plašiš svog problema, ako reaguješ na svoj problem, nisi se probio izvan tog nivoa. Iako možeš izgledati kao da si došao do nekakvog rešenja, i dalje si na tom nivou svesti gde problem postoji. Stoga ćeš morati prolaziti kroz to iznova i iznova i iznova. Ideja je, drugim rečima, da se uzdigneš više od problema. Da se uzdigneš više od problema. Jer problem je ispod tebe, pod tobom i ti si potpuno slobodan od njega. To možeš učiniti govoreći sebi: "Sve je dobro i sve se odvija kako treba," kada imaš problem i shvatiš u svom sopstvenom umu da možda ne vidiš rešenje ovog problema sada, ali postoji rešenje i sve je u redu. Ili možeš upitati sebe: "Ko ima problem? Kome je problem došao? Dolazi meni. Ja imam ovaj problem." Prati Ja do njegovog izvora. Prati Ja do njegovog izvora i postani slobodan na taj način. Ili možeš pogledati svoj problem kao što sam pomenuo na početku, ne budući u sukobu s njim. U sukobu si sa svojim problemom, pokušavaš da nađeš rešenje. Kada tražiš rešenje, onda imaš problem koji treba popraviti. Dakle, u sukobu si sa problemom. Umesto toga, pogledaj problem, posmatraj ga. Ne osećaj ništa od njega, posebno ne osećaj strah - to je sukob - gledaj ga inteligentno, mirno, posmatraj ga, motri na njega. Kada nema sukoba, problem se stapa sa Sopstvom i osećaš se srećno i olakšano i doći ćeš do rešenja. Znaćeš šta treba da uradiš. Zato zapamti, način da dođeš do rešenja tvog problema nije traženje rešenja, već nebitak u sukobu sa problemom. Misliti da je veći od tebe. Da ima moć da te povredi. Uvek postoji izlaz. Uvek postoji izlaz. Ne postoji takva stvar kao problem koji će biti tvoj kraj. Nije bitno šta se dešava u našem životu. Bilo da umireš od side, bilo da umireš od raka, bilo

da si bačen u džunglu i tigrovi će te upravo pojesti, moraš naučiti da imaš veru u sile koje postoje. Sve dok nisi probuđen u svoje istinsko Sopstvo, veruj silama koje postoje. To je kao verovati Bogu da se stara o tvom životu, da vodi tvoje poslove. Ti kao ljudsko biće nikada ne možeš doći do pravog odgovora ma koliko se trudio. Možeš izgledati kao da si došao do odgovora. Kao što sam rekao ranije, možeš izgledati kao da pobediš ili prevaziđeš takozvani problem svojim ljudskim naporom, ali to se neće završiti tu. Zašto? Jer opet nisi ustao. I jednostavno ćeš doći do ljudskog rešenja. I moraćeš proći kroz još jedan problem jednake posledice i još jedan problem, to nikada ne prestaje, nastavlja se večno. Stoga je do tebe. Do tebe je da vidiš sebe. Što si, odakle dolaziš, stvari koje se dešavaju u tvom životu i ostavi sve to na miru. Okreni se od toga. Okreni se Sopstvu. Okreni se izvoru. Nikada se ne uznemiravaj. Nikada se ne ljuti. Postoji razlog za sve i taj razlog je dobar.

ma šta ti mislio u ovom trenutku. Zapamti, ono što radiš jeste da gledaš kroz ključanicu. Gde vidiš delimičnu situaciju, ne vidiš celu sliku jer nisi otvorio vrata. I tako je kada vidiš svoju situaciju suočenu sa problemom. To je samo delimična situacija. Ne reagujući na to, transcendiraš i pretvaraš celu stvar i postaješ potpuno slobodan od svega. A šta se dešava kada uopšte nemaš problema? Ako živiš divan život slobodan od svih problema, slobodan od sukoba. Ipak shvati da živiš u svetu promene. Živiš u svetu stalne promene. Koliko će ovo trajati pre nego što se promeni? Sve mora da se promeni. Dakle, ako dobiješ na lotu, dobiješ pedeset miliona dolara, ili ti je lekar proglasio da si izlečen od side, ili ako ti se desi nešto divno što ti se sviđa, ovo nije kraj. I dalje nosiš karmu koja mora biti razrađena takoreći. Zato ne živi na nivou situacije. Moraš se uzdizati više sve vreme. Bilo da ti se dešavaju dobre stvari ili loše stvari. Uvek se uzdigni više. Nastavi da istražuješ: "Ko sam ja? Šta ja radim ovde? Ko oseća težinu sveta na svojim ramenima? Koga se tiče svetska situacija? Ja. Šta je izvor Ja koje oseća sve ove stvari? Odakle sam došao? Ko sam ja?" Nastavi da istražuješ, nastavi da gledaš, nastavi da motriš. Ne uključuj se. Voli svakoga, budi samilosan. Postani slobodan. Slobodan si, potpuno slobodan upravo sada. Nikada nije bilo vremena kada si bio u ropstvu ikome ili bilo čemu. Ne postoji takva stvar kao ropstvo. Takođe ne postoji takva stvar kao sloboda. Ti si izvan ovih stvari. Ti si izvor u kome svi oblici počivaju, menjaju se i zauzimaju svoje mesto. Poput mehurića u okeanu. Talasi i virovi u okeanu, mehurići dolaze, mehurići odlaze, talasi dolaze, talasi se lome, talasi odlaze... vraćaju se u okean, izlaze iz okeana i tako je i sa nama. Dolazimo i odlazimo. Ljudi, životinje, drveće, planine, sve izgleda da se rađa, ostaje izvesno vreme, vraća se u okean blaženstva, ne budi zabrinut. Ti si okean, a ne mehurić sa kojim si povezan. Budi miran i znaj da sam Ja Bog. (tišina) (traka počinje naglo dok Robert nastavlja) ...zbunite gurua. Iznesite zbunjujuća pitanja. (Pitanje - Meri čita, Odgovor - Robert odgovara)

P: Kako znaš da li radiš Božiju volju ili volju ega?

O: Tako što uopšte ne znaš. Nije na tebi da išta znaš. Ako postaneš miran i prestaneš da praviš puno buke i pitaš sebe sva ova pitanja, "Da li je ovo moja volja ili ovo Božija volja," automatski će ono što nazivaš Bog biti u pogonu. Drugim rečima, kada se skloniš sa puta i prestaneš da misliš o ovim stvarima, onda radiš Božiju volju. Božija volja je kada počivaš u Sopstvu. Kada prestaneš da se sekiraš, kada prestaneš da strahuješ. Prestaneš da pokušavaš da menjaš stvari, menjaš ljude. Kada prestaneš da reaguješ na stvari, onda znaš da radiš Božiju volju. Ali kada si emotivan i postaneš ljut, uznemiren, uplašen, onda radiš svoju volju. Tako to znaš. Dakle, opet, rešenje je pustiti sve. U meri u kojoj možeš pustiti sve, u toj meri radiš Božiju volju. Jer Božija volja je mir, harmonija, radost, blaženstvo i ti si Božija volja. Sledeći slučaj.

P: Sve dok se čovek identifikuje sa telo-umom, da li je korisno moliti se Sopstvu?

O: (Robert ponavlja pitanje, zatim odgovara) Dok se identifikuješ sa telom i umom, da li je korisno moliti se Sopstvu? Svaki put kada preduzmeš akciju, ti se moliš, svaki put kada uradiš bilo šta na ovom svetu, ti se moliš, to je molitva. Jer koristiš mentalnu moć da se osećaš

povređeno, da se osećaš depresivno, da se osećaš ovako, da se osećaš onako, to je zapravo molitva, to je ono što molitva jeste. Misliš na formalnu molitvu. Misliš na spuštanje na kolena i moljenje Bogu za slobodu, za sreću, za radost, za olakšanje od neke situacije, ali greška koju praviš je što ustaneš i počneš ponovo da brineš. Kada završiš s molitvom, prolaziš kroz celu stvar ponovo, počinješ da brineš o svom problemu, počinješ da vidiš da je ovo pogrešno, počinješ da osuđuješ, počinješ da kritikuješ, počinješ da proklinješ, tako da pokvariš celu stvar. Moliti se Bogu zaista znači znati da je sve dobro i da se sve odvija kako treba. Ovo je prava molitva, znati ovo. Verovati u to, imati veru u to, inače gubiš vreme. Ne možeš moliti Boga da ti se desi nešto dobro ili da se rešiš situacije koju imaš, a kada završiš s molitvom kažeš: "Bojim se da li je Bog čuo moju molitvu? Nadam se da će Bog odgovoriti na moju molitvu?" Uništavaš celu stvar. Ti si jedno sa Bogom. Zato se ponašaj kao... kao što bi se Bog ponašao. Bog jeste, ti si takođe. Prestani da se plašiš, prestani da sažaljevaš sebe. Znaj istinu. Ti si ono što je uvek bilo, što ćeš uvek biti. Nikada nisi rođen, nikada ne možeš umreti, večan si. Ti si svest, čista svesnost, potpuna sloboda. Stoga, znajući da je sve dobro, ovo je korisna molitva. I okreni se od svog takozvanog problema fokusirajući pažnju na izvor tako što istražuješ: "Ko sam ja?" Ovo je korisna molitva. Kada se moliš antropomorfnom božanstvu strahujući i kada nakon što završiš imaš dodatne strahove, to uopšte nije molitva. Ti zapravo prizivaš strahove na sebe. Privlačiš ove strahove na sebe misleći o njima, brinući o njima. Budi srećan i molićeš se ispravno. Sledeći slučaj.

P: Dragi Roberte, kako koristiš svoje fizičko telo? Kako ti telo služi?

O: Ti nemaš apsolutno ništa s tim. Tvoje fizičko telo će se pobrinuti za sebe bez tvoje pomoći. Ono nije ovde da ti služi. Šta je to "ti" koje treba da bude služeno od strane tela? Postoje li dvojica? Ti i telo koje mu služi? Naravno da ne. Postoji samo jedan i taj jedan je Sopstvo, apsolutna stvarnost. Ti si to. Ne postoji fizičko telo. Nikada nije postojalo fizičko telo. Ali ako veruješ da postoji fizičko telo, shvati da će se sila koja zna put pobrinuti za njega. Skloni se sa puta. Pomeri se sa puta i pusti silu da se pobrine za telo. Opet, ovo činiš tako što istražuješ: "Kome ove misli dolaze? Ko oseća ove stvari? Ko oseća da postoje dve osobe, telo i sopstvo? Kome ovo dolazi? Dolazi meni, ja ovo osećam. Ko sam ja?" I ostani miran i tada ćeš znati. Postoji samo jedan.

Jednom nije potrebna usluga ni od čega. Jedan je sjajan i blistav, potpuno slobodan, sat-čit-ananda, para-Brahman, ti si to.

P: Postoji li nešto što ne možeš da uradiš? Ako da, šta?

O: Šta želiš da radiš? Šta ima da se radi? Šta god treba da se uradi već se radi. Nema nikoga ko treba bilo šta da radi. Opet se predaj Sopstvu. Neka Sopstvo preuzme sve. Ne moja volja, nego tvoja. Prestani da veruješ da si čovek i da imaš stvari koje se dešavaju u tvojoj glavi koje moraš negirati ili rešavati. Idi iznad toga! Idi do izvora koji je blažena svest, tvoje sopstveno Sopstvo. Ostavi sve ostalo na miru. Slušaj tu pticu kako cvrkuće. Da li ptica ima problem? Da li je zabrinuta kada će umreti? Ili da li će je druga ptica pojesti? Ili neće naći hranu? Ne može tako misliti, ona stalno cvrkuće. Kada je gladna, nađe hranu. Ako ne nađe hranu, umire. To je poput mehurića na okeanu opet. Mehurići dolaze, traju neko vreme, odlaze i stapaju se nazad u okean. Ali izvor ptice je apsolutna inteligencija, koja je i tvoj izvor. Budi spontan poput ptice. Prestani da misliš unapred. Prestani da brineš o prošlosti. Budi slobodan.

P: (prekid trake dok se kraj pitanja snima)...ako je tako, šta percipiraš kao njegovu svrhu ili iskustvo ili lekciju sledeći put? Hvala.

O: Ne postoji reinkarnacija. Ako nastaviš da misliš o tome i veruješ u to, stvaraš to. Zapamti, um je veoma, veoma kreativan. Um je taj koji stvara sve ove situacije za tebe. Dakle, ako nastaviš da veruješ u svoje telo kao entitet, odvojeni entitet, i nastaviš da veruješ u reinkarnaciju i karmu, to će se odigrati u tvom posebnom životu jer ti to stvaraš. Izgledaće kao da se dešava, ali u istini

ništa se ne dešava. Kako veruješ, tako ti bude. Ono što nazivaš svojim umom je veoma moćan instrument. Može stvoriti svakakve stvari za tebe. Šta god misliš celog dana, tvoj um stvara za tebe. Ako si sada u lošoj situaciji koja ti se ne sviđa, razmisli unazad i vidi šta si radio. I videćeš da si mislio o ovim stvarima. Imao si strahove. Plašiš se da će ti se desiti nešto loše, plašiš se da će te nešto napasti. Strah od nečega ili nekoga. Sve što treba da uradiš je da počneš misliti o: "Koga se plaši velikog zlog vuka," i bićeš dobro. (smeh)

P: Pojasni Ja-misao i Ja-jesam varijante.

O: Ja-misao je ego. Ego stvara Ja-misao i Ja-misao stvara ego. Ja-jesam je Sopstvo. Ja-jesam je čista svesnost, Brahman. Ja-jesam je svest. Ja-misao je kada si potpuno vezan za funkcije tela i za svet. Kažeš: "Ja vidim ovo. Ja osećam ovo. Ja sam ovo. Osećam se bolesno. Osećam se zdravo." Ovo je Ja-misao. Kada kažeš: "Ja-jesam," i ostaneš tih, ovo je svest. Ja-misao zapravo ne postoji, izgleda da postoji. Tamo gde izgleda da si telo, to je zbog Ja-misli. Kada juriš Ja-misao nazad do srčanog centra na desnoj strani grudi, do izvora, pronaći ćeš potpunu slobodu, tada će se raspršiti i postaćeš svoje istinsko Sopstvo.

P: Hvatanje ega misli postaje navika tokom dana, ali kako zaroniti duboko usred životnih aktivnosti? Mogu duboko zaroniti u meditaciji. Hvala, Laki.

O: Nema razlike da li si na pijaci ili u pećini. Ako si u pećini, mislićeš isto kao što bi mislio da si na pijaci. Ljudi su napuštali svoje porodice, svoje rođake, svoje žene, svoje muževe, svoju decu kako bi otišli da žive u pećini. Ipak, potpuno su poludeli u pećini. Jer misli koje su imali ranije, došle su sa njima takođe. Ideja je da se rešiš svojih misli gde god da si. Nikada nemoj misliti da će biti bolje ako odeš u manastir ili ašram, postaneš monah, postaneš časna sestra, postaneš sveštenik. Stvari neće biti bolje za tebe. Donećeš u tu poziciju sve što si sada. Stoga, gde god da si, posmatraj um, posmatraj misli. Ne reaguj na njih, samo ih posmatraj. Ukloni barijeru između sebe i misli tako da se misli mogu stopiti u Sopstvo i bićeš slobodan. Tako lako, ne pravi veliku stvar od ovoga. To je jednostavnost sama. To je za svakoga.

SF: Gospodine, palo mi je na pamet da ako pojedinac ima iskustvo izlaska iz tela, ono što je uradio jeste da je privremeno napustio svoju identifikaciju sa telom, ali nastavlja sa svojom identifikacijom sa umom i vrlo je verovatno da će se vratiti u telo sa umom vezanim.

R: U pravu si. Sva iskustva izlaska iz tela su mentalna. Jer ko je izvan tela? (SF: Pojedinac.) Naravno. Ti si i dalje pojedinac van tela. Stoga ti to zapravo ne može doneti nikakvo dobro. (SF: Ta iskustva su još uvek deo maje, je li to tačno?) Da, još uvek su deo uma i naravno um je maja. Sve je iluzija stvorena ogromnim umom. Traži slobodu, ne igračke.

SH: Da li je um još uvek iluzoran ako je pojam odvojenog "ja" neprekidno poništavan?

R: Tada uopšte nema uma. Kada odvojeno "ti" nestane... (SH: Misli mogu nastati spontano?) Misli dolaze iz Sopstva kada nema uma. Pojavljuju se kao misli, ali nisu stvarno misli. One su samo grandiozna sila koja deluje u tebi. Sila potpuno preuzima. Sila koja raste travu, koja čini nebo plavim. To je to što funkcioniše kao ti. Ti više ne funkcionišeš kao um. Dakle, potpuno si spontan. (SH: To više nije mentalno.) Ne. (SH: Ne moraš misliti ni o čemu.) Ne. (SH: Zašto um ne bi mogao funkcionisati kao ovo ???) Zato što um ne postoji. (SH: Ili bi postojao ne-ego um. Ego mrtvog.) Zbog činjenice da nikakav um zaista ne postoji. Nikakav um nikada nije postojao. Um je poput tela, pojavljuje se. Poput sveta. Dakle, nema uma, pa zašto bi tako funkcionisao? Postoji samo Sopstvo. (SH: Nepotreban prtljag.) Naravno. (SH: Nije potrebno?) Baci ga. Baci ga u smeće. (SH: Shvatio sam.)

R: Imamo li najave? Ima li ko nešto da kaže? Onda je vreme da jedemo prašad. Imamo cimet i medene kekse. Imamo fig newtone. Napravljene od integralne pšenice i meda, i imamo još iste stvari. Jedite, pijte i budite veseli. (opšti razgovor o prašadu dok traka završava) [TOC]

Strast I Bezstrastnost 27. septembar 1992.

Robert: Om, šanti, šanti, šanti, om, mir. Dobro popodne. Dobrodošli ste mi svim srcem. Dobro je biti s vama ponovo, ovog vrelog nedeljnog popodneva. Većina vas je došla ovde iz jednog razloga, da pronađe slobodu od svakodnevnih iskustava, da bude oslobođena, da bude samospoznata, da dostigne nirvanu, satori, da postane prosvetljena. Ipak, da li sunce treba da bude prosvetljeno? Tvoja prava priroda je mokša, oslobođenje. Uvek si bio to, i ništa drugo. Ali neki od vas ne veruju u ovo, ne osećaju ovo, nisu imali iskustva ovoga. Iz tog razloga je moja odgovornost da vidim da se probudite. Zato sam ovde. Odgovoran sam za vas. Ako shvatiš ovo, ako razumeš o čemu govorim, pustićeš sve ostalo. Sve svoje vezanosti, sve svoje strahove, sve svoje frustracije, sve stvari za koje si se držao godinama, biće puštene. I kada se odrekneš ovih stvari, božanska milost teče sama od sebe, i bićeš tamo gde si sada, probuđen, ali to ne znaš. Jedna od stvari na kojoj moraš raditi na sebi jeste strast. Moraš se odreći svake strasti za ovaj svet i stvari u njemu. Moraš razviti bezstrastnost. Nekima od vas ovo zvuči strašno, nemati strast za stvarima ovoga sveta, nikada biti strasno zaljubljen. Ono na šta mislim jeste imati bezstrastnost prema svetu maje, i imati potpunu strast prema Sopstvu. Kao primer, ako si intiman sa dečkom, ili devojkom, ili mužem, ili ženom, ili kamilom ili jakom, šta god te pokreće, ti više ne misliš da si sa takvom vrstom bića, šta god to bilo. Umesto toga počinješ da razumeš da voliš svoje Sopstvo. Kamila postaje tvoje Sopstvo. Tvoj partner, tvoj ljubavnik, postaje tvoje Sopstvo. To je tvoje Sopstvo u koje si zaljubljen. Ne sopstvo nazvano Robert, ili Meri, ili Džejn, ili Džo, već Sopstvo kao svest. Imaš potpunu strast za svojim Sopstvom. Kako voliš drveće, nebo, svet, ti više ne misliš da je to svet maje, svet iluzije, već produžetak tvog Sopstva, apsolutna stvarnost, bez napora, bezizborna čista svesnost. To je tvoje Sopstvo s kojim vodiš ljubav. Kada misliš da je to drugo ljudsko biće, ovo kvari stvar. Kada misliš da je to osoba, mesto ili stvar, ovo kvari stvar. Uvek je Sopstvo. Postoji samo Sopstvo i ništa drugo. Kada počneš da razumeš ovo, počinješ da se krećeš u pravom smeru. U suprotnom, ako gledaš ljude kao osobu, mesto ili stvar, praviš strašnu grešku. To donosi tugu. Donosi nesreću, donosi ljubomoru, strah, frustraciju. Način na koji znaš da si sa Sopstvom je ova sloboda, bez ograničenja, bez zakona, bez pravila, bez propisa. Uvek si sa Sopstvom. Uvek si bio Sopstvo.

Dakle, postoje dva načina gledanja na ovaj svet. Jedan je maja, grandiozna iluzija. Ne želiš imati ništa s tim. To je ono što stvara probleme. To izgleda da stvara animozitet, tugu. Ali onda postoji stvarni svet, svet Sopstva, svet blaženstva, svet potpune radosti, nepatvorenog mira i sreće. To je ono što ti zaista jesi. Ovo je tvoja prava priroda, tvoja svarupa. Uvek si bio ovo i uvek ćeš biti ovo. Zaboravi prošlost. Ne brini o budućnosti. Imaj potpunu veru, potpunu radost u sebi. Samo kada možeš razumeti sebe kao sveprožimajuću svest, možeš eventualno razumeti da je čitav univerzum emanacija tvog uma. Sve što vidiš izlazi iz tebe. Ti si tvorac, ti si Bog, ti si avatar, atman. Sav Bog za kog si čuo, Buda, Krišna, Jehova, Alah, sve su to ti. Ti si to. Nisi ništa drugo nego to. Uvek si bio to. Tat-tvam-asi. To si ti. Zašto gledaš na sebe kao na obično smrtno biće sa problemima, uvek misleći o budućnosti, misleći o svom ponosu i svom egu? Odbaci to. Odrekni se toga. Dakle, dve stvari za razumeti jesu: samospoznaja nije tvoja odgovornost, moja je, jer si me potražio. Ovde sam za tebe, ne za sebe. Ali ti moraš odreći se ostalog. Na tebi je da marljivo radiš na sebi da ukloniš sve ove lažne koncepte koje si imao godinama, vekovima, kroz mnoge živote. To znači da moraš biti potpuno iskren prema sebi, potpuno iskren. Potpuno iskren prema sebi, da vidiš način na si se ponašao, da vidiš kako su te tvoje misli vladale. Tvoj um ti je govorio: "Ovo je ovako i ovo je onako. Ovo je dobro, ovo je loše. Ovo je ispravno, ovo je pogrešno," presuđujući stalno. To je ono što mora biti napušteno, potpuno, skroz. Ne brini se o ovom svetu. Jer smrtni čovek nikako ne može razumeti ovaj svet. Ovaj svet izgleda veoma zbunjujuće, veoma haotično. Izgleda da postoji toliko divnih stvari na ovom svetu, a ipak, izgleda da postoji toliko uništenja, nečovečnost čoveka prema čoveku, podle stvari se dešavaju svuda, pomešane sa lepotom i radošću ovoga sveta. Postaje veoma zbunjujuće za smrtnog čoveka. Onda vidiš kako stariš i stariš. Svi tvoji materijalni planovi su otišli nizbrdo. I čak i ako si postigao velike stvari, moraš ih ostaviti kada dođe vreme da odeš. Počinješ da misliš u sebi: šta je život

zapravo? Ko sam ja? Šta sam ja zaista? Šta je izvor svega? I niko ti nikada nije objasnio ove stvari. Tako veruješ da je život slučajnost, slučajnost što si rođen, prošao si kroz vladajuće uslove, ostariš i umreš. Nemaš pojma šta se dešava. Stoga ti kažem, ostavi svet na miru. Ne veruj da moraš doneti mir ovom svetu. Postoji viša sila koja zna put, koja se stara o ovom svetu, ovom univerzumu. I ne treba joj tvoja pomoć. Jedini način na koji možeš pomoći ovom svetu jeste buđenjem, postajanjem samospoznatim. Kako pomažeš ovom svetu postajući samospoznat? Kada postaneš samospoznat, više nisi telo. Ti si sveprožimajuća svest, apsolutna stvarnost. Ti si bezgranični prostor. Postaješ drveće, planine, reke, životinje, insekti, ptice. Postao si sve. Ti si Sopstvo. Nepropadljivo nepromenljivo Sopstvo.

Ali kada ne možeš ovo da vidiš, ponašaš se kao nezavisni agent, misleći da ćeš učiniti ovaj svet boljim mestom za život, boreći se za svoja prava, pokušavajući da promeniš mišljenje ljudi, protestujući protiv ovoga i onoga. Priznajem da su sve ove stvari neophodne na ovom svetu, ali ovo je ono o čemu je maja. Maja je divna iluzija. Navodi te da veruješ da moraš nešto učiniti da promeniš stvari na ovom svetu. Ali mogu te uveriti, ništa se nikada neće promeniti. Izgledaće kao da se menja na neko vreme. Stvari će izgledati malo bolje ponekad, i biće malo gore ponekad. Biće kataklizmi, uništenja. Razne stvari se dešavaju ovom svetu. To je priroda ovoga sveta. Nema apsolutno nikakve veze s tobom. Ipak, istovremeno ti si svet. Uvek se protivrečim sebi. Ovo je učenje. To je potpuna protivrečnost. Ali krajnja stvarnost je: pusti sve. Znaj svoje Sopstvo kao sveprisutnost, i bićeš potpuna sreća i potpuna sloboda. Dok pokušavaš da razumeš ove stvari, dok počneš da razmišljaš o onome o čemu govorim, tražiš način da ukloniš sve iz uma, da isprazniš um. Počinješ da istražuješ: "Kome sve ove misli dolaze? Kome dolazi osećaj čovečanstva? Kome dolazi ovaj univerzum? Kome dolazi ego?" I smeješ se u sebi, ostaješ miran. Uskoro ćeš shvatiti da sve dolazi tebi. Dolazi tebi. Ja mislim ove stvari. Ja verujem ovo i ja verujem ono. Ja osećam povređenost. Ja osećam ovako. Ja osećam onako. Novo otkrovenje dolazi tebi. Ja. Počinješ da vidiš da je Ja-misao krivac. Od momenta kada ustaneš iz kreveta ujutru, počinješ sa Ja, i to se nikada ne završava dok ne zaspiš. Stoga je jedini mir koji ikada dobiješ kada si u dubokom snu. Kada si u dubokom snu, Ja se vraća u srce, u izvor. Ništa se ne dešava, ništa se ne događa. U to vreme ti si nesvesno samospoznat. Zbog toga, kada ujutru ustaneš, kažeš sebi: "Dobro sam spavao." Govoriš o Ja. Dobro sam spavao. Ono što zapravo želiš reći je da Ja nije ometalo tvoj život. Ali čim počneš da misliš, kažeš: "Zakasniću na posao. Moram uhvatiti autobus. Imam glavobolju. Moram doručkovati." I nastavljaš, i nastavljaš, i nastavljaš sa ovim Ja. To nikada ne prestaje. Celi dan je Ja, Ja, Ja, Ja. Razmisli o ovome. Zar ti ne govorim istinu? Uvek misliš o "Ja ovo" i "Ja ono" dok noć ponovo ne dođe, odeš na spavanje. Opet Ja odlazi nazad u izvor, u srce, i opet si u miru. Dok se ne probudiš i sve počinje ispočetka. Nakon što ovo radiš milion godina, dođeš do faze kada ćeš upitati sebe: "Ko sam ja? Šta je ovo Ja? Kako je nastalo? Odakle dolazi?" I ovo je početak mudrosti, kada istražuješ izvor Ja. Na kraju počinješ da pratiš Ja do izvora. Kada ovo konačno uradiš, kada je Ja u izvoru, to je baš poput kada si u dubokom snu, osim što si svestan. Razmisli o ovome na trenutak. U dubokom snu nemaš Ja jer se vratilo u izvor. Potpuno si srećan, ali si nesvestan toga. Kada dostigneš ono što nazivamo samospoznajom, to znači da se Ja vratilo u izvor dok si budan.

Nema nikoga ko je ostao da misli. Nema nikoga ko je ostao da brine, ili da se sekira, ili da bude nesrećan. Stopio si se sa beskonačnim, sa sveprožimajućim Brahmanom. Ako ovo razumeš i praktikuješ, postaćeš najsrećnija osoba na svetu, jer na putu pronalaženja Ja-izvora, počinješ da se osećaš srećnijim i srećnijim svakog dana. Stare misli se tope. Stari ti se rastvara. Postaješ slobodan. Naravno da imaš izbor. I ovo je tvoj izbor. Koga ću danas slediti, Boga ili mamona? Što jednostavno znači: slediti mamona znači slediti svet, svet iluzije, koji te stalno vara, navodeći te da veruješ da treba ovo da uradiš, i ono da uradiš, i da odeš ovde i da odeš tamo. Kada slediš Boga, slediš sebe. Slediš dharmu, svarupu. Više ne sažaljevaš sebe. Više se ne osećaš krivim zbog grehova učinjenih/neučinjenih iz prošlosti. Tvoj um postaje bistar, miran. Tvoj um postaje

poput ogledala. I pošto ogledalo ne može videti sebe, vidi svoj odraz u svetu, kao mir, ljubav, harmoniju, radost. Dok nastavljaš da radiš na sebi na ovaj način, dođe dan kada je sve ovo otišlo, i ti si otišao. Postaješ ništa, ništavan. Ideš izvan ništavila, koje je neizrecivo, nešto što se ne može objasniti, jer nema reči ili misli da se ovo razume. Ipak, sve to imaš u sebi. Sve što ti treba je u tebi. Ti si taj. Svi alati koji su ti potrebni su u tebi. Ali moraš napraviti pokret da uradiš nešto. Kao što sam rekao, ostavi spoznaju meni. Radi na sebi. Reši se svega onoga što te je držalo vezanim toliko godina. Znaš šta je to, strahovi, predrasude, sve te stvari koje su te držale u ropstvu sve ove godine. Pusti ih. Odrekni ih se. Predaj sve, što znači da zaista imaš posla na svojim rukama. Ipak, govorim ti stalno, sve je predodređeno. Sve je karmičko. Ovo je istina za prosečnu osobu koja ne čini ništa da pronađe spoznaju za sebe. Tada ceo tvoj život izgleda kao da je karmički. Ipak, kada počneš da radiš na sebi, kada počneš da vidiš istinu, kada počneš da istražuješ po celi dan: "Ko sam ja?" gde god da si, šta god da radiš, i ideš dublje i dublje unutra, sva karma je transcendirana. Sve je transcendirano. Postaješ potpuno slobodno biće. Postavlja se pitanje, ako svi postanu slobodni na ovom svetu, kako će svet funkcionisati? Ljudi me uvek pitaju ovo. Rekao sam ti, ne brini se o ovom svetu. Postoji jedan koji se stara o ovom svetu. Kada se stopiš sa jednim, razumećeš ovo. Dakle, ne moraš trčati unaokolo, pokušavajući više da poboljšaš svetske uslove. Sve je kako treba. Ovo je nešto što moraš potpuno shvatiti. Sve je na svom mestu. Svako je tamo gde pripada, karmički govoreći. Nema grešaka. Nijedna nije napravljena, nijedna se ne pravi, nijedna nikada neće biti napravljena. Nema prošlosti, nema budućnosti. Postoji samo ovaj trenutak u kome živiš. U ovom trenutku upitaj sebe: "Ko sam ja?" i vidi kuda ideš. Podsećaj sebe svakog dana, da nisi činilac, nisi telo ni um.

Nastavi da podsećaš sebe svakodnevno da si ti Parabrahman, izvan Brahmana. Ti si bezizborna, bez napora, čista svesnost. Ti si nirvana, krajnja stvarnost, krajnje jedinstvo. Uspravi se. Ne plaši se više. Nema ništa što može da te povredi. Nema ničega na ovom svetu što zapravo može bilo šta da ti uradi. Slobodan si. Ti si supstrat celokupnog postojanja. Sve je slika na svesti. Celokupni univerzum, sve planete, sve galaksije, sve su slike na svesti, i ti si svest. Znaj sebe i budi slobodan. Sada je opet vreme da igramo zbuni gurua. Jesmo li prosledili korpu da sakupimo sva ova smešna pitanja?

SY: Roberte, kada vidiš nekoga koga veoma voliš kako ide veoma destruktivnim putem, kako možeš postati nevezan?

R: Shvataš da ta osoba ne pripada tebi. Pripada Bogu. Stoga, ako imaš ispravnu mudrost, uradićeš nešto da pokušaš pomoći toj osobi. Ali opet, karmički, ta osoba ti je data da prođeš kroz ovo iskustvo. Dakle, tačan odgovor na ovo, naravno, jeste da spoznaš sebe. Ako spoznaš sebe, to će se pobrinuti za osobu, jer je tvoje Sopstvo ta osoba. Što više spoznaješ sebe, veću pomoć će osoba dobiti, jer postoji samo jedno, i ti si to. Ali kada se odvojiš govoreći: "Ova osoba radi ovo i ja pokušavam da zaustavim ovu osobu," postoji dualnost i stvari postaju progresivno gore. Ali ako znaš ko si, onda će se sve dogoditi toj osobi što treba da se dogodi. Znam da je to teško. Ponekad želiš zgrabiti osobu i protresti je, i želiš se umešati i učiniti nešto za nju. Ipak, ako bismo uvek mogli zapamtiti da je sve na svom mestu, i videti ko smo, to bi se pobrinulo za sve. Nikada ranije nismo radili ovakve stvari. Uvek smo preduzimali akciju. I ponekad akcija izgleda da deluje, jer smo zaustavili određenu situaciju koja izgleda užasno, koja ide u užasnim pravcima, i zaustavili smo je. Ovo je samo privremeno. Šta god osoba mora proći, proći će, na ovaj ili onaj način. Jedino olakšanje je probuđenje. Shodno tome, kada se probudiš, videćeš stvari drugačije. I ovako pomažeš osobi. Samo napred Meri. (Da čita pitanja) (Pitanje - Meri čita, Odgovor - Robert odgovara)

P: Roberte, šta uzrokuje da osoba pokaže samopravedni bes da brani drugu osobu ili stvar? Možeš li objasniti?

O: Sve je to ego. Šta drugo? Samo je ego samopravedan. Samo ego ide za stvarima. Ali ako razumeš o čemu sam danas govorio, ako malo razumeš kako ovaj univerzum funkcioniše, videćeš da borba za stvari nije rešenje. Izgleda kao rešenje, ali je privremeno rešenje. Pogledaj unazad i vidi koliko je opravdanih stvari bilo na ovom svetu od početka vremena. Uvek je bilo stvari, pravednih stvari, stvari za mir i pravdu. Da li je svet postao bolji? Pogledaj ovaj svet. Ipak, ljudi koji se bore za ove stvari su neophodni. Ovo je njihova dharma, da rade ono što rade, pretpostavljam. Ali za ljude

koji ste dolazili na ovakve sastanke, bili ste u ovoj vrsti učenja kroz mnoge inkarnacije. Zato ste u stanju da razumete nešto od onoga o čemu vam govorim. Prosečna osoba na ulici nema interesovanja ni za šta slično. Prosečni aktivista nema veze sa ovakvim stvarima. Oni ne bi imali interesovanja. Ali vi ste ovde. Zato postoji nešto u vašem srcu što želi da se razvije, da postane samospoznato i oslobođeno.

P: Ako mislim da mi omogućava da sedim u tišini pre nego što odem na posao ujutru, treba li da aktivno tražim da budem premešten bliže kući, ili bih trebalo samo da radim na "Ko sam ja?" i verujem da će se ispravna akcija desiti i da će moj posao biti tamo gde treba da bude, i da treba samo ponizno da idem gde mi je rečeno.

O: Ne želimo da budemo ponizni, i ne želimo da budemo samopravedni. Želimo da budemo Sopstvo, tačka. Stoga, ako možete da usporite svoj um tako što ćete mu dozvoliti da počiva u Sopstvu u izvesnoj meri, uklanjanjem misli, osećanja, stavova i odlaskom na višu ravan, istražujući, "Ko sam ja? Kome dolaze ove stvari?" onda ćete biti sigurni. Ali, ako vidite da ovo još ne možete, ako se plašite da ćete dobiti otkaz, da nećete imati novca, ili da ćete otići u sirotište, da ćete postati beskućnik, onda svakako morate da uradite ono što morate. Dakle, imate dva izbora. Ili otkrijte ko ste vi, koja je vaša istinska priroda, razumevanjem da postoji sila koja brine o vama, sila koja zna put, koja će vas uvek voleti i postaviti na pravo mesto, ili idite gde morate i radite šta morate. Izbor je uvek vaš. Ne postoji jedan odgovor ili jedan izbor na ovo pitanje. Zavisi od osobe, gde je, gde ste vi. Ako bih uzeo osobu sa ulice i rekao joj, "Sve će biti dobro s tobom, ne brini. Ne moraš da prosiš, ne moraš da kradeš," ta osoba bi možda umrla od gladi, jer je karma te osobe da krade i prosi, i mi nemamo pravo da kažemo osobi kako da živi. Ali, ako bi ta osoba mogla da vidi svetlo, da tako kažemo, gde je istina, da oni nisu činilac, nisu telo, nisu um, onda će biti podignuti odatle gde su u više stanje svesti i biće zbrinuti. Dakle, znate gde ste po vrsti misli koje dolaze u vašu glavu, po vrsti osećanja, emocija koje vam dolaze, po tome kako se osećate svakog dana. Preduzmite ispravnu akciju.

SP: (Pitanje nije jasno) Roberte, ranije si rekao da kada ideš na spavanje i kada si bio bez snova... ali ako vidiš san, a mnoga duhovna stanja i religije kažu da učiš iz svojih snova, da te oni vode. Šta je sa ovim?

R: Postoje tri stanja svesti, da tako kažemo, budno, spavanje i sanjanje. Dubok san je kada ste samospoznati, nema misli, ali ste nesvesni te činjenice. Stanje sna je ovakvo. Kada sanjate vi ste jednostavno u drugom stanju svesti, koje vam se čini vrlo stvarnim, i stvarno je sve dok sanjate. A kada se probudite iz sna, nalazite se u ovom stanju svesti, koje je takođe san. Stoga ono što želite da uradite je da uklonite sve sanjanje potpuno i totalno, i postanete apsolutno slobodni. Dakle, kada se probudite Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

ujutru i setite se svog sna, zapitajte se, "Ko je sanjao?" I reći ćete, "Ja sam sanjao." Onda ćete shvatiti da je san ponovo deo "ja". Zato istražujte, "Onda ko sam ja?" ili, "Odakle je došlo ovo ja?" I pratite nit "ja" do izvora, ponavljajući iznova i iznova sebi, "Ko sam ja? Ko sam ja?" što zapravo znači šta je izvor "ja" koje ima ove snove? I jednog dana "ja" će se vratiti u srce, u srčani centar koji je sama svest, i bićete slobodni od svih snova. Ali vaši snovi ne treba da se shvataju previše ozbiljno. To je kao ovaj život. Sanjate upravo sada da ste smrtno biće. Prolazite kroz mnoga iskustva. Imate strahove. Imate sreću. Imate sve vrste emocija. Ako vam kažem da sanjate ovo,

nećete mi verovati. Reći ćete mi, "Roberte, kako mogu da sanjam? Ja to proživljavam." Ja vam kažem, "Sanjate." Ako me slušate, uradićete ono što morate da izađete iz sna istražujući, "Ko sam ja? Odakle sam došao?" Dakle, kada imate san noću, to je ista stvar. To je samo još jedan san, ali se brže budite, a onda ste u ovom snu. Zato prestanite potpuno da sanjate, probudite se i budite slobodni.

SX: Kada dođete u kontakt sa beskućništvom koje ste ranije pomenuli, možda prirodnim katastrofama ili teškoćama kroz koje ljudi prolaze u različitim delovima sveta ili pred vama, ponekad zbog njihove sopstvene egocentričnosti, a ponekad zbog prirodne situacije, šta se budi u vama, u vašem stanju? Da li se samilosnost budi u vama? Ili vam je to proizvoljno, besmisleno, patnja drugih ljudi? Kako se odnosite prema tome, prema patnji?

R: Oboje je tačno. Imam veliku samilosnost iako je besmisleno. Zato se ubacim i pomažem. Daću $10 beskućniku. Pomoći ću ljudima u gradu ako sam tamo. Biću deo toga. Ali shvatam da je besmisleno. Ja nisam činilac. Ali pošto se pojavljujem kao telo, uradiću ono što mora da se uradi. Ali nema misli iza toga. Ne smatram da radim nešto dobro, da radim nešto loše, da pomažem nekome, da ne pomažem nekome. U stvarnosti, niko ništa ne radi. Imamo li najave?

SM: Nemamo, Roberte.

R: Da li još neko ima nešto da kaže ili nek zauvek ćuti?

SE: (Student poziva sve na drugu lokaciju satsanga sa više pevanja)

SF: Zapravo, ono što ste opisivali je akcija indijskog koncepta nish-karma-karme, je li tako? (R: Da. Uradi to!) Pokušaću, iskusio sam to.

R: Vreme je za prašad. Imamo divan poslužavnik. Hokus pokus lokus. (smeh) (opšti razgovor o prašadu, zatim Robert završava satsang)

R: Zapamtite da volite sebe, da obožavate sebe, da se molite sebi, da se klanjate sebi. Jer Bog prebiva u vama kao vi. Om šanti mir. Hvala što ste došli. Idite i množite se ili radite šta god želite. (traka se završava) [TOC]

Nešto i Ništa 1. oktobar 1992.

Robert: Om, šanti, šanti, šanti, Om, mir. Pozdravljam vas. Dobrodošli ste svim srcem. Lepo je biti ponovo sa vama ovog prelepog četvrtka uveče. Mnogi od vas dolaze ovde jer mislite da ja znam nešto, i želite deo tog nečega što ja znam. Verujete da će vas to nešto učiniti samospoznatim, možda. Ali uistinu ja ne znam ništa. Onda dolazite k meni jer želite deo tog ničega. I mislite da ako ne znate ništa, postaćete samospoznati. Ali uistinu morate znati nešto da biste znali ništa. O tom nečemu ćemo pričati večeras. Šta morate biti da biste postali ništa? Šta morate znati da biste bili ništa? Biti ništa je pogrešan naziv, jer pretvarate ništa u nešto. Ako pokušavate da budete ništa, onda pokušavate da budete nešto, zar ne? Jer ništa je nešto što pokušavate da postanete. Shodno tome, nikada ne treba da težite da budete ništa i nikada ne treba da težite da budete nešto, jer su oba pogrešni koncepti. Nijedno od njih zaista ne postoji. Pitanje je stoga, "Ako nešto ne postoji, i ništa ne postoji, pa šta jeste?" A odgovor je tišina. Apsolutna tišina. Jer ljudski um i ljudsko mišljenje, ljudske misli, nikada ne mogu shvatiti šta je tišina. Pokušavate da je pretvorite u reči, i pokvarite je. Ne postoje reči koje mogu protumačiti tišinu, jer kada odete u istinsku tišinu, odlazite iznad ničega i nečega. Ipak svako je iskusio ovu istinsku tišinu ko je otišao iznad ničega i nečega, i izgledalo je da je prvo morao da postane nešto i ništa, da bi bio tih. Postoji nešto što morate znati: Broj 1: Ništa nije onako kako izgleda. Ovo morate osetiti duboko u svom srcu. Ništa u celom ovom univerzumu nije onako kako izgleda. Zato ne dajte da vas zavaraju izgledi. Ne dozvoljavate da izgled utiče na vas, da vas navede da se osećate ovako ili onako, bez obzira kakav izgled bio. Treba da gledate na izgled kao što biste gledali na fatamorganu. I ovo je naučno, jer će se izgled pre ili kasnije ionako promeniti. Stoga kada osetite nešto iz iskustva, to je podložno promeni. Nećete biti isti ponovo. Zato prosečna osoba ide gore-

dole kao jo-jo. Oni reaguju na stanje, onda se stanje promeni i oni reaguju na drugačiji način na isto stanje, i ovo se menja i vi ponovo reagujete na stanje. Oni stalno reaguju iznova i iznova na ono što vide kao stanje.

Broj 2: Ne govorite da je svet maja, jer ako kažete da je svet maja, to je koncept koji imate. I ovo je koncept nedualnosti, ali ipak je to koncept, jer se držite činjenice da je svet maja. U stvarnosti maja ne postoji. Nema maje. Stoga sve što izgleda da dolazi iz maje, takođe mora da ne postoji. Da li pratite ovo? Šta god mislite da ne postoji, to je koncept. Postaje stvar, nešto za šta se držite. Idete okolo govoreći, "Sve je maja, sve je maja, univerzum ne postoji." Ali onda maja postoji za vas i ovo je velika greška koju pravite, jer mislite da maja postoji. Šta je maja? Iluzija. Kome dolazi iluzija? Onome ko veruje u maju kao koncept, maju kao stvar, verovanje. Drugim rečima, sve što verujete do ove tačke je pogrešno, i treba da bude odbačeno. Isto važi i za reči apsolutne stvarnosti, čiste svesnosti, Brahmana, satčit-anande. Ove stvari postaju sigurno utočište za vas, i zadržavaju vas od vašeg punog prosvetljenja, jer se držite ovih verovanja da postoji apsolutna stvarnost, da postoji sat-čit-ananda, da postoji nirvana. Odakle bi ove stvari došle osim iz vašeg sopstvenog uma? Vi ste ti koji ste dali imena ovim stvarima. Dali smo imena nečemu što ne razumemo. Nazivamo to stvarnošću. Šta je stvarnost? Nešto što se nikada ne menja. I to nešto što se nikada ne menja, postaje koncept i držite se toga. Je li čudo što je tako malo ljudi samospoznato? Je li čudo što su samo određeni ljudi oslobođeni, vrlo malo ljudi oslobođeno? Jer smo jednostavno zamenili termine. Kažemo da svet ne postoji ali maja postoji. Kažemo da sve dolazi iz svesti, sve dolazi iz apsolutne stvarnosti. Mi samo menjamo reči, menjamo termine. Ne postoji apsolutna stvarnost. Ne postoji sat-čit-ananda. Ne postoji Brahman. Mi smo ti koji smo izmislili ove termine, i mi se osećamo sigurnima i zaštićenima držeći se za njih. U jednom trenutku smo govorili, "Bog je sa mnom." Sada govorimo, "Svest je sa mnom," ili, "Ja sam apsolutna stvarnost." Samo smo promenili imena. To je sve što smo uradili. Broj 3: Vi niste čak ni tišina, jer dok god možete izgovoriti reč tišina, to nije to. Morate doći do mesta gde nemate apsolutno ništa za šta da se držite, ništa na šta da se oslonite. Čak i kada je Buda rekao da se utočište uzme u Budi, utočište u sangi, utočište u osmostrukom putu, ovo je ponovo greška. Ne kažem da je Buda napravio grešku. Ono što kažem je da je razlog što je ovo rekao taj što je govorio neukim ljudima koji su morali da imaju nečega za šta da se drže. Ali Buda je shvatio da nema čega za šta se držati. Nikada nije bilo ničega za šta se držati. Čak i kada vam se kaže da ste potpuna sloboda, reč sloboda postaje koncept za vas. Dok god možete da se naslonite na nju, dok god možete da je se držite, i osećate se dobro u njoj, to je greška. Ponovo, to je razlog zašto je tako malo ljudi samospoznato. Držite se nečega. Vezani ste za nešto. Bilo da je to učenje, ili osoba, ili satsang, ili sanga, nikada ne možete postati slobodni dok ste vezani za nešto. Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

Dakle, pitanje je, šta da radim? Radite tačno ono što radite sada, ali ne mislite o tome. Ovo je važna tačka. Ne pokušavajte da nađete neko novo duboko učenje, koje će vam dati nove reči, ili nove metode, ili nova pravila i propise. Vi jednostavno radite ono što radite sada i ne mislite o tome, ne pokušavate da ga analizirate, ne mislite da je ovo učenje više od bilo kog drugog učenja. Ostavite sebe na miru. Kada naučite da ostavite sebe na miru, u telu i umu, stigli ste. Ne pitajte, "Gde sam stigao? Čemu sam stigao?" Ovo kvari celu stvar. To je ono što pokušavam da vam objasnim. Ne gledajte u nešto što kažem, i ne pokušavajte da analizirate, rastavljate, pokušavate da napravite nešto od toga, ili da uzmete utočište u tome. Samo budite. Budite ni ovo ni ono. Kada biste samo mogli da uradite ono što vam kažem, odmah biste osetili ogromnu sreću, ogromno blaženstvo unutar sebe. Osetili biste ogromnu radost koja izvire unutar vas. Ova sreća, ovo blaženstvo i ova radost su vaša istinska priroda. Nema veze sa rečima, mestima ili stvarima. To je ono što jeste kada pustite sve čega ste se držali. Neki od nas su formirali toliko navika držanja za nešto, da ne znamo da se toga držimo. Možda se držite verovanja koje je postalo potpuno integrisano u vaše mišljenje, u vaše misli, u vaše telo, u vaš um, a ne znate ni da ga se

držite. Možda se držite neke vrste koncepata koje ste imali dugi niz godina, a niste svesni, jer je integrisano u vama. Dakle, kako možete da se nosite sa ovim? Kako se nosite sa ovim? Samo ostanite kakvi jeste. Ostanite tačno kakvi jeste. Zato kada sretnete oslobođenu osobu, ona izgleda baš kao vi. Jer nema čega da se rešite. Zaista nema ničega da se odbaci. Zapamtite, kada pokušavate da se rešite nečega, kada pokušavate da nešto odbacite, vi verujete u sebe da postoji nešto što morate da odbacite. Da li vidite šta govorim? Vi verujete da postoji nešto tamo, čega se morate rešiti, i to vas zadržava. Nikada nije postojalo ništa čega morate da se rešite. Nikada nije postojalo ništa što je ometalo vašu slobodu. Pretpostavljam da ovo možete samo osetiti, ono što vam govorim, kada živite u trenutku, kada naučite da budete spontani, u trenutku. Uvek zapamtite ovu istinu. Kada pokušavate da promenite sebe, kada pokušavate da praktikujete sadhane, ili pokušavate da se rešite osećaja ili emocije, vi zapravo govorite sebi, "Imam ovo nešto što ometa moj duhovni život i moram to da se rešim." Odakle je došlo to nešto čega morate da se rešite? Istina je da to nikada niste ni imali. Nikada nije postojalo ništa što vas je obuzelo, što vam je zadavalo bol, što vas je nateralo da mislite da niste prosvetljeni, ili da niste dovoljno dobri. Ove stvari nikada nisu postojale za vas od početka. Shodno tome, zašto biste morali da se rešavate nečega što ne postoji? Zašto biste trošili godine na godine rada na sebi, pokušavajući da se rešite nečega što ne postoji, pokušavajući da se poboljšate kada nema šta da se poboljša. Postoji samo to, i to ne postoji.

Dakle, gde smo? Nigde, apsolutno smo nigde. I to je tačno gde treba da budemo, nigde, ne znajući ništa. Ovo je potpuna praznina. Zapamtite sva vaša verovanja, sve vaše koncepte, sve vaše ideje, sve vaše dogme, sve vaše religijske obuke, dolaze iz lažne imaginacije. Zamislili ste da vas je karma postavila ovde, u relativnoj ravni na ovoj zemlji, i onda morate da se rešite svoje karme, i trošite mnogo godina radeći na sebi da biste se rešili karme koju nikada niste ni imali od početka. Razmislite u retrospektivi o svom životu. Pogledajte sve stvari sa kojima ste se igrali svih ovih godina, stvari koje ste pokušavali da uklonite iz sebe, pokušavajući da postignete nešto, pokušavajući da se rešite loše navike. Oboje su pogrešni. Ne postoji prosvetljenje, ne postoji oslobođenje, ne postoji vezanost. Ne postoji lažna imaginacija. Dakle, nemate ništa. I onda vam kažem, ne postoji ništa. Dakle, gde ste? Gde ste? Tačno tamo gde treba da budete. Ovde. Ne radeći ništa. Zar to nije divno? Znati da ste na svom pravom mestu. Nikada nije bilo trenutka kada ste bili na pogrešnom mestu. Vi ste ovde znači da ste nigde. Niste ni ovde ni tamo. Niste ni gore ni dole. Niste ni napred ni nazad. Ono što sam uradio je da sam vam oduzeo sve vaše štake, i sve čega ste se držali ili na šta ste se oslanjali. Sada ste apsolutno slobodni. Ali ponovo, nema nikoga ko može da postane slobodan. Dakle, vraćate se na isto pitanje. Šta ste vi? Uhvatite sebe kada želite da odgovorite na to pitanje. Ne možete reći da ste nešto. Ne možete reći da ste ništa. Zar ne vidite ka čemu ovo vodi? Samo znajući ovo, trebalo bi da se osećate mirno, mirnije nego što ste se ikada osećali godinama. Trebalo bi da počnete da se osećate srećno bez ikakvog razloga, potpuna sreća. Kada razmislite o ovome, i shvatite da niste nešto i da niste ništa, nema više ništa da se kaže posle toga, ništa više da se radi posle toga, ništa da se postane, ništa da se postigne. Potpuno ste slobodni, i nema ništa o čemu da se misli. Poenta je, kada nemate čega da se držite, kada shvatite da niste nešto, da niste ništa, mora nastupiti potpuna tišina. Nemate više ništa da kažete sebi. Misli prestaju. Trebalo bi da otkrijete da se to dešava upravo sada. Misli samo prestaju same od sebe, jer nema više nikoga ko bi mislio bilo šta. Mislilac je potpuno uništen. Ako nema mislioca, kako mogu postojati misli? Zar nije lepo? Da li osećate o čemu govorim? Otišli ste iznad svega. Otišli ste iznad svega što postoji i ne postoji. Otišli ste iznad svega što se pojavljuje i ne pojavljuje. Otišli ste iznad svega što misli i ne misli. Sada ste potpuno, apsolutno, celim srcem slobodni. (tišina) Šanti, šanti, šanti, mir. Slobodno postavite pitanja. Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

SV: Uobičajeno je bilo pitanje, Roberte, ali ću ti reći iskreno. Postojao je izvestan stepen slobode u tački kada si rekao, "Nije postojala lažna imaginacija." To je sve. (tišina)

R: Zar nije divno znati da imate mir i sklad unutar sebe? Da imate blaženstvo unutar sebe i da svet nema apsolutno nikakve veze s tim. Svet može postati bilo šta što želi, može se promeniti, ne mora se promeniti. Može padati kiša, može padati sneg. Može imati zemljotres. Ovo nikada ne može uticati na vas. Nikada ne može uticati na mir koji je u vama, na sreću koju imate. Svi vi ovo osećate, ovo je dobro. Vi ste to. Divno je kada počnete da osećate da ne morate nikuda da idete da biste našli sreću. Ne morate da srećete određene ljude ili da budete na određenom mestu. Sreća, ljubav, mir, blaženstvo su tačno tamo gde ste. Upravo sada. Vi ste to. I zar nije divno shvatiti da nemate ništa da promenite na sebi. Jer nikada nije postojalo ništa pogrešno od početka. (pauza) Ako želite da izrazite kako se osećate, slobodno to učinite ili slobodno nemojte. Zato su svi mudraci pokušali da objasne da je stvarnost najlakša stvar na svetu za postići. I ne postoji apsolutno ništa što morate da uradite da biste je postigli. Samo budite svoji.

SL: Pa, Roberte, to zvuči zaista jednostavno, ali zaista nije tako jednostavno za ljude poput nas koji smo samo svoji. (R: Ko su ljudi poput nas?) Neko poput mene. Mogu reći da sam nešto, da nisam ništa, ali zaista nemam to iskustvo. I kako da dobijem to iskustvo bez pevanja satima i satima, znate, čini se da ne dolazi tako lako.

R: Govorimo o navikama koje ste imali dugi niz godina da morate da pevate i pevate satima. To nije tako. Ko kaže da to morate da radite? (SL: Pa zar ne možemo samo da pevamo, znate, mislim, učili su me da pevamo ???) Zabavno je pevati, ali to nema veze sa prosvetljenjem. (SL: Ali mi smo u formi, kako možete napraviti prelaz ka bez forme bez rada nečega?) Ako radite nešto, samo menjate jednu situaciju u drugu situaciju. Ne radeći ništa, takođe menjate nešto u drugu situaciju. Ali ako jednostavno budete i shvatite da to nije ovo ili ono, ni gore ni dole, samo budete svoji, onda ostajete u tišini bez ičega da kažete, bez ičega da radite, jednostavno jeste. I vi ste svoji, Sopstvo koje ste oduvek bili. (SL: Samo se podsetiš govorom?) Ne, ne podsećate se uopšte. Jer kada se podsećate, postoji onaj koji podseća i postoji sopstvo. Ono što radite je da samo pogledate situaciju. Samo posmatrate situaciju. Povučete sve nazad unutra ka izvoru odakle je došlo. Samo se podsetite i setite se tišine bez reči ili misli. (SL: Veoma je teško ostati u tišini.) To je zato što ste navikli da mislite da nešto postoji. (SL: I da prekinem tu naviku?) I da prekinete tu naviku, samo ostanite mirni. (prekid na traci)

R: ...Vi niste ni Sopstvo ni nesopstvo. Kada to možete jasno videti, onda jednostavno postajete ono što ste oduvek bili. Kada vam govorim na ovaj način, možda reč koju vam kažem može izazvati ogromnu promenu u vama. Možda praćenje onoga što vam govorim da radite može izazvati ogromnu promenu u vama slušanjem. Nešto će pogoditi nerv una-

utra i sve će se istopiti i nestati. Ali ne otežavajte sebi verujući u misli, da morate da radite određene stvari ili da izgovarate određene molitve ili da pevate određene mantre, odbacite svu tu vrstu razmišljanja. I samo budite! Samo budite svoji. Niste ni ovo ni ono. Ako ste ništa o čemu možete govoriti ili zamišljati, onda vaš um postaje miran. I kada vaš um postane miran, već ste kod kuće. Dakle, naučite da posmatrate deo sebe koji vam govori da postoji nešto što morate da uradite, da je teško. Posmatrajte to u sebi. I kada ne odgovorite na to, otići će i bićete slobodni. Već ste slobodni.

ST: Roberte, mesto tihog uma, svedoka, još uvek postoje koraci, ha? (R: Još uvek šta?) Još uvek postoji korak? Ako dolazite do mesta, ako ste u sobi, tihoj sobi, još uvek postoji čekanje, još uvek osećaj mira u umu koji je tih, još uvek postoji ja?

R: Dok god verujete da još uvek postoji ja, onda još uvek postoji ja. Zašto želite da verujete da još uvek postoji ja? Ne verujte ništa! Samo budite svoji. Ne mislite na korake koje morate preduzeti ili na ja ili na ti. Zaboravite na sve ove stvari. Budite bez motiva. Budite bez štake za koju se držite. Budite bez učenja. Budite potpuno prazni, potpuno bez prostora. Iznad svih koncepata, iznad svakog prostora, iznad svake misli, iznad svakog delanja. Izvor. Šta god izvor bio, vi ste to. Povetarac duva, nije ni dobar ni loš. Nekim ljudima je dobar, nekim ljudima je loš. Ali povetarac

sam po sebi nije ni dobar ni loš. Samo povetarac. To je ono što moramo postati. Mi jednostavno jesmo. Nismo ni ovo ni ono. (tišina)

R: Meri, hoćeš li da pročitaš Džnanija? (SM: Da, Roberte.) (Meri čita Džnanija)

R: Hvala, Meri. Imamo li najave?

SM: Ne. Na stolu su transkripti za nove ljude i besplatni su, mada ako donirate, biće u redu. I uskoro ćemo imati kutiju popunjenu transkriptima koji nedostaju, stižu uskoro. Toni želi da objavi nešto. (R: Naravno.)

ST: Nisam uspeo da ih kopiram, ali postoji mahashakti daršna vatrena ceremonija za svetski mir ponovo večeras i nastavlja se sutra od 10 do 13h, 18-22h i u subotu 10 do 13h. Sesija se sastoji od preciznog izvođenja molitvi, pozivnica, prinošenja vatri i pevanja, i $35 po sesiji. Održava se u hinduističkom hramu na Las Virgenes Roadu ovog vikenda. Tu je mnogo bramanskih sveštenika i prema onome što ovde kažu, postoje velike koristi za vas tamo.

R: Hvala, Tome. Zapamtite da volite sebe, da obožavate sebe, da se molite sebi, da se klanjate sebi. Jer Bog prebiva u vama kao vi. Bog vas blagoslovio, mir, Om šanti. Sada imamo prašad. Slobodno uživajte. Imamo divne kolače. Poslužite se. Uživajte. Imamo dobru čokoladu, čokoladu za umakanje... (traka se završava) [TOC] Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

Šta Ako Se Ne Probudim Pre Svoje Smrti? 4. oktobar 1992.

Robert: (traka počinje naglo) ...šanti, šanti, om, mir. Dobar dan. Dobrodošli ste svim srcem. Lepo je biti ponovo sa vama. Sve vas volim. Sve je dobro. Srećan Roš Hašanu i Jom Kipur našim jevrejskim prijateljima. Većina ih nije ovde. Verovatno su u sinagogi na molitvi. Čuo sam da je skupo ići u sinagogu na Jom Kipur ovih dana. Morate platiti, kupiti mesto za sto dvadeset pet dolara.

SB: Čak ni Bog nije mogao da priušti, a on je ovde.

R: Za sto dvadeset pet dolara trebalo bi da možete da ponesete mesto kući. (smeh) Za sto dvadeset pet dolara možete ići na koncert Madone. (smeh) Ali sve je dobro. Vreme je za godišnji vic o Jom Kipuru... (smeh) ...o rabinu koji je pripremao sinagogu za velike svete dane i iznosi Toru, drevne spise, i staje ispred nje i počinje da peva. Počinje da se udara u grudi rukama govoreći, "Ja sam ništa, ja sam ništa, ja sam ništa." Kantor koji peva ove himne vidi rabina kako to radi i pita se šta radi, ali kaže sebi da to sigurno mora biti nešto dobro. Pa pogleda Toru i počne da radi istu stvar. Počinje da se udara u grudi rukom govoreći, "Ja sam ništa, ja sam ništa, ja sam ništa." Domar je bio tamo i posmatrao ceo proces i hteo je da se uključi u čin. Pa je otišao i počeo da se udara u grudi govoreći, "Ja sam ništa, ja sam ništa, ja sam ništa." Rabin je pogledao kantora i rekao, "Vidi ko misli da je ništa." (smeh) Nećete to čuti ponovo do sledećeg Jom Kipura. Primam zanimljive telefonske pozive od ljudi širom sveta. Dobio sam jedan jutros iz Minapolisa, to je širom sveta. Jedna dama mi je postavila zanimljivo pitanje. Pitala me je, "Roberte, šta se dešava sa osobom koja je u prisustvu Džnanija ili mudraca dugi niz godina, ne postane prosvetljena i onda umre. Šta se dešava sa njima?" To je pošteno pitanje. Dakle, pričaćemo o ovome jer mislim da mnogi od vas pitaju istu stvar. Stalno mi govorite, "Nisam još prosvetljen, šta će se desiti?" Naravno, u istini već ste prosvetljeni, ništa se ne mora desiti. Ništa se nikada ne dešava. Na vama je da to vidite. Da uklonite prepreke koje vas navode da mislite da niste prosvetljeni. Ali u svakom slučaju, jedna od tri stvari će se desiti takvoj osobi.

Ili će postati oslobođeni kada napuste telo i nikada više ne moraju da se vrate u telo. Druga opcija: biće rođeni od duhovnih roditelja koji su zaista potpuno evoluirani na ovom putu i biće rođeni kao beba u tim okolnostima. Treća opcija: biće rođeni na drugoj planeti koja je mnogo naprednija od ove planete. Gde vlada potpuni mir i blaženstvo i sreća. I naći ćete oslobođenje na toj planeti pre ili kasnije. Dakle, imate tri opcije. Pričaćemo o njima malo. Prva. Za odanog sledbenika koji je bio iskren na ovom posebnom putu, koji je zaista stavio ovaj put na prvo

mesto, stavio učenje na prvo mesto, za takvog su već oslobođeni dok su u telu, ali to ne znaju. Pa kada napuste telo, postaju potpuno slobodni. Postaju sveprožimajući, apsolutna stvarnost, postaju ceo univerzum. Suština celog univerzuma. Ipak ne gubite svoje znanje o tome ko ste. Ovo je vrlo paradoksalno kada razmislite o tome. Svako prosvetljeno biće je takođe ceo univerzum, svaka biljka, svaka buba, svaka životinja, svaki mineral, svako ljudsko biće, svaka planeta, svaki univerzum, sve. Probuđeni je deo celog sistema. On je u svim stvarima. Naravno, postavlja se pitanje kod adžnanija, onoga bez duhovnog znanja, "Kako ovo može biti? Kako sva prosvetljena bića koja su bila ovde od početka vremena mogu sva biti na istom mestu u isto vreme?" Ipak, upravo to se dešava. Zato vam tako često govorim da je sve sveto. Tlo po kojem hodate je sveto tlo. Sve je sveto. Treba da imate poštovanje prema svim stvarima. Sve stvari su Bog, da tako kažem, list, žohar, stenica, masovni ubica, sve je Bog, ali većina ljudi to ne razume. Oni sude po izgledu i žele rešenja odmah za stvari koje vide. Ali kako postajete evoluirani, počinjete da intelektualno potpuno razumete ovo. Ceo univerzum je Brahman. Ceo univerzum je bez napora, bez izbora, čista svesnost, sat-čit-ananda. Dakle, realizovano biće je sveprožimajuće i jeste sve ove stvari. Broj dva. Ako vam treba više obuke, više znanja, više razumevanja i bili ste vrlo iskreni u ovom telu, u ovom životu, otići ćete u porodicu i biti ponovo rođeni. Porodicu koja je vrlo duhovno orijentisana, koja je na rubu prosvetljenja. Postaćete njihovo dete. Sav preliminarni rad je obavljen za vas, i u toj inkarnaciji bićete samospoznati. Broj tri. Postoji mnogo planeta u ovom univerzumu. Milijarde i zilion sunaca. Svako ima određeni broj planeta koje kruže oko njegove orbite. Mnoge od ovih planeta sadrže život. Životne forme poput nas. Dakle, biće koje je u ovom telu ponovo bilo iskreno, koje je bilo usmereno na sopstvo, stavljajući Boga i stvarnost na prvo mesto u svom životu, puštajući sve besmislice i gluposti i stvari koje muče većinu ljudi. Strahove, anksioznosti, potrebe, želje, htjenja, odričući se svih ovih stvari, vezanosti. U zavisnosti od vaše karme gde idete. Ovo posebno biće će otići na naprednu planetu, koja je daleko naprednija od ove zemlje. Gde nema ratova. Više nema nečovečnosti čoveka prema čoveku. I Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

ova bića će postati slobodna na toj određenoj planeti u određeno vreme. Zanimljivo, zar ne? Kada sam imao dvanaest godina, pitao sam svoju majku: "Šta ja radim ovde? Ne pripadam ovde. Zašto sam ovde?" A moja majka je govorila: "Ovde si da budeš kao svi drugi, da nađeš posao, da imaš profesiju. Da uđeš u ovaj svet i napraviš nešto od sebe." I uzvratila bi: "Da li znaš šta želiš da budeš kada porasteš?" Govorio sam: "Ništa." (smeh) Mislim da nisam znao o čemu govorim u to vreme. Ali ipak, nakon nekog vremena, pomislila je da treba da posetimo ujka Luija. (smeh) Ujka Lui je bio lekar. I ispričala mu je šta govorim, šta radim. On je rekao: "Ja ću se pobrinuti za ovo." Obavio mi je fizički pregled, sve je bilo u redu. I ponovo me je pitao: "Šta želiš da budeš kada porasteš?" Rekao sam mu: "Nije me briga šta ću biti kada porastem, samo želim da znam šta radim ovde? Šta ja radim ovde?" A on je pitao: "Misliš na ovoj zemlji?" Rekao sam: "Ne, u ovom telu? Šta radim u ovom telu? Osećam se kao da sam u zatvoru. Osećam se kao da sam zarobljen u nečemu." Pogledao me je i rekao nešto mojoj majci o psihijatru. (smeh) I sledećeg dana me je majka odvela kod jedne psihijatrinje. Bila je to Nemica iz Austrije. Zvala se Sonja Lajhenštajn ili Lajhenštajn. Moja majka joj je ispričala priču. Šta sam radio, i uvela me je u svoju kancelariju. Tu je bio lep kauč, ležao sam na njemu. Uživao sam. Pitala me je: "Znači, ti misliš da nisi telo? Misliš da si neko drugi?" I nasmejala se: "Znaš, Frojd je mislio istu stvar." Rekao sam: "Ko je Frojd?" Rekla je: "Nije važno." (smeh) Ponovo me je pitala: "Šta želiš da budeš kada porasteš?" i pitao sam je: "Zašto mi svi postavljaju ovo pitanje? Zaista ne želim ništa da budem kada porastem. Samo se osećam zarobljen u svom telu. Osećam se kao da sam u zatvoru. Ne pripadam ovde." Ona je rekla: "Ne brini o tome, izvući ću čovečuljka iz tvog tela. U tvom telu je čovečuljak koji mora izaći i mi ćemo raditi na tome." Tako sam je posećivao svakog petka. Voleo sam to jer mi je majka davala dodatni novac i nisam morao da idem u školu tog dana ili pola dana. I mogao sam da se vozim autobusom. Zaista sam uživao u tim trenucima. Išao sam kod nje oko šest meseci. Konačno je pozvala moju majku i preporučila drugog psihijatra, muškarca. Ovi

ljudi su me stalno pitali: "Šta želiš da budeš kada porasteš?" Otišao sam kod ovog čoveka. Bio je drugačiji psihijatar. Zaista sam uživao idući i kod njega. Konačno sam skontao. I jednog dana me je pitao: "Roberte, da li znaš šta želiš da budeš kada porasteš?" Rekao sam: "Da, želim da budem neurotičar." (učenici se smeju) I to je bio kraj mojih poseta psihijatrima.

S: Izlečen si. Robert nastavlja: E sad, kakve sve ovo ima veze sa današnjim razgovorom? Apsolutno nikakve. (smeh) Koja je pouka ove priče? Nema nikakvu pouku. Samo nešto što sam rekao da ubacim.

Apsolutna istina je da niko ne umire, niko se ne rađa, niko ne opstaje. Ako to možete prihvatiti za sebe, razumeti njegovo značenje, bićete potpuno slobodni upravo sada, potpuno slobodni, kompletno oslobođeni. Ono što sam vam govorio ranije o odlasku na različite planete i ostalo je čista besmislica. Zaista nema kuda otići. Ipak, tako se čini ljudima koji ne razumeju ove stvari. Druge planete, drugi univerzumi su poput ove zemlje. Ova zemlja zaista ne postoji. Uopšte nije ovde. Niti je vaše telo ovde. Ali dokle god verujete da ste telo ili da ste svet i da je svet stvaran za vas, sve stvari o kojima smo govorili će se desiti. Ali kome će se desiti? Onome koji ne razume. To je kao kada odete da gledate film. Kome se film dešava? Vama! Vi gledate film. Možete se slagati sa nekim likovima u filmu, možete se ne slagati sa nekim likovima u filmu, možete se uzbuđivati oko nekih scena u filmu, ali vi ste taj koji sve ovo radi. Sam film je bezličan. To je samo film. Ako želite da se uzbuđujete oko njega, plačete i smejete, to je vaš izbor, to je ono što želite da radite. Život je isti. Moramo razumeti da je život film. Sve što opažate svojim čulima su slike na ekranu života. Slike superponirane na ekran života. Ništa od toga nije stvarno. Baš kao što film nije stvaran. Da li biste napustili bioskop, otišli kući i mislili da je film bio stvaran? I poveli sve likove sa sobom? I mislili o njima dan i noć? Naravno da ne. Obično zaboravite film čim izađete iz bioskopa. Dok neki ljudi nose ga sa sobom malo duže i puste ga kasnije. Ali šta radite kada pustite film? Vraćate se sebi. Onome što mislite da jeste. Vraćate se svom životu, svojim problemima i zaboravljate film. Život je takav. Različite stvari se dešavaju u ovom svetu, ratovi, nečovečnost prema čoveku, divni cvetovi rastu, nebo je plavo, postoje planine, sve izgleda stvarno. I vi prihvatate to, poistovećujete se s tim. To je poput vaše reakcije na film. Samo kada se poistovetite sa stvarima života koje izgledaju stvarne, postajete deo te slike. Postajete deo tog scenarija. Postajete deo tog događaja. Dakle, ako verujete da su stvari divne, one postaju pomalo divne za vas. Ako verujete da su stvari užasne, one postaju užasne. Vi činite da se ove stvari dešavaju načinom na koji dozvoljavate sebi da mislite, načinom na koji dozvoljavate sebi da osećate, onim što prihvatate, što poričete, što odbacujete. Sve ove privlačnosti, sve ove vezanosti, sva ova osećanja, oblici, ono što nazivate svojom ličnošću. Dakle, vaša ličnost nije ništa drugo do gomila osećanja, emocija koje ste pokupili iz navike i reagujete tako gde god da odete. Reagujete iz emocija, navika koje ste pokupili usput od malih nogu i to je ono što čini vašu ličnost. Čujete ljude kako kažu: "Ova osoba ima divnu ličnost," a oni su pokupili te navike, ta osećanja kada su bili dete. Drugi ljudi imaju užasan karakter, užasnu ličnost, takođe su pokupili sve ove

osećaje, te emocije kada su bili dete. I sve što mogu je da reaguju na uslovljenost. Kada počnete da se bavite duhovnim životom, počinjete da razumete da sve ove stvari moraju otići. Sve ove stvari moraju biti napuštene. Počinjete da vidite sebe poput sijalice. Vaša istinska priroda je svetla i sjajna. Vi ste svetlost. Ali to je kao da neko dođe i stavi komad tkanine preko svetlosti, još jedan komad tkanine preko sijalice, još jedan komad tkanine preko sijalice, tako da više ne možete videti svetlost. Vidite tkaninu. Stoga ne želite da pokušavate da stavljate druge stvari preko tkanine da biste mogli videti svetlost. Ono što želite da uradite je da uklonite tkaninu sloj po sloj dok svetlost ne zasija ponovo. Tako je i sa vašim životom. Vi ste Brahman. Vi ste ta apsolutna stvarnost, krajnje jedinstvo, nirvana. Vi ste ja-jesam koji jesam, Bog, stvarnost. To ste vi. Ali iz nekog čudnog razloga prekrili ste se slojevima neznanja. Postali ste uslovljeni. Imate pokrivač koji se zove telo koje vam se čini da je prava stvar i prolazite kroz život pokušavajući

da udovoljite telu. Pokušavajući da usrećite telo. Čineći stvari telu da biste bili zadovoljni. Ipak, uz malo istraživanja počećete da uviđate da niste telo. Telo pripada ja-misli. Telo pripadu egu, umu. Shodno tome, počinjete da radite na sebi uklanjanjem ega, uma i ja. Kako nastavljate da posmatrate ovo i vidite ovo u sebi, počinjete da shvatate da je ja-misao glavni krivac, jer govorite ja po ceo dan. Ja volim ovo, ja mrzim ovo, ja osećam ovo, ja ne osećam ono, uvek koristite prvu zamenicu ja. Stoga je sve vezano za ovo ja. Vaša duhovna sadhana postaje jedna od uklanjanja ja-misli potpuno i kompletno. Jer ako uklonite ja-misao, sve ostalo će otići s njom i bićete potpuno slobodni. To je kao pokušaj skidanja slojeva tkanine sa svetlosti. Ako ih skidate jedan po jedan, trebaće dosta vremena, ali ako odete direktno na izvor koji je svetlost, tkanina će izgoreti sama od sebe. Ovo je ono što radimo ovde u Advaita Vedanti. Razumemo da sam ja svetlost, ja sam Brahman. Uvek sam bio Brahman. Ja sam Šiva, ja sam Krišna. Ja sam svi bogovi i boginje. Ja sam to. Možda izgledam kao telo, ali nisam telo. Ne postoji um koji me kontroliše uopšte. Jer ja sam svetlost sveta. Ja sam to. Ništa drugo ne postoji osim toga. Vi se okrećete ka unutra ka tome. Okrećete se ka unutra ka Sopstvu. Okrećući se ka unutra, uvek mislim na negiranje tela potpuno i kompletno, pokušavajući da shvatite čak i intelektualno da nikada nije ni bilo tela za početak. Ne postoji telo, postoji samo svetlost, svest, sadržana apsolutna stvarnost, to je ono što sam ja-jesam, ja-jesam, ja-jesam. Kako počnete da razmišljate na ovaj način, primetićete da ćete postati prostraniji. Počinjete da osećate sebe u planinama i drveću, u okeanu, na nebu. Isprva imate samo nagoveštaj ovih stvari, ali kako nastavljate, otkrivate da sva vaša takozvana ljutnja jenjava. Postajete mirna osoba, veoma mirna. Sve vaše potrebe i želje jenjavaju. Svi vaši strahovi jenjavaju. Više se ne plašite da će vam

iko bilo šta učiniti. Jer nema vas više kome bi iko mogao bilo šta učiniti. Vi ste preobraženi, preobraženi, transcendirani. Postali ste potpuna sloboda, potpuna ljubav, ono što ste oduvek bili na početku. Kako počinjete? Počinjete posmatranjem svega, posebno posmatranjem sebe. Kako se ponašate svakodnevno, šta osećate svakodnevno. Posmatrate svoje emocije, svoje reakcije. Gledate šta vas motiviše, šta vas pokreće. I onda istražujete: "Kome sve ove stvari dolaze? Ko oseća sve ove stvari? Ko oseća emocije, misli, strahove? Ko je osećao sve ove stvari svih ovih godina? Ja jesam, ja jesam. Pa, odakle je došlo ovo ja? Šta je izvor ovog ja? Ja mora da ima izvor. Nije moglo doći ni iz čega. Izvor je apsolutna stvarnost." Apsolutna stvarnost nikada nije proizvela ja za početak. Ja-misao je bila obmana sve ovo vreme. Kako je pratite unazad do izvora koji je Brahman, svest, otkrivate da ja sagoreva unutar izvora. Ono što se zaista dešava je da nikada nije postojalo i jednostavno nestaje. Baš kao kada izađete iz bioskopa, film je završen. Ono što ostaje je ekran. Ekran je supstrat filma. Dakle, izvor vas je supstrat slike tela i svih slika u ovom svetu, vi ste sami izvor. Izvor je bio vi sve ovo vreme. Kada ovo znate, čini da se osećate tako dobro da počnete histerično da se smejete. Sve ove godine ste tragali i tražili i pokušavali da promenite stvari, pokušavali da dodate stvari sebi, pokušavali da steknete stvari, dok ste bili izvor svega od početka. Sve što ste tražili bilo je unutar vas, vi ste bili to. Zatim počinjete da predajete sve sebi. Predajete sve svoje misli, sva svoja osećanja, predajete sve svoje želje, sve svoje potrebe Sopstvu. Povlačite sve unutra. Postajete poput mora i njegovih mehurića. Mehurići pucaju, formiraju se, pucaju, formiraju se, vraćaju se u more i onda ponovo postaju mehurići. Više ne postajete mehur, on dolazi i odlazi svake sekunde, svakog minuta. Postajete more. Ja sam mehur, učini me morem. (tišina) Sada je vreme za igru "smutite gurua". Možeš li provesti korpu okolo, Frede? (P - Meri čita, R - Robert odgovara)

P: Kako možemo jasnije videti da nikog nema doma? Čak i uz samoistraživanje čini se da postoji činilac.

R: U početnim fazama uvek postoji činilac. Morate nešto da uradite da biste videli jasnije. O tome se radi u samoistraživanju. Vi vršite samoistraživanje kako biste se probudili. Uvek vam kažem da ne morate ništa da radite jer ste već budni, samo to vidite, osetite, postanite to. Ipak, nećete me poslušati. Stoga moramo koristiti metode, sadhane kako bismo prodrli dublje u sebe i

probudili se. Samoistraživanje je jedna od metoda koja prilično dobro funkcioniše. Može vas odvesti daleko. Stoga stalno praktikujte ovu metodu. Ne gledajte za danom ili vremenom kada ćete

postati prosvetljeni. Jer često vam kažem da ne postoji vreme, ne postoji prostor. Vreme i prostor ne postoje. To znači da ne postoji vreme u kojem možete postati prosvetljeni jer je vreme sada. Nema postajanja bilo čime. Ne postoji prostor, što znači da nema mesta za vas da postanete prosvetljeni. Nema mesta za bilo kakvu promenu. Vidite li šta govorim? Iluzija je veoma kompaktna. Poput kompaktora za smeće. (smeh) Čini smeće tako kompaktnim da nema mesta ni za šta drugo. Ovo je priroda ovog univerzuma. Kompaktan je, pun svesti, samodovoljne stvarnosti. Nema mesta, nema vremena, nema ničega, samo sadašnji trenutak. Sadašnji trenutak je zauvek. Kada budete u stanju da ovo vidite, nećete se pitati kada ću postati prosvetljen, kada će se nešto desiti, kada ću nešto osetiti. Radite posao koji mora biti obavljen. Ne razmišljate o tome i analizirate i osuđujete, samo to radite. Neki ljudi kažu da je samoistraživanje za početnike. Svi smo početnici, svi smo gubitnici, svi smo krajevi, svi smo vođe, svi smo početnici, svi smo sve. Mi smo sve. Ne mislite uopšte! Zaustavite svoje razmišljanje, vaše razmišljanje vas uvlači u nevolju. Samo radite šta morate da radite bez razmišljanja o tome i videćete napredak. Jer u stvarnosti ne postoji budućnost, ne postoji prošlost, nema početka, nema kraja, sve samo jeste i ta jestvost, vi ste to. Vi ste to. Vi ste Brahman, slobodni ste upravo sada.

P: Svaki dan izvodite psa u šetnju. Da li mislite nekoliko minuta pre nego što moram da se spremim za šetnju? Ili se upali svetlo i znate da je vreme? Ili se vaše telo jednostavno pokrene da izađe bez misli?

R: Opcija broj tri. (smeh) Samo radim šta mora da se uradi.

P: Koje stvari postoje u vašem životu koje želite da zadržite? Novac? Zdravlje? Da li ikada poželite da jedete nekoliko minuta pre nego što to učinite i počnete da mislite o hrani? Da li ikada mislite o svom zdravlju? (pauza, zatim se učenici smeju)

R: Bez obzira da li je osoba koja mi je napisala to pitanje iskrena ili nije iskrena. Šta da kažem? Sve se uvek obavi. Nema činioca. Ako mora da se obavi, obavi se. Vi me vidite kao telo, stoga takođe vidite da ovo telo mora da jede, spava malo, izvede Dimitrija u šetnju. Ko radi sve ove stvari? Ali nema prisutnog činioca, ipak sve se obavi, što mora da se obavi. Nikome nije ostalo da kaže: "Ja radim ovo i ja radim ono."

SD: Da li je to isto kao potpuna spontanost?

R: Možeš tako reći, da. Mora se obaviti da bi se održalo i podržalo ovo telo. Da bi se pojavilo kao telo vama. Radi se. Radi se. Što se tiče ovoga, slušajte ovo: Ništa se ne radi kao činilac, ništa se ne dešava, ali vama se čini kao da se nešto dešava.

SH: Zar vama ne izgleda da se nešto dešava?

R: Ne. Vidim da se kretanje odvija, ali ništa se ne dešava. (SH: Nema kretanja?) Hm? (SH: Vi vidite da se kretanje odvija?) Da. (SH: To je kretanje koje se odvija.) Vama. (SH: Za vas nema kretanja?) Vidim to, ali to ne čini ništa. Vidim to kao gledanje filma. Gledam film, vidim da se ništa ne dešava,

samo sedim u sedištu i gledam. Tako se ovo telo pojavljuje kao deo filma kada ga gledate. I radi stvari kao u filmu, jede, hoda, spava, sanja, ali ja ne radim ništa, ja sam samo posmatrač, gledalac. Ja sam apsolutno ništa. Opet, vama se čini da ustanem, hodam, krećem se i radim ovo, radim ono. Cela stvar je veoma paradoksalna, kontradiktorna. Ipak, ovo je apsolutna istina. Niko ne radi ništa, nema šta raditi. Uvek se vratite na kompaktnu kantu za smeće. Ceo univerzum je kompaktna, samodovoljna apsolutna stvarnost, nema mesta za raditi bilo šta. Kako možete biti činilac bilo čega? Nema mesta ni za šta, ispunjeno je Brahmanom. Brahman je ceo univerzum. Ne postoji ništa osim Brahmana koji se zove apsolutna stvarnost, čista svesnost, to je jedino

postojanje. Nema mesta za bilo šta da se desi. Ali hipnotisanost u kojoj većina nas jeste, čini da mislite da nešto radite, čini da mislite da se neke stvari dešavaju negde. Ipak, sigurno znam da se ništa ne dešava.

SH: Ne postoji čak ni iluzorni prikaz nečega što se dešava?

R: Uopšte ne postoji iluzorni prikaz, postoji samo Sopstvo, samo svest. Ali istovremeno vidim sve što vi vidite. Istovremeno ste svesni svega čega sam i ja svestan. Za mene je to poput filma. (SH: Ali postoji taj prikaz?) Prikaz je ništa. Prikaz je oboje. Ništa se ne dešava... (SH: To je ništa, ali se ipak pojavljuje?) Čini se da se pojavljuje. (SH: Kao da bi?) Pojavljuje se nikome. Nema nikoga kome bi se pojavilo. (SH: Ko to opaža?) Nema opažača. Niko to ne opaža. (SH: Da li je to opažaj?) Nema opažaja. Ali istovremeno se čini da postoji opažač i opažaj. (smeh) E, sad vi to shvatite. (SH: Odvajate. To je poput nauljene teniske loptice.) (smeh)

S: Možda će sledeće pitanje razjasniti?

SB: Roberte, da li je tačno da je svest apsolutno bez kretanja, niti kretanje? I vi ste poistovećeni s tim? Vi ste u toj poziciji ??? tako da je to vaša stvarnost i ona posmatra pojavnost kao nešto poput filma, ali nije stvarno? Zna da nije stvarno, zar ne?

R: Da, možete to tako objasniti. (SB: Nije to. To je samo objašnjenje, ali da li je to objašnjenje viđenja...) Na neki način, ali ako govorite o iskustvu, nećete znati šta da kažete, to je izvan svega što možete ikada zamisliti. To je izvan čula, naravno. Mi normalno imamo svoja čula sa kojima se nosimo, čula sa kojima sudimo, tako da nećemo preći preko ovog pitanja, razumete li šta govorim? (SB: Ali vi počivate izvan uma, to bi trebalo da se desi samo od sebe. Vi počivate izvan kretanja. Um nije kretanje po sebi?) Nema kretanja, postoji samo To i vi ste To. Šta vidite? Vidite kretanje.

SB: To je navika. (R: Ne.) Zavisnost. (R: Ne.)

R: Sve što kažete, dodirnete ili pomislite je lažno. Ceo vaš sistem verovanja, potpuno lažan. Svaka istina koju znate je lažna. Prestanite da tražite i samo budite. To je sve što morate da uradite. Ne budite ovo ili ono, samo budite. Sledeći slučaj.

P: Nakon vašeg iskustva sa četrnaest godina, da li ste se odmah poistovetili sa sopstvom i više ne sa fizičkim telima ili je to bilo postepeno smanjenje poistovećenja sa telom i sve više poistovećenje sa sopstvom iz nedelje u nedelju sve dok nije bilo potpuno poistovećenje sa sopstvom?

R: Moje iskustvo sa četrnaest godina bilo je potpuno i apsolutno. Ništa postepeno u vezi toga, jednostavno se desilo i takav sam ostao od tada. Nema ničeg postepenog. Sve mi je bilo savršeno jasno. Sve je ništa. Ništa je sve. I tako je ostalo od tada, bez napretka. Uđete u mračnu sobu i upalite svetlo, svetlost se pali odmah u trenutku. Sjaj je tu odmah, tama zauvek nestaje. Tako je i sa potpunom samoostvarenjem. Kada se desi, potpuno ste ostvareni, odmah i smejete se jer ste oduvek bili takvi. Tama je jednostavno uklonjena. Postoji potpuna sloboda od iluzije.

P: Dragi Roberte, molim te opiši sopstvo u delovima najbolje što možeš? (smeh)

SH: Da, samo probaj to. Želim ovo da čujem. Stani kod delova i hajde da imamo mali koncept. Do đavola sa ??? i prašadom. (smeh)

R: Jedini odgovor je tišina. Pogledaj unutar sebe.

P: Kada se neko probudi, da li automatski postaje Džnani?

R: Džnani je ime dato prosvetljenom Učitelju. Prosvetljeni Učitelj nema ime. Ako neko hoda okolo govoreći: "Ja sam Džnani," budite oprezni. Kada ste sopstvo, vi ste nešto izvan svakog opisa. Za ljude koji nisu sopstvo, da tako kažemo, da bi ovo shvatili, moraju imati reči, iskustva, slike da opišu iskustvo. Sve ove reči za Džnanija, mokšu, oslobođenje, samoostvarenje su sve za adžnanija. Kada ljudi veruju da su ljudi. Za prosvetljena bića ne postoji takva reč kao Džnani.

Samo ego može sebe nazvati Džnanijem. Mudrac nema ime. Mudrac samo jeste. Uvek će biti, uvek je bio. To je ime koje džive koriste na različite načine. Primer je Ramana Maharši, bio je poznat kao Ramana Svami, Rama Svami, ljudi su mu davali imena, zato su ga nazvali Ramana Maharši. On se nikada nije obazirao na ovo. "Da, zovite me Ramana Maharši, nemojte me zvati ovo ili nemojte me zvati ono." Samo se slagao s tim. Zvali smo ga Ramana Maharši, uvek je bio srećan s tim. Počinjem da kažem, on, on. Naravno, što se njega tiče, on nije imao ime. On je bio sveprožimajući univerzum i nije imao ime, mi mislimo o imenu. Kada ste sveprožimajući, možete biti nazvani drvo, pas, miš ili bilo šta, imena ne ostaju uz vas, posebno ako kažu ???. Sledeći.

P: Ako ste jedno sa Sopstvom, kakvo fizičko iskustvo imate pre ili posle masaže? Šta vam masaža radi?

R: Masaža u osnovi čini da se telo oseća dobro. (SD: Prividno telo.) (smeh) To je baš kao i jedenje. Jedina razlika između vas i mene je što ja znam da je sve lažno i ništa ne postoji i otkrivam da telo prolazi kroz pokrete postojanja. Telo koje prolazi kroz pokrete postojanja zaista uopšte ne postoji. Ovo vam je teško za razumevanje. To znači da mogu sedeti ovde i govoriti ovako jer telo izgleda da postoji, inače ne bi bilo govora, ne bi bilo učenja. Niko ne bi nikada znao da ste nešto drugo u ovom univerzumu. ??? Iz nekog razloga zatekao sam se kako sedim ovde i radim ono što radim, ovde. Vi vidite telo kako radi stvari, prolazi kroz pokrete. Ja ne vidim ništa. Istu stvar koju vidim, čak i vi vidite. Vi shvatite.

S: Zato smo ovde. (smeh)

P: Dragi Roberte, ako ste trajno usklađena svest sa sopstvom, šta vam sedenje u tišini šest sati dnevno radi? Ako prestanete da sedite u tišini, kako bi se vaše unutrašnje iskustvo razlikovalo?

R: To ne radi apsolutno ništa za mene. Radim to za vas. Nema razlike da li sedim ili ne sedim ili ležim ili stojim.

SL: Da li ste uvek radili ovo pre nego što ste se preselili?

R: Nisam sedeo u ta tačna vremena. Ponekad sam sedeo u podne. (SL: Roberte, ranije ste rekli da je ja-misao Bog?) Ja-misao je iluzorna. Uopšte ne postoji. Ja-jesam je Brahman. Ja-jesam je svest. Dakle, svest ja-jesam izgleda da upravlja univerzumom. Ona brine o telu. Ja-misao je pojava, ali uopšte ne postoji. Ali ljudska pojava izgleda da prolazite kroz situacije, stanja, ovo ja-misao to radi. Ja-jesam je Bog, potpuno drugačije. (SL: To znači da se Bog ne meša u iluziju?) Bog čak ni ne postoji. Kada govorite o Bogu... (SL: Ali onda je svest umešana u Boga.) Svest nikada nije umešala nikoga. Nema nikoga da se umeša. (SL: Šta je samo posmatranje?) Proces tela izgleda da je telo. Ono što vas tera da hodate, što vas tera da idete u bioskop, što vas tera da radite bilo šta što radite? To je činilac koji to radi. Ja-misao. Pojava. Ja-misao radi sve ove stvari.

SL: Ići u bioskop nije isto što i terati moje srce da kuca.

R: Isti proces koji vas tera da idete u bioskop tera vaše srce da kuca. Postoji samo jedna sila koja kontroliše sve. Životna sila, koja se zove životna sila, brine o svemu za vas. Sve nevoljne radnje tela koje su u telu, varenje, disanje, sve, zatvor. Šta god da vam se dešava, to ja-misao to radi. Ali stvarnost je transcendirati ja-misao potpuno, totalno. Stoga, kada vidite Mudraca, što se vas tiče, Mudraca motiviše svest jer više nema ja-misli. Mudraca motiviše svest. U stvarnosti, Mudrac zna da nema motivacije uopšte. (SL: ??? u Mudracu.) ??? Sve ove stvari su za vas. Nešto o čemu da razmišljate. Ali ništa nije onako kako izgleda. Samo zapamtite to. Ništa nije onako kako izgleda. ??? To je to, Roberte.

SF: Kada ste imali svoje iskustvo i iskusili sopstvo, sveznanje i sveprožimajuće. Moje razumevanje je da ste ipak otišli drugim ljudima. Posetili ste Džoela Goldsmita, Joganandu, mora da je ostalo malo individualnosti u vama?

R: Kada se to zapravo desilo, uopšte nisam znao šta mi se desilo. Imao sam iskustvo, čitao sam o tome. Nisam imao pojma šta mi se desilo. Samo sam znao da sam čudan. Video sam čudne stvari, imao čudne misli, nisam zaista znao šta se desilo. Dakle, moje prvo iskustvo bilo je kada sam pohađao jednu hrišćansku crkvu i on mi je rekao

da odem kod Džoela Goldsmita. Otišao sam kod Džoela Goldsmita da potvrdim šta mi se dešava. Da mi kaže o čemu se sve radilo. Rekao mi je da odem kod Joganande, zatim sam otišao kod Ramana Maharšija. (SF: Ne uzimate u obzir individualnost, iako je to pitanje?) Pa nisam znao da li sam slobodan ili šta? (SF: Tačno.) Uopšte nisam znao šta se desilo.

SF: Pa, Maharši očigledno nije imao pitanja? Kada je otišao u hram da ga zarede. Komentarisao je... nejasno... Ali kada ste stigli do Maharšija, više nije bilo pitanja šta vam se desilo.

R: Pa, otišao sam kod Džoela Goldsmita, više nije bilo pitanja. (SF: I zašto ste otišli u Indiju?) ??? Video sam ga u kolevci kada sam bio beba, što sam prepoznao kao Ramana Maharšija. Zato sam otišao kod njega, jer je bio figura koju sam video u knjizi. Ista osoba. Kada sam otišao u Indiju, video sam različite Mudrace ??? Samo sam to uradio. Nisam imao nikakav razlog ili cilj da me gura. Jednostavno se desilo.

SH: Mora da je postojala neka motivacija da se to desi.

R: Različiti ljudi imaju različita iskustva poput ovog na različite načine. ??? i imali ovo neobično iskustvo. Kada je Ramana Maharši imao svoje iskustvo u Indiji, gde su ljudi to radili godinama. Ljudi su znali šta se dešava. Većina Amerikanaca nikada nije čula ništa slično. Zato se osećate veoma čudno. ??? i radite sa ljudima koji su poput mene. I evo me.

SY: Hvala Bogu.

R: Koga briga, vreme je za prašad. (SV: Dobro!) Danas imamo višežitarne kolačiće. Potpuno prirodni kolačići zaslađeni voćem.

SB: Aleluja! (prašad se nastavlja) Zapamtite da volite sebe, da obožavate sebe, da molite sebi, da se klanjate sebi, jer Bog prebiva u vama kao vi. Om šanti mir. I svi smo gotovi. (traka se završava) [TOC]

Razumevanje Kako Zaustaviti Misli 8. oktobar 1992.

Robert: Om, šanti, šanti, šanti, om, mir. Dobro veče. Čast je biti sa vama ponovo, videti vas, razgovarati s vama, reći svoje i otići kući. Divno veče. Lep povetarac duva. Sve je u redu. Sve je na svom mestu. Nema grešaka. I svi ste božanska duhovna bića, hteli vi to ili ne. Došlo mi je do znanja da mnogi od vas pokušavaju da zaustave svoje misli, kontrolišu svoje misli. Ne možete zaista ovo uraditi. Pokušavati da zaustavite svoje misli, kako Ramana Maharši kaže, jeste kao da kradljivac postane policajac da uhvati kradljivca. Drugim rečima, kradljivac koji postane policajac neće uhvatiti kradljivca, jer je i sam kradljivac. I tako je i sa našim umom. Kada koristimo um da zaustavimo misli, um neće zaustaviti misli uopšte, jer um želi da nastavi da živi. Zaustavljanje misli je uništavanje uma, i um ne želi da bude uništen. Um želi da živi dalje, da vas napuni besmislicama, praznovericama. Stoga ne pokušavamo da zaustavimo misli. Šta zaista radimo? Ne radimo apsolutno ništa. Zaista ništa ne morate da radite da biste misli prestale. Uvek zapamtite, kada radite stvari prema sadhanama koje ste naučili, duhovnim vežbama koje ste praktikovali, meditacijama, jozi, to će vas osloboditi na par trenutaka, a onda će vam se misli vratiti punom snagom, oboriti vas. Ne možete zaustaviti um ili kontrolisati um duhovnom praksom. Ponovo, uzrokujete prestanak misli ne radeći apsolutno ništa, bivajući svojim sopstvom. U svim svetim spisima koje čitamo, osim ako um ne prestane da se vrti, neće biti ostvarenja, oslobođenja. Samo kada um prestane, misli prestaju da postoje, tada je oslobođenje. Ipak koristimo reči "Zaustaviti um, zaustaviti misli." Ovo je pomalo pogrešan naziv, jer ponovo morate koristiti um da zaustavite misli, a um to ne želi. Ne želi da prestane da misli. Ipak, prestankom mišljenja, stičete čistu sreću, beskrajni mir, božansko blaženstvo. Kada misli

prestanu, ove vrline isplivaju na površinu i postajete slobodni. Ne morate da posmatrate misli, analizirate misli, budete svedok mislima, ili posmatrate misli na bilo koji način. Svi ovi simptomi jednostavno čine um jačim, zaista. Većina vas je pokušavala da zaustavi svoje misli raznim metodama poput ovih mnogo godina, i ako se osvrnete unazad videćete da je um postao jači. To je uzrokovalo da um ima više moći. Misli vas pogađaju sa svih strana. To znači da ne želimo da koristimo bilo koju metodu da zaustavimo misli. Ipak, misli moraju biti zaustavljene. Moraju prestati. Ne radeći apsolutno ništa, um će početi da usporava.

Kada mislite da morate da pazite na svoje misli, da posmatrate svoje misli, vi govorite sebi: "Posmatraću svoje misli, paziću na svoje misli." Koristite energiju uma da biste to uradili, zar ne? Koristite energiju da biste zaustavili misli i nikada to nećete uspeti na ovaj način. Ali opet, ako ne radite apsolutno ništa, samo sedite tu, ne radeći ništa, misli će oslabiti. Zaista, nijedan Mudrac na ovoj zemlji ili bilo gde drugde, zaista ne zaustavlja misli. Sve dok vidite telo, i to telo nazivate Mudracem, uvek će postojati neka vrsta mišljenja u tom telu, neka vrsta misli. Na primer, mogu da sedim ovde i reći ću sebi: "Kada odem kući, poješću porciju sladoleda." Ovo je misao. Ali šta se dešava kada ja to kažem i šta se dešava kada vi to kažete? Kada ja to kažem, kada mislim, to je slično spaljenom užetu. Spaljeno uže može izgledati jako, ali kada ga podignete, pretvara se u pepeo. Spaljeno je, ničega nema. Kada vi to kažete, to je kao pravo uže koje nije spaljeno. Vi mu dajete energiju, vi mu dajete moć. Opet, kada Mudrac misli o nečemu, to je kao ventilator koji je izvučen iz utičnice. Još uvek se okreće, ali nema struje. Struja je mrtva. Struja je prekinuta. Drugim rečima, misli sveca su mrtve. Misli Mudraca nemaju moć, nikakvu moć. Zato se kaže: Mudrac ne misli. Mudrac nema misli. Ono što to zaista znači jeste da su misli mudraca mrtve. Kada su misli mrtve, živite u apsolutnoj stvarnosti. Živite u čistoj svesnosti. Kada su misli mrtve, živite u sat-čit-anandi, u nirvani. Dakle, šta treba da uradite da biste i vi prestali sa mišljenjem, kako bi misli postale mrtve? Jednostavno se ne vezujete za misli. Ne vezujući se za misli, ne reagujući na misli, ne odgovarajući na misli, one gube svoju moć i počinju da blede. Ne dajete im nikakvu energiju. Ne dajete im nikakvu moć. Ne govorite sebi: "Moram da zaustavim svoje misli." Ne radite ništa slično. Samo usporite, usporite, pustite misli da rade šta god hoće. Dozvolite mislima da idu svojim putem. Ne činite ništa sa svojim mislima. Ne mislite o njima. Ne borite se protiv njih. I iznad svega, ne pokušavajte da ih zaustavite. Možda mislite da je to nekako teško, ali nije. To je kao kada se tek probudite, pre nego što misli dođu. Još ste pospani od sna. I kada vam prve misli dođu, jedva da obraćate pažnju na njih. To je stav koji treba da imate. Ne obraćajte nikakvu pažnju na svoje misli. Ali kada kažete: "Ne obraćam pažnju na svoje misli", pokvarili ste. Ne treba da izgovorite ovo. Ne treba da kažete ovo. Treba jednostavno da postanete ovo. Kako počnete da puštate svoje misli na miru, ne obraćate pažnju na njih, ne budete vezani za njih, primetićete nešto veoma interesantno što vam se dešava. Počećete da primećujete da postajete veoma mirni, veoma smireni. Postajete srećni bez ikakvog razloga. Sve ove grozne stvari se i dalje dešavaju u ovom svetu, čovekova nečovečnost prema čoveku, imate svoje takozvane probleme. Ipak postajete srećni, postajete mirni, postajete blaženi. Ovo dolazi samo od sebe, jer su vaše misli usporile. A vi niste imali apsolutno nikakve veze sa ovim. Vi niste usporili svoje misli. Ovo je važna tačka koju treba zapamtiti. Niste vi usporili svoje misli. Nikako vi. Jer vi ste um, i niste koristili svoj um da biste usporili svoje misli. Niste uradili apsolutno ništa, osim što ste ignorisali svoje misli. Ignorišite misli potpuno, totalno, apsolutno. Opet, ne borite se protiv svojih misli. Ignorisati svoje misli nije boriti se protiv svojih misli. Ne pokušavajte da promenite svoje misli. Iznad svega, ne pokušavajte da zaustavite svoje misli. Samo nemojte biti vezani za njih, i ignorišite ih. Primer je: šta se dešava sa prijateljem koga ignorišete? Ako imate prijatelja i vaš prijatelj vam govori, priča vam stvari, a vi ignorišete svog prijatelja, šta se dešava? Prijatelj će otići. Prijatelj će otići i to će biti kraj prijatelja. On ili ona više neće biti vaš prijatelj, jer ste ih potpuno ignorisali. Niste ih izgrdili. Niste držali predavanje svom prijatelju. Niste bili zli prema svom prijatelju. Samo ste ignorisali svog prijatelja. Vaš prijatelj će se povući i otići, jer od vas ne dobija nikakav odgovor. Ovako želite da tretirate svoje misli. Na

isti način. Nije bitno da li su misli dobre ili loše, obe su varalice. U stvarnosti ne postoje dobre misli, ne postoje loše misli. Ne pokušavamo da zamenimo loše misli dobrim mislima ili dobre misli lošim mislima. Pokušavamo da ostavimo misli na miru. Da ne radimo ništa povodom njih. Želim da ovo bude potpuno jasno. Ovo je najviši način da se nosite sa svojim mislima. Postoji toliko praksi. Imate Vipasanu meditaciju. Imate pranajamu. Imate toliko različitih metoda da zaustavite svoje misli. Sve ove metode su dobre donekle. Čine vas nekako usredsređenim, ali neće zaustaviti vaše misli. Zato ljudi koji praktikuju pranajame, vežbe disanja, Vipasanu meditaciju, čak i Zen meditaciju, i druge oblike joga meditacije, praktikuju godinama, i godinama, i godinama, i godinama. Možda su postigli privid mira, ali nisu postali oslobođeni, zbog činjenice da koriste metode, bilo da je to koan, ili posmatranje daha ili osećaja, ili menjanje misli u nešto pozitivno, šta god da ste radili, koristite svoj um da to uradite. A vaš um će vas uvek prevariti. Učiniće da poverujete da ste negde stigli, da postajete nešto veliko. Ali to je zapravo ego. Ego je taj koji kontroliše um, a vi ste ego, ego koji pokušava da kontroliše um. Dakle, opet, šta radite da biste zaustavili misli? Apsolutno ništa. Zašto je reč "ništa" toliko važna? Ne radite apsolutno ništa jer je u istini, sve ništa. To je razlog zašto ne radite ništa, da biste zaustavili svoje misli. U stvarnosti nema misli. Nema nikoga ko pokušava da ih zaustavi. Nema oslobođenja, nema vezanosti. Nema ničega. Koristite isto to ništa da zaustavite svoje misli. Ne radite ništa, jer ste vi ništa. Ništa plus ništa daje ništa. Vidite li zašto vam kažem da ne radite ništa? Zato što koristite svoju pravu prirodu kada ne radite ništa. Vi ste svoje Sopstvo. Vi ste apsolutna stvarnost kada ste ništa. Shodno tome, kada radite nešto da biste zaustavili svoje misli, varate se. Ništa se nikada neće desiti. Ali, kao što kažem, steći ćete malo mira. To je to. Ali usporavanjem sebe, ne videći ništa, ne čujući ništa, ne radeći ništa, ne budući ništa, vaše misli će prestati potpuno, totalno, apsolutno, i kao što sam pomenuo, osećaćete predivnu sreću, mir uma, blaženstvo. Bićete slobodni. Vežbajte ovo odmah. Dozvolite mislima da dođu, kakve god bile. Radite apsolutno ništa. Nije bitno kakve su misli. Pustite ih da dođu, bez obzira koliko vas plaše, bez obzira koliko moćne izgledaju, pustite ih da dođu. Odakle misli uopšte dolaze? Dolaze niotkuda. Ne dolaze iz svesti. Ne dolaze iz čiste svesnosti. Ne dolaze iz Sopstva. Odakle misli dolaze? Niotkuda. One su optička iluzija. One ne postoje. One su kao izgled neba na vrhu planine. Nebo izgleda kao da počiva na vrhu planine, ali to je optička iluzija. Misli ne postoje, uopšte. Stoga se pitate: "Ko misli?" i otkrićete, ego misli. Dakle, evo još jedne tačke. Kada misli uspore, tako se i ego usporava. Misli i ego su sinonimi. Kako misli usporavaju, ego usporava i počinje takođe da nestaje zajedno sa mislima. Kada nema misli, nema ega. Kada nema ega, nema nikoga ko bi mislio. Onda pitanje koje ćete postaviti jeste: "Kako funkcionišem bez mišljenja?" Kao što sam pomenuo na početku, misli mudraca su poput spaljenog užeta. Izgledaju stvarno, ali nisu. Drugim rečima, vaše misli nisu stvarne. One su lažne. Kako funkcionišete bez misli? Vrlo dobro, hvala. Mnogi od vas i dalje veruju da morate imati misli da biste funkcionisali. Mislite da ćete postati povrće, ali bićete spontani bez misli. Bićete motivisani od strane Sopstva. Znaćete šta da radite, gde da idete, s kim da govorite, s kim ne da govorite, mnogo bolje nego što to radite sada, mnogo, mnogo bolje. Stvari će vam se dešavati spontano. Sve o čemu uvek govorimo je veoma paradoksalno, a paradoks je ovde: iako nemate misli, i dalje ćete misliti o određenim stvarima. To se mora uraditi. Ali apsolutno nema živog mislioca. Nema mislioca. Nema nikoga ko misli, a ipak izgleda da i dalje mislite o određenim stvarima, kako biste mogli da funkcionišete. To je slično onome o čemu smo razgovarali u nedelju. Ljudi me uvek pitaju: "Šta ti vidiš? Vidiš li svet?" Naravno da vidim svet. Da nisam video svet, ne bih bio u stanju da funkcionišem. Ali vidim svet kao Sopstvo. Drugim rečima, vidim svet kao slike na stvarnosti, kao u filmovima, slike na ekranu. U stanju sam da vidim ekran i slike istovremeno. Vidim stvarnost i vidim slike. Tako je i sa mislima, ista stvar sa mislima. Izgledate kao da mislite, ali ne mislite. Ovo je veoma važna tačka koju treba zapamtiti. Mislite o čemu god morate da mislite, ali misli će biti mrtve, poput spaljenog užeta, poput ventilatora sa izvučenim utikačem, ali lopatice se i dalje okreću, dok se ne zaustave. Zašto želite sve ovo? Jer život prolazi. Uskoro starite i izgledate kao da umirete. Da li

želite da verujete u ovu laž, da umirete, da starite, da postoje problemi u ovom svetu? Ovo je sve laž. To je mortalni san. Ne poistovećujte se sa mortalnim snom. Znajte ko ste jednom zauvek. Vi ste ono što nikada nije rođeno, što ne traje i nikada ne može umreti. Vi ste ono što je iznad svih koncepata, svih razmišljanja, svih misli. Vi ste ono što je uvek postojalo kao čista svesnost. Vi ste ono što nije ni žensko ni muško, što nije ni dobro ni loše, što nije ni ispravno ni pogrešno, što jednostavno jeste. Lepota, radost, ljubav, harmonija, mir, blaženstvo, ovo je vaša prava priroda, ovo ste vi. Zašto ne biste prihvatili ovo i postali slobodni, upravo sada? Sve počinje uklanjanjem vaših misli. Sada imate ideju kako da uklonite svoje misli, da se rešite svog procesa mišljenja. Morate to uraditi. Sada znate da nemate apsolutno ništa protiv čega da se borite u ovom svetu, ničega da se plašite. Nije bitno šta se dešava sa ekonomijom. Nije bitno da li postoje zemljotresi, kataklizme, uragani. Kakve veze vi imate sa ovim stvarima? Kakve veze ove stvari imaju sa vama? Vi ste izvor sve tvorevine. U ovom jazu koji vam dajem između rečenica, u tom trenutku ste u samadiju. Svaki put kada prestanem da govorim, vi ste u samadiju. Osetite svoju božanstvenost. Osetite svoje blaženstvo. Osetite svoju ljubav. Osetite istinu, stvarnost. Očistite se. Osetite sve karme, samskare, sve stvari koje ste nosili sa sobom toliko vekovi, kako otiču od vas, potpuno i totalno. Apsolutno ste slobodni upravo sada. Apsolutno slobodni. Apsolutno slobodni. (tišina)

SR: Večeras vidim da kada vidimo misao i kada želim da bolje razumem misao, pretvorim je u nešto stvarno i pretpostavljam da je činim jačom ili više poput rešetaka u zatvoru. Ali ne razumem odakle misao uopšte dolazi?

R: U stvarnosti nema misli, kao što sam pomenuo. Misli su pojava ega. (SR: Nekakav utisak, nekakvo malo razumevanje koje je veoma slabo na početku. Nekakav utisak razumevanja.) Da, tako to počinje. Misli su poput tela, to je pojava. Pojava izgleda veoma validna, veoma stvarna, ali ako istražite temeljno, videćete da je nemoguće da se telo pojavi. Baš kao što je nemoguće da se misli pojave. Stoga, kada se rešite misli, rešavate se tela. Kada se rešite tela, rešavate se misli. (SR: Nisam to razumeo.) Oboje dolaze zajedno. Misli su deo tela. Stvarnost tela su misli. (SR: One su poput emanacije tela?) Da. (SR: Nekakva vibracija?) Da nemate telo, da li biste imali ikakve misli? Da bi postojale misli, mora postojati telo. (SR: Kao da telo izbacuje nekakvu vibraciju koja postaje misao?) Možete tako reći. (SR: Dakle, mora postojati napetost u telu?) Ne napetost u telu, već samo telo i postoje misli koje imaju veze sa telom. Kad god se telo pojavi, postoje misli koje idu uz njega. Bez misli nema tela, bez tela nema misli.

SF: Tokom iskustva van tela, da li se misli dešavaju u telu?

R: Iskustva van tela, postoje misli za onoga ko doživljava iskustvo van tela sa dušom. Kada osoba ima iskustvo van tela, duša napušta telo, takoreći. To je sve telo, sve je mentalno. Sve je deo maje. Sve je deo uma. (SF: One nisu razumevanje tela?) Iskustvo van tela je jednostavno još jedna faza uma. To je sve što je. (SF: Gospodine, molim vas, ponovite to?) Iskustvo van tela je faza uma. (SF: Faza čega?) Faza uma. Zapamtite da apsolutna stvarnost nema nikakvih vezanosti. Apsolutna stvarnost nema um, nema telo, nema misli, nema ego. Apsolutna stvarnost je izvan shvatanja. To je čista svest. To je izvan reči i misli. Dakle, sve što možete zamisliti, pomisliti ili izraziti, to nije to. Iskustvo van tela izgleda veoma izuzetno nekim ljudima, ali je i dalje vrtić, to je ništa.

SR: Iako imam malu misao i mislim sve ovo, ovo je dobra misao, želim da je bolje razumem, bilo bi mudrije da je jednostavno ignorišem i da bogami ne primam nikakvu pomoć od nje?

R: Tačno. Ili ako joj date bilo kakvu moć, postaće jača. Dajete joj moć reagovanjem na nju, verovanjem u nju, pokušavajući da je promenite ili zaustavite. (SR: I ja se zavedem da mislim da, oh, kada bih mogao... kada bih mogao da razumem ovu misao, to bi mi pomoglo da radim ono što moram da radim bolje.) Naprotiv. (SR: I kažete da kada bih jednostavno ignorisao misao, radnja bi se desila, a da ne znam zašto ga đavola radim, pretpostavljam.) Tačno. (smeh) To je to, Horhe.

(SR: Isuse Hriste.) (smeh) Mislimo da smo tako važni. (smeh) Da ako ne mislimo, ako ne radimo, ništa se neće desiti, ništa se neće dogoditi.

ST: Zar nisu većina iskustava van tela čini poistovećivanja sa egom? (R: Tačno da.) Zbog onoga što sam čitao o njima, uvek govore o susretu sa nekim, mojom porodicom, mojom majkom, mojim ocem, mojim dedom niz tunel, na kraju tunela, "Ja radim ovo i ono", (R: Tačno!) "Ja gledam doktore kako pokušavaju da me vrate u život." Dakle, sve je to poistovećivanje sa egom, mada... mislim, u velikoj meri?

R: Fizička ravan, astralna ravan, kauzalna ravan, mentalna ravan – sve su iz uma. One nisu vi. One su deo maje. Deo iluzije života. Vi ste iznad toga! (SH: Bez obzira koliko izuzetno ili suptilno bilo?) Tačno. (SH: To je kauzalna ravan, i dalje je maja. I dalje je maja. Sve je deo mortalnog sna.

SR: Pa, deo moje maje jeste da imam posao i da radim neke stvari i da se bavim ljudima i da se bavim papirologijom. Dakle, da bih se bavio ovom majom zvanom posao, zar ne trebam da slušam te misli?

R: Ko kaže da nećete moći da radite svoj posao bez misli? (SR: Ali taj posao je maja, pretpostavljam?) To je sve maja i imaćete maju koja vam je potrebna da biste se brinuli o toj maji. (SR: Ali ako odgurnem ove maja misli, kako ću moći da radim maja posao?) Ko to govori? Ko priča o ovim stvarima? Maja govori o maji. Maja govori o sebi.

SR: Kažete da bih mogao da radim ovaj maja papirologiju i ljude, posao i jednostavno ignorišem misli? (R: Naravno.) Da gledam u ove papire i kada vidim misao koja dolazi koja analizira ono što čitam, jednostavno je odbacim?

R: Ne mislite o tome uopšte. (SR: Da li je potrebno da gledam u papirologiju?) Ako želite da zadržite posao. (smeh) (SR: Hoću li razumeti šta piše na papiru?) Razumećete bolje nego što ste ikada mogli razumeti. Radićete ono što morate da radite i radićete to prilično dobro i bićete srećni sa sobom. Nemajte mišljenje da ste vi činilac i da vam govori da morate nešto da uradite. Samo budite svoji i sve će biti urađeno. (pauza) Jabuka ne mora da brine da li će roditi jabuke ili ne. Po svojoj prirodi, ona rađa jabuke. Kada bi jabuka mogla da misli kao mi, umrla bi! (smeh) Počela bi da misli: "Pitam se da li ću roditi jabuke ove godine? Pitam se da li će moje jabuke biti zelene ili će biti zrele?" Samim tim mišljenjem uništila bi sebe.

SH: Ili bih mogao da rodim pomorandže ili bi mogla da rodi krušku? (smeh)

R: Dakle, jabuka jednostavno jeste i ima sočne jabuke. Tajanstvena sila koja se brine o ovom univerzumu i ovom svetu, koja čini da trava raste, sunce sija tačno kako treba da očuva život i održi život. Ova tajanstvena sila, struja koja zna put, uvek je u funkciji i brinuće se o vama i vašem životu na mnogo bolji način nego što vi ikada možete sami. Morate joj verovati, imati veru u silu koja zna put. Predajte joj se potpuno i prestanite da mislite. Drugi način da zaobiđete sve stvari o kojima smo večeras govorili, misli, jeste kroz predavanje. Predajte se Sopstvu. Potpuno predanje. Potpuna poniznost. Jer kada se predate, prestajete da mislite. Istinsko predanje je: odustajete od svih misli. Tada ćete dobiti isti rezultat. Kada počnete da vidite i shvatate, ne morate ništa da činite da se desi. Ne postoji apsolutno ništa što morate da učinite da se desi. Događaj će se pobrinuti sam za sebe. I ili ćete zaustaviti misli, ne reagujući na njih, ili predavanjem. Meri, hoćeš li pročitati o Džnaniju? (SM: Da, Roberto.) (Meri čita o Džnaniju; pogledajte početak ove knjige za tekst)

R: Hvala, Meri. (SM: Hvala, Roberto.) Imamo li kakva obaveštenja?

SM: Da, imam. (R: Samo izvoli.) Ovo je bilten za nove ljude koji žele informacije o satsangu i svemu ostalom što se tiče satsanga. Bilten je besplatan i nalazi se na stolu ovde. Imajte na umu, mogu dodati, takođe sadrži uputstva do Henrijeve i Lotine kuće gde idemo subotom. Što je veoma korisno za nas. Takođe, još jedno obaveštenje koje bi Hauard želeo da objavi.

ST: Roberto me je zamolio da objavim to drugo obaveštenje. Roberto smatra da je dobra ideja da se sledbenici okupe i druže jedni s drugima, pa ako neko od vas ima interesovanje za to, vidite me posle emisije.

R: Da li još neko želi nešto da kaže? Pa, vreme je za prašad. Izgleda da imamo kesu krušaka, breskvi. Suvo voće. (SD: Nektarine?) Nektarine! Kružite. Izgleda da imamo oko dvadeset hiljada grožđa. (smeh) (opšti razgovor o prašadu dok traka ne stane) [TOC]

radite nešto da biste zaustavili svoje misli, varate se. Ništa se nikada neće desiti. Ali, kao što kažem, steći ćete malo mira. To je to. Ali usporavanjem sebe, ne videći ništa, ne čujući ništa, ne radeći ništa, ne budući ništa, vaše misli će prestati potpuno, totalno, apsolutno, i kao što sam pomenuo, osećaćete predivnu sreću, mir uma, blaženstvo. Bićete slobodni. Vežbajte ovo odmah. Dozvolite mislima da dođu, kakve god bile. Radite apsolutno ništa. Nije bitno kakve su misli. Pustite ih da dođu, bez obzira koliko vas plaše, bez obzira koliko moćne izgledaju, pustite ih da dođu. Odakle misli uopšte dolaze? Dolaze niotkuda. Ne dolaze iz svesti. Ne dolaze iz čiste svesnosti. Ne dolaze iz Sopstva. Odakle misli dolaze? Niotkuda. One su optička iluzija. One ne postoje. One su kao izgled neba na vrhu planine. Nebo izgleda kao da počiva na vrhu planine, ali to je optička iluzija. Misli ne postoje, uopšte. Stoga se pitate: "Ko misli?" i otkrićete, ego misli. Dakle, evo još jedne tačke. Kada misli uspore, tako se i ego usporava. Misli i ego su sinonimi. Kako misli usporavaju, ego usporava i počinje takođe da nestaje zajedno sa mislima. Kada nema misli, nema ega. Kada nema ega, nema nikoga ko bi mislio. Onda pitanje koje ćete postaviti jeste: "Kako funkcionišem bez mišljenja?" Kao što sam pomenuo na početku, misli mudraca su poput spaljenog užeta. Izgledaju stvarno, ali nisu. Drugim rečima, vaše misli nisu stvarne. One su lažne. Kako funkcionišete bez misli? Vrlo dobro, hvala. Mnogi od vas i dalje veruju da morate imati misli da biste funkcionisali. Mislite da ćete postati povrće, ali bićete spontani bez misli. Bićete motivisani od strane Sopstva. Znaćete šta da radite, gde da idete, s kim da govorite, s kim ne da govorite, mnogo bolje nego što to radite sada, mnogo, mnogo bolje. Stvari će vam se dešavati spontano. Sve o čemu uvek govorimo je veoma paradoksalno, a paradoks je ovde: iako nemate misli, i dalje ćete misliti o određenim stvarima. To se mora uraditi. Ali apsolutno nema živog mislioca. Nema mislioca. Nema nikoga ko misli, a ipak izgleda da i dalje mislite o određenim stvarima, kako biste mogli da funkcionišete. To je slično onome o čemu smo razgovarali u nedelju. Ljudi me uvek pitaju: "Šta ti vidiš? Vidiš li svet?" Naravno da vidim svet. Da nisam video svet, ne bih bio u stanju da funkcionišem. Ali vidim svet kao Sopstvo. Drugim rečima, vidim svet kao slike na stvarnosti, kao u filmovima, slike na ekranu. U stanju sam da vidim ekran i slike istovremeno. Vidim stvarnost i vidim slike. Tako je i sa mislima, ista stvar sa mislima. Izgledate kao da mislite, ali ne mislite. Ovo je veoma važna tačka koju treba zapamtiti. Mislite o čemu god morate da mislite, ali misli će biti mrtve, poput spaljenog užeta, poput ventilatora sa izvučenim utikačem, ali lopatice se i dalje okreću, dok se ne zaustave. Zašto želite sve ovo? Jer život

prolazi. Uskoro starite i izgledate kao da umirete. Da li želite da verujete u ovu laž, da umirete, da starite, da postoje problemi u ovom svetu? Ovo je sve laž. To je mortalni san. Ne poistovećujte se sa mortalnim snom. Znajte ko ste jednom zauvek. Vi ste ono što nikada nije rođeno, što ne traje i nikada ne može umreti. Vi ste ono što je iznad svih koncepata, svih razmišljanja, svih misli. Vi ste ono što je uvek postojalo kao čista svesnost. Vi ste ono što nije ni žensko ni muško, što nije ni dobro ni loše, što nije ni ispravno ni pogrešno, što jednostavno jeste. Lepota, radost, ljubav, harmonija, mir, blaženstvo, ovo je vaša prava priroda, ovo ste vi. Zašto ne biste prihvatili ovo i postali slobodni, upravo sada? Sve počinje uklanjanjem vaših misli. Sada imate ideju kako da uklonite svoje misli, da se rešite svog procesa mišljenja. Morate to uraditi. Sada znate da nemate apsolutno ništa protiv čega da se borite u ovom svetu, ničega da se plašite. Nije bitno šta se dešava sa ekonomijom. Nije bitno da li postoje zemljotresi, kataklizme, uragani. Kakve veze vi imate sa ovim stvarima? Kakve veze ove stvari imaju sa vama? Vi ste izvor sve tvorevine. U ovom jazu koji vam dajem između rečenica, u tom trenutku ste u samadiju. Svaki put kada

prestanem da govorim, vi ste u samadiju. Osetite svoju božanstvenost. Osetite svoje blaženstvo. Osetite svoju ljubav. Osetite istinu, stvarnost. Očistite se. Osetite sve karme, samskare, sve stvari koje ste nosili sa sobom toliko vekovi, kako otiču od vas, potpuno i totalno. Apsolutno ste slobodni upravo sada. Apsolutno slobodni. Apsolutno slobodni. (tišina)

SR: Večeras vidim da kada vidimo misao i kada želim da bolje razumem misao, pretvorim je u nešto stvarno i pretpostavljam da je činim jačom ili više poput rešetaka u zatvoru. Ali ne razumem odakle misao uopšte dolazi?

R: U stvarnosti nema misli, kao što sam pomenuo. Misli su pojava ega. (SR: Nekakav utisak, nekakvo malo razumevanje koje je veoma slabo na početku. Nekakav utisak razumevanja.) Da, tako to počinje. Misli su poput tela, to je pojava. Pojava izgleda veoma validna, veoma stvarna, ali ako istražite temeljno, videćete da je nemoguće da se telo pojavi. Baš kao što je nemoguće da se misli pojave. Stoga, kada se rešite misli, rešavate se tela. Kada se rešite tela, rešavate se misli. (SR: Nisam to razumeo.) Oboje dolaze zajedno. Misli su deo tela. Stvarnost tela su misli. (SR: One su poput emanacije tela?) Da. (SR: Nekakva vibracija?) Da nemate telo, da li biste imali ikakve misli? Da bi postojale misli, mora postojati telo. (SR: Kao da telo izbacuje nekakvu vibraciju koja postaje misao?) Možete tako reći. (SR: Dakle, mora postojati napetost u telu?) Ne napetost u telu, već samo telo i postoje misli koje imaju veze sa telom. Kad god se telo pojavi, postoje misli koje idu uz njega. Bez misli nema tela, bez tela nema misli.

SF: Tokom iskustva van tela, da li se misli dešavaju u telu?

R: Iskustva van tela, postoje misli za onoga ko doživljava iskustvo van tela sa dušom. Kada osoba ima iskustvo van tela, duša napušta telo, takoreći. To je sve telo, sve je mentalno. Sve je deo maje. Sve je deo uma. (SF: One nisu razumevanje tela?) Iskustvo van tela je jednostavno još jedna faza uma. To je sve što je. (SF: Gospodine, molim vas, ponovite to?) Iskustvo van tela je faza uma. (SF: Faza čega?) Faza uma. Zapamtite da apsolutna stvarnost nema nikakvih vezanosti. Apsolutna stvarnost nema um, nema telo, nema misli, nema ego. Apsolutna stvarnost je izvan shvatanja. To je čista svest. To je izvan reči i misli. Dakle, sve što možete zamisliti, pomisliti ili izraziti, to nije to. Iskustvo van tela izgleda veoma izuzetno nekim ljudima, ali je i dalje vrtić, to je ništa.

SR: Iako imam malu misao i mislim sve ovo, ovo je dobra misao, želim da je bolje razumem, bilo bi mudrije da je jednostavno ignorišem i da bogami ne primam nikakvu pomoć od nje?

R: Tačno. Ili ako joj date bilo kakvu moć, postaće jača. Dajete joj moć reagovanjem na nju, verovanjem u nju, pokušavajući da je promenite ili zaustavite. (SR: I ja se zavedem da mislim da, oh, kada bih mogao... kada bih mogao da razumem ovu misao, to bi mi pomoglo da radim ono što moram da radim bolje.) Naprotiv. (SR: I kažete da kada bih jednostavno ignorisao misao, radnja bi se desila, a da ne znam zašto ga đavola radim, pretpostavljam.) Tačno. (smeh) To je to, Horhe. (SR: Isuse Hriste.) (smeh) Mislimo da smo tako važni. (smeh) Da ako ne mislimo, ako ne radimo, ništa se neće desiti, ništa se neće dogoditi.

ST: Zar nisu većina iskustava van tela čini poistovećivanja sa egom? (R: Tačno da.) Zbog onoga što sam čitao o njima, uvek govore o susretu sa nekim, mojom porodicom, mojom majkom, mojim ocem, mojim dedom niz tunel, na kraju tunela, "Ja radim ovo i ono", (R: Tačno!) "Ja gledam doktore kako pokušavaju da me vrate u život." Dakle, sve je to poistovećivanje sa egom, mada... mislim, u velikoj meri?

R: Fizička ravan, astralna ravan, kauzalna ravan, mentalna ravan – sve su iz uma. One nisu vi. One su deo maje. Deo iluzije života. Vi ste iznad toga! (SH: Bez obzira koliko izuzetno ili suptilno bilo?) Tačno. (SH: To je kauzalna ravan, i dalje je maja. I dalje je maja. Sve je deo mortalnog sna.

SR: Pa, deo moje maje jeste da imam posao i da radim neke stvari i da se bavim ljudima i da se bavim papirologijom. Dakle, da bih se bavio ovom majom zvanom posao, zar ne trebam da slušam te misli?

R: Ko kaže da nećete moći da radite svoj posao bez misli? (SR: Ali taj posao je maja, pretpostavljam?) To je sve maja i imaćete maju koja vam je potrebna da biste se brinuli o toj maji. (SR: Ali ako odgurnem ove maja misli, kako ću moći da radim maja posao?) Ko to govori? Ko priča o ovim stvarima? Maja govori o maji. Maja govori o sebi.

SR: Kažete da bih mogao da radim ovaj maja papirologiju i ljude, posao i jednostavno ignorišem misli? (R: Naravno.) Da gledam u ove papire i kada vidim misao koja dolazi koja analizira ono što čitam, jednostavno je odbacim?

R: Ne mislite o tome uopšte. (SR: Da li je potrebno da gledam u papirologiju?) Ako želite da zadržite posao. (smeh) (SR: Hoću li razumeti šta piše na papiru?) Razumećete bolje nego što ste ikada mogli razumeti. Radićete ono što morate da radite i radićete to prilično dobro i bićete srećni sa sobom. Nemajte mišljenje da ste vi činilac i da vam govori da morate nešto da uradite. Samo budite svoji i sve će biti urađeno. (pauza) Jabuka ne mora da brine da li će roditi jabuke ili ne. Po svojoj prirodi, ona rađa jabuke. Kada bi jabuka mogla da misli kao mi, umrla bi! (smeh) Počela bi da misli: "Pitam se da li ću roditi jabuke ove godine? Pitam se da li će moje jabuke biti zelene ili će biti zrele?" Samim tim mišljenjem uništila bi sebe.

SH: Ili bih mogao da rodim pomorandže ili bi mogla da rodi krušku? (smeh)

R: Dakle, jabuka jednostavno jeste i ima sočne jabuke. Tajanstvena sila koja se brine o ovom univerzumu i ovom svetu, koja čini da trava raste, sunce sija tačno kako treba da očuva život i održi život. Ova tajanstvena sila, struja koja zna put, uvek je u funkciji i brinuće se o vama i vašem životu na mnogo bolji način nego što vi ikada možete sami. Morate joj verovati, imati veru u silu koja zna put. Predajte joj se potpuno i prestanite da mislite. Drugi način da zaobiđete sve stvari o kojima smo večeras govorili, misli, jeste kroz predavanje. Predajte se Sopstvu. Potpuno predanje. Potpuna poniznost. Jer kada se predate, prestajete da mislite. Istinsko predanje je: odustajete od svih misli. Tada ćete dobiti isti rezultat. Kada počnete da vidite i shvatate, ne morate ništa da činite da se desi. Ne postoji apsolutno ništa što morate da učinite da se desi. Događaj će se pobrinuti sam za sebe. I ili ćete zaustaviti misli, ne reagujući na njih, ili predavanjem. Meri, hoćeš li pročitati o Džnaniju? (SM: Da, Roberto.) (Meri čita o Džnaniju; pogledajte početak ove knjige za tekst)

R: Hvala, Meri. (SM: Hvala, Roberto.) Imamo li kakva obaveštenja?

SM: Da, imam. (R: Samo izvoli.) Ovo je bilten za nove ljude koji žele informacije o satsangu i svemu ostalom što se tiče satsanga. Bilten je besplatan i nalazi se na stolu ovde. Imajte na umu, mogu dodati, takođe sadrži uputstva do Henrijeve i Lotine kuće gde idemo subotom. Što je veoma korisno za nas. Takođe, još jedno obaveštenje koje bi Hauard želeo da objavi.

ST: Roberto me je zamolio da objavim to drugo obaveštenje. Roberto smatra da je dobra ideja da se sledbenici okupe i druže jedni s drugima, pa ako neko od vas ima interesovanje za to, vidite me posle emisije.

R: Da li još neko želi nešto da kaže? Pa, vreme je za prašad. Izgleda da imamo kesu krušaka, breskvi. Suvo voće. (SD: Nektarine?) Nektarine! Kružite. Izgleda da imamo oko dvadeset hiljada grožđa. (smeh) (opšti razgovor o prašadu dok traka ne stane) [TOC]

R: Ne mislite o tome uopšte. (SR: Da li je potrebno da gledam u papirologiju?) Ako želite da zadržite posao. (smeh) (SR: Hoću li razumeti šta piše na papiru?) Razumećete bolje nego što ste ikada mogli razumeti. Radićete ono što morate da radite i radićete to prilično dobro i bićete srećni sa sobom. Nemajte mišljenje da ste vi činilac i da vam govori da morate nešto da uradite. Samo budite svoji i sve će biti urađeno. (pauza) Jabuka ne mora da brine da li će roditi jabuke ili

ne. Po svojoj prirodi, ona rađa jabuke. Kada bi jabuka mogla da misli kao mi, umrla bi! (smeh) Počela bi da misli: "Pitam se da li ću roditi jabuke ove godine? Pitam se da li će moje jabuke biti zelene ili će biti zrele?" Samim tim mišljenjem uništila bi sebe.

SH: Ili bih mogao da rodim pomorandže ili bi mogla da rodi krušku? (smeh)

R: Dakle, jabuka jednostavno jeste i ima sočne jabuke. Tajanstvena sila koja se brine o ovom univerzumu i ovom svetu, koja čini da trava raste, sunce sija tačno kako treba da očuva život i održi život. Ova tajanstvena sila, struja koja zna put, uvek je u funkciji i brinuće se o vama i vašem životu na mnogo bolji način nego što vi ikada možete sami. Morate joj verovati, imati veru u silu koja zna put. Predajte joj se potpuno i prestanite da mislite. Drugi način da zaobiđete sve stvari o kojima smo večeras govorili, misli, jeste kroz predavanje. Predajte se Sopstvu. Potpuno predanje. Potpuna poniznost. Jer kada se predate, prestajete da mislite. Istinsko predanje je: odustajete od svih misli. Tada ćete dobiti isti rezultat. Kada počnete da vidite i shvatate, ne morate ništa da činite da se desi. Ne postoji apsolutno ništa što morate da učinite da se desi. Događaj će se pobrinuti sam za sebe. I ili ćete zaustaviti misli, ne reagujući na njih, ili predavanjem. Meri, hoćeš li pročitati o Džnaniju? (SM: Da, Roberto.) (Meri čita o Džnaniju; pogledajte početak ove knjige za tekst)

R: Hvala, Meri. (SM: Hvala, Roberto.) Imamo li kakva obaveštenja?

SM: Da, imam. (R: Samo izvoli.) Ovo je bilten za nove ljude koji žele informacije o satsangu i svemu ostalom što se tiče satsanga. Bilten je besplatan i nalazi se na stolu ovde. Imajte na umu, mogu dodati, takođe sadrži uputstva do Henrijeve i Lotine kuće gde idemo subotom. Što je veoma korisno za nas. Takođe, još jedno obaveštenje koje bi Hauard želeo da objavi.

ST: Roberto me je zamolio da objavim to drugo obaveštenje. Roberto smatra da je dobra ideja da se sledbenici okupe i druže jedni s drugima, pa ako neko od vas ima interesovanje za to, vidite me posle emisije.

R: Da li još neko želi nešto da kaže? Pa, vreme je za prašad. Izgleda da imamo kesu krušaka, breskvi. Suvo voće. (SD: Nektarine?) Nektarine! Kružite. Izgleda da imamo oko dvadeset hiljada grožđa. (smeh) (opšti razgovor o prašadu dok traka ne stane) [TOC]

Sve Je Sveto 11. oktobar 1992. Roberto: Pozdravi i pozdravljenja. Srećna nedelja. Sve je dobro. Svi se osećaju divno, zar ne? Neki od vas ne izgledaju najbolje. Verovatno ste zabrinuti zbog predsedničkih debata. Dobro je biti sa vama ponovo. Ljudi me često pitaju: "Može li osoba postati samoostvarena dok živi kao domaćin? Ili živeći sa ljudima ili porodicom koji nisu naklonjeni ovom putu? Imajući rođake, decu, šta god da vam otežavaju, misle da ste ludi jer dolazite ovde i sledite ovakvu vrstu učenja i u pravu su." Naravno, ovo je za mene veoma humoristično pitanje. Zbog činjenice da nema nikakve veze sa samoostvarenjem, apsolutno nikakve. Nije važno kroz šta prolazite ili šta se dešava u ovom svetu, ovo je nešto što moramo da razumemo. Samoostvarenje, mokša, oslobođenje prevazilazi ovu ravan postojanja potpuno i totalno. Nema apsolutno nikakve veze sa onim što se dešava u vašem životu. Što može zvučati čudno, ali je istinito. Neki ljudi mogu imati užasan život, prolazeći kroz sve vrste fizičkih iskustava. Možda siromaštvo, oskudicu, ograničenje ili zlostavljanje od strane supružnika, šta god, ovo nema nikakve veze sa samoostvarenjem. Zbog činjenice da je samoostvarenje vaše stvarno Sopstvo. To je vaša prava priroda, to ste vi. Zašto onda morate da idete da ga nađete? Zašto morate da ga učinite da se desi? Ne postoji ništa što mora da se desi. Drugim rečima, ne morate biti sa grupom prosvetljenih bića da biste postali samoostvareni. Ne morate biti u manastiru, na vrhu planine u pećini ili bilo gde drugde da biste postali samoostvareni. Zbog činjenice da ste već samoostvareni. Već ste slobodni. Već ste sjajni i blistavi. Ono što morate da uradite jeste da ostavite sve na miru. Morate prestati da budete zabrinuti za osobu, mesto ili stvar, za to ko je u pravu ili pogrešno i šta se dešava u vašem životu. Što se tiče vašeg života, ove stvari nemaju apsolutno nikakve veze sa tim. Drugim rečima, možete biti lopov i biti

samoostvareni. To je veoma čudno razumevanje, ali je istinito. Da biste bili samoostvareni, sve što treba da uradite jeste da se probudite, bez obzira u kakvoj ste poziciji. Razlog zašto je toliko ljudi u negativnim iskustvima i ne postanu samoostvareni jeste zbog činjenice da prihvataju svoja negativna iskustva. Prihvataju ono što im čula pokazuju i govore. Prihvataju svet onakvim kakvim se pojavljuje kao stvaran. Prihvataju svoje telo, kroz šta god prolazi, kao stvarno. Kako možete postati samoostvareni ako ovo radite? Na svakom od vas je da odbacite svet iz svog uma, mentalno. Ne da pravite bilo kakve promene. Neki ljudi i dalje veruju da ako naprave pozitivne promene, biće srećniji. Imaće više prilike da uče, meditiraju, misle.

Opet zapamtite, samoostvarenje nema apsolutno nikakve veze sa svim ovim stvarima. Nema nikakve veze sa meditacijom, nikakve veze sa mišljenjem, nikakve veze sa promenom u pozitivnu atmosferu. Zašto je to tako? Zato što je tle na kome stojim sveto tle, zato. Sve je sveto. Sve je sveto. Jer sve je Bog ili svest ili apsolutna stvarnost. Ako bilo šta ne bi bilo Bog, ne bi postojalo. Sve što postoji je Bog. Većina nas kada mislimo o Bogu, mislimo samo na dobre stvari. Mislimo na harmoniju, mir, ljubav, itd. Ali u istini, Bog je sve. Bog je u serijskom silovatelju. Bog je u masovnom ubici. Bog je u osobi koja umire od side. Sve je to Bog. Jedini problem koji se pojavljuje jeste da vi to vidite drugačije, to je sve. To je vaša identifikacija, to je vaša percepcija. To je ono što vidite. Ovo je ono što je važno. Ovo je ono što se računa. Dakle, ako ste u stanju da vidite kroz pojave i vidite stvarnost, kako vas pojava može povrediti? Niste rođeni da plačete. Niste rođeni da imate loša iskustva u svom životu. Niste rođeni da imate negativne uslove u svom životu, takoreći. Rođeni ste da budete srećni. Ipak dozvoljavate uslovljavanjima sveta da utiču na vas. Dozvoljavate svom telesnom stanju da utiče na vas. Onome što vam novine govore, što vam TV govori. Vi odgovarate na ove stvari. Ovo je jedini razlog što niste prosvetljeni, takoreći. Jer ste dozvolili spoljašnjim uslovima, spoljnim okolnostima da odluče za vaš um kako stvari stoje. Stvari su stvari i to je to. One nisu dobre, nisu loše. Trenirani smo od detinjstva da sudimo i kažemo: "Ovo je dobro. Ovo je loše. Ovo je ovo i ovo je ono." Ako naučimo da ćutimo. Ako naučimo da umuknemo. Da budemo mirni. Da prestanemo da sudimo, sve će se pobrinuti samo za sebe. Sve će se pobrinuti samo za sebe! Sve vaše potrebe biće ispunjene. Vaša sudbina biće ispunjena. Sve je sveto. Sve je čista svesnost. Sve ima Budinu prirodu. Sve jeste. Ali ipak svemu dajete ime i etiketirate ga kao dobro ili loše, ispravno i pogrešno. To vas zadržava. Morate početi da razumete da je ceo ovaj univerzum mašta. Dolazi iz lažne mašte. To je optička iluzija. Sve, dobre stvari i loše stvari, i prestanite da reagujete na ovaj svet. Nisam rekao da prestanete da budete deo ovog sveta, samo sam rekao prestanite da reagujete. Možete da radite. Možete imati porodicu. Možete gledati film. Možete ići na kuglanje. Možete raditi šta god želite. Ali vaš odgovor na ove stvari određuje odakle dolazite. Vaše reakcije na ono što se dešava određuju gde ste. Kada se naljutite, kada se uznemirite jer nešto ne ide vašim putem. To je jedini problem koji imate. To je vaš problem. Trebali biste se zapitati: "Zašto se ljutim? Zašto se uznemirim? Zašto mislim da se svet mora okretati na određeni način da bih bio srećan? Zašto verujem da ljudi moraju govoriti određene stvari da bih se osećao dobro, bio srećan, bio radostan? Zašto određene reči utiču na mene? Zašto određeni uslovi utiču na mene? Zašto određeni ljudi utiču na mene?"

Ovo je problem koji nosite kroz inkarnaciju za inkarnacijom. Ovo je zašto mora doći vreme kada se zapitate: "Ko sam ja? Ko sam ja zaista? Ko je ova osoba koja prolazi kroz inkarnaciju za inkarnacijom i nalazi se u neredu? Ko je ova osoba? Da li sam to ja? Jesam li ja osoba koja je poput lista kojeg vetar nošen povetarcem vremena? Nalazeći se u jednom ili drugom vremenu? Rađajući se iznova iznova? Prolazeći kroz iskustva koja ljudi nazivaju karmičkim? Da li sam ovde zbog ovoga? Da li sam ovo ja?" Naravno da niste. Vi ste božansko biće, duhovno biće. Vi ste Bog. Imaju toliko Bogova, vi ste jedan od njih, zašto ne? Hindu mitologija ima stotine i hiljade Bogova. Hrišćanstvo ima mnogo Bogova. Judaizam ima mnogo Bogova. Svaka religija na svetu ima mnogo Bogova, pa zašto ne biste mogli biti Bog? Odlučite da ćete biti Bog. Ako ne, onda ste nešto

drugo, zar ne? Šta ste? Šta verujete duboko u sebi o sebi? Da niste vredni? Da ste grešnik jer ste napravili neke greške u prošlosti? Šta verujete o drugim ljudima? Jedino što možete verovati o drugim ljudima jeste ono što je u vama. To je sve što možete videti u drugim ljudima. Možete videti samo sebe gde god pogledate. Jer postoji samo jedno Sopstvo i vi ste to! Vi ste jedno Sopstvo, ništa drugo i ništa više. Shodno tome, gde god pogledate, vidite sebe. Zašto ne biste odlučili da potpuno i totalno odbacite prošlost, da zaboravite na budućnost i živite u večnom sada, u večnom trenutku, sveži, sa spontanošću, mirom i ljubavlju. Zašto ne biste odlučili da ovo uradite? Kada odlučite da ovo uradite, nešto vam se dešava. Vaš um počinje da bledi. Prošli utisci koji su bili sa vama tako dugo počinju da blede. Svi vaši strahovi, emocije, bes, tuge počinju da blede u ništavilo odakle su i došli. Imate samo da budete svesni. Svesni čega? Da ste Bog. Kako mislite o sebi kao o Bogu, ta predstava počinje da se širi unutar vas. Tako počinjete da se smejete sebi jer ste u stanju da vidite i shvatite da su svi Bogovi koji su ikada postojali vi, vaše Sopstvo. Oni nisu u vama, oni su vi, vi ste ti Bogovi. Vi ste Krišna, vi ste Višnu, vi ste Šiva, vi ste Hrist, vi ste svako ko je ikada živeo. To ste vi. Ali ako mislite na ovaj način, morate takođe misliti da ste Hitler, da ste Musolini, da ste Džingis Kan, da ste Napoleon. Ne možete misliti samo o dobrim momcima. Loši momci su takođe postojali. Stoga ste vi sve ove stvari i vi to jeste! Da nije bilo vas, ovi ljudi uopšte ne bi postojali. Izašli su iz vašeg uma. Vi ste stvorili sve ove ljude, sve ove uslove, jer odakle bi inače došli? Vi ste taj koji je dao život i supstancu svakom uslovu u ovom univerzumu. A sada lično, vi dajete život i supstancu svakom uslovu kroz koji prolazite. Šta god da prolazite, dobro ili loše. Vi dajete supstancu i život ovom uslovu. Pogledajte svoj život iskreno, istinski. Vidite šta verujete po ceo dan. Šta osećate po ceo dan. O čemu mislite po ceo dan. Šta vam prolazi kroz um po ceo dan. Mislite!

Zar ne vidite sada da ste vi taj koji zadržava svoje samoostvarenje. Samoostvarenje koje jeste želi da izađe napred i da se pokaže. Ipak vi odbijate da ovo priznate tako što tako snažno verujete u ovaj svet i njegovu manifestaciju. Ne prepoznajući da ste stvorili ovaj svet, sebe i svoj um i učestvujete u svojoj tvorevini upravo sada. Vi odbijate da ovo pustite. Sve što treba da uradite jeste da pustite. Istina će zasijati sama od sebe. Zašto to ne puštate? Zato što želite da igrate igre. Želite da igrate žmurke sa sobom. Pod žmurke mislim da želite da zaboravite ko ste zaista i preuzmete novi identitet život za životom i prolazite kroz sve vrste iskustava. I počinjete da tražite stvarnost, ono što već jeste. Počinjete da je tražite svuda. Ovo je igra koju igrate. Verujete da možete naći stvarnost u knjizi, u učitelju, u crkvi ili džamiji ili na vrhu planine ili skriveni u pećini. Verujete da se vaša stvarnost pronalazi na ovaj način. Tako ste se prekrili svim ovim verovanjima, svim ovim mislima, sa svim ovim idejama o tome ko je vaša stvarnost. Negde daleko od vas i morate da je tražite da biste je našli. Ipak je u istini, sve... sve je bilo ovde sve vreme. Upravo tamo gde ste sada. Sve je bilo sa vama sve ovo vreme. Nikada vas nije napustilo. Ali ste tragali i pretraživali i gledali i raspravljali se i borili se, ističući svoja prava i eto vas. Šta ćete povodom toga? Na vama je. Možete snažno odlučiti da vam je dosta ove besmislice i sve odbaciti. Možete ovo uraditi, imate ovu slobodu. Da, možete svesno odlučiti da više ne želite da igrate igru žmurki. Gotovi ste sa igranjem igara. Znate ko ste. Vi ste Buda, Hrist, apsolutna stvarnost, nirvana, čista svesnost, to ste vi, upravo sada, ovog minuta, ove sekunde. Ne postoji ništa drugo što treba uraditi. Sloboda je vaša. Uzmite je. Usvojite je. Svarite je. Sažvaćite je. Sloboda je vaša. Potpuna sloboda, ne delimična sloboda. Ne sloboda samo u određenim područjima, potpuna sloboda. Oh, znam, možete mi reći: "Da ste samo pogledali u moj dom i videli šta se dešava u mojoj kući. Videli šta se dešava na mom poslu, mom radu, onda biste videli zašto ne mogu biti slobodan." To je potpuna besmislica, glupost. Reagujete na uslove, zato se osećate ovako. Ostavite sve na miru. Šta god da se dešava nema apsolutno nikakve veze sa vama, osim ako se sa tim poistovetite. Vaša porodica, vaši prijatelji, vaši rođaci su svi sa vama zbog karmičkih uticaja. Oni moraju proći kroz svoja iskustva. Vidite ovo. Znajte ovo. Stoga imajte veliku samilosnost, ali ostavite na miru. Ljudi izgleda padaju mrtvi svakog minuta dana i mi smo zabrinuti zbog smrti kao da se to neće desiti nama. Sve dok osećate da ste ljudski, morate umreti

i morate se roditi i morate nastaviti ovaj proces. Pa zašto brinuti o tome, zašto biti zabrinuti oko ovih stvari. Čim počnete da gubite svoje ljudsko, stvari se drastično menjaju. Jer u meri u kojoj gubite svoje ljudsko, u toj meri nalazite sebe kako postajete

sve slobodniji i slobodniji i slobodniji. Stvari se možda neće previše promeniti u tvom svetu, ali ćeš videti celu stvar potpuno drugačije. Videćeš kako se sve odvija onako kako treba. Shvatićeš da je sve na svom mestu. Prolazi kroz ona iskustva koja su neophodna za njegovo odvijanje. Prestaćeš da se raspravljaš sa ljudima. Prestaćeš da osuđuješ ljude. Govoriće vrlo malo. I pitaćeš se: "Ko sam ja? Šta sam ja? Kroz šta prolazim? Ko prolazi kroz išta? Kome treba sve? Kome treba sve ovo?" i ostaćeš miran, bićeš miran, bićeš tih. (pauza) Nije li divno kada je sve tiho? Naročito kada ja ućutim i ne govorim više. Stvari postaju mnogo bolje. Zato hajde da zaista sedimo u tišini. Kada kažem: "Sedite u tišini," ne govorim o ljudskoj tišini. Mislim na tišinu izvan ljudske tišine, tišinu izvan razumevanja. Tišinu koja je Bog, Beskonačna inteligencija. Hajde da samo sedimo u toj tišini. Zatvorimo oči, budimo mirni, stavimo osmeh na svoje lice. Ja nisam moji poslovi. Ja nisam moja iskustva. Ja nisam ovaj život kroz koji izgleda da prolazim. Ja nemam apsolutno ništa sa ovim svetom, iako drugima možda izgleda da radim stvari u ovom svetu, posao, šta god. Ja sam slobodan od strahova. Slobodan od prošle karme. Slobodan od misli drugih ljudi. Ja-sam-to-što-jesam. Idem duboko, duboko, duboko unutar Sopstva i potom postajem Sopstvo. Shvatajući da postoji samo jedno Sopstvo. Dotičem ono mesto gde nikada pre nisam bio. Krajnju stvarnost. Dotičem ono mesto gde nema misli, nema emocija, nema osećaja. Dotičem ono mesto gde postoji blaženstvo, večna ljubav. Sada idem dublje iznad svega toga gde su čak i ljubav, krajnje jedinstvo, samoostvarenje puke reči. Idem iznad svih reči i misli do onog mesta gde apsolutno nema ničega, a ipak ja postojim. (duga tišina) Sada je vreme za "smorite gurua", pa izvolite pitanja. (P - Meri čita, O - Robert odgovara)

P: Dragi Roberte, kako nam tvoje sedenje u tišini pomaže?

O: Kada sedim u tišini u predviđeno vreme i kada neko usmeri svoju pažnju na mene, postoji direktna veza. Ono što zovemo milošću uvek je ovde i uvek dostupna. Ali misli o tišini uzrokuju da se ta milost manifestuje u osobi koja misli na gurua ili učitelja Boga ili Sopstva. Pošto postoji samo jedno Sopstvo i to Sopstvo si ti, misleći na mene u tišini ti misliš na svoje Sopstvo. A pošto je to Sopstvo savršeno, automatski su ti sve emocije razrešene, svi problemi su ti rešeni, tako-reći. Stvari počinju da se dešavaju. Od tebe zavisi da budeš iskren kada to radiš i da pokušaš da održiš svoj um mirnim. Ne moraš nužno da misliš na mene lično, možeš da misliš na svoje omiljeno božanstvo ako ga imaš. Možeš da misliš na Boga u apstraktnom kao belu svetlost. Cela ideja je da postaneš miran u tišini.

I onda se uštimaš na moje Sopstvo, uštimaš se na mene. Kao radio aparat. Okreneš dugme na radiju dok se fino ne uštimaš i uhvatiš stanicu koju želiš. Na isti način, kada sediš u tišini, kada misliš na neko božanstvo, sve je to tvoje Sopstvo, sve je to moje sopstvo, sve je jedno. Sve je jedna osoba, jedno biće. To donosi sreću i radost i blaženstvo. Za one od vas koji još nisu probali ovo, probajte, uradite, vidite šta se dešava. Sledeći slučaj.

P: Kako se čin samoubistva posmatra na ovom putu? Pošto se dešava u maji, da li postoje duhovne posledice?

O: Samoubistvo je, naravno, gubljenje vremena. Osim ako želiš da izvršiš samoubistvo i nastaviš ponovo, i vratiš telo ponovo. Ovo nije sasvim tačno. Zavisi od pojedinca. Zavisi od mnogo faktora. Istina je da je sve maja. Ko izvrši samoubistvo, ko umire, ko ne umire, ali osim ako prvo ne veruješ u to i nemaš svest o tome, izvršenje samoubistva će značiti da ćeš se samo ponovo roditi, brže. I nastavićeš tamo gde si stao. Ali ako imaš višu svest, onda ti samoubistvo ništa ne znači. Ali opet, ako imaš višu svest, zašto bi izvršio samoubistvo? Ne bi bilo nikoga da ga izvrši jer već ne postojiš. Dakle, to je individualna stvar. Osoba koja oseća da je u ekstremnom bolu i da je samoubistvo jedini izlaz, to je u redu. Zaista nema ništa loše u tome. Nije ni dobro ni loše.

Možda ti priušti odmor, ali ćeš morati da se vratiš ponovo samo zbog činjenice da nisi bio prosvetljen u ovom životu. Ali opet, postoje neki ljudi koji dolaze ovde samo na kratak period da razrade određene karmičke kvalitete. Ponekad ih udari autobus ili ih upucaju ili izvrše samoubistvo ili se desi nešto što zauvek okonča njihovu karmu. Njihova karma je završena. Ono što pokušavam da kažem je da je svaki slučaj drugačiji. Svaka osoba je drugačija. Ne postoji jedan standardni zakon koji kaže: "Ovo je ispravno, a ovo je pogrešno." Svako biće je drugačije. Jedina stvar koju treba zapamtiti je da ako nisi prosvetljen, moraš da nastaviš proces. Da si prosvetljen, uopšte ne bi marilo za samoubistvo ili ne, ono ne postoji za tebe. Bio bi iznad toga. Zato razmisli o ovim stvarima. Pitaj se: "Može li mi samoubistvo zaista pomoći? Da li je ovo odgovor? Hoće li me ovo osloboditi?" Možda hoće, možda neće. Sve je individualni slučaj, individualna stvar. Svako je došao na ovu zemlju zbog svoje sopstvene karme, tako-reći. Dakle, ono što je preporučljivo za jednu osobu nije preporučljivo za drugu osobu. Zato, ako svi želite da izvršite samoubistvo, doneću Kul Aid. (smeh) Imam svežu turu u frižideru. Sve je individualna stvar. Ako neko razmišlja o nečemu takvom, vidite me lično i porazgovaraćemo o tome. Sledeći slučaj.

P: Neki ljudi kažu da je budizam postao previše intelektualan i izgubio svoju dušu. Komentar.

O: Budizam je, poput hrišćanstva, poput judaizma, postao veoma komercijalan. Ali ipak postoje pravi mistični hrišćani. Postoje mistični budisti. Postoje mistična učenja, mistični učitelji. Komercijalni budizam je izgubio svoju dušu, to je tačno. Jer mnogi ljudi idu u budističke crkve, budističke hramove kako bi stekli

bogatstvo, kako bi stekli zdravlje, stekli sve vrste materijalnih objekata. Ipak, pravi budizam nije takav. Pravi budizam je svet. Trebalo bi da se zapitaš: "Zašto mislim da je postao tako sekularan? To je nerealno, možda sam ja postao takav? Pa me privlače oni budisti koji nisu iskreni, koji su i sami lažni. Gde pripadam?" pitaš se. "Koje učenje treba da sledim? Koga da sledim?" Pitaj se. Svi odgovori su unutar tebe. Sledeće.

P: Roberte, ako smo jedno, zašto se univerzum pojavljuje sa toliko oblika, entiteta itd.?

O: Kome se univerzum pojavljuje na ovaj način? Egu, umu. Mi smo jedno izvan ega, izvan uma, izvan pojavnosti. Pošto veruješ da si ljudsko biće, ne možeš da vidiš potpunu slobodu, vidiš raznolikost. Vidiš mnoštvo, vidiš dualnost jer si ljudsko biće. Još nisi razvijen. Još nisi potpuno skuvan. Zato postoji raznolikost. Ali uzmi san. U snu, postoji raznolikost, mnogo stvari se dešava u tvom snu, ali se onda probudiš i shvatiš da je ceo san o raznolikosti bio u jednom, u tebi. Ti si bio taj jedan koji je sanjao san. Ceo san je bio ispunjen ljudima, mestima i stvarima koji su ti izgledali tako stvarni dok se nisi probudio i sve je izašlo iz tebe. Ti si taj jedan. Tako je i sa ovim životom. Ovaj život je potpuno isti. Vidiš mnoštvo. Vidiš raznolikost gdegod pogledaš. Ali ipak većina vas odbija da prihvati činjenicu da je ovo san. Zato ja vidim na ovaj način. Kada prihvatiš činjenicu da je san, zaroniš duboko u sebe i tada ćeš se osloboditi i ovog sna. Zato zaroni duboko u sebe, učini to. Spoznaj istinu i istina će te osloboditi.

P: Može li samoostvarena osoba i dalje imati negativne misli i činiti negativna dela?

O: Samoostvarena osoba će se mnogim ljudima pojavljivati kao različite stvari. Zavisi od misije učitelja. Ponekad učitelj mora da čini određene stvari u ovom svetu u obliku učenja koje mnogima može izgledati zlo i pogrešno. Zbog toga je napisano: "Ne sudite, da ne biste bili suđeni." Nije na nama da sudimo svim tim učiteljima i svim tim ljudima. ??? da urade nešto tako. Moramo da naučimo da ostavimo svakoga na miru. Prvo spoznaj ko si ti, pa onda vidi da li samoostvareno biće čini negativne stvari ili izaziva probleme u ovom svetu. Ako ne razumeš osobu, učitelja ili bilo koga drugog, zašto radiš stvari u ovom svetu, kako radiš stvari, nemoj donositi zaključke. Reci sebi: "Kada postanem samoostvaren, znaću istinu." Radi na sebi marljivo da bi se probudio, onda ćeš razumeti šta se dešava. Zato ne postoji pravi odgovor na ovakvo pitanje u ovom trenutku. Jer postoje učitelji koji čine mnoge negativne stvari u ovom

svetu. Takozvani visoki učitelji, na visokim položajima sa hiljadama sledbenika, a ipak izgleda da čine negativne stvari. Dakle, ponovo, ovo nije naša briga. Nismo došli ovde da sudimo bilo kome. Došli smo ovde da budemo potpuno i sasvim slobodni. Kada postanemo slobodni, videćemo da su i svi drugi slobodni i shvatićemo da je sve san. Ponovo, radi na sebi, zaroni duboko u sebe dok ne izbaciš takve misli iz svog uma. Ko je dobar, a ko je loš, ko je u pravu, a ko je

u krivu. Takva pitanja ne pripadaju osobi koja praktikuje sadhanu. Odbaci sve, ostavi sve na miru. Živi svoj život punim plućima. Vidi šta si i promeni svoje puteve, ali ne sudi nikome drugom.

P: Predložio si da obožavamo Sopstvo. Kako možemo obožavati nešto što ne možemo ni shvatiti? Pretpostavljajući da ne misliš na lično sopstvo ili ja-misao.

O: Kada ljudi tek počnu da praktikuju Advaita Vedantu, počinju da razumeju da su Sopstvo baš onakvi kakvi jesu. Paradoksalno je, ali nemaš telo, ti nisi telo. Ti si čisto neokaljano Sopstvo. Čista svest, apsolutna stvarnost. To si ti baš onakav kakav si sada. U ovom trenutku. To je kvaka. Takav si u ovom trenutku. Baš sada, to si ti jer ne misliš. Sedeći ovde tiho, mirno, bez misli, tada si neokaljano Sopstvo. Krajnja stvarnost, to si ti upravo sada. Čim počneš da razmišljaš o tome, nestaje, menja se, nisi više ti, to je tvoje ljudsko stanje. Zato, kada kažem da obožavaš svoje Sopstvo, mislim na obožavanje sebe kao Boga, kao krajnje stvarnosti koja si zaista ti. Ali ako misliš o sebi kao o ljudskom biću sa problemima koje pravi greške, ne možeš uopšte obožavati sebe. Osuđuješ sebe, ponižavaš sebe. Kada odeš kući večeras, vežbaj ovo ispred ogledala. stavi ruke oko sebe i reci: "Obožavam te, obožavam te, obožavam te." Primetićeš da ako misliš o sebi kao o ljudskom biću, nećeš to moći uopšte da uradiš. Nešto u tebi će te sprečiti da to uradiš jer sebe vidiš kao ljudsko biće sa greškama, sa svakakvim glupostima kroz koje si prošao u ovom životu. Ali ako uspeš da to odbaciš na nekoliko trenutaka kada kažeš svom Sopstvu: "Obožavam te, obožavam te, obožavam te," videćeš u ogledalu svetlost koja izlazi iz tebe, sjajnu svetlost i tada ćeš voleti sebe celoga. To je ono što voliš, svetlost. Ti si svetlost sveta. To je tvoje Sopstvo. Obožavaj to Sopstvo.

P: Molim te objasni specifične razlike između ljubavi i vezanosti. Hvala.

O: Vezanost je nešto za šta se držiš zarad sebe. Zato što veruješ da ćeš, ako nemaš stvar za koju si vezan, imati problema. Ne možeš da živiš bez određene osobe, određene stvari. Zato si potpuno vezan za osobu, mesto ili stvar, a ipak u svom bolesnom umu to nazivaš ljubavlju. Misliš da je ovo ljubav. Ljubav je apsolutna sloboda bez ikakve vezanosti. Ljubav daje, nikada ne uzima. Ljubav je puštanje svega na miru, ne osuđivanje bilo koga ili bilo čega. Dozvoljavanje da se odvija na svoj neponovljiv način, to je ljubav. Vezanost je kada misliš na svoj ego. Zato praviš sve vrste pravila i propisa u svom životu sa ljudima, kako se moraju ponašati prema tebi, sa objektima, stvarima. Kako moraju biti u tvojoj posedovini i to nazivaš ljubavlju. Drugim rečima, voliš nekoga ili nešto zato što on ili ona ili to nešto radi ono što želiš da rade. Prija ti na način na koji želiš da ti se prija. Zato voliš tu osobu, mesto ili stvar. Pruža ti sreću. Na primer, kada kupiš novi auto. Voliš taj auto svim srcem. Pokazuješ svima svoj auto. Pričaš o svom autu kako se lepo vozi, lepa sedišta,

drvena tabla koju imaš unutra. Ali čim se auto sudari, promeniš mišljenje. Sada imaš polomljen auto, auto je smrskan, u komadiće. Zato više ne voliš auto na isti način kao pre. Štaviše, razmišljaš da zameniš auto za novi. Jer je auto postao star. Više nije lep kao što je bio. Isto radiš i sa ljudima. Kada volimo nekoga, kažemo da ga volimo strašno kada ga prvi put sretnemo. Onda kako vreme prolazi i starimo, poželimo da ih zamenimo za novi model. Ovo nikada nije bila ljubav, bila je vezanost. Zato je ljubav puštanje i voljenje zarad same ljubavi. Vezanost je nikad ne puštanje i voljenje jer te zadovoljava, daje ti nešto. Ako to nešto prestane, ljubav prestaje. To je razlika.

P: Mi tražimo Sopstvo. U tvom stadijumu razvoja, koji je sledeći pravac odvijanja? Koji je sledeći korak u evoluciji za tebe? Koji je sledeći korak nakon samoostvarenja?

O: Za koga postoji korak? Za adžnanija. Za Džnanija nema koraka. Nema ničega. Nema mesta da se ide. Nema više šta da se odvija, sve je nestalo. Sve je gotovo. Samo kada postoji ego ili um koji je ostao unutra, postoji sledeći korak. Ako je sve ispražnjeno potpuno, sasvim, kanta za smeće je ispražnjena potpuno, sasvim, gde su koraci? Nema koraka. Ništa nije ostalo. Postoje oni koji veruju u mnoge različite stvari o ovom učenju. Ovo je ako slediš Šri Aurbinda koji kaže da ljudsko telo može biti usavršeno u Boga i njegovo odvijanje je neprekidno, nikada se ne završava. Njegovo odvijanje ide dalje i dalje i dalje. Telo postaje atman. Telo postaje spiritualizovano, ali uvek postoji uključeno telo. Ali, po mom ličnom iskustvu, ne postoji telo koje treba uključiti. Nema ništa što treba postići. Nema mesta da se ide. Postoji samo krajnje jedinstvo. Besnaporna, bezizborna čista svesnost, ovo je izvan opisa, izvan konačnog razumevanja, izvan misli i reči. Dakle, samo se adžnani odvija u različitim stadijumima svesti. Za Džnanija nema više stadijuma svesti, sve je urađeno, sve je gotovo, postoji potpuna sloboda.

P: Nije li tačno da, da bi milost došla i dala samoostvarenje, mi moramo da je zaslužimo?

O: Pa, prvo, ne, ne moraš da je zaslužiš. Možda si je zaradio u drugom životu. Negde usput si učinio nešto da zaslužiš milost i onda te je pogodila u ovom životu. Po mom sopstvenom iskustvu, kada sam imao četrnaest godina, nikada nisam proučavao duhovnu literaturu, bio sam divlji klinac koji je trčkarao unaokolo i pravio nestašluke, kao što deca rade. Ipak, ovo iskustvo me je snašlo. Ne mogu reći da sam bio posebno odabran za ovo. A ovo je isto iskustvo koje su imali Ramana Maharši, Nisargadata Maharadž, Šankara i mnogi drugi. Dakle, u ovom životu ne moraš da zaslužiš milost, ona će ti se jednostavno desiti ako je suđeno da se desi. Biti na satsangu je posebna milost. Ne bi bio privučen satsangu da nemaš milosti u sebi. Nekakve milosti. Zato što dolaziš ovde, to je milost koja ti je već darovana. I onda samo treba da pustiš da se milost odvija, na dublji nivo, i postaneš potpuno i apsolutno slobodan.

P: Dokle god imam povremeni bes ili nestrpljenje ili aroganciju ili nedostatak bezuslovne ljubavi prema drugima tu i tamo, zar to ne zaustavlja moje zasluživanje milosti samoostvarenja?

O: Pa, mrzi me da ovo kažem, ali odgovor je ne. To ne znači da imaš dozvolu da izađeš i budeš zao ili imaš kvalitete koje je Meri upravo pročitala. Jer ako to radiš, sve što radiš je da gomilaš više karme sebi. Ovo je greška koju mnogi ljudi prave. Kada čitaju u visokim duhovnim knjigama, prihvate odgovor koji ja kažem, da ne mari šta radiš, milost će doći ionako ako treba da dođe. Odmah njihov zli um počinje da misli: "O, mogu da opljačkam banku, mogu da bijem ljude, mogu da radim razne stvari, zar nije važno?" Ali jeste važno. Jer ćeš ponovo nagomilati negativnu karmu koju ćeš morati prevazići pre ili kasnije. Zato je celo učenje veoma paradoksalno. Sa jedne strane, milost će doći ako treba da dođe. Nema veze sa onim što radiš u ovom svetu. Ipak, istovremeno, ovaj svet je karmički svet i ono što činiš drugima vratiće ti se. Izreka: "Šta pošalješ, vrati ti se" je tačna. Vrlo malo njih postiže milost i ima ove kvalitete, ali se dešava. Zato vam opet kažem, ne koristite ovo kao dozvolu da budete zli prema ljudima, da budete arogantni govoreći: "Nije važno," jer jeste važno. Veoma je važno. Ovo radiš da razviješ ljubaznost, mir, samilosnost, radost i pustiš da se sve odvija onako kako treba.

P: Zar ne moram biti gotovo svetac u svojim mislima, rečima i delima pre nego što će se Sopstvo manifestovati?

O: Upravo smo to odgovorili. Ne, ne moraš, ali u većini slučajeva moraš. Dakle, snađi se. (smeh)

P: Govoriš o mračnoj sobi koja ima prekidač za svetlo koji se uključuje i svetlo eliminiše tamu. Ali za samoostvarenje, može li osoba biti zaista mračna (i podvučeno je) ili ne bi trebalo da bude praktično čista u toj reči... misao, reč i delo. Hvala na odgovoru.

O: Opet, tvoja je dužnost da se oslobodiš mračnih navika. Razvijaj ljubaznost, samilosnost prema ljudima, mestu i stvari. Ponašaj se kao da milost ne postoji. Trebalo bi da se ponašaš prema ljudima onako kako bi želeo da se ljudi ponašaju prema tebi, nema sumnje u ovo. Ono što daješ vratiće ti se desetostruko. Ali opet, ono što sam ti pomenuo ranije, prosvetljenje nema nikakve veze sa ovim svetom. Prosvetljenje je nešto što se tiče samog sebe, a ne ovog sveta. Dakle, ne možeš biti prosvetljen ako si zla osoba, ali to je vrlo retko, a i povremeno se dešava. Dakle, odgovor je: čini drugima ono što želiš da oni čine tebi. Ponašaj se kao da će se ono što ćeš učiniti nekom drugom vratiti pravo tebi i ako živiš na ovaj način, znaćeš šta da radiš i sve će se rešiti samo. Svi smo gotovi. (traka se završava) [TOC]

Samo Budi 15. oktobar 1992.

Robert: Om, šanti, šanti, šanti, om. Mir. Dobro veče. Dobrodošli. Dobrodošlicu vam želim svim srcem. Većina ljudi je kod kuće i gleda predsedničke debate. Trebalo bi da imamo debate Džnanija. Neka se pojave svi Džnaniji na svetu. Ko se pojavi, naravno gubi. Kad bi ljudi samo razumeli prvi princip samoostvarenja, koji je jednostavno ovo: Šta god je suđeno da se desi, desiće se, bez obzira koliko pokušavao da to sprečiš. A šta god nije suđeno da se desi, nikada se neće desiti, bez obzira koliko se trudio da se desi. Zar ne bi bilo divno kad bi političari razumeli ovu istinu. Ne bi bilo apsolutno ničega za brigovanje, ničega za strahovanje, ničega za osvajanje, ničega za pobedu, ničega za gubitak. Sve se odvija onako kako treba. Sve je na svom mestu. Nema grešaka. Sve je divno i lepo, baš onako kako jeste. Kad bi samo mogao ovo da razumeš u svom ličnom životu. Ono kroz šta treba da prođeš, u ovom iskustvu, u ovoj inkarnaciji, već je planirano za tebe pre nego što si došao u ovo telo. Ipak, ti nemaš apsolutno ništa s tim, jer ti nisi telo. Ali sve dok misliš da si telo, misliš da si neko, neko važan, ili misliš da si neuspeh, šta god da misliš o sebi, kad bi se samo okrenuo ka unutra i video jedno sopstvo, tada se nikada ne bi brinuo o tome šta će ti se desiti, jer bi shvatio da nema tebe kome bi se išta desilo. Ti si potpuna sloboda upravo sada, potpuno oslobođenje, potpuna svesnost. Ipak, ne veruješ mi. I dalje si sklon da budeš telo, činilac. Pomisli na iskustva kroz koja si prošao danas i vidi da li ne veruješ da si činilac. Koliko puta si se naljutio danas? Koliko puta si se osetio uvredjenim danas? Koliko puta si osetio strah, ili da nešto nije u redu negde, ili da nisi na svom mestu? Ovo ti pokazuje da veruješ da si telo. I dokle god veruješ da si telo, zašto jednostavno ne pustiš i ne prestaneš da se brineš i sekiraš o svom telu? Sila koja zna put će se pobrinuti za tebe. Onaj koji čini da sunce sija, trava raste, jabuke savršeno rastu na jabukama, hrana koja nas održava, hrani nas. Sve je ljubazno obezbeđeno za nas. Imaj vere, veruj u silu koja zna put. Ovo je prvi korak, imati potpunu veru i potpuno poverenje u beskonačno, u jedno. Možeš to zvati Bogom, ako želiš. Nema razlike kako to zoveš. Ono je u tebi. Ono je izvan tebe. Ono je svuda. Sve što treba da uradiš je da mu se predaš. Predaj sve svoje

sumnje, svoje frustracije, svoje strahove, sve što te je opsedalo tako dugo. Odbaci sve. Ne pripada ti. Budi slobodan od toga. Kada si u stanju da ovo uradiš, možeš ići dalje i razumeti da nikada nije ni bilo tela za početak. Svet, kakav se pojavljuje, ne postoji. Univerzum, kakav se pojavljuje, ne postoji. Ipak ti jesi, i uvek ćeš biti. Šta si ti i šta ćeš uvek biti? Tišina. Nema odgovora na to, jer um nikada ne može shvatiti nepoznato, transcendentalno, Sopstvo. Um nikada ne može znati te stvari. Um zna samo sebe kao telo, kao činioca. Zato moraš transcendirati um, transcendirati misli, transcendirati svet, transcendirati univerzum i ući u tišinu, gde je potpuno blaženstvo, mir i harmonija. U stvari, jedina sloboda koju imaš je da ne reaguješ na uslove i da se okreneš ka unutra, da vidiš istinu. Sve ostalo je predodređeno. Šta god se pojavi u tvom životu suđeno je da bude. Tvoja reakcija na ono što se pojavljuje je ono što je važno za ono što će ti se sledeće desiti. Tvoja reakcija na životna iskustva koja ti dolaze određuje šta će ti se sledeće desiti, načinom na koji odgovaraš na to, načinom na koji reaguješ na to. Ne budi u sukobu sa svojim mislima i sopstvom. Kada nema sukoba, nema misli. Misli se pojavljuju samo zato što postoji sukob. Pod sukobom mislim da brineš o tome kako da se oslobodiš svojih

misli, radiš sadhanu, meditaciju, pranajame, džapu. Sve ove stvari izazivaju sukob. Zar ne govoriš: "Radim ove stvari da bih postao oslobođen. Radim ove stvari da bih postao slobodan." Razlog zašto postoji sukob je taj što si već slobodan i oslobođen. Zato, kada sebi daješ informaciju da moraš nešto da uradiš da bi postao oslobođen, odmah nastaje sukob. Ovo je jedini problem koji imaš. To je tvoj sukob. A ovaj sukob dolazi od programiranja iz detinjstva, od samskara, iz prethodnih postojanja, stvari koje si poneo sa sobom, navika koje su unutar tebe, za koje veruješ da jesi. Otuda sukob dolazi. Jer ti govori: "Ja sam samo ljudsko biće, ja sam samo krhko telo. Ponekad moram da patim, ponekad moram da budem srećan." Sve je to laž. Nikada nije postojalo ti koje mora da pati. Nikada nije postojalo ti koje mora da bude srećno. Ne postoji niko u tebi kome treba sreća. Ne postoji niko u tebi kome treba beda. Oboje su varalice. Dakle, svaki put kada pokušaš da zameniš negativno uslovljavanje pozitivnim uslovljavanjem, izazivaš sukob. Ovo je razlog zašto psihologija i psihijatrija ne funkcionišu. Jer pokušavaju da te učine normalnim. Ko želi da bude normalan? Kako dosadno. Istina je da ne želiš da budeš bilo šta. Ne postoji ništa što želiš da budeš. Ne postoji ništa što moraš da postaneš. Nema budućnosti, da postaneš bilo šta. Upravo u ovom trenutku ti si jedno, i nikada nije postojalo drugo. Upravo u ovom trenutku si potpuno slobodan, bez razmišljanja, bez pokušaja da bilo šta učiniš.

Zašto se ne probuditi u ovu istinu? Zašto se ne probuditi u činjenicu da nema ničega što moraš da postaneš, nema ciljeva koje treba ostvariti? Želiš da veruješ da je sve predodređeno i da je isplanirano za tebe. Ili veruješ da si samo žrtva okolnosti, prolazeći kroz mnoga iskustva, da bi naučio lekciju. Zaista mi je smešno kada mi ljudi kažu: "Nešto se desilo u mom životu, ali pretpostavljam da je to lekcija koju moram da naučim," ili "To je moja karma." Zaboravi na karmu. Zaboravi na lekcije koje moraš da naučiš. Niko ne mora da nauči bilo kakve lekcije. Niko ne mora da prolazi kroz svoja karmička iskustva. Stani tome na kraj. Odbaci sve. Uostalom, za koga postoji karma? Za koga postoje iskustva? Samo za ja-misao, za um, ne za tebe. Ti si sjajan i blistav. Ti si apsolutna stvarnost, Brahman. Ipak, čak su i te reči suvišne, nepotrebne. Jer šta ove reči zapravo znače tebi, apsolutna stvarnost, Brahman? To su samo imena koja su data apsolutnoj stvarnosti, Sopstvu. Ipak, sve mora da ode. Apsolutna stvarnost mora da ode. Sopstvo mora da ode. Razlog zašto mora da ode je taj što razmišljaš o ovome svojim konačnim umom i svaki odgovor do kog dođeš je pogrešan. Uvek zapamti da konačni um nikada ne može spoznati beskonačno. To je nemoguće. I ne postoji apsolutno ništa što možeš da uradiš povodom toga. Shodno tome, mudra osoba postaje tiha, spokojna. Ne pokušavaš ni da promeniš svoje misli ili zaustaviš svoje misli. Jer kako možeš pokušati da zaustaviš nešto ili promeniš nešto što nikada nije ni postojalo. Možeš li sada videti zašto si u sukobu? Pokušavaš da ispraviš nešto, pokušavaš da postaneš nešto, pokušavaš da uradiš nešto, a to nešto ne postoji. Takođe, ono što pokušavaš da ispraviš ne postoji. Ono što pokušavaš da promeniš ne postoji. Nigdje ne stižeš. Zato ti tako često govorim: ostavi sve na miru. Nemaj mišljenja za ili protiv. Ne budi osuđujući. Budi ništa i bićeš sve. Zašto većina vas dolazi na satsang? Sve dok imaš razlog, to je pogrešan razlog. Ne bi trebalo da postoji razlog. Ne bi trebalo da postoji bilo kakav valjan razlog zašto dolaziš na satsang. Jer ako razmisliš o onome na šta sam ukazivao, videćeš da je svaki razlog pogrešan. Jer razlog zbog kog pokušavaš da dođeš na satsang uopšte ne postoji. Ti kažeš da dolaziš na satsang da bi postao prosvetljen, da bi spoznao istinu. Ko treba da spozna istinu? Ko treba da postane prosvetljen? Dolaziš da sediš sa mnom. Uvek možeš da sediš sa mnom, gde god da si. Ono što pokušavam da ti kažem je, ne traži razloge zašto nešto radiš. Kada počneš da se odričeš svih razmišljanja, svih ambicija, kada počneš da predaješ svu svoju takozvanu moć, svoju ljudsku moć za koju misliš da je imaš, tada um počinje da usporava. Um se nikada neće usporiti pokušajem da ga usporiš. Nije me briga koju metodu koristiš. Kada koristiš Vipassanu meditaciju, kada koristiš disanje, koju god metodu da koristiš... koju god metodu da koristiš, koristiš svoj um. To je tvoj um koji još uvek koristiš. Zato nikada ne možeš nikuda stići. Moraš koristiti svoj um, bez obzira šta radiš. Zato prestani da radiš bilo šta. Znam da mnogi od vas praktikuju sadhanu 25 godina, 40 godina, praktikuju mnoge

oblike meditacije, idu učiteljima, čitaju mnogo knjiga. I šta biva od vas? Možda dobijete lep osećaj, onda ode, i vratite se tamo odakle ste počeli. Jedina stvar koju treba da radiš, ili moraš da radiš, jeste da ne budeš u sukobu sa bilo čime. Ne budi u sukobu ni sa kim i ni sa čim. Kada nisi u sukobu ni sa čim, um počinje da se predaje i vraća se nazad u srce, i ti postaješ svoje Sopstvo. Ovo je najlakša stvar koju si ikada morao da uradiš. To je jednostavnost sama. To je jednostavnost sama jer nema ništa što moraš da uradiš. Nema ničega što moraš da postaneš. Nema nikoga koga moraš da promeniš. Ti si to. Ne analiziraj ono što govorim. Nemoj se čak ni slagati sa onim što govorim. Samo budi otvoren. Otvori svoje srce ostajući miran, tih. Dopusti mislima da dođu, ne pokušavaj da ih zaustaviš. Ne osuđuj svoje misli, analiziraj svoje misli, ili pokušaj da promeniš svoje misli, ili pokušaj da ukloniš svoje misli. To će te vratiti u sukob sa tvojim mislima. Nemoj čak ni posmatrati svoje misli. Nemoj čak ni biti svedok svojim mislima. Zašto? Zato što u stvarnosti nema misli. Misli za koje misliš da ih misliš su optička iluzija. To je lažna imaginacija. Zar ne vidiš? Sve o čemu razmišljaš je lažno. Ne postoji mislilac i ne postoje misli. Pa zašto si praktikovao sve ove vežbe celog svog života? To je kao osoba u okeanu koja traži vodu. Probudi se. Budi slobodan. Budi svoj. Ti si radost sveta, svetlost koja sija u tami. Ti si blagoslov za univerzum. Voli sebe uvek. Kada voliš sebe, voliš Boga. Zaboravi na prošlost. Nikada ne zadržavaj se na prošlosti. Zapamti, vreme i prostor ne postoje. Ako vreme i prostor ne postoje, onda ne može biti prošlosti ili budućnosti, jer su prošlost i budućnost o prostoru i vremenu. Ako nema vremena i prostora, ne može postojati prošlost ili budućnost. Pa ko misli o prošlosti? Ko misli o budućnosti? Čak reći da ja mislim, ja-misao misli, ovo je opet uglavnom za početnike. Samoistraživanje je veoma važno, nemojte me pogrešno shvatiti. Ali mora doći dan kada prevaziđeš samoistraživanje, kada jednostavno shvatiš i razumeš da uopšte ne postoji ja-misao. Nikada nije postojala. Zato je ne moraš se rešavati. Nema čega da se rešavaš, jer ništa ne postoji. Ti si potpuna sloboda, upravo u ovom trenutku, upravo u ovoj minuti. Kad god se tvoje misli zadržavaju na prošlosti, ne ljuti se na sebe. Ostavi ih na miru. Ne posmatraj ih. Ne gledaj ih. Ne budi svedok njima. Samo ih ostavi na miru. One će nestati svojom voljom, zbog činjenice da nikada nisu ni postojale. Ovo je važna tačka. Ovo je razlog zašto ostavljaš sve na miru. Ako bi stvari postojale, ako bi postojala takva stvar kao što je negativno mišljenje, karma koje treba da se rešiš, onda bi imao posla. Morao bi da radiš sve vrste stvari da bi se rešio svoje karme, svojih prošlih grehova. Radio bi neprekidno, praktikujući sve vrste džape, mantri, svega, da bi uklonio sve te misli iz prošlosti. Ali ja ti kažem, pošto ove stvari nikada nisu ni postojale, zašto bi uopšte radio? Oh, u redu je, ako voliš da radiš, ali ja sam sam veoma lenj, i što manje posla moram da uradim, to bolje.

Znam da je nekima od vas teško da pomisle da ne morate da radite apsolutno ništa da biste postali slobodni, jer ste već slobodni. Jer vas je odgojilo uverenje da morate da radite, radite, radite da biste napredovali. Zašto želite da napredujete? Napred ka čemu? Ka kome? Sve se mora pre ili kasnije promeniti. Sve se mora rastvoriti i vratiti elementima iz kojih je došlo. A nove forme se uvek rađaju, tako-reći. Kakve ciljeve onda pokušavate da ostvarite? Vaši ciljevi će nestati, kao što sve drugo nestaje, pre ili kasnije. Pomislite koliko smo civilizacija imali na ovoj planeti. Mnoge civilizacije su takođe prošle pored nas gde smo mi danas. Ali gde su one sada? Nema ih. Rastvorene su u ništavilo iz kojeg su došle. Zato je ludost pokušavati da se poboljšate, ili da pokušate da bilo šta postignete. Ludost je pokušavati da promenite nešto ili da postanete nešto. Samo budite. Možda pitate: "Kako da samo budem?" Pitajući, vi ne budete. Samo biti znači samo biti. Ne biti ovo ili biti ono, ili pokušavati da otkrijete kako da samo budete. Samo budite, bez pokušaja da razumete šta to znači, bez analiziranja, bez razmišljanja. Samo budite. Samo budite. Samo budite. Samo budite. (tišina dok Robert nastavlja) Om šanti šanti šanti šanti. Slobodno postavljajte pitanja ili dajte izjave.

SL: Kažete: "Zašto se jednostavno ne probudimo, samo se probudimo." Zašto se vi ne ??? Pokušavajući da navedete druge da misle da su prosvetljena bića i pitate se zašto se ne bude...

R: Ne brini se za druge. (SL: Znam, ali ponekad je lakše videti sebe jer svi to radimo, zar ne?) Uvek vidite sebe. To je sve što možete videti. (SL: Izvinite?) Uvek ćete videti sebe...

SL: Da, u drugima, tačno. Dakle, kada gledamo druge, vidimo sebe? (R: Da.) Ali kada gledam druge i pitam se, kao što se pitam i za sebe, ako mogu da vidim zašto se oni ne bude, možda onda mogu da vidim zašto se ja ne budim.

R: Ne. (SL: Ne?) Ne brini se za njih. (SL: Ne brinem se za njih.) Oni su produžetak tebe. (SL: Znam da zato i...) Šta onda ne znaš? (SL: ...da li iko drugi razume šta mislim?) Znam šta misliš, pokušavaš da gledaš druge da bi video kako si ti. (SL: Da.) Ali to je pogrešan način razmišljanja, pogrešan način rada. Ostavi sve na miru i ostavi sebe na miru. Kada razmišljaš o buđenju ili budenju nekog drugog, to je najgori zaključak do kojeg dolaziš. Jer niko ne treba stvarno da se probudi. Ono što treba da uradiš je da samo budeš svoj i probudićeš se, probudićeš se sebi ne radeći apsolutno ništa. Ne osuđujući sebe ili osuđujući druge ili gledajući druge i videći kakvi su drugi da bi video kakav si ti. Zaboravi sve to. (SL: Pa, lako je razumeti kada kažete da smo već probuđeni, samo to ne shvatamo. Šta je to što nas sprečava da to shvatimo?) Ništa, zašto misliš da postoji nešto što te sprečava da shvatiš? Ta misao te sprečava da shvatiš, to verovanje, da te nešto sprečava da shvatiš, to te sprečava da shvatiš. Samo ukloni tu misao i prosvetljen si.

SL: Svaki put kada pomislim da nešto nedostaje, to je kada dođem ovde. Sve izgleda u redu (R: Da.) i onda dođem ovde i pomislim kada kažete: "Samo se probudi." I pomislim: "Nešto treba uraditi, samo se probuditi." Mora da mi nešto nedostaje?

R: Zašto uopšte tako misliš? Ne veruj mi. (smeh) Ne veruj ni reči koju izgovorim. Samo budi svoj, već si budan. Ostavi sebe na miru. Ne radi apsolutno ništa sa sobom. I bićeš ono što jesi.

ST: Roberts, ako mi daš kopiju ove trake. Puštam je svaki dan nakon što odem kući... (R: Reci to ponovo, Hauarde.) Ako dobijemo kopiju ove trake. I puštamo je svaki dan, slušamo je svaki dan, hoće li to biti od pomoći?

R: Ako slušaš traku svaki dan, to će te dovesti u više stanje svesti. Ali da bi se istinski probudio sebi, moraš zaboraviti na trake, zaboraviti na lekcije, zaboraviti na sve i zaboraviti sebe. Tada ćeš biti slobodan. Dakle, trake i transkripti ti pomažu u tome, do izvesne mere. Pomažu ti da shvatiš da to uopšte ne moraš da radiš. (ST: traka nejasna, buka aviona u pozadini) Izvinite? (ST: Ova vrsta poruke je duboka.) Zašto želiš da budeš dubok? (ST: Nisam, rekao sam, ovaj put, šta kažete...) Šta sam rekao? Zaboravi na sve to.

S: Roberts, postoje učitelji koji priznaju da smo već prosvetljeni i smatraju da se iz njihove kritike dešava da ljudi razviju uobraženost da, pošto osećaju da su već prosvetljeni, ne moraju ništa da rade. Ali oni su zapravo prosvetljeni i zato je neophodno da ljudi prođu kroz ovu veliku kušnju sadhane, ogromnu količinu discipline tokom mnogo godina sa velikom intenzivnošću kako bi to zaista ostvarili. To je jednostavna činjenica da su već prosvetljeni, zaista tako. Samo mislim da je to tačka gledišta nekih učitelja da to nije nešto što dolazi lako.

R: Zašto si zabrinut za tačku gledišta drugih? Zašto si zabrinut šta učitelji misle ili šta učitelji rade. Okreni se sebi. Šta ti misliš? Šta ti veruješ? Šta ti radiš? To je jedino što je važno. Postoji mnogo učitelja koji podučavaju svakakve stvari na ovom svetu. Zaboravi na sve učitelje. Ti si taj. Okreni se sebi. Istina je u tebi, ti si istina. Ti si cela istina, ništa osim istine. Ostavi učitelje na miru. Neka podučavaju šta hoće, neka govore šta hoće. Okreni se sebi. I bićeš slobodan. Jer si već slobodan.

SR: Roberts, ponovo ću podržati Džona u vezi toga. (R: Hajde.) I ono što ću te pitati je, daću ti priznanje pošto si Džnani, daću ti priznanje. (smeh) Šta li ti, đavola, znaš što ja ne znam.

R: Hvala, Horhe, hvala. (smeh) (SR: Pretpostaviću da znaš sve o svojim prethodnim životima - koji ne postoje - ali znaš o njima. I zamoliću te da pomogneš Džonu ovde, koliko si prethodnih života proveo u sadhani.) Zašto želiš da ti pričam o prethodnim životima? (SR: Želim da uđeš u

moju dimenziju i odgovoriš na to pitanje.) (smeh) Kako mogu ući u tu dimenziju? (SR: Pa, ubaci jednu nogu i uđi unutra i...) (smeh) Ta dimenzija na koju se pozivaš čak ni ne postoji. (Učenici se smeju)

ponovo) Pa kako mogu ući u nju? (SR: Pokušavam da budem pristojan, ali zaista mislim da lažeš.) Istina, lažem. Laž da si telo u ovoj dimenziji, tvoji drugi životi, to je laž. U istini nema života, nema dimenzija, nema ničega. I ti si to ništa. (SR: Koliko si prethodnih života proveo u sadhani.) Zašto želiš da znaš o prethodnim životima? (SR: Da bih pomogao da razumem šta Džon pita.) Ali bih mu lagao ako bih mu pričao o prethodnim životima. To je laž.

SL: Ali rekli ste nam da ne verujemo ničemu što kažete, pa hajde, recite nam šta želimo da čujemo... (SR: Da, da, izmisli...) (smeh)

R: Šta bih mogao reći? (SR: Samo budi kreativan.) (smeje se) Znam da volite svoje priče, ali nemam priča da vam ispričam. Uvek sam postojao i uvek ću postojati, baš kao i vi. Postoji samo jedan od nas i taj jedan se pojavljuje kao mnogi. (SR: Koliko puta si bio inkarniran na neki način u vezi sa nekim fizičkim telom i radio sadhanu?) To je kao da si u mračnoj sobi i sve izgleda veoma mračno i spotičeš se o nameštaj, a onda pronađeš prekidač za svetlo i svetlo se upali i ti si na svetlu. Kada si na svetlu, zaboravljaš na tamu. Tama nikada nije postojala. I tako je sa prošlim životima. Kada veruješ da si ljudsko biće, onda veruješ u prošle živote i karmu, reinkarnaciju i sve te stvari. Ali ako znaš da nisi ljudsko biće i da nikada nisi bio ljudsko biće i da nikada nećeš biti ljudsko biće, onda za koga postoje prošli životi? (SR: Je li kao da ti je pamćenje izbledelo?) Nema pamćenja. (SR: Da, izbledelo je, zar ne?) Nikada nije bilo pamćenja koje bi izbledelo.

SL: Ali sećaš se šta si radio prošle nedelje.

R: Sećam se šta sam radio prošle nedelje, ali i to prolazi, sve prolazi. (SL: Ako je to bila iluzija, ako je ovo iluzija, zar se ne možeš sećati te iluzije.) Sve što se dešava, dešava se istovremeno, dešava se sada. Dakle, ono čega se sećam iz prošle nedelje je kao ono čega se sećam sada. To je ista stvar. Nema prošlosti, nema budućnosti. Sve se dešava u trenutku. Kada se setim nečega iz prošle godine ili prošle nedelje, za mene je to u ovom trenutku, ovom trenutku. (SR: Hvala ti.)

SK: Roberts, zaista sam mnogo dobio od onoga što si rekao večeras, bilo je zaista dobro. Biti ego na istinskom, dubokom nivou. Iako ono što osećam, ono što si već rekao, nekako to govorim da bih čuo sebe kako to govorim, valjda. Da zaista nema ničega, nema ničega. Nema ničega osim tišine. Nema prošlosti, nema budućnosti, postoji samo sada i postoji samo tišina. I ništa zaista ne postoji, nema materije, zaista nema ničega, kako kažeš, puštanje svega. Mislim, to je zaista neverovatna ideja koja podrazumeva puštanje svega što znam, cele moje prošlosti, koje nema, samo osećam da se zaista svodi na sadašnjost i osećam kao da vidim nešto ili ne-stvar? Čini se tako očiglednim. (R: To je dobro.) Oslobađajuće je i zastrašujuće je i istovremeno oslobađajuće. Ništa ne mogu da uradim povodom toga, ali vidim ??? (R: Postaješ dobar za ništa, čestitam!) Ali prija. Veliko je olakšanje. Ne moram ništa da radim. Zaista ne moram ništa da radim. I to je olakšanje. Ne moram ništa da tražim ili nađem ili postanem. To nije pogođeno.)

SG: Roberts, ne da ponavljam istu poentu, nego da pristupim iz malo drugačijeg ugla. Mislim da je za mene bar, ono što jeste, ova suptilna briga da, to je kao kornjača i zec, da sam ja ovde kao zec i mislim okej, ne moram da prolazim kroz sve te discipline i već sam prosvetljen. A ipak postoji ovaj drugi tamo koji radi sve te prakse i radi veoma marljivo, nikad ne prestaje, radi sve te neverovatne stvari kroz sadhanu. A ja samo odmaram i već sam prosvetljen. Ipak, kada se sve kaže i učini, možda je on taj koji će doći...??? kada ti zaostaješ, kada se svede na krajnji red, sve je ovde napisano. Da je krajnja uobraženost profesionalnog tragaoca ovo: da su već shvatili, ali ne moraju ništa da preduzimaju. Ipak, razumejući tvoju poentu, moram se složiti sa ostalima, nadmašio si sebe večeras, ovo je bio neverovatan govor. Ali samo pokušavam da pređem preko ove jedne male tačke brige, zašto pustiti sve kako kažeš, ali zaista se to neće desiti za mene.

R: Ne treba da misliš da si već prosvetljen. Baš ta misao te sprečava da budeš prosvetljen. Ne veruj da moraš biti prosvetljen ili da si već prosvetljen, pusti sve te stvari, te osobine. Biti prosvetljen ili pokušavati biti prosvetljen. Oboje su pogrešni. Vidiš, ne postoji niko ko pokušava biti prosvetljen. I ne postoji niko ko je prosvetljen. Oboje su varalice. To mislim kada kažem: "Samo budi." Pokušavaš da postaneš prosvetljen ili misliš da si prosvetljen. Kada je osoba budna, kada je osoba svesna, kada je osoba oslobođena, oni zaista ne mogu reći: "Oslobođen sam." Jer ja je nestalo. Ja koje kaže: "Oslobođen sam" ne postoji. Više ne postoji takva stvar uopšte, nikada nije ni postojala. Ko je taj koji kaže: "Oslobođen sam"? Samo ego to može reći. Zato postoji tišina. Stoga ne gledaj ni u koga drugog, šta oni rade. I ne gledaj u svoje misli koje ti govore da si oslobođen ili nisi oslobođen, da moraš da radiš za to ili ne moraš da radiš za to. Ostavi sve na miru. Odbaci sve. Ostavi svoje misli na miru. Ne pokušavaj da nateraš svoje misli da u bilo šta veruju. Prestani da misliš i budi svoj. Kada mi neko kaže: "Roberts, prosvetljen si, pa je tebi lako." Pogledam ih vrlo čudno. Ne znam o čemu govore. Šta je prosvetljenje? Ko je prosvetljen? Šta to znači? Ne postoji takva stvar. To su samo odštampane reči u knjigama. Zaboravi sve to. Ne pokušavaj da postaneš bilo šta. Meri, hoćeš li da pročitaš Džnanija? (SM: Da, naravno.)

R: Hvala ti, Meri. (SM: Hvala ti, Roberts.)

R: Imamo li kakvih najava? (SM: Ne.) Nema najava, ha? (SM: Ne.) Imamo zanimljiv prašad. (opšti razgovor o prašadu)

R: Zapamtite da volite sebe, da se molite sebi, da se klanjate sebi, da obožavate sebe. Jer Bog prebiva u vama kao vi. Om šanti mir. Uživajte u svom prašadu, budite srećni... (traka se završava) [TOC]

Da Li Je Svet Lažan? 18. oktobar 1992.

Robert: Om šanti, šanti, šanti, om, mir. Dobar dan. (S: Dobar dan, Roberts.) Pozdravljam vas svim svojim srcem. Celim svojim srcem, ne delom. Lepo je videti vas ponovo. Kao što većina vas zna, primam mnogo telefonskih poziva. Jedno od pitanja koje mi često postavljaju je o svetu. Ljudi ne mogu da razumeju kada kažem da je svet lažan. Razgovaraćemo o tome malo. Svet kakav se pojavljuje je lažan, ali svet kao Brahman, kao apsolutna stvarnost je stvaran. Šta ovo znači? Znači da ako samo gledate svet kao svet, on nema supstance, nema validnosti. Neprekidno se menja, nikada nije isti. Nema supstrata, nema temelja. Kako nešto što se stalno menja, menja, menja, može biti stvarno? Ali kada neko razume Brahman, što znači apsolutnu stvarnost, Brahman je supstrat, temelj. I slike sveta se pojavljuju na Brahmanu. Zato kažemo da je Brahman svet. Ako gledate na to na taj način, onda je svet stvaran. Kao primer. Ako odete u bioskop i nema platna i nema platna. Projekcionista prikazuje film bez platna. Šta biste dobili? Potpuno izobličene slike, haos, pometnju. Nećete moći da razumete bilo šta što vidite. Ali kada neko postavi platno i slike idu na platno, zaboravljate na platno, slike sada ispunjavaju platno i jasnoća i verujete da su slike stvarne. Ipak, ako ustanete i pokušate da zgrabite sliku, zgrabićete platno. Brahman je platno. Sveprožimajući Brahman, apsolutna stvarnost je platno. Nevidljiv je većini nas, ne možemo ga videti. Sve slike koje vidite su ovde samo zato što je platno ovde. Ali kao slike koje su potpuno i u potpunosti preuzele platno, prosečna osoba je upletena u materijalnost, relativni svet i može samo da veruje i vidi relativni svet. Džnani, mudrac, osoba koja je okusila malo prosvetljenja zna i razume da je sve Brahman. Sve je apsolutna stvarnost. I kada kažu: "Pa, ako zgrabim nekoga ili ako zgrabim tebe, zapravo držim nekoga, dok u filmu ako zgrabite platno znate da su slike na platnu. Ali ipak kada zgrabim nekoga, i dalje ga grabim, ne grabim platno ili Brahman?" To je ono što kažete. To je ono što vidite. To je zato što u zabludi mislite da grabite nešto ili nekoga, radite neki posao ili ste činilac ili verujete da ste telo i verujete da je ovo stvarno za vas. To je kao san.

U snu takođe nekoga grabite. Ali ne možete reći da je san stvaran jer se probudite i vidite da san nije stvaran. Stoga je sve Brahman. Zato u svetom pismu piše da je tlo na kojem stojim sveto tlo. Jer je sve Brahman, sve je Bog. Sve je apsolutna stvarnost. Sada, kako ovo naučno dokazujemo? Znamo da ako uzmemo bilo šta na ovoj zemlji, bilo šta na ovom svetu, uzmimo radio na primer. I stavimo ga pod elektronski mikroskop, videćemo molekule. Molekuli lebde u prostoru. Prostor je lepak koji drži svet na okupu. Drži čitav univerzum na okupu, ili možete reći da je prostor apsolutna stvarnost, Brahman, čista svesnost. Ponovo, ako uzmemo atomski mikroskop i stavimo molekule u atomski mikroskop, videćemo atome. Potrebno je milioni atoma da bi se napravio jedan molekul. Tako možete zamisliti koliko je mali atom. Ipak, atomi će takođe lebdeti u prostoru. Biće prostora između atoma što je ekvivalent prostoru između planeta. Kada pogledate svet, vidite slike. Ne gledate prostor, zaboravljate na prostor. Prostor je platno. Prostor je Brahman. Prostor je apsolutna stvarnost. Ali bili smo vezani svojim telom da gledamo sliku. Zainteresovani smo za sliku. Drvo, planinu, osobu. Ne razumemo da je to držano u prostoru. Kao planeta, lebdi u prostoru kao atom. Ništa nije onakvo kakvim se pojavljuje. Ništa nije onakvo kakvim se pojavljuje. Sve je potpuno drugačije od onoga što možete verovati ili videti ili zamisliti, sve je drugačije. Ako mislite o sebi kao sastavljenom od triliona i triliona atoma, videćete da ste u stanju fluksa. Ništa nije čvrsto. Ništa se ne pojavljuje onakvim kakvim se pojavljuje. I evo još jedne ilustracije ovoga. Ispričaću vam priču o tome: Jedna gospođa se moli Bogu već neko vreme i kaže: "O Bože, ti si tako ogroman, a ja sam tako mala, da li vidiš stvari kao ja? Kladim se da vidiš stvari drugačije nego ja." A Bog kaže: "Da, kćeri moja, vidim sve drugačije nego što ti vidiš." Onda gospođa pita Boga: "Kako ti izgleda sto hiljada godina?" A Bog kaže: "Kćeri moja, sto hiljada godina mi izgleda kao sekunda." Devojka kaže: "Vau, neverovatno! Kako ti izgleda deset miliona dolara, Bože?" A Bog kaže: "Deset miliona dolara, kćeri moja, meni izgleda kao deset centi." Gospođa razmisli o ovome i kaže: "Bože, možeš li da mi pozajmiš deset centi?" A Bog kaže: "Da, kćeri moja, za sekundu." (učenici se smeju) Kada verujete da je svet stvaran, kada verujete da su stvari stvarne, vaše telo je stvarno, morate imati probleme i morate patiti. Morate. Jednostavno zato što se sve neprekidno menja. Zato patite jer ne držite ono što želite. Stvari dolaze i odlaze. Promena je jedina stvarnost ovog sveta. Dakle, osoba koju je život izmuvao neko vreme videće ovaj svet kao pretnju, počinje da razmišlja da mora postojati nešto drugo i počinje da traga za istinom. Nažalost, većina ljudi kojima stvari idu dobro, kojima stvari idu njihovim putem

zbog karmičkih iskustava, ne mare da slede duhovni život. Ne svi, ali većina ljudi. Čini se da kada imate nevolje, počinjete da tražite duhovni život. Ovo je uvek bilo tačno. Ipak, svako će prolaziti kroz probleme sve dok veruje da je telo, moraju. Možda uživate u životu kada vas pogodi katastrofa. Možda vas udari auto, udari voz, udari leteći tanjir, bilo šta može da vam se desi. Tada ćete postati potpuno razočarani, nećete znati šta da mislite. Ovo je razlog zašto pametna osoba, mudra osoba počinje da sledi duhovni život čak i kada stvari idu dobro. Ne čekaju dok nešto krene naopako. Počinju da osećaju da je život smisleniji nego što mogu zamisliti i kada počnu da tragaju unutar sebe. Svi odgovori su unutar njih. Ne spolja, ne u svetu, jer zapamtite svet nije stvaran kakvim se pojavljuje. Dakle, kada tražite nešto u svetu, ono će vas prevariti. Želite da tražite stvarnost. Kako to radimo? Kako tražiti stvarnost? Počinjemo da tražimo stvarnost tako što ćutimo. Postajući mirni. Smirujući um. Čineći svoj život jednostavnim. Ne upuštajući se u previše stvari na ovom svetu. Počinjemo da usporavamo svoje aktivnosti. Tako imamo više vremena da budemo sami sa sobom. Tražimo trenutke samoće. Kada TV ne radi, kada radio ne radi, kada telefon ne zvoni, ne razgovaramo sa prijateljima ili komšijama, uživate u tim trenucima sve više i više i pronalazite sreću u tim trenucima. Pravu sreću. Sreću koja dolazi iznutra, iz stvarnosti. Ne sreću koja je prolazna, koja je tu danas i nema je sutra. Već pravu sreću, koja je večna. Nepomućenu sreću koja se nikada ne menja. Jer možemo početi da tragamo za ovim stvarima, nešto u nama, možete to nazvati Božjom milošću, može vas odvesti do prave knjige ili do pravog učitelja ili do pravog okruženja gde ćemo moći da idemo dalje. Gde dolazimo

do tačke gde nas ništa više ne može uznemiriti. Bilo da je sukob u porodici, problemi na poslu, kataklizme u svetu, više ne reagiramo na te stvari. Samo posmatramo i ostavljamo ih na miru. Stičete osećaj nepobedivosti, nepobedivi ste. Osećaj da ste živi zauvek i uvek i ništa vas nikada ne može povrediti ili uništiti. Uvek ste bili, uvek ćete biti. Nekako to osećate. I od tada ste uvek srećni i mirni i ništa vas više nikada ne može uznemiriti. Sami ste to učinili sebi. Niko to ne može učiniti za vas. Sažeo sam vam celu stvar, ali zapravo prolazite kroz mnoga iskustva pre nego što dođete u to stanje. Prolazite kroz mnoge sumnje, strepnje, podozrenja. Mnogo puta u duhovnom životu poželite da sve bacite, želite da odbacite. Osećate da ne funkcioniše za vas. Mislite da je laž, ne postoji, nema duhovnog života, svako je prošao kroz ovu fazu. To se zove tamna noć duše. Kada poželite da izvršite samoubistvo. Osećate se tako užasno. Sve tamne sile vas napadaju iz svih pravaca. I želite da sve bacite, odbacite, zaboravite. Ali dok se držite nečega unutar sebe, u stvarnosti, iskre svetlosti, tama će vas na kraju

napustiti i ponovo ćete pronaći mir. Ponovo ćete pronaći harmoniju. I ponovo nešto može da vam se desi. Možete dobiti rak, AIDS. Možete bankrotirati. Pa opet kažete sebi: "Ako je ovo ono o čemu se radi u duhovnom životu, ne želim to uopšte. Ne treba mi ovo." Ovo kažete jer ne znate šta se dešava. Da biste rasli i postali svoje pravo sopstvo, sav nakupljeni materijal koji je bio u vama mora biti potpuno prevaziđen. Sav materijal koji je u nama i imamo ga puno. Ima materijala do vrha. Ima materijala slika, verovanja, koncepata, dogmi, strahova, sumnji, podozrenja, to je naše punjenje. Da biste se ispraznili, može izgledati da vam je sve gore. Strahovi se umnožavaju. Sumnje postaju strašnije nego što su ikada bile. Ovo je promena koja dolazi u vaš život. Drugim rečima, ako želite samoostvarenje, morate se rešiti svega. Svega čega ste se držali. Svega čega ste se držali, svega. Mislim, odustanite od toga mentalno. Ako se stvari dešavaju fizički, jednostavno ne reagujete na to. Ali mentalno odustajete od sveg materijala koji vas je mučio svih ovih godina. Sve predajete Bogu. Ispraznite se potpuno, u potpunosti. Ponovo, ovo radite tako što ne reagujete ni na šta. Ne dozvoljavajući svetu da dopre do vas, da vam bilo šta pokaže. Držite se i držite. Držeći se ničega. Postajući sve više i više ništa. Više ne brinući. Onda odjednom vidite svetlo unutar sebe. Svetlo vam donosi neizmernu sreću i mir. Svetlo stalno raste. Svetlo u vašem srcu. Svetlo hiljadu sunaca. Sve predati ovom svetlu. Više se ne plašite. Slobodni ste. Mnogi od vas mogu osetiti ovu slobodu sada. Kako divno deluje. Drugo ime za ovu slobodu je nepokretnost, tišina, ćutanje. Sve dok je um aktivan i dok mislite i mislite, nikada ne možete razumeti duboku tišinu slobode. Ali učite da ne mislite. Ne analizirate bilo šta ili da bilo šta razjašnjavate. Savršeni ste baš takvi kakvi jeste. Više niste sami. Počinjete da osećate da čitav univerzum emanira iz vas. Kreacija emanira iz vašeg uma. Sva kreacija koju vidite izlazi iz vas. Otkrili ste da ste vi tvorac. Vi ste sopstvo, apsolutna stvarnost, nirvana, apsolutno jedinstvo. Ništa drugo ne može postojati za vas. Sve je dobro. Nema grešaka. Svet je Brahman i uvek je bio vaše sopstvo. Vi ste to! Nikada nije postojalo svet i vi. Univerzum, svet je unutar vas. Vi ste sveprožimajuća, apsolutna stvarnost, svuda prisutni. Vi jesam. Ja-jesam-to-što-jesam. Vežbajmo meditaciju ja-jesam. Zatvorite oči i usredsredite pažnju na svoj dah. Postanite svesni svog disanja. Postanite svedok svom dahu. Dišite prirodno i normalno. Pitajte se: "Ko je ovaj svedok? Ko posmatra dah?" I odgovor dolazi: "Ja jesam." Sa udisajem udahnite i recite: "Ja," izdahnite i recite: "jesam." Udahnite i recite: "Ja," izdahnite i recite: "jesam." Sa svakim dahom, sa svakim ja-jesam, osećajte kako idete dublje i dublje unutra. Dozvolite svom telu da se potpuno rastvori gde postoji samo ja-jesam i ništa drugo.

(duga tišina) Sada je vreme za igru "smuti gurua". Imamo kutiju u koju napišete pitanje i onda vidimo šta se dešava. (P - Meri čita, O - Robert odgovara)

P: Dragi Roberts, kakve stvari osoba može da radi da bi vam bila od službe?

O: Budi svoj i postani prosvetljen. Probudi se! Probudi se! Dovoljno dugo si spavao. Probudi se i budi slobodan. To je služba koju možeš učiniti za mene. Učini to sada! Sledeći slučaj.

P: Da li mislite da je važno za vaše učenike da održavaju društveni život ili grupne meditacije sa drugim učenicima, ili je potpuno biti usamljenik i učenik koji sedi u tišini sam, samo dodatno uz rad na svojoj karijeri, odlično?

O: Oboje su neophodni. Možeš raditi oboje. Postoji vreme da sediš u tišini sam i postoji vreme da se mešaš sa drugima. Postoji vreme za rad, postoji vreme za igru, postoji vreme za sve. Ali ako radiš na sebi i počneš da razumeš istinu o sebi, onda ćeš znati šta da radiš. Sve će biti urađeno što treba da bude urađeno. Ne postajemo fanatici i mislimo da moramo stalno sedeti sami i ni sa kim ne razgovarati, naprotiv. Mešaj se sa ljudima, uživaj u životu, čini divne stvari. Nađi vreme da budeš sam takođe. Deli sa drugima. Pomoći beskućnicima. Daj od sebe i zaboravi na sebe u isto vreme. Ako živiš u trenutku, kako treba da živiš spontano, sve će se pobrinuti samo za sebe. Znaćeš šta da radiš. Uradićeš pravu stvar. Ali ako moraš da razmišljaš o tome, to znači da moraš više da ideš unutra i dođeš do mesta gde si siguran u sebe i nema o čemu razmišljati. I postaješ veoma pozitivna osoba, jednostavno radiš stvari koje je neophodno raditi bez razmišljanja o njima i jednostavno živiš svoj život ispravno, potpuno, u potpunosti. (pauza) Samo napred, Meri.

P: Dragi Roberts, mislim da radim stvari koje predlažeš, moj um postaje sve čistiji i čistiji. Postajem sve bliži i bliži boravku sa Sopstvom, ali nikad ne uspevam sa svesnošću. Koliko inkarnacija si imao baš ovakvih pre nego što se jednostavno desilo?

O: Nije li to pitanje preostalo od prošle nedelje? Nije važno koliko sam inkarnacija imao. (SR: Da li ti je neprijatno da nam kažeš?) Kome su inkarnacije? Uvek to zaboravljaš. Za koga je karma? Za koga su inkarnacije? Ko ima inkarnacije? Telo. Stoga, ako nisi telo, kako možeš imati inkarnacije? Razmisli o tome. Dakle, kada osoba postane probuđena, prva spoznaja koju imaju je da nikada nisu bili telo. Nikada nije bilo vremena da su bili telo, tako da nema nikoga da se inkarnira. Samo telo se inkarnira. Dakle, da tačno odgovorim na ovo. Uvek sam bio, nikada nije bilo vremena kada nisam bio i uvek ću biti čista svesnost, apsolutna stvarnost, savršena sloboda, potpuna radost i blaženstvo. Ovo je sveprožimajući Brahman i ovo je vaša prava priroda i moja prava priroda. Svi smo jedno. Zato ne misli o tome da si inkarniran. Misao o reinkarnaciji je kao misao o boravku u zatvoru. Možeš reći: "Kada ću se vratiti u zatvor?" ili "Koliko si puta bio u zatvoru?" Inkarnacija je okovanost. Zašto nisi ovo

telo koje veruješ da je stvarno. Zato zapamti da nemaš telo koje bi se reinkarniralo. Reinkarnacija je za adžnanija. Za neuki koji veruje u te stvari. Tvoje verovanje je u sopstvo, u apsolutnu stvarnost. U savršenu slobodu. Ovo si ti. Zapamti ovo.

P: Na četvrtkovom govoru mi je sinulo da moramo dozvoliti svemu i svakome da evoluira kako smatra najboljim. Uključujući naše sopstveno telo. Stoga možemo pokušati da zaustavimo nečije ponašanje ako smo svesno svesni napora našeg tela u tom pravcu, pa možemo biti svesni tuđe tendencije i svoje sopstvene koja se može slagati ili ne slagati i suočiti se. Da li vas dobro razumem? Zvuči mi u redu.

O: I meni zvuči u redu. (smeh)

P: Dragi Roberts, ponekad nakon veoma visokog iskustva sedeći u tišini, izađem u svet i gledam sebe kako se veoma naljutim zbog nečega. Ako idemo veoma visoko, moramo li takođe ići veoma nisko i uravnotežiti se tokom ovog procesa evoluiranja?

O: Nema šta da se balansira. Balansiranje je reč za ljudsko biće koje stalno ide gore-dole. Ako ne reaguješ na osobu, mesto ili stvar, neće biti ničega što bi morao da balansiraš. Samo zato što reaguješ na životnu sredinu, životne situacije, životna iskustva, misliš da moraš da se balansiraš. Ne postoji niko ko treba da bude balansiran. Budi slobodan, budi svoj. Ne misli na balansiranje ili nebalansiranje. Bolje je biti nebalansiran nego balansiran, jer kada si nebalansiran, živiš u drugačijem svetu. Kada si balansiran, nekako si normalan, status kvo, e-pluribus-unum. Sledeće pitanje.

P: Da li je svest neutralna ili je samo puna ljubavi i neguje? Ili može biti pozitivna ili negativna bez dugoročnog cilja?

O: Kada govorimo o krajnjoj stvarnosti koja je svest, ona nema osobina. Da ima osobine, ne bi bila svest. Mi imamo osobine. Mi izgleda da imamo osobine. Ali svest je savršena svesnost. Svest je ono što je izvan osobina. Nema opisa za nju. Ona je apsolutna stvarnost, sopstvo. Samodovoljna je i izvan je osobina. Dakle, kada doživljavate svest, doživljavate jedinstvo. Potpuno jedinstvo. Ne dva, već jedno. I to je potpuna sloboda i mir.

P: U tuči između dvoje ljudi, da li je svest pogođena ili uključena na bilo koji način?

O: U tuči između dvoje ljudi, tvoje neznanje je uključeno. Šta svest ima sa tučom? Svest je izvan svih ovih stvari. To je to, Roberts. Dvoje gladnih ljudi je na kauču. Zapamtite da je sve dobro, da se sve odvija kako treba, nema grešaka. Ne brinite o budućnosti ili prošlosti. Budite svoj, budite srećni, radujte se i to je sve što imam da kažem. Dok se ponovo ne sretnemo, mir. Dok se ponovo ne sretnemo, mir, om šanti. Slobodno idite napred. (traka se završava) [TOC]

Beskonačna Inteligencija 22. oktobar, 1992.

Robert: (traka počinje naglo) ...shanti, shanti, om, mir. Zdravo. (Učenici: Zdravo Roberte.) Pozdravi. Dobrodošlicu vam želim svim svojim srcem. Dobro je biti s vama ponovo. (Robert se okreće psu) Dobro je biti s tobom Toku. Za one od vas koji veruju da je ovaj svet stvaran, da je ovaj univerzum stvaran i većina nas veruje u ovo jer reagujemo na njega. Zato ne možete reći da svet nije stvaran ili da univerzum nije stvaran ako još uvek reagujete na osobu, mesto i stvar. Drugim rečima sve dok osećate svoja čula, pritisak ovog sveta. Sve dok vas nešto muči u ovom svetu, verujete da je svet stvaran. Dakle, sve dok verujete u ovo, trebalo bi takođe da verujete da svetom upravlja božanska inteligencija, beskonačna inteligencija. Ovo je istinito. Beskonačna inteligencija je takođe maja, ali je deo ovog sveta. Što se vas tiče, ako biste dozvolili sebi da verujete u ovo, da beskonačna inteligencija upravlja mojim životom, beskonačna inteligencija upravlja svakim atomom mog bića, tada ćete biti bezbedni. Nećete biti deo sveta koji pati, takoreći. Jer kada prihvatite beskonačnu inteligenciju kao svog vodiča, kao svoje biće u ovom svetu, tada ste vođeni uskom i pravom stazom ka konačnoj pobedi u svom životu. Ovo je istinito. Svet vam može dati samo ono u šta verujete, ni više, ni manje. Ako osećate da je svet pun lopova, ubica, prevaranata. Ako ste sumnjičavi prema svakome i svemu, onda će vam svet pokazati tačno ono u šta verujete. Ono što će vam se vratiti biće vaš sistem verovanja, ono što je u vašem sistemu verovanja, vratiće vam se. Ne kažem da ako želite nešto, morate verovati da ćete to dobiti i dobićete to, ili ako želite da se rešite nečega, morate verovati da ćete se rešiti toga i hoćete. Ne funkcioniše nužno na ovaj način jer se time bavite sami kao ljudsko biće. Ono što vam dolazi jesu vaša duboka unutrašnja osećanja. Ono što privlačite u svoj život jesu vaša duboka unutrašnja osećanja. Vaša subjektivna osećanja za koja neki od vas čak ni ne znaju da ih imaju. Vaše programiranje iz ovog života i prethodnih postojanja. Sve programiranje kroz koje ste prošli, koje ste možda zaboravili u ovoj fazi svog života, ali pod svestan um nikad ne zaboravlja. Uvek pamti. Ovo znači da svako od vas u svoj život privlači ono u šta veruje i oseća u svojoj pod svesti. Možda ste zaboravili neke stvari i kažete: "Osećam se pozitivno. Osećam se dobro u vezi života. Volim ljude. Verujem ljudima. Volim svet. Svet je lep," a onda neka užasna okolnost vas zadesi.

Ovo je zato što unutar vas, duboko u vašoj pod svesti, imate suprotnu osobinu. Imate gomilu negativnosti unutar sebe, negde unutra. Da nemate, sve bi bilo u redu u vašem životu. Ne biste imali nikakvih problema. Šta je problem? Problem je jednostavno nešto što ne ide vašim putem, to je sve. Ako imate bolest, ako umirete od bolesti, to nije problem. Zašto je to problem? To ništa ne znači. Jer kada umrete, šta vam se dešava? Ništa. Ali ipak neki od vas ovo ne razumeju. Osećate smrt kao pretnju. Osećate smrt kao nešto užasno. Kao nekog strašnog neprijatelja koji vam se prikrada, poput vampira i zgrabi vas i uvlači u neku tamnu rupu. Naravno, većina nas

ovde zna da ovo uopšte nije smrt. Smrt je jednostavno promena od mesta gde ste sada, to je sve. Nema ničeg lošeg u vezi s njom, nema ničeg dobrog u vezi s njom. Baš kao i vaš život sada. Nije dobar, nije loš. Ali vaše mišljenje ga čini dobrim ili lošim. To su misli koje ste dozvolili sebi da mislite svih ovih godina. Programiranje koje ste imali svih ovih godina čini vaš život onakvim kakav je danas. Zato pogledajte svoj život, da li ste srećni? Da li ste u miru sa sobom. Ovo će vam reći gde ste po načinu na koji osećate stvari. Ali naravno, ovo je istinito samo ako verujete da je svet stvaran i da je univerzum stvaran. Sada mnogi od vas mogu reći: "Znam da je svet san. Znam da je svet maja, iluzija," a ipak reagujete na njega. Imate osećanja prema njemu. Sudite o njemu! Osuđujete ga! Volite ga! Imate sve ove različite emocije. Shodno tome, lažete sebe kada kažete da svet nije stvaran. Ponovo, ako biste verovali da svet nije stvaran, bili biste u miru sa sobom, potpunom miru. Ne biste bili zabrinuti za osobu, mesto ili stvar. Pod "ne biti zabrinut" ne mislim da biste samo ignorisali sve, radili biste ono što morate, imali veliku samilosnost, ljubaznu dobrotu, razumevanje i ostavili biste sve na miru. Jer biste shvatili da šta god da radite, treba da radite. Gde god da ste, tu treba da budete. Sa kim god da živite, to je s kim treba da živite. Stvari su u redu baš onakve kakve jesu i takođe biste bili blistavo srećni. Ali većina nas nije ovakva, zar ne? Opet osećamo pritiske ovog sveta. Vređamo se onim što nam ljudi kažu. Povređujemo svoja osećanja, sudimo. Ovo nam pokazuje da je svet stvaran. Morate biti potpuno iskreni prema sebi. Ne možete zamišljati da ste nešto što niste. Ali dobra stvar je da možete nešto učiniti u vezi s tim. Ali pre nego što nešto učinite u vezi s tim, morate videti sebe onakvima kakvi zaista jeste. Ne možete cinično uskratiti sebe od sveta i biti odbojni i arogantni prema ljudima i ne imati ništa s ljudima, a zatim reći: "Nemam ništa s ljudima jer svet nije stvaran." Kao što do sada znate, čak i ako ne želite da imate ništa s ljudima, suočićete se s ljudima svakodnevno i moraćete da reagujete na njih. Način na koji reagujete na njih određuje odakle dolazite. Stoga morate shvatiti da postoji božanska inteligencija beskonačne dobrote, sila koja zna put. Ako biste se samo predali ovoj sili. Ako biste pustili i prepustili se Bogu, takoreći, potpunim predavanjem ovoj sili koja zna put, bićete nošeni napred u potoku blaženstva ka svom najvišem dobru. Ovo je istinito. Ali ako uvek osuđujete, sudite, reagujete i stalno pronalazite stvari koje nisu u redu svakog dana svog života, ono što zaista radite u svom mozgu i svom umu i svojoj pod svesti jeste da govorite: "Ovo je ono što želim. Želim više ovoga." Ako ne biste želeli više nečega, ne biste razmišljali o tome. Ne biste se osećali povređenim zbog toga. Ne biste dozvolili sebi da upadnete u zamku cinizma, depresije, animoziteta ili bilo kakve vrste negativnosti. Bili biste iznad ovoga, izvan ovoga. Ali ako dozvoljavate sebi da padnete u zamku, morate potpuno predati um, telo i dušu beskonačnoj inteligenciji koja se stara o ovom univerzumu. Ovu inteligenciju možete nazvati Bog, apsolutna stvarnost, božanska mudrost. Nije važno kako je zovete. Morate joj se predati, potpuno, u potpunosti. Naravno, u krajnjoj istini ništa od ovoga ne postoji. U krajnjoj istini, govorio sam vam besmislice. Jer krajnja istina je tišina. Potpuna tišina i potpuna anihilacija vaših misli i uma i tela. Ali kao što sam rekao ranije, moramo biti istiniti prema sebi i videti gde smo na putu. Možemo reći: "Na putu smo Džnana Marge," ako želite, i na svakom od nas je da ukloni sve ove misli, emocije, osećanja, negativnost, depresije koje nas progone s vremena na vreme. Na svakom od nas je da se rešimo sebe, da anihiliramo sebe. Da se potpuno, u potpunosti rešimo svog malog ja. Da se sklonimo s puta i dozvolimo božanskom cirkusu da funkcioniše. Čuli ste da se govori da ste sami sebi najgori neprijatelj i ovo je istinito, vi ste sami sebi najgori neprijatelj. Zašto? Zato što živite u univerzumu svetlosti i blaženstva, a ipak ne vidite ili osećate tu svetlost ili blaženstvo. Osećate nešto drugo. Vidite nešto drugo. I u svom pogrešnom mišljenju verujete i osećate da bih, kad bi samo stvari išle ovako, bio tako srećan. Ovo je iluzija. Zaista nije važno na koji način stvari idu, jedino što je važno jeste kako reagujete na stvari koje se odvijaju u vašem životu. To je jedino što je važno. Kako reagujete na svaku situaciju koja vam se pojavi u životu. Počinjete tako što učite da ostavite svet na miru. Nemajte osećanja za ili protiv. Šta mislim pod ovim, "Nemati osećanja za ili protiv?" Kako biste mogli da funkcionišete? Ipak postoji istina u ovoj izjavi. Kao primer,

znate da izbori dolaze. Neki od vas vole Klintona. Neki od vas vole Buša. Neki od vas vole Peroa. Sada u ovome apsolutno nema ništa loše sve dok ne postanete emocionalni povodom toga. Sve dok ne podivljate i ne osetite to u svom srcu i ne počnete da

branite svoja prava. Govorite svima koliko je vaš čovek dobar i koliko je druga strana loša, vidite šta govorim? Ne treba da radite ništa zaista, ako radite s ovim svetom. Možete se uključiti u svet, ali ne mentalno. To je tajna. Fizički ćete nešto učiniti, izaći i glasati ako želite. Pridružiti se mirovnom korpusu, protestovati, raditi šta god želite, ali mentalno shvatiti da je sve to gomila gluposti. U svom umu budite potpuno slobodni. Ovo je način da se živi u ovom svetu. Recimo da morate nekoga tužiti na sudu. To nužno ne znači da, ako ste na duhovnom putu, ne treba nekoga da tužite na sudu i dozvolite tipu da vas pregazi. Ali čak i ako ga tužite na sudu, nemajte zla osećanja. Ne gajite mržnju prema osobi koju tužite. Ne osećajte kao da dobijate ili gubite slučaj. Samo radite ono što mora da se uradi. U svom umu osećate ljubav, osećate mir, osećate radost. Radite ono što mora da se uradi. Ako ovako postupate, postaćete veoma srećni u ovom svetu. Ali ako postanete emocionalni u vezi sa stvarima, tako što ih zaista osećate duboko u srcu, tada ćete biti kao prekidač za svetlo — čas uključeni, čas isključeni. Kada vam stvari idu na ruku osećaćete se sjajno, kada vam stvari idu protiv, takoreći, osećaćete se užasno. Ali ako je vaše mišljenje odvojeno od vašeg tela, nećete uopšte reagovati. Samo ćete raditi ono što mora da se uradi i bićete slobodni. U svom umu možete postaviti pitanje: "Ko sam ja?" U svom umu, kada tužite nekoga, kada glasate za predsednika, možete istraživati: "Kome ovo dolazi? Ko preduzima ovu akciju? Ko sve ovo radi?" Radeći na ovaj način, doći ćete do spoznaje da je ego taj koji sve radi na ovoj zemlji. Ego radi. Morate sami doći do ovog zaključka. Istraživanjem: "Ko sam ja? Ko ovo oseća? Ko glasa? Ko tuži? Ko sve ove stvari radi? Ja sam." Lično ja. Kako nastavljate da vežbate na ovaj način, otkrićete da bivate oslobođeni svojih takozvanih obaveza. Nekako vaš život postaje sve jednostavniji i jednostavniji i jednostavniji. Tako da nećete morati da tužite. Nećete morati da idete na sud. Nećete morati da izričete sud. Sve ove stvari će se usporiti. Dobar primer ovoga je ono što se desilo osobi od koje iznajmljujem svoj stan. Iznajmljujem kondominijum i vlasnik kondominijuma je mladić koji radi za Mekdonald Daglas. Pričali smo pre otprilike mesec dana. Rekao mi je da on i njegov prijatelj poseduju zgradu sa 39 stanova i imaju toliko problema s njom zbog recesije. Ljudi ne plaćaju kiriju, ima dvadeset praznih stanova, mora da bude veoma pažljiv kome iznajmljuje. Objasnio sam mu ovo, rekao sam: "Prestani da brineš o ovome, pusti Boga da se pobrine za to, to je Božji problem, ne tvoj." Ovo su bile reči koje je razumeo. Morao sam da govorim s njim sa mesta sa kojeg on dolazi. Shvatio sam da je katolik. Rekao sam mu da veruje u Boga i način na koji veruješ u Boga jeste puštanjem svih svojih briga, svih svojih strahova od onoga što bi se moglo

dogoditi, da možda bankrotirate ili tako nešto. Razvijte pozitivan stav. Osećajte se dobro u vezi sebe. Okrenite svoj um i fokusirajte se na Boga. I pitao me je: "Kako to da uradim? Celog života idem u crkvu i niko mi nikada nije ovo ranije rekao, da se fokusiram na Boga." Objasnio sam mu: "Fokusiraš se na Boga tako što istražuješ ko sam ja?" Nije znao o čemu govorim, ali je želeo da uradi nešto, pa je počeo da praktikuje celokupno samo-istraživanje. Zanimljivo je primetiti kada novi ljudi dođu u samo-istraživanje ili duhovno učenje poput ovog, postaju veoma entuzijastični u vezi toga i vide mnogo dobrih rezultata. Ali to počinje da jenjava nakon nekog vremena, kao što neki od vas znaju. Umorite se od toga. Izmišljate sve vrste razloga zašto više ne možete to da radite. I neki ljudi to potpuno napuste. Ali u svakom slučaju, vraćajući se mom stanodavcu, on bi uradio bilo šta da promeni stvari ili šta god da je uradio, nazvao me je juče i rekao mi da Japanac želi da kupi njegovu stambenu zgradu baš takvu kakva jeste i ponudio mu je fantastičnu cenu. I mogao je da isplati bankovni kredit i ostvari dobar profit. Tako da je u procesu potpisivanja. Ovo je samo primer onoga šta se dešava vašoj ljudskosti kada se okrenete od problema i pogledate ka beskonačnom. Od trenutka kada ste začeti, beskonačna inteligencija je s vama. U svakom atomu vašeg bića nalazi se beskonačna inteligencija. Vaš um je taj koji sprečava beskonačnu

inteligenciju da radi svoje. Nekako je um postao potpuno obmanut. On veruje u čudne stvari. Ipak, sve je ovo optička iluzija, ali vi to ne znate. Zato morate da radite s onim što imate. Morate da pustite sve. Ne bavite se svojim problemima ili svojim životom i gledajte u svoj um. Posmatrajte svoj um. Gledajte svoje misli. Posmatrajte sebe dok mislite. Posmatrajte strahove, frustracije koje vam dolaze u um, ali ne činite apsolutno ništa povodom njih. Samo gledajte. Ostavite to na miru. Bez obzira koliko užasna slika bila, ostavite je na miru, gledajte, posmatrajte, budite mirni, počivajte u tišini. Vaše telo će nastaviti da radi ono što mora. Ovo nema veze s vašim telom. Pokušajte da zapamtite ovo, ne kažem da morate naterati svoje telo da radi ono što želite. Ostavite svoje telo na miru. Vaše telo će pratiti vaš um. Kada um postane miran i tih, telo će postati mirno i tiho. Kada um nestane, vaše telo će nestati. Svi mi koji sedimo u ovoj sobi smo na različitom stadijumu svesti. Neki od nas su napredniji od drugih, ali to nije važno. Ono što je važno jeste šta radite sa svojim životom. Niko u ovoj sobi ne treba da veruje da svet ima bilo kakvu moć nad vama. Vi ste moć. Ako osećate da svet ili neka situacija ima moć nad vama, to je zato što ste joj dali moć. Odakle bi još mogla doći. Svet i univerzum sami po sebi su pasivni, ni dobri ni loši. Vi ste ti koji ih činite onim što jesu. Ovo je razlog zašto svako od nas ovde gleda na svet drugačije. Živimo u istom svetu, ali ga vidimo drugačije. Mi vidimo sebe, naravno. Mi vidimo ono što jesmo. Šta drugo možete videti? Nema grešnika. Nema zla. Svako je

Božje dete, takoreći. Kada shvatite da ste Božje dete u Božjoj beskonačnoj dobroti i ljubavi, dok radite na tome, ubrzo ćete otkriti da ste vi Bog. Vi ste beskonačna dobrota i ljubav. To ste vi. Ali morate raditi od mesta na kojem se nalazite. Ako morate da se molite, molite se. Ako morate da meditirate, meditirajte. Ako morate da radite mantru, radite mantru. Radite šta god morate da uradite da podignete svoju svest. Nikada nemojte reći: "Ne mogu ništa drugo da uradim. Uradio sam sve što sam mogao. Zaglavljen sam." To je laž. Niko nije ikada zaglavljen. Jer živimo u univerzumu fluksa, promene, ništa nije čvrsto. Pa kako možete biti zaglavljeni? Sve se neprekidno kreće, kreće, kreće, kreće. Ne možete biti zaglavljeni nigde niti ikada. Da li vidite kako trenirate svoj um? Trenirate svoj um da bude zaglavljen negde. Ne možete dalje i verujete u to. Tako vama izgleda da ste zaglavljeni. Ne postoji takva stvar. Sve je dobro. Vi ste veoma jedinstveno biće. Jedinstveni ste jer imate u sebi fantastičnu moć. Na kraju krajeva, vi ste stvorili ovu iluziju. Vi ste stvorili ovu maju. Izašla je iz vas. Vaša šakti ovo čini. Moć koju imate stvorila je sve ove stvari. Ako želite da poništite sve, morate se staviti u rikverc. Baš kao automobil i vratiti se do izvora. Kada se vratite izvoru, otkrićete da nikada niste bili ljudsko biće, nikada nije bilo sveta, nikada nije bilo ropstva ili oslobođenja, nikada nije bilo Boga odvojenog od vašeg Sopstva i slobodni ste. Mir. (duga tišina)

ST: Roberte, da li zaista imamo bilo kakav izbor da li ćemo ????

R: U stvarnosti nemamo izbora, sve je predodređeno, ali treba da se ponašate kao da nije. Zamislite da nema karme, nema predodređenosti i ponašajte se u skladu s tim i čak i kada to radite, sve je predodređeno. (ST: Drugim rečima, sposobnost da se to uradi?) Da. (ST: Dakle, predavanje, govorio si o predavanju ??? sve to je nešto što treba da pokušamo da radimo...) U velikoj meri. (ST: Kakvi god da su rezultati toga ili kakve god bile naše misli, to nije naša briga?) Upravo tako, ako to možeš da uradiš, to je divno, to je pravi stav. Predaj se potpuno i u potpunosti i ostavi rezultate Bogu.

Robert: Vreme je za prašad... (traka se završava) [TOC]

Prestani Ono Što Radiš 25. oktobar, 1992.

Robert: Om, shanti, shanti, shanti, om. Dobar dan. Evo nas ponovo u Henrijevoj kući. Evo dolazi Erik. Upravo počinjemo, Erik. Dakle, ponovo smo u Henrijevoj kući, prekrasan pogled. Sve je u redu. Nije važno šta se dešava na satsangu. Satsang je veoma zanimljiv fenomen. Ljudi žele da se određene stvari dešavaju na satsangu. Neki od vas žele da budete tihi sve vreme, neki od vas žele da pravite buku sve vreme. Ljudi žele da rade različite stvari i veruju da je ono što rade

ispravno. Ništa nije ispravno i ništa nije pogrešno. Samo biti na satsangu je stvar, bilo da sedite u tišini, bilo da pričate, ili bilo da se nešto dešava, ili ja pričam, ili muzika svira. Ne budite samouvereni. Ne verujte da stvari moraju biti na određeni način. Zašto? Ako pogledate svet, svet je uređen do izvesne mere, ali istovremeno je i haotičan. Oboje se dešava. Postoji zakon i red u ovom univerzumu. Na primer, ako posadite seme krompira, izrasće vam krompir, ne kupus. I uvek dobijete krompir kada posadite seme krompira. Ali istovremeno, uragan može doći i iščupati seme krompira, iscepati zemlju. Dolaze zemljotresi. Tako da imate haos i lepotu, i lepotu i haos. Sve je to zapravo isto. Cela ideja boravka ovde jeste da se probudite u istinu da niste telo, ni um, ni činilac, da ste apsolutna stvarnost. Ovo je zaista jedina stvar kojom treba da se bavite. Sve ostalo će se pobrinuti za sebe. Drugim rečima, ne brinite da li ste bolesni ili zdravi, bogati ili siromašni, izopačeni ili pri zdravoj pameti. Nije važno. Ovde ste da biste se probudili u svoju istinsku prirodu, u stvarnost svog života, u ono što zaista jeste, a niste ono što izgleda da jeste. Mnogi ljudi pitaju: "Pa, da li moram da prođem kroz mnoge sadhane, duhovne prakse, da bih postao samorealizovan?" Kada sam bio s Ramanom Maharišijem, poslednje tri godine njegovog života, mnogi ljudi su dolazili sa svih strana sveta i postavljali mu ovo pitanje. "Da li moram da praktikujem sadhanu?" Pitali su ga ovo pitanje jer su shvatili da on nikada nije praktikovao. Nikada nije meditirao, nikada nije praktikovao mantre, nikada nije radio ništa. Pa su ga pitali ovo pitanje jer su želeli da budu isti, i da se probude ne radeći ništa. Svakome je dao drugačiji odgovor. Jedna osoba ga je pitala: "Da li moram da praktikujem sadhanu?" Rekao je: "Da, svakako, udubi se u to. Radi ono što si oduvek radio." Druga ga je pitala isto pitanje. Rekao je: "Ne, ne moraš uopšte da praktikuješ.

Samo budi svoj i probudi se." Druga osoba ga je pitala isto pitanje, i ćutao je, uopšte nije odgovorio. Sad, šta je istina? Nema istine. Neki ljudi su mu rekli: "Verovatno si praktikovao u prethodnom postojanju." Složio se i rekao: "Da." Ali šta je zaista mislio? Nema prethodnog postojanja za početak. Nema nikoga ko bi bilo šta praktikovao. Vi živite u vremenu koje ne postoji. Vreme u kojem trenutno živite, sekund u kome ste, već ste probuđeni potpuno i u potpunosti, u božansku prirodu. U ovom trenutku, gde ste sada, samorealizovani ste i slobodni ste. Ali kada počnete da razmišljate o tome, prizivate iluzorni svet, počinjete da verujete u druge stvari. Tada počnete da mislite. Donosite svoj sistem verovanja na to mesto i to vam kvari sve. Jer mišljenje je vezano za vreme i prostor. Misli su vezane za svet, za univerzum, prošlost i sadašnjost. A ipak uopšte nema prošlosti ni sadašnjosti. I nema nikoga ko bi se iz bilo čega probudio. Jer nikada niste zaista spavali. Stoga postoji drugačiji odgovor za svaku osobu, u zavisnosti od toga odakle dolazite. Sama ideja želje za buđenjem je greška. Samo osećanje da želim da postanem budan, želim da postanem samorealizovan, želim da budem oslobođen, je greška, jer je deo procesa mišljenja, a proces mišljenja vas nikada ne može osloboditi. Ne postoje misli koje vas mogu osloboditi. Ne postoje emocije niti osećanja koja vas mogu osloboditi, probuditi, učiniti slobodnim. Samo kada ostanete mirni, kada prestanete da pokušavate, nekako kada odustanete. Jer kada odustanete, zar se ne predajete? Kada se odreknete svake nade da ćete ikada igde stići, zaista se predajete. I to je dobar znak. Predajete svoj ego, svoje misli, svoja osećanja i tada postajete mirni. U tišini stvari počinju da se dešavaju, u miru, kada stvari počinju da se dešavaju. Ne kada pravite buku, već kada ste tihi. Dugi niz godina borili smo se u duhovnosti, tražeći odgovore, tražeći rešenja, tražeći gurue, učitelje, čitajući knjige, a ipak neki od nas nikada kao da nigde ne stižu. Moramo prestati da pokušavamo da stignemo bilo gde. Tragalac mora biti zadovoljan u sadašnjem trenutku, biti potpuno zadovoljan upravo ovog minuta, upravo sada. Potpuno zadovoljan. Ne čekajte do sutra. Kada praktikujete sadhanu, i meditirate i koristite mantre, praktikujete Vipasanu meditaciju, radite duboko disanje, ono što ovo radi jeste odlaganje u budućnost, jer govorite sebi: ako budem iskreno praktikovao, probudiću se. Ovo nije istinito. Vi i ja znamo toliko ljudi koji su praktikovali duhovne prakse godinama i godinama i godinama, i ništa im se nije dogodilo, jednostavno zbog njihove prakse, to je zaista praktikant koji praktikuje. Praktikant mora da ode. Osoba koja praktikuje mora biti

iscrpljena, mora biti iskorenjena. Kada više nema nikoga ko praktikuje, nema nikoga, zar ne? Sve dok postoji neko ko praktikuje, uvek ćete imati poteškoća, problem. Ali kada više nema nikoga ko praktikuje, tada ste stigli. Razmislite o ovome.

Nemate kuda da idete, nemate šta da radite. Nemate koga da vidite, nemate šta da čitate. Samo treba da budete svoje Sopstvo, nepromenljivo Sopstvo, ovo divno, divno Sopstvo koje je ceo univerzum, sveprožimajuće. Vi ste to Sopstvo upravo sada, baš onakvi kakvi jeste. Ali kada razmislite o onome što sam upravo rekao, kvarite to. Nema o čemu razmišljati, nema šta prihvatiti. Samo čujte moje reči, i one će otići gde treba da odu i učiniti ono što treba da urade. Vi ste univerzum. Ceo univerzum počiva unutar vas, poput mehurića u okeanu. Mehurići se neprestano menjaju, pucaju, novi mehurići dolaze, ali okean ostaje isti. I tako je i sa vama. Svet, vaše telo, sve, počiva u svesti. Vi ste ta svest, taj prostor, taj bezgranični prostor, prostor koji nazivate lepkom koji drži univerzum na okupu, prostor između objekata, između tela. Možete nazvati taj prostor svešću, čistom svesnošću. Vi ste taj prostor. Kada mislite o sebi na ovaj način, otkrićete da morate nastaviti da mislite o drugim stvarima. Tako nastavljate da mislite, i mislite, i mislite. Ne mislite o sebi ni na koji način. Kada vam izgovaram ove reči, ne razmišljajte o njima, jednostavno ih apsorbujte. Jer vi ste same reči. Reči ste vi. Vi ste ove reči. Svako pojedinačno slovo je vaše Sopstvo. Vi ste to. Ne postoji govornik i primalac, ili govornik i slušalac. Postoji samo govornik. Govornik govori sebi, a vi ste to Sopstvo. Ako ste Sopstvo kao govornik, zašto morate da praktikujete sadhanu, ili da radite bilo šta? Da ste odvojeni, morali biste da radite sve vrste stvari, da pokušate da postanete prosvetljeni, samorealizovani. Ali niste odvojeni. Vi ste nepromenljivo Sopstvo koje je sveprisutno, zauvek prisutno, koje je lepota, blaženstvo i radost, koje je sat-čit-ananda, apsolutna stvarnost. Ovo ste vi, sada i zauvek. Kada kažem ovo ste vi, ne mislim na vaše telo. Telo je iluzija. Ono zaista ne postoji. Kada kažem ovo ste vi, mislim na sveprožimajućeg Brahmana, jednu krajnju stvarnost. Ovo ste vi. I nema razdvajanja. Vi niste odvojeni od mene. Telo može izgledati odvojeno, ali vi gledate kroz obmanute oči. Gledate kroz čula, pa vidite razdvajanje. Ali kako pustite sve te misli, i osećanja, i emocije, i postanete mirni, nikada više nećete osećati odvojenost. Šta se dešava unutar vas upravo sada? Šta vam se događa? Većina vas ovde je sada veoma mirna, veoma spokojna, i ovo je sve što vam treba. Ne treba vam ništa drugo. Neki od vas ovde se još uvek bore, pokušavajući da utišaju svoj um, pokušavajući da postanu mirni, pokušavajući da zaustave misli da dolaze. Upravo u tome je poenta, ne pokušavajte ništa da zaustavite. Ne pokušavajte da učinite bilo šta da biste se osećali bolje. Ne postoji činilac koji bi bilo šta uradio. Prestani ono što radiš i budi miran. Gledaj um, posmatraj um. Pusti um da radi šta god hoće. Neka iznosi sve vrste misli i slika. Vi jednostavno napravite korak unazad i posmatrajte, gledajte. Mir je vaše pravo nasleđe. Sreća je vaš pravi život. Radost je vaša prava priroda. Kada se osećate uznemireno, to je samo zato što verujete da ste telo. Samo telo se oseća uznemireno. Ali vi sami nikada niste imali nikakvih problema. Sopstvo je Bog. Budite svoje Sopstvo.

Ne pokušavajte da promenite svet. Ne pokušavajte da promenite bilo koga. Ne pokušavajte da promenite sebe. Vidite, sila u vama tačno zna šta da radi, kada je ostavljena na miru. Ovo je tajna. Imate silu u sebi koja zna kako da vas dovede kući, koja zna kako da vas vodi i usmerava ka vašem krajnjem dobru. Samo kada se umešate, pokušavajući da promenite stvari, nastaju problemi. Ne brinite o tome šta se dešava u ovom svetu, šta se dešava u vašem životu. Odgovor je već tu. Uvek ćete znati šta da radite. Uvek ćete biti vođeni ka svom najvišem dobru. Verujte sili koja zna put. Vi ste ta sila. Uvek ste bili ta sila. Radujte se. Potpuno ste slobodni upravo sada. (tišina) Sada je vreme za igru "smuti gurua". Ima li dobrih smutalica ovde? (P - Meri čita, R - Robert odgovara)

P: Roberte, počinjem da osećam prostor u svojoj glavi, poistovećujući se sa prostorom. Ali u ostatku svog tela osećam telo, bilo kakav komentar?

O: Imaš problem. (smeh) Bolje da odeš kod nekoga zbog toga. Zapravo, svi ste prostor za početak. Kada osećate prostor, osećate sebe, to je ono što zaista jeste. Niste telo. Kao što sam vam rekao toliko puta, telo je u stanju fluksa, kao i sve ostalo u ovom univerzumu. U stalnom je kretanju. I atomi tela, prostor između atoma tela jednak je prostoru između planeta. Sve je relativno. Vi ste taj prostor. Zaronite u taj prostor. Postanite prostor. I bićete srećniji nego što ste ikada bili u svom životu. Jer prostor je svest. Prostor je Bog. Prostor ste vi sami.

P: Da li je kroz bolest vašeg tela uključeno neko učenje ili dalje puštanje ili pročišćenje? Ili je bolest vašeg tela apsolutno nepovezana s vama?

O: Ko ima telo? Ko ima bolest? Šta vi vidite? Vi ste vidilac. Vi ste ti koji vidite ove stvari, ne ja. Postoji samo ono što je savršenstvo, beskonačna radost, beskonačan život. Ništa drugo ne postoji. Kada vidite nekoga kako umire, vidite iluziju. Kada vidite nekoga bolesnog, vidite iluziju. Kada vidite osobu kako stari, vidite iluziju. Sve je optička iluzija. Morate doći do tog mesta gde je sve jednostavno tiho i mirno. I prestajete da gledate i vidite toliko stvari. Postajete ono što vidite na ovoj relativnoj ravni. Kada god vidite nešto pogrešno, vidite sebe. Ne tražite stvari koje su pogrešne ili ispravne. Vidite Boga svuda gde pogledate. Tada vidite sebe. Vidite ljubav svuda gde pogledate. Vidite radost, vidite celovitost svuda gde pogledate. Ako osećate nešto drugo, morate zaroniti duboko u sebe i upitati se: "Ko vidi ove stvari? Kome dolaze ove misli? Ko je vidilac? Ko posmatra ove stvari? Ko brine o ovim stvarima?" Ego, ja, ja-misao. A zatim shvatite da niste ja-misao. Niste ego. Vi ste totalna sloboda, totalna ljubav. Vidite samo dobro, vidite samo stvarno, istinu. Što je ništa, ništa je istina. Ništa. Bilo šta što vidite je lažno. Prostor između stvari koje vidite

nije ništa. To je stvarnost i ti si to. Stvarnost je savršena, potpuna, celovita. I to si ti. Prihvati to i budi slobodan.

P: Da li naše telo svakog trenutka radi ono što treba da radi bez obzira na to da li smo poistovećeni sa Sopstvom? Ili poistovećeni sa telom? Ili ono sa čim smo poistovećeni utiče na telo u određenoj meri?

O: Ono što zoveš svojim telom već je programirano da radi ono što radi. Ono što veruješ da je tvoje telo nije zapravo tvoje telo. To je samo telo koje se pojavljuje kao stvarno. I ovo telo nema sopstveni život. Pokreće ga tvoj um ili Božiji um ili apsolutna stvarnost, gde god da si, tako je pokrenuto. Živiš stadijum na kome si, tvoje telo je pokrenuto tim stadijumom. Tako da ne moraš da brineš o svom telu. O njemu se brine onako kako treba. Uvek će biti zbrinuto bez ikakve pomoći s tvoje strane. Što više izgubiš svoje telo, što se više probudiš, postaješ slobodan i srećan si. Što se više poistovećuješ sa telom, to si nesrećniji postaješ. Jer je telo deo maje. Telo je deo problema ovog sveta. Prestani da misliš da si telo i da moraš nešto da uradiš da bi ga ispravio. Shvati da si apsolutna inteligencija i apsolutna inteligencija zna šta da radi u svakom koraku puta. Skloni svoje sopstvo s puta i pusti da se desi.

P: Dragi Roberte, uvek kažeš, "Ne dozvoli ljudima da te gaze." Ali kako da naučimo poniznost ako gledamo svoje interese, branimo ih i zastupamo ih? Kako možemo predati svoj ego, svoj svet ako ćemo pokušavati da se branimo i štitimo? Zar ne moramo da zaboravimo svet i potpuno verujemo Sopstvu ili Bogu? Hvala.

O: Naravno, telo će uvek brinuti o sebi bez ikakve pomoći s tvoje strane. Ono zna šta da radi. Možeš li da zamisliš sebe jednostavno bićem bez mišljenja da si telo, bez mišljenja da si išta? Da ne moraš da se braniš, a ipak će telo izgledati kao da se brani kada mora. Ovo je paradoksalno, ali istinito. Recimo na primer neko uđe ovde s pištoljem i pokuša da me upuca. Ja ne znam šta bih uradio? Možda bih ustao, zgrabio pištolj, upucao osobu. Možda ne bih uradio ništa. Ali ja nisam činilac i uradiću ono što mora da se uradi bez svesti o tome, bez razmišljanja o tome, bez pitanja o tome. Šta god bude urađeno, biće urađeno. Pokušaj da ovo razumeš. Programiran si da uradiš ono što ćeš uraditi. Ali ti nisi činilac, ti ne radiš ništa. Tako da ko god izgleda da nešto radi

je iluzija jer niko ne radi ništa. Ali ipak u istom trenutku izgledaćeš kao da nešto radiš. Izgledaćeš kao da si činilac. Činićeš ništa. Tako da će sve što mora da se uraditi biti urađeno. Nije do tebe. Tvoj posao je jednostavno da se predaš, da budeš miran, da prestaneš da se boriš sa životom, da prestaneš da misliš da moraš da pokrećeš stvari, a ipak će nešto u tebi pokretati stvari u svetu pojavnosti. Uvek ćeš nešto raditi, uvek će se nešto dešavati, a ipak u stvarnosti ne radiš ništa. Izgledaš kao da nešto radiš. Znam da zvuči pomalo zbunjujuće za neke ljude, ali je istinito. Niko ne radi ništa, a ipak radiš stvari. Ne brini o tome. Sve će se srediti.

P: Koja je razlika između samospoznaje koju svi u ovoj sobi tražimo i samospoznaje nekoga poput Satja Munija Bude ili čak Isusa Hrista?

O: Uopšte nema razlike. Razlika je u tvom sopstvenom umu. Ti vidiš razliku. Ti vidiš Isusa kao nekog posebnog, Satja Munija Budu kao nekog posebnog. Ti vidiš sve te stvari, ali Mudrac nikada ne kaže da je poseban. Mudrac je deo tebe samog. Nema ničeg posebnog u vezi sa Mudracem. Ti si taj koji daje osobine Mudracu. Ja vidim Mudraca kao ovo i Mudraca kao ono. Ti si svaki Mudrac koji je ikada živeo. Svaki Mudrac koji je ikada živeo je u tebi. Ti si taj. Ti si to sam. Ti si Hrist, ti si Buda, ti si sve. Sve je u tebi. Ti si jedan, nema nikog drugog osim tebe. Prestani da vidiš razdvojenost. Budi svoj. To je sve Robert. Ima li neko nešto da kaže, da izjavi? Želiš li da me psuješ ili tako nešto?

SM: Imam neke transkripte, je li vreme za to? (R: Ne, nije vreme.) U redu.

SI: Roberte, koje su to stvari koje ti zatvaraju srce?

R: Zašto misliš da ti se srce zatvara? Tvoje srce se nikada ne zatvara. Ne postoji zatvaranje srca. To je tvoj sistem verovanja koji tako misli. (SI: Zašto ponekad tvoje srce deluje kao da je zaista otvoreno? A drugi puta deluje kao da je zaista zatvoreno?) Zato što se poistovećuješ sa relativnim svetom. Što se više poistovećuješ sa relativnim svetom, više ćeš misliti da je nešto pogrešno i nešto ispravno. Nešto je dobro i nešto je loše. Ali kada prestaneš da se poistovećuješ sa relativnim svetom, otkrićeš da si dobro, da si miran. Nema ničeg dobrog i ničeg lošeg. Tako da kada se poistovećuješ sa relativnim svetom, možeš reći da stvari poput sebičnosti, straha, mržnje, neprijateljstva, ljubomore zatvaraju tvoje srce, takoreći. Te stvari zaista ne postoje i tvoje srce je uvek otvoreno. Poistoveti se sa otvorenim srcem. Dakle, moraš se poistovetiti sa otvorenim srcem i ono se nikada neće zatvoriti. (SI: Postoje li postupci, mislim, ako uhvatiš sebe u radnji koja bi bila štetna, činilaštvo?) Posmatraj sebe, posmatraj sebe, vidi šta radiš, budi svestan sebe, ne reaguj. Ako si svestan sebe, radnja će prestati sama od sebe. Ali ako si svestan da si telo i uključen si u emocije, onda naravno glumiš ulogu. Izgleda ti veoma stvarno. Nisi glumac. U redu si, baš takav kakav jesi. Imamo li kakvih najava?

SM: (Student deli transkripte za fotokopiranje)

R: Ima li danas prashada? Ne vidim. Nema hrane. Zašto uopšte dolazim ovde? (smeh) (SH: Da, baš!) Hvala vam što ste došli, Bog vas blagoslovio. Zapamtite da volite sebe, da se klanjate sebi, da molite sebi, da obožavate sebe. Jer Bog prebiva u vama kao vi. Om šanti mir. Dok se ponovo ne sretnemo. Srećno. (smeh) (SH: Hvala druže. Baš će nam trebati.) (traka se završava) [TOC]

Moć Tišine Deluje! 29. oktobar 1992.

Robert: Om šanti, šanti, šanti, om, mir. Dobro veče. (Polaznici: Dobro veče Roberte.) Pozdravljam vas iz dna svog srca. Kada sedite u tišini, moć Sopstva deluje. Čak iako vaš um još uvek misli misli. Sve dok sedite u svojoj tišini i ne govorite, nema buke, čak iako je um možda zauzet, moć tišine deluje. Kada mnogo pričate, imate previše razgovora, maja vlada. Maja vlada nad vama. Ne govorim posebno o satsangu. Govorim o vašem domu, na poslu – uvek imajte malo da kažete i bićete bezbedni. Ako imate previše da kažete, to izaziva sukob, nesporazum i haos. Kao primer, današnji političari – pričaju i pričaju i pričaju i pričaju i pričaju i pričaju i pričaju i pričaju. Ipak su ljudi dovoljno lakoverni da veruju svemu što kažu. Zato je svet uvek u

haotičnom stanju – jer svi pričaju. Da smo imali političara koji ništa ne govori, podigao bi svest svih, ili ona, i imali bismo raj na zemlji. Ali to nije suđeno. Nije namenjeno. Sve na ovoj zemlji odvija se kako treba. Sve se dešava onako kako treba. Zapamtite da ideja Džnane nije da učini ovaj svet boljim mestom za život. Jer svet je maja. On je iluzija. To je razlog zašto Džnani nikada ne zagovara svetski mir ili unošenje dobra u ovaj svet, jer spoznaja ovog sveta ne postoji. Iako izgleda da postoji. Samo apsolutna stvarnost postoji, kao ovaj svet, kao pojavnost. Moramo zapamtiti da je svet pojavnost. Ako bismo samo mogli ovo zapamtiti – ako je svet pojavnost jer se stalno menja, nikada nije isti. Ako bismo samo ovo zapamtili, bili bismo pažljivi šta govorimo, šta radimo, kako se ponašamo. Jer pojavnost je pojavnost dualnosti. Što pošalješ, vrati ti se. Uzrok i posledica, karma. To je pojavnost sveta. Kada ostaneš u tišini i ne govoriš mnogo, tada pojavnost ovog sveta počinje da se rastvara. Pojavnost tela počinje da se rastvara. Počinješ da se osećaš drugačije. Počinješ da vidiš stvari drugačije. Više ne preživljavaš, ne pokušavaš da sastaviš kraj s krajem, ne pokušavaš da poboljšaš svoje stanje. Počinješ da razumeš da nema stanja koje treba poboljšati. Ti si izvan uslovljenosti. Dobro ili loše. Bolest ili zdravlje. Nedostatak ili ograničenje ili bogatstvo. Sve je isto. Nije ni dobro ni loše. To je pojavnost. I šta god da doživljavaš, moraš doživeti i suprotno.

To je kao klatno koje se njiše napred-nazad. Klatno ide na jednu stranu, onda mora da se vrati na drugu stranu. I tako je sa ljudskim životom. Takozvani ljudski život je ista stvar. Doživljavamo jednu stranu, onda pre ili kasnije doživljavamo i drugu stranu. Ali nijedno ljudsko biće, takoreći, nikada ne doživljava jedinstvo – to je nemoguće. Jer ceo univerzum je dualnost. Dakle, mnogi ljudi, kada se prvi put upoznaju sa Advaita Vedantom ili Džnanom, veruju da je to vrlo sebično učenje, veruju da je to vrlo umišljeno učenje. Zašto? Jer je ideja postati samospoznat. Džnaniji uvek izražavaju sebe: "Ja sam Brahman. Ja sam čista svesnost, ja sam apsolutna stvarnost," i ljudi koji ovo ne razumeju kažu: "Zašto ne misliš na ovaj svet? Zašto ne pomažeš siromašnima? Zašto ne pomažeš u ublažavanju nečovečnosti čoveka prema čoveku? Zašto ne pomažeš beskućnicima? Zašto ne pokušavaš da učiniš ovaj svet boljim mestom za život?" Ovo govore jer ne razumeju o čemu pričamo. Kada biće postane takozvano samospoznato, samospoznaja nije samo za njega ili nju. Samospoznaja je univerzalno osećanje. Ja sam univerzum – to je spoznaja. Ja sam Brahman, sveprožimajući – to je spoznaja. Spoznaja nije o tebi samom. Ovo uvek moramo zapamtiti. To nije sebičnost. Ovo učenje nije umišljenost. Jer kada postaneš samospoznat, više nema tebe. Ono što si zvao ti nestalo je. Ono što zoveš ti postalo je ceo univerzum. Stoga, samim tim što si samospoznat, pomažeš svetu bez razmišljanja o tome. Opet zašto? Jer si postao svet, vidiš? Više nisi Džek ili Džejn ili Meri ili Bob ili bilo ko drugi. Osoba koja dodirne svoju samospoznaju postaje ceo univerzum. I stoga vidiš samo dobrotu. Ne odvajaš dobrotu od lošosti, više nema lošosti u tvojoj psihi, u tvojoj svesti – prevazišao si takozvanu lošost. Sve je dobro, čak i takozvano zlo, stvari koje nazivamo zlom na ovoj zemaljskoj ravni. Počinješ da razumeš da je sve što ti se dešava za tvoje sopstveno dobro, za tvoju sopstvenu korist. Ništa ovde nije ovde da bi te ikada povredilo, koliko god čudno izgledalo. Sve je ovde za tvoj napredak, sve. Svaka situacija, svaka nevolja je tu za tvoj napredak. Posledično, ovo učenje je najnesebičnije učenje koje postoji. Jer kada Džnani kaže: "Ja sam Brahman," on ne misli na svoje ljudsko biće. Psi napadači su na delu. (Psi glasno laju)

SH: Ipak ga je uhvatio živog. (smeh) (Robert nastavlja) Dakle. Kada Džnani kaže: "Ja sam Brahman, ja sam svest, ja sam apsolutna stvarnost," Džnani ne misli na sebe. To je nešto što uvek morate zapamtiti. Džnani misli na Ja-jesam. Ja-jesam obuhvata ceo svet, ceo univerzum. I naravno, Brahman je ista stvar. Brahman obuhvata ceo univerzum, sve. Stoga si ti sve. Ali prosečnoj osobi koja ovo ne razume, misle da govoriš o sebi kada kažeš: "Ja sam Brahman." I oni odu kući i kažu: "Svi ti Džnaniji misle samo na sebe. Oni samo misle na sebe. Samo su zainteresovani za sebe jer uvek govore: 'Ja sam Brahman, ja sam svest, ja sam apsolutna stvarnost.'" Pokušajte ovo temeljno razumeti. Ja-jesam je večnost. Svest je apsolutna stvarnost.

Sada možete možda razumeti zašto Džnani nikada ne uzvraća ljudima. Nikada nije zabrinut da će biti povređen. Nikada previše ne mari za telo. Jer spoznaja je opet: "Ja nisam telo!" Opet, kada govorimo o Ja-jesam, ne govorimo o Henriju ili Su ili bilo kome drugom, govorimo o Ja-jesam. Ja-jesam nije telo. Svest nije telo. Stoga, kada si u svom najvišem stanju misli i potvrdiš ja sam svest, razumeš šta ovo znači. Sve je svest. Sve je Ja-jesam. Sve je Brahman. I naravno, u tom stanju automatski imaš poštovanje prema celokupnom životu. Šta drugo možeš da uradiš? Nemaš izbora jer si ti sav život. Pa kako možeš povrediti sebe? Nemoguće je. Ali morate razumeti način razmišljanja Džnanija – ovakve misli se ne pojavljuju. Da li povređujem ili ne povređujem sebe, da sam sveprožimajući. Te misli su nestale. Džnani jednostavno jeste. Ne ovo ni ono, jednostavno jeste. Jesenstvo. I zaista nema šta reći o tome. Dakle, ovo učenje nije sebičnost, nije umišljenost. To je istina, to je stvarnost. Ali naravno, dešava se da kada se neki ljudi uključe u ovakvo učenje, mogu potpuno poludeti i poverovati da su jedino oni Bog. Mogu poverovati da je njihovo telo svest. Da je njihovo telo apsolutna stvarnost. Ovo je ozbiljna greška koju neki ljudi prave. Nemaš telo koje je stvarnost. Ne postoji telo koje je svest. Ne postoji telo koje je čista svesnost. Ovo apsolutno nema nikakve veze s tvojim telom. Ideja tela otpada. Uvek ovo zapamtite. Ne pokušavamo da uzdignemo svoje telo, da učinimo telo savršenim i da ga nateramo da živi večno. Ceo koncept tela je pogrešno mišljenje, lažna imaginacija. Ideja tela je san. Telo ne postoji onako kako izgleda. Dakle, opet, sedeći u tišini, sve ove istine ti postaju očigledne. Sve se dešava samo od sebe. Sve se dešava potpuno samo od sebe. Nema ništa što moraš da uradiš, a sada znaš i zašto? Jer kada si ti činilac, ti si telo i činilac, i telo nikada ne može biti ništa drugo osim sebe. Ne možeš biti telo, ne možeš biti činilac i ne možeš biti samospoznat u isto vreme. Ideja tela mora otići. Ideja činioca mora biti prevaziđena. Ne možeš biti samospoznat i biti telo. Ali onda kažeš: "Ali ja vidim mnoge Džnanije koji su telo. Pa kako to možeš reći?" Odgovorio si na sopstveno pitanje: "Ti to vidiš. Ko si ti? Jesi li samospoznat da možeš reći da vidiš telo Džnanija?" Džnani zna da nema telo. Nikada nije imao telo i nikada neće imati telo. Ali adžnani vidi telo. Ne pitaj me zašto su stvari takve kakve jesu, ja ne znam? Da se neke stvari pojavljuju. Ceo univerzum je ozbiljna greška. Zašto se pojavljuje onako kako jeste? To je važno pitanje koje ljudi postavljaju. Zašto je ovaj univerzum ovde ako ne postoji? A odgovor može biti

malo nejasan za neke od vas, ali razumećete. Odgovor je da nema univerzuma. On ne postoji. Veoma malo ljudi može ovo shvatiti. Niko ga nije učinio da se pojavi. Postoje ljudi koji veruju da je Bog stvorio univerzum. To je priča koja se priča deci da bi imali objašnjenje za univerzum. Moramo imati neko objašnjenje, ne želimo da izgledamo glupo, zar ne? Ljudska bića ne žele da izgledaju kao da ne znaju. Stoga, kada nekoga pitaš: "Odakle dolazi ovaj univerzum?" Kažu ti: "Bog ga je stvorio." A kada ih pitaš: "Odakle je došao Bog?" Nemaju šta da kažu. Reći će: "To nije za tebe da znaš." Kao što ti mnoge crkve kažu: "To je bogohuljenje." Kažu: "Nikada ne pitaj odakle je Bog došao, to je bogohuljenje. Ići ćeš u pakao i goreti. (smeh) Ako postavljaš takva pitanja." Ali moramo razmišljati o ovim stvarima ponekad. Zapamtite, delim sa vama svoja sopstvena iskustva. Tako je divno znati ove stvari, biti tako siguran u ove stvari, razumeti ove stvari – da nema univerzuma i da se ništa ne dešava. Ništa se ne dešava. Sve dok izgledaš kao da se dešavaš i misliš da si telo, čak iako intelektualno znaš ono što govorim, ovo pomaže – znati intelektualno. Jer ćeš biti pažljiv šta radiš. Ono što govorim je: kada dođeš na satsang i u svom sopstvenom stanju stvari čuješ ono što govorim intelektualno, i želiš da poveruješ u to negde u svojoj psihi. Samim tim što ovo znaš, bićeš pažljiv šta radiš. Jer imaš ideju da si ti Sopstvo celog univerzuma. Tako da nikada nećeš povrediti nikoga. Nikada nećeš misliti da je bilo ko zao. Nikada nećeš misliti bilo šta o bilo kome, ali u istom trenutku nikada nećeš misliti o bilo kome da je dobar. To je ista greška – nema dobrog i nema zlog. One su dve strane istog novčića. I kada tvoj um počne da prihvata da je sve ništa, um počinje da popušta, da te pusti. Ali ne sme biti sukoba sa umom. Nikada ne smeš biti u sukobu sa svojim umom. Pod sukobom sa umom mislim: nikada ne pokušavaj da promeniš um ili da kažeš umu šta da radi ili praktikuj potvrđivanja kao

da pokušavaš da ubediš sebe u nešto. Um je previše pametan za to. Nikada te neće pustiti ako si u sukobu sa njim. Ali smešeći mu se, smejući mu se, ignorišući ga, posmatrajući ga, gledajući ga i ne reagujući – um postaje sve slabiji i slabiji i slabiji dok potpuno ne nestane. Ovako zaustavljaš um. "Nisi u sukobu ni sa kim. Šta god da se desi, desi se. Ostavi to na miru. Ovo je opet neka vrsta kontradikcije jer ponekad ti kažem da preduzmeš akciju i uradiš šta god moraš, ali nije zaista kontradikcija – oboje su tačni. Kada ostaviš svoj um na miru i ne misliš o bilo kakvoj osveti ili tužbama ili uključivanju sa ljudima na negativan način, automatski će te moć koja zna put učiniti da radiš prave stvari, šta god treba da radiš. Ali uvek ćeš se sećati da nisi činilac. Ove stvari su veoma paradoksalne, veoma suptilne, veoma kontradiktorne. Jer radiš nešto, a ipak nisi činilac. Meni je vrlo jasno. Da, moguće je raditi stvari i ne biti činilac. Jer pojav-

nost tela mora biti u svetu akcije ili pojavnost tela neće biti ovde. Drugim rečima, gotovo je nemoguće za ljudsko biće da sedi mirno celog svog života i ne radi ništa – to se nikada neće desiti. Možda kažeš da postoje veliki Sveci i Mudraci koji žive u pećinama. Koji su živeli u pećinama celog svog života, koji žive sami – pa, ko kaže da ne rade ništa? Moraju izaći i tražiti hranu. Kuvaju svoju hranu. Kupaju se u reci. Odlaze u toalet. Rade sve vrste stvari. Ne možeš biti ljudsko biće i ne raditi apsolutno ništa – nemoguće je. Ali ne moraš da misliš o ovome. Jednostavno moraš da znaš istinu. I opet, istina je da nikada nisi rođen, ne traješ i nikada ne umireš. Ista istina koja važi za tebe važi i za univerzum. Jer ti si replika univerzuma. Ti si mikrokosmos u makrokosmosu. Ono što misliš o sebi, moraš misliti i o univerzumu. Tako razumeš da univerzum nikada nije postojao, nikada nije nastao. Nije bilo početka univerzuma, baš kao što nije bilo početka tebe. Univerzum ne traje i univerzum ne nestaje negde, on se završava. Baš kao tvoje telo. Sve što pripisuješ svom telu, pripisuješ univerzumu. Zato kada osoba postane samospoznata, tada shvata da nema razdvojenosti između nje i ovog univerzuma. Postoji samo jedno. Dolazi spoznaja da je ceo ovaj univerzum oduvek bio ti. Ti si to! U stanju si da razumeš i uzvikneš: "Sve je ovo Sopstvo i ja sam to." Zaista je vrlo jednostavno, nije komplikovano. Sasvim je u redu znati to intelektualno. Mnogi ljudi mi dolaze i kažu: "Znam ono što govoriš intelektualno. Čujem ono što govoriš intelektualno, ali kada će mi se to zapravo desiti?" Nikada ti se neće zapravo desiti jer nema ništa da se desi. Šta želiš da ti se desi? Ljudi i dalje žele da vide blistavu svetlost i zvezde i geometrijske figure i čuju predivnu muziku. Te stvari su sve od uma. Sve što radiš kada se ove stvari dogode jeste da ulaziš u suptilne oblasti uma. Gde se stvari dešavaju baš kao što se dešavaju na ovoj ravni postojanja. Tako se i u suptilnim ravnima postojanja stvari takođe dešavaju. Mogu biti malo drugačije. Možda čuješ svete glasove kako ti govore. Možda čuješ glas svog božanstva. Možda je to Hrist ili Buda ili neko drugi. Napreduješ, ali zapamti da je ovo... takođe od uma. Um je taj koji sve ovo uzrokuje. Želiš da odeš iznad toga. Želiš da odeš iznad svega. Nikada ne stani i reci: stigao sam. Jer kada izjaviš: "Stigao sam," to pokazuje da nisi stigao jer je postojao neko ko stiže. Kada stigneš, nema šta reći i nema ko da kaže. Sve je prevaziđeno. Dakle, sve dok možeš postaviti pitanje: "Jesam li prosvetljen? Mislim da jesam." To je šala. Nasmej se sebi. Jer ako si zaista prosvetljen, ne bi bilo nikoga da postavi takvo pitanje. Ne bi imao o čemu da misliš. Jer mislilac je preva-

ziđen, nema mislioca. Stoga zapamti da je priča o stvaranju mit. Tvoje telo je mit. Univerzum je mit. Ništa ne izgleda onako kako se čini. Opet, samo intelektualno znanje ovoga mnogo ti pomaže. Opet zašto? Jer će te naučiti da reaguješ drugačije prema osobi, mestu ili stvari. Počećeš da reaguješ s ljubavlju i saosećanjem. Imaćeš poštovanje prema celokupnom životu. Zašto? Jer je sav život ti. Ti si To. Sva sebičnost će te napustiti. Prestaćeš da misliš: "Šta ja imam od toga. Ja sam prvi. Opstanak najjačih," i sva ta sranja. (učenici se smeju) Takvo razmišljanje mora otići i otići će. Kada jednostavno prihvatiš: "Sve je ovo Sopstvo i ja sam to." Ti si Sopstvo svakog takozvanog ljudskog bića, svake životinje, svakog stvorenja koje leti, svakog drveta, svakog minerala. Ti si Sopstvo toga. To si ti. To postoji jer ti postojiš. Kada ti prestaneš da postojiš, to će prestati da postoji. Kao primer je san. Kada spavaš, nema univerzuma. Što se tebe tiče, ne

postojiš, univerzum ne postoji. Tek kada se probudiš kažeš: "Evo univerzuma, evo mog tela." To je razlog zašto ti je san dat. San ti nije dat psihološki. Mnogi psiholozi i psihijatri misle da ljudska bića spavaju jer moraju da se odmore određeno vreme kako bi obnovili i osvežili svoja tela. To je tačno u telesnom smislu, ali san ima dublje značenje. San je da ti pokaže da nestaješ tokom sna. Ne postojiš. Što se tebe tiče, mrtav si. Stoga je mudra osoba, poput mudraca iz prošlosti, Rišija, razmišljala o ovim stvarima. Ne postojim u snu, ali se probudim i izgleda da postojim. Stoga, šta je istina: "Ko sam ja?" Pitali su se pitanje: "Ko sam ja? Odakle je došlo ja? Ja koje misli da spava i ja koje se budi? Odakle je došlo ja?" Veliki Rišiji iz prošlosti razmišljali su na ovaj način i sedeli su u tišini satima samo razmišljajući o ovome: "Odakle sam došao?" Kada kažem: "Odakle sam došao," ne mislim na telo, mislim na ja, ideju ja, ja-misao. "Odakle dolazi ova ja-misao? Kako je nastala? Ko ju je rodio?" I postavljajući ovo pitanje iznova i iznova i ostajući mirni, drevni Rišiji su bili u stanju da opaze ja kako nestaje u ništavilo i doživeli su iluminaciju. Sada smo većina nas previše zauzeti da bismo sedeli ispod drveta šest ili sedam sati dnevno i kontemplirali o ja. Ali možemo istraživati: "Ko sam ja?" Možemo istraživati: "Kome dolazi ovaj svet? Kome dolaze problemi koje imam? Kome dolaze moje anksioznosti, moje depresije? Kome dolazi sve?" Možeš istraživati na ovaj način i to će te odvesti dublje i dublje. Zapamti da je svrha samoistraživanja da te odvede dublje i dublje i dublje u Sopstvo. To je jedina svrha. Što više istražuješ, više ulaziš u Sopstvo. Ipak, devedeset posto ljudi koji praktikuju samoistraživanje odustane. Postanu umorni od toga, postane im muka od cele stvari. Ipak moraš shvatiti da je ova metoda veoma valjana. Bila je valjana hiljadama godina i valjana je danas. Na tebi je da je praktikuješ i otkriješ za sebe šta se dešava. Prakticiraj je iznova i iznova

i iznova bez razmišljanja o tome. "Ko sam ja? Odakle je došlo ja? Gde je njegov izvor? Odakle dolaze moje misli? Šta je izvor mojih misli? Šta je izvor mog tela? Šta je izvor mog univerzuma? Odakle je sve došlo?" Odgovor je u tebi. I ako si iskren, ako zaista praktikuješ, zaboravi na vreme, samo to radi. Moraćeš videti da će ti se nešto desiti pre ili kasnije. Probudićeš se i bićeš zauvek srećan i u miru. Neka tako bude.

SR: Roberte, imao sam danas iskustvo koje bih želeo da podelim i da te pitam šta bi predložio da sam trebalo da kažem?

R: Čujem glas iza sebe. (smeh) (SH: To je Horhe.)

SR: Osamnaestogodišnji mladić je... došao mi je jutros sa svojom majkom jer su ga izbacivali iz mnogih škola, jedna za drugom, i hteli su da znaju gde može da ide u školu. Naravno, hteo je da razgovara sa mnom o svom životu. I rekao mi je da ima čudnu moć koja ga ponekad obuzme. I ponekad mu kaže da ode do svojih bandi i da ide da se tuče s njima i puca na ljude i tuče ih i krade od njih. A drugi puta, kaže, moć kao da ga usmerava da ode u crkvu i moli se Bogu i govori u jezicima, u harizmatskoj metodističkoj crkvi. I uživa da čita Bibliju. I ako ga slušaš, stičeš utisak da zaista želi da bude jedno sa Bogom i blizak Bogu, ali ga takođe veoma privlače stvari koje čuje, koje mu dolaze od onoga što naziva đavolom, koje mu kažu da ima seks sa mnogo devojaka i krade od ljudi i puca na ljude, i uživa u tome. Dobija visok nivo od toga, kaže. Kada me je pitao šta treba da uradi, odmah sam pomislio na Roberta Adamsa i rekao sam, pretpostavljam, treba li da mu dam odgovor Roberta Adamsa i kažem mu da se sve dešava kako treba i neka ga moć vodi, ona zna put. Ako ti kaže da ideš i pucaš na ljude i kradeš od njih, radi to, a kada te moć vodi u crkvu da se moliš Bogu i čitaš Bibliju, onda radi to. I samo nastavi da se krećeš napred-nazad – pucaš jednog dana i ideš u crkvu sledećeg. I sve će se razviti i bićeš izbalansiran za godinama koje dolaze. Mogao sam mu sve to reći, ali rekao sam: imam predosećaj da treba da dam društveno prihvatljiviji odgovor. Tako sam govorio u terminima moći kao neutralne sile i njegove sopstvene motivacije kao njegove odluke. Tako sam prekršio još jedno kardinalno pravilo Roberta Adamsa i dao mu do znanja da nema predodređenosti i da ima izbor kako će koristiti tu moć – bilo za uživanje u moći i pohlepu za moći ili je koristiti za svoju sebičnost ili svoju slavu nasuprot humanitarnih vrsta potraga. I priznao mi je da voli moć, voli visoki nivo,

moć, zastrašivanje drugih ljudi, priznao je to. Onda sam ušao u temu karme i reinkarnacije, ne koristeći te reči, o... kako ako nastavimo u tom pravcu slušanja onoga što on naziva đavolom, to bi nas dovelo u našim životima i budućim životima i obrnuto. Ali nekako sam osećao malo krivice što mu nisam dao odgovor Roberta Adamsa jer sam učenik Roberta Adamsa. Ali drugi deo mene misli da bi Robert rekao: "Ne, Horhe, za ovu osobu, da si mu rekao da je sve dobro i da se sve odvija kako treba, ne brini sine, samo prati moć šta god ti kaže da radiš, samo nastavi. Sve će se srediti." Nekako osećam da mi Robert ne bi rekao da to tako kažem. Ali ću ipak pitati jer ću možda nešto naučiti ovde.

R: U pravu si Horhe. Podajte caru carevo i Bogu Božije. Što zapravo znači da ljudi koji dolaze na ovakve sastanke, satsang, nisu primorani da dođu. Oni nisu prosečni ljudi... (prekid na traci) ...dosta si radio na sebi duhovno da bi bio privučen ovakvim nečim. Ovo nije učenje za prosečnog čoveka na ulici. Ispravno si postupio što mu nisi rekao da radi stvari koje radi, već da pokuša da izgradi u sebi razumevanje, da su važna individua, da vrede, da su bitni, i da pokuša da podigne svoju svest. To je sve što možeš uraditi sa ovakvom osobom. Ne možeš im dati ova učenja jer nisu spremni za ovakva učenja. Ova učenja koja mi ovde podučavamo nisu za svakoga. Prosečna osoba uopšte ne može razumeti ove stvari. I ako daš ovakva učenja pogrešnoj osobi, shvatiće to kao dozvolu da radi šta hoće, šta god poželi. Naravno, ne možeš im reći da ništa nije važno jer će otići i raditi gore stvari, ako ništa nije važno. Ne možeš ovakvoj osobi reći da svet ne postoji. Tvoje telo ne postoji. Shvatiće sve na pogrešan način. Moraš im dati praktičan savet jer je to tvoj posao. Ne mešaj oboje. Tvoj posao kao psihologa je da pokušaš da uzdigneš njihovu psihu. Da ih učiniš takozvano normalnim. Da budu u stanju da funkcionišu u društvu. Jer je to potpuno drugačije od onoga što mi ovde radimo. Jer ovde nema društva. Ne želimo da funkcionišemo u društvu. Sve je potpuno drugačije. Ali ovo ne možeš reći svojim pacijentima jer oni dolaze sa drugačijeg nivoa od onog sa kog mi dolazimo. Stoga si postupio ispravno, Horhe. Uvek zapamti da ne mešaš oba mesta. Ovo mesto je za tebe. Ulice su za učenike, da im pomogneš na materijalistički način. Ali! Ono što treba da uradiš za sebe, a što će njima ogromno pomoći, jeste da sam znaš istinu bez izgovaranja. Drugim rečima, dok radiš sa ovim mladićem. Znaj da je ovaj mladić dete univerzuma, dete Boga i savršen je u Božijim očima. Nema grešaka. Imaš posla sa savršenim bićem koje živi u savršenom univerzumu i sve je dobro. Ovo je poznavanje istine za sebe, ali ne izgovaraj ovo osobi. Ako sam znaš istinu o osobi, to će pomoći osobi podsvesno. I osoba ti čak može reći: "Ne znam šta si mi uradio, ali osećam se bolje." Samo poznavanjem ove istine o osobi bez izgovaranja osobi. Jer opet, ako to izgovoriš osobi, shvatiće na pogrešan način. Dakle, radiš na dva nivoa. Na jednom nivou im govoriš šta da rade materijalno, kako da funkcionišu na ovoj zemlji. Objašnjavaš mu da šta god radiš, vrati ti se. S druge strane, ti znaš istinu o ovoj osobi u svom umu. Vidiš ovu osobu kao Boga. Ova osoba ti je došla kao sam Bog. Ova osoba je Bog. I sve je već savršeno, sve je već jasno. Sve je dobro. Samo tvoje znanje ove istine će ogromno pomoći osobi. Dakle, tako treba da funkcionišeš – na dva nivoa. (SR: Hvala.)

R: Da li su svi srećni? (smeh) (SR: Uskoro će biti ako pojedu prašad.) (smeh) Opet razmišljaš o prašadu Horhe. (SR: Hmm?) Uvek razmišljaš o hrani.

SH: Zašto ne? (R: Ima li ko nešto da kaže?)

SS: Roberte, svi isti? Ti i ja isti? Ti znaš sve. Zašto ja ne mogu da znam sve? (učenici se smeju) Ti i ja smo isti, znaš. Ti si to, ja sam takođe to.

R: Ko kaže da ne znaš sve? Ti to kažeš? Ja to ne kažem. Ti si taj koji to tvrdi. Zašto to kažeš? To nije Istina. Što se mene tiče, ti si ja. Mi smo isti, nema razlike. (SS: Ako ti znaš nešto, mi smo isti?) Mi smo isti. (SS: Kako to da ja ništa ne znam?) Zašto? (SS: To tebe pitam ja?) Ja kažem da ti znaš sve. Ja kažem da si ti sve. Ali ti si taj koji kaže da nisi. Saznaj zašto? (SS: Znaš, filozofski ja sam sve, ali ne znam sve.) Ti znaš sve jer si ti sve. Šta god da treba da znaš već znaš. Pitaj sebe zašto misliš da ne znaš sve. Istraži u sebi: "Ko kaže da ne znam sve? Ko kaže da sam ljudsko biće? Ko

kaže da sam ograničen?" To je tvoj Ego koji postavlja ovo pitanje, ne ti. Ti si čist i sjajan i blistav. Ti si Brahman. Ti si apsolutna Stvarnost, tako te vidim. To si ti. Ali ako odbijaš da sebe vidiš na taj način, šta ja mogu? (SS: Ako se ne rodim i ako ne umrem, onda ko se ponovo rađa i sve to, prema teoriji Karme?) Niko. Nema nikoga ko to radi. Nema nikoga živog ko može da uradi bilo šta slično. Ovo je sve Iluzija, to je Maja. Kao zmija u užetu. Kao voda u pustinji u fatamorgani. To je optička Iluzija, to je verovanje. To je hipnotizam. Bio si hipnotisan. (SS: Od koga?) Od sebe. Sam si sebe hipnotisao da u ovo veruješ. Zato moraš sebe dehipnotisati Istraživanjem: "Ko je hipnotisan? Ko se oseća ograničenim? Ko sam ja?" I kroz ovo Istraživanje ćeš doći do odgovora i postaćeš slobodan.

SR: Da li znaš za neki metod duhovne terapije šokom da se razbiju ovi obrasci verovanja koji nas zezaju? (SG: Dođi na satsang.) (smeh)

R: Koliko još šokova želiš? Šokiram te svaki put kad dođeš ovde. Ako ne možeš da osetiš šok, ne mogu ništa. Samo biti ovde je terapija šokom. (SH: Istina.) Ili možeš da staviš prst u utičnicu i vidiš šta će se desiti.

SV: Ja sam to jednom uradio. (SH: Jesi li Frede?) Da. (SH: Šta se desilo?) Pa, hteo sam da iskusim stvari i jednog dana sam samo hteo da znam kakav je osećaj doživeti struju, pa sam stavio prst u nju. (R: Zato je on takav kakav je.) Vidiš način na koji sada pričam, to je od toga. (SH: Sad te bolje razumem.) (R: On ranije nikad nije imao akcenat.) (učenici se smeju) U redu, Meri, čitaj Džnani. (Meri čita Džnani, pogledajte početak ove knjige za tekst)

R: Hvala Meri. SM: Hvala Roberte.

R: Ovo je sve čemu ste se radovali. Znam zašto dolazite ovde, da jedete. Celi indijski orasi, pečeni i slani. Samo za vas... (prašad se nastavlja dok traka ne završi) [TOC]

Pravi Učitelj Je Unutra 1. Novembar, 1992.

Robert: Dobar dan. Pozdravljam vas svim srcem. Lepo je ponovo biti sa vama. Dozvolite da vas podsetim da ne držim predavanja. Ne propovedam propovedi. Ne predajem filozofske kurseve, niti predajem nauku. Ne radim apsolutno ništa. Ništa o čemu govorim može biti korisno za vas ili ne mora biti. Na vama je, ali ne očekujte ništa. Ništa je ono što postoji. Gde god pogledate, vidite ništa. Ipak, neki od vas veruju da vide nešto. To nešto što mislite da vidite naziva se Maja, obmana, hipnotizam, hipnoza. Mislite da vidite Svet, jer mislite da ste svoje Telo. Dokle god verujete u ovo, bićete deo ovog Sveta i imaćete mnogo, mnogo Iskustava, dobrih i loših, povremeno. Kada konačno izgubite ideju da ste Telo, bićete potpuno slobodni, Oslobođeni, živeći u apsolutnoj Stvarnosti, postajući čista Svesnost. Jutros sam primio zanimljiv telefonski poziv od jednog gospodina iz Santa Cruza. Rekao mi je: "Roberte, ti me ne znaš, ali ja sam Prosvetljen. Imam pitanje koje želim da ti postavim. Da li Prosvetljeni ljudi glasaju? Da li treba da glasam? Ako da, za koga da glasam?" Morao sam da odmaknem telefon od usta da ne bih prasnuo u smeh. Odgovorio sam, rekao sam mu: "Dokle god postavljaš pitanje, glasaj. Dokle god moraš da pitaš da li treba ili ne treba, onda to i uradi. Za koga da glasaš? Ako si Sopstvo svega, kao što kažeš, glasaš za svoje Sopstvo! Verovatno je Prosvetljena osoba poput tebe sveprožimajuća. Postoji samo jedno i ti si to jedno. Zato, za koga ćeš glasati osim za svoje Sopstvo?" Mislim da mu se moj odgovor nije dopao. Prekinuo je vezu. Zapravo, primio sam otprilike 5 ili 6 telefonskih poziva u poslednjih nekoliko dana ljudi koji me pitaju za koga treba da glasaju ili da li treba da glasaju. Kakve veze ja imam s tim stvarima?

S: Ti bi trebalo da se kandiduješ.

S: ...bežiš.

S: Robert za predsednika. (smeh)

R: Šta je Duhovnost? Prava Duhovnost je shvatanje da niste ni Telo ni fenomeni Uma. Da ste Svest, da ste apsolutna Stvarnost. Kada ovo shvatite, šta još ostaje da se radi? Ima li išta što treba

raditi u ovom Svetu, kada razumete svoju istinsku prirodu? Postoji potpuna sreća i Blaženstvo u svakom trenutku, uvek, beskrajno. Verujem da je to ono što svi tražimo, sreću, sklad, Mir, Blaženstvo.

Prestanite da tražite, našli ste ga! Kad biste samo naučili da budete mentalno mirni, tu je oduvek. Sva Radost koju tražite, sreća, mir Uma, sklad ste vi. Ovo je vaša prava priroda. Ovo ste vi. Ne morate ići da tražite to. Ne morate praktikovati sadhane, duhovne Prakse, Meditaciju, duboko disanje, jogu. Kakve ovo veze ima sa Stvarnošću? Ovo su Prakse koje radite za bolje zdravlje, da poboljšate svoje Telo. Ali kako godine prolaze, Telo ipak stari. Nije mu važno koliko dugo ste meditirali ili šta ste radili. Telo postaje sve starije i starije i starije i postajete razočarani i obeshrabreni jer se ništa nije dogodilo. Nisu vam potrebne dodatne Prakse, potrebno vam je buđenje. Da se potpuno, skroz probudite! Probudite se u Sopstvo! To je sve što treba da uradite. Kada se probudite u svoje Sopstvo, nema više ništa drugo da se radi zauvek. Zato kažem: "Ti si ništa!" Uvek si bio ništa, ne-stvar! Ovo je kompliment kada ti ovo kažem, ne uvreda. Kad god čuješ da ti neko kaže: "Ni za šta nisi dobar," reci hvala. Budi zahvalan što su ti to rekli. Kako ovo možeš sebi dokazati? Živeći u trenutku. U trenutku, apsolutno se ništa ne dešava. U trenutku je sve mirno, spokojno i harmonično, ali čim počneš da misliš, pokvariš celu stvar. Čim dozvoliš svom Umu da poleti i rasipa se sa svim Mislima i idejama i konceptualnim razmišljanjem, onda si ponovo čovek. Stoga, Praksa koju učiš jeste da budeš miran. Da učiniš Um tihim tako što nećeš izazivati nikakav sukob. Zanimljivo je kako Um funkcioniše. Kada je Um u sukobu, postaje veoma jak, veoma moćan. Kada nema sukoba, Um nestaje. Šta podrazumevam pod Umom u sukobu? Mislim na reagovanje na Svet, reagovanje na osobu, mesto ili stvar. Kad god reaguješ na bilo koje stanje ili situaciju, u sukobu si sa svojim Umom. Kada si u sukobu sa svojim Umom, tvoj Um postaje sve jači i jači i jači i jači i sukob se uvećava desetostruko, dok ne postaneš potpuno deprimiran, razočaran, obeshrabren i počneš da tražiš po Svetu učitelja ili Gurua ili nekoga ko bi ti mogao pokazati put. Znaj da je pravi učitelj u tebi samom. Ti si učitelj. Šta sam ja? Ja sam tvoje Sopstvo, šta drugo? Postoji samo jedno Sopstvo. Kada pogledaš u ogledalo, vidiš jedno Sopstvo. Kada pogledaš u Svet, vidiš jedno Sopstvo. Uvek vidiš svoje Sopstvo bez obzira gde pogledaš. Ono što vidiš pokazuje ti gde si! Stoga, kada vidiš nevolje, kada vidiš probleme, kada vidiš čovekovu nečovečnost prema čoveku, kada vidiš haos i pometnju u ovom Svetu, kataklizme, znaj da vidiš sebe. Odakle bi inače došli? Zaista ne postoji odvajanje. Ne postoje ti i sukob, ili ti i Svet, ili ti i Iskustvo kroz koje prolaziš, postojiš samo ti kao stanje. Postojiš samo ti i tvoje sopstvo, niko drugi. Ti si taj!

Sve što tražiš je u tebi. Sve što si tražio celog svog života je u tebi. Niko ti zaista ne može ništa dati. Imaš sve sam u sebi, ali moraš zaroniti duboko unutra da bi to pronašao. Kako zaroniš unutra? Smirivanjem Uma! Bivanjem mirnim! Ne reagovanjem! U meri u kojoj ovo možeš, u toj meri ćeš otkriti da Um postaje sve tiši i tiši i tiši. Kako Um postaje sve tiši i tiši i tiši, tvoja sreća počinje da se širi i širi i širi. Tvoj mir Uma se širi i širi i širi. Kada Um potpuno nestane, to je ono što ljudi nazivaju samospoznatim. Zaista ne postoji takva stvar kao samospoznaja. To su samo reči koje koristimo da biste razumeli da postoji stanje koje je potpuno i skroz drugačije od mesta na kome ste sada. Stanje vrhunske sreće koje je vaša prava priroda, ono što zaista jeste. Samo ste ga prekrili onim što nazivamo obmana. To su Iskustva ovog Sveta, možda Iskustva prošlih života i vi ste proizvod tih Iskustava. Zato svako izgleda drugačije. Jer je svako proizvod Iskustava kroz koje su prošli. To su obrasci navika koji su vas učinili onim što ste danas. Vi ste proizvod svog okruženja, škola koje ste pohađali, crkava koje ste pohađali, svojih roditelja i oni su vas isprali mozak namećući vam određene načine razmišljanja i eto sedite ovde i gledate u mene. Morate se probuditi jednom, zašto ne sada! Neki od nas se bude iz sna. Kada se probudite iz sna, nalazite se u novom Svetu. Stari Svet je mrtav i vi ste živi. Šta ćete raditi sa Svetom, na vama je. Šta se sada dešava u vašem Umu? Kakve Misli dozvoljavate da prolaze kroz vas? Primećujete da većina vas ne može ni minut sedeti mirno a da Misli ne prolaze kroz vaš Um.

Istina? (tišina) Vidite o čemu govorim? Postoje Misli koje neprestano prolaze kroz vaš Um. One vas nikad ne napuštaju. Tu su stalno. Dokle god imate ove Misli, nikada ne možete imati Mir ili sreću. Nema razlike da li su dobre ili loše Misli. Uopšte nema razlike. Sve su to Misli. Dolaze iz istog izvora i sve Misli su deo obmane, deo Maje, deo Iskustva. Ako možete zapamtiti samo ovo: Da biste pronašli istinsku sreću, pravi Mir, jednostavno morate da se rešite svojih Misli. Zaustavite Misli da vam dolaze. Ne možete zaustaviti Misli, tako što ste u sukobu sa njima, zapamtite i ovo. Bez sukoba. Ponovo, pod sukobom mislim, ne pokušavajte da radite na svojim Mislima da biste ih nasilno zaustavili. Na primer, menjajući svoj Um pokušavajući da mislite dobre Misli. Pokušavajući da mislite dobre Misli da zamenite loše, u sukobu ste sa svojim Umom. Ali kada posmatrate svoje Misli, kada ih gledate, bez reagovanja na njih, onda ste na pravom putu. Kada postanete ljuti, ne upadajte u zamku poistovećivanja sa ljutnjom. Ne poistovećujte se sa ljutnjom, već posmatrajte sebe kako postajete ljuti. Napravite korak unazad ako možete i posmatrajte sebe kako postajete ljuti. Gledajte sebe, uvek gledajte sebe. Posmatrajte sebe neprestano. To je način da radite sa sobom. Istražujte unutra, vi ste svoja sopstvena laboratorija. Svi eksperimenti se odvijaju u vama samima. Istražujte unutra: "Kome dolaze ove Misli? Ko misli ove Misli? Ko im je dao rođenje? Odakle su došle?" Nastavite da sebi postavljate ova pitanja iznova i iznova gde god da ste, bilo da vozite auto, perete sudove, idete u bioskop. Nikad ne zaboravite da istražujete u sebi: "Ko sam ja?" Pitate ko je to ja koje ima ove Misli? Ko je to ja koje misli? Odakle je došlo ovo "ja"? Ko mu je dao rođenje? Pitajte sebe. Ipak, nikad ne odgovorite na ovo pitanje. Jer odgovaranjem na ovo pitanje koristite svoj Um a Um ne želi da ode, želi da ostane i da vas čini jadnim. Želi da se igra sa vama i priča vam svakakve stvari koje se dešavaju u ovom Svetu da biste bili ljuti. Morate prvo shvatiti prirodu Uma, da biste ga se rešili. Pa zašto želimo da se rešimo Uma? Ako nema Uma, postoji potpuni Mir, sklad, Ljubav, sreća, Radost. Kada postoji Um, imate bedu, ljutnju i ostale te stvari. Zato želite da transcendirate Um potpuno, skroz, apsolutno. Sledeći korak je da shvatite da svaki put kada koristite reč ja govorite o svom Telu i svojim Mislima i Svetu i svemu u njemu. Kad god izgovorite reč ja, ja je Misao, nije entitet, nema Stvarnost. To je Misao. Kada kažete "ja se osećam loše danas, ja sam depresivan, ja sam zbunjen", šta zaista govorite? Da li govorite da se vi osećate depresivno, da ste vi zbunjeni? Ne, vi kažete da ja to radi! Ja se oseća tako, ne vi, nego ja. Vidite šta sada radite, odvajate sebe od ja. Vi niste ovo ja koje ima sve te emocije, sukobe, nesklade, ovo ja niste vi! Kada ste u stanju da ovo vidite, budite se! Samo treba da ovo vidite. Od sada kad god izgovorite reč ja, stanite i razmislite o tome. Ko je to ja? Ja osećam sreću, ja sam bolestan, ja se osećam ovako, ja se osećam onako. To ja se oseća tako, ne vi! Shodno tome, morate pratiti ja do ja centra odakle je došlo. Ako uhvatite sebe ujutro kada se probudite, primetićete da ja počinje od Srca, koje je na desnoj strani vaših grudi i ide gore kroz kičmenu moždinu u mozak. Kada ja ovo uradi, vi ste ono što zovemo ljudski probuđeni, gde ste u stanju da spoznate Svet, svoje Telo, druge. Kažete: "Ja vidim ovo, ja ovo, ja osećam ovo," ali ako uhvatite sebe kako ovo radite i počnete da shvatate da ja niste vi, vi uopšte niste ovo ja, počeće da vas ostavlja na miru, samo time što možete da vidite da ja niste vi. Kada ste u stanju ovo da uradite, pratite ja nazad do njegovog izvora, koji je srčani centar, koji je apsolutna Stvarnost, koja je čista Svesnost, koja ste zaista vi! Cilj je naterati ja da se vrati odakle je došlo, svom izvoru. Kada ja ovo uradi, trenutno postajete, takozvani Prosvetljeni, sveprožimajući ste. Postajete ceo univerzum i imate potpunu slobodu i sreću. Šta drugo imate da radite sa svojim životom, osim da otkrijete ko je to ja? Pogledajte sebe, stvari o kojima mislite po ceo dan, besmislice, Strahove, Vezanosti, sve stvari o kojima brinete, koje vas zaokupljaju ...

S: (učenici stižu) Roberte.

R: Zdravo Glene. ...Na vama je. Slobodni ste da radite šta god želite. Niko ne treba ikada da vam kaže šta da radite. Nikad vas nisam pitao da dođete ovde, ali eto vas. Mora postojati razlog zašto ste ovde. Nema grešaka. Sve je na svom mestu. Vašim dolaskom ovde i deljenjem sa mnom, to

znači da ste spremni za viši put. Većina vas je umorna od igranja u ovom Svetu. Prošli ste kroz sva moguća Iskustva, imali ste sve vrste uslovljavanja i umorni ste od svega. Ovo je prvi uslov. Morate biti umorni od Sveta i njegovih besmislica da biste našli nešto drugo. Dokle god ste još zadovoljni ovim Svetom i Svet ima dobar stisak nad vama, samo kada postanete umorni od ovog Sveta i igara koje ljudi igraju, tada ćete se spustiti do istinske Duhovnosti. Dokle god još uvek igrate igre u ovom Svetu, pokušavajući da dobijete stvari izvan sebe, stičete stvari, gledajući na Svet kao da ima nešto da vam ponudi, nikada ne možete postati samospoznati. Nemoguće je, jer Svet ima stisak na vama. Svet je vaš učitelj, pokazuje vam svakakve stvari na koje reagujete i mislite da se dobro provodite. Mislite da uživate, zabavljate se. Onda dođe vreme kada treba da se promenite. Promena dođe, što uvek i čini, i počnete da doživljavate drugu stranu. Postanete jadni, uznemireni, depresivni i idete napred-nazad ovako. Većina ljudi ovo radi celog života dok ne padnu mrtvi i onda moraju da ponavljaju iznova i iznova. Zašto ne biste počeli nešto da radite povodom ovog Sveta sada? Zašto ne biste počeli da razumete ko ste, svoju pravu prirodu i šta treba da uradite da biste uklonili ideju telo-um. Samo dolaskom na satsang, čudesne stvari nastaju u vašem životu. Praktikovanjem samo-istraživanja kod kuće ili u kancelariji, unapređujete satsang. Ne reagovanjem na osobu, mesto ili stvar, Um postaje sve tiši i tiši i tiši dok nije potpuno transcendiran. Na vama je! Uvek je na vama! Zaista nema nikoga na ovom Svetu ko može zapravo bilo šta da uradi za vas dok vi to ne dozvolite. Zašto se ne biste Predali svih svojih navika, svih svojih unapred stvorenih ideja, svih svojih koncepata, svih svojih dogmi? Zašto se ne biste Predali svih ovih stvari Sopstvu? Sopstvo je spremno da sve to proždere i oslobodi vas, ali ne može ovo uraditi ako još uvek igrate igre. Verovanjem da nešto izvan vas ima moć da vas povredi ili da vam nanese nesreću bilo koje vrste, prouzrokuje vam bedu, ovo se mora promeniti. Samo vi to možete promeniti! U Svetu stvari dolaze i odlaze veoma brzo. Svi su uzbuđeni oko predsedničkih izbora. Biće gotovo za par dana. Sve će se vratiti na status quo i život ide dalje. Šta ćete raditi sa svojim životom? Hoćete li nastaviti da se borite da biste preživeli, imati dva posla, tri posla, raditi kao pas. Odakle ovaj izraz, "Raditi kao pas?" (smeh) Nikad nisam video psa da radi. (smeh) Raditi kao ljudsko biće. Ko želi da radi kao ljudsko biće? Psu je bolje nego većini ljudi. Postoji moć u univerzumu koja će se pobrinuti za vas potpuno i skroz, znaš, ako joj se Predaš. Sve što ova moć traži jeste da joj se potpuno Predaš razvijanjem poniznosti i Samilosnosti i bićeš nošen na toku blaženstva za tvoje najviše dobro. Prestani da sažaljevaš sebe. Prestani da budeš sebičan i sve je ja, ja, ja, šta mi treba? Šta ja imam od toga? Zaboravi na sebe. Baci sebe. Pokušaj ovo da uradiš počevši od sutra. Zaboravi na sebe, ali moraš uhvatiti sebe da ovo uradiš. Moraš uhvatiti ja kako kaže, ja osećam ovo i ja osećam ono i ja osećam ovo i ja želim da idem na ovo mesto i ja želim da ostvarim ovo i ja želim da vidim ovu osobu i ja želim da uradim ono. To je sebičnost, jer uvek misliš na ono što je dobro za tebe. Znam da neki od vas govore: "Ako ne mislim na sebe, ko će misliti na mene? Ja moram da se brinem o sebi." To nije Istina! Nisi tražio da se rodiš, ali eto te. Ista moć koja te je usmerila nazad u Telo, zna kako da te vodi u ovom postojanju dok god živiš u Telu i brine se o tebi potpuno i skroz i apsolutno, ako se Predaš ovoj moći. Hajde da ovo uradimo upravo sada. Smestite se udobno, zatvorite oči. Misli na sve stvari koje se dešavaju unutar tebe, posmatraj ih, gledaj ih. Misli na sve svoje Strahove, svoja razočaranja, ceo svoj život. Misli: "Ko sam ja? Jesam li ja osoba koja je doživela sve ove stvari od kada sam bio dete, odrastajući? Jesam li ja ova osoba?" Posmatraj svoje Misli, gledaj Misli. (duga tišina) Sada je vreme da igramo "Zbuni Gurua".

SZ: (Novi dolazak pita) Zbuni gurua?

R: Imamo pitanja koja treba da zapišete kada uđete. Ko zbuni gurua dobija pet dana odmora u apsolutnoj Stvarnosti! (smeh)

SZ: Pa daj mi komad papira. (smeh) (P - Meri čita, O - Robert odgovara)

P: Dragi Roberte, Pre nego što sam došao tebi, nisam tražio učitelja, zapravo sam tiho meditirao kod kuće svakog dana i bio zadovoljan. Zaista nisam želeo da upoznam posebnog učitelja. Neko mi je predložio da te upoznam. Došao sam i odmah znao da moram dolaziti iznova i iznova. Znao sam da ovo oseća ispravno. Šta se dogodilo? Kako sam došao? Šta me je privuklo? Kakvu je ulogu odigrala tvoja Svesnost? Jesi li me ti privukao?

O: Ono što se dogodilo je da si pronašao svoje Sopstvo u izvesnoj meri. Nešto unutar tebe je godinama i godinama čeznulo da postane potpuno slobodno, potpuno Oslobođeno. To nešto unutra je očigledno radilo stvari. Išao si na različita mesta, tražio različite učitelje, čitao različite knjige i sada si pronašao svoje Sopstvo, u izvesnoj meri. Ovo je jednostavno produžetak tvog Sopstva. To je sve što je. Drugim rečima, za šta god da si spreman, to ti dolazi. Ako si spreman za nešto ovakvo, bićeš privučen ovde, ali zapamti, postoji samo jedno Sopstvo i ti si to! Jednostavno susrećeš svoje Sopstvo. To je sve što radiš. Vrlo jednostavno. Sada šta treba da uradiš je da odeš dublje unutra, i naći ćeš ono što tražiš, ali biti zajedno u Satsangu je veoma dobro. Tražio si ovo mnogo, mnogo godina, mnogo vekova, mnogo eona i sada kada si ga pronašao, šta ćeš uraditi povodom toga? Vratio si se kući. Vratio si se svom Sopstvu. Vidiš, sve se ovo odvija unutra, nema apsolutno nikakve veze sa tobom kao Telom, kao osobom, kao entitetom. Ima veze sa tvojim Sopstvom, tvojim stvarnim Sopstvom. Došao si kući svom Sopstvu. Budi srećan. Budi svoje sopstvo!

P: Kakva je uloga božanskog u odnosu guru-bhakta?

O: Božansko je uvek Prisutno. Nikada nije trenutka kada božansko nije ovde. Nema razlike između božanskog i tvog Sopstva. Kada si spreman, kada si pripremljen, učitelj je privučen tebi ili ponekad je to knjiga ili planina ili drvo i prepoznaš ovo kao svoje Sopstvo ponovo. Gde god pogledaš, vidiš svoje Sopstvo. Božansko je uvek u igri, uvek je Prisutno. Nema mesta gde nije. Ono što nazivaš božanskim je Sopstvo, čista Svesnost. Ti si To! Sve se odvija u Svesti. Postoji samo jedna Svest i ti si to jedno i to jedno je sveprisutnost, sveprožimajuće i sve je dobro! Sledeći slučaj.

P: Kako je bhakta u stanju da se Preda? Možeš li dati sugestije ili savete?

O: Jednostavno se Predaš kada ti dosadi ovaj Svet i njegove manifestacije. Kažeš sebi: "Dosta mi je igranja ove igre. Dosta mi je ovog trčanja uokolo. Potpuno mi je dosta svih ovih stvari koje moram da radim svakog dana, pokušavajući da sastavim kraj sa krajem, pokušavajući da ostvarim nove veze, idući na posao, boreći se za opstanak, ne znajući da li ću biti opljačkan ili ubijen sutra ili umreti od srčanog udara." Stoga, kažeš: "Predajem sve ovo. Sve odajem." Predaješ celu stvar svom Sopstvu. Sve ove stvari koje si nosio toliko godina su potpuno Predate Bogu u tebi. Daj sve to. Odaj sve. Ne drži se ničega. Možeš to reći verbalno. Možeš reći: "U redu, Bože, dajem ti sve, sve terete koje sam nosio, svu Karmu, sve lažne ideje, sve što postoji u mom životu dajem tebi, uzmi, slobodan sam od toga." To je sve, Predanje!

P: Dragi Roberte, da li je reinkarnaciji jedini cilj da nas nauči da se odreknemo ja (malog ja), Smrti i Želja i da radije živimo po veri i poverenju u Sopstvo, tako da budemo dovoljno čisti da živimo u Sopstvu, vek, u bilo kojoj dimenziji? Da li Sopstvo zahteva više čistoće i predanosti i poverenja pre nego što nam dozvoli da se družimo sa Sopstvom?

O: Ko je to Sopstvo na koje se pozivaš? Ono na šta se pozivaš je već ovde! Već si to! Istraži od koga reinkarnacija dolazi ili kome dolazi. Ko

se reinkarnira? Ko prolazi kroz ova Iskustva? Sopstvo je uvek dostupno, uvek je ovde. Nikada nije bilo vremena kada Sopstvo nije bilo. Ne komplikuj sebi. Jednostavno se vrati onome što si bio puštanjem svega ostalog. Ne reagujući na Svet. Ronjenjem duboko unutra, u srčani centar gde te istinska Stvarnost čeka. Ti si božansko biće, Duhovno biće. Nisi Telo ni Um. Spoznaj sebe, budi svoje sopstvo! Probudi se u Sopstvo! Zaboravi na reinkarnaciju. Reinkarnacija nije za tebe.

Ona je za obmanute. Slobodan si od svake Karme, svih samskara, slobodan od igranja igara. Oseti svoju slobodu. Sve je dobro. To je to za pitanja.

SZ: Želim da se nadmećem za nedelju apsoluta! (R: U redu, spremno, još uvek imamo slobodno mesto.) Ima li značajne razlike suštinski ili u smislu Prakse između ne-sopstva i jednog Sopstva? Zašto tražiti Apsolut kao ili sa kim?

R: Za koga je ne-sopstvo? Za koga je jedno sopstvo? Postoji samo Sopstvo. Ne-sopstvo nikada nije postojalo. Čak ni Sopstvo o kome govorimo ne postoji. Ništa ne postoji što se može objasniti. Pokušavajući da objasniš sopstvo moraš koristiti reči i reči ga kvare. Jer ono što zaista jesi je izvan sopstva, što se naziva parabrahman i ova Misao je samo ime koje inteligentni Um pokušava da pretvori u nešto. Moramo razviti poniznost, potpunu poniznost, potpunu Samilosnost. Bez Sopstva, Sopstvo, odakle ove reči dolaze, knjige, nešto što smo pročitali, nešto što je neko rekao. Da bi imao Duhovno Iskustvo onoga što zovu Sopstvo, sve mora otići, svi koncepti, sve ideje o tome šta je Sopstvo moraju otići. Ideja o ne-sopstvu mora otići. To je ideja sopstva koja mora otići jer te ograničava. Kada svesno misliš o sopstvu u svom Umu, možeš misliti samo o ideji, ideji o tome kakvo sopstvo mora biti i nemoguće je za konačan Um ikada razumeti. Iznad je svih ideja, svih koncepata, iznad svih reči, iznad svih Misli. Zato samo duboko udahni i opusti se i zaboravi na celu stvar. Koje je drugo pitanje?

P: Zašto tražiti Apsolut kao, ili, sa kim?

O: Istina, zašto ga tražiti? Ko ga traži? Ne traži ga uopšte! Ideja nije da se traži bilo šta, ideja je da se odustane od onoga što imaš. Da se isprazni kanta za smeće, da tako kažemo. Naši Umovi su bombardovani svim vrstama Učenja, svim vrstama knjiga, svim vrstama Iskustava. Jednostavno moraš ovo isprazniti, postati potpuno prazan. Kada si prazan, nema ničega da se traži. Osoba koja traži je osoba koja je ispunjena smećem, ispunjena idejama, navikama, konceptima, dogmama i odlučuje da traži kako bi se toga držala i to nikada ne može biti. Moraš postati kao ništa, totalno ništa, isprazniti sve, rešiti se toga i bićeš slobodan.

SZ: Kakav je značaj nazivanja tog stanja potpune slobode, Sopstvo?

R: Značaj je u tome što Sopstvo čini da razumeš da postoji samo jedno. znači jedinstvo, znači da postoji samo jedan entitet zvan Sopstvo, koji je sveprožimajući, sveprisutnost i ti si to! To je ime koje mu dajemo da bismo bili sigurni da razumemo gde je. Da smo mi nešto, da smo entitet neke vrste, da smo Sopstvo, ali

Sopstvo zaista ne postoji. Samo još jedna reč, kao i sve ostale reči, sve je gomila reči, ali izgovaramo ove reči da bismo razumeli da postoji nešto više od mesta na kome smo, nešto tako lepo, tako veličanstveno, ne možemo ni zamisliti šta je. Iznad je mašte, i svega što možemo shvatiti ili objasniti, to si ti, to si ti, ti si To. Kada pokušaš da ga definišeš, pokvariš ga. Samo budi! Ne budi ovo ili ono, samo budi!

SZ: Ako Inteligencija puni našu kantu za smeće, da li je Inteligencija pomoć ili smetnja?

R: Ljudska inteligencija je smetnja. Pogledajte ovaj Svet danas, pogledajte haos i pometnju u ovom Svetu, politiku, šta god, to je ljudska inteligencija. Ljudska inteligencija nije u tome. Vrhunska inteligencija je u tome i vrhunska inteligencija je Tišina. (neko kašlje ili kija, svi se smeju)

R: Fred se probudio. (smeh)

SF: Ako nešto u Umu sadrži element vremena, već je skrenulo od Istine, jer vreme je kreacija Uma, pa...drugim rečima bilo bi to nešto drugačije nego što je sada i to ga izbacuje iz igre.

R: Naravno, u pravu si. Vreme je deo ljudske igre. (SF: I prostor takođe?) Prostor i vreme su sve deo ljudske igre. Sve je na relativnom planu. (SF: Na relativnom planu?) Kada radiš sa relativnim planom, imaš problema. (SF: Astralni plan, kauzalni plan?) Astralni plan, kauzalni plan su sve

deo Uma, sve Maja, sve san. (SF: Zbunjujuće) Pa zašto misliti o tome? (SF: Trudim se da ne mislim.)

SH: Ako pokušavaš da ne misliš, mislićeš. (SF: Da.) To je kao pokušavati ne misliti na belog konja.

R: Imamo li obaveštenja? Reci im o transkriptima.

SM: O da, imamo transkripte Robertovih govora i oni su na stolu, besplatni su. Dve kutije su pune njih. Zato slobodno poslužite se.

R: Želimo da ih se rešimo. (smeh) Vreme je za prašad. Baš je vreme. Četvrtkom uveče imamo dobar prašad, ali ovo će poslužiti za sada. (odmotava prašad) Fig newtons. Uživajte.

SY: Šta imate četvrtkom Roberte?

R: Lepe krofne sa džemom, torte sa šlagom. Hvala vam što ste došli, zapamtite da volite sebe, da obožavate sebe, da se molite sebi, jer Bog prebiva u vama kao vi, Mir. (prašad se nastavlja dok traka ne završi) [TOC]

Zašto Bismo Išta Trebalo Da Radimo? 5. novembar, 1992

Robert: Om, šanti, šanti, šanti, Om, mir. Dobro veče. Pozdrav. Dobro je biti ponovo sa vama. Dobrodošli ste iz sveg srca. Prošle nedelje smo raspravljali o telefonskim pozivima koje sam primio u vezi sa glasanjem. Ljudi me zovu sa čudnim pitanjima. Da li Džnaniji glasaju? Treba li da glasam ako sam Džnani? I moj odgovor je obično isti za sve, koji je bio, dokle god postavljate pitanje, treba da glasate. Dokle god se pitate da li treba ili ne treba, onda ste deo sistema, onda treba. Nakon izbora nastavio sam da primam telefonske pozive. Jedna osoba mi je postavila interesantno pitanje. Zvao je iz Diseldorfa, Nemačka. Postoji li takvo mesto kao Diseldorf? Pitao sam ga gde je dobio moj broj telefona. Rekao je, "Ramana Ašram." Nisam znao da imaju moj broj telefona. Ali u svakom slučaju postavio mi je prilično inteligentno pitanje, do izvesne mere. Rekao je, "Robert, ako je sve san, zašto bismo trebali glasati, ili bilo šta raditi, ako je sve san?" O tome ćemo raspravljati danas. Kažemo da je život san, sve je san. Svet je nestvaran. Zašto biste bilo šta radili? Razlog je naravno taj što ste uključeni u san. Deo ste sna. Dokle god ste deo sna, morate raditi ono što se mora uraditi u ovom svetu sna, jer verujete da ste telo, um. Stoga ne možete sebe zavaravati i zamišljati da ste negde drugde, kada niste. Potpadate pod zakon uzroka i posledice. Potpadate pod zakone karme. Dokle god verujete u ovaj svet, postoji karma za vas, postoji uzrok i posledica. Ne možete u jednom dahu reći da nema karme i nema uzroka i posledice, a zatim reagovati na svet. Znate da li verujete da je svet stvaran ili ne, po načinu na koji reagujete na njega, dosledno, stalno, kako se svet zbog vas oseća. Ovo vam pokazuje da li verujete da je svet stvaran ili ne. Kada stalno mislite na svoje telo, kada stalno odgovarate na svet, onda morate raditi stvari ovog sveta. Setite se klišeja, "Podajte caru carevo," i "Podajte Bogu Božije." Gde pripadate? U svetu ili na nebu? Možete reći po načinu na koji reagujete na život, po načinu na koji svet zbog vas čini da se osećate, po načinu na koji odgovarate na svoje telo. Ipak sve je to san, ali ste uhvaćeni u san. Kao primer, kada odete na spavanje i sanjate, sanjate da provalnici upadaju u vaš dom i ubijaju svu vašu porodicu. Zatim se probudite. Kada se probudite, da li tražite ljude koji su ubili vašu porodicu? Bio je to san i smejete

se. Ali zaboravljate da živite u drugom snu, koji je ovaj svet, koji je smrtni san. Ne povezujte oba sveta. Oni su dva različita stanja svesti. To su dva različita sna. Ipak kada ste u svom svetu snova, sanjajući, kada odete na spavanje noću, radite svašta u tom snu, zar ne? Glumite i reagujete, radite razne stvari u tom snu. Da li ikada u snu kažete, "Ovo je san i neću reagovati na ovaj svet?" Ne kažete. Nastavljate da radite stvari u svom snu. Tako je i u ovom svetu. Većina nas je zaglavljena u svetu snova. Zaglavljeni smo u svetu snova jer nas pritiska. Čini se tako stvarnim. Stvari se dešavaju svakog dana. Ipak, jednog dana ćete se probuditi. To je isto kao buđenje iz sna noću. Nema razlike. Kada se probudite iz sna noću, da li imate bilo kakvog interesovanja za san?

Možda nakratko. Ako se bavite snovima, možda pokušate da protumačite šta san znači, na kratko. Ali nakon nekog vremena potpuno zaboravite na san. Tako je i sa ovim svetom. Kada se osoba probudi, ili osoba postane oslobođena, u stanju je da vidi san, ali zna da nije deo njega. Takođe posmatra sve, ali nije deo sna. Svet više nema nikakvu moć nad njima, nad probuđenom osobom, oslobođenom osobom. Svet nema nikakvu moć nad vama jednom kada ste oslobođeni. Ovako bi trebali misliti o tome. Baš kao san koji ste sanjali noću, probudite se i zaboravite sve o njemu, tako kada se probudite ovde, zaboravite sve o ovom svetu takođe. Ipak ste u telu, tako se čini. Dokle god ste u telu, viđaćete druga tela. Viđaćete svet kao što ga svi drugi vide. Ali ste 100% sigurni da ovo nije svet stvarnosti. Vi to znate. Nastavljate da funkcionišete u ovom svetu, ali ipak ne radite ništa. Za Džnanija nema nikakve akcije koja se preduzima. Za adžnanija postoji akcija koja se preduzima. I adžnani vidi Džnanija kako takođe preduzima akciju. Ali ipak, za Džnanija, ništa se ne dešava, ništa se ne događa, nema sveta, nema sna, nema karme, nema uzroka i posledice. Kada vam kažem da uzrok i posledica i karma ne postoje, morate biti veoma oprezni sa sobom. Ne shvatajte ovo kao dozvolu da radite što god želite. Setite se ponovo, i podsetiću vas ponovo, i ponovo, i ponovo, dokle god ste uključeni u ovaj svet i verujete da je svet stvaran, onda je i karma takođe stvarna. Stvarna je koliko i svet, koliko i vaše telo. Kako sejete, tako ćete žeti. Morate se nositi sa ovim. Ono što činite drugima, činite sebi. Povredite nekoga, povredite sebe. Volite nekoga, volite sebe. Lepo je za mene doći ovde i reći vam da je sve apsolutna stvarnost, sve je nirvana, sat-čit-ananda, čista svesnost, čista inteligencija. Ovo je krajnja istina. Ali koliko nas živi iz ove perspektive? Moramo raditi od mesta na kome jesmo. Najgora stvar koju možete uraditi je da sami sebe zavaravate i pretvarate se da možete proći nekažnjeno. U ovom svetu ne možete proći nekažnjeno ni sa čim. Gospodar karme je uvek na straži. Uvek dobijate nazad ono što ste dali, ni više, ni manje. Ovo mislim kada vam kažem da je sve na pravom mestu, odvija se onako kako treba, sve je dobro, nema apsolutno ničega za šta treba brinuti. Ali ako se pravite budalom, stvarajući probleme drugim ljudima, imajući razne stavove, bes, ljubomoru, strah, šta god, to su emocije koje emitujete u karmički svet, i karmički svet mora vam vratiti ono što ste emitovali. Dakle ovo je svet snova. Da, sve je ovo san. Vi ste sanjar, ali niste otkrili ovo za sebe. Ovo je veoma važna tačka koju treba zapamtiti. Morate se probuditi, postati slobodni. Ne možete zamišljati da ste slobodni, jer slušate Advaita Vedanta predavanja. Ne možete zamišljati da ste slobodni, ako osećate da nekako patite. Ako se osećate povređeno, ili frustrirano, razočarano, ili depresivno, kako možete biti slobodni? Kada ste slobodni, imate nepatvorenu sreću sve vreme. Večna sreća i večna radost su uvek sa vama, bez obzira na uslove. Jer više niste uslovljeni. Više ništa ne tražite. Da li ima smisla da prosvetljena osoba traži zdravo telo, ili prosperitetno telo, ili ovo ili ono? Naravno da ne. Ovo je činjenica da nema nikoga ko bi tražio ove stvari. Ego koji ovo radi je potpuno prevaziđen. Gledajte na svet kao na mehuriće na okeanu, mehuriće i talase na okeanu. Gledajte i na ljude na taj način. Oni stalno nestaju. Stalno se vraćaju. Mehurići, virovi, talasi dolaze i odlaze neprekidno, stalno. Ipak okean razume da su mehurići, virovi, talasi, deo okeana. Oni nisu odvojeni od okeana. Ipak mehurići dolaze i odlaze. Talasi dolaze i odlaze. Tako je i sa nama. Tela dolaze i odlaze neprekidno, stalno. Pravite toliko frke oko života, oko tela koje je toliko važno. Ona dolaze i odlaze kao mehurići u okeanu. Nova tela se pojavljuju svakog dana, stara nestaju, a ipak izvor, iznad svega, je svest. Supstrat celokupnog postojanja je svest. Svest je poput okeana, a svi oblici na ovoj zemlji, u univerzumu, su superpozicije na svesti. Drugim rečima, svi oblici su poput mehurića i talasa na okeanu. Kada otkrijete ko ste, više niste mehurić ili talas. Više ne dolazite i ne odlazite. Postajete okean. Prosečna osoba u ovom svetu veruje da je mehurić ili talas. Identifikuje se samo sa svojim malim sopstvom. Uvek misli o sebi. Meni treba, ja želim, ja sam povređen, ja ovo, ja ono, ja sve. Uvek je ja, ja, ja. Ovako mehurić misli, da je odvojen od okeana. Ali okean zna da nije odvojen. I tako beskonačno leži čekajući u slatkom odmoru da shvatite ko ste. Drugim rečima, okean, svest, neće učiniti ništa da vas navede da shvatite ko ste, jer svest je već vaše Sopstvo. Ali nekako ste bili hipnotisani, mesmerisani, obmanuti, uvereni da

ste odvojeni entitet, odvojeno telo, i da morate da se brinete za sebe, da pazite na sebe. Dok mehurić traje, njega

dobro čuva okean. Dok talas traje, okean brine o njemu. Zato talasi ponekad postaju veliki, postaju plimni talasi. I dalje su deo okeana. Dokle god ustrajavate u verovanju da ste ljudsko biće, verovanju da ste telo, da ste odvojeni, još uvek ste čuvani i zaštićeni. Možda još uvek patite i prolazite kroz iskustva, jer mislite da ste telo ili um, ali bez obzira na to uvek ste zaštićeni i čuvani. U svakom slučaju ne morate da brinete. U svakom slučaju ne morate da se plašite. Zašto? Jer živite u večnosti. Živite u blaženstvu. Živite u potpunoj radosti i sreći. Uronjeni ste u svest, poput prostora. Prostor je uronjen u svest. I svi oblici, poput planeta, galaksija, univerzuma, su superpozicije u prostoru. I šta drži prostor na okupu? Svest. Ne morate ništa da radite da biste ovo razumeli. Jednostavno morate to prepoznati. Ne morate da se molite, ili meditirate, ili radite mantre ili džapu. Ne postoji ništa što morate da radite da biste prepoznali svoju stvarnost, da ste okean, da ste svest. Jednostavno morate to videti i prepoznati, i probuditi se. To je sve što morate da uradite. Zašto je većini ljudi tako teško? Jer ste bili vezani potpuno, čvrsto, za maju, za neznanje, za verovanje u dve sile, verovanje u odvojenost. Osećate u svom egu da ste odvojeni od Sopstva, odvojeni od svog izvora. Ovo je jedini razlog zbog kog patite. Ako biste znali ko ste, bilo bi praktično nemoguće da patite na bilo koji način. Ali ovde postaje paradoksalno. Jer ponovo možete izgledati kao da prolazite kroz neka iskustva, ipak prosvetljeni zna da ne prolazi ni kroz šta. Zato su učenici, kada su videli Isusa kako visi na krstu, mislili da on pati. Ali Isus, Hrist, nikada nije patio. Ipak Isus, čovek, izgledao je kao da pati, u očima svih njegovih učenika, rimskih stražara. Vidimo dva različita sveta. Vidimo svet Džnanija, ili svet Mudraca, ili svet prosvetljenog, koji je čisto blaženstvo, apsolutna stvarnost, čista svesnost, čista inteligencija, JA JESAM to što jesam, krajnja stvarnost. Ovo je svet u kome Mudrac živi sve vreme, i ništa se nikada nije dogodilo Mudracu. Ništa se ne može dogoditi Mudracu, zbog činjenice da je Mudrac postao večnost. Mudrac je sveprisutnost, sveprožimajući. Ipak kada prosečna osoba pogleda Ramakrišnu ili Ramanu Maharšija, i druge koji su izgleda umrli užasnom smrću od raka ili čega već, pitaju se i plaču, "Zašto ova osoba mora toliko da pati? Bili su tako dobri. Bili su tako ljubazni. Ne mogu ovo da razumem. Ako postoji bilo kakva univerzalna pravda, zašto ova osoba mora da pati?" Ko vidi patnju? Samo obmanuti, onaj koji je obmanut, neuki. Oni vide kroz čula. Vide kroz oči, čuju kroz uši, govore kroz usta, okušaju agoniju, pomirišu krv, šta god se dešava. Čula vas sustižu kao ljudsko biće. Jer verujete da ste ljudsko biće imate čula koja vas čine ljudskim. Ali sada znamo da možete prevazići ta čula, potpuno i

potpuno, i biti u drugom svetu potpuno i sasvim. Možete prevazići čula i biti potpuno slobodni od njih, potpuno, apsolutno, i biti u potpuno drugačijem svetu. I tako postoji telo koje izgleda kao da prolazi kroz iskustva, ali samo za osobu koja vidi kroz čula. Dakle, da se vratimo na svet snova, u svetu snova, kada odete na spavanje noću, prolazite kroz mnoga, mnoga iskustva, radite mnogo stvari, možda izgleda da ste ubijeni, možda izgleda da postajete kralj ili kraljica, možda izgleda da imate mnogo dece, predivan dom. Ili možda izgleda da ste nezaposleni, beskućnik. Ipak kada se probudite iz tog sna, smejaćete se sebi i reći, "Pa hvala Bogu bio je samo san," i zaboravićete na njega. Ovaj smrtni svet snova u kome ste sada, takođe morate zaboraviti, i ne identifikovati se sa njim. Ovo je način na koji postajete slobodni. Ovo je način na koji se budite. Ovo ne znači da nećete raditi ništa. Znači da ćete raditi ono što treba da radite, ali u svom umu ćete raditi apsolutno ništa. Morate sebi postaviti pitanje, "Da li zaista želim da postanem slobodan i oslobođen u ovom životu?" Razmislite koliko vam je još godina ostalo. Nikad ne znate, možda ćete biti pozvani sutra, ovog trenutka, za godinu dana, za mesec dana, deset godina, nedelju dana. Ko zna? Stoga biste trebali neprestano misliti o ovim stvarima o kojima večeras govorimo. One bi trebale biti prve u vašem životu. Onome što dajete svoju energiju, to postajete. U ono što verujete, to postajete. O čemu najviše razmišljate, to postajete. To je ono važno, o čemu najviše razmišljate. Većina nas stalno misli da neko pokušava da nas povredi,

neko nas ne voli, neko je zao prema nama, nešto negde nije u redu. Dokle god mislite na ovaj način, govorite gospodaru karme, ovo je ono što zaista želim. Drugim rečima, nesvesno privlačite propast i tminu na sebe, jer ako mislite o propasti i tmini po ceo dan, privlačićete još više toga neprekidno, stalno. Stoga trebate ovo razumeti i početi puštati sve svoje emocije. Jedan od najboljih načina da pustite svoje emocije je praktikovanje samoistraživanja. Znam da su se neki od vas umorili od praktikovanja ovoga. Neki od vas veruju da se ništa ne dešava, ali svejedno napravite od toga naviku. Pomislite na mnoge navike koje sada imate, destruktivne navike. Navike koje vam ni na koji način ne pomažu u vašem razvoju ka Sopstvu. Ali ipak radite ove stvari bez razmišljanja, destruktivne navike. Razvijte dobru naviku, poput praktikovanja samoistraživanja. Ne tražite rezultate. Ne očekujte da se bilo šta dogodi. Samo to radite. Pitajte sebe, "Ko oseća depresiju? Ko se oseća ljudski? Ko oseća da nešto negde nije u redu? Ko oseća ovu iluziju? Kome dolaze ova osećanja?" I naravno odgovarate, "Ja. Ja osećam sve ove stvari." Čim ovo kažete sebi, shvatite da je ja odvojeno od vas. Ja koje oseća sve ovo niste vi. Jer kada bi ja bilo vi, ne biste ga koristili stalno kao što koristite. Ne biste govorili, "Ja sam ovo," i

"Ja sam ono." Ovo vam pokazuje da postoji ja i postojite vi. Kažete, "Ja sam ovo, ja sam ono, osećam se bolesno, osećam se obeshrabreno, osećam se depresivno." Ako biste zaista govorili o svom stvarnom Sopstvu, ne biste to rekli. Ali ako govorite o svom telu, ne biste čak ni to rekli. Jer kada biste govorili o svom telu, rekli biste, "Bolesno, depresivno, nesrećno," ne biste rekli, ja. Ovo vam pokazuje da se ne odnosite na svoje telo kada kažete, ja. Ono što izgleda kao vaše telo je samo neživi komad mesa. Vi ste komad mesa. To ste. Ipak kada svest prođe kroz njega, postaje animirano, počinje da pleše, počinje da skače, počinje da radi razne stvari. Ali samo po sebi ne može ništa. Onome što ciljam je ovo: Kako telo koje je samo po sebi komad mesa, može postati bolesno ili depresivno ili obeshrabreno, ili imati bilo kakav problem? Ne može. Dajete život ovim stvarima govoreći, "Ja osećam ovo." Kada dodate ja telu, ili komadu mesa, onda ono takođe postaje živo, na negativan način. Ali kada počnete da shvatate da ja niste vi, ja nikada nije bilo vi, ovo je početak mudrosti. Kada ovo jednostavno razumete, nastavite da nosite kroz dan, za danom, za danom, stalno podsećajte sebe, "Ja nisam ja." Naravno, ne dozvolite da vas iko čuje kako to govorite. Zvaće ljude u belim mantilima i odvešće vas, na srećnu farmu. Shvatite za sebe, "Ja nisam ja." Ja je nešto samo po sebi, i ne postoji, neki oblik hipnoze, neka obmana, nazvana optička iluzija, koja me navodi da verujem da sam ja ja. Kada stignete tako daleko, možete dalje istraživati, "Onda odakle je došlo ovo ja? Ako ja nisam ja, zašto stalno govorim ja, ja, odnoseći se na sebe? Odakle je došlo ovo ja? Šta je izvor ja?" Sve ima izvor. Samo razmišljajući na ovaj način, mislite o Bogu. Ljudi me uvek pitaju, "Kako da mislim o Bogu? Uvek nam govoriš, Robert, da se koncentrišemo na Boga i zaboravimo na svet. Kako da mislim o Bogu? Da kažem bilo šta o Bogu?" Shvatajući da izvor nije ja. Ko sam ja? Ako ja nije izvor, onda šta je izvor ja? To je sve što morate reći. Ne idite dalje. Ovo je kada postajete tihi i dozvoljavate sili koja zna put da deluje, kroz vas. Kako postajete tihi, um će početi ponovo da misli. I prolazite kroz isti postupak ponovo, i ponovo i ponovo. "Kome dolaze ova osećanja i misli? Dolaze meni. Ja osećam ove stvari. Osećam se čudno. Osećam se depresivno. Osećam se loše. Pa, šta je izvor ovog ja? Odakle dolazi?" I ponovo ostajete tihi. Ovo je jednostavna praksa samoistraživanja. Postaće navika ako nastavite da je radite. Zato nemojte misliti da se ništa ne dešava. Nešto vam se dešava kada ovo radite, čak i prvi put, ali veoma je suptilno. Zaboravite na vreme. Zaboravite na sebe. Postanite univerzalni. Shvatite da je vaše telo telo univerzuma. Sve stvari emaniraju iz vašeg uma. Ceo univerzum emanira iz vašeg uma. Misli o ovim stvarima svakog dana. Budite svesni ovih stvari svakog dana. Uhvatite sebe, dan za danom, za danom, uhvatite sebe, i mislite u pravcu onoga o čemu smo večeras raspravljali.

Kada ovo možete da radite, nešto će vam se dogoditi, nešto divno. Mogu vas uveriti u to. Dobroćudna sila će preuzeti i dovesti vas do vašeg istinskog doma, koji je apsolutna stvarnost i potpuna sreća. Mir. Slobodno postavljajte pitanja.

SF: Imam pitanje. Rekli ste da, "Ja sam sanjar." Zar ne bi bilo jednako tačno reći ja sam usnjeni?

R: Recite to kako god želite. Nije važno šta kažete već šta osećate da jeste. Šta mislite da jeste. Dokle god znate da vas sanja sanjar. (SF: Sanjar i usnjeni su jedno.) San i sanjar su jedno. San izlazi iz vas. Odakle bi drugde došao? Vi stvarate ceo san. U budnom stanju stvarate ceo univerzum.

SF: Ipak, kao što kažete, "Sve u dualnosti je kreacija mog uma," a sam um je nestvaran. To čini sve nestvarnim. (R: Tačno.) Međutim, pokušavati živeti na tom nivou dok sam u telu znači pozivati katastrofu. Na primer, Tota Faree je pokušao, mislio je da živi na tom nivou nedualnosti dok je u telu i ono što mu se dogodilo je katastrofa.

R: To je ono na šta sam se odnosio. Ne smemo se zavaravati. Ne smemo sebe obmanjivati. Moramo neprestano raditi na sebi, istovremeno se ponašati kao da karma postoji, svet postoji jer smo ovde u svetu. Deo smo ovog sveta. (SF: Čak i za Džnanija?) Za Džnanija ne postoji svet, ne postoji postojanje. (SF: Pa, da li biste rekli da Tota Faree nije bio Džnani?) Ne znam da li je Tota Faree bio Džnani ili ne? (SF: Hvala.)

SY: Imam pitanje. Ponekad kada ćutim imam pozadinsku buku u glavi. Kao stvari koje su se dešavale tokom dana i samo gomilu različitih zvukova. Nad kojima nemam apsolutno nikakvu kontrolu. Postoji li način na koji biste mi mogli objasniti bilo šta od toga?

R: Pa, očigledno ste pokupili sve te stvari koje ste radili po ceo dan. I one počivaju u vašem umu i čujete svu buku iz toga. Ono što treba da uradite je da istražite, "Kome ovo dolazi?" Istražite, "Ko ovo oseća? Odakle dolazi? Šta je njegov izvor?" (SY: Ali nalazim da je to ono što imam nakon što sam preuzeo kontrolu nad svojim umom. To su samo stvari koje su razbacane okolo.) Jer niste preuzeli kontrolu nad svojim umom. Ako ste zaista preuzeli kontrolu nad svojim umom, ne biste imali to. Um je veoma moćan instrument, čini se, nekima. I učiniće sve da spasi sebe od uništenja. (SY: Ali sve je drugo tiho u umu čak i pesma koju sam čuo tokom dana samo neprekidno ide i ide i ide.) Naravno. To je ono što um radi. Zato imamo um. Da pamti stvari, da pokupi stvari. Ovo je tačno za svakoga, ne samo vas. Stoga morate potpuno, potpuno istrajno pitati sebe, "Kome ovo dolazi? Ko ovo čuje?" Zatim kažete, "Ja," i istražite, "šta je izvor ja?" Ako ovo redovno radite, otkrićete da buka nestaje. Postaćete tihi i mirni. Drugim rečima, samo posmatrajte zvukove. Gledajte, tu su zvukovi, posmatrajte um na delu. Ali ne reagujte na to. Samo posmatrajte i gledajte. Nemajte nikakvu reakciju, onda ćete otkriti da će prestati.

SY: Čini se stvarno nezgodno jer je kao, čini se na neki način kao da je izbledelo ali zapravo se ponaša kao da je u redu, ali taj mali deo je još uvek bučan jer ne mogu reagovati na njega jer je tako mali, jedva ga čujete ali je još uvek razbacan svuda.

R: To je još uvek um koji se igra sa vama. Tako da nije važno da li je glasno ili tiho. Metod je uvek isti. "Kome ovo dolazi? Ko ovo oseća? Ko ovo čuje? Koga ovo nervira? Ja. Pa ko je ovo ja? Odakle je došlo ja?" I pratite ja nazad do izvora, u srcu i otkrićete da prestaje. I ponovo, posmatrajte um, gledajte um. Gledajte te zvukove. Ne činite ništa da ih zaustavite. Samo ih gledajte. Samim gledanjem postaće sve slabiji i slabiji i slabiji. Dok potpuno ne nestanu. Samo ih ne prihvatajte. Koristite jedan od ovih metoda i mora prestati. (tišina)

R: Da li bi pročitala Džnanija Meri? (SM: Da, Roberte.) (Meri čita Džnanija, pogledajte početak knjige za tekst)

R: Hvala Meri. Imamo li kakvih najava?

SM: Ne, bojim se da nemamo.

R: Imaćemo par bandara, zabava, gozbi. Jedna za Dan zahvalnosti ako je u redu sa Henrijem. Koji je 29., nedelja. Dan zahvalnosti je u četvrtak. Biće tri dana posle. I takođe 27. decembra, 30. decembar je rođendan Ramane Maharšija pa ćemo imati kombinovanu proslavu Božića i rođendana Ramane Maharšija. Pa ako bi neko želeo da bude zadužen za to, javite mi, javite Meri,

javite Liju, javite nekome. (smeh) (pauza) Imaćemo muziku, svečanosti. Svi neka donesu jelo. Ima li komentara?

SM: Zvuči prilično dobro.

R: Ima li iko šta za reći?

SM: Da li želiš papir na kome piše ko će šta doneti, tako da svi ne donesu istu stvar? (R: Da.) Mogli bismo to uraditi.

SH: Treba nam koordinator.

SM: Ne, ne to, mogli bismo ostaviti papir na stolu i ljudi bi se mogli upisati šta bi želeli da donesu i drugi ljudi mogu videti šta oni donose i neće doneti istu stvar.

R: Treba nam neko da preuzme. (SH: Meri, ti preuzmi.) Razmislite o tome. (učenici nastavljaju da raspravljaju o koordinatoru bandare)

R: Zato ostavite taj datum slobodnim. Možete dovesti prijatelja, svoju ženu, tuđu ženu, svog muža. O, vreme je za prašad. Imamo keksiće poslate s neba. (prasad se nastavlja dok traka ne završi) [TOC]

Sve je u Stanju Fluksa 8. novembar, 1992

Robert: Om, Namah Šivaja. Om, šanti, šanti, šanti, om, mir. Zdravo. Dobro je biti ponovo sa vama, videti vaša ljupka nasmejana lica. Srećno lice. Nosite srećno lice. Ceo univerzum je u stanju fluksa. Ništa nije čvrsto. Ništa nije trajno, ništa ne postoji onako kako izgleda. Vaše telo je minijaturni univerzum. Vaše telo je replika celog univerzuma. Vaše telo je mikrokosmos makrokosmosa. Ako je to tako, onda nema ničeg trajnog unutar vas. Niste trajno biće. Niste stvoreni da budete trajno biće. Takođe ste u stanju fluksa. Kada počnete ovo da shvatate o sebi, ostavljate stvari na miru. Prestajete da se borite protiv života. Prestajete da se borite protiv sebe, jer shvatate da će promena uskoro doći ionako, i odvesti vas odavde i staviti vas negde drugde. Odustaćete od svog tela. Postaćete nešto sasvim drugo, nešto drugačije. Dok ste ovde, zašto se boriti? Zašto biti uznemireni? Zašto imati probleme? Samo osoba koja veruje da će živeti zauvek pokušava da oblikuje svet prema svom načinu razmišljanja. Kada pogledate najsitniju stvar u životu, malog insekta, mali insekt ima svoj životni vek, možda par sati, možda par dana. Mali insekt ne želi da živi zauvek. Ne može ni tako da misli. Ide sa tokom života. Ne zna ništa o rođenju i smrti. Kada dođe vreme, nestaje, i gotovo je. Kada pogledate višu životinju, psa ili mačku, oni žive otprilike 13, 14, 15, 16, 17 godina, i onda jednostavno puste i nastave dalje, ka većim i boljim stvarima. Oni ne misle, "Moram da brinem o svom telu tako da će živeti zauvek. Moram da jedem pravu hranu. Moram da uzimam vitaminske pilule. Moram stalno da radim određene vežbe, tako da ću trajati zauvek." Osoba mudrosti shvata da bez obzira šta rade sebi, otići će, isto kao i svi ostali, pre ili kasnije. Mogu produžiti svoj život za par godina. Velika stvar. Niste došli na ovaj svet da biste se držali svog života. Istina je da niste došli na ovaj svet. Čak niste ni ovde. Ali vi mislite da jeste, pa moramo razgovarati o ovim stvarima. Mislite da ste neko. Mislite da ste nešto. Mislite da ste važna osoba. Mislite da ste bitni. Verujete da svet ne može bez vas. Taština, taština, sve je taština. Naši egi su toliko veliki, pokušavamo da ostavimo trag za sobom. Kažemo, "Kada napustim ovu planetu, želim da me ljudi pamte." Zaboraviće vas, ne brinite. Možda će vas pamtiti par dana, par sati. Onda nastavljaju sa svojim životom i vi ste potpuno zaboravljeni.

Sve se mora promeniti, sve. Kada pogledamo u živote planeta, galaksija, i one se stalno menjaju, menjaju, menjaju. Ništa nije zauvek. Drvo može živeti 100 godina, 200 godina, ali mora otići. Planina se čini da je ovde zauvek, zbog našeg poimanja vremena, šta vreme nama znači. Stoga mislimo da je planina tu zauvek. Ali u univerzalnom smislu tu je neko vreme, 1000 godina, 500 godina, šta god. I raspada se. Menja se u nešto drugo. Galaksije se stalno rađaju, stalno bivaju uništene. Sve dolazi i odlazi. I uskoro se ceo univerzum rastvara. Možda će biti 250 miliona

godina. Ceo univerzum dolazi kraju. Sve je gotovo. Onda postoji samo bezgranični prostor. Nema ničega osim bezgraničnog prostora. Ipak, da li bezgranični prostor počiva u krilu svesti. Prva manifestacija svesti je bezgranični prostor. Kada dođemo do svesti, nemamo šta da kažemo o tome, jer naši konačni umovi ne mogu to shvatiti. To je nešto tako retko, tako ekstremno, tako zapanjujuće, nikada ne možemo razumeti šta je svest. Ipak to je supstrat celokupnog postojanja. Nikada ne možemo umom misliti šta je to. Nikada ne možemo razumeti šta je. Nemoguće je. Zato, kada dođete do pojmova poput svesti, ćutite. Nema šta da se kaže posle toga. Ali onda neko poput mene dođe i kaže vam da ste vi svest. Vi ste svest koju ne možemo razumeti. Vi ste svest koja je supstrat celokupnog postojanja. Vi ste ta svest koja je tako duboka, tako van svake mere, tako tako, da ne možete čak ni raspravljati o njoj. Ne postoje reči da se o njoj raspravlja. Ne možete je opisati. Ne možete je osetiti. Ne možete je okusiti. Ne možete je pomirisati. Ne možete je čuti. Ali postoji nešto tamo što se zove svest. Sada je čovek jedina vrsta instrumenta koji može izraziti svest. Drugim rečima, možemo otkriti ovu svest, postati ova svest, i biti ova svest zauvek. Naša istinska priroda je ova svest. To smo mi zaista. To smo oduvek bili. I to ćemo uvek biti. Dakle, vraćamo se na nas. Naša misija je zaista da prevaziđemo svet i postanemo svest, naše istinsko Sopstvo. Ovo je jedina stvar koju moramo uraditi na ovoj planeti. Nema ničeg drugog zbog čega smo došli, ničeg drugog. To je to. Kada se uključite u svoje projekte, u svoj posao, u svoj život, to je zaista gubljenje vremena, zaista jeste, jer niste došli ovde zbog toga. Došli ste ovde da upoznate sebe. Samo otkrijte sebe i shvatite da nikada niste ni došli ovde. Nema mesta odakle doći. Odakle biste došli? Da biste bili ovde morate doći odnekud. Ovo su sve reči, reči, reči, reči. Toliko je reči. Ipak dozvolite mi da samo ovo kažem. Ako ikada okusite samo delić svesti, bili biste tako srećni, tako blaženi, tako u miru sa sobom i životom, nikada ne biste mogli razumeti šta biste postali. Ako biste samo mogli okusiti delić ove svesti, nikada ne biste pomislili da povredite bilo koga. Nikada ne biste pomislili da idete u rat. Nikada ne biste pomislili ovo je moje, ovo je moje, ovo pripada meni. Nikada ne bi bilo ti i ja. Postojalo bi samo jedno. I to jedno je sve i svako, i to je samo delić svesti.

Tako je lepo. Tako divno. Tako veličanstveno. Zbog toga bi ljudi u ovakvoj klasi, u ovakvom učenju, zaista trebalo da budu zainteresovani samo za ovo razumevanje, i da se razviju, i postanu potpuno slobodni. Ovo bi trebalo da bude jedino čime smo zainteresovani, ničim drugim. Ipak, dok smo zainteresovani za postajanje potpuno slobodnim, bićemo vođeni i usmeravani ka našem pravom mestu, i raditi stvari koje moramo da radimo na ovoj zemlji. Nešto će se pobrinuti za nas. Dok pokušavamo da pronađemo sebe, dok pokušavamo da pronađemo svest, koja uvek postoji, nikada nije izgubljena, radićemo svoje, šta god smo došli ovde da radimo. Nekako je teško razumeti kako možete tražiti svest sa jedne strane i nastavljati svoj život ili svoje ljudsko postojanje sa druge strane. Ipak, upravo to se dešava. Ali vaš život postaje lep. Kada kažem da vaš život postaje lep, ne mislim da vam problemi neće dolaziti, ali ih više nećete videti kao probleme. Neće biti problema koje vidite, jer ćete videti sebe. Uvek zapamtite da je vaš život poput ogledala. Ogledalo ne može videti sebe, ali odražava sve što vidi. Dakle, ono što zaista jeste, u svom životu, odražavate svuda okolo. Ako se osećate povredljivo, onda će vam se dešavati stvari koje će vas povrediti. Šta god osećate, privlačite sve više i više istog. Uvek vidite svoju sopstvenu sliku. Zato mi je tako glupo kada se ljudi uzbuđuju, kada se dešava nečovečnost čoveka prema čoveku, postoji sukob, haos, pometnja. Ti ljudi vide samo sebe. Dok u istini postoji samo jedno Sopstvo. To Sopstvo je svest. Sve je isto. Ne postoji vaše sopstvo i moje sopstvo. Postoji samo Sopstvo. I vi ste apsolutno slobodni. Slobodni ste da birate. Znam da neki od vas govore: "Pa, Robert nam uvek govori da je život predodređen, pa kako onda može biti slobodan?" Predodređen je za onu osobu koja stalno reaguje na svet, osobu koja reaguje na svet, na efekte ovog sveta. Kako osoba ide dalje, i dalje i dalje, uzima sve više tela, stalno uzima sve više tela, stalno postaje sve više ljudska i nikada ne postaje prosvetljena. Tek kada shvatite da imate slobodu da pustite. Ovu slobodu imate, slobodu da pustite, to nije biti povredljiv. Slobodu da izaberete svest nadu sveta i stvari ovog sveta. To je sloboda koju svi

imamo. Imamo ovu slobodu. Ali ako zaboravimo na nju i postanemo svetovni, nemamo slobode. U tom slučaju sve je predodređeno, predestinirano. Dakle, da li želite da vam život bude predodeđen ili potpuno slobodan, na vama je. Vaš je izbor. Životinja nema ovaj izbor. Insekt nema ovaj izbor. Drvo nema ovaj izbor. Planina nema ovaj izbor. Vi imate ovaj izbor. Šta radite sa njim? Sve dok imate osećanja bola, nesklada, osećate se uznemireno, osećate da je nešto negde pogrešno, vi činite izbor, upravo tada i tamo. Govorite: "Povredićу se. Sažaljevaću sebe. Verovaću da neko pokušava nešto da mi uradi, da je život loš, da je svako za sebe. Moramo da zgazimo nekoga pre nego što oni zgaze nas." Ovo će biti naše razmišljanje. Ovo će biti naš način življenja. A ako živimo ovako, ako mislimo ovako, ako se ponašamo ovako, onda je život predodređen za nas, predestiniran. I kako sejete, tako ćete i žeti. Šta god ide okolo, dolazi okolo. Ipak, morate shvatiti da ste vi uzrok svega. Vi ste uzrok svega što vam se dešava. Nema koga drugog da krivite osim sebe. Ako imate određene ljude u svom životu sa kojima ne možete da se slažete, svoju porodicu, svoje rođake, šta god, vi ste namerno privukli ove ljude pre nego što ste došli na ovu zemlju, i ovi ljudi su privukli vas, jer je to njihova karma i vaša karma, i morate to da razrešite. Ako stalno reagujete na isti način kao uvek, nećete to razrešiti, i uvući ćete se dublje u to, i vratićete se ponovo, i ponovo, i ponovo, u različitim telima, dok ne uradite kako treba. Zaista možemo reći da je univerzum univerzitet za obrazovanje duše. A zašto vam sve ovo govorim? Zato što nema ničeg drugog da se radi. Znate da nema duše, nema univerzuma, nema tela, nema uma, nema karme, nema reinkarnacije, nema oslobođenja, nema iluzije, a ipak raspravljamo o svim ovim temama o kojima govorimo. Pretpostavljam da ćete raspravljajući o tome shvatiti da ne postoji. Da nismo raspravljali o tome, ne biste znali šta ne postoji. Na kraju krajeva, morate znati šta ne postoji, da se ne biste osećali dobro, da se ne biste osećali ispravno u vezi sa tim. Pravilo bi nevolje, pravilo bi probleme u svetu. Da biste saznali šta ne postoji. Pokušajte da se ponašate kao Bog, umesto kao ljudsko biće. Drugim rečima, kada dođete u neku nedoumicu u svom životu, pre nego što se uključite u nju, recite sebi: "Šta bi Bog uradio u ovakvom slučaju?" A pošto Bog ne postoji, nema ništa da se radi. Pa zašto raspravljamo o ovoj temi? Zato što želite da me čujete kako govorim. Sve je lepo. Svako je Bog. Svako ne postoji. A ipak smo ovde, gledajući jedno drugo. Šta vidite kada gledate jedno drugo? Većina nas vidi drugu osobu. Ali da li zaista postoji druga osoba? Znate, kada odete na spavanje, sanjarite noću, san postaje poput velikog mehura, a mehuri sadrže ceo univerzum. Baš ovako, ljude, mesta i stvari. Situacije slede. Ljudi se rađaju. Ljudi umiru. Ljudi stare. Ljudi mlade. Sve se dešava u snu, u mehuru. Ali otkud mehur, mehur sna? Otkud drugde, došao je iz vas samih. Vi sanjate san. Ali slušajte ovo. Ovo je čudo, ako razmislite o tome. Vi stvarate ceo svet snova koji sanjate. Vi stvarate sve. Što se vas tiče, ako ste u tom snu, braniće te svoja prava, i nećete verovati da je to san. Ako dođem u vaš san i kažem vam: "Ne brini se oko ove stvari. Ne sekiraj se oko ovoga. Nije važno. Prestani da se osećaš povređeno. Prestani da se osećaš zbunjeno. Prestani da osećaš da je nešto pogrešno." Pogledaćete me i reći: "Pa, Roberte, da si ti ovo doživljavao, i ti bi bio povređen. Ne znaš kroz šta prolazim, pakao kroz koji prolazim." A onda vam kažem: "Ali to je samo san. Zar ne vidiš. To je san." I bacate kamenje na mene, i oterate me. "Kako to misliš san. Ja prolazim kroz to. Zar ne vidiš da krvarim. Ovo nije san. Ovo je stvarno." Onda se probudite. Šta se desilo sa svime? Gde je sve otišlo? Nestalo je. Nikada nije postojalo. Ali onda vi postojite, sanjač. Sanjač postoji, ili ne? Ko je ovaj sanjač? Odakle ovaj sanjač dolazi? Probudili ste se u ovaj svet i znate sebe kao telo. Setite se, u svetu snova ste takođe bili telo, zar ne? Baš ovako. Nije bilo razlike. Bili ste pokretno, boreće telo, u snu. I niko vam neće moći reći da sanjate. Niko vas nikada neće moći uveriti u ovo, dok sanjate. Ali vi postojite u ovom snu. Sada se budite i takođe postojite. I kažem vam da je sve ovo san, i nećete mi verovati. Kažem vam da sanjate upravo sada. Sanjate smrtni san. Ali odbijate da prihvatite ono što govorim. Odbijate da mi verujete. Možete mi reći u jednom dahu: "Verujem ti, Roberte, znam da je san," ali čim izađete napolje, prva osoba koja naleti na vas, postanete ljuti. Pa kako ovo može biti san? Osećate svet.

Sve dok osećate svet, verujete da ovo nije san. Verujete da je svet stvaran. Dakle, imate ovaj izbor ponovo. Da shvatite da je svet san, da ostavite sve na miru, da budete u miru sa sobom, i da budete u miru sa drugima, i samo posmatrate svet bez reagovanja na njega. Ili se možete potpuno i skroz uključiti u ovaj svet, potpuno uključeni u svet, pokušavajući da učinite stvari, pokušavajući da sebe učinite popularnim, dobrim, lošim, prolazite kroz sve vrste iskustava, i uvek se boreći za opstanak. Ovo je izbor koji imate. Ovo je izbor koji imate. Ovo je izbor sa kojim morate raditi. Šta ćete učiniti sa njim? I tako su se Mudraci pojavili u našim životima, kada smo bili spremni, koji su nam rekli šta da radimo. Rekli su nam: "Ostavi svet na miru." Prestani da se boriš protiv njega. Idi duboko u sebe. Fokusiraj se na sebe. Otkrij ko si zaista, bilo slušanjem govora i buđenjem uz reči, što se ponekad može dogoditi, ili idući duboko u sebe i ostavljajući svet na miru, ne misleći na ovaj svet, već videći sebe kao svet, ili praktikujući samoistraživanje, što postaje lepo kada znate šta radite. Postaje dosadno ako to radite mehanički. Jednostavnim pitanjem: "Šta sam ja? Šta li sam ja? Šta radim ovde?" kao što kaže potpredsednik Rosa Peroa. Popeo se tamo i rekao: "Ko sam ja? Šta radim ovde?" Možda on zna nešto što mi ne znamo. Samo treba da postavite sebi ta pitanja. "Šta radim ovde? Šta sam ja? Jesam li ova osoba? Ne mogu biti ova osoba, jer nisam ista osoba kao pre deset godina, petnaest godina. Kada sam prvi put bio začet, bio sam ne veći od male glavice igle, a sada sam izrastao u divnu damu, divnog gospodina. Uskoro ću ostareti. Pretvoriću se u staru damu, starog gospodina. Pa kako ovo može biti ja? Kako ova osoba, da tako kažem, koja se stalno menja, menja, menja, može zaista biti ja?" Pitajte sebe. Pitajte sebe: "Kako sam dospeo ovde? Ko me je stvorio? Šta sam ja?" Stalno postavljajte sebi ova pitanja iznova i iznova, i nešto će popustiti. Jer jednog dana ćete se probuditi u činjenicu da pitate: "Ko sam ja?" Ne pitate "Ko sam to?"

Pitate: "Ko sam ja?" Drugim rečima, pitate se ko je to Ja. Vidite šta radite, do kakvog otkrića dolazite? Ko sam ja? Ko je ovo Ja koje prolazi kroz iskustvo za iskustvom? Ko je ovo Ja? Prestajete da se identifikujete sa malim ja, koje je ja-misao. Ovo je veliki korak u vašoj evoluciji kada ovo možete učiniti. Većina ljudi to radi na pogrešan način. Stalno govore: "Ko sam ja?" i misle da su oni ja. Ali vi niste ja. Vi niste ova ja-misao na koju se referišem. Vi niste malo ja. Vi niste to. Ipak, živeli ste na ovom ja celog svog života. Kada otkrijete ko je ovo ja, otkrićete slobodu. Ali prvi korak je shvatiti da vi niste ja, i shvatiti da je to ja koje ima sve probleme, a ne vi. Drugim rečima, morate doći do zaključka, ja se oseća povređeno, ja je uznemireno, ja se oseća neprijatno, ja se oseća neželjeno, nevoljeno. Ne ja, nego ja. Ne ja, nego ja. I sada imate potpuno novu igru. Počinjete da uviđate da ja niste vi. Tajna je otkriti odakle je ja došlo. Ako ovo ja nije ja, odakle je došlo? Ko ga je rodio? Onda ga lukavo pratite. Počinjete da pratite ja odakle je došlo. Uskoro ćete shvatiti nešto veoma interesantno, da je ja veoma spontano. Dolazi u trenu, iznenada. Ipak, možete ga videti. Možete ga osetiti. Možete ga posmatrati. Kao primer, rano ujutru kada se prvi put probudite, prvih nekoliko sekundi kada ustanete, u miru ste sa sobom i svetom. Ne postoji svet koji postoji za vas. Između budnog i spavajućeg stanja, kada prvi put otvorite oči, tih nekoliko sekundi, nema ja, i u savršenom ste miru. Ne znate ništa o svojim problemima. Nemate pojma o svetu. Ipak otvarate oči i gledate svet. Tokom tih prvih nekoliko sekundi, apsolutno vas ništa ne uznemirava. Ako imate rak, nije tu. Bez obzira na problem, nije tu u tim prvim sekundama. Ali iznenada, ja postaje aktivno. I sada kažete: "Osećam kako me kosti bole. Osećam da sam gladan. Želim doručak. Moram ustati da idem na posao. Moram ovo. Moram ono." Ja je preuzelo vaš život. Ovo malo ja, ovo beznačajno malo ništa je preuzelo ceo vaš život i postojanje, a vi idete uz to, kako glupo. Verujete u ono što ono govori i šta radi, jer se slažete sa njim. Ja kaže: "Imam glavobolju." Umesto da kažete ja: "Ti imaš glavobolju, ali ja nemam," vi verujete da je ovo ja vi, i vaša glava počinje da vas boli. Učinili ste ovo ja svojim Bogom. Na ovaj način patite kao što patite. To je jedini razlog. Nema drugog razloga. Dakle, ozbiljno ćete ući u ovo. Kažete sebi: "Pronaćiću šta se dešava u mom životu. Pratiću to ja. Pratiću to ja do njegovog izvora." Tako sledeće jutro dolazi. Spremni ste za to. Budni ste. Znate da ćete

ustati, neće biti ja, onda će ja doći iznenada. Dakle, posmatrate. Ustanete ujutru, pripremljeni ste i osećate ja kako dolazi iz vašeg srca, uz kičmu u vaš mozak. Dakle, otkrili ste odakle ja dolazi.

Sve što delim sa vama može se otkriti i praktikovati. Možete ovo praktikovati. Videćete da govorim istinu. Možda vam ne treba jedan dan, ili dva dana ili nedelju dana. Možda će vam trebati neko vremena. Ali ako stalno posmatrate ujutru kada ustanete, otkrićete da ja dolazi iz srca, duhovnog srca sa desne strane grudi, ide kroz kičmu, gore u mozak, i onda postajete rob ja. Ja vas vodi kroz dan i kroz život. Ali sada kada otkrijete odakle dolazi, počinjete da uviđate da kada odem na spavanje, ono se okreće. Ide na drugu stranu. Jer kada odete na spavanje, nekoliko sekundi pre nego što zaspite, tih nekoliko sekundi pre nego što zaspite, u istoj ste svesti u kojoj ste bili kada ste se probudili ujutru, pre nego što ste se probudili, i postali potpuno svesni ja. Na istom ste mestu, u istoj poziciji. Ali ovog puta se okreće, ide na drugu stranu. Ja ide iz mozga, niz kičmu, nazad u srce. Ovo se zove praćenje ja. Praćenje ja-misli. Sada imate nešto sa čim da radite. Sada imate nešto da radite, da vas zaposli, da vas drži podalje od nevolja. Počinjete da pratite to ja. Kada ste u stanju da pratite to ja u srce, drugim rečima, kada ste svesno u svom budnom stanju sposobni da pratite ja nazad u srce, postaćete slobodni i oslobođeni. Ovo je vaš domaći zadatak. Ovo je ono što morate da uradite. Svi vi morate početi da radite ovo, morate praktikovati ovo. Otkrivanje ja, odakle je došlo, praćenje nazad u srčani centar. Kada se vrati u srčani centar, i vi ste svesni, oslobođeni ste, jer više nema ja. Ja je ono što vas je držalo u okovima, ja. Pratite ovo ja. Učinite to i postanite slobodni. Mir. Počeću da puštam neke drugačije vrste muzike. Ako vam se sviđa ova muzika, javite mi i puštaću više. Ako vam se ne sviđa, vidite Lija i izudarajte ga. (Robert pušta muziku)

SV: Smejala sam se i smejala, a onda kada sam otvorila oči, videla sam dve i po osobe koje se takođe smeju. (smeh) Potrebno je vremena da se naviknete, jer je većina ljudi navikla na...?

R: Bilo ko želi da izudara Lija? (smeh) (SH: Da, to.) Sada je vreme da igramo zbunite gurua. Kada dođete ovde u nedelju, ako se ne setite, zapišite pitanje. Svi me napadnite i izbacite kroz prozor. (SH: Hajde da uradimo to.) (P - Meri čita, R - Robert odgovara)

P: Prvo je, možete li opisati jednog bhakta.

R: Poniznost, potpuna poniznost. Bhakt je biće koje je prošlo kroz mnogo života sa Učiteljem. On ili ona je potpuno drugačiji od učenika ili tragaoca. Bhakt ne želi više ni o čemu drugom da misli. Osim istine, učenja, to je sve do čega im je stalo. Završili su sa trčanjem po svetu. Završili su sa odlaskom u ovo učenje, ono učenje. Odlazak da vide Babu-Lu u nedelju i Babu-Harija u sredu i Babu u četvrtak... (smeh) (SH: I Roberta Adamsa u...) (smeh) Bhakt je onaj koji je pronašao šta želi i to je sve što želi. Uvek dajem primer Ramane Maharšija i osobe koja vuče ventilator. Jedan od njegovih bhakta

je bio Džo, vukao je ventilator trideset pet godina. Sedeo je tamo i vukao ventilator Ramane. Nije želeo ništa, nije mario ni za šta. Na Zapadu je to zvučalo kao glupa osoba. Ali daleko je od toga da je glupo. Jednog dana je vukao ventilator, imao je oko 80 godina i pao je mrtav. I Ramana je pogledao i rekao, neće se ponovo vratiti, potpuno je realizovan. Dakle, Zapad nije imao dobro razumevanje bhakta. Setite se, ima mnogo učitelja, učitelja svuda. Ali gde možete naći dobrog bhakta? Stoga bih rekao da je kvalitet bhakta potpuna poniznost, potpuna ljubav, neograničena ljubav, potpuna radost u onome što rade. Oni nisu glupi ljudi. U zapadnjačkom umu mogu izgledati pomalo glupi. Jer ih ne zanima ništa osim služenja Učitelju, brige o učitelju, to je sve do čega im je stalo. Možda oni znaju nešto što mi ne znamo. Nešto za razmišljanje. Dakle, kvalitet je poniznost, potpuna poniznost. Ništa poput želim ovo ili želim ono ili želim postati ovo ili želim postati ono. Potpuno su se predali Sopstvu u obliku gurua. Ima tu mnogo toga. Sledeće pitanje.

P: Zašto nam više Sopstvo juriša kada ga podržimo? I šta nam se dešava kada ga podržimo?

R: Možete sedeti za njega, ne morate ustajati. Više Sopstvo je vaša prava priroda. To je ono što zaista jeste. Dakle, prirodno, kada postanete dovoljno mirni, kada prestanete da vičete i činite

stvari i želite stvari i radite stvari, kada ste postali potpuno mirni dovoljno dugo i ostavite šta god se dešava, neka se dešava, onda postajete pravo Sopstvo. To izgleda kao da vam juriša jer se otvara kao vi i kada ste tihi, postajete to. Jednostavno. Sav vaš posao je da postanete tihi. Postanite mirni. Ništa za dokazati, ništa za raditi, ništa za borbu. Ostavite svet na miru. Sve će se pobrinuti samo za sebe. Ne brinite više. I Sopstvo će jurišati u vaše ruke i zagrlićete se i živeti srećno zauvek. (pauza na traci, dok se pitanje nastavlja)

P: ...da li je to zato što moj sistem verovanja privlači kaznu? Ili zato što karma pokušava da očisti moj tablu brzo da bih mogao biti u ravnoteži sa univerzumom, Bogom, ponovo brzo?

R: Ne postoji kazna. Nisi grešnik, nikada nisi bio grešnik, imaš božansku suštinu. Izgleda ponekad da kada uđete u ovo učenje stvari postaju progresivno gore. I to je veoma dobro. Jer to znači da imate toliko stvari u sebi, toliko ideja, toliko verovanja, toliko koncepata, toliko dogmi, mišljenja. Kako se ove stvari uništavaju, ne osećate se dobro zbog toga jer vas je to odvelo od onoga gde ste bili celog života. Izvlači vam tepih ispod nogu. Oduzima vam sve vaše igračke, sve vaše objekte koje ste toliko voleli. Stvari za koje ste se držali. Ovo se dešava samo kada ste zaista iskreni. Kada ste zaista iskreni, imate toliko vere i toliko snage iz svoje iskrenosti, da ćete gledati na sve što vam se dešava i smejati se. Neće vam značiti ni trunku. Jer ćete znati da se sve dešava sa božanskom svrhom. Nema niko da vas povredi. Ne postoji sila u ovom univerzumu koja može povrediti. Ne postoji ništa što vas ikada može povrediti, ništa. Jer postoji samo Bog koji je ja svest, sat-čit-

ananda, stvarnost je jedino što postoji, Brahman. Koji je izvan koncepata, izvan znanja, izvan svega što smo ikada znali. Prožima čitav univerzum. U svemu je i u svakome. Kada postanete mirni, postajete bliži Brahmanu. Postajete slobodni i oslobođeni kako puštate. Dakle, istinski učenik koji dođe u Advaita Vedantu neće više reagovati na stvari, bez obzira šta se dešava. Jer neće imati straha, sav strah ih je napustio. Neće verovati da im se desilo nešto loše i da moraju da to isprave i učine dobrim. Sav strah će nestati. Radićete šta mora da se radi, bez straha. Kako ste u stanju ovo da radite, sledeći put kada se ista stvar desi ili nešto slično, nasmejaćete joj se u lice i nestaće i nikada više nećete morati da prolazite kroz to. Ali ako reagujete na to sa strahom, animozitetom, mržnjom, osvetom, možda ćete izgledati kao da pobjeđujete ponekad, ali moraćete da prolazite kroz to iznova i iznova i iznova i iznova i iznova i iznova. Dakle, prestanite da budete osvetoljubivi, prestanite da budete puni mržnje, onda će sve prestati i bićete svoje sopstvo. Sledeće pitanje.

P: Nakon što dolazim na vaš satsang poslednja tri meseca, osećam se bolje i moj život teče lepo. Ali nisam došao ovde da se osećam bolje ili uspešnije, došao sam da ostvarim Sopstvo, pomozite, pomozite. Ne želim da budem zarobljen u osećaju dobro i uspešno, ali bez samorealizacije.

R: Ko vam kaže da se osećate na ovaj način? Ono što vam dolazi deo je vašeg treninga. Deo je iskustava kroz koja ste želeli da budete slobodni, potpuno neometani. Dakle, osećajte dobro, uživajte u tome, osećajte se divno, ali idite dalje. Kako nastavljate dalje od osećaja dobro, od iskustava, ići ćete više i više i više. Podići ćete sebe na visok nivo svesti i kada ste ovde, osećaj dobro će nestati. Ideja šta je dobro, šta je loše – sve će nestati iz vašeg sistema. Bićete spremni za konačni korak u oslobođenje. Dakle, nemojte reći da niste došli ovde da se osećate dobro. Osećanje na način koji opisujete deo je procesa. Kako nastavljate sa tim, osećaćete se sve bolje i bolje dok vaš ego ne eksplodira i raznese se i nestane iz vašeg sistema potpuno i kompletno. Dakle, ovo je dobar znak da se osećate dobro i da su stvari bolje za vas u vašem životu. Uživajte dok možete.

P: Dragi Roberte, čega si ti stalno svestan?

R: Ničega. Čega ima biti svestan? Ne postoji apsolutno ništa čega biti svestan. Da sam bio svestan nečega, morao bi postojati entitet koji je toga svestan. Mora postojati ego ili um ili nešto što je

svesno nečega, ali ne postoji ništa čega biti svestan. Jer imam mnogo ničega i ničega je mnogo za mene. (smeh) (SB: Misliš da sve znaš?) Ništa. (SB: Ti si sveznalica.) Ništa. Sledeće pitanje.

P: Ko (crta) šta (podvučeno dva puta) sam ja? (mali "i")

R: Ko crta šta sam ja? Ti si malo "i" na papiru, to si ti. Ti si to malo jedva vidljivo i. (učenici se smeju) To si ti. Sam si to napisao, dakle to mora da si ti. Trebalo je da ostaviš crtu gde piše ja, znaš na šta mislim. Ono što treba da uradiš je da se rešiš ko, rešiš se sam,

rešiš se ja, onda nema ničega i bićeš slobodan. Reši se svega. Drži se ničega. Sledeći slučaj.

P: Kako je tebi kada sretneš drugog samorealizovanog gurua ili osobu?

R: Pljusnemo se po licu. (učenici prasnu u smeh) Šta ima da se radi, nema ništa da se radi. Ne radim ništa. Ako je druga osoba realizovana, ni oni neće raditi ništa. Dakle, pogledaće jedno drugo, ništa ne reći i otići svojim putem. Dakle, nema ništa da se radi, ništa da se kaže. Sledeći slučaj.

P: Nakon satsanga gde je duh za mene bio veoma jak, našla sam se nesposobnom da posećujem satsangiđe i razgovaram, osim ako govore iz svog višeg sopstva. Ovozemaljski razgovor ili šale deluju mi nereligiozno ili uvredljivo za prisustvo koje osećam u sebi. Ipak vidim vas kako se šalite i razgovarate ovozemaljski, jesam li ja neka vrsta lažnjaka? Da li sam pomešala svetost i ovozemaljskost? Zapravo se osećam sprečenom nakon jakog satsanga... (nejasno za čitanje) ...od tela, to nije mentalna odluka. Bila bih srećna da se družim na posebnom nivou bez svesnosti tela.

R: Okej, nisi lažnjak, ali imaš veliki ego. Jer tvoj ego te navodi da misliš sve ove stvari i govoriš sve ove stvari. Kada tvoj ego nestane, nije važno sa kim se družiš. Ne vidiš stvari koje sada vidiš. Ne vidiš da je ova osoba ovakva, ova osoba je ovozemaljska, a ja sam visoko. Znam nešto što ova osoba ne zna, pa neću imati ništa sa ovom osobom. Suprotno, ceo svet postaje tvoja porodica. Ne tražiš posebne stvari u ljudima. Jer videći sebe, vidiš njih kao posebne. Drugim rečima, vidiš sebe kao prosvetljeno biće, onda ćeš videti i sve druge na isti način. Dakle, nema posebnih ljudi. Ne družimo se sa posebnim ljudima, govoreći: "Ova osoba je ovakva a ona osoba je onakva. Ne mogu da razgovaram sa ovim ljudima jer se osećam uzvišeno, osećam se visoko." To je sve ego. Kada se rešite svog ega, bićete kao i svi drugi. Jer zar svi ovi ljudi ne potiču iz vas? Ovi ljudi potiču iz vas, odakle bi drugde došli? Oni su vaša kreacija. Ceo univerzum je vaša kreacija. Dakle, ako gledate s visoka na nekoga, gledate s visoka na sebe. Kada ste evoluirali do mesta gde nema drugih, uvek ćete biti srećni. Jer postoji samo jedan, taj jedan je Brahman, taj jedan ste vi, vaše Sopstvo, vi ste taj jedan. Ne mislite na visoko i nisko, dobro i loše. To su termini za ljudsko biće sa egom. Ako radite na svom egu da biste ga se rešili, osećaćete se prijatno sa svima. To ne znači da morate živeti sa određenim ljudima zauvek. I tada ćete imati lepu reč za svakoga, bićete srećni sa svima. Uvek ćete se osećati divno iznutra i ništa vas neće uznemiravati. Dakle, zaboravite na klasu, visoku klasu, nisku klasu, srednju klasu, bez klase, (smeh) samo budite svoje sopstvo. To je to, Roberte. Imamo li najave?

SE: Imam tri transkripta koje, ako želite da napravite kopije. Daću vam ih sada i možete vratiti pet ili deset kopija. Bilo ko zainteresovan da napravi kopije? (trake se završavaju) [TOC]

Uklonite Zid! 12. novembar 1992.

Robert: Om, Šanti, Šanti, Šanti, Om, Mir. Pozdrav! Dobro veče! Lepo je videti vaša nasmejana lica. I rekao sam nasmejana lica. Zašto dolazimo na Satsang? Ko zna? Zapravo nismo imali izbora u vezi sa tim. Neka druga sila nas gura ovamo. Ovu silu možete nazvati šakti, svest. Šta god da nazovete ovu silu nije važno. Ali to je nešto unutar vas što vas je dovelo ovde, jer je ovo mesto na kome morate biti večeras. Zašto? Nema razloga. Ne pokušavajte ništa da zaključite. To je najgora stvar koju možete ikada učiniti. Pokušavati tražiti razlog zašto se stvari dešavaju, zašto ste ovde, zašto niste ovde, zašto vam se određene stvari dešavaju u životu ili kod kuće. Nikada ne pokušavajte ovo da zaključite. Ako naučite da budete centrirani i živite spontano u trenutku,

onda ćete otkriti da se sve samo rešava i bićete srećni sve vreme. Ali kada pokušavate da zaključite stvari, zašto se ovo desilo, zašto se ono desilo, otkrivate da se potpuno zbunite i ne znate šta da radite sa sobom. Ostavite stvari na miru. Univerzum zna šta radi. Ne treba mu nikakva pomoć od vas. Ostavite sve na miru i gledajte šta se dešava. Kada pokušavate da se mešate u proces, pričinjavate sebi bol, patnju. Ali kako ostavljate stvari na miru, pravo Sopstvo, Ja Jesam, stupa na scenu i preuzima vaš takozvani život, vaše ljudsko postojanje, šta god to bilo i naći ćete radost na pravom mestu, radeći prave stvari i sve se odvija kako treba. Kako postajemo duboko uključeni u Advaitu, nedualnost, otkrivamo da sva učenja Advaita od početka vremena govore da je sve što treba da uradimo je da um smirimo, da um učinimo mirnim, spokojnim, opuštenim, da utišamo um i onda ćete biti samorealizovani. U Budizmu kažu da treba ubiti um. U Hinduizmu kažu da treba kontrolisati um. U svim velikim religijama sveta uvek se vraćaju na um jer shvataju da odatle dolaze svi problemi, odatle dolaze sve greške, odatle dolaze zablude, iz uma. Drugim rečima, um mora otići! Ali pokušaj ubijanja uma je zaista metafora. Svi načini oslobađanja od uma su metafora. Ne želite zaista da se rešite uma jer samo razmišljanje o tome čini um sve jačim i jačim i jačim. Znate sami, bilo kada

pokušate da utišate um, on postaje sve glasniji i glasniji. Kad god pokušate da uklonite misli iz uma, misli postaju sve jače i jače. Dakle, koji je način da se ovo uradi? Pogledajte na ovaj način. Postoji zid, imaginarni zid između svesti i uma i misli. Misli i um su sinonimi. Kako pokušavate da se rešite misli, udarate u zid, dolazite do slepe ulice. Stoga, pravi način da izgubite um je da se rešite zida, a ne misli. Takozvani nevidljivi zid koji razdvaja svest od misli. I ovo radite tako što ne pokušavate da uklonite bilo kakve misli ili promenite bilo kakve misli ili ubijete bilo kakve misli. Vi jednostavno "uklanjate zid" i misli će se pobrinuti za sebe ili se pomeriti pored zida ka svesti. I onda će svest prevladati, što je vaše pravo Sopstvo. Ovo radite tako što postajete veoma mirni, veoma spokojni, veoma opušteni i dozvoljavate mislidam rade šta god hoće. Ne mešajte se u njih, samo ih pustite da rade šta hoće. Ako žele da se ljute na vas, pustite ih da se ljute. Ako vaše misli žele da vam govore stvari o ljudima, pustite ih da vam govore stvari o ljudima. Ne pokušavajte da promenite svoje misli. Samo, ne reagujte na njih! To je ono što morate da uradite. Ne reagujte na svoje misli. Nikada ne reagujte na misli! Nije važno da li su dobre misli ili loše misli ili nešto između. Misli su misli. Sve su iluzije i uzrokuju vam bol i probleme. Jer ste se identifikovali sa umom nekako, negde. Naš um nikada nije postojao, a ipak se identifikujete sa njim. Ako vas zamolim da mi pokažete svoj um, ne možete to učiniti. Ne možete mi pokazati um, gde biste ga našli? Ipak govorimo o našem umu kao da je entitet, kao da je sila koja može nešto da nam uradi. Dok u stvari um ne može ništa da nam uradi jer ne postoji. Dakle, "uklanjate zid" koji izgleda da je između stvarnosti i misli, uma. Kada je zid uklonjen, misli će same pasti u svest i probudićete se! Tako je jednostavno! Nema mantri koje morate raditi. Nema oblika meditacije koje morate raditi. Nema pranajama koje morate raditi. Nema joga vežbi koje morate raditi. Nema apsolutno ničega što morate raditi. Samo se rešite zida i bićete potpuno slobodni! Ipak, nije tako lako kao što zvuči, zbog činjenice da su neki od nas zaista napravili haos od sebe i um je postao veoma moćan. Tako izgleda! Um je postao veoma jak. Kontroliše vas potpuno i kompletno. Zar nije ovo istina? Pogledajte svoj život samo za danas. Razmislite kako vas je um kontrolisao. Razmislite o nekom incidentu koji vam se desio danas. Gde ste reagovali na um jer vam je um rekao nešto. Nije važno da li je bilo istinito ili ne. Sve dok reagujete na um, misli, činite veliku grešku. I dok nastavljate da razmišljate o onome što govorim, dok nastavljate da razmišljate o zidu, koji morate ukloniti, zidu između uma i svesti, prestaćete da se bo-

reagujući na život. Samo razmišljanjem o ovome nećete više reagovati na osobu, mesto ili stvar, jer ćete shvatiti da svi događaji dolaze iz uma. Sve dolazi iz uma! Sve vaše uslovljavanje dolazi iz uma, svi vaši sistemi verovanja. Sve što je ikada postojalo i što postoji sada je proizvod uma. Odakle bi drugo moglo doći. Svet kakav se pojavljuje. Planete, univerzum, sve stvari koje radite kod kuće, sav posao koji radite, vaš sistem verovanja, sve to dolazi iz uma, poput sna. Sanjate

smrtni san. I ovaj svet vam se čini veoma stvarnim. Kada poverujete da je on zapravo fatamorgana, kada počnete da osećate da uopšte ne postoji tako što mu dozvolite da ode u svest uklanjanjem zida, nešto vam se dogodi, nešto divno, nešto veličanstveno. Kao da je svetlost obasjala vaše srce, vaše srce se otvara, proždire vaše telo, vašu prošlost, vaše karme, samskare. Sve je potpuno uništeno. Sve potpuno nestaje i vi ostajete kao Sopstvo sa čistom svesnošću, neograničenim prostorom, beskrajnim prostorom. Morate postati beskrajni prostor. Kada je um otišao u svest, više niste telo. Zapamtite telo je deo uma. Ovo telo o kome govorite svaki dan je deo ovog uma o kome govorim, deo mašte, uma. Dakle, kada uma nema, nema ni tela. Postoji samo svest koja je sveprožimajuća sveprisutnost, čista svesnost. Tada osećate sebe kao drveće, planine, nebo, planete, druge. Počinjete da osećate svoje jedinstvo sa svim životom. Tada razvijate poštovanje prema svem životu. Shvatićete da je sve u ovom univerzumu Vi, Sve. Dolazi iz vas, vraća se vama. Vi ste jedno. Ne postoji niko drugi. Ne postoji ništa drugo osim jednog i vi ste to! Razmislite o ovome, a ipak pitate: "Još uvek se pojavljujem kao telo." To govorite u svom sadašnjem stanju neznanja. To je ono što vidite odakle sada dolazite. Da se pojavljujete kao telo. Ali kada dobijete uvid u buđenje, znaćete bez ikakve sumnje da nema tela. Vi uopšte nemate telo. Ipak izgleda da radite stvari. Izgledate kao činilac. To se pojavljuje drugima. Prosvetljeni nikada nije činilac, nema telo, ne čini ništa, ništa se nikada ne čini. Ali paradoksalno, drugima se čini da prosvetljeni radi stvari baš kao i vi. To je razlog zašto ovo morate iskusiti za sebe, da biste razumeli ovaj paradoks. Samo kada ovo iskusite za sebe, shvatićete suštinu onoga o čemu govorim. Za sada su to samo reči, samo gomila reči. Ipak, mogu vam obećati da je nepatvorena sreća vaša prava priroda. Blaženstvo je vaše sopstveno Sopstvo upravo sada! Upravo sada ste vi to blaženstvo, ta nepatvorena sreća, ta radost, ta božanska ljubav, vi ste to upravo sada! Samo doživljavate nešto drugo jer ste duboko uvučeni u smrtni san. On vam teško pada. Morate se opustiti! Prestanite da shvatate svet tako ozbiljno. Ne shvatajte uslove tako ozbiljno. Ne shvatajte ljude tako ozbiljno. Ne reagujte na

osobu, mesto ili stvar. Jer sve počinje u vašoj reakciji. Morate naučiti da se uhvatite svakog trenutka dana. Svaki put kada napravite grešku i reagujete na nešto, uhvatite sebe. Vidite sebe kako to radite i prestanite! Pomislite na zid između svesti i uma. Možete zamisliti u svom umu kako se zid ruši, poput Berlinskog zida, raspada se u komadima. Potpuno je razbijen i više ne postoje dvoje, više ne postoje um i svest. Um i misli su otišli u um svesti i vi ste slobodni. I dok nastavljate da praktikujete ovo svakog dana, stvari će početi da se menjaju za vas. Primetićete promenu koja se vrlo jednostavno dešava vama dan za danom. Ovo je najvažniji zadatak koji morate obaviti. Ništa nije važnije od ovoga. Učinite ovo svojim prioritetom broj jedan u životu. Šta bi moglo biti važnije? Šta bi moglo biti važnije od pronalaženja svog Sopstva, poznavanja svog Sopstva, bivanja svojim Sopstvom? Šta bi moglo biti važnije od ovoga? Ipak, većina vas postane toliko zaokupljena dnevnim aktivnostima, onim što se dešava u vašim ličnim životima da potpuno zaboravite ono o čemu govorim i stalno se okrećete stvarima sveta, bilo da je to vaše zdravlje, ili nedostatak ili ograničenje neke vrste, ili usamljenost, bilo šta. Te stvari su sve lažne slike. One nisu stvarnost nimalo. I one su ovde samo na kratko i otići će. Svaka stvar se mora promeniti. Čak i ako gledate na to na materijalan način, na relativan način. Do sada znamo da svaka relativna stvar na ovom svetu mora da se promeni. Ceo svet i univerzum nikada nisu isti. Ovo vam znači da će se vaša situacija promeniti pre ili kasnije, bez obzira na uslovljenost. Mora se promeniti. Dakle, ono što nazivate patnjom dolazi na dan. Ono što nazivate ljudskom srećom dolazi na dan. Sve vaše maštarije su ovde samo na kratko vreme i onda odlaze. Čak i ako ne učinite apsolutno ništa povodom toga, one će se ionako promeniti. Sve se menja. Pitate: "Zašto bih uopšte išta radio? Zašto bih bilo šta praktikovao?" Zbog činjenice da, ako će se stvari menjati, menjaće se od relativnog ka relativnom, zauvek ćete doživljavati relativni svet. Doživljavaćete dobro. Doživljavaćete loše. Doživljavaćete razne stvari na ovom relativnom svetu. Menjaće se, u redu, ali moraćete zauvek da nastavite da doživljavate promene. A kada napustite telo, izgledaće da odlazite u drugo telo, u istu uslovljenost, iste situacije, iznova i iznova. Neće

biti kraja! Poput sanjanja, imati jedan san za drugim, jedan san za drugim, to nikada ne prestaje, osim, ako se ne probudite! I tako je i sa ovim. Kada se probudite, više nema dvojnosti. Više nema dobrog i lošeg, bolesnog i zdravog, bogatog i siromašnog, srećnog i tužnog. Sve je to prevaziđeno, potpuno prevaziđeno, u potpunosti. Postaćete jedan od tih retkih Mudraca koji je nikada rođen, nikada ne može umreti, ne postoji. Postaćete ništa! Što je čisto

Sopstvo. To je razlog zašto nema previše ljudi privučenih Advaita Vedanti, nedualnosti, jer je ovo većini ljudi tako teško shvatiti. Većina ljudi je zaglavljena na jednom mestu u vremenu gde prolaze kroz mnoge relativne fenomene, dobre i loše, s vremena na vreme, i uvek pokušavaju da promene loše u dobro, uvek pokušavaju da uklone loše i zadrže dobro. Ali oboje su varalice. Nikada ne treba da pokušavate ovo, trošite svoju energiju. Trebalo bi da koristite svoju energiju da postanete potpuno slobodni i oslobođeni, ne da pokušavate da postanete milioner ili da izlečite sebe od svake poznate bolesti, ili da se nekako proslavite. Sve ove stvari će proći. Te stvari dolaze i odlaze. Doživljavate jedno pa drugo. Želite da postanete potpuno slobodni. Potpuno, apsolutno slobodni i oslobođeni. Želite da znate da ste sveprožimajući. Ne postoji ništa osim Sopstva koje ste vi, ništa drugo ne postoji. Sopstvo je apsolutna stvarnost, samouslovljeno, apsolutna stvarnost. Sopstvo je blaženstvo, nirvana, ja-jesam. To ste vi upravo sada. To je vaša istinska priroda, upravo sada! To je stvarnost upravo sada! Ne dajte svoju energiju ovom svetu. Jer ceo svet je kosmička šala, zapamtite. I isisaće vašu energiju, učiniti vas slabim, naterati vas da tražite lekove, rešenja za svoje probleme. Prolazićete kroz život za životom radeći ove stvari. Vreme je sada, ne postoji drugo vreme osim sada. Sada je vreme da postanete potpuno slobodni i oslobođeni. Probudite se, jer nikada niste ni spavali! Probudite se iz smrtnog sna. Ne dozvolite da prođe ni jedan dan više u kome reagujete na ljude, mesta ili stvari. Prestanite! Zaustavite se! Ne reagujte na sopstveno telo, sopstvena osećanja. Prestanite! Zaustavite se! Shvatite ko ste zaista. Držite se toga! Ne tražite vreme. Ne razmišljajte o tome koliko dugo traje, jer većina vas zna do sada da vreme ne postoji. Vreme je relativan koncept, nema osnovu, nema temelj. Pogledajte sebe bez vremena. Osetite sebe bez vremena. To znači da nikada nije postojalo vreme kada ste bili ljudsko biće. Nikada nije postojalo vreme kada ste bili grešnik. Nikada nije postojalo vreme kada ste imali prošlost. Nikada neće postojati vreme kada postoji budućnost. Vi ste sve što postoji upravo sada! Sve što je ikada postojalo, sve što će ikada postojati je upravo tamo gde ste vi u ovom trenutku. Vi ste to? To ste vi! Šta vidite? I šta osećate? Morate prestati da sažaljevate sebe. Ne poredite se ni sa kim. Ostavite svet na miru. Ostavite sve na miru. Ostavite stvari na miru. Ništa vas nikada ne može povrediti ako se ne opirete. Ako se ne opirete uslovima, uslovi vas ne mogu povrediti. Uslov vas može povrediti samo kada mu se opirete. Gotovi ste sa igrama. Gotovi ste sa pokušajima da postanete nešto, pokušajima da se prosvetlite. Zaboravite na to. To je samo još jedna igra. Vi ste neprolazna svest, upravo sada, nepromenljivo Sopstvo. To je vaša prava priroda. To ste vi, radujte se! Jer ste slobodni! (kratka tišina) Slobodno postavljajte pitanja

SP: Čini se da je posao nešto čime se moram baviti. Moram naći posao. Moram pratiti tragove koji bi mogli doneti posao. Ponekad, dok slušam kako govorite, imam osećaj da bih bio beskućnik, da bih bio bez posla, bez sredstava.

R: Imaj stav da nisi ti taj koji bilo šta radi. Da nisi činilac. Ako moraš da nađeš posao, tvoje telo će naći posao i znaće šta da radi samo. Ne mešaj se u akcije tela. Sve će biti zbrinuto samo od sebe. Silom koja održava i podržava ovaj univerzum zna šta je potrebno da vas učini srećnim i da vam pruži dobrotu, sreću i ljubav. Stoga, kada stojite u srcu, kada se predate srcu, kada meditirate na srce, sve će se zbrinuti samo od sebe. Ići ćete na posao koji morate dobiti, ali nećete biti činilac. Više nećete reći: "Moram naći posao", jer ja će biti prevaziđeno, neće ostati nikakvo ja. Ipak, vaše telo će naći posao i raditi i imaćete prihod. Sve će biti urađeno na divan način, mnogo bolje nego što biste vi ikada mogli sami. Zato ne brinite o ovim stvarima. Jednostavno uđite u sebe i znajte ko ste, pronađite sebe. Ne verujte da ste vi ono ja koje mora da traži posao, već se fokusirajte na

svoje srce. Shvatite da ste svest, sveprožimajući, i ko god mora da nađe posao, naći će posao. Šta god treba da se uradi, biće urađeno. Sve će uvek biti zbrinuto.

SK: Roberte, kada ste govorili o uklanjanju zida, ono što sam čuo je da treba dozvoliti mislima da se vrate u svest. (R: Da.) Ima li tu još nešto?

R: Šta još želiš? (smeh) Ako sve tvoje misli odu u svest i nestanu, šta bi drugo mogao poželeti. Veoma je jednostavno, bez misli i slobodan si. Kada je zid uklonjen, misli same odlaze u svest i ti si slobodan! (SK: A zid je samo mišljenje da postoji razdvojenost?) Tačno, zid je ja. Zid je ja-misao. (SK: Misliti da postoji neko ko treba nešto da uradi ???) Da. (SK: ...misli i svest.)

SA: Roberte, u poslednje vreme počnem nešto da radim i onda mi odjednom um postane prazan, i stojim i pitam se: "Šta sam to upravo hteo da uradim?" I možda stojim minut ili dva pre nego što mi um počne... "A da, to sam hteo da uradim."

R: Gubiš svoj um, Hauarde. (smeh) (SA: Pretpostavljam da je to dobro?) Da li misliš da je dobro? (SA: Pa pitam te?) Nema veze šta ja kažem, šta ti kažeš? (SA: Pa kažete uništite um, pretpostavljam da je dobro.) Želim da znam šta ti misliš, ne ono što ja mislim. (SA: Pa trudim se da ne mislim.) (smeh) To je dobro. To je sve što treba da radiš, ne misli i na sigurnom si. (SA: Pustiću vas da mislite umesto mene, vidite.) Ni ja ne mislim. Ne postoji niko ko misli, šta ćeš sad? (smeh)

SF: Pomenuo sam ovo ranije, ali ako provodim vreme misleći da bi osoba, mesto ili stvar trebali biti drugačiji nego što jesu, okrećem se u krug. (R: Tačno) Svaka osoba, svako mesto i svaka stvar imaju svoju ulogu i nije na meni da to menjam ili čak mislim da bi trebalo da bude drugačije. (R: Tačno) I to se odnosi na Majku Terezu, Dr. Švajcera, Adolfa Hitlera ili Čarlija Mensona. Oni su svi deo predstave. (R: U pravu si) Hvala ti.

R: Pa zašto se upetljavati? (SF: Pa, ne znam. (učenici se smeju) Pa morao sam nešto da kažem.) Ako ostaviš nešto na miru, nestaće. Ako mu daješ energiju razmišljanjem o njemu, prebiranjem, postaje jače. Stoga, ostavi sve na miru i bićeš slobodan. Pokušavaj da menjaš stvari ili da ih zadržiš kakve jesu, i patićeš.

SP: Roberte, da li više zagovaraš svedočenje uma nego samo istraživanje?

R: Pa ne govorimo baš o svedočenju uma niti govorimo o istraživanju. Oboje su takođe deo toga u različitim trenucima. Govorimo o uklanjanju zida, koji je ja-misao koja je tu vekovima. Iluzorni zid koji ne postoji između svesti i misli. Kada zida više nema, onda misli nestaju same od sebe, svojom voljom. Ali sve dok tu postoji zid, one će udariti u zid i ponovo se odbiti. I um će postajati sve jači i jači i jači jer će se stalno odbijati svaki put kada udari u zid. Tako da jednostavno moraš videti kako se zid raspada u tvojoj svesti. Ako želiš da praktikuješ samoistraživanje, možeš. Možeš istraživati "Kome dolazi ovaj zid? Ko vidi ovaj zid? Ko ga se mora rešiti?" I shvatićeš da zid uopšte ne postoji. Jer ćeš reći, "Vidim zid. Moram se rešiti ovog zida." Kada je sve vreme ja zapravo sam zid. Dakle, kada shvatiš da ja-misao ne postoji, to je isto kao i rešiti se zida. Istražujući "Ko sam Ja?" zapravo pitaš: "Ko je odgovoran za zid? Odakle je zid došao?" Možeš ići na oba načina. Igraj se, vidi gde ćeš stići, vidi šta će se desiti. Ali zid, drugo ime za zid je ego, ja-misao. Znam jednu gospođu koja je zamišljala da dinamit razbija zid. Da pali fitilj dinamita i da ceo zid razleti u paramparčad. Koristi svoju maštu da se rešiš zida. (tišina) Meri, želiš li da pročitaš o Džnaniju? (SM: Da, Roberte.) (Meri čita o Džnaniju, pogledajte početak ove knjige za tekst)

R: Imamo li kakva obaveštenja? (učenici najavljuju nove transkripte i takođe podsetnik za učenike o bhandari i da su regularne klase ponedeljkom i četvrtkom pomerene zbog toga.)

R: Ima li još nešto što neko želi da kaže? Ili zauvek ćutite. Vreme je za prašad, zbog čega ste svi došli. (smeh) Imamo nekoliko divnih smokava koje su bogate kalcijumom, bogate kalijumom, bogate svešću... (smeh) Imamo još smokava...

SH: To su Fig Njutni. (R: Fig Njutni?) Da.

R: Napravljeni od integralnog pšeničnog brašna, meda i melase. (prašad se nastavlja) [TOC]

Ko Si Ti? 15. novembar 1992.

Robert: Om, šanti, šanti, šanti, om, mir. Dobar dan. Dobrodošli ste mi sve srce. Lepo je videti vas ponovo. Jesu li svi srećni? Neki od vas ne izgledaju previše srećno. Hajde da vidimo nasmejana lica. Neki od vas i dalje izgledaju pomalo ozbiljno. Hajde da probamo Doktor Robertov tretman sa dva prsta. Uzmite svoj desni kažiprst, stavite ga sa ove strane usta, a levi kažiprst sa ove strane usta, i povucite. Ako pitate prosečnu osobu na ulici: "Ko si ti?" reći će vam da se zovem Fred, ili Meri, ili Henri, ili Džojs, ali nemaju pojma ko su zaista. Ime vam je dato rođenjem, vi niste ta osoba. Ko ste bili pre nego što vam je ime dato? Ko ste bili pre nego što ste rođeni? To je pitanje. Ko ste vi zaista? Pa, ko ste vi? Svaki odgovor bi bio pogrešan. Ne postoji odgovor. Nikada nije bilo odgovora. Ipak, vi ste ona sila koja smešta život, sav život, ljude, mesta, stvari, lebdeći u slatkom mira na svesti. Možemo reći da je svest supstrat celokupnog postojanja. Šta je svest? Šta je supstrat? To je apsolutno ništa. To je ništavilo koje nikada ne možete shvatiti svojim mozgom, svojim umom. Ne postoji način da se ovo shvati ljudskom percepcijom. Jer vaše misli uvek misle o nečemu. Stoga možete reći svest mora biti ovo ili mora biti ono. Kako svest može biti ono što vam vaše misli govore, pošto su vaše misli deo relativnog sveta, i misli ne čine ništa za vas osim što vas teraju da živite kao ljudsko biće? Morate otići daleko izvan misli, daleko izvan rasuđivanja, daleko izvan svega i svega što ste ikada razumeli, da biste bili svest, da biste razumeli svest. Da biste to uradili, sve u šta verujete mora biti odbačeno. Sve što su vas naveli da razumete mora biti prevaziđeno. Sve o čemu možete misliti mora otići. Vaše ideje o ispravnom i pogrešnom, dobrom i lošem, gore i dole, napred i postrance, sve ove stvari moraju biti potpuno prevaziđene, potpuno uklonjene iz vaših obrazaca mišljenja. Uostalom, šta je život, onakav kakav se pojavljuje? Život je samo mehur u okeanu. Mehurići nastaju, zatim nestaju, neprekidno, poput talasa, dolaze i odlaze. Ali okean uvek ostaje, i mehur i talas su deo okeana. Sami od sebe dolaze i odlaze neprekidno, stalno. Milioni i milioni mehurića i talasa, dolaze i odlaze svakih nekoliko minuta. Vraćaju se u okean i izlaze ponovo i postaju mehurići. Ali okean uvek ostaje okean.

Tako je i sa ljudskim životom. Tako je i sa postojanjem. Pojavljujete se kao ljudsko biće. Pojavljujete se kao osoba, mesto ili stvar, a niste. Ovde ste samo na kratko, nestajete, vraćate se ponovo, nestajete, vraćate se ponovo, nestajete. Ali šta je sa okeanom? On uvek ostaje isti. U okeanu postoje razne vrste riba, razna živa bića. U svesti postoje razna živa bića, životinje, insekti, ljudi. Ipak, ove stvari su ovde samo na kratko i odlaze, nestaju. Šta nas je briga za sve ovo? Zašto smo zabrinuti za ovakve stvari? Kakvu razliku to čini? Pa, jednog dana ćete otkriti da su sreća, radost, ljubav i mir večnost vašeg bića. Oni su živa istina vas samih. Niste ono što se pojavljujete. Niste osoba za koju mislite da jeste. Vi ste izvan toga. Ipak se pojavljujete kao osoba. Pojavljujete se da imate iskustva u životu. Odrastate u određenoj zemlji, određenoj rasi, određenoj religiji i verujete da ste to vi. Ali to uopšte niste vi. Vi ste izvan toga, daleko izvan toga. I kada otkrijete ko ste, bićete izuzetno srećni, izuzetno mirni i bićete blagoslov za druge. Jedini način na koji ikada možete pomoći drugim ljudima je upoznavanjem sebe. Jedini način na koji ikada možete biti od koristi drugima je upoznavanjem sebe. Jedini način da ikome bilo šta date je upoznavanjem sebe. Jer kada upoznate sebe, upoznajete druge. Otkrićete da su drugi, vi sami. Postoji samo jedno Sopstvo. Sve je to Sopstvo, sve. Svaki list, svaka biljka, svaki oblak, sve je jedno Sopstvo. To jedno Sopstvo ste vi. Ipak, većina vas nije ovo iskusila ili okusila. I ne možete prihvatiti na slepu veru ono što niste iskusili ili okusili. Shodno tome, kada otkrijete da postoji nešto drugo što je izvan ljudskosti, izvan iskustva, vi to tražite. Idete u potragu za tim. Ali gde idete da tražite? Unutar sebe, ne napolje u svetu. Kada tražite u svetu, šta nalazite? Više sveta, to je sve. Ljudi traže odgovore na ovom svetu. Traže posebne učitelje na ovom svetu. Sve što nalaze je više sveta. Odgovor je u vama, nigde drugde. Vi ste ti. Imate sve što vam je potrebno u sebi, da

pronađete sve odgovore svog života i svog postojanja. Imate to. To ste vi. Ali nešto nas sprečava da ovo uradimo. To nešto se zove um. Um nije baš naš prijatelj. Um vas drži vezanim za zemlju, drži vas privrženim osobi, mestu ili stvari. Navodi vas da verujete da je vaša sreća iza ugla. Vaša sloboda je u Nju Džerziju. Vaše oslobođenje je u San Hozeu. I idete svuda tražeći ovo, i uvek ste razočarani. Možda nađete par odgovora koji vam se čine lepim. Možda nađete par ljudi koji vam kažu određene stvari koje zvuče veoma tačno. Posle nekog vremena to nestane i vratite se tamo odakle ste krenuli.

Ti i ja poznajemo mnogo ljudi koji već dugi niz godina traže, dvadeset godina, trideset godina, četrdeset godina, odgovore na život, na stvarnost, a ipak su i dalje na istom mestu odakle su krenuli pre dvadeset godina. Prošli su kroz razne stvari. Bili su na određenim mestima. Upoznali su određene ljude, ali su i dalje isti. Jer nikada zaista nisu istraživali sebe. Kažu da jesu. Kažu da su godinama radili na sebi, ništa se nije desilo. Ali da li su zaista radili na sebi? Ono što su radili je otprilike samo malo razmišljanje o tome, čitanje par knjiga. Ali nikada nisu zaronili dovoljno duboko u Sopstvo da bi našli odgovore. I to je upravo ono što morate uraditi. Morate zaroniti duboko, duboko, duboko u sebe, dublje nego što ikada možete zamisliti. I jedini način na koji to možete uraditi je odustajanjem od spoljašnjeg sveta, mentalno, ne fizički. Drugim rečima, nereagovanjem na stvari. Posmatrati stvari, gledati svet kako prolazi, ostaviti ga na miru. Nije ni dobar ni loš. Nema vam šta ponuditi. Ipak istovremeno ćete raditi ono što morate, ono zbog čega ste došli. Ako treba da radite, radićete. Ako ne treba da radite, nećete raditi. Ako treba da budete u braku, bićete u braku. Ako ne treba da budete u braku, nećete biti u braku. Sve će se desiti samo od sebe. Ipak ćete znati u sebi da to niste vi. Situacija niste vi. Nema apsolutno nikakve veze s vama. Vi ste izvan uslovljenosti, izvan situacija, izvan iskustva, izvan svega. Ipak ste takođe i sve. Kako postanete malo ozbiljniji u vezi sa ovim radom, prestaćete da shvatate stvari tako ozbiljno na ovom svetu. Počećete da znate kako da ostavljate stvari na miru. Bićete više zainteresovani za ronjenje u sebe, da pronađete sebe, da razumete sebe, ko ste, šta ste. Ali onda se um ponovo uključuje, i um vas hvata, navodi vas da ovo nakratko napustite, navodi vas da počnete da uživate u životu, takozvanom, čini vas ponovo delom života, daje vam stvari, prolazite kroz mnoga iskustva, dobra i loša. Ponovo zaboravite na Sopstvo, ko ste. I većina ljudi ostane ovako dok ne ostare i ne umru. Ali postoji nekoliko ljudi koji neće prihvatiti ne kao odgovor. Postoji nekoliko ljudi na ovoj zemlji koji tragaju samo za jednom stvari, a to je oslobođenje. To im je na prvom mestu u umu. To je jedino o čemu misle, danju i noću, da postanu slobodni. A ono o čemu mislite, misli o vama. Dakle, prvo koristite svoj um da poželite potpuno oslobođenje. Kada imate snažnu želju za oslobođenjem, nešto će vam reći da um mora biti uništen, um mora otići. Kada kažem: "Um mora biti uništen, um mora otići," mislim da um mora biti ostavljen na miru, bez ometanja, posmatrati um, gledati um, bez gledanja, bez posmatranja. Ovo se može uraditi. Jer kada kažete: posmatram um, gledam um, ja o kome govorite je takođe um. Dakle, ono što zapravo govorite je um koji posmatra um i ne stižete nikuda. Ipak postoji način da gledate misli

i da istovremeno ne gledate misli, da posmatrate misli i ne posmatrate misli istovremeno. Samo budite. Otkrićete, kako nastavljate da ovo radite, sve počinje da se menja oko vas. Ipak je sve isto oko vas. Vidite stvari koje drugi ljudi ne vide. Postajete stvari koje drugi ljudi nikada ne mogu postati. Na primer, postajete sveprožimajući. Počinjete da osećate svoje prisustvo, svoju suštinu u lišću, u drveću, na nebu, u životinjama, u insektima. Počinjete da vidite da je sve ovo Sopstvo, i ja sam to. Tada imate potpuno poštovanje prema svem životu. Sve postaje Bog. Sve postaje svest. Više ne govorite: "Ja, ja, meni, meni, treba mi ovo, želim to, osećam se ovako, osećam se onako." Prerasli ste ovo. Kada koristite termin ja, govorite samo s ljudima. Oni ne razumeju o čemu govorite, pa koristite termin ja s njima. Ali vi sami znate da ja ne postoji. Više ne postoji ja koje vas drži u ropstvu. Ja je ustupilo mesto sveprisutnosti. Dobra stvar u vezi svega ovoga je da svako može postati oslobođen, u bilo kom trenutku. Ali to je zato što ste već oslobođeni. Da niste

oslobođeni, nikada ne biste mogli postati oslobođeni. Ali pošto ste već oslobođeni, sve što zaista radite je skidanje stvari koje vas teraju da mislite da niste oslobođeni, tamnih oblaka, slojeva i slojeva besmislica, smeća, kojima ste se oblagali svih ovih godina. Misao: "Važan sam, neko sam." To vas drži u ropstvu. Istina je da ste niko. Vi ste ništa, a ipak ste sve. Kako možete biti niko i sve? Sve dok mislite da ste nešto ili neko, ograničavate sebe. Činite sebe veoma ograničenim kada mislite da ste nešto ili neko. Kada možete biti niko, ništa, onda ste sve. Niste jedna stvar. Primetite, kada prestanem da govorim, kako postaje tiho, u vašem umu. Ovo je stanje na koje mislim, ono stanje između misli, gde se ništa ne dešava, u toj sekundi, u tom trenutku, kada je um potpuno tih, misli se više ne kreću. To je vaše istinsko Sopstvo, u tom trenutku između misli. Ostanite u tom trenutku. Naučite da se dovedete u to stanje, bili u prodavnici ili u hramu, gde god bili, naučite da budete mirni. Nema veze šta se dešava oko vas. Nema veze šta drugi ljudi rade. Vi budite mirni. Kada ste mirni, tada je mir. Kada ste mirni, tada je sreća. Možete li ikada zamisliti osobu koja je srećna sve vreme, bez ikakvog razloga. Većina nas je učila da da bismo bili srećni moramo primiti nešto dobro. Mora nam se desiti nešto lepo da bismo bili srećni, u suprotnom smo jadni. Ipak istina je, sreća je vaša prava priroda, nepatvorena sreća, večna sreća, zauvek sreća. Upravo sada ste to, jer upravo sada se ništa ne dešava, a kada se ništa ne dešava, u stanju ste sreće, stanju mira. Ali čim se talasi uma ponovo pokrenu, ja počinje da funkcioniše. Počinjete ponovo da mislite: "Treba mi ovo, osećam ovo,

ja sam ovo." Tada se um ponovo smiri i ja više nije aktivno. Osećate se srećno, mirni ste. Sada shvatate da ja mora otići, ja mora biti eliminisano, ja mora biti prevaziđeno. Nije li divno sedeti tamo ne izgovarajući ja, ne misleći na ja, "Umoran sam, osećam se ovako, osećam se onako?" Sada možete znati ko ste. Sada zaista možete pronaći sebe. Možete razumeti da ste sada Brahman, da ste apsolutna stvarnost, čista svesnost. U početku niste mogli ovo, jer je vaš um bio ispunjen dnevnim aktivnostima, ispunjen sa ja, ja, ja. Sada ste u miru. Nema ja koji vas uznemirava, nema ja koje vam bilo šta govori. Doživljavate svoju istinsku prirodu u ovom trenutku. Dakle, u svom svakodnevnom iskustvu, od trenutka kada ustanete ujutro, počnite da razumete ovo. Uhvatite sebe, uhvatite sebe dok mislite. Nema veze o čemu mislite. Dobro ili loše, sve je isto. Shvatite odakle misli dolaze koje vas teraju da mislite: "Bolesna sam, osećam kao da me boli glava, srećna sam, tužna sam." Sada znate da misli nisu vaše. One pripadaju ja. Ne vaše misli. Nikada niste imali te misli. One pripadaju ja. Ja je korenska misao svih vaših problema. Stoga, iskorenjivanje ja doneće vam potpunu slobodu i oslobođenje. Kako iskoreniti ja? Razumevanjem onoga o čemu sada govorim. Neka ja izađe iz vas potpuno. Dozvolite mu da vas napusti. Više vam ne treba. To je jedini problem koji imate. Razmislite o nekim problemima za koje mislite da imate. Razmislite o nekim situacijama u koje ste uključeni. To je samo zato što kažete ja. Telo ne može reći ja. Ja se samo pojavljuje, kao niotkuda. Ipak, ako nije došlo iz tela, odakle je došlo? Kada govorim o ja, mislim na ego, um, to je sve isto. Sve je ja, um, ego i ja smo jedno. Ja zapravo nije došlo niotkuda. Ja je optička iluzija, ne postoji. Lično ja nikada nije postojalo i nikada neće postojati. Vi niste to, shvatite ovo. Nemate apsolutno nikakve veze sa ja. Ipak niste ni svoje telo. Niste telo. Niste ja. Šta ste? Saznajte. Pokušajte da provodite mnogo vremena sami. Ne čitajte previše. Ne gledajte TV previše. Ne upuštajte se previše u svet. Provodite vreme sami, gde možete skočiti u sebe, ići duboko, zaroniti duboko u sebe i pronaći sve odgovore koje tražite. Svi su u vama, uvek su bili tu. Ne postoji ništa drugo što morate uraditi. Prava praksa će vam doći kada zaronite duboko u sebe. Kakvu god praksu morate da radite, doći će vam sama od sebe. Slobodni ste sada. Vreme je da igramo "Smuti gurua." Džone, hoćeš li podeliti zbunjivače. (P - Meri čita, O - Robert odgovara)

P: Često nakon satsanga ne mogu da govorim, pa se povučem i izbegavam druženje. Bez reči sam, u sebi sam. Da li zaista mislite da je ovo samo previše ega?

A: Ne, zašto uopšte misliš da je to ego? Prihvati ono što se dešava sa milošću. Oseti da je snaga mira prošla kroz tebe koja uništava sav ego, sve misli koje si imao u sebi tako dugo i daje ti mir.

Kada se nešto ovakvog dešava, budi zahvalan. Jer bivaš transcendeniran i transmutiran. Nemoj misliti da je to ego. Misli da je milost. I pusti neka se desi, ostavi to na miru. Ne boriti se protiv toga, ne mešati se u to. Samo dopusti da se odvija kao Sopstvo. I tada ćeš pronaći svoje Sopstvo, tada ćeš biti slobodan, srećan i oslobođen. Zato ostavi to na miru i pusti neka se desi. Sledeći slučaj.

Q: Jutros tokom tihe sednice osetio sam Ja na desnoj strani grudi. Ali nisam osetio samospoznaju, šta onda?

A: Da je svako postao spoznajući osetivši nešto na desnoj strani svojih grudi, imali bismo svet prosvetljenih ljudi. Ništa ne daje. Sve jednostavno jeste. Šta je to što zaista osećaš na desnoj strani grudi? Ne znaš. Ostavi sve na miru. Ne donosi nikakav zaključak ni o čemu. Kada se tvoje telo preda sopstvu, znaćeš to definitivno. Bićeš svestan toga. Ali ako moraš da postaviš pitanje, još nisi tamo. Zato se ne boriti protiv toga. Ostavi to na miru i pokušaj da odeš dublje. Zaronite dublje unutar Sopstva. Kada zaronite dublje unutar Sopstva, Ja odlazi. Ja se transformiše u Jajesam. I tada ćeš biti oslobođen. Ali to će se desiti samo od sebe. Tvoj posao je samo da radiš posao, šta god mora da se uradi. Budi srećan dok to radiš. Posmatraj sebe kako ideš dublje, posmatraj sebe, vidi šta se dešava. Bićeš dobro zbrinut. Mary.

Q: Da li je svaki problem koji nam dolazi samo varka da nas podstakne da prepoznamo Sopstvo? Ili da naučimo da odustanemo i verujemo više da pustimo Sopstvo da se manifestuje?

A: Ne postoje problemi koji vam dolaze. Ono što nazivate problemom je jednostavno pogrešan način gledanja na stvari. Ne postoje problemi u ovom univerzumu. Ono što zaista nazivate problemima je kada svet ne ide onako kako vi želite. Kada stvari ne idu onako kako vi želite da idu, to se zove problem. Kao primer: Ako umirete od raka. Izgleda da postoji problem. Ali da li zaista? Pošto niko ne umire, kakva je to vrsta problema? Za koga je problem? Za osobu koja veruje da je ovo loše. Ali ako ste veoma zdravi, verujete da je dobro. To su osećanja koja moraju da odu. To su misli koje moraju da odu. Pokušajte da zapamtite da je vaš život kao mehur na okeanu. Tu je danas i nestaje sutra. Život kakav jeste besmislen je, potpuno besmislen. Vaš ego voli da vam govori da se nešto važno dešava u vašem životu, da biste trebali biti neko važan, neko dobar, neko veliki. Sve je to laž. Sve je to deo ega. Pokušava da vas učini dobrim. Prihvatite sve sa milošću. Dozvolite svemu da se izrazi kroz vas, kao vi. Ne boriti se za uklanjanje određenih stanja iz svog života. Pustite ih neka budu, ostavite ih na miru. I postanite srećni, veoma srećni. Ljudi poput Rama Krishna, Ramana Maharshi, Hrista i drugih, bili su tako usaglašeni sa životom da bolesti i tegobe koje su dolazile na njih nisu značile apsolutno ništa

ta. Nisu ih prepoznavali niti im pridavali bilo kakvu važnost. Nisu im davali nikakvu moć, ostavljali su ih na miru. Ti nisi svoje telo. Ti nemaš apsolutno nikakve veze sa svojim telom. Ne sažaljevaj sebe. Ti si na ovoj zemlji samo veoma kratko vreme. Dok si ovde, pronađi istinu. Spoznaj svoju božansku prirodu. Spoznaj ko si. Postani potpuno slobodan. Tada ćeš živeti zauvek kao večnost, kao čista svesnost. Više nisi zabrinut za tela ili reinkarnaciju, karmu ili bilo šta drugo. Oni neće biti deo tebe uopšte. Nestaće iz tebe. Zato nauči da ostaviš sve na miru, budi svoj i gledaj šta se dešava.

Q: Koji su neki načini na koje se Sopstvo može nagovoriti da se manifestuje u svesti?

A: Želiš da nagovoriš sebe na to? (smeh) Ko želi da nagovori sebe na to? Razmisli o onome što si pitao. Ti, ego, želiš da nagovoriš sebe da postaneš nešto drugo. Kako to uopšte možeš da uradiš? Ne koristiš svoj glas da bi nekoga nagovorio na bilo šta. Pokušavaš da držiš svoj glas tihim, da držiš sebe mirnim, da držiš sebe u miru. Apsolutno ne postoji ništa za nagovaranje bilo koga na bilo šta. Sopstvo će se manifestovati u svoje vreme. Jer ti si već to Sopstvo. Ti si već božanska harmonija, mir i ljubav. To je tvoja priroda. Ono što treba da uradiš je da izađeš i pomogneš beskućnicima. Imaj ljubazne misli za svakoga. Tako da možeš pomoći drugima. Uradi nešto konstruktivno sa svojim životom. Drži svoj um u oblacima, da tako kažem. Predaj svoj um Bogu i

ne misli. Samo radi posao koji treba da radiš, ali ne misli. Uradi ono što moraš da uradiš ali ne misli. Pokušaj ne... (prekid na traci)

Q: Dragi Robert, da li postoje različita tumačenja stvarnosti od strane različitih samospoznatih bića? Ako da, kako ti to doživljavaš?

A: Postoji samo jedna stvarnost ali postoje različiti putevi koji vode do nje. Osoba može krenuti putem bhakti, putem džnane. Postoji mnogo načina da se stigne do iste stvarnosti. Stvarnost je samo jedna. Kao penjanje na planinu, putevi vode do vrha. Postoji jedan vrh. Svako ide drugačijim putem. Stoga će te put kojim ideš, ako si iskren u vezi njega, dovesti do vrha, jedne stvarnosti. Stvarnost je samo jedna, nikad dve. Postoji ??? i postoji stvarnost. Stvarnost je mir, stvarnost je tvoje Sopstvo. Budi to Sopstvo.

Q: Roberte, rekao si da je um uništen kod Džnanija. Kako onda Džnani funkcioniše? Zar nije pamćenje deo uma?

A: Džnani funkcioniše veoma dobro, hvala. Postoji čista svesnost koja je Džnani. Baš kao zemlja. Zemlja funkcioniše veoma dobro. Hrana raste, jabuke rastu, banane rastu, lišće raste, pšenica raste. Sve raste samo od sebe, čini se. Sve se brine samo o sebi. Postoji moć koja zna kako. Ta moć funkcioniše u Džnaniju, kao Džnani. Tako se um pretvorio u nešto drugo. Um u Džnaniju se pretvorio u milost, u ljubav, u mudrost, u radost. Um u Džnaniju uvek misli kao što prosečna osoba misli, ali je svestan u trenutku prave stvarnosti sve vreme. Tako možeš reći: "Svest vlada Džnanijem! Sopstvo

vlada Džnanijem!" Sve dok Džnani nosi telo, o njemu će se brinuti Sopstvo ako bilo ko treba da bude zbrinut. Otkrij ovo za sebe. Idi dublje u sebe nego što si ikada išao. Otkrij svoju pravu prirodu i vidi ko brine o tebi.

P: Roberte, proveo si neko vreme sa Nisargadatta Maharajem, da li se njegova učenja razlikuju od Ramaninih učenja?

A: Jedina razlika između oba učenja je ta što je Ramana bio bhakta i takođe Džnani. Bio je slađa osoba. Nisargadatta Maharaj je bio veoma prosvetljena osoba ali nije imao slatkoću Ramane. Maharaj je bio veoma gruba osoba, ulična osoba na neki način, koja je postala prosvetljena. Tako su njegove grube osobine ostale uz njega, donekle. Vikao bi na ljude. Pušio cigarete jednu za drugom. Pali stotine tamjana svuda po mestu, u malom potkrovlju gore, možeš li zamisliti dim svuda. Ako nekome nije dopadalo, poslao bi ih i rekao: "Ne vraćaj se." I umro je od raka pluća. To je sve u redu i dobro. Ali bio je veliko biće, veliki Učitelj, veliki učitelj. To je to. Objave?

SM: Ne, nemam nijednu, osim o Danu zahvalnosti. (R: Reci bilo šta.) Da, imamo bhandaru poslednje nedelje u novembru i poslednje nedelje u decembru i svi su pozvani, vegetarijanska je i počinjemo u 1 sat i te nedelje ćemo imati satsang u sredu umesto četvrtka, zapamtite to. Ima li još nešto, Roberte? (R: Hmm?) Ima li još nešto? (opšti razgovor o organizaciji bhandare)

R: Želi li iko još nešto da kaže? Vreme je za prašad. Imamo millefoglie.

SH: Ko? (SD: Znaš millefoglie?) Nisam ga još upoznao. (smeh)

R: Imamo nekoliko smokava. (opšti razgovor o prašadu između učenika) Hvala vam što ste došli. Zapamtite da volite sebe, da se molite sebi, da obožavate sebe, jer Bog prebiva u vama kao vi, mir, sreća, radost... (traka se završava) [TOC]

Ostavi Svet na Miru 19. novembar 1992.

Robert: Om, šanti, šanti, šanti, om. Mir, mir. Dobro veče. Dobrodošli ste svim srcem. Zadovoljstvo je ponovo vas videti. Uvek je dobro biti sa vama. S vremena na vreme postavljam vam pitanje: "Zašto dolazite na satsang?" Koji je razlog što dolazite ovde? Šta želite da postignete? Šta tražite? Možda neke od vas, dame, dolaze ovde da upoznaju zanimljive gospode. Neki od vas, momci, dolaze ovde da upoznaju neke dame. To je u redu, ako je to ono što tražite. Neki od vas dolaze

ovde da procene govornika, da ga uporede sa drugim govornicima, drugim učiteljima. Većina vas je svesna da je u većem području L. A., većina duhovnih ljudi izgorela, da tako kažem. Bili su u toliko pokreta, kod toliko učitelja, kod toliko takozvanih gurua. Ne znaju šta da veruju, šta da prihvate. Uvek zapamtite, pravi učitelj je u vašem srcu. Pravi učitelj je unutar vas. Osoba koja je išla unutra mnogo godina, postala je tiha iznutra, biće privučena istoj tišini napolju. Drugim rečima, doći će na mesto koje se slaže sa unutrašnjim. Kada ste dostigli stepen duhovnog znanja, istine, spoznaje iznutra, srešćete Mudraca ili učitelja napolju. To je ista razlika. Nema nikakve razlike. Ali oni od vas koji kupuju učitelje, koji kupuju guru-e, koji idu u kupovinu za duhovnim životom, uvek će biti razočarani, jer ćete naći neku manu gde god odete. I opet, mana koju nađete, takođe je unutar vas. Sve je unutar vas. Imate sve odgovore. Ne tražite odgovore od mene. Imate sve odgovore sami, oni su u vama. Ja sam ovde samo da vas posavetujete da ste slobodni i oslobođeni. To je sve što radim. Ovde sam da vam kažem da vam ništa ne treba. Šta god da tražite, vi to već jeste, već imate. Vi ste to. Zabavno i smešno mi je da toliko nas traži prosvetljenje, traži spoznaju, traži oslobođenje, traži mir, kada smo već uronjeni u to. Svest je naša prava priroda. Mi smo to. I zanimljiva stvar je, ne možete okaljati svest ni na koji način. Ne postoji ništa što možete učiniti protiv nje. Ne možete je ukaljati. Ne možete je razbarušiti. Ne možete je spaliti. Ne možete je ubiti. Ona je sveprožimajuća. Ako je sveprožimajuća, i vi ste to, kako možete misliti da postoji nešto što vas zadržava od spoznaje? Kako možete verovati da postoji nešto negde drugo što vas drži, što vas sprečava da vidite sebe, upoznate sebe i budete svojim sopstvom? Vidite, nema mesta ni za šta drugo. Sopstvo prožima sav prostor i vreme. Nema ničeg drugog. Pa kako možete misliti da postoji takva stvar kao što je bolest, oskudica, ograničenje,

depresija, i ove stvari sa kojima neki od nas nastavljaju verujući da imamo borbu na svojim rukama, nešto da prevaziđemo, to je šala, smešno, ha-ha. Ne postoji ništa što morate prevazići. Ne postoji karma koju morate prevazići. Ne postoje samskare. Nisi grešnik. Apsolutno ništa nije u redu sa tobom. Savršen si baš takav kakav jesi. Ti si Sopstvo, nepromenjivo Sopstvo, samo-sadržeća apsolutna stvarnost. Oduvek si bio ovo. Ti si ovo. I ništa ne može okaljati ovo. Samo razumevanjem onoga što govorim oslobodićete se, potpuno. Savršeni ste upravo sada, ovog trenutka, baš takvi kakvi jeste. Apsolutno ne postoji ništa što morate učiniti, ili postati, ili čitati, ili tražiti. Vi ste to sada. Sve što treba da uradite je da ovo prihvatite. Ništa ne može ovo promeniti, bez obzira šta mislite, bez obzira šta se dešava u vašem umu, šta možda mislite da nije u redu sa vašim životom, šta možda mislite da je u redu sa vašim životom. Ništa od toga nije važno. Vi ste sloboda, potpuna sloboda, potpuna radost, potpuni mir, potpuna ljubav. Zamislite blok leda. Zamislite blok leda. Svi ste videli blok leda. I sipate nekoliko zrna peska na led. Šta se dešava? Led se čisti, zar ne? On se opere čist od peska. Tako je i sa svešću. Svest uvek ispira one stvari koje joj ne pripadaju. Nametanja, slike, misli, verovanja, poput su zrna peska na ledu. Uvek se ispira slobodno od bilo čega što dođe na nju. Ono što pokušavam da kažem je da ne možete uticati na svest. Ništa što možete učiniti ne može uticati na svest ili je promeniti na bilo koji način. Ona je vaše oslobođenje. Ona je vaša sloboda. Ona ste vi. Bez obzira šta vam vaš um govori, bez obzira šta vam vaš um radi, bez obzira kako vaše telo izgleda ili šta vaše telo radi, to je laž. To nije istina. Postoji samo jedna istina, i ta istina je apsolutna stvarnost, ono što nazivamo Bog, sat-čitananda, čista svesnost. To je jedna istina, i vi ste to. To ste vi. Šta ste radili sa svojim životom? O čemu razmišljate? Šta osećate? Ne postoji ništa što treba pustiti. Ne postoji ništa što treba promeniti. Jer ako morate pustiti nešto ili morate promeniti nešto, govorite da je nešto postojalo u vašem životu što mora biti promenjeno, što mora biti uklonjeno, a to je nemoguće. Zar ne vidite da je nemoguće? Nema mesta za to. Jer gde god pogledate, postoji sveprožimajuća svest. Svuda. Nema mesta ni za šta drugo. Ovo znači da ste potpuno slobodni, potpuno oslobođeni. Čestitam. Da li se osećate oslobođeno? Neki od vas se ne osećaju oslobođeno. Mogu da vas pogledam i vidim ovo. Šta osećate? Šta ima da se oseća osim oslobođenja? Čega se plašite? Šta bi vam se moglo dogoditi? Ne možete umreti. Nikada nećete

umreti jer ne postoji takva stvar kao smrt. Ne možete patiti, jer niko ne pati. Ovo može zvučati čudno nekima od vas, ali odakle bi patnja došla ako znamo da Bog, koji prožima univerzum, koji je sveprožimajući i nema ničeg drugog. Kako možete patiti? Samo videti ovo, razumeti ovo, oslobađa vas patnje.

Čak i kada kažem ko pati, ili kažemo ego pati, to je takođe za vrtićke ljude. Ne postoji ego koji pati. Ovo je nešto što morate zapamtiti. Samoistraživanje, koje praktikujemo, jednostavno je metoda da nas dovede do mesta gde vidimo da niko ne pati, nema ničega što se dešava. Ali neki od nas ne moraju da praktikuju samoistraživanje, možemo ići direktno iznad toga, i videti da nema patnje, nema nikoga ko pati, nema nikoga ko je ranjiv, i nema problema. Nema ništa da se popravlja. Svaki put kada pokušate da popravite nešto, ono što govorite sebi je da je nešto pogrešno, i morate preduzeti neku akciju da to popravite. Ali ja vam kažem da ne postoji mesto u ovom univerzumu, gde može biti bilo šta pogrešno, jer je svest jedina moć. Pa kako može biti bilo šta pogrešno, za početak, što treba popraviti. Stvari poput karme, samskara, samsare, sve ove stvari su vam samo rečene, tako da možemo pisati knjige. I možete čitati ove knjige i izludeti se sa njima, jednu za drugom, čitati stotine knjiga. One vam daju imena za sve na ovoj zemlji, koja imenuju vašu patnju, i kako je se rešiti. Ne postoji takva stvar. Zašto mi ne verujete? Ne postoji ništa što se dešava što morate popravljati, ili ispravljati, ili korigovati. Sve što zaista morate da uradite je da se okrenete unutra i spoznate da ste savršeni, upravo sada, baš takvi kakvi jeste. Ne pokušavajte da analizirate ovu izjavu. Ne pokušavajte da je shvatite. Samo je prihvatite, i uradite to, i budite to. Ako biste samo rekli sebi, "Savršen sam baš takav kakav jesam, i sve je dobro, i sve se odvija kako treba." To je sve što treba da uradite. Ali neeee... Vi odbijate da to uradite. Umesto toga želite da razmišljate o tome, pokušavate da shvatite šta to znači, kako se odnosi na vas, i upoređujete to sa problemima koje mislite da imate, i sve što radite je da produžavate svoju bedu. Svi ste vi bogovi, ne bogovi u nastajanju. Svi ste vi bogovi upravo sada. Sve što je Bog, šta god je bilo od Boga, to ste vi, ovog trenutka, ovog vremena, ove sekunde. Vi ste to, upravo ovog trenutka. Svaki put kada na sebe gledate kao na ljudsko biće, činite blasfemiju, jer sebe potcenjujete. Ko vam je rekao da ste ljudsko biće? Gde ste ikada naučili da ste ljudsko biće, u školi, u crkvama, roditelji su vas učili? To je laž koja se produžava od početka vremena, da ste ljudsko biće. Niste ljudi. Nikada niste bili ljudi. I bez obzira koliko ljudskim mislite da ste, doći će vreme kada ćete videti da niste ljudi, i radovaćete se. Zašto ne biste pustili da se ovo desi sada, ovde, večeras. Zašto ne biste razumeli svoju božanstvenost sada i prihvatili je. Nije teško uraditi. Zapamtite, nema ničega što treba pustiti. Ne morate da se afirmišete do smrti, govoreći stvari poput, "Puštam sada sve svoje strahove, sve svoje tuge." Ne postoje strahovi i tuge koje treba pustiti. Nikada nije bilo tako nečega. One ne postoje. Pokušajte da zapamtite da apsolutno nema ničega što treba pustiti. Treba samo biti. Drugim rečima, ne morate da se iskupljujete. Ne morate da se molite antropomorfnom božanstvu negore na nebu. Nema ničega što morate da uradite, jer ste već to.

Oduvek ste bili to, i to ste upravo sada, prelepi, srećni, radosni, ispunjeni, celoviti, apsolutni. Divno je. Osetite svoju slobodu. Osetite potpunu slobodu koju ste propuštali sve ove godine. Osetite je upravo sada. Ne postoji sutra, zato ne čekajte do sutra da osetite svoju slobodu, osetite je upravo sada. Ne čekajte dok stvari ne postanu bolje u vašem životu. Ne postoji takvo vreme. Ovo je to. Nema ničeg drugog. Ako ovo ne možete, ili vam je preteško, onda pokušajte da držite svoj um usredsređen na Boga. Ako je vaš um usredsređen na Boga, onda će se sve rešiti samo u vašem životu. To znači ako imate odluke koje treba doneti, stvari koje treba prevazići, ako verujete da imate probleme u svom životu, šta god da verujete, okrenite se od ovog verovanja. Ne razmatrajte ovo verovanje više, ovu situaciju ili stanje, i okrenite se svesti, Bogu, to je ista stvar. Dozvolite svom umu da počiva na Bogu. Razlog zašto ovo pominjem je zato što me je jedan momak zvao u utorak uveče, mlad dečak. Savetovao sam ga neko vreme. Dolazi iz hraniteljske porodice. Bio je u zatvoru nekoliko puta. I jedan od njegovih savetnika je došao do naših

transkripata, i razgovarao sa mnom, i pitao me mogu li da razgovaram sa ovim dečakom, jer je izgledao duhovno nagnut. Pa sam ga viđao par večeri mesečno, oko tri ili četiri meseca. Zvao me je u utorak uveče, i rekao mi da je u zatvoru, mogu li da ga izbavim iz pritvora. Pitao sam ga šta se desilo. Rekao je: "Uradio sam ono što si mi rekao, držao sam svoj um na Bogu. Ovo se desilo." Rekao je da je ušao u Lucky's, i napunio kolica sa robom, i izašao kroz vrata sa tim, i uhvatio ga obezbeđenje. Pitao me je: "Šta se desilo? Držao sam svoj um na Bogu. Zašto mi se ovo desilo?" Ovo je istinito za sve nas. Mislimo da možemo držati svoj um na Bogu, i to nam daje dozvolu da radimo šta god želimo. Istina je, ako držite svoj um na Bogu, i zaista ste u Bogu, potpuno uključeni u Boga, ono što nazivamo Bog, što je apsolutna stvarnost, što je svest, nikada se ne biste ni osetili kao da povređujete nekog drugog. Ne možete povrediti nikog drugog, nemoguće je. Praktično je nemoguće povrediti drugo ljudsko biće ako je vaš um usredsređen na Boga. Kada je vaš um usredsređen na Boga, to znači da ste se predali potpuno, totalno, apsolutno, onome što je božansko, sveto, što je vaše Sopstvo. Okrenuli ste se unutra, i predali sve Bogu. Stoga vaš život postaje blagoslov. Ako možete to da uradite, zaista ovo uradite, ne da date izjavu i pričate o tome, već se zaista predate tako potpuno da nemate o čemu da mislite, nemate šta da kažete, predajete se univerzalnoj inteligenciji, apsolutno, tada ćete naći da će se stvari rešiti same potpuno i celovito. Svaki pokret koji napravite biće božanski nadahnut. Svaki korak koji napravite biće božanski vođen. Sve što uradite biće sveto. Zato ne dajemo afirmaciju. Mi se jednostavno predajemo onome što jeste. Samo se potpuno odbacujemo, totalno, onome što jeste, onome što

je oduvek bilo, univerzalnoj inteligenciji, beskonačnom prisustvu, koje jeste i uvek je bilo, i uvek će biti, to savršeno nešto, što ste vi upravo sada, ovog minuta. Razmišljajte o ovim stvarima. Misli na ove stvari kada ustanete ujutro, pre nego što odete na spavanje, tokom dana. Shvatite da niste sami. Pogledajte bezgranični prostor svuda oko sebe. Shvatite da ste vi taj bezgranični prostor, to ste vi. Telo je lažna slika. Ono zaista ne postoji. Nema pozadinu. Pod nema pozadinu mislim da nikada nije došlo niotkuda. Telo je loš san. Stoga je na vama da prestanete da mislite o svom telu, svojim poslovima, svom životu, i predate te misli Sopstvu, koje ste vi, beskonačno Sopstvo. Ono će se pobrinuti za sve za vas. Ovo morate uraditi vi. Možete proći kroz život pokušavajući da prevaziđete probleme, pokušavajući da učinite stvari boljim za sebe, pokušavajući da zadržite dobrotu koju već imate, ali stvari će se promeniti kako moraju. Zato vam kažem prestanite biti ljudi. Prestanite pokušavati da rešavate stvari. Ništa vam se zaista nikada nije desilo što morate rešavati. Da se nešto zaista desilo, imali biste posla na rukama pokušavajući da rešite stvari. Zaista biste imali težak posao, pokušavajući da ispravite stvari. Nikada se ne bi završilo. Uvek bi bilo nešto za ispravljanje, nešto za popravljanje. Okrenite se od svega. Okrenite se ka jedinom prisustvu, ka jedinoj moći, ka jedinom Sopstvu, onome što nije pogođeno osobom, mestom ili stvarju, a ipak sve smešta u sebe. Ne kažem da se identifikujete sa bilo čim. Ne tražite identifikaciju sa bilo čim. Ne tražite ništa. Samo budite. Vidite šta pokušavam da kažem? Ostavite to na miru. Ne pokušavajte da promenite bilo šta. Ostavite sve na miru. Samim ostavljanjem svega na miru, postaćete ono što jeste. Bićete svesni svoje božanstvenosti, ostavljanjem svega na miru. Najgora stvar koju ikada možete uraditi je da pokušate da promenite loše situacije u dobre situacije, jer se igrate sa zakonom uzroka i posledice. Što znači ponekad ćete imati dobre situacije, ponekad ćete imati loše situacije. Ići ćete u krug na ovaj način. Ostavite sve na miru. Ostavite svet na miru. Naći ćete da kada ovo uradite, vaše takozvano telo će se pobrinuti za sebe, znaće šta da radi, uradiće pravu stvar u pravo vreme, i biće blagoslov za svakoga. Prestanite da pokušavate da učinite da se stvari dese za sebe. Prestanite da se upoređujete sa drugima. Živite jednostavan život. Što jednostavniji vaš život može biti, to bolje. Znam da neki od vas misle da je ovo nemoguće, jer ste uključeni u tolike stvari. Bojite se da će se nešto desiti ako se odreknete stvari u koje ste uključeni. Ne kažem da se odreknete bilo čega. Sve počinje u vašem umu, ne u vašim aktivnostima. Nastavite da radite ono što radite, ali u svom umu odrecite se straha, frustracije, anksioznosti, koji su vas motivisali, doveli do svih ovih

stvari, činili da radite sve ove stvari. Ovo je ono što tražim da se odreknete, mentalnog stanja. Tada će vaši strahovi uslediti. Vaš fizički život će uslediti. Sve će se pobrinuti samo za sebe. Kada postanete

mirni mentalno, tada mir koji je mentalan postaje fizički, i ceo vaš svet biće svet mira. Uvek zapamtite da ste kao ogledalo. Ogledalo ne može videti sebe. Ono vidi svoj odraz. Kakav odraz vidite u svom životu? Svako vidi nešto drugo. Budite mirni. Prestanite da se borite. Uđite u svetu svetilište svog srca, i tamo pronađite mir i radost. Uvek ste bili savršeni i uvek ćete biti savršeni. Apsolutno nemate ništa da obrišete ili dodate. Zapamtite zašto? Ako morate nešto da obrišete iz svog života, ili dodate nešto svom životu, ono što radite je da govorite: "Postoji nešto drugo što se dešava u ovom univerzumu osim savršenstva, pa moram nešto da dodam svom životu ili obrišem nešto iz svog života." Ali ja vam kažem da postoji samo savršenstvo. Samo apsolutna stvarnost postoji. Samo satčit-ananda postoji. Čista svesnost postoji. Vi ste to. Uvek ste bili to. Uvek ćete biti to, bez obzira šta kažete, šta radite, šta čujete. Potpuno ste savršeni, potpuno čisti, neokaljani. Ovo se zove Sopstvo. Vi ste Sopstvo, upravo sada, upravo ovog minuta, upravo ove sekunde. Čuti me kako vam ovo govorim probudiće vas, i osloboditi vas potpuno sada. Neka bude tako. Mir. (tišina) (prekid na traci. Pitanje učenika je isečeno na različitim mestima)

SP: ...na njegovom putu ka miru, tvoja svesnost otkriva staru detinju tugu koja te preplavi malo...mir pronalazi...pomiren sa svojim detinjstvom?

R: Jednostavno gledaš to kao što gledaš film. Kada odeš u bioskop, gledaš scene koje se dešavaju. Postoji početak, sredina i kraj, onda ideš kući, gotovo je. Dakle, ako si u stanju da gledaš bez ikakve emocije, postajaće sve slabije i slabije i slabije dok se ne razreši u ništa. Problem je sa većinom nas, kada osetimo i vidimo stvari poput ovih u svom umu, reagujemo na to. Reagujemo na to osećajući emocionalno, osećajući nešto. Ovo povećava snagu te slike. Ali kada se samo osmehnete i pogledate to kao prolaznu predstavu, pustite sve neka dođe, neka vam pokaže šta god želi da vam pokaže, samo gledajte, posmatrajte, otići će i postati slabije i nikada se ne vratiti.

SP: Ovo me muči već dugo vremena. Dolazim iz pozadine primalne terapije gde je sistem verovanja da je terapijsko postati svestan starih tuga koje nismo odložili kada smo bili deca, iskustava koja su u nama. Da osećamo da ih ne doživljavamo i stoga nismo celoviti. Da pomognemo da se ovo otkrije i da se oseti stari bol i tako ih oslobodimo i postanemo sposobniji da dođemo u dodir sa svojim unutrašnjim sopstvom. Ta poslednja rečenica je bila moj dodatak. Za mene, ako bismo mogli da poreknemo to staro iskustvo koje je deo celog mog tela ili bilo čega, to bi značilo poreći deo sebe što je suprotno onome što ti predlažeš, sve ovo. (R: Ne kažem da porekneš. Ne kažeš da porekneš.) Ono što govorim je da verujem da je potrebno da se oseti, to je ono u šta verujem u ovom trenutku. A ti kažeš da ne moraš da osetiš ono što izlazi iz potiskivanja. Kažem, ako to ne uradiš, zar ne poričeš deo sebe?

R: Vidiš, ne poričeš deo sebe jer to nije deo tebe. To je lažna slika. To uopšte nije istina, lažno je. Nikada nije postojalo. Zato što veruješ u fenomen uma-tela kao stvaran i moćan, moraš proći kroz sva ova iskustva o kojima govoriš da bi se osećao bolje. Ali opet, to se nikada neće desiti jer kada se rešiš ovoga, iskočiće nešto drugo.

SP: U redu, još jedno pitanje o tome. Šta je sa stvarnošću, mogu videti stvarnost, recimo na primer, uzeću samo sebe, moje detinjstvo, desilo se nešto negativno, majka me je udarila, otac me je udario ili bilo šta što mi je izazvalo intenzivan bol koji nisam osetio? U redu, to je bila stvarnost, to je bilo iskustvo koje nisam u potpunosti doživeo, da li kažeš da ni to nije stvarno?

R: Kažem da ništa nije stvarno. To je san. Kada sanjate noću i sanjaš da su te zlostavljali kao dete, da su te uznemiravali, povređivali i imaš san poput ovog. Tvoji roditelji su te zlostavljali. I ja dođem u tvoj san i kažem ti: "Sanjaš, ovo nije istina o tebi," a ti me pogledaš i smeješ se i kažeš: "šta misliš pod sanjam, dešava se, meni se događa." I onda se probudiš, nikada nije postojalo, šta se desilo? Ovaj život je poput toga. Ovaj život nije stvarnost. Izgleda stvarno, ali nije.

SP: Da li je zato skoro svako ljudsko biće na celom svetu potpuno suprotno ovome zbog svog detinjstva, ako je to iluzija? Nisam sarkastičan. (R: Ne, naravno.) Ali čovečanstvo, ako pogledaš čovečanstvo, to je užasan izraz onoga što bi trebalo biti. I moje je uverenje da je to zato što smo odgajani uglavnom bez ljubavi, što omogućava čovečanstvu da bude i deluje bez ljubavi. Da li kažeš da je sve to takođe san?

R: Potpuno si uključen u materijalno biće. Potpuno si uključen u čovečanstvo. Potpuno si uključen u svest, svest stvarnosti koju nazivaš životom, ovom vrstom života. Ali ono što ti kažem je potpuno drugačije od onoga što izgleda. To nije istina o kojoj govoriš. Govoriš o čoveku koji se rađa, ima probleme, prolazi kroz život sa svim vrstama stvari koje preovlađuju u njegovom životu i onda umire. Ali ja poričem celu ovu stvar. Cela ova slika ne postoji. Cela ova slika je lažna slika. To je fatamorgana, da tako kažem. To je lažna slika. I kada je jednom transcendiraš, oslobađaš je se. Dakle, transcendiramo celu stvar. Ne poriči je, transcendiraj je. Nikada nije postojala i nikada neće postojati. To je kao hipnoza, bili ste hipnotisani, da verujete da je ovo istinito. Sve izgleda istinito, izgleda veoma stvarno. Tako je potrebna osoba koja je dugo bila u duhovnom životu da bi mogla da vidi celu ovu stvar kao fatamorganu.

SP: Zašto fatamorgana mora biti tako negativna fatamorgana? (R: Ne mora.) Ali mislim, stvarnost koja je fatamorgana je jedna od rata i mržnje i uništenja i ako je sve fatamorgana, zar ne postoji uzrok da bude negativna fatamorgana? Zašto ne bi mogla biti lepa fatamorgana?

R: Postoji takođe i lepa fatamorgana. Postoji lepa, postoji negativna, postoje sve vrste stvari koje se dešavaju u ovom svetu. Ali ceo ovaj svet je san. Sve što se dešava nije istinito. To je kao što je nebo plavo. Nebo zapravo nije plavo. To je kao voda u fatamorgani u pustinji, nema vode u fatamorgani. Kao zmija u užetu. Sve ovo

stvari deluju stvarno ali kada istražiš nisu stvarne. Dakle, ako zaista istražiš sebe i otkriješ odakle sve ove stvari dolaze, videćeš da uopšte nisu stvarne. Zamislio si ih u svom umu. Stvorio si ih u svom umu. Znam da ako slušaš ovako nešto po prvi put, nekako je teško razumeti i prihvatiti. Ne tražim od tebe da bilo šta prihvatiš već da istražiš za sebe. Bilo bi bolje da upitaš: "Kome ove stvari dolaze?" Istraži u sebi, "Ko oseća ove stvari?"

SP: Pratio sam istočnjački duhovni put pored terapije i mog sistema verovanja i posla koji radim. Pokušavam da spojim to dvoje i vidim prepreke na putu koje percipiram kao ljudske blokade i nedostatak sposobnosti ljudi da se smire i slično. Uvek se čini da postoji ta iluzija iskustva koja to energizira, koja to uznemirava.

R: Sve ovo pripada misli-ja. (SP: Mislí-ja?) Sve ovo pripada osećaju ja osećam ovo, ja osećam ono. Misao-ja mora biti praćena do izvora. I otkrićeš da ništa nije postojalo ovako. Misao-ja je ta koja oseća ovo, zar ne. Uvek kažeš, "Ja sam ovo, ja osećam ovo." Ja se uvek pojavljuje kada sam bio dete. Bio sam ovo i bio sam ono, uvek pričaš o ja. (SP: Naravno.) Reši se tog ja i vidi gde si tada. Ukloni ja iz svoje svesti kada misliš svojim umom i vidi gde si tada. Sve ove stvari su se desile ja i ne tebi. Ti nikada nisi prošao kroz ništa što je ja prošlo. Jer ono što sada radiš jeste poistovećivanje sa ja, da si ti ja. Kažem ti da ti nisi ja. Nikada nisi bio ja. Ali sve dok veruješ u druge stvari one će te zadržavati i proganjati, nikada neće prestati.

SP: Duboko razumem šta misliš pod ja i mnom. Ali kada sam bio dete, deca ne kažu ja boli, oni se jednostavno povrede. Pre nego što su uopšte dovoljno stari da imaju ideju o ja. Uzročno su pogođeni negativnim tretmanom ili bilo čime. Da li kažeš da je ceo taj događaj iluzija? Bilo da se obraćam tome kao ja ili ne? To nekako ne utiče na njihovu svest?

R: Imaš pogrešnu pretpostavku za početak. Veruješ da je ovaj svet stvaran i da se sve ove stvari zaista dešavaju. Tako da možeš da pričaš o ovome ceo dan, iznosićeš incidente koji su se desili u ljudskom životu. Kažem, reši se ideje da je život ljudski. Reši se ideje da si ljudsko biće za početak. I sve to će nestati. To je kao kad odeš u bioskop, gledaš film na platnu. Platno je stvarnost, slike su lažne. Ali ipak, dok su slike na platnu izgledaju tako stvarno da prekrivaju

celo platno i ne vidiš platno, zaboraviš na platno. Sve što vidiš su slike. I film je o deci koja pate, prolaze kroz sve vrste iskustava. I osećaš ovo, plačeš kada to vidiš, poistovećuješ se s tim. Zaboravio si da je samo zato što platno postoji slike mogu biti prikazane. Da nema platna ne bi bilo slika, bile bi sve izobličene. Tako je i sa ljudskim životom. Platno života je svest. Slike su superpozicije na svest. Kada otkriješ da si svest a ne slika, bićeš u potpuno drugačijoj igri. Jer ćeš otkriti da si duh.

SP: Da li znaš da utiču na ljudske emocije kada u tome uspeju? Da li to pomaže situaciji ili tako nešto? Da li stvarno uklanjaju ja i to pravi razliku u njihovom emocionalnom životu? (R: Govorim iz iskustva.)

SF: Pokupio sam jednu stvar, dobio novu krilaticu. "Ako ima nešto o čemu treba misliti, zaboravi." (smeh) (R: Dobro za tebe Frede.) Još jedna stvar, ponekad nam se kaže da tražimo nešto. Tražite prvo carstvo Božije. Ali ako tražimo nešto postoji pretpostavka da je izgubljeno? (R: Tačno.) Da bude pronađeno? U kom slučaju ako niko ne gleda opet su izgubljeni. Prava stvar je shvatiti da nije stvar pronalaženja, već shvatanja da ništa nikada nije bilo izgubljeno. (R: Tačno.) Drugim rečima, naša prava priroda je čista svesnost. (R: Tačno.) Nedavno si opisao akciju na takav način da me je podsetila na indijski koncept nish karma karme. Što je akcija preduzeta bez ikakvog stvarnog razloga. Bez očekivanja i zaista bez ikakve svrhe. I krajnja stvarnost je da je svaka akcija nish-karma-karma i slično tome ništa ne postoji osim satsanga jer satsang je sat-čit-ananda ili Brahman ili Šiva ili bilo ko, inače bilo koja reč koju bismo mogli staviti na to, da li je ta pretpostavka prilično tačna?

R: Vrlo su tačne. Uvek preduzimamo akciju. (SF: Gospodine?) Uvek preduzimamo akciju. (SF: Da.) Ali ko preduzima akciju? (SF: Ne malo "ja"?) Akcija i neakcija su isto. Nema razlike. Jer akcija je zaista neakcija i neakcija je akcija. (SF: Hvala vam.)

SK: Roberts, kada si govorio o akciji, mislim neakciji, pasivnosti, to mi takođe pada na pamet ideja inercije. Što nije baš dobro stanje, duhovno, za razliku od toga da si samo prazan. Kada sediš u tišini za tebe možda postoji osećaj celovitosti. Celovitost za nas ili za mene postoji mnogo praznine gde ne osećam ništa.

R: Ovo se dešava u početnim fazama. Počinješ da osećaš prazninu. Tada treba da upitaš sebe: "Ko oseća prazninu? Kome ovaj osećaj dolazi? Ko oseća ovo?" Tada ćeš biti miran, bićeš tih. I ako se desi opet, pitaš sebe ponovo. Dok nastavljaš ovo, doći će dan kada se više neće dešavati. Upitaćeš: "Kome ovaj osećaj dolazi? Ko oseća prazninu? Ja. Ko sam ja?" I ostaješ miran. U meri u kojoj ostaješ miran, u toj meri nastupa stvarnost. I taj osećaj će nestati, osećaj praznine će otići. (SK: Šta je antiteza praznine? Šta zamenjuje prazninu?) Praznina nikada nije postojala. (SK: Pa praznina je vrsta inercije.) Praznina koju ti osećaš je deo uma. Ali nije postojala sama po sebi. Ti joj daješ rođenje misleći o praznini. Zato kada ostaneš miran, ona će se jednostavno rešiti sama jer nikada nije postojala. (SK: Dakle, tišina nije isto što i praznina?) Ne. Ko kaže da osećaš prazninu? Kako znaš da osećaš prazninu? (SK: Pa identifikujem osećaj, to je reč koja mi pada na pamet.) Ne postoji takva stvar kao što je praznina. U kom god stanju da se nalaziš, nikada nisi prazan. Nikada nisi zaista prazan. U stanju si praznine gde se ništa ne dešava. To je stanje pre prosvetljenja zapravo. (SK: Pa da li je tišina stanje u kome se ništa ne dešava?) Tišina, kada si potpuno miran nema ničega što se dešava. (SK: Ali ipak je drugačija od praznine?) Vrlo drugačija. Nema nikoga ko bi osećao prazninu. Ne postoji takva stvar kao što je praznina. Ima li praznine u ovom univerzumu?

Nema praznine, pa zašto bi bilo praznine u tvojoj glavi. Mnogo ljudi ima prazne glave. (smeh) Zapamti, ti si mikrokozmos u makrokozmosu. Ti si replika celog ovog univerzuma. I ceo ovaj univerzum ima moć i energiju. (SK: Pa praznina nema energije ni moći.) Tačno, dakle nema praznine. (SK: Ali kada ljudi osećaju prazninu ili se osećaju bespomoćno ili se osećaju

izolovano?) To je stanje uma. Istraži, "Kome to dolazi?" To pripada misli-ja. To nije stvarnost. To je lažna slika. Saznaj ko si i nestaće.

SR: Robert, ako je sve svest i sve je savršeno... (R: Čujem glas preko ramena.) (smeh) (SH: Džordž?) (R: Je li to Džordž, mislio sam da mi Bog govori. (smeh) Nastavi Džordže.)

SR: Ako je sve svest, kako može postojati san? Kako može postojati nesvesnost ako je sve svesnost?

R: Za koga je san? Za osobu koja veruje da postoji svest u snu i san u svesti. Osobu koja doživljava san kao problem. Pa kako može postojati san? Nema sna. Nikada nije bilo sna. (SR: Ako je sve svest kako neko može videti ograničenje?) Niko ne može videti ograničenje. (SR: Kako neko može biti svestan ograničenja ako je sve savršenstvo?) Onaj ko je svestan ograničenja ne postoji. (SR: Kako neko ko ne postoji može biti svestan svog postojanja?) Nije, ne postoji. Onaj ko ne postoji nije svestan ničega osim sopstva, sopstvo postoji kao sve. Osoba o kojoj govoriš je um. Um je taj koji je svestan svih ovih stvari na koje se pozivaš. (SR: Ako je sve svest kako um može postojati?) Um ne postoji. (SR: Kako mogu biti tako kreativan da doživljavam um ako on čak ni ne postoji?) Ti nisi kreativna osoba koja doživljava um koji ne postoji.

SR: Ako um ne postoji, zar nema gomila genijalaca koji su u stanju da dožive um kad on čak ni ne postoji?

R: Ima gomila genijalaca koji rade ono što treba da rade na ovoj zemlji kao i svi drugi. Ima ljudi koji pate, ima ljudi koji stvaraju, to je sve deo maje, velike iluzije. Treba da odemo iznad ovoga. (SR: Kako može maja postojati ako je sve svest?) Maja postoji da bi se reči izgovorile da se objasni. U suprotnom bila bi samo obična tišina. Maja nikada nije postojala. Ne postoji. Sopstvo o kome govoriš ne postoji. Ograničenje ne postoji. Oslobođenje ne postoji. Ropstvo ne postoji. Sve su ovo stvari samo reči, reči, reči. (SR: Ako je sve tišina, kako mogu postojati reči?) Zato što tišina čini da reči izgledaju kao reči. Sve je san. Reči su san, sve je san. Kako ovako pričam je san, izgleda stvarno ali nije. (SR: Kako mogu postojati pojave ako je sve stvarnost?) Nema pojava. Ono što tražiš je iskustvo pojave, one imaju pojavu ali mogu da te uverim da pojava ne postoji. Nikada nije bilo pojave. Postoji apsolutna praznina! Apsolutna stvarnost i svest. Čista svesnost. Što je apsolutno ništa. Dakle ništa ne postoji i ti si to. Sve ostalo dolazi iz tvog uma koji ne postoji. Kada shvatiš da um ne postoji, sve ovo će prestati.

SY: Robert, da li kada kažeš da um ne postoji misliš da nema postojanje samo po sebi. Ali i dalje dolazi iz svesti. Svest je jedina stvar koja postoji. Je li tako?

R: Na neki način. Ono što nazivaš svešću je sveprožimajuće, jedina moć koja jeste. I sve što se pojavljuje zaista ne dolazi iz svesti. Svest je samodovoljna, apsolutna stvarnost. Poznaje sebe kao svest i ništa drugo. Dakle, sve ostalo je poput iluzije. Poput hipnoze, kao da si hipnotisan da veruješ da je stvarno. To je univerzalna hipnoza. Izgleda stvarno, čini se stvarno, pojavljuje se stvarno. Ali kada ga istražiš temeljno, videćeš da je sve lažno. Nikada nije postojalo od početka. Svest jednostavno jeste, to je moć po sebi. Da objasnim na način da ljudi razumeju, ponekad kažemo: "Sve dolazi iz svesti." Jer ljudi očekuju da dođe odnekud. Ali u krajnjoj stvarnosti, nema odakle da dođe. Jer nikada nije postojalo od početka. Kako nešto može doći iz nečega što je sveprožimajuće? Drugim rečima nema mesta da išta odande izađe. Ako je ono što nazivamo svešću svuda prisutno, sveprisutno, sveprožimajuće, gde bi bilo mesta za bilo šta drugo da izađe? Jednostavno nema mesta. Svest može postojati samo kao ono što jeste. I kako idemo dublje u to, otkrivamo da uopšte nema ni svesti.

SH: Kako uopšte dolazi do hipnoze? Zapravo ne dolazi? (R: Tačno, shvatio si.) (smeh) Hvala. Zahvaljujem sebi. (smeh)

R: Vidiš, nekima od nas ovo izgleda pomalo smešno. Jer moramo ovo osećati u svojim konačnim umovima. I konačni um ne može ići dalje od toga dokle ide. Nikada ne može razumeti

beskonačno. Kada uđemo u beskonačno carstvo stvari, nema reči da se ovo pravilno objasni. Jer pokušavamo da rasuđujemo svojim konačnim umovima. I opet konačni um je vrlo, vrlo ograničen. Zato ovo mogu reći tebi da ništa drugo ne postoji osim Sopstva, ali Sopstvo takođe ne postoji. Ipak svojim konačnim umom ne možemo shvatiti ovo uopšte. Zvuči glupo, zvuči blesavo, zvuči ludo. Ipak ovo je krajnja istina. Ništa ne postoji. Ipak ništa je takođe blaženstvo. Božanska harmonija. Kako se odmotavamo na ovom putu, nalazimo dobrotu koja nam dolazi iz svih pravaca. Nalazimo mir uma. I onda transcendiramo telo i poslove i svet i sve ostalo, potpuno smo slobodni. Zato kada misliš na Advaita Vedantu, put nedualnosti, to je put za zrele duše, ne za svakoga na ovom svetu. Ne možeš uzeti prosečnu osobu sa ulice i dovesti je u ovakvu klasu i učiniti da razume ni trunku onoga što se dešava. Nemoguće je, ne mogu razumeti, ne mogu shvatiti. Morao si biti u duhovnom životu dosta godina, dosta vekova, dosta života možda da bi unapredio ovu vrstu učenja i postao potpuno slobodan i oslobođen od toga. Ali mogu te uveriti da postoje oslobođena bića koja su postala potpuno oslobođena i slobodna i ti si to sam.

Zato nemoj sebe opterećivati svim vrstama misli i mišljenja i ideja koje su svetovne jer ove svetovne stvari nikada neće prestati. One nastavljaju i nastavljaju i nastavljaju, kada se rešiš jedne stvari nešto drugo iskoči. Idi do izvora i postani potpuno slobodan. Meri, da li bi volela da pročitaš Džnanija? (SM: Da Roberte.) (Meri čita Džnanija, vidi početak knjige za tekst)

R: Hvala Meri. Vreme je za prasad. Oh, imamo neke objave.

SM: Amelio je završio knjigu ali nije, ovo nije original? (SA: Uzorak) Dodatak je, da, treba da bude slika na njoj i sve. Ovo su svi transkripti Roberta iz 1990. u obliku knjige i ako biste želeli da naručite knjigu, verujem da vidite Amelia. One će biti gotove sledeće srede. I poručite kod Amelia i prodaju se za dvadeset dolara. Prelepe su. Ima svega, svega što treba da znate. (smeh i komentari) Samo pedeset primeraka se izdaje sada i dosta njih je već otišlo.

R: Reci im o bhandari...

SM: Oh da, izvinjavam se, da, imamo bhandaru u nedelju. Poslednja je nedelja u mesecu i svi su pozvani. I takođe nećemo imati satsang u četvrtak, imaćemo ga u sredu. Ali bhandara je naravno te nedelje i počinje u 1 sat i vegetarijanska je i molim vas ponesite jelo ako želite. I takođe imamo bhandaru poslednje nedelje decembra takođe. Andy: Ako neko svira muziku ili zna nekog ko je muzičar i želeo bi da nastupi na bhandari, molim vas razgovarajte sa mnom. Moje ime je Andy.

SM: I Sue ima papirić na stolu tamo da se prijavite koja jela ćete doneti da ne dobijemo sve salate ili sve testenine ili... tako da možete videti Sue o tome kasnije ako želite. Jeste li govorili nešto Howard?

ST: Samo sam želeo da podsetim ljude, ako je neko zainteresovan da živi u ašramu, razgovarajte sa mnom posle predavanja.

R: Zapamtite, ovaj čas će biti ovde ponovo sledeće srede, ne u četvrtak. Zato ne dolazite u četvrtak, u sredu je. Sada je vreme za prasad. Pravi razlog zašto ste došli ovde. Toni Lajtfut je doneo ovo ali je bio veoma bolestan, morao je da ode tako da nije mogao da dobije. Imamo neke đumbirke. Da li vas je đumbir ikada ščepao? (smeh) Pšenični keksići bez glutena. Tamna čokolada, malina štapić... (prasad se nastavlja dok traka ne završi) [TOC]

Ovde Smo Da Ne Bismo Ništa Znali 22. novembar 1992.

Robert: Šanti, šanti, šanti, om mir. Dobro popodne. (Učenici: Dobro popodne) Ako ste došli ovde da slušate predavanje ili propoved, došli ste na pogrešno mesto. Ako ste došli ovde da slušate reči mudrosti, došli ste na pogrešno mesto. Ako ste došli ovde da slušate potpuno neznanje, došli ste na pravo mesto. Jer ono što imam da podelim sa vama je potpuno neznanje, ne mudrost. Mudrost pretpostavlja da postoji nešto što treba naučiti, nešto što treba razumeti, nešto što treba dostići. Neznanje je, ti ne znaš ništa. Ovde smo da znamo ništa. Ne da znamo

nešto. Svako može znati nešto. Svi smo ispunjeni nečim. Ispunjeni smo unapred stvorenim idejama, dogmama, svim vrstama smeća još od detinjstva. Ne želimo da dodamo bilo šta na ovo. To će nas samo učiniti većim idiotima. Želimo da od učimo. Da ispraznimo kantu za smeće takoreći svih naših verovanja, svih naših koncepata. Sve ove stvari koje ti govore da si ljudsko biće i da imaš cilj koji treba da ostvariš. Sve ove stvari moraju otići. Šta će ostati? Čista svest, Sopstvo, čista svesnost, bezgranični prostor, krajnja stvarnost, koja zaista nema ime. Opet, ovo su samo reči. Mnogi od vas su slušali reči još od detinjstva. Reči od političara, od učitelja, od sveštenika, od rabina. Šta vam je to učinilo? Gde ste sada? Možda je izgradilo vaš ego. Čini vas važnim, imate dobru poziciju u životu. Borite se za svoja prava, borite se za opstanak. Pokušavate da uspete u ovom svetu. Čemu sve to? Kuda će vas to odvesti? Pre nego što se okreneš, bićeš šest stopa pod zemljom, koga je onda briga? Cela ideja duhovnog života je da se probudiš sada u svoju sopstvenu stvarnost. Ne čekati dok ne umreš i odeš u raj ili pokušati da pronađeš neke tajne reči koje će te naterati da se osećaš bolje. Sada je jedino vreme, nema drugog vremena. Ovaj trenutak. Ili si tu ili nisi. Ako nisi, nisi nigde i ako si tu, nisi nigde. Uvek si nigde jer nema kuda ići. Gledaš da odeš negde. To je ono što donosi bedu i nesreću. Kada gledaš da postaneš nešto, da budeš neko, da budeš negde. Ali ako si niko, nigde, onda si večna misterija sama. Kako počinjemo da otkrivamo Advaita Vedantu, duhovni život, nedualnost. Počinjemo da učimo da moramo da se poistovetimo sa izvorom i odbacimo svet. Ovo je vrsta greške, ovo je pogrešno. Ovo nije zaista istinito. Mnogi ljudi uključeni u principe nedualnosti, učenja nedualnosti veruju da ne treba da reaguju na svet, svet je maja,

svet je iluzija, i da se poistovete sa izvorom, svešću. Ipak stvarnost je, ko se poistovećuje sa izvorom? U istini, mi se ne poistovećujemo ni sa čim. Mi se ne poistovećujemo ili ne reagiramo na ovaj svet, niti se poistovećujemo sa izvorom ili sa svešću ili sa Bogom ili bilo čim drugim. Jer koristiš isti um za oboje, zar ne vidiš? Cela ideja ovakvog učenja istine je da se transcendira um, potpuno apsolutno i kompletno. Jer kada je um transcendiran, prava nepatvorena sreća će biti tvoja. Mir kakav nisi ni sanjao. Blaženstvo i radost kakve nisi znao da postoje. Oni su tvoji kada nema poistovećivanja. Kada pokušavaš da se poistovetiš sa izvorom života, onim što možeš nazvati Bogom ili apsolutnom stvarnošću, praviš veliku grešku. Jer opet, um je taj koji sve ovo radi. Um kaže, poistovećiću se sa Bogom. Meditiraću, radiću jogu, ili ću raditi pranajamu. Radiću mantre. Radiću ovo, radiću ono. Vežbaću kundalini. Ko sve ovo radi? Odakle dolazi? Sve je iz uma. Pa zašto ne bi krenuo na stvar od početka? Zašto se ne bi rešio uma. Zaboravi sve ostalo. Sve ove prakse su zaista beskorisne. Ti i ja znamo ljude koji su meditirali trideset, četrdeset godina, praktikovali tantričku jogu, praktikovali kundalini, praktikovali sve vrste stvari i još uvek su smeteni. Traže i traže i traže, postaju efikasni u svojim praksama, čemu? Cela ideja je ukloniti sve ove stvari iz uma. Učiniti um mirnim i praznim, onda se sve samo rešava. Dakle, učenje je da postaneš miran. Ne da misliš. Ne da misliš o Bogu. Šta znaš o Bogu? Samo ono što su ti ljudi rekli. Jesi li imao sopstveno iskustvo? Da si imao sopstveno iskustvo, shvatio bi da Boga nema. To je koncept. Kome se moliš? Oni od vas koji se mole. Gde je taj Bog kome se moliš? Gore na nebu? Gde taj Bog živi? Umesto toga, ono što bi trebalo da radiš je da pitaš sebe: "Ko sam ja. Odakle sam došao?" Ono o čemu bi zaista trebalo da misliš je, "Odakle je 'ja' došlo?" Ne govoriš o sebi, govoriš o "ja." "Odakle je 'ja' došlo? Misao-ja. Odakle je misao-ja došla?" To je ono sa čime treba da radiš. To je ono što treba da radiš. Sve na ovom svetu je vezano za misao-ja. Ja sam nešto, ja sam ništa. Ja sam dobar, ja sam loš. Ja sam srećan, ja sam tužan. Sve je misao-ja. Ako ukloniš misao-ja šta će ostati? Stvarnost. Dakle, tvoj posao je da ukloniš misao-ja. To činiš tako što postaješ miran, apsolutno miran, tih. Prestaješ da raspravljaš. Prestaješ da pokušavaš da dokazuješ stavove. Prestaješ da pokušavaš da stigneš bilo gde. Jer nema kuda stići, nema šta dokazati, nema šta postići. Ti si već to, oduvek si bio to. Ti nisi ništa drugo do to, ali kada ja stupi na scenu, čini da veruješ da si nešto drugo. Čini da veruješ da si važan, da si neko poseban. Kada si u istini zaista prah u vetru, ovde danas i sutra otišao.

borimo se za svoja prava radeći sve ove glupe stvari čemu? Kuda nas to vodi? Kuda nas to dovodi? Pravi duhovni život počinje sa tobom, ne sa bilo čim drugim izvan tebe, već sa tobom. Sve je unutar tebe. Jedina stvar koju znaš sigurno je da postojiš. Znaš da postojiš, nema sumnje o ovome. Za sve ostalo nisi siguran. Zato počinješ sa sobom. Istražuješ u sebi: "Ko sam ja?" Opet pitaš: "Odakle je ja došlo?" To je ono što "Ko sam ja?" znači, koji je izvor ja? "Odakle je došlo." Kako istražuješ na ovaj način, duboki mir te obuzima i ideš sve dublje i dublje u Sopstvo. Dok se stvarnost ne pojavi. Postaješ srećan, postaješ miran, postaješ tih. Stvari te više ne uznemiravaju. Kada misli dođu, istražuješ: "Kome one dolaze?" Dok vam govorim, nekima od vas misli dolaze u um. Razmišljate o određenim stvarima. To je jedini problem koji imate, mislite. Dozvoljavate svom umu koji je bio uslovljen toliko godina da vam kaže šta je ispravno, šta je pogrešno, šta je dobro, šta je loše. Dozvoljavate svom umu da misli. Vaš um je pod kontrolom. Bez obzira da li vam se sviđa ili ne, vaš um je pod kontrolom. Sva vaša verovanja oblikuju vaš univerzum onako kako vam se danas pojavljuje. Univerzum u kome živite nema sopstveno postojanje. Ne postoji sam. Vi mu dajete postojanje. Vi ste ti koji ste stvorili ceo ovaj univerzum. On je proizašao iz vaših koncepata, vaših verovanja, vaših ideja. I sada živite u univerzumu sopstvene kreacije. Sami ste to sebi uradili. Ako vam se ne sviđa ono što vidite, ne pokušavajte da menjate stvari spolja, ne možete to. Ako pokušate da menjate stvari spolja, samo ćete patiti na kraju jer spoljašnji svet je vaša kreacija. Svet je replika vas samih. Svet je uvek u stanju fluksa, uvek se menja, menja, menja. Menja se u skladu sa vašim verovanjima. Svet se neprestano menja u ono što mislite da jeste. Vi ste veoma kreativna individua. Pogledajte šta ste postigli. Čovekova nečovečnost prema čoveku, ratovi, besmislice koje se dešavaju na ovom svetu a takođe i lepe stvari. Prelepa drveća, planine, reke, jezera, okeani. Ali nikada ne zaboravite, sve ovo ste stvorili, sve dolazi iz vas. Odakle bi drugo došlo? Da li mislite da postoji neko božanstvo na nebu koje je sve ovo stvorilo za vas? Neka vrsta Boga koji je sve ovo napravio? Odakle taj Bog dolazi osim iz vašeg sopstvenog uma. Probudite se i budite slobodni! Ovaj svet je isti kao san. Nije drugačiji. Ako misliš da je nemoguće da je san, uzimaš svoje snove zdravo za gotovo. Ali razmisli šta se dešava kada odeš na spavanje i sanjaš noću. Živiš u ovom svetu dok sanjaš o nekom drugom mestu. I u tom snu imaš sve vrste iskustava, dobrih i loših. Možeš imati san da si devojčica, odrasteš i udaš se, imaš decu, tvoji roditelji umiru, ostare. Dođe rat, glad, uragan. Sve vrste stvari se dešavaju u tvom snu. Ipak, ako bih ušao u tvoj san i rekao ti, ti samo sanjaš, rekao bi mi da sam lud, ne bi mi verovao. Ako bih ti rekao da ne

reaguješ na ovaj svet. Da ne reaguješ na uslove, da ne reaguješ na osobu, mesto ili stvar u snu, ne bi me slušao. Čak bi me uštinuo i rekao: "Vidiš Roberte, rekao si 'au' uštinuo sam te, pa kako ovo može biti san?" Ipak ne shvataš da je to san uštinjaj. Sve dolazi iz ovog sna. Bez obzira koliko je san užasan, probudićeš se i nestao je i u miru si. I tako je sa ovim svetom. Ovaj svet je tvoj san. Možda izgleda stvarno. Sve izgleda stvarno, isto tako i san dok sanjaš, zar ne izgleda stvarno? Nikada nisi znao da sanjaš dok se ne probudiš. I tako, kako praktikujemo samoistraživanje, kako učimo da budemo mirni, jednog dana ćemo se probuditi. I otkrićemo da smo večno blaženstvo, večni mir, večna sreća. Sve je bio san. Ipak, moraš sam doći do ovog zaključka. Zašto bi verovao onome što govorim? Ne bi trebalo da veruješ ni reč onoga što govorim. Zašto bi prihvatio ono što ti kažem? Ne bi trebalo. Moraš sam otkriti. Moraš sebi to dokazati i to možeš samo buđenjem. Ne sutra, ne sledeće nedelje, već upravo u ovom trenutku da se probudiš. I budiš se tako što se ne poistovećuješ ni sa čim, ne sa svetom, ne sa Bogom, ne sa Sopstvom. Budiš se tako što postaješ potpuno miran i tih u umu. I kako postaješ miran, um postaje sve slabiji i slabiji i slabiji dok je potpuno transcendiran i onda si slobodan kod kuće. Trebalo bi da počneš da praktikuješ ujutro kada ustaneš iz kreveta. Jutro je najbolje vreme za početak čim se probudiš. Postani svestan sebe. Postani svestan svog okruženja. I upitaj sebe: "Ko ovo vidi? Ko ovo oseća? Ja." Ovo je trag. Zapamti, svaki put kada kažeš "ja," ne odnosiš se na sebe. Ja je odvojeno od tebe. Ja je izazivač problema. Ja je ono što te navodi da radiš stvari koje radiš. Zato kada kažeš "ja radim," ne veruj da je ovo ja ti. Ipak ne znaš odakle je ja došlo, zato ponovo istražuješ: "Pa ko

sam ja? Ko je ovo ja koje misli ove misli? Vidi ovaj svet kao objekte? Odakle je ovo ja došlo?" I ostaješ miran. Nikada ne odgovaraš na to pitanje. Zbog činjenice da ako odgovoriš na pitanje, um je taj koji odgovara. Isti um koji postavlja pitanje je isti um koji odgovara na pitanje. Zato ti ne donosi nikakvu korist da odgovoriš na pitanje. Kada pitanja ??? bićeš pun koncepata. Odgovor će biti pun koncepata, unapred stvorenih ideja. Postaješ miran i čekaš. Uskoro će ti doći druge misli. Misli da si gladan, moraš da se obučeš, moraš da požuriš, moraš ovo, moraš ono. Opet istražuješ: "Kome ove misli dolaze? Dolaze meni." Opet, "Ja ih mislim." Uvek se vraćaš na to ja. Tada shvataš da ja nije ti i onda istražuješ: "Odakle je došlo? Govorim ja ceo dan. Odakle je ovo ja došlo? Šta mu je izvor?" Zapamti, ne poistovećuješ se sa izvorom ja. Ne poistovećuješ se ni sa čim. Jednostavno istražuješ: "Odakle je ja došlo?" i počinješ da pratiš ja nazad do srca, duhovnog srca na desnoj strani grudnog koša oko dva do tri prsta ka centru. Pratiš ja nazad do centra srca. Dok ovo radiš, otkrićeš da postaješ sve srećniji i srećniji. Mirniji i opušteniji.

Preuzimaš kontrolu nad svojim životom. Sve postaje bolje i osećaš se divno. Samo praktikovanjem ove vrste učenja. Na tebi je. Možeš izaći odavde jutros i reći: "To je bila zanimljiva lekcija, zanimljivo učenje," ili možeš reći: "To učenje je gomila sranja, besmisla." Ipak, šta god da kažeš, i dalje moraš da živiš sa sobom. I dalje moraš da se suočiš sa sobom. Ne bežiš od činjenice da stariš i stariš. Ne znaš kada ćeš napustiti svoje telo, sutra, sledeće nedelje. Možda imaš srčani udar, bilo šta može da ti se desi. Zato je težiti materijalnom svetu neznanje. Ovo ne znači da treba da živiš u pećini. Napustiš svoju porodicu ili svoje prijatelje i odeš u džunglu ili neko mesto u Indiji, naprotiv. Sve na šta se odnosim radi se mentalno. Sve se postiže mentalno. Ono što nazivaš svojim telom će se pobrinuti za sebe. Ono zna šta treba da radi i kako da radi. U stvari, ako se skloniš sa puta, telo će postići mnogo više slobode, mnogo više sreće nego što ikada možeš imati dok misliš. Ne brini se za telo. Ostavi telo na miru. Teško je razumeti kako možeš ostaviti telo na miru a ono će se pobrinuti za sebe. Svih ovih godina misliš da si se brinuo o njemu. Ali pogledaj prirodu. Pogledaj lišće na drvetu, travu, hranu koja raste, postoji moć koja se brine o svemu u ovom univerzumu. Ista moć koja se brine o svemu brine se o onome što nazivaš svojim telom. Ona će te odvesti na pravi put. Vodiće te na pravo mesto na kome treba da budeš. Brine se o tebi. Ali ovo se dešava samo kada predaš svoje telo, svoj ego, sve Sopstvu. Način na koji se predaješ je tako što ne reaguješ na život. Ne reaguješ na osobu, mesto ili stvar. Kada prestaneš da reaguješ, to je predaja. I moć koja zna put će se pobrinuti za tvoje telo. Ali ti nisi svoje telo. Ti nemaš apsolutno ništa sa svojim telom. Ti si ta svest, ta radost, ta sreća, taj mir, to blaženstvo. To je tvoja prava priroda. Ti si sat-čit-ananda, Brahman, apsolutna stvarnost, to si ti. Nikada nisi bio krhko ljudsko biće. Probudi se u svoje istinsko Sopstvo. Hajde probudi se u svoje istinsko Sopstvo sada. Ukloni koncept da imaš problema i da nešto nije u redu negde. Živiš u univerzumu radosti, sveprožimajuće radosti i ti si to. Dakle, sve je dobro i sve se odvija kako treba. Nema grešaka. Ti nisi grešnik. Znaj ovu istinu. Probudi se u ovu istinu. Budi svoje Sopstvo. Raduj se, slobodan si. Mir. Sada je vreme da igramo "sapleti gurua." Imamo korpu pitanja. Zašto ne bismo prosledili okolo i ubacili neka pitanja unutra? Da vidimo šta možemo uraditi da sapletemo gurua. (P - Meri čita, O - Robert odgovara)

P: Ako je svest svuda, kako može da oživi ljudsko telo sada i kako može ljudsko telo da umre i dezintegriše se zbog nedostatka energije svesti kasnije, ako je svest uvek svuda?

A: Mešate obe strane. Mešate svest i ljudska bića. To su dve različite kategorije. Ljudsko telo uopšte ne postoji. Ono je iluzija, halucinacija. Ne postoji ništa takvo kao ljudsko biće. To je fatamorgana. To je hipnoza. Znam da ovo nekima od vas zvuči čudno, ali to je krajnja istina. Ne postojite onako kako izgledate. Nikada niste postojali i nikada nećete postojati. Vi jednostavno niste ovde. Koliko god čudno zvučalo, istinito je. Ipak, vi halucinirate i vidite tela, vidite svetove i vidite razne stvari. Uveravam vas da ne postoje. Ono što nazivamo svešću jeste stvarnost. To je samodovoljna apsolutna svesnost koja postoji sama po sebi bez ikakvih potreba, bez prostora i vremena, jednostavno jeste. Kada govorite o svesti, govorite o svojoj istinskoj prirodi, to je ono

što jeste. Vi ste apsolutna stvarnost, ovo je vaše istinsko Sopstvo. Ali ipak gledamo na sebe kao na ljudska bića, kao na osobe, mesta i stvari što nismo! Zato ćete postati veoma zbunjeni kada pokušate da ih spojite. Kada noću odete na spavanje, kada ste u dubokom snu, da li tada postojite? Ko postoji? Što se vas tiče, ne postoji univerzum, nema ljudi jer ste vi otišli iz njega, potpuno nesvesni. Ali kada se probudite, svet se ponovo pojavljuje. Pojavljuje se iz vašeg sopstvenog uma. Ali vi ne postojite kao osoba u stvarnosti. Baš kao što je voda u fatamorgani halucinacija, i ako vidite fatamorganu mislite da je voda, a kada je zgrabite, zgrabite pesak, ne postoji. Baš kao što je nebo plavo. Izgleda plavo, ali ako odete u atmosferu, nema neba, nema plavog. To je halucinacija, optička iluzija. Mislimo da su sve ove stvari istinite, stvarne. Ipak su sve deo lažne imaginacije. Zato zaobilazimo telo tako što ne mislimo o njemu i ne pridajemo mu nikakvu važnost. Ostavljamo ga na miru. Umesto toga pokušavamo da umirimo um. Ne poistovećujući se sa osobom, mestom ili stvari. Držimo um stabilnim, tihim. On postaje sve slabiji i slabiji, nestaće i kada telo nestane, vaše istinsko Sopstvo će doći do izražaja. Ali ne mešajte oba sveta. Sledeće pitanje.

Q: U poslednje vreme mene meditira energija koja teče kroz mene. Oseća se ispravno, kao da bi život trebalo ovako da bude? Kako vam to zvuči? Da li je ovo način na koji bi život trebalo da bude?

A: Zvuči odlično. (smeh) Ako vam pomaže, čini da se osećate bolje. Čini vas mirnijim, blaženijim, svakako nastavite tim putem. Pokušajte da se potpuno i skroz izgubite u svesti. Ako se vaše telo poboljšava, pustite ga da se poboljšava. Ali uvek shvatite da ja-nisam telo. Ja-nisam činilac i pusti ono što se dešava, neka se dešava. Ali svakako, ako vam ovo pomaže, nastavite to da radite. Sledeće.

Q: Drugog dana je jedan od vaših učenika razgovarao sa mnom o vašim ograničenjima kako ih je on video. Slušala sam, uživala sam čujući različite ideje i mišljenja. Sledećeg dana sam primetila da sam ja, koja sam se osećala veoma blisko vama i ovom putu, poželela da odustanem, ne da tražim drugog učitelja već jednostavno da odustanem. Bila sam šokirana kako lako sumnja ili pomisao na odbacivanje ovog stava posvećenosti i prisustvovanja satsangu može da mi dođe. Možete li objasniti zašto sam tako lako i brzo pomislila na odustajanje i napuštanje satsanga?

A: Treba da sumnjaš. Treba da istražuješ. Nikada ne treba ništa slepo da prihvataš. Ne bi trebalo da veruješ nijednoj reči koju kažem. Istraži sebe. Sumnja je u tebi. Nema veze sa mnom. Sumnjaš u sebe, sumnjaš u svoje postojanje. Kako vidiš sebe kao božansko biće, kako počinješ da vidiš sebe kao više duhovno biće, kao sveprisutno i sveprožimajuće, onda ćeš i mene videti tako. Zapamti, ogledalo ne može da vidi sebe, ali vidi svoj odraz gde god da pogleda. Stoga vidiš sebe gde god da pogledaš. Dakle, ako vidiš sumnju, ako vidiš strepnju, ako vidiš da nešto nije u redu, to izlazi iz tebe. Ti si to. Šta god da vidiš, ti si stvorio. Naposletku, ne postoji ništa osim tebe. Ja nisam ništa drugačiji od tebe. Ja sam tvoja sama suština, tvoje Sopstvo. Kada sumnjaš, sumnjaš u sebe. Ali me ne gledaj kao nešto važno. Gledaj me kao svoje Sopstvo. Jer postoji samo jedno Sopstvo i to jedno Sopstvo je sveprožimajuće. To je sve što postoji. Ne postoji ja i ti. Postoji samo jedno. Kada postaneš srećan u tome jednom. Kada možeš da postaneš miran u tome jednom, postaješ radostan u tome jednom, onda ćeš me videti kao to jedno. Jer ti si to.

Q: Pošto ste poistovećeni sa Sopstvom, šta uzrokuje da vaše telo opstaje čak i kao privid?

A: Ko to vidi? Ko je postavio pitanje? Zaboravi na opstajanje. Zaboravi na prividnosti. Uđi duboko u sebe i otkrij ko si, pa onda vidi ko opstaje. Zaboravi na sve ove stvari. Istraži sebe, uvek je to tvoje sopstvo. Sve izlazi iz tvog sopstva. Što se mene tiče, ja se ne držim ničega. Ovde se ništa ne dešava. Ali ti vidiš da se nešto dešava. Ko je posmatrač? Ko ovo vidi? Otkrij. Sledeće.

Q: (počinje naglo) ...Bogu i njihovim različitim guruima dugi niz godina. Oba njihova gurua su umrla pre nekoliko godina. Pošto žele da provode vreme sa mnom i ja ih cenim, pozvala sam svakog diskretno da vas upoznaju i dožive odvojeno. Jedan je otvoreno odbio da vas upozna i

odbio mene zbog upoznavanja drugog gurua. Drugi je ignorisao moj poziv i jednostavno nastavlja da me poziva na svoje funkcije. Zašto oboje, koji su izgubili svog gurua u ljudskom obliku, ignorišu ili odbijaju da čak i dožive ili upoznaju nekoga ko meni toliko znači? Prijatelja koga su poštovali i visoko cenili godinama. Samo sam im dala poziv, svakom od njih, na vreme i na veoma učtiv način.

A: Kakav problem. Život je kuja i onda umreš. Šta je sve ovo o guruima i o sastancima ili... ovo nije društveni događaj. Ne pokušavaj da navedeš svoje prijatelje da uvide ono što želiš da se desi. Sve ideje o kojima govoriš su u tvom umu, to su tvoje ideje. Misliš da tvoji prijatelji moraju da me upoznaju zato što ti dolaziš ovde? Ostavi svoje prijatelje neka rade šta žele. Blagoslovi ih i pusti ih. Ti radi ono što treba da radiš i pusti njih da rade ono što oni treba da rade. Ne mrzi i ne menjaj nikoga ni za jotu. Nisi ovde da pokušavaš da ubediš bilo koga da uradi bilo šta. Kako stara izreka kaže: "Kada je učenik spreman, učitelj će se pojaviti." Svako pripada tamo gde pripada. Prestani da guraš, prestani da se boriš, prestani da pokušavaš da menjaš stvari. Drži svoj život jednostavnim. Ne pravi veliku stvar od ovih stvari. Svako ima svoje mesto. Sve je dobro. Nema grešaka. Sve je u redu. Ostavi tako.

Q: Da li je Hristos bio Džnani ili jogi? Može li Džnani da leči ljude kao što je on lečio?

A: Ostavi Hrista na miru. Ko si ti? Odakle si došao? Šta si ti? Ostavi Hrista na miru. Ostavi lečenje na miru. Shvati ko si. Pokušaj da pronađeš sebe i tada ćeš razumeti Hrista. Razumevanjem Hrista bez razumevanja Sopstva biće ludost. Nikada nećeš imati pravi odgovor. Ali razumevanjem Sopstva shvatićeš šta je Hristos. Uvek se vraća tebi. Ti si taj. Radi na sebi. Pitaj sebe: "Kome sve ove misli dolaze? Odakle sve ove zapanjujuće misli dolaze, ova mišljenja, ova pitanja? Kome dolaze? Ko ih misli? Šta je njihov izvor?" Vrati se u sebe. Istraži u sebi. Otkrij za svoje Sopstvo. Nema razlike šta ja kažem. Sve zavisi od tebe. Ti si taj. Zaronite duboko u sebe i sve će vam biti otkriveno.

Q: Možete li objasniti šta se dešava kada ne-Džnani pomaže Džnani ili mu na neki način služi? Kako je život ne-Džnanija pogođen?

A: Govoriš o odnosu guru-učenik, pretpostavljam. Postoje određeni ljudi, možda iz prethodnih inkarnacija, koji su stavljeni ovde da budu u službi duhovnih učitelja. I na taj način oni sami postaju prosvetljeni i postaju potpuno slobodni. Postoje određeni ljudi koji su ovde i koji ne treba da rade ništa slično. Svako je drugačiji. Svaka situacija je drugačija. Postoji mesto i vreme za sve. Pitaj sebe: "Šta bi trebalo da radim u ovom životu, u ovoj inkarnaciji? Šta je moja dužnost? Gde pripadam?" I otkrićeš i shvatićeš šta treba da radiš, gde treba da budeš. Ali ostavi sve na miru dok ne budeš pokrenut da nešto uradiš. Bićeš pokrenut silom koja zna put i tada ćeš uraditi pravu stvar, ali ne forsiraj sebe da radiš stvari u koje nisi siguran. Ne budi u službi duhovnog učitelja samo zato što u knjigama piše da to treba da radiš, naprotiv. Radi ono što ti srce govori. Slušaj svoje srce i nikada nećeš pogrešiti. Budi slobodan u svom Sopstvu. Spoznaj sebe. Obožavaj svoje Sopstvo. Voli svoje Sopstvo. Pokloni se svom Sopstvu. Jer Bog boravi u tebi kao ti. Ti si taj. I ako ovo uradiš, znaćeš šta da radiš u svakoj drugoj situaciji.

Q: Možete li mi reći šta je kreativnost u radu na određenom projektu ili u biti veoma maštovit? Takođe, šta je talent za izvođenje određenih veština. Odakle dolazi taj talent? Dakle, pitam vas šta je (i imamo tri stvari) kreativnost, mašta, talent i odakle dolaze? Hvala, vau. (smeh)

A: To je odakle dolaze, vau! (učenici se smeju) Sve ove stvari dolaze iz uma. Sva kreativnost, talent, sve dolazi iz uma. Odakle bi drugo dolazilo? Iz tvog sopstvenog uma. Um ti stvara sve ove stvari. Ali da li si ti um, to je pitanje? Da li je um zaista ti? Sva kreativnost koja ti se dešava jednog dana će morati da prestane. Bićeš prestar i nemoćan da više radiš, da budeš kreativan. Imaćeš Alchajmerovu bolest, postaćeš senilan. Raspasti se po šavovima. Pa šta će se onda desiti sa svom tvojom kreativnošću? Nestaće. Zato pametna osoba pokušava da razume odakle sve ovo dolazi. "Ko sam ja?" pitaju se. "Ko je ova osoba kojoj treba sav ovaj talent, ova kreativnost?"

Odakle sam došao i odakle su došle te ideje?" Kako počneš da pronalaziš sebe, ono što nazivaš kreativnošću desiće se samo od sebe. Sve će se desiti samo od sebe. Vidiš, došao si ovde na Zemlju sa određenom svrhom. Pre nego što si uzeo telo, već si znao šta treba da radiš ovde. Dakle, ovde si sa određenom svrhom, sve je predodređeno. Sve. Misliš da si kreativan i misliš da radiš nešto novo, sve je predodređeno. Na primer, ako si muzičar, pre nego što si došao u ovo telo već si znao da ćeš se baviti muzikom i postati veliki muzičar. Ako si umetnik, ista stvar, sve je predodređeno, unapred suđeno, uslovljeno i ti si ovde sada igraš ulogu. To je sve što radiš, igraš ulogu. Sve je igra. Tvoj pravi posao je da se oslobodiš svega toga. Postaneš potpuno slobodan, potpuno oslobođen. Zato otkrij istinu o sebi istražujući: "Ko sam ja? Odakle sam došao? Šta je moj izvor?" i tada ćeš videti šta se dešava. Bićeš prijatno iznenađen kako se tvoja kreativnost ovde odvija tako što ne misliš o ovim stvarima. Uranjanjem u sebe i otkrivanjem ko si. Učini ovo i videćeš.

Q: U svojoj knjizi "Igra svesti", Svami Muktananda kaže: "Ako neko nije primio milost gurua, istinska priroda univerzuma neće biti otkrivena." Da li to znači da je šaktipat od licenciranog gurua neophodan za duhovno prosvetljenje?

R: Od licenciranog gurua? (smeh) (SM: I ako jeste, možemo li videti vašu licencu?) (smeh)

A: Imam svoj sertifikat o prosvetljenju. (smeh) Šaktipat je kundalini energija koja je postala aktivna u osobi. I prolaziš kroz sve vrste čudnih položaja i poza, lepo je gledati, ali nepotrebno. Da li nam ovo zaista treba? Jedan od naših ljudi koji dolazi ovde po imenu Jonas ima šaktipat, stalno seda i sluša šta se dešava. Prolazi kroz sve vrste hatha joga iskustava i udara glavom o pod i radi razne stvari, postaje sav modar. Čemu sve ovo? Šta ti ovo zaista čini? Sve je mentalno. Sve dolazi iz uma. Zapamti, kundalini, šaktipat, pranajama, mantre, džapa, sve ove stvari su iz uma. Um stvara sva ova stanja i ove stvari takođe. Dakle, ako uđeš u um i kontrolišeš svoj um i istražuješ: "Kome um dolazi? Šta je izvor uma?" Otkrićeš da nadilaziš sve. Ideš iznad svega. Sve zavisi od tebe. Ako želiš da se igraš igrica sa sobom ili da ideš pravo na vrh, onda diplomiraj postajući slobodan. Uvek zapamti da um stvara sve, svako stanje, svaku okolnost, sve je stvoreno umom. Tvoj posao je da prevaziđeš um i postaneš potpuno slobodan i oslobođen. Tako je jednostavno, nije teško. Čak i ako uživaš u igranju svih ovih igrica, to je tvoja privilegija. Ali to ne donosi prosvetljenje. Prosvetljenje dolazi tek kada prevaziđeš sve na ovom svetu, u ovom univerzumu. Kada je ego sublimiran. Kada ego nestane, potpuno si slobodan. (pauza) Meri.

Q: Roberte, Džnani je prevazišao telo-um. Rekli ste da nema uma ali telo je i dalje ovde. Bilo kakav komentar?

A: Telo se pojavljuje kao da je i dalje ovde. Kao što sam pomenuo, to je optička iluzija, privid, kao zmija u užetu. U sumrak vidiš uže koje je savijeno i misliš da je zmija i postaneš veoma uplašen. Onda otkriješ da je samo uže. Tako je i sa ovim svetom. Ovaj svet je poput zmije. Izgleda stvarno, uplašiš se. Činiš razne stvari da se zaštitiš. Ipak nikada nije bilo zmije, nikada nije bilo sveta, nikada nije bilo tela. Otkrij za sebe. Zaronite duboko u sebe i postanite slobodni.

Q: Roberte, kada je Ramana imao svoje spontano buđenje, osetio je nagon da godinama ode u povlačenje na Arunahalu. Da li ste vi doživeli nešto slično kada ste imali svoje buđenje?

A: Pa, razlika je što je moje buđenje bilo u Bronksu u Njujorku, malo drugačije od Arunahale. Ali više nisam imao ništa zajedničko sa svojim prijateljima. Nisam imao ništa zajedničko sa svojom porodicom. Sve se promenilo. Zato sam napustio dom u veoma mladoj dobi i otputovao u Indiju, napustio Njujork i više se nikada nisam vratio. Ali to je ista stvar. Nema razlike. (pauza) Meri.

Q: Roberte, sinoć dok sam spavao, usred sna, činilo se kao da sam se probudio, ali je sve bilo svetlije i živopisnije i osećao sam se življe nego u redovnoj svesti. Moja ćerka je ušla u sobu i imala je osam godina. Rekao sam sebi: "Ovo je san jer u redovnoj svesti ima dvadeset četiri godine." Kada sam se probudio ujutro, osećao sam se preplavljeno. Možete li komentarisati?

A: To je san. Baš kao što je i ovaj svet san. Nema ničeg posebno važnog u ovom snu. Jednostavno sanjaš o svojoj ćerki koja ima osam godina. Nema posebnog značaja u ovome. To je kao u tvom životu sada, imaš iskustvo i ovo je san posle iskustva. To je svetovno iskustvo. Ne pridavaj previše važnosti snovima jer je i ovaj život san. Kada sanjaš, to ti pokazuje da se san čini stvarnim. To je sve čemu san služi. Da bi ti omogućio da shvatiš da je život poput sna. Jer kada sanjaš, imaš lepe snove, imaš noćne more, imaš razne snove, isto je i sa ovim životom. U ovom životu imaš loša iskustva, dobra iskustva, razne vrste iskustava. Ali tvoja je dužnost da odeš iznad iskustva. Ne prihvataj samo iskustvo, idi iznad njega. Idi iznad svega. I tada ćeš biti potpuno slobodan i oslobođen. Ali ako se poistovetiš sa iskustvom, pokušavaš da promeniš iskustvo, radiš sa iskustvom, gubiš vreme. Jer iskustvo se uvek menja u druga iskustva i imaš jedno iskustvo za drugim. Zato istražuj: "Kome ovaj san dolazi? Kome ovo iskustvo dolazi?" Otkrij ko je doživljavač koji ima ovo iskustvo, ko ima ovaj san. Odakle sve ovo dolazi? Šta je izvor svega? Izvor sna, izvor iskustva. Otkrij to i bićeš slobodan. Zato ponovo, ne pridavaj nikakav poseban značaj svojim snovima. Znam da su napisali ogromne knjige o snovima. Okultni ljudi uporno govore o snovima. Pokušavaju da od svakog sna naprave veliku stvar. Šta je san? Samo neko iskustvo koje imaš, kao što sada imaš iskustva. Dok živiš, ideš na

posao, osećaš depresiju, osećaš sreću, ove stvari su poput sna. Ne prihvataj ništa, prevaziđi sve i budi slobodan. Dobro, svi smo završili. Zašto ne pročitaš o Džnaniju, Meri?

SM: U redu, Roberte. (Meri čita o Džnaniju, pogledajte početak ove knjige za tekst)

R: Hvala, Meri. (SM: Hvala, Roberte.)

R: Sledeći četvrtak je Dan zahvalnosti. Zato ćemo imati naš sastanak u sredu, zapamtite, ne u četvrtak. Ne pojavljujte se sledećeg četvrtka, moraćete da jedete večeru za Dan zahvalnosti sa Henrijem. (smeh) (SM: Neću biti ovde.) (smeh) Dakle, biće u sredu u podne. Šta još?

SM: Amelio je završio sastavljanje transkripata Robertovih ranih govora iz 1990. Gotov primerak će imati sliku na prednjoj strani, a cena je dvadeset dolara. Napravljeno je samo pedeset primeraka, a dosta njih je već rezervisano. Knjiga će izaći sledeće srede, obratite se Ameliju za poručivanje, i prelepa je. O, i imamo bhandaru poslednje nedelje u novembru i poslednje nedelje u decembru. To je vegetarijanska gozba i počinje u 1 sat, dobrodošli ste. Ponesite jelo ako možete i povedite prijatelje i porodicu, trebalo bi da bude veoma lepo.

R: Imaćemo muziku. Horhe će da izvede ples za nas.

SR: Nema dovoljno mesta.

SM: Napravićemo dovoljno mesta. (smeh) Na stolu je papir gde se ljudi mogu prijaviti i reći šta donosite, da ne bismo svi donosili salate.

R: Ima li još neko nešto da kaže ili zauvek ućuti.

SH: Hoćeš li pevati na bhandari, Meri molim te? (SM: Ne.) Onda ćemo to otkazati. (smeh) Molim te lepo. (SM: Imam malu priču koju ću pročitati.) Možeš i da pevaš. (SM: Ne brini. Prestara sam.) Prestara? (SM: Da.)

SD: Pusti jednu od svojih traka. (SM: U redu, pustiću traku.)

R: Sada je vreme za prašad. (učenici se smeju) (prašad se nastavlja dok traka ne završi) [TOC]

Šta je Džnani? 25. novembar 1992.

Robert: ...šanti, šanti, om, mir. Zdravo. (Učenici: Zdravo, Roberte.) Srećan Dan zahvalnosti. (Učenici: Hvala, jednako Vama.) Govorićemo o nečemu o čemu obično ne govorim, a to je šta je Džnani? Razlog zašto govorim o tome večeras je taj što me mnogi ljudi pitaju ovo pitanje i ja obično ne odgovaram. Ako me pozovu telefonom i pitaju: "Roberte, da li si ti Džnani?" Obično ćutim kada se postavi takvo pitanje. Ali ćutim već dugo vremena i ljudi nastavljaju da postavljaju pitanje. Zato ću pokušati da objasnim o čemu se ovde radi. Ono što obično sada radim kada me

ljudi pitaju: "Da li si ti Džnani?" Kažem: "Prvo mi reci, šta misliš pod ti i šta misliš pod Džnani?" i oni obično kažu: "Vi Roberte, mislim, da li je Robert prosvetljen?" I moram da se nasmejem na to jer Robert ne može biti prosvetljen. Ne postoji nešto kao što je Robert koji je prosvetljen. Robert je idiot. (učenici se smeju) Robert nema apsolutno nikakve veze sa prosvetljenjem. Dakle, ako kažem: "Ja sam Džnani." mislim na Roberta i to je pogrešno. Zato budite pažljivi kada vam ljudi to kažu. Kada vam kažu: "Prosvetljen sam. Ja sam Džnani." Budite veoma oprezni sa takvim ljudima. Jer ja se odnosi na ja-misao. Ja-misao je iluzija, deo je maje, sve je fatamorgana. Ja nikada ne može biti prosvetljeno. Ja nikada ne može biti prosvetljeno, to je nemoguće. Ja nikada ne može biti samoostvareno. Ali Sopstvo koje je tvoje sopstvo, moje sopstvo, jedno Sopstvo, koje postoji samo po sebi. Samodovoljna apsolutna stvarnost jeste samo prosvetljenje. Sada pitanje koje možete postaviti... možete pitati: "Da li je ja-jesam prosvetljeno?" Ja-jesam je prosvetljeno kada govorite o ja-jesam. Nije ti prosvetljen. Nije ti samoostvaren. Ja-jesam, prosvetljen, te reči su sve istoznačne. Ja-jesam prosvetljen je ista stvar, ali to nije osoba, mesto ili stvar. Drugim rečima, svi smo isti. Svi smo jedno. Zaista nema razlike između mene i tebe. Pretpostavljam da je jedina razlika kada me gledaš, vidiš osobu. Vidiš obično ljudsko biće. Kada te gledam, vidim Sopstvo. Vidim čistu svesnost. Zašto to vidim? Ne znam? Jer kada me gledaš, vidiš sebe onako kako misliš da si. Shodno tome, kada misliš da si ljudsko biće i imaš ljudske atribute, videćeš isto i u meni. I postavićeš mi glupo pitanje: "Jesam li prosvetljen?" Ako želiš da znaš bilo šta o prosvetljenju, moraš sam postati prosvetljen.

Ako želiš da znaš bilo šta o samoostvarenju, moraš sam postati samoostvaren. To je jedino vreme kada ćeš ikada ovo saznati. Inače su reči gubitak vremena. Pomisli na sve reči koje neprestano izgovaramo, one su zaista gubitak vremena, ne vode nas nikuda. Pomisli na sve reči koje si izgovorio od rođenja, mnogo reči. Imao si mnogo toga da kažeš. Gde te je to dovelo? I evo te sediš ovde, tražiš prosvetljenje, tražiš nešto. Pokušavaš da postaneš nešto i veruješ da će reči to učiniti. Reči su zaista potpuno besmislene čak i kada izgovaramo reči duhovnosti. Kao što su apsolutna stvarnost, Brahman, nirvana, konačna stvarnost, to su samo reči. Šta ove reči zaista čine za tebe? Ništa. Ono što želiš da uradiš jeste da kontempliraš istinu. Moraš da razmišljaš o istini kako bi se probudio. Moraš da razmišljaš o istini, na primer, da Brahman jeste i zato što Brahman jeste, ja-jesam. Kada možeš o ovome da razmišljaš, da promisliš šta ovo zaista znači tebi. Ono što zaista govoriš kada ovo kažeš, videćeš da se nešto dešava unutar tvog srca. Tvoje srce se otvara i kada se tvoje srce otvori, otkrićeš da si Sopstvo, svest koja je oduvek bila. Nikada nije bilo vremena kada svest nije postojala. Svest smešta tebe, smešta univerzum, smešta galaksije, smešta Boga. Drugim rečima, sve što fizički vidiš počiva u svesti. Ali svest ne počiva ni u čemu. Ona je toliko izvan reči i misli da je pokušaj objašnjenja poput pokušaja objašnjenja vatre. Tako dolazimo do stadijuma gde prestajemo da tražimo odgovore, prestajemo da tražimo bilo šta i jednostavno ostajemo onakvi kakvi jesmo. Ako možeš samo da ostaneš onakav kakav jesi, bićeš Sopstvo, jer Sopstvo ne poznaje prošlost, ni budućnost. Sopstvo ne zna ništa jer je sve. To je samodovoljna apsolutna stvarnost. Tako da nema ničega što treba da zna jer je već sve stvari. Možeš nešto znati samo kada to uopšte nisi. Znati nešto znači da ne znaš, pa moraš da znaš. Ali ono što nazivamo svešću jeste sveprožimajuća. Ona je sve. Tako da je ništa. Možeš biti samo ništa kada si sve. Kada misliš da nešto nedostaje, moraš nešto da tražiš. Kao primer, većina nas ovde traži samoostvarenje, traži Bude, tražimo da postanemo jedno sa silom. Traženje će te sputavati. Jer tražiš nešto što već jeste. Oduvek je bilo. Ipak, dok to tražiš, govoriš da nije ovde. Zato moraš da tražiš, moraš da gledaš. Um uzrokuje sve ove gluposti. Um te tera da tražiš sebe kada si već Sopstvo. Um ti priča sve te priče da je nešto negde pogrešno, da nisi srećan, ili da si previše srećan. Kada čuješ da um sve ovo radi, tvoja je dužnost da prevaziđeš um, da zaustaviš um da radi ove stvari, da zaustaviš um da te vodi.

naokolo, povremeno ti pričinjavajući sreću, a povremeno ti pričinjavajući patnju. Um je stvorio ceo ovaj univerzum. Sve što opažaš svojim očima, svojim čulima, što čuješ, kušaš, dodiruješ,

osećaš, zaista je um. Ništa drugo do um, a ipak uma nema. Pa šta se ovde dešava? Mislili smo da um uzrokuje naše probleme, onda čujemo da uma nema, pa su oba tačna. Sve dok veruješ da si ljudsko biće, imaš um sa kojim se moraš nositi. Sve dok veruješ da si osoba, mesto ili stvar, imaćeš um sa kojim se moraš nositi. Kada počneš da sediš mirno i posmatraš um, misli, svedočiš mislima, gledaš misli, um se usporava. Kako nastavljaš da svedočiš mislima, gledaš misli, um postaje sve slabiji i slabiji i slabiji, a ti postaješ sve srećniji i srećniji i srećniji. Blaženstvo dolazi kada je um u mirovanju. Neokaljana sreća dolazi kada je um neaktivan. Sve dok je um aktivan, uvek će biti problema. Jer aktivan um živi u svetu dualnosti. Dobro i loše, ispravno i pogrešno, gore i dole. Samo kada je um potpuno prevaziđen, pronaći ćeš istinski mir. Ipak, ti si već istinski mir. Već si čista svesnost. Već si potpuna radost i harmonija. Ipak nastavljaš da tražiš, tražiš, tražiš, tražiš, tražiš nešto što već jesi. Zašto ovo radiš? Zato što veruješ da si ljudsko biće. Veruješ da moraš da rešavaš probleme. Da preduzmeš neku vrstu akcije, ako ti ne uradiš, niko drugi neće. Ali ja ti kažem da niko ne mora ništa da radi. Ono što treba da se uradi biće urađeno bez tebe. Nisi potreban. Niko te ne želi. Niko te ne treba. Odustani. Ovo je veoma važno razumeti. Samo kada se osećaš na ovaj način, kada odustaneš, istina izlazi na videlo. Sve dok se osećaš kao neko, nešto, ispunjen si dobrim mislima, lošim mislima, unapred stvorenim idejama, dogmama, nikada se ne možeš predati, nikada ne možeš odustati. Ali kada počneš da vidiš sebe kao ništa, kada počneš da shvataš da tvoje misli nisu važne, stvari koje se dešavaju u tvom životu zaista nisu važne jer će se stvari uvek same rešiti, jer živiš u univerzumu koji te voli. Živiš u univerzumu čiste radosti. Ovo možeš videti samo kada prestaneš da se poistovećuješ sa stvarima. Kada se više ne brineš šta treba da jedeš, šta treba da obučeš, gde treba da ideš, tada se nešto čudno dešava. Sila koja zna put. Ona koja uzgaja mango na stablima manga, papaje, jabuke, kruške, uzgaja pšenicu. Sila koja ti daje sunčevu svetlost. Dovoljno sunčeve svetlosti da održava i podržava ceo ovaj univerzum kako bi život ovde postojao. Kada se predaš ovoj sili, ona će se pobrinuti za tebe. Ovo je nešto što svi morate da razumete. Postoji sila koja nas voli. Možete je nazvati Bog, božanska inteligencija, nema razlike kako je zovete, ali to je sila koja vas voli i koja će se pobrinuti za vas i prosvetliti vas i obradovati vas.

Ali tvoj posao je da joj se predaš potpuno, apsolutno. Da se odrekneš svojih ličnih ambicija, da se odrekneš pokušaja da postaneš nešto, da se odrekneš svih zemaljskih stvari, da tako kažem. Samo tada će ova sila koja zna put doći u tvoju pomoć i podići te u potok blaženosti da nećeš znati šta te je pogodilo. Bićeš izblažen. Svako od nas koji sedi ovde ima pravo da se probudi. Nema razlike šta si radio u prošlosti jer prošlost postoji samo kada misliš o njoj, inače gde je prošlost? Samo treba da veruješ da karma, samskare, svet samsare, sve ove stvari nemaju nikakvu moć ako ne misliš o njima i ako tvoje misli ne idu unazad u vreme. Ako ostaneš centriran, onda nema nikoga ko doživljava karmu. Nema karme za onoga ko je centriran, živi u trenutku. Živi u potpunom blaženstvu u trenutku. Taj je već slobodan i oslobođen. Ali onaj koji počne da razmišlja o budućnosti, počne da jadikuje o prošlosti, nikuda ne stiže. I karma je stvarna za tu konkretnu osobu. Jer karma pripada prošlosti i budućnosti, ne u sadašnjem trenutku. Zato se zapitaj ko si, "Ko sam ja?" Nikada ne zaboravi da se pitaš to pitanje. "Ko sam ja? Odakle sam došao?" Zapamti, govoriš: "Odakle 'ja' dolazim?" Odvajaš ja od sebe. Ne govoriš: "Odakle je Ana došla? Odakle je Ivana došla?" Govoriš: "Odakle sam ja došao?" To "ja." Ja-misao koja misli po ceo dan. Zapamti, ja-misao te drži u ropstvu, da tako kažem. Jer uvek sebe označavaš sa ja, to je greška. Istraži odakle je tvoje ja došlo? Ko ga je rodio? Ko ga je hranio? Istraživanjem ćeš otkriti da "ja" nikada nije ni postojalo, opet, nikada nije bilo ja-misli. Nikada nije bilo ničega. Potpuno si slobodan, apsolutno slobodan. Zato je dolazak na satsang toliko važan. Jer si napolju u svetu maje koji izgleda tako jak, tako moćan. Navodi te da veruješ razne stvari. Pokazuje ti razne slike i ti reaguješ na njih, odgovaraš na njih. Izaziva ti strah, frustraciju, nesreću. Probudi se iz smrtnog sna. Više ne postoji ništa što ti može nauditi na bilo koji način. Slobodan si. Oseti ovu slobodu u svom srcu. Više nemaš prošlost ni budućnost. Sve je nestalo. Ipak, šta vidiš? Šta osećaš? Oseti radost koja izvire u tebi. Sreću, ljubav koja zaista jesi, oseti je.

Nema razlike kroz kakva si iskustva prošao do ove tačke, tvoja prošlost nema nikakvog uticaja. Nisi svoja prošlost niti svoje iskustvo, sve je to mrtvo drvo. Sada je vreme. Odmah! Probudi se u svoju stvarnost odmah, učini to! Nema prepreka, nema smetnji. Ne postoji ništa što može ikada da ti smeta. Ništa te ne može sprečiti. Ne postoji ništa što te može kazniti. Ti si potpuna sloboda, da, to si. Sada kada znaš da si svest. Uvek si bio svest. Telo je samo privid, kao otisak na stranici. Kada postoji otisak na belom papiru, vidiš otisak, ali da nema papira, ne bi bilo otiska.

otisak se pojavljuje samo zato što postoji papir, i tako je i sa svešću. Tvoja slika osobe pojavljuje se samo zato što postoji svest. Svest je jedina stvarnost. Ne misli o ovome, postani to. Ne veruj da se moraš poistovetiti sa belim papirom ili sa svešću. Nema nikoga ko bi se sa bilo čim poistovetio. Kada shvatiš da ne moraš da uzimaš strane. Pod uzimanjem strana mislim na poistovećivanje sa dobrim i negiranje lošeg, to nije ono što treba da radiš. Jer ovo podrazumeva dualnost. Zaista ne postoji dobro i loše. Postoji samo jedno, jedno Sopstvo i ti si to. Zašto mi nećeš verovati? Postoji samo jedno savršeno Sopstvo. Jedna apsolutna stvarnost i ti si sve to. To je ono što jesi. Ti si savršen, blažen, radostan, srećan. Prihvati ovo za sebe. Oseti to sada. Oseti to jače nego ikada, prisustvo, moć. Ne misli o tome. Ne izgovaraj reči u sebi. Samo budi! Budi ono što već jesi. (tišina) Primeti kako tvoje misli počinju da usporavaju. Kako ti misli usporavaju, osećaš mir kakav nikada ranije nisi osetio. Osećaš sreću, harmoniju kakvu nikada ranije nisi osetio, to se dešava samo od sebe. I većina vas oseća ovo upravo sada. Prelepo je. U ovom sada postaješ sveprožimajući, sveprisutan si. Ti si drveće, planine, reke, okean, planete, sve se to odvija unutar tebe, oseti to. (Telefon zvoni i Henri se javlja dok objašnjava uputstva za satsang pozivaocu. Razgovor vodi do toga da Robert kaže...) On večeras nikada neće stići ovamo. (smeh) Srećno. Ljudi pokušavaju da nađu Henrijevu kuću već deset godina.

SH: Da, to mu je treći put danas da zove, teško mu je da stigne ovamo, ali dolazi, biće ovde za trenutak. (smeh)

R: Dakle, sve je dobro. Stvari su onakve kakve treba da budu, ti si onakav kakav treba da budeš. Voli sebe baš onakvog kakav jesi. Budi srećan. Ne brini ni o čemu. Stavi se u krilo svesti. Istopi se u svest. Ne brini ni o čemu. Već si slobodan i sve je dobro. Slobodno postavite pitanja.

SF: Ne postoje Džnaniji, postoji samo Džnana. (R: Da, tačno, istina.)

SB: Roberte, večeras si rekao da ako posmatramo svoj um, on će usporiti. Ali pre nekoliko nedelja si rekao da jednostavno ignorišemo um.

R: Ista stvar, kada ga posmatraš, ignorišeš ga. Nema razlike. (SB: Ali rekao si da kada ga posmatraš, daješ mu energiju.) Ako razmišljaš o tome. Ako samo posmatraš, ignorišeš ga. (SB: Ne mešajući se uopšte?) Upravo tako. Kada razmišljaš o umu, kada razmišljaš o mislima, onda mu daješ energiju. Kada samo posmatraš i samo gledaš i ostaviš ga na miru i ne radiš ništa, odakle dolazi energija? Nema energije da mu se da. Dakle, ignorišeš um tako što ga posmatraš.

Tada ćeš otkriti da um ne postoji. Godinama si gubio vreme posmatrajući nešto što ne postoji. Pa zašto bi želeo to da radiš, Bobe? Sav ovaj razgovor o posmatranju umova, gledanju umova. Istina je da nema šta da se gleda, nema šta da se posmatra. Samo sedim ovde i govorim vam ove stvari zato što želite da me čujete kako pričam. Ali nema šta da se radi. Nema šta da se posmatra, nema šta da se gleda. Ko gleda, ko posmatra? Onaj koji veruje da je telo, činilac. Kada se rešiš zabluda da si činilac ili posmatrač, nećeš imati šta da gledaš i ništa da radiš. Ali sve dok veruješ da si ti činilac, smišljaćeš razne vrste praksi koje želiš da radiš. Vežbaćeš jogu, meditaciju, džapu, mantru, pranajamu. Sve ove stvari radiš zato što misliš da si ti činilac. Ali kada dođe do spoznaje da nisi ti činilac, onda ne moraš ništa da radiš, nema šta da se radi. Zato spoznaj istinu o sebi. Ja nisam činilac, stoga apsolutno nemam šta da radim. Na miru sam sa sobom i čitavim univerzumom i sve je dobro. Vidite, prijatelji moji, ništa zaista ne postoji. Ti ne postojiš, ja ne postojim, ništa zaista ne postoji. Sve je iluzija. Sve je privid. Izgleda da postoji, ali ne postoji. Sve

što vidiš je halucinacija. Godinama si halucinirao. Vreme je da prestaneš. (Osoba koja je telefonirala stigla je na satsang, zatim Robert nastavlja)

R: Sve je dobro. Slobodno postavite pitanja.

SP: Pomenuo si karmu kao nešto što je od prošlosti i od budućnosti, ali ne i od sadašnjosti. Pitanje je kako nešto može biti od prošlosti, od budućnosti, a ne od sadašnjosti? Osim ako je možda u drugačijoj transformaciji? (R: U drugačijoj čemu?) Osim ako je možda u drugačijem obliku, transformisanom postojanju, drugim rečima nije kao karma, već je nešto drugo. U sadašnjosti, to jest.

R: Zaista ne postoji prošlost i ne postoji budućnost. Kada misliš o karmi, time... time što misliš, već misliš o prošlosti i budućnosti, samim mišljenjem. Dakle, mišljenjem o prošlosti... (prekid na traci) ...ne mišljenjem, onda je nemoguće imati bilo kakvu karmu uopšte. Nema mesta odakle bi došla. Jer postoji samo ovaj trenutak koji se dešava. Ovaj trenutak se dešava svakog trenutka. Ne dolazi niotkuda. Nije vezan ni za šta. Postoji samo ovaj savršeni trenutak, koji je upravo ovo sada. Stoga karma nikada nije postojala u sadašnjosti jer nema mesta za nju. Mora postojati mesta u tvom umu za karmu i sve ostalo, za samsare. Sve mora imati mesta. Kada misliš o prošlosti i budućnosti, daješ im mesta. Ali kada si centriran u trenutku, u sadašnjosti, u sekundi, nema mesta ni za šta. Ti jednostavno jesi sada. Ti jednostavno jesi biće, čisto biće upravo sada, ovog trenutka, ovog časa i tu nema ničega, nema mesta za to. Opet, samo kada proširiš um mišljenjem, um izmišlja sve te stvari, karmu, reinkarnaciju, sve to dolazi od mišljenja o prošlosti i budućnosti. Ali ako ostaneš centriran u trenutku, u sekundi, gde bi bilo mesta za to da dođe.
Robert Adams Satsangsi: Sabrana dela

Nema mesta jer postoji samo ovaj trenutak. Šta god da se dešava, već se dešava ovog trenutka.

SF: U stvarnosti ne postoji ni sadašnjost?

R: Tačno. U istinskoj stvarnosti apsolutno nema ničega. (SF: Ništa.) Sve je izbrisano. Ali kada moram da sedim ovde i govorim vam ovako, onda moram da smišljam razne stvari. Da biste o njima razmišljali, da biste ih promišljali. Zapamti opet da ništavilo o kome govorimo nije praznina. Ono je izvan praznine. Ovo ništavilo o kome govorim neizrecivo je. Ono je izvan reči i misli, to je nešto što nikada ne možemo razumeti svojim ograničenim umovima. (SF: Praznina je mentalni koncept.) Da. Sve je mentalni koncept. Bilo šta o čemu možeš da misliš, bilo šta što tvoj um može da smisli, mentalni je koncept. Bilo da je to Bog, bilo da je Sopstvo ili bilo šta o čemu razmišljaš. Stoga, da bi došao do tih mesta, moraš potpuno i skroz prestati da misliš. Koristi bilo koju metodu da zaustaviš misli. Metodu na koju si navikao. Koristi bilo koju metodu koja ti se sviđa da zaustaviš misli. Ignorišući ih, posmatrajući ih, pitajući: "Kome one dolaze? Ko misli?" Ali svakako učini nešto da sprečiš misli da te napadaju, da ti govore šta da radiš i kako da živiš. (tišina) Pa, šta mislite? Ima li nade za nas?

SH: Nimalo, kako bilo.

R: To je u redu, ne brini. Svi smo mi osuđeni na raj. (SH: Šta je to?) Nešto u tvom umu. (SH: Pa možda bi trebalo da to bacim?) Reši ga se na najbolji način koji možeš. Zar ne želiš da ideš u raj, Henri? (SH: Reci ti meni šta je to, pa ću razmisliti.) To je mesto gde pevaš divne pesme. (SH: Ne, ne zanima me. (smeh) Možeš da zadržiš sve to anđeosko sranje.) (smeh)

SF: Raj je čista svesnost. (SH: Nije po njemu.) (smeh) Sve su to reči, one ništa ne znače.

R: Šta god da veruješ, tako je. (SF: Sve je proizvod uma.)

SH: A šta ako ni u šta ne veruješ? (R: Onda si ništa.)

SF: Dobro stojiš.

SH: Hvala ti. Čuješ Tokua. (Priča svom psu dok pas hrče) da.

SK: Roberte, mogao bi da прокоментаришеš - postoji stara indijska priča, samo bih želeo da čujem tvoj komentar. Bio jednom jedan guru i rekao je svojim učenicima, ne brinite, sve je Ram, sve je Bog. I jedan od učenika je to čuo i napustio učiteljevo mesto i na putu kući naišao je besan slon koji je besneo kroz grad i neko je dotrčao i rekao: "Pazi, ide besan slon!" a učenik je rekao: "Pa, sve je Ram," i nastavio je svojim putem i slon je došao, podigao ga i bacio ga na zemlju i zdrobio ga. I kasnije je guru došao i rekao: "Pa, kako se ovo dogodilo?" A čovek je rekao: "Pa, rekao si mi da je sve Bog i naišao je besan slon i počeo sam da ga vidim kao Boga i podigao me je i bacio me na zemlju i zdrobio me." A on je rekao: "Pa, kako to da nisi video osobu koja te je upozorila na besnog slona koji će naići? Zašto nisi i njega video kao Boga?" Mislim, kako se ovo povezuje sa onim što si govorio, da ako je sve ništa i ne treba da brinemo o tome, ako je to tako, parni valjci su ništa, kamioni su ništa i obaveštenja o plaćanju stanarine ili iseljenju su ništa, možeš li da vidiš šta pokušavam da kažem?

R: Naravno. To je priča koju smo ovde mnogo puta ispričali. Uvek zapamti, u apsolutnom smislu nema ničega. Ali sve dok postoji telo, telo će biti zbrinuto na pravi način. Slušaćeš osobu koja ti govori nešto ako moraš da slušaš, donećeš prave odluke, znaćeš šta da radiš. To je ono o čemu sam ranije govorio, postoji sila koja zna put. Postoji sila koja će se brinuti o tebi. Došao si na ovu zemlju sa specifičnom svrhom što se tiče tvog tela. U krajnjoj stvarnosti nema svrhe, ali sve dok se referišeš na to, kao što si govorio o priči, došao si na ovu zemlju sa svrhom i tvoja svrha će biti ispunjena bez ikakve pomoći od tebe ako budeš držao svoj um na Bogu, takoreći, kontemplirajući krajnju stvarnost. Shvatajući da si ti krajnje jedinstvo, čista svesnost, i ostavi svoje telo na miru. Tvoje telo će znati šta da radi i brinuti se o sebi, znaće kuda da ide i znaće šta da jede. Brinuće se o sebi savršeno bez ikakve pomoći od tebe i uradiće bolji posao nego što ti ikada možeš da mu pomogneš. Stoga, ako večeras ideš kući i nešto ti kaže da je autoput pokvaren, nemoj reći: "Nije me briga," i onda ipak izaći na autoput... (SK: Tačno.) ...mudrost u tebi će ti reći šta da radiš, znaćeš šta da radiš. Uvek će ti biti rečeno iznutra šta da radiš. Sila iznutra će ti reći šta da radiš. Vodiće te i usmeravati i upućivati na pravi put. Tako da možeš imati mir, prosperitet, sreću, radost, ljubav. I odvijaće se na pravi način. Sve će se rešiti samo od sebe. Ali ako se poistovetiš sa situacijom, onda možda nećeš imati koristi od nje. Ali ako se pobrineš za situaciju tako što ne misliš o stanju, tako što držiš svoj um usredsređenim na beskonačno, onda će tvoje telo brinuti o sebi. Znaće šta da radi i bićeš vođen na pravo mesto, da sretneš prave ljude, prava bića, sve pravo. Slediće prava akcija i otkrićeš da se stvari odvijaju u redu.

SF: To zvuči kao da bi trebalo da završimo sa dobrim fizičkim zdravljem? I da ne patimo od ovih raznih bolova i tegoba.

R: Kako se odvijaš, kako ideš više na ovom putu, ono što izgleda kao neka sila koja može da te povredi počinje da nestaje. Na primer, možeš da ideš ovim putem i razviješ rak na telu. Ipak, nećeš to tako gledati, neće ti značiti ništa. Nećeš biti zabrinut zbog toga, neće ti značiti ništa. Ipak, drugi ljudi vide kako patiš od raka. Ali tebi će to biti potpuno beznačajno. Jer si otkrio nešto što prosečna osoba još nije otkrila i bićeš u slavi, bićeš u miru, bićeš u radosti iako ti telo izjeda rak. (SF: Transcendirao si um i telo?) Upravo tako. Ti nisi osoba koja ima rak. To je privid, izgleda kao ti. Ali ti nisi to uopšte, drugim Robert Adams Satsangsi: Sabrana dela

rečima, sve će se pobrinuti za sebe na najlepši način. Jer priroda... (SF: Možda bi telo i um trebalo da dostignu - pa, izvini, nisam mislio da - čak i intelektualno.) Telo u stvarnosti ne postoji. Um u stvarnosti ne postoji. Dakle, ništa se zaista ne dešava telu i umu. I kako radiš na sebi i kako ideš više u svesti, u stanju si da vidiš ovo, da osetiš ovo. To znači da stvari koje su te uznemiravale i donosile ti probleme više neće važiti. Sve će nestati.

SF: Jesi li rekao da će telo znati da se brine o sebi? Po mom mišljenju, telo bi trebalo da uživa u onome što smatramo fizičkim zdravljem.

R: Ako govoriš o fizičkom zdravlju, onda si u kategoriji koja nije prosvetljena ili nije ni blizu prosvetljenja. Ali kako ideš više, ko je tu kome treba fizičko zdravlje? Šta postoji? Kome treba da bude fizički zdrav? (SF: Ti uzimaš telo da bude fizički zdravo.) Nema tela. Telo više nije tvoje. Više ne postoji telo kome treba da bude zdravo. Samo kada si ljudsko biće, postoji telo kome treba da bude zdravo. Kako napreduješ duhovno, ne preostaje telo kome treba da bude zdravo ili bolesno. Te reči su nestale iz tvog rečnika. Ti više ne postojiš. Jer kada misliš na zdravlje, to znači da si bolestan pa misliš na zdravlje. Da ne postoji takva stvar kao što je bolest, da li bi mislio na zdravlje? (SF: Sve suprotnosti su nepostojeće.) Naravno. Misliš na zdravlje samo zato što misliš na bolest. Ali kako transcendiraš i ideš više, nema nikoga ko bi tako mislio. To mišljenje počinje da nestaje, potpuno iščezava iz tvog sistema, iz tvog života. Ipak, drugi koji vide sebe, videće tebe kao sebe. Pošto su ogrezli u maji, videće tebe kako patiš, ali ti ne patiš. Ali što se tebe tiče, nema nikoga ko pati. Patnik je eliminisan. Ti si u potpunoj radosti, potpunom blaženstvu. Tako je i sa pričom o Isusu i raspeću, Ramana Maharšiju, Krišna je imao rak i mnogi drugi Mudraci su patili, takoreći. Ko vidi njih kako pate? Telo, um. Ali ako ih pitaš da li pate, rekli bi "ne", jer to vidiš, u stvarnosti ne postoji. Meri, hoćeš li pročitati o Džnaniju? (SM: Da, Roberte.) (Meri čita o Džnaniju. Pogledajte početak ove knjige za tekst.)

R: Hvala ti, Meri. (SM: Hvala tebi, Roberte.)

R: Objave?

SM: Knjiga je konačno stigla i oni od vas koji su poručili, molim vas vidite Amelija ili Džejn. I prelepa je. Imamo objavu o bandari. (Objave o bandari)

R: Sada je vreme za prašad. Ono što ste tako dugo čekali. Vidim vam vodu na usta dok pričam... (Prašad se nastavlja dok traka završava) [TOC]

Svi Traže Sreću 29. novembar 1992.

Robert: Šanti, šanti, om, mir, mir. Dobrodošli. Dobrodošlicu vam želim svim srcem. Dobar dan. Lepo je biti sa vama ponovo na ovom petom bandari otkako smo u Henrijovoj kući. Bandara je obično za hranjenje siromašnih. I već oko tri godine pokušavamo da nahranimo siromašne. Ali ne možemo da navedemo siromašne da se popnu uz brdo. Beskućnici neće da hodaju uz brdo. Tako da ih ne možemo najbolje nahraniti. Ali obično, ono što je bandara jeste kada se siromašni beskućnici poređaju u dva reda, sednu, damo im tanjire i stavimo hranu u njihove tanjire. Pa ćemo uraditi ono što smo uradili prošle godine. Želeo bih da svako od vas pred Božić uzme deset dolara i da ih beskućniku, bez osuđivanja. Nije važno šta misliš o beskućniku, bilo da misliš da je u pravu ili u krivu, bilo da misliš da su beskućnici ili ne, bilo da misliš da su lenji ili da misliš da ne žele da rade, nebitno je. Daj deset dolara prvom beskućniku koga vidiš. Ovo će biti naš način hranjenja beskućnika.

SH: Kako znaš da li su beskućnici?

R: Ako izgledaju beskućno, daj im deset dolara. (smeh)

SH: To je dobro, jesi li ti beskućnik?

SE: Ako imaju one natpise - Beskućnik, treba mi hrana. (smeh) Robert nastavlja: Jeste li se ikada zapitali zašto radite stvari koje radite. Na primer, kada ste bili beba, plakali ste u svom krevecu da bi vas podigli. Ako ste želeli da vam promene pelene, plakali ste. Kako ste odrastali, želeli ste da se igrate sa određenim igračkama, budete sa određenim prijateljima. Išli ste u školu, pridruživali ste se određenim aktivnostima, igrali ste fudbal možda ili bili navijačica. Onda ste se konačno venčali, imali decu, razveli se. Uvek nešto radite, ali zašto radite te stvari? Zašto lopov postaje lopov? Zašto osoba pljačka banku? Zašto ubica ubija? Odgovor je, naravno, da svako traži sreću. Svako želi sreću i ovo je njihov način pokazivanja da žele sreću. Lopov veruje da ako ti ukrade nešto, to će ga usrećiti jer će imati nešto što nikada ranije nije imao. Sve što radiš u životu radiš da bi postigao sreću. Razmisli o ovome. Retrospektivno, pređi preko svog života i

vidi da li ne govorim istinu. Šta god da radiš u životu, radiš to zato što želiš malo sreće, čak i ako misliš da pomažeš nekome drugom, ili pomažeš nekome, duboko

u sebi, zaista želiš da budeš srećan. Dakle, šta god da radiš, radiš to za sopstvenu sreću. Ali šta ako bih ti rekao da je prava sreća u tebi samom. Čista sreća je u tebi. Čista sreća, večna sreća, zauvek sreća, u tebi je, to je tvoja istinska priroda, to je tvoja prava priroda. Ako samo možeš dodirnuti ovu sreću, nikada više nećeš zavisiti od sveta ni za šta. Jer ova sreća na koju se referišem je sat-čit-ananda, apsolutna stvarnost, čista svesnost. Ova sreća je toliko lepa, toliko blažena, da nikada više nećeš reagovati na osobu, mesto ili stvar ni iz kog razloga. Jer bićeš ispunjen. Ispunjen radošću, harmonijom, ljubavlju. Kada osoba otkrije ovo, ta osoba je veoma srećna. Otkriti da imaju u sebi riznicu sreće. Otkriti da postoji večna sreća u tebi. Čak i ako je otkriješ intelektualno u početku, čitajući o tome, slušajući mene kako govorim o tome. Jer kada znaš da imaš misiju, potragu da otvoriš ovu sreću u sebi i postaneš slobodan. A sada, kako to radiš? Istina o ovome je da jednostavno otkriješ da si ti sreća, možeš čuti moje reči ili pročitati knjigu ili pročitati negde drugde i probudićeš se na to. Budiš se na to tako što umiruješ um i utišavaš ga. Tako što nemaš sukob sa svojim mentalnim mislima. Tada otkrivaš veliki mir, izvor radosti u sebi za koji nikada nisi znao da postoji. Ovo je početak mudrosti. Kada počneš da osećaš i misliš: osoba, mesto i stvar na ovom svetu nikada mi ne mogu doneti istinsku sreću. Ovaj svet je svet promene, nikada mi ne može doneti pravu sreću. Jer to je svet dualnosti u kome živimo. Jer možeš biti srećan jednog dana, a tužan sledećeg dana, u zavisnosti od toga kako se stvari odvijaju. Ali kada shvatiš da je sreća koju tražiš ti i da je već imaš, odustaješ od svih svojih misli i emocija, svojih osećanja i prebivaš u ovoj sreći. Ne moraš da radiš nikakve mantre ili meditacije, nikakve molitve, nikakvo pevanje, nikakvu džapu, samo postani svestan sebe, kao čiste totalne sreće, to je sve što treba da uradiš. Oseti to, postani svestan toga. To si ti, imaš to. Oduvek je bilo tvoje. Ako razmisliš o ovome, videćeš da sam u pravu. U ovom trenutku, mnogi od vas traže sreću izvan sebe. Možda mislite da kada odete u bioskop, srećni ste. Kada sretnete pravu osobu, srećni ste. Kada imate puno novca, srećni ste. Kada imate ono što želite, srećni ste. Ali ove stvari su ograničene. One nisu trajne i stalno se menjaju. Prava sreća o kojoj govorim je Brahman. Krajnje jedinstvo. Jedna stvarnost. Ako samo možeš zamisliti da imaš takvu sreću u sebi, apsolutno ništa na ovom svetu ne može pokazati ili dati što može da joj parira i ne moraš nigde da ideš niti da bilo šta uradiš da bi je dobio. U tebi je, već je imaš. Možeš li zamisliti da si večno srećan? Srećan sve vreme bez ikakvog razloga? Jednostavno biti potpuno srećan sve vreme? Pa, možeš. Robert Adams Satsangsi: Sabrana dela

Opet, postoje određene stvari koje moraš da uradiš i jedna od njih je praksa božanskog neznanja. Pod božanskim neznanjem referišem se na činjenicu da ne znaš šta je bilo šta na ovom svetu. Nemaš pojma šta je bilo šta, nikakvog pojma. Misliš da imaš. Tvoj ego ti govori da je ovo čaša, ovo je radio, ovo je pas, ovo je mačka, ali šta zaista znaš o ovim stvarima? Da li zaista znaš šta je pas? Nemaš pojma šta je pas. Samo se pojavio kada si se ti pojavio na ovoj zemlji i dali smo mu ime, pas. Mogli smo ga nazvati mačka. Mogli smo ga nazvati kvaka. Mogli smo ga nazvati mesec. Dali smo životinji ime pas. Zato ovo zovemo pas. Ali ako odgovoriš ovako, i dalje nemaš pojma šta je pas, zar ne? Oni su jednostavno ovde. Isto sa mačkom, pticom, mi smo ti koji dajemo imena ovim ljudima, ovim životinjama, ovim stvarima. Da li znaš ko si bio pre nego što si se rodio? Ko si ti? Odakle si došao? Sve što znaš je da si rođen i da su ti ljudi dali ime, tvoji roditelji su ti dali ime, i od tada te zovu tim imenom. Šta znaš o ovim stvarima? Apsolutno ništa. Nemaš pojma zašto je drvo drvo. Zašto je planina planina? Nemaš pojma šta je bilo šta uopšte, zar ne? Budi iskren prema sebi. Ovo se zove božansko neznanje i ovo je prvi korak koji moraš da napraviš na duhovnom putu da bi postao slobodan i oslobođen. Da bi otkrio božansku sreću u sebi. Moraš zaista shvatiti da ne znaš šta je bilo šta. Nemaš pojma odakle je bilo šta došlo, uključujući i tebe. To je veliki korak za većinu ljudi. Jer je većina ljudi tako egoistična. Misle da znaju šta je sve, misle da znaju stvari, imena stvari. Ali mi ne znamo ništa. Kada ovo priznaš sebi,

onda možeš ići napred i ideš napred tako što istražuješ: "Ko sam ja? Šta radim ovde? Odakle sam došao? Šta je izvor života?" Kako počneš da istražuješ o svom životu, kako počneš da istražuješ: "Ko sam ja? Odakle dolazim?" nešto počinje da ti se dešava, nešto divno, počinješ da osećaš moć i prisustvo. Počinješ da osećaš mir, harmoniju. Svaki put kada kažeš sebi: "Ko sam ja?" napreduješ korak na duhovnom putu. To je sve što treba da uradiš. "Ko sam ja?" i ubrzo ćeš otkriti da ja nisi ti. To ja na koje se referišeš nisi ti, nije ništa. To je samo misao. Nema apsolutno nikakve veze sa tobom. Kada pomisliš u sebi: "Ko sam ja?" Stalno govoriš ja-ja sebi i ja počinje da se odvaja od tvog tela. Ja počinje da postaje drugačija vrsta entiteta, ja počinje da nestaje. I nastavljaš da misliš o ja, prateći ja. Pratiš ja do srca. Jednom kada ja nestane, potpuno si slobodan i oslobođen. Dakle, sve počinje sa tobom. Ti si taj. Možeš ili osloboditi sebe ili staviti sebe u ropstvo, u zavisnosti od toga šta radiš sa svojim životom.

Dok prolaziš kroz životne promene, postajemo svesni da smo godinama vrteli u mestu. Trošili smo energiju pokušavajući da nagomilamo stvari. Činimo sebe srećnim gomilajući razne dobrote, ljude, mesta. Ipak, nismo srećni. Samo kada otkriješ da si univerzalna manifestacija svesti možeš biti srećan. Samo kada shvatiš da si čista svesnost, bićeš srećan. Kada počneš da vidiš da živiš u svetu maje koji je poput sna. Zašto bi reagovao na san? Da li bi reagovao na san ako si ga sanjao sinoć? Kada se probudiš ujutro, da li ćeš reagovati na taj san? Shvataš da je to bio samo san. On nema moć nada mnom, ne može ništa da uradi. Iako sam u tom snu imao rak, propadao, moja porodica je poginula u saobraćajnoj nesreći, sve je to bilo u snu, nije istina, nikada se nije dogodilo. Tako je i sa ovim životom sada. Stvari ti mogu izgledati tako stvarne. Sve može izgledati tako validno. Ali ako razmisliš o onome o čemu govorimo, nećeš reagovati na stvari jer je to kao da reaguješ na san. Jednog dana misliš da ćeš se probuditi i ovaj san će biti gotov, baš kao što će san koji si sanjao sinoć biti gotov i probudićeš se ujutro. Tako ćeš se jednog dana probuditi iz ovog sna i otkrićeš da si apsolutno slobodan. Ovo je veliko otkrovenje kada počneš da razmišljaš o ovome. Kada počneš da razumeš ko si zaista, svoju istinsku prirodu, koja je večna sreća, postaješ potpuno drugačija osoba nego što si bio ranije. Slobodno se daješ. Jer imaš razumevanje da si ti druga osoba. Ti si univerzum. Ti si sam život. Počinješ da vidiš da je sam život ti. Zašto se ne probuditi iz sna upravo sada. Zašto se ne probuditi sada. Sve što treba da uradiš jeste da zaustaviš svoje misli. I ne zaustavljaš svoje misli tako što pokušavaš da ih zaustaviš. Zaustavljaš misli tako što ih posmatraš i ne obraćaš im pažnju. Postoji zid između tvojih misli i svesti. U svom umu sruši zid i pusti misli da poteku u svest gde će biti potpuno transcendirane i svest će biti tvoja stvarnost. Zato se ne bor protiv svojih misli. Ne pokušavaj da nateraš stvari da se dese. Ne shvataj život ozbiljno. Ne reaguj na osobu, mesto ili stvar. Budi svoje Sopstvo! Budi divno Sopstvo koje jesi. Koje si oduvek bio. Shvati da nemaš ograničenja. Ništa te ne sputava, ništa. Samo tvoje sopstvene misli, tvoj sopstveni sistem verovanja. Uništi sistem verovanja i bićeš slobodan. Dakle, ono što pokušavam da ti kažem jeste da imaš svu moć u sebi da uradiš bilo šta želiš sa svojim životom. Sva moć je u tebi. Ne postoji ništa na ovom svetu što može da se takmiči sa onim što si ti. Ti si moć. Sva moć. Ti si to. Oseti to. Ne postoji više ništa što može da ti stane na put i povredi te ili da te uplaši. Ne postoji ništa u univerzumu što može da te naljuti ili uznemiri. Postao si potpuna sloboda, potpuna radost, potpuna harmonija. Pokušaj da živiš na ovaj način. Robert Adams Satsangsi: Sabrana dela

Zapamti, počni tako što ćeš shvatiti da si u božanskom neznanju. Nemaš pojma šta je bilo šta, odakle je bilo šta došlo, priznaj to sebi prvo. Zatim počni da preispituješ sebe pitajući se: "Ko sam ja? Gde je moj izvor? Odakle sam došao?" Nikada ne odgovaraj na pitanje, samo ga postavljaj. Počni da se razdvajaš od emocija, strahova, frustracija, tako što ne reaguješ na osobu, mesto ili stvar. Samo postani posmatrač, gledaj, osmehni se, ali ne reaguj ni na koga. Čim počneš da praktikuješ ovo za sebe, videćeš rezultate, veoma dobre rezultate. Počećeš da osećaš ovu sreću na koju sam se referisao na početku, osećaćeš se srećnije nego što si se ikada osećao u životu bez ikakvog razloga, osećaćeš da je sve na svom mestu. Da nema grešaka nigde. I kako

nastaviš ovim putem, jednog dana ćeš otkriti da si potpuno oslobođen, potpuno slobodan, da si bezgranični prostor i da se sve u ovom univerzumu dešava unutar tebe i emanira kroz tvoj um kao univerzum. Pusti da ti se desi sada. Mir. (traka se završava) [TOC]

Potpuno se Predaj i Postani Slobodan 3. decembar, 1992.

Robert: Om, šanti, šanti, šanti, om, mir, mir, mir. Dobro veče. (Učenici: Dobro veče Robert) Pozdravi i poštovanje. Dobro je biti s vama ponovo ovog četvrtka uveče. Kada sedite u tišini u satsangu, vi zapravo ne sedite u tišini da biste bili tihi. To je mnogo više od toga. Vi sedite u večnosti, u apsolutnoj stvarnosti. Kada izgovorite reči vi to kvarite. Reči imaju značenje. One imaju različita značenja za različite ljude. Stoga su reči vrlo ograničene. Beskonačna stvarnost nikada ne može biti izražena kroz reči. Beskonačna stvarnost je izvan reči i misli, izvan koncepata, izvan dogme, izvan tela i uma. Vaš um je uslovljavan hiljadama godina da bude ono što ste danas. Umesto da uvidite da ste vi krajnja stvarnost, da ste vi čista svesnost, vi verujete da ste ograničeni na telo. Ograničeni na okruženje. Ograničeni na svet. Ograničeni na univerzum. Drugim rečima, stvorili ste sopstveni zatvor, sopstvenu ćeliju. Ipak, šta da radimo? Kako da se oslobodimo? Oslobađamo se tako što se ne oslobađamo. Kada pokušavate nešto da uradite da biste bili slobodni, vi samo dodajete onome što već znate. Da biste bili slobodni, morate postati tihi, mirni, spokojni. Morate imati samilosnost, ljubaznu nežnost. Da bi bio slobodan, čovek mora odbaciti sve svoje sumnje, svoje strahove, svoje dogme, sve. Čovek se mora predati potpuno i u potpunosti, potpuno predanje ako želi biti slobodan. Predati se kome? Ako ste bhakta, predali biste se svom guruu, božanstvu po vašem izboru. Ako ste hrišćanin, predali biste se Isusu. Ako ste budista, predali biste se Budi. Ako ste jevrejske veroispovesti, predali biste se Avramu ili Mojsiju. Ako ste hinduista, predali biste se Krišni ili Šivi ili bilo kom od hiljadu božanstava. Predanje pročišćava um, uklanja nečistoće i na kraju vas oslobađa. Ipak, ovo ne može učiniti prosečna osoba jer je prosečna osoba vrlo egoistična, vrlo egocentrična. Ne uviđate da je uslovljenost koju ste imali kroz mnogo vekova ono što je uzrokovalo da reagujete na način na koji reagujete na život danas. Ovu uslovljenost niste tražili. Ova uslovljenost vam se čini vrlo stvarnom, ali u istini ona zapravo ne postoji, uopšte ne postoji. U istini nema nikakve uslovljenosti. Ali

kada govorite o njoj na relativan način, na relativnoj ravni, vi ste potpuno apsolutno uslovljeni. Predajući svoje stvari božanstvu po vašem izboru, otvarate svoj um za više znanje. Počinjete osećati mir, sreću, radost kakvu nikada ranije niste osetili. Nema nikakve razlike kakvu vrstu problema imate u životu, šta se dešava u vašem životu, kako se osećate ograničeno. Treba da se okrenete od svega ovoga. Treba da se okrenete od svih svojih problema, od sveg onoga što vas je vekovima sputavalo. Morate se potpuno okrenuti od toga. Ne razmatrajte to uopšte. Ne pokušavajte da to izlečite, promenite, ispravite, ne činite apsolutno ništa povodom toga. Samo okrenite svoj um ka unutra, ka Sopstvu ili guruu ili učitelju ili božanstvu po vašem izboru i postanite mirni! Nikakve reči se ne razmenjuju. Ne molite se Bogu ili božanstvu po vašem izboru. Vi se jednostavno okrećete svom srčanom centru gde vaše božanstvo prebiva — što je, uzgred budi rečeno, niko drugi do vi sami. Vi ste to božanstvo. Vi ste taj Bog kome se okrećete za pomoć. Vi ste to. Ali ipak se okrećete ka unutra i puštate sve ostalo. Ovo ne znači... ne znači da postajete pasivni. Mnogi ljudi veruju da duhovni ljudi postaju vrlo pasivni. Oni ne čine apsolutno ništa. Ovo nije nužno tačno. Kako se okrećete ka unutra, uviđate da vam je ceo život bio isplaniran pre nego što ste došli na ovu zemlju. Sve je predodređeno, predestinirano. Kada to sagledate na pravi način, prelepo je. Jer to znači da niste odgovorni ni za šta u svom životu uopšte. Ako vam je život isplaniran, šta vi imate da radite? Šta god treba da se uradi, biće urađeno samo od sebe. Gde god treba da budete, bićete. S kim god treba da budete, bićete sa tom osobom. Posao koji treba da obavite, biće obavljen. Divno je kada razmislite o ovome. To što niste došli na ovu zemlju da se borite, da se borite, da postanete bilo šta, da povredite bilo koga, da budete povređeni — vi ste ovde jednostavno da biste bili. Ne da biste bili ovo ili da biste bili

ono — samo da biste bili. Dozvoljavate ovom bitisanju da funkcioniše ispravno kada se sklonite s puta, to jest vaše misli, vaše unapred stvorene ideje. Kada um držite mirnim, savršeno mirnim i smirenim, tada ćete uvek otkriti da ste na pravom mestu, prolazeći kroz ona iskustva koja su neophodna za vaše razvijanje i vaše ispunjenje. Ne brinite o budućnosti ili prošlosti. Ne bavite se događajima u sadašnjosti. Samo budite! Budite Sopstvo koje jeste. Bićete zadovoljni. Sve će biti u redu. Ne postoji ništa što želi da vas povredi, da vam nanese bol ili da vam stvara probleme. Samo zato što neprekidno mislite, stalno, vi imate verovanje da neko želi da vas povredi, da vam stvara probleme, da vas uznemiri. Postoji samo jedan. Ne postoje dva ili tri. Postoji samo jedno Sopstvo i vi ste to. Pa odakle bi problemi dolazili? Jer odakle bi povreda dolazila? Sopstvo je sveprisutno, samosadržano, apsolutna stvarnost. I vi ste to! Nema mesta ni za šta drugo. Sopstvo je blaženstvo, svest. Ovo je vaša priroda, ovo je vaše Sopstvo, ovo ste vi. Ali postoji samo jedno, sveprožimajuće, bez

početka, bez kraja, čisto bitisanje. Ako možete razumeti šta vam govorim, čega se imate bojati? Šta vas može uznemiriti? U dobrim ste rukama sa svim stvarima. Imate više toga što ide u vašu korist nego što ikada možete zamisliti. Vi ste ceo univerzum, kako možete biti u oskudici? Kako možete biti zabrinuti ili u žurbi? Kada shvatite da ste vi univerzum, radujete se, sreća dolazi sama od sebe. Ljubav dolazi sama od sebe. Radost dolazi sama od sebe. Ne od drugih ili od stvari, to je vaše razvijanje, to je istina o vama. Vi ste srećna, hrabra individua ispunjena ljubavlju i samilosnošću i radošću. Ovo ste vi zaista. Ostavite svet na miru, ostavite sebe na miru, ostavite sve na miru. Znaćete šta da radite, uvek. Uvek ćete učiniti pravu stvar ako prestanete da se borite protiv života pokušavajući da naterate stvari da se dese. Ne shvatajte sebe previše ozbiljno. Postoji jedan koji pazi na vas. Postoji jedan koji vas vodi, usmerava ka vašoj konačnoj pobedi. Taj jedan je Sopstvo. To ste vi. Telo nije vi. Um nije vi. Oni su samo privremena uslovljenosti. Tu su neko vreme, a onda ih nema. Poput mehurića na okeanu. Mehurići dolaze, mehurići odlaze svakog trenutka. Ipak okean uvek ostaje isti. I tako je sa životom na ovoj planeti. Ljudi dolaze, ljudi odlaze, stvari dolaze, stvari odlaze, sve se menja, menja, menja, ali vi ste okean blaženstva. Vi apsolutno nemate nikakve veze sa ovim promenama. Spoznajte sebe kakvi jeste. Nikada ne omalovažavajte sebe. Nikada se ne poredite ni sa kim drugim. Nikada ne budite osuđivački. Naučite da ostavite sve na miru. Ne donosite zaključak ni o čemu. Ne postoji konačan odgovor. Ne tražite stvarnost. Ne tražite odgovore. Tražićete večnost. Vidite koliko ljudi čita knjige jednu za drugom. Većina vas ovde je pročitala svaku knjigu na zemlji dok nije ostalo ništa za čitanje i još uvek ste na istom mestu na kojem ste uvek bili. Većina vas je otišla na mnoga predavanja, čula mnoge govornike. Ipak jedva da ima ikakve promene u vama. Morate se probuditi do tačke jednog od ovih dana u svom životu da ste vi odgovor. Odgovor ste vi, odgovor koji tražite. Koje je značenje života? Ko sam ja? Vi ste sam odgovor na ova pitanja. Učinite svoj život vrlo jednostavnim. Ne budite previše duboki. Ne idite u potragu za učiteljima misleći da oni imaju poseban odgovor za vas. Ne postoji poseban odgovor, ne postoje posebna učenja. Sve što tražite nalazi se u vama samima. Gde bi drugo bilo? Ono što ste danas rezultat je celokupnog vašeg mišljenja, kroz godine, kroz mnoge živote. Vaš sistem verovanja stvorio je telo koje vam treba upravo sada za vaš sledeći korak u evoluciji. Zato uvek kažem: "Na svom ste pravom mestu. Nema grešaka. Upravo ste tamo gde treba da budete." Ako vam se ne sviđa gde ste, pogledajte u sebe. Niko vam zaista ne može ništa dati jer ste vi moć. Ne postoji moć odvojena od vas. Budite uvek srećni. Osetite slobodu. Osetite blaženstvo. Istražujte ko ste. Odgovor će doći sam od sebe. Istražujte: "Šta ja radim ovde? Odakle sam došao? Šta sam ja?"

Ne uznemiravajte se događajima u ovom svetu. Ne shvatajte život toliko ozbiljno. Budite u službi čovečanstva. Kada vidite ljude koji pate, pomozite. Priteknite u pomoć beskućnicima, siromašnima, bolesnima. Kada shvatite da postoji samo jedan, kome pomažete nego sebi. Kome služite nego sebi, ko ima koristi nego vi. Budite ljubazni, budite puni ljubavi, sve ostalo će se pobrinuti samo za sebe. Vi ste jedan, sveti, moćni, istiniti, puni ljubavi. Uđite u svoje srce upravo

sada. Zaronite duboko u srčani centar i izgubite se u potpunosti. Duhovni srčani centar je na desnoj strani grudi. Vidite sferu zlatne svetlosti u srčanom centru, sferu prelepe zlatne svetlosti, koja pulsira. Vidite ovaj globus bele svetlosti, zlatne svetlosti, kako se širi, širi kroz čitav univerzum. Gde su sve planete, galaksije, sve nadogradnje na ovom zlatnom globusu svetlosti. Sve je slika na ovoj svetlosti. Poput slike na ekranu. Ova svetlost je poput bezgraničnog prostora. Ona smešta ceo univerzum. Sve je u ovoj svetlosti. Ništa nije izostavljeno. Shvatite da ste vi svetlost. Svetlost ste vi, Sopstvo. Neuništivi Brahman. Krajnja stvarnost, nirvana. Ja-sam to ja-sam, to je priroda ove zlatne svetlosti. Vidite kako sve slike nestaju i samo svetlost ostaje. Osetite ovu svetlost kao sebe. Ispunjeni ste radošću, ispunjeni blaženstvom, srećom. Vi ste sada istinsko Sopstvo i nema drugih. Osetite ovo duboko. Osetite ovo blaženstvo, ovu ljubav, ovu radost, kako pulsiraju unutar vas, izvan vas. Celokupna vaša prošlost je izbrisana. Nikada nije bilo mesta za prošlost ili sadašnjost ili budućnost. Postoji samo jedno moćno Sopstvo, koje se izražava kao svest i vi ste to! Mir. (tišina) ...šanti, šanti, mir. Slobodno postavite pitanja ako želite.

SF: Imam jedno. Čini mi se jasnim da ako postoji jedna stvar koja će me zaustaviti u mestu, to je duhovni ponos. Ako mislim da sam duhovniji od nekog drugog, to se svodi na to da mislim da sam superiorniji u odnosu na sopstvenu tvorevinu i to će izazvati zabunu. (R: Naravno.) Hvala.

R: A ja sam sve vreme mislio da si ti Bog. (SF: Mislio si da sam...? (smeh) Pa svi smo mi Bog, zar ne? To nam ti govoriš. Naravno, šta znači reč Bog, to je još jedna stavka za razmatranje.) Dakle, nisi Bog? (SF: Pitaš li ti mene?) Hmm. (SF: Ne osećam se spremnom da komentarišem u ovom trenutku.)

SH: (smeh) Izvlačenje!

R: Zašto je to izvlačenje? (SF: Gospodine?) Zašto je to izvlačenje? (SF: Da?) Ne, u pravu si. (SF: Da, mislim da jesam. (smeh) Ali to što mi kažeš da nisam čini da se ti osećaš dobro.) Kad god mislite da ste neko, mora postojati mislilac, objekat i subjekt. Sve dok postoji objekat, subjekt i mislilac, imate problem. Svi oni moraju biti uništeni. I onda ne ostaje niko ko bi mislio bilo šta ovako. Tako neće ostati niko ko bi mislio da sam superioran ili inferioran, da sam velik ili mali, da sam srećan ili tužan. Te stvari se pojavljuju samo kada verujete da ste osoba. (SF: I mislilac.) I mislilac, naravno osoba uvek misli. Ali kada nema mislioca, ko će reći te stvari. Ne

ostaje niko ko bi bio bilo šta. Tada ćete otkriti da ste ništa i bićete kod kuće, na sigurnom. (SF: Sve je ništa?) I ništa je sve.

R: Slobodno dajte komentar, izjavu, obraćanje, govor. Recite nešto.

SV: Baa baa black sheep. (smeh) (R: Dobro.)

SP: Ako je sve predestinirano. Ako postoji toliko patnje u ovom svetu, zašto je sve to predestinirano od strane univerzuma.

R: Nije predestinirano od strane univerzuma. Predestinirano je od strane slike sopstva, malog sopstva, ega. Ego je taj koji pati, niko drugi. Ali kada pronađete sebe, razumećete sebe i videti sebe onakvim kakvi zaista jeste u istini, tada razumete da ste vi sam ceo univerzum. I ovo je sve igra u svesti. Drugim rečima, to zapravo ne postoji. Čini se da postoji, ali ne postoji. (SP: Hoćeš reći da patnja ne postoji?) Patnja ne postoji kao što ni telo ne postoji, tako da ni dobro ne postoji. Sve za šta verujete da je stvarno, lažno je. (SP: Ali ako zabodem iglu u ruku, boli.) Da, naravno da boli. (SP: Dakle, to nije stvarno?) To je tvoje viđenje jer živiš u snu. Ako imaš san i u tom snu zabodeš iglu u ruku, zar ne boli? (SP: Ako sam u snu i zabodem iglu u ruku? Oh, to još nisam uradio.) Da. Pa, kada ja imam san, svakakve stvari se dešavaju, zar ne? U snu prolaziš kroz iskustva, ženiš se, razvodiš se, putuješ oko sveta, lomiš nogu...

SP: Pa, čini mi se da od sada mogu sebi reći da oni nisu telo... (pitanje se ne može jasno čuti jer drugi pričaju preko snimka. Nastavlja se kada se jasnije čuje) ...ako je sve predestinirano, zašto

onda ja...nejasno...sve predestinirano i sve je već postavljeno, samo treba da sednem i pustim da se sve uradi. Ko je to predestinirao?

R: Ne moraš uopšte da sediš. Nikada nećeš sesti. (SP: Ha?) Ideja da ćeš sesti je pogrešna. (SP: Oh, okej.) Uvek ćeš raditi nešto. Vidi, pogledaj to ovako. Kada večeras odeš na spavanje i imaš san. U tom snu razgovaramo kao sada, na času ovakvom, i ti mi kažeš sve što si mi upravo rekao, a ja ti kažem: "Ti ovo sanjaš," a ti mi kažeš: "ne, ne sanjam. Mogu zabosti iglu u tvoju ruku i viknućeš, reći ćeš au. Mogu ti slomiti nogu, mogu ovo, mogu ono," a ipak se sve dešava u snu. Ali kada se probudiš, san nestaje. I tako je sa ovim svetom. Ovaj svet izgleda stvaran. Izgleda kao nešto važno, nešto što se dešava. Ali ipak, jednog dana ćeš se probuditi. I kada se probudiš, shvatićeš da je i ovo san. Dakle, na tebi je da ovo otkriješ, da ovo shvatiš. Ne bi trebalo zapravo verovati ni jednu reč koju govorim. (SP: Treba ili ne treba.) Ne treba. (učenik se smeje) Zašto bi verovao bilo čemu što kažem? (učenici se smeju) Otkrij sam. Ja samo sedim ovde i pričam sam sa sobom. Nikada ne prihvatajte ništa što vam iko kaže. Samo slušajte i proverite sami, otkrijte sami, uradite šta je potrebno da otkrijete sami, šta je stvarno, a šta nije. Mary, hoćeš li pročitati Džnanija? (SM: Da, Roberte.) (Meri čita Džnanija — videti početak ove knjige za tekst)

R: Hvala, Mary. Imamo li najave?

SM: Da. Imam dve najave ovde. Prva je da će satsang biti u sredu, dvadeset trećeg decembra umesto četvrtka zbog Božića. I naravno, znate da ćemo krajem decembra, poslednje nedelje, imati još jedan bhandara. Ali u međuvremenu, to je najvažnije — ne dolazite u četvrtak.

SR: Možda bi trebalo reći da nema satsanga u subotu.

SM: Oh da, hvala George, neće biti satsanga u subotu do daljnjeg. I imam pet novih transkripata koje sam izdala. Molim vas napravite deset kopija svakog i vratite ih. I najnoviji broj je devedeset četiri. I zove se "Prestani Da Radiš Ono Što Radiš I Budi Miran." (Deljenje transkripata)

R: Želiš li da pričaš o knjizi?

SM: Oh hvala Roberte, Amelio, imaš li još knjiga? (SA: Oh da, još uvek imamo nešto.) U redu, imamo Robertove govore iz 1990. godine uvezane u jedan tom, prvi tom, i imamo ih ovde? (SA: Da, ako možete da priđete i porazgovarate sa mnom?) U redu. Cena je dvadeset dolara i vredi svakog penija, a Andy će se pobrinuti za to. I zaista su lep božićni poklon. (R: To je to.) To je to. Želim da se zahvalim svima koji su doprineli bhandari u nedelju. Hrana je bila divna.

R: Ćuretina je bila ukusna. (smeh) Sada je vreme za prašad, pravi razlog zašto ste došli ovde. Imamo ovsene kolačiće. Hajde Henry, učini čast. Imamo još neke zanimljive kolačiće ovde, ne znam šta su. Uživajte, jedite, budite srećni. Zapamtite da volite sebe, da poštujete sebe, da se klanjate sebi, jer Bog prebiva u vama kao vi. Mir. Imajte dobar život. Pođite u noć... (Prašad se nastavlja dok traka ne stane) [TOC]

Prosto Nisi Tu! 6. decembar, 1992.

Robert: ...šanti šanti šanti om mir, mir. Dobar dan. (Učenici: Dobar dan, Roberte.) Dobro je biti sa vama svetim ljudima. Sveti ljudi, ko god bili. Dobro je videti vaša nasmejana lica. Srećno lice, da vidimo srećno lice. Oni od nas koji su proučavali Advaita Vedantu, koncepte nedualnosti, naišli su na jedan princip Advait i pamte ga intelektualno. Taj jedan princip je: "Sve je Brahman. Ceo univerzum je Brahman. Samo Brahman postoji i ovaj svet koji vam se pojavljuje je halucinacija." Vi halucinirate verujući da je svet stvaran. Nedualisti ovo razumeju, oni ovo shvataju. A ipak neki ljudi imaju poteškoća da shvate istinu ovoga, šta ovo zaista znači. Brahman se ne može objasniti. On je izvan reči i misli, ne postoji validno objašnjenje za Brahmana. Brahmana možete spoznati samo kada ostavite svoja čula iza sebe. Kada izađete iz svog uma. To je jedino vreme kada ćete spoznati Brahmana. Dakle, kada vam neko kaže da ste izvan uma, recite: "Hvala," (učenici se smeju) to je kompliment. Želite da budete izvan svog uma. Nije zabavno biti u svom

umu. Jer u svom umu se povezujete sa svetom. Povezujete se sa osobom, mestom i stvari. Dakle, želite da budete izvan uma, potpuno izvan uma. Razmislite o ovome. Postoji samo Brahman, ništa drugo, i ne možemo objasniti Brahmana. Možemo reći da je poput bezgraničnog prostora. Bezgranični prostor je od praznine o kojoj slušate u budizmu. Razlika između bezgraničnog prostora i Brahmana je u tome što je Brahman svest. Ono što nazivamo Brahmanom je svest. Što jednostavno znači da je Brahman moć koja je svesna same sebe. On nije svestan ničega drugog. On nije svestan ovog sveta ili vašeg tela ili vašeg uma ili fenomena sveta ili univerzuma. Ovo nema apsolutno nikakve veze sa svešću. Zapamtite, svet je halucinacija, fatamorgana, ništavilo za Brahmana. Ako ne poznajete Brahmana, svet je stvaran, vrlo stvaran sa svojim fenomenima, sa svojim manifestacijama. Dakle, učimo da se nekako moramo identifikovati sa Brahmanom. Ovo je greška. Možete videti ovo — ako je sve Brahman, onda ko mora da se identifikuje sa Brahmanom? Mora postojati subjekt i objekat. Subjekt želi da se identifikuje sa nečim. Tako oni gledaju na Brahmana kao na nešto izvan sebe i pokušavaju da se identifikuju sa Brahmanom. Ovo je greška koju pravite. I ovo je razlog zašto je potrebno toliko dugo da se postane samosproznan i oslobođen. Jer tražite da nešto uradite, a u istini

ne postoji apsolutno ništa što treba uraditi. Ne postoji ništa što treba uraditi da biste postali slobodni i oslobođeni. Šta ima da se radi? Ako kažete: "Moram da pokušam," vi govorite da halucinacija mora da pokuša. Vi verujete u halucinaciju, lažnost, fatamorganu. Mislite da je ovo istina i da morate da se identifikujete sa nečim da biste postali viši. Ne, sve što treba da uradite je da ostanete mirni, to je sve. Ostanite tihi, mirni. Ništa raditi. Ništa postati. Ako pokušate da postanete nešto, bivate uhvaćeni u svet uzroka i posledice i imaćete svakakve probleme. Ali ako vaš um... ako um učinite mirnim i tihim, onda nema nikoga ko bi se identifikovao sa bilo čim i postajete slobodni. Ne postajete slobodni — budite se u slobodu koja već jeste. Razmislite o ovome. Još jedna greška koju većina nas pravi je da razumemo da je Brahman krajnja stvarnost. Priroda Brahmana je blaženstvo, svest, mir, ljubav, ali nehotice pokušavamo da manipulišemo Brahmanom da nam da ono što želimo. Ovo je još jedna stvar koja vas sputava od realizacije — pokušaj da manipulišete Brahmanom. I ne radimo to namerno, radimo to podsvesno, nehotice. Drugim rečima, neki od nas misle o svojim takozvanim problemima ili nekim svojim potrebama i željama, i mislimo da ako se pomolimo Brahmanu ili identifikujemo sa Brahmanom ili mislimo o Brahmanu, naše potrebe će biti ispunjene. A sada da vam otkrijem malu tajnu: Brahmanu je potpuno svejedno za vas! Jer za Brahmana vi ne postojite. Vi postojite za svoj ego. Brahman ne zna ništa o vama. Apsolutno ništa. Vi ste ti koji znate o sebi. To je ono što izgledate da ste sada što misli da je neko ili nešto. I onda pokušavate da se identifikujete sa nečim višim ili postanete nešto više i manipulišete nečim višim. Ovo je mesto gde patnja ulazi. Jer dok pokušavate ovo da uradite, vaš svet se raspada. Ne možete manipulisati Brahmanom. Morate ostaviti sve na miru. Ostavite sve na miru. Neki ljudi koji pate od oskudice ili ograničenja ili od neke vrste bolesti ili depresije ili imaju... žele stvari na određeni način, veruju da ako sednu i misle na Brahmana, Brahman će ih izlečiti ili će postati nešto za njih ili učiniti nešto za njih. Ovo je ponovo ozbiljna greška koju pravite. Jer gubite vreme verujući da ste neko ko mora imati nešto. Osećajući da morate biti izlečeni ili da morate biti isceljeni i da vam treba novo telo ili nov um ili nov partner ili nešto. Sve je to ludaštvo. Setite se ponovo da samo Brahman postoji, a vi ne. Ali vi mislite da postojite. Vi verujete da postojite. Stoga, sve ove duhovne prakse koje su vam date, razne sadhane, da vas podignu malo više do tog mesta gde postajete jednousmereni. I jednog dana ste u stanju da vidite da su sve sadhane koje ste radili gomila besmislica. Vaše duhovne prakse su bile besmislene jer postoji ljudsko biće koje pokušava da postane više ljudsko biće, a vi ne postojite. Prosto nisi tu! Nikog nema doma!

Bez obzira koliko puta vam ovo kažem, i dalje ćete osećati kako vam vaš ego govori stvari, vodi vas, usmerava vas. Uzrujavate se zbog ovoga, uzrujavate se zbog onoga. Ovo će vam se dopasti, ono ćete voleti. Sve je ovo deo fenomena. Deo iluzije. Deo maje. Kada biste samo mogli razumeti

da je Brahman sve što postoji, šta imate da radite. Ne kažemo da Brahman postoji i onda moramo da se igramo žmurke i pokušavamo da nađemo Brahmana. Kažemo da Brahman jeste. To je to! Brahman nije ovo i Brahman nije ono. Brahman jednostavno jeste. To je sve, to je to. Ne postoji apsolutno ništa što morate učiniti da biste ovo saznali, da biste ovo otkrili, osim da budete tihi. Ne pokušavajte naći mir, naći sreću, naći ljubav — kako to možete učiniti kada Brahman jeste. Kada bi Brahman bio entitet, onda biste morali tražiti Brahmana, pokušavati biti poput Brahmana, pokušavati se identifikovati sa Brahmanom. Ali Brahman je ne-entitet. Stoga, ne postoji ništa što treba tražiti, ne postoji ništa što morate postati ili biti. Ništa. Možete li osetiti ništa? Tako je lepo kada ništa ne postoji. Kada nema ništa što morate popraviti, ništa što morate ispraviti, ništa što morate osuditi. Ništa. Zapamtite, niste došli ovde da slušate predavanje ili govor, došli ste ovde da budete ništa i možete otići kući kao ništa. Ko vas zapravo može sprečiti da budete ništa osim vas samih. Zapamtite, ništa o kome govorite je Brahman, koji je svest, koji je blaženstvo, apsolutna stvarnost, koji je nepatvorena sreća, potpuni mir. Ovo je Brahman, ovo ste vi u ovom trenutku. Ne postoji apsolutno ništa o čemu treba misliti. Ne pokušavajte da analizirate bilo šta što kažem. Ne činite ništa sa onim što kažem. Nemojte prihvatiti, nemojte odbaciti. Nemojte voleti, nemojte mrzeti. Ne budite srećni zbog toga, ne budite tužni zbog toga. Ne činite apsolutno ništa povodom toga jer nema ništa da se radi, nema nikoga ko bi to radio. Jednom kada ovo shvatite i um postane tih, miran, mišljenje se značajno uspori, sva vaša karma, svi vaši samskari ili samsare su potpuno izbrisani. Karme, samsare, samskari postoje samo za ljudsko biće koje veruje da je telo. Ne za osobu koja je potpuno slobodna i mirna u umu. Ono što vam govorim je da prošlost nije bitna. Prošlost vas ne može povrediti osim ako na sebe gledate kao na ljudsko biće, kao na telo, kao na um. Tada morate brinuti o prošlosti, prošlim životima i svim vrstama stvari. Kada prestanete da rešavate probleme i prestanete da pokušavate da radite stvari i manipulišete stvarima da biste postali nešto, onda nemate ništa da radite. Ceo tajna je ponovo da um učinite mirnim tako što ne pokušavate da rešite svoje probleme, tako što ne pokušavate da dođete do zaključaka, šta je ispravno, šta je pogrešno, šta je dobro, šta je loše. Ako vam je ovo teško, sledeća najbolja stvar koju možete učiniti je samoistraživanje. Ako praktikujete samoistraživanje, trebalo bi to činiti neprekidno bez prestanka, noću i danju. Istražujući: "Ko je ta osoba koja prolazi kroz ovo iskustvo? Ko ima ova osećanja? Ko se oseća depresivno? Ko oseća negaciju? Ko oseća da mu je život podelio loše karte? Ko oseća da će uskoro umreti? Ko oseća sve ove

stvari?" Pitajte sebe, istražujte unutar sebe. Odgovor je unutar vas. I odgovor će doći: "Ja osećam ovo. 'Ja' osećam ovo. Ja osećam uznemirenost." Uhvatite sebe kako ovo govorite i preispitajte to ja. "Odakle je došlo to ja? Ja koje oseća ove stvari. Upravo sam priznao sebi da osećam ovo. Ali jesam li ja to ja? Ja, ja, ja. Ja, ja, ja, ja, ja. Ko je ovo ja? Jesam li ja ovo ja? Ja oseća umor, ja oseća bolest, ja oseća depresiju, ja oseća da je predobro da bi bilo istinito, ja oseća sve ove stvari" — ne vi! Ne vi, nego "ja!" Stoga, sledeće pitanje koje sebi postavljate je: "Odakle dolazi ja? Šta je izvor ovog ja? Odakle je došlo? Kako je dospelo ovde? Ko sam ja?" Kada dođete do te tačke, ostanite potpuno tihi i mirni. Jer uskoro ćete shvatiti da ja uopšte ne postoji. Ja-misao nikada nije postojala, ne postoji sada, nikada neće postojati. To je jednostavno misao, pogrešna misao. To je ono što je ja. Samo razmišljanje na ovaj način će vas osloboditi. Šta još imate o čemu da mislite? Zapamtite, ne postoji apsolutno ništa o čemu treba da mislite. Kažete: "Moram da mislim o svojim poslovima, svom životu, svom novcu, svom poslu, svojoj sigurnosti." Ko vam je rekao da morate ovo da radite? To je iluzija, halucinacija o kojoj govorim. Brahman je ponovo sve u svemu, vi ste Brahman, ništa do Brahman, Brahman je svest, čista svesnost. Shodno tome, da li Brahman mora postati nešto ili misliti o nečemu ili učiniti nešto ili brinuti o nečemu? Vaš život je Brahmanov život. I kada pustite i prestanete da brinete o nečemu, prestanete da mislite o nečemu, tada Brahman počinje da se izražava, kao harmonija, kao blaženstvo, kao mir i naći ćete se na svom pravom mestu, prolazeći kroz ona iskustva i one situacije kroz koje morate proći i sve je dobro. Vi apsolutno nemate nikakve veze s tim. Nije vaša briga šta vam se dešava. Kada

biste samo mogli ovo uraditi i probati i praktikovati, videćete da je ono o čemu govorim stvarno i istinito. Dajte mu šansu, praktikujte ga samo jedan dan i gledajte šta se dešava. Umesto da gledate televiziju, čitate novine, brinete o svetu i nečoveštvu čoveka prema čoveku, jedan dan praktikujte samoistraživanje ili jednostavno budite mirni i gledajte šta vam se dešava. Gledajte pravac kojim ćete krenuti, bićete pokrenuti od nepokretnog. Bićete nošeni potokom blaženstva ka svom najvišem dobru, strujom koja zna put. Ono što pokušavam da kažem je da će se sve pobrinuti samo za sebe. Sve će se uvek pobrinuti samo za sebe. I Brahman je Sopstvo! Postoji samo Sopstvo koje je sve što postoji. Brahman, sopstvo, svest — ovo je sve istoznačno. Zato prestanite da sažaljevate sebe. Shvatite da nema ničeg lošeg nigde, da ono što zaista jeste nikada nije rođeno, nikada ne može umreti, ne traje i budite srećni, budite potpuno srećni. Kada kažem budite srećni, to ne znači da morate histerično da se smejete sve vreme. Kada ljudi nastavljaju histerično da se smeju sve vreme, posmatrajte te ljude. (učenici se smeju) Čuli ste onu pesmu: "Plakanje iznutra, smejanje spolja?" Mnogi ljudi stalno stavljaju spoljašnji smeh i histerično se smeju krijući mnogo problema unutra. Dakle, ne želite da postanete entitet smeha. Dobro je smejati se, dobro je

ne osećaš. Predaj se moći koja zna put. Odustani. Reći odustani ne deluje previše pozitivno. Ali ono na šta mislim je odustani od svog verovanja u svoju ljudskost, da postoje greške, da nešto nije u redu. Ovako pomažeš svetu. Ovako unosiš mir u ovaj svet, spoznajući svoje Sopstvo. Jer kada se upoznaš sa svojim Sopstvom videćeš svoje Sopstvo gde god pogledaš. I ako doživljavaš Sopstvo doživljavaš harmoniju, mir, blaženstvo, radost, sreću, stoga gde god pogledaš videćeš ove entitete, videćeš ove stvari. Počni danas, uradi nešto za sebe. Budi u miru sa sobom. Sve je dobro. Mir. Sada je vreme da se igramo smuči gurua. Ako smučiš gurua nestajem. (smeh) (Q - Meri čita, A - Robert odgovara)

P: Dragi Roberte, reci mi šta ti ne znaš? (smeh)

SH: To je smučilo gurua. (smeh)

O: Odgovor je tišina. Nema odgovora, to je tišina. To je samo tišina. Sledeći slučaj.

P: Ovo bi mogao biti nastavak, ne znam? Da li si ti samo hodajuća, dišuća inkarnacija višeg Sopstva što se tiče tvoje identifikacije?

O: Ne hodam, ne postojim, ne postojim. Ono što vidiš je tvoja stvar. (učenici se smeju i neko plješće rukama) Možeš misliti šta god hoćeš. Ali ja neću to priznati. (smeh) Sledeći.

P: Nije li tvoje iskustvo kao da samo gledaš neprekidni film?

O: Kakav film? Gledao sam film prošle nedelje. (smeh) Film se vrti iznova i iznova. Nema filma za gledanje. Nema šta da se radi. Ne gledam film. Ako bih gledao filmove taj film bi postojao. Nema filma za gledanje. Nema ništa da se radi. Film je gotov. (smeh) Sjajan film. Sledeći slučaj.

P: Neki ljudi žele da napuste telo i odu u duh, međutim ti izgleda ne želiš ništa. Da li si srećan bilo da ostaneš sa Robertom ili prekineš svaku vezu sa telom Roberta? Da li želiš bilo kakvu promenu dimenzije?

O: Nema nikog ko bi o tome odlučivao. Nema nikog kod kuće ko donosi odluke kao što je ova. Nema čega za mene da odlučujem šta da želim ili trebam. Ja jednostavno jesam i sve se dešava kako treba da se desi. Ne donosim odluke, ne sudim, ne radim ništa. Ipak stvari se dešavaju onako kako treba. Zato uvek kažem: "Sve je dobro i sve se odvija kako treba." Nema šta da se radi. Šta treba da se uradi? Ništa. Sledeći.

P: Ako bi mogao da promeniš ono što jeste, šta bi promenio? Ovaj svet materije, verovanja ljudi, postupke ljudi, zakone fizičkog ili karmičkog sveta, koliko dugo treba tvojim učeniku, posvećenicima da ostvare sopstvo.

O: Govoriš entitetu koji ne postoji. Ko sam ja da bih hteo da promenim bilo šta? Ne gledam da menjam stvari ili da ih činim boljim ili gorim. Ja jednostavno jesam. Nisam ovo, nisam ono, ne pokušavam da učinim da se bilo šta desi bilo gde. Samo

ja, ono što jesam, ništa. Bez promena, ništa novo, ništa staro. Sve jednostavno jeste. Tako to ide. (smeh)

SR: Možda bi trebalo da nestaneš?

R: Uskoro hoću. Meri? (SM: To je to Roberte.) To je to Roberte. Da li neko želi da kaže nešto ili tako nešto?

SF: Da, ima nešto o čemu sam razmišljao. Pre nekog vremena smo imali diskusiju o iskustvima van tela. Iz onoga što si rekao stekao sam utisak da se dešava to da pojedinac, bez gubljenja svog individualnog identiteta, biva prenešen na drugu ravan. Mislim da si koristio termin, kauzalna ravan ili astralna ravan. Moj utisak je da te ravni nisu ni stvarnije ni manje stvarne od ove ravni koju ponekad shvatam kao relativnu ravan. I u svakom slučaju sve su nestvarne. I znam kad je Maharši upitan: "Kako je kada pojedinac umre," rekao je, "zašto želiš da znaš kako je nakon što umreš pre nego što znaš kako je živeti?" I takođe bi rekao kao uvek: "Ko želi da zna?" Tako da pretpostavljam da je cela ideja da zaboraviš celu stvar. (smeh)

R: Zašto to uopšte govoriti. (smeh) Zašto to uopšte govoriti. U pravu si. U pravu si. Potpuno si u pravu. (SF: Mislio sam da jesam, ali to je...) (smeh) Svaka ravan, svaki fenomen proizlazi iz uma. Proizlazi iz tvog uma. Ti stvaraš sve. Kauzalne ravni, astralne ravni, mentalne ravni sve je tvoja sopstvena tvorevina. Iskustva van tela sva proizlaze iz uma. Kada um nestane sve prestaje i postaješ večno blaženstvo koje si uvek i bio. Tako da nema šta postati, nema šta biti, nema šta menjati, nema kuda ići, već si kod kuće. Baš tamo gde si sada, to je to. To je sve što postoji.

SY: Za mene ti daješ novo značenje izrazu "hvala ni na čemu." (smeh)

R: (smeje se) Nema na čemu. (smeh)

SJ: Ne misli ništa o tome. (smeh)

ST: Roberte, u tvom govoru me ovo podseća na... u vezi sa onim što je Ramana Maharši napisao, želim da ponovim a to je da je Brahman stvaran, samo je Brahman stvaran, svet je nestvaran, Brahman je svet. Sada, ako je svest potpuno nesvesna toga, potpuno nezainteresovana za svet, čini mi se da je bogorealizovani čovek koji realizuje apsolut koji je u podudarnosti sa realizovanjem i doživljavanjem fenomenalnog sveta koji je stavio jednu nogu u apsolut i jednu nogu u fenomenalni svet, jednu nogu u biće i jednu nogu u postajanje. On je zapravo u superiornijem položaju od samog božanstva. Ako je samilosno bogorealizovano biće. (R: Koje je pitanje?) Pa kako može postojati apsolut koji je potpuno nezainteresovan za svet i kako se to može uskladiti sa bogorealizovanim Učiteljem koji je potpuno svestan sveta i samilosan prema svetu i istovremeno je potpuno bogorealizovan i potpuno svestan apsoluta kao apsoluta.

R: Ko je postavio ovo pitanje? Ko postavlja ovakva pitanja? To je ono što vidiš, sa svog stanovišta. To ne postoji na taj način. U stvarnosti samo Brahman postoji kao Brahman. Izjava Brahman postoji kao svet znači samo Brahman postoji. Nema sveta, ništa se ne dešava. Ništa se ne događa, onako kako ti to vidiš, onako kako ti to objašnjavaš. Nema nikoga sa nogom ovde i nogom tamo, rukom ovde i rukom

tamo. To je tvoja imaginacija, ništa ne postoji tako, niti na koji način. Svet ne postoji uopšte, niti na koji način. Nema nikoga ko postoji i ko bilo šta radi. Ništa ne treba da se uradi. Sve je urađeno što je trebalo da se uradi. Sve je dobro.

ST: Još jedno pitanje. Kako to objašnjava našu pogrešnu identifikaciju sa telom i umom? Pa čak i našu pogrešnu identifikaciju sa dolaskom do tačke gde mislimo da transcendiramo telo i um jer počinjemo da dobijamo uzorak sopstva koji je još uvek više poput atmana ili atmana i koliko ja

razumem, realizacija je kada atman realizuje svoj karmički um. Kako može postojati ovaj korak gde smo sada i ta realizacija? Nestvarno je biti okončan?

R: Upravo si odgovorio na svoje pitanje. To nije stvarno od početka. Nema koraka, ko pravi korak? Onaj koji misli da je ljudsko biće, osoba, mesto ili stvar pravi korak. Idi iznad toga. Nema nikoga da napravi bilo kakav korak, nema nikoga da radi bilo šta. Ništa ne treba da se uradi. Nema šta da se radi. Ti ne postojiš! Prihvati da ne postojiš i budi slobodan. I sve ove stvari i sve ostalo će nestati sa tvog stanovišta. Sve dok misliš da si stvaran, da si telo, onda je ono što govoriš istinito. Postoje koraci koje treba preduzeti, ovo uraditi, ono uraditi, to je sa tvog stanovišta. Kada odeš više od toga videćeš da nema šta da se radi, nema koraka za preduzeti, nema nikoga da radi bilo šta jer nema sveta. Svet je halucinacija. Haluciniraš. Idi psihijatru. (smeh)

ST: Sledeće pitanje bi bilo, kako znamo kada smo transcenderirali tu halucinaciju?

R: Mala ptičica će ti reći... (prekid na traci) (smeh)

SR: Neće biti tebe da znaš. (R: Tačno.)

SY: Roberte, da li je predodređeno, kada? (smeh) Znaš, postoji li to kada, kada halucinacija nestaje? Da li je predodređeno? Da li se samo opustiš i budeš, i onda u nekom trenutku automatski - za svaku osobu?

R: Nikada nije ni došla pa kako može biti kraja tome? Nikada nije ni bilo od početka. Misliš da ti se nešto desilo i sada ćeš morati da se toga rešiš. Ništa se nije desilo. Nikada nisi bio i nikada nećeš biti. Nema ništa što moraš da uradiš. Samo budi miran i sve će se rešiti samo od sebe. Ne postoji trenutak kada se nešto dešava. Ako se nešto desi to znači da je nešto bilo pogrešno od početka i onda nešto mora da se desi da bi bilo ispravno. (SY: Ali kako se veo dešava?) Nikada se nije desilo. Ništa se nikada nije desilo. Osećaš da se nešto desilo ali ništa se nikada nije desilo. Ništa se ne dešava, ništa se nikada neće desiti. Kao voda u fatamorgani. Pojavljuje se voda u pustinji, pokušaš je zgrabiti, zgrabiš pesak. Kao što je nebo plavo. Kao zmija u užetu. Ove stvari su sve halucinacije, ne postoje. Život je takav, izgleda stvaran ali nakon istraživanja otkrićeš da život nikada nije postojao. Bićeš u redu, ne brini.

SL: Kada kažeš mirnoća koja nam je potrebna sa svom ovom iluzijom je održavanje mirnoće dok prolazimo kroz, jer biti miran u biću kroz akciju dok, kroz posao, kroz poslove, kroz stvari koje moramo da radimo, ne moramo da radimo ali ipak postoje stvari kojima treba posvetiti pažnju, bilo da imamo porodicu ili stvari. Ali u procesu iluzije ono što imam je mirnoća. Prolazeći kroz ovo ali mirnoća nisam zapravo - ali kako radimo.

R: Tačno. Ali shvati da ti nisi činilac. Sve što radiš ili što bi trebalo da radiš je predodređeno za tebe. (SL: Tačno.) Dakle nisi činilac, nema ničega što radiš. (SL: Samo ide - u letu.) Sve se dešava. (SL: Da.) Pa pusti neka se dešava, ostavi to na miru. Sve će se rešiti samo od sebe. Ti nemaš apsolutno nikakve veze s tim. (SL: Ali održavanje mirnoće?) Pokušavajući da ostaneš miran u situaciji akcije ne možeš ostati miran. Ali kada shvatiš da nema akcije, niko ne deluje, niko ništa ne radi, onda ćeš ostati miran.

SY: Pomagati drugim ljudima da veruju u svoje halucinacije? (R: Reci to ponovo?) Pomagati drugim ljudima da veruju u svoje halucinacije?

R: Ne radiš ništa takvo. Nije na tebi da radiš bilo šta takvo. (SY: Ne radi ništa.) Sve će se desiti samo od sebe. (SY: Tačno.) Ne pomažeš niti ne pomažeš. (SY: U redu. Pomaganje nije bilo prava reč.) Ne radiš ništa za bilo koga. (SY: Shvatam.)

SL: Onda samo budi? (SY: Budi, tačno.)

SI: Odakle dolazi delanje?

R: Niotkuda, delanje izgleda stvarno ali nema nikoga ko bilo šta radi. Ono ne postoji.

SI: Primećujem da otkako dolazim ovde, sve više želim da se povučem iz svojih uobičajenih aktivnosti, kao što noću volim da odem kući i upalim sveću i čitam tvoje beleške. Razmišljam o onome što si govorio. I otkako dolazim, što je zaista kratak period vremena, samo mesec dana ili tako nešto. Osećam veći mir i veću, mnogo veću ekspanzivnost ali me ovo pitanje činioca zbunjuje jer sam odlučio da uradim sa sobom samo da prekratim vreme između bivanja mirnim i bivanja uključenim u halucinaciju, znaš na šta mislim?

R: Pokušavaš da budeš svet, nemoj to raditi. Samo budi svoje Sopstvo. Kada je um tih radi ćeš ono što moraš. (SI: Dakle, u redu je to raditi?) Naravno. (smeh) (SI: Baš to mi je trebalo.) Ne razdvajaj jednu stvar od druge, sve je jedno. (pauza) Prašad. (prašad se nastavlja dok traka ne završi) [TOC]

Bićeš Ceo Univerzum 10. decembar 1992.

Robert: Šanti šanti šanti om mir, mir, mir. Dobro veče. (Učenici: Dobro veče Roberte) Divno je biti ponovo sa vama. Drago mi je što vas vidim. Vidim da imamo nekoliko novih lica ovde, dobrodošli. Želim da se zapitate: "Zašto sam ovde na satsangu večeras? Koja je moja svrha? Koji je pravi razlog što sam ovde?" Pitajte se. Da li ste došli da proverite govornika? Da ga uporedite sa drugim govornicima? Da li ste došli da čujete nešto duboko, neobično, nezemaljsko, to je dobro jer to je upravo ono što ćete čuti — čudne stvari, nezemaljske stvari, čudne stvari.

SE: I ubistvo takođe. (R: Tačno.) Robert nastavlja: Šta veruješ da si? Šta misliš o sebi? Veruješ da si rođen, prolaziš kroz iskustva na ovoj zemlji. Susrećeš različite ljude, imaš različita iskustva sa svakom osobom. Zatim ostariš i umreš. Ništa od ovoga nije istina. Nikada nisi bio rođen, ne stariš, ne traješ i ne postojiš. Šta ti je dalo ideju da si ljudsko biće podložno rođenju, smrti i uništenju? Šta ti je dalo ideju da uopšte postojiš? Niko ne postoji. Ništa ne postoji. Univerzum ne postoji i tvoje misli, mislilac tih stvari ne postoji. Samo pomisli, da nije tvojih misli ne bi imao problema postojanja i nepostojanja, prosvetljenja i neprosvetljenja. Samo misliš o ovim stvarima jer imaš um, tako reći, koji takođe ne postoji. Ali veruješ da imaš um, imaš misli, imaš ideje, koncepte, verovanja. Odakle sve one dolaze? Nisu došle niotkuda. Nikada nisu ni došle. Odakle je došlo tvoje verovanje da bi mogao da misliš ovo? Ti zapravo ne misliš ništa, niko ne radi ništa. Postoji samo svest, apsolutna stvarnost koja je Sopstvo. I nisam previše siguran ni u to. (učenici se smeju) Želiš da nešto postoji. Želiš bolji svet, miran svet. Želiš prosvetljenje, želiš oslobođenje. Šta su te stvari koje tražiš? Gde si čuo o njima? Čitao si mnogo knjiga, ogromne knjige, hiljade knjiga o Svecima i guruima, o oslobođenju, spasavanju sebe — sve su to gomila laži. Bilo bi ti bolje da nikada nisi ništa čitao, nikada ništa nisi verovao, nikada ništa nije uradio. Samo budi. Budi jednostavno svoj. To je sve što treba da uradiš. Nema

ničega drugog što treba da uradiš. Ne moraš da praktikuješ sadhane ili meditacije ili japu ili pranajamu ili bilo šta. Ko si ti da moraš raditi te stvari? Šta misliš da si da moraš praktikovati sve ove stvari godinu za godinom za godinom? Kojoj svrsi? Kojoj nameni? Da bi postao prosvetljen i šta onda? Veruješ da će ti, ako si prosvetljen, život biti bolji. Ovo je velika greška jer ako si prosvetljen nemaš život koji bi bio bolji. Odakle bi bolje došlo? Tvoj život postoji jer misliš da si ljudski. Dakle, ako uopšte ne bi postojao, ne bi bilo života koji bi bio bolji ili gori. Moraš sam doći do zaključka. Ja ne postojim, nikada nisam postojao, nikada neću postojati, onda, "Ko sam ja? Ako ne postojim, onda ko sam ja? Šta sam ja uopšte?" Ti nisi "ja" od početka, nisi "jesam" i nisi "ko." Dakle, "Ko sam ja?" čak postaje suvišno. Neko mora reći: "Ko sam ja?" a neko ko to kaže ne postoji. Stoga postoji samo "Ko sam ja?" kada postoji biće koje to kaže. Ako bi znao ko si, ne bi imao šta da kažeš. Zato što ne znaš ko si, imaš mnogo toga da kažeš. Kakve koristi imaju sve ove reči koje si govorio celog svog života? Šta su ti one donele? Sve ove frustracije kroz koje si prolazio. Pokušavajući da svoj život učiniš boljim životom. Pokušavajući da izlečiš sebe. Pokušavajući da sebe učiniš srećnim. Kome ovo treba? Ko ovo želi? Ko želi biti srećan? Ko želi živeti dobar život? Zar ne vidiš da je sve iluzija? Dobar život za kojim čezneš? Gde imamo

neprekidnu sreću i mir i radost, ne postoji takav život. Odakle bi došao? Ipak, suprotno takođe ne postoji. Drugim rečima, ne postoji zlo u ovom svetu. Zlo ne postoji. Nema problema. Suprotnosti ne postoje. Ništa ne postoji. Ja ne postojim i ti ne postojiš. Pa zašto vodimo ovaj dijalog, ovaj razgovor? Zašto ja govorim? Ko govori? Ko je učitelj a ko je učenik? Ko je mrtav a ko je živ? Ko je srećan a ko je tužan? Saznaj, istraži i onda pitaj: "Ko istražuje?" Ako prođeš kroz ovo otkrićeš da uopšte ne postojiš. Ipak, pojavnost je vrlo jaka kod nekih ljudi. Pojavnost smrti, bolesti, nedostatka, ograničenja. Pojavnost sreće, sreće, radosti, mira. Sve su deo dualnosti. Deo besmisla ovog univerzuma, lile, maje. Ipak, lila i maja takođe ne postoje. Pokušavam da ti oduzmem sve, kao što možeš videti. Sve što si ikada verovao. Svaki koncept koji si ikada imao. Svaku ideju koju si imao o dobijanju prosvetljenja, postajanju slobodnim, postajanju oslobođenim. Svaku ideju i verovanje da misliš da nisi oslobođen. Da moraš postati oslobođen. Sve ove stvari pokušavam da uklonim iz tvojih obrazaca mišljenja i onda ti ukloniš svoje obrasce mišljenja. Moraš ostaviti sebe praznim, potpuno praznim. Da bi bio potpuno ispunjen, prvo moraš biti potpuno prazan.

Moraš pogledati svoju prošlost i reći: "Zaboravi je." Prošlost je mrtva. Zaboravi sve greške koje si napravio, teška vremena koja si imao. Ljude koji su te zlostavljali, povredili. Ljude koji su te voleli, hranili, rodili. Sve je to u prošlosti. Što se tebe tiče, nikada se nije desilo jer to ne možeš vratiti sada. To je samo sećanje. I šta je budućnost? Budućnost je deo tvoje lažne imaginacije. Vidiš u budućnost ono što misliš da jesi. Ali za koga postoji budućnost? Za koga postoji prošlost? Za koga postoji sadašnjost? Nema čega da se držiš. Nikada ovo ne zaboravi. Nemaš apsolutno ničega da se držiš — samo prazan prostor, bezgraničan prostor. Postoji li nešto iza bezgraničnog prostora? Postoji li nešto drugo? Šta je sa svim tim blaženstvom o kome slušam? Bezprimesnom srećom o kojoj slušam? Potpunom radošću koju prosvetljena osoba oseća? Kako znaš šta prosvetljena osoba oseća? Zamišljaš sve ove stvari. Nema razlike između tvog verovanja da prosvetljena osoba oseća bezprimesnu sreću, blaženstvo i radost i staromodnih ljudi koji veruju da će ići u raj i pevati pesme do kraja svog života. Nema razlike. Prestani da mapiraš stvari. Prestani da misliš kako bi stvari trebalo da budu, šta bi želeo. Sve se dešava samo od sebe. Ne treba mu nikakva pomoć od tebe. Ko misliš da si da pokušavaš pomoći beskonačnom da spozna sebe. Stvari počinju da se dešavaju kada sve odbaciš. Stvari počinju da ti se dešavaju kada ništa ne želiš. Kada prestaneš da tragaš. Kada prestaneš da planiraš. Kada prestaneš da se plašiš. Kada nemaš želje. Tada stvari počinju da se dešavaju. Šta se dešava? Ono što se dešava je izvan vremena i prostora. Pa kako mogu da ti kažem. Ono što se dešava je izvan reči i misli. Pa kako mogu da ti objasnim? Ono što se dešava je tako ogromno različito od onoga što si zamišljao da ako bi ti došlo iznenada ne bi mogao to da podneseš, eksplodirao bi u paramparčad. Potpuno bi napustio svoje telo, potpuno, ako bi to mogao da shvatiš upravo sada. Dovoljno je reći da ono što se dešava kada stigneš do stvarnosti je drugačije od bilo čega što bi ikada mogao zamisliti. Jednostavno drugačije. Drugačije je od priča koje si čitao. Drugačije je od onoga što ti reči govore. Drugačije je od bilo čega što ikada možeš zamisliti ili biti. Nema reči da se to opiše. Ipak, kada ti se ovo desi, već ti se desilo ali ti to ne znaš, jednostavno ćeš biti ceo univerzum. Bićeš sveprožimajuća svest. Bićeš planine, nebo, biljke, životinje, ljudi — to ćeš biti ti. Teško je shvatiti ovo u svom sadašnjem stanju. Kako mogu biti životinje i ljudi i planine i nebo? Ipak, ti si to već sada. To si već, upravo sada. Stoga razvij dobru narav. Razvij ljubaznu dobrotu. Razvij miroljubive stavove. Ovako počinje. Nažalost, mnogi od nas nisu prošli kroz početne faze. Želimo da nas neko dotakne, pogleda, prosvetli i nastavljamo svakodnevno biti isti stari ja, ja, ja kakvi smo uvek bili.

Trebalo bi da zamišljaš da si već prosvetljen. Kako bi se tada ponašao? Kako bi se ponašao prema ljudima, prema mestima, prema stvarima ako si već probuđen? Intelektualno imaš ideju. Prva stvar koju uradiš je da shvatiš da je sve ti. Pa kako bi tretirao sebe? Znaš da je način na koji tretiraš druge način na koji tretiraš sebe. Kako reaguješ na ljude, mesta i stvari je način na koji

reaguješ na sebe. Ali postoji samo jedno Sopstvo i ti si to. Čak i znati ovo intelektualno je vrlo dobro jer te čini boljom osobom. Prestaješ želeti i žudeti pokušavajući postati nešto. Umesto toga potpuno se predaješ. Predaješ se potpuno. Postoji jedan vrlo važan način da se ublaže svi problemi, ublaži sva pogreška, ublaži sve neznanje i pronađe svoje istinsko Sopstvo. A taj način je da voliš sebe. Da stvarno voliš sebe. Zvuči lako, ali pokušaj — nije lako potpuno i skroz voljeti sebe baš onakvim kakav jesi. Kada počneš da voliš sebe na ovaj način automatski se uzdižeš na viši nivo svesti. Jer voliš Sopstvo kada voliš sebe. Zaista voliš jedno Sopstvo koje je svuda prisutno i sveprožimajuće. Stoga kada voliš sebe voliš sve što postoji. Ništa nije izostavljeno iz te ljubavi. Ništa. I to je ono što podiže tvoju svest. To je ono što te transformiše. Zaboravi na prosvetljenje, buđenje. To će se rešiti samo od sebe. Ali vidi kako reaguješ svakodnevno. Pogledaj stvari koje te uznemiravaju, čine ljutim, uzrujanim. Ako shvatiš da si Bog, da li bi se uznemirio zbog bilo čega? Da li bi reagovao na bilo šta? Da li bi postao depresivan i razočaran i osećao se čudno povodom bilo čega? Naravno da ne. Jer biti u Bogu, svuda si prisutan, sveprožimajući si. Sve si ti. Dakle, ako si uznemiren zbog bilo čega, uznemiren si zbog sebe. Budi srećan, dozvoli sebi da budeš srećan. Bez ikakvog razloga. Pogrešno je verovati da ćeš, ako dobiješ nešto što voliš, biti srećan. Jer znaš do sada kako to funkcioniše. Kada želiš da postigneš nešto. Recimo da želiš da kupiš novi auto. Štediš novac da kupiš novi auto. Trudiš se da uštediš novac. Tvoj um je uvek na ovom novom autu koji želiš da kupiš. Zatim konačno imaš dovoljno novca da kupiš auto i osećaš se srećno. Ali šta je zaista srećno? Da li je auto ono što te je usrećilo? Naravno da nije. To je um koji je ostvario svoj cilj. Kada um ostvari svoj cilj počiva u srcu, vraća se nazad u srce, a centar srca je zaista čista sreća. Dakle, sreća nastupa. Ipak ti kažeš da je auto ono što te je usrećilo. Uopšte nije auto. Sreća je došla iz uma koji se vraća u srce. Razmisli o ovome. Kada se um vrati u centar srca, sreća nastupa sama od sebe. Dakle, osoba koja intelektualno zna o čemu govorim shvata da ako možeš naterati um da se vrati u srce bez ikakvog napora, bez ičega uopšte, bez ikakvih želja, bez ikakvih potreba, onda će isti osećaj doći kao da su imali nešto što su želeli da kupe ili im je trebalo i postigli su to. Drugim rečima, možeš ispuniti sebe i biti srećan bez ičega uopšte. Dopuštajući umu da se vrati nazad u srce gde mu je mesto, tada Sopstvo nastupa i srećan si. Potpuno srećan. Ali većina ljudi misli da ih ljudi, mesta i stvari čine srećnim. Ali možeš videti ako se osvrneš unazad, to ne funkcioniše na taj način. Jer kada si postigao svoju želju, koliko dugo traje pre nego što ponovo postaneš nesrećan i tražiš nešto novo? Uzmi, na primer, primer ljudske ljubavi. Upoznaš nekog novog, zaljubiš se u tu osobu i moraš imati tu osobu. To je sve o čemu možeš misliti, ta osoba, dan i noć. Dođe vreme kada dobiješ tu osobu i živiš zajedno i venčate se šta god. Um se vratio u srce i ostvario si ono što si želeo. Ali kako vreme prolazi, to se menja. Počneš da uzimaš osobu zdravo za gotovo. Nije više isto. Um je ponovo izašao. Vratio se napolje. Um je ponovo postao aktivan tražeći nešto drugo. Želeći nešto novo. I tada postaješ bedan dok ne dobiješ nešto novo. Dakle, prosečna osoba prolazi kroz ovo dan za danom, nedelju za nedeljom, mesec za mesecom. Uvek verujući da mora imati ovo, mora imati ono. Ako imaju određene stvari biće zaista srećni, ako nemaju neće. Kakav gubitak energije, kakav gubitak života. Znaj sigurno da je sreća tvoje rođeno pravo, već je imaš, poseduješ je, tvoja je. Blaženstvo je tvoje rođeno pravo, već ga imaš, poseduješ ga, tvoje je. Nema veze sa osobom, mestom i stvari. Tvoja prava priroda je Brahman, što je svest, sveprožimajuća apsolutna stvarnost. Ovo je tvoje istinsko Sopstvo. Ovo si ti. Probudi se za sebe. Sada. Budi svoj. Mir. Slobodno postavljajte pitanja, dajte izjave.

SF: Imam nešto što želim da proverim. Malo je teško pa sam zapisao. (R: U redu Henri.) Gospodine? (R: To je dobro Frederik.) Jer se ponekad zbunim kada mislim o ovim stvarima. U svakom slučaju, ovo sam zapisao. Ovaj psihosomatski aparat poznat kao Fred Barnel, ima ulogu u ovom kosmičkom plesu, ovoj lili, i nije ni stvarniji ni manje stvaran i ni na koji način odvojen od drugih igrača kao što su Bili Grejem ili Čarli Menson ili Isus ili Juda ili Dr. Švarcer ili Adolf Hitler? To je nada?

R: Ti si svi ti ljudi. Oni su sve ti i ti si oni. Nisi ništa drugačiji od bilo koga. Ali zašto misliti o tim stvarima? Zašto ne staviti... (SF: One su mentalni koncepti koji su bezvredni.) Taj Fred, Fred Barnel ne postoji. Ko je Fred Barnel? To je osoba koja ima ime Fred Barnel. Ali ko si ti zaista? Ko si ti istinski? Da li si zaista Fred Barnel? (SF: Nešto drugo od toga.) Ti si potpuno potpuno drugačiji od Freda Barnela. Ne misli o sebi kao o Fredu Barnelu. Ne misli o sebi kao o bilo kome ili bilo čemu. Jednostavno nemoj uopšte misliti. I ono što jesi će izaći samo od sebe i počećeš da blistaš. Fred će otići na smetlište. I zaista se nećeš... (SH: Čestitam!) ...vratiti. (SF: Gospodine?) Zaista ćeš biti tu. Istinsko Sopstvo ono što zaista jesi već blista, već je tu, to si sada. Voli sebe.

SR: Roberte? (R: Glas iza moje glave.) (smeh) Roberte, zašto kažeš: "Voli sebe," umesto da kažeš: "voli Sopstvo?"

R: Zato što ako kažem: "Voli Sopstvo," nećeš znati šta da voliš. Ako kažem: "Voli Sopstvo," kako možeš voleti Sopstvo kada veruješ da si ljudsko biće? To je gotovo nemoguće. Pa kada kažem: "Voli sebe," kada voliš sebe onakvog kakav jesi automatski se uzdižeš u svesti i postaješ istinsko Sopstvo. (SR: Shvatam.) Ali počinje tako što voliš sebe baš onakvog kakav jesi. (SR: Dakle, govoriš da se voli telo-um sopstvo i da će te to zauzvrat odvesti do višeg Sopstva?) Da, ali kada voliš svoje telo-um sopstvo, ne misli o tome da si svoje telo-um sopstvo ili o svojim gresima propuštanja ili činjenja ili o svojoj prošlosti ili budućnosti, ne vidi sebe kao telo uopšte, ali voli sebe isto. Voli sebe bez okvira. Voli sebe bez osuđivanja. Voli sebe onakvog kakav si u ovom trenutku. Kada ujutro ustaneš pogledaj se u ogledalo i reci: "Volim te Sopstvo. Volim svoje Sopstvo." Ne misli ko je tvoje Sopstvo. Ili ćeš doći do ljudskog sopstva. Ne ulazi u svoju prošlost ili svoju budućnost ili sadašnjost. Samo budi tu voleći svoje sopstvo. I voleći svoje sopstvo na ovaj način rešiće sve ostalo. Ali ako počneš da govoriš: "Volim sebe," a tvoj um prizove sve vrste epizoda iz tvog života, onda ćeš mrzeti sebe. To nije način da se radi. Voli sebe bez kvalifikacija i onda će tvoje više Sopstvo stupiti na scenu. (tišina) Meri, želiš li da pročitaš o Džnaniju?

SM: Da, Roberte, želim. (Meri čita o Džnaniju — vidi početak ove knjige)

R: Hvala ti Meri. (SM: Hvala ti Roberte.)

R: Obaveštenja?

SE: Nema satsanga u subotu.

SM: Tačno. Nema satsanga subotom neko vreme i neće biti satsanga u sredu, o ne, u četvrtak biće u sredu... (Obaveštenja se nastavljaju)

R: Ima li još nešto o čemu bismo trebali razgovarati ili zauvek ćutite. Vreme je za prašad. Imamo punu kesu za kupovinu poslastica. (smeh) (traka se završava) [TOC]

Voli Sopstvo 13. decembar 1992.

Robert: Om, šanti, šanti, om, šanti, šanti, om. Mir, mir, mir. Dobar dan. Lepo je biti s vama ponovo. Pozdravljam vas svim svojim srcem. Lepo je ponovo videti sva ova nasmejana lica. Srećno lice. Hajde da vidimo srećno lice. Budite srećni, budite srećni upravo sada. Ne postoji ništa na ovom svetu što će vas učiniti nesrećnim, ništa! Šta bi vas učinilo nesrećnim? Apsolutno ne postoji ništa što će vas učiniti nesrećnim, osim vaših misli, vašeg razmišljanja, vašeg verovanja, vaših navika koje nosite okolo godinama i godinama. Samo ovo bi vas učinilo nesrećnim. Razmišljate o prošlosti ili razmišljate o budućnosti. Umesto da ostanete centrirani upravo sada u trenutku, birate da mislite o prošlosti i budućnosti. U ovom trenutku ništa se ne dešava. U ovom trenutku postoji potpuni mir, potpuna ljubav, potpuna radost, potpuna harmonija. Ali kada počnete da mislite o tome, menja se, zar ne? Ideja je ostati centriran, ostati centriran u trenutku, u potpunoj harmoniji, u potpunoj radosti, u potpunom miru. Ostanite potpuno centrirani bez ikakvog mišljenja, ako možete, i videćete da ćete uvek biti srećni, jer postoji sila i prisustvo koje brine o svemu. To je Sopstvo, koje je uvek srećno, čisto, mirno. Ovo ste vi, ako ostanete centrirani. Opet, većina vas čeka da vam održim predavanje, ili govor, ili

propoved, ili kako god to zovete. Ali šta ako vam kažem da je govor koji čekate da vam održim već u vama. Sve što vam govorim, već znate. To je u vašem Sopstvu. Sve što delim s vama je u vašem Sopstvu. Vi ste to. Uvek ste to imali. Nema ničeg novog što vam govorim. Sve imate. Imate sve u sebi, upravo sada, u ovom trenutku. Doneli ste to sa sobom na rođenje. Kada ste rođeni, sve je došlo s vama, sve. Vi ste mene stvorili iz sebe. Ja sam samo slika vas samih. Da vi niste rođeni, ja ne bih postojao. I zato što ste vi rođeni, ja postojim za vas. Vi ste me rodili, kao i čitav univerzum. Vi ste rodili Boga. Vi ste rodili sve boginje, sve bogove, sve svetove, sve univerzume. Pre nego što ste rođeni, gde su oni bili? Da li su postojali? Za koga su postojali? Ne znate da li je išta postojalo pre nego što ste rođeni. Kažete da je sve postojalo pre nego što ste rođeni. Ali to je samo san. Kada ste rođeni, sve je stupilo na snagu. Kada ste se rodili, sve se desilo kao što je sada. Vi ste stvorili sve. Razmislite o ovome, promislite o ovome. Iz vas su sve stvari proizašle. Bogovi

kojima se molite, bića koja vidite, svet i univerzum koji vidite, sve je to izraz vas samih, ništa drugo. Shodno tome, vidite samo dobro, vidite samo srećno, radost, mir. Vidite samo ono što želite da iskusite. Jer sve što vidite postaje vaše iskustvo. Zašto verovati da je nešto negde pogrešno? Zašto verovati da nešto nije u redu i kriviti nekoga, kada ste sami to rodili. To je vaša kreacija. To je nečega čega uvek treba da budete svesni, uvek. Sedim ovde i razgovaram s vama, ali sam proizašao iz vas, i stvari koje vam govorim, već znate. One su u vama. Osetite ovo. Vi ste taj. Nema nikog drugog osim vas. Ipak, nema dvoje vas ili troje vas, ili četvoro vas. Postoji samo jedan, samo jedan koji se izražava kao vi. U četvrtak smo raspravljali o najlakšem i najbržem načinu da rešite problem, da izađete iz svoje bede, u kojoj možda jeste, da izađete iz depresije, bilo čega, a to je voleti sebe. Ipak, neki ljudi to nisu previše shvatili. Dobio sam četiri ili pet telefonskih poziva u vezi s ovim. Nisam previše elaborirao o tome. Razgovaraćemo malo sada. Ljudi me pitaju: "Pa, da li voliš više Sopstvo? Da li voliš niže sopstvo? Kako voliš sebe?" Istina je, ako volite sebe ne bi bilo nikakvih problema za vas uopšte, ništa. Postojala bi potpuna harmonija i sreća sve vreme, ako naučite da volite sebe. A sopstvo o kome govorim nije više sopstvo, niti niže sopstvo, jer većina vas uopšte ne razume šta je više Sopstvo. Samo čitate o njemu. Čuli ste me kako govorim o njemu. Ljudi su vam pričali o višem Sopstvu, ali niste imali direktno iskustvo toga. Tako da, što se vas tiče, nikakvo više Sopstvo ne postoji za vas. Pa kako ga možete voleti? To je iluzija. Što se tiče vašeg nižeg sopstva, ono se pojavljuje kao vaše fizičko materijalno sopstvo. To je sopstvo koje je grešnik, koje pravi sve vrste grešaka, čini sve loše stvari možda, mora da se bori da preživi. To je niže sopstvo. Sigurno nećete voleti to sopstvo? Pa koje sopstvo volite? Volite sopstvo koje se pojavljuje u trenutku. U trenutku, sopstvo koje se pojavljuje nema problema, nema nikakve veze sa višim sopstvima ili nižim sopstvima. Ono jednostavno jeste. Dok počnete da volite sopstvo, bez razmišljanja o njemu, stvari počinju da se dešavaju. Volite sopstvo koje je u sadašnjosti, sopstvo koje je u trenutku, sopstvo koje se pojavljuje svakog trenutka, iz trenutka u trenutak. To je sopstvo koje volite. Ono nema prošlost, nema budućnost. Sopstvo na koje se pozivam rađa se svakog trenutka, sveže i novo. To je sopstvo koje volite, neprekidno. Ali kada um počne da vam se igra, dovodeći prošlost, ili sadašnjost, ili budućnost, ne možete ga voleti tada. Pustite. Možete pogledati u ogledalo, i osetiti ljubav prema sopstvu koje vidite u trenutku, kada nema prošlosti, nema pozadine, nema budućnosti. Pitanje se ponovo postavlja, kako da volim ovo sopstvo? Zamislite u svom umu najlepšu stvar koju ikada možete pojmiti. Pomislite na nekoga ili nešto prema čemu osećate fantastičnu ljubav. To može biti vaš pas, ili vaša mačka, ili osoba, ili mesto, ili stvar. Nešto u vašem životu što volite krajnje, bezuslovno.

To može biti božanstvo. To može biti Buda, ili Hrist, ili Krišna, ili učitelj, ili nešto što vam nešto znači, prema čemu imate bezuslovnu ljubav. Morate imati bezuslovnu ljubav prema ovome, šta god da je, i osetiti tu ljubav, i shvatiti da je ljubav koju osećate za sebe. Vi ste to sopstvo. Vi ste Krišna, vi ste Bog, vi ste Buda, vi ste Hrist, vi ste božanstvo, vi ste guru. To ste vi, sopstvo, i

osetite tu ljubav. Ovo zahteva praksu. Ali mogu vas uveriti da ako ovo praktikujete, videćete rezultate veoma brzo. Voleti sebe je jedna od najstarijih duhovnih tehnika na svetu. Ipak većina ljudi to nikada nije razumela, jer misle da moraju voleti sopstvo koje jesu, koje se pojavljuje. Ili misle da moraju voleti Boga. Ne možete voleti Boga, ne znate šta je Bog. Ne možete voleti Brahmana, ili apsolutnu stvarnost, ili čistu svesnost, jer niste iskusili te stvari. Morate voleti nešto što ste iskusili, a to je sopstvo. I ono se širi, postaje sveprisutnost, sveprožimajuće. Ako ovo radite ispravno, videćete da možete izaći i voleti sve što vidite, sve, bez uslovljavanja. Nećete nikoga isključiti iz svoje ljubavi, i neće vam biti napor da to činite. Tada vam se dešavaju lepe stvari. Tada počinjete da osećate nešto što nikada pre niste osećali, nešto tako veličanstveno, tako radosno, tako divno, tako lepo, a uvek je bilo vaše sopstvo. To je smešna stvar, uvek ste bili vi. Niste ono što mislite da jeste, niko nije. Niste telo, ni um, ni iskustva, niti ste činilac. Ovo niste vi. Vi niste osoba koja je napravila sve greške u prošlosti, koja žali za sobom. Ovo uopšte niste vi. Upravo onako kako se pojavljujete sada, ovo je Bog koji se pojavljuje, ovo je Brahman koji se pojavljuje. Zapamtite, ne postoje dva sopstva. Ne postoji više sopstvo i niže sopstvo. Postoji samo Sopstvo, i vi ste to, upravo onako kako jeste sada, u ovom trenutku. Ne postoji ništa što morate učiniti da bi se to desilo, da bi se pojavilo. Ne morate ga moliti, ili mu se obraćati, ili mu se moliti, ili ga žudeti, ili ga želeti. Morate biti! Samo budite! Budite to što ste uvek bili. Budite to sada, u ovom trenutku, čisto bezuslovno Sopstvo, Brahman. Ništa drugo ne postoji osim vas. Vi ste jedan. Uvek ste postojali. Nikada nije bilo vremena kada ste rođeni, ili kada umirete, ili kada postojite između. Ko postoji? Nema nikoga ko postoji. Nema nikoga ko išta iskusi. Nema nikoga ko išta izrazi. Nema nikoga ko bude bilo šta. Znajte sebe kao bezgranični prostor, kao čistu svesnost. Osetite to. Osetite to u svom srcu. Osetite kako je dobro. Postoji samo radost, samo ljubav. Prestanite da mislite. Jedina moć koju vaše misli imaju je moć koju im dajete. Kada se smejete svojim mislima, one se raspršе, odu. Ali kada verujete svojim mislima, one postaju moćnije. One izmišljaju svakakve stvari.

Znajte da ste već slobodni. Znajte da ste već oslobođeni. Ne morate pohađati kurseve, nalaziti učitelje, meditirati. Potpuno ste, apsolutno slobodni upravo sada. Potpuna sloboda. Slobodni od svega što vam se desilo u prošlosti. Slobodni od karme, slobodni od samskara, slobodni od iluzije samsare. Vi niste osoba koja mora da iskusi karmu. Ta osoba je mrtva, nikada nije postojala. Za koga postoji karma, osim za onoga ko veruje da je telo? Dok se odričete svog tela upravo sada, odričete se i karme. Odričete se svega, i postajete potpuno slobodni. Svet vas nikada ne može povrediti kada znate ko ste. Kada verujete da ste okean, imate sve. Kada verujete da ste mehur na okeanu, koji dolazi i odlazi, onda imate stvari na kratko vreme. Mehurići pucaju na okeanu, talasi dolaze i odlaze, ali okean ostaje isti. Kada odete u bioskop, gledate u ekran, vidite slike. Slike koje se menjaju, menjaju, menjaju. Postoji početak, sredina i kraj, slike. Ali ekran uvek ostaje isti. Ekran se nikada ne menja. Da li biste radije bili ekran ili slike? Ekran je uvek u miru. Samo stoji tu, nepogođen bilo čime. Različiti filmovi se prikazuju na ekranu, neprekidno, dan za danom, nedelju za nedeljom, godinu za godinom. Slike dolaze i odlaze, ali ekran ostaje isti. Gledajte na svoj život na taj način. Ako postanete pogođeni životnim nedaćama, onda ste poput slika, poistovećujete se sa slikama. I možete napraviti korak unazad i samo posmatrati i gledati slike, koje su ljudi, mesta, stvari, i ništa vas ne može povrediti, jer ste poput ekrana. Zato napravite svoj izbor. Šta želite da budete, poput okeana, ekrana, ili poput mehurića na okeanu, ili slika na ekranu? Znajte ko ste. Ne morate da pronađete sebe ili da tražite sebe, jer nikada niste bili izgubljeni. Vaša priroda je svest. Vaša priroda je čista svesnost. Vaša priroda je apsolutna stvarnost. Ovo se nikada neće promeniti, bez obzira šta radite sebi, bez obzira kako zloupotrebljavate sebe, ne može promeniti vašu božansku prirodu. Nikada to ne možete promeniti. Bez obzira šta izgleda da se dešava u ovom svetu, ono što se dešava u ovom svetu nije važno. Ono što se dešava u vašem životu je važno, način na koji reagujete na stvari, način na koji sudite stvarima. Ovo određuje šta vam se dešava. Zato postanite poput osobe koja ne reaguje na stvari. Ne sudite stvarima. Ostavite stvari na miru i postanite potpuno slobodni.

Zašto ovo ne učiniti sada? Oni od vas koji imaju poteškoća sa onim o čemu govorim i treba im tehnika za rad. Postoji tehnika koju možemo vežbati zajedno, koja će pomoći ogromno. Uradićemo ovo sada. Zatvorite oči. Dok udišete, recite sebi: "Ko sam ja?" Pre nego što izdahnete, recite sebi: "Ja sam Brahman," i dok izdišete, recite sebi: "Ja nisam telo." Dok udišete kažete: "Ko sam ja?" Između udisaja i izdisaja kažete: "Ja sam Brahman," a izdišete i kažete: "Ja nisam telo."

Ako vam se ne sviđa da koristite reč Brahman, možete je promeniti u šta god želite. Možete reći ja sam Hrist, ja sam Buda. Recite šta god želite. Ali razumejte šta radite. Izjavljujete istinu o sebi. "Ko sam ja?" dok udišete, "Ja sam Brahman," pre nego što izdahnete, "Ja nisam telo," sa izdisajem. Hajde da vežbamo ovo neko vreme. (tišina) (prekid na traci, počinje naglo)

R: ...Zbunite gurua. Vreme za zbunjivanje gurua. Henri pokušava da nas spali. Upalio si grejalicu. Prvi zbunjivač.

SV: Možda zbunjeni koga ne poznaješ? (R: Zbunjeni, možda?)

SH: Nadam se da će te neko jednog dana zbuniti, to će biti dobro. Veliki dan. (smeh)

SV: To se nikada neće desiti. (P - Meri čita, R - Robert odgovara)

P: Roberte, pošto je tvoja identifikacija sa Sopstvom potpuna (i stoji jedan mali upitnik), zašto tvoje telo ne otpadne?

O: Ko kaže da moje telo nije otpalo? Ako vidiš telo, ne mogu ti pomoći. Ko ti kaže da vidiš telo? Odakle dolazi ovaj vid? Ko ga ima? Ko ti kaže da sam ja telo? To ti pokazuje tvoj ograničeni vid, to ti kaže. Mogu te uveriti da nisam telo, a ni ti nisi. Ovde uopšte nema tela. Niko nije kod kuće. Vidiš sva tela koja sede ovde? Gledaš fatamorganu, iluziju. Ona ne postoje. Uvek zapamti da ti vidiš ove stvari. I treba da istražuješ, "Kome ove stvari dolaze?" To je najbolji metod da se rešite ovoga. Istražujući, "Ko vidi ovo? Kome to dolazi? Ko to oseća? Ja, pa, ko sam ja?" Nastavite da radite ovo dok oblik tela ne nestane. Ne kažem da vas ne vidim kao telo. Kada vas ne bih video kao telo, ne bih mogao da funkcionišem s vama. Ali vas vidim kao mehur na okeanu, kao sliku na ekranu. Ali iz nekog razloga mogu da prođem kroz to i vidim okean i vidim ekran kada zadržim svoj um na slici. A pošto postoji jedan ekran ili jedan okean, uvek vidim sebe, gde god pogledam. Stoga vas vidim kao savršene i čiste i srećne i radosne.

P: Postoji nastavak na to, Roberte. Možeš li mi reći ko ili šta je osećalo toplinu i moralo da skine jaknu?

O: Šta god osećaš da je bilo. Šta misliš da je bilo? Šta god veruješ, to je to. Kao što sam rekao, kada ne bih na neki način imao sliku tela, ne bih mogao da funkcionišem, ne bih bio ovde. Ali vidiš, telo mora da jede, mora da pije, toplo mu je ili hladno ili šta god, ali to nije telo. Ali pojavljuje se kao telo. Pojavljuje se kao telo. Sve je privid. Kao što nebo izgleda plavo. Ono nije plavo. Samo tako izgleda. Kao što oblaci izgledaju kao da počivaju na vrhu planinskog vrha. Ali oblaci ne počivaju na planinskom vrhu. Kao voda u fatamorgani. Ali uopšte nema vode, to je samo fatamorgana. Tako i telo izgleda stvarno. Telo izgleda na ovaj način, a ipak ne postoji.

Ako istražite pomno, videćete da ne postoji. Ako istinski istražite prirodu tela, videćete da ne postoji telo koje postoji i nikada nije postojalo. A ipak se nastavlja kao da postoji. Ali ne postoji. Ništa ne postoji. Ono što zovemo Sopstvom postoji kao Sopstvo i ništa drugo. To je apsolutna stvarnost sadržana u Sopstvu. I to je vaša priroda, to ste zaista vi. Dok razmišljate o svojoj prirodi, postajete ono o čemu razmišljate, na kraju. Zato nemojte misliti o sebi kao o telu koje prolazi kroz iskustva, ima problema, prolazi kroz ovo i mora da radi ono. Mislite o sebi kao o Brahmanu, kao o apsolutnoj svesnosti. Uvek uhvatite sebe. Zapamtite da vidite sebe u svojoj istinskoj slici. Možda zaboravite na neko vreme, ali uhvatite sebe sve više i više. I dok budete hvatali sebe, doći će vreme kada ne morate uopšte da mislite o tome. Više nećete biti telo ili um ili ego. Bićete slobodni i oslobođeni. Sledeći slučaj.

P: Postoji jedna reč koju ne mogu da razaberem u ovome. Da li je bolest samo sistem pročišćenja da bi se rešila ekstremna negativnost sa planete. Da li je cilj bolesti samo samočišćenje tela osobe i planete Zemlje?

O: Ako nema tela, šta treba čišćenje? Ako telo ne postoji, koga čistite? Šta čistite? Šta ima da se čisti? Zaboravite na čišćenje. Pokušajte da vidite svet kakav jeste, iluziju. Vidite svoje telo kao deo iluzije. Ne mislite o sebi kao da imate zdravo telo ili bolesno telo ili bilo kakvo telo uopšte. Idite više od toga, idite iznad toga. Idite iznad svega. Ne ograničavajte se ni na koji način. Neka dođe šta god. Ne vezujte se za uslove. Vežite se za apsolutno ništa, nulu. Znajte istinu o sebi. Da ste slobodni i oslobođeni upravo sada. Sve će se pobrinuti samo za sebe. Sve će se pobrinuti samo za sebe ako ne brinete o tome. Ne tičite se time. Sve će se rešiti samo, predivno. Na način kojeg ne znate. Ali morate započeti kretanje shvatajući da ovaj svet i vaše telo i univerzum postoje samo zato što verujete da ste stvarni kao telo. Kada ne biste osećali sebe kao telo, ništa vam ne bi bilo stvarno. Sve dok osećate sebe kao telo, sve izgleda stvarno. Drugim rečima, počinje s vama, gde god da ste sada. Ne pokušavajte da promenite spoljne uslove. Ne pokušavajte da promenite svet. Promenite sebe. Znajte istinu o sebi. I tada ćete videti svet kao sebe, savršen i čist.

P: Da li bi radije da ne govorimo našim prijateljima o tebi osim ako se to ne desi spontano? Ili je u redu da naš um pomisli da bi bilo lepo reći osobi X i onda reći osobi?

O: Pa, kao što većina vas zna, ne tražim ime ili slavu ili bilo šta. Ne želim da se postavljam kao učitelj ili bilo šta drugo. Samo sam ovde sa ljudima koji kao da dolaze ovde. Drago mi je da možemo da primimo oko 50 ljudi i ne više. Osim ako budemo morali negde drugde da odemo. Ne tražim ništa. Pa zašto praviti veliku famu oko ovoga. Ako znate nekoga ko je zaista iskren u vezi duhovnog života i mislite da su spremni za ovako nešto, svakako ih dovedite ako želite. Ali nemojte

ići okolo i objavljivati sastanke, jer dobijamo toliko tragalaca koji dolaze da gledaju, da posmatraju. I nekog drugog dana odu negde drugde da gledaju i posmatraju. Ljudi trče okolo po svetu stalno, tražeći, pokušavajući da pronađu pravu stvar, pravog učitelja, pravi satsang i to rade godinama i godinama i godinama i ne stižu nikuda. Dok se predate Sopstvu, dok se predate satsangu, dok pustite sve svoje motivacije, dok pustite sva osećanja, misli, ideje o satsangu i samo dođete ovde otvorenog srca, počećete da vidite da vam se stvari dešavaju. Mnogi od vas su mi pričali kako vam ide, da počinjete da vidite stvarnost, počinjete da vidite istinu. Svet vas više ne pogađa ili uznemirava niti vam nanosi bol, napredujete dobro. Jer ste svoje Sopstvo. Ne mislite o drugim ljudima, udovoljavajući im ili ne udovoljavajući im, čineći ih srećnim ili nesrećnim. Jer počinjete da znate da ste vi sami drugi ljudi, vi ste oni. I stoga, ako se brinete o sebi, njima će se ogromno pomoći. Jer su svi deo jednog Sopstva. Ovako donosite mir u svet. Postajući mirni. Postajući otelotvorenje čistog mira. Tada gde god pogledate, videćete mir. Sve počinje s vama. Ostavite sve na miru, ne gurajte. Samo nastavite da radite ono što radite i sve će se pobrinuti samo za sebe. To je sve, Roberte. (traka se završava) [TOC]

Sve Dolazi od Tebe! 17. decembar 1992.

Robert: Om šanti šanti šanti om mir, mir. Dobro veče. (Učenici: Dobro veče Roberte.) Lepo je biti s vama ponovo. Divno je videti ružne face ponovo. Zadovoljstvo je biti s vama. Volim vas svim svojim srcem, bezuslovno, potpuno. Kada kažem: "Volim vas," zaista mislim da vas volim, potpuno bezuslovno. Nije poput ljubavi koju neki od vas daju ljudima kada stvari idu vašim putem. Kada većina ljudi voli nekoga, vole ih jer dobijaju nešto od te osobe ili im se sviđa način na koji rade stvari. Ali mene nije briga šta radite, svejedno vas volim. Šta želite da radite je na vama i to neće promeniti ljubav koju imam za vas. Jednostavno zato što volim svoje Sopstvo, ne Roberta. Robert ne postoji. Ali ljubav postoji sama po sebi i ja sam to. To je sveprožimajuća svest. Shodno tome, mogu vas samo voleti jer je to jedino osećanje koje imam. Nema razlike ako

me upucate, izbodete, iseckate na komade, mogu vas samo voleti. To je sve što mogu. Ne mogu ništa drugo. Jer postoji samo jedan i taj jedan je Ja-jesam da Ja-jesam. Postoji samo jedna svest, jedna stvarnost, jedna istina, jedna ljubav, sve su sinonimi i nema ničeg drugog, ničeg drugog. Stoga, kada osetite nešto drugo, kada osetite sumnju, bojazan, sumnjičavost, strah, pitajte se ko ovo oseća? Odakle dolazi ovaj osećaj? Zašto osećam ovo? Naravno, ovo možete učiniti samo kada razumete da postoji samo jedna sila. Ne postoji drugi osećaj osim jedne sile u svim vašim emocijama. Samo jedna. Ta jedna je Ja-jesam. Nema ničeg drugog. Pa kada neki od vas imaju različita osećanja tokom celog dana. Osećate se srećno, osećate se tužno, osećate uplašeno, osećate kao da ćete uspeti, osećate se kao neuspeh, imate sva ta osećanja tokom dana. Istražujte: "Kome ova osećanja dolaze? Ko ima sva ta osećanja? Odakle su došla?" Vi ne postojite. Jer sam vam objasnio da postoji samo ljubav, samo jedan. Odakle dolaze ovi drugi? Odakle dolaze sve te bojazni, ti strahovi? Praktično ne postoji mesto odakle mogu doći. Jer je ljubav opet jedina sila. To je sveprožimajuća svest, sadržana je u sebi i nema ničeg drugog. To je to! Ovo je istina o vama, bilo vam se sviđalo ili ne! Tako je, vi ste divno biće, bilo da prihvatate ovo ili ne. Vi ste Bog. Prihvatite ovo. Ako ćete posmatrati sebe, neki od vas, primetićete da kada stvari ne idu vašim putem, kada vam određene stvari uđu u život, počinjete da se molite Bogu. Ali treba da uhvatite sebe kada to radite. Zapamtite da ste advaitista, vi ste advaitista,

advaitista, osoba nedualnosti. Pa kome se molite kada se molite Bogu? Kome se molite? Gde živi taj Bog kome se molite? Ko je taj Bog kome se molite? Znam da mi neki ljudi mogu reći: "Oh, kada se molim Bogu, osećam se mnogo bolje." To je zapravo isto kao ići kod psihijatra. Kada kažete psihijatru sve svoje probleme, osećate se mnogo bolje. To nema veze sa Bogom. Kada razgovarate sa nekim i kažete toj osobi sve svoje probleme, kada se molite Bogu ili nekom psihijatru ili nekome drugom, puštate sve te stvari i sigurno ćete se osećati mnogo bolje. Ali opet, vi ste advaitista, vernik u jedinstvo. Treba da uhvatite sebe i počnete da se smejete sebi i pitate se: "Kome se molim? Gde živi taj Bog kome se molim?" Tada ćete shvatiti da se molite sebi. Bog je vi sami, gde drugde bi Bog mogao biti nego u vama. Ali cela istina je, kada koristim reč sopstvo, mislim na veliko Sopstvo sa velikim "S." Veliki tata, Sopstvo. Vi čak ne postojite. Dakle, ne molite se svom malom sopstvu. Zapamtite, u nedualnosti postoji samo jedan. Ako postoji samo jedan, nema mesta za vas. Šta vi radite ovde? Odakle ste došli? Smešno je kako neki ljudi kažu da su advaitisti i veruju u sebe kao u nešto drugo. To je dualnost, to je dvoje, kako to može biti? Ponoviću ponovo. Advaita znači nedualnost i postoji samo jedna sila i nema sile na delu. Postoji samo jedan. Taj jedan ste vi. To nije vaše telo ili um ili vaši poslovi ili svet ili univerzum. To je jedna stvarnost, jedna svest, jedna istina. Taj jedan je božanska milost. Krajnja stvarnost. Blažena svest, ljubav. Sve je u jedinstvu i vi ste to. Ako biste samo mogli ovo prihvatiti, bili biste najsrećnija osoba u ovom univerzumu. Jer ćete shvatiti da nemate odgovornosti da oblikujete svoj život u bilo kom pravcu, da oblikujete svoj život ili radite bilo šta sa svojim životom. Jer vi nemate život. Samo krajnja istina ima život, ima svoj sopstveni život. Nema nikakve veze s vama uopšte. To je izvan reči i misli, izvan vaših osećanja i emocija. Izvan onoga što mislite ili ne mislite. Izvan onoga u šta verujete ili ne verujete. Izvan vaših koncepata. Tako je lepo da biste, kada biste to osetili upravo sada, verovatno eksplodirali. Verovatno bili razneti u paramparčad, tako je moćno. Jer sadrži celokupni univerzalni izraz. Vi ste to! Vi ste taj Bog. Vi ste to blaženstvo. Vi ste ta nirvana, Brahman, apsolutna stvarnost. To je sve što ste i nema ničeg drugog. Šta drugo može biti posle toga? Ali neki od vas govore: "Ali Roberte, ovo osećam i ovo vidim i ono čujem." Da li? Zašto ovo radite? Ko vam je rekao da ovo radite? Hipnotisani ste, opčinjeni velikom iluzijom, majom. Probudite se sebi. Probudite se istini da ste slobodni i da niste ništa drugo do sloboda. Potpuna apsolutna sloboda od svake zamislive stvari koju možete zamisliti. Poput bezgraničnog prostora, potpuno ste slobodni. Slobodni od svih takozvanih karma,

samskara, samsara, prošlih grešaka, svega. Više ne morate da patite. Više ne morate da se plašite bilo čega. Kako se Bog može plašiti bilo čega? Da li Bog mora da se moli nekome? Da li Bog mora da meditira? Da li Bog mora da izvodi rituale, da umilostivljava bogove i boginje? Samo takozvana ljudska bića rade ove stvari. Ali Bog je apsolutna sloboda i vi ste to. Vi ste apsolutna sloboda. Zašto insistirate da verujete u nešto drugo? Čak i dok vam govorim, neki od vas misle o nečemu drugom. Pustite misli, pustite um, pustite sve. Pustite! Odustanite! Odustanite od svega. Ne držite se ničega. Praktično je nemoguće da budete povređeni. Ono što vidite ne može vas povrediti. Jer ono što vidite je iluzija. Ono što osećate ne može vas povrediti, jer su osećanja iluzorna. Pa šta vas može povrediti? Ništa. Kada ste prvi put poverovali da ste povredivi? Da vas nešto može povrediti, uznemiriti? Odakle dolaze ta osećanja? One nisu istina. One nisu krajnja stvarnost. Ali ipak se pojavljuju tako snažno kod većine ljudi. Kada vam se ove stvari dese i osetite uznemirenost, kada osetite da je nešto pogrešno, mislite na zmiju u užetu. Kada uže izgleda kao zmija i uplašite se, ali vidite da je uže, a ne zmija uopšte. Ili voda u fatamorgani. Kada vidite vodu u pustinji i pokušate da je zgrabite, to je pesak. Nikada nije bila voda. Tako je sa svime što se dešava u vašem životu, svime. Želite da se uhvatite za ovo, želite da se držite onoga. Plašite se da vas neko povređuje, da vam neko nešto radi, da neko nešto želi od vas. Šta vam se uopšte može desiti? Šta? Ništa. Prestanite da se plašite. Uspravite se, budite brojani, znajte ko ste. Kada znate ko ste, celi univerzum dolazi pred vas i klanja vam se. Kada razumete svoju istinsku stvarnost, svi Bogovi i Boginje će vam se klanjati, odati počast vama. Probudite se! Probudite se! Probudite se! Šta drugo ima da se kaže? Ovo je cela istina i ništa osim istine. Podsećajte sebe na ovo svakog dana. Postoji samo jedna sila, jedna! Ne dve, jedna! Ova sila je ljubav. To je čista svesnost. Ništa drugo ne postoji, osim u vašoj lažnoj mašti. Zato budite srećni, radujte se! Neki od vas ne izgledaju previše srećno. Neki od vas izgledate kao da nosite ceo svet na svojim ramenima. Ispustite svet. Niko vas nije pitao da nosite svet ili bilo šta. Vi ovo radite svojom voljom, sami od sebe. Ne postoji ništa što morate nositi. Vi ste slobodni. Potpuno, apsolutno slobodni. Upravo sada ste slobodni, ne sutra ili sledeći dan, nego upravo sada. I ne morate to da zaradite. Ne verujte da morate biti dobar dečak ili dobra devojčica i umilostiviti Boga na neki način i Bog će vas voleti i poslati vam blagoslov. Jer u istini, nikada niste bili dečak ili devojčica, bili ste sam Bog, on ili ona ili ono. Vi ste ta ličnost Boga. Niste ljudsko biće. Upravo onakvi kakvi jeste, slobodni ste. Upravo onakvi kakvi jeste. Ne postoje dobra dela koja morate činiti ili loša dela ili bilo šta. Ne postoje žrtve koje morate izvršiti. Ne morate mrtviti telo ili stajati na vrelom ugljevlju.

ili stajati na jednoj nozi sa rukama podignutim u vazduh dve godine. Ne postoji ništa što morate da uradite da biste bili slobodni, ništa. Možete li ovo prihvatiti? Ne postoji ništa što morate da uradite da biste bili slobodni. Ništa se ne zahteva od vas jer ste oduvek bili slobodni, oduvek. Nikada nije bilo vremena kada niste bili slobodni. Sreća je vaša prava priroda. Ljubav je vaša suština. Osetite je. Prihvatite je. Budite je. Ne pokušavajte da analizirate ono što vam govorim. Ne pokušavajte da dođete do bilo kakvih zaključaka. Jer koristite svoj Um da to uradite i Um je taj koji vas je naveo da verujete u sve ove stvari svih ovih godina. Prestanite da koristite svoj Um. Koristite svoje Srce. Prestanite da osuđujete, da kritikujete, da dolazite do sopstvenih zaključaka. Jer sve ovo radite u svom sopstvenom umu. Sve je u redu baš onako kako jeste. Sve je savršeno baš onako kako jeste. A sada znate zašto? Zato što postoji samo jedan! Jedna moć! Zato sve mora biti savršeno. Jedan nema konkurenciju. Ne postoje Bog i đavo. Postoji samo Bog. Zato kada počnete da se molite Bogu, uhvatite sebe. Kada pogledate bilo šta u ovom svetu izvan sebe, uhvatite sebe. Shvatite da se sve dešava iz vas, sve je u vama, sve ste vi, uvek ste vi. Ne postoji ništa drugo osim vas. Kada želite da promenite nešto u spoljašnjem svetu, uhvatite sebe. Ne postoji spoljašnji svet. To je samo vi. Uvek ste bili vi. Setite se, svet postoji samo zato što ste rođeni. Da niste rođeni, da li bi postojalo sveta? Da li bi postojao Bog? Da li bi bilo čega? Jedini razlog zašto bilo šta postoji je zato što ste rođeni. Vi ste tvorac čitavog ovog univerzuma, sve je proizašlo iz vas. Vi ste odgovorni za sve, sve što vidite. Zato se zapitajte, "Šta vidim?" Vidim Dejla

kako ulazi sa zakašnjenjem. Ko vidi? Ko vidi ovo i ko vidi ono? Ko doživljava ovo i ko doživljava ono? Ko prolazi kroz ovo i ko prolazi kroz ono? Sve se dešava iz vas. Pokušajte da ovo temeljno razumete. Ništa spoljašnje vam se nikada ne može dogoditi jer ne postoji spoljašnji svet. Postojite samo vi. Vau, to je teret sa mojih leđa. (smeh) Ništa se ne dešava, ništa se ne dešava, ali vi upravljate ovim. To je vaša igra loptom. Zar ne shvatate da možete videti šta god želite. Možete postati bilo šta što želite. Ali vi to radite iz sebe, sve dolazi iz vas. Kada pogledate ovaj svet i vidite dobro i vidite loše, to ne postoji samo po sebi. To nema sopstveno postojanje. To postoji samo zato što vi postojite. Zato otkrijte ko postoji. Ko zaista postoji? Umesto da pokušavate da menjate stvari u svetu ili da menjate ljude ili da menjate okolnosti. Otkrijte ko doživljava ove okolnosti. Gde se sve ove promene odvijaju? Spolja? Ne, iznutra. Sve se odvija iz vas, u vama. Vi ste taj. Olakšanje je kada ovo shvatite. Osećate se tako olakšano. Da ne morate da popravljate bilo šta, menjate bilo koga, menjate svoje okolnosti, menjate ljude oko sebe. Jer sada shvatate da svi oni dolaze iz vas. Sve ste vi, vi vi vi vi vi. Zato kada osetite nešto što vam se ne sviđa, kada vidite nešto što vam se ne sviđa, ne reagujte na to, zatvorite oči i duboko udahnite i zapitajte se, "Ko vidi

ove stvari? Ko oseća ove stvari? Kako su ove stvari stigle? Odakle su došle?" Ja sam taj, zato sam ih stvorio, ali sada ih razstvarate. Vidite Stvarnost, vidite Istinu, vidite Ljubav, vidite Mir, vidite Radost i onda kada otvorite oči videćete takav svet. Vi ste ono što vidite. To je to. Nema ničeg drugog. Postavljajte pitanja.

SF: Da li biste se složili da je ono što delite sa nama ista stvar koju je Gospod Krišna podelio sa Arđunom? (R: Da, naravno.) On je bio igrač u predstavi... (R: Mhm.) ...nije imao nezavisno postojanje. (R: Tačno.) Njegova uloga je bila uloga ratnika, nije imao izbora... (R: Mhm.) ...bilo je moguće doći do ??? gde je znao da postupci tog entiteta nisu njegovi sopstveni i on... (R: Da.) ...nije morao da se oseća loše zbog toga.

R: Naravno. Arđuna je prošao kroz to, mogao je shvatiti da je on Krišna. (SF: Gospodine?) Arđuna je mogao shvatiti da je on Krišna. (SF: Dakle jeste?) Mogao je, ne, nije, zauzeo je svoje mesto kao ratnik, ali da je shvatio da je Krišna, ne bi morao uopšte da se bori. Otišao je samo jedan korak, to je sve. (SF: Nedostajao je...?) Da je otišao još jedan korak bio bi potpuno slobodan. Znate na šta mislim? (SF: Zato što njegovi postupci nisu bili stvarni.) Došao je do spoznaje, zahvaljujući Krišni, da on nije činilac. Da je bio glumac na sceni, koji igra ulogu. Ovo je dobro mesto za biti, ali da je otišao još jedan korak više, shvatio bi da je on ništa, on je Krišna, apsolutna Stvarnost. (SF: On i Krišna su jedno?) Naravno. Onda uopšte ne bi morao da se bori.

SK: Ali on se identifikovao sa ratnikom... (R: Da.) ...umesto sa istinskim Sopstvom?

R: Tačno.

SI: U tom životu je rođen sa kšatrija... (R: Da.) ...to je bila njegova dharma? (R: Tačno.) Možda u drugom životu ???

R: Ali ne postoji drugi život. Postojao je život za njega jer je verovao u to. Ali da je shvatio da je on Krišna odmah, postoji samo Krišna, samo Krišna postoji, ništa drugo. Ceo univerzum je Krišna. Zato nema života. (SI: Ako neko prihvati svoju dharmu, svoju karmu, šta god da je, postoji oslobađanje unutar.) Da, naravno. Kada prihvatite svoju dharmu to je veoma dobro, to je visok korak. Ali drugi korak je kada shvatite da nema dharme. Nema nikoga ko doživljava bilo kakvu dharmu.

SF: Sve je ništa? (R: Apsolutna Stvarnost, Brahman.)

SK: Zanekati sve? (R: Naravno. I kada ništa ne ostane, vi ste to.)

SP: Robert, kako utišati Um?

R: Tako što ćeš mirovati. Tako što ćeš ga posmatrati, gledati ga, istraživati, "Kome dolazi Um? Ko ima Um? Odakle je došao?" Pitaj se. "Šta je Um? To je samo gomila misli, pa kome dolaze ove misli? Ja. Ja imam ove misli. Ko sam onda ja?" Koristi bilo koju od tih metoda.

SF: Ako koristim "Ja sam Brahman" kao afirmaciju. Postoji implikacija da postoje dva, postoji Ja i Brahman, postoje dva, pa bi istinska Istina bila Ja-jesam. Kada je Hrist rekao da su

otac i ja jedno, ono što govori je Ja sam Brahman. Ne kao objekat misli, već je on bio sam Brahman ili krajnja Stvarnost ili čista Svesnost ili šta god drugo da nazovemo?

R: On je zaista govorio, "Ja jesam je Brahman." (SF: Da, ista stvar. Zar nije tako?) Da, naravno. Kada neki kažu ispravno, ali kada neki ljudi kažu, "Ja sam Brahman," oni misle da je njihovo telo Brahman. (SF: Treba im pomoć.) Njihovo malo sopstvo je Brahman i to nije tačno jer telo ne postoji. Nema malog sopstva. Ja-jesam je Brahman. Nikada nemoj misliti Ja sam Bog. To je vrlo egocentrično. Ono što mislite da jeste nikada ne može biti Bog. Ono što je Bog je izvan reči, izvan misli, izvan tela, izvan bilo čega što ikada možete zamisliti. (SF: Dakle Ja-jesam je Brahman?) Tačno. Ista stvar. Ja-jesam je Brahman. Ja-jesam je Bog. Ja-jesam je Krišna. Ja-jesam je Hrist. To nema nikakve veze sa vama kao telom. Kada počnete da razmišljate na ovaj način primetićete, pitate se, "Odakle je onda telo došlo?" I kada postavite takvo pitanje, celo telo će potpuno nestati, jer nikada nije ni postojalo.

SH: Zašto onda izgleda da postoji? Čini se da postoji?

R: Kome se čini da postoji? (SH: Tebi.) Ne meni, nemoj mene kriviti. (smeh) Nisam kriv. Nisam ti rekao da veruješ da si telo. Zašto se nebo čini plavim? Ista stvar. Zaklećeš se da je nebo plavo. (SH: Tako se pojavljuje?) Tako se pojavljuje. Ali kome se tako pojavljuje? Čulima. Ko ima ikakva čula.

SP: Šta imaš protiv neba?

R: Mislim da je nebo lepo, nema ničeg. Ali popni se u nebo i videćeš da postoji samo prazan prostor, crno je. Nema plavog, plavo je fatamorgana.

SF: U ovom životu imamo posla sa onim što se zove relativna ravan, da relativna ravan postoji, ali u ovom trenutku ne moramo da se zamaramo sa, i one su podjednako nestvarne kao ova ravan, poput astralne ravni, kauzalne ravni. (R: Tačno.) Sve su ni manje ni više stvarne od ove.

R: Sve dolaze iz Uma. (SF: I zato dobijamo psihodelične droge ili delirijum tremore.) Jeste li delirantni? (SF: Gospodine?) Jeste li delirantni? (SF: Da. (smeh) Isto je kao kada ste u hipnotičkom stanju na ovoj ravni.) Zato se probudite! (SF: Pokušaću. (smeh) Ipak postoji volja, ali šta god da je uključeno u telu, kada predstava dođe kraju.) Nema predstave koja će doći kraju. Nikada nije bilo predstave. (SF: Gospodine?) Nikada nije bilo predstave. Predstava se odvija u vašem umu. Oslobodite se svog uma i nema predstave. Opet, nema ničega čega treba da se oslobodite. Ko se oslobađa čega? Nema ko i nema šta. (SF: Ko je šta?) (smeh) Nema ko, nema šta. (SF: Zaista nema reči.)

SI: Mislim da ste pomenuli igrivost u lili.

R: Jesam li pomenuo igrivost? Da, jeste. Lila i Maja mogu se koristiti za dobro. O tome govorim. Vidite samo dobro. Budite samo dobro. Privlačite samo dobro. (SI: Šta je sa Brahmanom koji je bez osobina. Zašto može postojati ova osobina igrivosti?) U Stvarnosti ne postoji. Čini se da postoji. Kada se probudite, nema igrivosti, nema Maje, nema lile. To je kao faze. Kada se delimično probudite mislite da postoji lila, postoji Maja i nekako preuzmete kontrolu nad tim, ali kako idete više i

više, lila i Maja, sve dolazi iz vas, deo vašeg Uma. Vi ste to stvorili. Da li to postoji kada spavate? Kada ste u dubokom snu ništa ne postoji. Nema lile, nema Maje. Samo kada se probudite u ovaj svet kažete da je to Maja ili lila. Ali kada se probudite iz ovog sveta to je poput buđenja iz sna, nema Maje, nema lile. Sve su to različiti nivoi. I kada se konačno probudite shvatićete da nikada

nije bilo nikakvih nivoa. Tako da je sve u redu baš onako kako jeste. Budite srećni. Slušajte kapanje kiše. Kap-kap, kap-kap. Meri, da li bi volela da pročitaš o Džnaniju?

SM: Da, Roberte. (Meri čita o Džnaniju, vidi se početak ove knjige ili teksta)

R: Hvala ti Meri. (SM: Hvala tebi Roberte.)

R: Imamo li najave?

SM: Da, biće satsang u sredu uveče, ne u četvrtak uveče sledeće nedelje. I oni od vas koji još niste dobili knjigu, molim vas učinite to, prelepa je. I biće lep, vrlo lep poklon, ta poslednja pomisao ili ideja, to je to. Endi još uvek ima nekoliko, zar ne Endi? (SA: Mhm.) Ili ima... jeste li dobili još? (SA: Da.) Oh dobro. Vidite Endija u vezi sa knjigom nakon toga.

R: Takođe, sledeće srede smo ovde, takođe, srede uveče.

SM: Oh da, takođe za Novu godinu, ali imamo sredu uveče umesto četvrtka uveče. Oh, ne zaboravite pot-lak, dolazi bandara poslednje nedelje ovog meseca, Su, imaš li nešto da kažeš? (Najave se nastavljaju)

R: Ima li još neko nešto da kaže ili nek' zauvek ćuti. Vreme je za prašad. Vau, pogledajte ovo. Divna brza hrana. Izgleda ukusno. Imam orašaste plodove, sve vrste dobrih stvari. Imamo neke biskvite prelivene pomorandžinom marmeladom i tamnom čokoladom. Zamislite to. (Prašad se nastavlja dok traka ne završi) [TOC]

Džnana Marga Nije Za Svakoga 20. decembar, 1992.

Robert: ...šanti šanti šanti om, mir. Dobar dan. Dobro je biti sa vama ponovo ovog divnog nedeljnog popodneva. Džnana Marga nije za svakoga. To je učenje za ona bića koja su možda u prethodnom postojanju ili bhakte koje su uključene u duboku duhovnu praksu ili za ljude u ovom životu koji su bili bhakte koji žude za buđenjem. Takvim ljudima Džnana Marga postaje smislena. Ali za prosečnu osobu to je ego putovanje. Prosečnoj osobi Džnana Marga ne znači apsolutno ništa. To je intelektualni žargon koji držite koristeći određene reči, da sam Svest, da sam sloboda, a ipak je njihov Um negde drugde. Njihove misli su o nečemu drugom. Uostalom, koliko ljudi može zaista osetiti Džnanu? Osetiti učenje duboko u svom Srcu. Zaista je smešno da sedim ovde i kažem vam da svet ne postoji, telo ne postoji, univerzum ne postoji, Bog ne postoji, a vi to prihvatate. Zašto biste ovo prihvatili? Ono što razlikuje Džnana Margu od drugih učenja je to što...(tišina)...to je ono šta mislim. Postoji Tišina. To je ono o čemu se Džnana Marga zapravo radi. Potpuna Tišina. Um postaje tih. Ulazi unutra, u Srce i nestaje. To zapravo nije učenje. Jer da bi postojalo učenje mora postojati misao i učitelj, objekat i subjekat. Džnana Marga nema objekat, nema subjekat. Nema učenja. Nije poput joge. Potpuno prevazilazi sve što razumete i znate. Kada prosečna osoba pogleda svet, vidi sve grozne stvari koje se dešavaju, nečovečnost čoveka prema čoveku, svuda u svetu postoje problemi i ja dođem i kažem vam, "Sve je u redu." To je smešno, besmisleno za prosečnu osobu. Kažem vam, "Sve je u redu i sve se odvija kako treba. Sve je na svom mestu, nema grešaka," a vi ipak osećate ovaj svet sa svim njegovim problemima. Uključite TV i vidite ljude koji bivaju ubijani u različitim zemljama. U Indiji se muslimani bore sa hindusima. U Africi se belci bore sa crncima. Ljudi se bore širom ovog sveta i ako se ne bore, dolaze katastrofe, katalizme, zemljotresi, uragani. Većina ljudi je zaokupljena spasavanjem svojih života, brigom o sebi kako bi preživeli još jedan dan. Ipak ja dođem i kažem vam, "Zaboravite na ove stvari, okrenite se unutra. Okrenite se Stvarnosti u sebi i tada ćete videti svet potpuno drugačijim. Videćete svoje Sopstvo kada pogledate svet i videćete Mir." Usred sve ove konfuzije postoji Mir. Postoji Ljubav. Postoji sklad i Radost. Ipak ovo nema smisla. Kako ovo može biti? Niste osetili to

niste to videli. Ovo je razlog zašto ovakvo učenje može poučavati samo osoba ili Mudrac koji ima iskustvo ovoga. Ko je iskusio sve ovo. Ako učitelj počne da podučava ovako nešto, a nije imao lično iskustvo njegove istine i Stvarnosti, odvešće sve u haos i uništenje. Svi će postati veoma

egocentrični. Zato je pre ulaska u ovakvu vrstu učenja potrebna ogromna poniznost, skromnost, ljubazna dobrota, praštanje, radost. Kada razvijete ove osobine, onda možete kročiti više u Džnana Margu i biće vam veoma jasno i biće veoma očigledno i biće apsolutna Istina i nećete imati nikakvih problema sa tim. Džnana Marga se ne sastoji od predavanja ili propovedi ili govora. Nije pitanje postajanja učiteljem da bi se ovo poučavalo ljudima. Džnani uvek beži od ovoga. Osoba koja doživi ovo ne želi da bude učitelj jer nema čega da se poučava. Razmislite o ovome. Kada je osoba prevazišla svet, prevazišla univerzum i shvatila ništavilo stvari, šta bi oni uopšte mogli poučavati? Šta mogu reći? Ne pripremam otmene propovedi ili predavanja ili duboka učenja kao da ih dobijam iz knjige da podelim sa vama. Govorim vam istinu, ja sam apsolutno ništa i delim svoje ništavilo sa vama, hoćete li prihvatiti ništavilo? Hoćete li prihvatiti da ste ništa i da sam ništa i da ništa ne postoji i da ništa nikada nije postojalo? Ipak je teško deliti ovo sa običnim ljudima. Zato ovo učenje može biti opasna stvar za neke ljude. Jer ljudi ne mogu pomiriti ovo učenje sa načinima ovog sveta. Ne možete dovesti prosečnu osobu sa ulice ovde i reći im o Džnana Margi. Reći će vam, "Pogledajte grad. Pogledajte šta se dešava ljudima. Ljudi ubijaju jedni druge, nečovečnost čoveka prema čoveku se dešava svuda. Gde god pogledate postoje problemi sa čovekom, borbe, ubijanja, uništavanja, a vi dođete ovde i kažete nam da ovo ne postoji? Lažov ste," reći će mi. "Ovo je jasno i očigledno, pogledajte ih, svuda. Neredi u LA. Ubistva u Indiji sa muslimanima i hindusima, u Čehoslovačkoj i Jugoslaviji ljudi ubijaju jedni druge na hiljade." I onda neko poput mene dođe i kaže, "Hej, ovo ne postoji. Sve je u redu!" To zvuči besmisleno, zar ne, kada napravite ovakvu izjavu. Kako uopšte mogu dati izjavu, "Sve je u redu," kada vam vaša čula govore da nije? Zato vam kažem, ovo učenje nije za prosečnu osobu. Prosečna osoba želi da raspravlja, da se bori, da debatuje kako bi iznela svoj stav. Ali osoba koja je shvatila Istinu nema o čemu da raspravlja, nema o čemu da debatuje. Oni su postali živo oličenje Stvarnosti. I razumeju da svet ne vidi istu stvar. Ovo je razlog zašto većinu Džnanija ne nalazite da daju bilo kakva učenja i ništa ne znamo o njima. Nikada ne treba da verujete u sve što vam kažem. Nikada ne treba da prihvatite bilo šta što vam kažem. Ali ne treba ni da raspravljate o tome. Ono što treba da uradite je da odete unutra,

u sebe i otkrijete da li govorim istinu. Otkrijte da li delim istinu sa vama ili vam govorim gomilu laži. Kažem vam, usred sve ove konfuzije, usred sveg ovog haosa postoji lepota i Radost i Ljubav i potpuna sreća, a ono što vidite zavisi od toga odakle dolazite. Vi ste taj koji je stvorio svoj život i stvorili ste svoj univerzum, svet u kojem vidite. Dolazi iz vas. Odakle bi drugde došlo? Nije se pojavilo samo od sebe. Sve se pojavljuje zato što ste rođeni. Pre nego što ste rođeni ništa nije postojalo ovako. Rođeni ste, evo svega što postoji kao mesto, osoba, stvar. Ali u Istini niko nikada nije rođen, niko ne opstaje i niko ne umire. Ne postoji univerzum kakvim ga vidite. Vi jednostavno halucinirate. Hipnotisani ste i živite iz te hipnoze kao da je stvarna. Drugim rečima, ono što radite je da dopuštate svojim čulima da vam kažu šta je stvarno, a šta nije. Posao vaših čula je da vas provedu kroz ovaj život u telu dok ne umrete. Ali postoje ljudi koji su videli stvari malo drugačije. Ljudska bića na ovoj Zemlji koja nazivaju Mudracima, Svecima, pokazivačima puta koji su iz nekog razloga bili u stanju da iskuse drugi svet, drugi život, nešto potpuno drugačije. Ovakvih ljudi je bilo veoma malo, sporadično. Možete pronaći duhovne učitelje na desetine svuda naokolo, koji podučavaju sisteme joge, podučavaju zakone i pravila i propise, kako treba da se ponašate, kako treba da živite. Ovo traje od početka vremena. Jesu li se stvari poboljšale? Stvari su postale relativno gore, ne bolje. Zato mora postojati nešto drugo. Mora postojati neka druga Istina koju ne znamo. I osoba počinje da radi na sebi, uklanjajući svoj Ego, gledajući u sebe istinski, zaista, apsolutno. Vidi šta se dešava u njihovim životima. Sve počinje sa vama, ne izvan vas. Nikada ne pokušavajte da promenite osobu, promenite stvar ili promenite ideju. To počinje sa vama, onakvima kakvi ste upravo sada. Pogledate sebe i vidite šta ste. Kako reagujete na osobu, mesto ili stvar. Kakvu ličnost imate. Morate biti potpuno iskreni prema sebi. "Kakvo sam ja biće?" pitate se. "Da li sam užasna osoba koja se uvek upušta u sukobe sa ljudima, rasprave, uvek konfuziju? Pokušavam da ispravim ljude? Pokušavam da ispravim stvari? Šta

radim na ovom svetu? Koji je moj pravi fokus? Jesam li došao da promenim bilo šta? Da dokažem nešto? Da pokažem ljudima koliko sam dobar? Zašto sam došao na ovaj svet?" Morate sebi postaviti to pitanje. "Šta zaista radim ovde? U koju svrhu sam došao?" Prosečna osoba jednostavno ne može ovo shvatiti. Jer veruju onome što vide. To je sve što postoji za njih. Ono što oči vide, ono što uši čuju, ono što usta govore, ono što osećaji osećaju. To je sve što znaju. Ovo nije ni dobro ni loše, ali nema apsolutno nikakve veze sa vama. Postoje oni ljudi koji su iskusili mnogo života duhovnog rada, duhovne prakse i spremni su da uđu u poslednji krug duhovnosti i budu potpuno slobodni i oslobođeni. Ti ljudi će biti privučeni ispravnom učitelju, ispravnoj knjizi,

ispravnoj planini, ispravnom drvetu, šta god da im je potrebno u tom trenutku da razbiju ljusku i oslobode ih. Možete prepoznati gde ste po osećanjima koja imate. Ako stvari postaju potpuno besmislene za vas i ne postajete uplašeni zbog stvari. Ne postajete ljuti zbog stvari. Ne postajete osuđujući prema stvarima. Počinjete da ostavljate stvari na miru i samo posmatrate sve. Tada znate da ste na putu samospoznaje. Pre nego što shvatite, bićete apsolutno slobodni i oslobođeni. Ali ako vas ljudi uznemiravaju, ljudi vas nerviraju, ljudi vas ljute, uznemire, onda pred vama je dug put. Vi i ja znamo ljude koji su sledili duhovne puteve mnogo godina, dvadeset godina, trideset godina, četrdeset godina, pedeset godina i šta su postali? Rečnici, enciklopedije, mogu vam reći sve što se dešava u različitim pokretima, različitim učenjima. Ali nisu pronašli Mir. Nisu pronašli nikakav Mir uopšte. Stalno trče naokolo do različitih pokreta, različitih učitelja, različitih knjiga, različitih kategorija. Pokušavajući da promene ljude. Pokušavajući da navedu ljude da veruju u ono što oni veruju, želeći da ljudi rade ono što oni rade. I postaju sve stariji i stariji i stariji, uskoro postanu toliko stari da postanu nemoćni i nemaju pojma šta je život i jednostavno padnu mrtvi i život ide dalje. Ali oni od vas koji su iskreni do te mere da žele da se probude potpuno i kompletno, znaju šta moraju da urade. Počinje sa vama, nikada bilo kim drugim. Nikada ne mari šta bilo ko drugi radi. Jedini način da donesete Mir u ovaj svet je da postanete samospoznati. Ne pokušavanjem da donesete spolja, ne možete to učiniti. Ljudi su pokušavali ovo od početka vremena, pokušavajući da donesu Mir u ovaj svet. Ne može se učiniti. Jednostavno zato što je ovaj svet svet Maje. To je iluzoran svet. Nema supstance iza sebe, nema značenja. Nema početka, nema kraja. Vi zato počinjete da posmatrate sebe, da pogledate u sebe. Istražujete, "Ko sam ja? Odakle sam došao?" Postajete mirni, tihi. Prestajete da pokušavate da osvajate poene. Ne dozvolite svom telu da vam kaže kako se osećate. Ne dozvolite umu da vam kaže kako stvari stoje. Ne dozvolite svetu da vam kaže šta se dešava u svetu. Već gledajte kroz sve ove stvari svojim duhovnim okom. Razvijajte ljubaznu dobrotu, samilosnost, Mir. Sve se brine samo za sebe. Uvek počinje sa vama. Počinje sa vašim postojanjem. Ko postoji? Ko postoji? Ja postojim. Šta je ovo Ja? Odakle je ovo Ja došlo? Šta je izvor ovog Ja? Ne postoji apsolutno ništa zbog čega treba da brinete, da budete uznemireni, ako shvatite da Ja zapravo ne postoji. Ne postoji Ja. Ako Ja ne postoji, kako može telo postojati? Kako može svet postojati? Kako može univerzum postojati? Ove stvari samo izgleda da postoje jer Ja postoji. Ako vam kažem da je sve bilo prelepo, možete li se složiti sa mnom? Možete li verovati u ovo? Naravno da ne. Većina vas bi lagala ako biste rekli da možete. Kada ne možete videti lepotu u sebi, kako je možete videti spolja? Kada biste samo znali ko ste zaista. Nastavljate da se identifikujete sa svojom ljudskošću i to je najveća greška koju ikada možete napraviti. Identifikovati se sa svojom ljudskošću. Zato imate probleme koje imate. Sa ljudima, mestima i stvarima, sa sobom, jer se identifikujete sa ovim stvarima kao da su

stvarne. I ako je svet stvaran za vas, onda imate veliku borbu na svojim rukama, pokušavajući da učinite stvari ispravnim. Pokušavajući da ispravite stvari. Zato morate ostaviti svet na miru, ostaviti ljude na miru, ostaviti Boga na miru, ostaviti sebe na miru. U redu je priznati da ne znate ko ste, reći sebi, "Nemam pojma ko sam ili šta sam." Bar govorite istinu. Kada razvijete tu poniznost, skromnost da ne znate ko ste, ovo je početak Mudrosti. Ali kada mislite da znate ko

ste, onda ste zaglavljeni na mestu iz kojeg ne možete izaći. Kada čujete o nečovečnosti čoveka prema čoveku, kada gledate televiziju i vidite grozne stvari koje se dešavaju u ovom svetu, nemojte zamišljati da one ne postoje, to je najgora stvar koju možete učiniti, da zamišljate da ove stvari ne postoje, ali takođe nemojte reći da postoje. Nemajte nikakvo mišljenje uopšte, samo posmatrajte. I ako nemate nikakvo mišljenje uopšte, bićete automatski vođeni ka Istini. Bićete vođeni ka Stvarnosti da biste razumeli šta je život zaista, šta se zaista dešava. Jer kada mislite da je nešto stvarno, to znači da znate da je ova stvar stvarna i postajete njen deo i imate emocije koje idu uz to. Postajete uznemireni, razočarani. Dakle, tu smo. Nismo nigde, a ipak izgledamo da smo negde. Mislimo da smo neko, a nismo niko. Zašto ne biste ostavili sve na miru, učinite ovo za sebe. Ne pokušavajte da promenite jednu osobu. Ne bojte se bilo koga ili bilo čega. Ne dolazite ni do kakvih zaključaka bilo koje vrste. Ne dozvolite svojim mislima da pobegnu, da se razmašu. Čim Um počne da misli, uhvatite ga odmah i zaustavite ga tako što ćete postati svesni toga. Tako ga zaustavljate. Kada postanete svesni da vaš Um misli, on se usporava. Samo kada pratite svoje misli, verujete da ste svoje misli, tada problemi nastaju. Jer kada uhvatite Um kako brine, uhvatite Um kako se plaši, uhvatite Um kako misli o bilo čemu, posmatranjem, gledanjem, Um se mora usporiti. Pokušajte da budete srećni baš onakvi kakvi jeste. Nemojte misliti da morate da poboljšate svoj život ili da učinite da se dese stvari koje nemate. Stičite stvari u svom životu koje nemate, koje su vam potrebne. Ne uzimajte ove stvari u obzir. Naučite da živite u trenutku, postanite centrirani, naučite da volite sebe, ne ljudsko sopstvo već Sopstvo. Probudite se i budite slobodni. Probudite se odmah i budite slobodni, zašto to ne biste učinili? Probudite se iz svog sna, sna neznanja, sna Maje. Probudite se i budite potpuno slobodni. Već ste slobodni i sve je u redu. (duga tišina) Sada je vreme za igru... (Učenici uzvikuju zajedno) Spotakni gurua!

R: Dobro. Videćemo kakve spotaknute imamo danas. (SM: Imam vesti za vas. Nemamo spotaknutih.) Nema spotaknutih. (smeh) (SM: Niti jedan.)

SH: Već smo spotaknuti. (R: Kakva ekipa!)

SV: To znači da znaš sve odgovore.

R: Pa, moraćemo da imamo neka pitanja.)

SK: Imam pitanje. (R: Naravno.) Bhagavad-Gita govori o jednom od hiljadu ko je zainteresovan i od ljudi koji su zainteresovani, od hiljadu njih, jedan stigne tamo i vi ste nekako govorili o, znate, ovoj razlici između ljudi koji su očigledno dovoljno predani ili dovoljno zainteresovani u odnosu na sve druge tipove. I čitao sam neke živote Svetaca od jedne od onih enciklopedijskih osoba koje su govorile o dvadeset godina i izgledalo je da su posebno u pećinama, koji poste, mnogo plača, veoma intenzivna predanost na putu, vide ga kao uskim i tesnim. Šta je sa ostatkom nas, ono što ste rekli, "ljudi od dvadeset godina," možete li nam dati bilo kakav savet. Možemo li mi postići nešto u ovom životu takođe ili smo osuđeni da se reinkarniramo ili možda to dobijemo kada umremo ili zašto je tako teško i koje su naše šanse, mislim, mi smo kockar koji baca svoje karte i kaže idem da igram drugu igru ovde jer je Bog u igri. (smeh)

R: Sve dok razmišljaš na ovaj način, onda imaš problem. (smeh) (SK: Da.) Cela ideja je da morate da se odreknete svih vrsta čežnji, želja, htenja. Morate postati istinski predanik. To znači da vas više nije briga. Niste zainteresovani za dolazak bilo gde ili pokušavanje da uradite bilo šta. Jednostavno se izgubite u samom učenju. Bez traženja odgovora, bez pokušavanja da postanete prosvetljeni. Bez govora moram ovo da uradim, moram ono da uradim. Samo živite svaki trenutak, za trenutkom, za trenutkom u predanosti, u Ljubavi, u Radosti, ne misleći da li ćete postati prosvetljeni ili nećete postati prosvetljeni. Da li ćete uspeti u ovom životu ili ne. Osoba koja je ovakva je već prosvetljena, već slobodna. Oslobodite se svih pitanja, svih sumnji, svih strahova, svih strepnji o duhovnom životu i živite u trenutku neustrašivo, ispunjeni potpunom Radosti i srećom i Miron. I videćete da ste oduvek bili prosvetljeni, već jeste prosvetljeni, sve je u

redu. Ali ako nastavite da brinete o tome kada će se dogoditi, zar zapravo ne govorite, "Nemam to još uvek, postoji nešto zaista pogrešno? Ja nisam to i moram postati to?" Jer u Istini, već ste to. Jer u Stvarnosti, već ste prosvetljeni, ne postoji ništa što morate da uradite i nigde morate da idete. Budite svoje Sopstvo. Budite onakvi kakvi jeste, potpuno, kompletno. Onakvi kakvi jeste nisu telo ni Um ni iskustvo. Onakvi kakvi jeste nisu činilac. Morate biti inteligentni, tako da sagledate celu situaciju, celu sliku i utišate Um potpuno, apsolutno. Prestanite da brinete o bilo čemu, prestanite da mislite o bilo čemu. Predajte se potpuno Sopstvu i shvatite da ste vi odgovor na sva svoja pitanja. Kada imate problem, pogledajte u sebe. Problem dolazi iz vas i može biti iskorenjen od strane vas. Vi ste rešenje za sve. Ne postoji niko osim vas. Već ste potpuno apsolutno slobodni. Ne postoji ništa što morate da uradite. Zato dođite na satsang i ostavite to na miru. Pokušajte da ispraznite sebe. Budite potpuno prazni od ideja, od misli, od želja i htenja i kada se to dogodi, videćete da ste već samospoznati. Već probuđeni, već oslobođeni. Učinite to veoma jednostavnim. Uvek živite u trenutku. Nikada se ne brinite o juče ili sutra. Ostanite centrirani u

trenutku. U tom trenutku sve je dobro i sve se odvija kako treba. U tom trenutku si u redu. Ali ostani u trenutku i bićeš dobro.

SX: Imam pitanje za tebe. (R: Uhm.) Kako možeš zadržati koncept da nisam ja činilac u ovome? Nisi ti činilac pa možeš povrediti nekoga?

R: To je pogrešan stav. To je ono o čemu sam razmišljao ranije, ovo učenje može učiniti da postaneš veoma samousredsređen i veoma egoističan.

SX: Ali istovremeno možemo ukloniti reakciju, drugim rečima misleći da nisam činilac pa posmatram ovaj proces, nekako preuzimam odgovornost za akciju, drugim rečima recimo poput ratova... (R: Da.) ...recimo između dve zemlje koje nemaju ništa drugo da rade sa sobom, zaista prebacuju svoje odgovornosti na druge ljude.

R: Kada zaista nisi činilac, nema nikoga ko bi bilo šta prebacio. Kada nisi činilac i tada si slobodan, ne izbegavaš nikakvu odgovornost. Ono što jesi će se pobrinuti za sve onako kako treba. (SX: Misliš da će se činjenje i dalje dešavati?) Dešavanje će se dešavati bez tebe kao činioca. Sve će se pobrinuti samo za sebe onako kako treba. Nećeš biti uopšte zabrinut zbog toga. Dakle, kada nisi činilac, to ne znači da izbegavaš odgovornost, da te nije briga. Ne znači da me nije briga ni za šta. Znači da nisam telo. Nisam um. Nisam osoba koja mora nešto da uradi ili je došla ovde da uradi određene stvari. Ja sam neprolazno sopstvo, svest, čista svesnost. Ovo će se pobrinuti za sve za tebe na pravi način. I otkrićeš da tvoje telo radi stvari koje je trebalo da radi. Tvoje telo radi stvari zbog kojih je došlo ovamo.

SX: To je zanimljiva misao jer otkrivam da mi se to često dešava, posebno kada postoji to sve će se pobrinuti samo za sebe. Čini se kao da je nešto trebalo da bude urađeno od strane nekoga ili od strane činioca. I zašto postoji toliko brige oko pokušaja oblikovanja toga?

R: Zato što živiš iz svog uma. Um je taj koji je zabrinut. Jer kada razumeš učenje ispravno, um nema nikakve veze s tim. Ti ne biraš um da bude činilac u pravom smislu. U pravom smislu Sopstvo je činilac, više Sopstvo. Ono se brine o svemu kada se skloniš s puta. Sve počinje i završava se u tvom umu, u tvojim mislima. Posmatraj svoje misli, ispitaj svoje misli. To je način da prestaneš biti činilac. Upitaj sebe: "Ko radi ove stvari? Ko je činilac?" preispituj se. "Ko je odgovoran za ovo?" i otkrićeš da uopšte nisi činilac. Nikad nisi ni bio činilac. Ipak se sve čini na pravi način na dobrobit svih koji su uključeni. Da li vidiš šta govorim?

SX: Mislim da da, samo preispitujem taj proces nekako. To što opisuješ bilo bi zanimljivo. Postoji tanka linija između dopuštanja da se nešto dešava oko tebe i znanja da nemaš kontrolu nad tim, da li treba da budeš uključen ili ne uključen, biti u tom procesu je zaista.

R: Dok god razmišljaš o tome doći ćeš do tog zaključka. Uvek ćeš imati izbore koje treba napraviti dok god nastavljaš da razmišljaš o ovim stvarima. (SX: Da li nastavljaš da razmišljaš.) Ne nastavljaj da razmišljaš ni o čemu. Uđi u sebe. Zaroni duboko u sebe

i predaj se Sopstvu i tada će se sve pobrinuti samo za sebe kako treba. Ali razmišljanje o odlukama koje moraš doneti ili izborima koje moraš napraviti, to je opet um koji razmišlja. I ponekad doneseš pravu odluku, a ponekad nećeš. Ali kako zaroniš unutar Sopstva i usredsrediš se na Sopstvo, na svest i stvarnost, zaboraviš na sve ostalo i tada ćeš otkriti da donosiš prave odluke i radiš ono što moraš da radiš, na taj način. Uzmimo stablo jabuke. Stablo jabuke ne kaže: "Uzgajiću jabuke." Njegova priroda je da uzgaja jabuke. To je ono zbog čega je došlo i to je ono što radi. Ali kada bi stablo jabuke moglo da razmišlja poput nas reklo bi: "Ne dobijam dovoljno sunca. (smeh) Preblizu sam drugih stabala jabuka. (smeh) Ljudi beru moje jabuke, mislim da nešto nije u redu." Imalo bi sve moguće izgovore zašto ne može da uzgaja jabuke. I jabuke ne bi rasle. A zato što stablo jabuke ne može da govori poput nas ili da razmišlja ili donosi odluke, ono uzgaja prelepe jabuke jer je to njegova priroda. Tvoja priroda je da budeš Bog. Tvoja priroda je apsolutna stvarnost. To je tvoja priroda. Ali kada počneš da razmišljaš o tome, pokvariš to.

SX: Imam pitanje. Kada si mi rekao da posmatram san kako se odvija, pretpostavljam da ti to pomaže da dođeš do nekog nivoa svesnosti. Nikad ne posmatram, moram da izbegnem odvojenost.

R: Za koga postoji odvojenost? (SX: Ponovi to?) Za koga postoji odvojenost? (SX: Da, to je zanimljivo pitanje, vraća te nazad na posmatranje.) Uvek preispituj sebe o ovim stvarima. Uvek istražuj u sebi: "Ko doživljava ovo? Ko pati? Ko ima ovaj problem? Ko prolazi kroz sve ovo?" Svi odgovori su u tebi. Istražuj i otkrićeš. Sve će izaći iz tebe na prelep način.

SG: Roberte, imam pitanje. (R: Naravno.) Pokušavam da dobijem malo pojašnjenje o ovome. Koliko ja razumem, primarna stvar za nas je pažnja. I ta pažnja se kreće ka bilo kom obliku kao objektu kada skrenemo s puta i to - Maharši je govorio o tome da je to više osećaj i ako se usredsredimo na sam osećaj bivstvovanja, zar to ne bi trebalo da bude ispravna perspektiva jer kako ja to razumem, to bi bio suptilniji oblik pažnje, ??? to je bezmisleni osećaj kreativnosti koji bi takođe mogao biti suprotna strana istog novčića kao osećaj odvojenosti, ali ako se usredsredimo na sam osećaj. Osećaj samog bivstvovanja, čak i taj osećaj koji imamo, znaš - nekako smo bez misli ali imamo osećaj povezanosti sa svime. Zar to ne bi bio način da se transcendira čak i taj suptilniji oblik ja-misli?

R: Odakle dolazi osećaj? Kada pokušavaš da se usredsrediš na nešto. Osećaj mora biti transcendiran. Osećaj o kome govoriš mora da ode. Ne treba da ostane niko ko bi bilo šta osećao. Samo posmatraj, samo budi, ne pokušavaj da osetiš bilo šta.

SG: Kako znamo kada počnemo suptilno da se udaljavamo od toga? I kako znamo da je to sigurno? Ono što govorim je, kada počne da se udaljava, naša pažnja počne da se udaljava od toga?

ne. Samo budi svestan da si taj osećaj. Budi svestan da si to tako što ćeš biti tih. Kako um postaje smiren, sve ostalo nestaje i tada postaješ to sve sam od sebe. Ali ne pokušavaj da to uradiš. Samo budi to. Postoji velika razlika između pokušavanja i bivanja. Budi ono što već jesi. Ne pokušavaj da bilo šta uradiš sebi. Jer kada pokušavaš, koristiš um. I um će te uvek prevariti, odvešće te negde drugde. Radije samo budi. Samo posmatraj, samo gledaj. Pusti neka se desi šta god se dešava i bićeš na pravom putu. Budi svoje Sopstvo, baš onakav kakav jesi. Imamo li najave, Meri?

SM: Osim što će stvar biti u sredu uveče umesto četvrtka, i naravno sledeće nedelje isto. (ponavlja najave za učenika)

SE: U koliko sati je bandara u nedelju?

S: Bandara je u 1 sat. I Sue nije ovde ali imamo spisak na stolu sa stvarima koje ljudi treba da donesu. Vegetarijanska jela, molim. I ako želite da se prijavite da ne bismo dobili previše jedne stvari, ali obično ne. (najave se nastavljaju kratko)

R: Ima li još neko nešto da kaže? (razgovor o dekoracijama)

R: Danas nemamo prašad. Jeli smo u četvrtak. Dovoljno da se konj uguši. (smeh) Tako da moramo da sišemo prste. (učenici se smeju i šale međusobno) Dakle, dok se ponovo ne sretnemo, blagoslovljeni bili, budite srećni, zapamtite da volite sebe, da se klanjate sebi, da obožavate sebe jer Bog prebiva u vama kao vi, mir... (trake se završava) [TOC]

Čujte!! 23. decembar, 1992.

Robert: Čujte: Ništa ne postoji. (smeh) (tišina) Jedini razlog zašto svet postoji je zato što misliš da si telo. (tišina) Stvorili ste Boga po sopstvenom liku i obožavate tog Boga. Istina je da bi Bog trebalo da obožava vas. (tišina) Univerzum je velika laž. A ako veruješ u univerzum, onda si još veći lažov. (tišina) Svi čekate da se nešto desi. Istina je da se ono što se već dešava već desilo. Nema više ničega što treba da se desi, pa pusti neka se desi. (tišina) Apsolutno nemate ništa da uradite da biste postali samorealizovani, osim da ućutite! (tišina) Nema nikoga ko može bilo šta da uradi za vas i vi ne možete ništa da uradite za sebe. Bolje je stoga ćutati i ne raditi ništa. (tišina) Nema učitelja koji vas može osloboditi i nema učitelja koji vas može osloboditi. Samo znajte ovo i već ćete biti slobodni. (tišina) Ne očekujte ništa, ne radite ništa, ne budite ništa i otkrićete da ste sve. (tišina) Niko ne može spasti i ne možete spasti sebe. Znajući ovo, budite mirni! (tišina) Kada biste samo znali ko ste, onda bi svi Bogovi i Boginje kojima ste se molili pali pred vaše noge. (tišina) Zaboravite na potvrđivanje: "Nisam telo," jer da niste telo, zašto biste potvrđivali da niste telo?

(tišina) Svest, čista svesnost su samo reči, idite iznad toga. (tišina) Da biste spoznali krajnju istinu, prvo morate znati ništa. (tišina) Ceo univerzum je manifestacija vašeg uma. Da biste uklonili manifestaciju, ispitajte svoj um pažljivo, marljivo, istražujući: "Kome ovo dolazi?" (tišina) Gotovo je nemoguće da imate problem. Kako možete imati problem ako čak i ne postojite? (tišina) Ne komplikujte svoj život čitanjem obimnih knjiga. Radije ispraznite se od svog knjiškog jezika koji ste ikada imali. (tišina) Čitanje knjige čini da se osećate dobro na trenutak. Ali zaranjanje u sebe uklanja sve samskare i samsare i oslobađa vas. (tišina) Voleti sebe je bolje od čitanja knjiga, odlaska na predavanja ili slušanja propovedi ili bilo čega. (tišina) Vi ste ono što je oduvek bilo. Otkrijte šta je to. Okretanjem unutra. (tišina) Jo-ho-ho i boca ruma. (učenici se smeju) (tišina) Srećan Božić svima i svima laku noć! Slobodno postavljajte pitanja.

SF: Imam nešto da pitam. Prošlog četvrtka sam izneo zapažanje da kada je Hrist rekao: "Otac i ja smo jedno," tu postoji povezanost i to je isto kao reći: "Ja sam Brahman," i da kada je to rekao, to nije bila potvrda. On je iznosio činjenicu. On više nije bio pojedinac. I bio je jedno sa univerzalnom svešću, dakle on je bio univerzalna svest. I za Božić ću citirati Bhagvana Sri Ramanu, našeg prijatelja na polici, šta je rekao o Hristu. Rekao je: "Isus kao čovek bio je potpuno nesvestan da je odvojena ličnost kada je činio svoja čuda i govorio svoje divne reči. Bilo je to belo svetlo, svetlost koja je uzrok i posledica koje deluju u savršenom skladu, Otac i ja smo jedno." I to je ono što je Učitelj tamo gore imao da kaže o njemu.

Ti si Bhagvan. Ti si Hrist. Ti si taj jedan. Samo ti i niko drugi. Gledaj sebe na taj način.

SF: Još nešto o čemu sam razmišljao. Dok sam bio u Montani, znao sam jednog momka koji je bio ozbiljan alkoholičar i na kraju se ispio do smrti. (R: Zvuči kao zabavan momak.) Oh, odlično se proveo. Imao je mnogo delirium tremensa i jednom su mu zmije ulazile ispod vrata u sobu. (R: Tačno.) Bele zmije. (R: Dobro za njega.) I umesto da bude užasnut kao što većina ljudi biva s D.T.-om, njega to nije uplašilo. Ustao je, pokupio ih, otvorio vrata i bacio ih napolje. I pomislio sam, shvatam iz onoga što govoriš da te zmije nisu ni manje stvarne ni više stvarne od onih pasa koji lutaju sirotinjskim krajem večeras.

R: Tačno, to je vrlo istinito. Šta je stvarno, a šta nije stvarno? (SF: Ništa nije stvarno ili je sve stvarno, gledaj na to bilo kako.) Stvarno ili nestvarno, oboje su varalice. (SF: Reči.) Zaboravi na ono što je stvarno i nestvarno. Idi iznad toga. Probudi se za sebe. Ono što nije ni stvarno ni nestvarno. Znaj ko si, budi slobodan!

R: Niko ne želi da postavi pitanje o Deda Mrazu ili Rudolflu. (SV: Zašto ne dođeš u moju kuću.) Već sam bio tamo. (SV: Ne, ali šta mogu s tim?) Stavi parče uglja u svoju čarapu.

SY: Mogu li postaviti pitanje? Često mi je gotovo nemoguće da ostanem miran. Kao da osećam da bih poludeo kada bih morao tako dugo da ostanem miran.

R: To je dobro, želiš da poludiš. To je i poenta. Kada se tako osećaš, posmatraj to, gledaj to, pogledaj to. Ne pokušavaj da to promeniš. Ne pokušavaj da se nateraš da sediš mirno. Prati ono što se dešava. Ali shvati šta se događa, budi svestan svog mira...nemira, radije. Budi svestan koliko si nemiran. Gledaj sebe, posmatraj sebe. I prati ono što se dešava. I prati ono što se dešava. Plesi, pevaj, skači gore-dole, ali ne forsiraj sebe da budeš miran. To je najgora stvar koju možeš da uradiš. Ne forsiraj sebe da bilo šta radiš ili da bilo šta budeš. Samo vidi šta se dešava i budi svestan onoga što se dešava i prati ono što se odvija. (SY: Kako da disciplinujem sebe da mi pomogne da ostanem miran?) Ne želiš da disciplinuješ sebe. Kada disciplinuješ sebe, to je kosmička šala jer misliš da postoji neko ko treba da disciplinuje sopstvo. I postaćeš još nemirniji. Umesto razmišljanja o disciplinovanju sebe, istražuj: "Kome ovo dolazi? Ko misli da nije disciplinovan? Ko treba da disciplinuje sebe? Ko prolazi kroz sve ovo?" I ne guraj sebe ili forsiraj sebe. Ali kada posmatraš šta radiš, šta se dešava, to je disciplina o kojoj govoriš. Gledanjem i posmatranjem i ne menjanjem ničega. Bez obzira da li sediš pokušavajući da budeš miran i ne možeš da budeš miran, ne čini ništa da pokušaš da se nateraš da budeš miran uopšte. Prati zamah onoga što se sada dešava. Gledanjem i shvatanjem šta se događa, to te čini mirnim. Da li pratiš to? (SY: Da.) Ne pokušavajući da postaneš miran, već gledanjem i posmatranjem. Komocija, previranje, ono što se dešava. Posmatranjem toga svojim umom. Gledanjem u to, učiniće tvoj um slabijim i slabijim dok tvoj

um ne nestane. Ali forsiranjem da se promeni, postaće gore i uznemiravaće te još gore. Nikad ne forsiraj svoj um da se promeni jer je tvoj um jači od tebe. Gledanjem u um on postaje slab. Posmatranjem njegovih akcija postaje slab. Ne obraćaj pažnju na njega. Ne pokušavamo da ga disciplinujemo uopšte. On postaje slab i nestaje. Da posmatraš sebe, gledaš sebe, pratiš ono što se dešava i bićeš slobodan. (tišina) (pas hrče) To je dobro. Pas koji spava.

SH: Znam taj osećaj.

R: Pa, Deda Mraz dolazi u grad. Šta ćeš da radiš povodom toga? To je važno. Jednako je važno kao i život koji živimo. Deda Mraz je poput sveta, daje svakakva obećanja i ne daje ti ništa. (smeh) Ako sretneš Deda Mraza na putu kući, ubij ga! (smeh)

SK: Da li je to isto kao: ako sretneš Budu na putu, ubij ga?

R: Tačno. Deda Mraz je Buda. Vreme je da se rešimo svih. (SK: Pa šta se dešava ako sretnemo Roberta na putu?) I njega ubij. (smeh) (SK: Šta ako ne želimo?) Ubij sebe. (smeh) Svi su varalice. (tišina) Možda mislite da pokušavam da izbacim zabavu iz života. (učenici se smeju) Pokušavam. Jer na kraju krajeva, šta je tvoj život? Gomila sećanja iz prošlosti, strahovi o budućnosti, to je Deda Mraz. To je Buda, to je Robert. Sve je isto. Idi iznad svega toga. Idi duboko iznad svega i srešćeš sebe. (tišina) Pravo blaženstvo leži duboko, duboko, u tebi. Poput skrivenog blaga. Zato ovako govorimo. Otarasite se Deda Mraza, otarasite se Bude, otarasite se Roberta, otarasite se svih. Jer dok god vidiš sliku, izbegavaš svoje blaženstvo. Stalno izbegavaš blaženstvo koje jesi i stalno se identifikuješ sa slikama. Sve slike moraju otići. Naročito slike tebe samog da si hodajuća, dišuća osoba. Ako to ode, sve ostalo će takođe otići. Zapamti takođe da sve takozvane srećne stvari ovog sveta postoje samo kratko vreme pre nego što se promene u nešto drugo. Stoga želiš da pronađeš svoje blaženstvo. Koje je potpuna apsolutna stvarnost. Jednom kada

otkriješ ovo blaženstvo, šta bi te ikada moglo ponovo rastužiti, ništa. Jer ovo blaženstvo nije poput ljudske sreće. Ljudska sreća je vrtić u poređenju s ovim blaženstvom. Ovo blaženstvo je tvoje rođeno pravo, to je ono što jesi. Bezuslovno blaženstvo.

S: Sri Ramana je rekao, prvobitni greh je to što mislimo da smo ljudska bića. (R: Svakako.) Ili prvobitni greh je prvo mišljenje. (R: Tako je.) "Mišljenje nije čovekova stvarna priroda," da ga ponovo citiram.

SP: Mislim, Roberte, (R: Zdravo.) Zaista si neverovatan. Kažem, zaista si neverovatan.

R: Neverovatan sam? Zašto bih bio neverovatan? (SP: Tvoja samilosnost i ljubav prema nama i strpljenje koje imaš za nas je tako posebno.) Kladim se da to govoriš svim devojkama. (smeh) (SP: Otkrio si me. Tražio sam poene i ja...) U redu si, Hauarde. Sve je dobro.

R: Toni obuva cipele. To znači da se sklanja. (ST: Ne, hladna su mi stopala.) Oh. (smeh) Moraću da ti dam masažu stopala. Rado ću masirati tvoja stopala. Besplatno. (SP: Ja nemam stopala.) Kako onda hodaš? Evo čoveka bez stopala. Što znači da imamo osobu koja nema stopala. Da nema glavu, to bi bilo mnogo bolje. (SP: Radim na tome.) (tišina)

R: Da neko želi da otpeva "White Christmas?" (SH: Šta kažeš na "Rudolfa crvenog nosića?"?) Naravno, Henri, možeš to otpevati. (SH: Ne, predložio sam da Meri to otpeva? (smeh) Hej Meri.)

SM: Ne, bežaću. (smeh)

R: Pa, evo nas pred Badnje veče i nemamo šta da radimo. (tišina) (pas hrče)

SH: Da li si mislio da sam ja? (smeh) Hvala, hvala puno.

R: Meri, zašto ne pročitaš o Džnaniju? (SM: U redu.) (Meri čita o Džnaniju, vidi se početak ove knjige)

R: Hvala ti Meri. Vreme je za prašad.

SM: Mogu li prvo reći jednu stvar? (R: Imamo najave.)

SM: Samo jednu stvar. Moram reći, zapamtite da je sledeće nedelje naš satsang takođe u sredu uveče, ne u četvrtak zbog Nove godine. I naravno ove nedelje je Bandara u 1 sat popodne.

SS: Samo pogledajte listu za prijavu, ima svakakvih stvari koje su nam još potrebne. Još nam treba sok. Učimo na greškama iz prethodne bandare, tako da će ove nedelje biti posebno lepo. (nastavak opštih najava i prašada dok traka ne završi)

Tri Direktne Metode (Božićna Bandara) 27. decembar, 1992.

Robert: (Traka počinje naglo) ...šanti, om, mir. Dobar dan. Srećni praznici. Zadovoljstvo je biti s vama ponovo. Pozdravljam vas svim srcem. Volim svakog od vas. Bez obzira šta ste, šta ste bili, šta ćete biti. Moja ljubav je bezuslovna. Nije važno šta radite, šta govorite. Ljubav se nikada ne može ukloniti, jer je ljubav kosmička stvarnost. Ljubav je suština duhovnog života. Ljubav je lepota i radost i apsolutna stvarnost. Želim da se zahvalim onim ljudima koji su učestvovali u dečijem fondu i doneli igračke za decu siročad. Zaista su uživali u igračkama. Blagosloveni ste za to. Zahvaljujem vam na poklonima koje ste podelili sa mnom. Zaista je interesantno, četrdeset godina sam lutao ovim svetom pre nego što sam došao u L.A. Kada su mi ljudi davali poklone, obično sam ih blagosiljao i vraćao im ili davao nekoj siromašnoj osobi. Ali sada sam zaglavljen u L.A. Postao sam domaćin, takoreći. Ljudi me oblače kao pauna, (učenici se smeju) i eto me. Rezultat poklona koje mi dajete. (učenici se smeju) Današnja bandara je u čast tri različita događaja: Božića, Hanuke i rođendana Bhagvana Sri Ramane Maharšija, koji je 30-og. Od prva dva znamo vrlo malo. Znamo vrlo malo o Hristu, vrlo malo o Hanuki, paljenju sveća. Samo priče koje su nam prenete. Ne znamo da li su istinite ili ne, ali nije važno. Ono što znamo je izvanredan život Ramane Maharšija. Ovo znamo vrlo dobro. Kada je Ramana imao šesnaest godina, živeo je sa svojim ujakom. Iznenada je osetio neku vrstu lake...lakomislenosti, ušao je u ujakovu sobu i pomislio da će umreti ali se nije uplašio. Pozdravio je smrt, takoreći. Legao je na pod i prekrstio

ruke na grudima, krvni pritisak mu je pao i osećao se kao da umire, kao da napušta svoje telo. I rekao je sebi: "Ako je ovako umreti, nije loše," ali umesto da umre, postao je apsorbovan u apsolutnu stvarnost, u svest. Nije imao iskustvo van tela, naprotiv. Nije plovio kroz univerzum videći stvari i uživajući u stvarima. On nije bio u univerzumu, univerzum je bio u njemu. On je bio univerzum. On je bio izvor svih fenomena. Imao je ovo ostvarenje. Njegova suština je bila u drveću, planinama, ljudima, životinjama, svemu. Postao je čista svesnost. Bio je potpuno svestan svega istovremeno, sveznanje.

Onda se iz nekog razloga vratio u telo. Ponovo je postao svestan tela. Ipak, cela njegova ličnost se izvanredno promenila, bio je potpuno drugačija osoba. Ponovo se rodio kao Mudrac. Više nije imao interesovanja za školske zadatke ili svoje prijatelje. Znao je satima da sedi u ujakovoj kući i ne radi ništa. Ne bi radio domaće zadatke. Jednog dana ga je njegov stariji brat video takvog i rekao mu: "Ako želiš da budeš sadhu, zašto ne odeš u džunglu i ne prestaneš da trošiš ujakov novac na školarinu?" Ramana je razmislio o ovome i odlučio je da ode. Napisao je porodicama malu poruku: "Idem očevim poslom, molim vas ne pokušavajte da me tražite. Plaćam bratovu školarinu." I imao je novac da plati bratovu školarinu tog dana i svoju školarinu. Pa je otišao i platio bratovu školarinu, a s novcem koji mu je ostao, oko 3 rupije (to je u to vreme bilo otprilike dolar). Bio je čuo svog oca kako razgovara sa prijateljem njegovog oca, ujakovim prijateljem, o Arunachali, Tiruvanamalaju, svetoj planini. Kada je čuo ime Arunachala, trnci su mu prošli telom. Čuo je to ime ranije, veoma dobro, bilo mu je veoma značajno. Zato je kupio voznu kartu za Tiruvanamalaj, ali je ušao u pogrešan voz. Kada je sišao, bio je oko sto pedeset milja daleko od mesta gde je želeo da ide. Potrošio je svoj novac i nije mu ništa ostalo. Pa je seo na železničkoj stanici i počeo da meditira. Postao je apsorbovan u svest. Jedan par koji je živeo u blizini ga je video, muž i žena, i rekli su: "Evo velikog sveca koji sedi ovde i meditira, hajde da ga odvedemo u našu kuću i nahranimo ga." Seli su sa njim. Četiri sata kasnije je otvorio oči i oni su ga odveli u svoj dom, nahranili ga. Pitali su ga kuda ide, rekao im je ali nije hteo da uzme novac od njih za pravi voz. Rekao je da ima zlatne minđuše, bio je brahmanski dečak, probušili su uši i stavili zlatne minđuše u uvo. Bile su veoma skupe. Rekao je paru: "Zadržite ove minđuše za mene i pozajmite mi taj novac da otputujem." Što su i učinili. Tako je uzeo pravi voz i konačno stigao u Tiruvanamalaj. Sišao je i video prelepi hram, drevni hram. Počeo je da hoda prema njemu. Dok je išao, skidao je svu svoju odeću deo po deo i bacao je. Višak novca koji je dobio za minđuše bacio je u bazen i odjednom je počela kiša. Video je ovo kao blagoslov od Boga da se opere i očisti. Ponovo se rodio. Ramana je bio mrtav i Mudrac je rođen. Ušao je u hram i seo ispod jednog od ogromnih stubova i postao apsorbovan u ništavilo. Možete zamisliti koliko je bilo hladno. Podovi su bili od mermera. Padala je kiša, hladna noć, a on je bio potpuno nag sedeći ispred stuba. Da skratim priču, ostao je u hramu, oko hrama gde su bili stabla manga u blizini, dugi niz godina. I ljudi su počeli da se okupljaju da ga gledaju, on je počeo da beži. Pobegao je uz brdo, Arunachalu, živeo u raznim pećinama dugi niz godina, spustio se ponovo.

ašram je izgrađen oko njega nazvan "Ramana Ašram" koji i danas postoji. Živeo je izvanredan život. Od svih Mudraca koje sam sreo na svojim putovanjima, Ananda Mai Ma, Papa Ram Das, Nimkarali Baba, Nisargadatta Maharadž, mnogi drugi nepoznati, Ramana je najčistija duša koju sam ikada sreo. Imao sam slično iskustvo kada sam imao četrnaest godina ali je drugačije biti odgajan u Njujork Sitiju i imati duhovno iskustvo. U Indiji shvataju šta je to. U Njujorku žele da te smeste u psihijatrijsku bolnicu. Zato sam otišao da potvrdim ovo. Ovo je jedini razlog zašto sam putovao da vidim Svece i Mudrace. Želeo sam da potvrdim iskustvo. Gde sam bio, šta sam osećao. (Neko stiže) Dobrodošao Džone. Želeo sam da znam da li ima drugih ljudi koji su osećali istu stvar. Duhovni učitelji koje sam sreo u Sjedinjenim Državama išli su samo do izvesne tačke. Zato sam otišao u Indiju kada sam bio mlad. Sreo ove Mudrace. Shvativši da doživljavaju istu stvar kao i ja, postao sam zadovoljan, ispunjen. Sada su svi veliki Mudraci od početka vremena podučavali u suštini tri metode, tri direktne metode za samoostvarenje. I ove metode ću podeliti

sa vama. Ove tri metode ću podeliti najviša učenja na zemlji. Ako samo vežbate ove stvari neće vam trebati ništa drugo i probudićemo se i postati slobodni što već jesmo ali vi ne verujete u to. Na nama je da vežbamo ove tri metode. Prva je biti u poznanstvu Mudraca u satsangu. Družiti se sa Mudracima, biti u blizini Mudraca u satsangu. Ovo je prvi princip. Nekima od vas ne zvuči važno ali je veoma važno. Ovo je najviše učenje koje možete dobiti. Biti sa Mudracem. Zašto? Pravi Mudrac je poput sunca. Sunčevi zraci obasjavaju celu zemlju. Milost Mudraca obasjava takođe poput sunca. Ali oni ljudi koji dođu Mudracu, koji se druže sa Mudracem primaju snažne zrake Mudraca više nego svi ostali. To je kao sa suncem kada uzmete lupu i približite sunčev zrak tako da zapali vatru. To se dešava osobi koja se druži sa Mudracem, koja je u blizini Mudraca i na satsangu većinu vremena. Neki od vas mogu reći: "Dugo sam u blizini Mudraca i ništa se nije desilo. I dalje sam isti kao što sam uvek bio." Odgovor na ovo je proveri sebe. Šta zaista radiš? Drugim rečima, šta je tvoje glavno interesovanje. Moraš biti iskren prema sebi. Da li ti je glavni interes oslobođenje od ropstva ili društveni život? Šta je tvoj pravi razlog za dolazak Mudracu? Šta želiš? Pitaj sebe. Saznaj. Da li te materijalne stvari ovog sveta više uzbuđuju od samoostvarenja, želje za samoostvarenjem? Koja je tvoja prava svrha? U konačnoj Istini nema svrhe naravno. Ali govorimo o aspirantu Džnaniju koji želi da se probudi brzo i ne mora da prolazi

kroz inkarnaciju za inkarnacijom ponovo. Ako pronađu Mudraca trebalo bi da ostanu sa tom osobom koliko god mogu. Greška koju mnogi od nas i dalje prave je što neprestano trče od Mudraca do Mudraca od učitelja do učitelja. Proveravamo ljude, idemo ovde, idemo onde. Ovo je zabavno, ovo je dobro do određene mere ali dolazi vreme kada moramo da stanemo i postanemo malo ozbiljniji u vezi ovoga. Idući od Mudraca do Mudraca, od učenja do učenja biće vam veoma teško da se probudite. Zašto? Zato što je svaki Mudrac drugačiji i usput, pravih Mudraca je malo i retko su. Mnogo je učitelja. U današnje vreme ima više učitelja nego učenika. (učenici se smeju) Učitelji su svuda. Znate, svakog dana vidimo brošuru novog učitelja koji dolazi u grad, Kvak Fu Dak, (učenici se smeju) biće ovde sutra da pokaže svoje nove metode. Mišugamijogi će biti ovde da vam donese mir i harmoniju i tako dalje i tako dalje. Naš život je pun učitelja i Mudraca svuda. Sada mislimo dobro. Ali ako zaista želimo da pronađemo Istinu trebalo bi da se držimo jedne osobe. Ne govorim o sebi, znate, jer vi koji me poznate znate da mi nije stalo do gomile ljudi, ne tražim slavu ili ime ili bilo šta. Ali na vama je šta tražite, šta želite? Morate pronaći pravog Mudraca koga poštujete, s kim delite nešto zajedničko i držati se tog bića i slediti učenja. Ovo je jedini način na koji ćete se ikada probuditi. Ovo je pravi put buđenja. Nije čitanje toliko knjiga. "Sada znam sve, nema više ništa da se radi, sve znam. Završio sam sa ovim putem." Ali ako pogledate svoj život videćete da niste završili jer imate iste stare probleme, iste stare depresije, iste stare gluposti koje se dešavaju u vašem životu. Stvari vas uznemiravaju, stvari vas muče. Kako možete misliti da ste realizovani ako imate ove probleme? Ne zavaravajte sebe. Dakle biti u društvu Mudraca je veoma važno. To je najviši princip svih duhovnih učenja. Druga direktna metoda je samoistraživanje. Samoistraživanje je takođe veoma važno. Znam da su mnogi od vas pokušali da vežbaju samoistraživanje i postalo vam je dosadno ili kažete da vam ne treba. Radili ste to par sati i to je dovoljno za ceo vaš život. Ali Bhagvan Šri Ramana Maharši i drugi veliki Mudraci, Šankara, mnogi Mudraci, mnogi Sveci, naglasili su važnost samoistraživanja, atma-vichare. Veoma je lako raditi. Trebalo bi da vežbate po ceo dan i noć. Posebno ako ste pronašli Mudraca. Kada sedite sa Mudracem u meditaciji, vežbajte samoistraživanje. Vežbajte ga tokom dana dok obavljate svoj posao. Vežbajte ga tokom noći kada idete na spavanje. Nastavite da vežbate, vežbate, vežbate, vežbate, ne prestajte. Radite to iznova i iznova. Tako je srećna osoba koja je pronašla Mudraca sa kojim može biti i može takođe vežbati samoistraživanje. Samoistraživanje jednostavno znači da preispitujete sve što se pojavi, to je sve. Sve što se pojavi preispitujete.

Kada ustanete ujutro na primer, preispitujete sebe: "Ko ustaje? Ko se upravo probudio?" Kada se oblačite preispitujete: "Ko se oblači?" I ispitujete svoja osećanja, posmatrate svoja osećanja, svoje misli. "Ko ima ova osećanja?" kažete sebi, "Ko ima ove misli?" Dok jedete doručak preispitujete: "Ko jede?" Šta god da radite preispitujete. Dok nastavljate da preispitujete, nešto interesantno se dešava unutar vas. Vaš um postaje sve slabiji i slabiji od ovog preispitivanja. Um nije ništa drugo do konglomeracija prošlih misli i budućih misli. To je sve što je um, gomila misli. Drži vas vezanim za zemlju. Preispitujete sebe: "Ko ovo oseća? Ja sam, ko sam ja?" Objasnio sam ovo većini vas toliko puta ali ipak neki od vas to jednostavno ne rade. Mislite da je to za početnike ili decu ali naprotiv, veoma je moćno. Vidite, morate imati mnogo poniznosti da biste radili ove stvari. Ako imate veliki ego, odustaćete od svega i mislićete da ste veliki. Morate imati mnogo poniznosti, mnogo skromnosti. Morate zaboraviti na sebe potpuno i totalno. Treća direktna metoda je samopredavanje. Možete raditi sve tri ove stvari istovremeno, znate. Možete biti sa Mudracem, vežbati samoistraživanje i takođe se predavati. Ovo je ono što pravi predanik radi. Radi sve tri. A da čak i ne zna da ih radi. Šta je samopredavanje? Kada se odreknete svog ega, svog života, svojih poseda, svog tela, svojih misli, Sopstvu, jedinom Sopstvu. Kada se odreknete svega, svega. Ako zaista možete ovo da uradite, gde je problem? Gde je anksioznost? Gde je tuga? Jer predajete sve Sopstvu, Bogu. Sve to poklanjate. Ako zaista možete ovo da uradite, ono što zovete Bog će preuzeti ceo vaš život potpuno i apsolutno. Više nećete imati o čemu da brinete. Nećete imati nikakvih odgovornosti sami, ali ćete ipak raditi ono što treba da radite na lep način, harmoničan način, divan način i osećaćete se srećno sve vreme. Kada dođe vreme, kada možete sedeti u stolici sami, postati apsorbovani u beskonačno i osetiti blaženstvo. To je vaša prava priroda. Shvativši da ništa na ovom svetu ne može da vam pruži ovo blaženstvo, ništa, tada ste napravili napredak na duhovnom putu. Drugim rečima, ako vas prijatelji pozovu i kažu: "Idemo da pijemo. Idemo da pušimo. Idemo da ukrademo kola. Idemo da ubijemo nekoga na autoputu," a vi kažete: "Ma, ne mislim da ću to danas raditi." I sednete i osetite radost, mir, ljubav koja je vaše Sopstvo. Prešli ste dug put ako ovo možete da uradite. Većina nas juri na sve strane, ide ovde, ide onde tražeći zabavu i mislimo da smo napravili duhovni napredak. Ali kao što znate, prva stvar uvredljive prirode koja naiđe vas veoma uznemiri. To vam govori koliko ste duhovni. Kada se veoma naljutite, uzbuđenje zbog nečega ili nekoga ko vas je uznemirio. Kako možete misliti da napredujete duhovno kada se i dalje možete

uznemiriti? Postati ljuti, postati uplašeni. Kada mislite da neko pokušava da vas povredi ili uzme nešto od vas. Kako možete sebe nazivati duhovnim? Pravo duhovno biće je u miru u svakom trenutku. Kada nešto ne ide kako treba u životu duhovne osobe, ona to posmatra, gleda, smeši se tome i apsorbuje se u to i izlazi smešeći se, smejući se. Drugim rečima, ništa ih više nikada ne može povrediti. Dakle, hajde da pričamo o vama. Gde mislite da ste na duhovnom putu? Opet, možete sami odgovoriti na ovo po životu koji živite. Pogledajte svoj život upravo sada i vidite šta se dešava. Da li ste zaista slobodni i srećni i mirni? Ili ste samo srećni i mirni jer stvari idu vašim putem trenutno? Kao što znate, na ovom svetu sve se stalno menja, neprestano. Dakle, ako imate lepe stvari koje idu vašim putem, uskoro će se promeniti jer moraju. A onda se osećate uznemireno i tužno i razočarano. I reći ćete: "Ovo ne funkcioniše. Ovaj Mudrac nije dobar, hajde da nađem drugog." Zapamtite, takođe je interesantno kako um funkcioniše u ovakvom slučaju. Ovde sam sa vama sve vreme i većina vas me upozna intimno. Idemo na ručak, viđamo se često i naviknete se na mene. Ali ako otputujete i vidite Mudraca ili učitelja, vidite ih samo jednom ili dvaput ili tri puta. Pa mislite da je to nešto zaista posebno, drugačije je, jer ste uzbuđeni što vidite te ljude, niste ih videli u svom životu, toliko ste čuli o njima. Ali ipak, ako biste morali da živite u njihovoj blizini, nedelju za nedeljom, dan za danom, gledajući ih na delu, ne biste ih voleli previše. Bili bi drugačiji nego što ste mislili da su. Ono što pokušavam da kažem je budite zahvalni za ono što imate. Vaš život je vaš život, možete sa njim raditi šta god želite. Pokušajte da pronađete blaženstvo u sebi. Probudite mir u sebi. Probudite ljubav u sebi. Živite spontano u trenutku, zaboravite na prošlost, budućnost. Pokušajte da shvatite da vas neko tamo voli. Ceo

ovaj univerzum je vaš prijatelj, ništa nije protiv vas. Nemate neprijatelja. Sve je dobro i sve se odvija kako treba. Mir. (tišina) Dok pripremači hrane pripremaju hranu da se napunimo, možemo možda Keremu da otpeva pesmu ili dve.

SK: Oh?

R: Dejvid Vajt nije mogao da dođe danas, ima grip, nema glas, pa ćemo improvizovati i raditi ono što dolazi prirodno. Zato slušajte Keremine lepe pesme. (traka se naglo prekida)

Da Li Je Sve Predodređeno? 30. decembar 1992.

Robert: Om šanti, šanti, šanti, om. Dobro je videti vaša nasmejana lica ponovo. Rekao sam nasmejana lica. (smeh) Bez mrštenja.

SR: Trebalo bi da pogledaš iza sebe.

R: Da li postoji mrštenje iza mene? (SR: Ne, osmeh.) Pa dobro onda. (SR: Poslušni sluga.) Jesi. (smeh) Dobrodošlicu vam želim svim srcem, dobro je biti sa vama ponovo. Volim vas. Sve je dobro. Hajdemo kući. (učenici se smeju) Kao što većina vas zna, primam mnogo telefonskih poziva iz celog sveta. Primio sam zanimljiv telefonski poziv sinoć oko 8 sati. Podeliću ga sa vama. Bio je iz Osake, Japan. Nekako je ova Japanka došla do jednog od transkripata. Pitao sam je: "Kako ste dobili moj broj telefona?" Ispričala mi je da je mislila da sam u Ramana Ašramu. Pa je nazvala Ramana Ašram i oni su joj dali moj broj telefona. Šta oni rade sa mojim brojem telefona? (smeh) Drago mi je što je adresa poštanski fah na poleđini transkripata. (smeh) Jer mi je osoba iz faha već rekla da su mnogi ljudi dolazili da me traže? Neka odaju počast fahu. (smeh) Ali u svakom slučaju, ova gospođa iz Osake me je pitala. Rekla je: "Da li je svet zaista iluzija i da li je sve predodređeno?" Postoji mnogo zabune oko ovoga. Zato ćemo o tome diskutovati sa nekima od vas ovde. Proveo sam otprilike sat vremena na telefonu sa njom i kada je spustila slušalicu bila je još više zbunjena nego ikada. Pitao sam je za početak: "Sa koje tačke gledišta govorite? Sa tačke gledišta Džnanija ili sa tačke gledišta adžnanija? Ili sa tačke gledišta Mudrosti ili sa tačke gledišta Neznanja?" Ako govorite sa tačke gledišta Džnanija, sa tačke gledišta Mudraca, za Mudraca ne postoji svet i ne postoji predodređenost. Ali za individualne duše, individualni ego, individualno ja, postoji svet i predodređenost zaista postoji. Za osobu koja veruje da je telo. Sada ne možete intelektualno reći: "Ne verujem da sam telo, zato svet ne postoji za mene, mogu da radim šta god hoću." Ovo nikada neće uspeti. Sve dok osećate da ste živi kao ljudsko biće, onda bez obzira koliko intelektualno govorili sebi: "Ovaj svet ne postoji," on će postojati. Ne pravite tu grešku. Verovati da svet ne postoji. Jer mi neki ljudi kažu da ako svet ne postoji mogu da rade šta god žele. Mogu da opljačkam banku. Mogu da ubijam ljude. Nije važno, ništa ne postoji. Naravno odgovor je: ako ništa ne postoji ne biste tako govorili. Ako zaista biste bili svesni da ništa ne postoji, svet ne postoji, bili biste tihi. Ne biste imali apsolutno ništa da kažete jer ni vi ne postojite.

Dakle, ko postavlja ovo pitanje? Što se tiče predodređenosti, ovo je istina za adžnanija. Za ljudsko biće koje je ogrezlo u neznanju sveta. A možete sami sebi reći da li jeste ili niste po načinu na koji vas svet pogađa. Ako postanete depresivni, obeshrabreni, ljuti, uznemireni. Ako mislite da je nešto negde pogrešno. Gledate svetsku situaciju, brinete, uznemireni ste zbog toga. Ovo znači da verujete da ste telo i da prolazite kroz iskustva na ovoj zemlji. Dakle, ovaj svet zaista postoji za vas. Veoma je stvaran, nikada nemojte misliti da nije. I sve u vašem životu je predodređeno, predestinirano. Zato nemojte verovati da možete raditi šta god hoćete. Šta god da radite predodređeno je. Onda me je pitala: "Ako odem i opljačkam banku, da li je to predodređeno?" "Naravno," rekao sam, "ako opljačkaš banku onda je predodređeno. Ne bi ni postavljala pitanje. Ono što moraš da uradiš, uradićeš. Ono što treba da radiš svake sekunde svog života u ovom telu, ono što osećaš da postoji, isplanirano je pre nego što si rođena. Svaki tvoj korak, svaki prst koji pomeriš isplaniran je pre nego što si rođena. Dakle, beskorisno je postavljati ovakvo pitanje, da li možeš da opljačkaš banku ili ne, čak i to što razgovaraš sa mnom

je predodređeno. Postavljanje glupih pitanja je predodređeno. Sve je predodređeno. Ne brine se da li ćeš učiniti nešto pogrešno ili ispravno. Ti si samo jedan od mnogih glumaca na pozornici života. Svako je došao da igra ulogu, da tako kažem. Neki ljudi moraju biti dobri momci, neki ljudi moraju biti loši momci. Ovo je razlog zašto nikada ne osuđujemo nikoga. Ovo je razlog zašto nikada ne treba da nazivate nikoga zlim ili lošim. To je zaista uloga koju igraju. A osoba na putu Džnane ne osuđuje nikoga ni ništa. Sve ostavljaju na miru. Posmatraju, gledaju. Ne donose zaključke. Dobro i loše nije u njihovom rečniku. Ispravno i pogrešno je prevaziđeno. Ovo se dešava pre nego što postanete potpuno prosvetljeni. Apsolutno ništa nije pogrešno u celom ovom univerzumu, a najmanje od svega vi sami. Više ne brinete o sebi. Jer iako i dalje osećate da ste delić tela, shvatate da postoji grandiozno blaženstvo, radost, apsolutna Stvarnost koju možete nazvati Bog koji se brine o vama potpuno i totalno kada se predate potpuno i totalno izvoru. Dakle, vidite da ne morate da vodite računa o svom životu. Ne morate da pazite šta jedete ili gde idete ili šta radite. Jer šta god da jedete, gde god da idete, šta god da radite, ispravna je stvar za vas u tom trenutku. Tamo gde treba da budete. Tamo gde treba da žanjete. Sve je na svom mestu. Ako naučite da imate veru kao ovu, rast ćete. Ali ako nastavite da verujete da sam ja činilac i da moram da pokrećem stvari, inače se ništa neće desiti i raspasću se, onda ćete pokretati stvari celog svog života. Uvek će biti nečega da se pokreće. Nikada se neće završiti. Ipak, ovo je takođe vaša uloga koju morate igrati ovde na ovoj zemlji. Ovo je sudbina koja je vaša. Da radite ono što radite upravo sada.

Dakle, osoba koja razume šta govorim ne razmatra više pitanje: "Da li je svet stvaran ili lažan?" Zapamtite, ako morate da postavite to pitanje, onda je svet stvaran i morate se ponašati u skladu s tim. Istovremeno, ta osoba ne postavlja pitanje: "Da li je sve predodređeno?" Jer zapamtite, za koga su stvari predodređene? Samo za adžnanija, za neukog. Jedina sloboda koju imate je da se okrenete unutra i ne reagujete ni na šta. Ovo je vaša sloboda, vaša potpuna i totalna sloboda. A to je zaista mnogo slobode ako razmislite o tome. Zaista možete videti da ste slobodni, do te mere. Drugim rečima, šta god da vas zadesi, ne uznemirite se, ne povredite, ne naljutite, samo to posmatrate i gledate i shvatate da je to vaša prtljag koje morate da se rešite. To je vaša prtljag kroz koju morate proći. Nije važno koliko duboko patite, ako patite ili koliko ste srećni, ako ste srećni. Da li ste bolesni ili zdravi ili siromašni ili bogati. Da li ste u braku ili sami. Da li živite u kolibi ili dvorcu. Ove stvari su nebitne. Jer ono što je bitno je vaša reakcija na ove stvari. Osoba koja ne reaguje duhovno raste i postaje Gospodar sveta, da tako kažem. Kada vam kažem, postaje Gospodar sveta, mislim da ta osoba počinje da shvata da je ceo univerzum emanacija Sopstva, uma. Vi ste ti koji stvarate sve ove situacije. Vi ste ti koji stvarate svoje dobro i svoje loše, svoje ispravno i svoje pogrešno, svoje srećno i svoje tužno, svoje bogatstvo i svoje siromaštvo, svoje zdravlje i svoju bolest. Vi ste ti koji stvarate ove stvari. Shodno tome, napravite korak unazad i posmatrate ovo u miru i Mudrosti. Počinjete inteligentno da gledate na svet i svoju reakciju na njega. U retrospektivi gledate na svoj život gde je bio do sada. Shvatate da nema budućnosti osim budućnosti koju ćete stvoriti mišlju. Mislite budućnost u postojanje. Odakle bi drugo budućnost došla? Postoji li mašina koja proizvodi budućnosti? Kako sutra stiže ovde? Odakle dolazi sledeća nedelja? Sledeći mesec? Sledeća godina? Način funkcionisanja sveta, univerzuma. Odakle sve ove stvari dolaze? Dolaze iz vas samih. Vi ste ti koji mislite o ovim stvarima i stvarate svoju prošlost, svoju budućnost i svoju sadašnjost. Dakle, način da se to razume je da ne postoji svet, da je svet iluzija, da je sve predodređeno, jednostavno je tako što ne mislite o tome. Da ne dopustite struji uma da vas odvede u taj način razmišljanja. Razmišljanje je ono što vas navodi da verujete u te stvari. I čini da te stvari postanu izraz. Da izgledaju stvarno za vas. Dakle, uvek ste vi. Meditirati, moliti se, tražiti ispravnu Akciju. Opet, ovo je za adžnanija. Za osobu koja veruje da je ljudsko biće. Za osobu koja veruje da je osoba, entitet, sopstvo, ja. Ako biste bili vrhunska Mudrost, ako ste beskonačna inteligencija, apsolutna Stvarnost, čista Svesnost, da li biste morali da meditirate, da li biste morali da se molite? Da li

biste morali da radite bilo šta? Naravno da ne. Jer izvor se ne moli o izvoru, jer je Sopstvo. Jedan Brahman se ne moli o jedinom Brahmanu 213: Da Li Je Sve Predodređeno?

jer je Sopstvo. Prosvetljeni ne mare da li je svet stvaran ili lažan. Jer za prosvetljenog Mudraca ne postoji svet koji je stvaran ili lažan. Mudrac je izvan svih koncepata. Izvan svih unapred stvorenih ideja, izvan svih zamišljanja. Mudrac ne traži iskustva van tela ili kontakt sa duhovima van tela ili bilo šta drugo. Mudrac je, zapamtite, sveprožimajući, nirvana, sat-čit-ananda, parabraman. Za Mudraca nema misli, nema ideja, nema prošlosti, nema sadašnjosti, nema budućnosti, pravi Mudrac nikada ne može biti shvaćen konačnim umom. Sada hajde da pričamo o vama. Ovo je, uzgred, bila suština telefonskog razgovora koji sam vodio sa njom. Šta radite sa svojim životom po ceo dan? O čemu razmišljate? Da li kontrolišete svoje emocije, svoje misli? Da li i dalje dozvoljavate svetu da vam pokazuje šta se dešava? Da li i dalje dozvoljavate svetu da vam pokazuje šta je ispravno ili pogrešno, šta je dobro ili loše i reagujete na ovo? Da li i dalje pokušavate da promenite svet iz lošeg u dobro? Ako to radite, nikada se ne možete probuditi na ovaj način. Nikada se ne možete probuditi u svoje istinsko Sopstvo sve dok verujete da je bilo šta negde pogrešno. Bilo šta što je negde pogrešno znači da ono što zovete Bog ne zna šta on ili ona ili šta već radi. Jer su dozvolili da nešto bude pogrešno. Ali kada se probudite u činjenicu da ste vi Bog, vi ste krajnja Stvarnost, i ceo svet se manifestuje iz vašeg uma i sve što treba da uradite je da trepnete i ostanete mirni, prestanete da mislite, zaustavite misli od nastajanja i sve ostalo će se pobrinuti samo za sebe i bićete kod kuće. Važna stvar ovde je da morate zaustaviti misli od nastajanja. Da biste to uradili, morate pronaći izvor svojih misli. Šta je izvor vaših misli? Nikada ne odgovarate na ovakvo pitanje. Jer ako odgovorite na ovo pitanje, to je ego koji odgovara na pitanje. Možda ste negde pročitali, šta je izvor vaših misli, ali ne ponavljajte reči kao papagaj. Papagaj može biti naučen da kaže: "Ne bojim se mačaka, ne bojim se mačaka, ne bojim se mačaka," ali prva mačka koja skoči u kavez počinje da krešti i vrišti iz sveg glasa. Ovo je kao većina nas. Mi idemo okolo ponavljajući afirmacije, reči Istine koje smo negde pročitali, postajemo kao papagaj. Ceo smisao je biti tih. Ne dodavati afirmacije ili reči u svoju kantu za smeće. Već je puna smeća. Pod smećem mislim na unapred stvorene ideje, dogme, mišljenja, samskare iz prethodnih života, ispunjeni ste ovim stvarima i vi ste reagujuća mašina, reagujete, to je ono što radite po ceo dan, reagujete, reagujete, reagujete. Dakle, kada pokušavate da naučite više znanja i čitate više knjiga, sve što radite je dodavanje u kantu za smeće. Naravno, većina vas shvata, najviša Istina je brisati, ne dodavati. Osloboditi se stvari u koje sada verujete. Zato se ispraznite potpuno i totalno. Sve vaše ideje, vaša osećanja, sve mora biti ispražnjeno iz vas. Kada postanete potpuno i totalno prazni, nema ništa što morate da uradite da biste to ponovo napunili. Praznina je realizacija. Praznina je Brahman. Praznina je Sopstvo. Praznina je vaša stvarna priroda.

Zato ne brinite da li je svet stvaran ili je sve predodređeno. Ne gubite vreme razmišljajući o ovakvim stvarima. Zar ne bi bilo korisnije za vas da kažete: "Kome dolaze ove misli? Ko misli ove misli? Kome dolaze? Dolaze meni. Onda ko sam ja?" Kažem vam, ovo će vam biti korisnije. Gubili ste vreme pokušavajući da saznate šta je stvarno, šta je lažno, ko je prosvetljen, ko nije, ko je stvaran, ko je lažan, ko je ovo, ko je ono i pokušavajući da uredite svoj život na određeni način kada jedan uvek brine o vama. Moć koja zna put će uvek brinuti o vama i voditi vas tamo gde treba da budete. Probudite se! Budite slobodni! Prestanite da tražite nešto što već jeste. Prestanite da osuđujete druge, ostavite sve na miru. Zaronite duboko unutra, dublje nego što ste ikada pre išli. Postanite usredsređeni. Ostavite ovaj svet na miru. Bićete dobro. Niko zaista ne želi da vas povredi ili prouzrokuje patnju. Blagosloveni ste. Kada biste samo znali šta ste za trenutak, prsnućete od radosti. Kada biste samo znali svoju istinsku božansku prirodu, ne biste mogli da sadržite svoju sreću. Učinite svoj život jednostavnim, živite jednostavno. Ako vam je život previše komplikovan, onda nemate vremena da zaronite duboko u sebe. Uklonite komplikacije iz svog života. Ovo ne radimo fizički. Ovo radimo mentalno. Istražujući: "Kome

dolaze ove komplikacije? Kome trebaju?" Zapamtite, kada vam govorim na ovaj način, nikada ne mislim da napustite svoju porodicu ili svoj posao ili ostavite sve i odete u manastir ili pećinu ili bilo šta drugo. Sve se ovo radi mentalno. Kako iznutra, tako i spolja. Kako gore, tako i dole. Svet odgovara novom obliku vaših misli. Univerzum odgovara vašem novom biću. Drugim rečima, univerzum se uvek pretvara u ono što jeste. Kad god pogledate svet, vidite sebe, nikada ovo ne zaboravite. Sve slike na ovom svetu, uključujući vaše telo, poput su mehurića na okeanu, poput talasa. Dolaze i odlaze ali okean se nikada ne menja, mehurići se uvek menjaju. Tu su neko vreme, prsnu. Ponovo postaju deo okeana. Onda drugi mehurić iskoči, traje neko vreme i prsne, ponovo deo okeana. I tako je sa oblicima ove zemlje. Vaše telo, svet koji vidite jednostavno su mehurići na okeanu. Ne budite mehurić, budite okean i postanite slobodni. Jer već ste slobodni, probudite se u to. Slobodno postavljajte pitanja.

SF: U nedelju je bila mala diskusija o iskustvima van tela. I setio sam se ovog momka iz Vijetnama, on je liberal, i jedan desničarski ludak ga je pretukao i zamalo ga ubio. Kada je bio u operacionoj sali, napustio je telo i otišao na krov i do ugla i pogledao je dole na operacioni sto i video je doktore kako rade na njemu i medicinske sestre i mogao je da čuje šta govore. (R: Hmm.) I pokušao je da progovori ali se osećao malo razočarano što nije mogao da se učini čujnim. I meni se činilo da mora biti veoma značajno da pojedinac može da vidi bez očiju ili čuje bez ušiju. Da li biste komentarisali to? 213: Da Li Je Sve Predodređeno?

R: Sve je ovo iz uma. Baš kao što imamo ovaj svet, svet snova, imamo izvor koji zovemo astralna ravan koji izgleda kao izvor fizičke ravni. Imamo kauzalnu ravan, mentalnu ravan. U svim ovim ravnima različite stvari se dešavaju. Ali ove ravni su poput sveta. One zaista ne postoje. One su jednostavno iz uma. Sve ove stvari ne postoje u Stvarnosti. Ono što želite da uradite je da prevaziđete, transmutirate sve ove ravni potpuno, totalno i apsolutno. I one vas nikada neće uznemiravati ponovo. (SF: Zaboravite na njih?) Razlog zašto su iskustva van tela toliko važna za nas je zato što su drugačija od našeg normalnog načina života. Zato ih ne tretirajte kao čudo ili kao da se nešto fenomenalno dogodilo, što i jeste. Ali kada govorimo o Advaita Vedanti, postoji jedan. Jedan koji prouzrokuje da sve ove ravni budu u postojanju, Svest, čista nepatvorena Svest. Svest je totalna sloboda. Kada odete u iskustva van tela, ono što se obično desi je da se vratite u svoje telo i morate da živite svoj život ponovo. Samo prođete kroz život možda se osećajući malo bolje jer shvatate da ne postoji takva stvar kao smrt, nikada niste rođeni, nikada ne možete umreti. Ali ako razgovarate sa mnogim od ovih ljudi koji su imali ova iskustva, osećaj postepeno počinje da nestaje. I ponovo postaju veoma vezani za zemlju. Shodno tome, ono što zaista želite da uradite je da odete izvan svih ovih iskustava, odete izvan svega okultnog. Odete izvan svega što ljudski um može razumeti, do onog mesta gde nema misli, nema kretanja, nema pitanja, savršeno blaženstvo. Što je vaša stvarna priroda.

SF: Nešto što ste ranije rekli podsetilo me je na priču o Šankara-Ačarji u znanju o ludom slonu ??? pošto je on proklamovao da nema ništa u dualnosti, da tako kažem. Zašto je tražio sklonište zajedno sa ostatkom nas - zaboravio sam šta je rekao ali (smeh)

SH: Zaboravio si poentu? (smeh)

R: Mislim da smo ispričali tu priču prošle nedelje, zar ne? (SF: Veoma je slična, ne ta konkretna priča.) Nije ta konkretna priča? (SF: Ista ideja, i zaboravio sam šta si rekao o tome.) (smeh) Pa kada je Učitelj došao k njemu, sav je bio izgužvan, slon ga je bacio par metara daleko, i rekao je: "Učitelju, mislio sam da si mi rekao da je sve dobro i Bog se brine o nama i da će se pobrinuti za mene?" Onda je Učitelj rekao: "Da, ali zašto nisi poslušao momka koji ti je rekao da se skloniš s puta? Jer se Bog uvek brine i o njemu. Trebalo je da ga poslušaš."

SH: To je bio Božji glas.

SR: Roberte, kada osetimo svetlost unutra, kako se kreće unutar našeg tela, pretpostavljam da osećamo granice jer udara u zidove našeg tela, da li je to samo još jedna ravan uma koja funkcioniše?

R: Kada osetite svetlost unutra? (SR: Da.) To znači da ćete dobiti veliki račun za struju. O svetlosti unutra se ne može govoriti. Kada zaista osetite svetlost unutra, ona će vas potpuno i totalno transformisati. Mnogi od nas zamišljaju da postoji svetlost unutra.

može da zna da li je prava svetlost unutra viđena ili ne, po načinu na koji reagujemo na životne situacije. Ponovo, ako je svetlost unutra stvarna, bićete potpuno transformisani u novo biće. Bićete u miru sa sobom. Stvari vas više neće plašiti. Imaćete samilosnost i ljubav za sve. To je ono što ova svetlost čini za vas. (SR: Ova svetlost izgleda da ima neke barijere unutra. Izgleda da osvetljava delove tela ali ne sve. Možda je u tom stanju još uvek mentalna, ha?) Da, verujem da jeste. Um može da vam priređuje mnoge trikove i priređuje. Um može da vas navede da verujete u razne stvari. Ali opet, doživljavanje sebe kroz promenu celog vašeg načina života. Sve u vašem životu će se promeniti ako imate istinsko duhovno iskustvo. Nećete više biti ista osoba. Ne možete, jer je svetlost spalila sva gruba osećanja, spalila je sve neznanje i glupost i besmisao. Postajete osveženo blaženo biće. Tako ćete znati kada je svetlost stvarna. Jednostavno ćete to sami znati. I opet, ako morate da postavite pitanje o tome, onda nije stvarno. Jer kada imate istinsku svetlost, nema nikakvog pitanja o tome. Bićete u svetlosti i znaćete šta sloboda znači.

SF: Nema pitanja ni o čemu.

R: Stvarno? Zašto onda postavljaš toliko pitanja?

SS: Postoji li neka prekretnica između ljudskog bića i Džnanija? (R: Kakva?) Postoji li neka prekretnica između Džnanija i ljudskog bića? Onda možemo znati dokle smo stigli. Kakav je onda naš napredak?

R: Ono što će vam se desiti je da više nećete biti ljudsko biće. Napredak vašeg tela je rastvoren u Džnaniju. (SS: Znači to je krajnji rezultat, ali između postoji li neka prekretnica koja...?) Između osećate mir, osećate radost, osećate blaženstvo. Imate divna osećanja. Stvari vas više ne uznemiravaju.

SS: Pa šta treba da radim u svakodnevnom životu? Pretpostavimo da sam biznismen ili moram da vozim auto? Uvek moram da reagujem umom, znate? I ako sednem da posmatram um, onda sva ona iskustva iz dana isplivaju u isto vreme. Sve misli i sve, znate? Ako je ceo dan prošao mirno, onda sednem mirno. Ako celog dana imam probleme, onda ne mogu da sednem u tišini.

R: Treba da znaš da nisi ti činilac. Nisi ti činilac. Ne moraš da sedneš da bi našao mir i tišinu. Dok radiš, šta god da radiš, spoznaj da nisi činilac, i istražuj u sebi: "Kome dolazi ovaj rad? Ko radi ovaj posao? Ja radim. Ko sam ja?" Možeš sebi govoriti "ko sam ja?" po ceo dan. To nije mantra. Ali možeš to ponavljati sebi neprekidno. To će te podsećati na tvoju istinsku prirodu, ono što zaista jesi. Nema razlike koliko naporno moraš da radiš, gde radiš ili šta radiš. Samo znaj da nisam ja činilac. Nisam ja telo. Nisam ja um. Ja jesam! I radi svoj posao. I naći ćeš da je tvoj rad efikasniji... (traka se završava) [TOC] 213: Da Li Je Sve Predodređeno?

Znaci Istinitog Duhovnog Učitelja 7. januar 1993.

Robert: (traka počinje naglo) ...i pozdravi. Dobro je biti ponovo sa vama. Srećni praznici. Praznici su gotovi. Praznici su mrtvi, mi smo još uvek živi. Doneo sam vam sliku vas samih u budućnosti. Evo je. (učenici se smeju)

SH: Hvala puno.

R: Ovo ste vi. Ovo će vam se desiti, voleli vi to ili ne. (smeh) Izgledaćete tačno ovako. (još smeha) Bez obzira šta radili ili ne radili. Bez obzira da li ste srećni ili tužni, bogati ili siromašni, bolesni ili zdravi, ipak ćete se pretvoriti u vreću kostiju. To se dešava prosečnoj osobi. To je ono čemu se ja radujem, ali ako biste samo ušli u sebe i spoznali istinu o sebi, onda ovo postaje fatamorgana.

Kada otkrijete da imate večni život, da nikada niste rođeni, nikada ne možete umreti, kada otkrijete da je blaženstvo vaša istinska priroda, blaženstvo. Trebalo je da budete ushićeni blaženstvom svake sekunde dana. Sreća, istinska sreća koja ne uključuje osobu, mesto ili stvar. Kada razumete ovu istinu, postajete slobodni u njoj. I uvek ćete biti živi, uvek. Telo postaje poput mehura u okeanu. Mehuri dolaze, mehuri odlaze, tela dolaze, tela odlaze, ovde danas, nestala sutra. Mnogi od vas žele da se zabavljaju celog dana, uživaju u stvarima. Nema ništa loše u tome, ali to mora da dođe kraju. Sve dolazi kraju. Sva vaša uživanja, sva vaša zadovoljstva. Sve što ste zaradili, za čim ste radili, za šta ste se borili, dolazi kraju. Sve mora da se završi. Kad ste nekako mladi, ne razmišljate o ovim stvarima. Razmišljate o stalnoj zabavi, uživanju, držanju za svet, građenju sebe. Pa, izgradili ste nešto od sebe, napravili ste nered od sebe. Verujući da ste vi um. Verujući da živite u stvarnosti. Dok je u istini jedina stvarnost stvarnost koju ne poznajete. Stvarnost koja je izvan vremena i prostora, izvan svetova, tela. Ali ne možete okusiti ovu stvarnost o kojoj govorim, osim ako praktično ne odustanete od svog života. Ne mislim da morate da se ubijete. Mislim da se odreknete života koji živite, mentalno. Prestanite da verujete da je život koji živite važan, da postoji nešto što morate da uradite, nešto što morate da postignete. Vaš istinski život je unutra. Stvarni svet je unutar vas samih. Slobodan od svog bola, tuge. Slobodan od nehumanosti čoveka prema čoveku. Slobodan od svega. Postoji takav svet, znate. Stvarni svet, koji je pun sreće i radosti i mira. Svet koji nema početka ni kraja. Taj svet ste vi! Vi ste to! Ali mi idemo pogrešnim putem, većina nas.

Primao sam dosta telefonskih poziva iz Santa Cruza tokom praznika. Santa Cruz mora da je potpuno prosvetljen jer mi svako ko me odatle zove kaže da je prosvetljen. (Učenici se smeju) Ovo traje već oko dve ili tri godine. Žele potvrdu za svoje prosvetljenje. Obično dajem isti odgovor. Kažem: "Ako postoji bilo ko ko traži potvrdu, ubij tog nekoga. Kome treba potvrda? Da li Sopstvu treba potvrda? Ego želi potvrdu." Ali sinoć sam dobio poziv iz Santa Cruza od jedne dame koja je došla do mog transkripta. I kaže mi: "Roberte, dvadeset pet godina čitam Advaita Vedantu. Pročitala sam sve što postoji, sve, svaku knjigu. Sedim u meditaciji četiri puta dnevno. Putujem svetom. Srela sam sve Džnanije. Videla sam sva sveta mesta, ali ništa se nije desilo." Ovo sam joj rekao i ovo je važno i za nas. Rekao sam joj: "Radite sve naopako. Što više čitate, više znanja stičete. I ko ima koristi od toga? Ego, svaka knjiga koju pročitate daje vam više inteligencije. Ko ima inteligenciju? Ego, svaki put kada mislite da morate da meditirate, to ego meditira. Da li Sopstvo mora da meditira? Da li stvarnost mora da meditira o stvarnosti? Svi gurui koje ste videli, sve što ste uradili, zapravo vas je vratilo u prošlost, ne napred nego nazad." Ceo smisao u Advaita Vedanti je ukloniti sve što smo ikada naučili. Osloboditi se svih stvari koje smo naučili, a ne dodavati im. Ne dodavati novo znanje starom znanju, već postati poput male dece, takoreći. Ne želimo da znamo nešto, želimo da znamo ništa. Kako možete znati ništa dok čitate i čitate i čitate, ili dok meditacijom proživljavate svoj život? Kada stalno tražite nove učitelje, sve što radite je da sebe punite znanjem, još znanja i još znanja i još znanja. Jedino što vam se može desiti je da postanete hodajuća enciklopedija. Moći ćete da citirate aforizme, sutre, ako imate dobro pamćenje naučićete bibliju unazad i imaćete puno toga da kažete. To je greška koju većina nas pravi. Istinski duhovni aspirant gotovo da nema šta da kaže. Nema s kim da raspravlja. Niko sa kim bi raspravljao o tačkama duhovnosti. Nema kome da kaže: "Ja sam u pravu ili ti si u pravu. Ovo je ispravno a ovo je pogrešno." Istinski duhovni aspirant je vrlo tih, vrlo miran. Ne pravi mnogo talasa, već posmatra, gleda i ne čini ništa. Sve što treba da se uradi biće urađeno kroz osobu. Tako je lako živeti ovakav život. Tako je lako biti miran i dozvoliti sili koja zna put da vas povede u pravom smeru, da vas vodi. Ne morate da pružite ni prst. I nema apsolutno ništa što morate da uradite. Zašto ne biste verovali sebi i prestali da se borite? Prestanite da imate bitku unutar sebe. Ostavite se na miru. Sećate se da sam vam ranije rekao da morate naučiti da volite sebe? Da zaista, zaista volite sebe. Ako možete zaista voleti sebe, možete verovati sebi. Budite blagi prema sebi. Razvijajte ljubaznu dobrotu, samilosnost. Mudrac je sa

vama vrlo kratko vreme, zato iskoristite to. Ako ste dovoljno srećni da budete sa Mudracem, shvatite da ste zaslužili tu privilegiju nekada, nekako.

Možda u prošlom životu ili nečemu što ste ranije uradili. Ako zaista sledite ono što vam govorim, nešto divno će vam se desiti, naći ćete da ste vi sami Mudrac. Vi ste Mudrac kojeg ste oduvek tražili. To ste vi! Ko drugi može biti. Ja? Ne gledajte u mene, ja sam jednostavno vaša slika, vi ste me stvorili. Stvorili ste me po svojoj slici, po svom obličju. To je jedini razlog što izgledam da postojim. Ja sam vaša tvorevina. Šta ćete sa mnom? Na vama je. Život nikada nije ono što se čini. Sve je maja, ipak je maja takođe lepa. Ne mrzite maju. Radite sa majom tako što ne reagujete na stvari već uživate u njenoj lepoti i ljubavi i miru. Cela stvar može biti san, ali uživajte u snu. Izaberite dobre stvari iz sna i mislite o njima. Ignorišite loše stvari. Naučite da budete mirni. Kad kažem "Naučite da budete mirni", ne mislim na meditaciju. Sećate se, kada meditirate mora postojati subjekt i objekat. Kad kažem "Budi miran", jednostavno budi miran. Budi miran, ne misli ni o čemu posebnom. Samo budi miran, tih. Ne govorim o tome da budete mirni samo ovde, u svakodnevnom životu. Pomislite na svu buku koju su neki od vas napravili jutros kada su ustali iz kreveta, pričanje, prepiranje, brbljanje uma. To je ono na šta mislim, budite mirni. Možete govoriti svom umu na ovaj način, recite svom umu: "Budi miran!" Kada vaš um počne da brblja kažite: "Budi miran!" Kad vam um počne govoriti razne stvari o nekom drugom, kažite: "Budi miran!" Kad um donosi stvari iz prošlosti, kažite: "Budi miran!" To je sve što treba da uradite. Vi ste sila. Možete smiriti um ako zaista želite, samo tako što ćete mu reći da bude miran. Ne postoji apsolutno ništa na ovom svetu zbog čega treba biti uzbuđen, ništa. Jer sve se mora promeniti. Stoga, ako postanete uzbuđeni zbog nečega na ovom svetu, postajete zbunjeni, razočarani, uznemireni, jer su sve stvari podložne zakonu promene. Radije idite unutra. Ako zaista možete ući unutra, osetićete mir koji prevazilazi svako razumevanje, božansku radost i taj mir i radost postaće vaš svet. Videćete ga gde god pogledate, gde god krenete. Zapamtite, jedino što vidite na ovom svetu jeste vi sami, ništa drugo. Gde god pogledate, vidite sebe. Ako vam se ne sviđa ono što vidite, promenite sebe. Ništa ne želi da vas povredi. Ništa ne želi da vam nanese bol. Koji su znaci istinitog duhovnog Učitelja? Stvarnog Učitelja. Stvarnog Džnanija. Koje znake treba tražiti? Broj jedan: Istinski Mudrac izbegava ime i slavu kao kugu. Ako je Mudrac prevazišao ego, zašto bi mu ili joj trebalo ime ili slava? Ako Mudrac tvrdi da je prosvetljen, zašto bi to biće želelo da bude poznato? Da ima sledbenike, da piše knjige, da se reklamira, da ide u časopise, na televiziju. Možete li zamisliti pravog Učitelja da radi nešto slično? U koju svrhu? Ako pitate takvu osobu, rekli bi: "Pa, ovde sam da pomognem ljudima." Sranje! Jedini način da pomognete drugim ljudima je da postanete samoostvareni i ostavite sve na miru. Jer samoostvarena osoba je sveprožimajuća, sveprisutna i automatski ljudi nalaze mir time što je osoba samoostvarena. Ne morate čak ni biti u blizini sveca, Mudraca, pravog Učitelja. Nema razloga za blisku blizinu takvoj osobi. To biće je sveprožimajuće, svuda prisutno.

Takav je našao potpuni mir unutar Sopstva. Oni ne traže ništa. Oni ne traže učenike da impresioniraju, sledbenike da ih prate. Oni to izbegavaju kao kugu. Jedini razlog što me viđate svake nedelje je taj što imam zaraznu bolest. Zato razmislite o ovome. Stvarnom Mudracu ne treba apsolutno ništa od ljudi. Istina je, gde se okupljaju privrženici, privrženici brinu o Mudracu. To je druga priča. Ali Mudrac se oseća kod kuće gde god živi, gde god ide. Mudrac može biti srećan u pećini ili u dvorcu, nema razlike. Razliku prave posmatrači. Oni uvek vide nešto pogrešno i pričaju o tome. Ali istinski Mudrac je potpuna sloboda, potpuno srećan u sebi. Broj dva: Istinski Mudrac ima veliku samilosnost prema čovečanstvu i ispunjen je ljubaznom dobrotom automatski. Potpuna samilosnost! Mudrac nikada ne kaže: "Došao sam da vam donesem mir" ili "Došao sam da vas uništim." Istinski Mudrac ne dolazi ni odakle. On je oduvek bio ovde. Nema odakle da dođe, da vam donese bilo šta. Mudrac i mir idu ruku pod ruku. Pravi Mudrac je mir i radost i sreća i ljubav i razumevanje i samilosnost. Tako da on zaista nema šta da kaže, nema šta da radi. Istinski Mudrac je lenja osoba, zaista lenj. Muči ga da trepne. On

jednostavno postoji, tako-se-čini, drugim ljudima da postoji. Broj tri: Pravi Mudrac se nikada ne ljuti. Nikada nema bes...drhtavicu, napade besa. Nikada se ne uzbuđuje ni oko čega osim u određenim slučajevima. Kada se Mudrac suočava sa učenicima, privrženicima, ponekad Mudrac mora da odigra malu predstavu za tu osobu, jer to je ono što osobi treba u tom trenutku. Zato je zapisano: "Nikada ne sudi Mudracu." Nemate pojma šta će Mudrac uraditi ili kako će se ponašati. To znači da morate biti sigurni da je Mudrac stvaran. Ako osećate da je Mudrac stvaran, onda morate nekako baciti se na Mudraca. Pod "baciti se na Mudraca" mislim da morate ući u Mudračevu svest i verovati Mudracu zauvek, bez osuđivanja, bez kritikovanja. Ipak, većina zapadnjaka nije spremna za nešto ovako, jer ima toliko ljudi koji tvrde da su Mudraci u gradu, teško je znati šta učiniti. Ali ako se molite unutar sebe, sebi, znaćete šta da radite. Svakog dana morate se sećati svoje istinske prirode, morate se sećati ko ste. Da ste čista svesnost. Vi ste apsolutna stvarnost koja je poput bezgraničnog prostora. Jedina razlika između bezgraničnog prostora i apsolutne stvarnosti je što u apsolutnoj stvarnosti postoji svest. Svest je poput bezgraničnog prostora. Svuda je prisutna i sve slike su samo nadogradnje na svest. Vaše telo je samo slika. Nije istina o vama. Ono je slika. Ono je slika na bezgraničnom prostoru. To znači da ne postoji. Izgleda da postoji ali ne postoji. Samo pamćenje ovih stvari koje delim sa vama će vas osloboditi. Započnite svoj dan na ovaj način, sećajući se ko ste. Možete sebi reći: "Ja nisam ovo telo koje juri po celom svetu. Ja nisam ovo telo koje ima probleme. Ja nisam ovo telo koje vidi stvari pogrešno. Ja uopšte nisam ovo telo. Nikada nisam bio ovo telo. Ja sam ono što je oduvek bilo i što će uvek biti. Ono što se nikada nije rodilo. Ono što nikada ne umire. Večno, samodovoljno, ja sam to!" Imate to-

liko godina preostalo na ovoj zemlji u ovom telu, takoreći, šta radite sa njima u danima, nedeljama, mesecima, godinama. Ako jurite okolo tražeći materijalnu dobit, trotite svoje vreme. Ako tražite način da se usrećite fizički, trošite svoju energiju. Uveravam vas, bićete divno srećni ako odete unutar Sopstva i pokušate da razumete ko ste, onda ćete zaista biti srećni. Imaćete nepoznatu sreću za koju nikada niste verovali da postoji. Vi ste taj jedan i nema drugog. Vi ste taj koji je oduvek bio i uvek će biti. Gledajte sebe na taj način. Prestanite da sažaljevate sebe. Razlog zašto sažaljevate sebe je zato što mislite na prošlost i budućnost. Ako biste samo prestali da mislite, sve vaše tuge bi prestale, takoreći. Sve će doći do naglog zastoja ako utišate svoj um. Zato za one od vas koji donose novogodišnje odluke, kao rezultat ove godine naći ćete prosvetljenje. Naći ćete potpunu slobodu ove godine. Ove godine ćete biti potpuno slobodni i oslobođeni. Ovo je godina za oslobođenje. Neki od vas prave odličan napredak. Kroz ručak sa vama i razgovor sa vama, vidim otkud dolazite i napredujete veoma dobro. Nestajete. Dolazite do svog punog izražaja. Sve se odvija kako treba. Imajte vere u svoje Sopstvo. Uživajte u svom Sopstvu. Verujte svom Sopstvu. Volite svoje Sopstvo. Budite u miru. (Robert pušta pesmu na traci) Vreme je za igru "smuti gurua". Imamo li ikakvih smutljivaca?

SM: Imamo jednog. (R: Jedan smutljivac.) (SH: Možda će ovo uspeti. Aliluja! (smeje se)) (P - Marija čita, O - Robert odgovara)

P: Dragi Roberte, šta je logika? (postoji još nešto) Šta je organizacija? (koja je sledeća reč)? I ako ne postoje, mogu li imati ikakav značaj? Logika je prva, a organizacija je sledeća. Komunikacija je, mislim, sledeća.

O: Kome treba da bude logičan? Da li Sopstvo treba da bude logično? Da li stvarnost koja zaista jesmo treba da bude logična? Ako samo pokušamo da zapamtimo da su to samo reči i da ste povezali reči sa osećanjima, određenim osećanjima. Želite da budete logični. Zašto želite da budete logični? Iz kog razloga? Da impresionirate nekoga? Da napredujete u životu? Da li čovečanstvu zaista treba logika? Radije razumite ko zaista jeste. Otkrijte svoju istinsku prirodu i logika će se pobrinuti sama za sebe na svom odgovarajućem mestu. Ali vaš posao nije da budete logični. Budite svoji! Kada ste svoji, logika dolazi do izražaja sama od sebe. I možete raditi određene stvari i ljudi mogu reći da ste logični, ali vi ne znate ništa o tim stvarima. Logično ili

nelogično, sve je isto, nema razlike. Otkrijte ko ste i onda vidite da li takvo pitanje uopšte dolazi u obzir. Koja je sledeća reč?

P: Oh, organizacija i komunikacija?

O: Šta su ove reči za vas? Organizacija, komunikacija, čemu služe ove reči? Šta one rade? Ko želi da organizuje? Ko želi da komunicira? Ego, uvek je ego koji želi da radi sve ove stvari. Ego želi priznanje. Želi da se ponaša inteligentno. Da biste ga aplaudirali, umilostivili. Želi da komunicira da biste mogli imati odnos sa ljudima. Ali to je i dalje ego i ego nikada nije vaš prijatelj.

Ego postoji samo da vas zbuni i smete. Zato izgleda da postoji. Ali kome ego postoji? Samo umu, tako da se vraćamo na osnovno. Uništite um tako što ne mislite o njemu. Ako ne mislite o umu, on postaje sve slabiji i slabiji i konačno je potpuno uništen. Kada više nema uma, logika će biti nepotrebna, komunikacija je nepotrebna, sve je nepotrebno. Jer sve radi samo od sebe. Sve se brine samo za sebe, u svoje vreme i na svom mestu. Zato toliko naglašavam, okrenite se sebi. Okrenite se unutar sebe. Nikada ne pokušavajte da rešite svoje probleme. Ne možete to uraditi, radije spoznajte sebe, budite svoji i vidite da li vas bilo kakvi problemi uopšte uznemiravaju. Ono što vam govorim ponekad deluje besmisleno, apsurdno, ali ipak, ako to uradite, ako pokušate, videćete da li je besmisleno. Ako biste se samo okrenuli unutar sebe i prestali da pokušavate da promenite druge ljude ili promenite uslove ili promenite obrasce ponašanja. Ostavite te stvari na miru. Budite svoji! Volite sebe! Obožavajte sebe! I onda vidite šta će vam se desiti. (pauza) Je li to sva pitanja? (SM: Da.)

SB: Roberte, da li um ima bilo kakvu legitimnu ulogu u ovom životu uopšte?

R: Da vas smete i zbuni. To je jedini razlog što postoji. Postoji zbog čula, ukusa, dodira, osećaja, mirisa i sluha. Potreban vam je um da radite ove stvari. Ali ako je um uništen, takoreći, onda stvarnost nastupa. Stvarnost je ljubav, ljubazna dobrota, samilosnost, radost, mir, sreća, istinsko Sopstvo. To je ono što univerzum zaista jeste. Ne ono što se čini. Nikada ne sudite po izgledu, to znači da nikada ne treba da sudite nijednom ljudskom biću. Bez obzira da li mislite da grešite ili ste u pravu, šta god. Nemate ... ne možete to suditi, nemate prava. Silovatelju, ubicu, ne možete suditi tim ljudima. Nije na vama da sudite tim ljudima uopšte. Sve će se pobrinuti samo za sebe. Ako sudite o nečemu, postajete to nešto sami jer ste svoj um upetljali u to i postajete... počinjete da razmišljate na taj način. Zato pokušajte da budete mirni. Utišajte um. Ne tražite ništa. Ne pokušavajte da postanete bilo šta. Postaćete ono što morate postati, sve će se desiti samo od sebe. (pas cvili) Da, verujete mi. Toku mi veruje. Moj najbolji pas, Toku. Ima li iko još nešto da kaže?

SH: Zašto bi Sopstvo želelo da se pojavi kao bilo šta drugo osim onoga što jeste?

R: Rekao sam ti to ranije, Henri. Sopstvo ne želi ništa da radi. (SH: Da, ali ispada kao da nije.) Uopšte ne ispada. (SH: Ali čini se da ispada.) Kome se čini da ispada? (SH: Pa, i tebi.) Zašto meni? (SH: Ne znam. Imaš čula kao i ja.) Kako znaš? (smeh) (SH: Vidim da se motoljaš okolo, stižeš tamo.) Ljudi mi stalno govore da nemam čula. (SH: Pa, tu isto ima poente.) (smeje se) Sve je halucinacija. (SH: Ha?) Halucinacija je. (SH: Znam, ali zašto? Zašto halucinirati? Koji je smisao?) Nema smisla. Ti misliš da haluciniraš.

SH: I kad izađem direktno s tim i ne odstupam od onoga što zaista jeste oduvek, zašto iluzija?

R: Kome je iluzija? (SH: Onome ko je vidi.) Ko je vidi? (SH: Ti.) Kako znaš? (smeh) (SH: Zato što nisi slep, možeš da vidiš šta se dešava.) Ja vidim

šta se dešava i ne vidim šta se dešava takođe. (SH: Da.) Vidim i ne vidim u isto vreme. (SH: To je novi trik.) (smeje se)

SF: Pomislio sam na nešto zanimljivo. Učenik je upitao Učitelja: "Da li živimo u istom svetu?" i Učitelj je rekao: "Da, ali razlika je u tome što ti vidiš sebe u svetu, a ja vidim svet u sebi."

R: Hmm. To je dobro, Frede. (SF: Podsetilo me je na ono kad sam ti pričao kako sam bio uplašen zbog nereda i eksplozija i svega i rekao sam ??? i ti si rekao da su bili u meni.) Hmm. Što znači? (SF: Nisu bili stvarni.) Tačno. Ovaj svet je veoma smešan, uvek vidite sebe gde god pogledate. Svi neredi, podla dešavanja na ovom svetu, u ovom gradu Los Anđelesu, vaša su tvorevina. Odakle bi drugde došli. Kolektivno svi mislimo određene stvari, vidimo određene stvari, zato mnogi od nas izgleda vidimo iste stvari ??? Izgleda da vidimo besmislice i dobrotu i lošost i razne stvari. Izgleda da vidimo ove stvari zato što svi kolektivno mislimo iste misli. Izađite iz gomile. Budite svoji.

SY: Roberte, kada bi svi bili prosvetljeni, da li bi se svet rastvorio?

R: Kada bi svi bili prosvetljeni, ne bi ni bilo sveta za početak. Ne bi bilo sveta da se rastvori. (SY: Onda bi se rastvorio?) Ne bi se rastvorio jer nikada nije ni postojao. Dakle, ništa se ne bi rastvorilo. Ne bi bilo ničega da se rastvori. (SY: Pa, ako smo stvorili svet, onda ako bismo bili svoj ego, onda bi se svet rastvorio, zar ne?) Ti samo stvaraš svet svojim umom. Ono što govoriš je da ideš izvan uma. (SY: Onda bi se svet rastvorio?) Ne postoji svet koji bi se rastvorio izvan uma. Svet postoji samo zato što um postoji ili izgleda da postoji. Dakle, ako se um smiri, onda ćeš videti da svet nikada nije ni postojao i da nema sveta. Nema apsolutno ničega da se rastvori. Rastvaranje dolazi samo iz uma. Nema uma, nema rastvaranja. Žao mi je zbog toga.

SB: Roberte, kod Džnanija, kažete da vidite svet kako izgleda ima pojavnost u svesti, ali izgleda da ne možete... (R: Promeniti?) ...eliminisati, kao?

R: Da. Kada bih mogao da eliminišem ceo ovaj svet i ne vidim svet, ne bih više bio ovde. Ono što vi zovete ovim telom vidi tačno ono što vi vidite i ne vidi tačno ono što vi vidite u isto vreme. Vidi i ne vidi. Dok vi to vidite i prihvatate. Ne postoji ništa u meni što kaže da ne prihvatim i ne postoji ništa što kaže da treba da prihvatim. Kao da gledam san. 100% sam siguran i izvestan da znam da san ne postoji. Ali znam da sam u snu, kao telo. Telo izgleda da je deo sna. Ali uvek sam svestan da je to san, sve vreme. Ali vi zaboravljate da je san i reagujete na njega. To je jedina razlika. (SB: Znaš da je san po poređenju sa nekom drugom stvarnošću, zar ne?) Ne, nema nikakvog poređenja.

SB: Znači, ako počivaš u svesti, počivaš u stvarnom, primećujući san kao san. Znači imaš nešto sa čime da ga uporediš. Dok mi samo počivamo u snu i ne počivamo u svesti. Nismo svesni da smo svest, ti si svestan da si svest.

R: Ne baš. Postoji samo svest. Svestan sam da postoji samo svest, toga sam svestan. Ostalog nisam svestan, ali se pojavljuje.

SH: Nisi svestan pojavnosti?

R: Svestan sam pojavnosti, ali ne na način na koji si ti svestan pojavnosti. Uopšte nisam svestan ničega, ali vidim pojavnost. (SH: Vidiš je drugačije nego mi?) Vidim je kao ti. (SH: Vidiš je kao iluziju?) Ali uopšte ne vidim. (SH: Uopšte je ne vidiš?) Ipak je vidim. (SH: To je prilično kontradiktorno. Vidiš je ali je ne vidiš?) (smeh) Tačno. Sad si shvatio, to je to. (smeh) (SH: Ti si lud.) (smeh) Hvala. (SH: Nema na čemu. To je moj konačni zaključak.) (smeh) To je kompliment, hvala. (SH: Da, jeste.)

SB: Jesi li rekao da to vidiš kroz svesnost? Kroz drugačiju poziciju?

R: Ne, ne možeš to tako reći jer nema nikoga ko bi to tako video. (SB: Nema dualnosti od koje bi bio odvojen? A ipak se pojavljuje i ako se pojavljuje, čini se da postoje dva, ali ti znaš da je samo jedno.) (smeh) Bližiš se. Vidim i ne vidim i nema definicije. Nema reči. Nema šta da se kaže. (SB: Da li bi bilo kao da sanjamo i postoji deo nas koji ispituje san i zna da sanjamo?) Ne. (smeh) (SG: Dobar pokušaj.) Toliko je drugačije od onoga što možete zamisliti.

S: Uvek stvarate dualnost i tu krećemo pogrešnom nogom.

R: Naravno, inače ne bih rekao ni reč. (SH: I ti ne dolaziš iz dualističke pozicije.) Ali moram da razgovaram s vama. (SH: Ali to je tvoja loša sreća.) (smeje se) Znam. Mogu sedeti ovde i ne reći ništa. A vi ćete reći: "Robert nam nikad ništa ne kaže." Zato pričam o ovim stvarima koje ne postoje. U redu je. Sve je dobro. (SH: Ali ti to nikad ne vidiš kao podeljeno ...) Ne, ne vidim. (SH: Uvek je monistički, uvek je celovito i jedno?) Da i ne. (SH: Ok, zbuni me dodatno.) Ja samo vidim. (SH: Šta vidiš?) Ništa.

SH: Ništa. Verujem ti da se tako pobrineš za to. (učenici se smeju) Uvek na kraju zbrišeš univerzum.

R: Nikada nije ni postojao. (SH: Hmm, pa.) Znači moraš ga zbrisati, na kraju. (SH: Aha. Novi trik, ako bi upalio.) Novi trik ako možeš? I možeš ako pokušaš. (SH: Zbrisati univerzum je zbrisati sopstveni um.) Naravno. Sad si shvatio. (SH: Da, ali to je operacija dizanja samog sebe za čizme i nema nikoga da to uradi.) Zašto uvek želiš nešto da uradiš, ne radi ništa. (SH: Nema nikoga da uradi bilo šta ili ništa.) I ništa. Zato uradi to. (smeh) (SH: Uh-oh. Prokradao si se nazad, mislio sam da smo te se rešili.)

SB: Mislim da je to najteža stvar na svetu, ništa. Niko to ne može. (R: Pokušaj.) Najteža stvar na svetu. Pokušao sam da platim nekome da ne radi ništa za mene i nisu prihvatili.

R: Stvarno? Nisi mu ponudio dovoljno, plati mu više. (smeh)

SH: Isprobaj mene. (SB: Da, naravno.) Znaš da ćeš brzo izgubiti novac. (SB: Samo se pretvaraj, Henri.) A ti? (SB: Kada bi zaista mogao da ne radiš ništa, sedeo bi tamo.) Nema šanse.

R: Henri ne želi taj teret. (SH: Ne, hvala.) Sve je lepo.

SL: Slažem se. To kao što ste rekli, neredi su uplašili Freda, neredi su došli od Freda. Da li sam razumeo ono što ste rekli?

R: Fred je odgovoran za celu stvar. (smeh) (SL: Ipak nema stvaranja? Ništa nije stvoreno?) U pravu si. (SL: A ipak je Fred stvorio ovaj strah u svom umu? Kao odgovor?) Da. (SL: Dakle, strah je stvoren u nekima, a strah i radost su stvoreni u drugim vremenima kod drugih ljudi.) Strah i radost izlaze iz uma. Kada um nestane, nema straha, nema radosti. (SL: Onda samo izgleda da postoji stvaranje, ha?) Da, to je sve pojavnost. Čak je i Fred pojavnost. On želi da misliš da je stvaran. Nisi stvaran, Frede, ti si pojavnost. Fred razmišlja o tome.

SF: Reagujemo različito. Neki ljudi bi se usmrtili od straha zbog nereda, drugi ne bi. Svako od nas reaguje različito u skladu sa svojom građom. (R: Da.) Imamo različite ukuse, različito uslovljavanje.) (R: Ali idi iznad svega toga.)

SB: Roberte, da li ljudska ljubav ikada postaje božanska ljubav? Pod tim mislim na svest. Božanska ljubav u smislu svesti. Da li prolaziš kroz ljudsku ljubav da bi postala božanska ljubav-svest ili moraš potpuno da transcendiraš ljudsku ljubav?

R: Ljudska ljubav je nekako korak u pravom smeru. Ona je nagoveštaj, uvid u to šta je božanska ljubav. Ali deo je materijalnog sveta. Tako da je prirodno morate da se odreknete. Ipak, ako možete dovoljno voleti, bićete božanska ljubav koju izražavate. Govorio sam o prosečnoj osobi koja jednostavno voli nešto jer može dobiti nešto od toga za sopstveno samouveličavanje. Kad većina ljudi voli, zašto vole? Za sopstvenu korist. Da bi dobili nešto za sebe. Žele nešto kako bi bili srećni. Žele da imaju radost, mir. Ali kada bi zaista voleli, voleli bi svakoga i sve. Dakle, ljudska ljubav je korak u tom smeru. Daje vam uvid u ono što božanska ljubav zaista jeste, hiljadu puta je veća. Milionima puta intenzivnija. (SB: Znači kroz to, kroz ljudsku ljubav i zatim ka božanskoj ljubavi, ego bi bio transcendiran vremenom.) Da. Ali ljubav je najviši kvalitet koji imamo kao ljudi, takoreći. Kada bismo samo mogli dovoljno voleti, potpuno bismo transcendirali telo.

SF: Hrišćani kažu da je Bog ljubav. (R: Hmm.) Jednost, bez odvajanja. (R: Tačno. Ali ko je Bog.) Samo reč.

R: To je tvoje Sopstvo! Dakle, ti si ljubav, nastavi da voliš. (tišina) Sedimo u dubokoj tišini neko vreme. Samo budite mirni. Ako vas um napada, samo ga pogledajte. Na ljubazan način, jednostavno ga ostavite na miru. Ne pokušavajte da zaustavite svoje misli, menjajte svoje misli. Samo budite mirni. Budite tihi. Ne mislite ni o čemu posebnom. Postanite svesni misli koje vam dolaze. Samo ih posmatrajte. Ne obraćajte im pažnju niti ih menjajte, ne pokušavajte da ih promenite. Samo budite svoji. (duga tišina dok traka ne završi) [TOC]

Kada ću se probuditi? 10. januar 1993.

Robert: Om šanti šanti šanti om, mir. Dobar dan. Dobrodošli ste mi svim srcem. Lepo je biti sa vama ponovo. Volim vas sve baš takve kakvi jeste. Sve je dobro. Mnogi ljudi me još uvek pitaju: "Roberte, hoću li biti prosvetljen u ovom životu ili moram proći kroz mnogo života? Hoću li se probuditi u ovom životu? Hoću li postati slobodan u ovom životu ili moram nastaviti da igram igre kao i svi ostali, pretvarajući se, kada ću se probuditi?" I meni je to veoma smešno. Moj odgovor je nikada! Nikada se nećeš probuditi! To je poput vode u fatamorgani koja pita: "Kada ću postati prava voda? Koliko dugo moram biti fatamorgana? Kada ću postati prava voda?" Naravno, nikada neće postati prava voda. Jer fatamorgana nikada ne može postati ništa osim fatamorgane. Uvek će biti fatamorgana. Tako je i sa nama. Ono što jesi nikada ne može biti ništa drugo. Jer ti uopšte ne postojiš kao telo. I ako ne postojiš kao telo, šta može postati samospoznato? Drugim rečima, nemaš čime da postaneš samospoznat. Ne možeš postati samospoznat, to je nemoguće. Zaboravi na to. Čak i ne pomišljaj na to. Samospoznaja nema apsolutno nikakve veze sa tvojim telom ili tvojim mislima ili tvojim umom ili tvojom praksom ili tvojom sadhanom ili bilo čim drugim. Samospoznaja je krajnja stvarnost. To je čista svesnost, nirvana, a ni to ne postoji. Dakle, šta postoji? Nema odgovora. Jer ono što postoji nikada ne može biti spoznato konačnim umom. Zato radimo posao odakle jesmo. Ne razmišljamo o postajanju samospoznatim ili postajanju oslobođenim. Jednostavno se pitamo ko smo. Samo se pitamo: "Odakle dolazi ovo telo? Šta se pojavljuje kao telo?" I upoređujemo to sa vodom u fatamorgani. To je halucinacija. Nema validnost. Drugim rečima, ti uopšte nemaš postojanje. Nikada nisi imao postojanje. Ništa ne postoji. Ipak izgleda da postojimo. Pa šta uraditi? Ništa, ne možeš ništa učiniti povodom toga. To je jednostavno tako. Ne pokušavaj to promeniti. Ostani kakav jesi i budi miran. To je najbolje što možeš učiniti. Budi srećan baš takav kakav jesi. Naravno, jedini način na koji možeš biti srećan jeste da budeš miran i da ne reaguješ na stvari, da ostaviš sve na miru i budeš svoj. Kada kažem: "Budi svoj," mislim na to da budeš ono što jesi upravo sada, ništa više. Svet stvarnosti postoji sam po sebi. On jednostavno jeste. Ne postoji ništa što možeš učiniti da bilo šta promeniš. Ne pokušavaj ništa promeniti. Ne radi na sebi. Jer svaki put kada radiš na sebi, naglašavaš da si ti sopstvo, smrtno sopstvo koje treba da se obrađuje. Samo budi svoj, onako kako jesi upravo sada, u ovom trenutku. Ne kažem da budeš svoj od prošle nedelje ili da budeš svoj za nedelju dana. Budi svoj upravo u ovom trenutku, ovoj sekundi, ovom trenutku i bićeš bezbedan. Ne brini se kako biti sopstvo. Ne brini se šta treba da uradiš da budeš sopstvo. Čak se ne pitaj šta znači biti sopstvo. Samo budi!

upravo sada, u ovom trenutku. Ne kažem da budeš svoj od prošle nedelje ili da budeš svoj za nedelju dana. Budi svoj upravo u ovom trenutku, ovoj sekundi, ovom trenutku i bićeš bezbedan. Ne preispituj to. Ne pokušavaj da razumeš. Uvek ćeš biti onako kako jesi, ništa to nikada ne može promeniti. Pa bi mogao jednostavno to prihvatiti i biti srećan. Patnja dolazi kada pokušaš da promeniš sebe. Patnja nastaje kada pokušaš da razviješ mokšu, oslobođenje. Kada pokušaš da transcendiraš sebe, tada patiš. Jer pokušavaš da dostigneš nešto što ne postoji, i to boli. Nije li divno ne raditi ništa? Nikada ne pokušavaj dostići bilo šta ili postati bilo šta drugo. Šta je sa bolom, šta je sa oskudicom i ograničenjem, šta je sa siromaštvom? Šta je sa ostalim stvarima koje postoje? Sve je to deo života. Ne pokušavaj da ih se rešiš. Pogledaj ih, prihvati ih, budi srećan sa njima i ostavi ih na miru. Ono što zaista govorim je: "Skreni misli sa sebe." Prestani da misliš o sebi. Prestani da misliš o bilo kome drugom. Šta god treba da ti dođe, doći će ti. Šta god

treba da imaš, imaćeš. Gde god treba da ideš, ići ćeš. Ti apsolutno nemaš veze sa tim. Pa zašto ne uživaš gde si upravo u ovom trenutku. Prestani da pokušavaš da menjaš stvari. Samo pokušavanje ih čini gorim. Telo koje trenutno nosiš je halucinacija. Ti uopšte nisi ta osoba. Ali zato što se pojavljuješ kao ta osoba, prolaziš kroz mnoga iskustva koja ta osoba mora proći. Ne bori se protiv toga. Ne pokušavaj to promeniti. Ostavi sve na miru. Bićeš veoma iznenađen onim što se dogodi ako ostaviš sve na miru. Ali kada pokušavaš promeniti loše u dobro, vodiš izgubljenu bitku jer to ne može biti učinjeno. Možete mi reći o ljudima koji su koristili svoj um da postignu stvari u svetu, da izleče sebe od bolesti, da izleče sebe od oskudice ili ograničenja, da postanu moćna bića kroz mišljenje. Te stvari su samo promene, privremene promene. Ne pokušavaj biti ljudsko biće. Idi izvan toga. Ideš izvan toga ne radeći ništa. Ipak neki od vas ne razumeju i misle da moraju sedeti kao klupko i ne raditi ništa, naprotiv. Kada ne radiš ništa, radiš nešto. Nešto se radi. Nešto će uvek biti urađeno od strane tebe. Ipak u isto vreme ništa se ne radi. Dakle, pitanje je: "Da li se nešto radi ili se ništa ne radi?" i nema odgovora. Šta želiš da postigneš i zašto želiš da postigneš te stvari? Samo radi sopstvenog uveličavanja. Životinja vodi normalan život. Ne može misliti kao mi. Prolazi kroz svoj život i kada je vreme da napusti svoj život, napušta ga mirno, srećno. Ali kao ljudska bića borimo se, pokušavajući da živimo večno. Pokušavajući da zadržimo istu lepotu koju smo uvek imali, istu sreću, istu radost. Sve je to gubljenje energije. Sve je dobro, baš onako kako jeste. Savršen si baš onakav kakav jesi. Ne postoji ništa što moraš učiniti. Ne postoji niko kome moraš ugoditi. Ne postoji Bog koga moraš umilostiviti. Ti si taj. Sve te ideje koje prolaze kroz tvoj um o ljudima, mestima, stvarima, bogovima, sve si ti. Ti stvaraš sve. Sve što možeš Robert Adams Satsangsi: Sabrana dela

da misliš, stvaraš. Sve izlazi iz tebe. Baš kao što sanjaš. Greška koju pravimo je što pokušavamo da se probudimo iz sna, smrtnog sna, iz ovog sna. Ipak, ko treba da se probudi iz njega? Osoba koja želi da se probudi ne postoji. Vidite li šta govorim? Ne postoji ništa što ima bilo šta da uradi. Osoba koja želi da bude slobodna ne postoji, nikada nije postojala. Osoba koja traži mokšu ne postoji. Onda, šta ipak postoji? Potpuna tišina postoji. Čista duboka tišina. Nikada ne pokušavaj shvatiti ove stvari. Jer koristiš um, koristiš ćelije koje su um, koje su povezane sa ćelijama univerzuma, i činiš svoj život bednim time. Nema razlike između tebe i drveta ili planine, neba ili okeana. Ceo univerzum je sastavljen od atoma vodonika. Dakle, ti si ništa drugo do atom vodonika. Kakav je osećaj biti atom vodonika? (SB: Vodoničarenje.) (smeh) Vidite kako um počinje da misli? Većini vas je teško ostati u tišini. Ne zahteva se od vas da razumete bilo šta od onoga što govorim. Govorim potpune besmislice. Sve su to besmislice i neki od vas ih primaju tako duboko kao da su važne. Ko si ti zaista? Nemam pojma. Ako imaš ideju o tome ko si, imaš problem. Jer ti uopšte nisi to. Ponovo se vraćamo na početak kada sam započeo ovu rečenicu. Ko misli da je nešto. Nikada ne možeš biti bilo šta. Ti koji misliš da jesi, nikada ne možeš biti bilo šta. Uvek zapamti ovo. Ti nikada ne možeš postati bilo šta. Jedina sloboda koju zaista imaš jeste da budeš miran i tih, i to je jedina sloboda koju imaš. Biti potpuno tih. Sve ostalo je halucinacija, laž. Dakle, većina vas želi da sedim ovde i govorim vam laži. Prestanite da brinete. Prestanite da se uznemiravate. Prestanite da verujete da vam se nešto može dogoditi, da vas može povrediti. Ono što jesi nikada nije rođeno. Ono ne zna ništa o rođenju. Onaj koji zna o rođenju i smrti ne postoji. Dakle, opet smo zajedno. Zašto dolazite ovde? Ako imate razlog za dolazak ovde, to je pogrešan razlog. Nema razloga za rad išta. (duga tišina) (Trake se zaustavlja i ponovo pokreće za pitanja. Nema pitanja, kako Robert primećuje)

R: Kakva grupa! (SB: Odustali smo od pokušaja da zbunimo gurua.)

R: Slobodno pitajte bilo šta.

SG: Pa, to je pitanje. (smeh) Postoji li pitanje koje se može postaviti gde odgovor na njega nije u istoj kategoriji kao postavljeno pitanje?

R: Svako pitanje koje postavite ima svoj odgovor u kategorijama koje imamo u našem umu. Mi stavljamo kategorije na pitanja. Stoga kada postavite pitanje, ono ima odgovor. Odgovor može biti u istoj kategoriji kao pitanje jer je to jedina kategorija koja postoji. Stavite ih u kategoriju. Postoji samo jedno pitanje jedna kategorija, sve je isto. Ne postoji ništa drugo.

SE: Koji je broj na tvojoj vozačkoj dozvoli? (smeh) (R: Nemam je.)

SG: Dobar pokušaj. (smeh)

SK: Rekao si uvek budi svoj i ja pogledam sebe i vidim da se uvek menjam. Tako da sam došao do zaključka da će uvek biti promena. Zvuči kao oksimoron.

R: Promena je jedina stvarnost. Sve se mora promeniti. Ali pogledaj sebe i ne osuđuj sebe. Samo se pogledaj. Posmatraj promene koje se dešavaju i nastavi da gledaš sebe. Ako ovo uradiš kako treba, proći ćeš kroz promene. Ići ćeš izvan promena. Gledajući sebe, promene su izvan tebe, ne unutra. Ali tvoje istinsko Sopstvo se nikada ne menja, nema šta da se menja. Jer postoji samo jedno Sopstvo i to si ti. Dakle, kada pogledaš sebe, vidiš promene. Kako nastavljaš da gledaš sebe iz dana u dan i posmatraš promene, promene će doći do kraja i pronaći ćeš nešto izvan promene. Ali to je nešto što se ne može objasniti niti o čemu govoriti.

SD: Roberte, imam pitanje. Često si govorio o stvarnosti kao o svesnosti bez izbora, čistoj svesnosti. Možeš li objasniti upotrebu reči "bez izbora" u tom kontekstu?

R: Nemamo izbor jer smo već stvarni. Ono što jesmo je bez izbora. Neće biti nikoga ko pravi izbor. Ne postoji izbor da li želiš biti stvaran ili ne. Ti si svesnost bez izbora, ti si čista svesnost, to si ti, a onaj ko bira jeste ego. Ali u stvarnosti nemaš izbora. Bez obzira šta ego radi, bez obzira šta izabereš, bez obzira koliko grešaka napraviš ili izgleda da napraviš, ti ćeš biti svesnost bez izbora, to je tvoja istinska priroda, to si ti zaista. Bez obzira šta drugo radiš. Duboko u sebi, ti si svesnost bez izbora. Nemaš izbora u tome, to je ono što jesi, svesnost. Dakle, kada misliš da praviš izbor, praviš grešku. To je ego koji izgleda da bira. Ali kao svesnost bez izbora jednostavno postoji sama po sebi i ti si to.

SF: Zaista nemamo izbor ni u jednoj oblasti?

R: Tačno. Nemaš nikakav izbor. Sve se odvija kako treba. Sve se dešava onako kako treba da se desi.

SG: Ideja da postoje izbori je iluzija. Ne postoje izbori?

R: Ne postoji ni iluzija. (smeh) Ko ima iluziju? Onaj ko ima iluziju misli da je ljudsko biće, da može imati iluziju. Ali ako ne postojiš, nemaš iluziju. Moraš postojati da bi imao iluziju. Ali pošto ne postojiš, nema nikoga ko bi imao iluziju. Ne misli o ovim stvarima, samo budi svoj, samo budi, samo... Postajemo veoma zbunjeni kada mislimo o iluzijama, stvarnosti. Oboje su prevaranti. Stvarnost je nešto što izmišljamo svojim konačnim umovima. Kažemo: "Apsolutna stvarnost, čista svesnost bez izbora, Brahman." Kažemo: "Ovo je stvarnost." Jer ne znamo o čemu govorimo. Jer stvarnost je daleko izvan tih stvari. Ne postoji takva stvar kao što je stvarnost za početak. Ništa nije stvarno i ništa nije nestvarno. Zato je jedina stvar koju mogu da ti pomognem da ne misliš. Ne misli o tome šta je ispravno, šta je pogrešno, šta je dobro, šta je loše, šta je stvarno šta nije, nemoj to raditi. I tada ćeš biti bezbedan.

SB: Roberte, ako stvarnost obuhvata sve, onda je mišljenje deo stvarnosti, pa zašto bi mišljenje opterećivalo stvarnost? (R: Mišljenje nije deo stvarnosti.) Pa kako nešto može biti izvan stvarnosti ako bi stvarnost morala biti sve što postoji. Robert Adams Satsangsi: Sabrana dela

R: Stvarnost je sve što postoji, ali nema veze sa tvojim mišljenjem. Tvoje mišljenje dolazi iz ega, ne iz stvarnosti. (SB: Da, ako je stvarnost sve što postoji, kako može postojati nešto poput - ako je stvarnost Bog i Bog je sve, kako možemo misliti izvan stvarnosti i izvan Boga?) Ne može. Ko kaže da može? (SB: Pa, ti kažeš da zaustavimo mišljenje. Zašto bi mišljenje moralo biti zaustavljeno? Zašto bi ono bilo smetnja ako je deo stvarnosti?) Ne bi trebalo. (SB: Tačno.) Ali

govorim ti ovo da bi znao šta radiš. (SB: Ali jeste. Znamo kao činjenicu da mišljenje, zaustavljanje istog, realizacija onoga što jesmo, to je smešno.) Smešno je. Ništa ne može zaustaviti realizaciju onoga što jesi jer ti si ništa. Dakle, nemaš prepreku. Ali misliti o ovome je takođe smetnja. Ali govorim ti da prestaneš da misliš jer je to jedino što mogu da ti kažem. Zaista ne postoji niko ko treba da prestane da misli. Ne postoji niko ko mora prestati misliti. Ali dokle god misliš da postojiš, moraš prestati misliti. Zato kažem: "Prestani da misliš," jer veruješ da postojiš kao telo ili neko ili nešto. (SB: Oh, dakle onaj koji misli je iluzija?) Naravno da je iluzija, sve je iluzija. Dokle god veruješ da si telo, moraš prestati misliti. (SB: Veoma čudno.) Veoma si čudan. (smeh) Svi smo veoma čudni.

SK: Roberte, gde je Elvis?

R: Gde je Elvis. Gde god želiš da bude. Zavisi od tebe. Elvis je došao iz tvog uma i vraća se tvom umu. Ti si tvorac Elvisa.

SL: Roberte? (R: Hm.) Govorio si o postajanju manje... da bi trebali postati manje zaokupljeni sobom, manje apsorbovani sobom. Kako to čovek postiže?

R: Tako što ne radi ništa. Postani apsorbovan sobom jednostavnim posmatranjem, slušanjem, gledanjem i nereagovanjem ni na šta. Tako što odvojiš vreme tokom dana da sediš i radiš apsolutno ništa, samo sediš. Ne meditiraš, samo sediš. Samim činom sedenja, samoapsorpcija zaista počinje. Dok sediš, sve postaje veoma jasno, vraća se na tebe. Povlačiš ceo univerzum nazad u sebe, samo sedeći sam. I apsorbovan si sobom. To se dešava samo od sebe. Ne postoji ništa što moraš učiniti da bi se to dogodilo. Ne postoje knjige koje moraš čitati, nema učitelja koje moraš videti, ničega čega se moraš rešiti, samo sedi.

SE: Način kauč krompira. (SL: Tako je.) (R: Tačno.) (smeh)

SB: Šta radiš da se ne ugojiš? (smeh) Nazovi to besteżinskim posmatračem. Kuvar besteżinskog posmatrača. Jedi put do prosvetljenja.

R: Ako sediš, nećeš ogladneti.

SL: Prošle nedelje su Robert i Henri pričali o nemogućnosti ne raditi ništa. I to je nekada bilo deo hrišćanske prakse ili bar prihvatljiv deo poštovanja porodice i ljudi nisu smeli ni novine kupiti ili bilo šta slično. Ovo je smešno, bar je blizu ne raditi ništa. Ako možeš to uraditi, zapravo jeste. (smeje se) Ali nedelja je postala tako aktivan dan gde su sve prodavnice otvorene i ljudi nikad nisu tihi.

R: Da. To su ljudi, šta je sa tobom? (SL: Sazreo.) Sazreo. Pusti ljude da rade šta žele. (SL: Bilo je jednostavno zanimljivo jer se činilo kao tako nečuvena ideja biti tih i miran u umu, a onda imamo ovo, dobro poznatu praksu.) Da, kvejkeri su dobri u tome. Sada ćemo imati čitanje iz Aštavakra Gite od Meri.

(Meri čita.) Nestrašće Videti ovo, zanemariti ono. Stavljati jedno protiv drugog, ko je slobodan od takvih briga? Kada će ikada prestati? Razmisli, bez strasti, sa nestrašćem, pusti. Dete moje, redak je i blagosloven onaj koji posmatra puteve ljudi i odustaje od želje za zadovoljstvom i znanjem, za životom samim. Ništa ne traje, ništa nije stvarno, sve je patnja, trostruka nevolja. Sve je to vredno prezira. Znaj ovo i odustani od toga i budi miran. Kada će ljudi ikada prestati stavljati jedno protiv drugog? Pusti sve suprotnosti, šta god dođe budi srećan i tako ispuni sebe. Učitelji, Sveci, tragaoci, svi govore različite stvari. Ko god ovo zna sa nestrašćem, postaje tih. Pravi Učitelj dobro razmatra sa nestrašćem. On vidi da su sve stvari iste. On dolazi da razume prirodu stvari, suštinu svesnosti. Neće se ponovo roditi. U promenljivim elementima vidi samo njihov čisti oblik. Počivaj u svojoj sopstvenoj prirodi, oslobodi se. Svet je samo skup lažnih utisaka, odustani od njih. Odustani od iluzije. Odustani od sveta i živi slobodno.

R: Hvala ti Meri. (SM: Hvala ti Roberte.) (Robert pušta pesmu sa trake)

R: Neko me je pitao: "Kakve veze ova pesma ima sa ovim učenjem?" Apsolutno nikakve, jer nemam učenje. Obaveštenja? (Obaveštenja o satsang biltenu (Village Idiot) i novim transkriptima)

R: Želi li neko nešto da objavi? Rođenje? Smrt? Razvod? Brak?

SQ: Htela sam da te pitam nešto o vezama sa muškarcem, ne mogu da sastavim pitanje kad god želim da te pitam o vezama. Svaki put kad želim da te pitam nešto, znam da je iluzija. Sve te stvari o srodnim dušama i partnerima i pravoj osobi sve mi deluje kao besmislica. (smeh)

R: Jeste i nije, da i ne. (SQ: Jasan odgovor.) Besmislica je kada misliš o tome. Kada ne misliš o tome, dešava se samo od sebe. (SE: I dalje je besmislica.) Reč besmislica, ideja je o... (prekid trake) ...ostavi te i sve se dešava samo od sebe. To je lepa stvar u vezi života. Ako zaista živiš, uvek ćeš biti sa pravom osobom, raditi pravu stvar i prave stvari će se dešavati same od sebe. Kada moraš planirati i smišljati, onda je to besmislica. Odakle sve te srodne duše dolaze? (SE: Iz pakla.) (smeh) Ne omalovažavaj ništa. Takođe ni u šta ne veruj. Ne prihvataj niti odbacuj i uvek ćeš se naći na pravom mestu, radeći prave stvari. Sve je dobro. (pauza) Hauarde, želiš li nešto reći?

ST: Zna li neko nekoga ko ima grnčarsko kolo da proda? Javite mi se.

R: Postaješ grnčar u starosti? Još sjajnih pitanja? Pa, vreme je za prašad. Vreme za jelo... (Prašad se nastavlja dok traka završava) [TOC] Robert Adams Satsangsi: Sabrana dela

Tri jednostavna načina za napredak 14. januar 1993.

Robert: Om šanti šanti šanti om, mir, mir. Dobro veče. (Učenici: Dobro veče Roberte.) Dobrodošli ste mi svim srcem. Divno je biti sa vama ponovo ovog lepog četvrtka uveče. Postoje tri jednostavna načina za jednostavan napredak. Duhovni rad treba da bude veoma jednostavan. Ne treba da bude komplikovan. Treba da bude u skladu sa tvojom prirodom. Ne treba da ti bude stran. Ova pravila su propovedana od strane Mudraca od početka vremena. To je deo loze Mudraca. I ako praktikuješ ova pravila, videćeš duhovni napredak veoma brzo. Ali ideja je da moraš praktikovati ove stvari. To je tačno da u krajnjem ne postoji praksa. Nema ništa da se radi, ali to je u krajnjem, gde smo mi? Moraš biti veoma iskren prema sebi i shvatiti gde si i šta radiš i šta ti se dešava. Ne možeš sebe dugo zavaravati. Jer ako pokušaš da se zavaravaš, ceo svet će se srušiti na tebe. Budi veran sebi i ne možeš biti lažan ni prema kome, naš prijatelj Vilijam Šekspir. Dakle, prvo pravilo je dolaziti na satsang, kada možeš. Razlog za to je sledeći: ono što staviš na prvo mesto u svom životu određuje šta će ti se dogoditi. To ima smisla. Gde ti je um, tu ti je i srce. Dakle, šta god radio kod kuće, ako misliš na satsang, misliš na to da si ovde, uvek sedeći na satsangu, dišući satsang, čak i kad nisi ovde. Oseti da je ceo svet satsang. Svi ljudi su pobornici, uključujući životinje, drveće, planine, sve je puno života, živahnog života. Kada na sve gledaš kao da je živo, ispunjeno ljubavlju, ispunjeno blaženstvom i radošću, tada možeš osetiti da si ti izvor svega. Drugim rečima, nema razlike između tebe i drveća i šume ili cveća u poljima ili planina ili životinja ili bilo kog ljudskog bića. Nema razlike između prosvetljene osobe i neuke osobe. Razlika je samo u tvom sopstvenom umu. U Božjim očima, svako je Bog. U očima takozvane neuke osobe, svako je neuk. Kada dođeš na satsang, ne moraš čak ni slušati reči. Samo budi ovde, to je sve što treba da uradiš, ili budi na bilo kom satsangu koji izabereš. Nije baš mudro juriti za guruima ili ići različitim učiteljima stalno, jer postaješ potpuno zbunjen. To je razumno pretpostaviti. Svaki učitelj ima svoju metodu, svoj način podučavanja. Ako pronađeš pravog Mudraca negde, ostani sa tim Mudracem, bio on muško ili žensko, i pokušaj ostati miran. Ne traži stalno nova učenja ili ne traži od Mudraca da ti objasni određena učenja. Samo budi tu i budi miran. Naravno, moraš

biti siguran da ideš kod Mudraca. Nema novih otkrovenja kod Mudraca. Drugim rečima, ako odeš kod učitelja, učitelj tvrdi da je Mudrac i kaže ti da je on ili ona imao otkrovenje da ako skineš odeću i staneš na glavu i recituješ Vede naopako, postaćeš prosvetljen. Budi oprezan

prema toj osobi. (učenici se smeju) Nema novih otkrovenja. Ništa nije novo pod suncem. Duhovni život je veoma jednostavan i prenošen je kroz loze. Čak i oni koji imaju sopstvena iskustva idu u skladu sa lozama. Budi veoma oprezan. Zapamti, ovih dana ima više gurua nego učenika. Otvori svoje srce, budi veran sebi i znaćeš kuda da ideš i šta da radiš. Svi odgovori koje tražiš su unutar tebe. Zaista ne traži odgovore od učitelja. Ti ideš učitelju radi milosti, ne radi odgovora. Milost mudraca uvek teče, u tišini, i ako si usaglašen sa tom milošću, probudićeš se. Jednostavno kao to. Možeš biti grešnik. Možeš biti bilo kakva osoba, ali ako si veran sebi, Sopstvo koje zaista jesi će te odvesti pravom Mudracu, pravom učitelju i prouzrokovati da se probudiš. To znači da moraš biti skroman, imati poniznost, ljubaznu dobrotu, mir uma i znaćeš šta da radiš. Ovo je sve satsang. Ti si satsang. Nema stvarne razlike između tebe i mene. Sve je isto, čisto, dobro, blaženo, apsolutna stvarnost, nirvana, čista svesnost. Ovako stvari stoje sada. Ne sutra ili sledeće nedelje, već upravo u ovom trenutku! Kako nastavljaš da dolaziš na satsang iznova i iznova i iznova i iznova i iznova, nešto počinje da ti se dešava polako ali sigurno. Tvoj sistem postaje prečišćen. Postaješ dovoljno čist da primiš milost i postaješ slobodan. Zato naglašavam da je važno da se uhvatiš tokom dana i vidiš odakle zaista dolaziš, šta zaista radiš. Kako reaguješ na stvari. Kako gledaš na život. Moraš stalno da se hvataš i podsećaš se da si na satsangu. Nosiš satsang sa sobom gde god da ideš. Samim tim, kada kažem: "Budi na satsangu," to znači da uvek držiš satsang u svom umu. Nema izgovora zašto nemaš satsang. Ne moraš biti ovde fizički nekada, ali gde god da si, imaj satsang u svom umu, ista stvar. Dakle, ponovo, prvo pravilo je doći na satsang, uvek. Fizički ili mentalno, kada radiš, možeš zamisliti da su sve tvoje kolege satsangi, ma koliko teško to bilo za neke od vas. Ne postoje zli ljudi. Ne vidi zlo nigde. Znam da će neki od vas reći: "Šta je sa onim što čitam u novinama? Šta je sa ljudima koji idu okolo i ubijaju ljude?" Za koga je ovo, da li je ovo za tebe? Ovo nije tvoj svet. Znam da ako ste ovde prvi put, zvuči pomalo čudno, kada ste uključeni u ovaj svet, a ja kažem da ovo nije tvoj svet. Ako si na visokom duhovnom putu, to nije tvoj svet. Svet nasilja, takozvane borbe psa za kost, neljudskosti čoveka prema čoveku, ne pripadaš ovom svetu. Pripadaš svetu potpune slobode, potpune radosti i blaženstva, čiste ljubavi, nepatvorene sreće. Ovo je svet kome pripadaš, šta vidiš? Ono što vidiš, to postaješ. Dakle, ponovo, prvo pravilo je biti na satsangu. Robert Adams Satsangsi: Sabrana dela

Drugo pravilo je sedeti u tišini u propisanim satima koje ti Mudrac kaže. Ovo je važno. Jer ovo je vreme kada se podešavaš na milost koja teče večno. Vremena kada sedimo zajedno za ovu grupu su od 12 do 3 ujutro i od 6 do 9 ujutro. Znam da izgledaju kao nebogočasovni termini, ali probaj raditi to nedelju dana i vidi šta će se desiti. Postoje ljudi širom sveta koji sede u ovim satima i svi se podešavamo jedni na druge. Ponovo, ako si ozbiljan na ovom putu, ako želiš napredovati, ne traži da čitaš svaku novu knjigu koja izađe, već radi posao o kome govorimo. Preduzmi akciju. Toliko vas se upušta u sve te knjige novih učitelja koji niču tu i tamo. I uvek čitate, čitate, čitate, čitate, čitate. A za one od vas koji čitaju ovako, pogledajte svoj život. Koliko ste napretka zaista napravili u svim ovim godinama čitanja? Želiš početi da radiš, a ne da čitaš. Sedi u tim satima i gledaj šta se dešava. Treće pravilo je praktikovati samoistraživanje i to možeš raditi svakog minuta svakog dana. Ne postoji vreme kada ne možeš praktikovati. Za početak, ovo je najveća psihoterapija koja je ikada izmišljena. Čini te smirenim, mirnim i opuštenim. Uklanja težak teret sa tvojih ramena koji nosiš, i veoma je jednostavno. Za svaki poremećaj koji tvoj um proizvede, jednostavno se zapitaj: "Kome ovo dolazi? Ko ovo oseća?" I ako si iskren prema sebi, reći ćeš: "Ja sam. Ja osećam ovo." Kada kažeš: "Ja sam," stani na trenutak i razmisli šta govoriš, "Ja sam. Šta je to ja? Odakle je došlo?" Preispitaj sebe i shvati da celog dana govoriš: "Ja. Ja sam srećan. Ja sam tužan. Ja sam bolestan. Ja sam zdrav. Ja sam bogat. Ja sam siromašan. Ja osećam ovo. Ja osećam ono. Ja sam depresivan. Ja sam srećan." Uvek misliš o sebi, uvek si centriran na sebe kao ja. "Ko je ovo ja? Šta je ovo ja? Odakle je došlo?" I istražuješ: "Ko sam ja?" Stalno držeći ja u svom umu. Misleći na ja. Ovo ja je tvoj ego. To je prva zamenica o kojoj misliš svakog jutra kada se probudiš. Kada kažeš: "Ja sam budan." Ko je budan? "Ja sam. Ko sam ja?" Nikada ne odgovaraš na to

pitanje. Ne postoji odgovor na to pitanje. Postoji samo pitanje: "Ko sam ja?" Bez odgovora. Tišina, mir. Sada ti dolaze druge misli. Kakve god misli da su, dobre ili loše, nije bitno. Vidi, u ovoj praksi ne pokušavaš zameniti dobre misli za loše misli ili loše misli za dobre misli. Uopšte ne pokušavaš promeniti bilo kakve misli. Pokušavaš pronaći izvor ja. Stoga, šta god ti dođe, istraži: "Kome ovo dolazi?" Kakve god misli da ti dođu. Istraživanje je uvek isto: "Kome ovo dolazi?" Nemoj ni na trenutak pomisliti da ako ti lepe misli dođu, možeš prestati sa samoistraživanjem. Jer one su i dalje misli i promeniće se, kao što moraju. Jer sve misli podležu zakonu promene, od dobrog ka lošem, od srećnog ka tužnom. Stoga, ne ispituj svoje misli previše jer nije važno šta misliš. Sve je isto. Sve misli su iste, sve pripadaju ja. Ja-misao obuhvata sve misli koje ikada možeš imati. Zamisli kanap sa ja na njegovom kraju. Kako nastavljaš da vučeš kanap iz svog podsvesnog

uma, sve misli koje si ikada imao i svi životi koje si ikada živeo, prikačeni su za tu ja-misao, kanap. Ovo je divno otkrovenje za tebe. Jer znači da ako se rešiš ja-misli, sve će otići sa njom, sve će otići. Sve misli o kojima si ikada mislio, tvoj ego, sve se prikačuje na jamisao. Stoga ne moraš raditi na otresanju misli, ti jednostavno pratiš ja-misao nazad do njenog izvora. I ponovo, sva karma, svi samskare, sve samsare u koje si upleten, sve u šta si ikada bio upleten će nestati kada ja-misao nestane. Sada ovo možeš raditi bilo gde. Dok se voziš autobusom, voziš auto, praviš doručak, posmatraj, budi svestan, gledaj, vidi šta tvoj um radi. Čak i kada sediš u propisanim satima od 12 do 3, od 9 do 6, možeš praktikovati samoistraživanje. Zapamti, samoistraživanje nije meditacija. Meditacija zahteva subjekat i objekat. Ti si subjekat i meditiraš na objektu. Meditacija sama može te odvesti dotle, ali da bi otišao izvan subjekta i izvan objekta, samoistraživanje je prava stvar. Jer subjekat i objekat, poput tela i uma, sveta, univerzuma, čak Boga, sve su to misli prikačene za ja-misao. Sve su deo ja. Da ja nije tu, možeš li reći: "Ja verujem u Boga?" Nema ja koje veruje u Boga, ja je nestalo. Ti si transcendirao ja, pa ko veruje u Boga? Što znači da si postao Bog. To je samo kada si svestan ja, da misliš da si odvojen od Boga. Ovo može biti veoma egoistično za neke ljude, posebno za nove ljude koji nikada nisu čuli ove stvari, budi veoma oprezan. Na primer, neko me je pitao drugog dana: "Roberte, da li je istina da ne postoji Bog, ne postoji univerzum, ne postoji svet, ne postoji oslobođenje, ne postoji neznanje, ne postoji telo, ne postoji ništa?" Rekao sam: "Ne ne, to nije istina. Postoji Bog, postoji univerzum, postoji um, postoji telo, da ne postoji, ne bi postavio pitanje." Ovo mislim kada kažem: "Ne zavaravaj sebe, ne obmanjuj sebe." Dokle god osećaš da si telo, i osećaš to celog dana, za neke od vas, jer vas svaka sitnica uznemirava. Koliko puta si se uznemirio danas? Koliko puta si reagovao na život na negativan ili pozitivan način? Ovo pokazuje gde si. Dakle, ne možeš ići okolo i govoriti: "Ne postoji Bog, ne postoji telo." Lažeš sebi. Krajnja istina je da ne postoji Bog i ne postoji telo, ali da li doživljavaš krajnju istinu? Dok ne doživiš, budi skroman, imaj poniznost. Voli Boga kao sebe. Moli se Bogu kao sebi. Obožavaj Boga kao sebe. Klanjaj se Bogu kao sebi. I jednog dana će sve slike nestati i shvatićeš da si ti to Sopstvo. Dakle, moraš početi gde jesi. Svako može raditi samoistraživanje. Jednostavno pitaš: "Ko misli ove stvari? Kome ove misli dolaze? Kome ova osećanja dolaze? Kome ove emocije dolaze? Kome ovi strahovi dolaze? Kome ove sumnje dolaze? Kome sumnje dolaze? Mržnja? Ko oseća ove stvari?" Budi iskren prema sebi i reci: "Ja sam, ja osećam sve ove stvari." Ali kako nastavljaš da praktikuješ ove stvari, počećeš da se odvajaš od ja. Primetićeš kad god kažeš: "Ja sam," da više ne govoriš o sebi. Kada Robert Adams Satsangsi: Sabrana dela

kada dođete do ove tačke, napredovali ste u duhovnom životu. Kada možete reći, "Kome dolaze ove stvari? Kome dolazi ovaj strah? Ovaj strah dolazi meni," a ipak imate osmeh na licu jer shvatate, ja nisam ja. Onda istražujete dalje, "Onda ko sam ja?" I opet ostajete mirni. Veoma je jednostavno. Učinite to veoma jednostavnim. Ali poput nekih od vas, ako čitate četiri ili pet knjiga istovremeno, idete kod drugačijeg učitelja svako veče u nedelji, sledite dvadeset hiljada puteva, poludećete. Nećete znati šta da sledite i ubrzo ćete sve odbaciti, reći ćete, "Ah, ovo ne

funkcioniše." Opet morate biti istiniti prema sebi. Morate se upitati, "Šta ja zaista želim od života? Šta ja zaista pokušavam da steknem? Da li zaista želim da postanem slobodan ili zaista tražim ime i slavu? Šta ja zaista tražim? Da li praktikujem ovo zato što želim da imam milione dolara? Da imam obilno zdravlje? Da imam priznanje?" To su sve pogrešni razlozi za duhovni rad. Ove stvari vam mogu doći ali one apsolutno nemaju nikakve veze sa duhovnim životom. Duhovni život je za oslobođenje, za slobodu, to je sve. Zašto želite da budete oslobođeni? Zašto želite da postanete slobodni? Neki od vas shvataju da biti slobodan i oslobođen znači da nikada više nećete morati da se rodite. Neće više biti nikakvog rođenja za vas. I ako nema rođenja, neće biti ni smrti. Živećete zauvek. Postali ste apsolutna čista svesnost. Vaša suština je svuda u univerzumu. Sveprožimajući ste. Vaša suština je u planinama, u drveću, univerzumu, vi ste to! I imate blaženstvo, potpuno blaženstvo, koje se nikada ne može objasniti, nikada ne može shvatiti. Toliko je daleko izvan ljudske misli. Ovo je razlog zašto želite da postanete oslobođeni. Ovo je razlog zašto želite da postanete slobodni. Opet morate biti potpuno iskreni prema sebi i videti šta radite sa svojim životom upravo sada. U kom pravcu zaista idete. Čemu zaista težite, šta zaista želite da radite. Ljudi me zovu cele nedelje govoreći mi da idu na Havaje, da idu u Indiju, da idu na mesec. Svuda idu da vide sve gurue, sve svamije. Zašto? Zar ne shvatate do sada da je sve unutar vas. Da je celo učenje unutar vas samih. Vi ste učitelj i učenje. Postoji samo jedno i vi ste to. Probudite se u svoje istinsko Sopstvo. Prestanite da se igrate igrica. Neki od vas su došli večeras da vide o čemu Robert govori. Da čuju nešto duboko, nešto prosvetljujuće. I ja ću vas namerno uvek razočarati. Jer nema ništa duboko za reći. Nema ništa prosvetljujuće za reći. Nisam ovde da pokušam da vas nateram da se osećate bolje kako biste otišli kući i rekli, "Ah, to je bilo sjajno predavanje, osećam se dobro." To možete čuti u bilo kojoj crkvi. Ne pokušavam ništa da uradim. Samo sedim ovde i pričam sam sa sobom. Vi ste to Sopstvo. Zabavno je pričati sa svojim Sopstvom. Mogu reći, "Sve je dobro. Sve se odvija kako treba." Mogu reći, "Ja-jesam je apsolutna stvarnost. Ja-jesam je čista svesnost. Ja-jesam to," a ipak ne govorim o sebi. Govorim o Ja-jesam, koji je ceo manifestovani univerzum. Tako da vidite, uvek vam vraćam. Ovo je vaša igra. To je vaš život. Da li ste umorni od igranja igrica? Čitanja knjiga, odlaska guruiima, trčanja po celom svetu. Kada je sve uvek bilo unutar vas samih. Dakle opet, tri pravila kojih treba da se sećate:

pravila kojih treba da se sećate: Budite na satsangu što češće možete. Kada koristim reč satsang, govorim o duhovnoj istini koja je unutar vas. Dakle satsang može biti u vašoj kancelariji, u vašem domu, u šumi, na planinskom vrhu, sve je to satsang. Uvek budite na satsangu. Pravilo broj dva. Sedite sa mnom u propisano vreme, od 12 do 3 ujutro i od 9 do 6 ujutro. Pravilo broj tri. Praktikujte atma-viharu, samoistraživanje. Istražujući, "Kome dolaze ove stvari? Ko ima ove misli? Kome one dolaze? Ja ih osećam. Ja ih imam. One dolaze meni. Ko sam ja? Šta je izvor ja?" Ako praktikujete ove stvari koje sam vam opisao, morate napraviti duhovni napredak. O tome nema nikakvog pitanja. Nema sumnje u to, morate napraviti duhovni napredak. To znači da morate odbaciti sve što vas je držalo svih ovih godina. Morate to odbaciti! I praktikovati ova tri pravila. Pustite sve ostalo. Naravno, u krajnjoj stvarnosti, apsolutno ne morate ništa da radite, jer nema nikoga ko bi to radio. Kao što kažem, morate biti iskreni prema sebi i upitati sebe, "Da li živim krajnju stvarnost? Ako živim krajnju stvarnost, neću biti svestan svog tela, svog uma ili sveta. Biću u svetu ali ne od sveta." I vaša osećanja više neće biti povređena. Više nećete zaista osećati bes ili uznemirenost. Onda možete ostati u krajnjoj stvarnosti i ne morate ništa da radite. Jer opet neće ostati niko ko bi bilo šta uradio. Transcendiraćete ja-misao i telo i um. Oni će svi nestati i bićete potpuno slobodni. Ali dokle god još osećate telo i reagujete na njega, praktikujte tri pravila koja sam vam opisao i postanite potpuno slobodni. Mir. Slobodno postavljajte pitanja.

S: Roberto, pokušavao sam da se setim cele nedelje kada ste rekli zamislite da ste bezgranični - da li je to svest? (R: Bezgranična čista svesnost.) Bezgranična čista svesnost?

R: Ali svest, sve je isto. Svest, čista svesnost, ja-jesam, apsolutna stvarnost, sve je to isto. Ovo je čisto stanje koje je nepogođeno svetom i univerzumom. Ovo je supstrat celokupnog postojanja. Nazovite to kako god hoćete. Nije bitno koje ime mu date. To je ono što osećate. Reči zaista nisu toliko važne. Oni koji osećaju krajnju stvarnost nemaju ime za nju. Dakle kada govorimo o njoj, moram da smislim ime i nazovem je krajnja stvarnost. Niko zaista ne može znati šta je to osim ako ste to iskusili. Kada to iskusite, nastupa tišina. Nema šta da se kaže. (duga tišina)

R: Možete li pročitati Džnanija?

S: Da, Roberto. (Student čita Džnanija)

R: Hvala Meri. Obaveštenja? (najavljuje dostupnost satsanga iz 1990. u knjiškom obliku).

R: Vreme je za prašad, pravi razlog zašto ste došli ovde. (smeh) Da jedemo... (kraj trake) [TOC]

Kako se Rešiti Problema 19. januar 1993.

Robert: (traka počinje naglo) ...čini vas jednousmerenim. Uklanja probleme iz vas. Čini da se osećate divno po celom telu. Dakle, hajde da se svi uključimo u mantru. Trebalo je da se svi pridružite. (student se smeju) Svi ste izgledali kao gomila zombija. Video sam bolje izraze na mrtvom lešu. (smeh)

SH: Niste nas predvodili.

R: Ja nisam vođa. (SH: Niste čak ni pratili.) Ja nisam sledbenik. (smeh) (SH: Šta si ti onda.) Ja sam ništa. (SH: Dobro. (smeje se) Uspeo si.) (tišina)

R: Iako izgledate kao gomila zombija, tako ozbiljni. Izgledate kao da imate ceo svet na svojim ramenima. Ne bi trebalo da se osećate tako. Trebalo bi da se osećate radosno i srećno. Ovo je srećna prilika. Pada kiša. Smak je sveta. Radujte se! (student se smeju) Ljudi me neprestano pitaju kako da se rešim svojih problema? Svako izgleda ima problem. Stalno vam govorim da nema problema. Ali vi mi pričate o svom konkretnom problemu. Stvari su ovako, stvari su onako, to nije problem. Želite da stvari budu na određeni način, vaš način. Želite da se stvari poklope onako kako ste odgajani da verujete da je ispravno. To se nikada neće desiti. Život jednostavno ide dalje onakav kakav jeste. Naš je posao da razumemo šta život zaista jeste, šta mi zaista jesmo. Ako imamo jasno razumevanje sebe, postajemo najsrećniji ljudi na zemlji. Gde postajemo samilosni, ljubazni, mirni. Gde više nemamo sa čime da se borimo. Više ne želimo da menjamo bilo koga ili bilo šta. Ostavljamo sve na miru baš onakvo kakvo jeste, uključujući i nas posebno. Prestajemo da sažaljevamo sebe zato što nemamo ono što mislimo da bismo trebali imati ili zato što imamo ono što mislimo da ne bismo trebali imati. Ljudi žele da znaju u Advaita Vedanti da je najbolji način da se rešite problema da sedite mirno i predate sve Bogu. Ili da treba da postanemo aktivni i učinimo da se nešto desi sami. Kao primer: Neko vas prevari. Da li treba da ga tužite, da ga izvedete na sud? Da li treba da preduzmete bilo kakvu akciju? Da li treba samo da sedite mirno i kažete, "Neka Bog to reši." Šta zaista treba da uradite?

S: Oboje.

R: Oboje je pogrešno. (smeh)

Oboje pretpostavlja da ste vi činilac. Da možete nešto da uradite. Da imate izbor u toj stvari. Da je to do vas. U stvarnosti nemate nikakav izbor. Sve je predodređeno i unapred određeno. To znači da šta god da radite bilo je neizbežno da se desi. Drugim rečima, ako se zateknete da sedite mirno i ne radite ništa, to je ono što treba da radite i ništa vas ne može naterati da uradite bilo šta ma koliko se trudili. Ako treba da uradite nešto, ništa vas neće naterati da sedite mirno. Nastavićete i uraditi šta god treba da uradite. Ali cela tajna je u tome da treba da razumete da vi niste činilac. Šta god da na kraju radite, niste činilac, ne radite ništa. Niste vi taj koji bilo šta radi. Sve se dešava onako kako treba da se desi. Postoji karmički princip koji vas navodi da radite ono što radite. Vi ste poput lutke i lutkar je karma. Mnogi od vas ne vole da čuju ovako nešto. Jer vam ego govori da sam ja činilac, ja treba nešto da uradim. Ja donosim sopstvene odluke, ja

postavljam sopstvene zakone, sopstvena pravila, sopstvene regulative. To vi mislite. Tako vam se to čini. Ali šta god da se dešava, dešava se iz karme. Sve je kontinuum. Ništa vam se ne dešava što ne treba da se desi. Jedina sloboda koju imate je vaša reakcija. Ovo je sloboda koju imate. Ako reagujete na pravi način, bićete srećniji nego što ikada možete zamisliti. Ne kažem da će problem biti rešen onako kako vi želite da bude rešen. Samo kažem da ćete biti srećniji nego što ikada možete zamisliti. Nema nikoga na ovoj zemlji ko bilo šta radi. Ceo univerzum je lutkarska predstava. Plešemo ples Šive. Mislimo da smo nešto važno. Ali mi smo zaista ništa onako kako se pojavljujemo. Vaš posao je da posmatrate, da gledate, da vidite šta se dešava i da ne reagujete ni na šta što se dešava, već da ostanete...da ostanete odvojeni od dešavanja. Da odvojite sebe od onoga što se dešava. Ono što se dešava dešava se ja, egu, ne vama. Ništa vam se nikada ne može desiti. Jer vaša istinska priroda je Brahman, apsolutna stvarnost, čista svesnost. To je ono što zaista jeste, bilo vam se sviđalo ili ne. Da vi ste Bog, bilo vam se sviđalo ili ne. Bilo da vam je stalo ili ne, vi ste Bog. Pa šta ćete u vezi s tim? Sve što zaista treba da uradite jeste da znate ko ste, da poznajete sebe. Ne intelektualno, ne fizički, već svesno. Kada sebe svesno vidite kao Boga, videćete ceo univerzum kao svoje Sopstvo. Sve u celom ovom univerzumu postaćete vi. Neće biti razdvajanja između vas i vašeg bližnjeg, životinja, minerala i cveća. Sve će biti jedno. Biće vi. Vi ste to! Tako da vidite da nema stvarnih problema na svetu. Nema izazova na svetu. Neki ljudi vole da koriste reč izazov umesto problem. Ko želi da vas izaziva? Nema nikoga ko vas izaziva. Nema ništa što morate da prevaziđete. Nema ništa protiv čega morate da se borite. Nema ništa što morate da dostignete i nema ništa

što morate da postanete. Sve što treba da uradite jeste da ovo jasno vidite da bi se desilo. Samo to vidite jasno. Ne maglovito, već jasno. Kada to jasno vidite, postajete ono što vidite. Sada je moje pitanje za vas, šta ste sve videli svih ovih godina? Šta ste videli? U šta ste gledali? Da li ste videli probleme, nedostatak, ograničenje, osećaj nevolejnosti, osećaj kao da nešto negde nije u redu? To je razlog zašto vidite stvari i izvan sebe. Svet postaje ono što vidite i imate slobodu da izaberete šta ćete videti. To je jedina sloboda koju imate. Sve ostalo je unapred određeno. Ovo ne znači da ste zaglavljeni u karmi ili da nije važno šta radite jer šta god radite unapred je određeno. To znači da dok vidite istinu o svom životu, postajete slobodni. Drugim rečima, u meri u kojoj možete videti istinu o sebi, da ste zaista Brahman, Bog, da ste ono što se nikada neće promeniti, ono što je trajno i potpuno slobodno od svega, u meri u kojoj možete sebe tako videti, u toj meri ste slobodni. Ako sebe vidite 20% tako, slobodni ste 20%, 50%, slobodni ste 50%, 100% slobodni ste 100%. Kako možete znati šta radite? Po načinu na koji reagujete na okolnosti. Šta vas plaši. Šta vas izluđuje. Šta vas ljuti. Zbog čega mislite da nešto nije u redu. To će vam reći odakle dolazite. Kada ste ispunjeni mirom i harmonijom, ništa vas nikada ne može povrediti. Postajete nepovredivi. Ali kada verujete u ono što vidite, kada verujete u ono što čujete, kada verujete u ono što vam svet govori da je istinito, onda morate iskusiti sve stvari koje vidite, u koje verujete i koje čujete. Tako je jednostavno. Podignite glavu ka nebu i bićete u nebu. Spustite glavu dole ka paklu i bićete u paklu. Svet nema apsolutno nikakve veze sa tim. Ljudi nemaju veze sa tim. Imate slobodu da budete poznati kao Brahman. Imate slobodu da budete poznati kao osoba koja ima problema. Izbor je uvek vaš. Izbor je uvek vaš. Kako se osećate prema sebi upravo sada? Da li zaista volite sebe? Da li cenite sebe? Nema veze na kakvoj ste poziciji ili šta radite u životu. Ne možete reći da volite sebe ako imate dobar posao i zarađujete mnogo novca i najzdravija ste osoba na zemlji. Ove stvari apsolutno nemaju nikakve veze sa tim. Jer vi niste telo. Vi niste ono što mislite da jeste. Pustite sve misli o sebi, dobre ili loše. Upravo sada, hajde da pređemo preko svega. Svega što vas je ikada mučilo. Svega što vas je ikada povredilo, odbacite to. Podignite se do najvišeg. Gde nema bola, nema nedostatka, nema ograničenja. Ovo je zemlja Bude, kraj samsare. U zemlji Bude vlada samo mir i tišina i radost. Prešli ste okean samsare i

potpuno ste slobodni, upravo sada. Vaši tereti su izbrisani. Više ne morate nositi svoju karmu sa sobom. Samskare, karme, sve je gotovo za vas, osetite ovo. Osetite svoju slobodu. Svoju slobodu od biti zatvoren u telu. Osetite se slobodnim od ovoga. Vi ste svest, čista svesnost i obuhvatate ceo univerzum. Kako je lepo, sav strah vas je napustio. Vidite ceo svet kao san. Nikada vas više ne može povrediti, nema moć. Jedini razlog što ste ranije bili povređeni je činjenica što ste mislili da je ovaj svet stvaran i reagovali ste na njega. Ali sada počinjete da uviđate da je ovaj svet maja. To je san i kao u snu vi ste sanjač. Kada spavate, u potpunom ste miru. Sanjate rat, u ratu ste, bivate ranjeni. Noga vam mora biti amputirana. Prolazite kroz sve vrste iskustava. Onda se probudite i osećate se osveženo. Imali ste dug i lep san. Ali sanjali ste rat. Sanjali ste iskustva. Ovako je to upravo sada za vas. Ceo svet, ceo univerzum koji posmatrate je vaš san i uzimate ga za stvarnost. Tu nastaje patnja. Uzimate svet kao stvaran i reagujete na ovaj svet, ali reagujete na san. I sve dok nastavljate da reagujete na ovaj svet, nikada se nećete probuditi. Praktično je nemoguće probuditi se sve dok mislite da je ovaj svet stvaran. Uhvatite sebe u misli, upitajte se, "Ko misli?" Budite iskreni prema sebi, recite, "Ja mislim." Ali shvatićete da vi niste to ja. Dakle ja misli i vi apsolutno nemate nikakve veze sa tim. "Onda odakle je došlo ovo ja? Ako nemam apsolutno nikakve veze sa tim," kažete sebi, "zašto je ja tu? Zašto se predstavlja meni?" Tim samim pitanjem ja će biti uništeno i naći ćete apsolutnu slobodu. Morate naučiti da neprestano istražujete unutar sebe. Niko izvan vas ne može vam pomoći. Svi odgovori su unutar vas. Vi ste odgovor. Osetite kako je ovo divno. Da su svi odgovori koje ste tražili unutar vas samih. Šta god da ste tražili, šta god da su vaše potrebe, sve je unutar vas samih. Imate sve što vam treba unutar vas samih. Zaronite duboko unutar sebe. Ne bojte se da pustite. Ništa vas više nikada ne može povrediti. Dok ovako sedite, sav materijal koji vas je povlačio od vašeg najvišeg dobra se topi. Osetite da se ovo dešava. Sve one stvari koje su vas držale tako dugo u obliku bolesti, nedostatka, ograničenja, nesreće bilo koje vrste, neznanja, osetite kako se sve rastvara upravo sada. Osetite da se dešava. Vi ste božansko. Vi ste ono što je uvek bilo i ono što će uvek biti, čista svesnost, potpuna radost i mir. Ne morate da pokušavate da se to desi, već se dešava. Nema ništa što morate da uradite, samo budite mirni i znajte da ja-jesam Bog. "Budite mirni i znajte da ja jesam Bog," recite ovo sebi. Ne vašem egu, ne ličnom ja, već ja-jesam koje je zaista vi, jeste Bog. "Budite mirni i znajte da ja-jesam Bog. Budite mirni i znajte da ja-jesam Bog. Budite mirni i znajte da ja-jesam Bog."

(tišina) Sada je opet vreme za igru "Zapni Guruu." Imamo li ovde neke zapinjače?

SM: Mislim da nema ništa, Roberto.

R: Zaboravili smo da prosledimo korpu. (SM: Ovde nema ničega.) Nema zapinjača danas. Moraćemo da pitamo imate li pitanja.

SF: Da, imam nešto. Pre par nedelja pomenuo sam nešto na šta sam naišao, što sam čuo da izgleda važno i što više razmišljam o tome, sve više mi se tako čini. Ali radi se o učeniku koji je otišao kod Učitelja i koristim reč Učitelj zato što "Učitelj" pre nego "jedan učitelj" jer postoji samo jedan Učitelj. I upitao ga je, "Da li ti i ja živimo u istom svetu?" I Učitelj je rekao, "Da, živimo, ali postoji razlika, a to je da ti misliš da živiš u svetu, a ja znam da svet živi u meni." To izgleda obuhvata sve u kratko.

R: Da, to je u kratko. Ceo svet u kratko. (SF: Orašasta ljuska.)

SH: Ti si orah. (smeh)

R: Ja sam glavni orah. To je dobro, Frede. (SF: Još uvek je intelektualno.)

R: Bilo ko želi nešto da kaže, postavi pitanje. Uradi nešto.

SG: Ne bismo li trebali da počnemo da gradimo arku? (R: Ovo je arka.) Svakako jeste.

SK: Roberto, ako je sve predodređeno, šta se onda dešava sa slobodnom voljom čoveka u kreativnosti i književnosti?

R: Slobodna volja čoveka je samo da ne reaguje. Jedina slobodna volja koju imamo jeste da ne reagujemo na okolnost, osobu, mesto ili stvar. (SK: Hmm.) Umetnost, književnost će se pobrinuti same za sebe. Sve je karmički. Vaše telo je ovde sa specifičnom svrhom. U stvarnosti, vaše telo ne postoji. I zato što mislite da ste telo, pustite ga na miru. Ako ga pustite na miru, biće urađeno bolje nego što vi ikada možete bilo šta uraditi. Šta god ste došli ovde da uradite, biće urađeno, na lep način, i vi ćete imati apsolutno ništa sa tim. Desiće se samo od sebe. Kada mislite da morate nešto da uradite i vi ste činilac, niste činilac. Kada ste činilac, patite shodno tome jer ste deo sveta koji ne postoji. Ali kada shvatite da ste vi onaj izvan svega, koji transcendira sve, onda se sve pobrine samo za sebe. Dakle, šta god da se dešava, gledajte, ne sudite o tome, posmatrajte, pogledajte, ne reagujte na to i onda ćete raditi ono što treba da radite automatski. Šta god ste došli ovde da uradite, uradićete. Karmički, svi smo došli ovde sa specifičnom svrhom. To je privid. Tako da ćete naći svoje pravo mesto ne radeći ništa. (SK: Teško je ne raditi ništa.) Ne radeći ništa mislim mentalno. Držite svoj um mirnim. Ne uznemiravajte svoj um misleći misli da morate nešto da uradite, da nešto mora biti urađeno. Držite svoj um na Bogu, tako da kažem. Držeći ga jasnim, odsutnim od misli. Kroz samoistraživanje, to će smiriti um. Ali videćete dok ovo radite, vaše telo će se samo pokupiti i uraditi šta ima da uradi. Bolje nego

što vi ikada možete sami. Sve će biti urađeno. Možete biti sigurni da će biti urađeno, nemate ništa sa tim. Biće urađeno. Pokušajte, vidite šta se dešava. Pokušajte, recimo, počevši od sutra. Nećete razmišljati o svom poslu ili hrani koju ćete jesti tokom dana ili šta ćete obući. Već pokušajte da držite svoj um jasnim, slobodnim. Ali posmatraćete sebe. Videćete da ustajete iz kreveta. Obučete pravu odeću. Pojedete doručak kako treba. Izlazite u svet i radite šta god treba da radite. Ali više niste deo toga, mentalno. Vaš um je na Bogu. Vaš um je na apsolutnoj stvarnosti. Vaš um je na savršenstvu. Vaš um je miran i tih. Ipak nastavićete da radite šta imate da radite. Više nećete morati da gledate na sat ili da posmatrate prostor i vreme i ostavite sve na miru i sve će se desiti samo od sebe na lep način. Pokušajte.

SI: Roberto, kad god dođe jutro, pokušavam da zadržim mir uma i jednostavno zapnem. Čini se da se ništa ne dešava, jednostavno sam sam sebi na putu?

R: Kako zapneš? (SI: Čini se da jednostavno dođem do svog imena i tu zastanem.) Šta se desi posle toga?... (kratka tišina) ...to je ono što treba da se desi, ništa, tako da dobro napredujete. (smeh) Uvek želite da se nešto desi. Ništa ne treba da se desi. Tako da dobro radite. Nastavite tako. (smeh) Kada se nešto desi, onda imate problem. (SI: Uvek mislim da nešto treba da se desi.) Ne, naprotiv, ništa ne treba da se desi. (SI: Ne treba da imam ostvarenje?) (smeh) Ne postoji takva stvar. Ne tražite da se bilo šta desi i onda će se sve desiti onako kako treba. Sve je prirodno. Naučno, ako istražite ovaj univerzum, otkrićete da nema mesta da se bilo šta desi, jer se sve već desilo. Sve je već urađeno, završeno. Nema šta da se radi, nema šta da se desi. Većina nas halucinira, mislimo da moramo nešto učiniti da se desi. Biti srećan i imati mir uma, ali to se već desilo, samo se trebate probuditi u istinu. To je proces buđenja. To nije proces dešavanja, to je proces buđenja. To sam mislio ranije kada sam rekao, "Budite mirni i znajte da ja jesam Bog." Budite mirni i znaćete. Znaćete da nema nikoga ko zna. Nema ništa što treba znati... (kraj trake) [TOC]

Maja 21. januar 1993.

Robert: Dobro veče. Dobrodošlicu vam želim svim srcem. Dobro je biti sa vama ponovo. Volim vas sve. Sve je dobro. Nema grešaka. Sve je na svom mestu i odvija se kako treba. Postoje neke škole Advaita koje uče da kada osoba postane prosvetljena i koristim tu reč uslovno - jer niko zaista ne postaje prosvetljen, to je vaše prirodno stanje - ali kažu da kada osoba postane prosvetljena, takoreći, ta osoba donosi mir i radost i sreću svetu. Ta osoba donosi isceljenje svetu. Ta osoba čini svet boljim mestom za život. Ta osoba ublažava nečovečnost čoveka prema čoveku. Ovo je sve laž. Ništa takvo se ne dešava. Kako može? Razmislite na trenutak. Kada se

osoba probudi, ne ostaje ego, ne ostaje um. Um i ego stvaraju svet i njegove manifestacije. Ali ako nema uma ili ega kod jednog Džnanija, kakvog posla on ima sa ovim svetom? Ovaj svet je ne-entitet za Džnanija. Ne postoji. Dakle, ako Mudrac ide okolo pokušavajući da isceljuje ljude, isceljuje svet, nešto nije u redu. Jer Džnani ne čini ovaj svet boljim mestom za život. Mudrac je transcendirao svet gde više nema ega ili uma koji bi bilo šta radili. Zbog toga je Advaita poznata kao sebično učenje nekim ljudima. Neki ljudi veruju da je ovo veoma sebično učenje, jer Mudrac zaista nema nikakve veze sa svetom, jer Mudrac zna da svet ne postoji. Za Mudraca ovaj svet uopšte ne postoji. Univerzum ne postoji. Za Mudraca je to poput pokretne slike. To su slike na ekranu. Ipak se ne mešate sa slikama. Jer shvatate da su one samo slike, nisu stvarne. Ako pokušate da skočite u ekran da biste istukli lošeg momka, samo udarate u ekran. Tako Mudrac vidi ovaj svet. Sada možda možete razumeti zašto ljudi poput Ramane Maharšija, Rame Krišne i drugih nisu imali ništa sa svojim telom ili isceljivanjem svog tela. Jer je telo deo sveta. Deo je maje. Ne mešajte oba sveta. Duhovni svet je potpuno drugačiji od materijalnog, relativnog sveta. Za prosvetljenog uopšte ne postoji relativni svet. Relativni svet ne postoji. Nikada nije postojao. Uopšte ne postoji relativni svet. Ljudi vide svet koji je zaista film. To je igra u svesti. Univerzum, svet je igra u svesti, ali ljudi ga uzimaju za stvarno pa shodno tome pate. Džnani shvata da svet uopšte ne postoji. Nikada nije postojao i nikada neće postojati. Stoga Mudrac apsolutno nema ništa da radi sa ovim svetom. Razmislite o ovome, pokušajte da razumete ovo, veoma je važno. Nema

nikoga da se isceljuje, nema nikoga da se spasava, nema ništa da se radi. Ceo univerzum je maja, iluzija. Nema supstance i nema validnosti. Lažan je. To je razlog zašto kažem da se ne mešate u svet. Pravi Satguru, pravi Mudrac, nikada se ne meša sa svetom, nikada ne shvata svet ozbiljno. Jer on, opet, vidi svet kao što biste vi videli vodu u fatamorgani. Shvata da je to privid. Nema supstance. Tako da opet nikada nećete naći Mudraca kako ide po svetu isceljujući ljude, spasavajući svet, pokušavajući da ovaj svet učini boljim mestom za život zbog činjenice da svet ne postoji. Sve je maja. Ilustraciju ove maje pruža mala priča koju s vremena na vreme ispričam: Jednog dana Sakimuni Buda i njegov glavni učenik Nerada hodali su prašnjavim putem u šumi, u tišini, obojica su ćutali. Onda je Nerada upitao Budu, "Učitelju, objasni mi šta je maja. Šta je maja? Kakva je to tvoja maja o kojoj uvek govoriš? Uvek govoriš o maji, ne razumem o čemu govoriš, možeš li mi to objasniti, šta je ova maja?" I Buda nije ništa rekao i nastavili su da hodaju. Sat kasnije, Nerada je ponovo upitao Budu, "Molim te, Učitelju, objasni mi ovu maju. Ne razumem ovu maju, molim te objasni mi je." Buda ga je pogledao saosećajno i rekao, "Molim te, idi do prve kuće koju vidiš i donesi mi čašu vode, žedan sam." Nerada je poslušao. Otrčao je pola kilometra napred, ugledao je kuću i pokucao na vrata, i stara žena je otvorila. Nerada joj je rekao da bi moj Učitelj Buda želeo čašu vode, može li mu izaći u susret. I rekla je, "Svakako, sine, uđi." Ušao je u kuću, ugledao je najlepšu devojku koju je ikada video u životu, nije mogao da skine pogled s nje. Stara žena ga je videla kako tako gleda, pun požude, i rekla je, "Kako bi bilo da se oženiš mojom ćerkom." Nerada je bio opčinjen njome i rekao je, "Svakako." Imali su veliku svadbu u hotelu Beverli Hilton... (smeh) ...hiljade gostiju je bilo pozvano. Neposredno pre nego što su trebali da se venčaju, devojka je upitala Nera-du, "Usput, Nerada, koliko često imaš seks?" i Nerada je rekao, "Retko," devojka kaže, "Da li je to jedna reč ili dve?" (smeh)

SF: Šta je to bilo, nisam čuo. (smeh) (R: Bolje ti je da nisi čuo.) (smeh) Zavisi od čega? (R: Bolje ti je da nisi čuo.) (Robert nastavlja) U svakom slučaju, venčali su se i njihovi rođaci su im poklonili četrdeset jutara zemlje. Nerada je morao da ustaje svakog jutra i gaji pirinač, bio je farmer pirinča, radio je veoma naporno. Ubrzo je devojka zatrudnela i Nerada je morao da radi još više. Kupio je kravu da ima mleka za bebu. Postao je uspešniji. Kupio je akcije i obveznice. Postao je predsednik Privredne komore. I dobio je još dvoje dece. Bio je izvršni direktor, posedovao je imovinu, kuće, imao je novac u banci. Sagradili su veću kuću za veliku porodicu. Jednog dana došao je uragan. Silovit uragan sa vetrovima od sto trideset milja na sat. Neradina kuća je počela

da plavi i on je izveo porodicu na krov, a poplava je rasla sve više i više. Vetrovi su duvali sve jače i jače. Na krovu su bili baka i tri sina, Nerada i njegova žena, držeći se za televizijsku antenu za život dok su vetrovi duvali. Vetrovi su

su duvali tako jako da se starica više nije mogla držati, pustila je i udavila se. Onda je Nerada rekao ostatku porodice: "Držite se! Držite se!" i rekao je svojoj ženi: "Ionako je bila stara. Imala je još samo nekoliko godina, tako da je u redu što smo je izgubili." Ali onda su vetrovi postali jači i TV antena je pukla, a njegova tri sina su se udavila u uraganu. Odneti su bili. Žena je vrištala i derala se. Nerada je bio potresen, ali je rekao svojoj ženi: "Oboje smo mladi, možemo imati više dece." Tada je ona rekla: "Nerada, ne mogu više da se držim," i pustila se i udavila. Bio je potpuno izbezumljen. Upravo je i sam hteo da pusti antenu kada se našao ponovo na putu sa Budom, hodajući zemljanim putem. I Buda je rekao: "Pa, jesi li mi doneo čašu vode?" A Nerada je rekao: "Sada znam šta je tvoja maja." Sve je to maja. Sve te stvari o imovini, braku, deci, akcijama i obveznicama, hotelu Beverli Hils, sve je to maja. Sve je to iluzija. To nije istina, to nije stvarnost. Postoji samo jedna stvarnost i ti si to. Ti si stvarnost, ne postoji ništa drugo osim tebe. Ipak misliš da nisi. Misliš da si nešto poput ljudskog bića. Koje mora da prolazi kroz iskustva i pati i koje može biti povređeno. Kada ćeš se probuditi i spoznati istinu o sebi? Da postoji samo Brahman, ne dualnost. Ne Brahman i svet ili Brahman i čovek, samo Brahman. Ništa ne izlazi iz Brahmana. Ne postoji svet koji izlazi iz Brahmana. Svet je halucinacija, tvoja halucinacija. Uzimaš previše L.S.D.-a. (smeh) Vidiš svet sa ljudima i stvarima. Ipak, neki od vas mogu reći: "Roberte, i ti vidiš svet?" "Da, vidim te. Kukulele, vidim te." Ali vidim te kao film. Vidim te kao slike. Nema nikakve sumnje u to, da ne postojiš. Nema sumnje, ne postojiš onako kako se pojavljuješ. Ali vidim pojavu. Znam da je to kao filmsko platno sa slikama, ali ti misliš da je stvarno. To je jedina razlika između mene i tebe. Hiljadu posto sam siguran da je sve ovo film, predstava koja čak ni ne postoji. Moje telo je ista stvar. Telo koje se pojavljuje kao ja deo je te predstave. Tako da će prirodno i tebe videti kao predstavu. Da nemam ovo telo, ne bih te uopšte mogao videti. Ne bih uopšte bio ovde, bio bih svuda. Ali pošto imam ovo telo, mogu da te vidim. Moraš prestati da se zaplićeš u maju. Ručam sa mnogima od vas i toliko se upetljate u svoje probleme, toliko se upetljate u okolnosti. Mislite da ste jedini koji ima taj problem na celom svetu. Znaš šta ima problem? Samo um, samo ego, ne ti. Zato je u najvišem učenju rešiti se uma i ega potpuno, totalno, apsolutno. Raditi na tome. Ne raditi na rešavanju svojih problema. Jer ako imaš tu svest u kojoj imaš probleme, kada rešiš jedan problem, pojaviće se drugi. Kao što mnogi od vas znaju, to se dešava u vašem životu. Godinama pokušavate da rešite svoje probleme. Radite na svojim problemima, odlazite kod psihijatara, psihologa, vračeva, pokušavajući da rešite svoje probleme. I onda kada mislite da vam je pomoglo i da je problem rešen, nešto drugo se pojavi istog intenziteta kao i vaš prethodni problem, što je potpuno drugačija situacija. I to vam se uvek dešava.

Ako pogledate unazad, videćete da vam govorim istinu. To je jedan problem za drugim. Tajna je ostaviti probleme na miru i rešiti se svog uma. Kada više nemaš um, kako možeš imati problem? Um ima problem, ne ti. Ti si sjajan i blistav. Ti si apsolutna stvarnost, sat-čit-ananda, nirvana, to je ono što si. Ali mi ne veruješ jer čak i sada dok ti govorim, neki od vas misle o nekim problemima. Mislite o nečemu što nije u redu negde. O nečemu sa čim morate da se nosite. O nečemu što morate da prevaziđete, a ja uporno tvrdim da nema ništa da se prevaziđe, nema ništa sa čim treba da se nosiš. Sve je u redu. Ali mi nećeš verovati. I dalje osećaš probleme. I dalje se osećaš ranjivim. I dalje osećaš da neko pokušava nešto da ti uradi. Šta iko može da ti uradi? Čak i ako igraš ovu igru karme, moraš da shvatiš da ti karma sagoreva kako ideš dalje. Novu karmu stičeš samo kada reaguješ na situaciju, kada reaguješ na stanje, a oni od vas koji osećaju svet na svojim plećima imaju karmu koju treba da razrade. Samo zato što osećate svet na svojim plećima. Čim pustite svet, spaće vam sa pleća i razbiće se u milion delova i neće više biti sveta za vas. Zato odbacite teret odmah sada. Odbacite kakav god terat nosite upravo sada. Šta god da je,

ma koliko ozbiljnim ga smatrali, odbacite ga odmah, oslobodite ga se. Pomislite na njega na trenutak, zatim ga odbacite i gledajte kako se razbija u milion delova. Vaš problem je nestao, gotov je, kaput. Slobodni ste. Potpuno ste slobodni, apsolutno slobodni. Da li se osećate slobodno? Neki od vas zapravo odbijaju da se osećaju slobodno. Iz nekog čudnog razloga ne želite da se osećate slobodno. Plašite se da budete slobodni jer ne znate na šta ćete naići. Toliko godina ste bili uhvaćeni u probleme. Postali su poput vašeg prijatelja i bojite se da ih pustite, da ih otpustite jer ćete biti u praznini. Više neće biti ničega na šta se možete osloniti, za šta možete uhvatiti. Ipak, uveravam vas, ako pustite, bićete ispunjeni blaženstvom. Blaženstvo čeka da pustite. Ne obraćajte pažnju na to šta vaše telo radi. Radićete što god morate da radite. Sve će biti urađeno u pravo vreme na pravi način. Verujte struji koja zna put. Imati veru u delotvornost svesti učiniće to za vas. Čak i ako ne razumete o čemu govorim. Samo imati veru u delotvornost Boga, Brahmana, čiste svesnosti, učiniće to za vas. Dok stalno govorite sebi: "Ne ovo, ne ovo, netineti," svetu, stanjima, situacijama, polako ali sigurno se menjate. Počnite ovo kada ustanete ujutro. Odmah kada ustanete ujutro, kada otvorite oči. Poricaite ceo univerzum. Kada vaš um počne da misli o problemima koje imate ili situacijama u koje ste uključeni, ne nastavljajte sa tim, poričite. Poricite koliko god morate. Ne prihvatajte ništa, ni dobro ni loše, sve je maja. Sve se pretvara u patnju. To je kao predsednička inauguracija. Sve je lepo tokom inauguracije, onda problemi počinju. Onda nastaje nevolja. Ovo je istina za svakoga na ovoj zemlji. Dokle god verujemo u svet kao autentičan, patićemo, nema sumnje u to. Ova planeta je trećerazredna planeta. Od početka vremena imali smo ratove, nečovečnost čoveka prema čoveku, podle uslove koji se dešavaju na Zbirka Satsanga Roberta Adamsa

ovoj planeti. Stvari nisu postale ništa gore. Jedini razlog zašto verujemo da su stvari gore je zbog komunikacije, televizije, faksa. U stanju smo da saznamo šta se dešava bilo gde na svetu u trenutku. Tako nam je sve sažeto na televiziji. Ljudi koji bivaju ubijeni svuda. Stoga verujemo da su stvari gore nego što su ikada bile, ali to nije istina. Ove stvari se dešavaju od početka vremena. Imali smo Atilu Hunu, španjsku inkviziciju, krstaške ratove, i tako dalje, gde su milioni ljudi ubijeni. I niko nikada nije spasio ovu planetu. Niko nikada nije spasio ovu planetu. Ipak, čitamo o Mucidrima, Mudracima, Džnanijima, svim vrstama ljudi na ovom svetu, a planeta se i dalje odvija onako kako treba. Ovo je poenta koju pokušavam da istaknem. Sve se odvija onako kako treba. Ova planeta se odvija onako kako treba. Nije tvoj posao da upravljaš ovom planetom. Tvoj posao je da pokušaš da se skloniš sa ove planete, kroz buđenje. Ali dokle god veruješ da si deo gomile, moraš da shvatiš da si na trećerazrednoj planeti i da ideš uz to dok ne ostariš i umreš. I u skladu sa svojom karmom, možda odeš na drugu planetu, koja je malo mirnija. Možda odeš na drugorazrednu planetu. Ako misliš da je ovo loše, još nisi video ništa, ili na prvorezrednu planetu gde su stvari zaista strašne, ili na četvororazrednu planetu gde se stvari poboljšavaju. To je kao škola. Maja je univerzitet za obrazovanje duše, takoreći. Postoje različiti razredi, različiti nivoi. Ali kome treba sve ovo da prolazi, egu, umu? Zašto ovo dozvoljavaš? Prekini to sada dok ovo slušaš. Srećan si što u svom životu možeš da čuješ ove stvari. Da razumeš da nisi ni telo ni um ni svet. Učini nešto povodom toga, oslobodi se. Ne prihvataj ovo više. Zaboravi na ovaj svet. Ne obraćaj previše pažnje na svoje telo. Ne razmišljaj previše o dobrom ili lošem provodu. Moraš da ga izgubiš i pustiš. Pusti sve one stvari koje te proganjaju godinama i godinama. Postani slobodan, srećan. Spoznajom ko si ti. Samo spoznajom ko si ti postaješ slobodan i imaš čistu sreću. Ako tražiš sreću na ovom svetu, bićeš obmanjivan stalno. Svet će ti pokazati sreću na neko vreme, a onda će ti je istrgnuti ispod nogu i počećeš da plačeš i vrištiš ponovo dok ti više sreće ne dođe na put. Ista stvar se dešava, iznova i iznova i iznova. A maja se smeje do suza jer sve to shvataš tako ozbiljno. Shvataš svet tako ozbiljno, shvataš svet tako ozbiljno, zašto? Prekini, prekini odmah. Prestani dok si još u prednosti. Svi ste vi božanska bića. Svi ste vi svest. Čista svesnost je tvoja priroda, zašto ne kreneš u to, zašto ne uradiš to sada. Nije teško. To samo znači isprazniti se. Postati potpuno prazan od svojih misli, svojih strahova, svojih emocija, svog rasuđivanja, svojih dogmi, svojih unapred stvorenih ideja. Isprazni sve to iz

sebe. Reši se toga. Nije važno. Spasi sebe. Možeš to učiniti i hoćeš. Mir. (tišina) Šanti šanti om mir. Slobodno postavljajte pitanja.

SY: Kako je halucinacija nastala ako je naša suština prostor?

R: Halucinacija nikada nije ni nastala. Čini se da jeste, čini se da je nastala. Zaista nema supstance. Nije došla niotkuda, kao san. Kako je nastao tvoj san kada noću sanjaš? To je ista stvar, nema supstance, ništa. Nije nastala, to je fatamorgana. Čini se da je nastala takva kakva jeste. Samo Brahman jeste, svest, čista svesnost, ali ništa nikada nije nastalo. To je kao kada si hipnotisan, kada si hipnotisan, naveden si da veruješ da nešto jeste... pauk na tvojoj ruci, puzi uz tvoju ruku i ti veruješ u to. I zapravo, kada izađeš iz hipnotičkog stanja, postoji crveni trag na tvojoj ruci gde je pauk bio. Nikada nije bilo pauka, ali ipak si video pauka svojim očima. Hipnotizer te je naveo da vidiš pauka. Pauk nikada nije postojao, ista stvar. Vidimo svet. Vidimo stvari na ovom svetu. Vidimo planete, univerzume. Vidimo sve te stvari koje nemaju poreklo, supstancu. One izlaze iz tvog uma, ali ne postoje. Dakle, ništa nikada nije nastalo. Samo to nazivamo halucinacijom u nedostatku boljeg termina. I to je kao da si halucinirao. Video sve te stvari koje ne postoje. Ništa ne postoji, nije došlo niotkuda. Kada počneš da sanjaš, san nema početak, samo počinje; isto je sa stvaranjem. Stvaranje se samo čini da počinje. Došlo je niotkuda, ali mi nismo došli ni iz kakvog mesta jer ne postoji stvaranje. Sve je deo uma. Zaustavi svoj um od mišljenja i sve ostalo će se takođe zaustaviti.

SL: Roberte, (R: Mhm.) šta misliš pod tim kada si rekao, maja postoji za takozvano obrazovanje takozvane duše. Zašto duša treba da bude obrazovana?

R: Ne treba, ali postoji kada veruješ u svet. I veruješ da je ono što vidiš stvarno. Onda kažemo da maja postoji za obrazovanje duše jer nemamo šta drugo da kažemo. Sve je deo besmislica o kojima uvek govorim. Ali ako veruješ da si telo koje živi na ovom svetu i prolazi kroz iskustva, onda će te maja zaista obrazovati. Navući će na tebe patnju, učiniće te srećnim, navući će na tebe patnju, učiniće te srećnim, iznova i iznova i iznova, dok ne postaneš umoran od svega ovoga i pređeš na sledeći nivo. Tako se obrazuješ. Ali zaboravi na sve to i idi pravo na vrh. Zaista nema vrha gde treba da ideš. Ne idi nikuda, samo sedi ovako kakav jesi. (tišina) Kada sam gledao snimak Rameša, činilo se da su mu ljudi satima postavljali pitanja, ali naša grupa nikada nije imala pitanja za postavljanje. To je dobro. Na kraju krajeva, odgovor je uvek isti. Dakle, šta god da pitaš, sve je laž, ne postoji, zaista postoji jedan odgovor na sva pitanja. Kada ulaziš u sva naučna objašnjenja, to je samo da bi prošao vreme. Samo prihvati da ne postojiš i zaboravi. (SF: To je gubljenje vremena.) Naravno, ti si gubljenje vremena, ja sam gubljenje vremena, svi smo gubljenje vremena. Vreme čak ni ne postoji. (Meri čita Džnanija, pogledajte početak ove knjige za tekst)

R: Hvala ti, Meri. (SM: Hvala ti, Roberte.) Imamo li kakvih najava?

SM: Da, imam... (trake se naglo prekida) [TOC] Zbirka Satsanga Roberta Adamsa

Postani Ono Što Si Oduvek Bio 24. januar 1993.

Robert: Dobar dan. (Učenici: Dobar dan, Roberte.) Dobro je biti sa vama ponovo. Pozdravljam vas svim srcem. Mir vama. Mnogo je ljudi koji i dalje veruju da kada postaneš prosvetljen moraš da se odrekneš celokupnog načina života. Koristim termin prosvetljenje olako. Niko nikada ne postaje prosvetljen. Ono što radiš jeste da se nekako probudiš u svoje prirodno stanje. To nije zaista tačno jer zapravo ne postoji stanje u koje treba da se probudiš. Samo postaješ ono što si oduvek bio. Na primer, sunce sija sve vreme, ali kada oblaci sakriju sunce, ne ideš okolo govoreći: "Hajde da napravimo sunce? Moramo da napravimo sunce ili sunce neće biti ovde." Shvataš da će, ako sačekaš malo, oblaci nestati i sunce će ponovo zasijati svim svojim sjajem i raskoši. Tako je i sa nama. Ne moramo ništa da uradimo da bi nam se nešto desilo, ne postoji prosvetljenje koje tražimo — kao da je nestalo i pokušavamo da ga vratimo — jednostavno želimo da se probudimo u ono što smo bili pre nego što smo rođeni. Pre nego što je telo došlo u

postojanje, takoreći, šta smo bili? Gde smo bili? Uvek smo bili i uvek ćemo biti. Telo nema apsolutno nikakve veze s tim. Telo je jednostavno nametnuto na svest. Mi smo svest. Mi smo slika kao telo, ali svest je naše stvarno stanje. I kada zaboravimo na telo, svest preuzima sama od sebe. Ne postoji ništa što moraš da uradiš. Ne postoji ništa što moraš da desiš. Nema molitvi koje moraš da izgovaraš. Nema mantri koje moraš da ponavljaš. Samo treba da budeš miran i sve se dešava samo od sebe. Dakle, postoje ona bića koja misle da kada ti se ovo desi, postaješ tup, nezanimljiv. Moraš da se odrekneš celog svog života. Ovo je pogrešno shvatanje. Jedino čega se ikada odričeš su tvoje misli. Tvoje misli o osobi, mestu ili stvari, to je ono čega se odričeš. Ali tvoje telo će nastaviti da radi šta god mora da radi. Drugim rečima, ne moraš da se odrekneš seksa ili vina ili piva ako voliš da popiješ ponekad. Ne moraš da se odrekneš svoje porodice ili bilo čega, jer kada se probudiš, sve se samo sređuje. Shvatićeš da si potpuno isti kakav si oduvek bio. Ipak, stvari vidiš drugačije. Ništa se zapravo ne menja, samo je um transcendeniran. Kada je um transcendeniran, više ne postoji svet koji vidiš onako kako je bio pre. Vidiš svet kao slike, pojave na ekranu života i postaješ blažen. Postaješ blaženiji nego išta što ti ova zemlja može ponuditi. Ovaj svet, ovaj univerzum ne može ti ponuditi ništa tako dobro kao ovo blaženstvo koje već jesi.

Dobro kao blaženstvo koje tvoje Sopstvo jeste. I želimo da imamo ovo blaženstvo jer je to naše prirodno stanje. Ovo blaženstvo je mir, sreća, radost. Možeš li ikada zamisliti da budeš u večnoj sreći, večnom miru, večnoj radosti? Kada te više ništa ne uznemirava. Ništa više ne ulazi u tvoj um. Ništa te više ne uznemirava. Ipak, takozvane uznemirenosti se i dalje dešavaju. I dalje se dešavaju kao i pre, ali ne za tebe. Jer ti više nemaš um da bi shvatio te stvari. Um je potpuno poništen, potpuno uništen. Ipak telo nastavlja da radi šta radi, ali ti ćeš razumeti da nisi telo. Nisi činilac. Slobodan si. Ti si potpuna sloboda. Ti si bez napora, bez izbora, čista svesnost. Ovo se dešava samo od sebe. Ovo može uzrokovati da neke od tvojih navika otpadnu. Može uzrokovati da neke od tvojih negativnih stvari nestanu iz tvog života. Doneće ti mir koji nikada nisi razumeo pre. Radost, sreću za koju nisi ni znao da postoji. Ali govorimo o dva različita sveta, takoreći. Zaista postoji samo jedan. Taj jedan je Brahman. Ipak čini se da postoje dva, svet stvarnosti i svet relativnosti. Ova pojava se nastavlja dok telo nije potpuno odbačeno. Kada je telo... telo potpuno odbačeno, Džnani postaje Sopstvo koje je oduvek bilo, svest koja je oduvek bila, stopljen je u apsolut. Ne moraš da razmišljaš o odricanju od stvari. Neki ljudi kažu da je ovo učenje za monahinje i monahe. Ljude koji su se odrekli sveta. Ali ponovo ti kažem, ne postoji ništa što se kao ljudsko biće možeš odreći što će ostati odrečeno. Postoje izvesni ljudi širom sveta koji kažu da su se odrekli sveta jer su tako rekli. Ne možeš ništa učiniti po pitanju ovih stvari svojim fizičkim telom, svojim aktivnim umom poput odricanja od sveta. Možda kažeš da se odričeš sveta, a onda ti osećanja mogu doći kada vidiš svet u akciji. Osećanja pohlepe, osećanja požude, osećanja nedovoljnosti, osećanja depresije, osećanja straha — ova osećanja dolaze svim tim takozvanim ljudima koji kažu da su se odrekli sveta. Jer ko si ti da se odričeš sveta. Ko ti je dao dozvolu da se odrekneš sveta. Ti nisi ovde da bi se bilo čega odrekao. Ti si ovde da transcenders. Da vidiš sebe onakvim kakav jesi, sjajan i blistav. To nema nikakve veze sa umom ili egom ili tvojim ustima ili bilo čime što možeš reći ili učiniti. Nije pitanje želje za nečim ili pokušaja da postaneš nešto. Jednostavno pustiš sve onako kako jeste ne čineći ništa. Tada ćeš otkriti da šta god treba da radiš, radiš, i šta god ne treba da radiš, ne radiš. Sve će se samo sređivati. Divan je osećaj shvatiti da nemaš ništa da radiš, ništa da dokažeš, ništa da postaneš, ništa da budeš. Lep je osećaj. Nemaš apsolutno ničega da se plašiš, ničega da se boriš. Samo budi ono što si oduvek bio i ne moraš čak ni da znaš šta je to, jer su to samo reči. Niko nije pozvan da se bilo čega odrekne. Ipak, ovo ne znači da se praviš budalom i koristiš ovo učenje kao dozvolu da radiš bilo šta što želiš. Zbirka Satsanga Roberta Adamsa

Zapamti, dokle god misliš da si činilac, pod zakonima si karme. Kako seješ, tako ćeš i žnjeti. Ovaj zakon uvek važi za one od nas koji nisu stigli na drugu stranu. Zakon karme uvek važi. Niko mu

ne može pobeći. Samo kroz istraživanje, "Kome ova karma dolazi?" kroz istraživanje, "Ko sam ja?" doći će vreme kada više nećeš imati karmu da nosiš. Svi samskare su transcenderani. Karma je zauvek iskorenjena. Ali naravno, ovo se dešava samo kada si mentalno odbacio telo. Sve se radi mentalno, ne fizički. Kada budeš u stanju da sebe vidiš kao svoju istinsku prirodu, ono što zaista jesi, tada ćeš otkriti da nikada nisi imao telo koje treba odbaciti. Nikada nije bilo tela. I ako ovo zvuči pomalo kontradiktorno, jeste. Telo koje osećaš da imaš, ne pripada tebi. Ti ne poseduješ svoje telo. Zašto bi se onda time bavio, zašto bi brinuo o tome. Uvek drži svoj um na Bogu. Kako držiš svoj um na Bogu? Tako što držiš svoj um na sebi. Kako držiš svoj um na sebi? Tako što ne misliš, zaustavljanjem svojih misli, brisanjem svog ega. Kada se misli uspore, postaješ srećniji i srećniji automatski. Jer kada se misli uspore, nešto juri da zauzme njihovo mesto. A ono što juri unutra jeste blaženstvo. Dakle, u meri u kojoj usporiš svoj um, u toj meri se osećaš blaženim i srećnim. Neki od vas su to već dokazali u svom životu, rekli ste mi to. Kada više ne brineš ili ne nerviraš ili ne zaokupljaš sebe bilo čime, postaješ mirniji. Ne misli da dolaziš ovde da rešavaš probleme. Neki ljudi i dalje veruju da su došli na ovu zemlju da razrade stvari. Ne postoji ništa što moraš da razradiš. Samo ako veruješ da moraš da razradiš stvari, onda moraš da razradiš stvari. Ali odakle to dolazi? Dolazi iz tvog uma. Daješ moć stvarima poput ove. Stvaraš situaciju poput ove u kojoj moraš da razradiš stvari. Ne postoji niko ko treba bilo šta da razradi. Samo budi svoje Sopstvo, ono što si oduvek bio. Počivaj u svojoj svarupi. Centriraj sebe, odbaci prošlost, odbaci budućnost. Vidi sebe kao entitet koji se širi — pod entitetom koji se širi mislim — obim tvog tela nije kraj tebe. Misliš da si telo i da si zatvoren u zatvoru, takoreći, koji je tvoje telo. Ovo nije istina. Probij se kroz ovu ljusku zvanu telo i prožimaćeš ceo univerzum. Ceo univerzum je zaista tvoja priroda. Kako je ceo univerzum tvoja priroda? Pomisli na stanje sna. U stanju sna vidiš univerzum, svet, radnje koje se dešavaju. Sanjaš da si princ ili princeza, da poseduješ kraljevstvo, da prolaziš kroz sve vrste iskustava. Odakle je došao ovaj san koji je tako stvaran za tebe? San dolazi iz tvog uma. Što znači da si ti u snu, ti si u svemu, ti si sve deo sna. Jer san izlazi iz tvog uma i igraš sve uloge, zar ne? Kako mogu postojati različiti ljudi koji igraju uloge dok sanjaš san? Vidite li šta govorim?

San izlazi iz tvog uma. Ne iz hiljadu umova, samo iz tvog uma. Dakle, ti si trava u snu, ti si drveće u snu, ti si sunce u snu, ljudi u snu. Sve si ti jer je došlo od tebe. I kada se probudiš ujutro, san je nestao, vratio se unutar tebe. Tako je i sa ovim svetom, onim što nazivaš zemljom, univerzumom. Iz nekog razloga si hipnotisan da veruješ da si odvojen. Zato moraš da deluješ, moraš da radiš, moraš da se boriš za svoja prava. Moraš da radiš sve vrste stvari. To je baš kao kada sanjaš, veruješ da moraš da radiš sve vrste stvari takođe. I onda otkriješ da je tvoj san bio samo mehur. Došao je niotkuda i završava ni u čemu. Ovaj svet je potpuno isti. Ono što misliš da je svet samo je produžetak tvoje svesti. Ceo univerzum izvire iz tvog uma. Sanjaš smrtni san upravo sada, u ovom trenutku. Jer misliš da postojiš ti i ja. Postoji drveće napolju, cveće, nameštaj i veruješ da je sve to spoljašnje u odnosu na tebe. To je ono što te uzdržava od tvoje slobode, od tvoje čiste sreće, od tvog potpunog blaženstva. Misliti da su stvari ovog sveta odvojene od tebe. Dakle, rešenje je samo razumeti da sve na ovom svetu izlazi iz tebe. Samo ovo razumevanje će ukloniti sve tvoje strahove, sva tvoja frustriranja, sve stvari koje su te uznemiravale, samo spoznajom ovoga. Ovaj univerzum ne može postojati da nije tebe. Ponovo, kao u snu. Kada si u dubokom snu i ne sanjaš, gde je nestao tvoj svet? Šta se desilo sa svetom? Nema sveta za tebe. Svet samo počinje kada se probudiš ili kada sanjaš. Tada postoji svet. Ali u dubokom snu nema sveta, gde si ti onda otišao? Šta si tada postao? Saznaj. Dakle, početak mudrosti je kada shvatiš da je ovaj svet samo emanacija tvog uma. To je sve što jeste, mehur, mehur od sna. Ako bi zaista znao ovo i razumeo ovo, da li bi ikada ponovo ozbiljno shvatao bilo šta što se dešava na ovom svetu? Da li bi verovao da neko pokušava da te povredi? Da moraš da se osvetiš i povrediš nekog drugog? Da li bi verovao da moraš da imaš svoj način i da stvari učiniš onako kako želiš? Jednostavno bi postao posmatrač, zar ne? Gde posmatraš ceo ovaj svet i sve njegove manifestacije, zar ne? Samo gledaš kako se sve dešava, odvija. Ne bi reagovao na

osobu, mesto ili stvar. Ne bi reagovao ni na koga i nikada više ne bi mogao biti povređen. Šta bi moglo povrediti ono što misliš da je odvojeno od tebe? Jer u istini si jedno s tim. Ovo je razlog zašto tako često kažem, niko te nikada ne može napustiti ili biti odvojen od tebe. Ne postoji ništa što bi ikada mogao izgubiti. Jer ti si sve te stvari sam. Svi tvoji rođaci, svi tvoji saradnici, svi ljudi koje ne voliš, svi ljudi koje voliš. Svi su deo tvog stvaranja. Ako su svi deo tvog stvaranja, posledično, ne bi želeo da budeš u sukobu sa njima jer bi bio u sukobu sa sobom. Zbirka Satsanga Roberta Adamsa

Vidite li šta se sada dešava? Kad god si u sukobu sa bilo čim, bilo kojim mestom, bilo kojom osobom, zapravo si u sukobu sa sobom. Jer postoji jedno Sopstvo i ti si to. Samo spoznaja ovoga te oslobađa. Samo razumevanje onoga što ti govorim. Tvoje telo je takođe deo sna. Jer kada spavaš i sanjaš, nisi svestan svog tela, svestan si samo sna. I tako je tvoje telo takođe deo sna. Sve je deo celokupnog sna. Ovo su divne vesti. To je nešto čega uvek moraš da se sećaš. Uvek budi svestan ovoga. Samo biti svestan ovoga uzrokuje da ti se nešto desi. Postani svestan ove istine. Sada znaš na šta mislim kada kažem: "Nisi telo. Nisi svet. Nisi situacije." Sve su deo ovog sna. Probudi se u svoje Sopstvo. Postani slobodan. Prestani da pokušavaš da analiziraš stvari, da razumeš stvari. Ne budi osuđujući. Ne hodaj okolo sa kamenom na srcu. Prestani da igraš ulogu. Kada počneš da zaviruješ u ove stvari, otkrićeš da sve otpada i tada će tvoja istinska priroda biti otkrivena. Tada ćeš razumeti šta je Brahman. Brahman je onaj aspekt gde je sve otpalo, uključujući tvoje telo. Ne mislim fizički, mislim mentalno. Drugima ćeš i dalje izgledati kao da si u telu, ali ćeš znati definitivno, iskreno, istinski, bez senke sumnje, da ne postoji telo. Nikada nije bilo tela, i ako ne postoji telo, ne postoji svet. Vidiš, sve počinje sa telom. Ne pokušavaj da iskoreniš bilo šta na ovom svetu, ili da promeniš stvari na ovom svetu, jer telo to radi, zar ne vidiš? Tvoje telo pokušava da napravi promene. Tvoje telo veruje da nešto nije u redu, da nešto mora da se promeni. Ali kada shvatiš da je telo san, kao što je svet, kao što je univerzum, kao što je sve ostalo, onda nema nikoga ko bi bilo šta menjao. Samo posmatraš, gledaš, puštaš i ono se rastvara u Sopstvo koje jesi. Sve se rastvara u tebe, ti si jedan i nema drugog. Misli o sebi kao o Bogu i pusti da se manifestacija sna odvija. Ne bori se protiv toga. Samo posmatraj, gledaj, motri. Ne bori se protiv toga niti pokušavaj da ga promeniš, jer ako ovo činiš, radiš sa egom i ego će preuzeti i postati moćniji. Svaki put kada koristiš svoj um da pokušaš da promeniš bilo šta, naduvavaš ego i to će ti uzrokovati više problema. Posmatraj sebe ili svoje telo. Gledaj stvari o kojima razmišljaš. Posmatraj sebe kako radiš stvari kao da si činilac. Posmatraj sebe u akciji, kako osuđuješ ljude, donosiš zaključke. Govoriš: "Ovo je ispravno, ovo je loše, ovo je dobro, ovo je strašno, ovo je pogrešno." Ko može reći takvu stvar? Može li Bog tako misliti? Ako bi ono što nazivamo Bogom moglo tako misliti, bilo bi potpuno uništenje, potpuni haos i konfuzija. Bogu su sve stvari san. One nemaju svoj značaj, svoje postojanje, a ipak hodaš okolo po svetu pokušavajući da menjaš stvari, pokušavajući da radiš stvari. Čak i posete svetim hramovima, posete svetim ljudima. Sve je deo sna, gde nema svetih ljudi. Sve si ti. Igraš igre sa sobom.

Drugim rečima, neki od vas misle da je ovo u redu što se tiče problema. Kada je reč o posetama svetim ljudima ili čitanju svetih knjiga, ovo je drugačije, postoji ja i osoba. Ovo je sve lažno, sve je pogrešno mišljenje, pogrešna mašta. Ti si jedan. Ti si sveti i nema drugog osim tebe. Pomisli na sve godine koje si protraćio, da, protraćio, čitajući svete knjige, jureći svete gurue, idući ovde, idući tamo, pokušavajući da nađeš odgovore van sebe. Zar ne vidiš sada da se sve dešavalo van tebe? Zašto nisi otišao unutar sebe od početka, odakle je sve došlo? Zar ti to nema smisla? Sve je došlo iz tebe od početka, stoga zašto ne skočiš u sebe i ne bi bio slobodan pre mnogo godina. Ali umesto toga, insistiraš na mišljenju da su stvari van tebe stvarne i da imaju moć. Ali uvek završiš sa sobom, zar ne? Kada je sve gotovo. Možda dobiješ veliko uzbuđenje, osetiš se dobro na neko vreme. Idi i reci svim svojim prijateljima, rođacima: "Video sam ovu osobu. Osećao sam se tako dobro kada sam video ovu osobu. Osetio sam blaženstvo, osetio sam radost." Blaženstvo i radost koje osećaš dolaze iz tvog Sopstva, ne iz osobe. Jer osoba je tvoje Sopstvo. Ti si taj jedan. Nikada

nije bilo dvoje, uvek je bio jedan i ti si taj jedan. Probudi se u ovu istinu, probudi se u ovu činjenicu i budi slobodan jednom za svagda. Ti si onaj koga si tražio celog svog života. Pomaže da razumeš šta ovo znači tako što ćeš razumeti da sve dolazi iz tebe. Zato si ti jedan. Nema drugog. Ti si taj jedan. Budi miran i znaj da sam ja Bog. Ovo opet znači biti miran. Ne raditi ništa. Ne pokušavati da se stvari dese. Nego budi miran i znaj da sam ja Bog. Samo kada si miran možeš znati da si Bog. Kada praviš buku svojim ustima, kada brbljaš svuda naokolo, tada misliš da si neko. Misliš da si osoba koja mora da brblja. Moraš da preneseš svoj stav, dobiješ argument. Ali kada zaista znaš da si ti jedan, apsolutno nema šta da se dobije, nema šta da se izgubi, nema šta da se bude, nema šta da se postane. Jer taj jedan nema obmane, nema oslobođenja. Nema dobra, nema zla. Zašto? Zato što si stvorio tog jednog iz svog Sopstva. I taj jedan je stvorio sva ova stanja iz sebe i sve se dešava unutar tebe. Zato sam vam na početku rekao, ne morate ništa da radite da biste postali prosvetljeni. Ne morate da se odreknete bilo čega što radite. Prestanite da mislite da morate nešto da se odreknete. Stvari koje volite. Misleći na ovaj način, to će otići od vas, fizički, jer mislite da ga morate pustiti. Stoga zaboravite na odricanje od bilo čega i okrenite se ka Sopstvu gde su svi odgovori i budite slobodni. (tišina) (traka se nastavlja sa studentima koji se smeju) R: Dakle, imamo li kakvih nejasnih pitanja?

SB: Možete li nas provesti kroz primer "Ko sam ja?" (R: Primer "Ko sam ja?") Da. Zbirka Satsanga Roberta Adamsa

R: Čim ustanete ujutro, prva stvar koju uradite jeste da se zapitate, "Kome sve ovo dolazi?" Što znači vaše telo, vaše misli, šta god da vidite tamo, šta god vam padne na um. Drugim rečima, nemojte ustati i krenuti svojim poslom kao što uvek radite. Ustanite i istražujte, čim otvorite oči, "Kome ovo dolazi?" Ono što zapravo govorite je, "Odakle je došlo moje telo? Odakle je došlo jutro? Odakle je došlo sunce koje sija kroz prozor? Odakle su sve ove stvari došle?" Ono što pokušavate da uradite, kao što sam malopre rekao, jeste da shvatite da je sve došlo iz vas. Izišlo je iz vas samih. Sve se manifestuje iz vas. Postavljanjem ovog pitanja dešava se nešto što vas navodi da shvatite da je ovo istina. Zato istražujete, "Kome ovo dolazi?" Šta god da je. Ako vam problem padne na um, istražujete, "Kome ovaj problem dolazi?" Ako se osećate dobro i divno, pitate se, "Kome ovo dolazi? Ko se oseća dobro i divno?" Nastavljate da istražujete, "Kome ovo dolazi?" I nakon što ovo radite, nešto će reći, "Dolazi meni." Ja sam taj kome dolazi, ja ovo osećam. Odmah ćete osetiti razdvajanje od ja, da vi niste to ja, jer ja ovo osećam. "Ja," oseća depresiju. Ja oseća divno. Ja oseća dobro, aleluja. Ja oseća ovo i ja oseća ono, ali to niste vi. Istražujući, "Ko sam ja?" vi zapravo govorite, "Onda, ko je to ja koje ovo oseća?" To je značenje ko-sam-ja? Ko-sam-ja? znači odakle dolazi ovo ja koje ovo oseća, koje oseća svet i sve njegove manifestacije. "Odakle je došlo ovo ja?" I onda ostanete tihi, nikada ne odgovarate na to pitanje. Jer ako odgovorite na pitanje, to je ego koji odgovara. Postavljanjem pitanja i ostajanjem tihim, sedeći u tišini, ego će postajati sve slabiji i slabiji i slabiji. Ali naravno, dok sedite u tišini u početnim fazama, više misli će vam doći na um, ponovite celu stvar iznova, "Kome ove misli dolaze? Ko misli ovo?" Opet, "Ja sam. Ja ovo osećam, one dolaze meni." Opet odvajate ja od sebe i pitate, "Ko je ovo ja? Ko sam ja? Odakle ovo ja dolazi? Šta je njegov izvor? Ko ga je rodio?" I ostanete tihi. Dok ostanete tihi, pronaći ćete prostor između pitanja, "Ko sam ja?" i misli koje ponovo dolaze — koje morate ponovo da upitate, "Kome one dolaze?" — postajaće sve veći i veći, prostor između. Ovo je kada znate da napredujete. Jer više nema misli. Misli počinju da usporavaju. Kako misli usporavaju, um postaje mirniji. Kada kažete, "Ko sam ja?" ništa se neće dogoditi. Kako ovo radite iz nedelje u nedelju, prostor će postajati sve veći i veći. Prostor između, "Ko sam ja?" i "Kome ove misli dolaze?" kada morate to ponoviti. Prostor će postajati sve veći i veći i veći. I taj prostor je vaša stvarnost. Taj prostor je svest, taj prostor je čista svesnost i sve će se dogoditi samo od sebe. Ipak, ovo zahteva neko vreme kod ljudi. Ovo zahteva neko vreme da se dogodi, ali istrajte, nastavite da radite, nemojte stati! Ponekad mislite da ste

preplavljeni mislima i morate nastaviti iznova i iznova, ali to je u redu. Bolje je od nekih stvari koje radite. Zato nastavite.

da radite, ne bojte se da ponavljate iznova i iznova. Radite to celog dana. Pre nego što zaspite. Dok perete sudove. Dok radite u kancelariji. Šta god da radite, nastavite. "Ko ovo oseća? Kome ovo dolazi? Ko oseća depresiju? Ko oseća bolest? Ko oseća nedostatak, ograničenje? Ko oseća da ako uradim ovo imaću dovoljno novca da kupim kuću i živeću srećno do kraja života? Ko oseća ovo? Ja." Ja je ego i vi pokušavate da uništite ego. Želite da se rešite ega potpuno i skroz. Ego mora biti uništen, potpuno uništen, potpuno uništen. I ovako ga uništavate, istražujući, "Kome ove misli dolaze? One dolaze meni. Ko sam ja? Ko sam ja?" Ostanite tihi, to je sve što treba da uradite.

SB: Roberte, ako je svest stvarnost, zašto je gubimo u dubokom snu? Izgleda da je svest kontrolisana time gde se nalazi u telu, u budnom stanju, u mozgu povezanom sa umom, budna je, i kada zaspite, izgleda da pada u niže centre u telu, i ako je svest stvarnost, zašto bi bila kontrolisana centrima i telima, zašto izgleda da se gubi i gubi svest dok spava?

R: Vi se odnosite prema svesti kao prema entitetu. Svest na koju ja mislim nije entitet. Svest na koju ja mislim jeste apsolutna stvarnost, Brahman, Bog. Ali vi se odnosite prema svesti kao prema entitetu, kao prema stvari. (SB: Dakle, Džnani ne gubi svest u dubokom snu?) Ne. (SB: On je uvek isto tako svestan kao dok je budan?) Nema razlike. (SB: Zašto mi gubimo svest u dubokom snu?) Zato što verujete da gubite. Ko gubi svest? Onaj ko veruje da gubi. (SB: Um izgleda da gubi svest u dubokom snu.) Kome se ovo pojavljuje? Saznajte, uđite unutar sopstva. Kome se to pojavljuje? Kome se čini da ima ovu svest? (SB: Umu.) Naravno, sve se vraća na um. (SB: Da.) Dakle, znajući ovo, prestaće.

SB: Ponekad, možda jednom u nekoliko godina, mogu ostati svestan u dubokom snu, mislim, postoji nešto što je budno u dubokom snu i to je veoma blaženo iskustvo, ali se dešava veoma retko.

R: Da, kada koristim reč svest, uvek mislim na apsolutnu stvarnost. Ona nije entitet, stvar. Svest je sinonim za Boga, čistu svesnost, Brahman, sat-čit-ananda, sve je to svest. Nikada ne možete izgubiti svest osim kada se odnosite prema svesti kao prema entitetu, kao prema stvari. O tome govorim kada koristim termin svest. Pitajte sebe, "Ko spava?" Uvek istražujte unutar sebe, "Ko ovo radi? Ko prolazi kroz ovo? Ko doživljava sve ove stvari?" Radite na sebi, nikada nemojte stati.

ST: Da li kažete da je univerzum verovanje?

R: Da, to je mehur. Poput mehurova u okeanu. Neprekidno dolaze i odlaze dok okean ostaje isti. Mehurovi se stapaju u okean. Rađaju se novi mehurovi, stapaju se, dolaze novi mehurovi, nastavljaju ovaj proces. Tako je i sa nama. Vi ste čisto Sopstvo i na Sopstvo dolaze slike, to je poput slika na platnu u filmu, ispunjeno je slikama. Ali vi se ne poistovećujete sa slikama, poistovećujete se sa platnom, onda postajete slobodni. Ali ako se poistovetite sa slikama, i sami postajete slika.

Čitav univerzum je emanacija uma. Jer kada ste u dubokom snu, nema univerzuma, ničega. Jer kada sanjate, postoji univerzum, kada se probudite, postoji univerzum. Oboje su lažni.

SF: Čini se da se sve religije slažu da istina prebiva u tišini i da je to jedino mesto gde prebiva. I jednom kada reči uđu u sliku, dolazi do udaljavanja od istine, ali u određenoj fazi igre reči imaju svrhu i to je ono što radimo ovde posle podne do izvesne mere.

R: Šta je pitanje? (SF: Je li to tačno?) Nije netačno. (smeh) (SF: Ista stvar.)

SB: Roberte, u dubokom snu ponovo, ako je svest još uvek veoma budna, a mi ipak nismo svesni toga, i dalje ne razumem zašto nismo svesni toga. Ako smo mi ta svest koja nikada ne spava. Zašto izgleda da gubimo svest?

R: Ko gubi svest? (SB: Svest koju osećam da jesam sada.) Naravno, ali vi uopšte niste ta svest, vi ste izvan toga. Vi ste Sopstvo. Sopstvo ne spava. (SB: Vi mi to govorite, ali ja to ne doživljavam.) Šta onda mogu da uradim. (smeh) (SF: Potrebna mi je terapija šokom.)

SH: Upravo si je dobio od njega. (smeh)

SB: Svi gube svest u dubokom snu i to ne bi trebalo da se dešava ako su zaista svest. Zašto je gube?

R: Zašto ste telo? Zašto izgleda da postojite? Zašto izgleda da idete na posao i radite razne stvari? Iz istog razloga. (SB: To je katastrofa.) Sve je to lažna predstava. Halucinacija. Godinama halucinirate da ste telo i da morate da spavate i budite se. Sve je halucinacija. Idite izvan toga, zakoračite unazad i posmatrajte šta se dešava, posmatrajte sebe. Posmatrajte sve misli koje vam dolaze, posmatrajte sve situacije u kojima ste uključeni. Pogledajte sebe, vidite šta radite i shvatite da je ovo samo naloženje na svest. Poput reči, reči-mastila na papiru. Da nema papira, ne bi bilo reči od mastila. Ne bi bilo štampe. Papir je svest, štampa su slike. Zato što postoji svest, možete čitati štampu. Isto važi i za nas, zato što postoji svest, vaše telo se pojavljuje kao svest. Da nema svesti, ne bi bilo ničega. Ne biste morali da brinete o pitanju. Zato se poistovetite sa svešću ili belim papirom, radije nego sa rečima na papiru.

S: Sve što se pojavljuje mora nužno da se pojavi na svesti kao manifestacija?

R: Da, tako izgleda, tako se pojavljuje. (pauza) Sve je isti san. (traka se završava) [Sadržaj]

Svest Je Sve 28. januar 1993.

Robert: Dobro veče. Dobro je ponovo biti sa vama. Želim da se zahvalim onima koji su proslavili moj rođendan i dali mi neke poklone prošle nedelje. Hvala vam što ste mislili na mene. Roditi se je zaista prokletstvo! Zato ne znam zašto vam se zahvaljujem. (smeh) Ali hvala vam ipak. Posebno sam uživao u svim trakama i majici koju nosim, sva odeća koju nosim su pokloni. Inače bih bio ovde go! (smeh) Kako bi to izgledalo. (SH: Dobro.) U svakom slučaju, znate da dajete sebi. Postoji samo jedno Sopstvo. I kada dajete iz svog srca Sopstvu, nikada vam ništa neće nedostajati. Ovo je univerzalni zakon. Postoje određene stvari koje morate zapamtiti, ako želite biti srećni i živeti dobar život, nikada ne uzimajte lepu ženu za ženu! Ovo je stari kalipso. (smeh)

ST: To neće učiniti lepu ženu baš srećnom. (smeh) (SR: Otkud znaš?) Bio bih zahvalan. (smeh)

R: Ali u svakom slučaju...

SH: Nađi jednu koja će voleti Boba. (smeh)

R: Postoje određene stvari koje treba da zapamtite, ako želite biti srećni i živeti dobar život. A ono o čemu govorim je svest. Svest je sve, nikada ovo ne zaboravite. Svest je apsolutna stvarnost, čista svesnost i čista svesnost je Brahman. Kada biste samo mogli da shvatite da je svest sve, bili biste u miru i bili biste veoma srećni. Jer svest je mir, ljubav, Bog, blaženstvo. I ako se sećate da ste vi svest, i sve ostalo je takođe, kako možete biti tužni ili uznemireni ili depresivni ili osećati da postoji problem? Praktično je nemoguće imati problem bilo koje vrste kada razmatrate i promišljate da je svest sve. Sve, svako, svaka situacija, ništa nije odvojeno od svesti. Ali kada znate da je svest blaženstvo, onda vas ništa više nikada neće uznemiriti. Šta god vaše oči vide, šta god vaše uši čuju, gde god da ste, kuda god da idete, shvatite da je svest sve ovo. Sve je svest, sve! Opet, ovo znači da je sve sklad. Sve je dobro. Sve je savršeno, baš onako kako jeste! Ovo je značenje reči svest, da je sve savršeno. Savršenstvo. Nema grešaka i ništa nije pogrešno nigde. Ako vam se nešto čini pogrešnim, onda ćete morati da preispitate svoje razmišljanje. "Zašto mi se ova stvar čini pogrešnom?" kažete sebi. Zato što se ne ponaša onako kako vi mislite da bi trebalo. Ne radi stvari koje vi mislite da bi trebalo da radi. Drugim rečima, svet se ne okreće onako kako vi mislite da bi trebalo. Zato postajete uznemireni, postajete ljuti, postajete besni, postajete depresivni. Ali opet, kada shvatite da je sve svest, povezivaćete sve samo sa savršenstvom. Onda možete reći sebi, "Iako ovo ne razumem, savršeno je i dobro."

Izgovaranjem ove izjave, shvatanjem ove veličine u izjavi koju dajete, bićete vraćeni na harmoničan put i sve će biti rešeno u vašem životu. Ovo je istinito! Nije da će se stvari promeniti po vašoj želji. Samo će vaš stav i reakcije na stvari biti sasvim drugačiji, kada ste shvatili da je sve svest. Moći ćete da vidite kroz stvari koje se dešavaju u vašem životu kroz negaciju, kroz depresiju. Kroz sve ove stvari koje su vas možda mučile. Moći ćete da vidite kroz ove stvari. I videćete blaženstvo. Videćete mir. Videćete radost. Bićete najsrećnija osoba koja je ikada živela kada shvatite i znate da je svest sve. To znači da vam je univerzum prijatelj. Nemate neprijatelje, niko nije protiv vas. Niko ne želi da vas povredi. Slobodni ste! Razvićete veliku količinu poniznosti, veliki mir, ljubaznu dobrotu prema osobi, mestu i stvari. Sve ovo se dešava jednostavno shvatanjem da je sve svest. Ovo bi trebalo da radite kada se prvi put probudite ujutro. Nemojte početi da razmišljate o svom životu i šta morate da radite tokom dana. Već čim ustanete ujutro, odmah shvatite da je sve svest. Svest znači da se dešava nešto živo, nešto živo se događa. Sam vazduh koji udišete. Prostor koji zauzimate je svest. To je vaša istinska priroda. Vi ste to, vaše Sopstvo. Sve je svest. Ništa nije izostavljeno, ništa! Možete reći sebi, "Šta je sa zlom koje se dešava u ovom svetu, ili nečoveštvom čoveka prema čoveku u ovom svetu?" Kome se ovo dešava? Ko misli ovo? Ko vidi ovo? Ko veruje ovo? Ego. Um. Ali kada imate spoznaju da je sve svest, transcendirate um i ego, idete izvan uma i ega. Postajete supstrat celokupnog postojanja, osnovna energija na kojoj počivaju sve slike. Svet i univerzum izgledaju kao da počivaju u prostoru, ali je to zaista svest. Ono što govorim jeste da je sve dobro. Izuzetno dobro. Da biste ovo dokazali, morate pustiti one stvari koje su vas proganjale godinama. One stvari koje izgledaju pogrešne ili netačne. Morate se okrenuti od ovih stvari i okrenuti se svesti, koja je vaš prijatelj, vaš ljubavnik. Koja vas nikada neće izdati, nikada vas ostaviti, koja je uvek sa vama pod svim okolnostima. Sve što treba da uradite jeste da znate ovu istinu. To je sve što treba da uradite je da je znate. Znajte je intimno i divne stvari će početi da vam se dešavaju. Ne sudite svetu niti sudite po izgledu. Ne sudite drugim ljudima. Ako se nađete u određenoj situaciji, nemojte misliti da je ovo loše ili da nešto nije u redu sa ovim. Već vidite situaciju onakvom kakva jeste — svest. Vidite ljude sa kojima se družite kao svest. Zapamtite, svest je blaženstvo. To je dobrota. To je Bog, radost.

To je ljubav. Nikada ne može postojati svest i bilo šta drugo. Postoji samo svest. Sve je svest. Promišljajte ovo duboko. Shvatite šta ovo znači vama lično. Usvojite ovo. Mnogo se stvari dešava u ovom svetu koje neki od nas ne razumeju zašto se dešavaju u ovom svetu. Ipak, nikada ne možete gledati na ovaj svet kao da je stvaran. Ako shvatite da svet nije stvaran, više nećete reagovati na stvari. Samo kada verujete da je svet stvaran i da može da vas povredi, da vam radi stvari, osećate da morate da uzvratite na isti način. Morate da se osvetite, morate da radite stvari drugim ljudima. Kada ovo radite, kada se ovako ponašate, onda stvarate karmu. Gomilate karmu. Potpadate pod zakon karme. I prolazite kroz razna iskustva verujući da su iskustva stvarna. Ali umesto da pokušate da povredite nekoga ili uradite nešto nekome ili se osvetite nekome, ako shvatite da je sve svest, sve je dobro! Znam da nekima od vas zvuči previše jednostavno, ali ipak, pokušajte ovo da uradite i vidite da li je jednostavno. Pokušajte da mislite o svemu kao o svesti. Kada gledate televiziju, kada vidite grozne stvari koje se dešavaju na vestima. Kada imate posla sa telom koje je možda bolesno ili ste negovatelj nekog drugog ko je bolestan ili vas je neko upravo opljačkao. Razne situacije se mogu desiti. Ipak, ako se pripremite unapred, moći ćete da se nosite sa tim ispravno. Ali ako čekate do poslednjeg trenutka, nećete moći da se nosite ispravno. Drugim rečima, morate znati da je sve svest pre nego što se bilo šta desi. To je poput napuštanja tela. Poznato je da kada napustite telo, poslednja stvar o kojoj mislite postajete. Zato kažete, "To je dobro. Misiću o sebi kao o svecu, Mudracu koji će živeti zauvek." Ali ako niste vežbali da budete ovo, kada dođe vreme da napustite telo, nećete moći da to uradite. Bićete ispunjeni strahom, anksioznošću. Mislite da ćete moći, ali nećete. Kada smrt pokuca na vaša vrata, postajete kukavica. Postajete uplašeni. Ali ako ste vežbali svih ovih godina, gde je strah? Shvatićete da ste došli iz svesti i da se vraćate svesti. Samo postajete svoje stvarno

Sopstvo, to je sve. Osetićete bez senke sumnje da nikada niste rođeni, nikada ne možete umreti i nikada niste postojali. Da ste totalna sloboda upravo sada, ovog trenutka. Sveprožimajući ste, bez napora, bez izbora, čista svesnost je vaša priroda, to ste vi, sve vreme. Bez obzira šta se pojavi, ne dozvolite svom umu da dešifruje ove stvari. Pogledajte to i okrenite se od toga. Okrenite se svom stvarnom Sopstvu. Okrenite se svesti. Znam da je teško zamisliti da niste telo kada sebe svakodnevno vidite kao telo. Ali vaše telo je zaista svest. Nikada niste imali ljudsko telo. Iako vam izgleda ljudsko. To je poput tela iz sna. U telu iz sna možete se preseći nožem i krvariti na sve strane, ali se probudite i to je bio samo san. Tako je i sa svešću. Kada shvatite i znate da je vaše telo san, ništa vas više nikada neće uznemiravati. Ništa vas više nikada ne može povrediti. Ali kada

uzimate svoje telo kao stvarno, onda postajete kao svi ostali. Morate se boriti za opstanak. Uvek budite svesni ove istine. Samim znanjem ovoga, znanje prodire sve dublje i dublje i dublje u vas, dok sve nije transcendenirano potpuno i skroz i apsolutno. I iako još uvek izgleda da hodate u telu, nema nikoga kod kuće! Ništa vam se više nikada ne može desiti! Da li vidite šta pokušavam da kažem? Ako vas neko upuca, udari po glavi, iskopa vam oči, i sve te druge dobre stvari, to se vama neće dešavati! Ovo zvuči čudno, znam, nekima od vas, ali je apsolutna istina. Sve ove stvari se mogu desiti samo ljudskom biću. Dokle god verujete da ste ljudsko biće, doživljavaćete ove stvari iznova i iznova kao što sva dobra ljudska bića rade. Ali čim se odreknete tela, ne mislim na umiranje, mislim na odricanje od tela, i reći ćete, "Ovo nisam ja. Ovo nikada nisam bio ja. Ja nisam biće koje postaje sve starije i starije i starije i umire. To uopšte nisam ja! Ja sam čista svest. Ja sam Brahman." Onda će vam se desiti nešto veoma interesantno. Videćete kroz san u stvarnost. Svet vas više nikada neće prevariti. Svet će vam biti poput vode u fatamorgani. Biće halucinacija. Svet vas više nikada neće povrediti. Izbor je uvek vaš. Imate potpunu slobodu izbora. Pitanje koje morate sebi postaviti jeste, "Koga ću danas slediti, Boga ili mamona?" Ko je, do đavola, mammon? (učenici se smeju) Mammon je loš momak! I imate izbor šta želite da radite. Možete verovati u ovaj svet, prolaziti kroz mnoga iskustva ovog sveta ili možete postati slobodni i imati život večni. Ovo je jedina sloboda koju imate. Sve ostalo je predodređeno, predestinirano. Vi ste poput lutke na koncu, kojom manipuliše Išvara, Bog karme. Da biste se izbavili iz ove hipnoze, samo treba da vidite istinu. Morate videti sebe kao sveprožimajuću svest. Rođeni ste da biste bili srećni, da tako kažemo. Rođeni ste da imate mir i ljubav i radost u svom životu, ali vi vidite nešto drugo. Sva moć je u vama. Imate izbor da vidite šta god želite. Šta god vidite, to postajete. Šta god verujete, to postajete. Šta god mislite, to postajete. Pogledajte unazad u osvrtu na svoj život i vidite da li ono što govorim nije istinito. Nema grešaka. Nikada nije napravljena nijedna greška, nijedna se ne pravi i nijedna nikada neće biti napravljena. Sve je na svom pravom mestu upravo sada, sve. Vi ste na svom pravom mestu. Možda mrzite mesto na kome ste. Možda mrzite svoj posao. Možda mrzite svoje okruženje. Možda mrzite mnogo stvari. Ali vi ste na svom pravom mestu jer ste sebe tamo postavili. Kako biste drugačije tamo stigli? Život nije slučajnost. Niste stigli tamo slučajno. Stigli ste tamo svojim postupcima, svojim sistemima verovanja, svojim mislima, svojom vizijom. Ovo vas je dovelo tamo gde ste danas. Ako vam se ne sviđa gde ste, promenite svoj um. To je sve što treba da uradite, promenite svoj um. Kada promenite svoj um, onda se oslobađate svog uma. Počinje tako što dobro pogledate sebe. Morate biti potpuno iskreni prema sebi. Ako niste potpuno iskreni prema sebi, porazili ste sopstvenu svrhu. Morate istraživati unutar

sebe, "Kako sam došao u ovu poziciju? Šta me je učinilo ovakvim kakav jesam?" Prihvatite sebe kao odgovornog za to gde ste i šta ste. Jednom kada prihvatite sebe kao odgovornog za svoje postupke i odgovornog za to ko ste, onda se okrećete za sto osamdeset stepeni i spoznajete istinu o sebi. Ja sam parabrahman. Ja sam apsolutna stvarnost. Nikada nisam rođen. Nikada ne mogu umreti. Ja nisam telo ni um ni činilac. Ja sam čista svest, sveprožimajuća. Vatra me ne može spaliti. Voda me ne može udaviti. Nikakva šteta mi ne može doći. Jer ja nisam ono što

izgledam da jesam. Kako je ovo divno. Trebalo bi da provedete sve svoje slobodno vreme razmišljajući o ovim stvarima. Većina nas ne voli biti sama bez ljudi oko sebe, bez radija koji svira, bez televizora koji radi, ali morate se suočiti sa sobom jednog dana. Zašto ne sada? Sedite sami pola sata i vidite da li možete. Kada postajete depresivni ili se osećate loše, sedite sami, bez buke, samo vi. I posmatrajte misli koje vam dolaze. Videćete koliko je vaš um zapravo nekontrolisan. Neki od nas veruju da smo sredili stvari. Ipak se plašimo da sedimo sami bez ičega da radimo. Pokušajte da ostanete budni celu noć ponekad, samo sedeći, ne radeći ništa, posmatrajući svoje misli, posmatrajući svoje emocije, posmatrajući sebe. Ovo će vam objasniti koliko ste disciplinovani, koliko ste duhovni, na osnovu toga šta se dešava. Kada sedite sami, možete vežbati samoistraživanje koje postaje veoma interesantno. Posmatrajte svoje misli dok vas napadaju i istražujte, "Kome one dolaze?" Posmatrajte svoje misli, postanite svedok svojih misli, i istražujte, "Šta je izvor mojih misli? Odakle dolaze sve moje misli? Ne želim da mislim o njima, ali ipak me napadaju sa svih strana. Odakle dolaze? Ko misli ove misli? Ja. Šta je izvor ja? Odakle dolazi ja koje misli ove misli?" Vidite, delim ove alate sa vama da ih koristite i igrate se sa njima. Neki ljudi su pročitali mnogo knjiga o Džnani, Advaita Vedanti i misle da ne moraju ništa da rade. Neki od ovih ljudi veruju da će im prosvetljenje doći pre ili kasnije ionako. Pa bi mogli i ništa ne raditi. Jedini problem je što dok ne radite ništa, svet će se pritiskati na vas i naći ćete da je svet veoma snažan, jer je vaš um veoma snažan i vaš um je svet. Ali kada počnete da kontrolišete um kroz samoistraživanje, pitajući, "Kako sam došao do ovog uma? Odakle je došao ovaj takozvani um? Šta je njegov izvor?" Uskoro ćete naći da postajete sve mirniji, ljubazniji i radosniji, srećniji nego što ste ikada bili. Sve ove stvari se dešavaju same od sebe ako praktikujete samoistraživanje ili praktikujete neku duhovnu disciplinu. Zato je duhovna disciplina veoma važna. Ego je veoma lukav. Reći će vam da ne morate ništa da radite, ali će kontrolisati vaš život više nego što možete zamisliti. Upoznao sam mnogo ljudi na svojim putovanjima koji su tvrdili da su prosvetljeni, koji mi kažu da su na ivici prosvetljenja, ali prva osoba koja ih okrzne, oni se naljute, kada se spotaknu i udare nožnim prstom, počnu da psuju, je li to kontrola? Ne zavaravajte se. Zaboravite na stvari poput prosvetljenja, svesnosti, oslobođenja. Samo radite

na sebi i pustite da se posledice brinu same o sebi. Jedna od metoda koja veoma dobro funkcioniše za ljude koji uživaju u meditaciji, ljude koji vole da meditiraju, jeste ja-jesam meditacija. Ja-jesam meditacija je veoma moćna meditacija. Kada ste sami i nemate šta da radite, praktikujte ovo sve vreme, dobro je za vas. Uzdiže vas. Zato hajde da svi ovo uradimo zajedno. Ja-jesam meditacija. Zatvorite oči, smestite se udobno, postanite svesni svog daha. Slušajte svoje disanje. Vežbajte malo vipassana meditacije. Posmatrajte svoja osećanja, posmatrajte svoje misli. Ne pokušavajte ništa da promenite, samo posmatrajte. Postavite sebi ovo pitanje, "Ko je posmatrač? Ko posmatra? Ja." Sada sa svojim disanjem, udahnite kažite "Ja," izdahnite kažite "jesam." Udahnite kažite "Ja," izdahnite kažite "jesam." Ako izgubite misao i vaš um počne da vam govori razne stvari, nežno ga vratite na ja-jesam. Ova vrsta meditacije transcendira um. Čini vas veoma moćnim i snažnim. Nastavite da radite ovo. "Ja" udah, "jesam" izdah. (tišina)

SF: Rekli ste da s vremena na vreme postoji neko ko objavi da je postao prosvetljen, ali čovek ostvarenja, ne postoji niko osim njega koga bi impresionirala ta činjenica. Nije li tako?

R: Ovo je veoma tačno. Više nema ega, nema uma. Dakle, ko je postao prosvetljen? Nema ko da postane prosvetljen. (SF: Nema svrhe objavljivati to.) Tamo nema ničega. (SF: Ničega.) Nema objavljivača. Objavljivač je potpuno zbrisan.

SI: Pratio sam i vaše procese. Usporio sam svoje misli, ali one jednostavno nastavljaju da se dešavaju. I uspeo sam da uđem u prostor gde više nema misli. I osećam se povezanim sa prostorom, ali ne osećam granicu svog tela, ali to je sve što je, jednostavno je da se još uvek ne osećam povezanim sa izvorom.

R: To dolazi kasnije. Na pravom si putu, idi dublje. Idi izvan svega toga. Idi dublje nego što si ikada išao i osetićeš svoje sopstveno blaženstvo koje je sveprožimajuće, koje je tvoja stvarnost. Ono što radiš je da doživljavaš prazninu. Ulaziš u prazninu. To je tri četvrtine do vrha. Mi idemo izvan praznine. Ovo možeš učiniti istražujući, "Kome ova praznina dolazi? Ko doživljava ovu prazninu, ovo uništavilo?" I otići ćeš izvan. Ali dobro radiš, nastavi tako. Ne zadovoljavaj se ničim drugim osim stvarnošću, celom stvarnošću. Šta god da doživljavaš, idi izvan toga. Uvek idi izvan toga, idi dublje.

SY: Roberte, do pre otprilike nedelju dana mogao sam da razlikujem stanja spavanja i buđenja. Imao bih onih nekoliko sekundi pre misli, ali prošle nedelje sam imao nesanicu jer se um ubrzao, ne razmišljam, samo kada pokušavam da spavam noću, misli me jednostavno izluđuju, moram se jako držati da ih zaustavim tokom noći jer se to dešava stalno. Neću dobiti ni sna ako ne zaustavim razmišljanje.

R: Možeš li da posmatraš sebe? Možeš li da posmatraš ovo kako se dešava?

SY: Veoma je teško, mutno je. To je čudna faza. Misli jednostavno neprekidno teku. Osećam kao da nisam zaista uključen u njih. Izgleda da postoji posmatrač. Ali nisam sasvim budan ni sasvim uspavan. Ali svestan sam da misli teku bez mene.

R: Um je veoma lukav. Igraće razne igre sa tobom. Sve emaniše iz uma. Opet idi izvan toga shvatajući da je sve iz uma. Sva tvoja iskustva su iz uma. Pitaj sebe, "Kome ovo dolazi? Ko doživljava ovo? Ko prolazi kroz ovo? Ja sam. Ko sam ja?" Nastavi da ideš dublje i dublje, sve dalje i dalje izvan svega. Ne zadovoljavaj se ničim osim krajnjim. Nastavi da posmatraš sebe, nastavi da posmatraš sebe i nastavi da ideš dublje. Možeš ići onoliko duboko koliko želiš, zavisi od tebe. Ali ne dozvoli da te ovo uopšte uznemirava. Um želi da veruješ da te uznemirava. Um radi sve ove stvari. Samo idi izvan uma. Sedi mirno i smej se i posmatraj ove stvari kako ti se dešavaju. Posmatraj misli kako jure i pitaj, "Kome one dolaze? Ko doživljava sve ovo? Ja sam. Onda ko sam ja?" radeći ovo, otići ćeš dublje nego što si ikada išao i prevazići ćeš taj problem. Takođe možeš sići do srčanog centra. Oseti sebe u srcu, odatle su sve misli došle na prvom mestu, iz srca. (SY: Misli su došle iz srca?) Hm. Um, misli su došle iz srca. Kada posmatraš sebe ujutro kao što si rekao, videćeš da si u miru kada se prvi put probudiš, prvih nekoliko sekundi kada se probudiš.

SY: Mogao bih da sedim, mogao bih to lako da radim, ali što više ulazim u samoistraživanje, nemam tu pauzu, ovo traje celu noć, znaš. Čitao sam o delu, "Ostani u meni," u srcu i radio sam to, onda ovo dolazi i nema pauze u tome, osećam kao da ću se raspasti ??? Samo ostajem na istom stalnom nivou.

R: Da, sve dolazi iz uma umesto iz srca. (SY: Oh.) To je problem. Zato se vrati u srce i posmatraj kako dolazi iz srca i sve će prestati. Prevazići ćeš to, zaista ove nedelje ćeš videti, prevazići ćeš. Budi u miru. Meri, hoćeš li pročitati Džnanija? (Meri čita Džnanija, pogledajte početak ove knjige za tekst)

R: Hvala, Meri. (SM: Hvala, Roberte.) Ima li najava?

SM: Oh, da, pomenula sam da me je nekoliko ljudi pitalo za knjigu, "Tišina Srca?" To su Robertovi govori iz 1990. I ljudi su me pitali kako mogu da je nabave. Endi je ovde i uzeće vaše porudžbine za knjigu. To su divni govori. Pomažu svima. Verujte mi, pomažu. (SY: Koliko koštaju, Meri?) Dvadeset dolara. (SE: To su dve flaše tekile.)

ST: I veliki deo tih dvadeset dolara je donacija za ove sastanke. Džejn pravi ove knjige po niskoj ceni, tako da je i donacija i kupovina koju činite. (još razgovora o knjizi)

R: Još nešto? Vreme je za prašad, pravi razlog zašto dolazite ovde... (traka se završava) [Sadržaj]

Robert, Jesi Li Zaista Džnani? 31. januar 1993.

Robert: Šanti šanti šanti om mir. Dobar dan. (Učenici: Dobar dan Robert.) Volim vas svim srcem. Volim vas bezuslovno. To jednostavno znači da možete da mi bacate pite u lice, da bacate

kamenje na mene, radite šta god hoćete i dalje ću vas voleti jer je to moja priroda. Ne mogu da prestanem da volim. Nema veze šta radite ili ne radite, nema veze s tim. Ljubav je sveprožimajuća. Volim Sopstvo. Volim Sopstvo u vama. Postoji jedno Sopstvo. Vi ste to. Sopstvo koje je uvek bilo i uvek će biti. Možete ovo Sopstvo nazvati Bogom ako želite. Nema veze kako ga zovete. Postoji Sopstvo, ako naučite da volite Sopstvo postaćete najsrećnija osoba na zemlji i primaćete ljubav od svakoga. Bez obzira šta se dešava u svetu. Nečovečnost čoveka prema čoveku. Podla stanja koja se dešavaju u svetu. Ako možete dovoljno voleti primaćete ljubav nazad. Jer gde ljubav odlazi? Sveprisutna je. Vi ste to. Naučite da volite. Primetite, ne kažem: "Voleti sebe ili volim sebe." Sebe je neuki. Ne zna ništa. Robert je apsolutno ništa ali Sopstvo je Bog. Sopstvo je supstrat celokupnog postojanja. To je vaša prava priroda, Sopstvo. Spoznajte svoje Sopstvo, volite svoje Sopstvo, kao Sopstvo, ne kao ego. Ono što vidite to postajete. Ono što osećate to postajete. Vidite i osetite sjaj Sopstva i taj sjaj će biti blistav svuda. Gde god pogledate. Gde god pođete. Pratiće vas. Vvodiće vas. Brigu će voditi o vama jer vas voli, jedno Sopstvo. Otvorite mu svoje srce. Ne dozvolite da vas svetske situacije učine ciničnim, arogantnim, uplašenim. Živimo u divnom univerzumu kakav-se-pojavljuje. Mi smo univerzum. Sve je dobro. Nema grešaka. Nikada ne dozvolite svom egu da vam kaže kakve su stvari ili šta je ispravno i pogrešno, šta je dobro i loše. Jer ego će okrenuti jednog protiv drugog. Pokušajte da razumete šta je Sopstvo. Znajte šta je Sopstvo i uvek ćete biti srećni. Morate biti srećni. Jer Sopstvo je beskonačna sreća i vi ste to. Primam mnogo telefonskih poziva. Ponekad volim da ih podelim sa vama. Jutros sam primio telefonski poziv od jedne dame i pitala me je: "Roberte, jesi li ti zaista Džnani ili si samo Robert? Šta si ti? Nikada ne kažeš da si Džnani. Nikada ne kažeš da si prosvetljen. Nikada ne kažeš ništa o sebi. Šta si ti, Roberte?" Radoznali umovi žele da znaju. (učenici se smeju) Podeliću odgovor koji sam joj dao sa vama.

Rekao sam joj da nijedno nije tačno. Nisam Robert i nisam Džnani, jer su to relativni termini. Oni su deo sveta. Reči nešto znače vama i to kvari celu stvar. Idite izvan termina, reči. Ako vam neko kaže da je Džnani ili kaže da je nešto važno i da ima posebnu poruku za vas, budite oprezni sa tim ljudima. Nema posebnih poruka. Nema posebnih ljudi. Svi smo jedno. Nisam ništa drugačiji od vas. Ono što vidite je vaša sopstvena mašta. Hajde sada da pričamo o vama. Da biste uklonili probleme iz svog života, da biste se rešili nesrećnih situacija, da biste uklonili strahove i frustracije, radite potpuno istu stvar. Ne pokušavajte da promenite stanje tako što radite na nivou stanja. Ne pokušavajte da promenite loše u dobro, zlo u sreću, jer radite na nivou ega. Umesto toga, okrenite se od oba termina. Pustite obe situacije, dobru i lošu, srećnu i tužnu. Okrenite se od toga. Okrenite se izvoru, izvoru celokupnog postojanja. I otkrićete da se situacije same razrešavaju. Jer izvor je potpuni sklad, potpuni mir i potpuna ljubav. Izvor je Bog, svest, čista svesnost. To je ono što ste uvek bili ali nekako ste se izgubili u gužvi, i mislite da ste ljudsko biće. Mislite da ste ograničeni na svoje telo. Ovako ste odgajani sa tom vrstom razmišljanja. Vaše škole, vaše crkve, vaše okruženje, vaši roditelji su naglašavali činjenicu da ste ograničeni. Možete ići samo dotle. Ali ja vam kažem, potpuno ste neograničeni, nemate obim nigde. Vi ste prostor. Prostor održava svest. Vi ste zaista svuda. Raspadate se. Atomi od kojih ste sačinjeni nisu trajni. Okrenete se ovako i onako, idete u svim pravcima i postoje veliki prostori između atoma. Baš kao i sve drugo na ovom svetu. Vi ste jednostavno deo svih stvari. Sve stvari su deo vas. Divni ste, stvoreni po slici Boga, ali kakvog Boga? Boga koga ste stvorili u svom umu. Dakle, ako je vaš Bog dobar Bog, onda mislite o sebi kao o dobroj osobi. Ako je vaš Bog Bog Deda Mraz koji živi na nebu, sa dugom bradom koga molite za stvari da vam daje stvari, antropomorfni tip Boga koji govori: "Bože, treba mi ovo, želim ovo. Molim te, daj mi ovo," kakav god Bog u koga verujete, to postajete. Postajete Bog koga obožavate. Ili da li uopšte treba da obožavate Boga? Ako verujete da ste ego ili ljudsko biće koje je nošeno unaokolo kao list, onda treba da obožavate Boga. Jer morate da se obratite nekome, morate da se obratite negde. Ali ako shvatite da je Bog unutar vas samih, ako razumete da ste vi Bog koga ste obožavali svih ovih godina, to je potpuno nova igra. Jer prestajete da obožavate i počinjete da meditirate. Pod meditiranjem mislim na to

da mirujete. Postajete tihi. Više ne morate da koristite reči. Kako um postaje miran, kako misli jenjavaju, božanski sklad koji je uvek postojao pojavljuje se da se probudi u vama. Postajete blistavo srećni bez

razloga. Postajete potpuno mirni bez razloga. Gravitirate ka mestu na kome treba da budete. Pravi ljudi dolaze u vaš život koji treba da budu u vašem životu. Sve se dešava samo od sebe. Ne morate ništa da radite. To je kao voćka. Drvo rađa plod samo od sebe. Ne mora da govori: "Moram da rodim plod." Ne moli se da plod poraste. Ne radi ništa, samo stoji i sila koja održava i podržava ceo univerzum brine o drvetu na ispravan način. Tako jabuke rastu, pomorandže rastu, mango raste, sve se dešava da održi čovečanstvo i životinje i bube. Sve se brine samo o sebi. Sada sebe nazivamo naprednim ljudima, ljudskim bićima. Trebalo bi da smo viši od biljnog carstva, životinjskog carstva, mineralnog carstva. Ali jesmo li? Mi kao ljudska bića izgleda da stvaramo problem gde god pođemo. Sebični smo, pohlepni, požudni, imamo puno ponosa, puno ega. Mislimo da smo došli na ovaj svet da preuzmemo svet. Da ostavimo trag, učinimo nešto veliko. Nismo ovde zbog toga uopšte. Ovde smo da sarađujemo sa životinjskim carstvom, biljnim carstvom, mineralnim carstvom i ljudskim carstvom. Ovde smo da sarađujemo sa celim univerzumom. To počinje sa vama samima tako što vidite mir. Ne pokušavamo da promenimo ljude da budu mirni onako kako vi želite. Ne čineći da ljudi rade ono što vi želite prema vašim idejama o miru. Ono što mislite da bi mir trebalo da bude i pokušavajući da to nametnete nekome drugom, već tako što mirujete, ćutite i dozvoljavate božanskom cirkusu da probije. Ako vežbate mir, videćete da je ono što govorim istinito. Stvari će se dešavati same od sebe. Više ne morate da se borite za opstanak. Više ne morate da menjate bilo koga uopšte, bilo koju situaciju, bilo koje stanje. Samo postanite mirni. To je sve što morate da uradite. Dok vežbate ovo mirenje, bitisanje tihim, otkrićete da se širite. Ne zato što ste obilno jeli već zato što postajete deo svih stvari. I počećete da se pitate: "Ko sam ja?" I to će doći samo od sebe. Što tiši um postaje, to je veće istraživanje unutar sopstva. Pustite da se desi samo od sebe. Kada ste zauzeti, zauzeti, zauzeti trčeći unaokolo amo i tamo pokušavajući da učinite stvari i misleći da ako nešto ne uradite sve će se raspasti, pitanje "Ko sam ja?" se nikada ne pojavljuje. Jer ste previše puni sebe da biste mislili o nečemu poput ovoga. Ali ako naučite da mirujete i ćutite i prestanete da reagujete na stvari, pitanje "Ko sam ja?" dolazi samo od sebe. I shvatate da ja nije Sopstvo, to je ego. Ono što govorite je: "Ko je ova osoba koja govori ove stvari? Koga ove stvari uznemiravaju? Koga ove stvari povređuju? Ko oseća da je nešto pogrešno? Ko je ovo ja koje oseća ovako? Ko sam ja? Odakle je došlo ja? Ko ga je rodio? Šta je njegov izvor?" Svi odgovori su unutar vas samih. Kako počnete da istražujete izvor ja, ja će jednog dana nestati, jer nikada nije ni postojalo. I otkrićete da ste vi ono što je uvek bilo.

Ono što jeste, ta jednoća, ta nirvana, to sat-čit-ananda. Sve je to u vama i čeka da izađe. Ali zadržavate svoju lepotu nazad poistovećujući se sa svetom, svojim telom i svojim umom kao stvarnim. Zadržavate sebe nazad od Sopstva, nastavljajući da verujete da je sve pogrešno. Da je nešto pogrešno negde. Ali kako puštate, kako prestajete da mislite, kako prestajete da pokušavate da promenite ljude, onda postaje veoma očigledno da je ja ego. Jer videćete da je to ja koje je pokušavalo da promeni ljude, pokušavalo da promeni stanja, koje reaguje na stvari, koje oseća povređenost. Ne vi, već ja. Uvek ste bili slobodni. Uvek ste bili Bog. Uvek ste bili sjajni i blistavi, ovo je vaša prava priroda. Ali ja je izazvalo sve ove probleme. Radite na uklanjanju ja potpuno, u potpunosti kroz samoistraživanje: "Kome ja dolazi? Ko je rodio ja? Šta je njegov izvor?" Dok nastavljate da istražujete unutar sebe ovako, stvari će početi da se dešavaju. Stvari će početi da se menjaju. Otkrićete da niste ista osoba koja je počela pre mnogo godina. Vi ste neko drugi potpuno. Osetićete da ste nekada bili mehur na moru svesti. Sada ste postali svest i mehur je pukao. Više niste poput mehurova koji se pojavljuju pa nestaju, pojavljuju pa nestaju pa se vraćaju u okean. To je ono što sva ljudska bića izgleda jesu — poput mehurova. Čini se da ste rođeni ovde na kratko vreme pa nestajete. Još mehurova dolazi, još mehurova nestaje. Tako

traje večno. Ali okean uvek ostaje isti. Tako je i sa svešću, čistom svesnošću, uvek ostaje ista i vaše telo je samo slika na svesti. Ceo relativni univerzum počiva u krilu svesti. Neprekidno se menja konstantno, dok svest ostaje ista zauvek. Dakle, morate napraviti ispravnu identifikaciju. Jeste li vi svest ili ste mehur ili slika? Ako verujete da ste svest, onda počinjete da se ponašate kao svest. Prestaćete da brinete, prestaćete da se plašite, prestaćete da mislite da je nešto pogrešno negde. Osetićete da je sve dobro. Sve se odvija kako treba. Biti ćete u miru sa sobom i svetom. Ali znaćete bez senke sumnje da ste sveprožimajući. Vaša suština je svuda i vi ste potpuna sloboda, potpuna sloboda. Odmah! Ovog minuta. Potpuno ste slobodni od bilo kog problema koji vas je ikada mučio. Potpuno ste slobodni ovog minuta od bilo čega, od svakoga. Potpuno ste slobodni, potpuno slobodni. Osetite to. Slobodni ste! Više niste u ropstvu osobi, mestu ili stvari. Vi ste beskonačna sloboda, beskonačno blaženstvo, beskonačna ljubav. Ovo je vaša prava priroda. Volite Sopstvo. Volite Sopstvo uvek, i uvek ćete biti srećni. (kratka tišina) Vreme je za igru "smuti gurua". Dakle, predajte smutljiva pitanja. (P — Meri čita, R — Robert odgovara)

P: Ako nema odgovora na pitanje "Ko sam ja?" Šta bi bila naša motivacija za postavljanje pitanja?

R: (Robert odgovara.) Motivacija za postavljanje pitanja je zato što vas nije briga ko ste. Ko ste vi sada? Jeste li bolesni i umorni od ovog sveta? Jeste li bolesni i umorni od svih situacija u kojima ste bili upleteni i shvatate da se još nešto dešava, onda istražujete: "Ko sam ja?" Ali ako odgovorite, to je ego koji odgovara. Isti ego koji vam daje sve ove probleme. Isti ego koji je doneo sve na vas što želite da se rešite. Kada želite da se rešite tog ega pitate: "Ko sam ja?" Ne možete odgovoriti na to jer bi ego odgovarao. "Ko sam ja?" Ide duboko duboko u srce centar gde zauvek nestaje i stvarnost nastupa. Vaša sopstvena stvarnost. Dakle, morate biti motivisani činjenicom da je život nepostojan kako se pojavljuje. Da ste rođeni da biste umrli i to je jedini razlog zašto živite, da biste mogli umreti. Svet je nered i ispunjen strahovima i frustracijama, to je motivacija. Jer shvatate duboko unutra kada istražujete "Ko sam ja?" idete izvan svih ovih podlih stvari koje se dešavaju u svetu. Idete izvan osobe, mesta i stvari. Idete na ono mesto gde postoji večni mir kada istražujete "Ko sam ja?" To je motivacija. Znajući da su sve stvari nepostojane. Sreća je kratkog veka, svetovna sreća. Sve se mora menjati, menjati, menjati neizbežno. Dakle, prošli ste kroz život i njegove besmislice i shvatate da mora postojati nešto drugo. I ako ste bili na duhovnom putu, bez obzira koji je duhovni put bio, godinama, onda ćete naići na nekoga ko vas uči "Ko sam ja?" I počinjete da istražujete i počećete da praktikujete samoistraživanje. I jednog dana kada kažete "Ko sam ja?" Jednog dana odgovor će doći sam od sebe i bićete potpuno slobodni od svih besmislica kroz koje ste prolazili. To je motivacija. Sledeći slučaj.

P: Postoji li način da se kombinuju JA-JESAM meditacija i samoistraživanje ili se mora birati između njih?

R: Zavisi sa čime želite da je kombinujete. Želite da je kombinujete sa bocom džina? Šta mislite pod kombinujete? Kombinujete sa čime? Kada praktikujete "Ko sam ja?" to je nešto što radite po ceo dan, 24 sata dnevno. Ako govorite o drugim duhovnim metodama, zavisi kako je koristite. Pretpostavljam da možete kombinovati sa meditacijom. Ali "Ko sam ja?" ide izvan svega ovoga. Ide izvan meditacije. Izvan drugih oblika duhovnosti. Ide pravo u srž stvari. Dakle, ako praktikujete "Ko sam ja?" nema vremena za praktikovanje bilo čega drugog. Zauzima sve vaše vreme ako to radite po ceo dan. Ali ako želite da kombinujete sa drugim oblicima duhovnosti, onda je na vama. Imate alat "Ko sam ja?" sa kojim da radite. To je zaista sve što vam treba. Ne treba vam ništa drugo. Naravno, na vama je kako se osećate. Ako želite da kombinujete, naravno da možete. Vaš je izbor, morate raditi šta želite.

SD: Roberte, samo se pitam da li osoba koja je postavila pitanje ne meša JAJESAM meditaciju, koju ste nas učili, sa "Ko sam ja?" Jer ste nas učili oba metoda.

R: To je dobro. JA-JESAM meditacija se može praktikovati u svako doba takođe. Možete je promeniti s vremena na vreme. Ako postanete nekako frustrirani radeći samoistraživanje, praktikujte JA-JESAM

meditaciju. Samoistraživanje nije meditacija. To je metod negiranja celog univerzuma i dozvoljavanja stvarnosti da uđe u vaš život. Dakle, samoistraživanje je zapravo bolji metod. Ali kada tek počnete, možete postati malo frustrirani s njim, pomalo se umoriti od njega, onda praktikujte JA-JESAM meditaciju. Ako radite bilo kakvu praksu uopšte, znaćete šta da radite. Doći će vam samo od sebe. To je zanimljiva stvar u vezi ovoga, ako ste zaista iskreni i praktikujete, biće vam rečeno iznutra šta da radite. Nešto će vam pokazati put. Reći će vam šta da radite. Ali ako samo govorite koji metod treba da praktikujem i uopšte ne praktikujete, onda ćete uvek biti zbunjeni. Počnite da praktikujete nešto i budite iskreni u vezi toga i nešto će vam se desiti i znaćete šta treba da radite. Doći će samo od sebe.

P: Pošto je vaše ostvarenje došlo vrlo rano i bez napora, koliko vam je lako da razumete i savetujete nas koji se borimo za njega?

R: Sama ideja mog boravka ovde je u sebi metod odlaska unutra. Kada sam imao iskustvo, učinilo me je potpuno drugačijim nego što sam bio, potpuno drugačijim. Shvatio sam da je svako prosvetljen i da sve što su morali da urade jeste da se sklone s puta. Dakle, nije teško. Mogao sam da vidim da je svest vaše pravo ime. Čista svesnost je ono što zaista jeste. U stanju sam da vidim ovo, da posmatram ovo u vama. Dakle, zbog mog buđenja u stanju sam da vidim da sve što morate da uradite jeste da se sklonite s puta potpuno i u potpunosti i bićete potpuno slobodni. Uklonite sebe iz Sopstva. To je ono što sam u stanju da vidim. Dakle, govorim iz ugla... (prekid trake) ...i ono što vas pokriva zove se neznanje. Uopšte vam ne pripada. To je zato što ste se vezali za osobu, mesto i stvar i zato što reagujete na osobu, mesto i stvar. Taj pokrov neznanja vas je obuzeo. Sve što morate da uradite jeste da se okrenete od njega i bićete slobodni. Ovo je moja poruka vama. Okrenite se od svih svojih strahova i svog neznanja tako što ćete istraživati "Ko sam ja?" i onda ćete videti šta se dešava. U stanju sam da podelim ovo sa vama jer se ovo meni desilo. Ceo univerzum se rastvorio u ništavilo. Da nisam imao iskustvo, ne bih mogao da vam govorim o tome. Ne bih mogao da podelim sa vama. Dakle, mogu vam reći istinito i pošteno, vi ste božansko biće, vi ste duhovno biće, vi ste svest, vi ste čista svesnost. Ovo je vaša prava priroda. Idite unutra i vidite je. Mogu vam dati ovaj savet jer sam bio tamo. Uradite to i otkrijte sami. Boravak u satsangu takođe ogromno pomaže. Kako nedelje prolaze, kako meseci prolaze, kako godine prolaze, otkrićete da niste ista osoba koja ste bili kada ste počeli. Divne stvari vam se dešavaju. Zato budite srećni, sve je dobro.

P: Ako stalno govorimo sebi da je sve dobro, gde ćemo naći energiju potrebnu za konačni proboj. Nije li nezadovoljstvo svojim egom i svetom ono što je potrebno za dodatni pritisak?

R: Ne baš. Ako ste nezadovoljni, to vas motiviše da radite duhovni rad. Da radite nešto drugo. Nezadovoljstvo vas tera da radite duhovni rad, da idete za duhovnim životom. Ali da

biste postali potpuno prosvetljeni, puštate sve. Puštate nezadovoljstvo. Puštate duhovni život. Puštate sve što ste ikada radili i postajete tihi i mirni. To je paradoks. Na jedan način morate nešto da uradite, uvek morate nešto da radite, da radite duhovni rad, a na drugi način puštate sve, ne radite ništa. Ali to će se samo pobrinuti za sebe. Sve dok ste iskreni i trudite se i radite nešto unutar sebe, stvari će se dešavati, stvari će se dešavati same od sebe. Onda možete reći: "Sve je dobro." Kada govorite "Sve je dobro," izgovarate istinu sebi. Ono što radite, izgovarate istinu da je u stvarnosti sve dobro, nema grešaka. Greške se pojavljuju spoljašnjem svetu, ali ipak se sve dešava onako kako treba. Ne sudite po pojavama. Ostavite stvari na miru i sve će doći na svoje mesto.

P: Učite nas da ne reagujemo već da budemo svedok, što u lošim ili neprijatnim situacijama izgleda prilično korisno. Međutim, zar to ne bi umanjilo i dobro ili prijatno?

R: Ono što nazivate dobrim ili prijatnim sa ljudskog stanovišta, samo je privremeno, ovde samo na kratko. Pravo dobro i prijatno je vaša prava priroda. Nikada se ne može umanjiti, jer nema veličinu, nema oblik, nema dimenziju. Sreća koja ste vi je vaša prava priroda. Uvek će biti sa vama. Kako uklanjate druge, stvarnost će zasijati sama od sebe i bićete srećniji nego što ste ikada bili u životu. Zato ne brinite o gubljenju svoje dobrote, dobrota će se proširiti u beskonačnu dobrotu koja je neopisiva. Vidite, supstrat celokupnog postojanja je blaženstvo. Blaženstvo je najveća sreća koju možete ikada zamisliti. Nema reči da se opiše blaženstvo. Morate ga iskusiti. Sreća koju se plašite da ćete izgubiti u vašem pitanju, samo je ljudska sreća koja nije stvarna ni na početku. Ali blaženstvo će doći i zauzeti njeno mesto kada ego bude potpuno poništen. Nikada nećete izgubiti ništa što niste stekli. Ne brinite o gubitku sreće u svetu. Samo će se povećati. Prava stvar će se desiti. Prava stvar se uvek dešava. Nema grešaka. Ništa nije ovde da vam naudi ili da vas odvede na stranputicu. Ne bojte se, idite na pun gas, zaronite u sebe samo. Ne brinite o gubitku bilo kakve sreće. Sreća će se samo povećati.

P: Možete li dati primer ispravnog stava predanja?

R: Kada se predajete, predajete ego. Način na koji se ovo radi je tako što gledate na svet sa poniznošću. Gledajući na svet sa ljubavlju i mirom. Govoreći sebi: "Ne moja volja nego tvoja." Osećajući da više nemate svoju volju. Nemate pitanja, nemate potreba, nemate želja, puštate ih da se svi rastope u vašem srcu. Ostavite to na miru. Prestanite da brinete, prestanite da se sekirate. Prestanite da pokušavate da ostvarite stvari ili da menjate stvari. Shvatajući da postoji sila veća od vas. Ona vam je dostupna odmah. Dok ovo radite, predajete sve svoje želje, sve svoje potrebe, sve svoje strahove, sve stvari koje ste nosili sa sobom svih ovih godina. Predajete sve. Sve mora otići, sve.

Možete reći nešto poput ovoga: "Uzmi ovo Bože. Uzmi. Dajem ti ga. Uzmi moj život. Uzmi moju imovinu. Uzmi moju porodicu. Uzmi moje probleme. Uzmi moju dobrotu. Uzmi sve. Samo tebe želim." Ovo je savršeno predanje. Kada sve prepustite Bogu, sve. Ne držite se ničega i stojite goli pred Bogom. Onda će vam se nešto divno desiti. Ali mnogi ljudi ne mogu ovo da urade. Većina vas može dati određene stvari koje ne volite. Kada dođe do davanja stvari koje volite, nećete to učiniti. Mislite da ćete nešto izgubiti. To je ono što vas zadržava. Dakle, savršeno predanje je kada sve prepustite, sve Bogu uključujući svoje telo. Radite sa mnom šta hoćete. Radite sa mojim telom šta hoćete, sa mojim umom, sa mojim poslovima, sa svime. Ne moja volja nego tvoja. Ako se možete predati ovako, već ste slobodni. Pokušajte, teško je, jer se plašite šta će se desiti nakon što to uradite. Verujete da će vam sve biti oduzeto. To je ljudsko razmišljanje. Prestanite biti ljudi. Predajte sebe i postanite potpuno slobodni.

P: Kako da znam da promene o kojima govorite, koje opažam u svom životu, nisu rezultat intelektualne integracije, a ne duhovne transformacije?

R: Intelektualna integracija će biti promenljiva, zato. Ali nikada neće biti trajna. Bilo šta intelektualno je promenljivo. Ali duhovna integracija je zauvek. Ono što se dešava je da znate da ste transformisani. Intelektualna integracija je samo na površini. Duhovna integracija je duboka unutra. One su različite kao noć i dan. Znaćete. Znaćete jer ćete osetiti radost, osetićete blaženstvo koje nikada niste osetili pre, ostaje sa vama. Ako je intelektualno, osećate se dobro ali brinuti ćete se da će otići. Ako je intelektualno, osećaćete to samo kratko vreme. Osećaćete da neko može da vam to oduzme, može da vas povredi, može da vam to promeni. Ali ako je duhovno, osećaćete da je večno. Uvek će biti sa vama. Nikada vas neće napustiti. (Robert govori sebi) To je to Roberte. (kraj trake) [TOC]

Razstvori Univerzum! 7. februar 1993.

Robert: Dobrodošlicu vam želim svim srcem. Volim vas sve bezuslovno. Sve je dobro. Nema grešaka. Sve je na svom pravom mestu gde treba da bude. Ljudi me stalno pitaju: "Roberte, koliko vremena treba da se postane samospoznaj? Kada ću postati samospoznaj?" Odgovor je

uvek isti. Kada se rešite sveta u svom umu. Svet je u vašem umu. Gde drugde bi bio? Ne postoji sam od sebe. Nema svoje sopstveno postojanje. Postoji u vašem umu. Stvorili ste ga iz svog sopstvenog uma. Shodno tome, kada razstvorite univerzum, svet i svoj um, samospoznaja će biti tu. Nikada nije ni otišla. Vaša je. Imate je. Svet u koji verujete vas zadržava. To je kao oblaci ispred sunca. Danas nemamo sunca, imamo kišu i mislimo da nema sunca. Šta se desilo sa suncem? Zovemo to tmurnim danom. Kažemo da se osećamo depresivno kada nije sunčano. Ipak sunce je iza oblaka i oblaci će se raspršiti i bićete puni sunca ponovo. I tako je sa životom. Verujete da su stanja stvarna. Verujete da su osobe, mesta i stvari stvarni. Ne sećate se da su vaša sopstvena tvorevina. Zaboravljate ovo. Bez obzira koliko puta vam ovo kažem, gledate u svet i reagujete na njega jer mislite da je svet stvaran. Ovo vas udaljava od samospoznaje. Ovo je jedina stvar, nema ničeg drugog. Kad biste samo mogli da se rešite sveta u svom umu tako što ćete ga vratiti u um, idući ka izvoru, izvoru stvaranja. Videćete da izlazi iz vas. Vi ste taj koji je stvorio sve. Vi ste taj. Dakle, ono što morate da uradite jeste da razstvorite univerzum. Razstvorite univerzum tako što gledate u stvari i ne reagujete na njih. Tako što samo posmatrate svet, koji radi ovo i ono, ali bez ikakve reakcije, ni dobre ni loše, ni srećne ni tužne. To je kao gledanje filma. Vi kao publika gledate film, film ima početak, sredinu i kraj, ali nema apsolutno nikakve veze sa vama. Ne biste ustali i otišli na ekran i počeli da tucete lošeg momka. Možda biste, ne znam? Jer shvatate da je ovo film. Završiće se uskoro. I onda se vraćate kući. Tako je i sa duhovnim životom. To je film, vi ste ekran. I slike stvari su superponirane na ekran. Jer to znači da je sve u vašem umu. Sve stvaranje je u vašem umu. Stvorili ste svoj sopstveni svet. Svet u kome sada živite. Stvorili ste svoj sopstveni svet. Svet u kome sada živite. Izašao je iz vas, vi ste to učinili. Inače odakle bi došao? Sada, kao što sam rekao, objasnio sam

vam ovo mnogo puta ali većina vas još uvek veruje da morate da čitate knjige. Nađete svete učitelje. Meditirate satima. Putujete svetom tražeći pravu osobu, pravo mesto, pravu stvar. Tražeći sveti gral da biste postali slobodni. Šta radite kada ovo radite? Zar ne gomilate još znanja? Želite da ispraznite kantu za smeće, a ne da nastavite da dodajete. Zar ne? Ali ipak nastavljate da dodajete. Svaki put kada pročitate novu knjigu, ona izlazi. Dodajete u kantu za smeće. Drugim rečima, naduvavate svoj ego sve više i više, vaš ego postaje sve veći i veći. Jer imate nešto novo o čemu da pričate, zar ne? Novi učitelj, novi metod, nova mantra, postajete uzbuđeni zbog ovoga i postajete uzbuđeni zbog onoga. To vas zadržava od ostvarenja. Uvek zapamtite ovo. Nikada ne zaboravite ovo. Želite da oduzimate, želite da brišete, ne da dodajete. Bez obzira koliko puta vam ovo kažem, još uvek postoji neko ko zove i kaže: "Roberte, jeste li čitali ovo, tek je izašlo. Sjajna knjiga!" ili "Našao sam novi metod, stojeći na glavi i ponavljajući mantru će uspeti." (smeh) Razmislite šta radite. Nema novih metoda. Nema metoda. Sve što morate da uradite jeste da uklonite svet. To radite jednostavno gledajući, posmatrajući, motreći inteligentno. I unutar vas nešto vam govori: "Ovo nije stvarno. Ovo nisam ja. Nemam ništa sa ovim svetom. Moja priroda je Brahman. Ja sam apsolutna stvarnost. Ja sam svest. Ja sam čista svesnost, ne svet." Želite da odnačite sve što ste ikada naučili. Želite da postanete božanski ludak. Znate apsolutno ništa. Ništa znači nijedna stvar. Možete reći onda: "Pa šta je sa profesijom? Ovo je u redu za ljude koji žive u ašramima ili koji su se odrekli sveta, ali ja moram da radim za život." Sve je to ludost. Ono što morate da uradite biće urađeno bez vas. Ovo je još nešto za pamćenje. Vaše telo će uraditi šta god treba da se uradi i uradiće savršeno i dobro, kada se uklonite s puta. Sve dok verujete da ste vi činilac i da je do vas da stvari učinite ispravnim ili pogrešnim, patite u skladu s tim. Ali kada pustite i prepustite Bogu takoreći, sve funkcioniše skladno, divno i uvek ćete se naći na pravom mestu radeći prave stvari. Ipak nikada ništa ne planirate, nikada ne smišljate, nikada ne pokušavate da učinite da se nešto desi, jednostavno posmatrate svet, posmatrate stanja tako što uopšte ne reagujete na njih. Ovako postajete samospoznajni. Kada se poslednji delić sveta ukloni iz vas i ništa ne ostane, probudite se u istinu svog bića. Ali sve dok se držite nečega. Stvari vas plaše, stvari vas ljute, stvari vas izbezumljuju, onda imate problem. Ponovo, morate da odnačite sve što ste naučili. Morate da pustite sve čega

ste se držali. Da biste bili slobodni, morate postati ništa, savršeno ništa, nijedna stvar i onda je sloboda vaša. Još jedan problem koji imamo na ovom putu je osuđivanje. Mnogi od nas su veoma osuđujući i ovo vas ponovo udaljava od vašeg ostvarenja. Kada osuđujete, koga osuđujete ako ne sebe. Ako ste upoznati sa metafizičkom Advaitom, počinjete da shvatate da postoji samo jedno Sopstvo! I vi ste to Sopstvo, dakle koga osuđujete? Osudujete sebe. Povređujete sebe kada osuđuješ nekog drugog. Moraš naučiti da ostaviš ljude na miru, da ostaviš svet na miru i da ne budeš osuđujući. Kažeš sebi: "Pa ova osoba radi ovo, ova osoba radi ono." Ta osoba si ti! Ta osoba nije odvojena od tebe. Kada čuješ za pljačkaša banke, čuješ za ubicu, čuješ za nečovečnost čoveka prema čoveku, želiš da se zgroziš, ali sve dok proučavaš Advaitu i ideš ovim putem, moraćeš da razumeš da nema nikoga na koga bi se mogao zgražati. Nema ničega na šta bi se mogao zgražati. Sve si ti sam. Postoji samo jedno Sopstvo i to Sopstvo si ti. Ti si to Sopstvo. Iz tebe emanira svako i sve. Zato postaješ zgrožen samim sobom. Ovo mi deluje veoma smešno kada vidim ljude kako su ljuti na ljude, povređuju ljude, povređuju sebe. Vraća se tebi. Vraća se na različite načine, čudne načine, ali uvek se vraća tebi. Onda kažeš: "Pa misliš da treba da budem prostirka i da ljudi gaze po meni?" Naprotiv, to ti se nikada neće dogoditi ako si u ispravnoj svesti. Ako si u ispravnoj svesti, ljudi uopšte neće gaziti po tebi. Ljudi će te ostaviti na miru. Kada razumeš da si ti jedino Sopstvo, ko može povrediti tebe? Ali pomisli na načine na koje se zapetljaš u ovom svetu verujući da su situacije stvarne. Pomisli na svoj život samo danas otkad si ustao iz kreveta. Koliko te stvari je podstaklo na bes, na mržnju, na nesklad? Tvoja je greška, uvek je tvoja greška. Mudar učenik Advaite nikada ne reaguje ni na koga ni na šta. Ali kada je tvoj ego u igri, onda ćeš reći sebi: "Ne mogu tako da pričaju o meni. Ne mogu ovo da mi rade, pokazaću im. Uzвpatiću im. Uradiću ovo i ono." Koga povređuješ osim sebe, jer veruješ da si telo koje prolazi kroz iskustva i to je laž. Nisi telo i ne prolaziš ni kroz kakva iskustva. Ti si Brahman. Ti si sveprožimajući. Nisi telo koje se pojavljuje kao telo koje je vezano, ti si bezgranična svesnost. Kad god si osuđujući, opet nikada ne možeš dobiti tačnu sliku. Koristim primer s ključaonicom ponovo. Gledaš kroz ključaonicu i vidiš četiri osobe kako se bore jedna s drugom noževima i palicama, prebijaju jedni druge do daske. I gledaš kroz ključaonicu i kažeš: "Vau, ovo je užasno. Ovo je grozno, vidi šta se dešava, prebijaju jedni druge na smrt. Moram nešto učiniti da ovo zaustavim." Zato otvoriš vrata i iznenađen si jer više ne gledaš kroz ključaonicu, već vidiš celu sliku. Vidiš ove ljude na pozornici i vidiš publiku od miliona ljudi i oni ovo glume. Nije stvarno. Sve je predstava. To je predstava svesti, to je lila i začuđen si. Publika predstavlja svest. Glumci na pozornici predstavljaju ego. Ego se uvek bori, uvek je ljut, uvek pokušava da uzvrati. Misli samo o meni meni meni meni. Dok beskonačno leži u slatkom miru smešeći se, posmatrajući, gledajući, ne čini ništa. Onda primetiš da je predstava gotova i ljudi koji su se borili silaze do publike i postaju deo publike. Prevazišli su, transcenderirali su, deo su svesti i novi glumci zauzimaju njihovo mesto. Sada je rat na pozornici. Poput rata u Bhagavad-Giti ili poput građanskog rata. Nacija protiv nacije, ljudi se međusobno ubijaju, svuda je krv, ali sada si u stanju da vidiš celu sliku i nisi uznemiren jer nakon nekog vremena svi glumci siđu sa pozornice i pridruže se publici i postanu deo svesti. Onda pogledaš ponovo i vidiš da nema ničega, više nema publike, nema pozornice, nema glumaca, postoji apsolutni blagoslov. Sve se pretvorilo u blaženstvo, u radost, u sreću. Dakle, vidiš da su svi tvoji sudovi bili pogrešni. Seti se, programiran si od detinjstva da veruješ da su određene stvari dobre a određene stvari loše, ovo je ovako a ono je onako, ali ništa nije ni ovako ni onako, sve jednostavno jeste i tvoje programiranje te čini uznemirenim, tvoje programiranje te navodi da osećaš da je nešto pogrešno, da moraš preduzeti neku akciju da nešto uradiš nekome. Sve je ovo laž. Drugi primer su trake koje puštam ovde. Neki ljudi me pitaju: "Roberte, zašto puštaš neke od ovih traka koje nemaju nikakve veze sa duhovnošću?" Kažem: "Upravo si odgovorio na svoje pitanje. Puštam ih jer nemam nikakve veze sa duhovnošću. Da razbijem tvoje linearno razmišljanje." Neki od vas

veruju da biti duhovan znači imati ozbiljno lice, nikada se ne smejati, shvatati stvari ozbiljno. (učenici počinju da se smeju dok Robert stavlja masku, komentar učenika)

SB: Sad ćemo te zvati gospođico Sugananda.

R: Ovo je moje pravo sopstvo. (smeh) Moramo biti ozbiljni u vezi duhovnog života. (smeh) Ne treba da se smeješ. (smeh) Treba da budeš veoma ozbiljan. (smeh) Ovo je ozbiljna situacija. (smeh) (SB: Dakle konačno si sredio nos, to je poboljšanje.) Stoga veruješ da bi stvari trebale biti na određeni način. Zato puštam određene trake da razbijem to razmišljanje. Sve što radim s tobom je planirano. (SE: Sekundama unapred?) Tačno. (smeh) Istina. Sve je sveto. Sve je duhovno, sve. Ne postoji nešto kao ovo je sveto a ovo nije. Neko drugi me je pitao: "Pa Roberte, zašto s vremena na vreme puštaš ljubavne pesme?" Zato što sam zaljubljen, u tebe, u život, u Sopstvo. Zato ovo radim za tebe. Nauči da budeš pun ljubavi. Ne da cepidlačiš cepidlačiš cepidlačiš. Nauči da budeš srećan. Nauči da budeš svoj. To je sve što imam da ti kažem. (pauza) Sada ću odsvirati malo tih pesama. (Robert pokušava da pusti svoju traku) Ništa se ne dešava ovde. Ok, da vidimo. Ništa, nada. (smeh)

SH: Popravi mu to, Meri. (traka puštena) Sada je vreme da se igra... (svi uzvikuju) Zbunite gurua!

R: Tačno. (smeh) Imamo li zbunjivače? (SM: Da, ovde, Roberte.) Ispred si mene, Meri? (SM: Da. Već sam proverila, ali imamo samo tri.) (P - Meri čita, O - Robert odgovara)

P: Roberte, da li je prosvetljenje već predodređeno ili se može prosvetliti u bilo kom trenutku? Čekam već petnaest i po godina. (smeh) Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

O: Prosvetljenje nema apsolutno nikakve veze sa predodređenjem. To su različita mesta, različite stvari. Predodređenje ne postoji osim kada veruješ da si telo. Dakle, sve dok radiš iz tog ugla, imaš problem. Ali ako zaboraviš na predodređenje i vratiš se sebi onome što zaista jesi, odustajanjem od svake vezanosti, odustajanjem od bilo kakvog držanja za univerzum na bilo koji način ili oblik, tada postaješ slobodan. Već si slobodan, oduvek si bio slobodan. Nikada nije bilo vremena kada nisi bio slobodan. Dakle, predodređenje je jedan deo igre, a realizacija je tvoja istinska priroda. U stvarnosti ne postoji predodređenje jer ko određuje predodređenje? Dobri stari Išvara, bog karme, ali da li taj bog zaista postoji? Samo za onoga ko veruje da je telo i da je svet stvaran. Sve dok osećaš da je sve što ti se dešava stvarno. Sve dok si uznemiren, ljut, besan, nešto nije u redu, tada stvaraš boga zvanog Išvara i on baca gromove na tebe zvane karma. Dok prolaziš kroz svoju karmu, prolaziš kroz predodređenje i sve ostalo. Ali kada si spreman da odustaneš, zaronićeš duboko u Sopstvo, odmah razumeti ko si i postati slobodan i oslobođen. Izbor je uvek tvoj. Želiš li da prolaziš kroz život igrajući ove igre iznova i iznova još petnaest godina? Odustani. Zaboravi na vreme i prostor. Shvati ko si, šta si, odakle si došao, kuda ideš i otkrićeš da si došao niotkuda, ti si ništa i ne ideš nikuda. Uvek si bio i uvek ćeš biti, upravo onakav kakav jesi, čisti Brahman, apsolutna stvarnost, to si ti.

P: Ponekad je neko na putu obuke sa veoma velikim Učiteljima i bude jogini veoma dugo vremena, kako onda znaš koja je tvoja karijera, koja istinski koristi najvećem broju bića, a i finansijska obilje je stalno prisutno? Hvala ti.

O: Biti jogini, biti na putu, pogrešni su zaključci do kojih dolaziš. Jogini i jogi su oboje na istom putu ka uništenju. Jer ovi ljudi prolaze kroz život za životom za životom i nikada ne nalaze slobodu i realizaciju jer misle da su na putu. Zaboravi na put, nikada nije bilo puta. To je iluzija, halucinacija misliti da moraš biti na putu. Ti si ono što jesi i to je ono što jesi, ti si Popaj moreplovac. To si ti, prihvati to. Premalo mislimo, to je naš problem. Samo previše mislimo. Mislimo da ćemo razmišljanjem rešiti bilo koju situaciju, da ćemo doći do rešenja kada postanemo prosvetljeni. Ne mislima, ne razmišljanjem, ne rečima, već ponovnim potpunim pražnjenjem samog sebe. Dakle za jogini, oslobodi se ideje da si jogini. Oslobodi se ideje da postoji put kojim ideš, da moraš slediti put. Oslobodi se ideje da ovo radiš petnaest godina i da ti se ništa nije dogodilo. Sve su to prepreke. Ne postoje putevi do realizacije. Postoji samo

realizacija. Realizacija je već ovde. Uvek je bila ovde i nikada nije otišla nigde. Sve što treba da uradiš je da se probudiš za nju, probudi se! Probudi se za sebe! Prestani da misliš. Prestani da pokušavaš da učiniš da se stvari dese. Ostavi sve na miru. Vidi istinu u sebi, poricanjem svega u svetu. Šta

mislim pod poricanjem svega u svetu? Gledajući stvari i govoreći: "Netineti, ne ovo, ne ovo, ovo nije istina." Kada gledaš televiziju, ne doživljavaj ono što gledaš, vesti, kao da su istinite. "Ovo nije istina", kažeš sebi, "ovo nije to, ovo nije to." Dok ovo radiš, prazniš se. Ali ako ne radiš ovo, šta radiš? Upijaš još informacija, zar ne? Šta se dešava kad upiješ više informacija? Tvoj ego se širi. Što više informacija upiješ, tvoj ego se više širi. Pomisli na sve informacije koje si upio ove nedelje, o politici, o kriminalu, o nečovečnosti čoveka prema čoveku, o tome šta se dešava u svetu i ti to gutaš. Puniš kantu za smeće. Umesto da je prazniš, puniš je. Kad god te neko uznemiri, kad god te neko iznervira, kad god se potrudiš da budeš osuđujući, pomisli šta radiš, puniš kantu za smeće sve više i više. Kako ikada možeš postati prosvetljen na ovaj način, nemoguće je. Samog sebe zadržavaš gledajući na sve kao da je stvarno. Što se tiče tvog zaposlenja, što se tiče tvog posla, to će se uvek pobrinuti samo za sebe. Uvek će se pobrinuti za tebe. Radićeš šta moraš da radiš, ali ti nemaš nikakve veze s tim. Možda zvuči paradoksalno, ali istinito je. Šta god treba da se uradi, biće urađeno, ali nema veze s tobom. Postani poput jabuke. Jabuka ne brine hoće li roditi jabuke ove godine. Jabuke dolaze same od sebe. Sve se dešava samo od sebe i potpuno sam ozbiljan kad ovo kažem, pogledaj moje lice i ono će ti reći. (smeh) Jeste li ikada videli nekog ozbiljnijeg od ovog?

SB: Roberte, kako možemo verovati tebi kada se moraš skrivati iza maske? (smeh)

R: Ko ti kaže da mi veruješ, ne treba da mi veruješ. (smeh) (SB: Da li tvoj nos proizvodi zvuk poput trube, možemo li ga stisnuti?) Ne, otpašće. Moj nos će otpasti. (smeh) Kada veruješ sebi, verovaćeš meni. Ja nisam ništa osim tvog odraza. Svi ste me stvorili ovakvim. (smeh) Gledaš sebe. Šta si uradio sebi? (SB: Izgledaš kao reinkarnacija Sigmunda Frojda.) (smeh) Šta god vidiš, to sam ja. (smeh) Dalje. (Robert traži od Meri sledeće pitanje)

P: Neki Učitelj je rekao da nema učitelja i nema učenika. Možeš li to прокоментарисати?

R: Ako nema učitelja i nema učenika, šta tu ima komentarisati? (smeh) Slušaj sledeći put. (smeh) Još nešto? (SM: To je sve, Roberte.) Da li neko drugi želi da прокоментарише? Da pravi smešne zvukove?

SF: Da, imam nešto. Često čujemo ovo: Bog je ljubav. Reč ljubav znači toliko mnogo stvari sada, ali u ovom kontekstu mogla bi se nazvati jednošću, što je isto što i čista svesnost, čista svest. I ako je bilo šta odvojeno od jednosti, onda je odstupilo od stvarnosti i – sačekaj sekund moram da sredim svoj um – drugim rečima, sve je ništa i ništa je sve, kao što si rekao. I ako mislim da postoji bilo šta odvojeno od mene, ja sam odvojen od Boga, odvojen od Sopstva, čiste svesnosti. Drugim rečima, ako mislim da sam drugačiji od Bruklinskog mosta (smeh) ili Tadž Mahala, živim u neznanju, to je činjenica, zar ne?

R: Da. (smeh) (SH: To je prilično komplikovano.) (SF: Bojim se da je istinito.) (smeh) Frede, ti si suština celokupnog postojanja. (smeh) (SF: Šta?) Ne pitaj me. (SF: Svi Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

jesmo.) Dakle ti si Bruklinski most, ti si sve što želiš da budeš. Kladim se da si oduvek želeo da budeš Bruklinski most? (SF: U mom snu, moja majka, gospodine, posvetila ga je. 1885.) (smeh)

SH: Znaš, zbunio si ga. Hteo si da zbuniš gurua, uspeo si.

R: Rekao sam da je on suština svega.

SF: Postoji još jedna misao. Mogli bismo naići na neke važne informacije ako uporedimo stanje sna sa budnim stanjem. Jer u stanju dubokog sna nešto se dešava i sve svesne stvari nastaju u stanju sna. Neke stvari su nam poznate iz budnog stanja, a neke su potpuno nove, jednostavno

nastaju, bivaju posmatrane i nestaju. A vremenski element je potpuno drugačiji nego u budnom stanju i može izgledati kao dug period vremena u snu, ali u budnom stanju... vreme u budnom stanju je potpuno drugačije. I ideja je da je sve u stanju sna nestvarno. Ne brinemo o tome sledećeg jutra, a slična je situacija i u budnom stanju. Nije li tako? (R: Da, tako je.) Hvala ti.

R: Još brilijantnih pitanja? (smeh) Ili ćemo pustiti još muzike. Kao što mnogi od vas znaju, Džoel Goldsmith je bio prvi učitelj s kojim sam stupio u kontakt kad sam imao svoje iskustvo sa četrnaest godina, i mnogo mi je značio. Zato će Meri pročitati vam nešto iz njegovih spisa, o tome zašto su reči i slogovi gubljenje vremena za govor. Samo napred, Meri. (Meri čita) Suviše često molitva se sastoji od prevelikog broja reči, izjava, citata. Dok je sama molitva zapravo bezrečna. Molitva nema veze ni sa čim što izgovaramo. Bilo u obliku molbe, potvrde, poricanja ili bilo kojeg drugog oblika govora ili misli. Umesto toga, molitva je ono čega postajemo svesni, u tišini, Božja reč koja se izgovara unutar naše svesti. Drugim rečima, ne molimo se osim ako se molitva može razumeti kao stanje prijemčivosti. Zapravo, Božja reč nije ništa što mi kažemo, već ono što Bog kaže u nama. Jedan oblik meditacije je tiho razmatranje neke ideje o Bogu, razmišljanje o njoj ili čak izgovaranje, ali zadržavanje na njoj samo kratko vreme. Zatim postani prijemčiv i pusti da meditacija dođe od Boga. Drugim rečima, Bog meditira, mi postajemo svesni plodova te meditacije. U uvodu starog izdanja Biblije čitamo: "Jer ako je carstvo Božje postalo reči ili slogovi. Zašto bismo bili u ropstvu njima ako smo slobodni? Je li carstvo Božje reči? Je li carstvo Božje slogovi? Ne, carstvo Božje je u vama i to carstvo Božje mora se manifestovati vama. Mora se objaviti vama, izgovoriti vam se, izraziti vam se. I tako, carstvo Božje nisu vaše reči ni vaši slogovi. U našim molitvama vrlo često nosimo probleme i pitamo se kakav oblik tretmana bismo mogli koristiti za ovaj problem ili onaj problem ili kakav oblik molitve, ili da li postoji neko veće razumevanje koje bismo mogli potražiti o tome kako da se molimo. Ako imate to iskustvo, razmislite o ovom odlomku i spoznaji u njemu. Jer je li carstvo Božje postalo reči ili slogovi? Zašto bismo bili u ropstvu njima?" To jest, rečima ili slogovima, ako smo slobodni. Sveto pismo uči da smo slobodni. Mi smo deca Božja, ako smo deca, onda smo naslednici, ako smo naslednici, onda sunaslednici u Hristu sa Bogom. Mi smo već slobodni, da nismo slobodni, ne bi postojala Božja sila koja bi nas mogla učiniti slobodnima. Slobodni smo i

celokupno učenje istine je naravno da iznese tu spoznaju ili otkrovenje naše sadašnje slobode. Ne da je učini istinitom. Bilo bi dobro da zapamtimo, sa bilo kojim od problema koji nas sada muče, da bismo isto tako mogli ne biti u ropstvu rečima ili slogovima ili izjavama istine. Već biti voljni da sedimo neko vreme i pustimo da Bog otkrije svoj plan nama, svoj plan za nas, nama. Ovo nalazimo u Smitovom prevodu Svetih spisa, u devetnaestom psalmu. Nebesa kazuju slavu Božju. Nebeski svod objavljuje delo ruku njegovih. Dan danu predaje reč. Noć noći objavljuje znanje. Nema govora niti reči. Njihov glas se ne čuje, a ipak njihov glas ide po svoj zemlji i njihove reči do kraja sveta. Ali poslednja četiri reda vraćaju se na prvi. Nebesa kazuju slavu Božju. Ali onda kaže: nema govora niti reči i to je istinito. Nebesa se ne izražavaju rečima govora, a ipak kazuju slavu Božju. I nebeski svod objavljuje delo ruku njegovih i on kaže: "Njihov glas se ne čuje." Nebeski svod svakako nema glas, a ipak pokazuje delo ruku njegovih. Ipak njihov glas odlazi, to jest nebesa i nebeski svod i dan i noć. Njihov glas odlazi bez govora, bez slogova, bez reči. Njihov glas odlazi i objavljuje. I tako je celokupno naše iskustvo ono koje pokazuje slavu Božju. Ono priča priču o slavi Božjoj. Čitavo naše iskustvo, čitav naš život, naše telo, neprekidno pokazuju delo ruku njegovih. Ako u ovom trenutku naša tela ili zdravlje ne izgledaju kao da pokazuju tu božansku harmoniju, to je samo zato što smo potpali pod verovanje da imamo sopstveno zdravlje, sopstvena tela, sopstvene moći umesto da shvatimo da je sve što se tiče nas u telu, u novčaniku ili u domu Bog koji se pokazuje, manifestujući svoje lepote, svoju prirodu ili svoj karakter. Trenutka kada napravimo prelaz od verovanja da imamo zdravlje koje možemo izgubiti ili dobiti, trenutka kada se odreknemo ideje, verovanja da imamo zdravlje koje se može poboljšati i razumemo da je jedino zdravlje koje postoji u celom univerzumu zdravlje Boga koje

se manifestuje kao zdravlje naših tela. Tada dolazimo do spoznaje ovog devetnaestog psalma. Nebesa kazuju slavu Božju i čine to bez reči i bez govora. Nebeski svod pokazuje delo ruku njegovih i čini to bez reči i bez govora. Dan danu predaje reč. Da, ali dan ne govori, on samo predaje reč u smislu izlivanja harmonije Božjeg bića. Noć noći objavljuje znanje i čini to bez izgovaranja u govoru ili drugih saopštavanja ideja osim kroz aktivnost pokazivanja Božje slave. Sada, sve što jesmo i sve što se nadamo da ćemo biti, jeste Bog. Koji se pokazuje kao naše zdravlje, kao naša snaga, kao sve dobro u našem iskustvu. Onda odbacimo odmah verovanje da su naše zdravlje ili bogatstvo zavisni od određenih aranžmana reči u tretmanima ili molitvama. Jer carstvo Božje nije reči ili slogovi. Carstvo Božje je već uspostavljeno u vama. Odbacite verovanje da vaše zdravlje ili bogatstvo ili dom mogu biti zavisni od bilo čega drugog osim od aktivnosti Boga. Jednom kada uvidite tu tačku, da je aktivnost Boga ta koja održava harmoniju vašeg bića, počećete da vidite novo svetlo na temu molitve.

R: Hvala ti, Meri. (SM: Hvala tebi, Roberte...) (traka se završava) [TOC] Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

Evo Šta Nam Se Dešava 11. februar 1993.

Robert: Divno je biti s vama ponovo. Volim vas svim srcem, bezuslovno, baš takve kakvi jeste. Sve je dobro. Nema grešaka. Sve je na svom mestu. Sve je onako kako treba da bude. Bio jednom jedan čovek koji je obučavao svog sina i izašao je napolje i stavio sina na stepenicu i rekao: "Sada skoči u tatine ruke i tata će te uhvatiti." Sin je to učinio. I stavio je sina na drugu stepenicu i rekao: "Skoči u tatine ruke. Tata će te uhvatiti." I sin je to učinio. I stavio ga je na treću stepenicu i rekao istu stvar, samo ovaj put ga nije uhvatio i dete je palo i povredilo noge. I otac ga je pogledao i rekao: "Sine, nikome ne veruj, čak ni svom ocu." Sad, kakve to veze ima sa bilo čim? Apsolutno nikakve. (učenici se smeju) Ova priča nije metafora, nije parabola, nije ništa! (učenici se smeju) Bezvredna je, ne znači ništa, a ipak je slušate s velikim interesovanjem kao da će vas prosvetliti. Ali da vidimo šta možemo da uradimo s tom pričom. Sin predstavlja čistu inteligenciju koja dolazi na svet kao telo i potpuno je nevin. Otac predstavlja ego. Sin dolazi na ovaj svet, čist, nevin, kao čista inteligencija, i počinje da to gubi, gledajući svet, gledajući ego. Ego kaže sinu: "Pogledaj ovaj svet, tvoj je. Možeš imati šta god želiš. Možeš raditi šta god želiš, ovaj prelepi svet. Veruj u mene, ego. Postoje bogatstva u ovom svetu izvan tvoje mašte. Pogledaj prelepa drveća, nebo, oblake, cveće. Sve je prelepo." I sin, budući mlad, bez ikakvog iskustva, počinje da se identifikuje s tim stvarima, ali baš kad sve ide glatko i kako treba, ego povlači tepih ispod sina i sin ima negativna iskustva. Počinje da se sekira, brine, postaje uznemiren. Zaboravlja da je čista inteligencija. Zaboravlja da je nevin. Ali sada počinje da se identifikuje s egom i kaže: "Želim ovo. Želim ovo. Uzrujaću se ako nemam ovo. Želim ovu osobu. Želim ovu igračku. Povređen sam. Usamljen sam. Srećan sam. Tužan sam." Ušao je u puni zamah kao ego. Ovo je ono što nam se dešava. Kada smo prvi put došli na ovaj svet, došli smo iz čiste inteligencije, apsolutne stvarnosti, i dok smo još bili bebe, preuzeli smo ovo telo, još uvek smo imali ovu nevinost, ovu slatku nevinost u sebi. Ovu veliku lepotu i radost, ovu čistotu. Ali kako smo postali programirani u svetu, zaboravili smo na ovo i postali ljudska bića i evo nas danas, potpuno razvijena ljudska bića s "ja" koje dominira. "Ja" želi ovo, "ja" želi ono. "Ja" je puno želja i pokušavamo da umirimo "ja" dajući mu šta želi. Posledično, ponekad smo veoma srećni, ponekad postajemo jadni

kada ne dobijemo šta želimo ili šta mislimo da bismo trebali imati. Zaboravili smo na svoje božansko nasleđe. Zaboravili smo da smo božanska inteligencija, čista svesnost, potpuno se identifikujemo s telom. I znate da je to istinito. Pogledaj svoj život samo za danas i vidi želje koje si imao, potrebe koje si imao, stvari koje misliš da dovoljno želiš da bi ih imao. Vidi koliko te to čini jadnim kada ne ostvariš šta želiš. Tada postaješ potpuno svestan tela. Verujući da si fenomen uma i tela. Ipak, dok prolazimo kroz životne prevrate, neki od nas zahvaljujući prethodnom iskustvu, jer nam se nešto dogodilo, počinju da shvataju: "Ovo nije sve. Ovo nije ono

što život zaista jeste. Ko sam ja? Odakle zaista dolazim? Koja je moja misija u životu? Šta sam ovde da radim?" Neprestano postavljamo sebi ova pitanja i odgovor je sve u sopstvu. Sve odgovore imamo u sebi. Ipak nastavljamo da tražimo, idući od stupa do stuba, trčeći po svetu, tražeći odgovore, tražeći učitelje, tražeći mudrost, dok je sve vreme bilo u tebi samom. Bio si ono što si tražio sve ovo vreme, a ipak nastavljaš da tražiš. Kao da te je neka sila naterala da tražiš nešto što si izgubio. Kada se potpuno predaš, kada nekako prestaneš da tragaš i tražiš, tada stvari počinju da se dešavaju, a ne pre toga. Sve dok nastavljaš da tražiš, nastavljaćeš da tražiš. Neće biti kraja tome. Moraš sam tome stati na kraj. Moraš nekako reći sebi: "Ono što sam tražio, tražilo je mene." Nema više izlaženja i ulaženja, izlaženja i ulaženja. Postoji samo ono što jeste, i ja sam to. Postaješ mirniji, puniji ljubavi, ljubazniji. Počinješ da razumeš da postoji samo jedan život i taj život je čista inteligencija i taj život je tvoj život sada. Nema šta analizirati, nema šta otkrivati, nema šta zaista raditi, osim biti svoj, baš onakav kakav jesi. Ne postoji niko uokolo ko ti može bilo šta reći. Ne postoji knjiga uokolo koja te može bilo čemu naučiti. Ti si taj sada. Ti si onaj kojeg si oduvek tražio. Ti si to! Upravo ovog minuta, sada, nepojmljive lepote i radosti. To blaženstvo o kojem slušaš je tvoje. Tvoje je upravo ovog trenutka. A ipak izgleda da se boriš. Za šta se boriš? Tvoj um je programiran da ti govori da se moraš boriti, da se moraš tući, da moraš preživeti, to su ideje koje su utisnute u tvoj um, programiran si. Veruješ da si osoba s pravima, voliš da se zauzimaš za svoja prava, boriš se za svoja prava. Sve je to um, sve je to ego koji ti govori te stvari. Ti nemaš prava. Kakva su to prava uopšte? Uvek možeš pročitati povelju o pravima. Reći će ti sve vrste interesantnih stvari. Ali postoji nešto iznad svih ovih misli. Nešto iznad svih tvojih želja i potreba, osećanja, emocija i to nešto iznad svega toga si ti! Pravi ti! Ti si okean, a mehurići tvoje telo. Tela dolaze, tela odlaze neprekidno, ali ti ostaješ kao okean, ne kao mehurić na okeanu. Da bi ovo postigao, moraš razmišljati o ovim stvarima svakodnevno. Umesto da ustaneš ujutro i razmišljaš o svom poslu ili razmišljaš o odeći koju ćeš obući ili hrani koju ćeš pojesti za doručak. Moraš razmišljati o ovim Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

stvarima o kojima raspravljamo. Moraš postati svestan sebe, toga ko si zaista. Da razumeš da ja nisam ovo telo, nisam ovaj um koji mi govori sve ove stvari po ceo dan. Ja nisam ni osoba, ni mesto, ni stvar. Ja sam čista svesnost. Ja sam apsolutna stvarnost. Ja sam potpuna sloboda. Nisam ograničen na opseg svog tela, nisam ograničen ni na šta. Ja se širim u svim pravcima. Moja suština je u biljkama, u drveću, na nebu, u ljudima, u životinjama, ja sam sve te stvari. Ceo univerzum je moje Sopstvo. Sve emanira iz mog uma. Sve izlazi iz mene. Cela ova tvorevina je moja tvorevina. Ako želim da otkrijem da je to istinito, moram otići duboko, duboko u sebe. Moram zaroniti dublje u sebe i pronaći izvor svog bića, a to je svest. Kako idem dublje u sebe, ceo univerzum sledi moj primer i ceo univerzum zaroni duboko u mene, sve ide u mene, sve. Tuda je i došlo. Vraća se tuda odakle je došlo, do izvora samog života. Ja sam to Sopstvo. Jedno Sopstvo, neokaljano, čisto, sveprožimajuće. Ja i otac smo jedno, ja i Sopstvo smo jedno. Ja sam to jedno! Moraš tako govoriti sebi. Dok tako govoriš sebi, ego počinje da sluša. Ego počinje da se smanjuje. Dok jednog dana potpuno ne nestane. Tada ćeš otkriti da nikada nisi bio ego, nikada nisi bio ljudsko biće, nikada nisi bio ništa. Otkrio si svoje ništavilo i nestaje i ti kao osećaj da si otkrio nešto. Ne preostaje nijedno ti koje je išta otkrilo. Ti si nestalo. Postoji samo jesnost. Postao si jesti. Jesi li jesi ili nisi jesi, dušo. Sećate li se one pesme? (smeh) Zašto nećeš priznati da si slobodan? Zašto nećeš prihvatiti svoju jesnost? Kad bi samo znao kako si lep. Istinsko Sopstvo. Kad bi samo shvatio radost koja jesi, ljubav koja jesi, mir koji jesi. Nemaš problema, nemaš briga. Nikada nije bilo problema ni briga. Brige i problemi su ti se jednostavno prikazivali jer nisi znao ko si, ali sada znaš ko si. Ti si istina, cela istina. Ti si svetlost. Ti si put. Ono što se pojavljuje kao tvoje telo nestaje, nigde, poput sna, a svet sledi za njim. To nisi ti, ti to sada znaš. Nikada više nećeš biti uznemiren bilo čime, bilo kim. Kako možeš biti povređen ako si nepovrediv? Šta te može povrediti? Samo kada postoje određene želje i potrebe za koje misliš da nemaš možeš biti povrediv, a to možeš samo poredeći se s drugim ljudima. Kada shvatiš da je tvoje Sopstvo potpuno dovoljno, potpuno dovoljno, ništa ne nedostaje, tada postaješ božanski srećan, ali kada

veruješ da si ljudsko biće, tada imaš probleme, želje, potrebe. Dakle, tajna nije u oslobađanju od svojih želja ili potreba ili čežnji, već u buđenju iz dubokog sna smrtnosti. Kada se probudiš iz dubokog sna smrtnosti, sve tvoje želje i potrebe i čežnje će nestati. Nestaće same od sebe. Pogledaj sebe. Nauči da obožavaš sebe, da se klanjaš sebi! Ti si taj! Nikada ovo ne zaboravi. Ti si onaj koji je oduvek bio i uvek će biti, divno je. Nema više ništa što moraš tražiti. Čuo si istinu, video si istinu, budi zadovoljan njome. Ako si ti taj, onda nema kuda ići, nema šta

raditi. Jednostavno si srećan sve vreme. Kada prepoznaš da si ti ceo univerzum, šta ima da se radi? Gde možeš ići? Sve je u tebi. Sve je u tebi, sve. Zašto ne prihvatiš ovo za sebe? Tvoje potrebe će biti ispunjene sama od sebe. Sve će se odvijati onako kako treba u tvom životu. Daj tome šansu. Kada si miran, stvari se rešavaju na pravi način za dobro svih uključenih. Kada si u potpunom miru sa sobom. Ti si moć, celokupnost svega. Prihvati ovo o sebi. Reci sebi: "Ja sam taj koji jesam. Ja sam apsolutna stvarnost, nirvana. Nikada nisam bio ništa manje od toga." Sve što vidim i posmatram svojim očima, sam sam stvorio. Ako mi se ne sviđa ono što vidim, jednostavno to uništim puštajući da se vrati u moj um odakle je počelo. Ja sam gospodar svog sveta, svoje sudbine, i sve je dobro. Sve je divno. U miru sam sa sobom i sa ovim svetom u kojem živim. Jer na kraju krajeva, svet je moja tvorevina i ja sam beskonačna ljubav. Shodno tome, sve što vidim je ljubav. Ljubav vidim svuda. U oblacima na nebu, u drveću, u pticama, u ljudima, u životinjama. U stanju sam da vidim ovo jer sam i sam to. Ništa i niko me više ne može povrediti. Jer sam postao nepovrediv. Niko mi ne može pokazati bilo kakvo zlo bilo gde jer zlo nije moć. Ono nema valjanost. To je samo pogrešno razmišljanje. Sve je dobro, sve je ispravno, sve je dobro. Ako istinski želiš da se pokaješ, samo sedi u tihoj meditaciji i vidi tu savršenu stvarnost u sebi, jer svaka vrsta zla jednostavno nastaje u pogrešnoj misli i poput jutarnje rose pred izlazećim suncem može biti potpuno eliminisana kroz veličanstvenu mudrost i svetlost. Ti si ta svetlost. Ti si ta mudrost. I sve je dobro. Slobodno postavljajte pitanja.

SF: Nešto mi je palo na pamet. (R: Da, Frede.) Šta se dešava ako imam želju, to znači da bi nešto moglo biti drugačije nego što već jeste, a ne postoji način da nešto bude drugačije nego što već jeste u bilo kom trenutku. To takođe uvodi pitanje vremena koje je takođe mentalna tvorevina. Dakle, zapravo je gubljenje vremena imati želju. (R: Tačno.) Trik je zaustaviti je.

R: Zaustavljaš želje razumevanjem ko zaista jesmo. Kada razumeš svoju istinsku prirodu, želje prestaju same od sebe. Želje dolaze samo ljudskim bićima. Kako beskonačno može imati želju? Beskonačna stvarnost je ceo univerzum, sve. Ne može imati želju jer se potpuno ispunjava sve vreme. Dakle, samo ljudsko biće može imati želju i pošto ti nisi ljudsko biće, Frede, nemaš želju. Ti si Frede, neljudsko biće. Čestitam. (SF: Hvala ti.) (smeh)

SH: Možeš imati želju samo ako zamišljaš da si ono što nisi? (R: Tačno.) I insistiraš na tome?

R: Kada prestaneš sve da zamišljaš, bićeš slobodan. Nećeš imati želja, ništa. Sve dok imamo maštu, to se u budizmu naziva lažna mašta. Zamišljamo da je svet stvaran, zamišljamo da vidimo ljude onakvima kakvima izgledaju, zamišljamo da se stvari dešavaju u ovom svetu. U stvarnosti se ništa ne dešava, ništa se ne dešava. Ništa se ne događa. Tvoj um se kreće, ne svet. Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

SF: Ovo je svet beskonačnih mogućnosti. (R: Okej.) Na relativnom nivou ili bilo kom drugom nivou, sve što vidim u snu ili pod dejstvom droge, delirijum tremens, sve je podjednako stvarno ili podjednako nestvarno, kako god želiš da gledaš na to.

R: To je tačno, da. Na tebi je, to je tvoj slobodan izbor, to je tvoja slobodna volja. To je jedina slobodna volja koju imaš. Moći da pošteno pogledaš život i kažeš, "Prihvatam ovo i odbacujem ovo." To je sloboda koju imaš. (SF: U AA (Anonimni alkoholičari) smo imali tu stvar koja se zove molitva za spokojstvo, govorila je, "Bože, podari mi spokojstvo da prihvatim stvari koje ne mogu promeniti. Ono što je važno je da je stvar ono što jeste, ne mogu ništa promeniti.) Pa zašto pokušavati? (SF: Trebalo bi da odustanem.) Pusti sve. (SF: To nam stalno govoriš.) Nema ničega

što moraš da menjaš Fred. Promena se događa sama od sebe bez tvog pokušaja da pomogneš. (SF: Ti si bolji u tome nego što bih ja bio.) Promena je za koga? Za ego, za telo, za um, idi dalje od promene. Baci sav svoj sitniš i zadrži novčanicu od jednog dolara.

ST: Roberte, čitao sam neke stvari o kvantnoj teoriji i oni danas dokazuju, nova nauka kvantne teorije, sve što ste govorili, savetujući nas deset puta godišnje...da je sve to iluzija u smislu da je džinovski hologram, sve što je ovde je kreacija uma svakog pojedinca. Ono što večeras govorimo je da postoji neka vrsta ??? koja će biti neka vrsta svakodnevnog razumevanja, koje dolazi sa naučne tačke gledišta.

R: Ne baš, jer nauka može ići samo dotle. Kada odete na mesta poput svesti ili apsolutne stvarnosti, ne postoje instrumenti koji bi ovo izmerili. Nauka mora biti merljiva da bi rekla kako funkcioniše. Ali ovo je izvan nauke. Oni nemaju čime da izmere svest. Niko ne može izmeriti svest. Niko ne može izmeriti apsolutnu stvarnost. Ljudsko biće nikada neće biti u stanju da to uradi. Nijedan naučnik to nikada neće moći izmeriti. Možete ići do određene tačke i reći ono što ste upravo rekli. Sve je u stanju fluksa. Sve se sastoji od atoma vodonika. (ST: Mislim da je poenta onoga što govorite da postoji samo jedna stvar ovde, nema ko da veruje u ovo. Ja sam individua, mi mislimo da postoji individua. Postoji samo jedna stvar ovde. I to je ??? u materijalističkom smislu. Mislim da oni idu dalje od toga sa hologramom.) Da bi se spoznala apsolutna stvarnost, mora postojati direktno iskustvo. Morate to iskusiti direktno sami. (ST: Da, da) Opet, ne postoji instrument koji to može izmeriti. Konačno nikada ne može spoznati beskonačno.

SH: Ta moć Sopstva se gubi pokušavajući da izmeri beskonačno... (prekid trake)

R: ...ništa se zapravo ne događa. Sve je masovna hipnoza. Sve je halucinacija. Svest nikada nije učinila da se bilo šta dogodi. Jer ono što zovete svešću ionako ne postoji. Ali radi razgovora i objašnjavanja stvari, iznosimo sve ove reči. Kao što biblija uči stvaranje od Adama i Eve. Upanišade nam govore da je Brahman stvorio sve. Sve je Brahman. Ali ovo je radi ljudi koji žele da znaju. Kada ego želi da zna, postojaće neko ko će pisati o tome da vam kaže šta se dogodilo. Ali kada ste transcendirali, tada ćete biti slobodni, neće biti nikoga da vam išta kaže jer ćete otići izvan svega. Zato slušajte u tišini. Idite izvan svega što ste ikada razumeli i bićete slobodni... (kraj trake) [TOC]

Na Si Svom Pravom Mestu, Upravo Sada! 18. Februar 1993.

Robert: Om šanti šanti šanti om mir. Dobro veče. (Učenici: Dobro veče, Roberte.) Uvek morate zapamtiti da je tišina najveći učitelj. Tišina, ćutanje, potpuna nepokretnost, to je najveći učitelj. Stvarnost sija tamo gde je tišina. Ako želite da iskusite stvarnost, samo ućutite. To je sve što treba da uradite. Ućutite. Prestanite da pričate. Prestanite da mislite. Prestanite da zamišljate. Ostavite sve na miru. Postoji sila koja će se pobrinuti za sve za vas. Ovo je istina. Ako sve ostavite na miru, ako prestanete da brinete, prestanete da se sekiraš, ako prestanete da zamišljate šta će se dogoditi, sve će se rešiti. Mora. Mora jer živimo u univerzumu blaženstva. Blaženstvo je vaša istinska priroda. Radost, sreća, harmonija, to je istinski ono što zaista jeste, ali kada počnete da mislite, pokvarite to. Kada počnete da pričate, upropastite to. Kada počnete da brinete, propašćete. Na mestu ste gde jeste jer treba da budete tu upravo sada. Zato uvek kažem da ste na svom pravom mestu, upravo sada u ovom trenutku. Nema grešaka. Ako vam se ne sviđa gde ste, ne pokušavajte da pobegnete od toga, sakrijete se, odete negde drugde, zaronite dublje u sebe i videćete istinsku stvarnost koja je harmonija. Tamo gde se čini da postoji disharmonija, ako zaronite dovoljno duboko, videćete harmoniju, osetićete harmoniju, osetićete radost, sreću, morate. Jer sreća i harmonija su supstrat univerzuma, celokupnog postojanja. To je ono što zaista jeste. Ako ne doživljavate radost, živite u iluziji. Jedno od pitanja koje mi najčešće postavljaju je, "Kako da rešim svoje probleme?" Bez obzira koliko puta vam ovo kažem, ljudi me i dalje pitaju isto pitanje. Imam probleme kažete, "Kako da ih rešim?" Pa, postoji mnogo načina

da rešite svoje probleme. Zavisi od vaše zrelosti. Koliko ste zreli. Pre svega, morate se zapitati, "Kome postoji problem? Ko ima ovaj problem? Kome dolazi ovaj problem?" i odmah se odvojite od njega. Odvojite se od problema odmah. Ne nosite ga sa sobom razmišljajući o njemu. Jer kao što većina vas zna, kada razmišljate o problemu za koji mislite da ga imate, problem kao da se širi, uvećava. Donosi vam još misli o problemu koje ga čine nemogućim za rešiti. Drugim rečima, morate se okrenuti od problema, potpuno, skroz, apsolutno. Bez obzira koliko ozbiljno problem izgledao. Bez obzira šta drugi ljudi misle. Morate se okrenuti od njega.

To ne znači da ne radite ništa. To jednostavno znači da više ne funkcionišete na tom problemu. I kada više ne funkcionišete, rešenje se pojavljuje. Ispravno rešenje može postojati samo kada um ne funkcioniše na problemu. Sve dok um funkcioniše na problemu, možete smisliti rešenja, ali će to biti pogrešna rešenja. Biće to pogrešne reakcije. Zašto jer ste na nivou problema. Ali ako se okrenete od problema potpuno i skroz, onda ste se uzdigli na viši stepen. I kada ste se uzdigli, znaćete šta da radite. Doći će vam kao...kao bljesak. Znaćete tačno šta da radite. Ali kada brinete, kada ste utučeni, kada sažaljevate sebe, kada iznova i iznova prežvaćete problem, postaće relativno gori jer će se ponovo proširiti u vašem umu. Ovako vas um vara. Ovako se um igra igrica sa vama. Prvo vas natera da poverujete da je nešto negde pogrešno, sa vašim životom, nečijim tuđim životom negde, zatim vam daje svo streljivo da se to dogodi. Drugim rečima, radićete stvari koje će pogoršati problem i brinećete i sekiraćete se uzalud. I problem nestane na neko vreme, kao što obično biva, ali ne traje dugo, jednostavno je otišao dublje i dublje u um, odmarajući se, dremajući. Uskoro će se pojaviti punom snagom, ponovo, možda na drugačiji način. Na primer: Recimo da je jedna gospođa sekretarica, izvršna sekretarica, ima dobar posao u velikoj kompaniji. Ne može se slagati ni sa kim na poslu. Krivi ljude za svoje greške. Uvek nalazi mane u svemu, kod sebe, kod ljudi. Uvek oseća da je neko vara, da joj neko nešto radi, da neko pokušava da je povredi. Pa kaže, "Napustiću Los Anđeles, otići ću u Tijuson." Kada odluči da se preseli, problem odlazi na spavanje. U zastoju je, jer pravite fizičku promenu. Kada stigne u Tijuson, dobije drugi posao, isti problem ponovo. Problem izlazi ponovo. Različiti ljudi, različito okruženje, različita mesta, isti problem. Ako ne presečete problem u korenu, proganjaće vas iznova i iznova na različite načine. Jer ste na tom nivou, na nivou problema. Morate se uzdići iznad njega, ne promeniti ga ili zaustaviti. I uzdižete se iznad njega spoznajom istine o sebi. Ovo je jedini način da zauvek ublažite problem. Ovo je jedini način da zauvek transcendirate problem. Uzdižete se iznad njega. Možete istraživati, "Kome dolazi ovaj problem? Ko ima ovaj problem?" I shvatite da ja ima problem, ne vi, nego ja. Naravno, kada pitate i istražujete, "Ko ima problem," reći ćete, "Ja imam, ja imam problem, ja brinem o ovom problemu, ovaj problem je užasan." Ali vi uvek kažete, "Ja ga imam," zar ne? Ne vi, nego ja. Ne vi, nego ja. Ja ima problem. Onda morate odvojiti sebe od ja, ja niste vi. Ja koje ima problem uopšte niste vi. Ja koje ima problem je ego. Ne vi! Zatim dalje istražujete, "Onda ko sam ja?" Što jednostavno znači, šta je izvor ja? Ako nisam ovo ja, šta je onda njegov izvor? Odakle dolazi ja koje ima problem? Ako nije ja, odakle dolazi? Kako je nastalo? U ovom trenutku zastanite. Ako zastanete na pravi način, onda ste u tišini o kojoj smo ranije govorili. Ušli ste u tišinu. U toj tišini postoji potpuno blaženstvo i radost. I u stanju ste da vidite da su problemi proizvod uma, ega, a ne vas. U meri u kojoj ste sposobni da ovo vidite, u toj meri će vaš problem biti potpuno rešen. Pronaći ćete da je sve dobro. Zašto se ovo događa? Događa se jer je univerzum u kome živite apsolutna stvarnost, Brahman. Drugim rečima, vi niste Brahman, nego je Brahman vi. Sve dok mislite i morate to analizirati i istraživati, "Ko sam ja?" Nikada ne možete biti Brahman. Dakle, ako stalno potvrđujete, "Ja sam Brahman. Ja sam apsolutna stvarnost," pravite budalu od sebe. Da li Brahman koji je sveprožimajući kaže, "Ja sam Brahman?" Pošto je Brahman sveprisutan i sve je od početka, ne postoji ništa osim Brahmana, bilo bi prilično glupo da Brahman stalno govori, "Ja sam Brahman?" Jer ne postoji ništa drugo. Postoji samo Brahman. Ali Brahman nikada ne može reći, "Ja sam Brahman," niti Bog može reći, "Ja sam Bog," ali vi možete. Što vam pokazuje da vi niste to. Ako vam iko ikada kaže da je Bog, budite oprezni sa tom osobom. Ono što ste vi nikada

ne može biti Bog. Ono što ste vi čak ni ne postoji, fatamorgana, halucinacija. Samo Brahman postoji. Kada kažem da Brahman postoji kao vi, ne mislim na vaše telo. Ne mislim na vaše poslove ili vaš svet ili vaš univerzum. Mislim da Brahman postoji kao ja-jesam. Vidite, to je obrnuto. Vidite, nije, "Ja sam Brahman." Nego, "Brahman, ja-jesam." Što ne ostavlja mesta za vaše telo, vaš um, vaše misli ili bilo šta drugo. Slobodni ste. Kako Brahman može imati problem? To je smešno. Apsolutna stvarnost ne može imati probleme. Čista svesnost ne može osetiti povređenost. Neki od vas su mi rekli, kad god se osetite uznemireno, kad god se osetite depresivno, kažete sebi, "Ja sam Bog. Ja sam Brahman," da li je to ispravan postupak? To je pogrešan postupak. Samo dodatno zbunjujemo problem. Morate se skloniti potpuno sa puta. Morate se potpuno skloniti i dozvoliti Brahmanu da funkcioniše kao Brahman. Postoji samo Brahman. Nema sveta, nema tela, nema problema, nema univerzuma, postoji samo Brahman. Ako možete stići samo dotle u razmišljanju, dok stignete dotle, vaš problem će biti rešen i nestaće. Počećete da se smejete sebi. Pomisliti da ste imali problem, to je uvreda. Kada verujete da imate problem, vređate Boga, bogohuljenje, razmislite o ovome. Jer kako možete reći da nešto nije u redu? Ono što zaista govorite je da Bog ili Brahman ne zna šta radi i da je nešto pogrešno, ja patim. Bog je napravio grešku, to govorite. Kao što znate, praktično je nemoguće da Brahman ili Bog napravi grešku. Ne postoji takva stvar u Brahmanu. Opet, Brahman zauzima svaki kutak univerzuma, svaku pukotinu. Brahman je sve i svuda i ovaj svet je samo san u Brahmanu. To je sve što svet jeste. Ovaj takozvani svet je san u Brahmanu. Dakle, kada ste uplašeni, kada mislite da je nešto pogrešno, da nešto ne ide vašim putem, osećate se povredljivo, ovo je bogohuljenje. Zato se ne možete rešiti svog problema jer insistirate da je ovaj problem stvaran. Dok je u istini jedina stvarnost Brahman.

fenje. Zato se ne možete rešiti svog problema jer insistirate da je ovaj problem stvaran. Dok je u istini jedina stvarnost Brahman. Da li vidite šta ste radili celog svog života? Reagovali ste na TV, na novine, na podle stvari koje vidite da se dešavaju u ovom svetu, na stvari u vašem sopstvenom životu koje se dešavaju, reagovali ste na te stvari. Nije čudo što patite. Neki ljudi koji su novi ovde mogu pitati, "Zašto Brahman dozvoljava da se ovo dešava u ovom svetu? Zašto Bog dozvoljava da se sve ove podle stvari odvijaju? Ratovi, nečovečnost čoveka prema čoveku." Odgovor opet zavisi od vaše zrelosti. Prosečnoj osobi ću reći, "Ovo je Božija lila, Božija igra, Brahmanova igra. Brahman se igra sa sobom i stvara sve ove uslove," i to zadovoljava ljude koji su na ovom nivou razmišljanja. Drugima, zrelije prirode, reći ću, "Prvo saznajte ko ste, onda vidite da li Brahman donosi ove uslove vama. Drugim rečima, zaboravite na sve. Zaboravite na svet, svoje probleme i saznajte ko ste. Kako se odnosite prema svemu ovome, onda vidite da li išta ima značaja." Dalje zrelijoj osobi ću reći, "Brahman poznaje samo sebe i ništa drugo ne postoji," tako da je odgovor određen time odakle dolazite. Šta možete da shvatite ovog puta. I morate biti veoma pažljivi kako razgovarate sa ljudima. Da sam posetio pacijenta u bolnici koji umire od raka i koji nije svestan krajnje istine. Nije svestan krajnje istine da je Brahman Brahman, ništa drugo ne postoji. Ne bih mu to rekao dok umire od raka. Želi samilosnost, ljubav, dobrotu, lepe reči, ne naprednu advaita filozofiju. Ne bi razumeli. Razmislite kako odgovarate ljudima. Neki od vas su čitali knjige, ali niste imali iskustvo. Nikada niste imali direktno iskustvo istine. Zato ulazite u debate, prepirke o tome ko je u pravu, ko nije. Šta postoji, šta ne postoji i pokušavate da budete pametni i kažete, "Brahman je sve. Ništa ne postoji, sve je san." Želeći da vas ti ljudi poštuju i kažu, "Vau, on zna sve, pametan je." Samo zavaravate sebe. Ako ne pokazujete mnogo, ćutite. Ovako ćete duhovno rasti. Usporićete svoj duhovni rast kada počnete da govorite ljudima koliko znate ili pokušavate da ih impresionirate svojim znanjem o Advaiti. Najnapredniji advaitin je budala i ne zna ništa. Ne postoji znanje u Brahmanu. Zar to ne vidite sada? Da bi postojalo znanje, mora postojati neko da ga primi. A ako nema nikoga, ko ima znanje? Znanje o čemu? Znanje o kome? Sve takozvano znanje je znanje u glavi. Ono što ne znate vas oslobađa, a ne ono što znate! Ovo je potpuno obrnuto od odlaska u školu. U školi vam trpaju svakakvo znanje u glavu i pogledajte šta je od vas postalo. Pogledajte naše političare i velike

duše, takozvane, koji imaju znanje. Oni stvaraju velike probleme u svetu. Znanje stvara probleme. Dakle, vi zaista ne želite znanje.

I drugi ljudi me pitaju, "Roberte, kad bih samo ovo znao, bio bih tako srećan." Ja kažem, "Pogrešno, kad ne biste ovo znali, bili biste srećni. Zapamtite, nije u tome koliko znate, već koliko ne znate." Ovo je veoma važno razumeti. Da li sada vidite da je većina ljudi koji su postali samospoznati to postala pre nego što su pročitali knjigu. Da su pre toga pročitali knjigu, bili bi potpuni idioti i pridružili se debatnom timu. Neću reći većina, reći ću skoro svi, vekovima, koji su postali samospoznati, nikada nisu čitali knjigu. Uzmite drevne Rišije. Rišiji nisu čitali knjige. Sedeći su ispod drveća u tišini, u miru i sve im je bilo otkriveno. A sada uzmite sebe. Šta vam se svakodnevno otkriva, problemi, situacije? Prestanite da razmišljate na ovaj način. Počnite da osećate u kostima da postoji samo Brahman, ništa drugo, tačka, kraj. I ne kvalifikujte tu izjavu. Još je bolje ako kažete jednu reč, ako kažete, "Brahman," ništa drugo. Sedite u tišini i recite, "Brahman." Hajde da ovo uradimo upravo sada. Zatvorite oči. Ispustite sve. Recite, "Brahman," sebi, ništa drugo. Sačekajte nekoliko sekundi i recite ponovo, "Brahman." Sačekajte nekoliko sekundi i recite ponovo, "Brahman." Osetite kako postajete srećni, samo izgovaranjem imena Brahman. Kakvu radost počinjete da osećate. Osećate se podignuto. Vaši takozvani problemi nestaju bez traga jer ni nikada nisu ni postojali. "Brahman!" Za one od vas čiji um počinje da radi i misli počinju da dolaze. Pitajte sebe, istražujte, "Kome dolaze ove misli? Ja mislim ove misli. Šta je izvor ja?" Zastanite i recite, "Brahman," ponovo. Sedite u tišini. Budite u stanju bez misli. (tišina) Om šanti šanti šanti om, mir. Slobodno postavljajte pitanja.

SF: Kada ste govorili da su Brahman, Bog i čista svesnost jedno, sve je jedno, to je tačno, zar ne? (R: Tačno, čak si i ti jedno.) Ja sam jedno, jedno šta?

SH: Jedno bez drugog.

SF: (Učenik opisuje iskustvo kada je optužen da je krao iz prodavnice)

R: Gde si rekao da ću naći ovog tipa?

SF: Nije ništa rekao. Ko bi hteo da stavi dve sijalice u džep? Ali me je zaista naljutilo, ali palo mi je na pamet da da sam to rešio na bilo koji drugi način, usledila bi svakakva karma, policija, tužbe i svašta nešto. I nekako sledi da kada biblija kaže, "Okreni drugi obraz," to znači bukvalno. Znači, ako te neko udari po licu, trebalo bi da okrenem drugi obraz i dopustim mu da udari i drugi, inače, kao što ste rekli, naići će na vas čitava gomila karme. Želite li da komentarišete to, molim?

R: Naravno. Kada čitamo o okretanju drugog obraza, to se odnosi na monahe, na monahe. Način života u ovom svetu je da ne reagujete, mentalno. Ponekad morate nekoga udariti, morate ih udariti, ali ne reagujte na to, mentalno. Drugim rečima, veoma ste mirni u svom umu, ali morate uraditi ono što morate.

Način da reagujete je mentalan. (SF: I bez obzira da li je fizički ili ne, to nije poenta.) Ako bi neko ušao ovamo upravo sada i pokušao da me upuca, da je neko to uradio. Verovatno ne bih sedeo i dopustio mu da me upuca, pokušao bih da ga savladam i izvučem pištolj iz njegovih ruku, ali moj um se neće promeniti. I dalje ću biti ispunjen ljubavlju, samilosnošću i srećom. (SF: Ono što se dešava vašem fizičkom svetu je drugi svet u kome živite.) Jedino kada se karma nakuplja je kada živite u svom umu. Karma dolazi iz vašeg uma. Dakle, kada fizički radite nešto u ovom svetu, neće biti karme vezane za to, ne razmišljate o tome mentalno. (SF: Ako bih ga udario, to bi bila druga lila.) Mogli biste tako reći, u redu. Opet, ovo je ono što biblija znači kada vam kaže da držite noge na zemlji i glavu u oblacima.

SY: Termin smaka sveta.

R: Živite u svetu, radite u ovom svetu. Niste u manastiru, u svetu ste. Sve dok se osećate svetovno, morate preduzeti akciju ili će vas ljudi pregaziti, tako-izgleda, ali mentalno možete biti

u miru i odmoru. Mentalno možete znati da je sve fatamorgana, sve san, i da vam se ove stvari dešavaju zbog toga gde ste, šta se dešava u vašem životu, kada pokušavate da radite stvari.

SH: Da li su mentalno i fizičko toliko razdvojeni, zar nisu povezani ili nisu u vezi?

R: Sve je u umu. Sve počinje mentalno. Morate imati određeni stav uma i privlačite situacije sebi. Vaš stav uma privlači situacije koje vas pogađaju.

SH: To će te naučiti da kradeš sijalice. (učenici se smeju)

SI: Roberte, govoreći o nečijoj reakciji, Rama Krišna je imao ovu priču o kraljevskoj kobri koja jede decu. (R: O da, da) Na kraju su pozvali svetog čoveka i sveti čovek je otišao do kobre i rekao kobri da više ne ujeda. Nekoliko meseci kasnije, sveti čovek je prošao pored istog sela i čuo neke pokrete iz šume i tamo je bila ova krvava, pocrnela, pretučena cobra, i sveti čovek je rekao kobri, "Šta ti se dogodilo?" a ona je rekla, "Poslušao sam te i prestao sam da ujedam ljude," a sveti čovek je rekao, "Budalo jedna, nisam rekao da ne sikćeš." (smeh)

R: Tačno, zaista istinito, pravite svoju buku, šta god morate da radite, ali ne shvatajte to ozbiljno. (pauza) Još neko želi da sikće?

SK: (učenik pita kako osoba sa puno besa i neprijateljstva može biti potpuno mirna?)

R: Kao da ostane mirna? Kao da bude mirna? Ako vaš um može biti miran, zaista u miru, ti ljudi će to osetiti i promeniti svoj stav.

SK: (učenik nastavlja o besu i neprijateljstvu)

R: Događaće se. Događaće se jer je mir priroda univerzuma. Kada vaš um postane miran, identifikujete se sa prirodom univerzuma, onda će priroda univerzuma uticati na sve ljude oko vas i naći ćete mir gde god pogledate.

SK: (učenik nastavlja o besu i neprijateljstvu)

R: Hmm. Zato morate raditi na sebi sada. Ne čekati dok se suočite sa situacijom. Ako radite na sebi sada i postanete potpuno oličenje samilosnosti, mira i dobrote, onda kada se suočite sa situacijom, ono što ste postali, ublažićete situaciju. Uzrokovaćete da se situacija pretvori u potpunu harmoniju. Baš kao kada umirete, stvar je u tome o čemu mislite pre nego što umrete, tamo i odlazite. Većina ljudi kaže, "Pa, sačekaću dok ne umrem i misliću na odlazak u raj ili na lepo mesto gde ima zlata i srebra i sve će biti u redu." Ali kada umrete, nećete biti u stanju da to uradite. Bićete u potpunom strahu dok umirete. Nećete moći da mislite na neko mesto gde želite da odete. To je razlog zašto morate da radite na sebi sada, sve vreme, i učinite sebe takvim. Kada budete trebali da napustite telo, da tako kažemo, moći ćete da mislite na Brahmana i otići ćete direktno u Brahmana. Bićete apsorbovani. Ali ako ne radite na sebi i nastavite da se zezate sa ovim svetom i radite previše u ovom svetu. Kada dođe vreme da napustite telo, nećete moći ništa da uradite, bićete puni straha, bićete uplašeni, potpuno uplašeni. Onda ćete se vratiti u Henrijevu kuću. (smeh)

SH: Zaključavam vrata. (smeje se)

R: Dakle, ako ne želite da se vratite u Henrijevu kuću sledeći život, radite na sebi ili ćete morati da trpite Henrijeye šale zauvek. (smeh) Zaista je zadovoljstvo biti ovde, Henri.

SH: Da.

R: Rekao sam da je zadovoljstvo biti ovde i počinje. (pričaju o kiši koja jako lije)

SH: Da, ti, ti si to uradio. (učenici se smeju dok trajka završava) [TOC]

Ko Si Bio Pre Nego Što Si Rođen? 21. Februar 1993.

Robert: Dobar dan. (Učenici: Dobar dan, Roberte.) Pozdravi i poštovanja. Pozdravljam vas svim srcem. Dobro je biti sa vama ponovo ovog lepog nedeljnog popodneva. Koliko vas veruje da ste rođeni? To je prva greška koju pravite. Verovati da ste rođeni. Možete mi reći, možete reći,

"Naravno da sam rođen. Svi su rođeni." (Robert se okreće psu koji laje dok se učenici smeju i kaže): Nisi rođen. Izgleda kao da su svi rođeni, zar ne? Ipak, voda se pojavljuje u fatamorgani. Nebo izgleda plavo. Pojave su svuda. Prihvatamo ih dok ne saznamo drugačije. Znati da nikada niste rođeni, da nikada ne možete umreti, da ne postojite, oslobađa vas vezanosti za koje je većina ljudi vezana. Daje vam drugačiji život, potpuno drugačiji život, shvatiti da nikada niste rođeni, a ipak ste oduvek postojali. Dakle, pitanje je, "Ko si bio pre nego što si rođen? Gde si bio pre nego što si rođen?" Samo vi možete odgovoriti na ovo pitanje. Mogu vam reći svakakve gluposti, zašto biste mi verovali? Morate sami odgovoriti na ovo pitanje da biste pronašli sreću i slobodu. Sve dok verujete da ste rođeni, patite. Sve je rođeno da pati jer sve umire čim se rodi, počinje da umire. Sve drveće, životinje, ljudi. Čim otvori oči kada se rodi, počinje da umire. Bilo je onih nekoliko ljudi u svetu koji su otišli izvan rođenja i smrti. Bilo je onih ljudi, veoma retkih, koji znaju tajne, odgovore na život, na misterije života. Ipak, oni ne mogu ništa učiniti za vas dok sami ne otkrijete ko ste zaista, šta ste zaista, šta ste sve. Jer ako verujete da ste rođeni, počinjete da gomilate znanje, čim se rodite. Postajete svesni svog okruženja, zatim postajete svesni drugih ljudi. Vaši roditelji vas pune svakakvim znanjem i sve što ovo radi je da širi vaš ego. Vaš ego počinje da živi. Tovi se mislima, znanjem. Baš kao što se telo tovi hranom. Kada imate oko četiri ili pet godina, izađete da se igrate napolju sa prijateljima, stičete dalje znanje. Odete u svoju crkvu ili školu, stičete dalje znanje. I što više odrastate, više znanja primate. I ego se širi i širi sve dok ne poverujete da nešto znate. Kada poverujete da nešto znate, ego je potpuno preuzeo i postajete ego.

Dakle, kada neki od nas poveruju da mora postojati odgovor, ili da ovo nije odgovor, da mora postojati odgovor na zagonetku života, počinjemo sebi davati dalje znanje čitanjem knjiga, traganjem za učiteljima, slušanjem predavača i primamo dalje znanje. Izgleda kao da pomaže, ali vas zavarava. Pojava je laž. Postajete intelektualni, sposobni da debatujete, stičete više znanja na univerzitetu, studirate filozofiju i ubrzo postajete hodajuća enciklopedija. Sada ste ispunjeni znanjem, ispunjeni relativnim znanjem, svetovnim znanjem. Da li je to učinilo svetu bilo kakvo dobro? Pogledajte u kakvom je preciznom stanju svet. Da li je svo znanje advokata, političara, doktora, indijanskih poglavica učinilo ovom svetu bilo kakvo dobro? Znanje kao da uništava ovaj svet, a ne čini ga boljim mestom za život. Velika tajna je da moramo odnačiti sve što smo naučili ako želimo da postanemo slobodni i oslobođeni. Bez obzira koliko puta vam ovo kažem, vi i dalje stičete više znanja, neki od vas. Pomislite na knjige koje ste nedavno pročitali. Vestima koje ste gledali na TV-u. Novinama koje ste čitali. Zar ne stičete sve više i više znanja? Šta vam ovo znanje čini? Širi vaš ego i vaš ego raste i raste i obuhvata ceo svet, ceo univerzum. Imate potpuno znanje o univerzumu, o svetu u kome živite i mislite da će vas to osloboditi. Sloboda dolazi kada ste prazni, kada ne znate ništa. Tada ste slobodni, potpuno apsolutno slobodni. Ne kada gomilate znanje, a ipak nastavljate da to radite. I nastavljate da to radite sve dok vas život toliko ne izbaci iz koloseka da vam se smuči ovaj svet i počnete da tražite odgovore u sebi. Tada ćete znati da morate dati sve, ne steći ništa. Morate odbaciti sve što ste ikada naučili. Sve što ste naučili u školi, na svojim putovanjima. Sve ovo mora biti napušteno ako želite da budete slobodni, ako želite da budete oslobođeni. Oslobođenje je vaša istinska priroda, vaša svarupa. Apsolutna stvarnost je ono što zaista jeste. Čista svesnost. Ali to je praznina. Ove stvari su potpuno prazne od bilo čega. Čista svesnost, apsolutna stvarnost ne nosi nikakvo znanje sa sobom. Ne sadrži nimalo znanja. To je praznina. Potpuna apsolutna praznina. Praznina je ono što omogućava univerzumu da nastane. Iz praznine univerzum raste. Sve dolazi iz ničega. Postoji priča koju vam s vremena na vreme ispričam o dečaku koji ide u školu o Advaiti i učitelj mu govori, "Sve je ništa. Sve dolazi iz ničega, nema tvorca, nema stvaranja. Sve je ništavilo." I dečak stalno govori učitelju, "Ne razumem ovo, molim vas recite mi više, objasnite mi više. Ne shvatam o čemu govorite." Učitelj je rekao učeniku, "Idi napolje i donesi mi smokvu koja visi na drvetu smokve napolju." Učenik je poslušno poslušao i doneo učitelju smokvu. Učitelj je rekao, "Preseci smokvu, šta

vidiš?" Dečak je rekao, "Vidim semenke, male sitne semenke." "Evo žileta, otvori semenku i reci mi šta vidiš." Otvorio je semenku žiletom, malo teško za uraditi, ali unutra

seme je bilo šupljina, ništa, praznina, i učitelj je mudro rekao: "Praznina koju vidiš u semenu rađa smokvu. Kada ugledaš prazninu u sebi, tada ćeš shvatiti da ceo univerzum izvire iz tvog sopstvenog uma, ali um mora biti slobodan i bistar. Um mora biti prazan poput semena da bi ovo shvatio. I tako je i sa nama. Svi mi tražimo slobodu, sreću, ispunjenje, radost, ali ti si sve ove stvari. Oduvek si bio sve ove stvari. Ništa te ne može sprečiti da budeš ovo. Možeš sprečiti samo sebe prihvatanjem svojih ograničenja, a najveće ograničenje je da si rođen kao osoba. Ti si svest, ti nisi osoba, nikada nisi bio osoba, iako izgledaš kao osoba. Moraš ovo otkriti za sebe, odlazeći duboko u sebe i uvideti da ti govorim istinu. Ko si ti? Šta si ti? Nikada ne prihvataj stvari onakvima kakve jesu. Ništa nije onako kako izgleda zbog činjenice da živimo u svetu stalne promene. Dakle, ništa nije nikada isto. Ti nisi ista osoba kakva si bio pre deset godina, pre dvadeset godina, sada si potpuno drugačija osoba. Dakle, odakle si zaista došao? Šta je suština života? Postoje valjani odgovori na ova pitanja, ali ih moraš otkriti za sebe. Ne treba da veruješ nijednoj reči koju ti govorim. Otkrij za sebe. Ti si taj koji ima odgovore, a ipak stalno reaguješ na život izvan sebe. Stalno dozvoljavaš svetu da ti pokaže kako treba da se osećaš. Ako ti svet pokaže nešto lepo i dobro, postaješ srećan. Ako ti pokaže nešto što nije lepo ili dobro, postaješ nesrećan. U zavisnosti od tvog vaspitanja, onoga što veruješ da je dobro, onoga što veruješ da je loše. Ali ipak, ništa nije dobro ni loše, već mišljenje čini takvim. Tvoj um ti diktira i govori ti da je ovo dobro ili ovo loše. Tvoj um ti govori da je ovo ispravno a ovo pogrešno. Odakle je tvoj um dobio ovo znanje? Iz iskustva. Ali da li je iskustvo istina? Ne. Iskustvo nije istina, to je samo tvoje obučavanje, kako si odrastao. Ako želiš da učiniš ovaj svet boljim svetom za život, pogledaj u sebe i upitaj: "Ko živi? Čiji je ovo svet? Kome pripada ovaj svet?" Neki od vas govore u sebi: "Pripada Bogu." Kako može pripadati Bogu ako ni ne znaš šta je Bog? Reč Bog je samo reč koju si obučen da izgovaraš. Pokupio si reč u svojoj crkvi, u svojoj sinagogi, u svojoj džamiji, u svom hramu, Bog. Ljudi ubijaju za Boga, siluju za Boga, ubijaju za Boga, čine sve ove podle stvari u ime Boga, svog Boga. Moj Bog je bolji od tvog Boga. To je kao svet pun vrtićara, koji se bore jedni s drugima, ubijaju jedni druge, ubijaju jedni druge. Pokušavajući da postignemo uspeh za sebe ili gazimo nekog drugog. Ispunjeni smo strahovima, frustracijama, većina nas postaju psihopate i mislimo da živimo. Ne živiš dok ne znaš ko si, dok ne otkriješ šta si. Ono što sada radiš je vegetiranje. Većina nas nije zadovoljna svojim životima i pokušavamo da poboljšamo svoje živote, i šta radimo, pokušavamo da poboljšamo sve spoljašnje u odnosu na sebe, a to se nikada ne može

učiniti. Pokušavamo da promenimo svoje okruženje, upoznamo određene ljude, radimo određene stvari i mislimo da će nas to usrećiti. Ali to traje samo kratko vreme, zar ne? I vraćaš se onome što si bio pre. Ovaj svet te nikada ne može usrećiti, to je nemoguće. Možda izgleda da te usrećuje na neko vreme jer dobijaš nešto što želiš. Ali to će trajati samo kratko vreme. Istinska sreća... istinska sreća dolazi ni iz čega. Kada tvoja sreća proizilazi iz ništavila, tada si zaista srećan, jer te ništa nije usrećilo i ništa to ne može oduzeti. Ako te nešto usrećuje, onda ako ti se nešto oduzme, bićeš nesrećan. Ali ako naučiš da postižeš sreću ni iz čega, ovo je večno. Nikada te neće napustiti jer nema ničega što bi se promenilo. Isto važi i za mir uma. Ako želiš mir uma, prestani da reaguješ na životne situacije. Okreni se sebi unutra. Ništa te ne može sprečiti da spoznaš sebe osim tebe samog. Spoznaj sebe! Ko sam ja? Odakle sam došao? Šta je uzrok ja? Ova pitanja moraju biti promišljana u sebi i istraživana u sopstvu iznova i iznova. U svim situacijama, u svako vreme. Ne razmišljaj o onome što ti govorim. Kada razmišljaš o tome, kvariš to. Ne prihvataj ništa od onoga što ti govorim. Ako prihvatiš, doći će do borbe u tebi. Tvoj ego će ti se boriti na svakom koraku. Dakle, kako treba da reaguješ na mene? Ne treba uopšte da reaguješ na mene. Slušaj reči koje ti govorim. Samo postani miran u sebi. Nikada ne pokušavaj da analiziraš bilo šta što kažem. Isprazni sebe, i istina života će ti biti otkrivena. Oslobodi se

ovog suvišnog znanja i tada ćeš znati. Zapamti, ne znaš sticanjem znanja, znaš oslobađanjem znanja. Kada si prazan, znaćeš. Sve dok si ispunjen znanjem, znaćeš relativno znanje ovog sveta, ali nikada nećeš spoznati istinu svog postojanja, toga ko si, odakle si došao. Za sve ove stvari moraš biti prazan, ne pun. Izgleda da si uzeo telo koje imaš iz karmičkih razloga. Telo koje izgleda da imaš sada, sam si ga stvorio. Napravio si ovo telo i sada izgledaš kao ono. Ako ti se ne sviđa ko si ili šta si, prvo shvati da si sam napravio telo za sebe, zatim shvati da ti nisi telo. Nikada nisi bio telo, iako si izgledao da si ga napravio iz karme. Kada kažem da si napravio ovo telo od karmičke supstance, mislim da je svaka takozvana ćelija tvog postojanja pod zakonima i uticajem karme, i sve što radiš je predodređeno. Svaki korak koji napraviš, svaki pokret koji učiniš, predodređen je. Ti si poput lutke na koncima kojom manipulišu zakoni karme. Stoga izgleda da uopšte nisi slobodan. Kako sada da izađemo iz ove zamke? Prva stvar koju radimo jeste da predamo sve Sopstvu, sve. Ne pokušavamo da analiziramo stvari i shvatimo ih ili da dođemo do novih činjenica o tome ko smo ili šta smo. Sve predajemo, sve prepuštamo Sopstvu.

dajemo sve Sopstvu, sve. Zatim istražujemo: "Ko sam ja? Ko se pojavljuje kao ovo telo? Odakle je došlo ovo telo? Kome dolazi?" Tada kažeš: "Pa, dolazi meni. Osećam ovo telo. Osećam povredu, tugu, sreću, potištenost, mir. Sve ove promene se dešavaju unutar mene." Ali tada se uhvati i seti da si rekao: "Osećam ove stvari." Ne ti, već ja. Ti si nepropadljivo Sopstvo koje nikada nije rođeno i nikada ne može umreti. Ti si apsolutna stvarnost, Brahman, beskonačna svesnost blaženstva. To je ono što si, ali ja je ego. Stoga počinješ da pratiš ja do njegovog izvora. Jer ja je prva zamenica koju naučiš kada se rodiš. Kažeš: "Ja, moje," to je ono što naduvava ego. Sada ćeš preokrenuti situaciju. Uzrokovaćeš da se ja, ego, vrati svom izvoru odakle je došao, a to je čista svesnost, sat-čit-ananda, atma Brahman. Ja uzrokuje da se sve što ti se dogodilo dogodi. Ti si ja, ego ja. Prati ga, prati ga do njegovog izvora. Kada ja ode u svoj izvor, potpuno je progutano i tvoja istinska priroda izranja, sveprožimajuća, sveobuhvatna. Šta god da ti se dogodi, gde god da ideš, šta god da radiš, praktikuj samoistraživanje. Nije važno gde si, bilo da si u zatvoru ili dvorcu ili na pijaci, ako živiš u Egiptu, gde god da živiš, nije važno. "Ko sam ja?" treba da pitaš sebe dvadeset četiri sata dnevno. "Odakle dolazim? Kakva je moja prava priroda? Ko oseća povredu? Ko oseća potištenost? Ko se oseća ovako? Ko se oseća onako? Ja. A ko sam onda ja?" Dakle, važna stvar koju treba zapamtiti: ne stiči više znanja. Jer nekako ti ima smisla da shvatiš da što više znanja stičeš, tvoj ego više raste. To je ono što radiš – širiš svoj ego sve više i više i više. Onda neki od vas govore: "Ako ne stičem znanje, kako ću onda zarađivati za život? Niko neće zaposliti glupana." Vidiš, postaješ osuđujući. Veruješ da osim ako nemaš relativno znanje, ne možeš dobiti posao, ne možeš raditi – naprotiv. Kada se odrekneš relativnog znanja, postoji sila koja zna kako da učini da mango raste na drvetu manga, pomorandže rastu na drvetu pomorandže. Sila koja čini da trava raste. Sila koja čini da sunce sija, kiša pada. Ta sila će te održavati i čuvati, u to te uveravam, kada se odrekneš svog znanja koje si imao. Ali sve dok se plašiš da se odrekneš, onda moraš sam da se snalaziš. Izgleda da moraš sam da stvaraš svoj život. Ali kada razviješ veru, tada ćeš shvatiti da ne postoji ništa na ovom svetu što mi može išta dati. Sve dolazi iznutra. Sve moje potrebe su ispunjene iznutra. I okrećeš se unutra sve više i više svakog dana, predajući sve i svakoga. Tada ćeš otkriti da si na pravom mestu, prolaziš kroz iskustva kroz koja treba da prođeš, potpuno srećan, potpuno miran i sve je dobro. Hajde da vežbamo ovo odmah. Zatvori oči. Oslobodi se bilo kakvih... svih svojih unapred stvorenih ideja, svoje dogme, svojih osećanja, svega. Oseti kako postaješ pot-

puno prazan. Oseti kako se sve te godine karme popuštaju. Oseti kako postaješ lakši. Razbijaš obim svog tela, dok počinješ da se širiš kroz univerzum. Oseti da nemaš oblik, nemaš obim. Sve životinje, sve biljke, svi ljudi sveta su svi unutar tebe i nastavljaš da rasteš i rasteš sve dok ne osetiš sve planete, galaksiju, sve unutar sebe. Oseti sve svoje bogove u koje si oduvek verovao, nebeska tela, nebesa, paklove, sva tvoja verovanja su sva unutar tebe. Sve u tebi. Predaj sve

Sopstvu. Odustani od svega. Oseti kako postaješ lakši, kako postaješ srećniji predajući sve, da više nemaš svoj sopstveni život. Od sada će svest biti tvoj vodič. Nikada se više nećeš ni o čemu brinuti. Nikada više nećeš biti zabrinut ni za šta. Jer sila koja zna put sada je aktivna u tvom životu. Postani svestan svog disanja, dok udišeš reci "ja", dok izdišeš reci "jesam". Ja-jesam obuhvata ceo univerzum. Tvoja prava priroda je u ja-jesam. Svojim disanjem udahni "ja", izdahni "jesam". Dok izdišeš, oseti kako hiljade godina karme izlaze iz tebe, izduvavaš je. Udišeš ja-jesam, stvarnost. (tišina dok traka ne završi) [TOC] Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

Šta God Vidiš To Je Sopstvo 25. februar 1993.

Robert: Om šanti šanti šanti om, mir. Dobro veče. (Učenici: Dobro veče.) Dobrodošli ste svim mojim srcem. Dobro je biti ponovo sa vama. Volim svakog od vas, bezuslovno. Baš takvog kakav jesi, jer volim svoje Sopstvo. Ako volim svoje Sopstvo, moram voleti tebe jer volim svoje Sopstvo. Nema razlike. To znači da ako odeš i opljačkaš banku, i dalje ću te voleti. Nema razlike šta radiš, jer i dalje vidim svoje Sopstvo. Postoji samo jedno Sopstvo i ti si to. Uvek ovo zapamti. Šta god vidiš jeste Sopstvo. Ne postoji ništa drugo. Ako vidiš nešto drugo, imaš problema. Jer vidiš svet maje kako se zatvara oko tebe. Dajući ti svakakve misli i osećanja i ??? Kada odeš na spavanje, lišen si svih svojih posedovanja i takođe tela. Ipak, koliko god čudno zvučalo, kada se probudiš srećan si. Kažeš: "Dobro sam spavao, voleo bih da još malo spavam. Bio je divan san koji sam imao." Pomislio bi da ćeš biti nesrećan jer si lišen svih svojih posedovanja dok spavaš. Nema ničega, ali se osećaš srećno. Uporedi ovo sa stanjem sna. U stanju sna, ako si lišen svih svojih posedovanja, osećaš se jadno. Posebno svog tela, što znači da si mrtav u stanju sna. Isto kao i ovo budno stanje, ova stvarnost ovde, sada. Ako si lišen posedovanja, osećaš se jadno. Osećaš kao da nešto nedostaje. Ipak, od sva tri stanja – spavanje, sanjanje i budnost – stanje sna je jedino stanje u kojem se budiš srećan. A ipak nemaš ništa. Zaključak do kojeg dolazimo je da je sreća svojstvena osobi i nema veze sa svetom. Pronalaženjem Sopstva pronalaziš sreću. Promišljaj ovo, razmisli o ovome. U stanju dubokog sna je jedino stanje u kojem pronalaziš istinsku sreću. Dakle, Džnani ili Mudrac je onaj koji svesno doživljava stanje sna. Ne stanje sna, već stanje dubokog sna. Onaj koji svesno doživljava stanje dubokog sna. Drugim rečima, ne postoji ništa u stanju dubokog sna osim Sopstva. I Sopstvo postaje Mudrac ili Džnani. A način da se dođe do tog stanja jeste kroz doživljavanje Sopstva, kao ja-jesam. To znači da moraš negirati svet ili ono što se pojavljuje. Moraš raditi samoistraživanje ili ići duboko u meditaciju, negirati čula. Šta god vidiš, šta god pomirišeš, šta god okusiš, šta god osetiš, šta god čuješ, lažna je pretpostavka. Ono što zapravo radiš kada se identifikuješ sa čulima jeste da vidiš kako si programiran od malih nogu. To je sve što su čula – programiranje.

Odgajan si da veruješ da je ovo dobro, ovo loše, ovo ispravno, ovo pogrešno, ovo je ovako, ovo je onako, od malih nogu. I odrastaš ne voleći ovo i ne voleći ono, prema svom programiranju. Svako misli da je nešto ispravno, nešto pogrešno, po sopstvenom nahođenju. Dakle, moraš se deprogramirati tako što ćeš ostaviti svet na miru. Ovo je čudna stvar da kažem – ostaviti svet na miru – jer smo uvek uključeni u svet, ali ipak to je upravo ono što moramo učiniti. Zapamti, jedino što ide u tvoju korist jeste tvoje programiranje. Programiran si. Drugim rečima, sve što vidiš, okusiš, dodirneš, čuješ i pomirišeš je pogrešno, nije istina, nije stvarnost. Ipak, većina nas se identifikuje sa ovim stvarima i čini ih svojom stvarnošću. Postajemo depresivni, postajemo anksiozni, postajemo uznemireni, postajemo ljuti, postajemo srećni, postajemo ovako i postajemo onako prema onome što nam naša čula govore da je stvarno. I naše programiranje koje nam govori da je ovo ispravno, ovo pogrešno, to je ono što nas sprečava od samospoznaje. I mogu deliti ove stvari sa vama iznova i iznova tokom mnogo godina. Određeni ljudi su ukopani u svojim navikama i veoma je teško razbiti to. Razbiti programiranje, jer odbijaju da se odreknu. "Ići glatko" jednostavno znači da stvari idu tvojim putem. Stvari idu onako kako misliš da treba da idu. Onda se desi nešto – izgubiš posao, neko umre u porodici, tvoja kuća izgori, tvoj automobil je ukraden. Šta tada postaješ? Da li si pod kontrolom? Da li se sećaš da je sve san? I da

u istini ne možeš ništa izgubiti niti dobiti? Bilo da reaguješ nasilno ili reaguješ sa zlobom? Budi iskren prema sebi, vidi šta se dešava. Vidi šta se zaista dešava u tvom životu. Imaš svoje ideje šta je ispravno, šta je pogrešno, šta je dobro, šta je loše i ne želiš da ti se svet uzdrma. Želiš da svet nastavi onako kako ide, onako kako ti misliš da treba da ide. Ako neko dođe i uzdrma tvoj svet, postaneš potpuno uznemiren. Kako takvo biće može postati samospoznato? Probuđeno? Kada ih svet maje pritišće. Kao što sam pomenuo ranije, sreća je tvoja svarupa, tvoja stvarnost. I osetiš je u stanju dubokog sna, kada si u dubokom snu i probudiš se, osećaš se srećno. Ali onda prođeš kroz dan, prolaziš kroz različite situacije i prolaziš kroz promenljivosti dana, uhvati se i vidi kako reaguješ na stvari. Vidi koliko puta dnevno postaneš ljut, besan, uznemiren zbog nečega. Sve će se to u svakom slučaju promeniti, bez obzira šta ti radio. Sve se mora promeniti, a ti se ipak povodiš za stvarima onakvima kakve su u ovom svetu. Kao da je svet stvaran. Stalno zaboravljaš da je san. Stalno zaboravljaš da je sve maja. Stalno zaboravljaš da je to Božja lila. Sve je kosmička šala. Ipak je shvataš ozbiljno. I kažem ti, nikada se ne možeš probuditi kada shvataš ovaj svet ozbiljno, to je nemoguće. Sve što radiš jeste da gomilaš još karme. Promišljaj ovo, ovo je veoma važno. Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

Svaki put kada te svet uzdrma, osetiš da se nešto dogodilo što ti nije po volji, gomilaš karmu. Moraš biti svestan ovih tačaka sve vreme. Tačka broj jedan: Ovaj svet je san, baš kao san koji sanjam noću. Sve u ovom svetu je karmički. Ništa nije stvarno. Zato više nikada neću dozvoliti ovom svetu da mi diktira šta je ispravno, šta je pogrešno, šta je dobro, šta je loše. Tačka broj dva: Moja priroda je božanska. Ja nisam telo ni ovaj svet, niti imam išta sa ovim svetom ili ovim telom. Telo prolazi kroz svoju sopstvenu karmu, brine se o sebi, radi šta god treba da radi. Ono nema apsolutno nikakve veze sa mnom. Tačka broj tri: Sve što posmatram u ovom svetu jesam ja sam, ništa drugo. Vidim samo sebe gde god da pogledam. U šta god da sam uključen. Vidim sebe i ništa drugo. Tačka broj četiri: Da bih transcendantirao ovaj svet i postao potpuno slobodan, moram se nekako probuditi iz ovog smrtnog sna. I to mogu učiniti samo postajući neosuđujući, miran u sebi, posmatrajući ovaj svet poput pokretne slike, svih vrsta scena u filmu. Znam da nisam pogođen ovim stvarima, stvarima ovog sveta ili bilo kog drugog sveta. Tačka broj pet: Ja-jesam supstrat sveg postojanja. Ja-jesam ekran na kojem se film prikazuje. Ja-jesam reditelj i producent filma. Ja-jesam takođe glumac. Glumim sve uloge. Stoga se više nikada neću zbuniti u slici ili ekranu. Trebalo bi da promišljaš ove stvari svakog jutra kada ustaneš iz kreveta, kada se prvi put probudiš. Postani svestan ovoga. Ne uključuj televizor i gledaj vesti, niti čitaj novine, jer će te to zbuniti i potpuno smesti. Uvek se iste stare stvari dešavaju na ovom svetu, pa se uključujemo u te stvari. Izjavljuješ da si učenik istine. Želiš da postaneš slobodan i oslobođen u ovom životu. Ipak, šta činiš povodom toga? Ne možeš živeti isti stari život i očekivati da budeš oslobođen. Promene moraju biti napravljene u tebi. I na tebi je da napraviš ove promene, niko ne može to učiniti umesto tebe. Moraš to sam učiniti. Moraš videti gde su te godine postavile na ovaj svet. Kakva je tvoja situacija, kroz šta prolaziš, i transcendantirati celu stvar. Nema drugog načina. Cela igra je tvoja. Imaš slobodu da prihvatiš svoju stvarnost, odricanjem svega ostalog, ili imaš slobodu da želiš sve ostalo i da se odrekneš stvarnosti. Ovo je jedina sloboda koju imamo. Sve ostalo je predodređeno, unapred određeno. Dakle, kada me bilo ko pita: "Da li je sve predodređeno, unapred određeno?" Kažem: "Da i ne." Za prosečnu osobu jeste. Osobu koja hoda okolo reagujući na sve u životu ili je osuđujuća. Toj osobi je sve predodređeno. Ali osobi koja istinski radi na sebi, ne dozvoljavajući da je uslovi uznemire, da je situacije koje joj dolaze učine osuđujućom, ta osoba radi za svoju slobodu. I malo po malo, otkidaju svoje karmičke blokove, samskare, sve dok ne postanu potpuno slobodni i oslobođeni.

Izgleda da dolaziš na ovaj svet sam i izgleda da ćeš napustiti ovaj svet sam. Sve stvari koje su te uznemirile ili usrećile, ne možeš poneti sa sobom. Sve stvari koje si nagomilao, svoj nameštaj, svoje kuće, svoje automobile. Sve mora biti ostavljeno. Tvoje nade, tvoji snovi, sve ostavljeno. A kuda ćeš otići određeno je onim što sada radiš. Šta ti je važno? Budi iskren prema sebi. Nekim

ljudima je važno da brinu, da se plaše, da se uznemiravaju. Da gledaju tamnu stranu života i veruju da se nešto strašno uvek dešava. Svako je drugačiji, ali sam stvaraš svoj život onim što dozvoljavaš sebi da misliš i veruješ. Misli su stvari. Čime god se baviš, sa čim god se identifikuješ, pre ili kasnije postaje tvoja stvarnost. Zašto se ne bi neprekidno bavio ja-jesam. Zašto ne bi promišljao čistu svesnost, nirvanu, sat-čit-ananda. Postoji stara izreka koja kaže: "Mislite na Boga i Bog će misliti na vas." Što jednostavno znači: misli na svoje više Sopstvo i postaćeš ono o čemu misliš, tvoje više Sopstvo. Ali ako se uplićeš u ovaj svet i misliš na svetovne stvari, šta misliš šta ti se dešava? Postaješ svetovna osoba koja brine, uznemirava se, koja upada u svakakve nevolje i probleme. Izbor je uvek tvoj. Postoji jedna stvarnost, jedno Sopstvo, jedan princip, jedna svest i ti si to. Zašto to ne prihvatiš? Otvori svoje srce za to. Nisi sam. Čim počneš da misliš na svoje više Sopstvo, više Sopstvo počinje da misli na tebe. Sreća je tvoja stvarnost. Mir je tvoje istinsko Sopstvo. Imaš to, tu je gde si sada. Probudi se u to. Ali moraš ostaviti svoj svet na miru. Prestani da pokušavaš da menjaš stvari ili ljude ili situacije. Zapamti, to je ono što te sprečava od tvoje samospoznaje. Ne pokušavaj da provališ ljude ili analiziraš uslove, situacije. Ne možeš to učiniti, previše je komplikovano. Zato je napisano u svim velikim knjigama: ostavi sve na miru. Ostavi ljude na miru, ostavi svet na miru. Zapamti, nema čega da se plašiš i nema protiv čega da se boriš. Nošen si u toku blaženstva ka svom najvišem dobru. Sve je na tvojoj strani. Ništa nije protiv tebe, znaš. Ne postoji niko i ništa što pokušava da te povredi. Ne moraš da se braniš ni od koga ni od čega, jer ne postoji ništa što pokušava da te povredi. Svaka situacija koja dolazi u tvoj život je neophodna u ovom trenutku, sve. Ako gledaš na svakoga i sve kao na Boga, bićeš na pravom putu. Gledaj na svaku situaciju, svako stanje kao na Brahman. Ako postoji samo Brahman, i postoji samo Brahman, kako onda mogu postojati greške negde? Kako ljudi mogu napraviti grešku? Vidiš šta govorim? Postoji samo jedan, i taj jedan je sveprožimajući, sveprisutan, savršenstvo, ljubav, sreća, radost, taj jedan si ti. Ti si taj jedan. Dakle, kada negativno reaguješ na situaciju, možeš to nazvati bogohuljenjem. Jer govoriš da Bog ne zna šta radi. Da je nekako svest napravila Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

grešku negde i ti moraš to ispraviti. Kakva besmislica. Ipak, većina nas čini ove stvari svakodnevno. Misleći da je na nama da ispravimo nešto, na nama da ispravimo nekoga, na nama da popravimo stvari. Ove stvari koje pokušavaš da ispraviš i popraviš traju od početka vremena, kada se iluzorni univerzum prvi put pojavio. Sve je to Božja lila. Božja igra, to je šala i ti je shvataš ozbiljno. Ima li onda čuda što su tvoja osećanja uvek povređena. Što se ljutiš svakodnevno zbog neke situacije koja je sitnica ili besmislica, jer odbijaš da razumeš svoju božanstvenost. Gledaš na sebe kao na smrtno biće koje mora izaći u ovaj svet i boriti se za opstanak. To je laž, to nije istina. Ovo je ono na šta treba da se fokusiraš dan i noć, a najbolji način da radiš na sebi je kroz samoistraživanje. Ono obuhvata sve ove stvari o kojima govorimo. Ali na tebi je da to činiš i nastaviš da činiš dan i noć bez prestanka. Šta god da ti dođe, šta god da vidiš svakodnevno, bilo da je sitnica ili ozbiljna stvar, moraš istraživati: "Kome ovo dolazi? Ko ovo oseća? Ko ovo vidi?" Znam da je nekima od vas teško ovo raditi i to je zato što ne praktikujete male stvari. Ako prvo nastaviš da praktikuješ male stvari, onda kada dođe takozvana velika katastrofa, moći ćeš da se suočiš sa njom predivno. Jednostavno ćeš reći: "Kome ovo dolazi? Meni, egu, ja. Potpuno sam slobodan od toga," i moći ćeš da to odbaciš i odeš u potpunom miru. Ali ako ovo ne praktikuješ, onda kada ti u životu dođe takozvana katastrofa, postaćeš silovito uznemiren zbog toga, depresivan, besan. To je kao kada ćeš umreti i napustiti svoje telo. Ono čime zaokupljaš svoj um kada umireš, tamo ćeš i otići. Neki od vas govore: "Pa, zaokupljaću svoj um Brahmanom, kada umrem želim da odem pravo u Brahman." Naravno, to ne funkcioniše tako. Jer ako prethodno, pre takozvane smrti, nisi praktikovao, nećeš moći to učiniti. Kada te smrt dođe posetiti, bićeš u potpunom strahu. Nećeš moći jasno misliti. Zato je toliko važno praktikovati sada. To te čini jačim, pod kontrolom. Praktikuj "Ko sam ja?" stalno, neprekidno. "Ko je ovo ja koje ima ovaj problem, ovaj strah, ovu frustraciju? Odakle je došlo ja?" Dok se svakodnevno, neprekidno odvajaš od ja, uskoro nećeš morati da izgovaraš ove stvari.

Biće automatski. Koja god situacija da se otkrije, nećeš ništa reći, samo ćeš je pogledati i osmehnuti se i ne biti u njoj uopšte uključen. Uzdići ćeš se na višu svest, samo osmehom na stanje, situaciju. Ali ako ne praktikuješ, onda kada te situacija suoči, naljutićeš se, pobesneti, uznemiriti, depresivan i ostalo. Dakle, ovaj svet maje je tvoj da se igraš kako želiš. Možeš ga preuzeti u kontrolu ili on može preuzeti kontrolu nad tobom. To je tvoj izbor. Ako ne želiš da ovaj svet maje preuzme kontrolu nad tobom, onda moraš izaći iz njega što brže možeš. Ponovo, izlaziš iz njega tako što ne reaguješ na uslove, na ljude, na mesta, na stvari i istražujući: "Kome ove stvari dolaze? Ko ovo oseća? Ko je... kome ovo dolazi? Meni. Ko sam ja? Ko je ja? Odakle sam došao?" Nastavljaš da radiš ovo bez obzira na vreme i prostor

i bilo šta drugo. Samo nastavi. Pokušaj da se svakodnevno usrećiš, smej se sebi. Sedi u tišini sam, koliko god možeš. Kada sediš u tišini, ne misli o svetu i uslovljavanjima, samo sedi. Posmatraj svoje misli u svom umu. Posmatraj svoja osećanja. Ti si trenutno proizvod uslovljavanja koje si imao od malih nogu. To je ono što doživljavaš u ovom trenutku, ništa drugo. Većina nas veruje da imamo svoje sopstvene misli, da možemo misliti. Možemo donositi odluke, ali to nije istina. Potpuno si programiran, hipnotisan, mesmerisan. Imaš mnogo lažnih verovanja u sebi, koja čekaju da izađu pri prvoj prilici koju im pružiš. Ona su poput uspavanih semena koja čekaju da proklijaju. Ipak, imaš svo municiju koja ti je potrebna da se rešiš svih ovih stvari, ako ćeš je samo upotrebiti. Imaš samoistraživanje sa kojim možeš raditi. Možeš postati svedok svojih misli i emocija. Možeš shvatiti da je svet maja i ne identifikovati se sa njegovim uslovljavanjima. Možeš znati da je i tvoje telo maja i ne reagovati na njega. Imaš sve te divne alate za rad. Slobodan si, potpuno i apsolutno slobodan. Ti si bezgranična, čista svesnost upravo sada. Staro ja se topi. Svi tvoji strahovi i frustracije iz prošlosti su nestali. Podigao si se na višu vibraciju. Stvari koje su te uznemiravale, smetale ti, sada su potpuno i skroz nestale. Budan si i sve je dobro.

SY: Roberte, imam pitanje. (R: Mhm.) Postoji li razlog zašto si izabrao dvanaest do tri i šest do devet za meditaciju iz određenog razloga? Ili je to samo vreme kada ti meditiraš? Misleći da bi svi trebalo da meditiramo u isto vreme?

R: U stvari, isto je i kada meditiram. Ne meditiram baš, samo sedim u tišini. (SY: Dakle, nije bitno zaista, bilo koje vreme?) Pa, vreme kada to radiš sa mnom, dobićeš više od toga. Radiš kada i ja radim. Jer postoji jedinstvo, osećaj jedinstva, osećaj svetlosti, energije koja prožima sve sledbenike, isto u to vreme. (SY: To je puno sati.) Ne moraš to raditi tačno u isto vreme. Mislim, možeš raditi sat vremena ako želiš, pola sata, ili šta god ti odgovara. Ali ako moraš da radiš, radi u vreme koje sam odredio i vreme između, od dvanaest do jedan. Možeš početi sa malim, možeš početi radeći petnaest minuta možda, dvadeset minuta, i kako osetiš energiju, možeš je povećavati. Stvari će početi da se dešavaju za tebe. Mnogi ljudi mi govore iz Evrope, Azije, Sjedinjenih Država, koji sede u tim satima, osećaju moćnu energiju i promenili su se u svojim životima. Stvari su se promenile na bolje za njih. Čujem svakakve priče o tome. Pokušaj raditi u to vreme. Ako počinješ da ovo radiš prvi put, kao što kažem, ne moraš sedeti sve te sate, možeš sedeti dvadeset minuta ili pola sata. Šta god ti odgovara, šta god ti se čini ispravnim. Kada ustaneš, zaboravi na sve to. Ne misli više o tome. Počećeš da vidiš stvari drugačije, osećaš drugačije, osećaš se srećnije i mirnije. Ali ponovo, moraš uložiti trud da to uradiš. Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

SY: Znaš, smešno je, čini se da uspem da se inspirišem da to uradim, a onda se desi ova strašna stvar, previše je toplo u krevetu i... o ne.

R: Radi to u krevetu. (SY: Stvarno?) Naravno. (ST: Ispod pokrivača.) (smeh) Zašto ne? Počni radeći to u krevetu i stvari će se promeniti, onda ustaneš iz kreveta. Shvatićeš da je to tako osvežavajuće da ćeš ustati iz kreveta i sesti u stolicu. Ali počni gde god želiš. (SY: Pa, rečeno mi je jednom da je mnogo bolje sedeti uspravno da bi kičma bila u uspravnom položaju.) Pa, to je na početku meditacije kada ljudi prvi put počnu da meditiraju, ali ne moraš stvarno to da radiš. Nije

ono što ovde učiš, ne za Džnanu ili Advajtu. Ako praktikuješ različite oblike joge, ono što kažeš je tačno. Moraš sedeti na određeni način, u određenom položaju. Ali ovo nije joga. Ovo je Advajta, drugačije je. Probaj, svideće ti se. (SY: Hvala.) Meri, hoćeš li pročitati Džnanija? (SM: Da, Roberte.) (Meri čita: Džnani, pogledajte početak ove knjige za tekst)

R: Hvala, Meri. (SM: Hvala, Roberte.)

R: Zapamtite da volite sebe, da obožavate sebe, da se molite sebi, da se klanjate sebi, jer Bog boravi u vama kao vi, mir. Vreme je za prašad… (traka se završava) [TOC]

"Ko Sam Ja?" 28. februar 1993.

Robert: Dobro veče. (Učenici: Dobro veče, Roberte.) Pozdravljam vas svim svojim srcem. Lepo je biti sa vama ponovo. Postavlja se pitanje, "Ko sam ja? Šta ja radim ovde?" Ako istražite duboko u sebi otkrićete da postoji čežnja u vama za Sopstvom, da saznate ko ste zaista. Da biste razumeli ko ste, šta ste. Ova čežnja je u svakom ljudskom biću, ta čežnja za Sopstvom. Kada je ova čežnja dovoljno duboka, gravitirate ili privlačite sebi živog učitelja koji je zaista vaše Sopstvo. Postoji samo jedno Sopstvo. Ja sam vaše Sopstvo. Vi ste me stvorili iz sebe. Nisam se tek tako pojavio, nisam tek tako došao, vi ste me učinili onim što sam danas. Vi ste me stvorili, vi ste me načinili i evo me. Jedino što vam mogu dati je ljubav. To je sve što sam sposoban biti, ljubav. Zato kada kažem, "Volim vas svim svojim srcem," zaista to mislim, ne mogu da pomognem. Ponekad je tako teško voleti određene ljude ali moram da volim, ne mogu da pomognem. Bez obzira šta radili, gde god išli, šta god bili, šta god mislili, volim vas tačno onakve kakvi jeste, bezuslovno. Ljubav, to je sve što postoji. Ako samo možete naučiti dovoljno voleti, ako se možete okrenuti ka sebi i voleti sebe svim svojim srcem, svom svojom snagom, svim svojim bićem, onda kada pogledate svet videćete sebe. Jer zar nije to ono što sada vidite? Vidite samo sebe kada pogledate ovaj svet. Verujete da vidite nešto drugo, ali ne vidite. Verujete da vidite drveće, ljude, nebo, planine, kišu. Vidite samo sebe. Šta god mislili o određenim ljudima, kad god gledate ljude, do kakvog god zaključka došli o ljudima, to je o vama samima. Ovo je prvi metafizički princip Advaita Vedante. Postoji samo jedno Sopstvo i vi ste to! Pa kako biste mogli videti nešto drugo. Razmislite o ovome. Razmišljajte o ovome. Jedno Sopstvo, jedino Sopstvo, apsolutna stvarnost, svest, to sopstvo je aktivno u vama. Kada kažem, "Aktivno u vama," mislim da ne postoji stvarno vi onakvi kakvima se pojavljujete. Postoji samo Sopstvo koje se pojavljuje kao vi. Drugim rečima, ne postoje telo i vi, nema tela. Postoji samo vi, jedan. Ako izgleda da vidimo tela, ovo je poput sna, halucinacije. Izgledaju dovoljno stvarno i mi reagujemo na njih, ali ako se možemo držati prve premise da postoji samo jedno Sopstvo i ja sam to, onda ćete biti pažljivi šta govorite drugoj osobi. Bićete pažljivi kako gledate drugu osobu, šta mislite o njoj, kako je procenjujete. Jer uistinu procenjujete sebe. Postoji samo vi. Ceo svet emanira iz vas. Stvorili ste ovaj svet iz sebe. Odakle bi drugo došlo?

Odakle bi drugo došlo? Samo se nije pojavilo niotkuda. Stvorili ste ovaj univerzum iz sebe i onoga što jeste. Da li vam se sviđa vaša kreacija? Da li uživate u onome što ste stvorili? Ako vidite nešto loše bilo gde morate ići dublje u sebe i otkriti ko vidi tu stvar koja je loša. Odakle je došla? Da li se samo pojavila niotkuda? Da li neko drugi ima moć da stvara situacije, uslove? Vi ste jedina moć. Ovo je nešto o čemu morate duboko razmisliti, da zaista razumete. Ništa se ne dešava bez vašeg pristanka. Reagovati na stanje je čisto neznanje. Jer ne postoje stanja, postoji samo Sopstvo i vi ste to. Kada ljudi postanu dovoljno čisti na ovaj način i počnu da razumeju ono što sam upravo rekao i razmišljaju o tome dan i noć i promišljaju, biće privučeni pravom učitelju, pravim knjigama, pravim situacijama, gde možete ići dalje i shvatiti da ste vi jedini koji postoji. Niko osim vas. Vi ste taj. Razmislite o ovome. Pitanje koje mi se najčešće postavlja, "Kako mogu znati da li napredujem duhovno? Postoji li znak? Kako mogu znati da li napredujem na ovom putu?" Odgovor je vrlo jednostavan. Kada pogledate svet šta vidite? Da li vidite isti svet koji ste videli pre pet godina? Ako vam se navike nisu promenile. Vaše osuđivanje se nije

promenilo, vaš ego se nije promenio, vaš bes se nije promenio, to zaista znači da ne radite ništa. Ne praktikujete ništa i videćete stvari koje jeste, izvan sebe. Ali, ako osećate više mira, više harmonije, kada postoji sukob, takoreći, gledate pravo kroz njega i vidite harmoniju. Više niste osuđujući prema bilo kome ili bilo čemu. Ispravno i pogrešno, dobro i loše, gore i dole, napred i nazad su vam sve iluzorni, onda znate da napredujete, stvari se dešavaju. Samo vi možete spasiti sebe. Zapamtite, ne znate koliko vam je vremena ostalo u ovom svetu, u vašem telu, takoreći. Nikad ne znate kada ćete napustiti svoje telo. Šta radite sa svojim vremenom? Da li ga trošite brinući se o besmislicama ili pokušavajući promeniti osobu, mesto ili stvar, ili pokušavajući da ostvarite svoje namere, manipulišete? Samo sebe zavaravate. Morate dati sve od sebe da se pustite ovog sveta, ako želite duhovno napredovati. Pod puštanjem ovog sveta ne mislim da morate otići živeti u pećinu i ignorisati svakoga, mislim mentalno. Ovo sve počinje mentalno. Morate mentalno napraviti korekciju u sebi. Kao primer: Odete u školsku učionicu i pogledate kroz prozor u školi i vidite učiteljicu kako piše na tabli, dva puta dva je pet. To je pogrešan odgovor. Nemate pravo da uđete u školu i pretučete učiteljicu. Pretpostavljam da to sada rade. Možete otići do učiteljice i naljutiti se na nju i vikati na nju i reći, "Pogledaj šta pišeš, dva puta dva je pet, ovo je pogrešno!" Naravno, u njenim rečima, ona samo pokušava nešto pokazati razredu. Zaista ne znate

šta se dešava, vidite delimičnu sliku i procenjujete na osnovu delimične slike. Ali vaša dužnost je da napravite korekciju mentalno. Vidite razliku? Mentalno govorite sebi, "Dva puta dva je četiri, ne pet!" I kada ste napravili korekciju gotovi ste s tim. Tako biste trebali živeti u ovom svetu. Kada vidite nesklad, nečovečnost prema čoveku, ratove, sve besmislene stvari koje se dešavaju u ovom svetu, vi ih mentalno menjate, poznavanjem istine o tim stvarima. Istina je da postoji samo Brahman, postoji samo apsolutna stvarnost i vi ste ta apsolutna stvarnost. Postoji samo jedan i vi ste taj jedan. Kako počnete ovo raditi dan za danom, praviti mentalne korekcije, doći će dan kada više ne morate ovo raditi, jer sada živite u višoj svesti, gde nema nesklada, nema konfuzije, nema haosa. Podigli ste se na viši nivo. Čak i kada kažem da nema konfuzije, nema haosa, nema nesklada, ne kažem da će prestati biti tako u ovom svetu. Ovaj svet se nikada neće promeniti, ovaj svet je svet koji vidimo. Ovaj svet prolazi kroz određenu univerzalnu karmu i nema apsolutno nikakve veze s vama. Zato učite da ostavite svet na miru. Učite da ostavljate ljude na miru. Učite da ostavite sebe na miru. Sve počinje u vama. Ako niste zadovoljni sobom, ako ne volite sebe, kako možete voleti druge ljude? Ili biti zadovoljni drugim ljudima? Uvek ćete nalaziti mane. Ta mana dolazi iz dubokog nezadovoljstva, verovatno još od kad ste bili dete. Kako ovo popraviti? Tako što ćete um usmeriti na Boga, na Brahmana, na svest. Kako to radite? Istraživanjem, "Kome ovo dolazi? Ko vidi ove stvari? Odakle ove stvari dolaze? Odakle sve dolazi? Odakle ja dolazim? Odakle nebo dolazi? Odakle drveće dolazi?" Ako ovo radite dovoljno često, napravićete korak unazad od ove kreacije. Postaćete ekran, ekran života, na koji se ove slike projektuju. Ali uvek se sećate da ste vi ekran i da niste slike. Moći ćete posmatrati slike i smeškati se. Videćete sve slike kako se bore jedna s drugom, pucaju jedna na drugu, ubijaju jedna drugu, ponekad su srećne, ponekad tužne, prolaze kroz sve vrste iskustava. Ali smeškaćete se i nećete se više identifikovati s tim stvarima. Uzdigli ste se. Uzdigli ste se do tog mesta gde postoji samo ekran. Ekran je u ovom slučaju bezgranični prostor. Bezgranični prostor kada pogledate oko sebe, vidite vazduh. Lepo je videti vazduh, i kažete ovo u vazduhu. Ali ide dalje od vazduha, to je bezgranični prostor. Bezgranični prostor je ekran života, svest. I sve što vidite svojim očima ili svojim čulima je natisak na bezgranični prostor.

Drugim rečima, bezgranični prostor je poput knjige bez otiska. Kada je otisak na knjizi zaboravite na bezgranični prostor zaboravite na bele stranice u knjizi. Sada se fokusirate na slike koje su otisak. Otisak nije stvarnost, otisak je efekat. Stvarnost su bele stranice ili bezgranični prostor ili ekran. Morate razmišljati o ovim stvarima dan i noć. Kada se zapitate, "Ko sam ja?" slika bezgraničnog prostora će doći u vašu viziju, ekran. I jednog dana ćete otkriti da

uopšte niste ovaj svet, jer ovaj svet uopšte ne postoji. Nikada nije postojao nema validnost. Odakle je došao? Kako je počeo ako se samo pojavio poput sna? U snu nemate početak, svet jednostavno počinje na bilo kom mestu, bilo kom položaju. San jednostavno jeste, nema početka snu. I tako je, nema početka ovom svetu. Ovaj svet nema početak nikada nije počeo. Izašao je iz vas jer ste vi svest. Vi ste čista svesnost. Bilo šta što postoji izašlo je iz vas, takoreći. Kada počnete istraživati, "Ko sam ja?" povlačite ga nazad. Što više istražujete, "Ko sam ja?" sve više povlačite ceo univerzum nazad u sebe. Vi ste taj jedan. Nema nikog osim vas. Pa možete videti koliko je glupo naljutiti se zbog nečega, procenjivati nešto, misliti da je nešto dobro, nešto loše, nešto ispravno, nešto pogrešno. Vi ste navodno istiniti učenici. Učenici najviše istine. Ne možete nikuda stići procenjujući ovaj svet, donoseći zaključke, zauzimajući strane, osećajući bes. Sve što to radi jeste da vas zadržava u ljudskosti, gura vas nazad u ljudskost, hiljadama godina unazad. Ipak, pre ili kasnije ćete pronaći sebe. Svi smo mi paklu upućeni za raj, takoreći. Ali pogledajte šta radite sa svojim životom svakoga dana. Uhvatite sebe, posmatrajte sebe. Morate postati veoma revnosni. Posmatrajte svoje misli svakoga dana. Posmatrajte svoje akcije, posmatrajte sebe u akciji, posmatrajte šta radite. Posmatrajte šta vam je važno. Gde vam je um većinu vremena. Da li sažaljevate sebe? Da li se osećate depresivno, obeshrabreno zbog nečega? Kako možete? Kada shvatite da ste Bog, kako Bog može postati obeshrabren ili razočaran? Uvek morate gledati na sebe kao na Boga. Niste ljudsko biće sa problemima. To zaista niste vi. Vi ste Brahman, nirvana, sat-čit-ananda. Morate ovo osećati u svojim kostima. Morate nastaviti ići dublje i dublje i dublje. Nikada ne dozvolite da prođe dan a da ne razmišljate o ovim stvarima. Postoji izreka, ako mislite o Bogu, Bog će misliti o vama. Ovo je istinito, ako mislite o stvarnosti, stvarnost će misliti o vama. Ali ako potonete u niže dubine društva i mislite o svakoj konfuziji i besmislicama šta očekujete? To će misliti o vama. To će postati vaš učitelj i guru. Vaš je izbor. Ovo je jedina sloboda koju imate, zapamtite, sve ostalo je predodređeno. Sve ostalo je isplanirano. Kada biste samo bili svesni ovoga zašto biste brinuli o bilo čemu? I shvatite da je sve što vidite karmičko. Pod zakonima

Išvare, Boga karme, zaista nema ničeg pogrešnog ni ispravnog. Stvari su jednostavno onakve kakve treba da budu. Da li sada vidite šta mislim kada kažem, "Sve je dobro i sve se odvija kako treba?" Sve je na svom mestu tačno onako kako treba da bude. Nema grešaka. Ako vam se ne sviđa kako stvari stoje onda idite porazgovarajte s Išvarom, recite Išvari svoje probleme. Ali kada počnete da tečete sa univerzumom umesto da se borite protiv njega, ne pokušavajući da menjate stvari da biste ih prilagodili sebi, otkrićete da je sve dobro. Zaista veoma dobro. Dakle, jedina sloboda koju imate je da napravite izbor. Koga ću danas slediti, Boga ili mamona? Ko je, dođavola, mamon? Imate ovaj izbor da krenete ka slobodi ili odete u drugom pravcu. Ovo je jedina sloboda koju imamo. Nemamo drugu slobodu. Zato budite srećni. Sada je vreme za "stump the guru". Imamo li nešto za zbunjivanje?

SM: Ništa. (R: Ništa za zbunjivanje?) Ništa za zbunjivanje, Roberte.

R: Pa, guru ponovo pobjeđuje. (učenici se smeju) Bilo šta želite reći ili dodati ili razgovarati ili pitati?

SR: Nema smisla pokušavati te zbuniti jer se izvučeš iz svega. (učenici i Robert se smeju) Kao da sam te zbunio, zar ne? Koja je nagrada koju dobijem za zbunjivanje?

R: Dobiješ keks.

SR: Aha, magični keksići?

R: Videćemo. Želi li neko da čita? Ed, hoćeš li čitati iz Aštavakra Gite? (Ed čita)

R: Pa, hvala vam što ste došli. Zapamtite da volite sebe, da obožavate sebe, da se molite sebi, jer Bog boravi u vama kao vi, mir. Idite i množite se. (učenici se smeju dok se traka završava) [TOC]

Uzimanje Utočišta u Svesti 4. mart 1993.

Robert: Dobro veče. Dobrodošli. Pozdravljam vas svim svojim srcem. Lepo je biti sa vama ponovo. Volim svakog od vas bezuslovno. Kada kažem, "Sve je dobro i sve se odvija kako treba," mislim to bukvalno. Ako razumete prirodu univerzuma, shvatili biste da nema vremena ni prostora. Ne postoji osim za ego. Ako nema vremena ni prostora onda ono što izgleda da postoji jeste jedan izvor koji se pojavljuje kao osoba, mesto ili stvar. Kako idemo dublje u ovo, shvatamo da osoba, mesto ili stvar nikada nisu postojali i uopšte ne postoje. Samo jedan izvor postoji, koji se naziva ništa, Brahman, sat-čit-ananda, nirvana. Shodno tome, sve je dobro. Jer jedan izvor je krajnja stvarnost, apsolutna stvarnost. To je svest blaženstva. Zato kada kažem, "Sve je dobro," uzimam to bukvalno. Ne kažem da patite i sve je dobro, ili da postoji nešto pogrešno i sve je dobro. Kažem, "Sve je dobro bez obzira na to šta se dešava." Sve je izuzetno dobro jer je sve zaista Bog, krajnja stvarnost, jedinstvo. Ono što vidite je vaša stvar. Ono što vam se pojavljuje je proizvod vašeg sopstvenog uma, vaše sopstvene mašte. I odrastamo na određeni način, ispranih mozgova od strane društva, škola, crkava, roditelja, misleći da je ovo ispravno, ovo pogrešno, ovo dobro, ovo loše, ovo gore, ovo dole. I bivamo sve više uvučeni u iluziju kako starimo i vidimo svet i sve njegove posledice i prolazimo kroz životne mijene. Sva ova pojavljivanja izgledaju nam tako stvarno i mi reagujemo na njih. Shodno tome, kad god reagujemo na nešto, proširujemo iskustvo, karma se povećava i postajemo dodatno obmanuti. Zato biste trebali pažljivo razmisliti o ovim rečima, "Sve je dobro i sve se odvija kako treba." Naposletku, ko pravi grešku? Ako imate oko uprto u Beskonačno i uzeli ste utočište u svesti, za koga postoji greška? Gde je greška? Nema je. Zato ponekad nastavljam ovu izjavu i kažem, "Nijedna greška nije napravljena, nijedna greška nikada nije napravljena i nijedna greška nikada neće biti napravljena." Jer odakle bi one došle? Ako postoji jedan princip, jedna svest, jedna apsolutna stvarnost? Ima li mesta za bilo šta drugo? Apsolutna stvarnost je samodovoljna svest. Ne može postojati ništa drugo osim toga. Tek kada počnete da mislite, problemi počinju. Imate unapred stvorene ideje o životu, o čemu se radi. Kada počnete da mislite, mislite u vremenu i prostoru. Vreme i prostor postoje za vas da biste mogli misliti. Ali u apsolutnom smislu ne postoje. I nema mesta za vas da mislite.

To je kao kada imate sobu punu nameštaja i unosite još nameštaja i još nameštaja dok cela soba ne bude zatrpana nameštajem. Nema mesta ni za šta. Ali šta se desilo s prostorom? Da li je prostor nestao? Prostor nikada nije otišao nigde. Iako je soba ispunjena nameštajem prostor i dalje postoji, samo izgleda kao da je zatrpan nameštajem. I tako je s vašim umom, takozvanim umom. Imate sve te misli, osećanja, emocije, to je sav nameštaj. Ali sva vaša osećanja, emocije i misli počivaju u prostoru, u bezgraničnom prostoru. Bezgranični prostor počiva u svesti. Stoga se sve vraća izvoru, jednom primarnom izvoru, apsolutnoj stvarnosti. Razmislite o ovome, ovo je veoma važno. Ne postoji apsolutno ništa na ovom svetu što može ustati protiv vas ako razumete ko ste! Samo kada verujete da ste ljudsko biće, kada verujete da ste telo i um, tek tada počinjete imati problema, takoreći. Ali ako prestanete misliti, ako dozvolite sebi da ne mislite, gde su problemi? Problemi su u mislima. Vaše telo je u vašim mislima. Vaša iskustva su u vašim mislima. Gde bi drugo bila? I na kraju, misli ne postoje. Nema misli. Nema uma. Tako da igrate igre sa sobom. Ovo je Božanska lila, igra svesti. I svi bivamo uvučeni u nju, oblačeći sve vrste emocija, osećanja, misli kada postanete uznemireni, uvređeni, povređeni. Zato, kao učenici Advajte, morate istraživati u sebi, "Kome ovo dolazi? Ko vidi sve ovo? Ko oseća sve ovo? Ko doživljava sve ovo? Odakle sve ovo dolazi?" Pitajte sebe! Svi odgovori su u vama. Sve što tražite je u vama. Imate sve. Ali ipak odbijate da odete u sebe. Umesto toga izlazite izvan sebe reagujući na spoljašnje uslove. Dozvoljavate ovom svetu da vam pokaže određenu stvar i onda reagujete na nju! Sve dok mislite da ste telo i um, možete prihvatiti činjenicu da se sve odvija kako treba. Sve je na svom mestu. Drugim rečima, ono što se dešava treba da se desi i šta god pokušali da to zaustavite, ne možete. Ono što se ne dešava ne treba da se desi i ma koliko pokušavali da se desi nikada se neće desiti. Pomirite se s ovim. Shodno tome, šta učiniti? Uzmite utočište u svesti! Ovo je jedina sloboda koju imate. Uzmite utočište u svesti! Ili u budizmu kažu, "Uzmite utočište u Budi," ista stvar. Buda je svest. Buda je čista svesnost. Ovo što govorim je sledeće, umesto da

razmišljate o popravljanju ovog sveta, da ovaj svet učinite boljim mestom za život, da ispravljate ljude, da terate stvari da idu onako kako vi mislite da treba, umesto da radite sve ove stvari, okrenite se unutra i uzmite utočište u svesti. Ako zaista možete ovo uraditi, postajete svest svedoka. Postajete svedok onome što se dešava bez reagovanja na to, i u miru ste. I ako

ne reagujete na stvari, one se menjaju. Nestaju iz vašeg života. Jer nikada nisu ni bile stvarne. Nadam se da možete čuti šta govorim? Jedino rešenje za vaše spasenje je da uzmete utočište u svesti, jedinoj stvarnosti. I ako možete ovo uraditi, možete reći da ste Džnani. To je sve što treba da uradite. Postoji bukvalno hiljade Džnanija u današnjem svetu koji tvrde da su Džnaniji, ali su zapravo znalci reči. Pročitali su mnogo knjiga, zapamtili mnoge fraze, sedeli su pred mnogim učiteljima, i onda tvrde da su Džnani. Ali daću vam jedan mali test da vidite da li ste Džnani, jedan jednostavan test. O čemu ste mislili celog dana? Da li ste mislili o svojim vezanostima, svom zdravlju, svojim finansijama, svetu, uslovima? To je to. Ovo vam pokazuje gde ste. Kakva je priroda istinskog Džnanija? Istinski Džnani počiva u tišini. Nema reakcije na osobu, mesto ili stvar. Većini ljudi istinski Džnani izgleda kao budala. Jer se nikada ne brane. Nikada ne reaguju ni na koga ni na šta. I jednostavno nastavljaju sa svojim poslom, koji nije posao. Kada većina nas vidi Džnanija, može izgledati kao obična osoba. Može imati navike koje vam se ne sviđaju. Može raditi stvari za koje mislite da su pogrešne. Ono što biste trebali uraditi u takvom slučaju jeste da odete u sebe i zapitate se, "Ko sam ja?" Otkrijte svoju istinsku prirodu, to je vaš posao. To je jedini razlog zašto ste došli na ovu zemlju. Da pronađete svoje Sopstvo. Zaista nikada niste bili izgubljeni, ali mislite da jeste. Pa sada morate pronaći svoje Sopstvo jer mislite da ste izgubljeni, zamislite! Kako znate da li ste izgubljeni? Opet, stvari vas nerviraju, stvari vam smetaju, reagujete na situacije, i svet vas povređuje. Onda ste izgubljeni. Jer pokušavate sebi napraviti bolji život spolja, a to ne možete učiniti. Sećate se šta sam rekao ranije? Ono što treba da se desi desiće se, želeli vi to ili ne, i nikada nećete moći to zaustaviti. Ono što ne treba da se desi neće se desiti, čak i ako pokušate da se desi, nećete moći. Svet izgleda veoma zbunjujuće i duhovni adept ostavlja svet na miru. Ne prihvataju zbunjenost ovog sveta bez obzira šta im pokazuje, bez obzira šta se izgleda dešava. Vidimo ratove svuda oko nas, nečovečnost prema čoveku, ove podle uslove koji se dešavaju širom sveta. Kako treba da reagujemo na ove stvari? Ne mogu vam reći kako da reagujete na ove stvari, jer ćete reagovati na ove stvari u skladu sa nivoom vaše svesti, odakle dolazite. Zato vam ne mogu reći da ne reagujete na ove stvari, reagovaćete na ove stvari, opet, u zavisnosti od toga odakle dolazite u svesti, šta zaista znate, gde ste. Sve se dešava u vama. Ništa se ne dešava izvan vas. Sve se dešava u vama! Dobro, loše i ružno, sve se dešava u vama. Pogledate kroz svoje oči i šta vidite? Vidite sebe. Šta drugo možete videti? (smeh) Verujte mi kada vam ovo kažem, ne možete videti ništa osim sebe! I neki od vas će reći, "Šta? Kako to možeš reći? Sve ove strašne stvari koje se dešavaju u ovom

svetu, u mom životu? Ne želim da se ove stvari dešavaju!" Naravno, svesno ne želite da se dešavaju, ali tamo gde ste sada, vi ih uzrokujete. Inače, odakle bi došle? Da nisu izašle iz vas, onda kažete da postoje dva stanja. Postoji ja i postoji spoljašnje stanje koje se dešava izvan mene. Znate do sada da je ovo sve dualnost. I znate da dualnost ne postoji. Stoga, možete doći samo do jednog zaključka, da je sve što vidim deo mene. Ne samo deo mene, to sam ja! Vidim sebe gde god pogledam. "Ako mi se ne sviđa ono što vidim," kaže inteligentni učenik, "neću se boriti protiv sveta i pokušavati ga poboljšati jer se to neće dogoditi. Možda će izgledati kao da se dešava neko vreme, ali će isplivati negde drugde. Zato ću se okrenuti ka sebi i pokušati podići se na viši nivo svesti. Onda ću ponovo, gde god pogledam, videti sebe. Ali ovog puta, umesto da vidim dobro, loše i ružno, videću harmoniju usred sve konfuzije. Videću ljubav usred sve mržnje. Videću sreću usred sve tuge." Ne pokušavate da se izmanipulišete i zamislite da loše stvari ne postoje. Ne, to uopšte nije ono što pokušavate. Pokušavate da saznate istinu o sebi. Istina o vama je, "Ja nisam telo ili fenomen uma. Ako nisam telo ili fenomen uma, onda ne mogu biti spoljašnji svet, jer je spoljašnji svet produžetak mog tela-uma. Shodno tome, okrećem se ka sebi. Ronim

dublje u sebe, dok ne počnem osećati blaženstvo, radost." Nema šta da se menja. Nemojte misliti da morate promeniti sebe, jer će vas to zadržati. Ne postoji pogrešno sopstvo koje morate promeniti. Samo morate probuditi se u istinu, to je sve. Probuditi se u istinu. Ne igrajte mentalne igre sa sobom. Pokušavati promeniti loše u dobro, pogrešno u ispravno, mržnju u ljubav. To su sve mentalne igre. Oni su suprotnosti. Ne postoje. Želite da se probudite u istinu. A to možete učiniti postajući svest svedoka ili praktikujući samoistraživanje ili predavanjem, uzimajući potpuno utočište u Sopstvu. Postoji toliko metoda koje možete koristiti za ovo. Ali da li ovo radite ili samo dolazite ovde da budete zabavljeni? Mora doći vreme u vašem životu kada počnete raditi na sebi. Znam da postoje određeni Džnaniji na ovom svetu koji vam kažu, "Ne morate raditi na sebi, nema ništa što morate učiniti." U krajnjoj stvarnosti ovo je istinito, jer ko radi šta i kome? Ali ne možete sebe zavarati postajući lažni Džnani, kao što sam ranije pomenuo, govoreći sebi, "Ne moram ništa raditi. Već sam prosvetljen." Možete ovo odmah opovrgnuti sebi jer ako ste već prosvetljeni, zašto osećate povredu? Zašto imate misli na koje reagujete, uslove na koje reagujete? Ovo će vam pokazati da sebe zavaravate. Dakle, razvijte poniznost — to je teško za neke od vas. Pustite aroganciju, cinizam. Razvijte malo poniznosti. Kada počnete razvijati poniznost, onda tvrda jezgra počinje da se topi, koju ste imali godinama i godinama i godinama. Počinje da se rastvara, da nestaje. I ne morate

da napravite smešnu izjavu poput: "Već sam budan. Već sam samospoznat." Da jeste, ne biste to rekli! Jer ne bi bilo ništa za reći! Dok radite na sebi na ovaj način, dok postajete svest svedoka ili predajući se Sopstvu ili kroz samoistraživanje, primetićete u sebi da postajete sve mirniji. Misli dolaze sve ređe. Postajete manje ranjivi, manje povredljivi. I onda se jednog dana probudite. Da, probudićete se jednog dana. Morate se probuditi jednog dana jer je istina da ste već budni. Ovo je istina o vama čak iako je ne znate. Nema prepreka osim onih koje sami sebi namećete. Apsolutno ništa ne može da vas povredi osim povreda koje sami sebi nanosite. Pogledajte sebe inteligentno. Ne zavaravajte se verujući da ste nešto što niste. Ako niste Džnani, takođe niste ni ljudsko biće. Oboje je pogrešno. Dakle, šta ste vi? Saznajte! Saznajte da li ste uopšte nešto. Upamtite, kao što vam često govorim, ne pokušavajte da nagomilavate više znanja. Radije, ispraznite se iz znanja koje već imate. Znanje koje imate je ono što vas spačava od vaše samospoznaje. Razmislite o ovome! Sve su to vaša verovanja, vaše unapred stvorene ideje, vaši koncepti. I svaki put kada pročitate knjigu, dodajete sve više i više koncepata. Učite više reči. Postajete poznavalac reči. Dok je istina u suprotnom. Morate znati sve manje i manje reči. Morate sve manje i manje čitati, sve manje i manje raspravljati se, sve manje i manje prepirati se. Sve to mora otići! U ljudskom svetu, najbolji debatant pobeduje u takmičenju. Ako ste ikada išli u školu i bili u debatnom timu, što ste bolji debatant, veći ste heroj u očima ljudi. Ali u duhovnom svetu potpuno je suprotno. Što ste veća budala u očima ljudi, u očima sveta, to je veće vaše duhovno znanje. Govorim, naravno, o biti budala u očima ljudi, u očima sveta. (pauza) Postavite pitanja.

SR: Roberts, šta možemo učiniti da ohrabrimo Sopstvo da nas više obuhvati? (R: Da ohrabrite sebe da učinite šta?) Šta možemo učiniti da ohrabrimo Sopstvo da nas više obuhvati?

R: Ko mora koga da ohrabruje? (SR: Izvinite?) Ko mora koga da ohrabruje? Šta možete učiniti da ohrabrite Sopstvo? Sopstvu nije potrebno nikakvo ohrabrenje. Ne možete uopšte ohrabriti Sopstvo. Samo treba da pustite. Zaustavite svoj um od tolike aktivnosti. Postanite mirni. Vi nemate ništa sa Sopstvom, per se, ohrabrujući ga, pokušavajući da mu se išta dogodi. Sopstvo je Sopstvo. To je kao reći: "Šta moramo učiniti da ispunimo sav vazduh univerzuma," što pominjete. Vazduh postoji. Sopstvo postoji kao vazduh. Vi ste već to. Dakle, morate ukloniti misli koje vam govore suprotno. Tako što ne ulazite u debate ili vruće tračeve ili pokušavajući da učinite da se stvari dogode, jer šta god treba da se dogodi, dogodiće se. Tako što ostavljate sve na miru, okrećući se unutra umesto spolja, pokušavajući da vidite šta vas zaustavlja u doživljavanju vašeg istinskog Sopstva. Budite iskreni prema sebi. Vidite šta vas zaustavlja.

vas. Da li su to vaše emocije, vaš bes, vaša reakcija na život? I predajte te stvari Sopstvu. Svakog dana nastavite da puštate sve više i više sveg materijala koji ćete osloboditi. Ispraznite se potpuno i u potpunosti, baš kao kantu za smeće. Ispraznite smeće. Počnite da imate više vere u moć koja zna put. Kada ustanete ujutru, ne uključujte televizor ili radio ili ne čitajte novine ili ne pijte šoljicu kafe, okrenite se i pogledajte, pogledajte duboko, istražujte: "Ko sam ja? Šta je ovo telo? Odakle je došlo? Šta su moje misli? Odakle moje misli dolaze?" Istražujte, zaronite duboko unutra i sve će se pobrinuti samo za sebe. Ali ono što nazivamo Sopstvom ne treba nikakvo ohrabrenje od bilo koga. Ono jednostavno jeste, kao vazduh, kao bezgranični prostor. Pokušajte da budete mirni većinu vremena. Pokušajte da ne ulazite u žučne rasprave, žučne debate ni o čemu. Um uvek želi nešto da postigne, želi nešto da uradi, želi da bude činilac. Obeshrabrite um postajući svedok njegovih akcija. Naučite da budete više sami, ostavite svet na miru. Nemajte nikakvih mišljenja za ili protiv i sve će se pobrinuti samo za sebe. (pauza) Hvala vam što ste došli. Zapamtite da volite sebe, da obožavate sebe, da se molite sebi, da se klanjate sebi. Jer Bog prebiva u vama kao vi. (Kraj) [TOC]

Izbor je Tvoj 7. Mart, 1993.

Robert: Om. Shanti, Shanti, Shanti, Om. Dobar dan. Dobrodošli ste mi svim srcem. Dobro je biti ponovo sa vama. Volim svakog od vas, bezuslovno, baš onakve kakvi jeste. Ljudi još uvek istražuju i pitaju me, veoma često: "Roberts, da li je svet stvarno stvaran ili je iluzija?" Odgovor koji dajem zavisi od toga ko postavlja pitanje. Nije lak odgovor dati. Oni od nas koji su dobro upućeni u Advaita Vedantu mogu dati takve brze odgovore da je svet iluzija, samo je Brahman stvaran. Sve ostalo ne postoji. Ovo može biti istinito u krajnjoj stvarnosti, ali što se nas tiče u našim svakodnevnim iskustvima, svet je stvaran onoliko koliko ga vi učinite takvim. Uvek zapamtite, vi ste tvorac sveta. Svet koji vidite je tvorevina vas samih. Sve u šta ste uključeni, okolnosti u vašem životu, nestalnosti kroz koje prolazite svakog dana, rezultat su onoga što jeste, ništa više, ništa manje. Dakle, ako osećate svoje vezanosti, ako osećate da svet pritiska na vas, ako osećate da je nešto negde pogrešno, onda je svet stvaran! Stvaran je za vas! Zato ne bih rekao da nije stvaran. To bi vam bilo pogrešan savet. Svet je stvaran dokle god ga osećate. Ali ono što ću vam reći da uradite jeste da odete unutra i upitate: "Ko vidi svet onakvim kakav jeste? Kome ovaj svet dolazi? Ko je posmatrač? Ko posmatra svet na ovaj način?" Naravno da vi. Ali ko ste vi koji vidite svet onakvim kakav jeste? Svet postaje iluzoran samo za osobu koja je transcendirala sopstvo, lično sopstvo, ego sopstvo. Tada je svet samo slike, poput slika na ekranu. Ljudi nisu uključeni u ekran, oni su uključeni u slike. Oni ne znaju ništa o ekranu, oni vide slike na ekranu. Bez ekrana, slike bi bile uništene. Slike bi bile savijene. Ali sa ekranom imate savršenu sliku. Tako je i sa nesvesnošću sveta. Vaše istinsko Sopstvo je svest ali vi to ne znate. Ceo univerzum je svest, ali vi to ne znate. Vi se identifikujete sa slikama. Vaše telo izgleda kao slika takođe, ali mislite da je stvarno. Vaše misli vam izgledaju dobre i stvarne. Vaše misli izgledaju veoma validne. Vaše rezonovanje je veoma validno. Stoga je svet stvaran za vas. I morate prolaziti kroz iskustva u ovom svetu, dobra iskustva, loša iskustva, sve dok mislite da je stvaran. Sada ne govorim o verovanju. Možete verovati jednu stvar a osećati drugu. Na primer, možete verovati da je svet stvaran i možete verovati da je svet iluzoran. To nema nikakve razlike u šta verujete. Ono što je važno je ono što jeste.

Ovo je važna tačka za razmišljanje. Ono što jeste određuje šta je ovaj svet za vas! Ne ono u šta verujete. Nema nikakve razlike u šta verujete. Verovanje nema apsolutno nikakve veze sa tim. Ako možete osetiti u svom iskustvu da je sve dobro, da se sve odvija kako treba, onda ćete znati da je svet Brahman. Ne svet kao svet, već svet kao Brahman. Sve će vam postati sveto, svetinja. I ništa vas nikada neće iritirati ili uznemiravati ili smetati. Jer ćete razumeti ovaj svet kao samo slike, a Brahman je stvarnost ili svest. Dakle, zavisi od vas. Uvek zavisi od vas. Niko drugi nije kriv osim vas. Niko ikada ne može ništa učiniti za vas osim vas samih. Imate slobodu da vidite šta želite. Ali ono što vidite određuje šta vam se dešava. Stoga, mudra osoba ne sudi po izgledu,

već posmatra pojavnosti bez reagovanja i shvata da je sve na neko vreme. I ovo će proći. Sve se dešava u vremenu i prostoru, u svetovnom smislu. Ali u stvarnosti nema vremena i prostora. Nema sveta. Nema univerzuma. Nema Boga. Nema samospoznaje. Nema iluzije. Postoji samo Brahman, svest. Ali ne možete ići okolo i ovako govoriti ako to ne doživljavate! Ovo je greška koju mnogi ambiciozni Džnaniji prave. Imaju ideje o tome šta je svet kroz čitanje knjiga, čitanje svetih spisa. I nastavljaju da proglašavaju svoja verovanja. Zapamtite, opet, vaš sistem verovanja nema nikakve veze sa ovim. Samo vaše iskustvo određuje šta vam se dešava, šta doživljavate. Da li doživljavate mir i harmoniju? Da li doživljavate samilosnost i ljubav? Radost i sreću? Ako ne doživljavate ništa od ovih stvari, onda je svet stvaran. Ne govorim o prolaznoj sreći, privremenom miru, biti tih na neko vreme. Govorim o večnoj sreći, večnom miru, večnoj radosti, večnom blaženstvu. Ovo je vaše rođeno pravo. Ovo je jedina stvarnost, ovo savršeno Sopstvo, koje nikada nije napravilo grešku, nema problema, ovo savršeno Sopstvo koje je blaženstvo, to ste zaista vi. U tom trenutku svet postaje ništavan i nevažeći. Jer ceo svet postaje vi, vaša spoznaja postaje ceo svet. Trenutno je većina nas vezana telom. Mi se širimo samo koliko je naš opseg. Kada prekinete veze koje su vas držale toliko godina, postajete sveprožimajući, sveprisutni. Vidite sebe kao ceo univerzum, kao sve i to osećate. Osećate ovaj mir koji nadmašuje svako razumevanje. Više niste povredljivi. Ništa vas ne može uključiti i isključiti kao slavinu. Vidite kako se uslovi dešavaju, gledate i posmatrate, i smešite se iznutra. Jer duboko u sebi znate da ovo nije istina. Ovo su samo promenljive slike, poput filmova. To je baš kao slike na ekranu u filmu i pokušavate ih zgrabiti, zgrabite ekran, ne sliku. Jer slike ne postoje stvarno! Ipak se čini da postoje na ekranu. To je film. Ipak izgleda veoma stvarno, ali pokušajte da ga zgrabiti i ne možete.

I tako je i sa vašim životom. Vaš život izgleda tako stvaran. Situacije izgledaju tako istinite. Ipak, ako ga vidite u pravom svetlu, on uopšte ne postoji. One su san. Sve je ovo san. Ništa nije onako kako izgleda. Trebalo bi da postoji mala čežnja u svima nama za potpunom slobodom. I mala čežnja za potpunim mirom i harmonijom. I mala čežnja da spoznamo i doživimo savršenu harmoniju u svim uslovima. Ali ono što zaista doživljavate sada je vaše programiranje. Vreme prolazi, pre nego što shvatite, nestali ste. Šta ste postigli? Budite iskreni prema sebi. Šta ste postigli u ovom životu? Ne govorim o materijalnim stvarima, materijalnim posedima. Morate ih ostaviti iza sebe. Ne možete ih poneti sa sobom. Govorim o vašem duhovnom životu. Da li ste zaista praktikovali neku vrstu sadhane da biste se oslobodili okova ljudskosti? Ili ste samo plovili sa strujom, čekajući da vam se nešto desi? Ovo je vaš život i ono što činite sa njim određuje kuda idete i šta vam se dešava. Pravi tragalac za istinom interesuje se samo za istinu. Ne za situacijama, iskustvima, onim što se dešava svetu, već se interesuje samo za istinu. Istina koja je Sopstvo, čista svesnost. I ako ste zaista zainteresovani za istinu, ne biste nosili nikakve terete u svom umu, bilo koje vrste. Učite da ih puštate čim dođu. Na primer, vidite nesreću. Vaš posao je da pomognete koliko god možete, ali ne da je nosite, da je pustite i nastavite svoj život. Ne da razmišljate ko je u pravu, ko nije, ko je dobar, ko je loš. Prolazi kroz vas, transcendirate to. U službi ste svetu, ali ne delujete u svetu. Opet, ovo je vaš život. Gde ste na duhovnom putu? Samo vi sami znate. Za šta ste zainteresovani? Šta činite sa svojim životom po ceo dan? O čemu razmišljate po ceo dan? Ovo vam govori gde ste. Ovo pokazuje napredak koji činite. Ne postoji ništa na ovom svetu što je vredno vašeg besa, uznemirenja ili razočaranja. Zapamtite, sve stvari na ovom svetu prolaze. Mogu biti ovakve danas, sutra se mogu potpuno promeniti! Naučite da idete unutra, gde su svi odgovori. Naučite da budete istiniti prema sebi. Saznajte ko ste zaista. Vidite da li ste ovo telo ili ovaj um! I iskustva kroz koja prolazite. Zavisi od svakog od vas da ovo uradi. Ne postoji niko ko zaista može da vam pomogne. U konačnoj analizi, morate sami saznati istinu. Vi ste taj. Nema drugih, postoji samo vi. Juče ujutro bio sam u parku šetajući svog psa i obično puštam psa da me vuče kuda god želi. Pa me odvukao do klupe jer je želeo da sedne i želeo je da i ja sednem. Seo sam na klupu i bila je jedna mala devojčica koja se igrala u blizini. Prišla mi je i rekla: "Gospodine, možete li ispuniti moju želju?" A ja sam rekao: "Možda, koja je

tvoja želja?" Imala je oko četiri godine. I rekla je: "Želim da budem velika kao ti. Moj brat je veći od mene. Moja sestra je veća od mene. Moja mama i tata su veći od mene. Hoću li ikada postati velika?" Pa sam se nasmejao

i objasnio joj da će i ona jednog dana biti velika, da ima strpljenja. Onda ju je njena majka pozvala. Poenta koju pokušavam da iznesem je nevinost koja je bila u detetu, čistoća, potpuna svesnost. Njen jedini problem je bio da bude velika. To je bio ceo svet za nju, da postane velika osoba. Onda sam rekao sebi, mi odrastemo i pogledajte nas onda. Kada postanemo veliki, šta nam se dešava? Bili smo toliko programirani, toliko isprani mozak, nevinost detinjstva je nestala. Čistoća detinjstva je negde iščezla i preuzeli smo terete ovog sveta. Ovo je maja. Ovo je velika iluzija u kojoj je većina nas zaglavljena. I odbijamo da pustimo. Umešamo se u svačiji posao. Imamo televizor koji gledamo svakodnevno. Novine koje čitamo svakog dana. Identifikujemo se sa sapunicama. Metafizičke stvari nam znače ništa zaista. Ipak se umešamo u te stvari. Prvi korak koji moramo da preduzmemo jeste da budemo potpuno iskreni prema sebi, potpuno i kompletno iskreni prema sebi i vidimo odakle zaista dolazimo. Spontanje će vam doći kada se ispraznite od svih ovih tereta koje ste nosili tako dugo. Doći će samo od sebe. Ali u međuvremenu, ne hodajte okolo govoreći: "Svet je iluzija," ili "svet ne postoji," dok osećate svet jer govorite besmislice. Kada otkrijete da je svet iluzija, nećete imati ništa da kažete o tome. Neće biti apsolutno ništa za reći! Jer ćete postati to. U međuvremenu, praktikujte ljubaznost, samilosnost. Pomažite svom bližnjem koliko god možete. Činite dobra dela i radite na sebi neprekidno, dvadeset četiri sata dnevno. Kada kažem radite na sebi, mislim, znajte istinu o sebi. Recite sebi nešto poput ovoga: "Svet koji vidim izgleda stvaran. Moje telo izgleda stvarno. Moj um izgleda stvaran. Moje misli me drže. Moje telo me drži i govori mi da sam ovo, da sam ono. Ali znam da postoji nešto drugo, nešto dublje, nešto lepše nego što ikada mogu zamisliti. Postoji nešto izvan mojih misli, izvan mojih osećaja, izvan mog tela. Možda još nisam otkrio šta je to, ali znam da postoji." I dajete sebi primere. Recite sebi nešto poput ovoga: "Voda u fatamorgani izgleda dovoljno stvarno, ali pažljivim istraživanjem shvatite da je to fatamorgana. Uopšte nije stvarno. Zmija i uže izgledaju dovoljno stvarno, ali istraživanjem otkrivam da je to samo uže. Uopšte nije zmija. Nebo je plavo izgleda dovoljno stvarno. Ali istraživanjem nema neba i nije plavo. Ovo su sve optičke iluzije, ako su ovo optičke iluzije onda i moje telo mora biti optička iluzija. Svet koji vidim i u koji verujem mora biti optička iluzija jer se stalno menja. Nikada nije isti. Šta mogu nazvati stvarnim na ovom svetu? Šta je stvarno? Sve se menja, ništa nije stvarno?" Onda se možete upitati: "Onda ko sam ja? Ako ništa nije stvarno i sve je optička iluzija, jesam li i ja optička iluzija? Ipak mogu misliti. Mogu razmišljati. Odakle misli dolaze? Kome one dolaze? Ko ih misli? Šta je njihov izvor?" Kako

nastavljate da bodrite na ovaj način iz dana u dan, kako nastavljate da razmišljate o ovim stvarima iz dana u dan, doći će dan kada ćete pronaći oslobođenje od svega ovoga. Doći će! Pronaći ćete potpuno oslobođenje, potpunu slobodu. I toliko ćete se smejati sebi jer ćete razumeti šta je ovaj svet, san, ništa drugo do san. Ali opet, ako osećate svet ne govorite da je san. To nije san za vas ako ga osećate i uznemirava vas, stvaran je. I neću vas uveravati da nije? Neću vam reći da je uopšte iluzija jer ga osećate! Mogu vam samo reći da odete unutra u sebe i sami saznate. Šta je istina o vama? Saznajte. Odgovori su svi unutar vas. Ipak doći će dan kada ćete shvatiti da nema tela, ali dok se to ne dogodi, praktikujte svoju sadhanu. Zaboravite na duhovne igre i duhovnu zabavu. Ovo je vaš život. Radite na sebi. Učinite šta god je potrebno da poboljšate svoje okruženje kako biste mogli imati više vremena da radite na sebi. Ako vas nešto uznemirava, okončajte to jednom za svagda. Ako se držite onih uznemiravanja koja su se desila pre pedeset godina, trideset godina, dvadeset godina, ili čak juče, to vas sprečava u duhovnom napretku. Jer vaš um razmišlja o gluposti koju smatrate tako važnom. Neko je udario vaš auto i pobegao i sada morate platiti popravke. Šta se desilo? Takva je to situacija. Ne zadržavajte se na ovome. Uradite šta mora da se uradi i završite sa tim i nastavite. Idite napred. Nikada se ne

zadržavajte na problemu! To proširuje problem u vašem umu i izgrađuje vaš ego! Zadržavajte se samo na Bogu. Kako se zadržavati na Bogu? Tako što predajete sve svoje stvari Bogu. Odustajući od sve bede, svih stavova, svog besa, depresije. Predajte sve Bogu! Bog će to sažvakati i ispljunuti i bićete slobodni od toga. Pokušajte da zapamtite da je vaš život više od tela koje vam se sada pojavljuje. Zaboravljamo ko smo bili pre nego što smo rođeni. Imamo mnogo iskustava ali smo zaboravili sve ove stvari. Toliko smo obavijeni svojim životom sada da mislimo da je tako važan. Zaboravljamo da je bilo pre i da će biti posle. Zavisi od vas šta se dešava. Postojali ste milionima godina. Postojali ste zauvek! Imate mnogo iskustava kao druge osobe. Imali ste mnogo iskustava. Pa zašto bi vas ovo brinulo i smetalo? Ovo je samo još jedno iskustvo, to je sve. U univerzalnom vremenu, ovde ste danas i sutra vas nema. Ovde ste samo na nekoliko sekundi u univerzalnom vremenu. Niste došli ovde da se umešate u okolnosti i neprilike. Došli ste ovde da pronađete sebe, otkrijete svoju istinsku prirodu. Sada, šta činite da se ovo dogodi? Zavisi od vas. Mogu vas odvesti do rudnika zlata ali ne mogu kopati umesto vas. Morate sami kopati. Delim sa vama svoja iskustva. Mogu vas uveriti da ovaj svet ne postoji. Ne zato što sam to pročitao u knjizi negde ili mi je neko rekao o tome. To je bilo moje iskustvo! Nema sveta a ipak se pojavljuje. Pitanje je, dakle: "Kome se pojavljuje?" Ne, "Zašto se pojavljuje?" već "Kome se pojavljuje?" Saznajte!

Takođe vas mogu uveriti i reći vam da bez obzira kroz kakva iskustva prolazite sada, šta vas brine ili uznemirava, ako išta, i ovo će proći. Stoga, presecite kroz džunglu maje. Uklonite sve strahove iz sebe. Nema apsolutno ničega čega se bojati, ništa menjati, ništa popravljati, nema tela koje treba ispravljati. Ceo ovaj svet je unapred određen, predodređen. Sve što se dešava treba da se desi ali vi ne treba da reagujete na to. Istina je da ste vi apsolutna stvarnost. Istina je da ste sat-chit-ananda, Brahman. Istina je da ste čista svesnost, ali morate imati iskustvo. I opet, ne možete imati iskustvo ako je vaš um ispunjen svim smećem ovog sveta. Ako razmislite o tome, ima smisla. Kako možete zabavljati sapunice ovog sveta i očekivati da imate spoznaju! Možete imati jedno ili drugo! Izbor je tvoj! Možete žestoko odlučiti u svom umu da od ovog dana nećete suditi po izgledu, bilo u svom životu ili životu nekog drugog. Samo gledajte, budite svesni, posmatrajte i pustite, ili možete ostati onakvi kakvi jeste i nastaviti da brinete i nastaviti da se sekirakate. Izbor je opet vaš, uvek je vaš izbor. Ipak, ako saznate ko ste i pustite ovaj svet na neko vreme, bićete iznenađeni šta se dešava. Saznajte ko ste. Provedite vreme radeći to. Da li ste zaista ovo telo koje izgleda kao muškarac ili žena, dečak ili devojčica? Da li ste zaista ova osoba? Saznajte! Ko ste vi? Dobili ste sve alate za rad. Fabrika inteligencije je unutar vas. Sve što treba da uradite je da zaronite i proverite. I bićete zadivljeni onim što nađete. Dakle, u zaključku, svet je i stvaran i nestvaran, u zavisnosti od toga odakle dolazite. Nema razlike šta vam ja kažem ili šta vam bilo ko drugi kaže. Vi ste taj koji treba da ima iskustvo za sebe. Možete trčati po celom svetu, posećivati mnoge gurue, mudrace, učitelje, čitati mnoge knjige, ali dok niste spremni da sve ovo odbacite i uradite neki ozbiljan rad unutar sebe, samo ćete izgraditi svoj intelekt, to je sve. To je sve što ćete uraditi. Znaćete o različitim tradicijama, duhovnim tradicijama. Znaćete sve o duhovnom životu, a ipak to niste doživeli i na kraju poludite, istina, video sam mnogo ljudi koji to rade. Čitali su toliko, videli toliko učitelja, poludeli su. Ipak, duhovni život je najlakša stvar koju možete ikada uraditi. Sve što treba da uradite jeste da sedite sami u tišini, ostanete mirni i posmatrate svoje misli. To je sve što treba da uradite. Posmatrajte svoje misli. Šta može biti lakše od toga? Kako nastavljate da posmatrate svoje misli, automatski idete dublje i dublje i dublje unutar sebe dok ne počnete da preispitujete: "Ko sam ja? Gde je ovo ja? Kome ovo ja pripada? Gde je izvor toga? To nisam ja. To nikada nije bilo ja." I sve će se pobrinuti samo za sebe. Sve će se desiti samo od sebe. Postanite slobodni, jer ste već slobodni. Mir. (kraj trake)
[TOC]

Ti si Me Stvorio iz Svog Sopstva 11. Mart, 1993.

Robert: Om shanti shanti shanti om. Dobro veče. Dobrodošli ste mi svim srcem. Dobro je biti ponovo sa vama. Volim svakog od vas, bezuslovno. Kada me pogledate, šta vidite? Ja sam jednostavno napravljen po vašoj slici. Uvek zapamtite da ste me stvorili iz sebe. Ja sam ono što verujete da jesam, ništa više i ništa manje. Ali uvek treba da zapamtite da posmatrate sebe. Postoji samo jedno Sopstvo i vi ste to. I svi mi vidimo Sopstvo ponekad kroz zamračene naočare, takoreći. Da smo samospoznati, videli bismo savršenstvo gde god da pogledamo. Nikada ne bismo videli ništa loše bilo gde. Dakle, u zavisnosti od toga u kojoj god svesti da ste, to je ono što vidite u meni ili bilo kome drugom. Kada pogledate svoj svet koji ste stvorili, vi jednostavno vidite sebe. Možete videti lepotu i radost i ljubav i harmoniju ili možete videti bolest i smrt, prevrate i uragane. Slobodni ste da izaberete šta ćete videti. Ovo je sloboda koju imate. Da biste mogli da vidite šta želite da vidite, a onda kada reagujete na to, tu nastaje problem. Jer ono što radite jeste da gomilate karmičke dugove videći šta želite da vidite. Ali uvek zapamtite da ste vi posmatrač. Svi smo različiti, vidimo različite stvari. Ovo je takođe istinito sa ostalim našim čulima: sluhom, dodirom, ukusom, mirisom, osećajem. Setite se priče o deset slepih ljudi koji su dodirivali slona? Svi ste čuli priču ranije. Jedna osoba je dotakla slonovu surlu i rekla da je moćno drvo. Druga osoba je dotakla slonovu nogu i rekla da je planina, i tako dalje i tako dalje. Ali svaka osoba je osetila nešto drugačije i u svom umu zamislila šta je to. Tako je i sa nama. Niko od nas zaista ne vidi ispravnu sliku. Vidimo ono što jesmo. To je sve što možemo videti. Ne možemo videti ništa drugo. Vidimo samo ono što jesmo. Ovo je nešto što uvek treba da zapamtimo, jer će vas izvući iz svih vrsta problema. Drugim rečima, šta god vidite svojim očima, ne verujte u to. Bilo da je dobro ili loše, ispravno ili pogrešno. Ako dođete do zaključka, dođite do sopstvenog zaključka, posmatrajte ga i pustite ga. Gledajte na život kao da gledate u sebe. Podsećajte sebe na ovo svakog dana. Naročito kada prvi put ustanete iz kreveta ujutru. Šta osećate? Šta vidite? Šta iščekujete? To je samo vaše sopstvo. U istini, vaše Sopstvo je sveprisutnost. Vaše Sopstvo je sveprožimajuće, svest. Stoga imate moć da vidite šta god želite. U kreativnom principu zvanom život, imate slobodu da to učinite. Ipak, ako

biste samo razumeli da postoji samo jedan život i taj život je svest, apsolutna stvarnost, ništa drugo ne postoji. Ona zauzima sav prostor, sve vreme. Postoji samo to jedno i vi ste to. Stoga, kada gledate nešto što je drugačije od toga, to se naziva halucinacija jer vidite nešto što ne postoji. Drugim rečima, ako vidite bilo šta osim Boga, to je greška, to je zabluda, lažna imaginacija. Jer postoji samo Božanstvo, jedan princip, jedan zakon, jedna supstanca i vi ste to. Divno je kada možete ovo razumeti. Ovo je stvarnost. Kada me pogledate, vidite osobu. Ovo je dualnost, jer me vidite odvojenog od sebe. Kada me pogledate i vidite sebe, onda ste napredni učenik. Razmislite o ovome, razmišljajte o ovome. Veoma je važno razumeti ovo. Još nešto što treba da razumete, ne postoji apsolutno ništa pogrešno u celom univerzumu. Uvek zapamtite ovo. Bez obzira šta se pojavljuje, ratovi, nečovečnost čoveka prema čoveku, zemljotresi, kataklizme, ništa nije pogrešno. Zvuči tako čudno početniku koji nikada ništa slično nije čuo ranije. Čak i naprednom učeniku zvuči nekako čudno jer kažete: "Pa, vidim sve ove stvari koje se dešavaju preda mnom i kako ovo može ne biti istina? Vidim ubistva, silovanja, nečovečnost čoveka prema čoveku gde god da pogledam." Ko to gleda? Ko je gledalac? To je ono što uvek morate sebe pitati: "Ko vidi ovo? Ko je gledalac?" I naravno reći ćete: "Ja sam." Onda ćete početi da se smejete jer iz prakse ćete videti, ja vidi sve ove stvari koje se dešavaju u svetu. Ja je ego, ja-misao, ne vi! Vi ste božanska stvarnost. Ali to je ja-misao koja vidi sve ove stvari, koja posmatra sve ove stvari. Želi da dođe do zaključaka, želi odgovore, zašto? Uvek ćete raditi istu stvar, gledati, suditi, porediti, kada završite sa jednom stvari, nešto drugo će iskočiti negde drugde, nikada ne prestaje, ako nije ovo, onda je ono. To je kao tumor na vašoj ruci koji lekar iseče i on izraste negde drugde. Kada lekar to iseče i on izraste negde drugde, nastavlja da se pojavljuje svuda po vašem telu, jer lekar nikada nije uklonio izvor, izvor tumora. Tako je i sa nama. Dok ne saznamo izvor svog bića, videćemo dualnost gde god da pogledamo, dok ne razumemo svoj izvor i ne govorim o sosu od jabuka. Do tog vremena moramo preispitivati sve što vidimo. Ko

vidi ovo? Ko oseća ovo? Ko veruje u ovo? Ko se boji ovoga? Ko je ljut zbog ovoga? Uvek se vratite na ja-ja-ja-ja, ja jesam. Saznajte ko je ja, odakle je došlo. I evo još jedne greške koju neki od nas prave. Kažemo da nismo telo, jer stavljamo naglasak na telo. Kažemo: "Nisam ovo bolesno telo, ja sam Brahman." Ali ono što radimo jeste da priznajemo da postoji bolesno telo ili jadno telo ili bedno telo ili bilo kakvo telo. Usmeravamo pažnju na telo umesto na izvor. To je greška koju pravimo.

Kada kažeš da nisi telo, znaj tačno šta govoriš. Ono što govoriš je: "Nema tela." Ne kažeš da postoje telo i ja. Ne kažeš da moje telo prolazi kroz sve ove stvari, ali ja nisam. Opet, ovo se uči početnicima u Advaita Vedanti da bi shvatili da nisu telo, ali u istini, nikada nije postojalo nikakvo telo. Nema tela koje prolazi kroz bilo šta. Nema tela koje doživljava karmu. Nema tela koje pravi greške. Jednostavno nema tela. Sopstvo koje jesi zauzima sve vreme i prostor. Nema mesta ni za šta drugo. Moraš da razmišljaš o ovim stvarima. Nema prostora ni za šta drugo. Nema prostora za tvoje emocije, tvoje osuđujuće stavove, tvoje koncepte, tvoje dogme, tvoje unapred stvorene ideje — to se ne dešava. Nikada se nije desilo. Ipak većina nas oseća ove stvari i kažemo da telo oseća te stvari. Prožet si dualnošću kada to radiš. Jer opet kažeš da postoji telo i da postoji ja. Postoji istina i postoji laž. I kažeš da laž ne postoji. Ali razmišljaš o telu i njegovim manifestacijama i svim stvarima kroz koje prolazi, o posledicama. Drugim rečima, ulažeš svu svoju energiju u nešto što ne postoji. Zato neki od nas ne napreduju na duhovnom putu. Jer obraćamo pažnju na telo koje ne postoji. Poricanjem, zamišljanjem da postoje dvoje vas. Postoje Sopstvo i telo. I telo radi određene stvari, a Sopstvo radi određene stvari. Ništa takvo se ne dešava. Nema tela koje bi išta radilo. Čini se da kako napreduješ na duhovnom putu, stvari će se pojaviti da ti to pokažu. Bićeš suočen sa raznim situacijama. Kako reaguješ na njih određuje gde se nalaziš. Možeš da odrediš gde se duhovno nalaziš upravo sada na putu, po onome što ti se čini stvarnim, šta ti se čini lažnim, šta te uznemirava, šta te čini srećnim, šta te čini tužnim. Jednostavno je, testiraj sebe svakog dana. Pre nego što odeš na spavanje, upitaj se: "Na šta sam danas reagovao? Kroz kakvo iskustvo sam danas prošao? Kakvu mentalnu patnju sam danas imao? Šta me je danas uznemirilo? Šta sam danas morao da uradim da bih pokušao da ispravim stvari?" Kao da imaš moć da ispravljaš stvari. Tako je smešno. Mislimo da zaista možemo nešto da uradimo ovom svetu da bi svet bio bolje mesto za život, da bi naše stanje bilo harmoničnije, da bi ljudi videli naše gledište — sve je to šala. Nema gledišta, ništa se ne dešava, ništa se nikada nije desilo, ništa se nikada neće desiti. Ti si slobodna čista svest upravo sada, baš takav kakav jesi. Ali moraš to osetiti, duboko duboko unutra. Koristim izraz duboko duboko unutra, a ipak ne postoji duboko duboko unutra, ne postoji duboko duboko spolja, nema unutra, nema spolja, ali radi objašnjavanja stvari, radi govora, koristim izraze kao duboko unutra, zaroniti duboko unutra, otići duboko unutra. Gde bi otišao? Nema tela, tako da nema tela koje bi otišlo duboko unutra. Šta postoji što bi otišlo duboko unutra? Miš? Nema ničega što bi otišlo duboko unutra. Ipak kada govorim, govorim ti ove stvari da bi shvatio da se dešava nešto drugo čega nisi svestan, nešto tako lepo, tako veličanstveno, tako blaženo. To si ti, tvoje Sopstvo. Ono što zaista jesi, baš takav kakav jesi, kada si u tišini. Kada nema nikoga ko bi osuđivao. Nema misli kojih bi se plašio. Nikoga za borbu, u tom trenutku ti si Bog.

baš takav kakav jesi, kada si u tišini. Kada nema nikoga ko bi osuđivao. Nema misli kojih bi se plašio. Nikoga za borbu, u tom trenutku ti si Bog. Opet, kada kažem da si ti Bog, to je pogrešan naziv. Nikada ne možeš biti Bog, ono što jesi upravo sada. Jer kada kažem ti, misliš na sopstvo, ovo malo sopstvo, tvoje malo sopstvo, i kada kažem: "Ti si Bog!" Ti veruješ da si Bog kao osoba. To je nemoguće. Nijedno ljudsko biće nikada ne može biti Bog. Ali ti koje si apsolutna stvarnost, koje si Brahman, koje si sat-čit-ananda, jeste Bog! Zato moraš da skloniš svoje telo s puta, takoreći. Moraš da skloniš sebe s puta i dozvoliš Bogu da zasija kroz Sopstvo, kao nirvana, kao sat-čit-ananda. Misli o sebi na ovaj način. Kada kažeš: "Ja sam telo," shvati da si napravio grešku. Kada kažeš: "Telo prolazi kroz karmu," shvati da si napravio grešku. Kada kažeš: "Telo pati,"

shvati da si napravio grešku. Kada kažeš: "Telo radi svoje, odvojeno od Sopstva," shvati da si napravio grešku. Ne postoji ništa odvojeno od Sopstva. Samo Sopstvo jeste. Sopstvo je Brahman, tačka! kraj! Ne postoji ništa drugo. Ne postoji telo koje postaje Brahman, od praktikovanja duhovnih disciplina godinama i godinama i godinama nikada neće postojati telo koje postaje Brahman. Zato se uopšte ne zadržavaj na telu. Uvek misli o sebi kao o Sopstvu, kao o svesti, kao o čistoj svesnosti. Kada tvoj um želi da misli o telu ili nečijem drugom telu, odmah zaustavi ovo jednostavnim znanjem da nema tela. Nema nikoga da doživi bilo šta. Kako ćeš biti srećan kada jednostavno možeš ovo da razumeš. Osetićeš takvu sreću, takvu radost, takvo blaženstvo. Samo razumevanjem onoga o čemu govorim. Jer čim skreneš um sa tela, um postaje slab i počinje da se raspada. Ali ako držiš svoj um na telu ili nečijem drugom telu, telu sveta, telu univerzuma, sve je to telo, isto telo — zapamti nema razlike između tvog tela i univerzalnog tela. Sve je isto telo. Zato što misliš da si telo, misliš da je univerzum telo. Ali nema univerzuma i nema tela, sve je halucinacija. Ovo shvatanje ti zaista donosi sreću, potpunu sreću, potpuno blaženstvo, potpunu radost. Samo razumeti i znati ovo, znati svim svojim srcem, svom svojom dušom, svim svojim bićem, da nikada nisi bio telo i nikada nećeš biti telo. Šta je sa karmom? Šta je sa reinkarnacijom? Zapamti, sve je ovo iluzija. Moraš stalno da istražuješ: "Za koga postoji reinkarnacija? Ko se reinkarnira?" Ako ti tvoj um kaže da telo to radi, nasmej se tome, nasmej se svom umu i reci: "Ume, nema tela i ti takođe ne postojiš." Pričaj svom umu tako i on će postati slab. Počeće da nestaje. Prestaće da te kontroliše. Ali sve dok veruješ da stanje ima moć nad tobom i reaguješ na stanje, stavljaš sebe u živi pakao. Plašićeš se, brinućeš, sekiraćeš se. Radićeš sve vrste stvari da bi tvoj život bio onakav kakav misliš da treba da bude. I provedeš ceo svoj život na taj način. Jedna stvar za drugom, jedna stvar za drugom, nikada neće prestati. Zašto ne sada, jednom u svom životu, ne kažeš sebi: "Nikada više neću reagovati ni na kakvo stanje. Jer shvatam da svako stanje dolazi iz tela, uma, i ne postoji takva stvar. Nema uma, nema tela, nema stanja." Ne pokušavaj da analiziraš ovo. Samo pokušaj da budeš miran. Ne pokušavaj da shvatiš, dođeš do zaključka o tome, ili imaš bilo kakvo mišljenje o tome. Tvoja dužnost je da budeš miran, da budeš tih. Budi miran i znaj da sam ja Bog. Samo kada si miran postoji znanje koje kaže: "Ja-jesam." Samo u tišini, kada um prestane da luta, brblja, govoreći ti svakakve stvari. Samo kada postaneš slobodan od ovoga osetićeš blaženstvo o kome govorim, radost, mir koji prevazilazi svako razumevanje. Ovo može doći samo kada prestaneš da misliš. Ovo uključuje dobre misli, loše misli, sve vrste misli. Misli moraju otići. Mišljenje mora prestati. Znam da mogu nekima od vas ovo govoriti dok ne poplavite, a ja ne pozelenim, bićemo svih mogućih boja, i ništa se neće desiti. Ništa se ne dešava jer ste još uvek vezani za svet i njegove manifestacije i nećete dozvoliti da se bilo šta desi. Mora doći vreme u tvom životu kada počneš da veruješ moći koja zna put. Kada potpuno predaš ego, svoj bes, sve stvari koje su te držale u nižim oblastima, moraš da se oslobodiš svih ovih stvari. Znam da govoriš sebi: "Pa, ako prestanem da mislim, ako prestanem da osuđujem, ništa neće biti kako treba. Ne mogu jednostavno da se oslobodim ovoga. Ne mogu jednostavno dozvoliti da se to desi." Ali kome se obraćaš? S kim razgovaraš? Imaš posla sa sobom, to je sve. (smeh) Ni sa kim drugim. Ali ti si taj koji je projektovao određenu sliku sveta i sada ti pokušavaš da je ispraviš. Ovo mi je tako smešno. Ipak to stalno radimo, nikada ne prestajemo. Mislimo da smo toliko važni da moramo nekoga ispraviti, moramo nešto ispraviti, moramo nešto znati, moramo imati odgovor na nešto, ne možemo spavati. Prevraćemo se celu noć. Želimo da znamo odgovor. Uhvati sebe! Upitaj se: "Ko želi da zna odgovor? Kome treba odgovor? Šta će mi odgovor učiniti? Učiniti da se osećam dobro par minuta?" Ne znaj apsolutno ništa. Nemaj nikakvo znanje. Postani brbljiva budala, bilo bi ti bolje. Uđi u tišinu kad god možeš. Postani tih pri svakoj prilici. Opet, kako rešavaš probleme svog života? Postajanjem mirnim! Ne traženjem odgovora. Zašto? Zato što svi odgovori dolaze iz istog izvora, ega. Koliko si odgovora doneo? Da li su bili veoma intelektualni? Da li su bili glupi? Ko je pozvao ego? To je ego koji te gura napred, i ti mu dozvoljavaš da se dešava. Izbor je uvek tvoj. Ovo je sloboda koju imaš. Da slediš svoj ego ili predaš svoj ego. To je istina koju imaš. I život ti predstavlja sve vrste

situacija. Tako da možeš napraviti izbor. Svakog dana bićeš suočen sa situacijama. Svim vrstama situacija u kojima treba da napraviš izbore. Izbor koji napraviš određuje šta će ti se desiti. Da li je bilo šta važnije od tvog spasenja? Toliko smo zabrinuti za druge ljude, svetske situacije, toliko smo zabrinuti šta čitamo u novinama, šta gledamo na televiziji. Pokušaj da razumeš da se ove stvari dešavaju od početka vremena. Ovo je igra svesti.

Ovo je Božja lila, maja, i mnogi od nas se stalno hvataju u nju, svakog dana, osećajući da je nešto pogrešno. Kada osećaš da je nešto pogrešno, šta zapravo radiš? Zar ne govoriš da svest, Bog, ne zna da radi stvari kako treba? Ego će morati da mu pokaže kako da radi stvari kako treba preduzimanjem određene akcije u tvom životu? To je ono što zapravo radiš, podsvesno. Osoba koja je na ivici prosvetljenja nikada neće reagovati na stanja. Nikada neće reći ovo je pogrešno, ovo je ispravno, ovo je dobro i ovo je loše, ovo je gore i ovo je dole, nema reakcije. Jer sve je iluzija i ti reaguješ na iluziju, zar to nije smešno? Reaguješ na stanja koja su iluzorna? Ali tebi su veoma stvarna, i to se zove halucinacija. Kao da gledaš film na platnu, i ne sviđa ti se negativac i kažeš: "Ubiću ovog negativca, uopšte mi se ne sviđa," i potrčiš ka platnu i počneš da udaraš negativca, sekund kasnije izvadiš pištolj i upucaš ga, izvadiš nož i izbodeš ga. Sve se dešava na platnu, ali u tvom umu je stvarno. Veruješ da je osoba stvarna, pa radiš sve ove stvari. Ali ako bi samo sedeo mirno i dozvolio sebi da odgledaš ceo film, vidićeš da dolazi kraju. I šta onda ostaje? Platno, slike su iščezle same od sebe. Dakle nisi morao da brineš o negativcu ili pozitivcu ili bilo kome, svi su nestali, platno je prazno, i tako je sa životom. Jesmo li prestali da reagiramo na stvari, jesmo li prestali da gledamo svet i vidimo nešto što nam se sviđa, nešto pogrešno, nešto dobro, nešto loše. U meri u kojoj možeš prestati da to vidiš, u toj meri će ove stvari nestati same od sebe i moći ćeš da gledaš pravo kroz, kroz sve. Znaćeš istinu, da je ceo svet svest, ništa drugo. Jer svest je samodovoljna apsolutna stvarnost, ništa drugo. I apsolutna stvarnost je čista svesnost, ništa drugo i ti si to. Mir. (tišina) Meri, hoćeš li pročitati Džnanija? (SM: Da, Roberte.)

R: Ono što će Meri pročitati je "Džnani", govori o telu koje ima iskustva i prolazi kroz određene stvari. Ovo je za ljude kojima treba da znaju ove stvari. Zapamti, u istini nema nikoga ko prolazi kroz bilo šta. Telo nikada nije postojalo i nikada neće postojati. Postoji samo Sopstvo. Ali ako ne bismo govorili sve ove stvari i ako ne bismo imali ove spise, ne bi bilo učenja, verovatno bi ti bilo bolje. Da bi imao učenje, moraš izmisliti sve ove stvari. Navesti te da poveruješ da postoji telo koga se moraš osloboditi, koje radi stvari samo od sebe, i sopstvo koje posmatra. Ne, ne postoji takva stvar. Nikada nije bilo tela i nikada neće biti tela, bilo da je univerzalno telo ili fizičko telo ili bilo kakvo telo. Sve je um i nema uma. Pa ti shvati. (učenici se smeju) (Meri čita Džnanija — pogledajte početak ove knjige za tekst) (snimak se naglo prekida tokom čitanja) [TOC]

Svedoči Snu 14. mart 1993.

Robert: Dobro veče. Dobro je biti sa vama ponovo. Pozdravljam vas svim svojim srcem. Volim svakog od vas baš takvog kakav jeste. Sve je dobro. Nema grešaka. Sve je na svom mestu. Uvek ovo razumejte! Sve je uvek na svom mestu. Greška je u vašem umu, ne u načinu na koji stvari izgledaju. Transcendirajte um i videćete harmoniju gde god da pogledate. Dozvolite da vas pitam nešto. Koja je svrha vašeg dolaska na Satsang? Zašto dolazite ovde? Ako je da slušate predavanje, došli ste iz pogrešnog razloga. Ako je u svrhu zabave, došli ste iz pogrešnog razloga. Ako je da uporedite govornika sa drugim govornicima, došli ste iz pogrešnog razloga. Zaista nema razloga da uopšte dolazite na Satsang, osim ako imate otvoreno srce! Ako dođete na Satsang otvorenog srca, stvarnost će biti vaša. Ne moja stvarnost ili vaša stvarnost, već stvarnost, stvarnost, ono što ljudi nazivaju carstvom nebeskim, carstvom Božjim. Već si to, ali imaš toliko koncepata da to prekrivaš. Imaš toliko osećaja i dogmi i stavova da prekrivaš Božanstvenost. Zato moraš otvoriti svoje srce i dozvoliti svojoj stvarnosti da zasija. Kako to radiš? Čuvanjem tišine, ne osuđivanjem, ostavljanjem sveta na miru. Uvek će postojati nešto u ovom svetu što treba ispraviti, bilo u tebi ili u tvojoj porodici ili u svetu ili u ljudima. Naučili smo iz iskustva da to ne možeš učiniti. Ispravka se uvek vrši u tebi. Jer ti si taj, sa malim 't', koji vidi

problem. Ali ako pokušaš da rešiš problem izvan sebe, nikada neće biti rešen. To je rešavanje sebe, poznavanje istine, razumevanje ko si, što ti donosi mir i ostvarenje. Ono što vidiš, što misliš, što mirišeš, što okušaš, što čuješ, sve je to lažna imaginacija! Čini se stvarnim. Čini se veoma stvarnim, kao što se svet čini stvarnim, kao što se tvoje telo čini stvarnim. Ali ako istražiš, otkrićeš da nema stvarnosti u tome. Ne budi uznemiren bilo čime što se dešava u tvom životu, bilo da je bolest, nedostatak ili ograničenje, bilo šta kroz šta prolaziš, bilo šta što se dešava. Ne brini se o tome. Idi duboko unutra, traži stvarnost postajanjem mirnim, ne raspravljajući se, ne pokušavajući da učiniš da se stvari dese. Univerzum zna kako da se očisti. Kad god dođe do promene, izgleda da postoji turbulencija, kataklizme, sve ove stvari su neophodne da bi promena nastupila na ovoj zemlji. Da bi prelepa ruža izrasla, seme mora biti uništeno. I da si veličine atoma, uništenje semena ruže bi bilo kao veliki zemljotres. Ipak

kada se smiri, izdanak izlazi i ruža cveta u punoj lepoti i sreći. Tako je i sa tvojim životom. Nikada ne pomešaj patnju sa nečim lošim. Nikada ne reci: "Zašto se ovo desilo meni? Ja sam samo jadni nevini posmatrač!" Da bi došlo do promene, prvo mora postojati previranje neke vrste. Na primer, ako ideš na novi posao, moraš napraviti mnogo promena, možda ćeš morati da se preseliš u novi grad, stekneš nove prijatelje, ostaviš stare prijatelje, kupiš drugu odeću. Stvari moraju da se dese da bi dobio novi posao. Tako je i sa tvojim životom. Šta god da se desi u tvom životu, nikada ne žali za sobom. Nikada ne budi previše ozbiljan ni oko čega. Jer i ovo će proći. Ako se baviš duhovnim radom, onda će ti uvek sve ići dobro. Ali ako se upustiš u trivijalnosti, materijalizam, onda ćeš imati nervni slom, imaćeš velike probleme sa svojim umom. Prolazićeš kroz razne rituale da bi pokušao da se učiniš srećnim. Sreća je tvoje rođeno pravo! Srećni ste, potpuno i kompletno srećni, svako ovde! Ipak neki od vas misle da niste. Jednostavno zbog pogrešne identifikacije. Identifikuješ se sa situacijom koja će se eventualno promeniti. I ukoliko nisi ranije radio na sebi, nećeš moći da se nosiš sa tim kada dođe. Kada kažem radi na sebi, šta to znači? Znači da razumeš istinu o sebi, ko si, šta si. Da znaš da nisi telo, nisi stanje, nisi situacija, nisi misli. Poričeš ceo svet. Puštaš ceo svet, ceo univerzum i ostvaruješ svoje Sopstvo. Ipak ljudi se upuštaju u stvari. Misle da je stvarno. Postaju ranjivi. I kada vam kažem da je kao san, ne verujete mi. Kažete: "Kako ovo može biti san? To je nemoguće, ovo se dešava u mom životu i ovo se dešava u mom životu. I svet je u potpunom neredu. Kako može biti san? Kako ja mogu sanjati ceo ovaj svet, ono što vidim pred sobom kao ogroman sjaj i harmoniju i disharmoniju i sve vrste stvari koje se dešavaju? Kako ovo može biti moj san?" Ipak kada odeš na spavanje noću i sanjaš, odakle dolazi ovaj san koji sanjaš noću? Kako je dospeo tamo? Ko mu je dao rođenje? Ko drugi nego ti. U tom snu možeš sanjati da si mala osoba, tek rođena. Zatim imaš pet godina, ideš u školu. Onda si tinejdžer. Onda ideš na fakultet. Postaješ knjigovođa. Venčaš se. Imaš decu. Selite se na različita mesta u svetu. Sve se ovo dešava u tvom snu za manje od nekoliko sekundi! San traje samo nekoliko sekundi, znaš. I u tom snu, ceo tvoj život je prošao. Zašto ne možeš prihvatiti činjenicu da je i ovo san? Ono što nazivaš budnim stanjem? Bila si devojčica ili dečak u budnom stanju. Odrasla si u ono što si sada, baš kao u snu. Nema razlike. Apsolutno nema razlike između sna i budnog stanja. Ipak kada si u snu, shvataš ga ozbiljno. Ljutiš se zbog stvari. Uznemiriš se zbog svih vrsta stvari u snu. Zatim kada se probudiš, smeješ se sebi! Kažeš: "Zamisli mene, zatvorenika.

U mom snu sam otišao u zatvor na petnaest godina. Udario me voz. Noge su mi bile amputirane. Onda sam se probudio i evo me." I onda se smeješ. Ista stvar će ti se desiti u ovom životu. Kada delim ove stvari sa vama, delim svoja lična iskustva. Ne delim nešto što sam pročitao u knjizi ili čuo na predavanju. Delim svoja lična iskustva sa vama! Sanjaš smrtni san! A jedini način da se probudiš je da ga ne shvataš ozbiljno, već da ga posmatraš i gledaš i ne reaguješ na njega. Ovo je jedini način da se probudiš. Imaš izbor da to uradiš. Ali moraš da podsetiš sebe ujutru kada ustaneš iz kreveta. "Upravo sam se probudio," kažeš sebi. "Prešao sam iz jednog sna u drugi san!" Ako se podsetiš ovoga ujutru kada se probudiš, moći ćeš da izdržiš ceo dan dovoljno. Biće

ti dovoljan, dan kakav jeste. Jer se nećeš previše upuštati u svet. Nećeš postati osuđujući prema stvarima. Ostavićeš sve na miru! Zamisli opet da noću sanjaš, ali sada si svestan da sanjaš. Ako si svestan da sanjaš, hoćeš li reagovati na bilo šta? Hoćeš li reagovati na situacije, ako znaš da sanjaš? Naravno da ne. Smejaćeš se! Videćeš rat i otići ćeš usred bojnog polja i reći: "Šta radite? Sve je ovo san! Bacite oružje. Gubite vreme!" Niko ne umire, niko nije ubijen, niko se ne rađa. Sve je san. I verovatno će te upucati zbog toga! Nije bitno ako te upucaju! Svestan si da sanjaš, tako da si svedok toga da si upucan i nastavljaš da se smeješ. I onda se probudiš, naravno da je bio san. Sada pretpostavljam da je jedina razlika između tebe i mene ta što sam ja svestan dvadeset četiri sata da je ovo san. Shodno tome, ako sam upucan ili ako nisam upucan ili ako postanem multimilioner ili postanem prosjak, sve je isto. Jer shvatam da je ovo san. Svestan sam toga, znam to. Ne razmišljam o tome. Ne nadam se da je tako. Ne molim se da je tako, tako je, za mene. I ja sam svedok celog procesa. Zapamti ovo čak i ako si noću sanjao. Ali zapamti sada, umesto da sanjaš sebi, nisi uhvaćen u san više — budan si u snu. Budan si u snu, misli o toj situaciji. Vidiš sve što se dešava, ali nisi uznemiren. Vidiš stvari kako se menjaju, menjaju se stalno kao što treba. Nisi uznemiren. Takođe razumeš da ako se upustiš u san, zaboravićeš da sanjaš! Zaboravićeš da sanjaš! Ako se upustiš u san, zaboravićeš sve o snu. Ali vežbao si pre sanjanja. I ti si u kontroli. Šta god da se desi, nećeš reagovati na to. Zašto ne? Zapamti? Ako reaguješ na to, postaćeš deo sna! Zaboravićeš da sanjaš, bićeš uspavan sanjajući. Bićeš u dubokom nadrealističkom snu. Ovo je ono što Džnani jeste, svedok sna. Pogledaj svoj život. Pomisli koliko ozbiljnim činiš stvari. Još od malog dečaka ili devojčice, stvari koje si uzimao zdravo za gotovo. Zamisli da si bio mali

dečak ili devojčica i razumeo ovo u to vreme. Ali evo te, sanjaš smrtni san kao da je stvaran, reaguješ na njega, hvataš se u njega, žališ za sobom. Opet, da si bio svedok svog sna noću, ne bi pokušavao da se poboljšaš, poboljšaš svoje stvari. Ne bi čak ni reagovao na bilo šta. Jer nema šta da se poboljša, jer ti to uopšte nisi. San je kao slike na tabli, mogu se izbrisati i nove slike staviti i izbrisati i nove slike staviti. San je kao mehurići u okeanu, mehurići dolaze, mehurići odlaze, ali okean ostaje isti. San je kao voda u fatamorgani. Ne postoji, ali deluje stvarno. I tako je sa tobom. Izgledaš stvarno. Sve ti se čini stvarnim, ali nije. I opet kažem, ne veruj u ono što govorim. Otkrij za sebe. Dokaži sebi. Jedini način na koji možeš sebi dokazati je praktikovanjem sadhane, duhovnih disciplina. Ako ništa ne radiš, ništa ne dobijaš. Samo prolaziš kroz život kao list na vetru i tvoj život će se završiti i pojavićeš se negde drugde. Jer nastavljaš da sanjaš. U tom snu postoji reinkarnacija, postoji karma, postoji Bog. Postoje sve vrste stvari koje se dešavaju u snu. Ali takođe zapamti, san je prvobitno proizašao iz tebe. Emanirao je iz tebe, odakle bi drugde mogao doći? Nema nikoga ko bi uzrokovao san osim tebe. Ko je uzrokovao san koji sanjaš noću? Možda sanjaš o Bogu. Možda sanjaš o karmi i reinkarnaciji. Možeš sanjati da si anđeo. Možda sanjaš da ideš u nebeske ravni. Čuješ blaženu muziku. Šta uzrokuje da se ovo dešava? Ti! Postojiš samo ti. Ti si uzrok svega što se odvija. Svega! Opet, da bi ovo dokazao, ulaziš u san, u dubok san i ne sanjaš, ne odvija se nijedan san. U snu si bez snova. Univerzuma nema, sveta nema, tvog tela nema, Boga nema, tvojih briga nema, svega nema! Zato kada se probudiš, kažeš: "Osećam se sveže. Dobro sam spavao." Jer si bio bez sveta i njegove manifestacije. Moraš postati svedok ovog sna takođe, ne činilac, već svedok. Postoji velika razlika. Činilac veruje da su telo i um stvarni. Tako da moraju preduzeti akciju i učiniti da se stvari dese, upustiti se u svet. Ali svedok zaista samo zamišlja da je sve u redu, iako još nisu imali ostvarenje, ali pokušavaju da svedoče svemu najbolje što mogu. Postaju vidilac, svedok svih dešavanja na ovoj zemlji. Ali nema reakcije. I ako nema reakcije, um postaje sve slabiji i slabiji i slabiji, jer nema više šta da radi. Dok um polako ne bude transcendiran i postaneš slobodan i oslobođen. Izbor je uvek tvoj. Kao što sam rekao ranije, ne veruj ni u šta što kažem. Zašto bi trebalo? Ovo je bilo moje iskustvo, ali ti moraš imati svoje iskustvo. Kada će doći, zavisi od tebe.

Ljudi me ponekad pitaju: "Roberte, kada ću imati ovo iskustvo? Čekam trideset, četrdeset godina i uopšte nisam imao nikakvo iskustvo. Prakticirao sam sadhanu, ništa se ne dešava?" I ja kažem osobi ono što treba da čuje u tom trenutku. Možda kažem: "Veruj u Boga. Predaj sve Bogu i sve će biti u redu." Drugoj osobi možda kažem: "Prakticiraj samoistraživanje, istražuj: Ko nema ovo iskustvo? Ko misli da nema iskustvo prosvetljenja? Kome ovo dolazi? Ko ovo oseća?" Naprednom učeniku ću reći: "Budi miran i znaj da sam ja Bog." Ne misleći na Roberta, već na Ja-jesam. Budi miran i znaj da je Ja-jesam Bog, i učenik će ovo razumeti i zatvoriti oči i otići duboko u Sopstvo. Tako radimo na mnogo nivoa svesti. Neki ljudi mi postavljaju određena pitanja i žele određene odgovore. Odmah osetim da su im ega toliko velika da ih ništa ne može spasiti u ovoj inkarnaciji. I ostaću tih. Nemam šta da kažem. I oni moraju ostati u tišini i početi odmah da rade na sebi. Dakle, svako je drugačiji. Kuda ideš odavde određeno je onim što jesi. Tvoja je igra. Kada dođe vreme da napustiš ovo telo, da ga odbaciš, ne možeš povesti nikoga sa sobom, nikoga, ni imovinu, ništa. Sve stvari za koje si se borio moraće biti ostavljene. Sva tvoja verovanja, tvoja politika, sve će morati biti ostavljeno. Kako si samo srećan što možeš čuti ove stvari. Ne provodi svoj život raspravljajući o politici ili svetu ili ljudima ili mestima. Spasi sebe! Spasi sebe! Pretpostavljam da je ovo još jedan razlog zašto imamo Satsang, da možete čuti ove stvari iznova i iznova, dok ne klikne i nešto se desi. Ti si jedini koji zaista može spasiti sebe. Utočište potraži u Sopstvu. Na kraju svakog dana, vrati se danu u retrospektivi i vidi kako si reagovao na situacije. Ovo će ti dati dobru ideju odakle dolaziš. To je između tebe i tebe. Vidi kakav si dan imao. "Šta je uticalo na tebe danas," kažeš sebi. Da li si bio pogođen životom, životnim nedaćama? Da li tvoj um uvek misli, misli, misli konstantno i dosledno o osobi, mestu i stvari? Moraš biti potpuno iskren prema sebi. To je tvoj život. Možeš raditi šta god hoćeš sa njim. Mogu ti samo objasniti kako univerzum funkcioniše, šta se dešava i iskustva koja sam imao. Moraš naučiti da voliš sebe baš takvog kakav jesi. Ako zaista voliš sebe, volećeš druge. Kvalitet koji imaš, to vidiš u drugima. Zapamti, ne postoji mašina koja proizvodi delove univerzuma. Ne postoji Bog koji je stvorio ovaj univerzum. Sve dolazi iz tvog sopstvenog uma. Dolazi iz tebe. Ti si taj. Moraš misliti o ovim stvarima kada se probudiš ujutru. Ne ustaj i oblači se i idi na posao odmah, ne upuštaj se u TV i novine. To je tvoj san! Šta radiš sa njim? Da li si izgubljen u svom snu? Da li shvataš svet kao stvaran i reaguješ shodno? To je tvoj izbor.

Zanimljivo je kada razgovaram sa ljudima, kažu mi šta se dešava u svetu, sve ove grozne stvari koje se dešavaju u ovom svetu danas. I kažem, vrati se pedeset godina unazad, iste stvari su se dešavale različitim ljudima, stotinu godina od sada, dvesta godina od sada, iste stvari će se dešavati iznova i iznova različitim ljudima. Ako ideš unazad ili unapred, svet će uvek biti ovaj svet. Svet se stalno menja i menja, ali ima samo toliko prostora. Promeniće se samo toliko dok ne počne iznova. Ovaj svet je veoma lukav. Prevariće te. Misliš da je svet ličan prema tebi, ali svet prolazi kroz sopstvenu karmu, takoreći. I ljudi reaguju kada dođu nove promene, kako glupo. Drugim rečima, oni ne rade na sebi pokušavajući da postanu slobodni i oslobođeni. Zainteresovani su za svet i šta se dešava i pokušavaju da promene stvari. Izgledaće kao da se stvari menjaju, ali nikada se neće promeniti, uvek će biti isto. Menjaće se tako da postaje isto iznova i iznova i iznova, različite situacije, različiti ljudi, različiti uslovi, ali isti svet koji radi iste stvari. Pretpostavljam da je ono što je potrebno potpuno i kompletno gnušanje nad ovim svetom, i nemati želju ili potrebu ili potražnju. Ovo ne znači da ćeš umreti od gladi ili da će to izazvati probleme za tebe, naprotiv, bićeš dobro zbrinut. Ako samo postaneš miran i posmatraš odvijanje svega. Postaješ kao džinovski sekvoj. Pomisli koliko je stotina godina sekvoja stajala tamo, one velike sekvoje u severnoj Kaliforniji. Koliko su ratova videle! Koliko su ubijanja videle! Koliko ljudi se rodilo i umrlo pred njima! I samo su stajale veličanstveno, bez komentara, ljudi dolaze, ljudi odlaze, ali džinovska sekvoja samo stoji u svoj svojoj slavi i sjaju. Moraš postati kao džinovska sekvoja! Pusti stvari da se dešavaju oko tebe. Ne reaguj na njih! Pusti sve da se odvija kako će. Ostavi na miru. I bićeš pošteđen patnji i besmislica kroz koje većina ljudi prolazi. I tako, da sumiramo, kada ustaneš ujutru, postani svedok svega što vidiš. Ne uzimaj ništa zdravo za

gotovo. Ne reaguj ni na šta. Ne žali za sobom. Svako jutro je novi početak za tebe. Kako ustaješ iz kreveta i oblačiš se, shvati ko si. "Ja sam čista svesnost, svest, ja sam Brahman, apsolutna stvarnost. Vatra me ne može spaliti, voda me ne može udaviti. Jer nikada nisam rođen i nikada neću umreti. Ja sam zauvek." Zapamti, Ja-jesam na koje se pozivaš nisi ti ili tvoje telo. To je sama svest. Ja-jesam zauvek. Uvek sam bio i uvek ću biti. Ako možeš započeti svoj dan ovako, onda ćeš se sećati ovih stvari dok prolaziš kroz dan. Kada odeš na posao ili gde god ideš, sećaćeš se ko si, šta si, zašto si ovde. I učinićeš pravu stvar da se probudiš. Opet, izbor je tvoj. Učini s njim šta hoćeš. Mir! Vreme je da ponovo igramo, smeteni Gurua. Imamo li kakvih zbunjivača tamo? (P — Meri čita, O — Robert odgovara)

P: Dragi Roberte, molim te opiši šta je samilosnost, odakle dolazi? U stvarnosti, da li samilosnost zaista postoji?

O: Biće koje je prevazišlo malo sopstvo, koje je postalo samoostvareno, automatski postaje oličenje samilosnosti. Samilosnost je vrlina svesti, apsolutne stvarnosti. Samilosnost zaista znači kada sve ostaviš na miru i voliš to. Imaš radost u svom srcu za sve što vidiš, dobro i loše i ružno. To znači da nisi osuđujući, da si potpuno slobodan i da puštaš sve drugo da bude slobodno. Istinska samilosnost je kao kada si u snu i vidiš nesreću koja se dešava u snu. Iako je san, priđeš i pomogneš osobi jer shvataš da ta osoba ne zna da sanja. Imaš veliku samilosnost za sve što se dešava, za celo čovečanstvo, za patnju koja se odvija. Iako razumeš da je san, ne postaješ arogantan i ciničan i ne kažeš: "Oh, ovo je ovako i ovo je onako i ovo će se desiti na ovaj način, popraviću ovo i pobrinuću se za ovo i uradiću ono." Ćutiš i u tišini imaš veliku samilosnost, veliku ljubav prema svemu što postoji. "Tlo na kome stojim je sveto tlo," što znači da je ceo univerzum Bog, takoreći. Sve je Bog i imaš samilosnost za sve stvari, životinje, insekte, sve vrste vegetacije. Za sve što vidiš imaš samilosnost. Ali to je vrlina svesti. Kako radiš na sebi i razvijaš se, samilosnost dolazi sama od sebe. Imaš samilosnost za one koji te zlostavljaju, za one koji izazivaju probleme u svetu. Znaš da spavaju. Žive smrtni san, ne mogu da kontrolišu šta rade. Ponovo, kako radiš na sebi, samilosnost će doći sama od sebe.

P: Šta je beskonačnost? Da li su Džnani i beskonačnost isto ili jednako?

O: Sve je beskonačnost. Sve je beskonačno. Džnani je beskonačan, beskonačan kao nebo. Praznina je beskonačnost, totalna praznina, bezgranični prostor. Supstrat iza prostora je beskonačnost. Lepak koji drži planete zajedno u njihovoj orbiti je beskonačnost. Sve izvan tela, izvan uma, izvan misli je beskonačnost. Tako možemo reći da je beskonačnost samo druga reč za svest.

SR: Roberte, da li je beskonačnost jednaka Džnaniju ili je beskonačnost više od Džnanija?

R: Kada govoriš o Džnaniju, ne postoji takva stvar kao više ili manje. Džnani obuhvata sve. Tako da ne možemo reći da je beskonačnost drugačija. Beskonačnost je Džnani, isto kao čista svesnost ili sat-čit-ananda. Sve je beskonačnost, nema razdvajanja. Pokušavaš da odvojiš Džnanija od nečega. Nikada nema nikakvog razdvajanja. Sve je isto. Sve je jedno. Samo kada um počne da misli, razbijaš to na segmente i dualnost. Ali izvan uma je beskonačnost. Beskonačnost, svest, Džnana, sve je isto. Samo reči koje izražavaju drugačiji način. Idi izvan reči.

P: Zašto postoji naizgled intenzitet fizičke energije koji se oseća u svesnosti ljudskog bića nakon boravka u prisustvu prosvetljenog?

O: Zamisli izlazak na sunce. Što si bliže suncu, više toplote nastaje. Što si bliže Džnaniju, više stvarnosti, više istine ulazi u tebe. Džnani je poput sile moći, električnog naboja. Džnani uvek emituje milost. Ako to osećaš, prihvati. Kada je Džnani prevazišao ceo svet, ceo univerzum, onda je sva moć univerzuma u Džnaniju. Više nema razlike između univerzuma i Džnanija. Sve je jedno. Sveprožimajuće je. Ali manifestacija svesti je postala Džnani. Baš kao što sunce sija i zraci sunca su svi različiti. Neki su jači od drugih. Tako je i sa Džnanijem, poput sunčevih zraka. Što si bliže, više toplote dobijaš. Dakle, što si bliže u blizini Džnanija, um se više uništava, stvarnost

dolazi, i osećaš to. Ali ti si Džnani! Probudi se za ovu istinu, ti si To! Nema razlike između tebe i mene! Ti vidiš razliku, ja ne vidim. Da li iko želi da kaže još nešto?

SR: Da li je Džnani svestan svega u beskonačnosti ili beskonačnost samo deluje kroz Džnanija?

R: Nema razlike između Džnanija i beskonačnosti, sve je isto. Postoji samo jedno. Beskonačnost ne deluje. Ako bi zamislio silu koja zauzima sav prostor i vreme, nema prostora nigde, jer sila zauzima sav taj prostor. Tako da ne možeš reći da postoji prostor i nešto drugo, jer nema mesta za bilo šta drugo. Sav prostor je zauzet. Tako je i sa beskonačnošću. Ista stvar se desila sa beskonačnošću. Prožima sav prostor. Nema mesta ili prostora za bilo šta drugo. Ponovo, ne možeš reći da je Džnani beskonačnost, postoji samo beskonačnost! (trake se završavaju) [TOC]

Tlo Na Kome Stojim Je Sveto Tlo 18. Mart, 1993

Robert: Om, šanti, šanti, šanti, om. Pozdrav! Dobrodošli. U novi ašram. (učenici se smeju) Znam da su neki od vas imali dug put preko planina, preko brda da stignu ovde, ali vredi. Dobrodošlicu vam želim svim srcem. Volim svakog od vas. Uvek zapamtite duboko u svom srcu da je sve dobro i da se sve odvija kako treba. Nigde i nikada nema grešaka. Ono što izgleda pogrešno je jednostavno tvoja sopstvena lažna imaginacija, to je sve. Ali mi živimo u univerzumu Brahmana, apsolutne stvarnosti, samodovoljne svesti, gde postoji savršenstvo, savršen život, savršeno blaženstvo, savršeno biće. Ovo savršenstvo ne zna ništa o pogrešnom i ispravnom, dobrom i lošem, srećnom i tužnom, ono zna samo sebe kao savršenstvo i ti si to. Ti si Sopstvo, to savršeno nepromenljivo Sopstvo. Ništa drugo ne postoji. Ništa drugo nikada nije postojalo. Ništa drugo nikada neće postojati. Postoji samo jedno Sopstvo i ti si to. Raduj se! Kada zaista razumeš ko si, doživećeš čistu sreću. Sreću o kojoj si samo sanjao. Sreću u tišini, gde se ništa ne dešava, ali si srećan, uvek srećan, uvek u miru. Svi bogovi kojima si se molio celog života, svi budi u koje si se utočište uzimao, krišne, kali-me, šive, Hrist, alah, svi su u tebi. Ti si to! Ne postoji bog koji je izvan tebe. Ne postoje Buda i bog i ti. Postoji samo jedno Sopstvo i ti si to. Razmišljaj o ovome. Znanje o ovome donosi ti večnu beskonačnu sreću, istog trenutka. Kada počneš da razumeš ko si, svoju božansku prirodu, da nisi telo, da nisi um. Jednom kada razumeš svoju beskonačnu prirodu, ko si zaista i da ništa drugo ne postoji, odmah postaješ istinski srećan. Jer sreća je tvoja prava priroda. Sreća i Sopstvo su sinonimi. Svest, apsolutna stvarnost, čista svesnost, sve su sinonimi. Postoji samo jedno, ima mnogo imena. Ali jedno prožima sav prostor i vreme. To je jedino postojanje i ti si to. Nema drugog postojanja. Probudi se za ovu istinu. Ti si jedini koji ne postoji i ti si svest. Kada kažeš ja-sam Brahman, nemoj ovo pomešati sa svojim telom. Kada razumeš šta govoriš kada kažeš, "Ja-sam Brahman," ponovo, ovo će doneti trenutno oslobođenje, trenutnu sreću, trenutnu slobodu, kada shvatiš šta govoriš. Ja-sam Brahman znači, Ja-sam, što nema veze sa tvojim telom — što je svest i sveprožimajuće je. I ono što Ja-sam ne odnosi se na tvoje telo ili

sebe ili tvoje misli ili tvoja iskustva. Ja-sam se odnosi na univerzum, na sve što postoji. Sve što postoji je Brahman, sve, i ti si to. Da li shvataš implikacije? Ovo je ono što je Mojsije mislio u starom zavetu kada je rekao, "Tlo na kome stojim je sveto tlo." Sve je Brahman. Sve je Bog takoreći, sve. Ništa nije isključeno. Kada ovo istinski razumeš, imaš poštovanje za sav život, sve. Imaš poštovanje za životinje, povrće, minerale, ljudska bića, astralna tela, kauzalna tela. Sve što postoji je Brahman. Divno je. Kakav mir ti ovo daje, kakvu radost ti ovo daje. Kada zaista shvatiš šta govorim, to znači, sve je dobro! Uvek je sve bilo dobro. Ali ti kažeš, "Šta je sa mojim mislima? Šta je sa mojim iskustvima? Šta je sa svim stvarima koje vidim?" Kome dolaze misli? Kome dolaze iskustva? Ko je onaj koji vidi? Ko vidi? Šta je predmet koji se vidi? Istraži u sebi, "Šta vidim?" Šta 'ja' vidim? 'Ja', ne ti, već 'ja'. Nemoj nikada pomešati ja-misao sa malim ja, sa tobom. Ti si Brahman, ne tvoje telo, nego ti, ne ja, nego ti. Ali kada kažeš, "Ja vidim," odnosiš se na nešto sasvim drugo. Nešto što ne postoji, fatamorganu, halucinaciju. Ovde je ja, ja-misao. To je misao. Nema apsolutno nikakve veze sa tobom. (Buka prekida govor, zatim Robert nastavlja) U

monitoru je. Večera je gotova. (učenici se smeju) Nauči da voliš Sopstvo, ne sebe kao telo već Sopstvo, koje je tvoje stvarno postojanje. Sve se pojavljuje i ništa ne postoji. Stvari izgledaju stvarno i ti se upuštaš u sve gluposti ovog sveta. Gde te je to dovelo, nigde. Samo istinsko buđenje će ti doneti sreću, ne znanje, ne znanje o nečemu. Znanje o nečemu je privremena sreća. Ali istinsko buđenje dolazi kada prevaziđeš svo znanje. Kada je svo znanje ostavljeno iza. Tada dolazi istinsko buđenje. Ima smisla ako razmisliš o tome. Sve dok imaš znanje koje si sakupio, kako možeš da se probudiš? Znanje ti samo govori da nešto postoji. Izgleda da je stvarno. Imaš znanje da si žena, da si muškarac, živiš u kući, živiš u ovom svetu, imaš znanje fizike ili matematike, znanje o životu. Šta ovo znanje može da ti učini? Ne može te probuditi. Ipak ljudi pokušavaju da steknu više znanja, čemu? Ono što zaista želiš da uradiš je, spoznaj svoje Sopstvo, ne kroz znanje već kroz iskustvo. Kako doživeti Sopstvo? Budi miran, tih, to je kako, ništa drugo. Ne moraš da prolaziš kroz dugačke procese joge, meditacije, sve je nepotrebno. Samo budi miran, tih. Utišaj svoj um, to je sve što moraš da uradiš. Kada meditiraš, meditiraš na objektu, ovo te ne može probuditi, ili moraš da odeš u čistu zemlju Bude gde nema objekata. Nema posmatrača niti bilo čega što se vidi. Ovo jedino će te probuditi. Ali razmišljanjem, stalnim razmišljanjem i pokušavanjem da promeniš stvari, pokušavanjem da učiniš stvari po svom, pokušavanjem da stekneš znanje, nikada se nećeš probuditi, nikada nećeš

biti probuđen. Znaj ovo jednom za svagda. Jedini način na koji ćeš se ikada probuditi je kroz tišinu, ne kroz analiziranje činjenica. Ne odvajanjem dobrog i lošeg, već kroz jednostavnu tišinu, puštanje. Puštanje svih misli, svih povreda, svih dogmi i koncepata. Puštanje ovih stvari svakodnevno. Kada se prvi put probudiš ujutru, budi svestan koncepata koji ti dolaze. Misli, emocije, osećanja i pusti ih, jer ćeš postati jači. Kada ovo praktikuješ, postaćeš srećniji preko noći. Potpuna sreća ne radeći ništa. Nemaš gde da ideš, nema rituala koje moraš da izvedeš. Gledajući u sebe, tvoj um postaje sve slabiji i slabiji dok konačno ne bude uništen. Kao što si svestan, um je taj koji ti stvara probleme. Um ti govori moram da platim kiriju ovog meseca, imam rak, ljudi me ne vole, nešto negde nije u redu i ti razmišljaš o tome, ovo je ono što te udaljava od tvog najvišeg dobra. Misli poput ovih te sprečavaju da doživiš svoje Sopstvo. Odakle su misli došle? Niotkuda. Nemaju tvorca, nemaju majku, nemaju oca, samo se pojavljuju. Izgleda da se pojavljuju same od sebe. Nikada nisi tražio da misliš, ali ipak se misli pojavljuju same od sebe. Odakle dolaze? Nemaju izvor. Kada praktikuješ samoistraživanje i pratiš misli nazad do njihovog izvora, cela tajna je da shvatiš, ne postoji izvor tvojih misli. Postoji samo izvor koji postoji, ali ne postoji izvor za tvoje misli, za tvoje telo, za tvoj um. To nema izvora. Jer Brahman je samodovoljna apsolutna stvarnost. Nema misli u Brahmanu. Brahman nije izvor. Brahman je nešto izvan reči i misli. Nešto što ti sam možeš iskusiti. Drugim rečima, Brahman može biti iskusan. Ne kao bilo šta čega si sada svestan, ne kao osoba, mesto ili stvar, već kao što život doživljava sebe. Razmišljaj o ovim stvarima duboko. Nastavi da se pitaš, "Ko sam ja? Ko sam ja koji brine ili misli, koji se nervira, koji je uznemiren, uvek veruje da će se nešto strašno desiti? Ko je ova osoba? Odakle dolazi ova osoba koja misli ovako? Ova osoba mora da ode." Nalaziš sebe ovde u telu takoreći, na ovoj zemlji, ali da li je to istina o tebi. Da li si ovo zaista ti? Saznaj. Saznaj ko si zaista. Kako nastavljaš da budeš zaista tih, nešto će ti reći da se cela ova stvar pojavljuje kao san. Ovo je ono što izvor kaže, ono što tražiš, to je san. Sanjaš smrtni san upravo sada. Uništavajući svoja uverenja o osobi, mestu ili stvari kao stvarnim, uništavaš sliku sna. Kada sanjaš noću, u stanju si da se probudiš ujutru, ali kada se uhvatiš u ovaj san, izgleda da je veoma jak i teško je probuditi se. Zbog činjenice da stalno identifikuješ osobu, mesto i stvar kao stvarne. Ovo je razlog zašto se ne možeš probuditi iz sna. Ne kažem da treba da ignorišeš ljude, kažem da treba da prestaneš da misliš da sve dolazi iz tvog uma i da ti um govori istinu. Prestani da veruješ da je sve što vidiš stvarno. Ne daj da te uznemiravaju životne promene, uvek se okreni ka unutra. Tu su svi odgovori. Napolju je san, unutra je Sopstvo. U stvarnosti

ne postoji stvarno napolje, ne postoji unutra, ali radi objašnjenja ovoga moramo se okrenuti ka unutra jer mislimo da živimo napolju. Kada se okreneš ka unutra, unutra će na kraju nestati i napolje će na kraju nestati. Sve će nestati kada počneš da se okrećeš ka unutra. Ipak, kada se probudiš, sve će biti isto kao što je sada. Osim što nećeš biti deo toga. Videćeš stvari kao što ih sada vidiš, ali više nećeš biti obmanut. Svet te više neće obmanjivati. Govoreći ti da je ovo ispravno i ovo pogrešno, ovo je dobro i ovo loše, bićeš gotov sa svim ovim. Zapamti ponovo, zašto želiš da se probudiš? Zato što si sit i umoran od ovog sveta kakav jeste. Od promena koje se dešavaju. Sve se dešava ovde. Lažno je. Imaš sreću. Imaš tugu. Imaš dobro i imaš loše. Kada se probudiš, nikada više nećeš doživeti ove stvari. Bićeš u totalnom blaženstvu sve vreme i ćutaćeš, bićeš tih. Neće biti ništa za objašnjavati, ništa za raspravljati, ništa za dokazivati, tada ćeš postati nepromenljivo Sopstvo koje si oduvek bio. Ovo je tvoj život. Uvek imaš slobodu da napraviš izbor. Uvek si slobodan da napraviš izbor, uvek. Izbor koji napraviš zavisi od onoga što znaš, upravo sada. Oseti kako je divno sedeti u tišini. Kada misli dođu, samo ih ignoriši. Ne pokušavaj da ih promeniš uopšte ili da ih zaustaviš. Samo ih ignoriši. Pusti ih da dođu, pusti ih da odu. Oseti senzacije u svom telu. Postani svedok onoga što se dešava unutar tebe. (tišina) Pitaj.

SG: Kada govoriš o tišini, govoriš o umu koji je tih?

R: Govorim o postajanju potpuno tihim. Um ne može biti tih sam od sebe. Um je skup misli. Kada postaneš tih, um se usporava. I otkrićeš da nestaje u ništavilo iz koga je došao. Ne možeš zaista učiniti um mirnim. Postoji samo tišina, čista tišina. (SG: Odsustvo misli?) Da, možeš tako reći. Ako pokušaš da učiniš um tihim, imaćeš teško vreme, jer um zaista ne postoji. Dakle, koga pokušavaš da učiniš tihim? Samo želiš da budeš tih. Um će se pobrinuti za sebe. Ono što izgleda kao um će nestati svojom voljom i postati tiho jer nikada nije postojalo. Kada postaneš tih, miran, sve se pobrine za sebe. Istinsko Sopstvo izlazi sa svom svojom raskoši i lepotom i sve ostalo što se pojavilo će nestati. Dakle, pogrešno je reći, "Ubiću um. učiniću um tihim." Nikada nije postojao um koji treba učiniti tihim. Ponovo, samo želiš da budeš tih. Zaboravi na um. I ako postaneš zaista tih, videćeš da nikada nisi imao um za početak. Bićeš bez uma. Bićeš van svog uma. (SG: Mislim, obično kada ljudi kažu budi tih, misle na govor. Ti govoriš o mnogo više od samog govora.) Da, ono o čemu ljudi pričaju je smirivanje svog uma. Ja uopšte ne govorim o tome. Ne pokušavamo da smirimo um, pokušavamo da dosegnemo unutrašnju tišinu koja je Brahman.

Drugo ime za tišinu je Brahman ili apsolutna stvarnost. Ovo je istinska tišina. Neka budeš u tišini do kraja svog života i zauvek. (smeh) (SG: Amin.) (tišina)

R: Su, želiš li da daš izveštaj o napretku svoje noge i tako dalje? (učenica demonstrira pokretljivost) (smeh) (SS: Zaista napreduje.) Dobro, možeš li da džogiraš? (SS: Da, i vežbam i hodam.) Da li je podižeš? (SS: Da, bilo je veoma dobro iskustvo, zaista.) Pričaj nam o ovim stvarima. (SS: Bilo je mnogo više tišine.) (smeh)

R: Da li iko ima najave? Kao da svet dolazi kraju ili tako nešto. (smeh)

ST: Nema satsanga u nedelju. (R: Tačno.) I ponovo počevši od sledeće nedelje, svaki četvrtak i nedelja.

SS: Da li je u isto vreme u nedelju u dva? (R: Da.)

ST: Dva sata u nedelju, 8 sati u četvrtak, zauvek! (smeh) (R: To je dugo vreme.) Zauvek, na trenutak. Volim te zauvek traje samo sedamnaest dana u proseku. Tako da zauvek nije toliko dugo. (smeh)

SP: Imam komentar na to? (R: U redu.) Cenim kasnije vreme od 8 sati, ali je autoput prilično užasan. Tako da ne znam da li je moguće da bude malo kasnije? (R: Ne.) Ili možda da bude vikendom kada saobraćaj nije toliko strašan.

R: Moraćeš da koristiš sporedne puteve.

SJ: Nije bilo loše doći do Malibua u jedan, a zatim do peni keni, veoma brzo.

R: Nisam imao prehladu od šesnaeste godine. Išao sam da vidim Džoela Goldsmita i živeo sam u Bronksu u Njujorku. Morao sam da idem vozom, pa autobusom po snegu. Hodam oko milju posle toga. Ali uradio sam to jer sam želeo da budem tamo. Dakle, ako zaista nešto želiš, nije važno šta se dešava u saobraćaju ili šta se dešava u svetu. Bićeš gde treba da budeš.

SE: Nema vozova, nema autobusa, nema snega. (R: Pa zamisli da ima.) (opšti razgovor)

ST: Za slučaj da neko ne zna, knjige i trake su pozadi.

R: Možda možemo da se udružimo, koristimo jedan auto sa deset ljudi u jednom autu. (opšti razgovor)

R: Čoveče, imamo neki prašad večeras. Ovo izgleda dobro. Imamo šećerom obložene kolačiće... (prasad se nastavlja dok traka ne prestane) [TOC]

Tišina Srca 21. Mart, 1993

Robert: (traka počinje naglo) ...šanti šanti om. Dobro veče. (Učenici: Dobro veče Roberte.) Dobrodošli u jedan život za živeti. (smeh) Ove prelepe četvrtkom večeri. Svi su mokri, dobro je za vas, čini da vam kosa raste. (smeh) Kladim se da mislite da ste dobrovoljno došli ovde. Došli ste ovde jer ste morali da dođete ovde. Niste imali apsolutno ništa s tim. Sve je bilo unapred dogovoreno pre nego što ste rođeni i eto nas. I mislite da ste imali nešto s tim, da ste imali izbor. Nikada niste imali izbor da uradite bilo šta zaista osim da se okrenete ka unutra i saznate ko ste, inače ste poput lutke kojom manipuliše karma. Verujete da imate slobodu. Sve je predodređeno, unapred određeno. Nema grešaka. Sve je na svom mestu i odvija se kako treba. Kada reaguješ na život, problemi počinju. Treniran si, programiran, od malih nogu i sada si potpuno razmažen. Jer veruješ da je ovo ispravno, ovo je pogrešno, ovo je dobro i ovo loše, ovo treba da bude ovako, ovo treba da bude onako. I ako ne funkcioniše onako kako misliš da treba, ljutiš se, besan si. Uznemiriš se. Život je vrlo jednostavan, zašto ga komplikovati. Život je jednostavnost sama. Ostavi ga na miru, ne pokušavaj da menjaš bilo šta. Budi ovde da uživaš, da voliš, da budeš. Nikada ne pokušavaj da poboljšaš stvari ili da promeniš stvari, već samo da budeš svoj. Šta je satsang? Ili zašto si ovde? Kada osoba započne duhovni put, to nije slučajnost. Ponovo, oni nisu izabrali duhovni put, to se desilo samo od sebe. Kao što si svestan, milioni ljudi uopšte nemaju duhovni put i svet ide dalje. Ali oni od nas koji imaju duhovni put nisu ga tražili, jednostavno vam se desilo zbog činjenice da ste došli ovuda kroz karmu. Bili ste ovuda pre i nastavljate put. Kada si prvi put počeo, bio si kao malo dete, učeći o Bogu. Da li Bog zaista postoji? Ko je Bog? Bio si veoma radoznao. Ako si zaista bio iskren u svom srcu, guru iznutra te je gurnuo napred. Napred ka novim vidicima, novom razumevanju i dolaziš u kontakt sa Mudracem na satsangu. Satsang znači sedeti u podnožju Učitelja. Doslovno sat znači mudrost, svest. Učitelj, svest, prisustvo je sve isto. To nije moja svest

ili moja mudrost. To nije tvoja mudrost, tvoja svest, to je samo svest i mudrost. Ne posedujem je niti ti. Tako da dolaziš da sediš u mudrosti. Ne dolaziš da dobiješ mudrost. Ne dolaziš da daješ mudrost. Dolaziš da sediš u mudrosti, mudrosti koja već postoji. Koja je uvek postojala i koja će uvek postojati. Mudrost koja te pita, "Ko sam ja? Odakle sam došao? Kuda idem? Koja je moja svrha u životu?" Ta pitanja se javljaju sama od sebe. Ne postoji odgovor ni na jedno od pitanja. Nikada ne traži odgovor. Ako ikada dođeš do odgovora, to je pogrešan odgovor. Tamo gde nema mesta za ići, ništa za postići, nema Boga za obožavanje, uopšte nema puta, nema čak ni satsanga. Nema Učitelja, nema mudrosti. Šta onda postoji? Tišina. Čista svesnost, tišina, tišina srca. Beskonačna tišina! U ovoj tišini počinje stvaranje. Stvaranje počinje kada počneš da misliš i prekineš tišinu. U početku je bila tišina. Onda si ti došao i počeo da misliš i sada imamo ceo univerzum. Stvorio si ga iz sebe. Sve što postoji došlo je od tebe i ti čak ni sam ne postojiš. Pa kako to možeš? Kako nepostojeće biće može stvoriti nepostojeći univerzum? To treba da saznaš. Dovoljno je reći da sve u šta veruješ da postoji, ne postoji. Sve u šta imaš veru, ne postoji. Tvoji

lični bogovi, tvoje telo, tvoj ego, sve u šta si verovao ne postoji. Šta postoji? Ništa ne postoji. Onda pitaš, "Šta ja radim ovde?" Ko kaže da si ovde? Dozvoljavaš umu da se igra sa tobom. Da ti kaže da si muškarac, da si žena. Imaš stvari koje treba da ostvariš. Stvari koje treba da stekneš. Poredиš se sa ljudima iz susedstva i praviš sebi život. Onda otkriješ da život ne funkcioniše kako si želeo i uznemiriš se. Ali život o kome govorim je poput filma, koji postoji samo neko vreme, a zatim nestaje. I kada se osvrneš u retrospektivi na svoj život, videćeš da si izgubio toliko vremena pokušavajući da poboljšaš stvari, pokušavajući da sudiš ljudima, mestima i stvarima. Pokušavajući da učiniš da stvari idu tvojim putem. Sve ovo znači da ćeš biti srećan kada se određene stvari dese onako kako misliš da treba. Onda kada se dese, nisi nimalo srećan, ili si srećan kratko vreme i ponovo postaješ nesrećan. Trošiš svoje vreme tražeći, gledajući, čitajući, pokušavajući da otkriješ nove tajne, sve je gubljenje vremena. Ništa se ne dešava. Ništa se zaista ne događa. Postani deo ničega. Sada si deo nečega. Ovo nešto mora da se promeni. Sve što čula opažaju mora da se promeni. Ne dozvoli svom umu da misli o ovim stvarima. Ne dozvoli svom umu da razlikuje između dobrog i lošeg, ispravnog i pogrešnog. Sada znaš šta ti govorim, to te tera da misliš, "Pa kako onda treba da živim? Govoriš nam da ne treba ništa da radimo? Ne treba da reagujemo. Ne treba da odrastamo u svetu. Ne treba da mislimo. Ne treba da stvaramo bilo šta. Onda zašto sam ovde?" Zašto si ovde? Šta te navodi da misliš da si ovde? Saznaj. Da li si zaista ovde? Ko je ovde i ko si ti? Šta si ti? Organizam koji ima neku vrstu života u sebi, boreći se svih ovih godina za opstanak.

Život u svojoj suštini je lep, ali ne život koji ti živiš. Postoji život koji je tako lep, tako dragocen, tako radostan, ali je izvan čula. On je izvan znanja. On je izvan svih koncepata. To je tvoj stvarni život. Neki ljudi ovaj život nazivaju Brahman. Neki ljudi ovaj život nazivaju svest, čista svesnost, apsolutna stvarnost. Ipak, ako ovo ne iskusiš, ne znaš da postoji. To je samo još nešto u tvom životu što bi znao. Što je neko drugi već rekao. Moraš sebi postavljati ovo pitanje, iznova i iznova, "Šta je stvarnost? Šta je svest? Šta ja radim ovde?" Saznaj. Provodi periode u tišini, gde posmatraš svoj dah, gde gledaš svoje misli, čini ovo što češće možeš. Nikada ne reaguj na svet, bez obzira šta ti pokazuje. Zaranjaj duboko u Sopstvo. Način na koji zaroniš u Sopstvo je tako što ne reaguješ na život. Svaki put kada vidiš situaciju i ne reaguješ na nju, ideš dublje u Sopstvo. Nisi ono što misliš da jesi. Prestani da sažaljevaš sebe. Prestani da gledaš situacije, čeznući za boljim stvarima. Verujući da će promena tvog životnog stila doneti bolje stvari. Nauči da ostaviš sebe na miru. Ne mešaj se u sebe. I otkrićeš da ćeš postati srećniji nego što si ikada bio u životu, jednostavno ostavljajući sebe na miru. Imaš sve što ti treba unutar sebe da postaneš samoostvaren, da postaneš oslobođen. Nema ništa što iko mora da ti da da bi se ovo desilo. Imaš sve alate da to sam učiniš. Ipak insistiraš na reagovanju na svet. Ovo je ono što te zadržava od samoostvarenja. Ko može da te povredi? Šta može da te povredi? Ništa osim tvojih misli, ako zaustaviš svoje misli, postaješ nepovrediv, gde nema nikoga ko bi povredio. Ako si uključen u svoj misaoni proces, postaješ povrediv, gde će ti tvoje misli uvek donositi u tvoj um određene instance. Određene stvari za koje misliš da će te povrediti. Ako ne uradiš ovo, ako ne uradiš ono, čak i kada moraš da uradiš određene stvari da ne bi bio povređen. Sve što zaista moraš da uradiš je da znaš ko si. To je to! Razumi svoju stvarnu prirodu, ko si zaista. Zaboravi na prošlost. Zaboravi na ljude koji su te povredili ranije. Baci sve, pusti. Pusti sve, sve. Ne drži se ničega. Stani gol u svetu bez temelja. Bez ičega u šta bi se utočište uzeo. Tada ćeš biti potpuno očišćen, tada ćeš postati uzvišeni Učitelj. Ali kada uzmeš utočište u ovome i uzmeš utočište u onome, ovo te sprečava od tvog stvarnog Sopstva. Kao primer: U budizmu učiš da uzmeš utočište u Budi, uzmeš utočište u sangi i tako dalje. Ipak, kada ovo radiš, postaješ idiot jer se držiš nečega. Postaješ tup, neosetljiv. Ne drži se ničega. Ipak većina nas ima strah. Bojimo se da ovo uradimo jer nećemo znati šta će nam se desiti. Osećamo se sigurno kada uzmemo utočište u nečemu. Sigurnost je tvoja propast. Sve dok se osećaš sigurno, nikada nećeš rasti.

To je kao imati novac u banci. Bojiš se da ga potrošiš. Bojiš se da budeš bez računa. Neki od vas misle da je to vaše jaje na gnezdu, gomilate ga. Uvek gledate stanje da vidite šta imate. Ovo vas sprečava da napredujete duhovno. Setite se starih Izraelaca kada su bili u pustinji četrdeset godina, rečeno im je da ne spašavaju manu. Tako su bacili višak mane koji su imali, da ništa ne sačuvaju, i nova mana im je pružana svakodnevno. Ovo je značenje. Sve dok imate nešto za šta se držite, nešto da vas spasi od nečega, nikada nećete postati slobodni i realizovani. Većina nas se boji da nema ništa. Ipak ništa je apsolutna stvarnost. Ništa je vaš spasitelj. Ništa je stvarnost. Nešto je, s druge strane, vaš neprijatelj. Nešto će vas uvek zadržavati. Ne kažem da morate da se odreknete svojih posedovanja, kažem imajte sve što hoćete, ali ne budite posedovani svojim posedovanjima. Ne verujte da će ono što zaradite biti vaša sigurnost, to nikada ne funkcioniše na taj način. Vaša sigurnost je vaše Sopstvo, vera koju imate, moć koju imate, ljubav koju imate, ovo je vaša sigurnost, ništa drugo. Ipak većina nas nikada ne živi na ovaj način jer smo vaspitani da verujemo da moramo imati nešto. Jer ako osećamo da nemamo ništa, nismo uspeli u ovom svetu i postajemo depresivni, poredimo se sa drugima. Ipak svaki veliki duhovni Učitelj živeo je iz dana u dan, nikada ne mareći šta će se dogoditi sutradan. Ali vi kažete: "Kako možemo tako nešto da radimo na Zapadu?" Vi kažete: "Ovo je za monahe, monahinje. Za ljude koji su se odrekli ovog sveta." Naprotiv, bićete srećniji nego što ste ikada bili u svom životu kada prestanete da brinete o svojim posedovanjima, šta biste trebali imati, šta ne biste trebali imati, jer ona nisu vaša posedovanja niti ste vi vaše telo. Samo um misli ove stvari. Zašto se ne biste predali upravo sada moći koja zna put. Odlučite ove noći da ćete se svega odreći, mentalno. Pustićete prošlost, budućnost, sadašnjost, ovo radite upravo sada, ovog minuta. Puštate sve svoje strahove, sve svoje frustracije, sve svoje mišljenje. Više niste zabrinuti šta će vam se dogoditi sutra, gde ćete biti, gde nećete biti. Ne brinete o poslu, prihodu, ljudima, mestima i stvarima, pronašli ste slobodu, apsolutnu slobodu. Ova sloboda će se pobrinuti za vas, vodiće vas, slušajte je pažljivo, reći će vam šta da radite na svakom koraku. Ova sloboda ste zaista vi. Evo, činim sve novo. Nikada te neću ostaviti niti zapustiti. Ja sam sa tobom uvek, čak do kraja sveta. Zapazite Ja-jesam. Ja-jesam je uvek sa vama. Jer Ja-jesam ste vi. Ja-jesam je sa vama uvek. Kako može biti drugačije? Ja-jesam je svest. To je vaša sopstvena duša, vaše sopstveno Sopstvo. Svaki put kada kažete: "Ja-jesam," setite se šta govorite. Ne morate reći ništa posle toga, samo recite: "Ja-jesam," to je kraj. Dok prolazite kroz životne uspone i padove. Šta god vidite samo recite: "Ja-jesam," i sve će biti rešeno. Kada nešto izgleda loše u vašem životu recite: "Ja-jesam." Veoma je moćno. Izazvaće mnoge promene u vašem životu. Ne govorite ništa posle toga.

Ja-jesam, samo Ja-jesam, to je dovoljno. Ne Ja-jesam ovo ili Ja-jesam ono, samo Ja-jesam. Ja-jesam zna šta da radi. Ja-jesam zna šta vam treba. Ja-jesam zna ko ste vi. Ja-jesam. Hajdemo sada unutra i mislimo sa mnom u ovom pravcu. Ja-jesam, uvek sam bio, uvek ću biti. Ja-jesam je apsolutna stvarnost. Ja-jesam je istina o meni samom. Ja-jesam me podiže u smrtnom životu do onog mesta u svesti gde sam potpuno slobodan i oslobođen. Svet me više ne može ni na koji način uticati. Ljudi, mesta i stvari me više ne mogu ni na koji način uticati, jer Ja-jesam. Vratio sam se svom izvoru, Ja-jesam. Sve je dobro. (kratka tišina)

SF: ...(pitanje počinje naglo) govor o kvantnom isceljenju. I u tom govoru je rekao, u ovom fenomenalnom svetu i relativnoj ravni, postoji polje beskonačnih mogućnosti i čini mi se da je sve u dualnosti mogućnost. Drugim rečima, potapanje Titanika je bilo mogućnost. Stapanje Hrista u Sri Rama Krišnu je bilo mogućnost. Kada sam video prelepe obojene svetlosti kako plešu uz muziku koja je svirala dok sam bio na LSD tripu, to je bila mogućnost. I kada veliki avion poleti iz Los Anđelesa sa nekoliko stotina ljudi i sleti u Njujork šest sati kasnije u roku od nekoliko minuta od predviđenog vremena, to je mogućnost. Sve u dualnosti je mogućnost i bilo je stvarno ili nestvarno kako god želim da gledam na to. Je li tako? (R: Da.) Hvala.

R: Zašto ne? (smeh) (SF: Moguće je.) Sve je moguće. (SF: U dualnosti, jer ionako nije stvarno.) (tišina)

R: (traka počinje naglo)...reći bilo šta? O vremenu?

SV: Lepo je. Trava raste i kruške trebaju vodu i jabuke i ima rupa na krovu. Zavisi kako gledaš?

R: Nije ni loše ni lepo. (SV: Da. Ništa je.) Kada projektuješ svoje misli u to, postaje ono što tvoje misli naprave od toga. (SV: Jednom si izjednačio pitanje, "Ko sam ja?" sa, "Odakle dolazi ja?" Kako su ta dva značenja povezana? Kako se povezuju?) Ko sam ja? Zapravo znači "Šta je izvor ja?" (SV: Da, ali kako to znači. To ne znači to mom mozgu.) Kakav mozak? (smeh) (SV: Mozak koji misli da postavlja pitanje. Mislim, pita, "Ko je ta dama ta i ta," reći ću, "pa to je ta i ta," ali mi ne govori da ona dolazi iz Nemačke. Ta dva značenja se ne mogu povezati za mene.) Mislite "Ko sam ja?" i "Šta je izvor ja?" (SV: Oprostite?) Mislite "Šta je izvor ja?" i "Ko sam ja?" (SV: Jednom si rekao da to znači odakle je došlo ja. Ta dva značenja se ne...) Isto su. (SV: Da?) Odakle dolazi ja? Ko sam ja? Šta je izvor ja? Kada nastavite da postavljate ova pitanja sebi, postaćete tihi i mirni i spokojni i jednog dana će sve nestati, neće više biti ja. Neće više biti Freda. Otići ćete sa ja i nećete imati više pitanja. Dakle ko sam ja? I šta je izvor ja? su sinonimi, nema razlike.

SK: To uvek muči moj mozak baš kao i Fredov ovde. Konačno sam zaključio da ovaj šašavi um jednostavno nije razumeo engleski.

R: Onda koristi drugi jezik.

SX: Roberte, ako si rekao da je sve predodređeno, zašto onda ja želi da otkrije, ko sam ja?

R: Zato što je to jedina sloboda koju imaš. (SX: Pa ja ću otkriti "ko sam ja," u svakom slučaju ako je predodređeno da ću otkriti "ko sam ja," zašto želim to da otkrijem?) Sve je predodređeno kako kažeš, ali ipak imaš slobodu da otkriješ ko si i odeš iznad svega toga. Kada istražuješ "Ko sam ja?" ono što radiš je da puštaš sve. Predodređenost, predestinacija, sve mora otići, odlazi, nestaje i otkrivaš da si Brahman, ti si apsolutna stvarnost. (SX: Da, ali iako to radim...kako bih to rekao?) Vidi, kada shvatiš da je sve unapred određeno, predestinirano, onda si zaglavljen, to važi za sve, ali "Ko sam ja?" te oslobađa toga. Oslobađa te predodređenosti i predestinacije. Čini te potpuno slobodnim. (SX: Ali zašto želim da otkrijem? Ako čak ni ne postojim, zašto želim da otkrijem ko sam ja?) Zato što ne veruješ da ne postojiš. Ako bi zaista znao da ne postojiš, ne bi morao to da radiš. Ali ti ne veruješ da ne postojiš jer misliš da si neko. Onda moraš da praktikuješ prakse da budeš niko. Intelektualno govoriš da sam niko. Ne postojim. Onda postavljaš pitanje, "Zašto ovo moram da radim?" Ali ako bi znao da si niko, ne bi morao ništa da radiš. Nema ništa što moraš da radiš. Dakle, ovo te sada navodi da to shvatiš. Dakle, sada kada istražuješ, "Ko sam ja?" odvešće te do mesta gde ćeš biti potpuno slobodan i oslobođen. Vidiš, ti zaista ne veruješ u to svesno upravo sada. Izjavljuješ to, ali ne veruješ u to. Zato moraš da praktikuješ "ko sam ja?" i odvedeš to dublje i dalje u Sopstvo gde ćeš biti potpuno slobodan. Da li vidiš šta mislim? (SX: Pa nije li i to predodređeno, da...baš kao kada...dok si ovde ali misliš da radiš nešto, ali nije li sve predodređeno, već je...) Sve je predodređeno, ali da bi otišao iznad toga, da bi transcendentirao predodređenost, istražuješ "Ko sam ja?" Ovo te izvodi, ovo te budi, da ti pruži potpunu slobodu, oslobođenje. Ali ako to ne uradiš, onda je sve predodređeno i nastavlja biti predodređeno. Jedina sloboda od predodređenosti je da pitaš "Ko sam ja?" Da odeš unutra. Onda ćeš razbiti sve u paramparčad. Probićeš ljusku predodređenosti, predestinacije, karme. To je jedini način da se odvojiš od toga.

SP: Istraživanje je takođe predodređeno, zar ne? Činjenica da postavljam pitanje "Ko sam ja?"

R: Istraživanje nikada nije bilo predodređeno. Istraživanje je sloboda koju imaš. Imamo izvesnu slobodu. Da je sve bilo predodređeno, ne bismo mogli biti bilo ko, biti bilo šta, bili bismo isti sve vreme. Ništa se nikada ne bi menjalo. Ne bismo izašli iz toga. Dakle, kada pitaš, "Ko sam ja?" to transcendira predodređenost i dovodi te do stvarnosti.

SX: Ali zapravo mi ne verujemo da ne postojimo? (R: Da.) Mi verujemo da postojimo, zato nastavljamo da mislimo i radimo ono što mislimo da radimo? (R: Upravo tako.) I ako bismo shvatili da čak ni ne postojimo, onda ne bismo bili predodređeni? (R: Upravo tako.)

SP: Često kažeš da nemamo nikakav izbor u stvari osim izbora da se okrenemo unutra. Da li zaista imamo izbor da se okrenemo unutra? (R: Da.) Ko ima izbor da se okrene unutra ako...ako nikada nemamo izbor u stvari?

R: Onaj ko veruje da nema izbora. (SP: Dakle postoji samo jedan izbor koji imamo?) Jedini izbor koji imaš je da se okreneš unutra, da ne reaguješ ni na kakvo stanje. (SP: Tu se zbunjujem. Ko ima izbor da to uradi ako je misao unapred određena i ne postoji pojedinac.) Sve je unapred određeno osim izbora, to je jedina sloboda koju imaš. Ako veruješ da si pojedinac, onda je sve predodređeno. Dakle, zato što veruješ u ovo, imaš izbor da se pitaš, "Ko sam ja?" i okreneš unutra. (SP: Da, ali da li ću to uraditi ili ne, da li je to izbor, da li je to još jedan događaj u procesu.) To je izbor. To je jedina sloboda koju imamo, jedini izbor koji imamo. Okrenuti se unutra, spoznati istinu i cela igra je gotova. (SP: Mi biramo da to uradimo? To se jednostavno ne dešava kao još jedan korak u evoluciji ili bilo čemu?) To je tvoj izbor, to je tvoja sloboda koju moraš iskoristiti. Imaš slobodu da napraviš izbor.

SP: Na čemu je zasnovana sloboda? Drugim rečima, ko ga pravi? Kakav entitet ima slobodu da napravi izbor? Kao, za mene, sve što radim zasnovano je na uslovljavanju...

R: Da, ego je taj koji pravi izbor. Isti ego koji ne postoji, isti ego koji je predodređen je takođe ego koji pravi izbor. Ali kako se okrećeš unutra, transcendiraš ego potpuno i u potpunosti. Postaješ slobodan.

SP: Da, mogu da razumem taj deo, ali ne razumem kako postoji jedan izbor usred bezizbornosti, znaš li šta mislim? Ne shvatam odakle pojedinac koji ima tu neku vrstu voljne moći da se okrene unutra. Čini se kao da je i dalje integrisan u celokupnoj šemi stvari. Možda će dovesti do transcendiranja predodređenosti, ali se i dalje čini da je u carstvu predodređenosti okrenuti se unutra.

R: Čini se tako, ali nije. Predodređenost postoji u svim oblastima osim kada kažeš "Ko sam ja?" (SP: I šta nas navodi da to kažemo?) Tvoje duhovne prakse koje su te doveli ovde, tokom godina, tokom vekova, sada si spreman da to kažeš. Pre ovoga nisi bio spreman da to uradiš. Samo si se igrao igru.

SP: Sloboda da se kaže "Ko sam ja?" zasnovana je na nečemu što se radilo u prošlosti, da tako kažem. Bilo da su to duhovne prakse ili jednostavno dostizanje određenog nivoa neke vrste, pokušavam da to izrazim u tim rečima?

R: Prakticiranjem duhovne sadhane svih ovih godina, dolaziš do tačke sada gde možeš reći "Ko sam ja?" (SP: Dakle, sadhana je preduslovljenje, preduslovi, preduslovi da se kaže "Ko sam ja?") Da, dovela te je do tog mesta. Pre toga ne bi želeo to da uradiš. Pre toga ne bi želeo to da uradiš. Ne bi želeo da radiš bilo šta slično. (SP: Tačno.) Sada hoćeš. (traka se završava) [TOC]

U Tišini Je Tvoja Snaga 28. mart 1993.

Robert: (traka počinje naglo)...Ne osećate li se divno? (Učenici: Da.) Naravno. Ponovo dobar dan. (Učenici: Dobar dan, Roberte.) Lepo je biti sa vama ponovo. Većina vas je došla da slušate reči, ali ja vam kažem da je poruka između reči. U tišini, gde nema govora. To je poruka. Tu je istina, tu je stvarnost, kada nema zvukova, nema reči. Reči su samo da vas motivišu da utihnete. To je sve čemu reči služe. Pevanje, reči, one su samo da smire um. Da vas zadrže mirnima. U tišini je vaša stvarnost. U tišini je vaša snaga, ne u buci, ne u govoru. Pokušajte da budete tihi većinu vremena. Ne upuštajte se u previše razgovora. Ljudi pričaju od početka vremena. Šta im je to donelo? Pogledajte svet, u kakvoj je nesigurnoj poziciji. Sve je urađeno pričom, pričaj, pričaj, pričaj, pričaj. I sada vi dolazite ovde da slušate mene kako pričam da dodam konfuziji. Ali ja vam

kažem, "Morate odustati od priče. Morate odustati od svih dogmi i konfuzija i besmislica. Odbacite sve i budite tihi. Budite tihi i znajte da sam Ja Bog." Kada ste tihi, osetićete prisustvo moći. Osetićete apsolutnu stvarnost onoga što jeste. Samo u tišini možete osetiti ovo...ovaj mir. Ne u buci, već u miru, u tišini. Tek tada ćete osetiti smirenost i harmoniju i radost. Koliko vas je srećno?

S: Srećni smo.

R: Koliko vas je zaista, zaista srećno?

S: Ponekad. (smeh)

R: Koliko vas je zaista zaista zaista zaista srećno?

S: Ne, ne to. (učenici se smeju)

R: Vrlo malo. Još uvek verujemo da sreća leži u stvarima i mestima i ljudima. Još uvek verujemo da ako dobijemo na lotou bićemo srećni na neko vreme ili ako sretnete pravu osobu bićete srećni. Kada stvari idu vašim putem bićete srećni. Koliko puta ste ovo uradili i niste bili srećni. Sreća traje kratko, materijalna sreća, zatim odlazi. Možete li verovati da postoji takva stvar kao nepatvorena sreća, neprekidna sreća, sreća koja ide sa vama i ostaje sa vama i nikada se ne menja? Da, moji prijatelji, postoji takva sreća.

Ako ste je ikada osetili, nikada više nećete biti isti. To je sreća koja vam donosi blaženstvo i radost i budi vas u istinu vašeg Sopstva. Ova sreća ste vi. To je vaše prirodno rođeno pravo, to je ono što zaista jeste. Ali ste tražili na svim pogrešnim mestima. Znate li pesmu, "Tražeći ljubav na svim pogrešnim mestima?" Kada je unutar vas, sve što treba da uradite je da se okrenete unutra. Nije napolju. Nije u boljem poslu ili boljoj osobi ili više novca ili više zdravlja. Ovo apsolutno nema veze s tim, ipak se čini da ima. Svi smo rođeni da umremo, da tako kažemo. Niko neće trajati večno. Šta god sakupite, šta god uradite u ovom životu, ne možete poneti sa sobom. Pa zašto tražite stvari koje ne možete poneti sa sobom? Ima li to ikakvog smisla? Ne možete poneti određene ljude sa sobom. Ne možete poneti svoju sofu ili svoju kuću sa sobom. Ne možete poneti svoj auto sa sobom. Ne možete poneti čak ni svoje telo sa sobom. Sve ostaje iza. Ipak većina nas nikada ne želi da razmišlja o ovim stvarima. Ne želimo da mislimo da ostavljamo nešto iza sebe. Mislimo da ćemo živeti večno, kakva šala. Ipak postoji beskonačnost u vama, radost u vama, koja nikada ne umire, živi večno. Šta je to što živi večno? Saznajte. Neću vam reći. Pokvario bih svu zabavu. Niste ono što mislite da jeste. Niste ono što se pojavljuje. Zaboravite na sve svoje probleme, sve svoje radosti, sve svoje tuge, svu svoju sreću, zaboravite na sve ove stvari. One ne mogu apsolutno ništa učiniti vama ili za vas. Prestanite da mislite, smirite svoj um, postanite tihi, mirni, tada ćete osetiti prisustvo, tada ćete osetiti moć. Da li je osećate? Kada je tiho, mirno. Ogromna moć, ogromno blaženstvo, radost. Ona prebiva kao vi kada ostanete mirni. Kada se radujete u svom Sopstvu. Kada se utočište u svom Sopstvu. Kada volite svoje Sopstvo. Da li ste ikada zaista pokušali da volite svoje Sopstvo? Ne govorim o vašem egu, onome što izgledate da jeste, već da volite Sopstvo. Pravo Sopstvo! Sopstvo koje je uvek bilo i uvek će biti. Vi ste to Sopstvo upravo sada, baš takvi kakvi jeste. Ništa ne mora da se menja. Vi kažete ništa ne mora da se menja, moj život je potpuno sjeban. Ako ništa ne mora da se menja, onda mora da se menja. Gledate pogrešnu sliku. Sjebani život nije vaš. Vi uopšte niste to. Kada volite Sopstvo, volite Sopstvo koje je večno, apsolutna stvarnost, svest, čista svesnost, to je vaše Sopstvo. Da li ste ikada mislili o sebi kao o čistoj svesnosti, potpunoj slobodi, potpunom blaženstvu, bezgraničnom prostoru. Ovo je vaša istinska priroda, bezgranični prostor, sveprožimajući, sveprisutnost. Osećajte sebe kao to. Zaboravite na svoje telo. Prestanite da mislite o njemu, ostavite ga na miru. Ono niste vi. Nikada nije bilo vi. Vi ste bezgranični prostor, čista svesnost, lepota, radost, večno blaženstvo. Morate početi da vidite sebe na ovaj način. Ono što vidite postajete. Ono što osećate postajete. Ono o čemu mislite celog dana postajete. O čemu

mislite o sebi celog dana? Kako vidite sebe, kako se osećate o sebi. To je važno pitanje. Jer vi ste ono što vidite. Postoji samo jedno Sopstvo i vi ste to. Ali ako vidite nešto drugo, nije moja greška.

Zašto vidite konfuziju, haos, previranje, bolest, siromaštvo, oskudicu? Ko vam kaže da to vidite? Ispirani ste mozak od malih nogu da verujete da je ovo univerzum u kome morate da se borite, prevazilazite stvari, to je laž. Ne postoji ništa što morate da prevaziđete jer ne postoji ništa što ste ikada postali da biste prevazišli. Vi ste čista svest, čisto biće, ovo je vaša priroda i ako vidite i mislite da je sve Brahman, postaćete Brahman. Ako sve vidite kao oskudicu i ograničenje, postaćete oskudica i ograničenje. Vi ste u kontroli, vi upravljate ovim. Niko zaista ne može da vas kontroliše, vi ste moć. Imate svu moć koja postoji, sva je u vama. Sve ste vi. Vi ste to! Uvek ste bili to. Šta vas navodi da mislite da ste nešto drugo? Probudite se u istinu. Probudite se u stvarnost, svoju stvarnost. Jednu stvarnost! A šta je sa ovim svetom? Ovaj svet je kao san, to je sve, samo san. Dolazi i odlazi. Tu je danas, sutra nestaje. Da li biste se upleli u san i mislili da je stvaran? Ako sanjate da su vas vezali divljaci i kuvaju vas žive. Kada biste se probudili, da li biste pokušali da ugasite vatru, da pobegnete? Smijali biste se. Videli biste da je sve san, ne dešava se, budan sam sada. I tako je sa ovim svetom, ovim univerzumom. Stvari izgledaju stvarno, navode vas da reagujete na stvari. Pokušavate da promenite stvari, pokušavate da poboljšate ovaj svet, ali sve to radite u snu. Pa kažete, da li da ne radim ništa dobro u ovom svetu? Da li da pomažem drugima? Dokle god sanjate, pomažite drugima. Činite dobro u ovom svetu. Činite što možete da ublažite bol i patnju drugih. Ali kada se probudite, videćete da nikada nije bilo drugih. Nema drugih, postoji samo jedan, jedna stvarnost, vi ste to. Nikada nije bilo drugih, ali dok ne doživite ovo stanje, morate nastaviti da činite dobra dela. Činite što možete da pomognete bedi ovog sveta, imajte samilosnost, ljubaznu dobrotu. Pomažite drugima koliko god možete. Ali sve vreme radite na sebi. Nastavite da radite na sebi, uvek. Nikada ne prestajte da radite na sebi. Kako radite na sebi? Kada god vam se nešto dogodi, kada vidite nešto u svetu sa čim se ne slažete, što vam se ne dopada, ili imate osećaj unutra koji vas uznemirava, upitajte i zapitajte, "Kome to dolazi? Ko doživljava ovaj osećaj? Kome to dolazi?" I kažete, "Dolazi meni. Ja osećam ovo." Onda istražite dalje, "Ko sam ja?" Ovaj proces se zove samoistraživanje ili direktni put. Preskače sve meditacije, jogu, pranajamu, ni-pranajamu, ide iznad svega. Ide iznad svega. Direktni put samoistraživanja. Dobar je za svakoga, svako bi trebalo da ga praktikuje. Kada ustanete ujutro, čim vam misli dođu, zapitajte, "Kome ove misli dolaze?" Zapitajte se, kakve god misli bile. "Kome ove dolaze? Ko doživljava ove misli? Ko ima ove osećaje?" i sledeći odgovor će biti, "Ja imam." Onda istražite dalje, "Ko sam ja?" Ono što zaista govorite je, "Šta je izvor ovog ja?" Ovo zaista govorite. Odakle je došlo ovo ja?

Odakle je došlo? Šta je njegov izvor? Ja je korenska misao, korenska misao, koren svih misli. Ako možete ugasiti ja, sve ostale misli će otići sa njim. Ne morate pokušavati da uklonite misli ili promenite misli, jednostavno se rešite ja koje misli to. Kada je ja eliminisan, sve vaše misli će biti eliminisane i bićete kod kuće. Ovo bi trebalo da praktikujete dan i noć, sve vreme. To je najbolja psihoterapija na svetu. Kada god vas nešto uznemiri, bez obzira šta je. Kada god vas nešto iznervira, kada god vas nešto smeta, istražite u sebi, "Kome ovo dolazi? Ko ovo oseća? Ko ovo oseća?" i naravno reći ćete, "Ja osećam." Ja je odgovor. "Odakle dolazi ovo ja koje oseća ovo? Jesam li ja ja? Ne, ne bih mogao reći, 'Ja osećam.' Ko je ovo ja? Odakle je došlo? Kako se pojavilo? Ja je samo misao. Nema validnost, nema stvarnost, to je misao." Pratite ga do njegovog izvora posmatrajući ga, gledajući ga. Dok ovo radite, određene misli će vam ponovo doći, onda ponovite proceduru iznova i iznova. "Kome ovo dolazi? Ko ovo oseća? Ko ovo misli? Ja sam. Šta je ovo ja? Ko je ovo ja? Odakle je došlo? Odakle sam došao?" Ono što radite je da odvajate sebe od ja. Polako, malo po malo, odvajate sebe od ja-misli. I jednog dana će ja jednostavno potpuno nestati. U tom trenutku ćete postati apsolutna stvarnost, čista svesnost. Ali morate ovo praktikovati neprekidno. Dok idete na spavanje, kada se probudite, sve vreme. Ko sam ja? Što znači šta je izvor ja? Kome ove misli dolaze? Ko oseća depresiju? Ko se oseća uznemireno? Ko se oseća loše?

Ja osećam. Ko sam ja? I morate čeznuti za slobodom unutra. Morate čeznuti za apsolutnom slobodom i staviti je na prvo mesto u svom životu. Ono što je prvo u vašem životu, to postajete. Razmislite na trenutak, šta je najvažnija stvar u vašem životu? Biti slobodan? Imati milion dolara? Ako imate milion dolara, onda morate da idete na posao i radite sve vrste stvari da biste se obogatili, to će vam oduzeti svo vreme i jednog dana ćete pasti mrtvi i to je kraj toga. Dok ako ste pametni, pokušaćete da otkrijete šta je istina vaše stvarnosti. Šta je stvarnost? Ko sam ja? Odakle sam došao? Šta je život suštinski? Sve je u vama, svi odgovori su u vama i čekaju da se izraze. Ne gubite više vremena, već marljivo počnite da praktikujete ovaj metod. Gde god bili, nije važno da li vozite auto, da li gledate televiziju, da li perete sudove, da li radite u kancelariji. Svako može praktikovati "Ko sam ja?" Sada osetite tišinu. Tišina u kojoj smo nije tišina. To je iznad objašnjenja. Kada govorim o tišini, govorim o stvarnosti, Bogu, svesti. Osetite je! Osetite je upravo sada. Dok je osećate, ako vam misli dođu, zapitajte se, "Kome ove dolaze? Ko oseća ove misli? Koga ove misli smetaju? Ja sam. Pa ko sam ja?" Ovo je definitivan metod koji će vas dovesti kući ako ga praktikujete. Ne razmišljajte o vremenu, koliko će trajati. Jer vreme je nepostojeće.

To je kao priča o učeniku koji je bio sa Učiteljem i njegov Učitelj ga je podučavao svim ovim principima istine i on je stalno pitao, "Učitelju, koliko će mi vremena trebati da stignem tamo? Koliko će trajati?" Gnjavio je Učitelja celog dana. Konačno mu je Učitelj rekao, "Pođi sa mnom." Odveo ga je do jezera i rekao mu da pogleda u jezero. Kada je to uradio, Učitelj ga je gurnuo u jezero i držao mu glavu pod vodom dugo vremena. Kada ga je izvukao za kosu, pogledao je učenika u oči i upitao ga, "Šta si najviše želeo dok si bio pod vodom i daviš se?" I sve što je učenik želeo je da dohvati vazduh i rekao je, "Vazduh! Vazduh!" I Učitelj je rekao, "Kada budeš želeo istinu onoliko koliko si želeo vazduh, imaćeš je. Kada budeš želeo da budeš slobodan onoliko koliko si želeo vazduh, postaćeš slobodan." I tako je sa nama. Ponovo, šta stavljamo na prvo mesto u svojim životima? U šta se upuštamo? Pomislite na sve besmislice koje se dešavaju u našim životima. Da li nam treba sva ta besmislica? Odbacite to! Odbacite sve! Vaša istinska priroda je apsolutna stvarnost. Vaša istinska priroda je blažena svest. Vaša istinska priroda je čista svesnost. Vi ste taj Brahman koji je uvek bio i uvek će biti. Vi ste univerzum upravo sada. Uživajte u tome, prihvatite to, budite to i budite slobodni. (pauza dok traka počinje naglo) ...guru kome možete postaviti bilo koje pitanje. Ako me zbunite, vi ćete sedeti ovde a ja ću sedeti tamo, pa slobodno postavite pitanje o bilo čemu. Veoma radoznala grupa ljudi.

SY: Koja je svrha zla u svetu?

R: Kome zlo dolazi? Ko doživljava zlo? Postoji li takva stvar kao zlo? Tako se pojavljuje. Postoji li zaista zlo? Logika koja nam se pojavljuje je proces čišćenja. Ljudsko biće, da tako kažemo, svet, da tako kažemo, ne postoji. Izgleda da se čisti s vremena na vreme. Način na koji se ova zemlja čisti je kroz zemljotrese, kataklizme, sve vrste dobrih stvari poput toga. I sve počinje sveže i novo. Ali kada se osoba čisti, to je kroz patnju, tako se pojavljuje. Prolazite kroz izvesnu patnju i izlazite iz toga prelepi i srećni, možda ne u ovom životu. To je poput cveta. Kada posadite seme ruže, ako ste veliki kao atom i posmatrate seme ruže, vidite ogromnu eksploziju koja se dešava. Poput nuklearne eksplozije. Da bi ruža izašla, mora biti uništena. Mora doći do eksplozije i prelepa ruža izlazi. Drugim rečima, ako nema eksplozije ne biste imali ružu. Ovo je istinito za sve u životu - za ono što se pojavljuje kao život. Dakle, nešto se dogodilo što su nam, dok smo bili mali, rekli da je zlo. I mi to odvajamo i kažemo, "Ovo je zlo, ovo je dobro. Ovo je ispravno, ovo je pogrešno." Sve se dešava u vašem umu. Sve se dešava u vašem umu. Zaustavite um od kretanja i sve će se zaustaviti, i neće više biti zla za vas. Zato je napisano, "Zlo je u očima posmatrača." Dakle, to je ono što vidite. Vi možete videti zlo a druga osoba u istoj situaciji vidi harmoniju i radost. Zavisi ko gleda, ko vidi. Dakle, radije nego da pokušavate da razlikujete između zla i dobra, ispravnog i pogrešnog, zaronite u sebe i otkrijete ko ste, onda vidite da li postoji ikakvo zlo u svetu.

SK: Roberte, šta može pomoći pojedincima, u njihovoj motivaciji za oslobođenje? Ne baš toliko kao onaj čovek koji je želeo vazduh dok se davio. Može li se bilo šta učiniti povodom toga?

R: Početi da rade na sebi neprekidno, mirno, dok ne dođe vreme kada imate tu vrstu želje, tu vrstu osećaja. Dok gledate ovaj svet i postajete uznemireni njime, jednog dana ćete shvatiti, "Zašto jurim za ovim svetom? Zašto dozvoljavam svetu da me uznemirava? Zašto reagujem na ovaj svet?" I ići ćete dublje i dublje i dublje. Kako dolazite na satsang sve vreme, i nastavljate da proučavate sve ove stvari, otkrićete da postepeno postajete sve manji i manji, a vaše istinsko Sopstvo postaje sve više i više. I na kraju ćete pobediti. Zato nemojte misliti da to ne radite ili da nemate želju, postoje stvari koje vas zadržavaju, činite najbolje što možete. A kada ne praktikujete, činite dobro drugima, imajte samilosnosti za svet. Nosite se s tim najbolje što možete i sve će se rešiti samo od sebe. Teško je kada pogledamo sebe i mislimo da napredujemo ili ne. Ne možemo ovo da radimo za sebe. Ali svako ko dolazi na satsang poput ovog, ili praktikuje ove stvari sam, nešto se dešava. Nešto divno se dešava unutra i jednog dana ćete to osetiti. Samo nastavite da praktikujete, praktikujete, praktikujete, onda ćete uskoro biti kući. Ne plašite se, sve je dobro.

SB: Roberte, ići dublje i dublje i dublje, nešto kao kada voda postaje sve toplija i toplija i toplija? I ne izgleda da se bilo šta dešava, još uvek je obična stara voda, i dođe tačka kada počne da ključa, i dođe tačka kada ispari i potpuno se promeni iz vode u paru i nestane. Da li je to kao ići dublje i dublje u tišinu? Postoji određena tačka gde jednostavno isparite ili se poklopite sa stvarnošću i onda sve, znate...

R: Ako želite da koristite tu analogiju, u redu je.

SB: Jer sam primetio davno, pre otprilike dvadeset godina, desilo mi se nešto duboko. Sasvim slučajno, nikada nisam pročitao knjigu niti išao na bilo kakve sastanke bilo koje vrste i gledajući unazad kako se desilo, to je bilo kao padanje i padanje i padanje u prazninu nekoliko dana. I onda je došla tačka gde nije bilo apsolutno ničega, duboka praznina, onda je postojao ogroman strah u određenoj tački. I kada se osvrnem na to, čini se kao da je to bila smrt, još dublja praznina, nikakvog pokreta. I onda se u jednoj tački nešto dogodilo kao eksplozija. Dakle, tišina, čini se da možemo biti tihi u umu i ništa se ne dešava. I osvrnem se na to i setim se kakva je bila razlika između te tišine apsolutne smrti i to samo par minuta, i onda se um vratio i onda su se želje vratile. Ali bilo je to kao potpuno drugačiji način postojanja. (R: Pokušajte ponovo.) Tog dana se desilo slučajno. Bilo je to kao koincidencija. Nije bilo nešto što sam znao i za šta sam pokušavao... (R: Desilo se samo od sebe.) Jednostavno se desilo slučajno, a da nisam znao nijedno učenje. Nikada nisam pročitao nijednu knjigu.

R: To je najbolji način da se desi. Šta se dogodilo, zašto je nestalo? (SB: Um se vratio, "Kako bih mogao da živim ovako?" To je bila prva misao.) Vidi, ovo znači...šta ovo meni znači je da to nikada zaista nisi imao. Da si to zaista imao, nikada ne bi nestalo.

(SB: Pa šta je onda? Nije to bila prava stvar, ali je bilo neka vrsta...) Da, imao si duhovno iskustvo koje je bilo dobro. (SB: Da.) Otišao si do izvesnog stepena, ali ne do Sopstva toga. Barem znaš da nešto postoji. To čini tvoju veru jačom. Jer ako nisi iskusio ništa... (SB: Da.) ...ne bi znao da li išta takvo postoji. Ali pošto si imao iskustvo, znaš da postoji.

SB: Ali smešna stvar je, znate, svi, kao da svi tražimo nešto, i smešna stvar je, u ovoj maloj stvari koja se desila, došlo je iz apsolutno ničega, ničega, ni trunke bilo čega.

R: Iskusićeš to ponovo. Ovog puta će ostati s tobom. Neće otići. Sve je dobro. Imamo čitanje od Meri. Ovo čitamo jednom godišnje.

S: Zove se, "Brine se o poslu zbog kojeg si došao": "Svi događaji u životu oblikovani su prema božanskom planu. Ono što mora da se desi, desiće se. Ono što ne treba da se desi ne može biti izazvano nikakvim ljudskim naporom. Po ovom pitanju Ramana je bio potpuno kategoričan.

Kada ga je Deva Radža Mudaliar upitao da li su samo važne stvari u nečijem životu, kao što su glavno zanimanje ili profesija, predodređene, ili čak i trivijalni postupci, Ramana je odgovorio, 'Sve je predodređeno.'" "Jedna od svrha rođenja je da se prođe kroz određena iskustva koja su označena u karmičkom razvoju ovog života. Ceo program je isplaniran. Ovo bi očigledno bilo obeshrabrujuće za svaki napor, jer bi se čovek pitao kakva je odgovornost čoveka. Da li je on automat karmičkih sila? Gde dolaze njegova slobodna volja i napor?" Ramana ukazuje da postoji još jedna dublja svrha u životu, a to je da se traži i pronađe Istina za sebe. On bi rekao da je jedina korisna svrha života da se okreneš unutra i shvatiš da nema ništa drugo da se radi. Ramana je zato stalno svima utuvljivao činjenicu da je krajnja Istina..., odmah dostupna ovde i sada. Kada je Natanananda upitao Ramanu, "Da li je moguće za svakoga da zna direktno, bez sumnje, šta je tačno nečija istinska priroda?" momentalno je stigao odgovor, "Bez sumnje je moguće. Krajnja Istina je tako jednostavna," rekao bi Ramana. "To nije ništa više nego boraviti u sopstvenom stanju." Ovo je suštinska poruka svih religija i veroispovesti. Ostavljajući po strani automatski tok naših života regulisanih od strane tvorca, prema njegovom zakonu, nečija dužnost je da usmeri napor ka tome da bude samosvestan. Postojanost u svrsi je kročenje unutrašnjeg puta kroz budno samoistraživanje. Kroz takvo Istraživanje izvora pojedinca, istraživač se stapa u svesni izvor. Unutrašnja odiseja retko je mirno jedrenje. Mnoge obmane će odvući čoveka. Na primer, ljudi bi otišli u Sri Ramana ašram da dišu njegovu retku atmosferu, dok bi se tamo, umesto da se predaju njegovoj tekućoj Milosti, upuštali u dešavanja upravljanja ašramom. Ramana je šaljivo primećivao o nekim posetiocima, "Prilikom prve posete Sri Ramana ašramu, delovali su kao da svetle. Prilikom druge posete otkrili su da ašram nije dobro vođen i prilikom treće počinju da daju savete. Prilikom četvrte oni najbolje znaju kako da vode mesto. I prilikom pete otkrivaju da uprava nije odgovorna. Prilikom šeste, predlažu da sadašnje osoblje treba da izađe, ostavljajući ašram njima."

tako bi se zaglibili u stvari koje su irelevantne za potragu. Kada bi se takvi ljudi žalili, Ramana bi rekao: "Brine se o poslu zbog kojeg si došao." Ovo bi se, naravno, odnosilo ne samo na njihovu posetu Šri Ramana ašramu, već i na svrhu samog ljudskog života. Čovek mora stalno da ima pred očima uma oslobađajuću svrhu, jedinu vrednu, oslobađanja od karmičkog lanca, otkrivanjem skrivene Istine. Ramana bi čak naizgled prekoreo ako neko ne bi sledio sopstvenu sadhanu, već provodio vreme misleći i pričajući o drugima. Jedan bhakta je jednom rekao Ramani, "Ovde sam već mnogo godina. Ljudi su ulazili u Samadhi. Ja zatvorim oči na minut i moj Um putuje oko sveta." Ramana je odgovorio, "Zašto misliš o drugima? Neka oni meditiraju, spavaju ili hrču. Gledaj sebe. Kad god ti Um odluta, vrati ga na potragu." Jednom je Bhagvan rekao jednom bhakti, "Probudiš se, pogledaš u ogledalo, ono pokazuje porast koji treba ukloniti. Umesto da gubiš vreme, počni da se briješ. Slično tome, nebo zna kada bi predviđeno vreme moglo da se završi. Dakle, ne tražiti Istinu kroz budno samoistraživanje je zaista samoubilački. Mnogi bi voleli da okrive svoje okolnosti za svoju lenjost i nerad i neuspeh da sprovedu samoistraživanje." Ramana bi pitao, "Zašto zavisiti od onoga što nije u tvojim rukama. Nastavi sa poslom koji je u tvojim rukama, pod tvojom kontrolom, ostavljajući po strani ono oko čega ne možeš ništa." Pravilno korišćenje od Boga date slobode okretanja Uma je ono što je potrebno sve vreme. Što se tiče nepovoljnih okolnosti u životu kojih svako ima preko glave, dok je saosećao, Ramana bi istovremeno rekao, "Uvek si slobodan da ne budeš pogođen zadovoljstvom i bolom koji su posledica Akcije." Zubi moraju biti izvađeni iz događaja promenom stava koja ga neutrališe. Ponekad bi Ramana savetovao da se stvari prepuste sigurnoj ruci sat Gurua, i da se jednoumno drži napora koji bi učinio čoveka samosvesnim. Ramana bi rekao, "Zašto ne radiš ono što radi putnik prve klase? On kaže kondukteru svoje odredište, zaključa vrata i ode na spavanje. Ostalo uradi kondukter. Ako možeš da veruješ svom Guru koliko veruješ železničkom kondukteru, biće dovoljno dobro da te dovede do odredišta." Opet, kada ga je neko gnjavio za darshana Šri Krišne, rekao je, "Zašto ne ostaviš shaktakara Krišne Krišni." Takođe imamo i upućen savet koji je dao Ganapadi Muniju. "Ostani sve vreme postojan u Srcu. Bog će odrediti budućnost za tebe i obaviti

posao. Šta treba da se uradi biće urađeno u pravo vreme, ne brini. Ostani u Srcu." Život postaje smislen ako radosno kročimo unutrašnjim putem, sećajući se da je naše da radimo vicharu, a na unutrašnjem izvoru je da uradi ostalo. Tada Blaženstvo nije krajnji proizvod koji se nalazi po dostizanju cilja, već se oseća duž celog putovanja kući, ka Srcu."

R: Hvala Meri. (SM: Hvala Roberto...) (trake se naglo prekida.) [TOC]

Izađi iz posla sa snovima 1. april 1993.

Robert: Om, Šanti, Šanti, Šanti, Om. Dobro veče. (Učenici: Dobro veče Roberto.) Pozdravljam vas svim svojim srcem. Volim svakoga od vas upravo onakvog kakav jeste, bezuslovno. Mislim, mogao bi biti najveći skitnica na svetu i ja bih te i dalje voleo. Nije me briga šta radiš, i dalje ću te voleti. Možeš da kradeš automobile, pljačkaš banke, i dalje ću te voleti. Nema razlike. Radi šta moraš, ali uvek zapamti da neko voli tebe. Opet, dozvoli da te podsetim, ako si došao ovde da čuješ govor, došao si iz pogrešnog razloga. Ako si došao da čuješ propoved, došao si iz pogrešnog razloga. Ako si došao da čuješ filozofiju, došao si iz pogrešnog razloga. Ako si došao da čuješ ništa, i dalje si došao iz pogrešnog razloga! (smeh) Dakle, nema validnog razloga da budeš ovde! Zašto si ovde? Zašto sam ja ovde? (Neko kaže, Tišina!) To je to! Neko me je pitao da govorim o stanju sna naspram budnog stanja. Pa ću promrmljati par reči o tim stvarima: Pre svega, za Džnanija, za Mudraca, ne postoji stanje sna i ne postoji budno stanje. Nijedno od tih ne postoji za Mudraca. Ali za adžnanija izgleda da postoji stanje sna i budno stanje. A primedbe koje se iznose su ove: "Budno stanje izgleda dugo. Izgleda da traje zauvek. Ali stanje sna se završava." I kao što je činjenica, imaš oko osam, devet snova noću. Obično se sećaš samo poslednjeg. Pa kako mogu reći da je i budno stanje stanje sna? Pa, pogledajmo to na ovaj način. U onome što zoveš stanje sna, rođen si, ideš u školu, stariji si, vreme prolazi, ženiš se, imaš posao, stariš, imaš osamdeset pet godina i počinješ da opadaš. Ovo je san koji sanjaš. Sada, kada bih došao u tvoje stanje sna i rekao ti, "Sanjaš. Nisi stvarno osamdeset pet godina star i nikad nisi bio rođen i ništa od ovoga se nikad nije desilo." Gađao bi me kamenjem. I rekao bi, "O čemu to pričaš? Prošao je skoro jedan vek. Sećam se kada sam bio mali dečak ili mala devojčica i sada sam stara dama ili starac i imam rak. I ti mi kažeš, ovo je san?" Ne bi mi verovao. Kažem ti, ne brini se o svom raku ili svom stanju od osamdeset pet godina. Ne brini se o tome šta se dešava u tvom životu. Radije, pogledaj unutar sebe za Stvarnost. Pronađi Stvarnost i sve će se pobrinuti samo za sebe. Opet ćeš me gađati kamenjem. Ne želiš da čuješ ovako nešto. Kažeš, "Prošao sam kroz sve vrste iskustava u svom životu. I ti pokušavaš da mi kažeš da je to san? Ne možeš me prevariti, ovo nije san, ovo je stvarno!" Vidi, mogao bih te čak i uštinuti

i reći ćeš, "Au!" Ali onda kažem, "Zapamti, ovo je uštinjaj iz snova! Sve je san." Ali mi i dalje nećeš verovati. Onda, kada odem, probudiš se. Probudiš se u ovo stanje sna. Ovo stanje, ono što zoveš budno stanje. I san je nestao, sve je gotovo, kao da nikad nije postojao. I smeješ se. Nikad nisi rođen u snu, nikad nisi išao u školu u snu. Nikad se nisi oženio u snu. Nikad nisi postao osamdeset pet godina star u snu. Nikad nisi imao rak u snu. Probudio si se u ovo stanje! Ipak kažeš, "Ovo stanje je duže." Duže je jer sanjaš, to je sve! Sećaš se kada sam bio u tvom snu, kada si imao osamdeset pet godina? Tebi je to bio dug san. Prošao si kroz mnoga iskustva. Prošao si kroz osamdeset pet godina iskustava i sve su ti delovala veoma validno. Ipak se desilo u deliću sekunde. Desilo se u deliću sekunde, sve te godine, iskustva, rak. Desilo se u deliću sekunde i probudiš se, probudiš se u ovo stanje. Ovo stanje je ista stvar. Ovo je takođe stanje sna. Ništa drugačije od stanja sna koje sanjaš noću. Ista stvar! To je samo još jedan san. I to ćeš razumeti tek kada se probudiš! Osoba više nije u stanju sna, nije više u budnom stanju, ona je u stanju sahaja samadhija između budnog stanja i stanja sna. Za takvu osobu zaista ne postoji stanje. Ali za adžnanija, on veruje da je Mudrac u budnom stanju kao i oni. Kako izlaziš iz ovoga, iz posla sa snovima? Kako transcendiraš oba stanja? Jednostavno tako što ideš iznad njih, ideš iznad stanja sna shvatajući da kada reaguješ na uslove, na osobu, mesto ili stvar, nastavljaš san. Možeš reći gde si po načinu na koji reaguješ na život. Ako veruješ da tvoje Telo stari, da si osoba, da imaš

probleme, reaguješ na životna uslovljavanja, onda si uhvaćen u san, baš kao i svaki san noću. Sve vrste uslova te zadese i veruješ da je stvarno i reaguješ na njih. Sve dok reaguješ na njih nikad nećeš izaći iz toga. Osećaš bes, osećaš Strah, veruješ da je nešto negde pogrešno. Onda nikad ne možeš izaći iz sna. Drugim rečima, ići ćeš iz jednog sna u sledeći. Ovo se zove reinkarnacija. To je jedan san za drugim snom. Nikad se ne završava. Uzimaš telo za telom, uvek sanjajući, uvek reagujući, uvek verujući da je nešto pogrešno, nešto ispravno, nešto dobro, nešto loše. I opet, dokle god veruješ u ovo, nikad nećeš izaći iz toga. Dakle, način da potpuno izađeš iz toga je da shvatiš da postoji Posmatrač koji posmatra oba stanja. Posmatrač posmatra oba stanja, stanje sna i takozvano, budno stanje. Sada zapamti, ovo je za adžnanija. Za Mudraca ništa ovakvo ne postoji. Za adžnanija, moraš misliti u sebi, "Ko je Posmatrač? Ko je ovo stvorio?" drugim rečima, "Ko je sve ovo izmislio? Ko je stvorio takozvano stanje sna i budno stanje?" I ako razmisliš veoma pažljivo, to je naš stari prijatelj Išvara, bog Karme. Išvara

se opet igra svojom lilom. Kažeš Išvari da prestane da se igra svojom lilom i on neće da sluša. On oseća ova stanja. Išvara, za one od vas koji ne znaju ko je on, je lični bog kojeg ste stvorili iz svog Uma. Kada veruješ da si Telo, onda si stvorio boga po svom obličju, i ovog boga zovemo Išvara, bog Karme. On je taj koji diktira sve ove stvari, šta će se desiti, kroz kakvu Karmu prolaziš, koliko ćeš života živeti. Sada, evo tajne, ako se rešiš Išvare, biće gotovo. Bićeš slobodan! Moraš ubiti Išvaru. Išvara mora biti uklonjen, potpuno i skroz, onda ćeš biti potpuno i skroz slobodan! Kako ubijaš Išvaru? Smijanjem u njegovo lice "Ko si ti? Odakle dolaziš? Ne možeš me više plašiti. Više te ne prihvatam. Ti si deo mog Uma, moje mašte. Ti si deo moje lažne mašte! Ne postojiš!" Sada, kladim se da se neki od vas ovde plaše da urade ovako nešto jer mislite da vređate boga. Kakvog to boga vređate? Boga kojeg ste sami izmislili! Vi ste stvorili ovog boga. Odakle bi drugde došao? Da li postoji bog na nebu koji gleda dole na vas i baca munje, govoreći, "Ti si dobar dečak, ti si loša devojčica! Kazniću te. Nagradiću te." Znate li da neki od vas zaista veruju u ovo? Da, dok vam govorim, neki od vas zaista ovo prihvataju. I plašite se da se rešite ovog Boga. Ali zar ne vidite da vas upravo ovaj bog drži u ropstvu! Upravo ovaj bog vas tera da uzimate nova tela, tera vas da verujete da ste osoba, sa problemima. Upravo ovaj bog vas tera da brinete o svom Telo ili o svojim finansijama, da se bavite svetskom situacijom. I ovaj bog se smeje dok vi plačete! Vi ste zabrinuti za ovo. Vi ste zabrinuti za ono. Zabrinuti ste za sve. Tek kada je bog uklonjen postaćete slobodni. Na vama je da uklonite ovog boga. Morate to uraditi, niko drugi ne može osim vas. Ovo nije bogohuljenje. Bogohuljenje je kada veruješ da Sopstvo može da te povredi. Kada veruješ u probleme, kada veruješ da je nešto pogrešno, to je bogohuljenje! Ali praktično je nemoguće da bilo šta bude pogrešno jer je ceo univerzum, ceo Svet, Svest. Ceo univerzum je Svest. Ono nema apsolutno nikakve veze sa bogovima ili boginjama, ili Karmom ili reinkarnacijom ili snovima. Ove stvari su deo ljudskog mišljenja. Kada shvatiš da više nisi ljudski, one nestaju. Moraš postati neljudski. Na tebi je da to uradiš. Moraš sebi postaviti prava pitanja. Mnogi od vas se plaše da sebe ispituju. Plašite se da vas bog posmatra i da ćete biti kažnjeni. Ipak, neki od vas zaista veruju u ovo. Ali ja vam kažem iz direktnog iskustva, ne postoji nikakav bog nigde u univerzumu koji može da vas kazni ili želi da vas kazni ili je pokušao da vas kazni.

Ako postoji bog koji postoji, on je previše zauzet zabrljavanjem sveta da bi mislio na vas! (smeh) Kakve velike ege neki od nas imaju, mislimo da nas bog posmatra, sudi nam. Tako smo važni, da nas sudi jedan antropomorfni Bog negore na nebu. Tako smo važni, zar ne? Da nas ovaj moćni bog lično kažnjava što smo bili loši dečaci i devojčice. Rešite se svega ovoga, jednom za svagda! Uklonite to iz svog Uma! Ispraznite svoj Um potpuno od ovakvog razmišljanja. Postoji samo čista Svesnost, apsolutna Stvarnost i to si ti upravo sada! Baš ovog trenutka! Ne misli o tome, samo budi to! Ne pokušavaj da analiziraš ono što govorim ili da to smisliš na bilo koji način, samo budi to! O čemu govorim možeš samo biti. Ne možeš misliti o tome. Kada počneš da misliš o tome, Istina o toj stvari nestaje. Onda bivaš uhvaćen u Telo, u misleće Telo. Ipak, nema vremena ili

prostora za bilo kakve Misli da postoje. Jer vreme i prostor sami ne postoje. Pa gde možeš da misliš? Nema mesta za tebe da misliš. Jer Misli moraju da se kreću. I nema prostora za Misli. Ali ono što ti govorim je da si apsolutno slobodan upravo sada. Apsolutno oslobođen baš ovog minuta. Jesi. Ti si ceo univerzum upravo sada. Ti koji nikad nisi bio rođen, nikad ne možeš umreti. Ti si taj jedan, upravo sada! Baš ovog trenutka! Oseti to! Ne postoji ništa drugo. Kako je divno biti potpuno slobodan. Slobodan od moljenja bogovima za svoje spasenje. Slobodan od mišljenja o Telu koje treba negu ili da imaš manjak ili ograničenje negde u svom životu. Budi slobodan od ovakvog razmišljanja. Znam da neki od vas govore, "Pa, njemu je lako to reći. Ali doktor mi je rekao da imam rak. Imam SIDU. I nemam sredstava u banci. Moja žena ili muž me je ostavio." O kome to govoriš? Ne govoriš o stvarnom Sopstvu, koje ti jesi! Govoriš o nekome ko ne postoji! Govoriš o osobi iz snova! Koja je danas tu a sutra je nema! Ne govoriš o Sopstvu. Probudi se! Pokušaj da razumeš šta ti govorim. Ti si bog! Ti si Brahman. Ti si Sopstvo. Prestani da misliš o sebi kao o smrtnom biću, jednom za svagda. Prestani! Prekini! Ponašaj se! Probudi se! Znaj ko si. Promeni svoj Um. Podigni ga od ovog besmislenog razmišljanja i dozvoli Umu da misli u Srcu. Srce će se otvoriti kao što se ruža otvara svojim čašičnim listićima suncu. I počećeš da se smeješ u Radosti i ekstazi, da si ti taj jedan. Taj jedan koji je izvan vremena i prostora, Taj jedan koji je izvan Stvarnosti, izvan uzročnosti. Ti si taj jedan. Probudi se u to, sada. Probudi se! Ne sedi tu kao gomila đubreta, probudi se! Šta misliš ko si? Ti si bog, zapamti ovo uvek. Jedini bog koji postoji! Nema drugog boga osim tebe. Opet, ne pokušavaj da promisliš ove stvari. Najgora greška koju možeš napraviti je da misliš o onome što govorim. Ne misli o tome. Samo budi to. Pusti da se desi. Zašto? Za-

to što kada misliš o tome, pokvariš to. Zapamti, Um je samo konglomerat energije, Misli, to je ono što je Um, Misli o prošlosti, Misli o budućnosti, Misli o sadašnjosti. Kada počneš da misliš o svojim Mislima, to te stavlja u vreme i prostor. I u vremenu i prostoru dolaze mnoge druge Misli. Jedna Misao vodi do druge Misli, nikad se ne završava, kao što i sami veoma dobro znate. Misli nastavljaju da dolaze i dolaze i dolaze i dolaze jednom kada ih pustiš da uđu. Prestani da misliš jednom za svagda. Kada tvoj Um pokuša da misli, upitaj ga, "Ko misli? Ko misli?" Nešto će ti reći, "Ja." I shvatićeš da uopšte nisi ovo "Ja". "Ja" koje misli je Ja-misao, ideja. Ne Stvarnost. Opet, Ja-misao mora počivati u Srcu. Kako ideš u Srce, onda se Srce ponovo otvara. I tada ćeš osetiti svoju Stvarnost. Zapamti, sve ovo je za adžnanija. Sve besmislice i brbljanje su za osobu koja misli da je ljudska, koja se vređa, koja biva uvređena, postaje ljuta, misli da je nešto negde pogrešno. To je onome kome se obraćam. Ako nisi ta osoba, ne slušaj ni jednu jedinu reč koju kažem. (kratka tišina) Ovde si iz jednog razloga. Ne pitaj me koji je to razlog. Uopšte ne znam zašto si ovde. Ali ti si ovde i ja sam ovde i svi smo jedno i sve je dobro. Želim da sada dobro pogledaš probleme za koje misliš da ih imaš. Oni od vas koji misle da imaju neku vrstu problema, pogledajte to sada. Pogledajte pažljivo. Ispitajte ga. I upitajte se, "Ko ima ovaj problem? Ko zaista ima ovaj problem?" Pokušajte da shvatite da ako se možete rešiti ideje da ste ljudski, da ste lično sopstvo, lični Ego, problem će nestati sam od sebe. Zapamtite, samo Ego ima problem, malo sopstvo, ne vi! Ti si bog. Praktično je nemoguće da imaš problem. Ali kada se identifikuješ sa sopstvom, malim sopstvom, Ego sopstvom, ono je puno problema. Vreme je da se probudimo u Istinu. Nema problema. Nema Tela. Nema Uma. Nema Karme. Nema reinkarnacije. Nema ličnog boga. Postoji samo To! I ti si To! Zar se zaista ne osećaš dobro sada, znajući da si To! Neki od vas govore, "Šta je To?" Ne brinite šta je to, samo postanite to i budite srećni. Kažem vam sve je dobro. Sve je izuzetno dobro, zašto mi ne verujete? Neki od vas veruju da ste došli ovde da uradite velike stvari na ovoj zemlji, postanete poznati, izmislite nešto divno. Ali ja vam kažem, niste došli ovde da radite išta takvo. Jer vi čak ni ne pripadate ovde. Na pogrešnom ste mestu! Vi ste u svetu snova verujući da morate postati poznati. A niste postali poznati ili patite, uznemireni ste. Dobro pogledajte ovo, pogledajte pažljivo. Pogledajte šta ste radili svih ovih godina. Niste kao drugi ljudi ili ne biste bili ovde večeras. Zato mogu slobodno da vam govorim. Vaša sudbina nije da idete na posao svaki dan i vratite se kući u pet ili šest sati, gledate TV, odete

na spavanje, odete na godišnji odmor jednom godišnje. Ovo nije za vas. Ovde ste da radite ništa, apsolutno ništa! To bi trebalo da vam bude motiv, vaš cilj, da postanete ništa.

To ne znači da ćete biti neaktivni. Naprotiv, postići ćete mnogo lepih stvari. Ali nećete biti Činilac. Shvatićete da niste Činilac i da nikad niste ni bili Činilac. Zar to nije divna vest? Shvatiti i razumeti da niste Činilac? Ipak, radite stvari. Znam da zvuči kao kontradikcija, ali nije. Vaše Telo će izgledati kao da radi nešto, ali vi niste Činilac i ne radite ništa! Da li to znači da vas je dvoje? Naprotiv, postoji samo jedan. Ali Svet vas vidi kako radite nešto. Ipak, vi znate da ne radite ništa. Opet, ne pokušavaj ovo da razumeš svojim Umom. Um će te samo zeznuti. Um je dobar samo za jednu svrhu, da te zezne, da ti život učini bednim. To je sve što Um radi. On ti govori sve vrste stvari o osobi, mestu i stvari. I ti reaguješ na to i bivaš dalje uvučen u to. To je priroda tvog Uma! To je lažna mašta. Opet, kako izlaziš iz cele ove stvari? Postajanjem tihim, mirnim, spokojnim, pronalaženjem Posmatrača posmatranog. Pitajući se, "Ko posmatra sve ove stvari? Ja. Uvek sam bio Posmatrač. Onda 'Ko sam ja? Ko je ovo 'Ja' koje je Posmatrač? Odakle je došlo ovo 'Ja'? Ko ga je stvorio?'" Na svako pitanje koje sebi postaviš, imaš isti odgovor, "Ja jesam." Uvek je "Ja-Ja-Ja." Kada ovo radiš dovoljno, shvatićeš da je "Ja" osnovni uzrok sve kreacije. "Ja" je osnovni uzrok svega u tvom životu. Svega! Ovo je novo otkrovenje. To je izuzetno otkrovenje za tebe da razumeš. "Ja" je bio osnovni uzrok svih tvojih problema, svega tvog dobrog, svega tvog lošeg, svega što se dešava u svetu, tvoje ideje o tome šta je bog, šta je Karma, šta je reinkarnacija. Bilo je "Ja" koje je bilo Posmatrač sve ovo vreme. Sledeće, nešto će ti reći, "Ubij 'Ja' i bićeš slobodan." "Ja" je sinonimno sa Umom. Reši se ovog "Ja" i bićeš potpuno slobodan. Pitanje koje se sada postavlja, "Kako da se rešim 'Ja'?" Kroz Istraživanje, "Ko sam ja?" Tako se rešavaš "Ja". Kako nastavljaš da istražuješ, doći će do većeg prostora između svakog pitanja. Kada pitaš, "Ko sam ja?" sve će se zaustaviti i naći ćeš veliki prostor između "Ko sam ja?" i "Ko sam ja?" U tom prostoru je Stvarnost. Prostor između "Ko sam ja?" je odgovor koji tražiš. Apsolutna Stvarnost nema izgovorene reči da se opiše. Nema reči da se opiše. Ali naći ćeš sebe kako počivaš u Tišini sve više i više. Naći ćeš sebe kako si tih sve više i više. Prestaćeš da raspravljaš sa ljudima o tačkama religije, filozofije. Prestaćeš uopšte da govoriš, kao što je činjenica. Neće biti o čemu više da se priča, ništa da se objašnjava, ništa da se dokazuje. Jer shvatićeš da je to lično iskustvo za svaku osobu, svako biće. Takođe ćeš naći sebe kako postaješ srećniji i srećniji kako dani prolaze, kako nedelje prolaze, kako meseci prolaze. Postaješ mirniji, opušteniji. Više ne misliš o Telu kao što si nekad. Više ne misliš o svojim poslovima, a ipak su tvoji poslovi rešeni na divan način. Izlaziš iz svoje ljuske u

zemlju meda i mleka. Ko želi da živi u zemlji meda i mleka? Možeš li zamisliti da nemaš šta da jedeš osim meda i mleka dan za danom?

SV: Ne. (smeh)

R: Ali u svakom slučaju, imaš odgovor u sebi. Ti si odgovor. Ti si ono što si tražio celog svog života. To si ti i samo ti. Budi to, uživaj u tome, voli to. Ti si To! Mir. (kratka tišina)

SF: Imam nešto što želim da proverim. Imam traku od Dž. Krišnamurtija na kojoj on daje par izjava koje smatram interesantnim. Jedna je, u jednom trenutku kaže, "Molim vas, nemojte samo slušati gomilu reči i ideja koje zapravo ne znače ništa, već kroz sam čin slušanja," i onda nastavlja malo, nekako teško za razumeti. Ali druga izjava je on kaže, "Molim vas, mogu li da predložim da ne prihvatate ono što govornik govori. On nije učitelj, on nije Guru," ne, on takođe kaže da govornik nema nikakav autoritet, "On nije učitelj, on nije Guru, jer ako je on učitelj onda si ti sledbenik i ako si ti sledbenik uništavaš sebe i uništavaš učitelja." I moja misao je, mogao bi dati te izjave, zar ne? (R: Naravno.) Hvala. (učenici se smeju) Postoji još jedna stvar. Ako imamo Želju i mislimo da bi nešto moglo biti drugačije nego što jeste, element vremena se pojavljuje i vreme je samo nestvarno. Dakle, Želja ne može imati stvarnu osnovu.

R: Naravno. (učenici se smeju)

SF: Hvala... (trake se naglo prekida) [TOC]

Ne Ti! Nego "Ja!" 4. april 1993.

Robert: Četvrtak uveče na satsangu sam se osvrnuo na činjenicu da ako želiš da postaneš samorealizovan i pronađeš Oslobođenje, moraš odbaciti svoj koncept Boga. Ličnog Boga. Moraš ubiti svog ličnog Boga. I pogodio sam živac kod nekih od vas, jer sam imao par telefonskih poziva koji su takođe bili... do te mere da su rekli, "Roberte, ja sam bhakta, obožavao sam Boga veći deo svog života. Ako moram to da napustim to je kao da mi izvlačite tepih ispod nogu. Biću sam. Kada obožavam Boga osećam se dobro." Kao što znate, nikad vam ne kažem da prestanete sa svojom duhovnom praksom. Ako morate da obožavate nekoga izvan sebe, Boga izvan sebe, izvolite. Nema ništa loše u ovome. Zavisi od zrelosti pojedinca, duhovne Prakse kojoj težite. Obožavanje Boga je dobro na određenom nivou. Ali doći će vreme kada ćete shvatiti da Bog kojeg ste obožavali svih ovih godina nije niko drugi do vaše Sopstvo. Ti si taj jedan. Kažete, "Roberte, kako to može biti? Kada se molim Bogu osećam se dobro." Pa, to je poput odlaska na ispovest. Sveštenik je u kabini, ti si u drugoj kabini i sveštenik kaže, "Reci mi sve svoje grehe sine moj ili kćeri moja. Koje si grehe počinio ove nedelje?" I ti kažeš svešteniku sve svoje nevolje, svoje grehe. I sveštenik ti kaže da izmoliš hiljadu "Zdravo Marija" i da više ne grešiš, i osećaš se sjajno. Drugim rečima, ispovedio si sve stvari koje imaš unutra nekome, nije važno kome. Ovako je i kada obožavaš Boga. Nije Bog taj koji čini bilo šta za tebe, ti sam to činiš sebi. Jer odakle bi došao lični Bog? Ima li mesta u ovom univerzumu za tvoje Sopstvo i ličnog Boga? Naravno da nema. Ti si taj jedan. Zauzimaš sav prostor, sve mesto. Opet, to je kao odlazak psihijatru ili psihologu. Osećaš se loše i odeš u ordinaciju psihijatra i on kaže, ona kaže, ko god, "Sedni na ovu ležaljku, lezi na kauč i reci mi sve o tome." I ne možeš ga videti, oni sede iza tvog lica. Beleže sve te beleške i ne govore ništa. Ti sav razgovor vodiš. Kada njihovo vreme istekne i platiš novac, odlaziš i kažeš, "Čoveče, osećam se sjajno sada. Ona je sjajan terapeut." Ali šta je ona uradila? Apsolutno ništa! Ti si to uradio. Ispraznio si se i osećaš se dobro. Opet, tako je i u obožavanju Boga. Dakle, vidite, dobro je obožavati Boga za vas ljude koji morate to da radite, ali jednog dana ćete morati da odete iznad toga i upitate, "Ko je ovaj Bog kojeg sam obožavao svih ovih godina? Gde živi? Kako se zove? Ko ga je rodio? Odakle je došao?" (ili ona) i počećete da se smejete.

ćeš shvatiti da si sve ovo vreme obožavao svoje Sopstvo. Zato ti ponekad kažem: "Moli se svom Sopstvu, klanjaj se svom Sopstvu, voli svoje Sopstvo, obožavaj svoje Sopstvo. Jer Bog prebiva u tebi kao ti." U tome nema ništa loše. Bar znaš da to sam radiš. Sve je to igra uma. Um je taj koji iznosi sve ove stvari i tera te da radiš sve ove stvari. Um izgleda kao vrlo moćan instrument. Može da ti stvori bilo šta, bilo kakvu situaciju koju želiš, ali ti si taj koji kontroliše, ne um. ??? um ti govori stvari o prošlosti, o budućnosti, o sadašnjosti. I ono što nam um govori izaziva brigu, strah ili anksioznost. Kada bismo shvatili šta je um i kako um funkcioniše... (prekid na traci, vraća se na smeh učenika) (Robert nastavlja)

Robert: Srećan Uskrs. Srećan Pashalni praznik, šta god da slavite. Kada biste zaista razumeli da je Brahman sve što postoji, da li biste išta uzimali za ozbiljno? (smeh) Tek kada se upetljate u životne nedaće počnete da brinete, jer mislite da ste odvojeni od Brahmana, od Boga. To je zapravo nemoguće. Uvek zapamtite, praktično je nemoguće da budete odvojeni od Boga, onoga što nazivate Brahman ili apsolutna stvarnost. Ako to zaista osetite u svom srcu, osećate radost sve vreme. Apsolutno ništa u ovom univerzumu ne može da vas uplaši ili uznemiri. U stvarnosti, šta vam se zaista može dogoditi? Ne postoji takva stvar kao što je smrt. Ne postoji takva stvar kao što je bolest. Ne postoje zemljotresi, kataklizme, glad, a ipak nam se čine vrlo stvarnim. Zato nosim svoje prirodno lice – da vam pomognem da shvatite koliko je sve stvarno. Ceo univerzum je kosmička šala. Sve je smešno. Ništa nije za ozbiljno. Znam, možete mi reći: "A šta je sa izgladnelim ljudima u Etiopiji? Šta je sa čovekovom nečovečnošću prema čoveku i šta je sa stvarima koje se dešavaju u ovom svetu, u Los Anđelesu?" Ko doživljava sve ove stvari? Ko prolazi kroz sve ove stvari? Kao da živimo u dva sveta. Jedan svet je Božiji svet, gde se ništa ne

može dogoditi. Sve je lepo sve vreme. Drugi svet izgleda kao ljudski svet. Gde imate probleme, sa takozvanom smrću i bolešću i kataklizmama. Gde vi pripadate? Nije bitno šta vidite. Zapamtite, vaša čula su vam data kao ljudskom biću. To znači da su vaša čula deo lažne slike. Ono što čujete, ono što mirišete, ono što dodirujete, ono što vidite, ono što osećate, sve je deo sna, maje. To nije stvarno. Čak i kada vam ovako govorim, neki od vas zaista osete stvarnost života. Izadete u ovaj svet i patite i imate problema, tako bar mislite. Ali da li su vam oni stvarni? Vrlo su vam stvarni jer patite od njih. A ja vam kažem da postoji način da se oslobodite svega ovoga. Potpuno, apsolutno slobodni! Robert Adams Satsangi: Sabrana dela

Drugim rečima, okretanjem ka unutra i razumevanjem svoje apsolutne stvarnosti. Razumite da ste jedno sa svime što postoji – dobrotom, blaženstvom i radošću. Ništa drugo ne postoji. To morate sami sebi da dokažete. Morate to sami da iskusite. Svaki put kada brinete, poričete Sopstvo. Svaki put kada se plašite, govorite da negde nešto nije u redu. Ali opet, neki od vas su toliko upleteni u ovo, bez obzira šta kažem, osećate strah, osećate brigu, osećate grozne stvari koje se dešavaju u ovom životu. Ali ja vam kažem: ovo nije vaš život. To je lažan život. Potiče iz lažne mašte. To je nešto u šta ste ispirani mozgom da verujete od malena. U svetu koji čak ni ne postoji. Morate nešto preduzeti u vezi sa svojim životnim stilom. Samo vi to možete. Kada biste samo shvatili da ste sveprožimajuća sveprisutnost i da ništa drugo ne postoji, to je vaša stvarnost. Ipak morate da se suočite s tim. Morate da se suočite s tim. Mogu ovde da sedim i govorim vam o tome. Ali neki od vas su toliko zaglibili u ovu apsolutnu ludost sveta da to ne mogu da odbace. Teško vam je da to odbacite. Ali morate jednog dana. Sada ili kada odbacite svoje telo. Problem je što kada odbacite telo, imaćete samo kratak predah i smejaćete se sebi i smejati se svemu što ste radili i smejati se svojoj reakciji na život. Shvatićete da to zapravo niste vi. I pošto niste shvatili da ste to Sopstvo, moraćete da prođete kroz još jedno telo, pa još jedno, pa još jedno, pa još jedno, baš kao što ste prolazili do sada. Prošli ste kroz hiljade tela jer verujemo da smo telo. To je jedini razlog što prolazimo kroz tela. Dajte da vam približim kako um funkcioniše. Uporedite um sa zemljom, a misli sa semenjem. Dakle, farmer ima dva semena. Jedno seme je velebilje, smrtonosni otrov, a drugo seme je kukuruz, hrana. Farmer sadi oba semena u zemlju. Zapamtite, zemlja je um. Hoće li zemlja reći velebilju: "Neću te uzgojiti"? Zemlja nema izbora nego da uzgoji sve što je zasađeno. Tako će uzgojiti velebilje u istoj meri kao što će uzgojiti kukuruz, jer ste zasadili seme. Što dublje korenje raste, to određuje kako se možete rešiti semena velebilja. Ako iskopate velebilje za par dana, uhvatićete ga odmah. Ako sačekate par nedelja, korenje će ići dublje. Par meseci, par godina, korenje će otići duboko pod zemlju i teško ćete ga iskopati. Tako da će deo nastaviti da raste, preplaviće sve. Takav je vaš um sada. Ispirani su vam mozgovi od malih nogu, imate samskare iz različitih života, koje vas napadaju punom snagom. I imate sistem verovanja na koji reagujete svakodnevno. Kažete: ovo je dobro, ovo je loše, ovo je ispravno, ovo je pogrešno, ovo volim, ovo mrzim. Sve deo vašeg sistema verovanja, uma. Ovo korenje je zasađeno davno. Stoga, da biste se rešili takozvanog negativnog mišljenja, morate iskopati veliku rupu da izvučete korenje. Ovo činite

tako što se okrećete od svojih problema, okrećete od svojih situacija, okrećete od sveta i uranjate duboko u sebe. Neprekidno, dan za danom, nikad ne tragajući za rezultatima. Nikad ne govoreći: "Već mesec dana praktikujem i ništa se nije dogodilo." Setite se koliko vam je godina trebalo da postanete ovakvi. Stvari koje je vaš um prihvatio. Stvari koje vam leže duboko u podsvesti. One moraju isplivati i biti uklonjene. Zato me mnogi ljudi na duhovnom putu poput našeg ponekad pitaju: "Roberte, otkako sam krenuo s tobom, stvari su mi se u životu donekle pogoršale. Sve se raspada." A ja kažem: "To je vrlo dobro. To je dobar znak, jer iznosite sve na površinu." Kada bi vam se materijalno samo poboljšalo, samo biste dodavali onome što već imate. Ali ja pokušavam da vas oslobodim, potpuno i skroz. Da vas oslobodim. A način da se oslobodite nije dodavanje dobrote, dobrih materijalnih stvari. Već uklanjanje stvari koje su duboko u vama mnogo, mnogo godina. Dok praktikujete samoistraživanje, dok praktikujete

posmatranje sebe, budnost, tišinu, sve stvari izlaze na površinu. I kada izađu na površinu, osećaćete se grozno, osećaćete se depresivno, očajno. Razne stvari vam se mogu dogoditi. Ali tu morate izdržati i zaista, zaista razumeti šta se dešava. Sve stvari koje isplivavaju, koje su tu bile godinama i godinama i godinama, vekovima, milenijumima. Sve izlazi na površinu i vi ih se rešavate. Nikad ne poklekni. Nikad ne traži rezultate. Nikad ne traži bilo šta. Nikad ne dozvoli iskustvima da ti kažu kakve su stvari. Nikad ne sudi po izgledu. Onaj ko ostane miran, posmatra, ne reaguje, ne osuđuje i nastavlja da praktikuje, praktikuje, praktikuje, ta osoba konačno nalazi oslobođenje. Pogledajte vaše živote, mnogi od vas koji danas sedite ovde. Kada vam ovako govorim, slušate me i slažete se i kažete: "Da." Čim stignete kući, šta vam se dogodi? Vraćate se na ono što ste bili ranije. Nekako razmišljate o ovome, brinete o onome, žalite se na ovo, brinete o ovoj osobi, šta ta osoba radi, i očekujete da budete oslobođeni. Ne možete biti oslobođeni na ovaj način. Počinjete da ogovarate ljude. Počinjete da nalazite mane ljudima. Ne ostavljate sve na miru. Ne odbacujete sve. Dakle, dodajete, zar ne? Zapamtite, ili odbacujete sve ili dodajete sebi. Kada radite ono što sam upravo opisao, dodajete svojim stvarima i imate sve više i više i više. Nagomilavate više karme. Svaki put kada vidite nešto loše i osetite to, nagomilavate karmu. Razmislite o tome! Svaki put kada vidite nešto loše negde. Svaki put kada vas nešto muči i ništa ne preduzmete u vezi toga, nagomilavate karmu. Ali čim se prvi znak negacije pojavi, čim vam dođe prvi znak depresije, čim se pojavi prvi znak da niste u formi, "uništite to u korenu." Ne slušajte. Ne Robert Adams Satsangi: Sabrana dela

nosite to sa sobom. Nije važno šta vam um govori. Odmah se upitajte: "Kome ovo dolazi? Ko sve ovo oseća? Ja? Šta je izvor ovog ja koje sve ovo oseća? Odakle je došlo ja? Da li je to ja ja?" Tako morate da govorite sebi neprekidno, stalno. "Da li sam to ja koji nije u formi? Da li sam to ja koji je razočaran? Da li sam to ja koji misli da nešto nije u redu?" I dok budete postavljali pitanje sebi na ovaj način, nešto će vam reći: "Ne, nisi ti, to je ja." I vi nemate apsolutno ništa s tim ja. Ja niste vi. Ja je samo misao. Ono nije stvarno. To je samo misao i kada je ispitate kako treba, nestaje kao da nikad nije ni postojalo. Divna stvar u vezi ovoga je da je sve vezano za ja. To je nešto o čemu morate razmišljati sve vreme. Kada počnete da radite na uklanjanju ja, radite na uklanjanju sveta kakvim ga vidite. Svi vaši problemi, sve vaše nevolje i sve što vidite, sve je u ja. To ja oseća sve ove stvari, ne vi, ja. Kada pogledate ja objektivno i shvatite da ono nije deo vas, kako možete patiti? Reći ćete: "Ja pati, ne ja. Samo napred, ja, pati koliko hoćeš. Ti nemaš veze sa mnom." To je ja koje veruje da su vremena teška. To je ja koje veruje u bolest, siromaštvo, nedostatak, ograničenje. To je ja koje veruje da ljudi pokušavaju da vas povrede, da ljudi govore o vama. Ne vi, nego ja. Dok budete nastavljali da praktikujete ovo iznova i iznova i iznova, doći će vreme kada ćete shvatiti i bićete slobodni i oslobođeni. Ali to zavisi od vas! Zavisi od vas! Nije bitno šta drugi rade. Zaboravite sve ostale. Opet pitate: "A šta je sa pomaganjem drugima?" Naravno da pomažete drugima. Možete pomoći beskućnicima. Pomozite izgladnelim ljudima u Etiopiji. Nikada ne smete postati tvrdi i bešćutni, zbog činjenice da su ljudi o kojima govorim – vi. Niste odvojeni ni od koga, vi ste svako. Zapamtite, vaša prava priroda je bezgraničan prostor. Kada počnete da primećujete istinu u sebi, počinjete da se širite i obuhvatate ceo univerzum, ceo svet, svakoga, sve, cela biljna carstva, mineralna carstva, biljna carstva, životinjska carstva, ljudska carstva, sve je u vama. Naravno, vaša priroda postaje blaga, nežna, mirna. Jer shvatate da šta god činite drugome, činite sebi. Šta god mislite o drugim ljudima, mislite o sebi. Postoji samo jedno Sopstvo i vi ste to. Kada počnete da razumete ovo, počećete da se ponašate prema svima kao što se ponašate prema sebi. Onako kako želite da se ponašaju prema vama. Pokazaćete milost, oproštaj, dok posmatrate sebe. Dakle, da sumiramo: Vaša prava priroda je apsolutna stvarnost, svest, Brahman, satčit-ananda. I postoji samo vi! Postoji samo Sopstvo i vi ste to. To je sve što postoji. Ali kada verujete da ste nešto drugo – ljudsko telo, um, svet, lični Bog – onda ćete zaista morati da radite da biste ovo iskusili. Jednostavno zato što živimo u svetu stalnih promena. Sve se menja neprekidno, neprestano, i

promena će vam doći voleli vi to ili ne. Zato vam kažem: okrenite se od sveta, okrenite ka unutra, spoznajte istinu o sebi, posmatrajte sebe stalno. Sve ostalo će se pobrinuti samo za sebe i bićete slobodni, oslobođeni i srećni. To je istina o vama. Šta ćete učiniti povodom toga? Šta ćete učiniti povodom toga? Trebalo bi da izađete i kupite naočare kao što su moje. (smeh) Onda biste pokazali svetu šta mislite. Slobodni ste da radite šta želite, izbor je vaš. (tišina) Slobodno postavljajte pitanja. (pauza) Ima li pitanja? (Robert se igra lutkom koja priča – poklon od Eda i supruge Kereme Robertu) (smeh učenika)

R: Nema pitanja, eto šta dobijete. (smeh učenika)

SB: Je li to celo učenje? (Robert se igra lutkom koja priča kao odgovor, smeh učenika)

R: To će odgovoriti na sva vaša pitanja. Pustićemo još muzike. Želite li da plešete? (smeh) Uvek očekujte neočekivano.

SB: Roberte, zašto je tako da možete slušati muziku i biti potpuno apsorbovani i nema nikakvih misli, a ipak prosvetljenje ne proizlazi iz toga?

R: Muzika smiruje divlju zver, čak i vas. Smirite se slušajući muziku. Ali ne ide do kraja. Podigne vas, digne vas, ali vas ne prosvetljuje jer ne ide u tom pravcu.

SB: Čini se da dovede um na mesto gde je spreman za meditaciju, ali...

R: Jest, tačno.

SB: Znate, kao da osetite mnogo blaženstva, um je tih i sve je u harmoniji. Ali um je apsorbovan, kao da je ometen, iako nema vibracije u umu, ipak postoji... um je zapravo apsorbovan i čini se da je u tom trenutku kao odskočna daska, kao da izlazim odatle čak i u tišini...

R: Da, muzika, umetnost, sve različite stvari ovog sveta su kao odskočna daska.

SB: Čak i igranje sa životinjom. (R: Da.) Kada dođem kući s posla i budem stvarno ljut i pun raznih negativnih stvari i igram se s ovom mačkom i osetim mnogo ljubavi i mazim je i svo to smeće nestane i osetim se na mestu gde ljubav počinje da izvire i onda sam spreman za otpuštanje svega.

R: Da, to je tačno. Muzika, životinje, priroda, umetnost, ali one vas ne prosvetljuju, samo idu u određenom pravcu, do određene tačke, a onda morate sve to napustiti.

SB: Iako um možda bude tih, on je i dalje nekako apsorbovan, kao veštačka tišina. Je li to tačno?

R: Tačno, da.

SB: Još uvek je živ ali apsorbuje trenutak.

R: Morate ići dalje od toga. Morate ići dalje od svega... (traka se naglo prekida) Robert Adams Satsangi: Sabrana dela

Voli Mudraca 8. april 1993.

Robert: Om, šanti, šanti, šanti, šanti, om. Mir. Dobro veče. Želim da se svi upitate: "Zašto sam došao na satsang večeras?" Postavite sebi ovo pitanje iskreno, istinski. "Koja je svrha mog dolaska na satsang večeras?" Da li želite da vas zabavljaju? Jeste li odgledali sve lokalne filmove i nemate šta da radite, pa ste došli na satsang? Dolazite li na satsang iz socijalnih razloga, da sretnete ljude, da vidite šta se dešava? Budite iskreni prema sebi. Postavite sebi pitanje: "Zašto sam došao na satsang? Zaista, zašto sam došao na satsang?" Postoji samo jedan pravi odgovor. Već dugi niz godina ste u ovom svetu i kroz praktikovanje duhovnih disciplina došli ste do unutrašnjeg zaključka da vam ovaj svet zaista nema šta da ponudi. Iako u ovom svetu postoje dobre stvari, razumete i shvatate da postoji i zakon promene. Sve u ovom svetu mora se promeniti. Shodno tome, apsolutno ništa nije ono što vam ovaj svet može dati. Morate to osetiti iznutra. Opet, morate se zapitatati: "Ko sam ja? Šta sam ja zapravo? Nikada nisam tražio da se rodim. Živeću određeni broj godina i onda umreti, takoreći. Šta sam ja ustvari? Odakle je došao

ovaj svet? Ko je ili šta je Bog? Odakle su sve životinje došle, bube i insekti, drveće, planine, planete? Šta je sve ovo?" Ako ste sebe ovako preispitivali, onda je satsang za vas. Počinjete da osedate i shvatate da postoji nešto što se zove samoostvarenje. Kada to dotaknete, učiniće vas srećnijim nego što ste ikada bili u životu. Doneće vam dubok mir. Nećete imati nikakvu sumnju u svom umu ni o čemu. Jer ste potpuno predali svoj um i bićete bez uma. Imate urođeni osećaj da je pravo vi bezgraničan prostor. Da ste povezani sa svime i da je sve povezano s vama. Drugim rečima, niste samo svoje telo. Pojava vašeg tela je laž. Pojava sveta je laž. Vi to nekako osećate. Ako ovo osećate, a ovo je istina samo za ljude koji su praktikovali duhovne discipline i sadhanu dugi niz godina, kroz mnoge inkarnacije, onda morate pronaći Mudraca koji je prešao ceo put i koji doživljava realizaciju. Samo Mudrac ovog tipa može vas povesti napred i dovesti do samoostvarenja. Samo Mudrac koji je ostvario sebe ili sebe. Na vama je da pronađete takvu osobu. Kada pronađete takvu osobu, morate verovati toj osobi bezuslovno, imati potpuno poverenje u tu osobu da vas vodi pravim putem. Ako imate problema s tim, morate pronaći drugog Mudraca. Svi spisi, sve

knjige vam kažu da, osim ako se potpuno i skroz ne predate Mudracu, nema nade za realizaciju. Istina je da je bilo određenih ljudi u ovom svetu koji su ostvarili Sopstvo bez ikakve pomoći. Takvih ljudi je malo i retki su, vrlo retki. Prosečna osoba treba Mudraca koji je prešao ceo put. Ko je otišao dalje od večnosti, dalje od pitanja, dalje od posmatrača i posmatranog, dalje od svih fenomena, i shvatio da su svi fenomeni superpozicija na Sopstvu. Što znači da su vaše telo, svet u kojem živite, životinje, sve, planete, univerzum, samo superpozicija na Sopstvu. Poput napisa na tabli. Možete napisati šta god želite na tabli, a zatim to obrisati i napisati nešto drugo. Možete nacrtati sliku. Ali tabla uvek ostaje ista. Samo se slike menjaju. I tako je sa samoostvarenim Mudracem. Realizacija je da je sve isti fenomen. Svi fenomeni su potpuno isti. Dolaze i odlaze. Ali Sopstvo se nikada ne menja. Sopstvo je tišina, bez reči. Ne postoji logično objašnjenje za Sopstvo. Ono je izvan svega što vaš um može smisliti. Ne možete pronaći Sopstvo razmišljanjem o njemu. Samo ne-mišljenjem! Uklanjanjem misli. Kada pronađete takvo biće koje je iskusilo Sopstvo, morate naučiti da volite tu osobu, potpuno, skroz, apsolutno. Vi zapravo ne volite osobu, vi volite Sopstvo. Možda vidite osobu u Mudracu. Ali Mudrac zna izvan svake sumnje da nema prisutne osobe. Stoga, voleći Sopstvo, vi volite Mudraca. Voleći Mudraca, vi volite svoje Sopstvo, to je ista stvar. Mudrac nije ništa drugo do vaše pravo Sopstvo. Mudrac ste vi! Ali vi to ne znate, ne verujete, niste doživeli. Stoga mislite da je Mudrac osoba, mesto, stvar. Shodno tome, sve što možete je da volite Mudraca. To će biti dovoljno. Sada, Mudrac koji je prevazišao telo i prevazišao svet dolazi iz potpuno drugačijeg prostora nego vi. I on ili ona mogu raditi stvari potpuno drugačije. Ali treba da znate ovo: sve što Mudrac radi, samo je za vašu realizaciju. Zato Mudrac ili Džnani postoji za vas – za vašu realizaciju, bez druge svrhe. Na vama je da osetite ovo, da shvatite ovo, da razumete ovo. Zaista morate naučiti da volite Mudraca! Mnogima od vas je teško da uopšte vole. Kada pomislite na ljubav, mislite na ljudsku ljubav. I mislite na razočaranja, tugu. Ali kada volite Mudraca, to je potpuno drugačije, skroz drugačije. Kada počnete da volite Mudraca, odmah osetite blaženstvo u sebi. Osećate radost i sreću. Zašto? Zato što volite Sopstvo. Sopstvo je sveprožimajuća, beskonačna stvarnost, sveprisutnost. Voleti Mudraca je voleti svoje Sopstvo. Postoji samo jedno Sopstvo. I morate zaista naučiti da verujete Mudracu u svemu što radite. Postoji jedna priča koja me podseća na ovo. Jednog dana Krišna i Ardžuna su šetali stazom. Predveče su se umorili i ugledali kuću. U kući je živeo zloban starac. Na neki način je stekao mnogo novca. Bio je vrlo zloban. Pokucali su na vrata. Zlobni starac je izašao na vrata i rekao: "Šta hoćete?" Robert Adams Satsangi: Sabrana dela

I Krišna reče: "Možemo li dobiti prenoćište i nešto za jelo?" Obično bi zlobni starac zalupio vrata, ali je prepoznao Krišnu i Ardžunu, pa ih je nevoljno pustio unutra. Imao je raskošnu večeru za sebe, ali je Ardžuni i Krišni dao samo mrvice hleba. Imao je udoban krevet, ali je naterao Krišnu i Ardžunu da leže u ćošku u blatu da spavaju. Kada je jutro došlo, Krišna i Ardžuna su krenuli da

odu. Krišna je stavio ruku na starčevu glavu i blagoslovio ga i rekao: "Neka ti je obilje i blagostanje." I otišli su. Pala je veče ponovo. Došli su do druge kuće. U ovoj kući je živeo pobožan, divan, lep starac čiji je jedini posed bila krava. Pokucali su na vrata i starac je otvorio vrata i kada je ugledao Krišnu, prostro se pred njim i rekao: "Kakav blagoslov! Krišna i Ardžuna su došli u moj dom! Moj dom je vaš." Dao im je svoju večeru. Dao im je da spavaju u svom krevetu, a on je spavao na podu. I hvalio ih je celu noć. Kada je jutro došlo, Ardžuna i Krišna su krenuli da odu, i Krišna je stavio ruku na starčevu glavu i rekao: "Da ti krava crkne!" i otišli su. Ardžuna nije rekao ni reč. Ali je razmišljao o tome ceo dan. Konačno je dobio hrabrost da upita Krišnu: "Učitelju, nisam razumeo tvoju poruku. One noći kada smo došli u kuću i ovaj starac se loše ophodio prema nama, bio je zloban prema nama, ti si ga blagoslovio i rekao mu: neka mu je obilje i blagostanje. A prošle večeri, kada smo došli kod ovog starca, pobožnog starca koji je bio divan prema nama, dao nam je večeru i svoj krevet, ti si ga prokleo i rekao: neka mu krava crkne. Kakvo je značenje ovoga?" Krišna je objasnio: "Moji putevi, Ardžuna, nisu tvoji putevi. I tvoji putevi nisu moji putevi. Možda vidiš da radim mnogo stvari koje ne razumeš. Nikad mi ne sudi po onome što vidiš da radim. Samo me voli. Vidi, kada sam prokleo prvog čoveka i rekao mu: neka mu je obilje i blagostanje, shvatio sam da će se vratiti mnogo puta, kroz mnoge inkarnacije i imati mnogo novca, i njegovi rođaci će ga proganjati da uzmu novac. Poreska će ga ganjati. Njegovi rođaci će želeti njegov novac. Imaće mnogo života da to razradi. Patiće mnogo života zbog svoje pohlepe. A kada sam otišao kod drugog starca, shvatio sam da on sve daje za Boga. Njegov jedini posed je bila krava. I to ga je sprečavalo da postigne samoostvarenje. Pa kada sam mu uklonio kravu, on će se samoostvariti. Ovo je igra koju igram s ljudima." Isto važi i za nas. Nikad ne verujte da Mudrac misli kao vi ili da radi stvari koje i vi radite. Mudrac vam može izgledati kao obična osoba poput vas. Ali tu se sličnost završava. Nikad ne pokušavajte da razumete Mudraca, njegove metode ili ono što radi. Samo ga volite. To je sve što treba da radite. Ako zaista možete naučiti da volite Mudraca, odmah ćete videti rezultate u svom duhovnom životu. Prvo što ćete videti jeste da ćete osetiti dubok mir u sebi kakav nikad ranije niste osetili. Zatim ćete osetiti radost u srcu kakvu nikad ranije niste imali. Osetićete ljubav prema svemu, od mineralnog carstva, do biljnog carstva, životinjskog carstva, ljudskog carstva. Možda prolazite kroz neku karmu, možda. Zapi-

mite, za Mudraca nema karme. Znam da u nekim knjigama piše da je razlog što Mudrac radi određene stvari taj što prolazi kroz neku prarabdha karmu koja je preostala i da će se sve završiti kada napusti telo. To je laž. Te stvari su napisane samo da umire ljude. Kažem vam, za Mudraca uopšte nema karme. Ono što vidite u Mudracu je takođe laž. Sve dok Mudraca vidite kao telo, vaše razmišljanje je pogrešno. Mudrac nije telo. Niste ni vi, ali vi to ne znate. Reći: "Ja nisam telo" nije dovoljno dobro. Morate iskusiti ovu istinu. Kakva je korist od ovog učenja ako ga ne možete iskusiti? Zato vas Mudrac testira. Možete imati mnogo ličnih iskustava s Mudracem. Najgora stvar koju možete uraditi je da postanete osuđujući. Uvek se podsećajte da Mudrac ne dolazi iz mesta iz kojeg vi dolazite. Ne pokušavajte ni da razumete Mudraca. Samo volite Mudraca, to je dovoljno. Opet, kada zaista volite Mudraca, videćete vrlo brze promene u svom životu. Ovo je važnije od praktikovanja samoistraživanja, od toga da budete posmatrač ili radite druge duhovne metode. Jer ako volite Mudraca, samoistraživanje će vam postati lakše. Kada imate tvrdo srce i glavu od kamena, teško vam je da volite. Zato na sebe gledate kao na pojedinca i pokušavate da praktikujete duhovnu disciplinu i samoistraživanje, da budete posmatrač, pranajama, mantre. A ipak, ego radi sve te stvari! Zato u Advaiti nisu potrebne nikakve duhovne metode. Nije potrebna nikakva sadhana. Nije potrebna nikakva disciplina. Samo voleti. Voleti koga? Voleti Mudraca kao sebe, to je sve što je potrebno. Kada jednom to budete mogli, sve ostalo će vam se otvoriti. Izgleda teško na početku, posebno za Zapadnjaka. Jer su vam ispirani mozgovi da verujete da ste ego i da sve što radite u životu dolazi iz tačke gledišta ega. Mislite da napredujete, a onda se pojavi nešto što vas naljuti i uznemiri. I osetite da ste izgubili sav napredak i da ste nigde. I postanete zbunjeni i pitate se o ovome i onome. I kažete da

praktikujete sadhanu tri, četiri ili pet godina. Ništa se nije dogodilo, dvadeset godina, ništa se nije dogodilo. Zaboravili ste jednu stvar: da volite Mudraca kao sebe. Pogledajte unazad svoju praksu i videćete da je ovo istina – da zaista volite, svim svojim srcem i svom svojom dušom. Prava ljubav znači predanje. Šta predajete? Svoj ego, šta drugo? Dajte sve Mudracu, postanite prazni, potpuno slobodni i prazni. Onda vas uveravam, osetićete takvo blaženstvo koje vas nikada više neće napustiti. Shvatićete da je, bez obzira na okolnosti, sve dobro. Razumećete da, bez obzira šta se dešava vašem telu, sve je dobro. Prestaćete da sažaljevate sebe. Prestaćete da osuđujete sebe. Počećete da ostavljate sve i svakoga na miru. Još jedan događaj u vezi ovoga je kada sam bio s Paramahansom Joganandom, kada sam imao sedamnaest godina. Inicirao me je i rekao mi: "Roberte, da li obećavaš da ćeš me voleti, bez obzira šta vidiš da radim?" Nasmešio sam se i oklevao. Rekao sam sebi: "Šta će Robert Adams Satsangi: Sabrana dela

ovaj tip da uradi?" Ipak sam osetio ogromnu ljubav i rekao: "Naravno, da, hoću." I u šest meseci koliko sam bio s njim, video bih ga kako ulazi u različita raspoloženja, postaje ljut na određene učenike dok voli druge učenike. Sećam se vremena tokom Božića kada su mnogi učenici želeli da odu kući svojim porodicama za praznike. I jedan je otišao Joganandi i pitao ga: "Učitelju, mogu li otići kući svojoj porodici za Božić?" I on mu je uputio topao osmeh i rekao: "Da, naravno, idi kući i uživaj." Neko drugi bi mu došao i rekao: "Učitelju, mogu li otići kući za praznike?" A on bi rekao: "Šta? Kako se usuđuješ da mi postaviš takvo pitanje? Naravno da ne možeš kući. Nemaš porodicu. Ja sam tvoja porodica. Jedina porodica koju imaš je ovde, tvoja braća i sestre u Satsangu." I bukvalno bi vrisnuo na njega ili nju i nikada im nije dao dozvolu da odu kući. Sve sam ovo posmatrao i gledao i shvatio u to vreme takođe: nisam tu da mu sudim, da vidim da li je u pravu ili ne, dobar ili loš. I bilo je mnogo incidenata koje je napravio u ašramu, zbog kojih bi prosečna osoba otišla i nikad se ne vratila. Ali shvatio sam da su to bili testovi da se vidi da li su ljudi podobni ili ne. I tako je i sa nama. Šta mi zaista tražimo? Istinska duhovnost nije laka. To znači promeniti ceo svoj pogled na svet, gledati na život potpuno drugačije. Pokušavati da ćutite većinu vremena. Držati svoj um mirnim, nikad mu ne dozvoljavajući da osuđuje, nikad ne dozvoljavajući svom umu da previše razmišlja ni o jednoj temi. Učite da uhvatite svoje misli. Kada um počne da kritikuje, uhvatite ga pre nego što ode predaleko. Shvatite da vas Bog u vama – vaše pravo Sopstvo – nikada ne može odvesti na stranputicu. Ramana Maharši je radio mnoge čudne stvari. Svi mudraci! Neću ulaziti u njih. Dovoljno je reći da Mudrac dolazi s potpuno drugačijom pozadinom nego vi. Ne pokušavajte da obučite Mudraca ili da ga oblikujete po svom liku, kao što radite s Bogom! Drugim rečima, ne očekujte od Mudraca da radi ono što vi mislite da treba. Jer na kraju, ko misli? Ego! Ko drugi? Shvatite ovo, uvek zapamtite ovo. Ako naučite da se predate Mudracu, Mudrac će uvek biti s vama i nikada vas neće napustiti. Kada spavate, kada ste budni, kada radite, nikada više nećete biti sami! Ljubav će uvek biti s vama. Ali opet, ovo je samo za one ljude koji su prošli kroz mnoga, mnoga duhovna iskustva u svom životu, koji naslućuju o čemu govorim. Ne možete dovući osobu s ulice i govoriti kao što večeras govorim ovde. Smejaće vam se u lice i otići svojim putem. Jer ti ljudi još nisu ni počeli da uče lekcije duhovnog života. Kada kažem da nema osobe, nema sveta, nema Boga, nema univerzuma, nema života, govorim iz iskustva. Osim ako nemate isto iskustvo, bolje je ne misliti, bolje je ne govoriti. To ima smisla. Jer kada prestanete da kritikujete, prestajete da govorite, prestajete da mislite. Samo pravo Sopstvo može proizaći iz vas. Stvarnost ulazi u vaše postojanje. Uvek je bila tu. Ali vi ste je probudili.

Počinješ tako što ne veruješ ničemu što ti čula govore. Ukus, dodir, sluh, vid i miris. Ne prihvataj ono što ti govorim. Prestaješ da brineš o bilo čemu i svačemu. Prestani da brineš! Zapamti, sve je dobro. Živiš u inteligentnom univerzumu koji zna sve o tebi i može da se pobrine za tebe i ispuni sve tvoje potrebe na pravi način. Na načine kojih nisi svestan. Veruj mu. Imaj vere u ono što ne razumeš. Odbaci sav strah. Tako mi je smešno što se ljudi nečega plaše. Ne postoji ništa u ovom čitavom univerzumu što ima osnov u strahu. Strah je ljudska emocija. Ako nemaš misli, nema

koga da se plašiš. Tek kada počneš da misliš i tvoj um ti crta slike i imaš razne situacije koje se mogu desiti sutra ili prekosutra ili upravo sada, i tada počinješ da se plašiš. I plašiš se iz samo jednog razloga. Ne razumeš ko si zaista! Misliš da si ljudsko biće sa raznim problemima. I kažeš sebi: "Ako ne mislim o ovim stvarima, ko će rešiti moje probleme? Kako će moji problemi ikada biti rešeni?" Zato kažem, ne pokušavaj da misliš o njima, samo voli Mudraca i sve će biti rešeno. Ali odgovor na sve ovo je jednostavan. Ne pokušavaj da shvatiš. Jer ne postoji vreme ili prostor za problem da počne. Ne postoji vreme ili prostor za strah da se pojavi. Vreme i prostor ne postoje. Postoji samo Sopstvo – čista svesnost, apsolutna stvarnost, ništa drugo. I ti si to. Znam da neki od vas koji slušate ove reči, odete kući i zaboravite sve što sam rekao. I onda ponovo postanete svetovni, počnete da mislite o svom prihodu i svojoj bolesti, da vas ljudi ne vole, poslu koji mrzite, i tako dalje i tako redom. Ali sada kada počnete da mislite na ovaj način, morate da se uhvatite i pomislite na Mudraca. Kako je divno razumeti ove stvari! Ostalo je na vama. Mir. Ima li pitanja? Student: Kako razlikovati lažnog Mudraca od pravog Mudraca?

Robert: Tvoje srce će ti reći. Ako si iskreni predanik, ne moraš da brineš o bilo čemu takvom. Nešto u tebi će ti reći šta da radiš, kuda da ideš. Ali ako si lažni predanik, otići ćeš lažnom Mudracu! Slično privlači slično. Zato iskreno moraš dobro da pogledaš sebe, da vidiš šta te zaista interesuje, šta zaista želiš. To će ti reći mnogo o tebi, onda ćeš biti privučen pravom Mudracu, koji će se usredsrediti na tvoje okvire bića, ono što si duhovno, u svesti. Zato uvek kažem da je svako na svom pravom mestu. Nema grešaka. Svako je tamo gde treba da bude. Nema nikakvih grešaka. I nema lažnih Mudraca. Jer lažni Mudrac ima lažne ljude. Tako da oni rade ono što treba da rade, imaju lažno učenje. Što je ispravno, onako kako treba da bude. Dakle, ako si iskren, privući ćeš pravog Mudraca. To me podseća na jednu priču. Bila je jednom devojka koja je odgajena u prostituciji. I nije joj se to dopadalo, ali nije znala ništa drugo. Imala je samo oko sedamnaest, osamnaest godina i svaki dan se molila za svoje spasenje, da se oslobodi svega ovoga. Iskreno je želela slobodu, ali cela njena porodica je bila uključena u prostituciju

i karmički je bila privučena toj porodici kada se rodila. Gledala bi kroz prozor za vreme pauze i videla bi svetog čoveka na pijaci preko puta ulice i on bi vikao i dranje, "Pokajte se svi grešnici, ili ćete ići u pakao, volite Boga." Slušala ga je i govorila: "O, volela bih da sam takva, da bih mogla da volim Boga i budem poput njega." I ovo se nastavljalo celog njenog života. Konačno je došlo vreme kada je umrla, i sveti čovek je takođe umro. Tako su došli na nebo, do nebeskih vrata, i Bog je izašao na vrata, i rekao: "Ti možeš ući ovde," ali je svetom čoveku rekao: "ti ne možeš ući." "Moraš da ideš dole u pakao." Sveti čovek reče: "Zašto? Kako to? Celog svog života propovedao sam da si ti dobar, i tvoje puteve. Govorio sam ljudima da se pokaju, dok je ova devojka bila u prostituciji celog svog života." I Bog mu reče: "Ti si propovedao moje ime, ali unutra si bio pokvaren. Nikada nisi mislio ono što si govorio. Samo si želeo da ljudi prate tebe i da imaš sledbenike. Ali ova devojka, iako je bila prostitutka, ima čisto srce, tako da se nikada neće ponovo roditi. Ona je sada samospoznata, dok ćeš ti morati da se vratiš ponovo i razmisliš o ovim stvarima i naučiš da učiniš svoje srce čistim. Tada ćeš biti sa pravim ljudima." Tako je i sa nama. Nikada ne moramo da se pitamo gde ćemo biti, kuda ćemo ići. Sve zavisi od toga šta smo. Ono što jesi govori tako glasno da ne može da čuje reč koju govoriš! Tako da si uvek na svom pravom mestu, tamo gde treba da budeš. Učini sebe čistim. Zagnjuri u svoje srčano središte. Sedi u tišini. Želi samospoznaju svim svojim srcem, svim svojim umom, svom svojom dušom. Vapi za Bogom. I bićeš sa pravim ljudima. Sve će se samo pobrinuti za sebe... (traka se naglo prekida)
[TOC]

Prestani da se boriš! 12. april 1993.

Robert: (traka počinje naglo) ...dakle mislio si da me se možeš tako lako rešiti? Nikada se neće desiti, ovde sam da te progonim zauvek. Kada pogledaš situaciju, nikada je ne osuđuj. Um je ispran mozgom, programiran godinama da osuđuje sve što vidiš. Ne možeš to da radiš. To dolazi od lažne mašte. Pogledaš me, donosiš odluke, šta je pogrešno, šta je ispravno, šta ne treba raditi,

šta treba raditi, šta se dešava, sve je to lažni sud. Kažem ti uistinu, ništa se nikada ne dešava nikome, bez obzira kako izgleda, to je lažno. Niko se ne rađa, niko ne umire, jer niko nikada nije ni postojao. Znam da ovo zvuči teško za poverovati. Kada pogledaš oko sebe vidiš sve grozne stvari koje se dešavaju u ovom svetu, sa ljudima i osetiš to. Čuješ ili vidiš životinje kako se kolju na sve strane, ipak ko to oseća? Kome se to dešava? Zaista, ovo je važno. Ko oseća ove stvari? Ti si nepropadljivo Sopstvo, čista svest. Ovo je tvoja prava priroda. Kako se bilo šta može desiti svesti ili Bogu? Neki od vas vole reč Bog, jer ste odgajeni da verujete da postoji Bog na nebu negde koji čini nešto, šta god da čini. Kako ovaj Bog, ova svest, može doneti ispravnu akciju ovom svetu? Ne bi bilo mesta za to. Jer svest je sve što postoji, nema ničeg drugog i ti si to. Drugim rečima, ti si onaj koji je oduvek bio i uvek će biti, uvek postojao. Ti si ta čista svesnost, taj bezgranični prostor koji poznaje samo Sopstvo, ništa drugo, i Sopstvo je blaženstvo. Uvek budi svestan ovoga. Uhvati sebe kada vidiš nešto pogrešno. Vidi samo dobrotu, vidi samo savršenstvo, vidi samo ljubav, mir. Odbij da priznaš bilo šta drugo. Život se čini veoma kratkim na ovoj zemaljskoj ravni. Ono što nazivaš svojim životom samo je delić sekunde u večnosti. Drugim rečima, danas si ovde, sutra te nema. Tako to izgleda. Ali opet, šta je danas ovde i šta je sutra otišlo? Ono što nikada nije ni postojalo. To je danas ovde i sutra otišlo. Jer uistinu ne postoje sutrašnjice i ne postoji danas. Ne postoji ništa. Kako može biti bilo šta pogrešno u ničemu? Znam da neki od vas ne veruju da ste ništa. Mislite da ste nešto. Ali ako biste zaista mogli da vidite svoje telo onakvim kakvo zaista jeste, bilo bi sve prostor. Tvoje telo je napravljeno od prostora sa malo prašine koja se vrti negde. Napravljen si od ničega. Ali mi ne veruješ, zar ne, misliš da si nešto, ali ti si ništa, nula, praznina.

Kada počneš da shvataš da si praznina, postaješ slobodan. Drugim rečima, utoliko što osećaš svoje ništa, svoju prazninu, utoliko postaješ slobodan. Da li se osećaš slobodno? Možeš se osećati slobodno samo kada ništa ne prolazi kroz tvoj um. Dokle god dozvoljavaš sebi da misliš, nikada nećeš osetiti slobodu, ne možeš osetiti slobodu. Jer misli postaju stvari. Kada je um aktivan, postaje kreativan u svetu i dolazi sa raznim vrstama stvari. Ali kao što svi znamo, stvari se stalno, neprekidno menjaju, pa kako duhovno rastemo, više ne koristimo um da stvara stvari za nas, koristimo um da uništi sam sebe. Kada je um uništen, ono što je tihi svedok samog sebe, postaje tvoje sopstvo. Drugim rečima, ono što je izvan svih fenomena si ti, tvoje Sopstvo. Ti si taj svedok, posmatrač. To si ti, niko drugi do ti. Moraš postati neustrašiv. Moraš posmatrati stvari, bez posmatranja. Kako posmatraš stvari bez posmatranja? Gledaš, vidiš, dodiruješ, osećaš, mirišeš, ali nema reakcije. Kao gledanje filma. Posmatraš film, gledaš film, ali nešto unutra ti govori da nisi film. Ali i dalje gledaš film, uživaš u filmu, plačeš sa filmom, smeješ se sa filmom, ali nisi film. Tako je i sa životom. Posmatraj život kako se odvija. Gledaj život kako radi svoje. Ponekad radi svoje tebi, ali i to moraš da posmatraš. Nikada se ne izgubi u materijalnoj situaciji. Ipak nikada ne dozvoli relativnom svetu da ti diktira, da te navede da misliš da je nešto ovako i nešto onako. Nikada se ne plaši sveta i njegovih manifestacija. One su sve snovi, halucinacije, ali ovo moraš da iskusiš za sebe. Ovo iskusiš za sebe predajući sve Sopstvu ili praktikujući samoistraživanje. Nekim ljudima je lako da se predaju, da puste sve, predanje vodi do samoistraživanja. Automatski, kada se svega odrekneš u svom umu, nešto ti odgovara, ili ti nešto unutra kaže: "Ko se toga odriče?" dolazi samo od sebe kada se predaš. Desiće se samo od sebe. Ne boj se da pustiš, nikada nećeš biti sam. Univerzum je tvoj prijatelj. Uvek će se pobrinuti za tebe ako ti prvi učiniš svoj deo. A to je da se predaš i dozvoliš univerzumu da se pobrine za tebe. To je kao priča o čoveku koji je otišao u pećinu i osetio predivan povetarac koji dolazi iz pećine. Želeo je da pronađe izvor ovog divnog povetarca. Bio je debeo čovek, težak oko četiri stotine funti. I postojao je mali otvor u pećini kroz koji nije mogao da prođe. Bio je toliko oduševljen povetarcem i njegovim mirisom da je jednostavno morao da otkrije izvor tog povetarca. Tako je krenuo na dijetu, smršao je, nije hteo da jede i i dalje nije mogao da se progura. Tako se odrekao svega. Odrekao se posla, doma, svoje porodice. Jedina misao u njegovom umu bila je: "Moram pronaći ovaj povetarac koji miriše i deluje tako predivno." Uopšte nije hteo da jede. Bio je

odlučan da pronađe mesto povetarca. Napokon je smršao do kostura i gurnuo glavu kroz otvor u pećini i polovina njegovog tela se zaglavila. Nije mogao ni ući ni izaći. Konačno je odustao. Rekao je:

"Učinio sam sve što sam mogao. Ne mogu ništa više." Tada ga je Sopstvo provuklo kroz otvor i on je postao samoprosvetljen, samospoznat. Ova priča nama znači da kada prestanemo toliko da se borimo, prestanemo da pokušavamo da menjamo stvari, prestanemo da pokušavamo da nateramo stvari da se dese i pustimo, oslanjajući se na Boga, na svest, na apsolutnu stvarnost, tada će Bog provući tebe. Drugim rečima, postaješ samospoznat. Ali sve dok se oslanjaš na jednu osobu, mesto ili stvar, onda si sam u svojim borbama. Zato prava duhovnost nije za svakoga. Jer većina ljudi nije spremna da se odrekne svega. Oni i dalje žele da se drže stvari. Tako se upletu u duhovnost i ona ih čisti. Uključuju se u razne meditacije, pranajame, kundalini, tantru, ne shvatajući da sve ove stvari dolaze iz njihovog uma. Sve su to mentalne stvari i one nikada neće dovesti do samospoznaje. Samo će povećati veličinu tvog ega. Dakle, pravi duhovni život je veoma lak. Samo treba da se predaš, pustiš sve. Utočište pronađi u Budi ili Sopstvu ili svesti, kako god želiš da to nazoveš. Sve su to imena. I utočište pronalaziš u tome tako što ne dozvoljavaš svetu da te navede da bilo šta osetiš. Sve dok te ovaj svet navodi da osetiš nešto dobro ili loše, ti si svetovan i imaš bitke da vodiš. Ali kada te dobro i loše više nikada ne impresioniraju, onda si slobodan. Samo ti možeš napraviti taj izbor. Ne traži stvarnost kada stvari postanu loše u tvom životu. Mnogo je ljudi koji traže istinu samo kada se razbole ili ostanu bez novca ili su ljuti na svet ili očajni, tada traže istinu. Ako dobiju ono što žele, zaborave na sve i odu da se lepo provedu. Ali zapamti, stvari će se promeniti kao što se uvek menjaju i imaš toliko vremena u svom telu, takozvano, u ovom životu, možeš biti ponovo pozvan da napustiš svoje telo sutra ili sledeće nedelje ili sledećeg meseca, nikad ne znaš. Gde ćeš biti tada bez tela? Osećaćeš se golo. Bićeš izgubljen. Tako uhvatiš drugo telo da uđeš u njega i budeš uključen i prođeš kroz mnoga, mnoga tela, jer si vezan za svet i njegove manifestacije. Dakle, tajna buđenja je pustiti sve, pustiti, odbaciti sve. Sve svoje zamišljene ideje, sve svoje dogme, sve svoje rituale, sve za šta si se držao, odbaci to i budi slobodan. Ne drži se ničega. Uvek preispituj svoj um. Šta god ti um kaže, pitaj: "Ko prolazi kroz ovo? Kome ovo dolazi? Meni. Ko sam ja? Ko je to ja koje doživljava ove stvari?" Uvek radi na sebi. Ne zaboravi da ovo radiš svakoga dana. Uhvati sebe dnevno. Najbolje je da počneš kada ustaneš ujutru. Ako počneš da se hvataš ujutru, hvataćeš se celog dana. Kada kažem:"Uhvati sebe," mislim uhvati sebe dok misliš. Uhvati sebe dok reaguješ, osuđuješ. Samo u tišini ćeš pronaći stvarnost. Samoistraživanje vodi do tišine, predanje vodi do tišine. Budi miran i znaj da sam Ja Bog. Nikada te neću ostaviti niti zapostaviti. U ovom slučaju Ja je svest, apsolutna stvarnost, Ja sam to što jesam. Ovo je jedino utočište koje imaš.

Ne možeš pronaći utočište u ovom svetu jer se menja, to je svet dualnosti. Samo u Sopstvu možeš pronaći utočište. U Ja, Ja jesam. Ne boj se, to sam Ja. Ja je tvoj otac, tvoja majka, tvoj brat, tvoja sestra, tvoj prijatelj. Ja je Sopstvo. Da bi pronašao ovo Ja moraš dovesti malo Ja nazad iz mozga u svoje srčano središte na desnoj strani grudi. Tamo je tvoje duhovno srčano središte na desnoj strani grudi. Ako to možeš pratiti ujutru, potreban je delić sekunde. Kada spavaš, Ja se vraća u srčano središte i odmara. U to vreme više nisi svestan ovog sveta, u dubokom si snu. Čim se probudiš, za delić sekunde Ja otrči nazad u mozak. Tada postaješ to da si telo i da postoji svet, postoje ljudi, mesta i stvari. To je misao Ja koja te čini svesnim ovoga. Dakle, tajna je da nateraš Ja da se vrati u srce kada se probudiš, kada se probudiš, u budnom stanju. Zato se to zove samospoznaja. Kada misao Ja boravi u srcu, tada odlaziš izvan fenomena. Kod prosečne osobe Ja i dalje ostaje u mozgu i navodi te da veruješ da si fenomen uma i tela. Probaj da se uhvatiš sutra ujutru. Čim otvoriš oči, pre nego što dobiješ priliku da misliš, posmatraj Ja, kako trči od srčanog središta do mozga. To takođe možeš uhvatiti kada ideš na spavanje. Neposredno pre nego što zaspiš. Postaneš veoma miran, zar ne? Zaboraviš na sve svoje probleme, svet, upadaš u dubok san. Ali razlog zašto zaboravljaš na ove stvari kada spavaš, jeste što tvoje Ja trči od mozga do

tvog srca. Da se to nije desilo, brinuo bi ceo dan i celu noć dok spavaš. Svetovni problemi te nikada ne bi napustili dok spavaš. Dakle, jedini razlog zašto te svet napušta je taj što misao Ja nalazi utočište u srcu. Prati misao Ja, vidi kuda ide, šta radi, i ako to uradiš, ubrzo ćeš otkriti da nikada nije ni postojala misao Ja. Postoji samo Sopstvo i ti si to. Mir. Slobodno postavljaj pitanja. Slobodno reci nešto, bilo šta.

SV: Roberto, rekao si da se ne bojiš smrti. Koliko ja znam istinu, nije me briga da li ovo telo ne ustane sa ove stolice. I to je istina koliko je znam. Jedne subote sam radio samoistraživanje, desilo se da kada postoje misli i pitam: "Kome to dolazi?" ne mogu reći "Ja" jer ne postoji lično Ja koje ima misli ili nema misli. Tako odem ponovo i pitam, šta je izvor ovih misli, ili šta je izvor misli Ja? Šta je izvor misli? Drugim prilikama pitam: "Pa, postoji li Ja koje ima misli?" onda ulazim u samoistraživanje sa: "Ko sam ja?" Često ne mogu da idem tim putem jer ne postoji Ja. (R: Hmm.) Onda moram da se pretvaram da zaista postoji Ja, onda pitam: "Ko sam ja?" (R: Hmm.) Kao da sedim u ovoj stolici, ne u ovoj stolici, ne u ovoj stolici i ne između. Sada imam izbor kojim putem da idem. Zaista nije važno.

R: Pre svega, ako bi se odrekao svog tela sada, postoji način na koji moramo da ga se rešimo. Pa ga moramo spaliti u kaminu. (SV: U redu je. Henri brine o tome.) To bi prouzrokovalo mnogo problema. (SV: Nije moj problem.) To je tvoj leš. (SV: Pa šta?) Ne želimo

nikakav leš u ovoj kući. (SV: Reč koja dolazi je džigerica.) Sve je dobro, Frede. Radiš pravu praksu, to je dobra praksa. Nastavi da praktikuješ onako kako ideš.

SZ: Kada je neko posmatrač i u svom višem sopstvu i postigao prosvetljenje, možeš li objasniti bodisatva koncepte o prosvetljenju?

R: Bodisatva neće postati prosvetljen dok ceo svet ne postane prosvetljen. Oni se okreću od potpunog prosvetljenja. Dakle, ovo je i dalje um koji čini ove stvari. Kada je um potpuno uništen, ne postoji bodisatva. Bodisatva je deo uma. Tako da i taj koncept mora da ode. Svaka ideja, svako verovanje, svaki koncept mora da ode. Svi duhovni učitelji moraju da otiđu da bi postali potpuno slobodni. Ne može ostati ni trunčica duhovnog učenja. Ipak su duhovna učenja bila važna na početku, jer su te dovela tamo gde si sada. Tako shvataš da ih se moraš rešiti. Zvuči pomalo čudno, godinama su mnogi ljudi praktikovali duhovne sadhane raznih vrsta a onda ih se na kraju svega moraš odreći. Ali obična osoba ne treba da ih se odrekne. Obična osoba mora doći do tog mesta gde ih se ne može odreći. Moraš ih raditi da bi mogao da ih se odrekneš. Ali ako ih nikada nisi radio, nema ničega čega da se odrekneš. Dakle, sve je važno. Postati bodisatva je važno. Jednom kada dostigneš tu fazu, moraš je se odreći. Kada više nema ničega za šta se treba držati. Ne možeš se više oslanjati na Budu. Niko neće dosegnuti sanghu i osloniti se na nju i naći utočište u njoj. Moraš doći do te faze gde nema u šta naći utočište. Uništi sve na putu. Sve mora da ode. Tada će stvarnost doći sama od sebe. Ali sve dok boraviš u bilo kakvom duhovnom učenju, onda dobijaš ova osećanja. Možda ponekad dobiješ osećanja blaženstva, ali ne možeš postati slobodan. Da bi dostigao mokšu, oslobođenje, svako učenje mora da ode. Čak i samoistraživanje, sve mora da ode. Samoistraživanje je metod da se dođe do te faze gde ga se možeš odreći.

SQ: U tvojoj analogiji sa pećinom, šta bi opisao kao ono što je unutar pećine?

R: Unutar pećine? (SQ: Da.) Stvarnost, samospoznaja. Ali nije mogao proći zato što se nije predao, pokušavao je da to uradi sam. Misleći da ako ide na dijetu može smršati. Ako se odrekne ovoga, ako se odrekne onoga. Pri potpunom predanju Sopstvo će te gurnuti u tvoje srčano središte. Pećina je srčano središte, duhovno srce na desnoj strani grudi. Ne možeš ući sam, možeš samo ići dotle, ali kada postaneš potpuno nevezan, prestaješ da koristiš ego da dobiješ stvari, da radiš stvari, i jednostavno odustaneš i predaš se potpuno i u potpunosti, tada te Sopstvo zgrabi, uvuče u srce i postaješ slobodan. Dakle, analogija pećine je srce.

SK: Da bi se dobilo oslobođenje, kakav je odnos između milosti i napora?

R: Milost i napor? Pomalo od oboje. (SK: Oboje?) Na početku koristiš napor. Kako praktikuješ samoistraživanje, praktikuješ predanje, kada odeš dovoljno daleko, milost preuzima. Milost je drugi izraz za Sopstvo. Sopstvo je milost i jednostavno te uvlači. Ali milost dolazi kada uložiš napor. To je pomalo kontradikcija. Cela duhovnost je kontradikcije. Moraš uložiti napor i morati se odreći napora.

Zato je u Advaiti zaista namenjena ljudima koji su imali duhovna iskustva praktikujući sadhane mnogo godina u prethodnim životima. Oni su u pravoj fazi tada milost dolazi. Ali ako se još uvek svađaš sa svetom, još uvek svađaš sa sobom, još uvek imaš lične probleme, još uvek misliš da je tvoje telo važno, tvoji poslovi su važni ili je ovo važno ili ono važno, gotovo je nemoguće imati milost, jer si suviše zaokupljen egom. Ako se još uvek brineš šta će se desiti meni sutra ili nisam srećan kada uradim ovo ili ono, onda milost ne može doći. Ona dolazi tek kada se odrekneš svega. Kada imaš nekakav bezbrižan stav. Ne moja volja nego tvoja. Odrekneš se svoje lične volje, lične moći. Ali to nije slabost, u tome postoji snaga. Nemoj misliti da ćeš postati slab ili pasivan, ne, nećeš. Postaješ veoma jak. Svet te više ne može povrediti. Straha više nema. Shvataš ko si i šta si. I u miru si sa sobom i sa svima drugima. Dakle, milost i Sopstvo su jedno.

SP: U trenutku kada postaneš prosvetljen, šta te čini učiteljem? Kao, šta te čini učiteljem?

R: To je dobro pitanje. Džnani ili Mudrac postaje učitelj bez ikakve želje da bude učitelj. U mom sopstvenom slučaju, nikada nisam tražio da budem učitelj. To se jednostavno dešava gde god idem, ljudi se okupe oko mene iz nekog razloga. Nikada ih nisam poslao po njih, nikada ih ništa ne pitam, oni jednostavno dođu. Ne razmišljam o tome, govorim gluposti. (SP: Da li bi to nazvao visokom ravnodušnošću?) Izvinite? (SP: Da li bi to nazvao visokom ravnodušnošću?) Nazovi to kako? (SP: Visokom ravnodušnošću.) Ah, visokom ravnodušnošću. Da, možeš to tako nazvati ako želiš. Nazovi to kako god želiš. (smeh) Zaista ima veoma malo Džnanija, pravih Džnanija, ili Mudraca koji podučavaju, ali neki od njih to rade radi balansa. Da bi određeni ljudi shvatili da su na pravom putu. Ali to se dešava prirodno, samo od sebe. Nema napora u tome. Drugim rečima, oni ne pokušavaju da pokrenu veliki pokret. Ako bih se reklamirao, ako bih pisao knjige, ako bih išao na TV, išao na radio, imao seminare, onda možeš znati da nešto nije u redu. Ali ja ne radim apsolutno ništa. (SP: Ali to je tvoja nevezanost. Ti i dalje radiš ove stvari, ali to je tvoja nevezanost za život?) Možeš tako reći. Možeš reći šta god hoćeš. (učenici se smeju)

SZ: Nekoliko ljudi mi je pomenulo da imaju problem sa Advaita Vedantom. (R: Kakav problem?) Problem u kontekstu da pokušavaju da uvere sebe da, da, ovo je samo san, ovo je iluzija, a ipak njihovo stvarno iskustvo, oni i dalje doživljavaju anksioznost i brigu i bes i tako dalje, tako da postoji neka vrsta podele. Intelektualno pokušavaš da kažeš sebi, ovo je samo san, dok zapravo doživljavaš brigu i anksioznost?

R: Naravno. Ipak patiš. Dakle, reči koje izgovaraš ne prave razliku. Nisu reči koje izgovaraš, to je izvan reči i misli. Kada prestaneš da govoriš, kada budeš miran. Kada prestaneš da govoriš da je san, što manje govoriš to bolje. Kada postaneš tih i odeš duboko unutra. Idi dublje i dublje unutra. Zagnjuri dublje nego što si ikada išao, onda će te nešto dotaknuti i poništiti tvoj ego. Dakle, reči koje izgovaraš nisu važne. Tvoj intelekt nije važan, bu-

di miran. Kada praktikuješ samoistraživanje, nemaj motiv ili razlog za praktikovanje. Samo to radi. Ne razmišljaj o tome. Ne misli da će te odvesti negde ili učiniti nešto za tebe ili šta će se desiti, samo to radi i budi miran i sve će se desiti samo od sebe. Dobro je znati da je sve san, kao što kažeš kada patiš, onda kako bi moglo biti san? Dakle, ako patiš od besa i anksioznosti, moraš raditi sa tim stvarima i istraživati: "Kome to dolazi? Ko doživljava ove stvari? Ja. Šta je izvor Ja? Odakle dolazi Ja koje doživljava te stvari?" I odvajaš se od Ja, malog Ja. Shvatajući da Ja prolazi kroz ovo, ne ja. Ja nisam Ja i ćuti. I sve će se pobrinuti samo za sebe. Meri, hoćeš li pročitati Džnanija? (SM: Da, Roberto.) (Meri čita Džnanija, pogledajte početak ove knjige za tekst)

R: Hvala, Meri. Imamo li kakve objave?

SZ: Kako se predati?

R: (tišina) Ovako. Ono što sada radiš. Biti tih. Ne obraćati pažnju na svoje misli. Tako se to radi. Baš kao što sada radiš. Vidiš, radiš to. Nastavi tako svakoga dana. Svakoga dana treba da sediš pola sata ujutru i pola sata uveče sam. Ne meditiraj duže od pola sata. Sedite sam i gledaj svoje misli kao što sada radiš. Ne reaguj na njih. Ne reaguj na misli. Šta god ti dođe na um, nikada ne reaguj, samo gledaj, smeši se, i ti se predaješ. Kako ti misli dolaze, kako ti misli dolaze, više ne obraćaš pažnju na to, to te ne uznemirava, to je predanje. Sledeća misao ti dođe, ti ne obraćaš pažnju na nju. Ona te ne plaši, ne čini te srećnim, ne čini te tužnim, samo je gledaj i otići će, predaješ tu misao. Nastavi tako, nastavi tako, i kako nastavljaš, tvoj um će postajati sve mirniji i mirniji i mirniji i sve tiši i tiši i tiši, dok se um ne rastvori u srcu i ti ćeš biti slobodan. Tako se to radi... (traka se naglo prekida) [TOC]

Utočište pronađi u svom srcu 15. april 1993.

Robert: Om, šanti, šanti, šanti, om. Dobro veče. Divno je biti sa vama ponovo. Volim vas svim srcem bezuslovno. Kada pogledaš svet oko sebe i vidiš sve grozne stvari koje se dešavaju svuda, možeš pronaći utočište u svom srcu. Što činiš tako što puštaš svetska dešavanja. Zaranjajući duboko u svoje srce gde je mir i sklad i ljubav. Tvoje srce te može spasiti od svog uništenja koje se dešava u ovom svetu. Sve stvari koje vidiš i čuješ svuda. Utočište pronađi u svom srcu. Tvoje srce je, naravno, Sopstvo, svest. Ono je sveprožimajuće, sveznajuće, svemoćno. Kada pronađeš utočište u svom srcu, ceo univerzum se menja za tebe. Stvari će i dalje izgledati kao da se dešavaju u ovom svetu, ali ne za tebe. Jer si uspostavio kontakt sa univerzalnom svemoći, sveznanjem. Ipak izgleda da govorim o dva različita sveta, ali ne govorim, govorim o jednom svetu, jednom univerzumu. Jednom Sopstvu koje si ti. Kako duhovno sazrevaš, postaješ skroman, ispunjen poniznošću i ljubavlju i smešiš se svetu, razumeš njegovu prirodu kao maju. Ono je stalna promena. Više ne mrziš svet niti voliš svet. Samo posmatraj svet, ostavi ga na miru. Prestaješ da raspravljaš sa ljudima, svađaš se sa ljudima, pokušavaš da dokažeš stavove. Samo sve ostavi na miru i ostavi svakoga na miru i u miru si sa sobom i svetom. Ovo se dešava automatski kada pronađeš utočište u Sopstvu, u srcu. Drugim rečima, tvoj posao nije da tražiš mir, za sklad, za pravdu, za ljubav, jer su to prolazne stvari u ovom svetu. Tvoj rad je da pronađeš utočište u srcu, u Sopstvu. Tada ove vrline dolaze same od sebe. Drugim rečima, postaješ živi primer, živo otelotvorenje svesti, božanske ljubavi, mira. Dok ako samo tražiš mir i sklad u ovom svetu, radiš nešto spoljašnje i nikada to zaista nećeš pronaći. Zbog činjenice da zaista nema ljubavi ili sklada u ovom svetu, takoreći. Sopstvo je zauvek, nikada se ne menja, nikada ne odstupa ni za jedan inč. To je čisto blaženstvo. To je tvoj prijatelj. To si ti! Nauči da voliš Sopstvo u srcu. Uvek se budi sa prijatnim osmehom na licu, sećajući se ko si zaista. Možeš reći sebi: "Ja sam srce." Srce je sveprožimajuća ljubav. Dakle, univerzalna ??? je ljubav. Zamisli da se budiš tako, sa takvim mislima. Ceo tvoj dan biće veoma prijatan, divan. Možeš se držati toga. Drži se svog srca. Mira i ljubavi, koji su u tvom srcu. Zaista nauči da voliš sebe. Ne svoj ego, nego svoje Sopstvo. Mi smo zaista Sopstvo. Zapamti,

nikada vas dvojice, postoji samo jedan. I pokušavate da napravite promenu iz ljudskosti u Sopstvo. Ovo se čini ne reagovanjem na svet ponovo, posmatranjem sveta, gledanjem sveta, opažanjem sveta. Ali shvatite da je svet poput predstave na ekranu. Svet je nametnut na Sopstvo. Vi ste Sopstvo. Shodno tome, vaše telo i sve ostalo je nametnuto na Sopstvo. Dakle postoji samo jedan. Posmatrate svoje telo, gledate svoje telo kako radi svoje, ali vi niste to. Nikada niste bili telo i nikada nećete biti telo. Vi ste čista svesnost, apsolutna stvarnost. Dok razmišljate o ovim stvarima, vi to postajete. Najgora stvar koju možete da uradite jeste da razmišljate o problemima i brigama. Uvek mislite na srce. Uvek mislite na Sopstvo, koje je večno. Ako mislite na bilo šta drugo, to je samo privremeno, dolazi i odlazi. Dobre stvari, loše stvari ovog sveta, dolaze i odlaze. Mislite samo na Sopstvo, srce. Ovo je vaša stvarnost, lepota, radost. Ovo je bitisanje. Ovo je Ja-jesam koje Ja-jesam. Zapamtite, sve vreme počinje ujutru kada prvi put

otvorite oči i ustanete iz kreveta. Tada se uhvatite. Ako vaš um počne da razmišlja o poslu koji ćete raditi i problemima dana, uhvatite se i promenite...napravite promenu. Recite sebi: "Nisam svoj posao. Nisam svoje misli koje mi dolaze. Ja sam iznad ovih stvari. Ja-jesam ono, što je oduvek bilo i uvek će biti. Ono što ostaje isto zauvek. Supstrat celokupnog postojanja, apsolutna stvarnost, Ja-jesam to." Samo razmišljanje o ovim stvarima ujutru čini da se osećate divno. Primam mnogo telefonskih poziva. Imam jedan zanimljiv poziv jutros od jedne dame, indijske dame iz Feniksa, za koji sam pomislio da je zaista bio prikladan, podeliću ga sa vama. Pitala me je: "Roberte, u mojoj kući imam prelepu sliku Ramane Maharšija i svakog dana joj činim pudžu, ujutru i uveče. Puštam trake sa mantrama. Činim aarti, mahanje svetlošću. Stavljam prašad ispred njegove slike. Molim se slici Ramane. Ovo radim dvanaest godina i ništa se nije dogodilo. Zar Ramana ne bi trebalo da mi da neku milost ili tako nešto i prosvetli me? Tako sam provela svoje vreme u dvanaest godina, odajući počast Rameninoj slici i ne osećam ništa. Takođe, kada odem na spavanje noću, mislim na Raminin oblik i lice." U Upanišadama piše kada mislite na oblik i lice gurua, guru vam daje milost, blagoslove. "Da li radim nešto pogrešno, šta se dešava?" Odgovorio sam joj: "Odgovor na oba pitanja je ne. Slika vam ne može dati milost. Bez obzira koliko se molite slici, šta god radite slici, možete ljubiti sliku, raditi bilo šta što vam padne na pamet sa slikom, ona vam neće dati ništa osim obilja mira. Poboljšava vašu koncentraciju. Učiniće vaš um jednousmerenim jer stalno mislite na Ramanu Maharšija i činite mu pudžu. Tako će vas učiniti mirnijim jer će vas opustiti. Značajno će poboljšati vašu koncentraciju. A što se tiče viđenja Ramininog oblika kada odete na spavanje, njegovog lica i očekivanja da dobijete milost, ne možete to učiniti jer je on mrtav, takoreći. Mislite na Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

Ramanu Maharšija kao...na ljudsko biće. Mislite da je on u nekoj astralnoj ravni. Ramana Maharši se stopio, bio je apsorbovan u Sopstvo. On više nema oblik i samo oblik živog Mudraca može vam dati milost. Možete uraditi jednu od dve stvari." "Možete početi da shvatate da nikada ne možete pronaći samospoznaju gledajući u sliku ili misleći na oblik mrtvog gurua, ili možete pronaći drugog gurua, ili Mudraca, koji je živ." "To ne znači da napuštate Ramanu Maharšija. Uvek ćete ga nositi u svom srcu. Ali morate shvatiti da samo živi guru, živi Mudrac, može vam dati milost i samospoznaju. Kada Mudrac napusti telo, morate razumeti da on to čini za vas. Jer Mudrac nikada nije imao telo. Vi ste ti koji posmatrate telo i vidite da on ima telo. On nikada zaista nije imao telo, pojava je samo zbog vas." Stoga sam rekao: "Prestani da činiš pudžu Ramani. Ako želiš samospoznaju, idi pronađi Mudraca i predaj se Mudracu, ovo je važno." Kada je ego prevelik, razvijate ponos. Kada imate puno ponosa, puno ega, nikada ne pomišljate na predavanje Mudracu, mislite na dobijanje nečega od Mudraca umesto da date sebe Mudracu. Morate prestati da pokušavate da dobijete nešto od Mudraca, poput samospoznaje. Samospoznaja dolazi kada više ne razmišljate o njoj, kada je više ne želite. Kada se potpuno predate Mudracu govoreći: ne moja volja nego tvoja neka bude. Držeći oblik i lice Mudraca pred sobom sve vreme. Mudrac shvata kada ste spremni, onda milost dolazi, oslobođenje dolazi, ali ne mislite o ovim stvarima. Vaš zadatak je da razvijete ogromnu poniznost. Kada govorim o razvijanju poniznosti, ne govorim o tome da postanete stepenik za ljude. Prava poniznost je snaga, moć. Prava poniznost znači da vas ništa više ne uznemirava. Ništa nema moć da vas uznemiri, poremeti vašu ravnotežu. Imate ogromnu samilosnost. Razvijate ljubaznu dobrotu prema svemu, premineralnom carstvu, prema biljnom carstvu, prema životinjskom carstvu, prema ljudskom carstvu. Ispkorakčujete iz svoje ljudskosti, čineći korak napred u večnost. Ne upoređujući sebe sa drugim ljudima. Ne pokušavajući da uradite bilo šta bilo kome. Jednostavno vidite Mudraca u svom srcu sve vreme i onda konačno i sami postajete Mudrac. Ali kada pustite svoj um na slobodu, dešava se katastrofa. Vaš um će smisliti sve vrste razloga zašto se ne treba predati Mudracu. Zašto biste trebali ovo, zašto biste trebali ono. Um će vas potpuno zbuniti, to je njegov posao, njegov zadatak, njegova dužnost da vas zbuni, da vas odvede dublje u maju. Ovo je ono što um radi. Navodi vas da verujete da ste važno ljudsko biće, da ste ovde da postignete velike stvari, izvršite velika dela. Dobro pogledajte svet, gde su sva velika dela? Najvažniji

zadatak koji imate je da pronađete sebe. Ipak, smešna stvar je da nikada niste bili izgubljeni. Dakle, ako nikada niste bili izgubljeni, gde morate pronaći sebe? Zbog činjenice da mislite da ste izgubljeni, stoga koristimo termine poput pronalaženja sebe. Verujete da ste ljudsko biće sa svim vrstama problema, stavova, karme, dogmi, ipak to niste vi

uopšte. Vi ste bog. Vi ste sloboda, mir, ljubav. Delujte na osnovu ovih stvari. Postanite jednostavni u svom radu. Jednostavnost je ključ. Ne komplikujte svoj život. Ne ulazite u previše detalja o situacijama, okolnostima. Postoji sila koja zna kako da se pobrine za ove stvari, za vaš život. Postoji sila koja vas je stvorila, takoreći, i zna kako da vas održava, podržava bolje nego što vi možete. Ipak većina vas joj neće dati priliku da deluje. Jer vi kažete: ja to mogu bolje brigom, uznemirenošću, pokušavajući da promenim ljude, promenim uslove. Moć halucinacije prestaje, postaje uspavana, neće delovati za vas kada je ne priznajete. Dobar primer za ovo je kada imate glavobolju. Prva stvar koja vam pada na pamet jeste da uzmete pilulu, aspirin. Postoji sila unutar vas koja zna kako da se pobrine za glavobolju. Postoji sila unutar vas koja zna kako da vas izleči, pobrine se za vas. Ali kada vidi aspirin, sila kaže: "Pa, ti to radiš sam, pa ja neću učiniti ništa." Ovako je sa svakom situacijom u vašem životu. Sve dok osećate i verujete da ste vi činilac, ova neverovatna sila koja zna put, prestaće da deluje za vas. Jer vi govorite: "Ja sam činilac, ja to mogu bolje." Kada, naravno, ne možete, i uvek izgleda da imate probleme neke vrste. Ovi problemi vam dolaze samo zato što mislite da ste vi činilac. Ono o čemu govorim jeste da preokrenete ceo svoj način razmišljanja, jer ste bili programirani u prošlim životima, u ovom životu. Nauka počinje da ovo savršeno razume, svi smo programirani u svom linearnom mišljenju. Kao primer: ako stavite gomilu muva u činiju i pokrijete činiju, na nekoliko sati, a zatim otvorite činiju, samo će nekoliko odleteti. Većina njih je programirana da veruje da je činija zatvorena i neće moći da izleti. Letaće unaokolo unutar činije, leteće unaokolo čak i ako nema poklopca. Drugi primer: u Indiji, kada trenirate slonove, uzmete bebu slona i stavite uzicu oko njegove noge i vežete je za stub, za drvo. Kada slon postane veliki slon, stavite lanac oko njegove noge i vežete drugi kraj za drvo. Slon jednim udarcem može pokidati lanac i drvo. Ali slon se seća da nije mogao to da uradi kada je bio mali slon, pa to ne čini. Misli da je zaglavljen, nije shvatio sopstvenu snagu, slon je bio programiran. Još jedan primer za one koji imaju akvarijum. Ako stavite staklo između riba, odvojite ribe, one mogu ići samo do određene tačke i nakon nekoliko dana skinete staklo, ribe će ići samo do tog mesta gde je staklo bilo pre. Neće ići dalje, ostaće razdvojene. Ovo su sve potkrepljeni slučajevi i tako smo programirani, na isti način. Razmislite o nekom svom programiranju. Pogledajte u šta verujete. Pogledajte kako vas vaš sistem verovanja drži u zatvoru sopstvene izrade. Razmislite o nečemu u šta zaista verujete, kako ste zaglavljeni negde, ili je nešto negde pogrešno, i ne želite da odustanete od toga, držite se toga. To su jednostavne stvari. Kao primer: verujete da ako izađete na kišu, prehladićete se. Ako hodate po kiši bez cipela, prehladićete se. Ovo nije tačno, ali većina nas veruje u ovo, Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

programirani smo da verujemo od strane naših roditelja, našeg društva. Mnogi od vas shvataju na šta ciljam. Verujete da ste ljudi i to je sve što jeste. Programirani ste da verujete u ovo, da ste ljudsko biće, zatvoreni ste. Dok ste u istini sveprožimajući, svuda ste istovremeno. U istini, vi ste univerzum. Ali čak i ako vam ovo kažem, neki od vas ne mogu da poveruju i neće prihvatiti ovo, zbog svog programiranja. Razmislite o situacijama i okolnostima koje vas muče upravo sada. Nešto što vas uznemirava. Neka ograničenja za koja mislite da imate. Da li zaista imate ograničenje? Naravno da ne. Ali sve dok vaše programiranje kaže da imate, onda imate, i niko neće moći da se promeni dok se ne odreknete ograničenja, dok se ne odreknete svog programiranja. Kažem vam da ste beskonačna bića, niste ono što izgledate da jeste. Potpuno ste slobodni, prihvatite ovo. To je istina o vama. Ponašajte se kao da ste bog. Boga nikada ne uznemirava ono što vidi, čuje, okusi...okuša, dodirne ili oseti. Bog se ne ljuti niti besni na bilo šta. Bog ne sudi po izgledu. Vi ste doslovno i suštinski bog. Zašto to ne prihvatate? Zbog svog

programiranja. Možda verujete u ono što govorim dok sam ovde sa vama. Kada završimo i odete svojim putem, ljudske osobine vam se ponovo vraćaju, zar ne? Dok se vozite kući počinjete da razmišljate o pljački, o otmici automobila, šta ćete obući sutra na posao, kako mrzite svoj posao, i tako dalje i tako dalje. Ovo je vaše programiranje na delu. Da ste potpuno slobodni, dok vozite svoj automobil, idete kuda idete, idete na posao, nikada ne biste razmišljali o ovim stvarima. Bili biste suštinski srećni sa svime što radite. Imali biste potpunu i totalnu sreću u sebi sve vreme. Stvari vas više ne bi uznemiravale ili nervirale. Ponovo, morate preokrenuti ceo svoj životni stil. Morate razmišljati obrnuto. Idite unutra, u srce, zarite duboko, ostavite spoljašnji svet na miru. Zarite duboko u sebe, u srce, gde ćete postati slobodni i srećni i sve će biti dobro sa vama. Mir. (traka se završava) [TOC]

Slobodni Od Karme 23. april 1993.

Robert: Kako možemo da se oslobodimo karme? Znamo da je karma nagomilavanje prošlih akcija koje su slične neplaćenim dugovima. Kako prekidamo efekat duga koji nas vezuje? Čini se da što je neko idealističniji, to više razočaranja doživljavamo. Što više vezanosti imamo, to snažnije se držimo života. Kada pronalazimo mane drugima, ili postanemo previše uključeni u svet, najbolji lek je slušati reči Džnanija sa punom pažnjom. On nam govori: "Ostavi svet na miru i prati struju koja zna put." Učimo da je vreme delić sekunde u večnosti, ništa više, a ipak vrednost koju mu pridajemo, ciljevi koje postavljamo, uzaludni su jer je samo nagomilalo više karme. U tom trenutku tražimo unutra odgovore koji nas vode do stopala gurua. Njegove reči menjaju čitavu našu perspektivu. Proživljavamo ono što je karmički određeno dok ne naučimo da je karma ograničena na svet iluzije. Um nam ovo neće reći, samo u tišini možemo prodreti kroz veo iluzije. Tada ćemo se setiti reči Džnanija i biti slobodni od karme. (tišina)

Robert: Om, Šanti, Šanti, Om. Mir, mir. Dobar dan. Pozdravljam vas svim srcem. Dobro je biti sa vama još jednom. Volim svakog od vas bezuslovno. Nikada ne sudite stvarima onakvima kakvima se pojavljuju. Nikada ne gledajte u svet i dozvolite svetu da vam kaže kakve su stvari. Svet je lažan. Postoje sve vrste ljudi koji žive u svetu, sve vrste bića, sve vrste životinja, sve vrste insekata, sve vrste ptica. Sve se meša sa svim ostalim. Ništa nije onako kako izgleda. Sudeći o svetu postajete veoma frustrirani i vaša ravnoteža se poremeti. Umesto toga, okrenite se unutra, ka stvarnosti, i vidite istinu koja je unutar svakog od nas. Istina je da ste vi univerzum. Niste svoje telo ili svoj um, to je pojava, vi ste univerzum. Sve u celom univerzumu je unutar vas. Vi ste rodili univerzum. Da ne postojite, ne bi bilo univerzuma, kao kada odete na spavanje noću. Kada ste u dubokom snu, univerzum ne postoji. Možete reći da postoji, ali ne znate da ne postoji, što se vas tiče. Tako je i sa Mudracem, kao da spava a budan je. Nema univerzuma, a ipak postoji univerzum. Šta vidite kada pogledate u svet? Probleme, nečovečnost čoveka prema čoveku? Vidite ono što jeste, to je sve što ikada možete videti.

Svako od nas je poput ogledala. Ogledalo nikada ne može da vidi sebe, ali vidi svoj odraz, tako gde god pogledate, vidite sebe. Ako vidite zlo, vidite sebe. Vidite svoj odraz, postoji samo jedan. Jedan je sveprožimajući, sveprisutnost, apsolutna stvarnost, taj jedan ste vi! Kada pogledate svet, vidite sebe, šta drugo možete videti? Dakle, ako vidite pogrešne stvari u ovom svetu, nemojte misliti da se one pojavljuju pogrešno ili da postoji nešto pogrešno u svetu, pogledajte u sebe! Pitajte se: "Zašto vidim ove stvari? Zašto osećam ove stvari? Odakle ove stvari dolaze?" I ubrzo ćete otkriti da ste ih vi rodili, i to će promeniti vaš um i sve ostalo će se promeniti. Promenite svoj um i promenite svet! Jednog dana, čovek je šetao kroz park noću i čuo je nekako kako viče na njega: "Hej ti, dođi ovamo!" Pogledao je unaokolo i nije video nikoga. Nastavio je da hoda i glas je rekao: "Dođi ovamo, ovde sam!" Pogledao je dole prema steni i video žabu kako sedi na steni. Sagnuo se do žabe i žaba je rekla: "Poljubi me i postaću prelepa devojka i učiniću sve što želiš!" I nije ništa rekao, a žaba je rekla: "Zar me nisi čuo?" Rekao sam: "Poljubi me i postaću prelepa devojka i učiniću sve što želiš." Tako je čovek uzeo žabu i stavio je u džep, i nastavio da hoda. I žaba je viknula: "Hej! Rekla sam ti da me možeš poljubiti i biću devojka i

učiniću sve što želiš!" Tada je čovek rekao: "Pa, odlučujem da li da te pretvorim u devojku ili da zadržim žabu koja govori." I tako je sa nama. Da li smo svi mi žabe koje govore? Kakve veze ova priča ima sa bilo čim?

SV: Ko zna? (Smeh)

R: Zanimljiva priča. Primam mnogo telefonskih poziva, kao što mnogi od vas znaju. Jutros sam primio poziv od dame koja mi je postavila interesantno pitanje. Dakle, kada je pitanje interesantno, podelim ih sa vama. Dobio sam dozvolu od dame prvo, ovde je jutros, tako da je u redu. Pitala me je: "Roberte, kada sam bila mlađa, živela sam bedan život. Stvarno sam bila kučka. Varala sam ljude, mrzela sam ljude, radila sam sve da dobijem ono što želim i povredila sam puno ljudi. Sada je moje pitanje: može li se ova karma umanjiti? Postoji li neki način da sebi oprostim, izbrišem karmu, ili mi se mora vratiti? Stvari koje sam radila ljudima. Postoji li način da se oslobodim ovoga, prošlosti? Takođe, u mojim prošlim životima, jedan psihički mi je rekao da sam bila pokvarena osoba i u tim životima!" Šta učiniti? "Ima li nade za mene", želela je da zna. Pa, moji odgovori su uvek dvosmisleni, rekao sam: "Da i ne." Pričaćemo o ovome. Pitao sam je da li mogu da pričam o ovome na času i rekla je da. Dakle, raspravljaćemo o mom odgovoru, šta mislim pod da i ne. Ne, ne možete umanjiti svoju karmu. Nikada ne možete ukloniti karmu koja vam dolazi. Ovo je veoma teška stvar za učiniti. I da, možete, zavisi ko ste, šta znate i odakle dolazite. Ne postoji ljudsko biće na ovoj zemlji koje nije imalo problema dok je odrastalo, neke vrste. Ne postoji takva stvar kao Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

savršeno ljudsko biće na ovoj zemlji! Ova zemlja nije namenjena savršenim ljudskim bićima. Ako želite da budete savršeno ljudsko biće, morate otići na drugu planetu, na pogrešnoj ste planeti. Nema savršenstva na ovoj planeti. Ne šalim se. Ovo nije planeta savršenstva, postoje takve planete, ali ovo nije jedna od njih. Dakle, kada neko ovo shvati, da bi umanjio svoju karmu, mora promeniti svoj životni stil potpuno i kompletno i apsolutno. I nije mnogo ljudi spremno da ovo uradi. Drugim rečima, morate uraditi preokret, kompletan okret za sto osamdeset stepeni. Sve u šta verujete mora biti odbačeno. Svaka akcija koju ste ikada preduzeli mora biti promenjena. Način na koji reagujete na osobu, mesto i stvar mora biti potpuno promenjen, kompletno, apsolutno, ne samo malo nego u potpunosti. Drugim rečima, ako želite da transcendirate karmu, postanete potpuno slobodni i oslobođeni, morate gledati na sebe potpuno drugačije. Gledati na ljude potpuno drugačije. Gledati na svet potpuno drugačije. Veoma je retko da se ovo desi. Veoma je retko jer većina ljudi odbija da promeni sebe, ne žele to. Žele da neko drugi to uradi za njih. Žele da nastave da idu putem kojim idu. I tačno je da kada dođete na satsang, stvari počinju da vam se dešavaju. Ali ipak, ja sam sa vama otprilike dva puta nedeljno, možda četiri ili pet sati ukupno. A ostatak nedelje, sami ste. Šta radite kada ste sami? Šta radite kada ste sami? Kakav život živite? Samo vi to znate! Da li imate ljubaznu dobrotu u svom srcu prema osobi, mestu i stvari? Da li imate mir u svom srcu? Ili dozvoljavate stvarima da vas uznemiravaju, nerviraju, uzbude, naljute, razbesne? Tek kada se potpuno i kompletno smirite, i imate mir u svom srcu, dolazi do promene unutar vas. I osim ako se ta promena ne dogodi unutar vas, pod zakonima ste karme. Većina nas ovde zna da u krajnjoj istini karma ne postoji. Ali kakva je korist za većinu nas da ustanemo i kažemo karma ne postoji, kada smo kontrolisani njome? U redu je moći to reći intelektualno, nema karme, nema sveta, nema oslobođenja, nema iluzije, nema Boga, u krajnjem smislu ovo je tačno. Ali da li je tačno za vas? Da li živite takav život ili samo izgovarate reči? Ljudi uče u školi pričanja gde samo pričate, pričate, pričate, pričate, pričate, pričate o duhovnosti. Ali da li učite da ćutite i učinite da se nešto dogodi sa vašim životom? Izbor je uvek vaš. Kakve razlike ima, kakve razlike pravi ono što vam se dešava dok prolazite kroz život? Kakve razlike ima, da li izgubite posao ili dobijete posao, da li imate novac ili ste bez novca, da li imate zdravlje ili bolest, da li ste srećni ili tužni, da li dobijete šta želite ili ne dobijete šta želite? Ne bi trebalo biti razlike u vašem umu. Ako možete naučiti da tretirate ova dva varalice potpuno

isto, sve su varalice, ljudsko dobro i ljudsko zlo, sve su varalice. Ako naučite da ih tretirate potpuno isto, onda ćete videti da ćete biti slobodni. Ali, ako

nastavite da reagujete na stvari, sve što radite jeste da gomilate više karme. To je sve što radite. Karma dolazi u dva različita odeljka: ono što zovete bumerang karma i prarabdha karma. Bumerang karma je poput kada stanete na grabulje, drška vas udari u glavu. To je bumerang karma, vratila vam se odmah. Stanete na grabulje i drška vas udari u glavu. To je karma poput ove, kada nešto uradite, odmah vam se vrati. Zatim postoji prarabdha karma, koja je vaša sudbina, koja vam dolazi iz prošlih života, iz stvari koje ste radili kada ste bili mali. Ovo izgleda da prolazi kroz vreme i prostor. Drugim rečima, izgleda da prođe dosta vremena pre nego što vam se vrati. Ono što pokušavam da kažem, većina nas nema pojma šta karma ima u pripremi za nas. Nemamo pojma. Možemo verovati i misliti da su stvari dobre, da nam stvari idu kako treba. Onda možemo zakoračiti sa ivice trotoara i autobus nas udari i slomi nam kičmu i ostanemo paralizovani i u invalidskim kolicima do kraja života. Ne znamo! Niko od nas ne zna šta će se sutra dogoditi. Ali po onome što radite, možete reći da li će vas karma stići po načinu na koji se ponašate, načinu na koji mislite, načinu na koji reagujete. Ako počnete da razumete i shvatite, šta god da mi se dogodilo, rezultat je karme, dobre ili loše ili između, u kojoj god situaciji da sam sada, rezultat je karme. Niko to nije ovako napravio. Niko nije odgovoran za to što sam ono što jesam. Ovo je prva istina koju morate zapamtiti: Niko nije odgovoran za to što ste takvi kakvi jeste, gde jeste, gde živite ili s kim živite. Niko nije odgovoran. Čak ni vi! Jer doživljavate karmu. Da znate šta se dešava, prekinuli biste to. Ali nažalost, ne znate šta se dešava, pa doživljavate karmu, različite situacije, različita raspoloženja, različita vremena, različite dane, različite nedelje, različite situacije. Sve vrste stvari vam dolaze. Važna stvar koju treba da razumemo jeste da je sve ovo karma. Ako znate da je sve karma, shvatate da ako reagujete na bilo koju okolnost koja vam dođe, gomilate više karme, to je sve što radite. Niko ne pobeđuje, niko ne gubi u ovoj igri koja se zove život. Nema pobednika i nema gubitnika. Uvek gomilate karmu, uvek, načinom na koji reagujete na situaciju. Na vama je da ovo vidite, budete svesni ovoga. Ako možete ovo videti i biti svesni ovoga, razvijate ljubaznu dobrotu, mir. Više ne verujete da postoji bog koji vam je podelio loše karte ili da ne možete biti poput ovog ili onog. Ili: "Voleo bih da sam poput ove osobe ili one osobe." Prestajete da razmišljate ovako. Gledate u sebe, izvlačite najbolje iz onoga što jeste i radite kroz to. Ali morate to učiniti! Morate to učiniti sami! To mislim kada kažem, napravite preokret. Preokrenite sve. Nije bitno šta bilo ko drugi radi! Šta vi radite? To je ono što je važno. Jer ono što radite određuje šta će vam se dešavati iznova i iznova. Dakle, tu smo. Karma je svuda. Da li zaista želite da transcendirate karmu? Da li zaista želite da je se rešite, potpuno i kompletno? Onda se morate okrenuti unutra, Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

i nikada više ne reagovati na spoljašnji svet! Shvatite da je vaša sreća unutar vas, ne u stvarima, ljudima ili mestima. Sve što tražite je unutar vas. To je prvi princip koji morate razumeti. Svi odgovori su unutar vas. Put ka oslobođenju je unutar vas. Oslobođenje je unutar vas. Sve je unutar vas, imate sve, nije spolja, ništa nije spolja. Ne obraćajte pažnju ni na jednu stvar u ovom spoljašnjem svetu. Ne shvatajte ništa ozbiljno. Imate moć da promenite bilo šta ako biste je samo prepoznali. Ali sve dok nastavljate da krivite osobu, mesto ili stvar, sve dok nastavljate da reagujete na stvari, moć leži uspavana u vama, u mirovanju. Neće izaći na videlo dok ne počnete da je prepoznajete. Princip broj dva: Shvatite da postoji sila u vama i znajte da ona transcendira svu karmu koju ste ikada imali i oslobađa vas. Morate je prizvati, priznati je, da bi učinila bilo šta za vas. Ova sila je iznad svake zemaljske osobe, svake zemaljske situacije, i iznad je svih fenomena. Ova sila se može nazvati Sopstvom, apsolutnom stvarnošću. Sopstvo je ono koje je, čini se, stvorilo karmu i način da je se rešite. Sopstvo je izvor, izvor svega zamislivog. Vaša dužnost je da se stopite sa izvorom. Vaša dužnost je da postanete izvor. Kada ste vi izvor karme, kako možete doživeti karmu? Kada shvatite da ste vi atman, Sopstvo, i sveprožimajuća

sveprisutnost, nema vremena i prostora, gde može biti karme kada postoji samo Sopstvo? Da li vidite na šta ciljam? Samo Sopstvo postoji! Sopstvo je čista svesnost, nirvana, sat-čit-ananda, Ja-jesam to Ja-jesam. Samo to postoji, ništa drugo. Nema ništa drugo, samo to! Sada sa čime se identifikujete, svetovnim situacijama? Ne identifikujete se sa Sopstvom. Ne možete se identifikovati sa oba! Morate biti apsorbovani u Sopstvo. Ovo je vaša dužnost! Da budete apsorbovani u Sopstvo, potpuno i kompletno. Da li sada vidite zašto veoma malo ljudi može prevazići svoju karmu, jer većina nas ne želi da bude apsorbovana u Sopstvo. Želimo da nastavimo da igramo igrice. Mislimo da ako postanemo apsorbovani u Sopstvo, bićemo usamljeni, nećemo imati šta da radimo, sva zabava će nestati, neće biti TV-a za gledanje, muzike za slušanje, seksa, prijatelja! Odakle vam to što ste poverovali? To nije Sopstvo o kome govorite, to ste vi, to je vaša ideja o tome šta je oslobođenje. Oslobođenje znači da ste potpuno i kompletno slobodni, bez misli. Nema misli u Sopstvu. Da postoje misli u Sopstvu, to ne bi bilo Sopstvo. Jer Sopstvo je samo jedno i sveprožimajuće. Kada postanete apsorbovani u Sopstvo, potpuno je drugačije od onoga što ste ikada verovali. Ne može se objasniti. Ali što se vas tiče, postajete potpuno slobodni, srećni, mirni. Više nema nikoga sa kim biste se prepirali ili uzbuđivali. Ovo je Sopstvo. Postajete apsorbovani u Sopstvo razmišljanjem o Sopstvu. Kako drugačije? I prestajete da razmišljate o svojim problemima, svojim poslovima, svom umu, svojoj karmi. I počinjete da mislite o svom Sopstvu. Vežbate meditaciju koju smo naučili u četvrtak. I nikada više ne priznajete svet! Ali ostajete

apsorbovani u Sopstvu. I u tom trenutku, sva karma će nestati i nikada više nećete morati da brinete o karmi. Nećete čak ni pomisliti na tu reč. Više nećete razmišljati o prevazilaženju karme, transcendiranju karme, jer ne postoji takva stvar za transcendiranje. I to je nova faza vašeg života. Samo odatle gde većina nas sada dolazi, moramo da brinemo o karmi, takoreći. Ali kada počnete da zaronite duboko u sebe i postanete apsorbovani u Sopstvu, to je to. Gotovi ste. Nema više ništa što morate da uradite. Dakle, moje pitanje vama je: šta radite sa svojim životom svakog dana? Kako vidite stvari svakog dana? Da li i dalje morate biti zabavljani od strane sveta? Sve dok svet mora da vas zabavlja i vi niste zabavljeni stvarnošću, zaglavljeni ste u karmi i gomilate novu karmu svakog dana. Ostavite svet na miru, ostavite ljude na miru, ostavite sve na miru. Ne kažem da ignorišete ljude, da živite sami, naprotiv, to ne mislim. Kada dajem ovakve izjave, mislim mentalno. Mentalno! Ako mentalno počnete da idete unutra, onda nikada ne morate da brinete o fizičkom ponovo, takozvano fizičko telo će se pobrinuti za sebe. Uvek ćete biti srećni, uvek. Imaćete pravu sreću, pravu radost, pravi mir. To nije ono što mislite da jeste. To je potpuno blaženstvo. Blaženstvo samo po sebi. Osetite mir koji vlada. Osetite prazninu. Osetite ljubav. Osetite harmoniju. Ne razmišljajte o tome, osetite to. Ako razmišljate o tome, kvarite ga. Samo ga osetite, ovde je, svuda je. (pauza) Slobodno postavljajte pitanja. Znam zašto nećete postavljati pitanja, plašite se ovoga: (Robert pritiska dugme na lutki; ona kaže: "Jesi li oduvek bio ovako glup?")

SG: Šta je loše u smejanju? (R: Ništa.) Glas: "Ti si šmokljane! Najveći!" (Smeh) Glas: "Jebi se na tvojim prednjim vratima!"

SV: Roberte, ako nije neophodno prevazići karmu, niko nema ništa protiv dobre karme, protive se lošoj karmi. Ono čemu se ja protivim jeste moja sopstvena reakcija na karmu, ne sama karma. Ako ne reagujem, nije me briga šta se dešava, tako da nema potrebe da je prevazilazim. Ako me nije briga za nju, nije važno sve dok ne reagujem na nju. (R: Ovo je tačno, naravno.) Dakle, nema potrebe da je prevazilazim.

R: Ne, u pravu si. Kada nema reakcije, nema karme. Kada naučite da budete mirni, nećete imati karme o kojoj treba brinuti. Ali kada je vaš um uvek zveckajući, praveći buku, uvek misleći, misleći, misleći, gomila karmu samim mislima. Naučite da smirite um. Držite um tihim, mirnim. Onda ne morate da brinete o karmi. (traka se završava) [TOC] Robert Adams Satsangs: Sabrana dela

Još Uvek Um 2. maj, 1993.

Robert: Om, šanti, šanti, om. Mir. Dobar dan. Dobrodošli ste mi svim srcem. Divno je biti sa vama ponovo ove nedelje, drugog maja, koje god da je godine. Većina vas je danas došla ovde da sluša poruku, da čuje govor, da sluša propoved, da sluša reči. Zapravo nisu reči te koje čine nešto za vas. To je tišina između reči. Kada ste tihi, vaš um je miran, stvarnost prosijava. Postajete srećni, mirni, radosni, sedeći u tišini. Zaista nemam nikakvu poruku da vam dam. Ono što tražite je unutar vas samih. Vi ste To. Vi ste ono što tražite. Ne postoji ništa drugo, ništa. Vidite ovo u sebi. Shvatite ko ste i šta ste. Nikada ne omalovažavajte sebe. Vi ste besmrtno Sopstvo, bez početka i bez kraja. Vi ste Šiva, vi ste sat-čit-ananda. Uvek vidite ovo u sebi, nikada ne vidite ništa drugo. Osetite prisustvo unutar sebe. Osetite sreću i radost koja zaista jeste. Osetite to! Možete to osetiti. Bez obzira koliko takozvanih problema možda izgleda da imate, bez obzira šta se dešava u vašem životu, dobro ili loše, zaboravite na to. To nije važno. Osetite prisustvo, prisustvo svesti, prisustvo čiste svesnosti. Osetite ovo u sebi. Ne mislite o tome, samo osetite. Kada počnete da mislite o tome, kvarite to. Dozvolite umu da besni. Ne obraćajte nimalo pažnje na um, kakve god misli vam donosi, šta god vam govori. Ne obraćajte nikakvu pažnju na um. Osetite blaženstvo! Vi ste blaženstvo. Ne postoji apsolutno ništa što trebate ili morate postati. Ne tražite prosvetljenje ili oslobođenje. Nikada ih nećete naći. Ne postoji mesto gde ih tražiti. Kada tražite svojim čulima, gde je oslobođenje? Gde je sloboda? Ne postoji. Kada odete izvan čula, kada ne obraćate pažnju na čula i odete izvan njih posmatrajući ih, gledajući ih, i ne reagujući na njih, tada otkrivate da ste oduvek bili u blaženstvu. Blaženstvo i sreća su vaša istinska priroda. Vi ste to. Sve postaje tako mirno kada se ne izgovaraju reči. Kada nema čega da se misli. Nikada ne verujte da imate nešto važno o čemu da mislite. Sve stvari nisu važne. Bez obzira šta mislili o tome, nije važno. Sve dok morate da mislite o nečemu, to nije važno. Ipak govorite sebi, "Kako mogu funkcionisati bez mišljenja?" Razmislite o onome što ste rekli, "Kako 'ja' mogu funkcionisati bez mišljenja?" Ne vi, nego ja. Ono što zaista govorite je, "Kako ja mogu funkcionisati

bez mišljenja?" Na koje ja mislite? Ego-ja mora da misli da bi postojalo, ali ja-jesam svest je samo-postojeća. Nema o čemu misliti. Zato kad god mislite o nečemu, shvatite da je to ja-svest, koja se takoreći pretvara u ja-ego, koja vrši mišljenje. Ako odete izvan ja-ega i vratite se natrag u ja-svest, misli će prestati. Neće biti misli. Jer opet, o čemu stvarnost da misli. Stvarnost je stvarnost, sveprožimajuća, sveprisutna. Nema mesta niti prostora za nju da misli. To je moć koja zna sebe. Ona ne mora da pita da li zna sebe ili da otkriva da li zna sebe ili da misli da zna sebe. Ako bi morala to da radi, ne bi bila moć koja zna sebe. Moć koja zna sebe kao svest, apsolutnu stvarnost, može znati samo sebe i ništa drugo jer ništa drugo ne postoji odvojeno od Sopstva. Ne postoji dualnost u apsolutnoj Stvarnosti. Dualnost samo prividno postoji na ljudskom nivou. To je privid. Nije istinito. Nije stvarno. Ovo možete reći sebi. Stoga, kad god vam misli dođu, postavite sebi pitanje, "Ko mislio ove misli? Odakle dolaze?" Dok budete postavljali ova pitanja sebi, otkrićete da misli nestaju, iščezavaju. Vraćaju se u ništavilo odakle su došle. Tako je lako postati miran. Tako je lako postati pun ljubavi, blažen, srećan. Samo morate odbaciti sve one misli koje vam dolaze — sve te misli, sva ta osećanja, sve emocije. Samo ih odbacite. Odbacujete ih tako što im ne dajete moć. Dajete im moć svaki put kada im dozvolite da nešto osete unutar vas. Kada vaše misli poprime osećajnu prirodu, dajete im moć. Ali kada odbijete da preuzmete tu osećajnu prirodu, misli će nestati. Drugim rečima, vi ste taj koji im daje moć. Vi ste taj koji stvara svoje stanje, bilo dobro ili loše. Vi ste taj koji vidi svet onako kako ga vidite. Vidite samo sebe, vidite samo stvarnost. Vidite samo prazninu. Zaista je vrlo jednostavno ovo učiniti. Samo sedite onako kako sada sedite i posmatrajte. Ne analizirajte, ne pokušavajte da promenite svoje misli, ne borite se protiv svojih misli, samo ih posmatrajte, gledajte ih, sagledavajte ih, i kada ste spremni možete postaviti pitanje, "Kome ove misli dolaze?" Inače, samo sedite i gledajte svoje misli. Pustite vaš um da radi šta god hoće. Neka postane koliko god hoće zao! Neka vam um govori svakakve stvari — strašne stvari, srećne stvari, pogrešne stvari, ispravne stvari. Um je

ovde samo da vam stvori nevolje, to je sve. Ali kada ne dozvolite umu da vam stvori nevolje, on nestaje! I, kako to postižete? Tako što ne reagujete na svoje misli, tako što im ne dozvoljavate da osete bilo šta. Odakle dolaze ove misli? Niotkuda, one se nazivaju lažnom imaginacijom. Sve misli su lažna imaginacija. Lažna imaginacija je poput vode u fatamorgani. To su sve vaše misli. Izgledaju kao da vam dolaze, ali ne postoje. Da su stvarne, mogli biste ih zgrabiti, držati ih, sačuvati ih, staviti ih u kutiju, odložiti Robert Adams Satsangsi: Sabrana dela

ih. Ali to ne možete učiniti, što dokazuje da nemaju supstance. Kako mogu vas uplašiti? Vidite, živite u univerzumu koji je samo-postojeći, samo-prebivajući, samodovoljan. To znači da su sve vaše potrebe zadovoljene iznutra. Sve vaše potrebe su zadovoljene iznutra. Ali to će se desiti samo kada to prihvatite na ovaj način. Ako mislite da vaše potrebe moraju doći od osobe, mesta ili stvari, uvek imate borbu na svojim rukama, jer se nadate da ćete dobiti bolji posao ili staviti novac u banku ili će neko doći i pomoći vam sa nekim problemom, to su sve pogrešne misli. Kada biste samo mogli naučiti da se oslonite na Sopstvo, čuda bi se desila u vašem životu! Ako samo možete naučiti da se oslonite na Sopstvo. Kako učite da se oslonite na Sopstvo? Verujući životu, verujući životu upravo onakvom kakav jeste. Ne kažem da verujete određenim ljudima ili da verujete određenim uslovima, određenim situacijama. Kažem samo da verujete životu. Da verujete životu, idete izvan ljudi, mesta i stvari. Verujete u supstrat sveg postojanja. Verujete svesti. Drugim rečima, osećate i verujete u svom srcu da postoji moć koja zna put. Potekli ste iz nje. Dakle i vi ste to, jer vi ste to. Vi ste ta moć sami i osećate se dobro povodom toga. To je ono što mislim kada kažem, verujte moći koja zna put. Nema šta da se popravlja u vašem životu. Ništa da se menja. Ništa da se ostvaruje. Ništa da se radi. Osim da prebivate u moći koja zna put. Tako je jednostavno, a ipak tako teško za neke od nas. I teško je jer dozvoljavamo mislima da nam dođu i pokvare sve. Morate kontrolisati svoje misli, kontrolisati svoje mišljenje. Kada ste slobodni od mišljenja, uvek ćete prebivati u svesti, koja je moć koja zna put. I uskoro ćete primetiti da postajete sve srećniji i srećniji svakog dana, mirni, harmonični. Šta vas zaista može uznemiriti i rastužiti, uplašiti? Samo nešto što mislite da će vam se možda desiti? Ali ako živite u večnom sada, ako postojite u ovom trenutku, a postojite, da li u ovom trenutku postoji problem? Nema problema u ovom trenutku, samo kada počnete da mislite o sutra ili sledećoj nedelji ili sledećoj nedelji. Ali ako naučite da ostanete centrirani u trenutku u kome se ništa ne dešava, ovaj trenutak će postati sledeći trenutak. I sledeći trenutak će postati sledeći sat, sledeći dan, sledeća nedelja, i sledeća godina. Ovako se živi, iz trenutka u trenutak. Ali šta mi radimo? Rastežemo te trenutke u dane. Volimo da vidimo budućnost. Mislimo da će nam se nešto desiti sutra ili prekosutra ili dan za danom. Ali ništa vam se nikada ne može desiti osim ako to ne dozvolite. Dozvoljavate to verujući u to, misleći o tome. Dajete mu moć plašeći ga se. Ali kažem vam istinu, nema čega da se plašite u celom ovom univerzumu. Nema straha. Strah ne postoji. Samo Sopstvo postoji. Samo Sopstvo postoji, uhvatite značenje tih reči. Samo Sopstvo postoji, i jasam to. To je duboka izjava.

Ja-sam Brahman. Kada izjavim nešto takvo, ne govorim o Robertu. Ja-jesam obuhvata sve vas. Ja-jesam, jeste Brahman. Stoga kada priznate sebi da ste Brahman, govorite da ste ceo univerzum. I nešto mora da popusti. Zaista ne znate šta govorite, ne razumete šta govorite. Recite ovo sebi. Vidite kako se oseća, "Ja-sam Brahman. Ja-sam Brahman." Proglašavate najvišu istinu u istoriji, najvišu istinu na svetu. Ne postoji ništa što dolazi posle toga. Ne postoji apsolutno ništa za reći posle toga. Kada date izjavu, "Ja-sam Brahman." To su moćne reči. Ceo univerzum je Brahman. Ipak ono što nazivamo Brahman nije stvar, nije mesto. To je potpuna praznina. Zato kada kažete, "Ja sam Brahman," govorite da ste praznina. Osetite ovo u svakoj kosti svog tela, ako imate ikakvih kostiju u svom telu. Šta vam se uopšte može desiti? Ne postoji ništa što vam se može desiti! Ali kada mislite o nečemu što vam se dešava, stvarate sopstvenu sudbinu, zar ne? Jer uzimate određene činjenice, koje su činjenične za vas, i analizirate ih i kažete, "Nema izlaza iz ovoga." I onda se pitate zašto ljudi pate, tako reći. Ali kada shvatite da ste vi kreator sopstvene

sudbine, i kada dozvolite sebi da mislite, tada počinjete da preispitujete sebe. Da li ste ikada preispitivali sebe? Možete kupiti deonice u sebi! One su na otvorenom tržištu. Pozovite svog brokera sutra i recite da želite da kupite deonice u sebi. To su najbolje deonice koje ikada možete imati! Jer iz njih dolazi sve ostalo. Nikada niste ono što se pojavljuje. To se opet vraća na um. Um će pročitati nešto u novinama, pogledati nešto na televiziji i početi ozbiljno da razmišlja o stvarima, brine se o tome, uznemirava se zbog toga. Ima li čuda što ljudi prolaze kroz određena iskustva i mnogo pate? Vi stvarate sopstvenu sudbinu. Vi ste moć. Možete učiniti bilo šta sa svojim životom. Ako želite da sedite i sažaljevate sebe, nikoga nije briga. Reći ću vam ponovo: Svi ste vi Brahman. Svi ste vi svest. Svi ste vi krajnja stvarnost. Ovo je vaša istinska priroda i ništa drugo ne postoji. Prihvatite ovo za sebe. Prihvatite to odmah. Nikada niste bili telo ili um. Ovo je lažna slika. Jer kada verujete da ste telo ili um, morate patiti u skladu s tim. Niko ne može izbeći to, niko na ovoj zemlji. Svako ko veruje da je telo ili um mora patiti. Zašto? Jer stvari se menjaju. Stvari se uvek menjaju stalno, neprekidno. I imate određenu ideju kako biste trebalo da živite. Imate određenu ideju kako biste trebalo da se osećate. Imate određenu ideju kako biste trebalo… šta biste trebalo da radite sa svojim životom na ovoj ravni postojanja. Imate unapred stvorenu ideju o ovim stvarima i to je ono što vam prouzrokuje nevolje. Zato vam ponovo kažem, "Prestanite da mislite. Živite u trenutku. Prestanite da brinete o prošlosti ili budućnosti. Probudite se u sebe. Budite srećni. Budite slobodni. Niste sami. Imate božanske sile upravo sada koje se brinu o vama, vode vas, usmeravaju vas ka vašem krajnjem Robert Adams Satsangsi: Sabrana dela

dobru. Verujte ovim božanskim silama. Imajte vere u njih. Sve što žele je vaše priznanje. Kada prepoznate da postoje božanske sile koje se brinu o vama, tada ćete otkriti da rade za vas i nalazite beskrajnu radost." Ali kada se to okrene i verujete da je život protiv vas, da su sile protiv vas, tada stvarate sopstveni pakao. Dakle; Broj jedan: Prestanite da mislite. Preuzmite kontrolu nad svojim umom. Broj dva: živite ovde i sada. Zaboravite na juče, zaboravite na budućnost. Živite u trenutku i budite srećni u trenutku. Radite šta god morate da radite da biste bili srećni u trenutku. Broj tri: Ne budite osuđujući. Ne osuđujte bilo koga ili bilo šta, nikada, bez obzira kako izgleda, nikada ne osuđujte bilo koga. Broj četiri: Ostavite sve na miru. Niste došli na ovu ravan postojanja da biste menjali bilo koga ili bilo šta. Niste ovde da biste popravljali bilo šta ili bilo koga. Ovde ste samo da biste postali slobodni i oslobođeni spoznajom istine. Broj pet: Uvek se uhvatite i recite, "Ja sam Brahman." Kada kažete, "Ja sam Brahman," ne govorite o svom fizičkom telu, ili svom egu. Govorite o istini o sebi. Stvarnost sama je Brahman. Ona nema veze sa vašim telom. Vaše telo ne postoji. Nikada nije postojalo, izgleda da postoji ali ne postoji. Vaša priroda je čista svest, čista svesnost. Uvek se sećajte ovih stvari, naučite ove stvari. Imate mnogo alata za rad. Ako samo možete koristiti ove alate svakog trenutka svog života, nikada nećete biti nesrećni ponovo. Kako možete biti nesrećni ako znate istinu? Niste rođeni da patite ili imate probleme. Ovde ste da se radujete! Da budete mirni i znate da ja-jesam Bog. Da se sećate da ja-jesam sa vama uvek, čak i do kraja sveta. Niste obična osoba, inače ne biste bili ovde. Nešto je posebno u vezi sa vama. Spremni ste da izađete iz predstave, predstave materijalizma, predstave relativnosti, materijalizma i relativnosti. Spremni ste da probijete tu ljusku. Pustite da se desi. Um će stvoriti svakakve situacije da bi sprečio da se to desi. Pokazaće vam svakakve gluposti. Ali sada znate da imate moć da promenite ove stvari, da se okrenete od gluposti, ka stvarnosti! Možete to učiniti. Radite na tome. Mir.

SV: Roberte, trebalo bi ovo da zapišem jer kada govorim o tome izgubim više od polovine. Prolazio sam kroz materijal, transkript 109, i ono što je proizašlo je da ne postoji "ja"...ne postoji "ja" koje traje. Jer kada pogledam unazad deset godina, ono "ja" što je bilo tada nije ovde. Ne znam o tome. Šta god "ja" bilo pre sat vremena ili pre godinu dana nije ovde. Šta god "ja" može biti za godinu dana, ne znam o tome. Ionako nije ovde. Jednostavno ne traje.

Jednostavno ne postoji identitet "ja" i ono ne traje. I onda je došlo, takoreći, ja sam Brahman i pretvorilo sve stvari u čokoladicu što je smisao za humor, pretpostavljam? Ali ja-jesam Brahman je zaista, zaista stvarno, nikada se ne može promeniti u bilo šta, nije moguće. Ali sa "ja" ono se menja stalno, ali kada misao prestane, nema "ja". Nimalo. I misli su samo početak i kraj i malo između. I kada jedna prestane i druga počne, između nema ništa, samo praznina. I "ja" koje je nešto ne može skočiti u ništa i ostati kao nešto, to nije moguće. To je kao što senka ne može skočiti u sjajnu svetlost i ostati kao senka. Sada nema ničega, oko četrdeset posto sećanja je otišlo. Nema "ja". Sada čujem sebe kako govorim upravo sada, znate. Da mi je majka živa, zaklela bih se njenim životom da govorim, ali nema "ja" i nema govora. I dalje vidim zmiju kada postoji samo užé. Ali nema zmije i nema užeta. Ali ja i dalje vidim zmiju. I svet je stvaran za mene čak i sada i nema sveta. Postoji kontradikcija sve vreme.

R: Drugim rečima, ne postojiš. (SV: Ne postojim i ne ne postojim, ni...šta god kažem je lažno. Nemam reči za to, ne mogu reći. Ne mogu.) Tačno. (SV: Ne morate da se složite sa mnom.) (smeh) Slažem se sa vama sto posto. (SV: Da, samo je kontradikcija. Samo ne sedim u ovoj stolici, ne sedim u onoj stolici, samo između.) Čak ni između. (smeh) U redu si, Fred. (SV: Kakav Fred?) (smeh) Ko zna? (SV: Ne znam. Puno sam pričao i pričao sam o ničemu i niko ne govori. Smešno je.)

SG: Zvuči kao da ste se probudili?

SV: Hvala Roberte. (R: Nastavi dobrim radom.) Da, učiniću to. (kraj trake) [TOC] Robert Adams Satsangsi: Sabrana dela

Uvek Zapamti Šta Je Satsang 9. maj, 1993.

Robert: (traka počinje naglo) Učenici: Dobar dan Roberte.) Srećan dan majki. (učenici: Hvala.) Dobrodošli na satsang. Dobrodošli ste mi svim srcem. Volim sve bezuslovno, jednako. Svi ste vi božanska bića. Svako ovde je replika Boga. Nema izuzetaka. Šta god radili, šta god ne radili, vi ste Bog utelovljen. Bilo da imate grehe propuštanja ili činjenja, ne pravi razliku. Nikada ne možete biti odvojeni od Boga ili svesti, to je nemoguće. Stoga možete samo reći, "Bog vas je naterao da to učinite." Istinito! Jer postoji samo Bog. Ko bi drugi to učinio? Postoji samo svest, apsolutna stvarnost. Svaki vaš pokret, svaki vaš korak, svaka vaša akcija, nema nikakve veze sa vama, sve je svest. Stoga čega se imate plašiti? Čega ima da se bojite? Vi ste taj. Vi ste sveti. Radujte se! Morate voleti sebe, obožavati sebe, klanjati se sebi. Jer vi ste sveti Izraelov. Postoji li sveti Meke? Sveti hinduizma? Šta god želite, ali vi ste to. Nikada ne uzimajte sebe zdravo za gotovo. Vi ste taj. Nije važno šta fizička forma vam pokazuje, svet vam pokazuje, šta ljudi vam pokazuju, ne uzimajte ove stvari ozbiljno. Gledajte u svoje Sopstvo! Prebivajte u Sopstvu! Pronađite apsolutnu stvarnost, ovo ste vi. Vi ste to. Šta je satsang? Većina nas nema pojma šta je satsang. Znate šta je satsang, ali ne i šta satsang nije. Satsang nije filozofija. Mesto gde dolazite i raspravljate o tačkama religije. Satsang nije propoved koju držim. Satsang nije mesto gde sklapate površne odnose. Upoznajete nove ljude, nove prijatelje. Satsang nije mesto gde dolazite da oponašate govor. Jedini razlog što ovako govorim je što vas viđam otprilike dvaput nedeljno, četiri sata nedeljno. U pravom satsangu, kada bih bio sa vama sve vreme, sedeo bih u tišini sa vama. Bio bih vam dostupan po ceo dan i možete sedeti sa mnom po ceo dan. Pošto niste u toj poziciji, trebali biste biti ovde dvaput nedeljno, da osetite prednosti satsanga. Sat znači svest, biće, apsolutna stvarnost je sat. Sang je okupljanje ljudi koji sede pred Mudracem. Sangha, sveti hram. Ako neko dođe na satsang, trebalo bi da bude tih, miran, jer se nalazi u prisustvu Sopstva. Svetoga. Vi ste to. U satsangu mogu biti badžani gde zajedno pevate, kirtani gde zajedno pevate, tišina gde ne radite ništa, samo sedite. Pitanja s vremena na vreme. To je ono što

satsang jeste. Zaista nije važno šta ja kažem. Bilo da govorim o Bogu ili govorim o čokoladi, nije važno o čemu govorim. Nisu u pitanju reči. Kada sedite na satsangu sa mnom, uzimate formu u imenu Sopstva u svom srcu, i vidite formu u srcu, Sopstvo u srcu, ime u srcu. Postajete srce, vi

ste srce. Srce svesnosti. Srce svesti. To je ono što satsang čini, otvara vaše srce, potpuno i u potpunosti, apsolutno. Ako vaše srce treba da bude otvoreno, morate imati ogromnu poniznost, ogromno predavanje. Kada se predajete, predajete svoj ego, prošlu karmu, svoje dogme, svoje unapred stvorene ideje, sve se to predalo Sopstvu u satsangu. Sećajte se ovoga sve vreme, šta satsang zaista jeste. Samo biti ovde je isto. Budite ovde dvaput nedeljno. Svet vas ima ostatak vremena, utičući na svakakve ideje, gluposti. Da se udaljite od sveta i dođete na satsang je osvežavajuće, poput blagog povetarca koji dođe, skine vrućinu sa vas. Čini vas smirenim, hladnim i sabranim i mirnim. Da bismo pomogli u ovom procesu, pevamo badžane što ćemo učiniti upravo sada. (badžani otpevani) Kada kažem, sve je dobro, i sve se odvija kako treba, mislim to bukvalno. Sve je dobro, svuda. Možda vidite stvari sa kojima se ne slažete. Bilo kakva iskustva koja vas čine ljutim, besnim i uznemirenim. Kada imate lične probleme u svom životu sa zdravljem, finansijama, ljudima. Morate se zapitati, "Da li su ovo zaista problemi, ili je to nešto što ne razumem?" Ako živimo u univerzalnom blaženstvu, a živimo, kako onda može postojati takva nečovečnost čoveka prema čoveku. Te podlostine stvari koje se dešavaju širom sveta. Ipak pitanje za vas je, "Ko vidi ovo? Kome ovo dolazi?" Programirani ste da vidite stvari na određeni način i imate svoja dopadanja i svoja nedopadanja, svoje dobro i svoje loše, svoje uspone i svoje padove. Morate ići izvan toga, napraviti korak unazad od toga. Nikada ne smete dozvoliti da vas stanje savlada. Kakvo god to stanje bilo. I to činite jednostavno ne reagujući na stanje. Ne dajte bilo kom stanju bilo kakvu moć, plašeći ga se, dopadajući ga se, videći ga, čujući ga. Vaša priroda je blažena svest i univerzum je takođe blažena svest. Nema razlike između vas i univerzuma, a ipak ste nekako programirani da vidite nešto drugo. Odakle dolazi ovo programiranje? Iz vašeg uma, odakle drugde? Mislite da imate um koji stvara stvari, i on doživljava stvari koje stvara. Ali istina je da nikada niste imali um. Nemate um upravo sada. Ne postoji um. Probudite se iz svog sna i vidite ovo. Ne postoji um. Nikada nije postojalo uma i nikada ga neće biti. Jer kome um postoji? Postavite to pitanje sebi. Ko mora da se pretvara da bi poboljšao svoj život? "Ko?" zapitajte se. Budite strpljivi sa sobom. Nikada ne žurite. Robert Adams Satsangsi: Sabrana dela

Imate večnost. I večnost je ovaj trenutak. Dakle u ovom trenutku sve je dobro i sve se odvija onako kako treba. Da, sve se odvija onako kako treba, sve, svuda. Nema grešaka! Ako ne možete nešto da shvatite na ovom svetu, to vas pogodi i učini da se osećate uznemireno. Ne pokušavajte da promenite stanje, jer će stanje iskočiti gde god odete. To je poput osobe kojoj se svet zgadi i dođe da živi u ašramu negde, ali svet koji joj se zgadio je u njenom umu. I mora da ponese taj um sa sobom. Naći će iste probleme u ašramu kao što je našla na ulici, nema razlike. Mesta vas neće promeniti. Učiniće da se osećate dobro na kratko, ali ubrzo se vraćate svom starom ja koje je uvek bilo. Pokušajte da ostavite ljude na miru, ostavite stvari na miru. Znaćete šta da radite kada dođe vreme. Sve je planirano za vas. Svaki vaš korak. Svaka akcija koju preduzmete je unapred određena za vas. Shodno tome ne brinite o ovim stvarima. Ne brinite ni o čemu. Sve je dobro! Jeste! Kakve razlike ima kroz šta prolazite? Iskustva koja imate, dobra ili loša, nemaju apsolutno nikakve veze sa vama. Jer vi ste izvan iskustava, izvan karme, izvan Boga, izvan večnosti. Vi ste onaj supstrat iz koga sve dolazi. Naučite da volite sebe duboko, čisto. Nikada, nikada ne sažaljevajte sebe. Morate videti istinu tako što ćete ući unutra. Provodite vreme sami. Zaronite duboko u sebe, gde su svi vaši odgovori. Sve što ste ikada tražili nalazi se u vama. Vi ste taj. Sveti. Nema nikog drugog osim vas. Vidite ovo, osetite ovo, postanite ovo. Tako je divno što počinjete da shvatate da ste vi univerzum. Ceo univerzum ste vi, sve što postoji. Sve što je ikada postojalo ste vi. Nema čega da se borite, nema straha. Kada počnete ovako da mislite, tada će vam se mokša pokazati. Znaćete gde da idete, šta da radite, s kim da se sretnete. I znaćete da je svako koga vidite, svaka situacija na koju naiđete, samo projekcija vas samih, to je sve, vaša tvorevina. Vi ste taj, niko drugi osim vas. Osetite ovo, vidite ovo, prihvatite ovo. Postanite slobodni, oslobođeni. Već ste slobodni i oslobođeni. Znajte ovo! Uspravite se, ne bojte se ničega. Više ide u vašu korist nego protiv vas. Istina samo želi priznanje od vas, to je sve, želi da je priznate. Želi da

priznate da niste telo ili um ili problemi, priznajte to sada. Već ste slobodni... (kraj trake naglo) [TOC]

Istinsko Nevezivanje 10. jun, 1993.

Robert: Om, šanti šanti om, mir, mir. Dobro veče. Dobrodošli ste mi svim srcem. Divno je biti sa vama ponovo ove vrele četvrtkove večeri. Niste imali boljeg mesta da odete, pa ste došli ovde! Dobrodošli! Drago mi je što vas vidim. Postavite sebi pitanje, "Zašto zaista dolazim na satsang?" I odgovor će verovatno biti, "Da postanem slobodan! Da se probudim, da ostvarim sopstvo, da postanem oslobođen." Većina nas razume da je ovo vaša istinska priroda. Oslobođenje je ono što zaista jeste! Ali bili smo pokriveni neznanjem, onim što nazivamo Maja. Verujemo da je svet stvaran, može da nas povredi, čini svakakve stvari nama i reagiramo na svet. Dakle vaš odgovor je zaista tačan. Želite da otkrijete neznanje i postanete slobodni! Sada, šta se dešava kada postanete oslobođeni? Kada se probudite u svoje Sopstvo? Imate nepomućenu sreću, potpuni mir, neizmernu radost, beskrajnu ljubav. Ovo su svi atributi buđenja. Stoga, razvijajte ove stvari ako želite da se probudite. Jer ćete se osećati lepo, divno po celom svom biću i ništa to nikada neće pokvariti. Drugim rečima, ako se probudite, nećete više reagovati na televiziju, na novine, na ljude, na ono što oni govore ili misle. Kada se probudite, znaćete da je sve dobro! Sve je izuzetno dobro u svakoj oblasti vašeg života. I vaš život će biti život univerzuma. Neće biti razlike između vas i univerzuma! U suštini, to je razlog zašto ljudi dolaze na satsang, da se probude! Čitali ste knjige. Shvatate da postoji svet lepote, svet radosti, svet ljubavi koji prožima ovaj svet. To vam donosi potpunu sreću uvek, potpuni mir koji se nikada ne menja. Dok sada, u svetu u kome živite, kako se čini, određene stvari vas čine srećnim. Određene stvari vas čine tužnim. Reagujete na ono što vam svet daje, kako vas svet tretira, reagujete na to. Zato nikada niste zaista srećni sve vreme. Nikada zaista nemate mir sve vreme. Vaš mir i vaša sreća su određeni onim što se dešava u vašem životu. Dok za probuđeno biće ono što se dešava u vašem životu uopšte nije važno. Vi ste neobuzdano srećni sve vreme! Bilo da vas bace lavovima, ili dobijete na lotou, ili vam telo iseku na komade, ili imate najzdravije telo na svetu, nema razlike, jer ste potpuno mirni sve vreme! Potpuno ste srećni sve vreme! To je razlog zašto želite da budete srećni jer shvatate da biti srećan čini divan osećaj. Stoga, ovo su validni razlozi da budete srećni. Ali ne želite da sreća prestane.

--- STRANICA 2303 --Želite da traje zauvek. O tome se radi u satsangu. Zato smo ovde, da iskusimo neokaljanu sreću. Da iskusimo potpuni mir, potpunu radost! Sada, glavna prepreka koja vas sprečava da iskusite ovu radost i ovu sreću o kojoj govorim jeste vezanost za osobu, mesto i stvar. Ta vezanost vas čini prikovanim za zemlju. Drži vas da se reinkarnirate iznova i iznova, kako se čini, na ovoj zemaljskoj ravni. Jer ako ste vezani, verujete da ste telo i um. Kada verujete da ste telo i um, doživljavaćete razne stvari na ovom svetu. Doživljavaćete svetovne stvari i postati vezani za te stvari. Verovaćete da vas neko, neko mesto može učiniti srećnim. Neko, neko mesto može vas učiniti nesrećnim. Verovaćete da ako ovo postignete, bićete najsrećnija osoba na zemlji, a ako to ne postignete, bićete nesrećni sve vreme. Verujete da ako samo možete imati tu osobu u svom životu, bićete najsrećnija osoba na zemlji. Ali kada ta osoba uđe u vaš život, nakon nekog vremena poželećete da nikada nije ni ušla. Jer će vas učiniti nesrećnim! I tako je na ovoj ravni. Zato naučite da budete nevezani! Dobar primer nevezanosti je sledeći: Recimo da imate san. U tom snu vi ste mala osoba i odrastete. Venčate se i kupite potpuno nov dom. Kupite potpuno nov auto. Imate troje dece i ona odrastaju. I živite relativno dobar život. A zatim se probudite iz sna. Dozvolite da vas pitam, koliko dugo ste vezani za svoju decu iz sna pre nego što zaboravite na njih? Koliko dugo ste vezani za svoju ženu ili muža iz sna pre nego što zaboravite na njih? Koliko dugo ste vezani za svoj auto i kuću? I za bilo šta drugo što ste tako naporno stekli u snu, pre nego što zaboravite na to? Par sekundi? Jedan minut? Jedan sat? Obično je nekoliko minuta, potpuno zaboravite san. Ovo je nevezanost. Ako iz nekog razloga ne biste zaboravili ljude iz sna i iskustva iz sna, ne biste mogli da funkcionišete. Živeli

biste u dva sveta! Živeli biste u svetu snova i ovom svetu i mislili biste da su oba stvarna. Zato vas vaša priroda tera da zaboravite san. Imate dovoljno problema koje treba rešavati na ovom svetu. Zamislite da su vam svi snovi bili na umu sve vreme kao da su stvarni! I tako postanete nevezani od sna brzo. Sada ste gotovi sa ovim svetom koji se naziva zemaljska ravan. Na ovom svetu verujete da je sve stvarno takođe! I radite istu stvar. Odrastete. Pribavljate stvari koje želite da vas učine srećnim. Želite da sretnete pravu osobu da se venčate i postanete vezani za te stvari. Ovo je problem, postanete vezani za osobu, mesto i stvar. Ovo je jedini problem koji imate. Sada, ne kažem da budete potpuno nevezani tako da nemate osećanja, ljubavi, uopšte ne kažem ovo. Biti nevezan je potpuno drugačije od onoga što mislite. Biti nevezan znači da više ne osećate sklonost da se držite stvari. Više nemate potrebu da posedujete stvari. Da se držite njih. Slobodni ste od toga. Što duhovniji postajete, slobodniji postajete. Jer više ne morate da pribavljate stvari, imate stvari da biste bili srećni. Ostavljate stvari na miru. Više niste opsednuti ljudima, mestima i stvarima. Ali imate veliku samilosnost i ljubav prema svakome i svemu. Ali niste vezani! Drugim rečima, kada ste sa drugom osobom, volite tu osobu. Ali niste opsednuti njome. Ne posedujete je. Dajete joj slobodu da se izražava, ipak volite. I ako osoba ikada ode, ljubav je i dalje tu. Nije otišla nigdje, jer ste vi sama ljubav! Ako razumete šta ta ljubav znači, ona ne može doći ili otići zavisno od osobe, mesta ili stvari. Jer ljubav je uvek tu jer je to ono što jeste. Vezanost je nestala. Dakle, ako vaš partner želi da vas napusti, ili vam je auto ukraden, ili vam kuća izgori, to na vas ne utiče ni najmanje. Jer nešto duboko u vašem srcu govori vam da je sve dobro. Nema grešaka! Više ne možete biti povređeni. Niko vas ne može povrediti, bez obzira šta radi. Ovo je istinska nevezanost. Drugim rečima, možete posedovati stvari a ne posedovati ih. Možete imati određene ljude u svom životu a ne imati ih u svom životu. Možete živeti u određenim područjima ovog sveta a ne živeti u određenim područjima ovog sveta, sve je isto. Nema razlike. Vaš život neće zavisiti od spoljašnjih stvari ili unutrašnjih stvari. Pomislite šta znači živeti na ovaj način, kako divno ćete se osećati sve vreme. Nikada više nećete zavisiti od ljudi ni za šta, ipak volite ljude. To ne znači da postanete sarkastični, neprijatni. To znači da postanete biće ljubavi, biće razumevanja, biće samilosnosti. Ostavljate stvari na miru i ostavljate ljude na miru. Okrećete se unutar sebe. I svi odgovori su unutar vas. Svi odgovori koje ste tražili, sve što ste tražili je unutar vas! Naučićete da se oslanjate na Sopstvo za sve. Ipak, sarađujete sa ljudima. Sarađujete sa svetom, ali razumete u svom srcu da je svet prolazna predstava, prolazna fantazija. Ništa nije ikada isto. Shodno tome, postajete nepovredivi. Svet vas više nikada ne može povrediti, bez obzira šta vam pokaže. Nije važno imate li rak ili AIDS, nije važno, u redu je. To je samo telo, a vi niste telo. Doktor vam kaže da ste u savršenom zdravlju, sve je u redu sa vašim telom – i to je u redu, takođe. Nema razlike. Vidite, oboje su dve strane istog novčića. Jedino što će učiniti da nam se nešto desi jeste način na koji reagiramo na njih – na uslove. Jedino što određuje šta nam se dešava, jeste način na koji reagiramo na datu situaciju. Vi ste pod kontrolom. Vi ste upravljač svog bića, svog tela. Vi ste Učitelj nad sobom. Zavisi od vas, uvek zapamtite ovo! Ovaj život je samo još jedan san! A jedini put kada ćete se ikada probuditi iz njega, znajte da nešto drugo, nešto drugo postoji čak i lepše nego što biste ikada mogli zamisliti, jeste tako što se nećete vezati ni za šta. Posedujte šta god želite, ali nikada ne budite posednuti svojim posedima. Naučite da živite na ovaj način i bićete veoma srećni sve vreme. I jednog dana ćete se probuditi i grohotom ćete se smejati. --- STRANICA 2305 --Shvatićete da je ovo samo san. Bez obzira koliko stvaran bio, to je san. Vi niste ono što izgledate da jeste. Vi ste iznad svega što biste ikada mogli shvatiti. Naučite da sedite u tišini i budite mirni. Jer vaša istinska priroda je beskonačna mudrost, apsolutna stvarnost, čista svesnost, svest. Ne morate da primenjujete metode da biste postali slobodni. Da niste slobodni, morali biste da praktikujete razne vrste joge, meditacije, razne stvari da biste postali slobodni. Ali pošto ste već slobodni, ne morate ništa da radite da biste to spoznali. Zato ne meditiramo kao u Advaita Vedanti. Sedimo u tišini. Sedimo u tišini i posmatramo. Radimo inteligentno na svom uslovljavanju. Posmatramo um. Šta je um ako ne gomila misli o prošlosti i briga o budućnosti, to je sve što um jeste! Učimo da

ostanemo centrirani ovde i sada. Posmatramo stvari koje se dešavaju oko nas ali nikada ne reagiramo. Delujemo iz svog srca. Ali nikada ne reagiramo! Kako počnete da živite na ovaj način, primetićete kako nedelje prolaze, kako meseci prolaze, kako godine prolaze, nešto počinje da nam se dešava. Postajemo mirniji, puni ljubavi, ljubazniji, osećamo se srećno većinu vremena. Na putu smo samospoznaje. Ali ako ste arogantni, sarkastični, neprijatni, imate loš temperament, onda imate problem. Jer ovo su stvari koje vas drže prikovanim za zemlju. Drže vas vezanim za ovu zemlju. I vraćaćete se iznova i iznova i iznova, osim ako ne učinite nešto povodom toga. To je vaš izbor! Ovaj izbor je zapravo jedina sloboda koju imate. Sve ostalo je predodređeno. Ali vi imate izbor da li ćete se okrenuti unutra ili reagovati. Izbor je uvek vaš! Niko ne želi da vas povredi. Živimo u svesti, praktično je nemoguće biti povređen. Svest nas smešta kao slike. Jer svest je apsolutna stvarnost, i mi smo apsolutna stvarnost, takođe. Svest je sveprožimajuća, svuda prisutna u isto vreme. Nema mesta ni za šta drugo. To znači da ste sazdani od dobrote, ljubavi, mira, sreće, radosti. To je ono što zaista jeste! Fokusirajte se na ove stvari. Ne fokusirajte se na TV vesti ili novine, ono što ljudi govore ili rade. Svet je bio takav kakav jeste milionima godina. Nikada se neće promeniti. Vaša misija je da izađete iz ovog sveta. A to činite postajući nevezani, oslobađajući se emocija koje imate. Znam da neki od vas kažu: "Pa, imao sam zaista težak život!" Svi su imali težak život u jednom trenutku ili drugom, zaboravite na to. Živite u sadašnjosti, živite u trenutku. Postanite slobodni sada! Postanite oslobođeni sada! Ako živite ispravno u trenutku, ne morate da brinete o budućnosti, budućnost će se pobrinuti sama za sebe! Što se prošlosti tiče, ona vas ne može povrediti osim ako ne mislite o njoj. Osim ako ne mislite o svim stvarima koje su vam se desile u prošlosti, onda ih ponovo prizivate. Ponovo ih stvarate u svom umu, ponovo ih oživljavate. Morate naučiti da pustite prošlost potpuno i skroz. Ne brinite o budućnosti i osećajte se divno upravo sada. A to činite tako što svakodnevno odvajate vreme da sedite u tišini posmatrajući, gledajući, istražujući, "Ko sam ja?" Kako vam misli dolaze, istražujete: "Kome dolaze ove misli? Dolaze meni. Ja ih mislim. Onda, ko sam ja?" Misao-ja je glavni izvor svih vaših problema. Misao-ja, "Ja sam ovo. Ja sam ono." Stoga, ako se rešite misli-ja, svi vaši problemi će nestati s njom. A način da se rešite misli-ja jeste da istražujete: "Ko sam ja? Odakle dolazi ja? Šta je izvor ovog ja?" Misao-ja dolazi iz vašeg srca, vašeg duhovnog srca i kreće se u vaš mozak. Kada se to desi, postajete ono što ste sada, ljudsko biće. I kažete: "Treba mi ovo, želim ovo, moram imati ovo, ovo me povređuje, ovo me čini dobrim." Cilj samoistraživanja je, naravno, čin povratka u srce. Dakle, postanete svesni misli-ja. Kada sedite u tišini, posmatrate je. I kako vam ovo "ja" dolazi, pitanje vam dolazi, istražujete: "Kome dolazi? Dolazi meni ili misli-ja." Misao-ja je ta koja ima pitanje. Misao-ja je ta koja se oseća tužno, uznemireno, istražujete: "Ko sam ja? Šta je izvor 'ja'?" Ko sam ja? Zaista znači, šta je izvor misli-ja. Šta je izvor? Postavljate sebi ovo pitanje iznova i iznova. Jednog dana doći će do vrste eksplozije u nekima od vas. Misao-ja će se vratiti u srce i postaćete sveprožimajući, sveprisutni, svest, istinsko Sopstvo, koje zaista jeste! Imaćete neokaljanu sreću i večni mir zauvek! Nikada vas više neće napustiti. Shvatićete da niste telo ni um ni misli, već ste supstrat celokupnog postojanja. Vi ste Bog kome ste se molili! Vi ste Krišna, Jehova, svi bogovi kojima ste se molili celog svog života. Vi ste to sada! To ste vi. Uvek ste bili vi. Vi ste to. Ne postoji Bog odvojen od vas. Molili ste se svom Sopstvu. Vi ste Bog kome ste se molili svih ovih godina. Probudite se za ovu istinu i budite slobodni. Mir.

U: Na početku govora rekli ste da kada dođe do prosvetljenja biće velika radost i velika sreća i osećaćete se tako. Ko je to vi što će to osetiti?

R: Sama univerzalna svest, osetiće sebe. To je apsolutna radost, apsolutna ljubav, apsolutni mir, ove reči su zapravo sve sinonimi. Reč koju želimo da koristimo je blaženstvo. Blaženstvo znači sve ove reči, apsolutna radost, apsolutni mir, apsolutna ljubav je blaženstvo, još jedno ime za blaženstvo. Dakle, kada spoznate svoje Sopstvo, osećate blaženstvo koje ste uvek i bili. To je vaše prirodno stanje. (U: Naš jezik je tako dualističan. Rekli ste: "Osetićete ga" kao da ga vi

osećate. Biće svest koja oseća ono što jeste.) U pravu ste, naravno, ali da bih vam dao da razumete o čemu govorim moramo biti dualistični. U stvarnosti postoji samo svest i svest poznaje samo sebe. Ne poznaje ništa drugo osim sebe. A to Sopstvo je blaženstvo i vi ste to!

U: Nisargadatta je govorio da svest nije svesna sebe. Nije svesna sebe kao bilo čega odvojenog.

R: Istina, tačno, to je blaženstvo-svest, to je njena priroda. Njena priroda je Blaženstvo. Ali pošto je to, ne zna to. Kako može znati ako nema ničega što bi joj se suprotstavilo, ničega sa čime bi se uporedila? Ona je sama po sebi. Nema takmičenja. (U: Svesna je ali nije svesna toga kao sebe. Nije nesvesna.) Jer nema suprotnost. Nema s čime da se uporedi. (U: To je unazad... verbalno je unazad. Ne slaže se sa --- STRANICA 2307 --jezikom. Uopšte nema smisla!) Zato ne govorim o tome previše. Istina je: samo svest postoji i to je to! Dakle, otkrijte sami za sebe šta ste.

U: Spomenuli ste da vezanost drži čoveka vezanim za svet, za ljude, mesta i stvari. A kada imate decu koja nisu odrasla i tako su mlada i vi ste im jedino utočište, osećate obavezu i dajete posvećenost da budete tu radi njih i čini se da ide ogromna vezanost uz to.

R: Morate razumeti šta govorim o deci. Ono što sam rekao bilo je da ne budete vezani, već da imate ljubav i mir i radost u svom srcu. Vi ste njihov živi otac i istovremeno budite visoko duhovno biće. (U: Čini se da postoji način života.) Ako razumete istinu o Sopstvu i razumete ko ste zaista i šta ste zaista, sve će se odvijati kako treba, samo od sebe. Neverovatno je kako to funkcioniše. Kada postanete duhovno zreli, sve se odvija kako treba. To ne znači da morate napustiti svoju porodicu i pobeći u Indiju ili negde drugde i živeti u pećini. Naprotiv, to znači da ćete postati bolji otac nego što ste ikada bili. Jer ne igrate favorite. Niste vezani. Moći ćete da budete dobar učitelj svojoj deci na pravi način, jer nećete raditi iz sebičnog ja ili iz neznanja. Radićete iz mudrosti. Bićete uzor svojoj deci. Uzor mudrosti, potpune iskrenosti, potpune radosti, potpunog mira. I deca će vas oponašati. Dakle, ovo nije pitanje nebrige za svoju decu. Nije pitanje ne biti dobar otac. Ako postanete samospoznati, bićete dobar otac. Probajte!

U: Spomenuli ste da ne morate da praktikujete jogu i meditaciju jer ste već spoznali. Kako to postići?

R: Kroz sve o čemu sam govorio. Postati miran, sedeti u tišini i posmatrati sebe, posmatrati svoj um, posmatrati svoje misli. Preispitivati sebe, "Ko sam ja? Šta je izvor ja?" Postati tih i miran, posmatrati svoje telesne funkcije, posmatrati ih. Gledati kako vaš um misli. Postati potpuno svestan sebe u akciji... šta radite sve vreme, bez reagovanja. I dok ovo radite, primećujete da vaše misli postaju sve ređe. Kada reagujete na svoje misli, pokušavate da zaustavite svoje misli, one postaju snažnije. Ali kada ne reagujete na svoje misli, samo ih posmatrate i nemate osećaj prema njima ni na jedan način, one postaju slabe dok ne nestanu potpuno. Kada vam misli nestanu, bićete slobodni. Vaše misli vas drže vezanim. Zato u budističkim spisima kažu da ubijete Budu. Kada sretnete Budu na putu, ubijte ga. To znači ako imate bilo kakve misli o Budi, ubijte te misli. Sve misli treba potpuno eliminisati. Kada je um prazan, istina će zasijati sama od sebe. Mir. (kraj)

Iznad Mentalnih Koncepata Bez Datuma

Robert: Mir. Mir. Dobar dan. Dobrodošli. Lepo je biti sa vama ponovo ovog divnog nedeljnog popodneva. Pozdravljam vas svim svojim srcem. Volim svakog od vas bezuslovno, apsolutno. Sve je dobro. Prošlog četvrtka uveče dotakao sam temu o kojoj sam dobio mnogo telefonskih poziva. Govorio sam o činjenici da Džnani, kada osoba postane samospoznata i postane takozvani Džnani, telo više nema nikakve veze sa njim ili njom. Drugim rečima, telo nema nikakve veze sa Džnanijem, ali se pojavljuje kao telo. I telo će proći kroz svoje sopstvene aktivnosti i raditi ono zbog čega je došlo. Mora da sam dotakao nerv kada sam to rekao, jer su neki ljudi, dobio sam četiri ili pet telefonskih poziva u vezi s tim. I ljudi su želeli da razradim ovu

temu, pa hoću. Razgovaraćemo malo dalje, videćemo gde ćemo stići. Pre svega, šta je Džnani, Mudrac? Da bismo došli do tog odgovora, pitanje je: "Šta nije Mudrac?" Mudrac nikada nije jogi ili duhovni učitelj, ili učitelj meditacije. Koristim termine Džnani i Mudrac naizmenično. Mudrac apsolutno nema nikakvo učenje da vam da. Ako želite da imate učenje, moraćete da odete duhovnom učitelju, jogiju, učitelju meditacije. Ali Mudrac nikada nema nikakvo učenje da vam da. Ideja je da jednostavno budete u prisustvu Mudraca, to čini učenje. Mudrac ne podučava tantra jogu, kundalini jogu, hatha jogu, raja jogu, laya jogu, niti bilo šta drugo. Jer sva učenja su iz uma. Odakle bi drugo mogla doći? Sva su mentalni koncepti. Mudrac je izvan uma, izvan mentalnih koncepata. Pa kako Mudrac može dati učenje? Mudrac je apsolutna stvarnost, čista svesnost. Termin Mudrac se labavo koristi, Mudrac znači sveprožimajući. Mudrac nije ograničen na telo ni na koji način. Mudrac je ceo univerzum, sveprožimajući, svuda prisutan. Dakle, da biste bili u kontaktu sa Mudracem, sve što treba da uradite jeste da mislite na Mudraca, i u kontaktu ste sa Mudracem. Ali nema učenja koje bi se dalo. Učenje je praznina. Kada osoba, takozvana, postane prosvetljena. Ne volim da koristim ove termine, toliko su besmisleni. Ali da biste razumeli o čemu govorim, koristim ove termine labavo. Činim jednostavnim za vas da razumete. Ali kada osoba, biće, takozvana, se probudi, buđenje nema nikakve veze sa telom. Zato smo kroz istoriju imali Mudrace koji su bili kraljevi, kraljice. Mudraci su bili radnici. Bili su venčani ili samci. Imali su momke ili devojke, šta god da je slučaj. Neki su živeli u pećinama i potpuno izbegavali svet. --- STRANICA 2309 --Neki su putovali od zemlje do zemlje, nezainteresovani za jedno mesto. Mudrac nikada ne traži ništa, jer nema više šta da traži. Mudrac je postigao sve što se može postići. Potpuna sloboda je Mudrac, apsolutna stvarnost, apsolutna sloboda. Sloboda od želje, sloboda od potreba. Ipak, telo Mudraca ostaje isto. Ne za Mudraca, već za ljude koji gledaju Mudraca. Mudrac shvata da nema telo. On nema telo. Ali telo Mudraca prolazi kroz svoju karmu. Da bi Mudrac došao na ovu ravan, da bi se predstavio ili predstavila kao Mudrac, mora da uzme telo, inače niko nikada ne bi čuo za Mudraca. Da Ramana Maharši nije imao telo, niko nikada ne bi čuo za njega. Tako je to sa svakim Mudracem koji je ikada živeo. Oni imaju telo kako bi podučavali na svoj jedinstven način. Dakle, svaka stvar koju Mudrac radi jeste učenje, takoreći. Mudrac nije učitelj, ali sve što radi jeste učenje. Mudrac ubija vaš um, uništava um. Kada je um uništen, tu je večna sreća, potpuna sloboda. Dok god imate um, mislite, nikada nećete biti srećni ili mirni. Nemoguće, jer ovo nije svet sreće ili mišljenja. Ovaj svet nije svet mira. Ipak, telo izgleda da radi istu stvar kao i svi drugi. To je kao primer ventilatora. Izvučete utikač ventilatora, on nastavlja da se okreće dok ne stane. Izvučete utikač ventilatora, on ne staje momentalno, zar ne? Nastavlja da se okreće neko vreme pre nego što stane, usporava i stane. Takvo je telo Mudraca koji dolazi na ovu ravan sa izvučenim utikačem. Kada ventilator stane, takoreći, tada Mudrac nestaje. On odbacuje telo i odlazi. Dakle, dok je Mudrac na ovoj ravni, uvek zapamtite da je poput ventilatora, radi bez utikača. Ne stiče se karma, i on nikada ne izgleda da jeste. Postoji mnogo različitih Džnanija, i ne možemo suditi o tim stvarima. Najgora stvar koju ikada možemo uraditi jeste da postanemo osuđujući, poredimo, nalazimo mane. Dok god verujemo da smo telo i um, nikada ne možemo zaista razumeti šta je Mudrac, nikada. Nemoguće je. Jer um nije namenjen za to. Postoje takođe određeni Mudraci na ovom svetu koji se zovu Avadhuti. Avadhut zapravo znači "ludi adept." Ovaj Mudrac dolazi na ovaj svet da vam rasturi svet. Namerno je ovde da vam rasturi svet, da vidi u šta verujete, vaše sisteme. Sve za šta se zalažete. Mudrac vas rasturi na komade, da vam pokaže da nije važno, da ne budete umotani ni u šta. Drugim rečima, Mudrac može otići u bar, videti gomilu ljudi kako piju, pridružiće im se u piću, biti jedan od njih. Može se napiti duplo više od njih. Ali oni će osetiti razliku time što su sa Mudracem. I šta se onda dešava, oni će postati nekako spoznati iznutra i početi da slede duhovni život. Mudrac može izgledati kao budala, ali to dolazi iz vaše perspektive. Ipak, Mudrac nema veze sa telom. Uzmimo primer ekrana. Idete da gledate film pod nazivom "Kum." Na ekranu vidite razne vrste nasilja, ubistava, haosa, konfuzije. Sve se ovo dešava na ekranu, krv se prosipa na sve strane. Ali da li je ekran pogođen? Nakon što je film

završen, ekran je isti kao što je bio pre. Ekran nije pogođen ni najmanje. Slike su završene i nestale su, a ekran ostaje isti. Tako je sa Mudracem. Mudrac uvek shvata da je ekran, a sve slike su nametnute na njega. Sve što telo Mudraca radi jednostavno je poput slika na ekranu. Ipak paradoks je da Mudrac zna da je Mudrac, drugim rečima, drugim imenima. On shvata da je telo telo. Kada pogledate Mudraca, vidite nešto drugačije. Vidite ljudsko biće. Vidite osobu poput sebe. I stvarate Mudraca po sopstvenom liku. Želite određena očekivanja od Mudraca. Očekujete da se Mudrac ponaša na određeni način, radi određene stvari za koje verujete da su istinite i ispravne. Verujete da su stvarne. Dok se Mudrac uvek smeje i srećan je, posmatra vas i gleda vas. Ostavlja vas na miru. Dozvoljava vam da sami sebi iskopate grob, takoreći. Mudrac se nikada neće mešati u vaš život. Zapamtite da Mudrac nije rešavač problema. Svi problemi su uma. Kakve veze Mudrac ima s tim? Nikakve, sve potiče iz uma. Mudrac je izvan uma, izvan mišljenja, izvan misli, izvan delanja, izvan pojavnosti. Zato nema ničeg moćnijeg od boravka sa Mudracem i posedovanja tihog uma. Vaš posao je da nikada, nikada ne budete osuđujući. Nemajte mišljenja za ili protiv bilo čega. Zašto? Zato što odatle dolazite. Tako vi to vidite. Ali kada govorim ovako ponekad, to razbija ego. Jer ego tu sedi i govori: "Ne možeš mi to reći. Imam svoj um. Imam svoje mišljenje." To vas samo zadržava, zaista, ako ste ovde da pokušate da postanete prosvetljeni, takoreći, probuđeni. Sami sebe zadržavate jer ste osuđujući. Imate svoje unapred stvorene ideje o tome šta je Mudrac, šta ste vi, šta želite, šta vam treba, i to sputava vaš rast. Zato je najbolji pravac delovanja da potpuno prestanete da mislite. Uhvatite sebe svaki put kada mislite. I zaustavite to. Zaustavite svoj um od mišljenja potpuno i skroz. Jer sve misli su pogrešne. Nije me briga kakve su misli, koliko dobre misli bile, koliko iskrivljeno vaše mišljenje bilo. Dok god mislite, ometate sebe. Opet, neki od vas mogu reći: "Ali šta je sa mojim poslom? Moram da mislim na svoju budućnost. Moram da mislim na sadašnjost. Moram da mislim na svoje račune. Moram da mislim na svoju porodicu. Moram da mislim o ovome i onome." Postoji sila koja zna put. Ako se samo predate toj sili, sve vaše potrebe biće ispunjene iznutra. Sve vaše potrebe biće ispunjene iznutra, uvek. Ali ako sedite i budete osuđujući, kažete da možete pronaći mir i sreću radeći određene stvari, to se nikada neće dogoditi. I telo će se vraćati iznova i iznova i iznova na ovu zemaljsku ravan. Uvek tragajući, uvek tražeći nešto, ali nikada jednostavno biće. --- STRANICA 2311 --Istinski Džnani je nešto što nikada ne možete razumeti sami. Nemoguće je. Ne možete razumeti svojim umom. Jer nema objašnjenja u umu. Stoga očekujete da Mudrac bude ono što ste vi. I reći ćete da je to samo osoba poput mene. On ili ona radi istu stvar koju i ja radim. Uvek zapamtite da Mudrac zna da nema telo. Čak i ako vam se telo pojavi, Mudrac zna 100% da nema telo. Nikada nije imao telo, niti će imati telo. I Mudrac vas gleda i vidi sebe. Gleda u svet i vidi sebe. Nema nikoga drugog za svet da gleda osim Sopstva. Jer on uvek vidi sebe svuda gde pogleda. Pod time što vidi sebe mislim da shvata da je ceo univerzum unutar njega. To emanira kroz njegov um, takoreći. Tako vam se pojavljuje. Rečeno vam je da ne sudite po izgledu. Svaki učitelj je ovo rekao. Ne sudite po izgledu. Ipak, većina nas to radi. Na svakom od nas je da uradi pravu stvar i nauči istinu o svom telu. Ako mislite na Mudraca, Mudrac će misliti na vas. Opet, jer je Mudrac sveprožimajuća sveprisutnost. Sada, odakle vi dolazite? Šta vidite kada se probudite ujutro? Brinete o svom životu, ne ide onako kako želite? Mislite da morate pronaći učitelja negde daleko? I učitelj će vam dati nešto što vam treba. Posebnu knjigu koju možete čitati, koja će vas prosvetliti i učiniti srećnim. Dati vam nešto što možete raditi, postati mirni, opušteni, što će trajati. Ništa od ovoga nikada ne traje, neko vreme, na nekoliko trenutaka, na nekoliko dana, nekoliko meseci, nekoliko godina. Onda se vraćate na ono što ste bili pre, jer um nikada nije uništen. Vaš posao je da uništite um koji misli o ovim stvarima. Zato ste ovde, da potpuno uništite ego. To je jedini način na koji ćete biti slobodni, potpuno slobodni zauvek, jedini način. Razmislite o ovim mudrostima koje vam govorim i vidite da li nisam u pravu. Svako učenje je uma. Svaki učitelj za kojim jurite, idete. Svako učenje koje vam on ili ona daje je iz uma. Samo iz uma. Ako nema uma, nećete imati šta da tražite. A um želi da pretražuje i traži. Ali ako nema uma, ko ostaje da traži, ko ostaje da vidi? Dakle, život se nastavlja sa tragačem i objektom

traganja. Ovako ste stvoreni da vidite objekte i identifikujete se sa objektima. Kažem da transcendirate i tragača i objekte, istražujući kome objekt dolazi? Ko vidi ovaj objekt? Šta je njegov Izvor? Morate postavljati ovo pitanje iznova i iznova celog dana. Šta je izvor moje bede? Šta je izvor moje sreće? Hoće li vaš um pokušati da bude osuđujući? Uhvatite se. Pitajte: "Kome ovo dolazi? Kome dolazi ovaj sud? Dolazi meni. Ja ovo mislim. Ali jesam li zaista ja koji ovo misli? Jesam li ja? Odakle sam došao? Ko sam ja? Ko je mislilac?" I idite dalje. Nastavite da idete dalje od svega što vam pada na um. Idite dalje od svih odgovora. Dok ne ostanete u potpunom miru. Kada više nema odgovora, potpuno ste slobodni i mirni. Dok god tražite odgovore, ne možete imati mir ili sreću. Uvek zapamtite, ovaj svet nije svet za poboljšanje. Čak i ako pokušavate da napravite ovaj svet u kome ćete živeti. Ne možete to učiniti. Biće samo nekoliko dana, nekoliko meseci, nekoliko godina. Ovaj svet uopšte nije svet za poboljšanje. To je svet koga treba rešiti se, U UMU. Počinje u umu. Počinje u umu. Ne mislite da će jednog dana svet biti bolje mesto za život. Bićete srećni. To se nikada neće dogoditi. Od početka vremena, čovek je pokušavao da poboljša ovaj svet, bez uspeha. Stvari nekada izgledaju bolje neko vreme, ali postaju gore nego ikada pre. Zašto? Jer ovo je način ovog sveta. Morate imati trenje na ovom svetu da bi on opstao. Ako nema trenja na ovom svetu, ovaj svet bi se potpuno raspao. Ne biste imali svet. To je dobro i loše, ispravno i pogrešno, gore i dole, napred i nazad. Da bi mlazni avion leteo, mora postojati ista količina sile koja ga gura nazad, pružajući otpor. Tako avion leti, mora imati otpor. Da nema otpora, ne bi leteo. Ne bi mogao da se podigne sa zemlje. Tako je i sa našim životom. Da bismo postigli nešto, mora postojati otpor. Razmislite o ovome. Sve što želite da postignete u životu, morate imati otpor, da biste postigli. Da nema otpora, ne bi bilo ničega za postići. Zato vam kažem, Advaita Vedanta nema nikakve veze sa ovim svetom. Pokušavate da sebe učinite boljim ljudskim bićem, ili kompetentnijom osobom. To vas čini samo svetovnijim. Morate sići sa ove planete potpuno i skroz. A kada siđete sa ove planete, morate odleteti negde poput marsa, gde ćete otići duboko unutra i dodirnuti stvarnost. To je ono što je shvatljivo. Šta se dešava kada dotaknete stvarnost? Lepše je nego što ikada možete razumeti ili ceniti. Dakle, prestanite da tragate, prestanite da tražite, prestanite da budete ono što jeste, ono što mislite da jeste. Prestanite da radite sve što radite, mentalno. Znam da ste zabrinuti šta će vam se desiti ako prestanete da mislite. Uvek će biti pobrinuto za vas. Dobijaćete sve stvari koje su vam potrebne. Jednu stvar ćete sada shvatiti. Bez obzira da li vam se sviđa ili ne, probudićete se. I onda ćete videti ko je bio budan. Nikada nije bilo vremena kada ste spavali. Zato ne postanite dosadni, dosadni sa životom. Neki od vas postanu dosadni sa satsangom. I tražite nove učitelje, nove satsange, nove poslove, nove ljude u svojim životima. Tražimo sreću, zar ne? Odmah ćemo imati sreću, ako uradimo sve ove stvari koje smo upravo pomenuli. Ništa ne može biti dalje od istine. Biće to samo privremeno stanje. Zato se mudra osoba drži Džnanija u svim okolnostima. Oni ne traže da im bude dosadno ili ne dosadno, bez obzira šta se dešava. Ako ste u prisustvu Mudraca sve vreme, desiće se automatski. Ako vam postane dosadno i želite da promenite stvari, počinjete ispočetka. Ponovo ćete se roditi. Idete u novu zemlju, nalazite takozvanog učitelja. I čujete nešto interesantno. Umešate se sa učiteljem.

učitelj postane dosadan posle par godina, i tražite nekog drugog. To nikad ne prestaje. Sve će prestati kada vi prestanete. Kada postanete mirni i svest počne da teče kroz vas, postane vi. Ovo je značenje: „Budite mirni i znajte da sam ja Bog.“ Budite mirni! Prestanite da tražite! Prestanite da gledate! Prestanite da budete! Sve već imate. Potpuno ste slobodni i oslobođeni sada. Neka bude tako. Mir. Slobodno postavljajte pitanja.

S: Imam pitanje. Čitao sam dosta o nekoliko ljudi iz Ramaninog vremena. Samo pogledom ili čak zagrljajem, postoji priča o Animaliju. Ramana je otrčao do Animalija, zagrlio ga na dva minuta, i on se spontano prosvetlio. A onda je proveo narednih trideset osam godina stabilizujući se u tome, i zatim određeni drugi slučajevi. Pa sam se pitao možete li reći nešto o transmisiji.

R: Da. Zapamti da Animali nije bio obična osoba, bio je izuzetan jer je bio u učenjima mnogo godina. Bio se pripremio i bio je veoma skroman, ispunjen poniznošću. (S: Bio je samo dečak kada se to desilo.) Da, imao je radost u svom srcu, i gledao je na Ramanu kao na božanski univerzum. Ramana mu je bio ceo univerzum. Tako da je imao nešto u sebi, pa kada ga je Ramana zagrlio i voleo na taj način, ono što je ostalo je otpalo, i on se prosvetlio. Ovo je takođe istinito i za nas. Nismo drugačiji od Animalija. Osim što mi imamo takve stvari u svojim glavama koje nas sprečavaju da budemo svoje sopstvo, ispunjeni smo svojim smećem. I kada se to desi, imamo dug put pred sobom. Zato prvo moramo razviti poniznost. Moramo razviti ljubav, mir. Ako prestanemo toliko da mislimo o osobi, mestu i stvarima, Mudrac će vas zagrliti, ili šta god će se desiti i vama. U zavisnosti od osobe, u zavisnosti od toga šta se dešava, u zavisnosti od okolnosti. Nema grešaka. Sve je na svom mestu.

S: Dakle, Robert, ta transmisija zrači sve vreme. Nije da je Ramana samo odjednom uključio struju, za tu jednu osobu. (R: Da, tačno.) I samo osoba mora biti prijemčiva i otvorena da bi transmisija mogla biti primljena.

R: Zaista, veoma tačno. Milost je uvek sa vama. Nikada nije vreme kada milosti nema. Na vama je da je primite na pravi način, pripremajući se. A najbolji način na koji se možete pripremiti jeste da um držite mirnim i tihim.

S: Kako tragalac može maksimizovati svoj ozbiljan odnos sa Mudracem? Šta može učiniti da produbi odnos?

R: Jednostavno sedeći sa Džnanijem po ceo dan. Kada ste kod kuće, kada radite, mislite na Mudraca. Kada mislite na mudračevu formu, mudračevo ime, stvari će početi da vam se dešavaju. Pronađite mir.

Probajte. Tada ćete biti sa Mudracem neprekidno. Kad god mislite o živom Mudracu, Mudrac postaje deo vašeg srca, to je celo srce i osećate ljubav Mudraca u sebi. Dakle, ako mislite o Mudracu, Mudrac će misliti o vama. Šta god mislite, to na kraju postajete. Zato morate biti veoma pažljivi šta mislite. Šta god mislite, to postajete. Mislite o Mudracu, postajete Mudrac.

S: Roberte, ove nedelje ste rekli da um mora biti uništen. A u prošlosti ste rekli da nema uma, um ne postoji. Kako onda možete uništiti nešto što ne postoji?

R: Onome ko veruje da ima um, mora da uništi um. Ali onome ko zna da nikada nije imao um, nikada nije bilo uma, nema ništa da uništava. Dakle to je pitanje osobe koja traga, gde se nalazi sa svojim umom. Nema uma. Nikada nijedan um nije postojao. Ali zato što ljudi imaju snažno verovanje da imaju um, baš kao što postoji telo. Dokle god mislite da postoji snažan um i snažno telo, morate činiti stvari da oni postanu sve manji. Uništite um i telo. Moramo sedeti i pričati ovako mnogo puta. U zavisnosti s kim pričam i u zavisnosti ko postavlja pitanje. Određeni ljudi će morati da učine sve što mogu, da unište um. Drugi ljudi žele da budu mirni neko vreme i um će nestati sam po sebi. Svako je drugačiji. Ali svako ima stanje uma. Potpuno uništite um i postanite oslobođeni. Ovo je dar svakoga. Ne morate ostati gde jeste, možete postati oslobođeni. To je dar postati oslobođen. Ali hoćete li to učiniti? Mislim, morate želeti oslobođenje više od bilo čega drugog na ovom svetu. Zato mislite o stvarima za koje ste vezani, koje dolaze pre oslobođenja. O tome govorim. Morate se odreći svega. Odreći se svih svojih vezanosti, i oslobođenje će doći samo.

S: Roberte, proučavam metafiziku veći deo svog života. I nikad nisam uspeo da dobacim do svoje patnje. I otkad vas slušam, dešavalo se nešto progresivno. Prvo sam mogao da se identifikujem sa problemima sveta što mi je bilo samo ogromno olakšanje. A onda pre otprilike mesec dana, odjednom sam mogao da se ne identifikujem više sa mislima, problemima ove osobe. I našao sam mesto gde sam mogao biti mirniji i posmatrati misli ove osobe kako se dešavaju. I to je najveća sloboda koju sam ikada imao u celom životu i najveći mir. I veoma sam vam zahvalan.

R: To je divno, oslobađate se sopstva. Radite ono što treba da radite. Napredujete, to je divno. Nastavite tako.

S: Pitam se možete li reći nešto o kreativnosti. Rekli ste nešto o kreativnom životu. Teško je pomiriti odbacivanje uma i korišćenje uma kreativno?

R: Ne baš. Neke od najpoznatijih skulptura, poznatih umetnika, uradili su svoj najbolji rad kada nisu mislili. Uzmite Tomasa Edisona, na primer: Sedeo je u svojoj ljuljajućoj stolici svakog dana i potpuno gubio um. Uopšte nije mislio. I sve ideje su mu dolazile, jer dolaze iz Sopstva. Sopstvo svesti je uvek prisutno. Ali vi to odbijate, jer previše mislite. Jednom kada um prestane da misli,

svest, Sopstvo, pojavljuje se samo kao vaša kreativnost, i postajete kreativniji. Zato ne verujte da vaš um neće biti kreativan. To nije istina. Postajete kreativniji. Vaš um vas drži ograničenim. Kada vašeg uma nestane, postajete ekspanzivniji. U svakom slučaju, ono što ste došli na ovu zemlju da uradite u telu, učinićete, ispunićete. Sve je predodređeno, sve je predestinirano. Nema apsolutno nikakve veze sa time šta vi mislite o tome ili ne mislite. Vaš posao je da učinite sebe mirnijim i tišim, i pustite prirodu da ide svojim tokom. Tada ćete otkriti da ste potpuno srećni i mirni, više nego što ste ikada bili.

S: Da li su um i ego dva odvojena entiteta? Ili, kada kažete um, da li mislite na ego? Kada kažete ego, da li mislite na um?

R: Oni su istovremeni. Oni su isto. (S: Oni su isto?) Da. Da bismo mogli da pričamo o ovim stvarima, moramo pričati o telu i umu, sopstvu, egu. Postoji samo jedno. To jedno ste vi. To jedno je Sopstvo.

S: Roberte, rekli ste da niste telo, ali ipak svake nedelje vas vidim, i vaše telo mi izgleda drugačije. Nekih nedelja izgledate veoma veoma mlado, a nekih nedelja izgledate veoma veoma staro. Ipak sam čitao u knjigama da Džnaniji imaju spontanu transformaciju, gde bi postali super podmlađeni. Kao da su bili spremni da umru, i onda odjednom izgledaju trideset godina mlađi i imaju mnogo godina da žive.

R: To je ono što vi vidite. (S: Ali kada je osoba prosvetljena, i jedno sa ovom silom, ovom svešću, da li bi to imalo efekta na izgled tela?) Samo na vaš izgled. Ono što vidite je ono što vidite. Džnani nema nikakav izgled. Džnani je potpuno prazan. (S: Mislite, vi ste nevidljivi čovek?) Ako vidite nevidljivog čoveka, onda ja jesam. Ono što vidite jeste ono što ja jesam. (S: Ponekad izgledate kao da nemate glavu.) Onda nemam glavu. (S: Kao jahač bez glave.) Šta god vidite, to i dobijate. Dobijate ono što vidite. (kraj) [Sadržaj]

Svest je Tišina Bez Datuma

Robert: Dobro je biti ovde sa vama ponovo. Pozdravljam vas svim srcem. Svi traže mir i sreću. Svi žele biti srećni i mirni, bez ikakvih ograničenja. Dakle ovde, sa Advaita Vedantom, čujemo o učenju jednog puta, nedualnosti. I postajemo zainteresovani za ovo, misleći da ako postanemo samoostvareni, bićemo veoma srećni, veoma mirni. Ovo je velika greška. Jer dokle god osećate da ćete postati samoostvareni, nikada nećete postati samoostvareni. Jer ste već samoostvareni. Već ste budni. Već ste slobodni i oslobođeni. I misliti da telo može postati samoostvareno je velika greška. Telo nikada ne može biti samoostvareno. Ipak vi verujete da imate telo, i pokušavate da ga učinite samoostvarenim. Ne možete to. Ono što morate učiniti jeste da se potpuno, totalno odreknete tela. Ne tražeći ništa, ne želeći ništa, jednostavno budući svoje Sopstvo, i onda stvari počinju da se dešavaju. Postavlja se pitanje, ako postanem samoostvaren, da li ću i dalje imati telo? Ovo je pitanje koje bi samo adžnani postavio. Osoba ne razume i ne zna, za Džnanija, nema tela. Ipak se pojavljuje kao telo, radi stvari sve vreme. Ali to je ono što vi vidite. Ja znam da uopšte nemam telo. Ipak vam izgledam da imam telo. Telo radi stvari, jede, spava. Ipak jedina razlika između vas i mene je ovo. Ja shvatam da je Brahman sve. Postoji samo Brahman. Postoji samo Sopstvo. Postoji samo apsolutna stvarnost koja se pojavljuje kao svet,

kao ljudi, mesta i stvari. Dok većina vas misli da je ono što vidite stvarno. Uzimate telo, svet, Univerzum kao stvarno. Telo, Univerzum, nikada ne mogu biti stvarni sami po sebi. Samo svest je stvarna. Ono što govorim je ovo. Ono što mislite da je telo, jeste Brahman, Sopstvo, apsolutna stvarnost. Ipak vi to ne vidite na taj način. Vi vidite telo. I tu problemi počinju. Jer reagujete na telo, Univerzum, svet, ljude, mesta i stvari, i pokušavate da rešite svoje probleme koji nastaju, sa idejom tela, sveta i Univerzuma. Kada u istini, nemate apsolutno nikakve veze sa ovim. Nemate ništa sa svojim telom ili Univerzumom ili svetom. To je paradoks. Mislite da ste živi. Mislite da idete na posao, radite stvari. U stvarnosti, niko ništa ne radi. Ništa se zapravo uopšte ne dešava. Ipak vam se čini da se dešava, i onda vaš um reaguje na to. I onda um stvara uslove, situacije, i vi pokušavate da ih rešite. Trošite ceo svoj

život pokušavajući da rešite uslove, situacije. Dok ako biste se samo odrekli svega, i prihvatili stvari kako dolaze bez borbe, bez mešanja, uskoro biste otkrili da je sve dobro, zaista dobro. Jer nema grešaka. Drugim rečima, sve što se dešava u vašem životu je ispravno, neophodno i dobro. Nema grešaka. Vi ste svoje Sopstvo, upravo onakvi kakvi jeste. Vi ste besmrtni, apsolutna stvarnost, upravo onakvi kakvi jeste sada. Samo kada počnete da mislite, pokvarite to. Jer kada počnete da mislite, vaš um zamišlja razne stvari. Počinjete dobijati razne vrste osećanja, emocija. Pokušavate promeniti stvari psihološkim sredstvima. Ipak vas um nikada neće pustiti. Što više brinete, više se plašite. Što više mislite da je nešto pogrešno, više će vaš um održavati ove stvari i činiti ih gorim. Morate prihvatiti život kakav dolazi. Nikada ne verujte da neko pokušava da vas povredi. Ili da ste napravili grešku i da je nešto pogrešno. Sve u vašem životu je ispravno, dobro. Način na koji vi to vidite je ono gde problemi počinju. Dakle, postavlja se pitanje, šta je Mudrac? Koja je razlika između mene i Mudraca. Nema razlike. Samo vi vidite razliku, ali nema razlike. Ako želite videti Mudraca, pogledajte u ogledalo, i vidite Mudraca. Vi ste taj. Ne kažem da postoji razlika. Mudraca za svakoga, svako je drugačiji Mudrac. Postoji samo jedan Mudrac. Pogledajte iza svog lica i videćete Mudraca, Jedno. Ne telo sa umom, već stvarnost. Postoji samo jedna stvarnost, i vi ste to. Uvek ste bili To. Sve je dobro, baš onako kako jeste. Nema apsolutno ništa što morate promeniti u svom životu, ništa. Ali ne mislite o ovome. Ako mislite o tome, pokvarite to. Postojite upravo sada u ovom trenutku. I u tom trenutku, sve je dobro, zar ne? Samo kada počnete da mislite o prošlosti i budućnosti problemi počinju. Ali ako ostanete centrirani u ovde i sada, kako može postojati problem? Kako može postojati greška? Kada ste pronašli ovaj put, moć počinje, moć počinje da se kreće, Univerzalna moć. Kada se vaš um kreće, nevolje počinju. Kada se Univerzalna moć kreće, sreća i radost nastaju. Stoga imate izbor da mislite sa čim ćete se identifikovati. Hoćete li se identifikovati sa apsolutnom stvarnošću, ili sa mamon, svetom, trendovima ovog sveta. Ko ste vi? Šta mislite ko ste? Zaboravite ko mislite da ste, vi uopšte niste to. Ništa što vam se ikada desilo nije bilo pogrešno. Ništa što se ikada dogodilo u vašem životu nije bila greška. Sve je na svom mestu, upravo sada. Pa zašto brinete? Zašto se uzrujavate? Prošlosti nema ako ne mislite o njoj. Vaša karma ne postoji ako ne mislite o njoj. Vaše mišljenje uzrokuje da se stvari dešavaju. I to je samo privid. Ne šalim se kada vam kažem da ste vi Apsolutna stvarnost, da ste svest, da ste Brahman, da ste Bog. Ali mi ne verujete. Mislite da ste smrtna osoba, koja ima probleme, prolazi kroz iskustva. Morate se uzdignuti

iznad ovoga. Morate odbaciti sve i uzdignuti se iznad. Ne postoji apsolutno ništa u ovom Univerzumu što želi da vas povredi, ili može da vas povredi. Vaša lažna mašta čini vas povredljivim. Zato radite na smirivanju uma. Ne na menjanju svog života ili menjanju svojih problema, već na smirivanju uma. Kada um postane tih, menja se sam po sebi. Ali kada dozvolite umu da misli, on stvara nove situacije svakog dana za vas da rešavate, da se uzrujavate zbog njih. Znajte ko ste. Prestanite da sažaljevate sebe. Prestanite da verujete da vam je život dao lošu kartu. Nema loših karata. Sve je dobro. Sve je divno, baš onako kako jeste. Trebalo bi da se radujete, neprekidno da se radujete. Jer kada učinite sebe srećnim, život dolazi i daje vam više sreće, i čini da stvari funkcionišu za vas. Ali kada verujete da je nešto pogrešno negde, kada

patite, vaš um će održavati patnju i ona postaje gora. Zato odbacite sve sada. Predajte sve, predajte se svemu. Postanite prazni i slobodni. Dok radite na sebi, dok praktikujete, znaćete da postajete mirniji svakog dana, srećniji svakog dana. Stvari koje su vas nekada uznemiravale, više vas ne uznemiravaju. Ovo je vaš Univerzum, vaše sopstvene kreacije. Sve izlazi iz vašeg uma, sve. Baš kao kada spavate, sanjate, i snovi vam deluju stvarno, zatim se probudite. Tako je i sa ovim svetom. Sanjate smrtni san. Mislite da je stvaran. Umešate se u njega, i budete uhvaćeni u njemu, i postaje sve gore i gore. Samo morate shvatiti da je san i probuditi se. I šta se dešava kada se probudite? Ne nalazite se na mestu zvanom raj, u čudnoj zemlji. Bićete onakvi kakvi jeste. Kada se probudite, funkcionisaćete kao i sada. Osim što ćete znati da igrate ulogu. To je jedina razlika. Jedina razlika između vas i probuđene osobe je u tome što vi smatrate da je uloga koju igrate stvarna. A za probuđenu osobu to je predstava, šou, san. Da li probuđena osoba učestvuje u snu? On igra ulogu koja mu je data. Ali je uvek srećan, uvek miran. Jer sve je to gluma na pozornici. On igra ulogu. Pa zašto se ljutiti, zašto se uzrujavati? Dok se ljutite i uzrujavate, znate da je to uloga koju igrate, to je uloga koju ste izabrali. Biti ljuta osoba, uzrujana osoba, sve dok znate da uloga koju igrate nije stvarna, u redu je biti uzrujan, nije važno. Jer ponovo znate da je to samo uloga koju igrate. Ali kada mislite da je stvarno, onda bivate povučeni nazad u blato, i morate početi sve iznova. Drugim rečima, ako želite postati slobodni i oslobođeni u ovom životu, nemate ništa sa ulogom, predstavom, filmom. Sve je zaista dobro. Ali kada se uhvatite u to, onda morate igrati ulogu iznova i iznova i iznova. To se zove karma i reinkarnacija. Dokle god osećate da je svet stvaran, ljudi su stvarni, stvari su stvarne, morate nastaviti igrati svoju ulogu iznova i iznova. Ali kada dođete do tačke gde

odustanete, i samo se fokusirate na stvarnost. Fokusirate se na stvarnost kada shvatite da je sve san. Tada postajete slobodni i oslobođeni. Dakle sloboda i oslobođenje, nisu nešto strano. Nisu daleko od vas. Tu su gde ste vi, i gde vidite život. To je sve što buđenje jeste. Dakle, posmatrate život. Kako vidite svoj život sada? Ako možete reći o sebi, osećate se loše, osećate se ograničeno, uvređeno, uzrujano, onda se morate okrenuti shvatajući da ste izabrali ovaj svet igre. Izabrali ste ovaj svet. To je vaša predstava, i prihvatite je. Ali ne reagujte na nju. Reakcija uzrokuje problem. Vidite, postoje razne vrste Mudraca na ovom svetu. Koristim termin Mudrac da govorim o prosvetljenoj osobi. Dakle, Mudraci žive u pećinama. Kada izađu, Mudraci lutaju svetom. Ne ostaju na jednom mestu predugo. Mudraci se žene. Mudraci rade u bankama, rade na građevini. Vidite, ono što radite, vaš život nema veze sa mudraštvom. To je nešto što je većini ljudi najteže razumeti. Ono što radite nema veze sa tim da li ste prosvetljeni ili ne. Prosvetljena osoba postaje jednostavna osoba, nekomplikovana. Plovi kroz život lako, radosno. Neki ljudi veruju da ako postanete prosvetljeni, videćete vizije, više nećete videti svoje telo. Naprotiv. Ponovo, dozvolite da vas podsetim ponovo. Prosvetljeno Biće jednostavno vidi svet kao Brahman, kao Sopstvo. To je sve. Oni vide sve kao Boga. Sve je Bog u ovom univerzumu, sve. Gde adžnani vidi svet kao svet i reaguje na njega. To je jedina razlika. Dolaskom na satsang trebalo bi da pokušate postati slobodni i oslobođeni. Ipak sam vam rekao ranije da ste već slobodni i oslobođeni i ne znate to. Dakle, da biste to znali morate umiriti um. To je ono što morate učiniti. Prestanite da reagujete na osobu, mesto i stvar. Budite svoje sopstvo. Veoma lako, nema problema. Sećam se kada sam bio sa Ramanom Mahašijem, stajao sam na vratima sastanka u staroj sali, kada su ljudi ulazili da ga čuju, da ga vide. Bio sam zainteresovan za ljude koji su ulazili da ga vide. I pošto sam bio zapadnjak, zapadnjaci bi stali i pričali sa mnom. Bili su veoma smešni. Menjali su očekivanja, i pitali me, hoće li Ramana danas govoriti? O kojoj temi će govoriti? Onda bi me jedan zapadnjak pitao, da li Ramana govori kao Dž. Krišnamurti? Samo sam se osmehivao i rekao: 'uđite i slušajte.' Onda bismo ušli u salu i seli, i Ramana bi ležao na svom kauču čitajući novine, ne govoreći apsolutno ništa. Pogledao bi neke ljude, onda se vratio čitanju novina. I ti ljudi su bili uvrđeni. Ustali bi i otišli. Neki ljudi bi primetili, „to je samo blesav star čovek. On nema šta da kaže." I on nije imao šta da kaže. delim ovo sa vama jer mnogi od vas misle da morate naći Mudraca koji će vam davati duboka predavanja. ili vam dati određene tehnike.

Uvek zapamtite, Mudrac nije jogi. Oni ne podučavaju meditacijske prakse, ili hatha jogu, raja jogu, aštanga jogu. Mudrac ne radi apsolutno ništa. Što znači da ništa nije ostalo od Mudraca. Mudrac je prazna ljuštura. Ipak prazna ljuštura hoda, priča, ide u kupatilo, jede, i većini ljudi se to ne sviđa. Kažu nešto ovako. Kako ova osoba može biti Mudrac? Ponaša se kao mi. Ovo je paradoks. Kako želite da se Mudrac ponaša? Šta očekujete od Mudraca? Ono što očekujete je pogrešno. Ne očekujte ništa i dobijte sve. Očekujte nešto i dobijte ništa. To je jednostavnost po sebi. Samo budite svoje sopstvo. Ne glumite nešto, ili zamišljajte da ste sveti ili duhovni, budite svoje sopstvo. Vi ste to upravo sada. Ono što ste tražili, to ste upravo sada. Potpuno ste oslobođeni upravo sada, potpuno slobodni ovog trenutka. Možete li to osetiti? Osetite svoju slobodu. Osetite kako vas sav bol napušta. Sve vaše negativne emocije nestaju. Osetite sebe kako se topite u svesti. Osetite svoju Suštinu kako postaje sveprožimajuća. Postali ste bezgranični prostor. I sve planete, drveće, planine, su superimpozicije na vašem Sopstvu. Baš kao što sunce visi u prostoru, zemlja visi u prostoru, planete vise u prostoru. Vi ste taj prostor na kome visite. To ste vi. Od vas dolaze. U vas odlaze. Vi ste tvorac svih osoba, mesta i stvari. Vi ste jedno. Radujte se. Nema drugih. Svi vaši strahovi su nestali sada. Potpuno ste apsolutno slobodni sada. Upravo ovog trenutka. Sve je u redu, upravo sada. Deo vas je nestao, brige koje ste doneli ovamo. Strahovi koje ste doneli ovamo. Sumnje, iluzije. Oni su svi nestali. Jer sada shvatate da više niste povredljivi. Niko ne želi da vas uopšte povredi. Univerzum je sada vaš prijatelj. Vi ste to. Sve je vaš prijatelj. Ništa nije više protiv vas. Osećate se divno. Osećate se divno celim telom. Sve je dobro. (kraj) [Sadržaj]

Tihi u Tišini Bez Datuma

Robert: Volim svakog od vas bez dvosmislenosti, bezuslovno, baš onakve kakvi jeste. Pitajte se, zašto ste došli večeras? Zašto doći na Satsang? Postavite sebi ovo pitanje. Da li ste došli da čujete Roberta kako mrmlja? Da li ste došli da čujete Roberta kako drži predavanje? Ili ste došli da sedite sa Robertom? Naravno, poslednje je tačan odgovor. Došli ste da sedite sa mnom u tišini. U tišini je gde je sva moć. U tišini su svi Odgovori. Jer kada pričamo, kada koristite reči, reči imaju svoje mesto, ali šta reči zaista mogu? Pomislite na milijarde i milijarde reči koje su izgovorene od početka vremena. Gde to završava za nas, za čovečanstvo, za svet? Pomislite koliko ste reči izgovorili otkad ste ustali iz kreveta. Pomislite na sve reči koje ste izgovorili. Šta su vam te reči donele? Bezvredne su. Dakle, sedenje u tišini je magija. Tada stvari počinju da se dešavaju, divne stvari. Mir dolazi vama. Sreća vam dolazi sama po sebi. Radost vam dolazi. Kada sedite u tišini sećate se ko ste. Dolazimo da vidimo da smo svi jedno Sopstvo. Šta ovo znači? Znači da nismo odvojeni, mi smo jedno, jedno Sopstvo. Pomislite na to. Svi smo mi jedno Sopstvo. Jedno Sopstvo se izražava kroz bezizbornu, beznapornu, čistu svesnost. Bezizbornu, beznapornu, čistu svesnost. To ste vi, čista svesnost. Razmislite o ovome. Vi ste čista svesnost, bezizborna, beznaporna, čista svesnost. Šta mislimo pod čistom svesnošću? Čista svesnost jednostavno znači da ste sveprožimajuća svest. Vaša suština je u svemu. Svesni ste da je ceo univerzum direktan proizvod vašeg mišljenja, vašeg uma. To je samo svesno. Svesni ste drveća, planina, neba, poput bezgraničnog prostora, čiste svesnosti. Svesni ste stvarnosti, Istine o sebi. Vaše sopstvo je čista svesnost i vi ste to. Razmislite o ovome. Sopstvo je Čista Svesnost i vi ste To. Kad biste samo znali šta ovo znači za vas. Potpuno ste slobodni, potpuno slobodni, beznaporno, bezizborno, slobodni. Sve ostalo je iluzija. Sve ostalo je iluzija, svet, univerzum, lični Bog. Sve ostalo je iluzija. Pa odakle dolaze sve ove stvari koje izgledaju tako stvarno? Odakle dolaze svi ljudi? Odakle dolaze sve stvari, koje vidite po ceo dan? Odakle sve dolazi? Od 1-misli. 1-misao proizvodi malo sopstvo. To je ono što vas tera da mislite da ste telo i um, da je to vaše stanje, da imate probleme. Morate raditi kroz stvari. 1-misao čini sve ove stvari za vas.

Potpuno vam uništava život. Skriva stvarnost, i proizvodi svet. Stoga, vraćate se sopstvu. Morate nekako transcenderati misao-ja. I to se čini zaboravljanjem svog znanja koje imate do sada. Sve znanje koje znate. Svega čemu ste podučavani od rođenja morate se odreći. Sva vaša verovanja,

sve vaše dogme, unapred stvorene ideje, sve mora otići. Kada odu, počivate u Sopstvu, i bićete bezuslovna, bezizborna, svesnost. Vidite lepu stvar u svemu ovome, već ste prosvetljeni. Već ste samoostvareni. Ali odbijate da verujete. Kako odbijate da verujete? Potpunim verovanjem u sve ostalo. Osećajući svet. Dozvoljavajući svim uslovima da vas nerviraju, da vas uznemiravaju, da reagujete na njih. Ovo skriva vašu stvarnost kao da ste hipnotisani. I verujete da postoji svet sa drugima. Verujući da postoji svet koji morate prevazići; uslovi koje morate transcenderati, i imate bitku na svojim rukama. Istina je da nemate šta da transcendirate, nemate šta da prevaziđete. Tišina je vaša stvarnost. Prestanite da mislite. Budite tihi. Budite mirni. Dozvolite umu da postane miran. Nije važno šta se dešava. Ono što se dešava uvek će se dešavati, i nastaviće da se dešava kad vas više ne bude. Ne bavite se ovim svetom, niti se uhvatite u njega, i on će biti kao da svet dolazi i odlazi. Sedeći povučeno od sveta, sećate se ko ste zaista, šta ste zaista. Vi apsolutno nemate nikakve veze sa ovim svetom. Znam da zvuči čudno kada to kažem, ali nemate apsolutno nikakve veze sa ovim svetom. Ništa. Ovaj svet uopšte ne pripada vama. Jer vi uopšte niste ovde. Nema grešaka. Gde ste? Vi ste nigde, a ipak ste svuda. Zašto razmišljati o ovim stvarima? Zašto misliti o ovim stvarima? Samo budite svoje sopstvo. Odbijte da priznate svet, i svetovne stvari. Znajte sebe kao čistu svesnost, beznapornu, bezizbornu čistu svesnost. Znajte sebe na ovaj način. Kada se prvi put probudite ujutru i ustanete iz kreveta, recite sebi: „Ja sam bezizborna, beznaporna, čista svesnost.' I ostanite mirni. Bićete iznenađeni kako dobro se osećate. „Ja sam beznaporna, bezizborna, čista svesnost.“ Ipak mislite da ste neko drugi. Mislite da ste muško, ili žensko, imate ime, imate profesiju, program i referišete se na ove stvari. Ali kažem vam, vi uopšte niste ove stvari. Odbacite ove stvari. Otarasite se svog ponosa, svog ega. Dakle, verujete da morate učiniti da se stvari dogode, morate prestići ljude. Ono što mora da se desi već se desilo. Dakle, dolazite da sedite sa mnom u tišini. Budite mirni. Znajte da ste beznaporni, bezizborni, čista svesnost. Znajte ovo duboko u svom srcu. Čim vam misli dođu, ignorišite ih. Pustite misli da dođu, pustite misli da odu. Ne obraćajte apsolutno nikakvu pažnju na misli i one će nestati same od sebe. Ali pokušate da ih promenite, i njihova moć će postati mnogo jača. Zapamtite, ne pokušavajte da zamenite dobre misli lošim mislima, ili loše misli dobrim mislima.

Kad god ti misli dođu, jednostavno ih ignoriši. Nekog jutra, samo izderi se iz sveg glasa: "Ja sam bez napora, bez izbora, čista svesnost." To će poslati poruku kući, ko si zaista. I prođi kroz dan ovako. Budi miran. Ako možeš samo biti dovoljno miran, osetićeš ovo nepatvoreno blaženstvo kako se u tebi podiže. I jednostavno ćeš postati srećan, bez ikakvog razloga. Ali to dolazi samo kad si miran, kad si tih, kad si spokojan. Ne budi dve različite osobe: jedna koja dolazi na satsang i tiha je, i jedna koja se po ceo dan svađa u svetu sa ljudima, i nalazi sve pogrešnim u svetu, ljuti se, besni i uznemirava se. Budi jedna osoba. Sveprožimajuća svest. Budi To. Nikad sebi ne dozvoli da veruješ da je nešto pogrešno u tvom životu. Uhvati to pre nego što počne. I reci sebi: "Ja sam bez napora, bez izbora, čista svesnost." Šta god se pojavi, reci to. Znaj istinu o sebi. Bog nema problema. Nemaš ih ni ti. Jer ti si To. Imaj milosti prema sebi, svom uznemirenju. Zaboravi na telo, kako možeš biti Ti? Ne moraš da brineš. Zaustavi one misli koje te ljute ili koje se tiču prošlosti. Ako nisi um, nisi li prošlost? Nije važno telo, individua, prošlost. Ali ti ne činiš. Jer nikad nije bilo početka, nikad nije bilo kraja. Nikad nisi rođen, nikad ne možeš umreti. Ti ne opstaješ. Ne pokušavaj da analiziraš ono što govorim ili da shvatiš. Jednostavno budi to. Kad kažeš sebi: ja sam bez napora, bez izbora, čista svesnost, ovo transcendira prošlost, transcendira budućnost, transcendira sve i budi te ka Sopstvu koje jesi sada. Probudi se za to Sopstvo upravo sada: Probudi se za njega! Probudi se za njega, upravo sada! Za svoje istinsko Sopstvo. Dolaziš da sediš sa mnom da bi shvatio da nema učitelja, nema istine, nema učenja. Postoji samo Jedno, i ti si To. Ja nisam tvoj učitelj, nema učitelja. Ja Jesam. Ja sam univerzalno. Ja Jesam To Što Jesam. Budi miran, glupi umu, pusti pravo sunce da zasija. Sada zatvorimo oči na nekoliko trenutaka. Reci sebi: "Ja sam bez izbora, čista svesnost. Ja sam bez napora, čista svesnost. Ja sam bez izbora,

bez napora, čista svesnost." I ostani miran i posmatraj. Opserviraj. Gledaj kako tvoje telo nestaje, um nestaje. (kraj) [SADRŽAJ]

Svet Počinje Sa Ljubavlju Bez Datuma

Robert: Dobar dan. Divno je biti sa vama ponovo. Drago mi je što vas vidim sve, volim vas, sve je dobro. Koliko nas je danas zaista srećno? (Dizanje ruku). Zaista zaista srećno? (Još jedno dizanje ruku). Zaista zaista zaista srećno?

P: Kada? (smeh) (R: Sada.) Sada, o da.

Robert: Ne zato što stvari idu tvojim putem. Ne zato što ti se sviđa ono što vidiš. Jednostavno si srećan jer jesi. Nema razloga za to. Samo služiti svesti, sreći. To je naše istinsko stanje svesti, ko smo zaista. Zaista smo srećni ljudi. Mi to ne znamo. Mislimo da stvari moraju ići na određeni način da bismo bili srećni. Ovo nije istina. Uopšte nije istina. Možeš biti srećan kad imaš dobre stvari, i biti veoma depresivan kad ih više nemaš. Sreća nema nikakve veze sa osobom, mestom ili stvarima. Istinska sreća nema apsolutno nikakve veze sa osobom, mestom ili stvarima. Istinska sreća dolazi iz spoznaje. Spoznaje da nisi telo, nisi um, nisi tvoje stvari, nisi svet. Kad možeš odbaciti sve ove stvari, bićeš veoma srećan. Doći će samo od sebe. Inače ćeš imati lažan osećaj sreće. Većina nas hoda unaokolo sa lažnim osećajem sreće. Ako si srećan jer je lep dan, sunce sija, cveće cveta, ideš na plažu, u bioskop. Mislimo da smo srećni. Ali ako potražiš duboko u sebi, shvatićeš da postoji velika tuga, prizvuk nesreće unutra. Ovo je istinito za sva ljudska bića. Sve dok veruješ da si ljudsko biće, praktično je nemoguće da budeš srećan, zaista srećan. To je ono na šta mislim. Sreća na koju mislim je izvan čovečanstva, izvan dobra i zla, izvan iskustava. To je tvoje istinsko stanje. To si ono što jesi. Ali opet, da bi je iskusio, moraš pustiti sve ostalo. Ne možeš biti vezan ni za šta. Sreća i Blaženstvo su sinonimi. Nema apsolutno nikakve veze sa ovim svetom u kome živimo. U ovom svetu se dešavaju svakakve stvari. I verujemo da moramo živeti određenom vrstom života da bismo bili srećni. Verujemo da moramo imati određene vrste posedovanja da bismo bili srećni. Sve je lažno. Sreća je ta koja će ti doneti dobro. To je suprotno. To je obrnuto. Drugim rečima, ako želiš da budeš srećan, sreća je isto što i izobilje, zdravlje, radost, mir, harmonija. Ove stvari ti dolaze kao rezultat tvoje sreće. To je obrnuto. Većina nas veruje da ako imamo određene stvari, bićemo

srećni. Ali ja vam kažem: budite srećni prvo, i ostale stvari će vam doći, svojom voljom. Razmislite o ovome. Shodno tome, svi želimo da budemo srećni. Kako postati srećan, šta moramo da uradimo? Sedi sam, idi duboko u sebe, i spoznaj istinu o sebi. Koja je: Nisi subjekat niti objekat. Nisi posmatrač niti viđena stvar. Ti si svedok svih ovih stvari. Svedok, svega što vidiš. Svedok je svedok. Ti gledaš, motriš, opserviraš. I opet, nisi posmatrač, nisi gledalac, nisi promatrač. Ti si poput glinenog lonca. Glineni lonac ima prostor unutar sebe i izvan sebe. Prostor unutra nije nimalo drugačiji od prostora napolju. Kad se glineni lonac razbije, prostor se stapa iznutra i spolja. Postoji samo jedan prostor. Tako je i sa nama. Tvoje telo je poput glinenog lonca, i izgleda da moraš ući unutra da bi pronašao istinu. Spoljašnje izgleda da je unutar tebe. Spoljašnje je takođe izvan tebe. Postoji beskrajni prostor. Kad je telo transcendirano, to je poput razbijenog glinenog lonca. Sopstvo unutar tebe postaje sopstvo izvan tebe. Uvek se stapa sa Sopstvom. Kao što je oduvek bilo. Sopstvo se stapa sa Sopstvom. Neki ljudi unutrašnje Sopstvo nazivaju atman. Ipak se naziva Brahman. Kad nema tela na putu, atman i Brahman postaju jedno. Postaju Brahman, jedinstvo, apsolutna stvarnost, čista svesnost. Postaju slobodni i oslobođeni. Ne moramo čekati da telo umre da bi se ovo dogodilo, može nam se dogoditi sada. Možeš postati potpuno slobodan i oslobođen sada, ako hoćeš. Sve što treba da uradiš je da pustiš. Pustiš sve što te je držalo u okovima, mentalno. Slušaj svoje srce. Opserviraj sebe. Postani svestan svojih osećanja, svojih emocija. Da li je ovo zaista ti? Jesi li zaista svoje emocije? Jesi li zaista svoja osećanja koja 'opserviraš? Odakle dolaze ova osećanja? Pitaj sebe: "Ko sam ja? Odakle dolaze moja osećanja? Odakle dolaze moje misli? Odakle dolazi moj život? Ko igra igru?

Ko je živ? Ko odrasta, stari i umire? Ko igra ovu igru? Ko sam ja ko igra ovu igru? Ko sam ja ko igra ovu igru? Ko sam ja?" Moraš želeti da budeš slobodan. To mora postati prvo kod tebe, pre svega ostalog. Sve što si radio celog života je samo igra, igra koju igraš sa sobom. Samo se čini stvarnom. Jedina stvarnost je Sopstvo i ti si To. Zašto tražiti bilo šta drugo? Sve ostalo će se pobrinuti samo za sebe. Moraš počivati u Sopstvu, samo u Sopstvu. Sve ostalo će se pobrinuti samo za sebe na prelep način. Znaj ovo, ti si beskrajan, prostor, poput okeana, poput neba, sveprožimajući. Ovo je tvoja istinska priroda. Ali iz nekog razloga veruješ da si telo, ograničen na mali prostor. Ovo nisi ti. To je iluzija. Ti si sveprožimajuća apsolutna stvarnost. Ovo je tvoja istinska priroda. Ovo si ko zaista jesi. Samo razmišljanjem o ovim stvarima sve vreme, nešto počinje da ti se dešava, nešto divno. Ne misli o vremenu, ili o dnevnom poslu, ili svojim problemima. Jer za sve mislioce, ko misli?

Saznaj ko ima probleme? Ko ima probleme? Saznaj ko si zaista, ko sam ja? Na tebi je da se probudiš iz ovog smrtnog sna. Možeš nastaviti da ideš kao što si sada, sa dobrim stvarima i lošim stvarima. Ipak živiš u Univerzumu dualnosti. Što znači za svako dobro postoji loše. Za svako loše postoji dobro. To je lažni svet u kome živiš. Treba da se probudiš u ovu istinu. Uvek imaj na umu da si poput okeana. Sve misli, ideje, verovanja u telo, mehurići su jednostavno talasi na okeanu; Mehurići dolaze i odlaze. Pojavljuju se, ostanu neko vreme i nestanu. Okean uvek ostaje. Ovo je kao mi. Naša istinska Stvarnost se nikad ne menja, ali telo se pojavljuje i telo nestaje. Nova tela dolaze, pojavljuju se, i nestaju. Stvari dolaze, stvari odlaze. Okean će ostati isti. Znaj istinu o sebi. Nikad je ne zaboravi. Shvati ko si zaista. Budi svestan sebe, uvek. Svet ima svoju karmu. Svet prolazi kroz svoju karmu. Nema apsolutno nikakve veze sa tobom. Ti pripadaš Bogu. Sve što vidiš je Bog. Zato treba da budeš neosuđujući. Pusti sve na miru. Vežbajući ove stvari, postaješ blistavo srećan. Svako nešto želi. Ako tvoj um prestane da misli, šta se dešava? Neki od vas veruju da nećete imati ništa, da ćete imati više problema. Ali to je obrnuto. Rešavaš probleme, želiš nešto i ne možeš da dobiješ. Ali kad ne trebaš ništa ni ne želiš ništa, istinsko blaženstvo ulazi u sliku. Doživljavaš blaženstvo, radost i sreću kad ne želiš ništa. Prema onome što znamo, ljudi žele nešto i kad dobiju, postanu bedniji nego ikad pre. Pusti svet na miru. Pusti ljude na miru. Pusti sve na miru. Nikad nije bilo vremena kad nisi bio Sopstvo, čista svesnost, svest. Ovo je tvoja sudbina, da se probudiš u svest. Ipak to možeš učiniti sada, ili možeš učiniti za hiljadu života od sada. Sve zavisi od tebe. Način na koji reaguješ kao svoj sopstvenom svetu određuje pravac u kojem ideš. Nema grešaka. Ništa nije pogrešno. Sve je ispravno baš onakvo kakvo jeste. Ne pokušavaj da razumeš ovo ili da shvatiš. Pusti to na miru. Desiće se samo od sebe, tako što ćeš sebe držati tihim i mirnim. Smiruješ um zbog spoznaje. Neka bude smireno. U svim situacijama budi smiren. Neka bude tiho i mirno. Svetu ne treba nikakva pomoć od tebe. Zar nisi ti svet, zar nisi ti Tvorac? Ti si stvorio svet ovakvim kakav je. Izašao je iz tebe, iz tvog uma. Ili otkuda inače dolazi? Svet u kome si, tvorevina je tvog sopstvenog uma. Um postaje miran, svet počinje da nestaje. I ti si u božanskoj harmoniji i radosti. Stoga sreća dolazi k tebi kad prestaneš da misliš, kad prestaneš da osuđuješ, kad prestaneš da se bojiš. Kad počneš da razmišljaš šta je sreća. Svi odgovori su u tebi. Sve što tražiš je u tebi, svešto. Niko ne može pomoći osim tvog Sopstva. Znaj ko si. Ti si Moć. Sva moć Univerzuma je u tebi. Imaš svu Moć koja ti treba. Sve je dobro, izuzetno

dobro. Uvek je bilo dobro, uvek će biti dobro. Kad danas odeš odavde, ponašaj se kao Bog ili Boginja. Ne ponašaj se više kao ljudsko biće. Prestani da sažaljevaš sebe, govoreći da si nesrećan. Uspravi se. Znaj istinu o sebi. Postani svedok svih fenomena koje vidiš, i budi slobodan. Mir. Ima li pitanja koja želite da postavite?

P: Rekli ste da ako ste zdravi i izobilje dođe i zdravlje dođe. Mnogi Učitelji nisu bili veoma zdravi. Imali su mnogo fizičkih problema.

Robert: Ko vidi te probleme? Oni ih ne vide. Ti ih vidiš. Oni vide Sreću i Radost. Ali ti vidiš telo kako propada. Saznaj ko su oni zaista. Saznaj ko si ti zaista. Videćeš potpuno drugačiju sliku. Kad

vidiš probleme, pitaj ko vidi sve te grozne stvari u ovom Univerzumu. Mi ih vidimo. One zaista ne postoje, ali mi ih vidimo. Zato moramo da se podignemo do mesta gde one ne postoje. Gde Harmonija postoji. Blaženstvo, Radost postoji. Zato moramo da se podignemo. (P: Ali oni i dalje osećaju nelagodnost.) Ko to kaže? (P: Ne znam.) Sve su tvoje slike. Sve je tvoj svet. Način na koji ti vidiš. Sve je dobro.

P: Roberte, ne znam da li su drugi ljudi ovo osetili ili osećaju. Ali što se mene tiče, mnogo puta osećam kao da sam uhvaćen između dva sveta, takoreći. I znam da je to sve u mom umu, razmišljanje. Ali oseća se kao da sam potpuno uhvaćen između duhovnog dela mene, života, i više materijalističkog ili fizičkog oblika postojanja. I uhvaćen sam u svoje misli i svoja osećanja i osećam se zaista zarobljeno. I osećam kako se oba dela mene nekako sukobljavaju.

R: Da, ovo moraš razrešiti kad ustaneš ujutro, kad se probudiš ujutro, prvo. Pogledaj oko sebe. Pogledaj svoje okruženje. Pogledaj sebe, i postavi pitanje: 'Ko sam ja?' Nastavi da se pitaš: "Ko sam ja?" i sve ostalo će izbledeti. Duhovno ćeš rasti. Biće Jedno, ne dvoje. Ali ćeš morati uzeti bika za rogove, takoreći. (P: Zaista razumem što govorite intelektualno, ali pretpostavljam da to ne doživljavam.) Kad prvi put ustaneš ujutro, porekni ceo svet. (P: To je veoma teško učiniti kad izlazim u taj svet. Zaista sam mnogo u tom svetu.) Svet se stalno menja. Nikad nije isti. (P: To je istina.) Nije stvaran. Bilo šta što se menja ne može biti stvarno. (P: Zašto?) Kako može biti stvarno ako nestaje? Stvarnost je trajna. (P: Stvarnost znači nepromenljiva?) Da, to je Stvarnost. Pošto se sve ostalo menja, ne može biti Stvarnost. Zato kad ustaneš ujutro, shvati ovo. Prvo kad otvoriš oči, pitaj sebe: "Ko sam ja?" Samo postavi ovo pitanje i vidi šta će se dogoditi. Osetićeš nešto drugačije. Ali ćeš morati to raditi svakog jutra. Samo probaj i vidi šta se dešava. Videćeš Jedinstvo. Nastavi da se pitaš: "Ko sam ja? Ko sam ja?" kad prvi put ustaneš. Posle toga ćeš videti Jednu Moć, Jedno Prisustvo. Ti si jedno. Sve će se rešiti za tebe... Vežbaj. (kraj) [SADRŽAJ]

Tri Stadijuma Kontrole Uma Bez Datuma

Robert: Dobro je biti sa vama ponovo u ovo divno četvrtak veče. Dočekajem vas svim svojim srcem. Volim svakog od vas bezuslovno, baš onakvog kakav jeste. Sve je dobro. Sve se odvija kako treba. Nema grešaka. Sve je na svom mestu. Primam mnogo telefonskih poziva, kao što većina vas zna, od nekih ljudi širom sveta. Uvek uživam da podelim zanimljive sa vama. Nedavno sam primio poziv iz Denvera i gospodin me je pitao: "Roberte, možeš li mi reći najlakši način da postanem samoostvaren? Koji je direktni put, zaista direktni put, onaj gde ne moram da radim nikakav posao? Želim da postanem samoostvaren. Vežbam atma-vihara samoistraživanje šesnaest godina. Pre toga sam vežbao vipassana meditaciju. Radio sam jogu, i sve, ali ništa se nikad ne desi. Postoji li način da se probudim uz jednostavnu praksu?" Nasmejao sam se i rekao: "Zaista je zanimljivo da većina zapadnjaka želi da bude prosvetljena za jedan vikend. Trebalo ti je toliko godina da budeš tamo gde si sada. Čak i ako si vežbao mnogo godina, pomisli koliko godina si bio onakav kakav jesi. To je kap u moru." Postoji način da se osoba probudi, a taj način je da prestane da misli. Prestani da misliš. On kaže: "To zvuči dobro, ali kako to izvesti?" Postoje tri koraka za kontrolu uma. Kad um postane miran, tih, staložen, spoznaja dolazi sama od sebe. Apsolutno ne moraš ništa da uradiš da bi je doneo. Na primer, sunce sija samo od sebe. Nazovimo sunce Sopstvom, svešću, čistom svesnošću. Ipak s vremena na vreme, oblaci se formiraju ispod sunca. I sunce kao da više ne sija. Pre hiljadu godina, ljudi su gradili statue, idole, bogove, hramove suncu, da bi sunce izašlo i ponovo zasjalo. Ali sada, to je nekako evoluiralo. Više ne gradimo statue suncu niti se molimo suncu da sija. Shvatamo da će se oblaci ubrzo razići i sunce će ponovo zasjati u svoj svojoj slavi i svom sjaju. Tvoje misli su oblaci. Šta god misliš, bez obzira o čemu misliš, dokle god misliš, prekrivaš sunce, koje je Sopstvo. Nije važno šta misliš, dobre misli, loše misli, ili bilo kakve misli. Sve misli su oblaci, sve misli. I one prekrivaju sunce. Dakle, tvoja istinska priroda je Sopstvo. Ti si zaista Sopstvo, sveprožimajuća, stvarnost. Tvoje misli su te koje prekrivaju Sopstvo. Šta god dozvoljavaš da misliš, sve više i više prekrivaš Sopstvo.

Čitaš razne knjige, ideš na razne kurseve, odlaziš raznim učiteljima. One su samo pokrivači za Sopstvo. Samo prekrivaš Sopstvo. Sopstvo će zasjati samo od sebe kad prestaneš da misliš. Prestani da misliš, potpuno, bezuslovno. Prestani da misliš. Daću vam tri koraka za kontrolu uma: Prvi: prestani da pričaš. Prestani da pričaš. Drugi: nemaj mišljenje za ili protiv. Treći: neti-neti, ne ovo, ne ovo. Počećemo sa: prestani da pričaš. Da li je sve tvoje pričanje od kad si rođen, da li je napravilo ikakvu razliku u ovom svetu? Da li je ovaj svet postao bolji svet za život zahvaljujući tvom pričanju? Jesi li zaista išta postigao pričanjem? Ponekad izgleda da si nešto postigao, ali ne zaista. Pričanjem postižeš veoma malo. Azijati, Hindusi, američki Indijanci pričaju veoma malo. Većina njih shvata da je pričanje gubljenje vremena. Tek kad se zapadnjače, počinju da pričaju kao mi. Pričaju, pričaju, pričaju, pričaju. Postaju deo gigantske škole pričanja. Nastavljaju zauvek pričajući, nikad ne prestajući. Postoji priča o američkim Indijancima. Oni će slušati belog čoveka kako priča, govoreći im svakakve gluposti. Onda kažu uh, uh. To je njihov odgovor. Drugim rečima govore: "Izgubio si mi sve vreme pričajući gluposti. Ne verujem ni jednu reč koju govoriš." Ovoliko pričanja bi trebalo da radimo. Mnogi od vas idu sa mnom na ručak, i ima onih koji jedva da išta kažu. Neki od vas mi pričaju sve svoje nevolje. To je u redu. Tu sam da slušam. Ali ako primetite, nikad ne odgovaram. Gundam. Samo kažem: "oh", što znači da te slušam, mogu čuti šta govoriš, ali to ne znači ništa. Zato gundam "oh". Pričanje ti ne čini ništa. Tek kad prestaneš da pričaš, stvari počinju da se dešavaju. Jer svaki put kad pričaš trošiš mnogo energije. Moraš da misliš šta ćeš reći. Sve se dešava istog trenutka. Za svaku reč koju izgovoriš, postoji misao koja joj prethodi. Drugim rečima, moraš da misliš o rečima koje govoriš. Ali većina vas to ne razume jer toliko pričate. Samo reči izlaze i kažete da je to spontano. Ali onda morate da mislite o svakoj reči koju izgovorite. Kad god govorite, zatrpavate svoj um stvarima, dok um ne postane uznemiren. Ionako vam nikad ne čini dobro. Pomisli na svo pričanje koje si radio od kad si rođen. Pomisli na svo pričanje koje političari rade, advokati, doktori, i svet je gori zbog toga. Da niko nikad nije izgovorio ni reč, moć koja zna put bi preuzela i mir i radost bi bili na ovoj zemlji. Na primer, uzmi stablo narandže. Da li stablo ikad priča o uzgoju narandži? Ili raspravlja sa sledećim stablom? Stablo narandže ne izgovara ni reč. Ipak prelepe narandže rastu po celom stablu same od sebe. Pšenica raste u poljima pšenice. Banane rastu na stablima banana. Sunce sija baš kako treba i sve održava i održiva na

divan način. Nikakvo pričanje se ne obavlja. Ništa se ne dešava. Ali sve se dešava. I tako je i sa nama. Kad naučimo da začutimo, da budemo tihi, ne pričajući o mislima u svom umu, govorim o tome da budemo tihi i mirni i u umu takođe. Stvari će se dešavati same od sebe. Sve je unapred određeno u svakom slučaju. Sve je predodređeno u svakom slučaju. Dakle sve će se odvijati onako kako treba. Ne treba mu nikakva pomoć od tebe. Svaki korak tvog života je isplaniran. Svaki potez koji napraviš je određen pre nego što si rođen. Stoga ne moraš da se raspravljaš ni o čemu. Nema razloga za debatu ni o čemu. Samo ostani miran. Ovo je značenje: 'Budite mirni i znajte da sam Ja Bog.' Ne pričanje: "Ja sam Bog", samo budi miran. Ramana Maharši nikad nije pričao. Mudraci i Džnaniji jedva da ikad pričaju. Ja sam sedeo u staroj sali u Ramana Ašramu, u ćošku, i posmatrao Ramanu kako postupa sa ljudima. Svi bi se redali da pričaju s njim, da ga vide. On bi samo zurio u njih i slušao većinu njihovih nevolja. Ne bi rekao ništa. Ponekad bi izgovorio nekoliko reči koje su bile neophodne. Sećam se jednog slučaja kad je osoba došla k Njemu iz Pendžaba. Prvog dana je ispričao Ramani sve svoje nevolje. Pričao je i pričao i pričao. Ramana je pogledao svog pratioca i rekao: "On dolazi sa svim svojim nevoljama, kome ću ja izneti svoje?" Što znači da je bio oličenje svesti, čista svesnost. Ne postoji niko kome ja mogu ići. Pa kome da ovo kažem? I tako je i sa nama. Mislimo da imamo probleme. Mislimo da imamo nevolje, nešto nije u redu s našim životima. Ali u istini i stvarnosti, to su oblaci o kojima sam pričao. Svi tvoji takozvani problemi su samo oblaci. Oni prekrivaju Sopstvo. Sve dok se poistovećuješ sa problemima i oblacima, postaješ sve bolesniji i bolesniji i bolesniji, sve više i više prekrivajući svoje Sopstvo. I tako ono postaje skriveno, tako da zaboravljaš da misliš o Sopstvu. Tvoj um je neprekidno na tvojim problemima i tvojim stvarima i na tvojoj gluposti.

Prestani da pričaš. Zaista nema šta da se kaže. Sve se dešava u tišini. Sve što se dešava u nevidljivom svetu, sve. Ne veruj da si vredan ništa (ništa). Pomisli na sve divne reči koje su zapisane u knjigama za nas, Sokrate, Platone, Aristotele, Emerson, Toro, Volt Vitman, i tako dalje i tako dalje. Kako su njihove reči lepe, ali da li su napravile razliku u svetu? Jesu li napravile udubljenje u svetu? Pogledaj svet. Šta su uradili za ovaj svet? Bilo bi bolje da nikad nismo čuli za ove ljude uopšte. Jer ljudi nalaze utočište u njihovim rečima, a svet postaje sve gori i gori. Dakle, moramo doći do zaključka da nije bilo odgovora. Pričanje nije odgovor. Dakle, ispravljati ljude, nametati svoj stav ljudima, nije odgovor. Pobeđivati u raspravama, pokušavati da odbraniš tačku gledišta nije odgovor. Prestani da pričaš.

Dolazimo do koraka broj dva, kontrola uma. Nemaj osećanja za ili protiv, za ili protiv bilo čega. Gledaj na sve na isti način. Ne pravi preveliku razliku među stvarima. Na ovaj način se možeš pomiriti sa celim Univerzumom, sa mineralnim carstvom, biljnim carstvom, životinjskim carstvom, ljudskim carstvom. Ne treba da vidiš razlike. Iako je teško za većinu ljudi. Ali ipak, ako želiš da se probudiš, ne možeš videti razlike među ljudima ili stvarima. To je kao ići u pozorište. Jedna osoba je dobar lik, a sledeća osoba je loš lik. Staješ na stranu dobrog lika. Onda je predstava gotova. Nikad nije bilo dobrog lika niti lošeg lika. Bila je to samo predstava, glumci koji glume ulogu. Stoga je razlika bila u tvom umu. Tvoj um je taj koji stvara razlike. Kao primer uvek koristim ključaonicu. Priđeš vratima i pogledaš kroz ključaonicu, i vidiš Mahatmu Gandhija kako biva upucan. To je sve što možeš da vidiš. Postaneš veoma ljut. Kažeš sebi: "Vidim ubicu. Hajde da ga uhvatimo, obesimo ga i upucamo ga. Ubio je Mahatmu Gandhija." Onda otvoriš vrata i vidiš celu sliku. To nije ono što si video kroz ključaonicu. Pogledaš levo i pokazuje prethodne živote. On je isti kao Mahatma Gandhi u drugačijim ulogama. U prethodnim životima Mahatma Gandhi je bio ubica, a ubica je bio Mahatma Gandhi. Ubica je upucao Mahatmu Gandhija i ljudi su upucali ubicu i oboje su mrtvi. Pogledaš i primetiš da su sada u astralnoj ravni. Pričaju o tome i kažu: "Pa, izgleda da smo nakupili nešto karme za sebe. Tek kad se ponovo vratimo na ovu zemaljsku ravan, ovaj put ću ja biti ubica, a ti budi Mahatma Gandhi. Tačno, hajde da uradimo to." Ovo je način da se transcendira karma. Dakle, pojaviš se ovog puta i ista stvar se dešava koju si posmatrao kroz ključaonicu. Pre si video samo jednu scenu. Sada vidiš celu sliku. Onda pogledaš desno i vidiš obe osobe kako se ponovo smeju i smeše jedno drugom. I počinješ da shvataš: niko nije ubijen. I nije bilo ubice. Niko nije ubijen. Niko ne umire. Niko se ne rađa. Niko ne opstaje. Dobio si celu sliku. Dakle, vidiš određene stvari u svom ličnom životu. Postaneš potpuno ljut. Ko te vređa? Vidiš samo mali deo slike. Ne vidiš potpunu sliku. Vidiš samo deo u koji si uključen. To je sve što možeš videti. Kad bi samo mogao videti celu sliku, video bi da niko nije u pravu i niko nije u krivu. Sve dok nastavljaš da reaguješ na stvari, moraćeš to činiti iznova i iznova i iznova, i nikad neće prestati. Počećeš da se smeješ sebi i početi da shvataš: to je sve Božja lila. Sve je igra svesti. Ceo život je igra svesti. Niko nije u pravu i niko nije u krivu. Ipak nije lako izaći iz ove ravni. Kažeš sebi: "Ne želim više da igram. Ne želim više da igram ovu igru. Želim da budem slobodan, oslobođen." I kad odlučiš da budeš slobodan i oslobođen, bićeš odveden na uski i pravi put kojim treba da ideš da sretneš prave ljude, prave učitelje, pravu dharmu, pravu akciju, i nikad više ne budeš uključen. Nemaj mišljenja za ili protiv.

Sada dolazimo do trećeg koraka, kontrola uma, a to je neti-neti, ne ovo, ne ovo. Ako želiš da se probudiš, moraš poreći ceo svet. Ceo svet mora biti porečen od tebe. Drugim rečima, sve što vidiš mora biti porečeno. Od trenutka kad ustaneš iz kreveta, sve misli koje ti dođu, šta tvoje oči vide, šta tvoje uši čuju, šta tvoja usta okušaju, šta tvoj nos pomiriše, sve mora biti porečeno. Ove stvari nemaju nikakve veze sa mnom, i ja nemam nikakve veze sa ovim stvarima. Ja sam čista svesnost. Ja nisam telo ni um. Ja sam čista svest. Nastavi da poričeš svoje misli. Poreci svoj život. Poreci šta vidiš svuda oko sebe. Doći će dan kad ćeš postati apsolutno slobodan. Jer niko nije vezan za osobu, mesto ili stvar. Više nećeš reagovati na životne nedaće. Oslobodio si se potpuno i skroz. Ovo je ono što moraš uraditi. - Prestani da pričaš - Nemaj mišljenje za ili protiv - I poreci

sve što vidiš Šta radiš sa svojim životom sada? Kuda ideš s njim? Jesi li srećan, potpuno srećan? Kad bi samo shvatio ko si, bilo bi apsolutno nemoguće misliti da nisi srećan. Sreća dolazi sama od sebe. Sreća i Sopstvo su ista stvar, nema razlike. Kako počinješ da vidiš svakoga kao svoje Sopstvo, čitav novi svet ti se otvara. Ostalo je na tebi. Možeš početi da vežbaš ove stvari o kojima smo razgovarali, ili možeš nastaviti onako kako si išao do sada. Šta ćeš uraditi? Na tebi je. Budi miran – i znaj da Ja, jesam Bog.

P: Pitanje o Ardžuni i Krišni i bici.

R: Pošto on nije činilac, onda niko neće ništa uraditi. Oni izgleda ulaze u bitku jer im je to bila sudbina. Ardžuna uopšte nije želeo da se bori. Hteo je da slomi svoj mač. Krišna mu je rekao da ide u bitku i bori se. To je bila njegova dužnost. To je bila njegova karma, da ide i bori se. Ali da ne brine o plodovima akcije, da li će biti ubijen ili ne. Niko ne umire i niko se ne rađa. To mu je objasnio. Rekao je: "Čak i ako budeš ubijen, bićeš heroj. Ako ne budeš ubijen, takođe ćeš biti heroj, jer si se borio u bici. Zato ne brini da li će biti ubijen ili ne. Nije važno, jer u istini, niko ne umire. Zato idi i bori se." To je bila njegova poruka Ardžuni.

P: Drugim rečima, sve je samo pojava u svesti?

R: Tačno. Ali Ardžuna, zapamti, nije bio prosvetljen. Krišna je shvatio da Ardžuna ne razume ove stvari, i morao je da mu objasni ove stvari. Zato mu je rekao da ide i bori se kako je trebalo, jer je bio iz ratničke klase. Bio je ratnik. Bilo je njegova dužnost da se bori. Ali da ne razmišlja o ishodu.

P: Morao je da sledi svoju dharmu, inače ne bi bio ratnik. (R: Da, tačno.)

S: (Pitajući o stanju snova)

R: Oba stanja su stvarna, budno i sanjano. Kad biste samo mogli da osetite i shvatite da smo mi sada u smrtnom snu. Ovo je smrtni san i sve besmislice koje se dešavaju držaće nas u snu sve duže i duže. Ludosti koje se dešavaju, borbe, bes i besmislice koje se svakodnevno dešavaju, drže nas vezane za ovaj smrtni san. Drugim rečima, sanjate. Sanjaćemo sve dok ne pustimo. Prestanite da se borite. Postanite nevezani, tada ćemo se probuditi i biti slobodni.

S: Kada radim samo-istraživanje, osećam se dobro i osećam se loše.

R: Uvek treba da budemo svesni šta se dešava u našim životima. Budite potpuno svesni šta radimo i razrešite svoju karmu tako što ne reašemo na stvari. Ne dozvolite da nas stvari uznemiravaju ili nerviraju. Shvatite šta se stalno dešava i postanite slobodni, postajući svesni. Posmatrajući sebe neprekidno. Vidite gde reašemo na stvari. Posmatrajte kada odgovorimo na situaciju koja nam dođe. Ovo nas oslobađa. Ali ako samo prolazimo kroz život dozvoljavajući životu da nas navede da se osećamo na određeni način, moraćemo to da ponavljamo iznova i iznova. To nikada ne prestaje. Uzimamo telo za telom za telom sve dok ne odustanemo i predamo se Sopstvu. Doći će vreme kada će se svako morati predati Sopstvu. Sve je to deo Božanskog Plana. Jedina sloboda koju imamo je da se okrenemo ka unutra, da ne reašemo na stvari. To je sloboda koju imamo. Sve ostalo je predodređeno.

S: Radim iste stvari iznova i iznova sve dok ne moram nešto da preduzmem u vezi toga.
Odgovor: Da, zavisi od toga šta preduzmete u vezi toga. Šta ćete preduzeti u vezi toga? Ako dođete sa tačke mudrosti, otkrijte ko doživljava ove stvari. Ko sve ovo prolazi? I shvatite da 1-misao prolazi kroz sve, ne vi. Vi apsolutno nemate ništa s ovim. Pratite Ja-misao do njenog izvora. I tada postajete slobodni. Ali ako ovo ne uradite, moraćete da ponovite istu stvar iznova i iznova, kao što kažete. Ista stvar će vam se dešavati iznova i iznova sve dok ne prestanete da reašete na nju i počnete da je vidite onakvom kakva zaista jeste, kao deo vaših misli i tretirate je kao misao. Kada misao nestane, ispravna akcija će se desiti u vašem životu. Cela ideja je da se uklone misli. Misli uzrokuju pometnju i vašu akciju. Kada se misli uklone, nema nikoga da deluje. Sijate kao Sopstvo, kao svest.

S: (Govori o pravoj prirodi koja je savršena.)

R: Da, naravno. Sve je ovo o pravoj prirodi. Svačija priroda je To. Svačija priroda je savršenstvo. Kada sam vam dao primer pre o suncu, to je to. Svako je sunce. Svako sija savršeno. Tamni oblaci iluzije prekrivaju sunce, i tamni oblaci iluzije čine da osetimo da nešto nije u redu negde i pokušavamo to da ispravimo. Tada počinju problemi. Počinjemo da ispravljamo stvari. (tišina) Om, šanti, šanti, mir, mir, mir... (kraj) [SADRŽAJ]

Robert Adams Uđi u Tišinu Satsang sa ROBERT ADAMSOM 8. oktobar 1992. "UĐI U TIŠINU" Transkript # 114 Uvod: Kako i kada ulazimo u Tišinu? Džnani je uvek u Tišini čak i kada je spolja aktivan. Njegova prava priroda je Tišina. Isto važi i za adžnanija, samo što adžnani toga nije svestan, jer je uronjen u svet iluzije. Robert nam kaže da sve ostavimo na miru. Ostavite svet na miru. Koliko puta kažemo da ne želimo da se vraćamo ovde. Ne želimo da se ponovo rodimo. Kako to možemo zaustaviti? Robert kaže puštanjem naših vezanosti za osobu, mesto i stvar. Vezanosti su snažni okovi koji nas zarobljavaju u ovom snu. Kako ulazimo u Tišinu? Odbacivanjem, mentalno, svega što nas drži vezanim za svet. Ne možemo služiti i Bogu i mamonu istovremeno. Kada se dan i noć stope, kada nema tela, uma ni sveta, ulazimo u Tišinu. Kada Svetlost postane Zvuk koji se stapa u Jednost, mi smo u Tišini. Kada ulazimo u Tišinu? Kada smo uvučeni u srce. Povlačenje je uvek tu, ali potrebna je čežnja s naše strane da bismo bili svesni toga. Ta čežnja će doći iz duboke Duhovne potrebe. Kada uđemo u Tišinu blizu smo Stvarnosti. Sa našim Duhovnim praksama svet počinje da bledi i periodi tišine nas približavaju Stvarnosti, približavaju Džnaniju, približavaju našem Sopstvu. Ove Robertove reči su reči koje treba zapamtiti. Ostvarenje će vam doći kada se ispraznite svih tereta koje ste nosili sa sobom tako dugo. Ostvarenje će doći samo od sebe, tada je vreme da "UĐETE U TIŠINU". 8. oktobar 1992. Strana 1 Ovaj transkript je preuzet sa Scribd naloga koji pripada "andym" (sada zatvoren) 10. oktobra 2007. Mnogi drugi transkripti Roberta Adamsa su takođe otpremljeni od strane istog vlasnika naloga, ali ovi satsanzi su već bili transkribovani i nalaze se u ovom tomu.

Robert Adams Uđi u Tišinu

Robert: Om Šanti Šanti Šanti Om Mir Mir. Dobro veče. Čast je biti ponovo sa vama, videti vas, razgovarati sa vama, reći svoje i otići kući. Divno veče. Prijatan povetarac duva. SVE JE DOBRO. Sve je na svom mestu. Nema grešaka. I vi ste svi Božanska duhovna bića, hteli vi to ili ne (smeh). Došlo mi je do pažnje da mnogi od vas pokušavaju da zaustave svoje misli, kontrolišu svoje misli. To zaista ne možete učiniti. Pokušavati zaustaviti svoje misli, kako kaže Ramana Maharši, jeste kao lopov koji postaje policajac da uhvati lopova. Drugim rečima, lopov koji postane policajac neće uhvatiti lopova, jer je on sam lopov. I tako je sa našim umom. Kada koristimo um da zaustavimo misli, um uopšte neće zaustaviti misli, jer um želi da nastavi da živi. Zaustavljanje misli je poništavanje uma, a um ne želi da bude poništen. Um želi da nastavi da vas puni besmislicama, praznoverjem. Stoga ne pokušavamo da zaustavimo misli. Šta zaista radimo? Ne radimo apsolutno ništa. Zaista ne morate ništa da uradite da bi misli prestale. Uvek zapamtite, kada radite stvari prema Sadhanama koje ste naučili, duhovnim vežbama koje ste praktikovali, meditacijama, jogi. Ovo će vas osloboditi na par trenutaka, a onda će vam se misli vratiti punom snagom, obarajući vas. Ne možete zaustaviti um ili kontrolisati um duhovnom praksom. Opet, navodite misli da prestanu radeći apsolutno ništa. Time što ste svoje SOPSTVO. I svi sveti spisi koje čitamo, osim ako um ne prestane da se vrti, neće biti ostvarenja, nema oslobođenja. Samo kada um stane, misli prestaju da postoje, tada je oslobođenje. Ipak koristimo reči "zaustaviti um, zaustaviti misli". Ovo je na neki način pogrešan naziv. Jer opet morate koristiti um da zaustavite misli, a um ne želi ovo da uradi. On ne želi da prestane da misli. Ipak prestankom mišljenja, postižete čistu sreću, beskrajni mir, Božansko Blaženstvo. Kada misli prestanu, ove istine izlaze napred i postajete slobodni. Ne morate da posmatrate misli, analizirate misli, budete svedok mislima, ili da posmatrate misli na bilo koji način. Svi ovi simptomi jednostavno čine um jačim, zaista. Većina vas je pokušavala da zaustavi svoje misli raznim praksama poput ovih dugi niz

godina. I ako pogledate unazad, videćete da je to učinilo um jačim. To daje umu više moći. Misli vas pogađaju iz svih pravaca. Ovo znači da ne želimo da koristimo bilo kakvu metodu za zaustavljanje misli. Ipak misli moraju biti zaustavljene. One moraju prestati. Radeći apsolutno ništa, um će početi da usporava. 8. oktobar 1992. Strana 2

Robert Adams Uđi u Tišinu Kada mislite da morate da posmatrate svoje misli, da nadgledate svoje misli, vi govorite sebi "Posmatraću svoje misli, nadgledaću svoje misli", koristite energiju uma da to uradite, zar ne? Koristite energiju za misli i nikada to nećete uraditi na ovaj način. Ali opet, ako radite apsolutno ništa, samo sedite tu ne radeći ništa, misli će oslabiti. Zaista, nijedan Mudrac na ovoj zemlji ili bilo gde drugde zaista ne zaustavlja misli. Sve dok vidite telo i to telo nazivate Mudracem, uvek će postojati neka vrsta mišljenja u tom telu, neka vrsta misli. Na primer, mogu sedeti ovde i reći sebi "kada odem kući poješću posluženje sladoleda". Ovo je misao. Ali šta se dešava kada ja to kažem i šta se dešava kada vi to kažete? Kada ja to kažem, kada to pomislim, to je slično spaljenom užetu. Spaljeno uže može izgledati jako, ali kada ga podignete, pretvara se u pepeo. Spaljeno je. Tu nema ničega. Kada vi to kažete, to je kao pravo uže, ne spaljeno. Dajete mu energiju, dajete mu moć. Opet, kada Mudrac pomisli na nešto, to je kao ventilator koji je izvučen iz utičnice. Još uvek se okreće, ali nema struje. Struja je mrtva. Struja je presečena. Drugim rečima, izvor Sveca je mrtav. Izvor Mudraca nema moć, nema moći uopšte. Zato se kaže, Mudrac ne misli. Mudrac nema misli. Šta to zaista znači jeste da su misli Mudraca mrtve. Kada su misli mrtve, živite u APSOLUTNOJ STVARNOSTI. Živite u ČISTOJ SVESNOSTI. Kada su misli mrtve živite u SAT-ČIT-ANANDI, u NIRVANI. Dakle, šta morate da uradite da i vi prestanete da mislite, tako da misli postanu mrtve? Jednostavno se ne vezujete za misli. Ne vezujući se za misli, ne reagujući na misli, ne odgovarajući na misli, one gube svoju moć i počinju da iščezavaju. Ipak, ne dajte im nikakvu energiju. Ne dajte im nikakvu moć. Ne govorite sebi, moram da zaustavim svoje misli. Ne radite ništa slično. Samo usporite, usporite. Pustite misli da rade šta god hoće. Dozvolite mislima da idu svojim putem. Ne radite ništa sa svojim mislima. Ne mislite o njima. Ne borite se protiv njih. I iznad svega, ne pokušavajte da ih zaustavite. Možda mislite da je ovo tako teško, ali nije. To je kao kada se tek probudite, pre nego što misli dođu. Još ste pospani od sna. I kada vam prve misli dođu, jedva da obraćate pažnju na njih. To je stav koji treba imati. Ne obraćajte nikakvu pažnju na svoje misli uopšte. Ali kada kažete "ne obraćam pažnju na svoje misli", to pokvarite. Ne treba to da izgovorite. Ne treba to da kažete. Vi samo treba da POSTANETE ovo. Kako počnete da ostavljate svoje misli na miru, ne obraćate pažnju na njih, ne vezujete se za njih, primetićete nešto veoma interesantno što vam se dešava. Počinjete da primećujete da postajete veoma mirni, veoma spokojni. Postajete srećni bez ikakvog razloga. Sve te grozne stvari koje se i dalje dešavaju u ovom svetu, nečovečnost čoveka prema čoveku, imate svoje takozvane probleme. Ipak postajete srećni, postajete mirni, postajete blaženi. Ovo dolazi samo od sebe, jer su se vaše misli usporile. I vi apsolutno nemate ništa s tim. Vi niste usporili svoje misli. Ovo je važna tačka za zapamtiti. Vi niste usporili svoje misli, niste vi uopšte. Jer vi ste um, i niste koristili svoj um da usporite svoje misli.

8. oktobar 1992. Strana 3

Robert Adams Uđi u Tišinu misli. Uradili ste apsolutno ništa, osim što ste ignorisali svoje misli. Ignorišite misli potpuno, totalno, apsolutno. Opet, ne borite se protiv svojih misli. Ignorisati svoje misli nije boriti se protiv svojih misli. Ne pokušavajte da promenite svoje misli. Iznad svega ne pokušavajte da zaustavite svoje misli. Dovoljno je da ih otkačite i ignorišete. Primer ovde je, šta se dešava sa prijateljima koje ignorišete. Ako imate prijatelja i prijatelj vam govori, priča vam stvari, a vi ignorišete svog prijatelja, šta se dešava? Prijatelj će otići. Prijatelj će otići i to će biti kraj prijatelja. I on ili ona više neće biti vaš prijatelj. Jer ste ih potpuno, totalno ignorisali. Niste ih izgrdili. Niste držali predavanje svom prijatelju. Niste bili zli prema svom prijatelju. Samo ste ignorisali svog prijatelja. Vaš prijatelj će se povući i otići, jer vaš prijatelj ne dobija nikakav odgovor od vas uopšte. Ovo je kako želite da tretirate svoje misli, na isti način.

Nije bitno da li su misli dobre ili loše, obe su varalice. U stvarnosti ne postoje dobre misli, ne postoje loše misli. Ne pokušavamo da zamenimo loše misli dobrim mislima. Pokušavamo da OSTAVIMO MISLI NA MIRU. Da ne radimo ništa povodom njih. Želim ovo da razjasnim savršeno. Ovo je najviši način da se nosite sa svojim mislima. Postoji toliko praksi. Imamo Vipasana meditaciju, imamo pranajamu. Imate toliko različitih metoda da zaustavite svoje misli. Sve ove metode su dobre do izvesne mere. One vas čine nekako jednousmerenim, ali neće zaustaviti vaše misli. Zato ljudi koji su praktikovali pranajamu, vežbe disanja, vipasana meditaciju, čak i Zen meditaciju, i druge oblike joga meditacije, praktikujući godinama i godinama i godinama i godinama. Možda su postigli privid mira, ali nisu postali oslobođeni. Zbog činjenice da koriste metode. Bilo da je to koan, ili posmatranje daha ili osećaja, ili menjanje misli u nešto pozitivno. Šta god da ste radili, koristili ste svoj um da to uradite. I vaš um će vas uvek prevariti. Navići će vas da verujete da ste negde stigli. Postajete nešto veliko. Ali to je zapravo ego. To je ego koji kontroliše um, a vi ste ego. Ego pokušava da kontroliše um! Dakle, opet, šta radite da zaustavite misli? Apsolutno ništa. Zašto je reč ništa toliko važna? Ne radite apsolutno ništa jer je u istini, sve ništa. Ovo je razlog zašto ne treba da radite ništa da zaustavite svoje misli. U stvarnosti nema misli. Nema nikoga ko pokušava da ih zaustavi. Nema oslobođenja, nema ropstva. Nema ničega. Koristite isto ništa da zaustavite svoje misli. Ne radite ništa. Jer vi ste ništa. Ništa plus ništa daje ništa. Možete li videti zašto vam sada kažem da ne radite ništa? Jer koristite svoju pravu prirodu kada ne radite ništa. VI ste svoje SOPSTVO. VI ste APSOLUTNA STVARNOST kada ste NIŠTA. Shodno tome, kada radite nešto da zaustavite svoje misli, varate sebe. Ništa se nikada neće dogoditi. Kao što kažem, steći ćete malo mira, to je to. Ali usporavajući sebe, ne govoreći ništa, ne čujući ništa, ne radeći ništa, budući ništa, vaše misli će prestati potpuno, totalno, apsolutno. I kao što sam pomenuo ranije, osećaćete divnu sreću, mir uma, blaženstvo, bićete slobodni.

8. oktobar 1992. Strana 4

Robert Adams Uđi u Tišinu Vežbajte ovo odmah. Dozvolite mislima da dođu kakve god jesu. Ne radite apsolutno ništa. Nije bitno kakve su misli. Pustite ih da dođu, bez obzira koliko vas plašile, bez obzira koliko moćne izgledale. Pustite ih da dođu. Odakle misli uopšte dolaze? One dolaze niotkuda. One ne dolaze iz SVESTI. One ne dolaze iz ISTINSKE SVESNOSTI. One ne dolaze iz SOPSTVA. Odakle misli dolaze? Niotkuda. One su optička iluzija. One ne postoje. One su poput pojave neba na vrhu planine. Nebo izgleda kao da počiva na vrhu planine. Ali to je optička iluzija. Misli uopšte ne postoje. Stoga se pitate, ko misli? I otkrićete, ego misli. Dakle, evo još jedne tačke. Kada se misli uspore, usporava se i ego. Misli i ego su sinonimi. Kako se misli usporavaju, ego se usporava i počinje takođe da nestaje sa mišlju. Kada nema misli, nema ega. Kada nema ega, nema nikoga ko bi mislio. I onda pitanje koje ćete postaviti je, kako funkcionišem bez mišljenja? Kao što sam pomenuo na početku, misao Mudraca je kao spaljeno uže. Izgledaju stvarno, ali nisu. Drugim rečima, vaše misli nisu stvarne. One su lažne. Kako funkcionišete bez misli? Vrlo dobro, hvala. Mnogi od vas i dalje veruju da morate imati misli da biste funkcionisali. Inače mislite da ćete postati povrće. Ali bićete spontani bez misli. Bićete motivisani od strane SOPSTVA. Znaćete šta da radite, kuda da idete, s kim da govorite, s kim da ne govorite, mnogo bolje nego sada. Mnogo mnogo bolje. Stvari će vam se dešavati spontano. Sve o čemu uvek govorimo je veoma paradoksalno. A paradoks je, iako nemate misli, i dalje ćete misliti o određenim stvarima. To mora da se uradi. Ali apsolutno nema živog mislioca. Nema mislioca. Nema nikoga ko bi mislio. Vi jednostavno izgledate kao da mislite o određenim stvarima, tako da možete funkcionisati. Slično je onome o čemu smo razgovarali u nedelju. Ljudi me uvek pitaju: "Šta ti vidiš? Da li vidiš svet?" Naravno da vidim svet. Da nisam video svet, ne bih mogao da funkcionišem. Ali vidim svet kao SOPSTVO. Drugim rečima, vidim svet kao slike na stvarnosti. Kao u bioskopu, slike su na ekranu. Ja mogu da vidim ekran i slike istovremeno. Vidim stvarnost i vidim slike. Tako je i sa mislima. Ista stvar sa mislima. Izgledate kao da mislite, ali ne mislite.

Ovo je veoma važna tačka za zapamtiti. Mislite o čemu god morate da mislite, ali misli će biti mrtve, kao spaljeno uže. Kao ventilator sa izvučenim utikačem, ali se lopatice i dalje okreću, dok ne stanu. Zašto želite sve ovo da radite? Jer život prolazi. Uskoro starite. I izgleda da umirete. Da li želite da verujete ovoj laži da umirete, da starite, da postoje problemi u ovom svetu. Sve je ovo laž. To je smrtni san. Ne poistovećujte se sa smrtnim snom.

8. oktobar 1992. Strana 5

Robert Adams Uđi u Tišinu Znajte ko ste jednom zauvek. VI ste ono što nikada nije rođeno, što neće prevladati, i nikada ne može umreti. VI ste Ono što je izvan svih koncepata, svih rasuđivanja, svih misli. VI ste Ono što je uvek postojalo kao ČISTA SVESNOST. VI ste Ono što nije žensko ni muško, što nije ni dobro ni loše, što nije ni ispravno ni pogrešno, što jednostavno JESTE, LEPOTA, RADOST, LJUBAV, SKLAD, MIR, BLAŽENSTVO. OVO JE VAŠA PRAVA PRIRODA. OVO STE VI. Zašto ne prihvatiti ovo i postati slobodni odmah? Sve počinje uklanjanjem vaših misli. Sada imate ideju kako da uklonite svoje misli. Oslobodite se svog procesa mišljenja. Morate to uraditi. Sada znate da apsolutno nemate za šta da se borite u ovom svetu, ničega da se plašite. Nije bitno šta se dešava sa ekonomijom. Nije bitno da li ima zemljotresa, kataklizmi, uragana. Šta VI imate s ovim stvarima? Šta ove stvari imaju s VAMA? VI ste IZVOR sve tvorevine. U ovom jazu koji vam dajem između rečenica, u tom trenutku ste u Samadhiju. Svaki put kada prestanem da govorim, vi ste u Samadhiju. Osetite svoju Božanstvenost. Osetite svoje Blaženstvo. Osetite svoju Ljubav. Osetite Istinu, u Stvarnosti. Očistite se. Osetite sve karme, samskare, sve stvari koje ste nosili sa sobom toliko vekova kako otiču od vas, potpuno i totalno. VI STE APSOLUTNO SLOBODNI ODMAH APSOLUTNO SLOBODNI APSOLUTNO SLOBODNI

(Transkribovali Fred i Meri) Za upite: Robert Adams, 7210 Jordan Avenue, D30 Canoga Park, Los Angeles, California, 91304, U.S.A. © 1993

Advaita Vedanta: Pododeljak Vedante. Pristup nedualnosti. Ahimsa: [Nepovređivanje]. Uzdržavanje od štetnih akcija, misli i reči. Važna moralna disciplina [jama] u Jogi, Budizmu i Džainizmu. Adžnani: Onaj koji nije ostvario Sopstvo. Ananda: [Blaženstvo]. U Vedanti, um-transcendirajuća blaženost Krajnje Stvarnosti ili Sopstva. Ovo se ne smatra kvalitetom već samom suštinom Stvarnosti. Arunačala: Sveta planina u Indiji gde je Šri Ramana proveo ceo svoj odrasli život. Atman: [Sopstvo]. Transcendentalno Sopstvo prema nedualističkim [Vedanta] školama mišljenja, koje je identično sa Brahmanom. Avadhuta: [Odbaceni]. Radikalni tip odrekoga koji napušta sve konvencije; ludi adept. Avatara: [Silazak]. Inkarnacija Božanskog, poput Krišne i Rame. Avidja: [Neznanje]. Duhovna nesvesnost, koja je koren sve ljudske patnje i uzrok nečijeg ropstva egoičnim stanjima svesti. Bhagavad-Gita: [Gospodnja Pesma]. Najraniji i najpopularniji spis Joge, koji sadrži učenja Gospoda Krišne Arjuni. Bhakta: [Poklonik]. Sledbenik Bhakti-Joge. Bhakti: [Ljubav, predanost]. Duhovni sentiment ljubavnog učestvovanja u Božanskom. Bodisatva: [Prosvetljeno biće]. U Mahajana Budizmu, duhovni praktičar koji se zavetovao da se posveti oslobođenju svih bića, odlažući svoje sopstveno konačno ostvarenje. Brahma: Bog-Stvoritelj čuvene srednjovekovne hinduističke trijade bogova. Druga dva su Višnu [kao Čuvar] i Šiva [kao Razarač]. Brahmu treba pažljivo razlikovati od Brahmana, koji je večni temelj postojanja. Brahmačarja: [Bramansko Vladanje]. Praksa čednosti u misli, reči i delu, koja se smatra jednom od fundamentalnih disciplina [jama] Joge. Brahman: Bezlični apsolut prema Vedanti; transcendentalni Temelj sveta. Buda: [Probuđeni]. Titula Gautame, osnivača Budizma. Čit: [Svest]. Čista Svesnost, ili Transcendentalna Svest izvan svake misli; večni Svedok. Vidi takođe atman, puruša. Dharma: Kosmički zakon ili poredak. Učenje-doktrina. Dhjana: Meditacija. Dikša: Inicijacija od strane gurua.

Gopi: Ženski pastir. U vaišnavizmu, ovi termini se odnose na poklonike Gospoda Krišne. Guna: [Kvalitet]. Jedna od tri primarne konstituente Prirode [prakriti]: Satva [princip lucidnosti], Radžas [princip aktivnosti] i Tamas [princip inercije]. Interakcija između ova tri tipa stvara čitav manifestni i nemanifestni kosmos, uključujući sve psihomentane fenomene. Guru: [Težak]. Duhovni Učitelj. Hinajana: [Malo Vozilo]. Manjinska škola Budizma, koja ima arhatstvo ili arhantstvo kao svoj vodeći ideal. Išvara: [Vladar]. Lični Bog. Gospod Karme. Džanaka: Indijski kralj. Izveštaj o njegovoj samoostvarenju može se naći u Aštavakra Giti. Džapa: [Recitovanje]. Meditativno recitovanje mantri. Dživa: [Živo Biće]. Psiha, ili konačna svesna ljudska ličnost, koja doživljava sebe kao različitu od drugih i ne poznaje transcendentalno Sopstvo. Dživan-Mukti: [Živo Oslobođenje]. Samoostvareni adept koji je potpuno oslobođen dok je još u telu. Džnana: Znanje Sopstva. Džnani: Onaj koji je ostvario Sopstvo. Kali-Juga: [Mračno Doba]. Moderno doba duhovnog opadanja, koje zahteva novi pristup samoostvarenju. Smatra se da je počelo 3.012. p.n.e. Karma: [Akcija]. Aktivnost uopšte neprosvetljene individue, koja aktivira zakon uzroka i posledice. Krišna: Inkarnacija [avatara] Višnua. Kundalini: [Zmijska Snaga]. Moć koja leži uspavana u najnižem psihičkom centru ljudskog tela. Uspon kundalinija do najvišeg psihičkog centra, na vrhu glave, donosi privremeno stanje ekstatične identifikacije sa Sopstvom. [U Nirvikalpa Samadhiju]. Lila: Igra Boga. Linga: [Obeležje]. Falus kao simbol kreativnosti, koji je posebno povezan sa Bogom Šivom. Mahatma: Velika duša, veliki čovek ili svetac. Mahajana: [Veliko Vozilo]. Većinska grana Budizma, koja ima bodisatvu kao svoj veliki ideal. Mantra: Zvuk koji osnažuje um za koncentraciju i transcendenciju običnih stanja svesti. Obično svete reči daje učeniku guru.

Maja: Iluzija. Mokša: [Oslobođenje]. Najviša od mogućih ljudskih težnji: Oslobođenje. Sinonimno sa samoostvarenjem. Mouna: Tišina. Mukte: Oslobođeni. Nadi: [Kanal]. Kanali u telu kroz koje

prana ili energija putuje. Nirvana: [Istrebljenje]. Transcendencija ega, stanje koje je netaknuto prostorom i vremenom. Nirvikalpa-Samadhi: [Transkonceptualni Ekstaz]. Samadhi u kojem se ne opažaju razlike. Karakteriše ga odsustvo svesti o telu. Iako ima privremenu svesnost Sopstva u ovom stanju, nije u stanju da opaža čulne informacije ili funkcioniše u svetu. Kada se svest o telu vrati, ego se ponovo pojavljuje, tako da ego nije konačno eliminisan. Om: Ključna mantra Hinduizma, koja simboliše Apsolut. Para-Brahman: Vrhovni Brahman. Prana: [Život]. Životna sila koja održava telo i koja ima pet glavnih oblika. Pranajama: [Kontrola Daha]. Pažljiva regulacija disanja. Ovo je najvažnija praksa Hatha-Joge. Pudža: [Obogotvorenje]. Ritualno poštovanje svog učitelja kao otelotvorenja Božanskog. Rama: Glavni heroj Ramajane, obogotvoren kao inkarnacija Boga Višnua. Riši: Vrsta vedskog vidara, koji vidi himne Vede. Sadhana: [Ostvarivanje]. Duhovna praksa ka samoostvarenju. Sadhaka: Duhovni tragalac. Sadhu: Plemenita osoba ili duhovni tragalac. Međutim, Šri Ramana je često koristio ovaj termin kao titulu za nekoga ko je ostvario Sopstvo. Sahaja-Samadhi: [Prirodni Ekstaz]. Bez napora ekstaz. Ovo je stanje Džnanija koji je konačno i neopozivo eliminisao svoj ego. Džnani u ovom stanju je u stanju da prirodno funkcioniše u svetu, baš kao što to čini obična osoba. Znajući da je on Sopstvo, Džnani ne vidi razliku između sebe i drugih ili sveta. Za Džnanija, sve je manifestacija nedeljivog Sopstva. Samsara: [Sticanje]. Konačni svet promene i iluzije. Samskara: [Aktivator]. Urođene tendencije. Sat-Čit-Ananda: Biće-Svest-Blaženstvo. Satsang: [Odnos prema Istinitom]. Duhovna praksa boravka u prisustvu nekoga ko je ostvario Sopstvo. Asocijacija sa 'bićem'.

Savikalpa-Samadhi: [Ekstaza sa form-ideacijom]. U ovom stanju, Sopstvo-Svesnost se održava stalnim naporom. Kontinuitet Samadhija u potpunosti zavisi od napora uloženog da se održi. Kada pažnja Sopstva popusti, Sopstvo-Svesnost biva zamagljena mislima i slikama. Shakti: [Moć]. Ženski aspekt moći Božanskog, koji je temeljan za metafiziku i duhovnost Tantrizma. Shanti: [Mir]. Krajnji mir. Kvalitet koji se poklapa sa Sopstvo-realizacijom. Siddha: [Postignut, savršen]. Adept koji je realizovao Sopstvo. Onaj ko je dostigao savršenstvo. Siddhi: [Postignuće]. Paranormalna moć koja dolazi kao rezultat duhovne prakse. Swarupa: Stvarni oblik ili Stvarna Priroda. Tamil: Južnoindijski jezik: maternji jezik Šri Ramane. Tapas: [Sjaj, toplota]. Asketicizam, verska strogost, pokajanje, toplota. Tiruvannamalai: Mesto udaljeno oko milju od Ašrama Šri Ramane. Turiya: Četvrto stanje Svesti. Vajrayana: [Dijamantsko vozilo]. Tantrička grana Budizma, posebno Tibeta, koja je evoluirala iz Mahayane. Vasana: [Osobina]. Spoj subliminalnih aktivatora [samskara], taloženih u dubini svesti. Mentalne tendencije. Vedanta: [Kraj Veda]. Dominantna hinduistička tradicija, koja uči da je Stvarnost jedinstvena i Jedno. Vedas: Četiri zbirke svetih spisa koje datiraju od 2.000. p.n.e. do 500. p.n.e. i koje su krajnji izvor autoriteta za većinu Hindusa. Vichara: Sopstvo-Istraživanje. Vishnu: Jedno od tri glavna božanstva Hinduizma. Višnu se periodično reinkarnira u ljudskom telu. Yoga: [Sjedinjenje]. Duhovna praksa uopšte. Yoga-Vasishtha: Ogroman advaitički tekst koji se pripisuje Valmikiju, u kome Mudrac Vasišta odgovara na pitanja koja postavlja Rama, inkarnacija Višnua. Sastavljen negde u desetom veku n.e. Yuga: [Doba]. Prema hinduističkoj mitologiji, postoje četiri yuge, svaka u trajanju od nekoliko hiljada godina. Sadašnje doba je Kali-yuga.